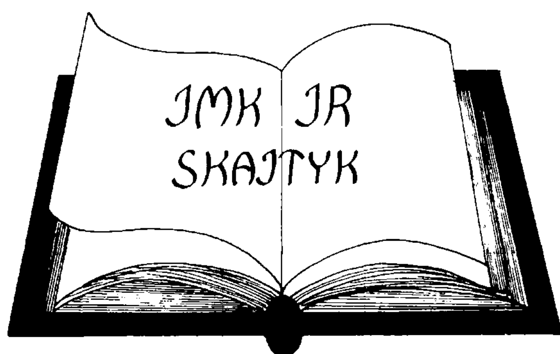
Bíblíja
taí estí vísas
Šventasís Raštas
Senojo ír Naujojo Testamento

Apokrífínėmís Knygomís

ALFREDAS VĖLIUS
Brookfield, Illinois
U.S.A.
1988

Printed in United States of America
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 / DPI / 92 91 90 89 88

PRATARMĖ

Prieš beveik 400 metų, tai yra, 1590 metais, lapkričio mėnesio 27-tą dieną buvo Jonas Bretkūnas išvertęs Šventąjį Raštą į lietuvių kalbą. Tai buvo milžiniška dovana Dievo lietuvių tautai ir lietuviškai kalbančiai visuomenei.

Šis vertimas liko rankraščiu ilgus dešimtmečius. Tik 1735 metais buvo išspausdinta visa Biblija Karaliaučiuje, kurią paruošė 15-os kunigų komisija su keliais padėjėjais.

Šimtui metų nepraėjus, turėjo teol. prof. dr. Liudvikas Rėza paruošęs kartu su kitais penkiais kunigais naujesnį vertimą, kuris buvo 1816 metais Karaliaučiuje atspausdintas.

Vėliau buvo šitas vertimas kiek pataisytas naujos komisijos ir Britų Biblijų Draugijos 1824 metais atspausdintas, kurio sekančioji laida pasirodė 1853 metais.

Tuo tarpu paruošė Fridrikis Kuršaitis Karaliaučiuje naują leidimą, kurį Berlyno Vyriausioji Prūsiškoji Biblijų Draugija atspausdino 1869 metais Halle's an der Saale mieste.

Šimtmečiui besibaigiant, patiekė kunigas Jonas Pipiras su mokytoju Adolfu Einaru pagrindinai peržiūrėtą leidimą, kurį Britų Biblijų Draugija išspausdino 1900 metais ir išleido iš viso vienuolika laidų. 1947 metų laida pasirodė jau nebe Prūsijos lietuvių per 500 metų vartotu, bet jau dabartiniu lietuvišku raidynu.

Šiam leidimui paruošti vartojau Fridrikio Kuršaičio Senąjį Testamentą su Apokrifinėmis Knygomis, 1869 m. ir Naująjį Testamentą, 1865 m. spausdintą Halle's an der Saale mieste,

Biblia Hebraica Stuttgartensia, 1937-tų ir 1977-tų metų laidas, Novum Testamentum Graece, 1936-tų, 1957-tų metų ir kitas laidas. Be šių trijų pagrindinių šaltinių, pasinaudojau visa eile kitų, iš kurių paminėsiu tik vieną iš gyvųjų, kuris pas mane lankėsi ir paskutinį kartą ilgesniam sustojęs buvo, t.y. Mošė Ben-Maeir, hebrajų tautybės, kuris gerai pažino ne tik Senąjį Testamentą, bet ir Naująjį Testamentą, kadangi jis, nors ir gimęs pačioje Jerūzalėje ir ten užaugęs, buvo priėmęs Kristaus mokslą, jį mylėjo ir skelbė su daugeliu kitų Šventoje Žemėje.

Šiuo leidiniu neturiu tikslo pristatyti visiškai naujo vertimo, o tik perduoti gyvąjį Dievo Žodį suprantama kalba jauniems ir seniems. Kur galima buvo, mėginau atsižvelgti į Bretkūno, Rėzos, Kuršaičio, Pipiro ir kitų Dievo tarnų būdingus išsireiškimus, kuriais jie skelbė amžinybės paslaptis, dieviškus apreiškimus ir išganyman vedančius paraginimus, neapeidamas ir nepažeisdamas Dievo Žodžio šventumo.

Kadangi šių laikų didelė dalis visų kalbų, įskaitant ir lietuvių kalbą, yra tiek "suvaizbūnėjusi", todėl lieka kai kurie su tikėjimu susiję žodžiai, kaip 'išganymas', 'prisivertimas', 'pagraudenimas' ir visa eilė kitų, nebesuprantami, ypatingai jaunesniajai kartai. Todėl pridedu čia kai kurių ir vieno kito labai reto žodžio paaiškinimą, kuria prasme aš jį pavartojau.

Vardus-pavardes paėmiau tiesiai iš hebrajų, vieną kitą iš graikų kalbos ir ne iš vertimų į lotynų, lenkų ar kitas kalbas. Pavyzdžiui,

hebrajų Josėf yra lietuviškas Juozėpas, hebrajų Šaūl yra Šaūlis lietuviškai. Graikų Markos yra lietuvių Markus, jokiu būdu ne Morkus, kadangi netinka pravardžiuoti arba versti pirma į svetimą ar mirusią kalbą Dievo tarnų vardus ir tada tuos pačius pritaikyti lietuvių gyvajai kalbai.

Brookfield, Illinois, U.S.A.
1985-3-11d.

Alfredas Vėlius

SENOJO TESTAMENTO KNYGOS

PRADŽIOS ARBA PIRMOJI MOZĖS KNYGA

1

Pasaulio Sutvėrimas

1 Pradžioje Dievas sutvėrė
dangų ir žemę.
2 O žemė buvo tuščia ir neap-
gyventa. Gilybės buvo paskendu-
sios tamsybėje, o Dievo Dvasia
dvelkė viršum vandenų.
3 Ir Dievas tarė: "Tebūna
šviesu!" Ir atsirado šviesa.
4 Ir Dievas, matydamas, kad
šviesa gera buvo, atskyrė ją nuo
tamsybių,
5 pramindamas šviesą DIENA,
o tamsybę NAKTIMI. Taip praėjo
su vakaru ir rytu pirmoji diena.
6 Ir Viešpats tarė: "Teatsiranda
tvirtuma vandenyse, kuri skirtų
vandenį nuo vandenų."
7 Tai padarė Dievas tvirtumą,
atskirdamas vandenis po tvirtuma
nuo vandenų viršum tvirtumos ir
taip buvo padaryta.
8 Ir Dievas praminė tvirtumą
DANGUMI. Taip praėjo su vakaru
ir rytu antroji diena.
9 Ir Dievas tarė: "Tesusirenka
vandenys į tam tikras vietas, kad
būtų galima sausumą pamatyti!"
Ir taip įvyko.
10 Ir Dievas praminė sausumą
žeme, o susirinkusius vandenis jū-
romis. Ir Dievas matė, kad tai buvo
gera.
11 Ir Dievas tarė: "Žemė teišžel-
dina augmeniją, augalus su sėk-
lomis ir medžius žemėje su
sėklomis, vaisių nešančius, kiek-
vieną savo rūšies!" Ir taip įvyko.
12 Ir žemė išželdino žolę bei aug-
meniją su sėklomis, kiekvieną
savos rūšies ir vaisių nešančius
medžius su savo sėklomis, kiek-
vieną savos rūšies. Ir Dievas matė,
kad tai buvo gera.
13 Taip praėjo su vakaru ir rytu
trečioji diena.
14 Ir Dievas tarė: "Tesiranda ži-
buriai dangaus tvirtumoje, kurie
skirtų dieną nuo nakties ir būtų
ženklais, atžymėdami laikus, dienas
bei metus
15 ir tegu jie šviečia danguje, kad
apšviestų žemę. Ir taip įvyko.
16 Taip padarė Dievas du dideliu
žiburiu, didelį dienai nušviesti ir
mažesnį nakčiai su žvaigždėmis
pašviesti.
17 Ir Dievas išdėstė juos dangaus
tvirtumoje, kad jie šviestų žemei
18 ir dieną bei naktį valdytų,
skirdami šviesą nuo tamsos. Ir
Dievas matė, kad tai buvo gera.
19 Taip praėjo su vakaru ir rytu
ketvirtoji diena.
20 Ir Dievas tarė: "Tesipildo van-
denys vibždančiomis, gyvomis bū-
tybėmis ir teskraidžioja paukščiai
viršum žemės po dangaus
tvirtuma."
21 Taip sutvėrė Dievas didelius
gyvūnus jūroje ir visokiausios rū-
šies vibždančių bei knibždančių
būtybių ir sparnuotų paukščių
įvairiausių rūšių. Ir Dievas
matė, kad tai buvo gera.
22 Ir Dievas laimino juos, tarda-
mas: "Veiskitės ir daugėkite, pri-
pildydami jūros vandenis ir
paukščiai tesidaugina žemėje."
23 Taip praėjo su vakaru ir rytu
penktoji diena.
24 Ir Dievas tarė: "Žemė teišau-
gina gyvas būtybes, kiekvieną sa-
vos veislės, galvijus, kirmėles ir
laukinius gyvulius, kiekvieną sa-
vos rūšies. Ir taip įvyko.
25 Taip padarė Dievas laukinius
gyvulius, kiekvieną savos rūšies,
galvijus, kiekvieną savos rūšies ir
visokiausias kirmėles žemėje,
savųjų rūšių. Ir Dievas matė,
kad tai buvo gera.
26 Ir Dievas tarė: "Pasidarykime
žmogų Mūsų pavyzdžiu, kuris
būtų panašus į Mus ir kuris
valdytų žuvis jūroje, paukščius po

dangumi, galvijus ir visą žemę ir
visa tai, kas po ją šliaužioja.
27 Ir Dievas sutvėrė žmogų Savo
pavyzdžiu. Dievo pavyzdžiu su-
tvėrė Jis jį, sutverdamas jų vy-
rišką bei moteriškę. Ir Dievas
laimino juodu, tardamas:
28 "Būkita vaisingu ir pasidau-
ginkita, pripildydamu žemę, ją už-
imdamu ir užvaldydamu žuvis
jūrose, paukščius po dangumi ir
visa, kas tik žemėje gyvą bei kruta."
29 Ir Dievas tarė: "Štai, aš ju-
dviem daviau visokią augmeniją
visoje žemėje, turinčią savąją
sėklą ir visokius vaisių me-
džius, savo sėklą turinčius, ju-
dviem išsimaitinti
30 ir visiems žemės gyvūnams ir
visiems paukščiams po dangumi ir
visiems žemėje krutantiems gyvū-
nėliams, kad maitintųsi
įvairiausiais augalais." Ir taip
įvyko.
31 Ir Dievas apžvalgė visa tai,
ką buvo padaręs, ir štai, visa tai
buvo labai gera.

2

Sabata, Rojus, Dievo Įskymas, Moteris, Santuoka

1 Taip buvo pabaigti dangus ir
žemė ir visa tai, kas juose yra.
2 Taip Dievas buvo baigęs Savo
pradėtuosius darbus septintąją
dieną ir septintąją dieną Jis
ilsėjosi nuo visų padarytųjų
darbų.
3 Ir Dievas laimino septintąją
dieną, ją pašventindamas, ka-
dangi Jis ilsėjosi joje nuo viso, ką
Jis buvo tvėręs ir daręs.
4 Tokia tad yra dangaus ir žemės
raida, kuriuodu buvo sutvertu tada,
kai Viešpats Dievas dangų ir žemę
padarė,
5 kai dar nebuvo jokių lauko
krūmelių, išaugusių iš žemės, kai
dar nebuvo jokios žolės, pažėlusios
laukuose, kadangi Viešpats dar ne-
buvo lietaus davęs žemei ir dar ne-
buvo žmogaus, kuris žemę
įgyventų.
6 Bet iš žemės pradėjo kilti rū-
kas, kuris padrėkino visą žemės
paviršių.
7 Ir Viešpats Dievas sutvėrė
žmogų iš žemės dulkių ir
įkvėpė gyvosios dvasios į jo
noskyles, padarydamas žmogų
gyva siela.
8 O Edene, rytuose, Viešpats
Dievas buvo pasodinęs sodą ir
įleido į jį žmogų, kurį Jis
buvo padaręs.
9 Ir Viešpats Dievas davė iš
žemės išaugti visokiems medžiams,
kurie buvo gražūs pasižiūrėti ir nuo
kurių buvo galima skaniai paval-
gyti. Sodo viduryje buvo gyvybės
medis bei medis atpažinimo gero
nuo pikto.
10 Vandens srovė ištekėjo iš
Edeno, drėkindama sodą ir čia
pasidalindama į keturius upelius.
11 Pirmasis upelis, vardu Pi-
šonas, teka per visą Chavilos
kraštą, kuriame randama aukso.
12 Ir tos šalies auksas yra labai
geros rūšies, kur taip pat randami
kvepiantys sakai, bedilija ir bran-
gieji onikso akmenėliai.
13 Antrasis upelis, vardu Gi-
chonas, vingiuojasi per visą
Mezopotamiją.
14 Trečioji upė, vardu Tygris, teka
Asirijos rytiniais pakraščiais. Ket-
virtoji upė yra Eufratas.
15 Taip Viešpats Dievas, pasiėmęs
žmogų, padėjo jį Edeno sodan,
kad jis jį aptarnautų ir
prižiūrėtų.
16 Ir Viešpats Dievas įsakė
žmogui: "Tau galima valgyti nuo
visų medžių sode,
17 bet pikto bei gero atpažinimo
medžio vaisių tau nevalia valgyti,
kadangi tu mirte mirsi tą dieną,
kurią tu nuo to medžio valgysi."
18 Ir Viešpats Dievas kalbėjo:
"Netinka žmogui vienam būti. Aš
padarysiu jam pagalbininkę, kuri
jam atitiktų."
19 Kai Viešpats buvo padaręs iš
žemės visokius laukų gyvulius ir
paukščius po dangumi, tai Jis atvedė
juos žmogui, kad tas juos pamatęs,

jiems vardus duotų ir kad jie
būtų tais vardais vadinami, ku-
riais žmogus juos praminsiąs.
20 Taip praminė žmogus kiek-
vieną galviją ir kiekvieną
paukštį po dangumi ir kiekvieną
laukų žvėrį savo vardu, bet iš
tų tinkama pagalbininkė žmogui
neįsirado.
21 Tada užmigdė Viešpats
Adomą giliu miegu. Ir išėmęs
vieną šonkaulį iš jo, užpildė tą
vietą kūnu.
22 Iš to šonkaulio, kurį Jis buvo
iš žmogaus ėmęs, padarė Viešpats
moteriškę ir atvedė ją Adomui.
23 Tai tarė žmogus: "Juk tai esti
kaulas iš mano kaulų ir kūnas
mano kūno ir todėl ji bus vadinama
ŽMONA, kadangi ji paimta iš
žmogaus."
24 Todėl paliks vyras savo tėvą
ir motiną ir glausis prie savo žmo-
nos ir juodu bus vienas kūnas.
25 Ir abudu buvo nuogu, ir žmo-
gus ir jo žmona ir abudu nesigėdyjo.

3

Adomo ir Ievos Nusikaltimas, Pirmasis Pažadėjimas

1 O žaltys buvo gudresnis už vi-
sus žemės gyvulius, kuriuos Vieš-
pats Dievas buvo sutvėręs, ir tas
tarė moteriškei: "Ar yra Dievas iš
tikrųjų sakęs nevalgyti nuo
visų medžių sode?"
2 Tai atsakė moteriškė žalčiui:
"Mudu valgova vaisiaus sode es-
ančiųjų medžių.
3 Bet vaisių medžio sodo vi-
duryje Dievas liepė nevalgyti ir net
neliesti, kad nenumirtume."
4 O žaltys tarė moteriškei: "Judu
jokiu būdu nemirsita.
5 Bet Dievas žino, kad tą
dieną, kurią judu nuo to medžio
valgysita, judviejų akys bus at-
vertos ir judu būsita lygiu Dievui,
atskirdamu gera nuo pikto."
6 Kai moteriškė pamatė, kad
medis gražus buvo ir kad gera
būtų nuo jo pavalgyti ir išminties
įgauti, ėmė ji jo vaisiaus ir valgė
ir davė to taip pat savo vyrui ir jis
valgė.
7 Tai abiejų akys atsivėrė ir
juodu pasijuto abu nuogu esančiu,
ir pasiėmusiu fyglapių, susipynė
iš tų sau priejuostes.
8 O dienai atvėsus, išgirdo juodu
Viešpaties Dievo balsą, sode
vaikščiojančio. Ir Adomas su savo
žmona pasislėpė nuo veido Vieš-
paties Dievo sode po medžiais.
9 Tada ėmė Viešpats Dievas
šaukti: "Adomai, kur tu esi?"
10 Ir jis atsiliepė: "Išgirdau Tavo
balsą sode ir išsigandau. Kadangi
esu nuogas, ėmiau ir pasislėpiau."
11 O Jis paklausė: "Kas tau pa-
sakė, kad tu nuogas esi? Ar neval-
gei nuo to medžio nuo kurio tau
liepiau nevalgyti?"
12 Tai atsiliepė Adomas: "Mote-
riškė, kurią Tu man atvedei, davė
man nuo to medžio ir aš valgiau."
13 Tada paklausė Viešpats Dievas
moteriškės: "Kam tu tai darei?"
Moteriškė atsiliepė: "Žaltys mane
taip apgavo, kad aš valgiau."
14 Tai tarė Viešpats Dievas žal-
čiui: "Kadangi tu tai padarei, todėl
tu esi prakeiktas iš visų galvijų
ir visų žemės gyvulių. Tu slinksi
pilvu ir ėsi žemės, kol tik gyvas būsi.
15 Aš padarysiu neapykantą
tarp tavęs ir tarp moteriškės, tarp
tavo prieauglio ir tarp jos prieaug-
lio, kuris sutraiškys tavo galvą ir
tu jam į kulnus įgelsi."
16 O moteriškei Jis pasakė: "Tu
turėsi kentėti nėščia būdama ir su
peršuliais savo kūdikius pagimdyti,
pasiilgti savo vyro ir pasilikti jo
valdžioje."
17 O Adomui Jis tarė: "Kadangi
tu klausei balso savo žmonos ir val-
gei nuo medžio, nuo kurio įsakiau
tau nevalgyti, todėl dėl tavęs te-
būna prakeikta dirva, iš kurios tu
vargdamas maitinsies, kol tik gyvas
būsi.
18 Joje užaugs tau erškėčių bei
usnių ir laukų žolę turėsi valgyti.
19 Prakaituodamas savo veidu, tu
valgysi savo duoną, kol pavirsi
žeme, iš kurios tu esi imtas. Nes tu

esi dulkė ir tu vėl pavirsi dulkėmis."

20 Ir Adomas praminė savo žmoną Ievos vardu, kadangi ji yra motina visų gyvųjų.

21 Ir Viešpats padarė Adomui ir jo žmonai kailio drabužius ir juodu tais apsivilko.

22 Tai tarė Viešpats Dievas: "Štai, Adomas dabar pasidarė kaip vienas iš Mūsų, atpažįstąs gera bei pikta, kad tik jis neištiestų savo rankos ir nepasiimtų vaisiaus ir nuo gyvasties medžio ir tų valgydamas, amžiams gyvas išliktų!"

23 Tai ištrėmė jį Viešpats Dievas iš Edeno sodo, kad įgyventų žemę, iš kurios jis imtas yra.

24 Ir išvaręs Adomą, Jis pastatė kerubus Edeno sodo rytų pusėje su nuogais liepsnojančiais kardais, kad saugotų kelią, vedantį prie gyvasties medžio.

4

Kaynas Nužudo Savo Brolį

1 Ir Adomas išpažino savo žmoną Ievą, ir ši nėščia pasidariusi, pagimdė Kayną ir tarė: "Viešpats suteikė man sūnų!"

2 Vėliau, vėl gimdydama, ji pagimdė Abelį, jo brolį. Abelis ganė avių kaimenę, o Kaynas buvo žemdirbys.

3 Po kurio laiko atnešė Kaynas Viešpačiui aukų nuo savo žemės vaisių.

4 O Abelis taip pat atnešė savo kaimenės pirmonių, pačių geriausiųjų. Viešpačiui patiko Abelis ir jo aukos.

5 Bet Kaynas ir jo dovanos Viešpačiui nepatiko. Tai supyko Kaynas taip, kad jo veidas susiraukė.

6 Ir Viešpats tarė Kaynui: "Kodėl tu supykai ir kodėl tavo veidas susiraukė?

7 Ar neatsitinka, kad, gera darydamas, būsi priimtinas? Bet, jei gero nedarysi, tai nuodėmė tavęs lauks už durų. Bet neduok jai valios ir tu turi ją nugalėti."

8 Tai kalbėjo Kaynas su savo broliu Abeliu. Ir atsitiko jiemdviem laukuose esant, kad Kaynas užpuolė savo brolį Abelį ir jį užmušė.

9 Tai paklausė Viešpats Kayno: "Kur yra tavo brolis Abelis?" Jis atsakė: "Nežinau, ar aš turėčiau savo brolio sargu būti?"

10 Bet Jis jam atsakė: "Ką tu padarei! Balsas tavo brolio kraujo šaukiasi Manęs nuo žemės!

11 O dabar tu būsi prakeiktas ant žemės, kuri savo burną atvėrė ir tavo brolio kraują iš tavo rankų sugėrė.

12 Kai tu savo dirvą įgyvensi, tai ji tau savo derliaus nebeduos. Ir tu nenusiraminsi, beklaidžiodamas po žemę."

13 O Kaynas atsiliepė Viešpačiui: "Mano nuodėmė per didelė, kad ją būtų galima atleisti.

14 Šiandien Tu mane iš žemės išvarai, kad slėpčiaus nuo Tavo veido ir nerimčiau, besibastydamas po žemę ir kad mane užmuštų, kas mane atrastų."

15 Bet Viešpats atsakė jam: "Taip nebus! Jei kas Kayną užmuštų, tam bus septyneriopai atkeršyta!" Taip uždėjo Viešpats žymę ant Kayno, kad jį atradęs, niekas jo neužmuštų.

16 Tai pasitraukė Kaynas iš Viešpaties akivaizdos ir klajojo į rytus nuo Edeno.

17 Ir Kaynas išpažino savo žmoną, kuri nėščia pasidariusi, pagimdė Chenoką. Ir pasistatęs miestą, praminė jį savo sūnaus vardu.

18 Chenokui gimė Yradas. Yradui gimė Mechujaėlis. Mechujaėliui gimė Metušaėlis, o Metušaėliui gimė Lamekas.

19 O Lamekas vedė dvi žmoni. Viena jų buvo vardu Ada, antroji Cila.

20 Ada pagimdė Jabalį, iš kurio kilo galvijų augintojai, kurie palapinėse gyveno.

21 Jo brolis buvo vardu Jūbalis,

tėvas kanklininkų bei
vamzdininkų.
22 O Cila taip pat augino vaikų,
būtent, Tūbalkayną, vario bei ge-
ležies įrankių dirbėją. O Tūb-
alkayno sesuo vardu buvo Naėma.
23 Lamekas tarė savo dviem
žmonom Adai ir Cilai: "Klausy-
kite, Lameko žmonos, ir pasekita,
ką turiu pasakyti—aš užmušiau
žmogų už mano žaizdas ir jauni-
kaitį už mano užgavimą.
24 Jei už Kayną bus atkeršyta
septyneriopai, tai už Lameką bus
atkeršyta septyniasdešimtseptyne-
riopai."
25 Adomas vėl išpažino savo
žmoną, ir ji pagimdžiusi, praminė
jį Šėtu, tardama: "Dievas man
davė kitą prieauglį vietoje
Kayno užmuštojo Abelio."
26 Šėtui taip pat gimė sūnus,
kurį jis praminė Enošu. Tada
žmonės pradėjo šauktis Viešpaties
vardo.

5

Giminių Sąrašas Nuo Adomo Iki Noacho

1 Tai yra Adomo giminės knyga.
Žmogų tverdamas, Jis sutvėrė
žmogų Savo pavyzdžiu.
2 Jis sutvėrė vyriškį ir mote-
riškę ir palaimino juodu, pramin-
damas juodu žmonija.
3 Kai Adomas 130 metų
amžiaus buvo, gimė jam sūnus,
panašus į jį, kurį jis Šėto vardu
praminė.
4 Ir jis gyveno po to 800 metų
ir jam gimė sūnų bei dukterų
taip,
5 kad jis, mirdamas iš viso buvo
930 metų amžiaus.
6 Kai Šėtas sulaukė 105 metus,
gimė jam Enošas
7 ir gyveno po to 807 metus ir
jam gimė sūnų bei dukterų,
8 ir išgyvenęs iš viso 912 metų,
jis pasimirė.
9 Enošas buvo 90 metų, kai
jam Kenanas gimė
10 ir gyveno po to 815 metų ir
jam gimė sūnų bei dukterų,
11 kad jis mirdamas buvo iš viso
905 metų amžiaus.
12 Kenanas buvo 70 metų, kai
jam gimė Mahalaleėlis
13 ir gyveno po to 840 metų ir
jam gimė sūnų bei dukterų,
14 kad jis mirdamas buvo iš viso
910 metų amžiaus.
15 Mahalaleėlis buvo 65 metų,
kai jam Jarėdas gimė ir
16 gyveno po to 830 metų ir tu-
rėjo sūnų bei dukterų,
17 kad jis mirdamas, iš viso 895
metų amžiaus buvo.
18 Jarėdas buvo 162 metų, kai
jam gimė Chenokas ir
19 jis gyveno po to 800 metų ir
turėjo sūnų bei dukterų,
20 kad, mirdamas, buvo sulaukęs
iš viso 962 metus savo amžiaus.
21 Chenokas buvo 65 metų, kai
jam Metūšelachas gimė,
22 ir Metūšelachui gimus, jis iš-
gyveno 300 metų, visiškai Dievui
atsidavęs ir turėjo sūnų bei
dukterų,
23 kad jis iš viso susilaukė 365
metus amžiaus.
24 Kadangi Chenokas gyveno
Dievui visiškai atsidavęs, Dievas jį
paėmė, kad niekas jo daugiau
nebematė.
25 Metūšelachas buvo 187 metų
amžiaus, kai jam Lamekas gimė
26 ir gyveno 782 metus ir turėjo
sūnų bei dukterų,
27 kad jis mirdamas buvo su-
laukęs 969 metus.
28 Lamekas buvo 182 metų, kai
jam gimė sūnus
29 ir jis praminė jį Noachu, tar-
damas: "Jis paguos mus varguose
bei rūpesčiuose šios žemės, kurią
Viešpats prakeikė."
30 Po to jis gyveno 595 metus ir
turėjo sūnų bei dukterų,
31 kad jis mirdamas buvo su-
laukęs 777 metus.
32 Noachas buvo 500 metų, kai
jam gimė Šėmis, Chamas bei
Jafetas.

6

Pasileidimas, Tvanas, Noacho Skrynia

1 Kai žmonių žemėje padau-
gėjo ir jiems dukterų užgimė, tai
Dievo sūnūs, pamatę,
2 kad jos gražios buvo, ėmė ir
vedė tas, kurios jiems patiko.
3 Tai tarė Viešpats: "Žmonės
nebenori būti Mano Dvasios su-
draudžiami, nes jie yra kūnas. Bet
Aš imsiuos dar 120 metų kan-
trybės dėl jų.
4 Jau ir tais laikais, o taip pat ir
vėliau buvo milžinų žemėje, kai
Dievo sūnūs su žmonių dukteri-
mis vaikų turėjo, iš kurių pasi-
darė žymūs galiūnai ir žemės
karžygiai.
5 O kai Viešpats pastebėjo
žmonių piktenybę taip išaugusią
visoje žemėje ir jų mintis bei šir-
dies užgaidas taip piktas esančias,
6 tai Jis gailėjosi, žmones su-
tvėręs žemėje ir dėlto rūpinosi Savo
širdyje
7 ir tarė: "Aš sunaikinsiu žmones
žemėje, kuriuos sutvėriau, pradė-
damas žmonėmis, galvijais, kirmė-
lėmis ir baigdamas paukščiais po
dangumi, nes Aš gailiuos, juos
sutvėręs."
8 Bet Noachas susilaukė ma-
lonės Viešpaties akivaizdoje.
9 Tokia buvo Noacho giminės
karta. Noachas buvo pamaldus, ne-
peiktinas žmogus, visa širdimi tar-
naudamas Dievui, kol gyvas buvo.
10 Noachas turėjo tris sūnus,
Šėmį, Chamą ir Jafetą.
11 Tuomet prisipildė žemė vis la-
biau nelabumais ir buvo Dievo
akyse perdėm pagedusi.
12 Tai pažvelgė Dievas į žemę,
ir štai, ji buvo pagedusi, nes visi
žemės žmonės buvo pasileidę ir
vaikščiojo piktais keliais.
13 Tai tarė Dievas Noachui: "Aš
apsiėmiau kiekvienam kūnui galą
padaryti, nes žemė yra pripildyta
jų nedorybėmis ir todėl aš juos su
žeme sunaikinsiu.
14 Pasistatyk sau skrynią su ka-
marėlėmis iš eglės medienos, derva
ištepdamas iš vidaus ir iš lauko.
15 Padaryk ją 300 mastų ilgą,
50 mastų plačią ir 30 mastų
augštą
16 su langu vieno masto viršuje,
su durimis šono viduryje, trijomis
lubomis, apačioje, viduryje ir
viršuje.
17 Nes štai, Aš užleisiu potvynio
vandenis ant žemės, kad sunai-
kintų visa, kas tik gyva ir kruta
po dangumi. Visa, kas ant žemės
yra, turės nuskęsti.
18 Bet su tavimi Aš padarysiu
sandorą, kad tu įeitumei į tą
skrynią su savo sūnumis ir su savo
žmona ir su savo sūnų žmonomis.
19 Ir į skrynią turi įleisti vi-
sokiausių gyvulių visokio kūno
po porą, patinėlį su patele, kad
pas tave gyvi išliktų,
20 po dvejetą įvairiausių
paukščių, galvijų, žemės kir-
mėlių. Pasiimk kiekvienos veislės
pas save, kad tie gyvi išliktų.
21 Taip pat pasiimk visokiausio
maisto ir sau susikrauk taip, kad sau
ir pašaro jiems turėtumei.
22 Ir Noachas darė visa tai, ką
Dievas jam įsakė.

7

Tvano Bausmė

1 Ir Viešpats tarė Noachui: "Eik
į arką su visa savo gimine, nes
Aš mačiau, kad tu esi teisus šių
laikų žmonėse.
2 Iš visų valgomųjų gyvu-
lių imk po septynetą pas save,
patinėlį ir jo patelę. O iš neval-
gomųjų gyvulių po porą, pa-
tinėlį ir jo patelę.
3 Taip pat ir paukščių iš po
dangumi po septynetą, patinėlį
ir jo patelę, kad jų veislė gyva iš-
liktų žemėje.
4 Nes už septynių dienų Aš
leisiu, kad lietus lytų 40 dienų
bei 40 nakčių ir išnaikintų visa,
kas gyva žemėje, ką Aš esu
padaręs.

5 Ir Noachas padarė visa tai,
ką Viešpats jam buvo liepęs.
6 Noachas buvo 600 metų
amžiaus, kai potvynis dėl nuo-
dėmių ant žemės užėjo.
7 Ir jis įėjo į arką su savo
sūnumis, su savo žmona ir su savo
sūnų žmonomis, prieš pat tvanui
užeinant.
8 Valgomųjų ir nevalgomųju
gyvulių, paukščių ir visokiau-
sių žemės kirmėlių
9 ėjo pas jį į skrynią po
porą, patinėlis ir jo patelė taip,
kaip Dievas buvo Noachui įsakęs.
10 Septynios dienos praėjo ir po-
tvynis prasidėjo žemėje.
11 Šešių šimtų metų amžiaus
Noacho antrojo mėnesio, septynio-
liktą dieną pratrūko visi di-
džiųjų gelmių šuliniai ir atsivėrė
dangaus langai
12 ir lietus lijo žemėje 40 dienų
ir 40 nakčių.
13 Tą pačią dieną įėjo į
arką Noachas su savo sūnumis
Šėmiu, Chamu, Jafetu, su savo
žmona ir su savo sūnų trimis
žmonomis,
14 taip pat ir įvairiausių rūšių
gyvuliai, visokiausi galvijai, viso-
kios kirmėlės, žeme šliaužiančios,
savųjų ir visokiausių rūšių
lekiančiųjų paukščių bei
sparnuočių.
15 Visi tie įėjo poromis pas
Noachą į arką, gyvybės dva-
sios savyje turinčiųjų, visokio
kūno.
16 Jie buvo visokio kūno po pa-
tinėlį su patele ir įėjo, kaip Die-
vas jam liepęs buvo. Ir jam įėjus,
Dievas užrakino skrynią.
17 Lyjant per 40 dienų, potvy-
nis pakėlė arką augštai nuo žemės
paviršiaus.
18 Vanduo kilo ant žemės ir taip
pakėlė skrynią, kad ji plaukiojo
vandens paviršiumi.
19 Tvanas pakilo žemėje taip, kad
visi augštieji kalnai po dangumi ap-
dengti buvo.
20 Viršum kalnų viršūnių van-
duo pakilo 15 mastų.
21 Taip pražuvo visas kūnas že-
mėje gyvųjų paukščių, gal-
vijų, lauko žvėrių, viso to, kas
kruta žemėje ir visi žmonės.
22 Viskas numirė, kas tik sausu-
moje gyvybės dvasios savyje turėjo.
23 Taip dingo visa, kas ant žemės
buvo, žmonės, galvijai, kirmėlės ir
paukščiai po dangumi išnyko iš
žemės. Išliko tik Noachas vienas su
tais, kurie su juomi arkoje buvo.
24 Ir vanduo pasiliko žemės pa-
viršiuje 150 dienų.

8

Potvynio Atslūgimas, Noacho Padėkos Auka

1 Bet Dievas neužmiršo ir gy-
vulių bei galvijų, kurie su juomi
skrynioje buvo ir leido žemėje vėjui
pūsti, kad vanduo pradėjo nusekti.
2 Gilybių šuliniai buvo už-
kimšti, dangaus langai užsivėrė ir
dangaus lietus buvo sudraustas.
3 Ir vanduo žemėje mažėjo ir
nuseko per 150 dienų,
4 kad septintojo mėnesio sep-
tynioliktąją dieną arka nusi-
leido ant Ararato kalnyno.
5 Dešimtojo mėnesio pirmą
dieną vanduo buvo taip nusekęs,
kad kalnų viršūnės jau matomos
buvo.
6 Po 40 dienų atidarė Noachas
skrynios langą, kurį jis padaręs
buvo ir
7 leido juodvarniui išlėkti, kuris
šen ir ten skrajojo, kol žemė
išdžiūvo.
8 Po to jis išleido karvelį pasi-
tikrinti, ar vanduo žemėje nusekęs.
9 O kai karvelis nerado kur savo
kojų pailsinti, sugrįžo jis vėl pas
jį į skrynią, nes žemės pavir-
šiuje dar visur buvo vandens. Tai
iškišo Noachas ranką ir pasiėmė
jį atgal į arką pas save.
10 Tada jis palaukė dar septynias
dienas ir vėl išleido karvelį iš
skrynios.
11 Vakarop karvelis sugrįžo su
žaliuojančiu ką tik nuskintu
alyvų lapu savo snape. Tai su-

prato Noachas, kad vanduo žemėje
buvo nusekęs.
12 O palūkėjęs dar kitas septy-
nias dienas, išleido Noachas kitą
karvelį ir tas pas ji nebesugrįžo.
13 Šešių šimtų pirmųjų
Noacho amžiaus metų pirmojo
mėnesio pirmąją dieną van-
duo žemėje jau buvo išdžiūvęs. Tai
nuplėšė Noachas skrynios stogą
ir pamatė sausos žemės.
14 O antrojo mėnesio 27-tą
dieną žemė buvo jau visiškai
išdžiūvusi.
15 Tai tarė Dievas, su Noachu
kalbėdamas:
16 "Išeik su savo žmona iš skry-
nios ir su savo sūnumis ir jų
žmonomis, kurie su tavimi yra.
17 Taip pat išleisk visų rūšių
gyvulius, su tavimi esančius,
paukščius, galvijus, visas kirmėles,
žeme šliaužiančias, kad jie gy-
vuotų žemėje, būtų vaisingi ir
pasidaugintų."
18 Taip išėjo Noachas su savo
žmona ir su sūnumis ir jų
žmonomis,
19 taip pat ir visi gyvuliai, visos
kirmėlės, visi paukščiai ir visa, kas
kruta žemėje, kiekvienas kartu su
savo veisle iš arkos.
20 Tada pastatė Noachas altorių
Viešpačiui ir, ėmęs visokių val-
gomųjų galvijų ir valgomųjų
paukščių, ir aukojo deginamąją
auką ant altoriaus.
21 O Viešpats, suuodęs tą
skanų kvapą, tarė Savo širdyje:
"Daugiau Aš nebeprakeiksiu žemės
dėl žmonių, nes žmonių mintys
yra piktos iš jaunystės dienų ir Aš
daugiau nebeišnaikinsiu viso to, kas
žemėje kruta, kaip dabar padariau."
22 Kol žemė gyvuos, nesiliaus nei
sėja, nei pjūtis, nei šaltis, nei
karštis, nei vasara, nei žiema,
nei diena, nei naktis.

9

Sandora su Dievu Patvirtinama Dangaus Juosta

1 Tada tarė Viešpats, palaimin-
damas Noachą ir jo sūnus: "Veis-
kitės ir daugėdami, pripildykite
žemę!
2 Tesibijo jūsų ir tepabūgsta
jūsų visi žemės žvėrys, visi
paukščiai po dangumi ir visa, kas
žemėje kruta ir visos žuvys jūroje
tebūna jūsų rankų valdžioje.
3 Visa, kas kruta ir gyvuoja, te-
būna jūsų maistui. Kaip žaliąją
žolę, taip ir tuos Aš jums daviau.
4 Tik nevalgykite gyvos mėsos,
kurioje kraujas pasilikęs.
5 Nes Aš atkeršysiu jūsų pra-
lietą kraują, ar tą, kuris jus
norėtų žudyti, kiekvienam žmo-
gui ar gyvuliui, bausdamas kiek-
vieną, kuris kitą žudo.
6 Kas lieja žmogaus kraują, to
kraujas bus liejamas žmonių. Nes
Dievas sutvėrė žmogų Savo
pavyzdžiu.
7 Veiskitės ir dauginkitės, gy-
vuodami žemėje, kad jūsų daug
joje būtų!"
8 Ir Dievas tarė Noachui ir jo
sūnums:
9 "Štai, Aš darau sandorą su
jumis ir su jūsų būsiančiais vaikais
10 ir visokiais gyvūnais pas jus,
ar būtų paukščiai, ar galvijai, ar
kiti gyvuliai žemėje pas jus, iš skry-
nios išėjusieji, kokie jie ir bebūtų.
11 Aš laikysiuos Savo sandoros su
jumis, nebeleisdamas daugiau su-
naikinti potvynio vandenims gyvos
būtybės, nebeleisdamas tvanui su-
griauti žemės."
12 Ir Dievas tarė: "Tai tebūna
amžinu ženklu sandoros, kurią Aš
padariau su jumis ir su kiekviena
pas jus esančia būtybe.
13 Mano dangaus juosta, ištiesta
debesyse, tebūna ženklu Mano su
žeme padarytosios sandoros.
14 O kai aš duosiu debesims vir-
šum žemės atsirasti, jūs galėsite
dangaus juostą debesyse pamatyti.
15 Tai Aš atsiminsiu Savo sando-
ros su jumis ir visomis gyvomis
būtybėmis padarytosios, ir
nebeužleisiu tokio potvynio, kuris
išnaikintų visą gyvąja būtybę.
16 Kai tik pasirodys dangaus
juosta debesyse, Aš ją matyda-
mas, atsiminsiu Savo amžinosios

sandoros su kiekviena gyva būtybe
žemėje.
17 Taip tada tarė Dievas Noachui,
tebūna tai ženklas Mano sandoros,
padarytos su kiekviena gyva bū-
tybe žemėje!"
18 Noacho sūnūs, kurie iš arkos
išėjo, buvo Šėmis, Chamas ir Jafe-
tas. O Chamas yra Kanaano tėvas.
19 Tai yra tie trys Noacho sūnūs,
iš kurių užaugo visa žemės
žmonija.
20 O Noachas, pradėjęs ūkinin-
kauti, pasisodino sau vynuogyną.
21 Gerdamas vyno, apsigėrė jis ir
gulėjo savo pastogėje nusidengęs.
22 Tada Chamas, pamatęs savo
tėvo gėdą, Kanaano tėvas,
pranešė tai abiem savo broliam
lauke.
23 Tai Šėmis su Jafetu, atbulu ei-
damu su apsiaustu, apsisiautusiu ant
savo pečių, užklojo tuo savo tėvo
gėdą, savo veidu nusisukdamu,
kad nematytų savo tėvo gėdos.
24 O nuo vyno pabudęs ir suži-
nojęs, ką jam jaunasis sūnus pa-
daręs buvo, tarė Noachas:
25 "Prakeiktas tebūna Kanaanas
ir tepasilieka savo brolių vergų
vergu!
26 Pagarbinkite Viešpatį, Šė-
mio Dievą! Kanaanas tebūna Šė-
mio vergu!
27 Teduoda Dievas Jafetui pasi-
didinti savo gyvenamąjį plotą
ir tegyvena jis Šėmio palapinėse, o
Kanaanas tebūna jo vergu."
28 Po potvynio Noachas gyveno
350 metų,
29 kad jis mirdamas, buvo iš viso
950 metų amžiaus.

10

Noacho Giminė ir Ainiai

1 Sekantieji yra Noacho sūnų
Šėmio, Chamo ir Jafeto vaikai, gimę
po potvynio.
2 Jafeto sūnūs buvo Gomeris,
Magogas, Madajis, Javanas, Tūb-
alis, Mešekas ir Tyras.
3 O Gomerio sūnūs buvo Ašken-
azas, Rygatas ir Togarma.
4 Javano sūnūs buvo Elyša, Tar-
šyšis, Kitymas ir Dodanymas.
5 Šie apsigyveno pajūrio srityse
bei salose, kiekvienas pagal savo
giminės, šeimos bei tarmės
priklausomybę.
6 Chamo sūnūs buvo Kūšas,
Micraymas, Pūtis ir Kanaanas.
7 Kūšo sūnūs buvo Sėba, Chav-
yla, Sabta, Raėma, Sabteka. O
Raėmos sūnūs buvo Šėba ir
Dėdanas.
8 Kūšui gimė Nimrodas, kuris
pasidarė galiūniu žemėje.
9 Jis buvo šaunus medžiotojas
Dievo akyse. Todėl buvo sakoma:
"Tai esti smarkus medžiotojas
Viešpaties akyse, kaip Nimrodas."
10 Pradžia jo karalystės buvo Ba-
belė, Erekis, Akadas, Kalnė Ši-
nearo krašte.
11 Iš to krašto jis kėlėsi į Asi-
riją ir pastatė Ninevę, Rechobot-
yrą ir Kalachą
12 ir Resenį tarp Ninevės ir Ka-
lacho, didelį miestą.
13 Micraimui gimė ludiečiai, an-
amiečiai, lehabiečiai, naftuchiečiai,
14 patrusiečiai, kasluchiečiai, iš
kurių yra kilę filistiečiai ir
kaftoriečiai.
15 Kanaanui gimė Cydonas, pir-
masis sūnus ir Chėtas,
16 Jebūsis, Amoris ir Girgašis,
17 Chivis, Arkis, Synis,
18 Arvadis, Cemaris bei Chama-
tis, iš kurių užaugo kanaaniečių
kiltys.
19 Jų sienos prasidėjo nuo Cy-
dono, ėjo per Gerarą iki Gazos ir
Sodomos bei Gomoros, Adamos,
Ceboymo ir Lašos.
20 Sekantieji yra Chamo sūnūs su
savo giminėmis, žmonėmis bei
tarmėmis.
21 O Šėmiui, vyresniajam Jafeto
broliui, visų Ėberio sūnų tėvui,
taip pat gimė sūnų.
22 Sekantieji yra jo sūnūs: Ėla-
mas, Ašūras, Arpakšadas, Lūdas,
Aramas.
23 O Aramo sūnūs yra šie: Ūcas,
Chulas, Geteris ir Mašas.
24 Arpakšadui gimė Šalachas.
Šalachui gimė Ėberis.

25 Ėberiui gimė du sūnu. Vienas
buvo vardu Pelegis, kadangi jo lai-
kais žmonės buvo išsklaidyti. Jo
brolis buvo vardu Jaktanas.
26 Jaktanui gimė Almodadas,
Šalefis, Chacarmavetis ir Jarachas,
27 Hadoramas, Ūzalis ir Dikla,
28 Obalis, Abymaėlis ir Šėba,
29 Ofiras, Chavyla ir Jobabas. Šie
yra visi Jaktano sūnūs.
30 O jų gyvenamosios vietos tę-
sėsi nuo Mėšos iki Sėfaros kalno
krašto rytinėje dalyje.
31 Tai yra Šėmio sūnūs su savo
giminėmis, žemėmis, žmonėmis ir
tarmėmis.
32 Tai yra Noacho sūnų kiltys
ir giminės, iš kurių kilo tautos po
potvynio, kurios pasisklaidė po
visą žemę.

11

Babelės Bokštas—
Kalbų Sumišimas

1 Visas pasaulis kalbėjo viena
kalba, tais pačiais žodžiais.
2 Besitraukdami į rytus,
žmonės atvyko į Šinearo lygumas
ir čia apsigyveno.
3 Čia jie patarė vienas kitam:
"Eikime ir pasidarykime plytų, jas
gerai išdegindami." Taip jie vartojo
plytas vietoje akmenų ir smalą
vietoje molio.
4 Jie pasitarė tarpusavyje: "Ei-
kime ir pasistatykime miestą ir
bokštą, kurio viršus siektų ligi
dangaus, kad pagarsėtume ir ne-
būtume išskirstyti po visas šalis."
5 Tai nužengė Dievas pasižiūrėti
Adomo vaikų statomą miestą
ir bokštą
6 ir Viešpats tarė: "Štai, juk jie
visi vienos giminės žmonės, tos pa-
čios kalbos ir nepaliaus to daryti,
ką jie pradėjo ir yra apsiėmę
pabaigti.
7 Eikime tada ir nužengę, su-
maišykime jų kalbas, kad jie
vienas kito nesuprastų."
8 Taip išsklaidė juos Viešpats po
visus kraštus, kad turėjo paliauti
tą miestą statydami.
9 Todėl jis pramintas Babelės
vardu, kadangi čia Viešpats jų
tarmes sumaišė, juos po visus kraš-
tus išsklaidydamas.
10 Sekančios yra Šėmio giminės.
Šėmiui esant 100 metų amžiaus,
gimė jam Arpakšadas, dvejetą
metų po tvano.
11 Po to jis gyveno dar 500 metų
ir turėjo sūnų bei dukterų.
12 Arpakšadas buvo 35 metų,
kai jam Šalachas gimė
13 ir gyveno po to dar 403 metus
ir turėjo sūnų bei dukterų.
14 Šalachas buvo 30 metų, kai
jam gimė Ėberis.
15 Jis gyveno po to 403 metus ir
turėjo sūnų bei dukterų.
16 Ėberis buvo 34 metų, kai jam
gimė Pelegis ir
17 jis gyveno po to 430 metų ir
turėjo sūnų ir dukterų.
18 Pelegis buvo 30 metų ir jam
gimė Rėus
19 ir gyveno po to 209 metus ir
turėjo sūnų ir dukterų.
20 Rėus buvo 32 metų, kai jam
gimė Serūgas
21 ir gyveno 207 metus po to ir
turėjo sūnų ir dukterų.
22 Serūgas buvo 30 metų, kai
jam gimė Nachoras
23 ir gyveno 200 metų po to ir
turėjo sūnų ir dukterų.
24 Nachoras buvo 29 metų, kai
jam gimė Terachas
25 ir gyveno 119 metų po to ir
turėjo sūnų ir dukterų.
26 Terachas buvo 70 metų, kai
jam gimė Abromas, Nachoras ir
Haranas.
27 Sekančios yra Teracho gim-
inės. Terachui gimė Abromas, Na-
choras ir Haranas. O Haranui gimė
Lotas.
28 Haranas mirė pirm savo tėvo
Teracho Ūre, savo tėviškėje, Kaldė-
jos krašte.
29 Tai vedė Abromas ir Nachoras
sau žmonas. Abromo žmona buvo
vardu Saraja, o Nachoro buvo
Milka, duktė Harano, kuris Milkos
ir Jiskos tėvu buvo.
30 O Saraja nebuvo vaisinga ir
neturėjo vaikų.

31 Tai pasiėmė Terachas savo
sūnų Abromą ir savo sūnaus
Harano sūnų ir savo marčią Sa-
rają, savo sūnaus Abromo
žmoną ir kėlėsi iš Kaldėjos Ūro
į Kanaaną ir atvykę į Char-
aną, čia apsigyveno.
32 Ir Terachas, sulaukės 205 me-
tus, pasimirė Charano mieste.

12

Abromo Kelionė į Kanaaną

1 Ir Viešpats kalbėjo Abromui:
"Išsikelk iš savo tėviškės ir nuo savo
giminių ir iš savo tėvo namų į
šalį, kurią Aš tau parodysiu!
2 Ir Aš padarysiu iš tavęs didelę
minią žmonių, tave laiminda-
mas ir tavo vardą labai iškelda-
mas ir tu būsi palaima sau ir kitiems.
3 Aš laiminsiu tave laiminančius
ir prakeiksiu tave prakeikiančius ir
tavyje bus palaimintos visos žemės
giminės."
4 Tai išsikėlė Abromas, kaip
Viešpats jam buvo įsakęs. O Lo-
tas keliavo kartu su juomi. Abro-
mas buvo 75 metų, kai iš Charano
išsikėlė.
5 Taip ėmė Abromas savo
žmoną Sarają ir savo brolėną
Lotą su visu įsigytu turtu ir su
sielomis, kurios jiems Charane buvo
prasidėjusios ir pasileido kelionėn
į Kanaaną.
6 Abromas atvyko į Kanaaną
ir nukeliavo iki Šechemo vietovės
ir Morės miškų, kur kanaaniečiai
tuomet gyveno.
7 Tai pasirodė Viešpats Abro-
mui, tardamas: "Tavo sūnums Aš
duosiu šią žemę. Abromas čiapat
pastatė altorių Viešpačiui, kuris
jam pasirodė.
8 Tada jis nusikėlė į kalnus
Bėtėlio rytų pusėje ir pasistatė
palapinę, nuo kurios buvo galima
matyti Bėtėlį vakaruose, o Ajo
miestelį rytuose. Čia jis pasistatė
Viešpačiui altorių ir šaukėsi Jo
vardo.
9 Vėliau nusikėlė Abromas to-
liau į pietus.
10 Kai krašte užėjo badas, tai nu-
sikėlė Abromas į Egiptą, kad ten
kaip svetimšalis gyventų, nes
badas krašte visus buvo labai
prispaudęs.
11 Būdamas jau netoli nuo Egipto,
tarė jis savo žmonai Sarajai: "Štai,
aš žinau, kad tu graži moteriškė esi!
12 Taigi, egiptiečiai išvydę tave,
sakys—tai jo žmona, tai jie mane
nusmaugs, o tave sau pasiims.
13 Todėl, mano mieloji, sakykis
esanti mano sesuo, kad man pasi-
sektų dėl tavęs ir mano siela gyva
išliktų dėl tavęs."
14 Abromui atvykus į Egipto
šalį, egiptiečiai pastebėjo tą
moteriškę labai gražią esančią.
15 Faraono kunigaikščiai pamatė
ją ir pagyrė ją jo akyse. Tada ji
buvo įvesta į Faraono namus.
16 Dėl jos priėmė Faraonas
Abromą labai maloningai, duo-
damas jam avių, jaučių, asilų,
bernų ir tarnaičių, asilių bei
kupranugarių.
17 Bet Viešpats slogino Faraoną
ir jo namus didelėmis slogomis dėl
Sarajos, Abromo žmonos.
18 Tai pasišaukė Faraonas
Abromą pas save ir klausė jo:
"Kodėl tu man tai darei, nesaky-
damas man, kad ji tavo žmona
esanti?
19 Kodėl sakai, kad ji tavo sesuo
esanti? Aš ją norėjau pasiimti kaip
žmoną. Taigi, čia tavo žmona, pa-
siimk ją ir keliauk sau sveikas."
20 Ir Faraonas liepė savo žmo-
nėms, kad jie palydėtų jį ir jo
žmoną ir visa tai, ką jis turėjo.

13

Abromas Skiriasi Nuo Loto

1 Tai išsikėlė Abromas iš Egipto
į Negebą su savo žmona ir su
visu labu, ką turėjo ir Lotas ke-
liavo su juomi kartu.
2 Abromas buvo labai turtingas
ir turėjo daug sidabro, aukso ir
galvijų.
3 Nuo Negebo jis keliavo iš vie-
tos į vietą, kol atvyko netoli
Bėtėlio, vieton tarp Bėtėlio ir Ajo,

kur anksčiau savo palapinę buvo
turėjęs.
4 Tai buvo ta pati vieta, kurioje
jis anksčiau altorių buvo pasi-
statęs ir čia jis šaukėsi vardo
Viešpaties.
5 O Lotas, su juomi kartu ke-
liaudamas, taip pat turėjo avių,
jaučių ir palapinių,
6 kad juodu nebegalėjo sutilpti
vienoje vietoje ir kartu begyventi,
nes jųdviejų turtai buvo per
dideli.
7 Tarp Abromo kerdžių ir Loto
galvijų kerdžių nuolat kildavo
ginčai. Be to, tame krašte gyveno
dar ir kanaaniečiai ir periziečiai.
8 Tai tarė Abromas Lotui: "Ne-
leiskime ginčams kilti tarp manęs
ir tarp tavęs, tarp mano kerdžių
ir tarp tavo kerdžių, nes mudu
esava broliu.
9 Ar neatvira tau visa žemė?
Prašau, skirkis nuo manęs. Jei tu
pasuksi kairėn, tai aš eisiu dešinėn.
Arba, jei tu norėsi eiti dešinėn, tai
aš eisiu kairėn.
10 Tada pakėlė Lotas savo akis ir
apžvalgė visą šalį prie Jordano,
nes joje buvo apsčiai vandens, kol
Viešpats nebuvo Sodomos ir Go-
moros išnaikinęs, iki pat Coaro, lyg
koks Viešpaties sodas arba kaip ir
Egipto žemė.
11 Tokiu būdu pasirinko Lotas
žemę prie Jordano ir kėlėsi į rytus
ir taip atsiskyrė vienas nuo antrojo.
12 Abromas apsigyveno Kanaano
žemėje, o Lotas Jordano miestuose
ir pasistatė savo palapinę Sodomoje.
13 Bet Sodomos gyventojai buvo
labai pikti ir nusidėjo prieš
Viešpatį.
14 Kai Lotas buvo atsiskyręs nuo
Abromo, tai tarė Viešpats Abro-
mui: "Pakelk savo akis ir apsižval-
gyk iš šios vietos, kurioje tu gyveni,
į šiaurę, į pietus, į rytus ir į
vakarus,
15 nes visą žemę, kurią tu da-
bar matai, Aš duosiu tau ir tavo vai-
kams visiems amžiams.
16 Aš padauginsiu tavo vaikus
kaip dulkes žemėje. Taigi, jei kas
galėtų žemės dulkes suskaityti, tas
galės ir tavo vaikus suskaityti.
17 Todėl, kelkis ir perkeliauk šią
žemę išilgai ir skersai, nes Aš ją
tau duosiu.
18 Taip iškėlė Abromas savo pa-
lapines į Chebroną ir apsigy-
veno po Mamrės ąžuolais, kur jis
Viešpačiui altorių pasistatė.

14

Karalių Karas, Abromas Išlaisvina Lotą

1 Atsitiko, kad Šinearo karalius
Amrafelis, Elasaro karalius Ario-
kas, Eilamo karalius Kedarlao-
meris ir tautų karalius Tidealis
2 išėjo kariauti prieš Sodomos
karalių Berą, prieš Gomoros
karalių Biršą, prieš Admos kar-
alių Šineabą, prieš Cebojų
karalių Šemėberį ir prieš Bėlos,
tai yra Coaro karalių.
3 Šie penki susirinko Sidimo slė-
nyje, kur dabar Druskos jūra yra.
4 Nes jie buvo dvylika metų
Kedar-Laomerio valdžioje, trylik-
taisiais metais jie atsimetė nuo jo.
5 Todėl išėjo keturioliktais me-
tais Kedar-Laomeris su savo
sąjungininkais karaliais ir išmušė
Aštarot-Karnaymo milžinus ir
Hamo cuciečius ir emiečius Kirja-
timo lygumose,
6 ir choriečius Seyro kalnuose
ligi El-Farano, nusitęsiančio iki
dykumos.
7 Grįždami jie pasiekė Miš-
pato, tai yra Kadėšo šulinį ir iš-
daužė amalekiečių žemę su
amoriečiais, kurie Chacecon-Ta-
mare gyveno.
8 Tai išžygiavo Sodomos kara-
lius, Gomoros karalius, Cebojos
karalius ir Bėlos arba Coaro ka-
ralius ir pasiruošė kariauti Sidymo
slėnyje
9 su Kedar-Laomeriu, Eilamo
karaliumi, tautų karaliumi Ti-
dealiu, su Šinearo karaliumi Am-
rapeliu ir su Elasaro karaliumi
Arioku, keturi karaliai prieš penkis.
10 O Sidymo slėnyje buvo daug

molio duobių, į kurias Sodomos
karalius su Gomoros karalium
įkrito, kai buvo nugalėtu ir ve-
jamu. Jų išlikusieji paspruko į
kalnus.
11 Taip jie išplėšė visus Sodomos
ir Gomoros turtus ir maisto atsar-
gas ir nužygiavo,
12 pasiimdami su savimi Lotą,
Abromo brolėną, su visu jo turtu,
kadangi jis Sodomoje gyveno ir
nužygiavo.
13 Tai atėjo vienas pabėgėlių ir
pranešė tai Abromui, ateiviui, gy-
venančiam po amoriečių Mamrės
ąžuolais, kuris buvo Eškolo bei
Anėrio brolis, Abromo
sąjungininkų.
14 O kai Abromas išgirdo savo
brolėną nelaisvėn paimtą, ap-
ginklavo jis šarvais 318 savo
bernų, kurie jo namuose buvo
gimę ir vijo juos ligi Dano
15 ir išsidėstęs, nakties metu
užpuolė juos ir mušdamas, nusivijo
juos iki Chobos, esančio šiaurėje
nuo Damaskaus miesto.
16 Ir sugrąžino visą turtą ir
Lotą, savo brolėną su savo lobiu
ir moterimis bei šeimyna.
17 Jam grįžtant iš Kedar-Lao-
merio ir jo sąjungininkų mūšio,
išėjo jam priešais Sodomos karalius
ir pasitiko jį laukuose, kurie ka-
raliaus slėniu vadinami.
18 O Šalėmo karalius Malkyce-
dekas išnešė duonos bei vyno, bū-
damas Augščiausiojo Dievo kunigu,
19 ir palaimino jį, tardamas:
"Būk palaimintas, Abrome, Aug-
ščiausiam Dievui, dangų bei žemę
valdančiam.
20 Pašlovintas teesie Augščiau-
siasis Dievas, kuris tavo priešus į
tavo rankas atidavė. Ir tam davė
Abromas dešimtines nuo visa ko.
21 Tai pasiūlė Sodomos karalius
Abromui: "Duok man žmones, o
turtą pasilaikyk sau!"
22 Bet Abromas atsakė Sodomos
karaliui: "Aš pakeliu savo rankas
į Viešpatį, Augščiausiąjį
Dievą, kuris dangų ir žemę sut-
vėrė, prisiekdamas,
23 kad aš iš viso to, kas tavo
yra,nei siūlo, nei kurpių dirželio
nenoriu imti, kad nesakytumei, jog
tu Abromą turtingą padaręs.
24 Tiktai, ką jaunuoliai suvalgė
ir Anėrio, Eškolo bei Mamrės vy-
rai, kurie su manimi žygiavo, tie
teimie savo dalį."

15

Pažadas Abromui ir jo Sandora su Dievu

1 Po tų atsitikimų kalbėjo
Viešpats Abromui regėjime, tarda-
mas: "Nesibijok, Abrome, Aš esmi
tavo skydas ir labai didelė tavo
alga."
2 O Abromas atsiliepė, klaus-
damas: "Viešpatie, Dieve, ką Tu
nori man duoti? Štai, aš mirsiu be
vaikų, o Elieceris iš Damaskaus
bus mano vienintelis paveldėtojas."
3 Abromas dar kalbėjo: "Tu man
nedavei vaikų! Štai, sūnus mano
šeimynos gaus mano turtus."
4 O Viešpats atsakė jam: "Jis
negaus tavo turtų, bet tas, kuris
iš tavęs gims, tas paveldės tavo
turtą."
5 Ir Jis liepė jam išeiti laukan ir
tarė jam: "Pažvelk į dangų ir
pasižiūrėk į žvaigždes. Ar tu gali
jas suskaityti? Tokia daugybė bus
ir tavo vaikų vaikų."
6 Abromas tikėjo Viešpačiui ir
jam tai buvo paskaityta už teisybę.
7 Ir Jis tarė jam: "Aš esmi Vieš-
pats, kuris tave iš Kaldėjos Ūro iš-
vedžiau, kad tau duočiau šią žemę
pasilaikyti."
8 Bet Abromas atsakė: "Vieš-
patie, Dieve, iš ko suprasiu, tai
gausiąs?"
9 Ir Jis jam atsakė: "Atvesk man
treigę karvę, treigę ožką, treigį
aviną ir atnešk man vieną kurk-
lelį, bei vieną jauną karvelį."
10 Ir jis Jam tai atgabeno, pada-
lindamas į dvi dali ir padėdamas
vieną dalį priešais antrąją.
O paukščių jis neperdalino.
11 Ir paukščiai puolė ant maitos,
bet Abromas nubaidė juos.

12 Saulei nusileidus, apėmė
Abromą didelis miegas, kad jis
buvo išgąsčio kankinamas, tam-
sybės apsuptas.
13 Tai tarė Jis Abromui: "Tu turi
žinoti, kad tavo vaikų vaikai bus
svetimi nesavoje žemėje ir jie bus
verčiami vergauti ir per 400 metų
jie bus kankinami.
14 Bet Aš teisiu tuos žmones, ku-
riems jie turės tarnauti. Vėliau jie
išeis su dideliu lobiu.
15 O tu nueisi ramybėje pas savo
tėvus ir būsi palaidotas savo žiloje
senatvėje.
16 Bet po keturių žmogaus
amžių, jie čia vėl sugrįš, nes
amoriečių nusikaltimų saikas dar
nėra pilnas."
17 O kai saulė nusileido ir su-
temo, tai pradėjo dūmai rūkti lyg iš
krosnies ir ugnies liepsnos iškilo iš
mėsos gabalų tarpo.
18 Tą dieną padarė Viešpats
sandorą su Abromu, tardamas:
"Tavo vaikams Aš duosiu šią
žemę, nuo Egipto upės ligi didžio-
sios upės Prat,
19 keniečius, kenicіečius,
kadmoniečius,
20 chitiečius, pericіečius ir
milžinus,
21 amoriečius, kanaaniečius, gir-
gašiečius ir jebūsiečius."

16

Hagaros Sūnus Išmaėlis

1 Saraja, Abromo žmona jam
nieko nepagimdė. Bet ji turėjo egip-
tietę tarnaitę, vardu Hagarą.
2 Tai tarė ji Abromui: "Štai ne-
davė man Viešpats vaikų gimdyti,
prašau, įeik pas mano tarnaitę,
gal iš jos vaikų susilaukčiau."
Abromas pakluso Sarajos balsui.
3 Tai ėmė Saraja, Abromo
žmona, savo egiptietę tarnaitę ir
davė ją savo vyrui į žmonas, kai
jis jau dešimtį metų Kanaane iš-
gyvenęs buvo.
4 Ir jis gulėjo su Hagara. Ir ji
pasidarė nėščia. O pajutusi, kad ji
nėščia esanti, pradėjo ji niekinti
savo šeimininkę.
5 Tai tarė Saraja Abromui: "Tu
neteisingai elgiesi su manim. Aš
daviau tau savo tarnaitę, o kai ji
pasijuto nėščia esanti, tai ji pradėjo
mane niekinti, Viešpats tedaro
teismą tarp manęs ir tarp tavęs."
6 O Abromas atsiliepė Sarajai:
"Štai, tavo tarnaitė yra tavo valioje,
daryk su ja, kas tau patinka." O kai
Saraja ją pabausti norėjo, tai ta
pabėgo nuo jos.
7 Bet Viešpaties angelas surado
ją dykumoje prie šulinio, prie į
Šūrą einančio kelio.
8 Angelas tarė jai: "Hagara, Sa-
rajos tarnaite, iš kur tu ateini ir į
kur ketini keliauti?" Ji atsakė: "Aš
pabėgau nuo savo šeimininkės
Sarajos."
9 Tai sakė jai angelas: "Sugrįšk
pas savo šeimininkę ir pasižemink
prieš ją!"
10 Viešpaties angelas jai dar pri-
minė: "Aš tavo vaikus taip padaug-
insiu, kad dėl daugybės jų nebus
galima suskaityti."
11 Ir dar angelas papildė: "Štai,
tu nėščia pasidarei ir pagimdysi
sūnų, kurį tu praminsi Išmaėliu,
kadangi Viešpats atsižvelgė į tavo
vargus.
12 Jis bus priešgynys žmogus, nu-
sistatęs prieš visus žmones ir visi
žmonės eis prieš jį ir jis gyvens
atsiskyręs nuo savo brolių."
13 Ir ji pavadino su ja kalbantį
angelą Viešpaties vardu: "Tu,
Dieve, matai mane," sakė ji, "nes
aš iš tikrųjų mačiau tą, kuris
į mane atsižvelgė."
14 Todėl buvo tas šulinys pramin-
tas GYVOJO vardu, kuris į mane
atsižvelgė. O tas šulinys yra tarp
Kadėšo ir tarp Barėdo.
15 Ir Hagara pagimdė Abromui
sūnų. O Abromas praminė tą
Hagaros sūnų Išmaėlio vardu.
16 O Abromas buvo 86 metų
amžiaus, kai Hagara jam Išmaėlį
pagimdė.

17

Sarajai, Abromui
Pažadėtas Izaokas

1 Kai Abromas buvo 99 metų
amžiaus, pasirodė jam Viešpats ir
tarė: "Aš esu Visagalis Viešpats,
vaikščiok Mano keliais ir lik tobu-
las Mano akivaizdoje.
2 Tai Aš darysiu Savo sandorą
su tavimi ir tave labai padauginsiu."
3 Tai parpuolė Abromas ant savo
veido ir Dievas, su juomi tebekal-
bėdamas, tarė:
4 "Štai Aš ir štai Mano sandora
su tavimi ir tu būsi daugelio tautų
tėvu.
5 Todėl daugiau nebūsi Abromu
vadinamas, bet tu būsi vardu Abra-
omas, kadangi Aš tave tėvu dau-
gelio tautų padariau.
6 Aš padarysiu tave labai vais-
ingą, kad tautos iš tavęs išaugs ir
karaliai kils iš tavęs.
7 Ir Aš darysiu sandorą tarp
Manęs ir tarp tavęs ir tarp tavo bū-
simųjų vaikų su jų vaikų
vaikais, kad tai amžina sandora
būtų ir Aš būsiu tavo Dievas ir
tavo būsimųjų vaikų.
8 Irgi duosiu tau bei tavo būsi-
miesiems vaikams tą žemę, ku-
rioje tu svetimas esi, būtent, visą
kanaaniečių žemę pasiimti vi-
siems amžiams ir Aš būsiu jų
Dievas."
9 Dievas tarė Abraomui: "Taigi
laikykitės Mano sandoros, tu ir ei-
lių eilės tavo būsimųjų vaikų.
10 O tai ir yra Mano sandora, ku-
rios jūs turite laikytis ir jūsų bū-
simieji vakai, kad visi jūsų
vyriškieji turi apipjaustomi būti.
11 Jūs turite apipjaustyti plėvelę
savo kūno ir tai turi būti ženklu san-
doros tarp Manęs ir tarp jūsų.
12 Jūs ir visos būsimosios kartos
turite kiekvieną aštuonių dienų
berniuką apipjaustyti. Taip pat ir
kiekvieną jūsų šeimynoje gi-
musį arba iš svetimų pirktą,
kuris nėra iš jūsų vaikų.
13 Tai bus Mano amžina sandora
su jumis, liečianti jūsų kūną.
14 O jei kurio berniuko plėvelė
nebūtų apipjaustyta, to siela turi
būti išnaikinta iš savo žmonių dėl
nesilaikymo Mano sandoros."
15 Dievas taip pat pasakė Abra-
omui: "Savo žmonos daugiau ne-
bevadink Sarajos vardu, bet
pramink ją Sara.
16 Nes Aš ją palaiminsiu ir iš
jos tau duosiu sūnų, kadangi Aš
ją taip laiminsiu, kad iš jos gims
karaliai ir daugelis tautų.
17 Tai prasijuokė Abraomas, ant
savo veido parpuolęs, sau klau-
simą pasistatydamas: Ar man
šimtamečiui dar turėtų sūnus už-
gimti, ar Sara, 90 metų būdama,
turėtų dar gimdyti?
18 Reikšdamas savo pageida-
vimą Dievui, tarė Abraomas:
"Kad bent Yšmaėlis gyvas
išliktų!"
19 Tai tarė Dievas: "Taip, Sara,
tavo žmona pagimdys tau sūnų,
kurį tu praminsi Izaoko vardu, nes
su juomi Aš patvirtinsiu
amžinąją sandorą ir su jo vai-
kais, jam numirus.
20 Be to, ir dėl Yšmaėlio Aš tave
išklausiau. Štai, Aš jį laiminsiu ir
vaisingą darysiu, jį labai pa-
daugindamas. Jam užgims dvylika
kunigaikščių ir iš jo užaugs didelė
daugybė žmonių.
21 Bet Savo sandorą Aš patvir-
tinsiu su Izaoku, kurį tau Sara
pagimdys apie šį laiką kitais
metais."
22 Pabaigęs kalbėti su Abraomu,
Dievas pasikėlė augštyn.
23 Tai ėmė Abraomas savo sūnų
Yšmaėlį ir visus savo tarnus na-
mie gimusius ir pirktuosius ir visus
vyriškuosius savo namų ir api-
pjaustė plėvelę jų kūno, tą pa-
čią dieną, kurią Dievas jam
buvo įsakęs.
24 O Abraomas buvo 99 metų,
kai jis plėvelę savo kūno
apsipjaustė.
25 O Yšmaėlis, jo sūnus, buvo

13 metų, kai plėvelė jo kūno apipjaustyta buvo.
26 Abraomas ir jo sūnus buvo apipjaustyti tą pačią dieną.
27 Ir visi vyriškiai jo namų, namie gimę, ar iš svetimų pirkti, buvo kartu su juomi apipjaustyti.

18

Izaokas Abraomui Pakartotinai Pažadėtas, Sodomos Bausmė

1 Ir Viešpats pasirodė jam Mamrės giraitėje, jam sėdint savo trobos angoje, pačioje dienos kaitroje.
2 Pakėlęs savo akis, jis pamatė tris vyrus ties savimi bestovinčius. Išvydęs juos, kėlėsi jis nuo savo angos, bėgo jiems priešais ir ligi žemės nusilenkęs,
3 tarė jis: "Viešpatie, neaplenk savo tarno, jei esu malonės radęs Tavo akyse!
4 Leiskite, kad atneščiau kiek vandens jūsų kojoms nuplauti ir tada galėsite po šiuo medžiu pailsėti.
5 Ir kąsnelį duonos jums atnešiu, kad atsigaivintumėte ir tada toliau keliautumėte, aplankę savo tarną." Jie atsakė: "Daryk, kaip kalbėjai!"
6 Abraomas nuskubėjo į trobelę pas Sarą ir tarė: "Įmaišyk nedelsdama tris saikelius kvietinių miltų, minkyk ir iškepk papločių."
7 O jis pats greitai nuėjo prie jaučių, išsivedė jauną gerą veršį ir atidavė tą savo tarnui, kad tą tuojau paruoštų.
8 Ir jis patiekė jiems tos paruoštos veršienos su pienu bei sviestu pats po medžiu ir jie valgė.
9 Tai jie paklausė jo: "Kur tavo žmona Sara?" Jis atsakė: "Čia palapinėje."
10 "Už metų aš vėl tave lankysiu ir štai, tavo žmona augins tada sūnų," sakė jis. O Sara buvo už palapinės angos ir tai girdėjo.
11 O juodu abu, kaip Abraomas, taip ir Sara buvo senu ir iškaršusiu, kad Sara nebepergyveno to, ką moterys pergyvena.
12 Todėl tarė ji, savyje nusijuokdama: Argi aš, tokia sena būdama, turėčiau dar savo geiduliams pataikauti, tuo tarpu, kai mano žmogus irgi pasenęs yra?"
13 Tai klausė Viešpats Abraomo: "Kodėl juokiasi Sara, sakydama-ar galvoji, kad aš iš tikrųjų dar galėčiau gimdyti, tokia sena būdama?
14 Ar turėtų būti Dievui kas nors negalima? Kitais metais, apie šį laiką Aš vėl ateisiu ir Sara tada turės sūnų."
15 Tai užsigynė Sara, sakydama: Aš nesijuokiau, nes ji bijojosi. Bet Jis atsakė: "Tai netiesa, tu juokeisi."
16 Tai atsikėlė tie vyrai ir taisėsi eiti į Sodomą. O Abraomas ėjo juos palydėti.
17 Tai tarė Viešpats: "Kaip Aš galiu nuslėpti Abraomui, ką Aš darau?
18 Juk iš jo užaugs didelė daugybė žmonių ir visi žemės žmonės bus jame palaiminti.
19 Nes Aš žinau jį paliepsiantį savo vaikams ir savo būsimoms kartoms klausyti Viešpaties įsakymų ir daryti tai, kas gera yra, kad Viešpats suteiktų Abraomui, ką Jis jums pažadėjęs."
20 Tai tarė Viešpats: "Riksmas Sodomos bei Gomoros yra toks didelis ir jų nuodėmių yra tokia gausybė!
21 Todėl nueisiu pasižiūrėti, ar jie ir darė taip, kaip jie skundėsi. Jei ne, tai Aš sužinosiu."
22 Ir tuodu vyru apsisuko ir iškeliavo į Sodomą. Bet Abraomas pasiliko, stovėdamas Viešpaties akivaizdoje.
23 Ir priėjęs, tarė Jam: "Ar Tu norėtumei teisųjį žudyti kartu su bedieviu?
24 Rasi, bent 50 teisiųjų būtų tame mieste ir, ar Tu juos žudytumei, neatleisdamas miestui dėl 50 teisiųjų, kurie jame būtų?
25 Tai ne Tavo būdas žudyti teisųjį kartu su bedieviu, bausti teisųjį taip, kaip bedievį. Tai nėra Tavo būdas, Tu, kuris esi pa-

saulio teisėjas. Tu tokio teismo
nedarysi."
26 Viešpats atsakė: "Jei Aš rasiu
50 teisių Sodomos mieste, tai Aš
dėl tų atsileisiu visoms toms
vietovėms."
27 Atsakydamas, tarė Abraomas:
"Aš pasiėmiau drąsos su Viešpa-
čiu kalbėti, nors teesu žemė ir
dulkės.
28 O, jei 50 be penkių
teisiųjų būtų mieste, ar Tu
sunaikintumei visą miestą, pen-
kiems teisiųjų mažiau esant?"
Jis atsakė: "Jei rasiu mieste 45, tai
miesto nesunaikinsiu."
29 Ir tebekalbėdamas su Juomi,
jis Jo paklausė: "O, jei
40 rastumei?" Jis atsakė: "Dėl
40 Aš nieko jiems nedarysiu."
30 Abraomas tarė: "Nepyk, Vieš-
patie, jei aš vėl klausiu. Jei
30 atsirastų teisiųjų?" Jis at-
sakė: "Jei 30 jame atrasiu, tai jiems
nieko nedarysiu."
31 Ir jis sakė, dar noriu drįsti su
Viešpačiu kalbėti. Jei gal 20 jame
rastumei? Jis atsakė: "Dėl 20 Aš
jų neišnaikinsiu."
32 O jis tarė: "Nepyk, Viešpatie,
jei dar kartą pasiklausiu, jei
10 tame mieste rastumei? Jis at-
sakė: "Dėl 10 Aš jų neiš-
naikinsiu."
33 Tada Viešpats paliovė su
Abraomu kalbėti ir nuėjo, o Abra-
omas sugrįžo į savo namus.

19

Sodomos Sunaikinimas, Loto Išgelbėjimas

1 Prieš vakarą atėjo du angelu
į Sodomą. O Lotas sėdėjo
miesto vartuose ir, juodu pamatęs,
atsikėlė, ėjo jiemdviem priešais,
nusilenkė iki žemės,
2 tardamas: "Prašau, judu vieš-
pačiu, užeikita į savo tarno na-
mus ir čia pernakvokita.
Numazgodinkita savo kojas, tai ryte
anksti, atsikėlusiu, keliaukita savo
keliu. Bet juodu atsakė: "O ne,
mudu pasiliksiva lauke pernakvoti."
3 Tai jis juodu labai maldavo ir
juodu įėjo į jo namus nakvynės.
O jis paruošė jiemdviem vakarienę,
kepė neraugintų papločių ir
juodu valgė.
4 Bet jiemdviem dar neatsigu-
lus, atėjo vyrai iš Sodomos miesto
ir iš visų miesto dalių, jauni bei
seni ir apstojo namus.
5 Jie pasišaukė Lotą, klaus-
dami: "Kame tuodu vyru, ku-
riuodu šią naktį pas tave įėjo?
Išvesk juodu mums, kad mes nu-
statytume, kas tuodu yra."
6 Lotas išėjo pas juos už vartų,
užrakinęs duris ir tarė jiems:
7 "Mieli broliai, nebūkite tokie
pikti, taip pasielgdami!
8 Štai, aš turiu dvi dukteri, ku-
rios vyro dar nepaliestos, tiedvi
jums išleisiu, darykite su jomis, kas
patinka, bet tiemdviem vyram nieko
nedarykite, nes todėl juodu ir įėjo
pavėsin mano pastogės."
9 Bet jie grasino jam: "Pasi-
trauk, būdamas ateiviu, tu mums
nepasakysi, ką mes turime daryti,
kad su tavimi nepasielgtume žiau-
riau, kaip su anais dviem." Ir jie
puolė ant jo, norėdami duris
atlaužti.
10 Bet anuodu vyru, prasivėrusiu
duris, įsitraukė Lotą pas save
vidun ir užrakino duris.
11 O lauke už durų esantieji vy-
rai buvo ištikti aklumu, tiek didieji,
tiek mažieji, kad jie pailso, duris
beieškodami.
12 O tuodu vyru tarė Lotui: "Jei
turi dar kokį savo žentą, sūnų,
ar dukterį, tai išvesk juos iš miesto
laukan.
13 Nes mudu išnaikinsiva šią
vietą, kadangi skundas dėl jos yra
toks didelis Viešpaties akyse, kad
Jis mudu atsiuntė ją sunaikinti."
14 Tai išėjo Lotas ir kalbėjo su
savo būsimais žentais, kurie turėjo
jo dukteris vesti: "Kelkitės ir išei-
kite iš šio miesto, nes Viešpats jį
išnaikins." Bet juodu nuleido tai
juoku.
15 Aušrai pasirodžius, liepė tuodu
angelu Lotui pasiskubinti, tar-

damu: "Kelkis, imk savo žmoną,
bei abi savo dukteri, kuriedvi čia
yra, kad ir tu nežūtumei šio miesto
nuodėmėse."
16 O jam užtrunkant, nutvėrė jį
tuodu vyru, jo žmoną ir abidvi
dukteri už rankų ir išvedė juos
laukan, kadangi Viešpats jų
gailėjosi.
17 Išvesdamu jį laukan, vienas
tarė jam: "Skubėk į kalnus iš šios
lygumos, neatsisukdamas į
užpakalį, kad išsaugotumei savo
sielą ir nepražūtumei."
18 Bet Lotas atsakė jiemdviem:
"Ne, judu viešpačiu.
19 Jei Tavo tarnas rado malonės,
išsaugodamas mano sielą, tai dar
susimilk Savo tarno. Aš negalėsiu
išlikti gyvas kalnuose, kadangi ne-
laimė mane čia užklups ir aš
pražūsiu.
20 Stai, netoliese yra miestelis, į
kurį aš noriu nubėgti. Jis yra ma-
žas ir jame aš išliksiu gyvas, savo
sielą išsaugodamas."
21 Tai tarė Jis jam: "Stai, ir šiuo
atveju Aš tave išklausiau. Aš neiš-
naikinsiu to miestelio, apie kurį
tu kalbėjai.
22 Paskubėk ir saugokis čia, nes
Aš nieko negaliu daryti, kol neesi
įėjęs." Dėl to šitas miestas buvo
pramintas Coar vardu.
23 Kai Lotas įėjo į Coaro
miestelį, saulė jau buvo
užtekėjusi.
24 Tuomet paleido Viešpats sieros
bei ugnies lietų iš dangaus ant So-
domos bei Gomoros.
25 Taip Jis išnaikino tuos miestus
su visomis apylinkėmis ir gyvento-
jais ir tuo, kas žemėje augo.
26 O jo žmona, atsisukusi pažiū-
rėti, pavirto druskos statula.
27 Kitą rytą atsikėlė Abra-
omas anksti ir nuėjo į tą vietą,
kurioje jis buvo stovėjęs Viešpaties
akivaizdoje.
28 Ir jis atsisuko į tą vietą
anos buvusios Sodomos ir Gomo-
ros savo veidu ir matė ten dūmus
kylant lyg iš kokios krosnies.
29 Sunaikindamas tuos miestus,
Viešpats atsiminė Abraomą ir iš-
lydėjo Lotą iš to miesto, kurį Jis
sunaikino, kuriame Lotas buvo
gyvenęs.
30 O Lotas išsikėlė iš Coaro
miestelio į kalnus su savo dviem
dukterimi, kadangi bijojo Coare
pasilikti ir apsigyveno uolų ur-
vuose su savo dviem dukterimi.
31 Tai tarė vyresnioji jaunesnia-
jai—mūsų tėvas paseno ir nebėra
vyro žemėje, kuris vestų mudvi,
kaip įprasta šiame pasaulyje.
32 Taigi, eikiva ir duokiva savo
tėvui vyno gerti ir gulkiva prie jo,
kad vaikų iš jo turėtuva.
33 Taip davė jiedvi vyno savo tė-
vui gerti tą pačią naktį. Ir vy-
resnioji, įėjusi, atsigulė prie savo
tėvo. Ir jis nepajuto, kai ji atsigulė
ir kai atsikėlė.
34 Kitą rytą tarė vyresnioji
jaunesniajai: štai, vakar aš atsigu-
liau prie savo tėvo. Duokiva jam ir
šią naktį vyno gerti, kad ir tu
įėjusi, prie savo tėvo atsigultumei
ir iš jo vaikų turėtumei.
35 Taip davė jos savo tėvui ir tą
naktį vyno gerti. Ir jaunesnioji taip
pat nuėjo ir atsigulė prie jo. O jis
nepajuto nei atsigulant, nei
atsikeliant.
36 Taip pasidarė abidvi Loto duk-
teri nėšči iš savo tėvo.
37 Ir vyresnioji pagimdė sūnų,
kurį ji praminė Moabo vardu, iš
kurių užaugo šių dienų
moabiečiai.
38 O jaunesnioji taip pat pagimdė
sūnų ir praminė jį Ben-Ami, iš
kurių yra kilę šių dienų
amoniečiai.

20

Abymelekas Nori Pasisavinti Sarą, Abraomo Žmoną

1 Iš tos vietovės išsikėlė Abra-
omas į pietų šalį ir apsigyveno
kaip ateivis Gerare, tarp Kadėšo bei
Šūro,
2 pasisakydamas, kad Sara
esanti jo sesuo. Tai siuntė Geraro

karalius Abymelekas, kad jam ją
atvestų.
3 Bet nakties metu Dievas
aplankė sapne Abymeleką, tar-
damas: "Tu mirte mirsi dėl tos mo-
teriškės, nes ji yra vyro žmona."
4 Bet Abymelekas nebuvo jos
palietęs ir tarė: "Viešpatie, ar nori
ir teisius žmones žudyti?
5 Ar jis man nesakė, kad ji jo
sesuo esanti? O, ar jis nepatvirtino,
kad jis esąs jos brolis? Juk aš tai
dariau nekaltomis rankomis bei
skaisčia sąžine."
6 Ir Dievas atsakė jam sapne:
"Aš žinau, kad tu tai darai skaisčia
sąžine ir todėl Aš tave apsaugo-
jau, kad prieš Mane nenusikalstu-
mei, neduodamas progos tau jos
paliesti.
7 Todėl atiduok tam vyrui jo
žmoną, nes jis esti pranašas ir te-
meldžia jis už tave ir tu tada gyvas
išliksi. O, jei tu jos neatiduosi, tai
žinok, kad tau teks mirte mirti ir
visiems, kurie tavo yra."
8 Kitą rytą atsikėlė Abyme-
lekas anksti, susišaukė visus savo
tarnus ir išdėstė jiems visa tai ir jie
visi gerokai išsigando.
9 Abymelekas pasišaukė taip pat
ir Abraomą ir guodėsi: "Kam tu
mums tai padarei ir kuo aš prieš
tave nusidėjau, kad tu mane ir mano
karalystę į tokią didelę nuo-
dėmę norėjai įvesti? Tau to ne-
reikėjo daryti!"
10 Abymelekas dar teiravosi ir
norėjo iš Abraomo išgirsti: "Ką
tu regėjai, kad tu man tai padarei?"
11 Abraomas atsakė: "Aš pagal-
vojau, kad ko gero šioje šalyje
žmonės nesibijo Dievo ir nužudys
mane dėl mano žmonos.
12 Be to, tikrumoje ji ir yra mano
sesuo, nes ji yra mano tėvo duktė,
bet ji nėra mano motinos duktė ir
aš vedžiau ją į žmonas.
13 O kai Dievas liepė man išeiti
iš savo namų, tai aš jos prašiau,
kad ji man būtų gera ir visur, kur
tik nueisiva, pasisakytų, mane
esantį savo brolį."
14 Tai ėmė Abymelekas avių,
jaučių, bernų ir tarnaičių ir
atidavė tuos Abraomui, kartu
grąžindamas, jam jo žmoną
Sarą bei tardamas:
15 "Štai, visi keliai mano žemėje
atviri, eik ir apsigyvenk, kur tau
patinka."
16 O Sarai jis tarė: "Štai, aš da-
viau tavo broliui 1000 sidabrinių
įrodymui visiems, kurie su tavimi
yra, kad tu nekalta esi ir niekuo
nenusidėjai."
17 Ir Abraomas meldėsi Viešpa-
ties ir Viešpats gydė Abymeleką,
jo žmoną ir tarnaites, kad vaikų
pagimdė.
18 Nes iki to laiko buvo Viešpats
drūtai užrakinęs visų moterų
įsčias Abymeleko namuose dėl
Saros, Abraomo žmonos.

21

Izaoko Gimimas,
Yšmaėlio Ištrėmimas

1 Ir Viešpats aplankė Sarą,
kaip pažadėjęs buvo ir padarė su ja
taip, kaip buvo kalbėjęs.
2 Ir Sara pasidarė nėščia ir pa-
gimdė pasenusiam Abraomui sūnų
tuo metu, kurį jam Dievas buvo
apreiškęs.
3 Ir Abraomas praminė savo
sūnų Izaoku, kurį jam Sara
pagimdė.
4 Ir apipjaustė jį aštuntą
dieną, kaip Dievas jam buvo
įsakęs.
5 Abraomas buvo 100 metų
amžiaus, kai jam jo sūnus užgimė.
6 Sara sakė: "Dievas man juoko
padarė, nes, kiekvienas, kuris apie
tai išgirs, turės ko pasijuokti,
7 tvirtindamas, kad niekas ne-
būtų Abraomui išdrįsęs sakyti,
jog Sara, pasenusi, dar kūdikį
žindytų."
8 Vaikelis augo ir buvo nutrauk-
tas ir Abraomas kėlė dideles vaišes
Izaoko nujunkimo dieną.
9 O Sara, pastebėjusi, kad egip-
tietės Hagaros sūnus, kurį ji
Abraomui pagimdžiusi buvo, pikt-
žodžiauja, tarė Abraomui:

10 "Išvaryk šitą tarnaitę su savo
sūnumi, nes šios tarnaitės sūnus
nesidalins palikimo su mano sū-
numi Izaoku."
11 O Abraomas pradėjo tada la-
bai rūpintis dėl savo sūnaus.
12 Bet Dievas jam liepė nesisie-
loti dėl vaiko ir dėl tarnaitės ir da-
ryti visa tai, ką Sara jam sakiusi
buvo, nes su Izaoku užaugsiąs jo
atžalynas.
13 Be to, ir iš tarnaitės užaug-
sianti didelė daugybė žmonių, ka-
dangi tai jo sūnus esąs.
14 Tai atsikėlė Abraomas anksti
ir ėmė duonos ir odinę vandens
pilną ir išleido Hagarą su sū-
numi. Taip ji iškeliavo ir klydinėjo
dykumoje netoli Beėršebos.
15 O kai odinėje vandens nebe-
buvo, tai pametė ji vaiką po
medžiu,
16 ir nuėjusi tokį galą, kokį
kilpiniu nušauti galima, sėdosi ji,
sau šnekėdama: "Aš negaliu matyti
vaiko mirštant." Ir ji atsisėdo ir
pradėjo verkti.
17 Tai išklausė Viešpats to vaiko
verksmą. Ir Dievo angelas pri-
šaukė Hagarai iš dangaus: "Ko tu
verki, Hagara? Nesibijok, Dievas
išklausė čia begulinčio vaiko
verksmą!
18 Atsikėlusi, pasiimk vaiką ir
veskis jį už rankos, nes Aš pa-
darysiu didelę daugybę žmonių iš
jo."
19 Ir Dievas atvėrė jai akis, kad
ji išvydo šulinį. Tai ji nuėjusi, pri-
sipylė odinę vandens ir pagirdė
vaiką.
20 Ir Dievas buvo su tuo vaiku ir
jis gyveno dykumoje ir augdamas,
jis pasidarė tikras šaulys.
21 Ir jam čia gyvenant Parano
dykumoje, parinko jam jo motina
žmoną iš Egipto šalies.
22 Tada tarė Abymelekas ir jo
kariuomenės vadas Abraomui:
"Dievas yra su tavimi visuose tavo
darbuose.
23 Todėl prisiek man dabar Dievo
vardu, kad tu nei man, nei mano
vaikų vaikams nesulaužysi savo
ištikimybės, atsilygindamas tuo pa-
čiu maloningumu, kurio tu iš manęs
susilaukei, tam kraštui, kuriame tu
ateivis esi."
24 Tai atsakė Abraomas:
"Prisieksiu."
25 Ir Abraomas pabarė Abyme-
leką dėl šulinio, kurį Abyme-
leko tarnai jėga pasiėmę buvo.
26 Abymelekas atsakė, kad jis tai
nežinojęs, kas tai padaręs ir tuo rei-
kalu neturėjęs jokio pranešimo iš jo
ir nieko negirdėjęs apie tai iki šios
dienos.
27 Tai ėmė Abraomas avis ir jau-
čius ir davė juos Abymelekui ir
juodu pasidarė sandorą, vienas su
antru.
28 Abraomas pasiėmė septynius
ėryčius iš kaimenės ir pasistatė juos
atskirai.
29 Abymelekas paklausė tada
Abraomo: "Kam stovi tie septyni
ėryčiai čia atskirai?"
30 Jis atsakė: "Septynius ėryčius
tu imsi iš manęs liudyjimui, kad aš
kasdinau šulinį!"
31 Todėl praminta ši vieta Beėr-
šeba, kadangi čia vienas antram
priesaiką davė.
32 Tuo būdu juodu susitarė Beėr-
šeboje, apsakydamu Viešpaties
vardą, amžinojo Dievo.
33 O Abraomas sodino medžius
Beėršeboje, apsakydamas čia
vardą Viešpaties, amžinojo Dievo,
34 pasilikdamas ateiviu filistie-
čių krašte ilgą laiką.

22

Izaokas—Auka Dievui,
Pažadėjimo Patvirtinimas

1 Po šių įvykių mėgino
Dievas Abraomą, sakydamas:
"Abraome!" Jis atsiliepė: "Štai aš."
2 Taip įsakė jam Dievas: "Imk
Izaoką, savo viengimį sūnų,
kurį tu myli ir nuėjęs į Morijos
šalį, aukok jį kaip
deginamąją auką ant kalno,
kurį Aš tau parodysiu."
3 Tai atsikėlė Abraomas ryte
anksti, pasibalnojo asilą ir pa-
siėmęs su savimi dvejetą tarnų
ir savo sūnų Izaoką ir susika-

pojęs aukurui malkų, pasikėlė ir
keliavo į tą vietą, apie kurią
Viešpats jam buvo kalbėjęs.
4 Trečią dieną pakėlė Abra-
omas savo akis ir iš tolo pamatė tą
vietą
5 ir tarė dviem savo tarnam:
"Pasilikita judu čia su asilu! Aš
nueisiu ten su vaiku ir kai mudu
būsiva pasimeldusiu, pas judu vėl
sugrįšiva."
6 Abraomas paėmė aukoms de-
ginti malkas ir užkrovė tas savo
sūnui, o jis pats pasiėmė peilį ir
ugnį į savo rankas ir taip nuėjo
kartu su savo sūnumi.
7 Tai kalbino Izaokas savo tėvą
Abraomą: "Mano tėve." Abra-
omas atsiliepė: "Taigi, sakyk, mano
sūnau!" Jis kalbėjo: "Malkų ir
ugnies turime aukai, bet kur yra avis
deginamajai aukai?"
8 Abraomas atsakė: "Mano
sūnau, Dievas parūpins avį Savo
deginamai aukai." Taip juodu kartu
tęsė savo kelionę.
9 Ir kai juodu atvyko į jam
Dievo parodytąją vietą, pas-
tatė čia Abraomas aukurą, už-
krovė malkas ant jo ir savo sūnų
surišęs, uždėjo jį ant malkų
10 ir, nusitvėręs peilį, ištiesė
savo ranką papjauti savo sūnų.
11 Tai prišaukė jam angelas iš
dangaus, tardamas: "Abraome,
Abraome! Abraomas atsiliepė: "Štai
aš."
12 O jis tarė: "Tik nesužeisk vaiko
savo ranka ir nedaryk jam nieko!
Nes dabar žinau, kad tu Dievo bijai
ir nesigaili savo vienintelio sūnaus
dėl Manęs."
13 Tai pakėlė Abraomas savo akis
ir pamatė užpakalyje savęs erškė-
tyne aviną, įsipainiojusį su
savo ragais ir jis nuėjo ir pasiėmė
aviną ir paaukojo jį kaip degi-
namąją auką vietoje savo
sūnaus.
14 Abraomas praminė šią vietą
VIEŠPATS APRŪPINA. Todėl
žmonės ir šiandien tebesako: "Ant
Viešpaties kalno Jis aprūpina."
15 Ir vėl prišaukė Viešpaties an-
gelas Abraomui iš dangaus ir tarė:
16 "Aš pats prie Savęs prisiekiau,
sako Viešpats, kadangi tu tai darei,
nesigailėdamas savo vienintelio
sūnaus,
17 kad Aš tavo vaikus laiminsiu
ir juos dauginsiu, kaip žvaigždes
prie dangaus ir kaip smėlį jūros
pakraštyje ir tavo vaikai užims
miestus tavo priešų.
18 Per tavo sėklą bus palaiminti
visi žmonės žemėje, kad tu paklus-
nus buvai Mano žodžiams."
19 Tada grįžo Abraomas prie
savo dviejų tarnų ir jie nuke-
liavo į Beėršebą, kurioje Abra-
omas pasiliko gyventi.
20 Po šių įvykių buvo Abra-
omui pranešta: "Štai, Milka taip pat
pagimdė tavo broliui Nachorui
vaikų,
21 būtent, Ūcą, pirmutinį ir jo
brolį Būzą ir Kemūėlį, iš ku-
rio sirai kilę yra
22 ir Kesedį ir Chazą ir Pil-
dašį ir Jidlapį ir Betūėlį.
23 O Betūėliui gimė Rebeka.
Šiuos aštuonius Milka pagimdė Na-
chorui, Abraomo broliui.
24 O jo nesutuoktinė moteris
Reūma jam pagimdė Tėbachą,
Gachamą, Tachašą ir Maaką.

23

Saros Mirtis ir Laidotuvės

1 Sara buvo slaukusi 127 metus
amžiaus,
2 mirdama Kiriat-Arboje, tai yra
Chebrone, Kanaano žemėje ir
Abraomas atėjo ją apverkti ir
apraudoti.
3 Raudojęs ir verkęs dėl miru-
sios, išėjo Abraomas kalbėti su
Chėto sūnumis, tardamas:
4 "Aš esu ateivis ir gyvenu jūsų
tarpe, duokite man laidojimui vie-
tos, kad šitą prieš mane gulintį
lavoną palaidočiau."
5 Tai atsiliepė Chėto sūnūs
Abraomui, tardami:
6 "Klausyk, mūsų mielas vieš-
patie, tu esi kungaikštis Dievo
mūsų tarpe, palaidok savo la-
voną mūsų geriausiose ka-

pinėse. Niekas mūsų neuždraus
laidoti lavono savo kape."
7 Tai atsikėlė Abraomas ir žemai
nusilenkė prieš to krašto žmones,
Chėto sūnus.
8 Ir jis tebekalbėdamas, kreipėsi
į juos: "Jei jums patinka, kad aš
savo prieš mane gulintį lavoną
laidočiau, tai būkite malonūs ir pra-
šykite Cocharo sūnų Efroną,
9 kad jis man duotų Makpėlos
uolą už pinigus, kurią jis turi
savo dirvos gale, kiek ji verta yra,
kad turėčiau savo kapines jūsų
tarpe.
10 Tai atsiliepė Efronas, vienas
Chėto sūnų, chitietis, Abraomui
visiems Chėto sūnums girdint, jų
akivaizdoje, kurie pro vartus įėjo
ir išėjo, tardamas:
11 "Nėra reikalo, mano viešpa-
tie, o paklausyk, ką aš tau pasa-
kysiu, aš padovanoju tau tą visą
uolą ir dirvą ir perduodu tau ją
visų savo žmonių akivaizdoje,
kad palaidotumei savo lavoną."
12 Tai nusilenkė Abraomas to
krašto žmonėms
13 ir kalbėjo su Efronu, to krašto
žmonėms girdint, ir tarė: "Jei man
nori tai perleisti, tai prašau priimti
pinigus už dirvą, kuriuos aš tau
duodu, tai čia palaidosiu savo
lavoną."
14 Efronas atsakė Abraomui:
15 "Mielas viešpatie, klausyk
manęs, ta dirva yra 400 šekelių
sidabro verta, ką tai reiškia tau
arba man, vis dėlto laidok savo
lavoną!"
16 Abraomas susitarė su Efronu
ir užmokėjo jam pinigus, kiek buvo
minėjęs Chėto sūnums girdint, bū-
tent, 400 šekelių viešoje rinkoje
pripažinto sidabro.
17 Taip nusipirko Abraomas Ef-
rono dirvą į rytus nuo Mamrės
su dviguba ola ir su visais laukų
medžiais aplinkui,
18 Chėto sūnų ir visų, kurie
pro vartus įėjo ir išėjo,
akivaizdoje.
19 Po to palaidojo Abraomas savo
žmoną Sarą Makpėlos oloje ties
Mamre, tai esti Chebrone, Ka-
naano žemėje.
20 Taip patvirtino Chėto sūnūs,
kad dirva su jos gale esančia ola
esanti Abraomo kapinių
nuosavybė.

24

Rebeka—Izaoko Žmona

1 Abraomas buvo pasenęs ir
gerai iškaršęs ir Viešpats buvo jį
visokeriopai palaiminęs.
2 Jis pasišaukė savo
vyriausįjį namų tarną, kuris
buvo prižiūrėtojas jo visų turtų
ir tarė jam: "Pakišk savo ranką
po mano kulšimi
3 ir prisiek man Viešpaties ir
dangaus bei žemės Dievo vardu, kad
neparinksi žmonos mano sūnui iš
kanaaniečių dukterų, kurių
tarpe aš gyvenu,
4 bet, kad nukeliautumei į
mano tėviškę prie mano giminių
ir ten parinktumei mano sūnui Iza-
okui žmoną."
5 Tarnas atsakė: "Kas atsitiks,
jei ta moteriškė nesutiktų eiti į
šią žemę su manimi, ar aš tavo
sūnų tada nugabensiu į aną
šalį, iš kurios tu išsikėlei?"
6 Abromas atsakė jam: "Žiūrėk,
kad mano sūnaus į ten
nenuvestumei!
7 Viešpats, dangaus Dievas, ku-
ris mane iš mano tėvo namų ir
mano tėviškės išvedė, kuris man
kalbėjęs ir pažadėjęs, tardamas-
šią žemę Aš duosiu tavo vaikams,
tas siųs Savo angelą pirm tavęs,
kad ten mano sūnui žmoną
parinktumei.
8 O, jei ta moteriškė nenorės
tavęs sekti, tai būsi atpalaiduotas
nuo šios priesaikos, tiktai nenuvesk
į ten mano sūnaus."
9 Tai pakišo tarnas savo ranką
po savo valdovo viešpaties kulšimi
ir tokiu būdu jam pasižadėjo.
10 Tada ėmė tarnas
10 kupranugarių savo šeimininko
ir iškeliavo, pasiėmęs su savimi vi-

sokiausių lobių savo viešpaties,
Mezopotamijon į Nachoro
miestą.
11 Lauke už miesto prie vieno
vandens šulinio, jis leido kupranu-
gariams atsigulti prieš pat vakarą,
tuomet, kai moterys išeina vandens
pasisemti.
12 Ir jis meldėsi: "Viešpatie,
Dieve mano valdovo, aplankyk
šiandien mane ir mano šeimi-
ninką Abraomą Savo malone.
13 Štai, aš čia sustojau prie šuli-
nio ir žmonių dukterys ateis iš
miesto vandens pasisemti.
14 Kai viena iš jų ateis, kurios
aš prašysiu, kad ji prilenktų man
savo indą, kad atsigerčiau ir ji man
atsakys 'gerk, aš pagirdysiu ir tavo
kupranugarius,' kad ji būtų ta,
kurią Tu Savo tarnui Izaokui į
žmonas būsi parinkęs ir aš iš to su-
prasčiau, jog Tu Savo malonę mano
viešpačiui išreiškęs."
15 Ir jam dar nebaigus melstis,
štai išėjo Rebeka, duktė Betuėlio,
Milkos sūnaus, Abraomo brolio
Nachoro žmonos, su ąsočiu ant
savo peties.
16 O ji buvo labai gražaus veido
merga, mergaitė, dar vyro nepa-
liesta. Ta nulipo žemyn į šulinį,
prisisėmė ąsotį ir vėl išlipo.
17 Tai skubėjo tarnas jai priešais
ir prašė jos truputį vandens atsi-
gerti iš savo ąsočio.
18 O ji atsakė, gerk mielas vieš-
patie! Ir ji tuojau nusiėmė ąsotį
nuo savo peties ir davė jam gerti.
19 O davusi jam atsigerti, tarė ji:
"Aš pasemsiu ir tavo kupranuga-
riams, kol visi bus atsigėrę."
20 Ir ji greitai išpylė ąsotį į
rindą, vėl nubėgo į šulinį ir
pasėmė visiems kupranugariams.
21 O šis vyras stebėjo ją ty-
lomis, norėdamas suvokti, ar Vieš-
pats jį šioje kelionėje bus laiminęs,
ar ne.
22 O kai kupranugariai visi pagir-
dyti buvo, išsiėmė jis sagtį pusę
šekelio sveriantį ir dvi apyranki,
dešimties šekelių jos rankoms
23 ir paklausė: "Mano dukte,
kieno tu esi ir ar yra tavo tėvo na-
muose vietos nakvynei?"
24 Ji atsakė: "Aš esu Betūėlio
duktė, sūnaus Milkos, kurį ji Na-
chorui pagimdė.
25 Mes turime daug šiaudų ir
pašaro ir pakankami vietos
nakvynei."
26 Tai nusilenkė tas žmogus ir
meldėsi Viešpaties,
27 tardamas: "Pagarbintas būk
Viešpatie, Dieve, mano šeimininko
Abraomo, kuris neatitraukei Savo
malonės ir teisybės nuo mano šei-
mininko, nes Viešpats vedė mane
keliais į mano šeimininko brolio
namus."
28 O mergaitė nubėgo ir visa tai
pranešė savo motinos namuose.
29 Rebeka turėjo brolį vardu
Labaną, kuris išbėgo pas vyrą
laukan prie šulinio.
30 O pamatęs sagtį ir apirankes
ant savo sesers rankų ir išgirdęs
savo seserį Rebeką tariant "taip
kalbėjo tasai vyras," nuėjo jis prie
to vyro, ir, štai jis stovėjo prie ku-
pranugarių, netoli šulinio
31 ir tarė: "Eikš į vidų, tu
Viešpaties palaimintasis, kam tau
lauke stovėti! Aš paruošiau butą
ir padariau vietos kupranugariams."
32 Taip jis įsivedė tą vyrą į
butą ir nužabojęs kupranugarius,
padavė jiems šiaudų, bei pašaro
ir vandens jo ir jo vyrų su juomi
esančiųjų kojoms nusiplauti.
33 Ir padėjo jiems valgyti. Bet jis
tarė: "Aš nevalgysiu tol, kol nebū-
siu pasakęs, ko čia atėjau." Jie at-
sakė: "Kalbėk!"
34 Jis pradėjo: "Aš esu Abraomo
tarnas.
35 O Viešpats yra mano šeimi-
ninką apsčiai laiminęs, kad jis la-
bai praturtėjo, suteikdamas jam
avių, jaučių, sidabro ir aukso,
bernų ir tarnaičių, kupranu-
garių bei asilų.
36 Be to, Sara, mano šeimininko
žmona, pagimdė mano valdovui jo
senatvėje sūnų, kuriam jis pavedė
visa, ką tiktai turėjo.
37 Ir aš turėjau prisiekti savo val-

dovui, kad neparinksiu žmonos jo
sūnui iš kanaaniečių dukterų,
kurių žemėje aš gyvenu.
38 Bet jis liepė man nukeliauti į
savo tėvo namus pas jo gimines ir
parinkti jo sūnui žmoną.
39 O aš paklausiau savo viešpa-
ties: "O kas bus, jei ta merga ne-
norėtų su manimi keliauti?"
40 Tai atsakė jis: "Viešpats, ku-
riam aš tarnauju, siųs Savo an-
gelą su tavimi ir bus tau malonus
šioje kelionėje, kad mano sūnui
žmoną parinktumei iš mano
žmonių ir iš mano tėvo giminės.
41 Tik tada tu būsi atpalaiduotas
nuo tos priesaikos, kai būsi nuke-
liavęs pas mano gimines ir kai jie
neduos savo dukters, tai tu būsi at-
palaiduotas nuo to pasižadėjimo."
42 Todėl, atėjęs prie šulinio, šian-
dien meldžiausi Viešpaties, Dievo
mano valdovo Abraomo, jei Tu
mane lydėjai Savo malone šiais ke-
liais, kuriais aš keliavau,
43 štai, tai aš stoviu prie šulinio
ir kai ateis kokia merga vandens
semti ir aš jai tarsiu, duok man ma-
žumą vandens atsigerti iš savo
indo,
44 o ji atsakys—gerk, aš ir tavo
kupranugariams pasemsiu, kad ji
būtų ta moteriškė, kurią Vieš-
pats yra paskyręs mano viešpaties
sūnui.
45 Dar nebuvau baigęs melstis
savo širdyje, štai, išėjo Rebeka su
ąsočiu ant savo peties ir nulipusi
į šulinį, pasisėmė vandens. Tai
aš sakiau: "Duok man gerti!"
46 Ir ji greitai nuleido ąsotį
nuo savo peties ir tarė: "Gerk, aš
ir tavo kupranugarius pagirdysiu."
Taip tada aš gėriau, o ji pagirdė ir
kupranugarius.
47 Aš jos paklausiau: "Kieno tu
esi, dukte?" Ji atsakė: "Aš esu Be-
tūėlio duktė, Nachoro sūnaus,
kurį Milka jam pagimdė. Tai aš
užkabinau sagtį ant jos kaktos ir
apirankes ant jos rankų.
48 Tada aš nusilenkiau ir mel-
džiausi Viešpaties, liaupsindamas
Viešpatį, Dievą mano viešpa-
ties Abraomo, kuris mane tikruoju
keliu buvo vedęs, kad aš jo sūnui
savo viešpaties brolio dukterį į
žmonas išrinkčiau.
49 Jei jūs esate tie, kurie mano
viešpačiui savo draugystę ir ištiki-
mybę norite parodyti, tai pasisa-
kykite. Jei ne, tai irgi sakykite, kad
aš pasukčiau arba dešinėn, arba
kairėn."
50 Tai, atsakydamu, tarė Labanas
ir Betūėlis: "Visa tai yra nuo Vieš-
paties, todėl mes nieko gero ar blogo
prieš tave negalime pasakyti.
51 Štai yra Rebeka po tavo akių,
imk ją ir keliauk, kad ji tavo šei-
mininko sūnaus žmona būtų, kaip
Viešpats esti kalbėjęs."
52 O kai Abraomo tarnas šiuos
žodžius girdėjo, nusilenkė jis Vieš-
pačiui ligi žemės.
53 Ir išsiėmęs sidabrines ir auk-
sines brangenybes ir rūbus, davė
tuos Rebekai. O jos motinai bei
broliui jis taip pat davė brangių
dovanų.
54 Tai valgė ir gėrė jis su tais vy-
rais, kurie su juomi buvo ir pasiliko
čia nakvynei. O ryto metu atsikėlęs,
tarė jis: "Leiskit man keliauti pas
savo valdovą."
55 Bet jos brolis bei motina atsi-
liepė: "Duok mergai kokią
dieną, kad ir dešimtį dienų pas
mudu pasilikti, paskui galėsi
keliauti."
56 Tai atsakė jis jiemdviem:
"Neužlaikykite manęs, nes Vieš-
pats palydėjo mane kelionėje Savo
malone, leiskite man vykti pas savo
viešpatį."
57 Tai juodu sutarė: "pasišaukiva
mergą ir pasiklauskiva, ką ji
pasakys."
58 Ir juodu pasišaukė Rebeką ir
paklausė jos: "Ar nori keliauti su
šiuo vyru?" Ji atsakė: "Noriu
keliauti."
59 Taip jie išleido Rebeką, savo
seserį su savo aukle su Abraomo
tarnu ir jo vyrais kelionėn.
60 Jie palaimino Rebeką ir tarė
jai: "Tu esi mūsų sesuo, teužauga
tavo atžalynas į tūkstančių tūks-
tančius ir teužvaldo tavo vaikai var-
tus tų, kurie jų nekenčia."

61 Taip pakilo Rebeka su savo
mergomis ir užsisėdusios ant ku-
pranugarių, sekė tą vyrą. O
tarnas priėmęs Rebeką, iškeliavo.
62 O Izaokas buvo begrįžtąs
nuo Gyvojo ir Reginčiojo šulinio,
kadangi jis pietinėje žemės dalyje
gyveno.
63 Prieš vakarą jis buvo išėjęs
į lauką melstis Dievo ir pakėlęs
savo akis, pamatė pareinančius
kupranugarius.
64 O Rebeka, savo akis pakėlusi
ir pamačiusį Izaoką, nusėdo nuo
kupranugario
65 ir tarė tarnui: "Kas tas žmo-
gus, kuris per lauką mums prie-
šais ateina?" Tarnas atsakė: "Tai
mano viešpats!" Tai ji pasiėmė
šydą ir greitai juo apsidengė.
66 O tarnas papasakojo Izaokui
visa, ką jis buvo atlikęs.
67 Tai nuvedė Izaokas ją į savo
motinos Saros palapinę ir vedė Re-
beką ir ji buvo jo žmona ir jis ją
mylėjo. Taip Izaokas vėl pralinks-
mėjo po mirties savo motinos.

25

*Abraomo Antroji Žmona,
Išmaėlio Vaikai*

1 Abraomas vedė antrąją
žmoną, vardu Ketūrą.
2 Ta pagimdė jam Zimraną,
Jakšaną, Medaną, Midjaną,
Yšbaką ir Šūachą.
3 Jakšanui gimė Šėba ir Dė-
danas. O iš Dėdano kilo asūriečiai,
latusiečiai ir leūmiečiai.
4 Midjano sūnūs buvo Ėfa,
Ėferis, Chenokas, Abyda, Eldava,
kurie visi iš Ketūros buvo kilę.
5 O Abraomas atidavė visą
savo turtą Izaokui.
6 O kitų moterų jam pagim-
dytiems vaikams davė jis dovanų
ir išleido juos nuo Izaoko keltis į
rytų šalį, jam dar gyvam esant.
7 Abraomas susilaukė 175 metų
amžiaus.
8 Ir silpnyn eidamas, numirė jis
ramybėje, pasenęs, iškaršęs, dau-
gelį metų išgyvenęs ir buvo pa-
laidotas prie savo žmonių.
9 Ir jo sūnu, abu, Izaokas ir
Yšmaėlis, palaidojo jį Efrono dir-
vos gale, Makpėlos oloje, Chėto
sūnaus Coaro, kuri buvo netoli
Mamrės,
10 dirvoje, kurią Abraomas
buvo iš Chėto sūnų nupirkęs. Čia
yra Abraomas kartu palaidotas su
savo žmona Sara.
11 Ir po Abraomo galvos laimino
Dievas jo sūnų Izaoką, kuris
gyveno prie Gyvojo bei Reginčiojo
šulinio.
12 Tai yra giminė Išmaėlio,
Abraomo sūnaus, kurį jam Ha-
gara, egiptietė, Saros tarnaitė
pagimdė.
13 Sekantieji yra vardai Yšmaėlio
sūnų, kurių vardais giminės buvo
pramintos. Yšmaėlio pirmgimis
buvo Nebajotas, tada Kėdaras, Ad-
beėlis ir Mibsamas,
14 Mišma, Dūma, Masa,
15 Chadadas, Tėma, Jetūras, Na-
fyšas ir Kėdma.
16 Tai yra Yšmaėlio sūnūs, ku-
rių vardais buvo pramintos jų
gyvenamamosios vietos ir miestai,
dvylika kunigaikščių savo
giminių.
17 O Yšmaėlis susilaukė 137 me-
tus amžiaus. Eidamas silpnyn, nu-
mirė jis ir buvo palaidotas prie savo
žmonių.
18 Jo ainiai apsigyveno nuo
Chavylos ligi Šūro prie Egipto
sienos, keliaujant į Ašūrą, atsi-
skyrę nuo visų kitų savo
giminių.
19 Sekančioji yra Abraomo sū-
naus Izaoko giminė: Abraomui gimė
Izaokas.
20 Izaokas buvo 40 metų
amžiaus, kai jis apsivedė su Re-
beka, kuri buvo duktė siro Betūėlio
iš Mezopotamijos, sesuo siro
Labano.
21 O Izaokas meldėsi Viešpaties
dėl savo žmonos, nes ji buvo ne-
vaisinga ir Viešpats leidosi permal-
daujamas ir Rebeka, jo žmona,
pasidarė nėščia.
22 O du kūdikiu rangėsi jos gim-
doje, vienas prieš kitą. Tai tarė ji:
"Kam man to reikėjo, kad aš nėščia

pasidaryčiau?" Ir ji nuėjo Viešpa-
ties pasiklausti.
23 O Viešpats atsakė jai: "Tu ne-
šioji dvi gimini, iš kurių užaugs
dvi skirtingos tautos. Viena giminė
bus galingesnė už antrąją ir vy-
resnysis tarnaus jaunesniajam.
24 O kai atėjo laikas gimdyti, pa-
sirodė, kad jos gimdoje buvo
dvyniu.
25 Pirmas gimė rudais plaukais ir
buvo visiškai plaukuotas, kaip kailis
ir jį praminė Ėsavu.
26 Po jo gimė jo brolis, savo ran-
koje laikydamas Ėsavo kulną. Jis
buvo pramintas Jokūbo vardu. Iza-
okas buvo tada susilaukęs
60 metų, kai tuodu gimė.
27 O tiem dviem vaikam užau-
gus, pasidarė Ėsavas įgudusiu
medžiotoju, kuris mėgdavo po lau-
kus vaikščioti, o Jokūbas buvo ra-
mus ir laikėsi prie namų.
28 Izaokas mylėjo Ėsavą ir val-
gydavo, ką šis sumedžiodavo, bet
Rebeka mylėjo Jokūbą.
29 Jokūbas buvo išviręs viralą.
O Ėsavas, iš laukų parėjęs ir
pailsęs,
30 prašė Jokūbo, kad duotų jam
paragauti to raudono viralo, saky-
damas, kad esąs pailsęs. Todėl jis
buvo pramintas Edomu.
31 Bet Jokūbas atsiliepė: "Par-
duok man savo pirmgimio teises
šiandien."
32 Ėsavas atsakė: "Man juk vis
tiek reikės mirti, ką padės man
tos pirmgimio teisės!"
33 Jokūbas tarė: "Tai prisiek man
šiandien. Ir jis jam prisiekė. Taip
pardavė Jokūbas savo pirmgimystę.
34 Tai davė jam Jokūbas duonos
ir to lenšių viralo ir jis, valgęs, bei
gėręs, atsikėlė ir sau nuėjo. Taip
paniekino Ėsavas savo pirmgimystę.

26

Pažadas Izaokui, Kelionės ir Vargai

1 Krašte kilo badas po anų
javų neužderėjimo Abraomo lai-
kais ir Izaokas nuėjo pas filistie-
čių karalių į Gerarą.
2 Tai pasirodė jam Viešpats ir
liepė jam nesikelti į Egiptą, bet
pasilikti tame krašte, kurį Jis jam
nurodysiąs.
3 "Gyvenk tame krašte kaip
ateivis ir Aš būsiu su tavimi ir lai-
minsiu tave, nes tau ir tavo vaikams
Aš duosiu visas šias šalis, patvirtin-
damas savo priesaiką, kuria Aš
tavo tėvui Abraomui pasižadėjau,
4 padaugindamas tavo vaikus,
kaip žvaigždes prie dangaus ir duo-
damas visas šias žemes tavo vai-
kams ir per juos palaimindamas
visus žmones žemėje,
5 kadangi Abraomas Mano žo-
džiams paklusnus buvo, laikydamas
Mano įstatymus, įsakymus,
nuostatus ir paliepimus."
6 Taip pasiliko Izaokas Gerare
gyventi.
7 O kai žmonės toje vietovėje
paklausdavo apie jo žmoną, tai jis
atsakydavo, kad tai jo sesuo esanti.
Nes jis bijojosi pasisakyti, kad tai
jo žmona esanti, galvodamas, kad
kas nors jo neužmuštų dėl Rebe-
kos, kadangi ta labai gražaus veido
buvo.
8 Kurį laiką jam ten pagy-
venus, pastebėjo filistiečių kara-
lius Abymelekas pro langą jį
besimyluojantį su savo žmona
Rebeka.
9 Tai pasišaukė Abymelekas
Izaoką ir tarė jam: "Štai, ji yra
tavo žmona! Kodėl sakai, kad ji tavo
sesuo esanti?" Izaokas atsakė jam:
"Galvojau, kad ko gero dėl jos man
tektų mirti."
10 Abymelekas perspėjo: "Kodėl
tu mums tai padarei? Beveik būtų
atsitikę, kad kas nors iš žmonių
būtų sugulęs su tavo žmona ir tada
visą kaltybę mums būtumei
suvertęs."
11 Tai įsakė Abymelekas vi-
siems žmonėms pranešti: "Kas šį
vyrą ar jo žmoną palies, tas
turės mirte mirti."
12 Ir Izaokas sėjo tais metais toje
žemėje ir atgavo šimteriopą

grūdą, kadangi Viešpats jį
laimino.
13 Jam vis taip sekėsi, kad jis, čia
gyvendamas, pralobo,
14 turėdamas daug turtų,
mažųjų bei didžiųjų galvijų
ir daug šeimynos. Todėl pradėjo
filistiečiai jam pavydėti
15 ir užpylė visus jo šulinius že-
mėmis, kuriuos jo tėvo Abraomo
tarnai savo laiku iškasę buvo,
16 kad ir Abymelekas jam tarė:
"Išsikelk tu nuo mūsų, nes tu
mums per galingas pasidarei!"
17 Tai išsikėlė Izaokas į Geraro
slėnį ir apsigyveno čia, pasistatęs
savo palapinę.
18 Ir jis davė atkasti užpiltuosius
šulinius filistiečių po Abraomo
mirties, kurie jo tėvo Abraomo lai-
kais iškasti buvo ir pavadino juos
tais pačiais vardais, kuriais juos jo
tėvas buvo praminęs.
19 Taip pat kasė Izaoko tarnai
slėnyje ir atrado gyvos versmės
šulinį.
20 Tai ginčyjosi Geraro kerdžiai
su Izaoko kerdžiais, tardami: "Tas
vanduo mums priklauso!" Todėl
praminė Izaokas tą šulinį
ESEK, kadangi jie jam dėl to ne-
teisybės darė.
21 Tai jie vėl kasė kitą šulinį.
Bet ir dėlto kilo ginčai, kurį pra-
minė SITNA.
22 Toliau nuėjęs, jis išsikasė dar
vieną šulinį, dėl kurio ginčų
nebekilo. Todėl praminė jis jį RE-
CHOBOT, tardamas: "Dabar davė
mums Viešpats daug erdvės, kad
mes šioje žemėje galėsime plačiai
išsiskirstyti.
23 Iš tos vietos nusikėlė jis į
Beėršebą.
24 Tą pačią naktį pasirodė
jam Viešpats, tardamas: "Aš esu
Dievas, tavo tėvo Abraomo, nesi-
bijok, nes Aš esu su tavimi ir lai-
minsiu tave ir dauginsiu tavo vaikus
dėl Mano tarno Abraomo."
25 Tai pasistatė jis čia altorių ir
liaupsino Viešpatį ir atsitiesė savo
palapinę ir jo bernai iškasė čia pat
ir šulinį.
26 Čia atvyko pas jį Abymele-
kas iš Geraro su savo draugu Achu-
catu ir savo kariuomenės vadu
Fykoliu.
27 O Izaokas paklausė jų: "Ko
jūs pas mane atėjote. Juk manęs
neapkenčiate ir mane pavarėte?"
28 Jie atsakė: "Mes savo akimis
matyte matome Viešpatį su tavimi
esantį. Todėl mes nutarėme,
vienas kitam pažadą duoti ir pa-
daryti sandorą su tavimi,
29 kad tu mums jokios skriaudos
nedarytumei, kaip ir mes tau ne-
kenkėme ir kaip mes tau nieko ne-
darėme pikto, o tik gero ir ramybėje
tave išleidome. O dabar tu esi Vieš-
paties palaimintas."
30 Tai kėlė jis jiems vaišes. Ir jie
valgė bei gėrė.
31 O ryto metu, anksti atsikėlę,
jie davė vienas antram priesaiką.
Ir Izaokas juos išlydėjo ir jie, apsi-
raminę, iškeliavo.
32 Tą pačią dieną atėjo Iza-
oko bernai ir papasakojo apie tą
šulinį, kurį jie buvo kasę, tar-
dami, "mes radome vandens."
33 Ir jis jį praminė Šeba ir todėl
tas miestas tebevadinamas Beėrše-
bos vardu.
34 Būdamas 40 metų amžiaus,
vedė Ėsavas chitietę Jūdytą, Be-
ėrio dukterį ir chitietę Ėlono duk-
terį Basmatą.
35 Tiedvi padarė Izaokui bei Re-
bekai nieko kito, kaip tik vieną
sielvartą.

27

Izaokas Laimina Jokūbą, Ėsavas tyko Jokūbą Užmušti

1 Izaokas paseno ir jo akys ap-
temo, kad nebegalėjo regėti. Pasi-
šaukęs Ėsavą, savo vyresnįjį
sūnų, tarė jis jam: "Sūnau." Jis
atsiliepė: "Štai aš!"
2 "Aš esu pasenęs ir nežinau,
kada man teks mirti," pasakė jis
jam.
3 "Dabar pasiimk savo ginklus,
kilpinį su strėlėmis ir sumedžiok
man ką nors

4 ir paruošk man tokį valgį, kokį aš mėgstu ir įnešk man tą, kad valgyčiau ir kad mano siela tave palaimintų, kol dar nenumiriau."

5 O Rebeka išgirdo tuos žodžius, kuriuos Izaokas savo sūnui Ėsavui kalbėjo. Ėsavas išėjo į laukus pamedžioti, kad ką nors paruoštų.

6 Tai tarė Rebeka savo sūnui Jokūbui: "Štai aš girdėjau tavo tėvą su tavo broliu Ėsavu kalbantį ir jam sakantį:

7 "Sumedžiok man kokį gyvį ir paruošk man skanų valgį, kad valgydamas tave palaiminčiau Viešpaties akivaizdoje, kol dar nenumiriau."

8 Todėl dabar klausyk, mano sūnau, ką aš tau paliepsiu.

9 Nuėjęs į kaimenę, atvesk man porą riebių ožyčių, kad aš tavo tėvui jo mėgiamą valgį paruoščiau.

10 Tą tu turi įnešti savo tėvui, kad valgytų ir tave laimintų, kol dar nenumiręs."

11 Bet Jokūbas sakė savo motinai Rebekai: "Štai mano brolis Ėsavas yra gauruotas, o aš esu negauruotas.

12 Tai, rasi, mano tėvas mane apčiupinėtų ir pajustų, kad aš jį apgauti noriu, tada aš tuo užsivesčiau prakeikimą vieton palaimininmo."

13 Tai tarė jam jo motina: "Prakeikimas tekrinta ant manęs, sūnau, tu tik klausyk mano žodžių ir atvesk man."

14 Jis nuėjo ir atgabeno savo motinai ožyčius, kuriuos jo motina paruošė taip, kaip jo tėvas mėgdavo.

15 Tada ji pasiėmė savo vyresniojo sūnaus gražiausius rūbus, kuriuos ji namie pas save turėjo ir apvilko tais Jokūbą, savo jaunesnįjį sūnų.

16 Ant jo rankų ji užmovė ožyčių kailius ir, kur negauruotas buvo, ant jo kaklo.

17 Ir ji davė jos paruoštą valgį su duona savo sūnui Jokūbui įnešti tėvui.

18 Įėjęs pas savo tėvą, tarė jis: "Tėve!" Tėvas atsiliepė: "Štai, kas tu esi, sūnau?"

19 Jokūbas atsakė savo tėvui: "Aš esmi Ėsavas, tavo pirmgimis sūnus. Aš padariau, kaip man buvai liepęs. Atsikėlęs, pasisėsk valgyti, ką sumedžiojau, kad tavo siela mane palaimintų."

20 Bet Izaokas tarė savo sūnui: "Sūnau, kaip atsitiko, kad taip greit sumedžiojai?" Jis atsiliepė: "Viešpats, tavo Dievas davė man laimėti!"

21 Tai sakė Izaokas Jokūbui: "Eikš artyn, sūnau, kad aš tave apčiupinėčiau, ar tu esi mano sūnus Ėsavas, ar ne."

22 Tai priėjo Jokūbas artyn prie savo tėvo Izaoko ir apčiupinėjęs jį, tarė: "Balsas, kaip Jokūbo balsas, bet rankos, kaip Ėsavo rankos."

23 Ir jis jo neatpažino, nes jo rankos buvo gauruotos, kaip jo brolio Ėsavo rankos, ir jis jį laimino.

24 Ir jis paklausė jo: "Ar tu esi mano sūnus Ėsavas?" Jis atsakė: "Taip, aš esu!"

25 Tai tarė jis: "Atnešk man, sūnau, ką sumedžiojai, kad mano siela tave palaimintų. Tada jis atnešė jam ir jis valgė ir prie to jam įnešė ir vyno ir jis gėrė.

26 O Izaokas, jo tėvas, tarė jam, eikš šen, sūnau, ir pabučiuok mane!

27 Priėjęs, jis pabučiavo jį. Tai suuodęs kvapą jo rūbų, palaimino jį, tardamas: "Štai kvapas mano sūnaus yra kaip kvapas laukų, Viešpaties palaimintųjų.

28 Dievas teduodie tau rasos iš dangaus ir riebumo žemei, javų bei vyno apsčiausiai.

29 Tetarnauja tau tautos ir žmonės tau tenusilenkia. Būk valdovu savo brolių ir tenusilenkia prieš tave tavo motinos vaikai. Tebūna prakeiktas tas, kuris tave keikia ir palaimintas tas, kuris tave laimina."

30 O kai Izaokas baigė laiminti Jokūbą ir Jokūbas vos buvo išėjęs nuo savo tėvo, parėjo jo brolis Ėsavas iš medžioklės.

31 Tas taip pat paruošė jam valgyti, įneše savo tėvui ir tarė:

"Kelkis tėve ir valgyk to, ką tavo
sūnus sumedžiojo, kad tavo siela
mane palaimintų."
32 Tai paklausė jo Izaokas, jo
tėvas: "Kas tu esi?" Jis atsakė: "Aš
esmi Ėsavas, tavo pirmgimis
sūnus."
33 Tai, Izaokas, labai nusigandęs,
prašė paaiškinti: "Taigi, kas buvo
anas medžiotojas, kuris man valgį
atnešė ir aš viso to valgiau, tau dar
neparėjus ir aš jį palaiminau? Ji-
sai tada ir pasiliks palaimintas."
34 Išgirdęs tuos savo tėvo žo-
džius, Ėsavas sušuko dideliu balsu
ir, labai nusiminęs, tarė savo tėvui:
"Palaimink ir mane, mano tėve!"
35 Bet jis atsiliepė: "Tavo brolis
įėjo pas mane, apgavo mane ir
pasiėmė tavo palaiminimą."
36 Ėsavas skundėsi: "Tai jau an-
trą sykį jis mane apgavo ir tei-
singai pramintas Jokūbo vardu. Jis
pasigavo mano pirmgimystę, o da-
bar pasiėmė ir mano palaiminimą.
Ar man jokios palaimos
nepasilaikei?"
37 Izaokas tarė, jam atsakyda-
mas: "Aš įstačiau jį tavo val-
dovu ir visus jo brolius jo tarnais
padariau. Aš jį aprūpinau javais
ir vynu. Tad, ką aš begalėčiau tau
padaryti, mano sūnau?"
38 Ėsavas kreipėsi klausimu į
savo tėvą "Argi tik vieną pa-
laiminimą teturi, mano tėve?
Laimink ir mane, mano tėve!" Tada
pradėjo Ėsavas graudžiai verkti.
39 Jo tėvas tarė jam, atsakyda-
mas: "Tu toli gyvensi nuo der-
lingųjų dirvonų ir nuo dangaus
rasos iš augštybės.
40 Kardu kariaudamas tu gyvensi
ir savo broliui tarnausi. Bet su laiku
tu nusikratysi jo jungą nuo savo
sprando."
41 Taip neapkentė Ėsavas Jokūbo
dėl palaiminimo, kuriuo jo tėvas jį
buvo palaiminęs ir tarėsi savo šir-
dyje: netrukus ateis laikas gedėti dėl
mano tėvo. Tada aš užmušiu savo
brolį Jokūbą.
42 Kai šie Ėsavo, jos vyresniojo
sūnaus žodžiai Rebekai buvo pra-
nešti, tai ji pasišaukė savo jau-
nesnįjį sūnų Jokūbą ir tarė
jam: "Štai tavo brolis Ėsavas kėsi-
nasi tave užmušti.
43 Todėl klausyk, sūnau, mano
žodžių, kelkis ir bėk pas mano
brolį Labaną į Charaną.
44 Ir pasilik pas jį kurį laiką,
kol atsileis tavo brolio kerštas, kol
45 jo piktumas praeis ir jis už-
mirš, ką tu jam padaręs esi. Vė-
liau aš siųsiu ir tave
parsigabendysiu. Kodėl aš turėčiau
netekti abiejų sūnų tą pačią
dieną?"
46 Ir Rebeka tarė Izaokui: "Chėto
dukterų gyvenimas man labai
įkyrėjo. Jei ir Jokūbas vestų
vieną iš šių Chėto dukterų,
kurios šiame krašte yra, tai man
nebūtų gyvenimo."

28

Jokūbas Mato Laiptus į Dangų

1 Tai pasišaukė Izaokas savo
sūnų Jokūbą, palaimino jį ir
įsakė jam nevesti žmonos iš Ka-
naano dukterų, tardamas:
2 "Kelkis į Mezopotamiją pas
Betūėlį, į tavo motinos tėvo na-
mus ir ten vesk žmoną iš tavo
motinos brolio Labano dukterų.
3 O Visagalis Dievas telaimina
tave, padarydamas tave vaisingu ir
skaitlingu, gausybe žmonių
4 ir tesuteikia tau ir tavo vai-
kams Abraomo palaimą, kad gau-
tumei tą žemę, kurioje svetimas
esi, kurią Dievas Abraomui davęs
yra."
5 Taip išleido Izaokas Jokūbą,
kad nusikeltų į Mezopotamiją
pas Labaną, Betūėlio sūnų, Si-
rijoje, Rebekos brolį, Jokūbo bei
Ėsavo motinos.
6 O kai Ėsavas matė, kaip Iza-
okas Jokūbą laimino ir į Me-
zopotamiją išleido, kad ten
žmoną vestų ir jam liepė, lai-
mindamas, nevesti iš Kanaano
dukterų,
7 ir kad Jokūbas savam tėvui bei

savo motinai pakluso ir kėlėsi į
Mezopotamiją,
8 o ir pastebėjo, kad jo tėvas
Izaokas nemėgo Kanaano
dukterų,
9 tai jis nuėjęs pas Yšmaėlį, be
pirmųjų savo moterų, dar vedė
ir Machalatą, Yšmaėlio dukterį,
Abraomo sūnaus, Nebajoto
seserį.
10 O Jokūbas apleido Beėršebą
ir keliavo į Charaną.
11 Atvykęs į vieną vietą,
saulei nusileidus, pasiliko jis čia
nakvoti. Pasiėmęs akmenį iš tos
vietos, pasidėjo tą po savo galvos
ir atsigulė čia miegoti.
12 Čia sapnuodamas, jis matė
laiptus žemėje stovinčius, kurių
viršus siekė dangų ir Dievo an-
gelus laipiojančius augštyn ir
žemyn.
13 Viršuje stovėjo Viešpats, tar-
damas: "Aš esu Viešpats, tavo tėvo
Abraomo Dievas ir Izaoko Dievas
ir Aš tau duosiu tą žemę, ant
kurios tu guli.
14 Ir tavo atžalyno vaikų bus
kaip dulkių ant žemės ir jie paplis
į vakarus ir į rytus, į šiaurę ir
į pietus ir per tave ir tavo ainius
bus palaimintos visos giminės
žemėje.
15 O štai, Aš esu su tavimi ir tave
apsaugosiu. Kur tik tu ir nekeliau-
tumei, Aš tave vėl parvesiu į šią
žemę, kadangi Aš tavęs neapleisiu
tol, kol nebūsiu visa tai atitesėjęs,
ką esu pažadėjęs."
16 O kai Jokūbas iš miego pa-
budo, tarė jis:" Iš tikrųjų, Vieš-
pats yra šioje vietoje, o aš to
nežinojau!"
17 Ir bgštelėjęs, tarė jis: "O kaip
šventa yra ši vieta! Čia niekas kita,
kaip tik Dievo namai ir dangaus
vartai!"
18 O ryto mmtu, anksti atsikėlęs,
Jokūbas ėmė tą akmenį po gal-
vos turėjo pasidėjęs, atitiesė jį
paminklu ir užpylė aliejaus ant jo
19 ir praminė tą vietą Bėt-Ėl,
kuri anksčiau Lus vadinama buvo.
20 Ir Jokūbas pasižadėjo, tarda-
mas: "Jei Dievas bus su manimi ir
mane saugos kelyje, kuriuo aš ke-
liauju ir man duos duonos valgyti
bei drabužių apsirėdyti
21 ir man ramybėje leis grįžti
pas savo tėvą, tai Viežpats bus
mano Dievu.
22 Ošis akmuo, kurį aš pamink-
lui atitiesiau, bus Dievo namais ir
viso, ką Tu man duosi, aš aukosiu
Tau dešimtąją dalį."

29

Jokūbas Tarnauja Labanui

1 Toliau keliaudamas, Jokūbas
atvyko į Rytų šalį.
2 Pasižvalgęs po laukus, jis pa-
matė šulinį, prie kurio buvo atsi-
gulusios trys kaimenės avių. Bet
ant šulinio angos buvo užristas di-
delis akmuo.
3 Kai visas kaimenes čia suva-
rydavo, tai atrisdavo akmenį ir
avis pagirdydavo ir tada akmenį
vėl užrisdavo į tą pačią vietą.
4 Ir Jokūbas paklausė jų:
"Mieli broliai, iš kur esate jūs?" Jie
atsakė: "Iš Charano."
5 Tad paklausė jis jų: "Ar
pažįstate Labaną, Nachoro
sūnų?" Jie atsakė: "Taip,
pažįstame."
6 Ir jis dar teiravosi: "Ar dar
sveikas?" Jie atsakė: "Sveikas, o
štai, ateina Rachėlė, jo duktė su
avimis."
7 Jis tarė: "Dar gana yra dienos
ir dar nelaikas kaimenę suvaryti,
girdykite avis ir dar paganykite jas."
8 Jie atsakė: "Negalime, kol ne-
bus visos kaimenės suvarytos. Tada
mes akmenį nuo šulinio angos
atrisim ir avis pagirdysime."
9 Jam gi su jais bekalbant, atėjo
Rachėlė su savo tėvo avimis, nes ji
ganė avis.
10 O kai Jokūbas pamatė Rachėlę,
Labano dukterį, savo motinos
brolio ir Labano avis, savo motinos
brolio, priėjo jis ir atrito akmenį
nuo šulinio angos.
11 Ir girdė avis Labano, savo mo-

tinos brolio ir pabučiavęs Rachėlę,
verkė balsu.
12 Jis pasisakė jai, kad esąs jos
tėvo brolio ir Rebekos sūnus. O ji,
nubėgusi, papasakojo tai savo tėvui.
13 O kai Labanas išgirdo apie
Jokūbą, savo sesers sūnų, bėgo
jis jam priešais, apsikabinęs pabu-
čiavo jį ir vedėsi jį į savo na-
mus. Tai papasakojo jis visus savo
pergyvenimus.
14 Labanas atsakė jam: "Gerai,
tu esi mano kaulas ir mano kūnas.
Kai jis virš mėnesio laiką pas jį
išbuvęs buvo,
15 paklausė Labanas Jokūbo:
"Nors tu mano brolėnas esi, tačiau
tu neturi man veltui tarnauti! Sa-
kyk, kiek norėsi algos!"
16 Labanas turėjo dvi dukteri.
Vyresnioji buvo vardu Lea, o jau-
nesnioji Rachėlė.
17 Lea turėjo silpnas akis, o
Rachėlė buvo daili ir gražios
išvaizdos.
18 Ir Jokūbas pradėjo mylėti
Rachėlę ir tarė: "Aš tau tarnausiu
septynis metus už Rachėlę, tavo
jaunesniąją dukterį."
19 Labanas atsakė: "Geriau, jei
aš ją tau duosiu, nekaip sveti-
mam, pasilik pas mane!"
20 Taip tarnavo Jokūbas Labanui
septynis metus už Rachėlę ir jam
tai atrodė kaip kelios dienos. Taip
labai jis ją mylėjo.
21 Tada tarė Jokūbas Labanui:
"Duok man dabar mano žmoną,
nes atėjo laikas, kad aš ją
vesčiau."
22 Tai sukvietė Labanas visus
žmones tos vietovės ir pakėlė
vestuves.
23 Bet vakare jis ėmė savo duk-
terį Lėą ir atvedė ją Jokūbui
ir Jokūbas sugulė su ja.
24 O Labanas davė savo tarnaitę
Cilpą Lėai, kad jai tarnautų.
25 Rytmetyje jis pastebėjo, kad tai
buvo Lėa. Tai tarė jis Labanui:
"Kam tu man taip padarei? Ar aš
tau ne už Rachėlę tarnavau, kodėl
tu mane taip apgavai?"
26 Labanas atsakė: "Šiame krašte
nėra įprasta, kad jaunesnioji iš-
tekėtų prieš vyresniąją.
27 Pakentėk tu dar vieną sa-
vaitę, tai duosiu tau ir aną už ki-
tus septynerius metus, kuriuos tu
man tarnausi.
28 Jokūbas darė taip ir pakentėjo
tą savaitę. Tada davė jam Labanas
Rachėlę į žmonas.
29 O savo dukteriai Rachėlei davė
jis Bilhą, kaip tarnaitę, jai
patarnauti.
30 Tokiu būdu vedė Jokūbas ir
Rachėlę ir ją labiau mylėjo už
Lėą ir pasiliko tarnauti kitus sep-
tynerius metus.
31 O kai Dievas pastebėjo Lėą
netaip mylimą, padarė jis ją
vaisingą, o Rachėlę nevaisingą.
32 Lėa pasidarė nėščia ir pa-
gimdė sūnų, kurį praminė Rū-
benu, tardama: "Viešpats atsižvelgė
į mano vargą, dabar mylės mane
mano vyras."
33 Ir ji vėl pasidarė nėščia ir pa-
gimdė sūnų ir tarė: "Viešpats iš-
girdo mane peikiamą ir davė man
ir šį, kurį ji praminė Simeonu."
34 Ir vėl nėščia pasidariusi, ji pa-
gimdė sūnų ir tarė: "Dabar lai-
kysis mano vyras prie manęs, nes
aš jam jau tris sūnus pagimdžiau,
todėl praminė jį Lėviu."
35 Ketvirtą kartą nėščia pasi-
dariusi, ji pagimdė sūnų ir tarė:
"Dabar aš dėkosiu Viešpačiui."
Todėl ji praminė jį Jūdos vardu ir
paliovė vaikus gimdyti.

30

Jokūbo Vaikai ir Turtai

1 Bet Rachėlė nepagimdė Jokū-
bui vaikų ir pavydėjo savo seseriai
Lėai ir tarė savo vyrui: "Parūpink
man vaikų, arba aš numirsiu!"
2 Tai supyko Jokūbas labai ant
Rachėlės ir tarė jai: "Juk aš ne Die-
vas, kuris neduoda tavo kūnui
vaisiaus."
3 Bet ji sakė: "Štai čia mano tar-
naitė Bilha, sugulk su ja, kad ji
mano prieglobstyje ir aš iš jos
vaikų turėčiau."

4 Taip atidavė ji jam savo tarnaitę Bilhą į žmonas ir Jokūbas vedė ją.
5 Taip tada pasidarė Bilha nėščia ir pagimdė tada Jokūbui sūnų.
6 O Rachėlė tarė tada: "Dievas išklausė mano balsą, teisingai nuspręsdamas, duodamas man sūnų, kurį ji praminė Dano vardu.
7 Bilha vėl pasidarė nėščia ir pagimdė Jokūbui antrąją sūnų,
8 tardama: "Dievas leido man varžytis su mano seserimi ir ją apgalėti." Ir ji praminė jį Naftaliu.
9 Kai Lėa įsitikino, kad nebegimdysianti, ėmė ji savo tarnaitę ir atidavė ją Jokūbui į žmonas.
10 Tai pagimdė Zilpa, Lėos tarnaitė, Jokūbui sūnų.
11 Tai sušuko Lėa: "Laimėsime!" ir praminė jį vardu Gad.
12 Po to pagimdė Zilpa, Lėos tarnaitė, Jokūbui antrąjį sūnų.
13 Tai tarė Lėa: "Kokia aš laiminga! Nes moterys vadins mane išganytinga." Ir ji praminė jį Ašėrio vardu.
14 Per kviečių pjūtį, išėjo Rūbenas į laukus ir rado pomečio ropių ir parnešė jų savo motinai Lėai. Tai kreipėsi Rachėlė į Lėą, sakydama: "Duok ir man keletą savo pomečio ropių."
15 Ji atsakė: "Ar tau dar neužtenka, kad tu man mano vyrą atėmei, o dabar dar nori ir mano sūnaus ropeles atimti." Rachėlė atsiliepė: "Teguli jis šią naktį pas tave už tavo sūnaus pomečio ropes."
16 O kai Jokūbas vakare iš lauko grįžo, pasitiko jį Lea ir tarė jam: "Tu gulėsi pas mane, nes aš tave pirkau už pomečio ropes." Ir jis atsigulė tą naktį pas ją.
17 Ir Dievas išklausė Lėą ir ji pasidarė nėščia ir pagimdė Jokūbui penktąjį sūnų,
18 tardama: "Dievas man už tai atlygino, kadangi aš savo tarnaitę savo vyrui daviau ir praminė jį Ysakaro vardu.
19 Lėa vėl nėščia pasidarė ir pagimdė Jokūbui šeštąjį sūnų,
20 tardama: "Dievas mane gerai aprūpino, dabar mano vyras vėl prie manęs glausis, nes aš jam šešis sūnus pagimdžiau." Ji praminė jį Zebulūnu.
21 Vėliau ji pagimdė dukterį, kurią ji praminė Dyna.
22 O Viešpats išklausė ir Rachėlę, atsimindamas jos ir padarydamas ją vaisingą.
23 Tai ji pasidarė nėščia ir pagimdė sūnų, tardama: "Dievas atėmė nuo manęs mano gėdą."
24 Ji praminė jį Juozėpo vardu, tardama: "Tegu prideda man Viešpats dar kitą sūnų!"
25 O kai Rachėlė buvo Juozėpą pagimdžiusi, tarė Jokūbas Labanui: "Leisk man iškeliauti ir nusikelti į savo šalį, į savo žemę.
26 Duok man mano žmonas su mano vaikais, už kurias aš tau tarnavau, kad išsikelčiau, nes tu žinai, kaip aš tau esu tarnavęs."
27 Labanas atsiliepė: "Duok man malonės rasti po tavo akių, nes aš jaučiu, kad Viešpats mane laimina dėl tavęs.
28 Prašyk sau algos, kurią tau duočiau!"
29 Bet jis atsakė jam: "Tu žinai, kaip aš tau tarnavau ir kaip tavo lobis padidėjo, kuris mano žinioje buvo.
30 Tu nedaug teturėjai, kai aš atėjau, o dabar turi daug. Viešpats tave laimino mano rūpestingumu. O dabar laikas pasirūpinti mano paties namais."
31 Ir jis paklausė jo: "Ką gi aš tau duosiu?" Jokūbas atsakė: "Aš nieko nenoriu, tik, kad darytumei tai, ko prašysiu, tai vėl ganysiu ir prižiūrėsiu tavo avis.
32 Šiandien aš eisiu per tavo kaimenes ir išskirsiu visas šlakuotąsias bei margąsias ir juodąsias avis ir visas margąsias bei šlakuotąsias ožkas. Taigi, kas marga ir šlakuota, tebūna mano alga.
33 Tai tebūna paliudyjimu mano sąžiningumo, kai ateis ta diena, kurioje aš atsiimsiu savo algą iš tavęs. Jei rastumei mano avių bei ožkų tarpe kokią, kuri nebūtų

nei šlakuota, nei marga, nei juoda,
tai būtų lyg mano pavogta."
34 Labanas atsakė tada: "Tebūna
taip, kaip tu kalbėjai!"
35 Tą pačią dieną jis atskyrė
visus marguosius ir šlakuotus avi-
nus ir visas margąsias bei šla-
kuotąsias ožkas ir visas baltomis
dėmėmis ir juoduosius ėryčius ir
pavedė tuos savo sūnums.
36 Taip padarė jis trijų dienų
kelio tarpą tarp savęs ir Jokūbo
ir jis ganė likusias Labano
kaimenes.
37 O Jokūbas nusipjovė lazdų
nuo žaliuojančių topolio medžių,
nuo riešutų ir kaštano medžių
ir nulupinėjo išilgai žievės dryžus
ant jų, kad baltumas matomas
buvo.
38 Tas dryžuotas lazdas jis sudėjo
į girdymo rindas, kad kaimenės,
atėjusios, jas matytų ir apsieitų,
į jas žiūrėdamos ir vandenį
gerdamos.
39 Taip apsiėjo visos kaimenės
avių, žiūrėdamos į lazdas ir tu-
rėjo šlakuotų, keršų bei margų.
40 Taip atskyrė jis ėryčius ir su-
leisdavo šlakuotąsias bei
margąsias su Labano kaime-
nėmis, kad tuo būdu pasididintų
savo pulką avių, kurį nesuleis-
davo su Labano avimis.
41 Tokiu būdu įdėjo Jokūbas
dryžuotas lazdas į vandens rindas
avių apsiėjimo metu, kad avys su
avinais, žiūrėdamos į lazdas,
apsivaisintų.
42 Bet vėlyboms atėjus gerti, jis
tų lazdų neįdėjo. Tokiu būdu
vėlybųjų ėryčiai atiteko La-
banui, o ankstybosios Jokūbui.
43 Taip pralobo tas žmogus be
galo, kadangi turėjo daug avių,
tarnaičių, bernų, kupranu-
garių bei asilų.

31

Jokūbas Bėga Nuo Savo Uošvio Labano

1 Jokūbas nugirdo, kad Labano
vaikai skundėsi: "Jokūbas visą
mūsų tėvo turtą pasisavino ir iš
mūsų tėvo lobio toks turtingas
pasidarė."
2 Jokūbas, žiūrėdamas į La-
bano veidą, pastebėjo, kad jis ne-
betoks buvo, kaip vakar, ar užvakar.
3 Ir Viešpats tarė Jokūbui: "Nu-
sikelk atgal pas savo gimines į savo
tėviškę, Aš būsiu su tavimi!"
4 Tai nusiuntė ir pasišaukė Jo-
kūbas Rachėlę ir Lėą į lauką
pas save prie avių kaimenės,
5 tardamas jomdviem: "Aš ma-
tau jūsų tėvą jau nebeesantį
tokį, koks jis buvo vakar ir už-
vakar prieš mane, tačiau Dievas
mano tėvo buvo su manimi,
6 ir judvi žinota, kad aš iš visų
jėgų tarnavau judviejų tėvui,
7 vis dėlto, jūsų tėvas kaita-
lioja mano algą dešimtį kartų,
mane apgaudamas, nors Dievas jam
ir neleido man skriaudos padaryti.
8 Kai man sakydavo, kad mar-
gosios tebūna tavo alga, tai visas
būrys turėdavo margųjų. O kai
sakydavo, šlakuotosios tebūna tavo
alga, tai visos avių kaimenės tu-
rėdavo šlakuotojų.
9 Taip atėmė Dievas jūsų tėvo
turtą ir davė jį man.
10 Nes, kai laikas avių apsiė-
jimo atėjo, aš pakėliau sapne savo
akis ir mačiau kaip avinai šoko ant
šlakuotų, keršų, bei margųjų
avių.
11 O Dievo angelas kalbino mane
sapne: "Aš atsiliepiau-štai aš."
12 O jis man sakė: "Pakelk savo
akis ir pasižiūrėk, kaip avinai šoka
ant šlakuotų, keršų, bei
margųjų avių, nes Aš visa ma-
čiau, ką Labanas tau daro.
13 Aš esmi Bėt-Ėlio Dievas, kur
tu man akmenį pašventinai ir
pasižadėjai. Dabar kelkis iš šios
žemės ir keliauk į kraštą savo
giminių."
14 Tai tarė jam Rachėlė bei Lėa,
atsakydamos: "Juk mudviem jau
nieko nebeliko tėvo namuose, ką
dar galėtume paveldėti.
15 Juk jis laikė mudvi kaip sveti-
mas, nes jis mudvi pardavė ir
mūsų algą suėdė.
16 Todėl atėmė Dievas jam jo tur-

tus ir perleido juos mums ir mūsų
vaikams. Ir todėl daryk visa, ką
tau Dievas sakęs."
17 Tai ėmė Jokūbas ir užkėlė savo
vaikus bei moteris ant
kupranugarių
18 ir iškeliavo su visais galvijais
ir visu Mezopotamijoje įsigytu
turtu pas savo tėvą Izaoką, Kanaano žemėn.
19 O Labanas buvo išėjęs savo
avių kirpti ir Rachėlė pasivogė
savo tėvo dievaičius.
20 Taip iškeliavo Jokūbas slaptai
iš Padan Aramo, Sirijos, nuo Labano neatsisveikinęs.
21 Taip jis skubėjo su visu labu,
kas tik jo buvo, persikėlė per Eufrato upę ir keliavo link kalnuotojo
Gileado.
22 Labanui buvo pranešta trečią
dieną, kad Jokūbas buvo išsikėlęs.
23 O jis ėmėsi su savimi savo brolius ir vijosi Jokūbą septynias
dienas ir pasivijo jį Gileado
kalnuose.
24 Bet Dievas aplankė aramietį
Labaną nakties metu sapne, tardamas: "Saugokis kitaip su Jokūbu
nekalbėti, kaip tik meilingai!"
25 Taip Labanas pasivijo Jokūbą, kuris savo palapinę buvo
pasistatęs Gileado kalnuose. Labanas su savo broliais taip pat pasistatė savo palapinę Gileado
kalnuose.
26 Tai tarė Labanas Jokūbui:
"Ką tu padarei, kodėl mane taip
apgavai, nusivesdamas mano dukteris lyg kokias belaisves?
27 Kam tu išėjai tylomis ir kaip
vagis pabėgai, man nepasisakęs? Aš
būčiau tave išlydėjęs su džiaugsmu,
su dainomis, su būgneliais ir su
kanklėmis.
28 Tu neleidai man atbučiuoti
mano sūnų ir mano dukterų. Tai
negražu buvo iš tavo pusės!
29 Aš įstengčiau tau gana pakenkti, tačiau vakar naktį jūsų
tėvo Dievas mane perspėjo kalbėti
su Jokūbu nekitaip, kaip tik
meilingai.
30 Bet, jei taip užsigeidei išsikelti, taip savo namų pasiilgdamas, kam tai mano dievaičius
pavogei?"
31 Jokūbas tarė Labanui, atsakydamas: "Aš prisibijojau, galvodamas, kad tu iš manęs savo dukteris
atsiimsi.
32 O pas kurį tu savo dievaičius
rasi, tas temiršta čia mūsų brolių akivaizdoje. Ieškok pas mane
ir, radęs, kas tavo, pasiimk. Bet
Jokūbas nežinojo, kad Rachėlė tuos
buvo pasivogusi.
33 Tai perieškojo Labanas Jokūbo, Lėos ir abiejų tarnaičių
palapines ir nieko neradęs, ėjo iš
Lėos palapinės į Rachėlės
palapinę.
34 Rachėlė buvo greitomis pakišusi dievaičius po kupranugario
balnu ir ant balno užsisėdusi. O
Labanas, visą palapinę iškratęs,
nieko nerado.
35 Rachėlė tarė tada savo tėvui:
"Nepyk valdove, kad aš dabar prieš
tave atsikelti negaliu, nes su manim
ką tik tai darosi, kas moterims
atsitinka." Nors jis tų dievaičių
labai ieškojo, tačiau jis jų nerado.
36 O Jokūbas, supykęs, barėsi su
Labanu, tardamas: "Ką aš padariau arba kuo nusidėjau, kad taip
labai ant manęs supykai?
37 Tu viską iškratei, ką aš
turiu. Ir ką tu radai, kas tavo yra?
Pranešk tai mano ir savo broliams,
kad jie padarytų teismą tarp
mudviejų.
38 Dvidešimtį metų aš pas tave
buvau. Tavo avys ir ožkos nebuvo
bergždžios, tavo kaimenės avinų
aš nevalgiau.
39 Ką žvėrys sudraskė, to aš tau
neparnešiau, bet turėjau tau užmokėti, kadangi tu tai iš manęs išreikalavai, ar tai dieną, ar naktį
atsitikdavo.
40 Dieną aš alpau iš karščio,
naktį nuo šalčio, negalėdamas
miegoti.
41 Taip aš tau tarnavau tavo namuose dvidešimtį metų, keturiolika už dukteris ir šešis už
kaimenę. O tu kaitaliojai mano atlyginimą dešimtį kartų.
42 Jei mano tėvo Dievas,

Abraomo Dievas, su Izaoko baime
manęs nebūtų užstojęs, tai tu
mane tuščią būtumei išleidęs. Bet
Dievas matė mano vargus ir mano
rūpestį ir tave vakar pakraupė."
43 Labanas tarė Jokūbui, atsaky-
damas: "Dukterys, vaikai, kai-
menės ir visa, ką tu matai, yra
mano. Ką gi aš šiandien galiu da-
ryti savo dukterims arba jų vai-
kams, kuriuos jos pagimdė?
44 Eikiva tada ir padarykiva san-
dorą vienas su antru ir tai tebūnie
liudininku mudviejų tarpe."
45 Tai pasiėmė Jokūbas akmenį
ir pasistatė jį paminklu.
46 Ir jis liepė broliams surinkti
akmenų ir juos sukrovė ir jie valgė
ant tos krūvos.
47 O Labanas praminė tą
krūvą aramiečių vardu Jegar
Sahaduta, o Jokūbas pavadino ją
Gileadu.
48 Tai tarė Labanas: "Ta krūva
tebūna šiandien liudininku tarp
manęs ir tavęs, todėl ji praminta
Gileadu.
49 Ir tebūna paminklu tam, kad
Dievas pažvelgtų į mudu, čia
mudviem atsiskiriant, vienam nuo
antrojo,
50 jei tu mano dukteris raudinsi
arba dar kitas moteris vesi be mano
dukterų. Nors čia nėra kito žmo-
gaus su manim, tačiau Dievas yra
liudininku tarp manęs ir tavęs."
51 Labanas dar daugiau kalbėjo
Jokūbui: "Štai, tai yra ta krūva ir
tas paminklas, kurį atitiesiau tarp
manęs ir tavęs.
52 Ta krūva tebūnie liudininku ir
tas paminklas taip pat tebūnie liu-
dininku, jei ateičiau pas tave arba
jei sugrįžtumei pas mane, pro tą
krūvą eidamu vienas antram
skriaudos daryti,
53 tai tebūna Abraomo Dievas,
Nachoro Dievas ir Dievas jų tėvų
teisėju tarp mudviejų." Jokūbas
tada prisiekė To vardu, kurio bijo-
josi jo tėvas Izaokas.
54 Ir jis aukas aukojo ant to kalno
ir pakvietė savo brolius, kad su
juomi pavalgytų. Ir jie pavalgė ir
pasiliko čia ant kalno nakvoti.
55 O ryto metu, Labanas, anksti
atsikėlęs, atbučiavo savo vaikus ir
dukteris ir juos palaiminęs, grįžo
atgal į savo namus.

32

Jokūbas Bijosi Savo Brolio Ėsavo, Malda ir Kova

1 Taip pat iškeliavo ir Jokūbas
savo keliais ir jį pasitiko Dievo
angelai.
2 Pamatęs juos, tarė jis: "Tai yra
Dievo stovykla!" Tą vietą pra-
minė jis Machanaymu.
3 O Jokūbas išsiuntė pasiunti-
nius pirm savęs pas savo brolį
Esavą į Seyro žemę, Edomo
šalin,
4 jiems nurodydamas, ką jo
valdovui Ėsavui sakyti, būtent:
"Tavo tarnas Jokūbas duoda tau
pranešti: Ilgą laiką užsilaikiau
pas Labaną.
5 Aš turiu jaučių, asilų avių,
bernų ir tarnaičių ir išsiunčiau,
mano valdovui žinią, kad aš ma-
lonės susilaukčiau po tavo akių."
6 Pasiuntiniai, sugrįžę pas
Jokūbą, pranešė: "Mes nuvykom
pas tavo brolį Ėsavą ir jis tau
priešais ateina su 400 vyrų."
7 Tai pabūgo Jokūbas ir išsi-
gando ir padalino pas save esančius
žmones, avis ir bandą ir kupra-
nugarius į du daliniu,
8 tardamas: "Jei Ėsavas vieną
dalinį užpuls ir išmuš, tai bent
antrasis išbėgs."
9 Ir tada meldėsi Jokūbas:
"Dieve, mano tėvo Abraomo,
Dieve, mano tėvo Izaoko, Viešpa-
tie, kuris man liepei nusikelti atgal
į savo žemę pas savo gimines ir
pažadėjai man gera daryti,
10 aš esu nevertas Tavo malonės
ir Tavo ištikimybės, kurios Tavo
tarnas susilaukia. Nes aš nieko ne-
turėjau be šios lazdos per Jor-
daną besiirdamas, o dabar turiu
du pulku.
11 Išgelbėk mane iš mano brolio
Ėsavo rankos, nes aš jo labai bijau,
kad atėjęs neužmuštų manęs ir
motinų su vaikais.

12 Tu sakei, kad man gera darysiąs ir padauginsiąs mano vaikus, kaip smėlį prie jūros kranto, kurių nebus galima suskaityti dėl jų gausybės."
13 Ir jis pasiliko čia nakvoti ir parinko dovanų nuo to, ką po savo ranka turėjo, savo broliui Esavui:
14 du šimtu ožkų, dvidešimt ožių, du šimtu avių, dvidešimt avinų
15 ir trisdešimt kupranugarių su jų kumeliais, 40 karvių, 10 jaučių, 20 asilių ir 10 asilaičių
16 ir pavedė tuos savo tarnams atskirais pulkais, įsakydamas: "Eikite pirm manęs ir vis palikite tarpą po kiekvieno pulko."
17 Pirmam tarnui tarė jis, įsakydamas: "Kai mano brolis tave sutiks ir tavęs klaus, kieno tu esi, kurlink keliauji ir kieno tai, ką tu čia varaisi,
18 tai tu atsakyk—tatai yra tavo tarno Jokūbo, kuris siunčia dovanų savo valdovui Esavui ir pats paskun ateina."
19 Tą patį jis įsakė ir antram ir trečiam ir kitiems tarnams, bandas varantiems, kad tą patį kalbėtų, kai Esavas juos pasitiks.
20 Ir jis liepė jiems būtinai išdėstyti jam, kad jo tarnas Jokūbas ateinąs iš paskos ir siunčiąs šias dovanas pirm savęs, kad susiderintų ir pasimatęs, būtų pasigailėtas ir priimtas.
21 Sitaip jis išsiuntė dovanas pirm savęs, bet pats pasiliko nakvoti su pulku.
22 Naktį jis anksti atsikėlė, pasiėmė abi savo moteri ir abi tarnaiti ir vienuolika savo vaikų ir atvedė tuos prie Jaboko brastos
23 ir leido jiems bristi per brastą su visa kuom, ką jis turėjo.
24 Tik jis pasiliko vienas. Tai pradėjo koks tai vyras imtis su juomi ir juodu grūmėsi tol, kol pasirodė aušra.
25 O tas vyras, matydamas, kad nenugalėsiąs, trenkė Jokūbui ir išnarino jo kulšį,
26 tardamas: "Leisk man eiti, nes aušra jau pasirodė." Bet Jokūbas atsakė: "Aš Tavęs neleisiu tol, kol Tu manęs nepalaiminsi."
27 Tas paklausė jo: "Kuo tu vardu?" Jis atsakė: "Jokūbas"
28 Tada sakė tas vyras: "Tu nebebūsi daugiau vardu Jokūbas, nes tu ėmeisi su Dievu ir su žmonėmis ir laimėjai ir būsi vadinamas Izraeliu."
29 Ir Jokūbas paklausė: "Bent pasakyk, kuo vardu Tu esi." O tas atsiliepė: "Kam tu klausi, kuo Aš vardu ir Jis jį čia pat palaimino."
30 Ir Jokūbas praminė tą vietą Penyėl, sakydamas: "Aš savo akimis Dievą mačiau ir mano siela pagilbo."
31 Kol jis šlubuodamas savo kulšimi išėjo iš Penūėlio, užtekėjo jam saulė.
32 Todėl nevalgo Izraelio sūnūs kulšies raumenų ligi šiai dienai, kadangi Jokūbo kulšies lenkmens gysla buvo užgauta.

33

Malonus Jokūbo ir Esavo Susitikimas

1 Jokūbas pakėlė savo akis ir pamatė Esavą ateinantį su 400 vyrų ir paskirstė savo vaikus prie Rachėlės ir prie Lėos su jų tarnaitėmis.
2 Tarnaitės su vaikais turėjo eiti priešakyje, tada sekė Lėa su savo vaikais, o po jos Rachėlė su Juozėpu.
3 Tada jis pats nuėjo priekin, nusilenkė ligi žemės septynis kartus, kol priėjo jo brolis.
4 Bet Esavas, priešais atbėgęs, glamonėjo jį, kaklu apsikabinęs, jį pabučiavo. Ir abu verkė.
5 Ir pakėlęs savo akis ir pamatęs moteris su vaikais, jis paklausė: "Kas tie, kurie su tavimi keliauja?" Jis atsiliepė: "Tai yra vaikai, kuriuos Dievas yra tavo tarnui dovanojęs."
6 Ir tarnaitės, priėjusios su savo vaikais, prieš jį nusilenkė.
7 Lea taip pat, priėjusi su savo

vaikais, jam nusilenkė. Pagaliau
atėjo Rachėlė su Juozėpu ir prieš
jį nusilenkė.
8 Ir jis paklausė: "Ką tu nori
čia su visu tuo pulku, kurį aš su-
tikau?" Jis atsiliepė: "Kad malonės
rasčiau pas savo valdovą!"
9 Ėsavas atsakė: "Aš gana turiu,
mano brolau. Pasilaikyk, ką turi."
10 Jokūbas atsiliepė: "O ne, jei
malonės radau pas tave, tai imk
mano dovaną iš mano rankų, nes
aš mačiau tavo veidą lyg būčiau
matęs Dievo veidą ir priimk tai už
gera iš manęs.
11 Priimk tos palaimos, kurios tau
atsinešiau, man Dievo dovanoto-
sios, kadangi aš visa ko pakanka-
mai turiu." Taip jis jo maldavo tol,
kol jis priėmė.
12 Ėsavas tarė: "Eikiva ir keliau-
kiva, abu kartu eidamu."
13 Jokūbas atsiliepė: "Mano
viešpats žino, kad aš turiu mažy-
čius vaikus ir bandą su žindan-
čiomis karvėmis, kurios visos
nugaištų, jei tik vieną dieną
būtų pervarytos.
14 Mielas valdove, keliauk pirma
savo tarno, o aš palengvėle iš pas-
kos varysiuos, kiek banda ir vaikai
pajėgs paeiti, kol atvyksiu pas savo
viešpatį į Seyrą."
15 Ėsavas atsakė: "Tai bent kelis
iš šeimynos pas tave paliksiu, kurie
su manimi yra." Jis atsiliepė: "Nėra
reikalo, kad tik malonės rasčiau pas
savo viešpatį."
16 Taip keliavo Esavas tą
dieną į Seyrą.
17 O Jokūbas nuvyko į Su-
kotą ir čia pasistatė sau namus ir
pastoges savo bandai. Todėl ta vieta
praminta Sukoto pastogė.
18 Po to, nusiraminęs, Jokūbas
nusikėlė į Šechemo miestą Ka-
naano žemėje, kai jis iš Mezopo-
tamijos buvo išėjęs ir pasistatė sau
palapinę už miesto rytų pusėje.
19 Čia jis nusipirko už šimtą
grašių žemės sklypą iš Cha-
moro sūnų, Šechemo tėvo ir jame
pasistatė savo palapinę
20 ir altorių, prie kurio šaukėsi
vardo Visagalio Izraelio Dievo.

34

Dyna ir Šechemas,
Kraujo Praliejimas

1 O Dyna, Lėos duktė, kurią
ji Jokūbui pagimdė išėjo tos šalies
dukterų pasižiūrėti.
2 Chamoro sūnus Šechemas,
chivietis, tos šalies kunigaikštis,
pamatęs ją, pasiėmė ją, sugulė
su ja ir ją išprievartavo.
3 Ir jis pamilo ją ir prisirišo prie
jos savo širdimi, meiliai su ja
kalbėdamas.
4 Ir Šechemas tarė savo tėvui:
"Pripiršk man tą mergaitę į
žmonas."
5 Tai išgirdo Jokūbas, kad jo
duktė Dyna apgėdinta buvo, o jo
sūnūs buvo laukuose prie bandos.
Bet Jokūbas tylėjo, kol jie pas jį
atėjo.
6 Tai atėjo Chamoras, Šechemo
tėvas pas Jokūbą pasitarti.
7 Tuo tarpu parėjo Jokūbo sūnūs
iš lauko, išgirdo tai ir labai supyko
ir užsirūstino dėl tokios padarytos
nedorybės Izraeliui, dėl Jokūbo
dukters apgėdinimo, ko nebūtų
reikėję daryti.
8 Chamoras, su jais kalbėda-
mas, tarė: "Mano sūnus Šechemas
pamilo savo širdyje jūsų dukterį.
Prašau, duokite ją jam į žmonas.
9 Susigiminiaukite su mumis,
duodami mums savo dukteris, o jūs
vesdami mūsų dukteris.
10 Gyvenkite su mumis, visi ke-
liai šios žemės jums atviri, gyven-
kite joje, verskitės ir klestėkite."
11 O Šechemas prašė jos tėvo bei
brolių: "Būkite man malonūs, ką
prašysite, tai jums duosiu.
12 Prašykite tiktai drąsiai iš
manęs ir kraičio ir dovanų. Aš
jums duosiu visa tai, ko tik prašy-
site, kad tik man mergaitę duotu-
mėte į žmonas."
13 Tai atsiliepė Jokūbo sūnūs Še-
chemui ir jo tėvui Chamorui apgau-
lingu būdu, kadangi jų sesuo Dyna
apgėdinta buvo,
14 tardami: "Mes negalime to
daryti, atiduoti savo sesers neapi-

pjaustytam vyrui, kadangi tai mums
gėda būtų.
15 Tačiau mes darysime pagal
jūsų pageidavimą, jei jūs mums
lygūs pasidarysite ir visi jūsų vy-
riškiai apsipjaustys.
16 Tai mes duosime jums savo
dukteris ir vesime jūsų dukteris ir
pas jus gyvendami, vienais žmo-
nėmis pasidarysime.
17 Jei jūs nesutinkate apsipjaus-
tyti, tai mes atsiimsime savo duk-
terį ir pasitrauksime."
18 Šie žodžiai labai patiko Cha-
morui ir jo sūnui Šechemui.
19 O jaunikaitis, kuris buvo pats
garbingiausis savo tėvo namuose,
nedelsė to padaryti, nes jis buvo la-
bai pamilęs Jokūbo dukterį.
20 Tai nuėjo Chamoras ir jo sūnus
Šechemas po miesto vartais ir ta-
rėsi su miesto gyventojais, tvirtin-
dami, kad
21 šie žmonės esą taikingi ir
norį su mumis gyventi šioje že-
mėje ir pasipelnyti. O žemės esą
ir jiems pakankamai. Mes vesime
jų dukteris ir duosime savo duk-
teris jiems.
22 Ir jie sutinka tai daryti ir su
mumis gyventi bei vienais žmo-
nėmis pasidaryti tik tada, jei mes
visi, kas mūsų vyriškių yra, ap-
sipjaustytume taip, kaip ir jie api-
pjaustyti yra.
23 Jų banda, jų turtas ir visa,
kas jų yra, mums atiteks, jei tik
mes sutiksime, kad jie mūsų tarpe
apsigyventų.
24 Ir jie paklausė Chamoro ir jo
sūnaus Šechemo, visi, kurie pro
miesto vartus įėjo, ar išėjo ir ap-
sipjaustė, kas vyriškių buvo, pro
miesto vartus įeinančiųjų ar
išeinančiųjų.
25 O trečią dieną, kai jiems
dar tebeskaudėjo, pasiėmė anuodu
Jokūbo sūnu, Simeonas bei Lėvis,
Dynos abu broliu, savo kardus,
drąsiai nuskubėjo į miestą ir
išžudė visus jų vyriškius.
26 Jie užmušė ir Chamorą bei
jo sūnų Šechemą savo kardo aš-
menimis ir pasiėmė savo seserį
Dyną iš Šechemo namų ir nuėjo.
27 Užmušę vyriškius, Jokūbo
sūnūs apiplėšė visą miestą, ka-
dangi jie buvo išgėdinę jų seserį.
28 Jie pasiėmė jų avis, jaučius,
asilus ir ką tik mieste ar laukuose
rado,
29 visą jų turtą, visus vaikus
ir visas moteris sugaudami ir visus
namus apiplėšdami.
30 Tada tarė Jokūbas Šimeonui
bei Lėviui: "Judu man rūpesčių
padarėta. Šioje žemėje gyvenan-
čiųjų kanaaniečių bei pericie-
čių akyse aš būsiu dabar
neapkenčiamas, o mano žmonių
tik mažas pulkelis. Jei jie prieš mane
susitartų, tai jie mane užmuštų
ir tada aš būčiau išnaikintas su visa
savo gimine.
31 Bet juodu teisinosi: "Ar jiems
reikėjo pasielgti su mūsų sese-
rimi, kaip su paleistuve?"

35

Rachėlė Miršta Gimdydama

1 Dievas tarė Jokūbui: "Pasi-
ruošk ir kelkis į Bėtėlį apsigy-
venti ir pastatyk altorių tam
Dievui, kuris tau pasirodė, tau bė-
gant nuo savo brolio Esavo."
2 Tai tarė Jokūbas savo vaikams
ir visiems savo namuose esantiems:
"Numeskite svetimus dievaičius,
jūsų tarpe esančius ir apsivalykite
ir apsirėdykite kitais rūbais.
3 Ir pakilę, nueikime į Bėtėlį,
kad altorių pastatyčiau ten tam
Dievui, kuris mane išklausė mano
vargų metu ir su manimi buvo ke-
lyje, kuriuo aš keliavau."
4 Taip jie sunešė Jokūbui visus
svetimus dievaičius, kuriuos turėjo
ir visus auskarus nuo savo ausų
ir Jokūbas pakasė tuos po ąžuolu
Šechemo užmiestyje.
5 Ir jie iškeliavo. O tokia Dievo
baimė apėmė apylinkės miesto gy-
ventojus, kad jie net nesivijo
Jokūbo sūnaus.
6 Taip atvyko Jokūbas į
Lūsą, Kanaano žemėje, kuris Bėt-

ėliu vardu yra su visais žmonėmis,
kurie su juomi kartu buvo
7 ir pastatė čia altorių, pramin-
damas tą vietą ĖL BĖTHĖL,
kadangi čia jam Dievas pasirodęs
buvo, jam bėgant nuo savo brolio.
8 Tuomet pasimirė Rebekos
auklė Debora ir buvo palaidota už
Bėtėlio po ąžuolu, kurį praminė
raudojimo ąžuolu.
9 Ir Dievas vėl pasirodė Jokū-
bui, parėjusiam iš Mezopotamijos
ir palaimino jį,
10 tardamas: "Tu esi Jokūbu pra-
mintas, bet nebūsi daugiau Jokūbu
vadinamas, o būsi vardu Izraelis.
"Todėl jis vadinamas Izraeliu.
11 Ir Dievas sakė jam: "Aš esmi
Viešpats Dievas, būk vaisingas ir
pasidauginki. Tauta ir visa eilė
tautų kils iš tavęs, net karaliai iš-
eis iš tavo strėnų.
12 O Abraomui bei Izaokui
duotąją žemę Aš duosiu tau ir
tavo vaikams, tau mirus.
13 Tada užžengė Dievas iš tos
vietos, kurioje Jis su Juomi buvo
kalbėjęs.
14 Bet Jokūbas atitiesė toje vie-
toje, kurioje su Juomi buvo kal-
bėjęs, akmeninį paminklą ir
užpylė geriamąją auką ant to
ir apliejo jį aliejumi.
15 Ir Jokūbas praminė tą
vietą, kurioje Dievas buvo su
juomi kalbėjęs, BĖT-ĖL vardu.
16 Ir jie iškeliavo iš Bėtėlio ir dar
buvo gerą galą nuo Efrato, kai
Rachėlė pradėjo gimdyti.
17 Bet tas jos gimdymas buvo
sunkus. O jai esant didžiausiame
skausme, jos pribuvėja, tarė jai:
"Nesibijok ir šį kartą tu turėsi
sūnų!"
18 O mirdama ir išleisdama
sielą, ji praminė jį Ben-oni, siel-
varto, sūnumi, bet jo tėvas praminė
jį Benjaminu.
19 Taip pasimirė Rachėlė ir buvo
palaidota prie kelio, einančio į
Efratą, tai yra Bėtlechem.
20 Ir Jokūbas pastatė paminklą
prie Rachėlės kapo. Tasai tebėra
Rachėlės paminklas iki šiai dienai.
21 Ir Izraelis vėl išsikėlė ir pasi-
statė savo palapinę anapus Migdal-
Ėderio.
22 Gyvenant Izraeliui toje že-
mėje, atsitiko, kad Rūbenas nuėjo
ir sugulė su Bilha, savo tėvo nesu-
tuokta moterimi ir Izraelis tai su-
žinojo. O Jokūbas turėjo dvylika
sūnų.
23 Lėos sūnūs buvo šie, Jokūbui
pirmasis buvo Rūbenas, tada buvo
Simeonas, Lėvis, Jūda, Ysakaras
ir Zebulūnas.
24 Rachėlės sūnūs buvo Juozėpas
ir Benjaminas.
25 Rachėlės tarnaitės Bilhos
sūnūs buvo Danas bei Naftalis.
26 Lėos tarnaitės Zilpos sūnūs
buvo Gadas bei Ašėris, tai yra tie
sūnūs, kurie Jokūbui Mezopotami-
joje užgimė.
27 Ir Jokūbas atvyko pas savo
tėvą Izaoką į Mamrę, Kiriat-
Arbos miestą, kuris vardu Che-
bronu, kur Abraomas bei Izaokas
ateiviais buvo.
28 Izaokas susilaukė 180 metų
amžiaus.
29 Jis pasimirė pasenęs, nukaršęs,
po ilgo gyvenimo. Jo abu sūnu,
Ėsavas ir Jokūbas palaidojo jį prie
savo žmonių.

36

Ėsavo Giminė

1 Sekantieji yra Ėsavo ainiai.
Ėsavas buvo taip pat Edomu
vadinamas.
2 Ėsavas vedė žmonas iš Ka-
naano dukterų, chititę Adą,
Ėlono dukterį ir Aholybamą,
chivietę, Cibeono sūnaus Anahos
dukterį
3 ir Basmatą, Yšmaėlio duk-
terį, Nebajoto seserį.
4 Ada pagimdė Ėsavui Elyfazą,
Basmata pagimdė Regūėlį.
5 Aholybama pagimdė Jeūšą,
Jalamą ir Korachą. Šie sūnūs
gimė Ėsavui Kanaano žemėje.
6 Ir Ėsavas pasiėmė savo mo-
teris, sūnus ir dukteris ir visas sie-
las savo namų, turtą, visą

bandą su visu tuo, ką Kanaano
žemėje užsigyvenęs buvo, ir nusi-
kėlė į kitą kraštą, toli nuo savo
brolio Jokūbo.
7 Nes jų turtas buvo per dide-
lis, kad galėtų gyventi kartu, ka-
dangi tokios daugybės bandų
juodu negalėjo sutalpinti toje že-
mėje, kurioje juodu svetimu buvo.
8 Taip apsigyveno Ėsavas Seyro
kalne. O Ėsavas yra Edomas.
9 Tai yra Ėsavo giminė, iš kurios
edomiečiai Seyro kalne yra kilę.
10 Ėsavo sūnūs buvo Elyfazas, iš
Ėsavo žmonos Ados ir Reūėlis iš
Ėsavo žmonos Basmatos.
11 Elyfazo sūnūs buvo Tėmanas,
Omaras, Cefo, Gaetanas ir
Kenazas.
12 O Timna, viena Ėsavo sūnaus
nesutuoktųjų žmonų, Ely-
fazo, pagimdė jam Amalėką. Tai
yra Ėsavo žmonos Ados sūnūs.
13 Reūėlio sūnūs yra yra Nacha-
tas, Zerachas, Šama, Miza. Tai yra
Ėsavo žmonos Basmatos sūnūs.
14 Ėsavo žmonos Aholybamos,
Anahos dukters ir Cibeono anūkės,
kuriuos ji Ėsavui pagimdė, buvo
Jeūšas, Jalamas ir Korachas.
15 Sekantys Ėsavo sūnūs buvo
kunigaikščiai. Ėsavo pirmgimio
Elyfazo sūnūs, kunigaikštis Tė-
manas, kunigaikštis Omaras, kuni-
gaikštis Cefo, kunigaikštis Kenacas,
16 kunigaikštis Korachas, kuni-
gaikštis Gaetamas, kunigaikštis
Amalėkas. Tie kunigaikščiai yra
gimę iš Ados ir Elyfazo Edomo
žemėje.
17 O sekantieji yra Reūėlio Ėsavo
sūnaus sūnūs, kunigaikštis Nacha-
tas, kunigaikštis Zerachas, kuni-
gaikštis Šama, kunigaikštis Miza.
Šie kunigaikščiai yra gimę edomie-
čių žemėje iš Reūėlio ir Basma-
tos, Ėsavo žmonos.
18 Aholybamos, Ėsavo žmonos
buvo šie sūnūs, kunigaikštis Jeū-
šas, kunigaikštis Jalamas, kuni-
gaikštis Korachas. Tai buvo
kunigaikščiai Aholybamos, Anahos
dukters, Ėsavo žmonos anūkai.
19 Tai yra Ėsavo sūnūs ir kuni-
gaikščiai. Jis buvo Edomas.
20 Choriečio Seyro sūnūs, kurie
tame krašte gyveno, buvo Lotanas,
Šobalis, Cibeonas, Anahis,
21 Dišonas, Ėceris ir Dišanas. Šie
choriečio Seyro sūnūs buvo kuni-
gaikščiai Edomo žemėje.
22 O Lotano sūnūs buvo šitie,
Choris ir Hėmamas. Lotano sesuo
buvo vardu Timna.
23 Šobalio sūnūs buvo Alvanas,
Manachatas, Ėbalis, Šefo ir
Onamas.
24 Cibeono sūnūs buvo Aja ir
Ana. Tai buvo tas Ana, kuris dy-
kumoje šiltas versmes atrado, savo
tėvo asilus beganydamas.
25 Anahos sūnus buvo Dišonas ir
duktė buvo Aholybama.
26 Dišono sūnūs buvo Chem-
danas, Ešbonas, Ytranas ir
Keranas.
27 Ėcerio sūnūs buvo Bilhanas,
Zaavanas ir Akanas.
28 Dišano sūnūs buvo Ūcas ir
Aranas.
29 Sekantieji yra choriečių ku-
nigaikščiai Lotanas, Šobalis, Ci-
beonas, Anahis,
30 Dišonas, Ėceris ir Dišanas. Šie
choriečių kunigaikščiai buvo
valdytojais Seyro krašte.
31 O karaliai, kurie Edomo
kraštą valdė, kol Izraelio sūnūs
dar neturėjo karaliaus, buvo
sekantieji:
32 Bėla, Beoro sūnus, buvo
Edomo karalius. Jis gyveno mieste
vardu Dinhaba.
33 Bėlai numirus, karaliaus
vietą užėmė Jobabas, Zeracho
sūnus iš Bacros.
34 Jobabui mirus, jo karaliaus
vietą užėmė Chūšamas iš tėma-
niečių krašto.
35 O Chūšamui mirus, jo kara-
liaus vietą užėmė Hadadas, Be-
dado sūnus, kuris midianiečius
Moabo krašte sumušė ir jo sostinė
buvo Avytas.
36 Adadui mirus, karaliaus vietą
užėmė Samla iš Masrėkos.
37 Samlai numirus, karaliaus
vietą užėmė Šaūlis iš Rechoboto
paupio.
38 Šaūliui numirus, karaliaus

vietą užėmė Baal Chananas, Akboro sūnus.
39 Akboro sūnui, Baal Chananui numirus, karaliaus vietą užėmė Hadaras ir jo sostinė buvo Paū. Jo žmona vardu buvo Mehėtabėlė, Matrėdo duktė, Mėzahabos anūkė.
40 Sekantieji yra Ėsavo kunigaikščiai pagal savo kilmę, vietovę ir pavardėmis: kunigaikštis Timna, kunigaikštis Alva, kunigaikštis Jetėtis,
41 kunigaikštis Aholybama, kunigaikštis Ėla, kunigaikštis Pynonas,
42 kunigaikštis Kenacas, kunigaikštis Tėmanas, kunigaikštis Mibcaras,
43 kunigaikštis Magdyėlis, kunigaikštis Yramas. Tai yra Edomo kunigaikščiai, kurie gyveno savo tėviškėse. O Ėsavas yra edomiečių tėvas.

37

Juozėpo Pardavimas

1 Jokūbas buvo Kanaano žemėje, kurioje jo tėvas ateiviu buvo buvęs.
2 Štai Jokūbo giminės sąrašas. Juozėpas buvo 17 metų, kai jis bandos piemeniu buvo primtas į savo brolių tarpą. Jaunas būdamas, jis buvo kartu su Bilhos ir Cilpos, tėvo žmonų sūnumis ir pranešdavo savo tėvui apie jų netikusį pasielgimą.
3 Bet Izraelis mylėjo Juozėpą labiau už visus kitus savo vaikus, kadangi šis jam jo senatvėje buvo užgimęs ir pasiūdino jam margą jupą.
4 O kai jo broliai pastebėjo, kad jų tėvas jį labiau mylėjo už kitus brolius, pradėjo jie jo neapkęsti ir nebekalbėjo su juomi nė vieno meilingo žodžio.
5 Be to, atsitiko, kad Juozėpas turėjo sapną ir tą papasakojo savo broliams ir tada jie tuo labiau jo neapkentė.
6 Nes jis sakė jiems: "Pasiklausykite, ką aš sapne mačiau.
7 Man pasirodė, jyg mes pėdus berišą ant lauko ir mano pėdas atsitiesė ir stovėjo stačias, o jūsų pėdai aplinkui nusilenkė prieš mano pėdą."
8 Tai atsakė jam jo broliai: "Ar tu nori būti mūsų karaliumi ir ant mūsų viešpatauti?" Ir jie jo tuo labiau neapkentė dėl to sapno ir jo kalbos.
9 O kai jis dar kitą sapną turėjo, tą jis irgi savo broliams papasakojo, tardamas: "Aš mačiau lyg saulė ir mėnulis bei 11 žvaigždžių man nusilenkė."
10 O kai tatai jo tėvui ir jo motinai pranešta buvo, tai pabarė jį jo tėvas, sakydamas: "Koks čia sapnas, kurį tu sapnavai? Ar aš, tavo motina ir tavo broliai, atėję, prieš tave ligi žemės nusilenksime?"
11 Ir jo broliai neapkentė jo dėlto. Bet jo tėvas neužmiršo tų jo žodžių.
12 O kai jo broliai nuėjo į Šechemą tėvo bandą ganyti,
13 tarė Izraėlis Juozėpui: "Ar negano tavo broliai prie Šechemo? Eikš, aš tave pas juos nusiųsiu." O jis atsakė: "Štai aš."
14 Ir jis tarė: "Nueik ir pažiūrėk, kaip tavo broliams ir galvijams sekasi ir pranešk man, kas ten dedasi." Taip jis išsiuntė jį iš Chebrono slėnio į Šechemą.
15 Ten atrado jį vienas vyras po laukus klaidžiojantį ir paklausė jo: "Ko tu ieškai?"
16 Jis atsakė: "Aš ieškau savo brolių, prašau man pasakyti, kur jie gano."
17 Tas vyras paaiškino: "Jie iš čia tolyn nusivarė, nes girdėjau juos šnekančius, kad jie eisią į Dotaną. Taip sekė Juozėpas savo brolius ir surado juos Dotane.
18 O kai jie jį iš tolo pamatė, susitarė jie jį nužudyti, jam prie jų dar nepriartėjus,
19 tarpusavyje kalbėdami: "Antai, sapnorius ateina.
20 Taigi, eikime ir užmuškime jį ir į kokią duobė įmeskime ir sakykime, kad laukiniai žvėrys jį papjovė ir pamatysime, kas iš jo sapnų išeis."

21 O Rūbenas, išgirdės tai, norėjo
jį iš jų rankos išgelbėti, tarda-
mas: "Nemuškite jo!"
22 Taip prašė Rūbenas jų:
"Nepraliekite kraujo ir nekiškite
savo rankos prie jo, bet įmeskite
jį į čia dykumoje esančią
duobę." O jis norėjo jį iš jų ran-
kos išsaugoti ir pas tėvą parvesti.
23 O kai Juozėpas atėjo pas savo
brolius, išvilko jie jam jo
margąją jupą, kuria jis buvo
apsivilkęs.
24 Ir jie paėmė jį ir įmetė jį
į tuščią be vandens duobę.
25 Tada jie pasisėdo valgyti ir be-
sižvalgydami, pamatė vorą yšmaė-
liečių atkeliaujant nuo Gileado su
kupranugariais, vežančius kvepa-
lus, balzamą ir mirą į Egiptą.
26 Tai tarė Jūda savo broliams:
"Ką mums padės, jei mes užmu-
šime savo brolį ir nuslėpsime jo
kraują?
27 Nuėję, parduokime jį yšmaė-
liečiams, kad mes savo rankomis
prieš jį nenusidėtume, kadangi jis
yra mūsų brolis ir mūsų kūnas
bei kraujas." Ir jie paklausė jo.
28 Kai Midiano pirkliai prake-
liavo, jie ištraukė jį iš duobės ir
pardavė jį yšmaėliečiams už
20 sidabrinių. Tie nusigabeno jį
į Egiptą.
29 O Rūbenas, nuėjęs prie duobės
ir neradęs joje Juozėpo, įplėšė
savo rūbą.
30 Sugrįžęs prie savo brolių,
jis dejavo: "Jau nebėra vaiko, kur
aš dėsiuos!"
31 Tai jie ėmė Juozėpo jupą ir,
pasipjovę ožį, įmerkė tą į to
kraują.
32 Tada jie nusiuntė tą
margąją jupą savo tėvui, tar-
dami: "Mes radome ją, ar tai ne
tavo sūnaus jupa?"
33 Bet jis ją atpažino ir tarė:
"Tai mano sūnaus jupa, laukiniai
žvėrys sudraskė ir suėdė jį."
34 Tada įplėšė Jokūbas savo
rūbą, apsisiautė maišu ir ilgai ge-
dėjo dėl savo sūnaus.
35 Jo sūnūs bei dukterys atėjo jį
paguosti, bet jis buvo nenuramdo-
mas ir tarė: "Begedėdamas, aš
nueisiu į kapines, prie savo sū-
naus." Taip labai verkė tėvas dėl jo.
36 Bet Midiano pirkliai pardavė
jį Egipte Potifarui, Faraono
rūmų bei sargybos viršininkui.

38

Jūdos Nusikaltimas

1 Tuo pačiu metu atsiskyrė Jūda
nuo savo brolių ir nuėjo į Adu-
lamą pas žmogų, vardu Chyrą.
2 Čia jis pamatė kanaaniečio
Šūos dukterį ir jis vedė ją.
3 Ji pasidarė nėščia ir pagimdė
sūnų, kurį jis praminė Ero
vardu.
4 Antru kartu nėščia pasida-
riusi, ji pagimdė sūnų ir praminė
jį Onano vardu.
5 Dar kitą sūnų pagimdžiusi,
ji praminė jį Šėlos vardu,
jiemdviem Kecybe esant.
6 Jūda nupiršo žmoną savo
pirmam sūnui Ērui, kuri buvo vardu
Tamara.
7 Bet Ėras buvo taip nedoras
Viešpaties akyse, kad Viešpats jį
mirtimi atėmė.
8 Tai tarė Jūda Onanui: "Eik ir
vesk savo brolio žmoną, kad savo
broliui vaikų užaugintumei."
9 Bet, Onanas, žinodamas, kad
tie vaikai nesiskaitys jo vaikais, ei-
damas pas savo brolio žmoną, nu-
leido jis savo sėklą žemėn,
sunaikindamas ją ir neduodamas
atžalyno savo broliui.
10 Toks pasielgimas Viešpačiui
nepatiko ir Jis jį taip pat atėmė
mirtimi.
11 Tai tarė Jūda savo marčiai Ta-
marai: "Pasilik našle savo tėvo na-
muose, kol užaugs mano sūnus
Šėla." Nes jis bijojo, kad ir tas ne-
numirtų, kaip jo broliai. Taip nuėjo
Tamara ir pasiliko savo tėvo
namuose.
12 Po ilgesnio laiko pasimirė Šūos
duktė, Jūdos žmona. Kai gedėjimo
laikas buvo praslinkęs, nuėjo jis į
Timnatą avių kirpti, kartu su
savo draugu Chyra iš Adulamo.
13 Tai buvo Tamarai pranešta, kad

jos uošvis išeinąs į Timnatą
avių kirpti.
14 Tai ji išsivilko našlės rūbus,
kuriais buvo apsirėdžiusi, apsisiautė skreiste, užsidengė šydu ir
pasisėdo už vartų prie kelio, einančio į Timnatą, kadangi ji
matė Šela užaugusį ir kad ji jam
į žmonas nebuvo duota.
15 Jūda, pamatęs ją, pagalvojo,
kad tai paleistuvė esanti, kadangi ji
turėjo savo veidą užsidengusi.
16 Ir jis priėjo prie jos pakelėje ir
prašė jos, kad ji leistų jam prie jos
atsigulti, nes jis nežinojo, kad ji jo
marti esanti. Ir ji paklausė: "Ką
man duosi, pas mane gulėdamas?"
17 Jis atsakė: "Aš tau atsiųsiu
ožį iš kaimenės." Ji atsiliepė: "Tai
duok man užstatą, kol atsiųsi
ožį."
18 Jis paklausė: "Ką nori, kad
tau duočiau uštatan?" Ji atsakė:
"Tavo antspaudą su virvute ir
lazdą, kurią savo rankoje turi."
Ir jis davė jai tuos ir sugulė su ja ir
ji pasidarė nėščia.
19 Ji atsikėlė ir nuėjo ir nusisiautė
savo apsiaustą ir vėl apsivilko savo
našlės drabužiais.
20 O Jūda siuntė jai ožį per savo
draugą iš Adulamo, kad savo užstatą iš moteriškės atsiimtų. Bet
jis jos nerado.
21 Tai jis teiravosi pas tos vietovės žmones, kur dingusi ana
kekšė, kuri pakelėje buvo sėdėjusi.
Jie tvirtino jam, kad čia jokia kėkšė
nebuvusi.
22 Pas Jūdą sugrįžęs, tarė jis:
"Aš jos neradau. Be to, vietos gyventojai tvirtino, kad ten jokios
kekšės nebuvo."
23 Jūda teisinosi: "Tepasilaiko ji
tuos daiktus ir tenekaltina mūsų,
nes aš siunčiau jai ožį ir tu jos
neradai."
24 Po trijų mėnesių pranešė
Jūdai: "Tavo marti pasileido ir palaidūnaudama, nėščia pasidarė."
Jūda tarė: "Atveskite ją, kad
būtų sudeginta."
25 O kai ją atvedė, tai ji nusiuntė žinią savo uošviui, tardama: "Iš to vyro, kurio šie daiktai
yra, aš nėščia pasidariau. Ar nepažįsti, kieno šis antspaudas su
virvute ir kieno ši lazda yra."
26 Jūda prisipažino tardamas: "Ji
teisesnė už mane, nes aš jos nedaviau mano sūnui Šelai." Tačiau jis
daugiau nebesugulė su ja.
27 Kai atėjo laikas gimdyti, pasirodė, kad ji turėsianti dvynukus.
28 O begimdant viena ranka išsikišo. Tai užrišo pribuvėja raudoną siūlą ant tos rankos
tardama: "Šitas pirma gims!"
29 Bet, kai tasai savo ranką vėl
įtraukė atgal, gimė jo brolis ir ji
tarė: "Kam tu dėl savęs tokį
plyšį plėšei?" ir praminė jį
Perecu.
30 Paskui gimė jo brolis, kuris
raudoną siūlą ant rankos turėjo
ir praminė jį Ceracho vardu.

39

Juozėpas Egipte

1 Juozėpas buvo nugabentas į
Egiptą. Potifaras, egiptietis, Faraono rūmų bei sargybos viršininkas pirko jį iš yšmaėliečių, kurie
jį čia atsigabeno.
2 Ir Viešpats buvo su Juozėpu ir
jis buvo laimingas, gyvendamas
savo valdovo egiptiečio rūmuose.
3 Ir jo valdovas matė, kad Viešpats su juomi buvo ir jį laimino
visuose jo užsiėmimuose.
4 Potifarui tarnaudamas, jis taip
jam patiko, kad jis jį užveizdu savo
namų padarė. Visa, ką jis turėjo, jis atidavė jo žinion.
5 Nuo to laiko, kai jis jį savo
namų ir viso turto užveizdu padarė, laimino Viešpats egiptiečio
namus dėl Juozėpo ir jis jautė palaimą visame, ką tik turėjo, tiek
laukuose, tiek namuose.
6 Todėl jis visa, ką tik turėjo,
pavedė Juozėpo žinion, pats niekuo
nesirūpindamas, kol jį turėjo, tik
valgė ir gėrė. Juozėpas buvo dailus
ir gražaus veido.
7 Po kurio laiko nusižiūrėjusi į
Juozėpą, jo valdovo žmona, tarė
jam: "Eikš ir gulk pas mane!"
8 Bet jis nesutiko, tardamas:

"Štai, mano valdovas niekuo nesi-
rūpina namuose dėl manęs ir yra
visa man pavedęs
9 ir nėra nieko, kas nebūtų
mano žinioje, išskyrus tave, ka-
dangi tu jo žmona esi. Kaip aš
galėčiau taip žiauriai nusikalsti ir
prieš Dievą nusidėti!"
10 Ir ji viliojo Juozėpą kasdien
tokiais žodžiais. Bet jis vengė arti
prie jos miegoti ar su ja pabūti.
11 Bet vieną dieną atsitiko, kai
Juozėpas atėjo į butą savo dar-
bus atlikti ir šeimynos nė vieno vi-
duje nebuvo,
12 o ji, už jo skverno nusitvėrusi,
tarė jam: "Gulkis pas mane!" Bet
jis išsinėrė iš rūbo, kurio skvernas
tebebuvo jos rankoje ir bėgte iš-
bėgo iš buto.
13 Matydama jo rūbą savo ran-
koje, o jį patį išbėgusį,
14 ji pradėjo patalpų šeimynos
šauktis: "Štai čia man įvedė tą
hebrajų vyriškį, kad su manimi
sauvaliautų. Pas mane įėjęs, jis
norėjo su manimi sugulti. Bet aš
garsiai sušukau.
15 O išgirdęs mane taip šaukiant,
jis paliko savo rūbą ir bėgte iš-
bėgo laukan."
16 Ir ji pasilaikė jo rūbą tol, kol
jos valdovas į namus sugrįžo,
17 ir tarė jam tais pačiais žod-
žiais: "Anas hebrajų bernas, kurį
mums atvedei, įėjo pas mane ir
norėjo mane apgėdinti.
18 Bet man klykiant bei rekiant,
paliko jis savo rūbą pas mane ir
išbėgo."
19 Kai jo valdovas išgirdo tuos
savo žmonos žodžius "Tai padarė
man tavo bernas," tai jis labai
supyko.
20 Ir Juozėpo valdovas suėmė jį
ir padėjo jį kalėjiman, ten, kur kiti
karaliaus kaliniai uždaryti buvo.
21 Bet Viešpats buvo su juomi,
susimildamas jo ir duodamas jam
malonės rasti kalėjimo užveizdo
akyse.
22 Tasai pavedė jo žinion visus
kalėjimo kalinius ir visa, kas dėjosi
kalėjime, priklausė jo atsakomybei.
23 Nes kalėjimo užveizdas niekuo
nesirūpino, kadangi Viešpats už-
stojo Juozėpą ir Dievas laimino
visa, ką tik jis darė.

40

Juozėpas Aiškina Sapnus

1 Po viso to atsitiko, kad Egipto
karaliaus vyno padavėjas ir kepėjas
užpykino savo valdovą, Egipto
karalių.
2 Ir Faraonas labai užpyko ant
tų dviejų savo rūmų tarnau-
tojų, kurių vienas buvo vyno
pilstytojų viršininku, o kitas vy-
riausiu kepėju.
3 Ir jis padėjo juodu į rūmų
užveizdo kalėjimą, kuriame Juo-
zėpas kalėjo.
4 O rūmų viršininkas pavedė
tuodu Juozėpo žinion, kuris jais rū-
pinosi. Keletą dienų pabuvę
kartu kalėjime,
5 abu, vyno padavėjas ir Egipto
karaliaus kepėjas sapnavo po
sapną, kurių kiekvienas atskirai
turėjo savo prasmę.
6 Kai Juozėpas anksti pas juodu
įėjo ir pamatė abudu nusiminusiu,
7 paklausė jis jųdviejų: "Ko-
dėl judu esatu šiandien taip liūdnu?"
8 Juodu atsakė: "Mudu sapna-
vova ir neturiva nė vieno, kuris
mūsų sapnus išaiškintų." Juozė-
pas atsakė: "Išaiškinti, tai Dievo
darbas. O vis dėlto, papasakokita
man."
9 Tai pradėjo vyno pilstytojų
viršininkas pasakoti savo sapną
šitaip: Sapne mačiau vynmedį
prieš mane stovintį.
10 Tas turėjo tris šakas ir ža-
liuodamas augo bei žydėjo ir
vynuogės prisirpo.
11 Paėmęs tų uogų, suspau-
džiau jas į Faraono taurę ir daviau
tą taurę Faraonui į ranką.
12 Juozėpas tarė jam: "Štai, ką
reiškia šitas sapnas. Trys šakos yra
trys dienos.
13 Po trijų dienų iškels Fara-
onas tavo galvą, sugrąžindamas
tave tarnybon, kad jam vėl taurę

į jo rankas paduotumei, kaip tai
anksčiau darydavai.
14 Bet atsimink manęs, kai tau
gerai seksis. Būk gailestingas, pri-
mindamas Faraonui, kad jis mane
išleistų iš šito kalėjimo.
15 Nes aš esu iš hebrajų žemės
slapta pavogtas. Be to, aš čia nieko
nepadariau, kad mane turėtų lai-
kyti kalėjime."
16 O kai kepėjų viršininkas pa-
stebėjo, kad sapno aiškinimas pras-
mingas atrodė, tarė jis Juozėpui: ir
aš sapnavau, lyg tai nešąs tris bal-
tus pintinius ant savo galvos.
17 Viršutiniame pintinyje buvo
visokiausių keptų pyragų Far-
aonui ir paukščiai lesė iš to pintinio
ant mano galvos.
18 Juozėpas atsiliepė ir šitaip iš-
aiškino. Trys pintiniai yra trys
dienos.
19 Už trijų dienų nukirs Far-
aonas tavo galvą ir pakars tavo
kūną kartuvėse, kad paukščiai
atskris lesti tavo mėsą.
20 Pasitaikė, kad trečią dieną
šventė Faraonas savo gimimo
dieną ir kėlė vaišes visiems savo
tarnams ir pristatė jiems vyno pil-
stytojų viršininką bei vyriausį
kepėją, išleidęs juos iš kalėjimo.
21 Vyno pilstytojų viršininką
jis vėl sugrąžino į savo parei-
gas, kad taurę paduotų į jo
rankas,
22 o vyriausią kepėją leido
pakarti, kaip Juozėpas sapną buvo
išaiškinęs.
23 Bet vyno pilstytojų viršinin-
kas nebeprisiminė Juozėpo ir jį
užmiršo.

41

Faraono Sapnai Aiškinami Juozėpo

1 Po dviejų metų sapnavo
Faraonas, lyg tai stovįs prie
vandens
2 ir matąs septynias gražias,
riebias karves išlipančias iš upės ir
einančias žolės ėsti ganykloje.
3 Po to matė jis kitas septynias
karves iš vandens iškopiančias, ku-
rios buvo bjaurios ir liesos ir atsi-
stojo greta anų karvių ant upės
kranto.
4 O bjauriosios ir liesosios
karvės suėdė anas septynias rie-
biąsias ir gražiąsias karves. Tai
pabudo Faraonas.
5 Ir vėl užmigęs, iš naujo sap-
nuodamas, matė septynias varpas
iš vieno šiaudo augančias, pilnas bei
storas.
6 Po to jis matė septynias plonas
pagiedrėjusias varpas augant,
7 o tos plonosios septynios var-
pos prarijo anas storąsias ir
pilnąsias varpas. Tai pabudo Far-
aonas ir pasijuto, kad tai sapnas
buvęs.
8 Praaušus, jis pradėjo baimytis
ir išsiuntęs, susikvietė visus burti-
ninkus ir Egipto žemės išminčius ir
papasakojo jiems abu savo sapnu.
Bet čia nebuvo nė vieno, kuris
būtų galėjęs jam tuos išaiškinti.
9 Tai tarė vyno pilstytojų vir-
šininkas Faraonui: "Šiandien aš at-
simenu savo nuodėmių.
10 Kai Faraonas ant savo tarnų
supyko ir mane su vyriausiu kepėju
apkaldino rūmų viršininko
kalėjime,
11 tai mudu abu vieną naktį
sapnavova ir mums tie sapnai buvo
išaiškinti.
12 Nes pas mudu buvo hebrajų
jaunikaitis, rūmų sargybos virši-
ninko tarnas, kuriam mudu savo
sapnus papasakojome ir kuris
mudviem išaiškino abu sapnu,
kiekvieną turintį savo atskirą
prasmę.
13 Kaip jis mums išaiškino, taip
ir įvyko. Aš buvau sugrąžintas
savo senon tarnybon, o anas buvo
pakartas.
14 Tai nusiuntė Faraonas, kad pa-
šauktų Juozėpą ir nedelsdamas
išleido jį iš kalėjimo. Ir jis
barzdą nusiskusdinęs ir kitais
rūbais apsivilkęs, įėjo pas
Faraoną.
15 Tai tarė jam Faraonas: "Aš
sapnavau sapną ir nėra nė vieno,
kuris man jį išaiškintų. Ir aš iš-

girdau apie tave šnekant, jog tu sap-
nus galįs išaiškinti."
16 Juozėpas atsiliepė Faraonui:
"Tai nepriklauso nuo mano valios,
tačiau Dievas turi Faraonui ką
gero pasakyti."
17 Faraonas ėmė pasakoti savo
sapną Juozėpui. Savo sapne aš
stovėjau prie upės kranto.
18 Iš vandens mačiau išlipant
septynias gražias, riebias karves,
einančias ganyklon žolės ėsti.
19 O po to mačiau kitas septynias
karves, sudžiūvusias, bjaurias ir
liesas išlipant, kokių aš po visą
Egipto kraštą nebuvau matęs.
20 Ir tos septynios liesosios, su-
džiūvusios karvės suėdė tas
pirmąsias, riebiąsias karves.
21 O kai jos buvo prarijusios anas
karves, jos nebuvo nė kiek pasikei-
tusios, bet tebebuvo bjaurios, kaip
ir pirma. Tai aš pabudau.
22 Ir vėl sapnavau septynias var-
pas iš vieno šiaudo išaugančias, pil-
nas ir storas.
23 Po jų išaugo septynios su-
džiuvusios varpos, plonos ir
pagiedrėjusios.
24 Ir tos plonosios septynios var-
pos prarijo anas storąsias septy-
nias varpas. Visa tai aš papasakojau
savo burtininkams, bet jie negalėjo
jų man išaiškinti."
25 Juozėpas atsakė Faraonui:
"Abu karaliaus sapnu turi tą pa-
čią prasmę ir tuo Dievas apreiškia
Faraonui, ką Jis yra apsiėmęs
padaryti.
26 Septynios gražios karvės yra
septyneri metai, septynios geros
varpos taip pat yra septyneri metai.
Abu sapnu yra tos pačios prasmės.
27 Septynios bjauriosios ir lieso-
sios karvės, po anų išlipusios,
reiškia septynerius metus. O
septynios plonosios ir pagiedrėju-
sios varpos reiškia septynerius bado
metus.
28 Tai ir yra, ką aš noriu Fara-
onui išdėstyti, kad tai Dievas yra
apsiėmęs padaryti ir tuo tai dabar
ima apreikšti.
29 Štai, visoje Egipto šalyje bus
septyneri geri metai,
30 po kurių užeis septyneri bado
metai, per kuriuos visas apstumas
išsisems ir visas kraštas bus bado
taip apimtas,
31 kad atsargų nieko nebeliks
dėl ateisiančio bado, nes badas bus
didelis.
32 O kadangi Faraonas pakarto-
tinai sapnavo, tai reiškia, kad Die-
vas tai tikrai ir nedelsdamas vykdys.
33 Taigi, tesusiieško Faraonas
kokį išmintingą ir protingą
vyrą, kuris būtų viršininku vi-
same Egipte
34 ir įstatytų valdininkus vi-
same krašte ir imtų visame Egipte
penktąją dalį per visus sep-
tynis derlinguosius metus,
35 kad surinktų visas maisto
atsargas ateinančiųjų gerųjų
metų ir supiltų javus į Fara-
ono sandėlius atsargai miestuose ir
būtų valdžios žinioje,
36 kad maisto būtų krašte per
užeisiančius septynerius bado me-
tus ir kad žmonės badu neišmirtų.
37 Šitoks aiškinimas Faraonui ir
visiems jo tarnams labai patiko.
38 Tai tarė Faraonas savo tar-
nams: "Kur mes galėtume tokį
vyrą surasti, kuriame yra Dievo
Dvasia?"
39 Ir jis tarė Juozėpui: "Kadangi
tau Dievas visa tai apreiškė, tai nėra
kito tokio išmintingo ir protingo,
kaip tu esi.
40 Tau aš pavesiu savo namus ir
visi mano žmonės turės tavo žo-
džių klausyti. Bet tik, kas liečia
karališkąjį sostą, aš būsiu tavo
viršininkas."
41 Ir Faraonas pareiškė: "Štai aš
pavedu tau visą Egiptą tavo
žinion"
42 ir, nusiėmęs žiedą nuo savo
piršto, davė tą Juozėpui į ran-
kas, apvilko jį puikiausios drobės
rūbais ir užkabino auksinę grandinę
ant jo kaklo,
43 pasisodino jį antron karieton
ir davė jį paskelbti priešakyje ei-
nantiems pranešėjams jį esantį
paskirtą visos Egipto žemės
viršininku.
44 O Faraonas sakė Juozėpui: "Aš

esu Faraonas ir be tavo sutikimo
niekas nekels kojos ar rankos vi-
soje Egipto žemėje."
45 Ir praminė jį Gyvojo Dievo
krašto maitintojo vardu, davė jam
Potiferos, Ono miesto kunigo duk-
terį Asnatą į žmonas ir Juo-
zėpas išvyko apsižiūrėti Egiptą.
46 Juozėpas buvo 30 metų
amžiaus, kai jis pasirodė Egipto
karaliui ir išvyko nuo Faraono
apvažinėti visą Egipto kraštą.
47 Ir žemė buvo derlinga visus
septynerius metus.
48 Per tuos septynerius metus
surinko jis įvairiausių maisto
atsargų. Ir kurios rūšies derlius
augo toje apylinkėje, tų atsargas
sudėjo jis į sandėlius.
49 Taip sukrovė Juozėpas be saiko
daug atsargų, kaip smėlio pajū-
ryje, kad paliovė jas surašyti, ka-
dangi jų tiek daug buvo.
50 Juozėpui užgimė du sūnu, ku-
riuodu jam Asnata, Ono miesto ku-
nigo Potiferos duktė pagimdė, kol
dar nebuvo užėję bado metai.
51 Pirmąjį praminė jis Mena-
šės vardu, teigdamas: "Dievas
davė man užmiršti visus mano
vargus ir mano tėvų namus."
52 Antrąjį praminė jis Efra-
ymo vardu, kadangi "Dievas pa-
darė mane vaisingu žemėje, kurioje
aš kentėjau," tarė jis.
53 O kai septyni derlingieji metai
Egipte buvo praėję,
54 užėjo septyneri bado metai,
apie kuriuos Juozėpas buvo kal-
bėjęs, kad badas užpuolė visas šalis,
tik Egipto žemėje duonos
nepritrūko.
55 O kai badas ir visą Egiptą
palietė, žmonės pradėjo šauktis
Faraono, prašydami maisto. Bet
Faraonas siuntė juos pas Juozėpą,
tardamas: "Ką jisai jums sakys,
tai darykite!"
56 Kai badas buvo paplitęs po
visą Egipto kraštą, Juozėpas
atidarė visur sandėlius ir pardavė
javų egiptiečiams, kadangi badas
jau buvo žmones labai prispaudęs.
57 Ir iš kitų kraštų atėjo
žmonės į Egiptą pas Juozėpą
nusipirkti javų, kadangi badas
buvo žiauriai užpuolęs visas šalis.

42

Jokūbo Sūnūs Keliauja į Egiptą be Benjamino

1 Kai Jokūbas išgirdo, kad
Egipte javus pradėjo parduoti, tarė
jis savo sūnums: "Nėra ko laukti!
2 Sužinojau, kad Egipte javus
parduoda. Nukeliaukite ten ir nu-
sipirkite javų, kad gyvi išliktume
ir nenumirtume."
3 Taip iškeliavo dešimtis Juo-
zėpo brolių į Egiptą javų
nusipirkti.
4 Bet Benjamino, Juozėpo bro-
lio, Jokūbas neleido keliauti su savo
broliais kartu, bijodamas, kad jam
pakelyje kas nors pikto
neatsitiktų.
5 Taip atvyko Izraelio sūnūs su
kitais keliaujančiais javų pirktis,
nes Kanaane irgi siautė badas.
6 O Juozėpas buvo žemės val-
dovas ir pardavinėjo javų visiems
krašto žmonėms. Taip atėjo pas jį
jo broliai ir nusilenkė prieš jį ligi
žemės ir puolė ant savo veido.
7 O jis, pamatęs juos, atpažino
ir dėjosi lyg jų nepažįstąs,
rūsčiai su jais kalbėdamas ir pa-
klausė jų: "Iš kur jūs ateinate?"
Jie atsakė: "Iš Kanaano maisto
sau nusipirkti."
8 Nors jis juos atpažino, tačiau
jie jo nepažino.
9 Tada atsiminė Juozėpas anų
dviejų sapnų, kuriuos jis apie
juos sapnavęs buvo ir tarė jiems:
"Jūs esate žvalgai, atėję išžvalgyti
atviruosius kelius į šį kraštą."
10 Jie atsiliepė: "O ne, valdove,
tavo tarnai atėjo maisto nusipirkti
11 Mes visi esame vieno vyro
sūnūs, patikimi, niekuomet nebu-
vome žvalgais."
12 Jis tarė pakartotinai: "Ne, jūs
atėjote kraštą išžvalgyti, kur koks
atviras kelias būtų!"
13 Jie atsakė jam: "Mes, tavo tar-
nai, esame dvylika brolių vieno
tėvo Kanaano krašte. Jauniausias
yra pas tėvą, o vieno jau nebėra."

14 Juozėpas jiems vėl tarė: "Taip
yra, kaip jau sakiau, jūs esate
žvalgai!
15 Aš ištirsiu, kas jūs esate. Ir
kaip gyvas Faraonas, jūs neišeisite
iš čia, kol neateis jūsų jauniausias
brolis.
16 Nusiųskite vieną iš jūsų,
kuris atgabentų jūsų brolį, o
jūs likusieji būsite apkalti. Taip aš
sužinosiu, ar jūs tiesą kalbate, ar
ne. Jei jo neatgabensite, tai jūs es-
ate tikri žvalgai, kaip iš tikrųjų
gyvas yra Faraonas."
17 Ir jis leido juos visus kartu
trims dienoms uždaryti.
18 O trečią dieną tarė jis jiems:
"Jei norite gyvi išlikti, tai taip da-
rykite, nes aš Dievo bijausi.
19 Jei esate patikimi, tai palikite
savo brolių vieną surakintą
kalėjime o kiti keliaukite su tuo,
ką nusipirkote dėl bado
20 ir atsigabenkite savo mažąjį
brolį pas mane, tai aš patikėsiu
jūsų žodžiams, kad jums ne-
tektų mirti." Ir jie taip padarė.
21 Bet tarpusavyje jie šnekėjosi,
kad jie nusikalto dėl savo brolio,
kai jis jų maldavo savo sielvarte,
o jie jo neišklausė, todėl dabar ši
nalaimė juos užklupusi.
22 Rūbenas skundėsi: "Ar aš jums
nesakiau, kad nenusikalstumėte dėl
to vaiko ir jūs neklausėte. Dabar
mes visi turime už jo kraują
atsakyti."
23 Bet jie nežinojo, kad Juozėpas
jų kalbą supranta, nes jis kal-
bėjo su jais per vertėją.
24 O jis paėjo nuo jų ir apsi-
verkė. Netrukus sugrįžo jis ir kal-
bėdamas su jais, ėmė Simeoną ir
surišdino jį jų akivaizdoje.
25 Tada įsakė Juozėpas pripil-
dyti jų maišus javais ir viršuje
įrišti jų pinigus, kiekvienam at-
skirai su maistu kelionei. Ir jie taip
padarė.
26 O šie susikrovė savo maišus ant
asilų ir iškeliavo.
27 O kai vienas iš jų pakelyje
norėjo pašerti savo asilą ir atrišo
savo maišą, atrado jis maišo vir-
šuje savo pinigus įrištus.
28 Ir jis tarė savo broliams: "Aš
atgavau savo pinigus. Štai, jie yra
mano maiše." Tai jie nusiminė ir
nusigando, viens kitą klausdami:
"Kodėl Dievas mums tai padarė?"
29 Kai jie sugrįžo į Kanaaną
pas savo tėvą Jokūbą, papasa-
kojo jie jam visa, ką jie buvo per-
gyvenę, tardami:
30 "Tas vyras, ano krašto valdo-
vas, kuris su mumis kalbėjo, buvo
labai griežtas ir laikė mus to krašto
žvalgybiniais.
31 O kai mes jam atsakėme, kad
mes esame patikimi ir niekuomet
nebuvę žvalgais,
32 bet dvylika brolių vieno tėvo
sūnūs esą ir kad vieno jau nebėra,
o pats mažiausias tebeesąs pas
tėvą Kanaane,
33 tai tarė mums tas šalies val-
dovas, kad jis sužinosiąs tik, ar
mes patikimi esame, jei vieną savo
brolių pas jį paliksime ir maistą
savo giminei pasiėmę, iškeliausime,
34 ir mažiausią savo brolį jam
pristatysime, tai jis žinosiąs, kad
mes esame ne žvalgybiniai, o pati-
kimi vyrai ir tada jis atiduosiąs
mums mūsų brolį ir tada mes
galėsią nusipirkti, ko tik norime."
35 O išpildami savo maišus, kiek-
vienas jų rado savo pinigus,
įrištus maišo viršuje ir kai jie pa-
matė, kad jų visų pinigai įrišti
buvo, tai jie visi išsigando kartu su
savo tėvu.
36 Tai tarė jiems Jokūbas, jų
tėvas: "Ar norite, kad aš likčiau be
vaikų? Juozėpo jau nėra, Si-
meono jau nebėra, Benjaminą
norite dabar pasiimti. Visokie var-
gai mane užpuolė!"
37 Tai tarė Rūbenas, atsakyda-
mas savo tėvui: "Jei aš tau jo ne-
pargabensiu, tai nužudyk mano abu
sūnų. Atiduok tik jį į mano
rankas, aš tau jį sugrąžinsiu."
38 Jis atsiliepė: "Mano sūnus
nekeliaus su jumis, nes jo brolis
mirė ir jis vienas pasiliko. Jei jam
kokia nelaimė pakelyje, jums ke-
liaujant, atsitiktų, tai jūs mano
žilus plaukus su sielvartu į pra-
garą nuvarysite.

43

Jokūbo Sūnų su Bejaminu
Kelionė į Egiptą

1 Visame krašte siautė žiaurus
badas.
2 Kai javai buvo suvalgyti, kuriuos
iš Egipto parsigabeno, tai tarė
jiems jų tėvas: "Vėl keliaukite ir
nupirkite mums maisto."
3 Tai atsiliepė Jūda, tardamas:
"Anas vyras mums griežtai įsakė,
kad mes nepasirodytume jo
akyse be savo brolio.
4 Jei nori leisti mūsų brolį su
mumis, tai mes nukeliausime ir tau
maisto nupirksime.
5 O, jei jo nenori leisti su mumis,
tai nekeliausime, nes anas vyras
pasakė, kad neateitume jo
akivaizdon, jei neturėsime savo
brolio kartu su savimi."
6 Izraelis tarė: "Kam jūs taip
neapsižiūrėjote ir išsiplepėjote, kad
dar vieną brolį turite?"
7 Jie atsakė "Anas vyras mus taip
smulkiai išklausinėjo apie mus ir
mūsų gimines, tardamas—ar gyvas
jūsų tėvas, ar dar daugiau
brolių turite? Ir mes atsakėme jam
į visus klausimus. Iš kur mes galėjome
žinoti, kad jis mums lieps
atsigabenti savo brolį?"
8 Tai tarė Jūda Izraeliui, savo tėvui:
"Leisk vaiką su manim keliauti,
kad pasiruošę, išvyktume ir
gyvi išliktume ir nenumirtume, nei
mes, nei tu, nei mūsų vaikeliai.
9 O aš laiduoju už jį. Iš mano
rankų tu galėsi jį išreikalauti. Jei
aš jo tau nesugrąžinsiu ir tau nepristatysiu,
tai kaltink mane
amžiams.
10 O jei nebūtume užtrukę, du
kartu jau būtume sugrįžę."
11 Tai sakė jiems jų tėvas Izraelis:
"Jei taip turi būti, tai darykite
taip. Pasiimkite geriausiųjų
vaisių šios šalies į savo maišus
ir nuneškite tam vyrui dovanų,
šiek tiek balzamo, medaus,
kvepalų, miros, riešutų bei
migdolų.
12 O ir kitų pinigų pasiimkite
drauge su savimi, bei tuos, kuriuos
radote savo maišuose įrištus. Gal
jie dėl jų kaip nors apsiriko.
13 Be to, pasiimkite ir savo brolį
ir, pasiruošę, keliaukite pas tą
vyrą.
14 O Visagalis tebūna jums malonus
akivaizdoje ano žmogaus, kad
jis paleistų jums aną brolį ir
Benjaminą. O aš pasiliksiu, lyg
netekęs savo vaikų."
15 Taip jie pasiėmė dovanų,
dvejus pinigus ir Benjaminą su
savimi, pasiruošė, nukeliavo į
Egiptą ir prisistatė Juozėpui.
16 Kai Juozėpas pamatė juos su
Benjaminu, tarė jis savo namų
viršininkui: "Nuvesk tuos vyrus į
mano rūmus, papjauk ir ruošk
vaišes jiems, nes jie valgys šiandien
pietus su manimi."
17 Ir žmogus darė taip, kaip Juozėpas
jam liepė ir nuvedė tuos
vyrus į Juozėpo rūmus.
18 Vedami į Juozėpo rūmus, jie
nusigando ir tarėsi tarpusavyje, kad
jie čia įvesti dėl jų maišuose
rastųjų pinigų ir kad dėl tų
jie bus apkaltinami, teisiami ir vergais
paimti, kartu su savo asilais.
19 Tai jie priėjo angoje prie Juozėpo
rūmų viršininko ir kalbėjo
su juomi.
20 "Prašome Tavo Mylistą, kad
mūsų paklausytumei. Mes jau buvome
čia kartą atkeliavę maisto
nusipirkti.
21 O mums nakvynei sustojus ir
maišus atrišant, štai mes kiekvienas
radome viršuje maišo savo
pinigus įrištus, tuos pačius, kuriuos
buvome atsinešę. Todėl mes
juos vėl pasiėmėme kartu su savimi.
22 O be tų, turime dar ir kitų
pinigų maistui nusipirkti. Bet mes
nežinome, kas mums mūsų pinigus
į mūsų maišus įrišo.
23 Bet jis atsiliepė: "Būkite
linksmi, nesibijokite! Jūsų Dievas
ir jūsų tėvo Dievas jums tikriausiai
tuos pinigus įrišo, nes aš
jūsų užmokestį iš jūsų atsiėmiau."
Ir jis jiems išvedė
Simeoną.
24 Ir jis juos įvedė į Juozėpo

rūmus, duodamas jiems vandens
kojoms nusiplauti ir pašaro asilams.
25 O jie susidėjo dovanas, lauk-
dami Juozėpo pietų ateinant, nes
jie buvo girdėję, kad jie čia
valgysią.
26 Kai Juozėpas parėjo į savo
namus, jie įteikė jam savo do-
vanas, kurias buvo atsinešę ir nu-
silenkė prieš jį iki žemės.
27 Bet jis sveikino juos meilingai,
klausdamas: "Ar dar sveikas jūsų
tėvas, ar dar gyvas anas senasis,
apie kurį jūs man pasakojote?"
28 Jie atsakė: "Dar sveikas tavo
tarnas, mūsų tėvas, ir gyvas" ir
jie reiškė jam pagarbą, žemai
nusilenkdami.
29 Pakėlęs savo akis, pamatė jis
savo brolį Benjaminą, savo mo-
tinos sūnų ir klausė: "Ar tai jau-
niausias jūsų brolis, apie kurį
jūs man kalbėjote?" Ir jis kreipėsi
į jį, tardamas: "Dievas tebūna
tau malonus, mano sūnau!"
30 Tai skubinosi Juozėpas išeiti ir
apsiverkti, nes jo širdis nei plyšte
plyšo dėl savo brolio ir įėjęs į
savo kambarį, čia nusiverkė.
31 Ir kai jis buvo nusiprausęs,
išėjo jis ir tvirtai laikėsi, kad nepra-
virktų ir prašė atnešti valgius.
32 Jam atnešė atskirai ir jiems at-
skirai ir egiptiečiams, kurie su juomi
valgė, atskirai, kadangi egiptiečių
garbė neleidžia kartu valgyti su
hebrajais.
33 Ir susodino juos ties juomi pa-
gal savo amžių, pradedant pir-
magimiu, baigiant jauniausiuoju ir
tuo jie labai stebėjosi.
34 Ir atnešė valgių jiems nuo jo
stalo. Bet Benjaminui davė penkis
kartus daugiau, negu kitiems. Ir jie
gėrė ir vaišinosi su juomi.

44

Juozėpas Baugina Savo Brolius

1 Juozėpas įsakė savo rūmų
viršininkui: "Pripilk vyrų maišus
javais, kiek tik juose telpa ir įdėk
viršuje jų pinigus.
2 O mano sidabro taurę įdėk
į mažiausiojo maišo viršų kartu
su jo pinigais už javus." Ir jis pa-
darė taip, kaip Juozėpas jam buvo
įsakęs.
3 Ryto metu, išaušus, išleido vy-
rus su savo asilais.
4 O kai jie iš miesto buvo išjoję
ir dar netoli nuvykę, tai tarė Juo-
zėpas savo valdininkui: "Pasikelk
ir vykis vyrus ir juos sulaikęs,
klausk juos, kodėl jie už gera piktu
atsilygino,
5 pasiimdami mūsų valdovo
taurę, iš kurios jis geria ir kurią
jis burtams pasinaudoja. Ir pasakyk
jiems, kad jie netikusiai pasielgė."
6 Tais žodžiais jis su jais kal-
bėjo, kai jis juos sugavo.
7 Jie atsakė jam: "Viršininke,
kodėl taip kalbi, kaip drįstume
mes, tavo tarnai, tatai padaryti?
8 Štai pinigus, kuriuos radome
savo maišuose, mes vėl atsinešėme
pas tave iš Kanaano. Kaip mes ga-
lėjome pavogti aukso ar sidabro iš
tavo valdovo namų?
9 Tas temiršta, pas kurį savo
tarnų tai rasi, o mes būsime tavo
valdovo vergais."
10 Jis tarė: "Sutinku su jūsų
pasiūlymu. Tas, pas kurį rasime,
bus mano vergas, o jūs būsite
laisvi."
11 Ir jie visi, nedelsdami nukėlė
savo maišus ant žemės ir kiek-
vienas atrišo savo maišą.
12 Ir jis perieškojo maišus nuo
didžiausiojo iki mažiausiojo ir
atrado taurę Benjamino maiše.
13 Tai jie rūbus įplėšę, kiek-
vienas užkėlė savo mantą ant
asilo ir sugįžo į miestą.
14 Jūda ir jo broliai nuėjo į
Juozėpo namus, nes jis čia dar te-
bebuvo ir jie pasiklaupė prieš jį
ant žemės.
15 Bet Juozėpas tarė jiems: "Kaip
jūs drįstate tai daryti, ar jūs ne-
žinote, kad toks vyras, kaip aš, ne-
turįs būdų tai susekti."
16 Jūda atsiliepė: "Ką gi tau at-
sakysime, mielas valdove, kuo mes
galime pasiteisinti? Dievas susekš
tavo tarnų nusikaltimus. Štai, mes
ir tas, pas kurį taurė rasta buvo,
esame tavo tarnais."

17 Bet jis tarė: "Aš negalvoju tai
daryti. Tas vyras, pas kurį taurė
buvo rasta, bus mano vergas, jūs
keliaukite ramybėje pas savo
tėvą."
18 Tai priėjo Jūda, tardamas:
"Leisk, mano valdove, tarti keletą
žodelių ir nepyk, rūstaudamas ant
savo tarno, nes tu esi lygus
Faraonui.
19 Tu, valdove, klausei savo
tarnų, ar dar kitą kokį brolį
turite, ar tėvas dar gyvas.
20 Tai mes atsakėme, kad mes
turime tėvą, kuris pasenęs yra ir
jauną vaiką turi, kuris jam pa-
senusiam užgimė ir kad to brolis
numirė ir jis, kaip vienturtis savo
motinos pasiliko ir jo tėvas jį
mylįs.
21 Tai tu sakei savo tarnams, kad
tavo tarnai jį pas tave atgabentų
ir kad tu jam malonus būsiąs.
22 O mes atsakėme tau, savo val-
dovui, kad tas vaikas negali išeiti
nuo tėvo. Jei jis išeitų, tai anas
numirtų.
23 Tai tu sakei mums, kad mes
nepasirodytume tavo akyse, jei
neatsigabensime savo mažajo
brolio!
24 Tai mes nukeliavome pas savo
tėvą, tavo tarną ir papasako-
jome jam žodžius, kuriuos tu, mie-
las valdove, buvai kalbėjęs.
25 Bet mūsų tėvas siuntė mus
pakartotinai nusipirkti šiek tiek
maisto.
26 O mes atsakėme, kad mes ne-
galime keliauti be mūsų mažojo
brolio, kadangi mes negalime pasi-
rodyti anam vyrui, jei neturime jo
kartu su savimi.
27 Tai tarė tavo tarnas, mano
tėvas, mums—jūs žinote, kad mano
žmona du sūnu pagimdė.
28 Vienas išėjo nuo manęs, apie
kurį sakoma, kad jis sudraskytas
yra ir aš jo nemačiau ligi šios dienos.
29 Jei išsivesite ir šį, o jam kas
nors atsitiktų, tai jūs mano žilus
plaukus iš rūpesčių į pragarą
nuvarysite.
30 Taigi, jei aš sugrįščiau pas
savo tėvą, tavo tarną ir tas vai-
kas nebūtų su mumis, kuris savo
siela prie to vaiko taip prisirišęs,
31 tai atsitiks, kad nematydamas
vaiko su mumis, jis numirs ir mes,
tavo tarnai, žilus plaukus savo tėvo,
tavo tarno, iš sielvarto į pragarą
nuvarysime.
32 Nes aš, tavo tarnas, laidavau už
tą vaiką, savam tėvui, sakyda-
mas, kad mane kaltintų visą
mano gyvenimą, jei aš jam jo
neparvesčiau.
33 Taigi, palaikyk mane, savo
tarną to vaiko vietoje kaip vergą
ir leisk vaiką su savo broliais
keliauti.
34 Nes, kaip galėčiau aš grįžti
pas savo tėvą be to vaiko ir
turėčiau tą nelaimę matyti mano
tėvui atsitinkant!"

45

Juozėpas Prisistato Savo Broliams

1 Tada nebegalėjo Juozėpas il-
giau susilaikyti akivaizdoje visų
čia aplink esančiųjų ir liepė vi-
siems laukan išeiti. Taip pasiliko
Juozėpas vienas su broliais, kai jis
jiems prisipažino, kas esąs.
2 Ir Juozėpas taip garsiai pra-
virko, kad tai egiptiečiai bei visi
Faraono namiškiai išgirdo,
3 tardamas savo broliams: "Aš
esmi Juozėpas. Ar dar gyvas mano
tėvas?" Jo broliai taip nusigando,
kad jie nė žodžio negalėjo ištarti,
jį atpažindami.
4 Ir jis tarė savo broliams: "Atei-
kite prie manęs." Ir jie priėjo. Ir jis
tarė: "Aš esu Juozėpas, jūsų
brolis, kurį jūs pardavėte į
Egiptą.
5 O dabar nesirūpinkite ir negal-
vokite, kad aš pykstu dėl to, kad
jūs mane į čia pardavėte, nes dėl
jūsų išgelbėjimo Dievas mane
pirma jūsų į Egiptą atsiuntė.
6 Nes dabar vos tik dveji metai
tepraėjo, o dar penkeri metai praeis,
kol galėsime arti bei pjauti.
7 Bet Dievas mane pirm jūsų
į čia atsiuntė, kad jis jus gyvus
išlaikytų šioje žemėje, išgelbėda-
mas jus dideliu išgelbėjimu.

8 Ir štai, ne jūs mane į čia atsiuntėte, bet Dievas. Jis padarė mane lyg tai tėvu Faraonui, valdytoju visų jo namų ir kunigaikščiu visos Egipto žemės.
9 Todėl skubėkite ir keliaukite pas mano tėvą ir praneškite jam, "ką Juozėpas, jo sūnus, jam sakydina, būtent, kad, Dievas mane valdovu padarė visos Egipto žemės ir kad jis, nedelsdamas, pas mane atsikeltų!
10 Tu gyvensi Gošeno krašte ir būsi arti manęs, tu ir tavo vaikai ir vaikų vaikai, tavo galvijai, maži ir dideli, su visa kuo, ką tik turi.
11 Dar bus penkeri bado metai, bet aš tave aprūpinsiu, kad tu nenumirtumei su savo vaikais ir namiškiais.
12 Štai, jūsų akys ir akys mano brolio Benjamino mato, kad aš asmeniškai su jumis kalbu.
13 Apsakykite mano tėvui visą mano šlovę Egipto žemėje ir visa, ką matėte, ir skubėkite atsikelti su mano tėvu."
14 Ir jis, apsikabinęs Benjamino kaklu, verkė, kaip ir Benjaminas, apsikabinęs jo kaklu.
15 Tada verkdamas, jis pabučiavo visus savo brolius. Po to broliai kalbėjo su juomi.
16 O kai Faraonui pranešta buvo, kad Juozėpo broliai atėję yra, prasidžiugo Faraonas ir jo tarnai.
17 Faraonas tarė Juozėpui: "Sakyk savo broliams, kad jie tai darytų, apsikrovę savo gyvulius, nukeliautų
18 ir atvykę į Kanaaną, pasiimtų savo tėvą ir savo šeimyną ir atsikeltų pas mane. Aš duosiu jiems žemės Egipte, kad jie maitintųsi geriausiomis krašto gerybėmis.
19 Ir sakyk jiems, kad jie pasiimtų iš Egipto vežimų, kad tais atvežtumėte savo vaikus, moteris ir atkeltumėte savo tėvą.
20 Nesisielokite dėl paliekamų rakandų, nes visi Egipto lobiai bus jūsų.
21 Taip ir padarė Izraelio vakai. Ir Juozėpas davė jiems vežimų Faraono įsakymu bei maisto kelionei.
22 Kiekvienam iš jų jis davė naujus rūbus, o Benjaminui 300 šekelių sidabro su penkiais geriausiais rūbais.
23 Savo tėvui jis siuntė iš Egipto javais apkrautų dešimtį asilų ir dešimtį asilių su Egipto gėrybėmis, duona ir maistu tėvo kelionei.
24 Taip jis išleido savo brolius, tardamas: "Tik nesusibarkite kelionėje!" Ir jie išvyko.
25 Iškeliavę iš Egipto, jie sugrįžo pas savo tėvą Jokūbą į Kanaaną.
26 Jie papasakojo jam, kad Juozėpas dar gyvas tebėra ir valdo visą Egipto žemę. Jokūbas apstulbo ir nenorėjo jiems tikėti.
27 Tai papasakojo jie jam visa, ką Juozėpas jiems buvo sakęs. O kai jis pamatė Juozėpo atsiųstus vežimus jį parsivežti, jo dvasia atgijo.
28 Ir Izraelis tarė: "Man jau gana, kad Juozėpas gyvas yra. Aš nukeliausiu ir pamatysiu jį, kol dar gyvas esu."

46

Jokūbo Kelionė Pas Juozėpą į Egiptą

1 Taip išsikėlė Izraelis su visu labu, ką tik turėjo. O atvykęs į Beėršebą, aukojo jis aukų savo tėvo Izaoko Dievui.
2 Dievas jį kalbino regėjime nakties metu: "Jokūbe, Jokūbe!" Jokūbas atsiliepė: "Štai aš."
3 Ir Jis tarė: "Aš esu Dievas, tavo tėvo Dievas. Nesibijok į Egiptą keltis, nes ten Aš iš tavęs padarysiu didelę daugybę žmonių.
4 Aš su tavimi nukeliausiu į Egiptą, bet tave ir pargrąžinsiu, o Juozėpas savo rankomis užspaus tavo akis."
5 Tada išvyko Jokūbas iš Beėršebos. Izraelio vaikai vežė Jokūbą, savo tėvą, su vaikai-

čiais ir moterimis vežimais, kuriuos
Faraonas buvo atsiuntęs jį
parvežti.
6 Jie pasiėmė bandą ir kitą
turtą, įsigytą Kanaane. Jokū-
bas ir visi vaikai su juomi atvyko
į Egiptą.
7 Jis pasiėmė į Egiptą savo
vaikus, vaikų vaikus, savo duk-
teris ir vaikų dukteris ir visą savo
giminę.
8 Sekantieji yra į Egiptą nu-
sikėlusių Izraelio vaikų vardai:
Jokūbas ir jo sūnūs. Jokūbo pir-
magimis Rūbenas.
9 Rūbeno sūnūs buvo Cheno-
kas, Palū, Checronas ir Karmis.
10 Simeono sūnūs buvo Jemūėlis,
Jamynas, Ohadas, Jakynas, Co-
charis ir Šaūlis, kanaanietės mote-
riškės sūnus.
11 Lėvio sūnūs Geršonas, Keha-
tas ir Meraris.
12 Jūdos sūnūs buvo Ėras, On-
anas, Šėla, Perecas ir Zerachas.
Ėras bei Onanas pasimirė Ka-
naane. Pereco sūnūs buvo Chec-
ronas bei Chamulis.
13 Ysakaro sūnūs buvo Tola,
Pūva, Jobas ir Simronas.
14 Zebulūno sūnūs buvo Seredis,
Ėlonas ir Jachleėlis.
15 Šiuos sūnus ir dukterį Dyną
pagimdė Lėa Jokūbui šiaurės—
vakarų Mezopotamijoje taip, kad
iš viso dukterų ir sūnų buvo
33 sielos.
16 Gado sūnūs buvo Cifjonas,
Chagis, Šunis, Ecbonas, Ėris,
Arodis ir Arėlis.
17 Ašėrio sūnūs buvo Ymna,
Yšva, Yšvis, Berija ir jų sesuo
Seracha. Berijos sūnūs buvo Che-
beris ir Malkyėlis.
18 Šiuos pagimdė Jokūbui Zilpa,
kurią Labanas buvo davęs savo
dukteriai Lėai, viso 16 sielų.
19 Jokūbo ir jo žmonos Rachėlės
sūnūs buvo Juozėpas ir Benjaminas.
20 O Ono, kunigo Potiferos duktė
Asnata, pagimdė Juozėpui Menašę
ir Efraymą.
21 Benjamino sūnūs buvo Bėla,
Bekeris, Ašbėlis, Gera, Naa-
manas, Ėchis, Rošis, Mupymas,
Chupymas ir Ardis.
22 Tai buvo Rachėlės ir Jokūbo
sūnūs, iš viso 14 sielų.
23 Dano sūnus buvo Chušymas.
24 Naftalio sūnūs buvo Jachcėlis,
Gunis, Jėceris ir Šilėmis.
25 Šiuos sūnus Jokūbui pagimdė
Bilha, kurią Labanas buvo davęs
savo dukteriai, kurių iš viso buvo
septynios sielos.
26 Iš viso buvo 66 sielos su Jo-
kūbu, nusikėlusios į Egiptą gy-
venti, neįskaitant žmonų, kurias
jo sūnūs turėjo.
27 Juozėpo, gimusių Egipte,
buvo dvi sieli. Tokiu būdu Jokūbo
giminės, atvykusių į Egiptą,
buvo 70 sielų.
28 Ir jis siuntė Jūdą pirma savęs
pas Juozėpą, kad nuvestų į
Gošeną. Ir jie atvyko į
Gošeną.
29 Tai pasikinkydino Juozėpas
savo vežimą ir važiavo savo tėvui
priešais į kraštą. Ir jį pamatęs,
apsikabino jį kaklu ir taip apsi-
kabinęs, ilgai verkė.
30 Tai tarė Izraelis Juozėpui:
"Dabar galėsiu ramiai numirti, tave
pamatęs ir įsitikinęs, kad dar gy-
vas esi."
31 Juozėpas sakė savo broliams ir
visai savo tėvo giminei: "Nuva-
žiavęs aš apsakysiu Faraonui, kad
mano broliai ir mano tėvo giminė iš
Kanaano pas mane atsikėlė.
32 O jie yra kerdžiai ir gano gal-
vijus. Jie atsigabeno su savimi visus
savo galvijus, ką tik turėjo, nuo
mažųjų iki didžiųjų.
33 O kai Faraonas jus pašauks ir
paklaus: "Iš ko jūs gyvenate?"
34 Tai atsakykite: "Mes, tavo tar-
nai, auginame galvijus iš mažų
dienų, kaip tai mūsų tėvai da-
rydavo, kad leistų jums Gošene
pasilikti. Nes egiptiečiai kerdžių
iš viso nekenčia."

47

Jokūbas Apsigyvena Gošene

1 Juozėpas įėjo pas Faraoną

ir tarė jam: "Mano tėvas ir mano
broliai su visais savo galvijais, ką
tik turėjo, nuo mažiausiųjų iki
didžiausiųjų, yra atvykę iš Ka-
naano ir sustoję Gošene.
2 Ir jis ėmė penkis savo jauniau-
siųjų brolių ir pristatė juos
Faraonui.
3 Tai paklausė Faraonas jo bro-
lių: "Iš ko jūs gyvenate?" Jie at-
sakė: "Mes, tavo tarnai, esame
kerdžiai, kaip ir mūsų tėvai
būdavo.
4 Mes atvykome į šį kraštą
pabūti kurį laiką. Taip teigė jie
Faraonui. Nes badas Kanaane labai
prispaudė mus ir mes, tavo tarnai,
nebeturime ganyklos savo galvi-
jams. Todėl, mes, tavo tarnai, tavo
sutikimo Gošene apsigyventi
prašome."
5 Faraonas tarė Juozėpui: "Juk
tai tavo tėvas ir tavo broliai, kurie
atėjo pas tave.
6 Egipto žemė tau atvira, tegy-
vena jie geriausiame žemės krašte,
tepasilieka jie Gošene."
7 O Juozėpas įvedė savo tėvą
ir pristatė jį Faraonui. Ir Jokūbas
laimino Faraoną.
8 Faraonas klausė Jokūbą:
"Kiek tavo amžiaus metų?"
9 Jokūbas atsiliepė Faraonui:
"Mano amžius yra 130 metų. Tai
yra trumpas ir ir pilnas vargų lai-
kas, netoks ilgas, kaip mūsų tėvų
būdavo."
10 Tada palaimino Jokūbas Fa-
raoną ir išėjo nuo jo.
11 Kaip Faraonas buvo įsakęs,
taip apgyvendino Juozėpas savo
tėvą bei brolius geriausioje Egipto
vietoje, būtent, Ramėsės apylinkėje.
12 Ir jis aprūpino savo tėvą ir
savo brolius ir visą tėvo giminę,
kiekvieną pagal savo vaikų
skaičių.
13 Badas prispaudė žmones
Egipte ir Kanaane taip dėl maisto
stokos, kad jie pasilpo ir ėmė alpti.
14 Ir taip surinko Juozėpas visus
pinigus Egipto bei Kanaano žemės,
už kuriuos pardavė žmonėms javus,
padėdamas pinigus Faraono
namuose.
15 O kai egiptiečiai ir kanaanie-
čiai pinigų nebeturėjo, visi atėjo
pas Juozėpą, tardami: "Duok
mums duonos ir neleisk mums mirti
tavo akivaizdoje, kadangi pinigų
nebeturime!"
16 Juozėpas tarė: "Atveskite savo
galvijus, tai aš duosiu jums javų
už jūsų galvijus, jei pinigų
pristokote."
17 Tai jie atvedė Juozėpui savo
galvijus ir jis davė jiems duonos už
jų arklius, avis, jaučius, asilus.
Tokiu būdu jis išmaitino juos tais
metais už jų galvijus.
18 Metai praslinko ir sekančiais
metais jie vėl atėjo, tardami:
"Mūsų valdove, mes tau negalime
nuslėpti, kad ne tik mūsų pinigai,
bet ir visi galvijai valdovui atiteko
ir kad daugiau nieko nebeturime,
kaip tik savo kūną bei savo laukus.
19 Kam tau leisti mums mirti ir
palikti laukus tuščius? Už duoną
nupirk mus ir mūsų laukus, kad
mūsų žemė ir mes vergais pri-
klausytume Faraonui. Duok mums
sėklos, kad gyvi išliktume ir nenu-
mirtume ir mūsų laukai neliktų
apleisti.
20 Taip nupirko Juozėpas Fa-
raonui visą Egipto žemę. Egiptie-
čiai pardavė savo dirvas, kadangi
badas juos privertė tai padaryti. Ir
taip atiteko Faraonui visa žemė.
21 Ir jis paskirstė vergus po mies-
tus, nuo vieno galo Egipto ligi kito.
22 Bet kunigų žemės jis ne-
pirko, kadangi Faraonas buvo jiems
tą žemę pavedęs, kad iš tos mai-
tintųsi, kurią buvo gavę ir todėl
tos jiems nereikėjo parduoti.
23 Tai tarė Juozėpas žmonėms:
"Štai aš šiandien ir jus nupirkau
Faraonui, štai čia turiu jums sėklos,
imkite ir apsėkite laukus.
24 Derliaus metu penktąją
dalį duosite Faraonui. Keturios
dalys bus jūsų laukams apsėti ir
jūsų giminei ir jūsų vaikams
išmaitinti."
25 Jie atsakė: "Duok tik mums
gyviems išlikti ir malonės rasti pas
tave, mūsų valdove, ir mes mielu
noru būsime Faraono vergais."

26 Taip išleido Juozėpas Egipte
įstatymą, galiojantį iki šios
dienos, kad penktoji dalis dirvos
derliaus priklausytų Faraonui, iš-
ėmus kunigų žemę, kuri nebuvo
jo nuosavybė.
27 Taip gyveno Izraelis Egipto
Gošene, kur jie praturtėjo ir, turė-
dami daugybę vaikų, labai
pasiplėtė.
28 Jokbas išgyveno dar 17 metų
Egipto žemėje ir buvo 147 metų
amžiaus, mirdamas.
29 O kai Izraelio mirties valanda
priartėjo, pasišaukė jis savo sūnų
Juozėpą, tardamas: "Jei aš ma-
lonę radau tavo akyse, tai pakišk
savo ranką po mano kulšimi, kad
tu mane mylėdamas ir man ištiki-
mas pasilikdamas, manęs nepalai-
dotumei Egipto žemėje.
30 Aš noriu gulėti greta savo
tėvų. Ir tu turi išvežti mane iš
Egipto ir jų kapinėse mane palai-
doti." Jis atsiliepė: "Aš darysiu,
kaip tu sakai!"
31 O jisai tarė: "Taigi, prisiek
man." Ir jis jam prisiekė, o Izraelis
nusilenkė ant lovos galvos galo,
garbindamas Dievą.

48

Jokūbas Laimina Efraymą ir Menašę

1 Po kurio laiko buvo Juozėpui
pranešta, kad jo tėvas serga. Tai jis
pasiėmė abu savo sūnų, Ef-
raymą ir Menašę.
2 Kai Jokūbui buvo pasakyta,
kad jo sūnus Juozėpas jį atėjo
lankyti, sukaupė jis savo jėgas ir
pasisėdo patale,
3 tardamas Juozėpui: "Visagalis
Dievas pasirodė man Lūce, Ka-
naano krašte, ir palaimino mane,
4 sakydamas, kad duosiąs man
augti ir platintis ir padarysiąs iš
manęs daugybę žmonių ir šią
žemę duosiąs amžinon nuosavy-
bėn mano vaikams po mano galvos.
5 Taigi, abu tavo sūnu, Efraymas
ir Menašė, kuriuodu tau užgimė
Egipte, man dar neatėjus pas tave,
bus mano, kaip Rūbenas ir
Simeonas.
6 O tie, kurie tau užgims po šių
dviejų, bus tavo ir turės lygias
paveldėjimo teises su savo broliais.
7 O man iš Mezopotamijos iš-
keliavus, pasimirė Rachėlė Ka-
naano žemėje, pakelyje, netoli nuo
Efrato ir aš ją palaidojau prie ke-
lio, einančio į Efratą, kuris da-
bar Bėtlechem vardu yra."
8 O Izraelis, pamatęs jo abu
sūnu, paklausė jo: "Kas tuodu
yra?"
9 Juozėpas atsiliepė savo tėvui:
"Tai mano abu sūnu, kuriuodu
Viešpats čia man davęs yra." Jis
atsakė: "Atvesk juodu pas mane,
kad aš juodu palaiminčiau."
10 Nes Izraelio akys buvo apte-
musios ir jis daug nebematė dėl
senatvės. Ir jis atvedė juodu pas jį.
Ir jis apsikabino juodu ir pabučiavo,
11 tardamas Juozėpui: "Aš nesi-
tikėjau tavo veido bematyti, bet štai,
Dievas parodė man net tavo abu
vaiku."
12 Tada pasiėmė Juozėpas juodu
nuo tėvo kelių ir nusilenkė jam ligi
žemės.
13 Tai ėmė Juozėpas abudu, Ef-
raymą savo dešine ties Izraelio
kaire ir Menašę savo kaire, ties
Izraelio dešine ir atvedė juodu
Jokūbui.
14 O Izraelis, ištiesęs savo dešinę
ranką, uždėjo tą ant jaunes-
niojo, Efraymo galvos sąmoningai
ir savo kairiąją ranką ant vy-
resniojo galvos, nors Menašė buvo
pirmagimis.
15 Tada jis laimino Juozėpą,
tardamas: "Dievas, kurio akivaiz-
doje mano tėvai Abraomas, Iza-
okas vaikščiojo, ir Dievas, kuris
buvo mano ganytoju ligi šios dienos,
16 angelas, kuris mane išgelbėjo
iš viso pikto, tas telaimina šiuodu
vaiku, kad juodu mano ir mano
tėvų Abraomo ir Izaoko vardais
vadinami būtų, kad juodu augtų
ir daugelį vaikų turėtų šioje
žemėje."
17 Juozėpui nepatiko, kad jo tėvas
dėjo savo dešinę ant Efraymo gal-

vos ir todėl jis ėmė savo tėvo
ranką ir norėjo ją uždėti ant
Menašės galvos,
18 tardamas: "Netaip, mielas tėve,
šitas yra pirmagimis, uždėk savo
ranką ant jo galvos."
19 Bet jo tėvas nesutiko, sakydamas:
"Gerai žinau, mano sūnau,
gerai žinau, ir šiam gims daugelis
vaikų ir jų bus visa daugybė. Bet
mažasis jo brolis labiau įsigalės
už aną, kad iš jo užaugs visa
tauta."
20 Taip tarė jis tą dieną, laimindamas:
"Kas Izraelyje nori
kurį nors laiminti, tas tesako—
Dievas telaimina tave, kaip Efraymą
ir Menašę," tokiu būdu suteikdamas
pirmenybę Efraymui,
vieton Menašės.
21 Ir Izraelis tarė Juozėpui: "Štai
aš mirštu ir Dievas bus su jumis ir
jus nuves atgal į jūsų tėvų
žemę.
22 Tau duodu Šechemą, vieną
ruoštą daugiau, negu tavo broliams,
kurį išsikovojau kardu bei
kilpiniu iš amoriečių.".

49

Jokūbo Laiminimo Žodžiai

1 Jokūbas susišaukė savo sūnus
ir tarė jiems: "Susirinkite visi, kad
jums apsakyčiau, ką jums teks
pergyventi ateinančiu laiku.
2 Visi jūs Jokūbo vaikai, atėję,
pasiklausykite savo tėvo Izraėlio.
3 Rūbene, mano pirmgimi, tu esi
mano galia, pirmasis ženklas mano
pajėgumo, pasižymėjęs ir galingas,
4 tu nebeįsigalėsi, kaip nutekąs
vanduo, kadangi tu įsiritai
į savo tėvo lovą ir ją sudarkei,
joje gulėdamas.
5 Simeonas bei Lėvis, du broliu,
vartoja savo kardą
prievartaudamu,
6 mano siela nesutinka su jų
užmačiomis ir mano garbė neleidžia
pritarti jų žygiams, kadangi
savo keršte juodu užmušė žmogų
ir sauvaliaudamu sužalojo galvijus.
7 Tebūna prakeiktas jųdviejų
žiaurusis kerštas ir jų nesuvaržoma
rūstybė. Aš išdalinsiu juodu
Jokūbe ir išskirstysiu juodu
Izraelyje.
8 Jūda, tu esi tas, kurį pagirs
tavo broliai, nes tavo ranka bus ant
tavo priešo sprando. Prieš tave nusilenks
tavo tėvo sūnūs.
9 Jūda yra jaunas liūtas, labai
pasižymėjęs savo laimėjimais. Jis
guli išsitiesęs kaip liūtas ir liūtė. Kas
gali jį užkabinti?
10 Karališkoji lazda iš Jūdos nebus
atimta, neigi ramstis nuo jo
kojų tol, kol nebus atėjęs Ramybės
karžygys, kurio visos tautos
klausys.
11 Jis pririš savo asilą prie vynmedžio
ir savo asilaitį prie rinktinės
vynmedžio šakos. Jis valys
savo drabužius vynu ir savo apsiaustą
vynuogių krauju.
12 Jo akys bus žydresnės už
vyną, jo dantys baltesni už
pieną.
13 Zebulūnas gyvens prie jūros
uosto ir pajūryje ligi pat Sidono.
14 Ysakaras yra kaip stambių
kaulų asilas, kuris ilsisi tvartuose.
15 Gerai pailsėjęs ir viliojamas
vešliųjų laukų, jis leidžiasi apsikraunamas
naštomis ir vergauja
kaip apmokamas bernas.
16 Danas bus teisėju savo giminės
Izraelyje, kaip ir kitos giminės turi
savo teisėjus.
17 Danas pasidarys kaip žaltys
pakelyje ir angis takelyje, čiumpąs
arklį už kulnų, kad jos raitelis
atbulas nupultų.
18 Aš laukiu Tavo išganymo, o
Viešpatie!
19 Gadas bus puolamas priešų,
bet jis apsigins nuo jų, eidamas
jiems ant kulnų.
20 Ašėrio žemėje užaugs apsčiai
maisto ir jis galės karalius aprūpinti
skanumynais.
21 Naftalis greitai bėga lyg brėdžio
kojomis ir moka gražiai
šnekėti.
22 Juozėpas yra lyg vaisingas
vynmedis, augąs prie vandens
versmės ir išsišakojęs viršum
mūrų.

23 Nors šauliai jį erzina apšaudydami ir užpuldami,

24 tačiau jo kilpinis pasilieka tvirtose rankose, kurios yra kartu sustiprintos Galingojo Jokūbe, Ganytojo, Izraelio Uolos pečiais.

25 Tavo tėvo Dievas pagelbės tau ir Visagalis laimins tave laiminimais augštai iš dangaus ir iš giliausių gelmių, krūčių bei įsčių palaiminimais.

26 Laiminimas tavo tėvo teviršyja laiminimus mano tėvų ir teateina ir tepasilieka ant Juozėpo galvos, kuris išrinktas iš savo brolių.

27 Benjaminas yra kaip draskąs vilkas, kuris rytais savo grobį ėda, o vakarais juo dalinasi.

28 Tai yra visos 12 Izraelio giminių ir tie žodžiai, kuriais jis su jais kalbėjo ir kiekvieną jų laimino atskiru laiminimu.

29 Ir jis įsakė jiems: "Aš būsiu padėtas savo žmonių tarpe, tad palaidokite mane prie mano tėvų, chitiečio oloje, Efrono dirvos gale,

30 Makpėloje ties Mamre, Kanaane, kurią Abraomas nusipirko iš chitiečio Efrono kartu su dirva savo ir savo vaikų kapinėms.

31 Čia jie palaidojo Abraomą ir jo žmoną Sarą. Čia palaidotas ir Izaokas su žmona Rebeka, kur aš ir Lėą palaidojau,

32 iš chitiečių sūnų nupirktos dirvos oloje."

33 Kai Jokūbas užbaigė duoti įsakymus savo sūnums, jis įtraukė savo kojas į lovą ir numirė ir buvo palaidotas prie savo žmonių.

50

Jokūbo Laidotuvės, Juozėpo Mirtis

1 Tai puolė Juozėpas ant savo tėvo veido ir, verkdamas, pabučiavo jį.

2 Savo žinioje esantiems gydytojams liepė jis įbalzamuoti savo tėvą. Ir gydytojai įbalzamavo Izraelį,

3 keturioms dešimtims dienų, kadangi toks buvo nustatytas numirusio paruošimo laikas. Egiptiečiai apraudojo jį 70 dienų.

4 Kai raudojimo dienos pasibaigė, kalbėjo Juozėpas su Faraono pareigūnais, tardamas: "Jei malonę radau jūsų akyse, tai praneškite Faraonui,

5 kad aš turėjau savo tėvui prisiekti, jam mirštant, kad aš jį palaidočiau jo nuosavose kapinėse, kurias jis turi Kanaane, Todėl noriu nukeliauti ir palaidoti savo tėvą ir vėl sugrįžti."

6 Faraonas atsakė: "Keliauk ir palaidok savo tėvą, kaip esi pasižadėjęs."

7 Taip išvyko Juozėpas savo tėvą palaidoti. Faraono tarnai ir vyriausieji namų ir Egipto šalies pareigūnai keliavo su juomi kartu.

8 Kartu keliavo visa jo šeimyna ir jo broliai ir jo tėvo šeimyna. Tik savo vaikus, jaučius ir avis jis paliko Gošene.

9 Keliaujančiųjų buvo didelis būrys, vežimais važiuojančiųjų bei raitųjų.

10 Atvykę anapus Jordano prie Atado klojimo, sustojo jie ir graudžiai raudojo, gedėdami dėl savo tėvo septynias dienas.

11 O kanaaniečiai, to krašto žmonės, išgirdę tą raudojimą, tarė: "Egiptiečiai didžiai raudoja." Todėl vadinasi ta vieta anapus Jordano Egiptiečių Rauda.

12 Ir jo sūnūs darė taip, kaip jis jiems buvo liepęs.

13 Jie nuvežė jį į Kanaano šalį ir palaidojo jį Makpėlos oloje, kurią Abraomas buvo nupirkęs kartu su dirva iš Efrono, chitiečio, ties Mamre.

14 O kai jie buvo jį palaidoję, sugrįžo Juozėpas su savo broliais ir su visais keliavusiais savo tėvą palaidoti atgal į Egiptą.

15 Tėvui numirus, jo broliai bijojosi jo, galvodami, kad jis galįs jiems atsilyginti už jų jam padarytą piktenybę.

16 Todėl sakydino jie jam: "Tavo tėvas mums liepė, tardamas:

17 Prašykite Juozėpo atleisti savo broliams jų nusikaltimą ir nuo-

dėmes, kurie taip piktai su juomi
pasielgę buvo. Taigi būk malonus ir
atleisk mums tą nusidėjimą, tavo
tėvo Dievo tarnams." Ir Juozėpas
pradėjo verkti, jiems su juomi taip
bekalbant.
18 Tai nuėjo ir nusilenkė jo broliai
prieš jį, tardami: "Štai, mes es-
ame tavo tarnai."
19 Juozėpas atsiliepė: "Nesibi-
jokite, aš negaliu užimti Dievo
vietos.
20 Jūs galvojote man skriaudos
padaryti, bet Dievas išvedė visa į
gera, išsaugodamas daugelio
žmonių gyvybę.
21 Todėl nesibijokite, aš aprūpin-
siu jus ir jūsų vaikus." Taip mei-
lingai su jais kalbėdamas, jis juos
nuramino.
22 Taip sulaukė Juozėpas, gyven-
damas Egipte su savo gimine, 110
metų amžiaus.
23 Jis matė Efraymo atžalyną iki
trečios kartos. Taip pat matė jis ir
Menašės sūnaus Makyro vaikus,
kurie gimė Juozėpo prieglobstyje.
24 Ir Juozėpas tarė savo bro-
liams: "Aš mirštu, o Dievas aplan-
kys jus ir išves jus iš šios žemės į
kraštą, kurį jis prisiekė duoti
Izaokui bei Jokūbui."
25 Todėl jis pasiėmė priesaiką
iš Izraelio vaikų, tardamas: "Kai
Dievas jus aplankys, tai išveškite
mano kaulus iš čia!"
26 Taip pasimirė Juozėpas Egipte,
būdamas 110 metų amžiaus.
Įbalzamavę jo kūną, jie padėjo
jį į kapą.

IŠĖJIMO ARBA ANTROJI MOZĖS KNYGA

1

Izraelio Sūnų Priespauda Egipte

1 Šitie yra vardai Izraelio sūnų su savo namiškiais su Jokūbu, atvykusių į Egiptą:
2 Rūbenas, Simeonas, Lėvis, Jūda,
3 Ysakaras, Zebulūnas, Benjaminas,
4 Danas, Naftalis, Gadas, Ašėris.
5 Visų sielų, kilusių iš Jokūbo buvo 70, o Juozėpas jau buvo Egipte.
6 Juozėpas ir jo broliai su visa karta išmirė.
7 Bet Izraelio sūnūs buvo vaisingi ir turėjo daugybę vaikų, kurie augo ir daugėjo, paplisdami po visą šalį.
8 Tuo tarpu pradėjo naujas karalius Egipte valdyti, kuris nieko nežinojo apie Juozėpą.
9 Jis aiškino savo tautiečiams: "Štai Izraelio žmonių yra tokia daugybė ir jie galingesni už mus.
10 Mažinkime juos gudrumu, kad jų tiek daug nebūtų. Nes, jei karas kiltų, tai jie pereitų į mūsų priešo pusę, kariautų prieš mus ir išsikeltų iš mūsų krašto.
11 Taip paskyrė jis jiems baudžiavos viršininkus, kurie apkrautų juos sunkiais darbais, statant Faraonui sandėlių miestus Pitoną ir Raamsę turtams susikrauti.
12 Bet juo jie žmones spaudė, tuo šie dauginosi ir pasiplatino. Ir egiptiečiai pradėjo izraelitų bijoti.
13 Taip vargino egiptiečiai izraelitus be pasigailėjimo sunkiais darbais.
14 Jie apsunkino jų gyvenimą, versdami juos iš molio plytas dirbti ir be pasigailėjimo visokiausią žemės ūkio baudžiavą atlikti.
15 Egipto karalius įsakė pribuvėjoms Šifrai ir Pūai, kurios padėdavo hebrajų moterims:
16 "Jei padėdamos hebrajų moterims, pastebėsite gimstantį berniuką, tai žudydykite jį, jei mergaitę, tai palikite ją gyvą."
17 O pribuvėjos bijojosi Dievo ir nedarė taip, kaip karalius joms buvo įsakęs ir paliko berniukus gyvus.
18 Tada pasišaukė Egipto karalius pribuvėjas pasiaiškinti: "Kam jūs taip darote, palikdamos berniukus gyvus?"
19 Pribuvėjos atsiliepė Faraonui: "Hebrajų moterys yra drūtos. Jos yra ne tokios, kaip egiptiečių moterys. Kol bribuvėja ateina, jos yra jau pagimdžiusios."
20 Todėl Dievas apdovanojo pribuvėjas Savo malone. Ir tie žmonės tuo labiau dauginosi ir stiprėjo.
21 Kadangi pribuvėjos Dievo bijojosi, Dievas labai laimino jų namus.
22 Tai išleido Faraonas įsakymą savo žmonėms: "Visus užgimusius berniukus meskite į vandenį, o mergaites palikite gyvas!"

2

Mozės Gimimas, Jaunystė, Tremtis

1 Vyriškis iš Lėvio giminės išėjo ir apsivedė moteriškę iš savo giminės.
2 Ta moteriškė pasidarė nėščia ir pagimdė sūnų. O matydama kūdikį gražų esantį, slapstė ji jį tris mėnesius.
3 Ilgiau nebegalėdama vaikelio išslapstyti, padarė ji skrynelę iš nendrių, užlaistė tą sakais ir derva, įdėjo berniuką į tą ir nunešė tai tarp švendrių upės pakraštyje.
4 Jo sesuo, iš tolo stebėdama, norėjo pamatyti, kas vaikeliui atsitiksią.
5 Tai atėjo Faraono duktė, kuri norėjo upėje maudytis. Jos palydovės vaikščiojo upės pakraščiais. Pamačiusi skrynelę tarp švendrių, nusiuntė ji savo tarnaitę ją atnešti.

6 Ji atidarė pintinę ir pamatė
berniuką, kuris verkė. Ir ji tarė,
pasigailėdama: "Tai yra hebrajų
kūdikis."
7 Tai priėjo jo sesuo ir tarė: "Ar
eiti man ir pašaukti kokią iš he-
brajų moterų, kuri jį
pažindytų?"
8 Faraono duktė sakė jai: "Eik."
Mergaitė nubėgo ir pašaukė kūdikio
motiną.
9 "Imk berniuką ir žindyk jį
man, aš tau mokėsiu algą," tarė
Faraono duktė. Moteriškė pasiėmė
kūdikį ir maitino jį.
10 O kai kūdikis užaugo, nunešė
ji jį Faraono dukteriai ir jis pasi-
darė jos sūnumi, nes ji tarė: "Aš jį
iš vandens ištraukiau" ir praminė
jį Mozės vardu.
11 Užaugęs, Mozė, išėjo vieną
dieną savo brolių lankyti ir pa-
matė jų baudžiavą ir pastebėjo
egiptietį mušantį vieną jo he-
brajų brolį.
12 Apsidairęs į visas puses ir
nematęs aplinkui nė vieno žmo-
gaus, ėmė jis ir užmušė egiptietį
ir pakasė jį smiltyse.
13 Kitą dieną, išėjęs, paste-
bėjo jis du hebraju besipešančiu ir
jis tarė neteisiajam: "Kodėl muši
savo draugą?"
14 Bet jis atsakė: "Kas įdėjo tave
viršininku ar teisėju ant mūsų? Ar
mane irgi nori užmušti, kaip vakar
užmušei egiptietį?" Tai nusi-
gando Mozė, kad paslaptis aikštėn
išėjusi buvo.
15 O Faraonas, sužinojęs tai, ty-
kojo Mozę nužudyti. Bet Mozė pa-
bėgo į Midiano šalį, kurioje jis
apsigyveno netoli šulinio.
16 Midiano šalies kunigas turėjo
septynias dukteris. Tos, atėjusios
vandens pasisemti, pripylė rindą
avims pagirdyti.
17 Kai kurie kerdžiai atėjo ir
brovėsi į jų tarpą ir atstūmė
jas. Tai atsikėlė Mozė, užstojo jas
ir pagirdė jų avis.
18 Pargrįžusios pas savo tėvą
Reūėlį, paklausė tas jų: "Kodėl
šiandien taip anksti parėjote?"
19 Jos atsakė: "Koks tai egiptietis
apgynė mus nuo kerdžių ir van-
dens pasėmęs, pagirdė mūsų
avis."
20 Tada paklausė jis savo duk-
terų: "Kur palikote tą žmogų,
kur jis yra? Kodėl nepakvietėte jo
su mumis pavalgyti?"
21 Ir Mozė sutiko sustoti pas tą
žmogų. O tas žmogus sutiko
Mozei duoti savo dukterį
Ciporą.
22 Ta pagimdė jam sūnų ir jis
praminė tą Geršomo vardu, tar-
damas: "Esu ateivis svetimoje že-
mėje." Ir ji pagimdė jam dar kitą
sūnų, kurį jis praminė Elye-
zeriu, tardamas: "Mano tėvo Die-
vas yra mano gelbėtojas ir išgelbėjo
mane iš Faraono rankų."
23 Ilgą laiką po to numirė
Egipto karalius. O Izraelitai de-
javo, sunkiai dirbdami ir jie šaukėsi
Dievo ir Dievas išklausė juos dėl
jų sunkaus darbo.
24 Girdėdamas jų vaitojimą,
atsiminė Dievas Savo sandoros,
padarytos su Abraomu, Izaoku
bei Jokūbu
25 ir Jis atsižvelgė į Izraelio
sūnus ir ėmė jais rūpintis.

3

Dievas Duoda Mozei Uždavinį

1 Mozė ganė savo uošvio Jetro,
kunigo, Midiano žemėje avis ir nu-
sivaręs už dykumos, priėjo jis prie
Dievo kalno Chorėbo.
2 Čia pasirodė jam Viešpaties
angelas ugnies liepsnoje iš krūmo.
Jis matė krūmą ugnimi degantį
ir tačiau nesudegantį.
3 Tai galvojo Mozė prižengti ar-
tyn ir pasižiūrėti, kodėl tas krūmas
nesudega.
4 Bet, Dievas, regėdamas jį
artyn ateinantį pasižiūrėti, pri-
šaukė jam iš krūmo: "Moze,
Moze!" Jis atsiliepė: "Štai aš!"
5 O Jis tarė: "Neprisiartink čia,
bet nusiauk savo kurpes nuo kojų,
nes ši vieta yra šventa, ant kurios
tu stovi."
6 Ir Jis pareiškė: "Aš esu Die-

vas, tavo tėvo Dievas, Abraomo,
Izaoko ir Jokūbo Dievas." Tai užsidengė Mozė savo veidą, kadangi bijojosi į Dievą pažiūrėti.
7 Ir Viešpats tarė: "Aš pamačiau
vargą Savo žmonių Egipte ir
išklausiau jų šauksmą dėl tų,
kurie juos spaudžia, Aš atsižvelgiau
į jų kentėjimą,
8 nužengiau išgelbėti juos iš
egiptiečių rankos, išvesti juos iš
šios žemės į gerą ir plačią
žemę, į žemę, kuri pienu bei medumi sklysta, kurioje kanaaniečiai,
chitiečiai, amoriečiai, pereciečiai,
cheviečiai ir jebūsiečiai gyvena,
9 kadangi Aš išgirdau Izraelio
sūnų šauksmą ir pamačiau jų
sielvartą, kaip egiptiečiai juos
skriaudžia.
10 Taigi, Aš siunčiu tave pas Faraoną, nueik pas jį, kad tu mano
žmones, Izraelio sūnus, iš Egipto
išvestumei."
11 Mozė atsiliepė Dievui: "Kasgi
aš esu, kad aš pas Faraoną nueičiau ir Izraelio sūnus iš Egipto
išvesčiau?"
12 Jis tarė: "Aš būsiu su tavimi!
Ir tai tebūna tau įrodomuoju
ženklu, kad tu aukosi ant šio kalno
Dievui, kai tu būsi Mano žmones iš
Egipto išvedęs."
13 Mozė kreipėsi klausimu į
Dievą: "Kai aš nueisiu pas Izraelio sūnus ir pasisakysiu, kad jų
tėvų Dievas mane pas juos siuntęs
ir kai jie manęs paklaus, kuo vardu
Jisai, ką aš jiems turiu tada
atsakyti?"
14 Dievas atsiliepė Mozei: "Aš
esu, kas AŠ esu. Ir pasakyk Izraelio sūnums, kad tas, kuris sako AŠ
ESU, siuntė mane pas jus."
15 Ir Dievas tęsė Savo pasikalbėjimą su Moze, tardamas: "Pasakyk Izraelio sūnums, kad
Viešpats, jūsų tėvų Dievas,
Abraomo, Isaoko ir Jokūbo
Dievas, atsiuntė mane pas jus ir tai
yra Mano amžinasis vardas, kuriuo
Manęs turėsite atsiminti per amžius.
16 Todėl nueik ir susišauk Izraelio vyresniuosius ir išdėstyk jiems:
"Viešpats, jūsų tėvų Dievas,
pasirodė man, Abraomo, Izaoko ir
Jokūbo Dievas ir pasakė, kad Jis
jus aplankė ir pamatė, kas jums
Egipte atsitiko,
17 kad Jis nutarė išvesti jus iš
Egipto žemės vargų į kanaaniečių, chitiečių, amoriečių,
pereciečių ir jebūsiečių žemę,
kuri pienu ir medumi sklysta.
18 Izraelio vyresnieji išklausys
tavo žodžius ir tada tu ir vyresnieji
įeikite pas Egipto karalių ir pasakykite jam, kad Viešpats, hebrajų Dievas mus šaukia ir kad jis
leistų jus trijų dienų kelionėn
į dykumą aukoti Viešpačiui, savam Dievui.
19 Bet Aš žinau, kad Egipto karalius jūsų neišleis, jei jo neprivers
galinga ranka.
20 Nes Aš ištiesiu Savo ranką ir
ištiksiu Egiptą, padarydamas visokiausių stebuklų jų tarpe.
Tada jis jus išleis.
21 Ir Aš suteiksiu šiems žmonėms Savo malonę egiptiečių akyse, kad jūs netuščiomis rankomis
iškeliausite.
22 Kiekviena moteris turės prašyti savo kaimynės ir šeimininkės
aukso ir sidabro indų ir drabužių ir tuos užkrauti ant savo sūnų
ir dukterų ir taip išsivežti egiptiečių lobį."

4

Mozės Stebuklai, Sugrįžimas į Egiptą

1 Mozė atsiliepė: "Jie man netikės ir neklausys mano žodžių,
tvirtindami, kad Viešpats man
nepasirodęs."
2 Viešpats tad klausė jo: "Kas
tai, ką tu savo rankoje turi?" Jis
atsakė: "Lazda."
3 Dievas sakė jam: "Numesk tą
lazdą žemėn!" Ir jis ją numetė
žemėn ir ji pavirto žalčiu ir Mozė
bėgo nuo jo.
4 Bet Viešpats tarė jam: "Ištiesk
savo ranką ir nutverk jį už uodegos!" Tai jis ištiesė savo ranką ir

pagavo žaltį už uodegos ir jis pa-
virto lazda jo rankoje.
5 "Dėl to jie tau tikės, kad tau
Viešpats, jų tėvų Dievas,
Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas
tau pasirodęs yra."
6 Tebekalbėdamas su juomi,
liepė jam Viešpats: "Įkišk savo
ranką į savo antį." Ir jis įkišo
savo ranką į savo antį, o štai,
ištraukęs ją, ji buvo raupsuota
kaip sniegas.
7 Jis kartojo: "Kišk ją vėl į
savo antį!" Ir jis tai padarė. Ir kai
jis ją ištraukė, štai, ji buvo vėl to-
kia pat, kaip kitas kūnas.
8 "Taigi, jei jie tau netikės ir ta-
vęs neklausys po pirmojo stebuklo,
tai jie tau patikės po antrojo.
9 O jei abiem stebuklam
netikėtų ir tavęs neklausytų, tai
semk vandens iš upės ir išliek tą
ant sausos žemės, tai tas upėje
semtas vanduo pavirs krauju sau-
soje žemėje."
10 Bet Mozė tarė Viešpačiui: "O
mano Viešpatie, aš niekuomet ne-
buvau iškalbingas, ir net nuo to
laiko, kai kalbėjai su Savo tarnu,
nes man sunku, kadangi mano lie-
žuvis nerangus."
11 Viešpats atsakė jam: "Kas su-
tvėrė žmogaus burną, ar kas pa-
darė nebylį, ar kurtinį, ar
matantį, ar akląjį? Ar tai ne
Aš, Viešpats, esu padaręs?
12 Taigi, eik, Aš būsiu su tavo
burna ir tave pamokysiu, ką tu
turi kalbėti."
13 Bet Mozė atsiliepė: "Mano
Viešpatie, siųsk tą, kurį Tu
nori siųsti."
14 Tai supyko Viešpats labai ant
Mozės, tardamas: "Argi Aš neži-
nau, kad brolis tavo, Aronas iš
Lėvio giminės, labai iškalbingas
yra? O štai, jis išeis tau priešais ir
tave pamatęs, visa širdimi
pasidžiaugs.
15 Tu jam kalbėsi, žodžius į jo
burną dėdamas, o Aš būsiu su jo
ir su tavo burna, judu pamokyda-
mas, ką judu turita daryti.
16 Jis turės su žmonėmis tavo vie-
toje kalbėti. Jis bus tau lyg burna,
o tu jam būsi lyg Dievu.
17 Pasiimk lazdą į savo
ranką, kuria turėsi stebuklus
padaryti."
18 Mozė nuėjo ir grįžo pas savo
uošvį Jetrą ir tarė jam: "Leisk
man nueiti į Egiptą pas savo
brolius ir pasižiūrėti, ar jie dar
gyvi." Jetro atsakė: "Keliauk
ramybėje!"
19 Viešpats tarė Mozei Midiano
krašte: "Eik ir nusikelk atgal į
Egiptą, nes tie žmonės jau yra
mirę, kurie tave nužudyti norėjo."
20 Taip pasiėmė Mozė savo
žmoną ir abu sūnu ir užsodino
juos ant asilo ir kėlėsi į Egiptą,
pasiėmęs Dievo lazdą savo
rankon.
21 Ir Viešpats tarė Mozei: At-
vykęs į Egiptą, žiūrėk, kad vi-
sus stebuklus padarytumei Faraono
akivaizdoje, kuriuos Aš tau daviau,
nors Aš jo širdį užkietinsiu, kad
jis žmonių neišleis.
22 Ir tu turi jam sakyti: "Taip
kalba Viešpats, Izraelis yra Mano
pirmgimis sūnus!
23 Aš sakau tau, išleisk Mano
sūnų, kad Man tarnautų! Jei
neišleisi, tai Aš tavo pirmgimį
sūnų užmušiu."
24 Jų kelionėje Viešpats pasi-
tiko jį užeigoje ir norėjo jį
nužudyti.
25 Tai pasiėmė Cipora aštrų tit-
nagą ir apsipjaustė savo sūnaus
plėvelę ir jo kojas palietusi, tarė:
"Tu esi mano kraujo jaunikaitis."
26 Tai davė Viešpats jam ramybę,
kai ji buvo ištarusi "kraujo jauni-
kaitis" dėl apipjaustymo.
27 Ir Viešpats tarė Aronui: "Eik
dykumon Mozei priešais" ir jis pa-
sitiko jį, eidamas ties Dievo kalnu
ir pabučiavo jį.
28 Ir Mozė išpasakojo visus Vieš-
paties žodžius ir palieptus stebuk-
lus, kuris jį buvo siuntęs,
29 ir juodu atvykusiu, susišaukė
visus Izraelio vyresniuosius.

30 Tai išdėstė Aronas jiems visus
Mozei sakytus žodžius ir padarė
stebuklus žmonių akivaizdoje.
31 Ir žmonės tikėjo ir išgirdę, jog
Viešpats aplankęs Izraelio sūnus ir
atsižvelgęs į jų vargus, nusi-
lenkė ir meldėsi.

5

Faraonas Niekina Mozę, Labiau Spaudžia Žmones

1 Po to įėjo Mozė su Aronu pas
Faraoną ir tarė jam: "Taip kalba
Viešpats, Izraelio Dievas—išleisk
Mano žmones, kad jie Man dyku-
moje šventę švęstų!"
2 Faraonas paklausė: "Kas yra
tas Viešpats, kurio balso aš turė-
čiau klausyti ir Izraelį išleisti? Aš
nieko nežinau apie tą Viešpatį
ir Izraelio neišleisiu."
3 Juodu paaiškino: "Hebrajų
Dievas mus aplankė. Taigi, leisk
mums trijų dienų keliu nuvykti
į dykumą, aukoti Viešpačiui,
savam Dievui, kad mūsų ne-
baustų maru ar kardu."
4 Tai atsiliepė jiemdviem Egipto
karalius: "Moze, Arone, kodėl judu
norita žmones atpalaiduoti nuo savo
darbų. Eikita prie savo darbų!"
5 Faraonas dar teisinosi: "Tų
žmonių jau ir taip per daug vi-
same krašte ir judu dar norita jiems
poilsio laiką išrūpinti."
6 Todėl įsakė Faraonas tą
pačią dieną žmonių viršinin-
kams ir jų pareigūnams, tardamas:
7 "Jūs neberinkite ir nebeduo-
kite žmonėms šiaudų, kaip ligi šiol,
kad jie patys šiaudus susirinktų
plytoms išdeginti.
8 O plytų reikalaukite iš jų
tą patį skaičių, kaip pirma,
nesumažindami. Jie aptingo ir todėl
skundžiasi: "Mes norime išeiti ir
savam Dievui aukų atnešti."
9 Spauskite žmones darbais, kad
jie būtų užimti ir neklausytų ne-
tikusių kalbų."
10 Tai nuėjo viršininkai ir parei-
gūnai ir pranešė žmonėms, kad jie
Faraono įsakymu nebegausią
šiaudų
11 ir kad patys turi eiti ir susi-
rinkti šiaudų, kur tik jų randa,
tačiau jų darbas nebūsiąs
sumažintas.
12 Taip išsisklaidė žmonės po
visą Egiptą, šiaudų rinkdami.
13 O darbų viršininkai spaudė
juos, tardami: "Savo dienos užda-
vinį turite atlikti taip, kaip kada
šiaudų turėjote."
14 Taip buvo Izraelio sūnūs mu-
šami ir barami Faraono virši-
ninkų uždėtųjų pareigūnų:
"Kodėl jūs nei vakar nei šiandien
neatlikote jums uždėtojo darbo,
kaip anksčiau?"
15 Tai įėjo Izraelio pareigūnai
pas Faraoną ir skundėsi: "Kodėl
tu mus taip vargini, savo tarnus?
16 Mes, tavo tarnai, šiaudų ne-
begauname, o plytų skaičių tu-
rime padaryti, kaip ir anksčiau
turėdavome. Ir štai, tavo tarnai yra
mušami lyg nusikaltėliai."
17 Faraonas atsiliepė: "Jūs aptin-
gote ir esate tinginiai ir todėl sa-
kote, kad norį išeiti ir savam
Dievui aukų atnešti.
18 Taigi eikite ir atlikite savo
baudžiavą. Šiaudų negausite, o
savo plytų skaičių turite
padaryti."
19 Tai įsisąmonino Izraelio
sūnų pareigūnai, kad jų darbas
pasunkėjo, kai jiems buvo pasa-
kyta, kad jie kasdien daromų
plytų skaičiaus mažinti negali.
20 O kai jie išėjo iš Faraono, su-
sitiko jie su Moze ir Aronu, ku-
riuodu jų laukė.
21 Ir jie pasakė jiemdviem:
"Viešpats teatsižvelgia ir tedaro
teismą dėl judviejų. Judu pa-
darėta, kad mes pasmirdome Fa-
raono ir jo tarnų akivaizdoje ir kad
judu įdavėta jiems kardą į jų
rankas mums nužudyti."
22 Bet Mozė vėl kreipėsi į Vieš-
patį, tardamas: "Viešpatie, kodėl
Tu taip skriaudi Savo žmones ir kam
Tu mane į čia atsiuntei?

23 Nes nuo to laiko, kai aš įėjau pas Faraoną kalbėti Tavo vardu, jis dar labiau kankina žmones, o Tu neišgelbėjai Savo žmonių!"

6

Dievo Įsakymas Mozei

1 Viešpats tarė Mozei: "Dabar tu pamatysi, ką Aš Faraonui padarysiu. Galingos rankos verčiamas, jis turės juos išleisti. Galinga ranka vers jį iš savo žemės juos varytinai išvaryti."

2 Ir Dievas kalbėjo su Mozė, sakydamas: "Aš esu Viešpats,

3 kuris pasirodžiau Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, kad būčiau Visagalis Dievas. Bet Savo Viešpaties vardu Aš jiems neapsireiškiau.

4 Ir Aš padariau sandorą su jais, pažadėdamas Kanaano žemę, kurioje jie svetimi buvo.

5 Ir atsiminiau Savo sandoros, girdėdamas šauksmą Izraelio sūnų, kurie egiptiečių baudžiava taip spaudžiami buvo.

6 Togidėl sakyk Izraelio sūnums: "Aš esu Viešpats ir išvesiu jus iš Egipto priespaudos ir išgelbėsiu jus nuo baudžiavos galinga ranka ir dideliu teismu,

7 priimdamas jus Savo žmonėmis ir būdamas jūsų Dievu, kad matytumėte Mane esantį Viešpatį, jūsų Dievą, išvedusį jus iš Egipto vergystės

8 į tą žemę, kurioje aš Savo ranką pakėliau, kad tą duočiau Abraomo, Izaoko ir Jokūbo nuosavybėn, Aš, Viešpats, tai jums duodu."

9 Mozė papasakojo visa tai Izraelio sūnums. Ir jie jo nesiklausė dėl sielvarto, baimės ir sunkaus darbo.

10 Tai kalbėjo Viešpats su Moze, tardamas:

11 "Įeik ir kalbėk su Faraonu, Egipto karaliumi, kad jis išleistų Izraelio vaikus iš savo žemės."

12 Bet Mozė atsiliepė Viešpačiui: "Jei Izraelio sūnūs manęs neklauso, tai kaip klausys manęs Faraonas kalbančio neapipjaustytomis lūpomis."

13 Tada kalbėjo Viešpats su Moze ir Aronu, įsakydamas Izraeliui ir Faraonui, Egipto karaliui, išvesti izraelitus iš Egipto.

14 Sekantieji yra šeimų vyresnieji savo giminės. Izraelio pirmgimio Rūbeno sūnus Chenokas, Palū, Checronas ir Karmis. Tai Rūbeno giminės.

15 Simeono sūnūs yra Jemūėlis, Jamynas, Ohadas, Jakynas, Cocharis, Šaūlis, kanaanietės moteriškės sūnūs. Tai yra Simeono giminės.

16 Sekantieji yra Lėvio sūnų vardai savo giminėmis: Geršonas, Kohatas, Meraris. Lėvis susilaukė 137 metų amžiaus.

17 Geršono sūnūs savo giminėmis yra Libnis ir Šimyjis.

18 Kohato sūnūs yra Amramas, Ycharas, Chebronas, Uzyėlis. Kohatas susilaukė 133 metų amžiaus.

19 Merario sūnūs yra Machlis ir Mūšis. Tokia yra Lėvio giminės kilmė.

20 Amramas paėmė savo avynienę Jokabedę į žmonas, kuri pagimdė jam Aroną ir Mozę. Amramas susilaukė 137 metų amžiaus.

21 Ycharo sūnūs yra Korachas, Nepegis ir Zikris.

22 Uzyėlio sūnūs yra Mišaėlis, Elcafanas ir Sitris.

23 Aronas vedė Elyšabą, Abynadabo dukterį, Našono seserį, kuri jam pagimdė Nadabą, Abyhų, Eleazarą ir Ytamarą.

24 Koracho sūnūs yra Asyras, Elkana, Abyasafas. Tai yra Koracho giminės.

25 Arono sūnus Eleazaras vedė vieną Pūtyelio dukterų, kuri jam pagimdė Pynehasą. Tai yra Lėvio šeimos galvų vardai giminėmis.

26 Šiuodu, Aronas ir Mozė, yra tuodu, kuriemdviem Viešpats kalbėjo: "Išveskite Izraelio sūnus iš Egipto su savo žmonių daugybėmis.

27 Tai yra tuodu, Mozė ir Aronas,

kuriuodu su Faraonu, Egipto karaliumi kalbėjo, kad išleistų Izraelio sūnus iš Egipto.
28 Tą pačią dieną kalbėjo Viešpats su Moze Egipte, tardamas:
29 "Aš esu Viešpats, pasakyk Faraonui visa, ką Aš tau sakau."
30 O jis atsiliepė Viešpačiui: "Štai, mano lūpos neapipjaustytos, kaipgi klausys manęs Faraonas!"

7

Mozės ir Arono Stebuklai Faraono Akivaizdoje

1 Viešpats tarė Mozei: "Štai, Aš padarau tave lyg kokiu dievu Faraonui. O tavo brolis Aronas turės būti tavo pranašu.
2 Tu turi kalbėti visa, ką Aš tau pasakysiu. O Aronas, tavo brolis, turi tai išdėstyti Faraono akivaizdoje, kad išleistų Izraelio sūnus iš savo žemės.
3 Bet Aš užkietinsiu Faraono širdį, kad daugelį ženklų bei stebuklų padaryčiau Egipto žemėje.
4 Faraonas jūsų neklausys, kad Aš parodyčiau Savo galybę Egipte, išvesdamas Izraelio žmonių daugybę iš Egipto, didelį teismą įgyvendindamas.
5 Egiptiečiai patirs mane esantį Viešpatį, kai Aš ištiesiu Savo ranką ant Egipto ir Izraelio sūnus nuo jų išvesiu."
6 Ir Mozė bei Aronas padarė taip, kaip Viešpats jiemdviem buvo paliepęs.
7 Mozė buvo 80 metų, o Aronas 83 metų amžiaus, kai juodu su Faraonu kalbėjo.
8 Ir Viešpats tarė Mozei bei Aronui:
9 Kai Faraonas jumdviem sakys parodyti savo stebuklus, tai tark Aronui: "Paimk savo lazdą ir numesk žemėn, kad ji žalčiu pavirstų."
10 Tai įėjo Mozė ir Aronas pas Faraoną ir darė taip, kaip Viešpats jiemdviem įsakęs. Ir Aronas numetė savo lazdą žemėn Faraono ir jo tarnų akivaizdoje ir ji pavirto žalčiu.
11 Tai pasišaukė Faraonas savo išminčius ir žynius. Ir tie žyniai panašiai darė savo egiptiečių užbūrimais.
12 Kiekvienas metė savo lazdą nuo savęs, kurios pavirto žalčiais. Bet Arono lazda prarijo jų lazdas.
13 Tai užsikietino Faraono širdis ir jis neklausė jų dviejų, kaip Viešpats buvo kalbėjęs.
14 Tada tarė Viešpats Mozei: Faraono širdis yra kieta. Jis nutarė žmonių neišleisti.
15 Nueik rytoj pas Faraoną. Štai jis vaikščios tada paupiais ir pasitik jį ant upės kranto, imdamas lazdą į savo ranką, kuri žalčiu buvo pavirtusi.
16 Ir tark jam: "Viešpats, hebrajų Dievas siuntė mane pas tave, kad tau pasakyčiau, išleisk Mano žmones, kad jie Man dykumoje tarnautų. Bet kol kas tu to nenorėjai girdėti.
17 Dėl to sako Viešpats—kad tu patirsi iš to Mane esantį Viešpatį. Štai, aš ta lazda, kurią rankoje turiu, ištiksiu vandenį upėje ir tas pavirs krauju,
18 kad žuvys upėje turės mirti ir upė pasmirs ir egiptiečiai pabūgs upės vandenį gerti."
19 Ir Viešpats tarė Mozei: "Pasakyk Aronui, kad pasiimtų savo lazdą ir ištiestų tą ant Egipto vandenų, upių, upelių, ežerų ir liūnų, kad vanduo visoje Egipto žemėje krauju pavirstų, tiek medžio, tiek akmens induose."
20 Mozė ir Aronas padarė taip, kaip Viešpats jiemdviem buvo liepęs ir pakėlęs lazdą, mušė į upės vandenį Faraono ir tarnų akivaizdoje ir visas vanduo upėje pavirto krauju.
21 Žuvys upėje mirė. Upė pasmirdo, kad egiptiečiai negalėjo vandens iš upės gerti ir kraujas buvo visoje Egipto žemėje.
22 O egiptiečių žyniai irgi monyjo savo užbūrimais, bet Faraono širdis pasiliko užkietinta, kad jis

neklausė jųdviejų, kaip tai Viešpats buvo minėjęs.
23 Ir Faraonas nusigręžė ir nuėjo namų link, nekreipdamas į tai jokio dėmesio.
24 O egiptiečiai kasėsi vandens upės pakraščiais, nes vandens iš upės jie negalėjo gerti.
25 Ir praėjo septynios dienos, kai Viešpats buvo ištikęs upę.
26 Tai tarė Viešpats Mozei: "Įeik pas Faraoną ir pranešk jam ką Viršpats sako: išleisk Mano žmones, kad Man tarnautų!
27 Jei tu atsisakysi, tai Aš visą kraštą sloginsiu varlėmis,
28 kad upė kvibždės varlėmis, kurios atrėplios ir įsigaus į tavo namus, į tavo kambarį, į tavo lovą, į tavo patalus, į tavo tarnų namus, tarp žmonių, į tavo krosnį ir tavo tešlą.
29 Varlės užrėplios ant tavęs, tavo žmonių ir tavo tarnų.

8

Varlės, Utėlės, Vabzdžiai Užpuola Egiptą

1 Ir Viešpats tarė Mozei: "Sakyk Aronui, kad jis ištiestų savo ranką su lazda ant visų upių, upelių ir ežerų, kad varlių atsirastų visoje Egipto žemėje."
2 Ir Aronas ištiesė savo ranką ant Egipto vandenų ir atsirado varlių, kad jos apklojo visą Egipto žemę.
3 Tai monyjo žyniai taip pat savo užbūrimais ir užveisė varlių Egipto žemėje.
4 Tada pasišaukė Faraonas Mozę bei Aroną ir prašė: "Melskita Viešpaties už mane, kad atimtų varles nuo manęs ir nuo mano žmonių, tai aš leisiu žmonėms aukoti Viešpačiui."
5 Mozė atsakė: "Palieku tau garbę nustatyti laiką, kuriuo aš turiu melstis už tave, tavo tarnus ir tavo žmones, kad varlės nuo tavęs ir nuo tavo namų būtų pavarytos, o tik vien upėje pasiliktų."
6 Jis atsakė: "Rytoj." "Kaip pasakei, taip ir įvyks, pritarė Mozė, kad pamatytumei jog kito nėra, kuris būtų lygus Viešpačiui, mūsų Dievui.
7 Tai bus varlės atimtos nuo tavęs, iš tavo namų, nuo tavo tarnų ir tavo žmonių, o pasiliks tik upėje."
8 Mozė ir Aronas išėjo tada nuo Faraono ir šaukėsi Dievo dėl varlių, kaip Faraonui buvo pažadėjęs.
9 O Viešpats taip ir padarė, kaip Mozė prašęs buvo. Varlės išdvėsė namuose, kiemuose ir laukuose.
10 Ir jie sumetė jas šen ir ten į krūvas ir žemė smirdėjo nuo jų.
11 O kai Faraonas pamatė, kad sloga atimta buvo, pasiliko jo širdis užkietinta ir jis neklausė jų, kaip Viešpats buvo sakęs.
12 Ir Viešpats tarė Mozei: "Sakyk Aronui, kad jis ištiestų savo lazdą ir muštų į dulkes ant žemės, kad utėlės atsirastų visoje Egipto žemėje."
13 O juodu taip ir padarė. Aronas ištiesė savo ranką ir mušė lazda į žemės dulkes ir žmonės bei gyvuliai užsikrėtė utėlėmis visoje Egipto žemėje.
14 O žyniai taip pat mėgino savo monais visą kraštą kuisiais apleisti, bet jiems nepasisekė. Utėlės buvo apnikusios žmones ir galvijus.
15 Žyniai tarė tada Faraonui: "Tai Dievo pirštas." O Faraono širdis pasiliko kieta ir jis jų neklausė, kaip Viešpats buvo sakęs.
16 Ir Viešpats tarė Mozei: "Rytoj kelkis anksti ir stok Faraono akivaizdon. Štai, jis vaikštinės paupiais. Tark jam, ką Viešpats sako- leisk Mano žmonėms Man tarnauti!
17 Jei ne, tai užleisiu visokiausių vabzdžių ant tavęs, tavo tarnų, tavo žmonių ir tavo namų, kad jų bus pilni visi egiptiečių namai, laukai ir visa, kas laukuose yra.
18 Ir tą dieną tu nustebsi, kai pamatysi, kad Gošene, kur Mano

žmonės gyvena, nebus jokių
vabzdžių, kad suprastumei Mane
esantį visos žemės Viešpatį.
19 Ir Aš parodysiu tau skirtumą
tarp Mano žmonių ir tavo
žmonių stebuklu, kurį tu pa-
matysi rytoj."
20 Ir Viešpats taip padarė. Visoje
Egipto žemėje ir jo namuose atsi-
rado daugybė vabzdžių. Ir šie
vabzdžiai sugadino visą kraštą.
21 Tai pasišaukė Faraonas Mozę
bei Aroną ir tarė: "Eikite ir au-
kokite savo Dievui šioje žemėje."
22 Mozė atsakė: "Mes to nega-
lime daryti. Mūsų aukos Viešpa-
čiui egiptiečių akyse yra
pasibaisėtinos. Jei jie matytų mus
aukojant pasibaisėtinas aukas, tai
jie mus akmenimis užmuštų.
23 Trijų dienų kelią mes
nueisime į dykumą ir aukosime
ten Viešpačiui, savo Dievui, kaip
Jis mums įsakęs yra."
24 Faraonas atsiliepė: "Aš leisiu
jums aukoti dykumoje Viešpačiui,
savam Dievui. Tik nenueikite per
toli ir melskite Dievo už mane."
25 Mozė tarė: "Išėjęs nuo tavęs,
melsiu Viešpatį, kad vabzdžiai
rytoj nuo Faraono, jo tarnų ir
žmonių atstotų. Bet neapvilk
manęs, apgaudamas ir neleisdamas
žmonėms savam Viešpačiui
aukoti."
26 Ir Mozė išėjo nuo Faraono ir
meldėsi Viešpaties.
27 Ir Viešpats padarė taip, kaip
Mozė meldė, ir išvarė vabzdžius
nuo Faraono, jo tarnų, jo
žmonių, kad neliko nė vieno.
28 O Faraonas užkietino savo
širdį ir šį kartą ir jis žmonių
neišleido.

9

Galvijų Maras, Votys, Ledai

1 Viešpats tarė Mozei: "Įeik
pas Faraoną ir pranešk jam, ką
Viešpats, hebrajų Dievas sako-iš-
leisk Mano žmones, kad Man
tarnautų!
2 Jei to atsisakysi ir juos toliau
laikysi,
3 tai užeis Viešpaties ranka bai-
siai dideliu galvijų maru tavo lau-
kuose ir palies tavo arklius, asilus,
kupranugarius, jaučius ir avis.
4 Viešpats padarys ypatingą
skirtumą tarp izraelitų ir egip-
tiečių galvijų, kad nė vienas
nenugaiš tų, kurie izraelitams
priklauso."
5 Ir Viešpats nustatė laiką,
sakydamas, kad Jis tai padarysiąs
rytoj šioje žemėje.
6 Ir Viešpats padarė tai ryto
metu, kad visi egiptiečių galvijai
išmirė. Bet izraelitų galvijų
neišgaišo nė vienas.
7 Tada išsiuntė Faraonas patik-
rinti ir štai, nė vienas izraelitų
galvijas nebuvo žuvęs. Bet Faraono
širdis tebebuvo užkietėjusi ir jis
žmonių neišleido.
8 Tai tarė Viešpats Mozei bei
Aronui: "Pasiimkite saujas pilnas
suodžių iš krosnies ir tepabarsto
tų Mozė į orą Faraono
akivaizdoje,
9 kad per visą žemę dulkėtų
ir pakiltų piktos juodos pūslės ant
žmonių ir ant galvijų visame
Egipte."
10 Ir juodu ėmė suodžių iš kros-
nies, stojo Faraono akivaizdon ir
Mozė barstė juos į orą. Tai pa-
kilo piktos juodos pūslės tiek ant
žmonių, tiek ant galvijų taip,
11 kad žyniai negalėjo dėl pašo-
kusių pūslių Mozės akyse pasi-
rodyti, nes ir žynių pūslės buvo
pakilusios, kaip ir kitų
egiptiečių.
12 Bet Viešpats pakietino Fa-
raono širdį, kad jų neklausė,
kaip Viešpats buvo Mozei kalbėjęs.
13 Tai tarė Viešpats Mozei: "Ry-
toj atsikelk anksti ir stokis Faraono
akivaizdon ir tark jam, ką Vieš-
pats, hebrajų Dievas sako-išleisk
Mano žmones, kad jie Man
tarnautų!
14 Arba šį kartą Aš užleisiu
visas slogas ant tavęs paties, tavo

tarnų, tavo žmonių, kad suprastumei, jog kito tokio, Man lygaus nesurasi jokiame krašte.
15 Nes dabar Aš ištiesiu Savo ranką ir ištiksiu tave bei tavo žmones maru, kad iš žemės paviršiaus išnyksi.
16 Tiesa, Aš tave gyvą palikau, kad Mano galybė apsireikštų tavimi ir Mano vardas būtų apsakytas po visas žemes.
17 Tu tebelaikai Mano žmones priespaudoje ir nenori jų išleisti.
18 Štai, rytoj šiuo metu Aš duosiu lyti nepaprastai dideliais ledais, kokių nėra buvę nuo Egipto įsikūrimo ligi šios dienos.
19 Taigi nusiųsk ir suvesk visus galvijus ir ką tik lauke turi, į pastogę, nes žmonės ir galvijai, kurie nebus po stogu, bet lauke, bus ledų užmušti."
20 Tai leido tie Faraono tarnai, kurie Dievo žodžio bijojo, savo bernams ir galvijams sueiti į pastogę.
21 Bet, kurių širdis neklausė Dievo žodžių, tie paliko savo bernus ir galvijus lauke.
22 Tai tarė Viešpats Mozei: "Ištiesk savo ranką dangun, kad krušotų ant visos Egipto žemės, ant žmonių, ant galvijų, ant visos augmenijos Egipto šalyje."
23 Tai ištiesė Mozė savo lazdą dangun ir Viešpats davė perkūnui griauti ir ledais lyti ir žaibams žemėn šauti. Taip davė Viešpats ledais lyti ant Egipto žemės,
24 kad ledai su žaibais taip baisiai sumišo, kaip dar niekuomet nėra buvę Egipte nuo žmonių įsikūrimo.
25 Ir ledai sukūlė visa, kas tik Egipto krašte lauke buvo, tiek žmones, tiek galvijus, visą žolę ir visus medžius laukuose.
26 Tiktai Gošeno šalyje, kurioje Izraelio sūnūs gyveno, ten ledais nelijo.
27 Tai nusiuntė Faraonas ir pasišaukė Mozę bei Aroną ir tarė jiemdviem: "Štai šį kartą aš nusikaltau. Viešpats yra teisus, bet aš ir mano žmonės esame neteisūs.
28 Bet melskite Viešpatį, kad pasiliautų Dievo perkūnas ir ledai, tai juos išleisiu, kad ilgiau čia nebebūtų."
29 Mozė atsakė jam: "Kai aš išeisiu už miesto, aš iškelsiu rankas Viešpatin, tai pasiliaus perkūnija ir ledai kritę, kad pripažintumei, jog žemė Viešpačiui priklausanti.
30 Bet aš žinau, kad nei tu, nei tavo tarnai dar Viešpaties nesibijo."
31 Taip buvo sumušti linai ir miežiai, nes miežiai jau buvo išplaukę, o linai buvo užmezgę.
32 Bet rugiai ir kviečiai nebuvo sumušti, kadangi tai buvo vėlyvesnieji.
33 Tai išėjo Mozė nuo Faraono iš miesto ir ištiesė savo rankas Viešpatin ir perkūnas bei ledai liovėsi ir ant žemės daugiau nebelijo.
34 O Faraonas, matydamas, kad lietus, perkūnas ir ledai pasiliovė, dar labiau nusidėjo, užkietindamas savo širdį, kaip jis pats, taip ir jo tarnai.
35 Taip buvo Faraono širdiś užkietinta, kad jis Izraelio žmonių neišleido, kaip Viešpats buvo per Mozę kalbėjęs.

10

Žiogai ir Tamsybė

1 Ir Viešpats tarė Mozei: "Įeik pas Faraoną, nes Aš užkietinau jo širdį ir jo tarnų, kad parodyčiau šiuos Savo stebuklus jų tarpe
2 ir kad tu tai apsakytumei tavo vaikams ir tavo vaikų vaikams girdint, ką Aš padariau Egipto žemėje, kokius stebuklus Aš jiems parodžiau, kad žinotumėte Mane esantį Viešpatį."
3 Tai įėjo Mozė ir Aronas pas Faraoną ir perdavė jam Viešpaties, hebrajų Dievo žodžius: "Kaip ilgai tu norėsi prieš Mane nepasižeminti, Man priešintis ir neišleisti Mano žmonių, kad jie Man tarnautų?
4 Jei tu atsisakai Mano žmones

išleisti, tai Aš užleisiu tau žiogus
rytoj visose šalyse,
5 kad jie žemę taip apdengs, kad
jos paviršiaus nebebus matyti ir kad
jie suės visa, kas atliko nuo ledų,
visus jūsų žaliuojančius medžius
laukuose.
6 Ir jų bus pilni tavo namai,
namai tavo tarnų ir visų egiptie-
čių, ko nebuvo matę tavo tėvai,
neigi tavo tėvų tėvai, tame krašte
gyvenusieji ligi šios dienos." Ir jis
nusigręžęs, išėjo nuo Faraono.
7 Tai klausė Faraono jo tarnai:
"Kaip ilgai mes būsime tuo vargi-
nami? Išleisk žmones, kad jie tar-
nautų savam Dievui, Viešpačiui.
Ar nori laukti, kol Egipto kraštas
bus išnaikintas?"
8 Mozė ir Aronas vėl buvo pa-
šauktu pas Faraoną, kuris jiem-
dviem tarė: "Eikite ir tarnaukite
Viešpačiui, savam Dievui. O kas bus
tie, kurie norės iškeliauti?"
9 Mozė atsakė: "Mes iškeliau-
sime jauni ir seni, su sūnumis ir
dukterimis, su avimis ir galvijais,
kadangi Viešpaties šventę turime
švęsti."
10 Jis tarė: "Viešpats tebūna su
jumis. Bet, jei aš jus išleisiu su vai-
kais ir žmonomis, tai jūs tikriausiai
ką nors pikto sugalvojote.
11 Ne. Teeina tiktai jūsų vyrai
ir tetarnauja savam Dievui, nes to
jūs tik ir teprašote." Ir tada juodu
buvo išvarytu nuo Faraono.
12 Tai tarė Viešpats Mozei: "Iš-
tiesk savo ranką ant Egipto dėl
žiogų, kad žiogai atlėktų į
Egipto kraštą ir suėstų visus
laukų žalumynus ir tai, kas atliko
nuo ledų."
13 Mozė ištiesė savo lazdą ant
Egipto žemės ir Viešpats pakėlė
rytų vėją per visą dieną ir
per visą naktį. O rytmetyje tas
rytų vėjas buvo atvaręs žiogus.
14 Ir jie pasklido po visą Egipto
žemę, visose šalyse tiek daug, kiek
anksčiau niekuomet nėra buvę, o ir
ateityje nebus.
15 Nes jie aptemdė žemę, ją
visiškai apklodami. Jie nuėdė visą
laukų žolę, visus medžių vaisius
ir žalumynus medžių bei laukų,
kurie buvo atlikę nuo ledų visame
Egipto krašte.
16 Tada suskubo Faraonas pasi-
šaukti Mozę bei Aroną ir tarė:
"Aš nusikaltau prieš Viešpatį,
jūsų Dievą ir prieš judu.
17 Atleiskita man dar ir šį
kartą mano kaltes ir melskita
Viešpatį, savo Dievą, kad
atimtų nuo manęs šitą mirtį."
18 Mozė išėjo nuo Faraono ir
meldėsi Viešpaties.
19 Tai atsiuntė Viešpats labai
smarkų vakarų vėją, kuris
pakėlęs žiogus, nuvertė juos į
Raudonąją jūrą, kad jų nė
vieno neliko Egipto šalyje.
20 Bet Viešpats pakietino Fara-
ono širdį, kad jis Izraelio sūnų
neišleido.
21 Viešpats tarė Mozei: "Ištiesk
savo ranką dangun, kad Egipto
žemėje taip tamsu pasidarytų, jog
tamsoje reikėtų graibytis."
22 Ir Mozė ištiesė savo ranką
dangun ir trims dienoms labai su-
temo Egipto žemėje,
23 kad vienas kito nematė ir neat-
sikėlė iš savo vietos per tris dienas.
Bet izraelitų namuose buvo
šviesu.
24 Tai pašaukė Faraonas Mozę ir
tarė: "Eikite ir tarnaukite Viešpa-
čiui, bet avis ir galvijus palikite čia,
o vaikus galite su savimi pasiimti."
25 Mozė tarė: "Tu mums turi
duoti taip pat auką ir
deginamąją auką, kad mes tą
Viešpačiui, mūsų Dievui, auko-
tume.
26 Mūsų galvijai turi su mumis
kartu eiti ir nė vienos nagos nepa-
liksime čia, nes mes nuo savojo im-
sime Viešpaties, mūsų Dievo
aukoms, kadangi nežinome, kuo
Dievui tinkamai pasitarnausime tol,
kol nebūsime ten nuvykę."
27 Bet Viešpats užkietino Fara-
ono širdį ir jis jų nenorėjo
išleisti.
28 Ir Faraonas tarė jam: "Eik
laukan ir žiūrėk, kad man daugiau

nebepasirodytumei. Nes tą dieną, kurią tu ateisi, tau teks mirti."
29 Mozė atsiliepė: "Kaip pasakei, taip ir nebestosiu tavo akivaizdon."

11

Dešimtoji Sloga, Išėjimas Įsakytas

1 Ir Viešpats tarė Mozei: "Aš užleisiu dar vieną slogą ant Faraono ir egiptiečių. Po to jis išleis jus su visa kuo, net varyte jus išvarys.
2 Taigi pranešk žmonėms, kad kiekvienas nuo savo kaimyno ir kiekviena nuo savo kaimynės sidabrinių indų paprašytų.
3 Nes Viešpats suteiks Savo malonę žmonėms egiptiečių akyse." O Mozė buvo didžiai gerbiamas žmogus Egipte, tiek Faraono tarnų, tiek gyventojų akyse.
4 Ir Mozė tarė: "Taip kalba Viešpats—nakties gūdumoje Aš eisiu per Egipto žemę
5 ir visi pirmagimiai Egipte turės mirti, pradedant nuo pirmojo Faraono sūnaus, sėdinčio jo soste, ligi pirmgimio tarnaitės, esančios prie girnų, su visais galvijų pirmdėliais.
6 Ir visame Egipte bus didelis šauksmas, kokio čia nėra buvę, o ir nebebus.
7 O Izraelio sūnų tarpe net šunelis nesulos, tiek žmonėse, tiek galvijuose, kad pamatytume, jog Dievas daro skirtumą tarp Egipto bei Izraelio.
8 Tai ateis pas mane visi šie tavo tarnai ir ligi kojų nusilenkę, man tars: "Išeik su visais savo žinioje esančiais žmonėmis!" Ir po to aš išeisiu." Ir jis išėjo nuo Faraono labai supykęs.
9 Bet Viešpats kalbėjo Mozei: "Faraonas neklauso jūsų, kad Aš parodyčiau daugelį stebuklų Egipte."
10 Taip darė Mozė bei Aronas visus stebuklus Faraono akivaizdoje. Bet Viešpats užkietino jo širdį, kad jis nenorėjo išleisti izraelitų iš savo krašto.

12

Velykų Avinėlis, Pirmagimių Mirtis, Išėjimo Pradžia

1 Viešpats kalbėjo Mozei bei Aronui Egipto šalyje:
2 "Šitas mėnuo turi būti jūsų pirmasis, kuriuo jūs turite pradėti savo metus.
3 Sakykite visam Izraelio susirinkimui, tardami: dešimtąją dieną šio mėnesio šeimos galva tepasiima po avinėlį savo šeimai,
4 o jei žmonių nebūtų gana avinėliui suvalgyti, tai tepasiima tiek sielų iš artimiausio kaimyno, kurie galėtų avinėlį suvalgyti.
5 Imkite tokį avinėlį, kuris būtų be kliaudos ir sveikas, patinėlis, mitulys nuo avių ar ožkų.
6 Ir tą laikykite iki keturioliktos dienos mėnesio. Kiekvienas šeimos ratelis turės tą papjauti prieš vakarą.
7 Ir turite imti jo kraujo ir tuo patepti abi durų staktas ir viršutinį slenkstį tų namų, kuriuose valgysite.
8 Ir taip turite tą prie ugnies keptą mėsą valgyti su neraugința duona ir su karčiomis žolėmis.
9 Nevalgykite jo žalio, neigi vandenyje virto, o prie ugnies keptą su galva, kojomis ir viduriais.
10 Ir nieko nepalikite iki rytmečio. Jei kas atliktų, tai sudeginkite tą ugnimi.
11 Valgyti turite strėnas susijuosę, kurpėmis apsiavę, lazdas rankoje laikydami, lyg išskubėdami iš čia, nes tai yra Viešpaties PRAĖJIMAS.
12 Nes tą pačią naktį Aš eisiu per Egipto žemę, žudydamas pirmagimius žmonių ir gyvulių, teisdamas visus egiptiečių dievaičius, Aš Viešpats.
13 Ir kraujas bus ženklu jūsų

namų, kuriuose jūs esate, kad Aš
kraują matydamas, aplenkčiau
jūsų namus ir nenubausčiau jūsų
mirtimi, ištikdamas Egipto žemę.
14 Ir tebūna jums ta diena atsi-
mintina ir iškilmingai švenčiama
Viešpačiui, jūsų bei jūsų vaikų
vaikų per amžius.
15 Septynias dienas turite valgyti
neraugintos duonos, paliaudami
valgyti raugintąją duoną nuo
pirmos dienos savo namuose. Kas
valgys raugintos duonos nuo pir-
mos ligi septintosios dienos, to siela
bus išnaikinta iš Izraelio.
16 Pirmoji diena tebūna šventa,
kad susieitumėte, o septintoji diena
taip pat tebūna šventa, kad tą
dieną jokio darbo nedirbtumėte
susiėję, tiktai, kas reikalinga jūsų
sielų pasotinimui.
17 Valgykite tiktai neraugintos
duonos ir ne kitos, nes tą dieną
Aš išvedžiau jūsų daugybę iš
Egipto. Todėl švęskite jūs tą
dieną ir visi jūsų vaikų vaikai
būsimųjų kartų.
18 Neraugintos duonos turite val-
gyti nuo pirmojo mėnesio ketu-
rioliktos dienos vakaro ligi
dvidešimtpirmosios dienos vakaro,
19 kad septynias dienas jūsų
namuose nebūtų raugintos
duonos. Nes, kas raugintos duonos
valgys, to siela bus išnaikinta iš
Izraelio surinkimo, ar tai būtų
svetimas, ar čia užaugęs.
20 Todėl nevalgykite raugintos
duonos, o tik neraugintos visuose
savo namuose."
21 Ir Mozė susišaukė visus Izrae-
lio vyresniuosius ir tarė jiems:
"Kiekvienas pasirinkite avinėlį
savo šeimai ir papjaukite tą
PRAĖJIMUI.
22 Paimkite izopų ryšulėlį ir
padažykite to krauju durų viršu-
tinį slenkstį ir abi staktas ir nė
vienas teneišeina iš savo namų ligi
rytui.
23 Nes Viešpats eis aplink slogin-
damas egiptiečius. O pamatęs
kraują viršutinio slenksčio bei
abiejų staktų, aplenks Jis tuos
namus ir neįleis žudytojo į jūsų
namus jūsų sloginti.
24 Tai tebūna jums įstatu, jums
ir jūsų vaikams visiems amžiams.
25 Ir laikykitės to įstato, kai
įeisite į tą žemę, kurią Vieš-
pats jums pažadėjęs yra.
26 Ir kai jūsų vaikai jūsų pa-
klaus prasmės šių apeigų,
27 tai sakykite jiems: "Tai
PRAĖJIMO auka Viešpačiui, kuris
aplenkė Izraelio sūnus Egipte, slo-
gindamas egiptiečius ir išgelbėda-
mas mūsų namus." Tai nusilenkė
žmonės ir meldėsi.
28 Ir Izraelio sūnūs padarė taip,
kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei
ir Aronui.
29 Ir Viešpats ištiko nakties gū-
dumoje visus pirmagimius Egipto
žemėje, pradedant nuo pirmojo
Faraono sūnaus, sėdinčio jo soste,
ligi pirmojo sūnaus kalėjime apkal-
tojo ir visus galvijų pirmdėlius.
30 Tai atsikėlė tą pačią naktį
Faraonas ir visi jo tarnai bei egip-
tiečiai ir kilo didelis šauksmas vi-
same Egipte, kuriame nebuvo
namų, kuriuose nebūtų buvęs
lavonas.
31 Ir jis pasišaukė Mozę bei
Aroną nakties metu, tardamas:
"Eikite ir išsikelkite nuo mano
žmonių, judu ir Izraelio vaikai.
Eikite ir tarnaukite Viešpačiui, kaip
kalbėjote.
32 Drauge pasiimkite savo avis ir
galvijus, kaip prašėte, ir keliaudami
mane laiminkite."
33 Egiptiečiai vertė žmones kuo
greičiausiai išeiti iš krašto, saky-
dami: "Mes visi pražūsime."
34 Ir žmonės išsinešė įmaišytą
tešlą, neišraugintą kelionei,
drabužiais įsirišę ant savo pečių.
35 Izraelio sūnūs darė taip, kaip
Mozė jiems buvo liepęs ir išsiprašė
iš egiptiečių sidabro ir aukso
indų bei drabužių.
36 Viešpats buvo žmonėms ma-
loningas, palankiai nuteikdamas
egiptiečius, kad jie duotų, ko buvo

prašomi ir taip jie išsinešė egiptie-
čių gėrybes.
37 Taip išsikėlė izraelitai iš Raam-
sės į Sukotą, 600,000 pėsti-
ninkų, neskaitant vaikų ir
moterų.
38 Su jais išėjo daugelis pa-
prastų kitų žmonių, daugybė
avių, galvijų ir gyvulių.
39 Ir jie kepė iš įmaišytos teš-
los, iš Egipto pasiimtos, nerau-
gintų papločių, neturėdami
raugintų, kadangi negalėjo už-
trukti išvaromi, o kitų atsargų
sau nebuvę pasitaisę.
40 O Izraelitai išgyveno Egipte
430 metų,
41 kuriems praslinkus, visi Vieš-
paties žmonės išžygiavo iš Egipto
vieną dieną.
42 Todėl šita naktis švenčiama
Viešpačiui, kadangi Jis juos iš
Egipto išvedė. Izraelio sūnūs turi
ją švęsti patys, o taip pat ir jų
palikuonys.
43 Ir Viešpats tarė Mozei bei
Aronui: "Tai yra įstatas PRAĖ-
JIMO, kad nė vienas svetimas nuo
jo nevalgytų.
44 Kiekvienas pinigais pirktas
vergas gali nuo to valgyti, jei yra
apipjaustytas.
45 Ateiviai ir samdytiniai neturi
teisės to valgyti.
46 Visą mėsą turite suvalgyti
tuose pačiuose namuose ir nieko
neišnešti ir nesulaužyti nė vieno
kaulelio.
47 Visas Izraelio surinkimas turi
tai daryti.
48 Bet, jei ateivis gyventų pas
tave ir norėtų Viešpaties garbei
PRAĖJIMĄ švęsti, tas turės apip-
jaustyti kiekvieną savo vyriškį
ir tada jis galės eiti ir švęsti kartu
su šalies vietiniais. Nes nea-
pipjaustytasis negali nuo to valgyti.
49 Tas pats įstatymas galioja tos
šalies gyventojams ir jų atei-
viams, gyvenantiems jų tarpe."
50 Ir visi Izraelio sūnūs darė taip,
kaip Viešpats buvo Mozei ir Aronui
įsakęs.
51 Taip išvedė Viešpats vieną
dieną Izraelio daugybę iš Egipto
žemės.

13

Pirmagimių Pašventinimas

1 Viešpats kalbėjo Mozei, tar-
damas:
2 "Pašventink Man kiekvieną
pirmagimį izraelitų motinų,
tiek žmonių, tiek gyvulių, nes
jie yra Mano."
3 Tai tarė Mozė žmonėms: "At-
siminkite tos dienos, kurią išėjote
iš Egipto vergijos namų, kai Vieš-
pats jus galinga ranka išvedė. Todėl
nevalgykite raugintos duonos.
4 Jūs išvykote šiandien, pir-
mąjį, Abibo, naujųjų vaisių
mėnesį.
5 Taigi, kai Viešpats tave nuves
į kanaaniečių, chitiečių, amo-
riečių, chiviečių ir jebūsiečių
žemę, priesaika tavo tėvams paža-
dėtą, kuri pienu ir medumi sklysta,
tai švęsk tą mėnesio dieną.
6 Septynias dienas tu turi ne-
raugintos duonos valgyti, o septin-
toji yra Viešpaties šventė.
7 Dėl to tu turi septynias dienas
neraugintos duonos valgyti, kad pas
tave nerastų nei raugo, nei rau-
gintos duonos visose tavo gyvena-
mose vietovėse.
8 Savo sūnums turite paaiškinti
tą dieną, kad to laikomasi už
tai, ką Viešpats tau, išsikeliant iš
Egipto, padaręs yra.
9 Kad prisimintumei kalbėti apie
Dievo įstatymą, pasidaryk
ženklą ant savo rankos ir ant savo
kaktos, kadangi Viešpats tave ga-
linga ranka iš Egipto išvedęs yra.
10 Todėl laikykis tų nuostatų
kasmet nustatytu laiku.
11 Kai Viešpats nuves tave į ka-
naaniečių žemę, kaip Jis tau ir tavo
tėvams pasižadėjęs yra ir tą davęs
bus,
12 tai turi pašvęsti Viešpačiui
kiekvieną pirmagimį, kiek-
vieną pirmdėlį galvijų, jei pa-
tinėlis yra.
13 Pirmdėlį asilą turi vaduoti

avimi, jei negali, tai nusuk jam sprandą. Kiekvieną pirmagimį savo sūnų turi išpirkti.
14 Ir kai tavęs paklaus kūdikis šiandien arba rytoj: "Kas tai?" tai turi jam sakyti: "Viešpats mus išvedė galinga ranka iš anų Egipto vargijos namų.
15 Nes, kai Faraonas nesutiko mūsų išleisti, tai ištiko Viešpats visus pirmagimius Egipte, pradedant nuo žmonių pirmagimių ligi pirmdėlių galvijų. Todėl aš aukoju visus pirmdėlius patinėlius, o pirmagimius savo sūnų aš išperku.
16 Ir tai tebūna tau ženklu ant tavo rankos ir atsiminimu ant tavo kaktos, kad Viešpats mus galinga ranka iš Egipto išvedęs."
17 O kai Faraonas žmones išleido, Dievas nevedė jų trumpiausiu keliu per filistiečių kraštą, galvodamas, kad turėdami kariauti, jie gailėtųsi ir grįžtų į Egipto žemę.
18 Dėlto vedė Jis juos aplink dykumos keliais prie Raudonosios jūros. Izraelio sūnūs iškeliavo iš Egipto žemės apsiginklavę.
19 Ir Mozė pasiėmė su savimi Juozėpo kaulus, kadangi Juozėpas buvo prašęs jų: "Kai Dievas jus aplankys, tai pasiimkite su savimi mano kaulus."
20 Taip jie išėjo iš Sukoto ir sustojo Etame, dykumos pakraštyje.
21 Ir Viešpats keliavo jų priešakyje dieną debesies stulpe, vesdamas tikru keliu, o naktį švietė Jis ugnies stulpu, kad galėtų keliauti dieną ir naktį.
22 Nuo jų niekuomet neatstojo nei debesies stulpas dienos, nei ugnies stulpas nakties metu.

14

Kelionė Per Raudonąją Jūrą

1 Viešpats kalbėjo su Moze, tardamas:
2 "Pasakyk izraelitams, kad paeitų atgal ir sustotų prieš pat Pyhachyrotą, tarp Migdolo ir jūros, netoli nuo Baal Cefono prie jūros.
3 Nes Faraonas galvos apie izraelitus, kad jie paklydo dykumoje ir negali iš jos išeiti.
4 Ir Aš pakietinsiu jo širdį, kad jis juos vytųsi ir Aš būčiau išaukštintas jo ir jo kariuomenės nugalėjimu ir kad jie patirtų Mane esantį Viešpatį." Ir taip jie padarė.
5 Kai Egipto karaliui buvo pranešta, kad žmonės pabėgo, pakeitė jis ir jo pareigūnai savo nuomonę žmonių atžvilgiu, tardami: "Kodėlgi mes tai padarėme, izraelitus išleisdami, kad mums nebetarnautų?"
6 Pakinkydinęs savo vežimą, pasiėmė jis su savimi savo žmonių,
7 600 rinktinių vežimų ir kitų egiptiečių vežimų su kariuomenės vadovybėmis.
8 Nes Viešpats buvo užkietinęs Faraono, Egipto karaliaus širdį, kad vytųsi izraelitus. Bet izraelitai buvo galingos rankos išvesti.
9 Ir egiptiečiai, vydami, pasivijo juos arkliais, vežimais, raiteliais, visa kariuomene netoli Pyhachyroto, ties Baal Cefonu, kur izraelitai buvo sustoję.
10 O kai Faraonas prie jų priartėjo, pakėlė izraelitai savo akis ir, štai, jie pamatė egiptiečius užpakalyje savęs atvykstančius ir labai išsigandę, šaukėsi Dievo,
11 tardami Mozei: "Ar neužteko mums kapinių Egipte. Kam tu mus išvedei, kad mes mirtume dykumoje? Kam tau reikėjo mus iš Egipto išvesti?
12 Ar mes tau nesakėme Egipte: -liaukis ir leisk mums egiptiečiams vergauti. Juk mums būtų geriau, jei mes egiptiečiams tarnautume, negu dykumoje mirtume."
13 Mozė atsakė žmonėms: "Nesibijokte ir tvirtai laikykitės ir pamatysite, kokį išganymą Viešpats jums šiandien yra numatęs. Nes tų egiptiečių, kuriuos šiandien matote, daugiau niekuomet nebematysite.

14 Viešpats kariaus už jus, o jums
tik tereikia nusiraminti."
15 Viešpats klausė Mozės: "Ko
tu šaukeisi Manęs? Sakyk izraeli-
tams, kad jie keliautų pirmyn.
16 O tu, ištiesęs savo ranką,
pakelk lazdą ant jūros ir perda-
link vandenis, kad jie sausuma per-
eitų per jūrą.
17 Štai, Aš pakietinsiu egiptie-
čių širdis, kad jie jus vytųsi ir
Faraonas tuo Mane pagarbintų
savo galybe, savo vežimais ir savo
raiteliais.
18 Ir egiptiečiai supras, Mane es-
antį Viešpatį, kad Man atiteko
garbė dėl Faraono, jo vežimų bei
raitelių."
19 Tai pasikėlė Dievo angelas, ku-
ris keliavo izraelitų priešakyje ir
taip kartu debesies stulpas nuo jų
veido ir stojosi jų užpakalin,
20 pasilikdamas tarp egiptiečių
kariuomenės bei izraelitų, būda-
mas tamsus egiptiečiams, bet švies-
damas izraelitams nakties metu taip,
kad visą naktį vieni prie kitų
negalėjo prieiti.
21 O kai Mozė ištiesė savo ranką
ant jūrų, Viešpats leido joms
nutekėti, smarkiam rytų vėjui
pučiant per visą naktį,
išdžiovindamas jūrą, perdalinda-
mas vandenis.
22 Ir izraelitai keliavo per jūrą
jūros viduriu sausumoje, o vanduo
stovėjo lyg koks mūras jų kairėje
ir dešinėje pusėje.
23 O egiptiečiai, sekdami izraeli-
tus, visi Faraono arkliai su veži-
mais ir raiteliais suėjo į jūros
vidurį.
24 O aušrai pasirodant, Viešpats
pažvelgė iš ugnies stulpo ir iš de-
besies į egiptiečių kariuomenę
ir išgandino juos,
25 numaudamas jų vežimų ra-
tus, kad jie sugriuvo ir iš vietos ne-
bepajudėjo. Tai šaukė egiptiečiai:
"Bėkime nuo izraelitų, nes Vieš-
pats kariauja už juos prieš
egiptiečius."
26 O Viešpats tarė Mozei: "Iš-
tiesk savo ranką, kad vanduo at-
gal sugrįždamas, užkluptų
egiptiečius, jų vežimus ir jų
raitelius."
27 Tai ištiesė Mozė savo ranką
ant jūros ir jūra, dar nevisai išau-
šus, į savo srovę sugrįžo, egip-
tiečiams jai priešais bėgant. Taip
suvarė Viešpats juos į jūros
vidurį.
28 Vanduo apdengė, grįždamas,
vežimus, raitelius ir visą Faraono
galybę, kurie buvo sekę izraelitus
į jūros vidurį, kad jų nė vienas
neišliko.
29 Bet izraelitai buvo perėję jūrą
sausomis kojomis, vandeniui sto-
vint lyg mūrams iš kairės ir iš de-
šinės pusės.
30 Taip išgelbėjo Viešpats izrae-
litus tą dieną iš egiptiečių ran-
kos. Ir jie matė negyvųjų
egiptiečių lavonus jūros
pakraščiuose,
31 bei didelę galybę, kuria Vieš-
pats pasirodė egiptiečiams. Ir
žmonės bijojosi Dievo ir Jam
įtikėjo ir Jo tarnui Mozei.

15

Mozės Liaupsės Giesmė, Kartusis Vanduo

1 Tuomet giedojo Mozė ir Izrae-
lio sūnūs šią giesmę Viešpaties
garbei, tardami: "Giesmėmis aš
liaupsinsiu Viešpatį kuris didelį
žygį atliko, suvarydamas į jūrą
raitelius bei jų vežimus.
2 Viešpats yra mano galia, mano
liaupsės giesmė ir mano išganymas.
Jis yra mano Dievas ir aš Jį liaup-
sinsiu. Jis yra mano tėvo Dievas, aš
Jį išaugštinsiu.
3 Viešpats yra tikrasis karžygys.
Jis vardu Viešpats.
4 Faraono vežimus ir jo galybę
suvertė Jis į jūrą. Jo geriausi
vadai nuskendo Raudonojoje jūroje.
5 Gilybė apdengė juos, jie nu-
grimzdo kaip akmenys.
6 Viešpatie, Tavo dešinė daro
didelius stebuklus. Viešpatie, Tavo
dešinė sumušė priešus.
7 Tavo didžioji šlovė sumušė

Tavo priešininkus, išėjęs Tavo rūstumas suėdė juos kaip ražienas.
8 Tavo pūtimu pasidalino vandenys, sustojo šalimais, kaip mūrai, jūros viduryje atsivėrė gilybė.
9 Priešas galvojo: "Aš juos pasivysiu ir juos sugausiu ir atsikeršydamas, pasidalinsiu jų grobiu. Savo kardą ištraukęs, aš juos savo ranka išnaikinsiu."
10 Tai Tu liepei pūsti Savam vėjui ir jūra apdengė juos ir jie nugrimzdo kaip švinas galinguose vandenyse.
11 Kas iš dievų Tau prilygsta, Viešpatie? Kas yra Tau lygus, kuris būtų toks galingas, šventas, didingas, šlovingas bei stebuklingas?
12 Kai Tu ištiesei Savo dešinę ranką, tai prarijo juos žemė.
13 Pasigailėdamas, Tu išvedei Savo žmones, kuriuos Tu išgelbėjai, nuvesdamas į Savo šventą vietovę.
14 Tautos tai išgirdo ir krūptelėjo. Baimė pribloškė filistiečius.
15 Edomo kunigaikščiai nusigando. Moabo galiūnai pradėjo drebėti. Kanaano gyventojai pabūgo.
16 Išgąstis ir baimė apėmė juos ir Tavo galia jie sustingo kaip akmuo, kol Tavo žmonės perėjo, Viešpatie, kol jie perėjo, kuriuos Tu išvadavai.
17 Tu nusivesi juos ir įsodinsi juos ant kalno, kurį Tu pats Sau pasirinkai, į Tavo šventovę, paruoštą Tavo rankomis.
18 Viešpats bus karaliumi visados ir amžinai.
19 Nes Faraonas įžygiavo į jūrą su žirgais, vežimais ir raiteliais ir Viešpats užleido jūros vandenis ant jų. O Izraelio sūnūs perėjo sausi per jūros vidurį.
20 Ir pranašė Mirjama, Arono sesuo, pasiėmė vario būgnelį į savo rankas ir visos moterys sekė ją, su vario būgneliais, šokinėdamos.
21 Mirjama jiems pagiedojo: "Giedokime Viešpačiui už Jo didingą laimėjimą, suvarant žirgus ir raitelius į jūrą."
22 Tada vedė Mozė juos į Šūro dykumą ir keliaudami tris dienas dykumoje, jie nerado vandens.
23 Kai jie atvyko į Marą, tai jie negalėjo gerti to vandens, kadangi labai kartus buvo. Todėl ta vieta buvo praminta MARA.
24 Tai murmėjo žmonės prieš Mozę, tardami: "Ką gersime?"
25 Jis šaukėsi Dievo ir Viešpats parodė jam medį, kurį jis įmetė į vandenį ir vanduo pasidarė geriamas. Čia nustatė Jis jiems įstatymą, juos mėgindamas:
26 "Jei klausysi balso Viešpaties, savo Dievo, ir darysi, kas teisu Jo akivaizdoje ir dėmesį kreipsi į Jo įsakymus ir laikysi visus Jo įstatymus, tai Aš neužleisiu nė vienos tų ligų, kurias užleidau ant egiptiečių, nes Aš esu Viešpats, tavo gydytojas."
27 Ir jie atvyko prie Elimo, kur buvo dvylika vandens šulinių ir 70 palmių medžių ir jie sustojo čia prie vandens.

16

Putpelės ir Mana

1 Visa Izraelio daugybė iškeliavo iš Elimo ir po išvykimo iš Egipto antrojo mėnesio 15-tą dieną atėjo jie į Syno dykumą, esančią tarp Elimo ir Synajo.
2 Ir visas izraelitų surinkimas murmėjo dykumoje prieš Mozę ir Aroną,
3 tardami: "O kad mes būtume numirę Egipto žemėje nuo Viešpaties rankos, kur sėdėjome prie mėsos puodų ir duonos apsčiai valgėme. O judu mus išvedėta į šią dykumą, kad badu numarintumėta visą šį surinkimą."
4 Tai tarė Viešpats Mozei: "Štai Aš duosiu iš dangaus lyti duonos ir žmonės turi išeiti ir ją susirinkti kas dieną, kiek tai dienai reikalinga yra, kad juos išmėginčiau, ar jie klauso Mano įsakymų, ar ne.
5 O šeštadieniais tepasiruošia jie surinkti dvigubai to, ką susirenka kas dieną."

6 Mozė ir Aronas aiškino izrae-
litams: "Šį vakarą pamatysite,
kad Viešpats yra išvedęs jus iš
Egipto.
7 O rytmetyje išvysite Viešpa-
ties šlovę, nes Jis girdėjo jūsų
murmėjimą prieš Viešpatį. Kas
esava mudu, kad jūs prieš mudu
murmate?"
8 Mozė dar kalbėje: "Viešpats
duos jums vakare mėsos valgyti o
ryto metu apsčiai duonos, kadangi
Dievas girdėjo jūsų murmėjimą,
kai jūs prieš Jį pasiskundėte. Nes
kas esava mudu? Jūsų murmėji-
mas nėra prieš mudu, bet prieš
Viešpatį."
9 Ir Mozė tarė Aronui: "Pasa-
kyk visam Izraelio surinkimui, kad
ateitų artyn Viešpaties akivaiz-
don, nes Jis girdėjo jų
murmėjimą."
10 Aronui bekalbant Izraelio su-
rinkimui, jie atsigręžė į dykumą
ir, štai, Viešpaties šlovė pasirodė
debesyje.
11 Ir Viešpats tarė Mozei:
12 "Aš girdėjau izraelitų mur-
mėjimą. Pasakyk jiems, kad prieš
vakarą jie gaus mėsos valgyti, o
ryte jie privalgys apsčiai duonos ir
supras Mane, esantį Viešpatį,
jūsų Dievą."
13 Prieš vakarą atlėkė putpelės
ir apklojo stovyklas, o ryte buvo
aplink juos rasa nusileidusi.
14 Kai rasa pasikėlė, tai gulėjo
dykumos paviršiuje lyg mažyčiai
šarmos gabalėliai.
15 Pamatę tai, klausė izraelitai
vienas kitą: "Man hu-kas tai yra?"
Nes jie nežinojo, kas tai yra. Bet
Mozė atsakė jiems: "Tai yra duona,
kurią Viešpats jums valgyti davė!
16 Bet tai yra, ką Viešpats jums
įsakė. Kiekvienas tesusirenka
tiek, kiek suvalgo, tai yra dvi kvorti
kiekvienam šeimos nariui."
17 Ir taip padarė izraelitai, rink-
dami, vienas mažiau, kitas daugiau.
18 O kai jie tai kvortomis pasei-
kėjo, tai tas, kuris daugiau susi-
rinkęs buvo, neturėjo per daug, o
tas, kuris mžiau susirinko, tam ne-
pritrūko taip, kad kiekvienas tiek
turėjo, kiek suvalgyti galėjo.
19 Ir Mozė paaiškino jiems:
"Nieko neturite palikti tos kitam
rytui."
20 Bet jie Mozės neklausė. Kai
kurie jų pasilaikė tos ligi rytme-
čio, kai joje kirmėlės atsirado ir
pasmirdo. Tada supyko Mozė ant
jų.
21 Bet jie susirinko tos kas rytą
tiek, kiek suvalgyti galėjo. O kai
saulė įšilo, tai ji sutirpo.
22 O šeštadienį jie dvigubai su-
sirinko tos duonos, kiekvienam as-
meniui po keturias kvortas. Ir visi
surinkimo vyresnieji įėjo ir
pranešė tai Mozei.
23 Ir jis tarė jiems: "Tai yra, ką
Viešpats kalbėjo-rytoj yra sabata,
šventoji Viešpaties poilsio diena.
Kepkite, ką norite kepti ir virkite,
ką norite virti, o kas atlieka, tai
pasilaikykite rytmečiui."
24 Ir jie pasilaikė kitam rytui, kaip
Mozė jiems buvo įsakęs. Ir ji ne-
pasmirdo ir kirmėlių joje
neatsirado.
25 Tai sakė Mozė: "Tai valgykite
šiandien, nes šiandien yra Viešpa-
ties sabata ir šiandien jos lauke
nerasite.
26 Šešias dienas turite rinkti, o
septintoji yra sabata, kurioje nieko
nerasite."
27 Bet, kai žmonės išėjo sep-
tintąją dieną rinkti ir nieko
nerado,
28 tai tarė Viešpats Mozei: "Kaip
ilgai jūs atsisakysite Mano
įsakymų ir nurodymų?
29 Štai davė jums Viešpats sa-
batą. Todėl Jis jums ir duoda
šeštąją dieną dviejų dienų
duoną. Todėl pasilikite kiek-
vienas savo vietoje ir septintąją
dieną niekas teneišeina iš savo
vietos."
30 Taip šventė žmonės
septintąją dieną.
31 Ir Izraelio giminė praminė tai
MAN. Ir tai buvo kaip koriandrų
sėklų balti, skanūs pyragėliai su
medumi.

32 Tai yra, ką Viešpats įsakė:
"Imk dvi kvortas ir pasilaikyk jas
savo ainiams, kad jie pamatytų
duoną, kuria Aš jus dykumoje
maitinau, kai jus iš Egipto žemės
išvedžiau."
33 Mozė tarė Aronui: "Paiimk
puodą, įdėk dvi kvortas manos
į jį ir atidėk tai Viešpačiui, kad
tai palaikyta būtų jūsų ainiams."
34 Kaip Viešpats buvo Mozei
įsakęs, taip Aronas padėjo tai
Liudyjimo skrynion.
35 Ir Izraelio sūnūs valgė tą
maną per 40 metų, kol jie atėjo
į tą kraštą, kuriame gyventi
turėjo, valgydami maną ligi Ka-
naano sienos.
36 O vienas saikas omerio yra de-
šimtoji dalis ėfos.

17

Vanduo iš Uolos, Izraelitai Nugali Amalėkiečius

1 Visas Izraelio surinkimas išėjo
iš Syno dykumos, atliko savo dienos
kelionę, kaip Viešpats jiems buvo
liepęs ir sustojo Refydyme, kur
žmonėms nebuvo vandens atsigerti.
2 Ir jie ginčyjosi su Moze, tar-
dami: "Duok mums vandens atsi-
gerti!" Mozė atsiliepė: "Kam jums
reikia skųstis? Kodėl jūs gundote
Viešpatį?"
3 Bet žmonės, vandens ištroškę,
murmėjo prieš Mozę, tardami:
"Kam tu mums leidai iš Egipto iš-
sikelti, kad tu mus, mūsų vaikus
ir mūsų galvijus troškuliu
numarintumei?"
4 Mozė šaukėsi Dievo, tarda-
mas: "Ką aš darysiu su tais
žmonėmis? Jau daug nebereikia
ir jie mane akmenimis užmuš."
5 Viešpats tarė jam: "Eik
žmonių priešakin su kai kuriais
Izraelio vyresniaisiais ir pasiimk
lazdą į savo ranką, kuria tu
vandenį mušei, ir eik.
6 Štai, Aš stovėsiu ties tavimi ant
Chorėbo kalno uolos. Ten tu ištiksi
uolą ir iš uolos ištekės vanduo,
kad žmonės gertų." Mozė padarė
tai, Izraelio vyresniesiems matant.
7 Tai praminė tą vietą Masa
bei Meryba dėl izraelitų barimosi
ir kadangi jie buvo Viešpatį gundę,
klausdami: "Ar yra Viešpats mūsų
tarpe, ar ne?"
8 Tai atžygiavo Amelėkas į Re-
fydymą prieš izraelitus kariauti.
9 Ir Mozė tarė Jošuai: "Parink
mums vyrus ir išeik prieš Ame-
lėką kariauti. Rytoj aš atsistosiu
ant kalnelio viršūnės, laikydamas
Dievo lazdą savo rankoje."
10 Ir Jošua padarė, kaip Mozė jam
buvo liepęs ir kariavo prieš Ama-
lėką. Bet Mozė, Aronas ir Chūris
užlipo ant kalnelio viršūnės.
11 Kol Mozė savo ranką pakėlęs
laikė, izraelitai laimėjo. O kai jis
rankas žemyn nuleido, laimėjo
Amelėkas.
12 Bet Mozei pasunko rankas
augštai laikyti. Todėl jis paėmė ak-
menį ir padėjo tą po juomi, kad
ant jo atsisėstų. O Aronas bei
Chūris parėmė jo rankas iš abiejų
pusių taip, kad jo rankos iškeltos
pasiliko ligi saulėleidžio.
13 Taip nugalėjo Jošua Amalėką
ir jo kovotojus kardo aštrumu.
14 Ir Viešpats tarė Mozei: "At-
minčiai surašyk visa tai į knygas
ir pabrėšk Jošuai, kad Aš Ama-
lėką išnaikinsiu iš po dangaus, kad
jo daugiau nebebus minėta."
15 Ir Mozė pasistatė altorių,
kurį jis praminė: "Viešpats yra
mano kovos ženklu,"
16 tardamas: "Jei ranka iškelta
Viešpaties sostan, tai Viešpats ka-
riauja prieš Amelėką per kartų
kartas."

18

Jetro Aplanko Mozę

1 Kai Midiano kunigas Jetro,
Mozės uošvis, visa tai išgirdo, ką
Dievas buvo padaręs su Moze ir su
Izraelio žmonėmis ir kad Viešpats
buvo išvedęs izraelitus iš Egipto,
2 pasiėmė jis Ciporą, Mozės
žmoną, kurią jis atgal pasiuntęs
buvo,

3 su jos dviem sūnum, kurių
vienas buvo vardu Geršomas, ka-
dangi jis sakė—aš esu ateivis sveti-
mame krašte,
4 o antrasis vardu buvo Ely-
ezeris, kuris tarė-Dievas mano tėvo
yra mano pagalba, kuris išsaugojo
mane nuo Faraono kardo.
5 Kai Jetro, Mozės uošvis, jo
du sūnu ir žmona pas jį atėjo į
dykumą prie Dievo kalno, kur jis
buvo sustojęs,
6 leido jis Mozei pranešti: "Aš
Jetro, tavo uošvis, tavo žmona ir
abu sūnu kartu atėjome pas tave."
7 Tai išėjo Mozė jam priešais
laukan ir nusilenkė ir pabučiavo jį.
Ir pasisveikinusiu, juodu nuėjo į
palapinę.
8 Tai pasakojo Mozė savo uoš-
viui visa, ką Viešpats buvo pa-
daręs Faraonui bei egiptiečiams dėl
izraelitų, visus vargus, kuriuos
pergyveno pakelyje ir kaip Viešpats
juos išgelbėjo.
9 O Jetro džiaugėsi visu tuo geru,
Viešpaties Izraeliui suteiktu, ir kad
Jis juos išgelbėjo iš egiptiečių
rankų.
10 Jetro tarė: "Pašlovintas tebū-
nie Viešpats, kuris jus išgelbėjo iš
egiptiečių ir Faraono rankų, ku-
ris žino kaip išgelbėti Savo žmones
iš egiptiečių rankos.
11 Dabar žinau Viešpatį es-
antį didesnį uš visus dievus, ka-
dangi jie drįso prieš Izraelį
pasipūsti.
12 Ir Jetro, Mozės uošvis, ėmė
deginamąją auką ir aukojo ją
Dievui. Tai atėjo Aronas ir visi vy-
resnieji Izraelio su Mozės uošviu
Dievo akivaizdoje duonos valgyti.
13 Sekančią dieną atsisėdo
Mozė žmones teisti. Ir žmonių
buvo Mozės akivaizdoje nuo pat
ryto ligi vakaro.
14 Bet jo uošvis, matydamas visa,
ką jis su žmonėmis daro, tarė jam:
"Ką tu darai su žmonėmis, vienas
sėdėdamas, kai žmonės aplink stovi
nuo ryto iki vakaro?"
15 Mozė atsiliepė jam: "Žmonės
ateina pas mane pasiklausti Dievo
patarimų.
16 Nes, jei kas turi kokį rei-
kalą, tas ateina pas mane, kad aš
teismą padaryčiau tarp jo ir jo ar-
timo, išaiškindamas Dievo nuo-
status bei įstatymus."
17 Jo uošvis atsakė: "Tau netinka
taip daryti!
18 Tu save per daug nusivargini
kartu su žmonėmis, kurie su tavimi
yra. Tai tau per sunku vienam
atlikti.
19 Klausyk mano balso, aš tau
patarsiu ir Dievas tau padės. Tu
aprūpink žmones Dievo akivaizdoje
ir Dievui pranešk jų reikalus.
20 Išaiškink jiems nuostatus bei
įstatymus. Pamokyk juos, kaip
gyventi ir ką daryti.
21 Išsirink iš visų žmonių pa-
dorių vyrų, Dievo bijančių,
teisių ir nemylinčių godo ir pa-
vesk jiems atsakomybę už tūks-
tantį, už šimtą, už
penkiasdešimtį ir už dešimtį,
22 kad jie visu laiku teistų
žmones. O, jei pasitaikytų didelis
skundas, kad tai tau pavestų, o jie
tiktai mažesnius ginčus spręstų.
Tai tau bus lengviau ir jie padės tau
tavo naštą nešti.
23 Jei taip darysi, tai įvykdysi,
ką tau Dievas įsako. Ir visi šie
žmonės galės ramūs į namus eiti."
24 Mozė paklausė žodžių savo
uošvio ir darė visa tai, ką jis jam
sakė.
25 Ir jis pasirinko iš viso Izraelio
patikimus vyrus ir padarė juos at-
sakomingais už tūkstantį, šimtą,
penkis dešimtis, ar tik už dešimtį,
26 kad visu laiku teistų žmones,
didesnius skundus pranešdami
Mozei, o patys spręstų mažes-
niuosius ginčus.
27 Tada išleido Mozė savo uošvį
grįžti į savo šalį.

19

Dievas Pasirodo Synajo Kalne

1 Trečiojo mėnesio pirmąją
dieną po išėjimo iš Egipto, izrae-
litai atvyko į Synajo dykumą.
2 Izraelitai buvo išėję iš Refy-

dymo ir atvykę į Synajo dykumą
ir sustojo prie pat kalno.
3 Ir Mozė užkopė pas Dievą.
Ir Viešpats pasišaukė jį nuo kalno,
tardamas: "Tatai kalbėk Jokūbo namams ir pranešk Izraelio sūnums.
4 Jūs matėte, ką Aš padariau
egiptiečiams ir kaip Aš jus nešiojau
lyg erelio sparnais ir atsigabenau jus
pas Save.
5 Jei jūs klausysite Mano balso
ir laikysitės Mano sandoros, tai
būsite Mano išrinktieji žmonės, nors
ir visa žemė Mano yra.
6 Jūs būsite Man kunigų karalija ir Mano šventieji žmonės. Tai
yra tie žodžiai, kuriuos turi perduoti Izraelio sūnums."
7 Parėjęs, Mozė susišaukė
žmonių vyresniuosius ir pranešė
jiems visus Viešpaties sakytuosius
žodžius.
8 Ir visi žmonės sutartinai atsakė: "Mes darysime visa, ką tik
Viešpats pasakė. O Mozė pranešė
Viešpačiui žmonių atsakymą.
9 Viešpats tarė Mozei: "Aš
ateisiu pas tave tamsiame debesyje,
kad žmonės girdėtų Mane su tavimi kalbantį ir tau visuomet
tikėtų." Ir Mozė pranešė Viešpačiui, ką žmonės buvo pasisakę.
10 Ir Viešpats tarė Mozei: "Nueik
pas žmones šiandien ir rytoj ir pašventink juos, kad jie išsiskalbtų
savo drabužius
11 ir būtų pasiruošę trečiajai
dienai. Nes trečiąją dieną
nužengs Viešpats ant Synajo kalno
visų žmonių akivaizdoje.
12 Ir tverk tvorą žmonėms
aplink ir pasakyk jiems, kad jie saugotųsi ir neliptų į kalną ir net
neliestų jo papėdės. O kas palies
kalną, turės mirte mirti.
13 Kurio ranka jį palies, tą
turės akmenimis užmušti arba strėlėmis sušaudyti ir nepalikti gyvo, ar
tai būtų žmogus, ar galvijas. Ir
kai jie išgirs ilgai trimituojant, tai
turi jie ateiti prie kalno.
14 Mozė nužengė nuo kalno ir
pašventino žmones ir jie išsiskalbė
savo rūbus.
15 Ir jis tarė jiems-būkite pasiruošę trečiajai dienai ir niekas tesiartina prie moteriškės.
16 O kai trečioji diena atėjo ir išaušo, pradėjo griauti ir žaibuoti ir
tamsus debesys supo kalną ir
trimito garsai taip smarkiai skambėjo, kad visi žmonės stovykloje
drebėte drebėjo.
17 Ir Mozė išsivedė žmones iš
stovyklos Dievui priešais ir jie sustojo apačioje, žemai prie kalno.
18 O visas Synajo kalnas rūko,
kadangi Viešpats nužengė ant kalno
ugnimi ir jo dūmai kilo augštyn, kaip
dūmai iš krosnies, kad visas kalnas
didžiai drebėjo.
19 Ir trimito garsai vis stiprėjo.
Mozė kalbėjo. O Viešpats balsu jam
atsakė
20 Kai Viešpats buvo ant Synajo
kalno nusileidęs, ant pačios viršūnės, tai pasišaukė Jis Mozę į
viršūnę ir Mozė užlipo.
21 Tai tarė jam Viešpats: "Nukopk žemyn ir pasakyk žmonėms,
kad jie nesiveržtų pasižiūrėti
Viešpaties ir jų daugelis nežūtų.
22 Be to, kunigai, kurie Viešpačiui artinasi, turi šventintis, kad
Viešpats jų nesutriuškintų."
23 O Mozė tarė Viešpačiui:
"Žmonės negali užkopti ant Synajo
kalno, kadangi Tu mums liepei, tardamas: "Tverk tvorą aplink
kalną ir pašventink jį!"
24 Ir Viešpats sakė jam: "Eik
ir kopk žemyn. Tu ir Aronas su
tavimi turėsita užkopti. Bet
kunigai ir žmonės tenesistengia pas
Viešpatį užlipti, kad Jis jų
nesutriuškintų."
25 Tai nulipo Mozė žemyn ir papasakojo visa tai žmonėms.

20

Šventieji Dievo Įsakymai

1 Ir Dievas kalbėjo visus šiuos
žodžius.
2 Aš esu Viešpats, tavo Dievas,
kuris išvedžiau tave iš Egipto
žemės, iš vergijos namų.
3 Neturėk kitų Dievų be
Manęs.

4 Nesidaryk sau jokio paveikslo ar dievaičio, kuris panašus būtų į tai, kas augštai danguje arba žemai žemėje, ar vandenyje po žeme yra.
5 Nesimelsk jų ir netarnauk jiems! Nes Aš esu Viešpats, tavo Dievas, didžiai keršyjąs Dievas, atlankąs tėvų nusidėjimus ant vaikų iki trečios ir ketvirtos kartos tų, kurie Manęs nekenčia
6 ir pasigailįs daugelio tūkstančių, kurie Mane myli ir laiko Mano įsakymus.
7 Neminėk be reikalo vardo Viešpaties, tavojo Dievo. Nes Viešpats nepaliks nenubaudęs to, kuris Jo vardą be reikalo vartoja.
8 Atsimink pašvęsti šventąją dieną.
9 Šešias dienas turi dirbti ir visus savo darbus atlikti.
10 Bet septintoji diena yra Viešpaties, tavo Dievo sabata. Tą dieną neturi tu jokio darbo dirbti, nei tavo sūnus, nei tavo duktė, nei tavo bernas, nei tavo tarnaitė, nei tavo galvijai, nei tavo ateivis, kuris tavo namuose yra.
11 Nes per šešias dienas Viešpats sutvėrė dangų ir žemę ir jūras ir visa, kas jose yra ir ilsėjosi septintąją dieną. Todėl palaimino Viešpats sabatą ir padarė ją šventą.
12 Gerbk tėvą ir motiną, kad ilgai gyventumei žemėje, kurią tau Viešpats, tavo Dievas duoda.
13 Neužmušk.
14 Nepaleistuvauk.
15 Nevok.
16 Neliudyk neteisingai prieš savo artimą.
17 Negeisk savo artimo namų. Negeisk savo artimo moters, nei jo berno, nei jo tarnaitės, nei jo jaučio, nei jo asilo, nei viso to, kas tavo artimui priklauso.
18 Ir visi žmonės matė perkūną ir žaibus, rūkstantį kalną ir girdėjo trimitą. Ir jie bėgo, išsigandę ir atsistojo iš tolo,
19 tardami Mozei: "Kalbėk su mumis, mes klausysime, o Dievas tenekalba su mumis, kad nenumirtume."
20 Bet Mozė atsakė žmonėms: "Nesibijokite, nes Dievas atėjo jus mėginti, kad Jo prisibijodami, nenusidėtumėte."
21 Taip atsistojo žmonės iš tolo, bet Mozė ėjo į tamsumą, kurioje Dievas buvo.
22 Ir Viešpats tarė jam: "Pasakyk tai Izraeliui—jūs regėjote, kai Aš su jumis iš dangaus kalbėjau.
23 Togidėl nepasidirbkite jokių aukso ar sidabro dievaičių, kuriuos garbintumėte kartu su Manimi.
24 Pasidaryk Man altorių iš žemės, ant kurio Man aukotumei savo deginamąją ir padėkos auką, savo avis ir savo galvijus. Ir kiekvienoje vietoje, kurią Aš parinksiu jums pagerbti Mane, Aš pas tave ateisiu ir tave palaiminsiu.
25 O jei Man nori statyti altorių iš akmenų, tai neimk tašytų akmenų, nes užgaudamas akmenį įrankiu, padarai jį nešventą.
26 Ir laiptais neturi užlipti prie Mano altoriaus, kad tavo gėda ties juomo neatsidengtų."

21

Vergų Teisės, Žmogžudystė, Sužeidimai

1 Tai yra įstatymai, kuriuos tu jiems turi patiekti.
2 Jei nusiperki hebrajų berną, tai jis turi tau tarnauti šešerius metus, o septintaisiais metais turi jį paleisti be išsipirkimo.
3 Jei jis atėjo be žmonos, tai jis ir teišeina be žmonos. Jei atėjo su žmona, tai turi jį išleisti su žmona.
4 O jei jo šeimininkas yra jam žmoną davęs ir tam sūnų bei dukterų būtų pagimdžiusi, tai ta moteriškė ir jos vaikai pasiliks šeimininkui, bet jis turi išeiti be žmonos.
5 Bet, jei bernas sako, aš myliu

savo šeimininką ir savo žmoną
bei vaikus, aš nenoriu išeiti laisvas,
6 tai tenuveda jį jo šeiminkas
Dievo akivaizdon ir prispaudęs jį
prie durų arba namų stulpo, te-
perskverbie yla jam ausį ir tada
jis pasilieka visam laikui jo bernu.
7 Jei kas savo dukterį par-
duoda kaip vergę, tai ji negali išeiti,
kaip bernas.
8 O jei ji nepatinka savo šeimi-
ninkui ir jis jos nenori vesti, tai jis
turi ją išvaduodinti ir neturi teisės
jos parduoti, kadangi jis ją
paniekinęs.
9 O jei jis ją išleis už savo sū-
naus, tai jis turi išleisti ją kaip savo
dukterį.
10 Bet, jei jam antrą žmoną
duoda, tai nieko neturi atimti nuo
pirmosios išlaikymo, rūbų ar ve-
dybinių teisių.
11 Jei jis šių trijų sąlygų
neišpildo, tai gali ji išeiti laisva,
neišsipirkdama.
12 Kas žmogų muša ir tas dėl to
miršta, tas tur mirte mirti.
13 Bet jei jis jo netykojo, bet Die-
vas jį tyčiomis į jo rankas ati-
davė, tai Aš tau paskirsiu vietą,
į kurią jis galės nubėgti.
14 Jei kas sąmoningai prieš savo
artimą nusikalsta ir gudrybėmis
jį nužudo, tai tą tu turi atimti
nuo Mano altoriaus, kad jį mir-
timi nubaustumei.
15 Kas savo tėvą arba savo mo-
tiną muša, tas turi mirte mirti.
16 Kas žmogų pavogė ir jį
parduoda, o tu tą vogtą žmogų
pas jį randi, tai tas turi mirti.
17 Kas tėvą ar motiną keikia,
tas turi mirte mirti.
18 Jei vyrai tarpusavyje susipeša
ir vienas ištinka antrąjį ak-
meniu ar kumštimis, bet nemiršta,
o tik sužeistas lovon turi atsigulti
19 ir pasveikęs, lazda pasirėmęs
vaikščioja, tai tas, kuris jį ištiko,
nebus kaltas, bet turi jam užmokėti
už jo sugaištą laiką ir jo gydymo
išlaidas.
20 Kas savo berną ar tarnaitę
ištinka lazda ir tas miršta po jo
ranka, tai tas turi būti nubaustas.
21 O jei jis dieną arba dvi gyvas
išlieka, tai nebus dėl to baustas,
kadangi tai jo pinigai.
22 Kai vyrai susivaidyja ir už-
gauna nėščią moteriškę ir ji iš-
trinka, bet jai kitų sužeidimų
nepadaro, tai tas turi būti pinigais
baudžiamas, kiek jam moters vyras
uždeda, ir užmokėti, kaip teismas
tai patvirtina.
23 Bet jei moteriškė yra pažeista,
tai turi duoti sielą už sielą,
24 akį už akį, dantį už dantį,
koją už koją, ranką už ranką,
25 nudeginimą už nudeginimą,
žaizdą už žaizdą, sumušimą
už sumušimą.
26 Jei kas savo berno ar tarnaitės
akį ištinka, ją pažeisdamas, tai
tas turi dėl akies tą išleisti be
išsipirkimo.
27 Taip pat, kas savo berno ar
tarnaitės dantį išmuša, tas turi tą
išleisti laisvėn be išsipirkimo.
28 Jei jautis subado vyrą ar mo-
teriškę ir miršta, tai tą jautį rei-
kia akmenimis žudyti ir jo mėsos
nevalgyti, tai pasiliks to jaučio sa-
vininkas nekaltas.
29 Jei jautis jau anksčiau bady-
davo ir jo savininkas tai žinodamas,
jo neuždarė ir tą vyrą ar mo-
terį nužudo, tai tas jautis turi būti
akmenimis užmuštas, o jo savinin-
kas taip pat turi mirti.
30 Jei jam piniginė bausmė ski-
riama, tai jis turi savo gyvybę va-
duoti, kas jam uždedama.
31 Taip pat jis turi būti baudžia-
mas, jei kurio sūnų ar dukterį
badytų.
32 Bet, jei berną ar tarnaitę su-
bado, tai turi jo savininkui 30 sid-
abrinių mokėti, o jautį reikia
užmušti akmenimis.
33 Jei kas kokią duobę atidaro
ar iškasa ir jos neuždengia ir į ją
jautis ar asilas įpuola,
34 tai turi savininkas tos duobės
nuostolį pinigais užmokėti, o
maitą sau pasilaikyti.

35 Jei vieno jautys kitojo jautį
subado mirtinai, tai gyvąjį
jautį reikia parduoti ir pinigais bei
maita pusiau pasidalinti.
36 Bet, jei žinoma buvo, kad jau-
tis ir ankščiau jau badydavo, ir sa-
vininkas jo neuždarė, tai jis turi
duoti jautį už jautį, o maitą
sau pasilaikyti.

22

Bausmė už Vagystę ir Kitus Nusikaltimus

1 Jei kas kurio jautį arba avį
pavogė ir pamuša ar parduoda, tai
tas turi atiduoti penkis jaučius ir
keturias avis už vieną.
2 Jei kas vagį į namus besi-
laužantį, sugauna ir mirtinai su-
muša, tai to nereikia kaltinti kraujo
praliejimu.
3 Bet, jei saulė, jam bevagiant
bus užtekėjusi, tai jį reikia teisti
už kraujo praliejimą. Bet vagis turi
užsimokėti. Jei jis nieko neturi, rei-
kia jį parduoti, kad atsilygintų
už vagystę.
4 Jei pas jį atranda pavogtą
gyvą jautį, ar asilą, ar avį,
tai turi jis už tuos dvigubai
atsilyginti.
5 Jei kas kurio dirvą ar vynuo-
gyną sunokioja, gyvulius užleis-
damas, tai turi tasai geriausiuoju
savo dirvos ar vynuogyno derliumi
atsilyginti.
6 Jei gaisras kyla ir erškėčiais
pasiplečia ir sudegina pėdus, be-
stovinčius javus, ar visą lauką,
tai tas turi užmokėti, kuris ugnį
uždegė.
7 Jei kas savo artimui pinigų ar
kokį įrankį pasaugoti duoda ir
tie jam iš jo namų yra pavogti, tai
vagis, jei sugaunamas, turi tai dvi-
gubai atiduoti.
8 Bet, jei vagis nesurandamas,
tai šeimininką reikia nuvesti Dievo
akivaizdon, kad patikrintų, ar jis
ne pats savo pirštus būtų prikišęs.
9 Jei vienas kitą apkaltina pa-
vogimu, ar tai būtų jaučio, asilo,
avies, drabužio ar kito kokio din-
gusio daikto, tai abu turi stoti Dievo
akivaizdon. Katrą Dievas randa
kaltu, tas turi savo artimui dvigubai
atsilyginti.
10 Jei kas savo artimui duoda pa-
saugoti asilą, jautį, avį, ar
kokį galviją ir tas nugaišta ar
yra sužeistas ar pavarytas niekam
nematant,
11 tai tas turi Viešpaties vardan
prisiekti, kad savo pirštų prie savo
artimo turto neprikišęs ir to savi-
ninkas turi tuo sutikti, kad anam
nereikėtų mokėti.
12 Jei vagis jam tai pavogtų, tai
jis turi savininkui užmokėti.
13 Jei žvėries būtų sudraskyta,
tai turi atnešti įrodymą ir už-
mokėti nereikės.
14 Jei kas iš savo artimo ką pasi-
skolina ir tas skolinys sugadinamas
arba miršta, jo savininkui čia nė-
sant, tai tas turi už tai užmokėti.
15 Jei jo savininkas čia buvo, tai
jis negauna užmokėta, o skolinin-
kas moka tik už pasisamdymą.
16 Jei vyras suvilioja mergaitę,
kitam nepasižadėjusią, su ja su-
guldamas, tas turi jai kraitį duoti
ir ją vesti.
17 Jei jos tėvas jam jos duoti ne-
nori, tai jis turi jai tiek pinigų mo-
kėti, kiek mergaitės kraičiui
reikalinga.
18 Žyniams neleiskite gyviems
išlikti.
19 Kas laikosi su galviju, tas turi
mirte mirti.
20 Kas dievaičiams aukoja, o ne
Viešpačiui vienam, tas turi būti
sunaikintas.
21 Ateivių neturite nei spausti,
nei pavergti, nes ir jūs buvote atei-
viais Egipto žemėje.
22 Našlių ir našlaičių
neskriauskite.
23 Jei tu juos skriausi, tai jie
šauksis Manęs ir Aš jų šauksmą
išklausysiu.
24 Tai lyg degte užsidegs Mano
rūstumas ant jūsų, kad Aš jus

kardu žudysiu ir jūsų žmonas
našlėmis bei jūsų vaikus našlai-
čiais padarysiu.
25 Jei pinigų paskolini iš Mano
tautos varguoliui ir su tavimi gy-
venančiam, tai nespausk jo, plėši-
kiškai palūkanų iš jo lupdamas.
26 Jei tu iš savo artimo rūbą už-
statan imi, tai sugrąžink jam tą,
saulei nenusileidus,
27 nes tai jo vienintelis dangalas
kūnui pridengti, po kuriuo jis miega.
O jei jis šauksis Manęs, tai Aš jį
išklausysiu, nes Aš esu gailestingas.
28 Nekeik Dievo ir savo vyriau-
sybės, piktais žodžiais išpeikdamas.
29 Nedelsk aukoti savo derliaus
pirmonių ir vyno aukų. Pirma-
gimį savo sūnų turi Man atiduoti.
30 Taip turi daryti ir su savo jau-
čiais bei avimis. Septynias dienas
tebūna jie pas savo motiną, bet
aštuntąją dieną turi juos Man
atiduoti.
31 Jūs turite būti Man šventi
žmonės, nevalgydami jokios mė-
sos, žvėrių apdraskytos, bet tu-
rite tą šunims pamesti.

23

Teisingumas, Šventės,
Šventoji Diena

1 Nepatikėk nepagrįstam
skundui, kad neužstotumei bedie-
vio ir nepasidarytumei neteisiu
liudininku.
2 Neprisidėk prie daugumos
pikta daryti. Neliudyk teisme pagal
daugumos norą, nukrypdamas
nuo tiesos.
3 Nepataikauk pavargėliui
teisme, jei jis yra kaltas.
4 Jei sutiksi savo priešo asilą
arba jautį beklaidžiojantį, tai
parvesk jį jam į namus.
5 Jei tu matai tavęs nekenčiančio
asilą po našta sugriuvusį, tai
saugokis jo nepalikti neatkėlęs,
mielai laiką gaišdamas ir jam
padėdamas.
6 Neskriausk pavargėlio, jei jis
atsidurtų teisme.
7 Tolinkis nuo neteisybių.
Nesmauk teisiojo ir nekaltojo, nes
Aš neleisiu piktam įsigalėti.
8 Nepriimk kyšių, nes dovanos
apakina ir padoriųjų akis ir iš-
kraipo teisiojo bylą.
9 Nesmerkite ateivių, nes jūs
žinote, kas yra būti ateiviu, kadangi
patys buvote ateiviais Egipte.
10 Šešerius metus apsėsi savo
dirvą ir surinksi jos vaisių.
11 O septintaisiais metais leisk jai
pailsėti, jos neliesdamas, kad var-
gingieji tavo žmonių to valgytų,
kas atliko ir laukų žvėrys tuo mai-
tintųsi. Tą patį turi padaryti ir
su savo vynuogynu ir su savo
alyvų kalnu.
12 Šešias dienas turi dirbti savo
darbą. Bet septintąją dieną
turi švęsti, kad tavo jautis ir tavo
asilas atsiilsėtų ir kad tavo tar-
naitės vaikas bei ateivis atsigautų.
13 Vykdykite visa tai, ką Aš
jums esu sakęs. Nesišaukite kitų
dievų ir neminėkite jų vardų
savo lūpomis.
14 Tris kartus į metus Man tu-
rite šventes švęsti.
15 Neraugintos duonos šventę
turite švęsti septynias dienas, ne-
raugintos duonos valgydami, kaip
įsakiau naujųjų vaisių Abibo
mėnesį apie tą laiką, kai išsi-
kėlėte iš Egipto ir nepasirodykite
tuščiomis rankomis Mano
akivaizdoje.
16 Ir turite švęsti dirvoje
pasėtųjų vaisių pirmosios pjū-
ties šventęs ir šventę derliaus su-
rinkimo, metams pasibaigiant, kai
viską būsite suvalę nuo savo
laukų.
17 Tris kartus į metus turi ateiti
dangų ir žemę valdančiojo Vieš-
paties akivaizdon visi tavo vyrai ir
sūnūs.
18 Tu neturi Mano kraujo aukos
aukoti kartu su raugu ir nepalik Man
aukojamųjų aukų gulėti čia ligi
rytojaus.
19 Tavo žemės vaisių pirmones
turi atnešti į Viešpaties, savo

Dievo namus. Nevirk ožiuko savo
motinos piene.
20 Štai, Aš siunčiu angelą pirm
tavęs, kuris saugos tave kelyje ir
nuves tave į tą vietą, kurią
Aš tau paruošiau.
21 Kreipk dėmesį į jį ir klausyk,
ką jis tau sakys. Nesipriešink
jam, nes jis jūsų nusikaltimų
neatleis ir Mano vardas yra jame.
22 O jei tu jo balso klausysi ir
viską darysi, ką Aš tau
įsakysiu, tai Aš būsiu tavo priešų
priešu ir kovosiu prieš tuos, kurie
prieš tave kovoja.
23 Ir kai Mano angelas, pirm tavęs
eidamas nuves tave pas amoriečius,
chitiečius, pereciečius, kanaaniečius,
chiviečius bei jebūsiečius ir Aš
juos išnaikinsiu,
24 tai nenusilenk jų dievaičiams
ir netarnauk jiems, nedarydamas
taip, kaip jie daro, bet nuversk juos
ir sunaikink juos.
25 Bet Viešpačiui, savam Dievui
turite tarnauti, tai Jis palaimins tavo
duoną ir vandenį ir atims visas
jūsų ligas iš jūsų tarpo.
26 Tavo žemėje nė viena negimdys
prieš laiką, ar nebus nevaisinga
ir aš duosiu tau daug metų
sulaukti.
27 Tau dar nenuėjus, Aš juos
išgąsdinsiu ir leisiu jiems nusiminti,
pas kuriuos tu ateisi ir visi
tavo priešai turės išbėgioti.
28 Aš nusiųsiu širšes pirm tavęs,
kurios išvarys chiviečius, kanaaniečius
ir chitiečius.
29 Aš neišvarysiu jų per vienus
metus, kad žemė nepasiliktų dyka
ir kad draskančių žvėrių neprivistų
prieš tave.
30 Vieną po kito Aš juos išvarysiu,
kol tu pasidauginsi ir žemę
užimsi
31 ir tavo sienos bus Raudonoji
jūra ir filistiečių jūra ir dykuma
bei Eufrato upė. Nes Aš atiduosiu
to krašto gyventojus į tavo rankas,
kad tu juos pirm savęs
išvarytumei.
32 Nedaryk jokių sutarčių su
jais, ar su jų dievais.
33 Bet neleisk jiems gyventi tavo
žemėje, kad tavęs negundytų prieš
Mane. Nes, jei tu jų dievams tarnausi,
tai tu tikrai pražūsi.

24

Sandoros Patvirtinimas

1 Jis tarė Mozei: "Užlipk pas
Viešpatį, tu ir Aronas, Nadabas
ir Abyhū ir 70 Izraelio
vyresniųjų ir melskite Viešpatį,
iš tolo nusilenkdami.
2 O Mozė pats vienas tesiartina
Viešpačiui ir kitiems neleisk, o
žmonės irgi negali užeiti.
3 Nuėjęs, Mozė pranešė visus
tuos žodžius žmonėms, išdėstydamas
jiems visus nuostatus. Tai atsakė
žmonės vienbalsiai: "Mes
klausysime visų Viešpaties pasakytųjų
žodžių!"
4 Tai užrašė Mozė visus Viešpaties
žodžius ir ryte anksti atsikėlęs,
pastatė jis altorių žemai
kalno papėdėje ir atitiesė
12 akmenų, dvylikai Izraelio
giminių.
5 Ir nusiuntė Izraelio jaunikaičių,
kad imtų jaučių ir aukotų
Viešpačiui deginamųjų
bei padėkos aukų.
6 O Mozė ėmė pusę kraujo ir
įpylė tą į indą ir kita puse
apšlakstė altorių.
7 Tada jis pasiėmė Sandoros
knygas, paskaitė jas visiems žmonėms
ir kai jie pareiškė, kad jie visa
darysią, klausydami, ką Viešpats
jiems liepęs,
8 tai ėmė Mozė tą kraują ir
apšlakstė tuomi žmones, tardamas:
"Štai yra kraujas Sandoros, kurią
Viešpats šiais žodžiais su jumis
padarė."
9 Tai užkopė ant kalno Mozė,
Aronas, Nadabas, Abyhū ir anie 70
Izraelio vyresniųjų
10 ir išvydo Izraelio Dievą. Po
Jo kojomis buvo matyti lyg koksai
gražus safyras ir kaip išsigaidryjęs
dangus.
11 Bet Dievas nekėlė Savo rankos
prieš Izraelio vadovus. Jie matė
Dievą ir tada jie valgė bei gėrė.

12 Ir Viešpats tarė Mozei: "Už-
kopk pas Mane ant kalno ir pasilik
čia, kad tau duočiau akmens len-
teles su įstatymais ir įsakymais,
kuriuos Aš surašiau, kad tu juos
pamokytumei."
13 Tai pasiruošė Mozė ir jo tarnas
Jošua ir užkopė ant Dievo kalno
14 ir tarė vyresniesiems: "Pasili-
kite čia tol, kol mudu pas jus
sugrįšiva. Štai Aronas bei Chūris
yra pas jus. Jei kas turi kuo pa-
siskųsti, tai tesikreipia į juodu."
15 O Mozei ant kalno užlipus, de-
besys uždengė kalną.
16 Ir Viešpaties šlovė pasirodė ant
Synajo kalno, apslėpdama jį še-
šias dienas. O septintąją dieną
Dievas pasišaukė Mozę iš debesies.
17 O Viešpaties šlovė atrodė
Izraelio sūnų akims lyg ėdanti ug-
nis kalno viršūnėje.
18 Ir Mozė, įėjęs į debesį,
užkopė į kalno viršūnę ir pasiliko
viršūnėje 40 dienų ir 40 nakčių.

25

Aukos, Sandoros Skrynia, Altorius, Žvakidė

1 Ir Viešpats kalbėjo su Moze,
tardamas:
2 "Pasakyk Izraelio sūnums, kad
jie Man atneštų aukų ir pri-
imkite kiekvieno iš širdies duo-
damą geros valios auką.
3 Priimkite iš jų tokias aukas,
auksą, sidabrą, skaistvarį,
4 mėlyną, raudonai melsvą,
skaisčiai raudoną ir baltą drobę,
ožkų plaukus,
5 rudus ožių kailius, obšrų
kailius, geriausius cėdrų medžius,
6 lempoms aliejų, brangias žo-
leles tepalams, skaniai kvepiančias
žoleles smilkalams,
7 brangius onikso akmenaičius,
įstatytus akmenaičius vyskupo
viršutinei skraistei bei skydeliui.
8 O jie turės Man šventovę su-
statyti, kurioje Aš jų tarpe
gyvenčiau.
9 To pastato pavyzdį su
įrengimais Aš parodysiu, kokį
turite pastatyti.
10 Padarykite cėdro medžio skry-
nią, pustrečio masto ilgą, pus-
antro masto plačią ir pusantro
masto augštą.
11 Aptraukite ją geriausiuoju
auksu iš vidaus ir iš viršaus ir pa-
darykite auksinį vainiką viršuje
aplinkui.
12 Ir nuliejęs keturias ąsas, pri-
taisyk jas prie visų keturių
kampų taip, kad dvi ąsi vienoje
pusėje ir dvi kitoje pusėje kabėtų.
13 Taip pat padaryk kartis iš cėdro
medžio ir aptrauk jas auksu.
14 Prakišk kartis abipusiai pro
ąsas, kad ją būtų galima pa-
kelti ir panešti.
15 Kartis palikite ąsose ir jų
neištraukite.
16 Į tą skrynią turi įdėti
liudyjimą, kurį Aš tau duosiu.
17 Taip pat turi padaryti malonės
sostą iš geriausiojo aukso, pus-
trečio masto ilgą, pustrečio masto
platų.
18 Ir turi padaryti du kerubu iš
skaisčiausio aukso prie abiejų
galų malonės sosto,
19 kad vienas kerubas būtų prie
vieno galo, antrasis prie antrojo galo
ir taip būtų du kerubu prie ma-
lonės sosto galų.
20 O kerubai turi turėti augštai
viršuje išskėstus sparnus, kad juodu
savo sparnais malonės sostą ap-
dengtų, atsikreipusiu vienas prieš
kitą ir žiūrėdamu į malonės
sostą.
21 Malonės sostą uždėk viršuje
ant skrynios ir įdėk į skrynią
liudyjimą, kurį Aš tau duosiu.
22 Iš tos vietos Aš tau liudysiu ir
su tavimi kalbėsiu, būtent iš ma-
lonės sosto tarp dviejų kerubų,
kuriuodu ant liudyjimo skrynios
yra, visa tau įsakydamas dėl
Izraelio sūnų.
23 Dar ir stalą iš cėdro medžio
turi padirbti, dviejų mastų ilgą,
vieno masto platų ir pusantro
augštą.
24 Ir tą turi aptraukti geriau-
siuoju auksu ir auksinį vainiką
aplinkui padaryti
25 ir plaštakos platumo briauną

su auksiniu vainiku aplink briauną
26 ir keturias auksines ąsas,
pritvirtintas prie visų keturių
kampų ties stalo kojomis.
27 Ąsos turi būti po pat briau-
nomis, kad kartis būtų galima
įkišti ir jomis stalą panešti.
28 Kartis turi padaryti iš cėdro
medžio ir auksu aptraukti stalui
nešioti.
29 Taip pat iš gryno aukso turi
padaryti dubenius, kaušus, puodu-
kus ir ąsočius geriamosioms au-
koms aukoti.
30 Visuomet padėk Man ant to
stalo aukojamąją šventąją
duoną.
31 Dar turi nusikalti iš plono
gryno aukso lempą, kurios lie-
muo būtų su vamzdeliais, tau-
rėmis, buoželėmis ir gėlėmis, viskas
iš vieno gabalo.
32 Lempa turi turėti šešis
vamzdelius, po tris vienoje ir kitoje
pusėje.
33 Kiekvienas lempos šešių
vamzdelių turi turėti po tris atvi-
ras taures su buoželėmis ir gėlėmis.
34 O lempos liemuo turi turėti ke-
turias atviras taures su buoželėmis
bei gėlėmis.
35 Lempos šešių vamzdelių
apačioje turi būti po viena buoželė
po dviejų vamzdelių.
36 Tiek vamzdeliai, tiek buoželės
turi būti nukalti iš gryno aukso.
37 O viršuje padaryk septynius
žiburius, šviečiančius į priekį.
38 Žnyplės ir kevalėliai irgi turi
būti iš gryno aukso.
39 Visa tai su visais priedais turi
padaryti iš šimto svarų geriau-
siojo aukso.
40 Ir žiūrėk, kad visa tai padary-
tumei pagal pavyzdį, kurį re-
gėjai ant kalno.

26

Šventoji Pastogė

1 Šventąją pastogę turi pa-
daryti iš dešimties baltų su-
suktų siūlų drobės kaurų,
mėlynos, melsvai raudonos ir rau-
donos purpuros su meniškai išsiu-
vinėtais kerubais.
2 Kauras turi būti 28 mastų il-
gas, keturių mastų platus. Visi
turi būti to paties didumo.
3 Kaurus tu susegsi po penkis,
vieną prie kito,
4 kad vieną su kitu surištumei
ir abipusiai turi padaryti ąsales
prie rumbo iš mėlynos purpuros
5 po penkias dešimtis prie kiek-
vieno kauro tojo pačioje vietoje, kad
vieną su kitu surištumei
6 ir 50 auksinių kabių pada-
ryti, kad kaurus vieną su kitu su-
kabintumei ir pastogę iš jų
padarytumei.
7 Uždanga turi būti padaryta iš
ožkų plaukų iš vienuolikos ga-
balų pastogei apdengti.
8 Kauras turi būti 30 mastų il-
gas, 4 mastų platus, visi 11 to pa-
ties didumo.
9 Penkis suraišiok vieną prie
kito ir šešis vieną prie kito, kad
šeštasis dvigubai uždengtų pa-
stogės priešakį.
10 Prie kiekvieno kauro rumbo
turi pridėti po 50 raištelių, kuriais
kaurus vieną su kitu suraišiosi.
11 Taipgi turi padaryti 50 varinių
ąselių, pro kurias praversi raiš-
telius ir visus sutrauksi į vieną,
kad viena pastogė pasidarytų.
12 Bet kas pastogės kaurų per-
tenka, duok vienam kaurui per pusę
pertekti pastogės užpakalyje,
13 kad abipusiai pertektų po
mastą ir uždengtų pastogės abu
šonu.
14 Ant viršaus šio uždangalo pa-
daryk dar kitą dangalą iš
rausvų avinų kailių ir ant šio
dar kitą iš obšrų kailio.
15 Lentas šiems namams, kurios
stačios stovėtų, imk iš akacijų
medžio.
16 Viena lenta turi būti 10 mastų
ilga ir pusantro masto plati.
17 Kiekviena lenta turi turėti po
dvi sąsagas, kad vieną su kita
būtų galima sukabinti. Taip turi
padirbti visas lentas tiems namams.
18 Dvidešimt jų stovės pietų
pusėje.

19 Tos turi turėti 40 sidabrinių pakojų, po dvi koji po kiekviena lenta, ties jų dviem sąsagomis.
20 Taip turi stovėti ir antroje, šiaurės pusėje 20 lentų
21 su 40 sidabrinių kojų, po dvi koji po kiekviena lenta.
22 O namų gale vakarų pusėje turi šešias lentas padaryti.
23 Be to, dvi lenti užpakalyje abiem namų kampam,
24 kad abidvi su savo galine lenta iš apačios į viršų susileistų ir viršuje lygiai susieitų ir susikabintų,
25 kad 8 lentos būtų su savo sidabrinėmis kojomis, esant jų iš viso 16, po dvi po kiekviena lenta.
26 Ir turi užkaiščius lentoms iš akacijos medžio padaryti, penkis vienam namų šonui,
27 taip pat penkis namų lentoms antrojo šono ir penkis namų galo lentoms, vakarų pusėje.
28 O užkaiščius turi perkišti ties lentų viduriu, nuo vieno ligi kito galo.
29 Lentas turi aptraukti auksu ir jų ąsas iš aukso padaryti, pro kurias užkaiščius turi prakišti.
30 Užkaiščius irgi turi auksu aptraukti ir šitaip turi sustatyti tuos namus pagal pavyzdį, kurį tu matei ant kalno.
31 O turi padaryti ir užkabą iš mėlynos, melsvai rausvos ir raudonos purpuros bei susuktų baltų siūlų drobės su dailiai išsiuvinėtais kerubais.
32 Ir turi ją pakabinti ant keturių akacijos medžio stulpų auksinėmis kabėmis, kurie auksu aptraukti ir ant keturių sidabrinių kojų stovi.
33 Užkabą turi kabėmis pakabinti ir liudyjimo skrynią už užkabos padėti, kad šventoji vieta būtų atskirta nuo švenčiausiosios.
34 O malonės sostą turi pastatyti ant liudyjimo skrynios švenčiausioje vietoje.
35 Bet stalą pastatyk lauke už užkabos ir lempą ties stalu, atkreiptą į namų pietus su stalu šiaurėje.
36 Ir pastogės durims turi padaryti užkabą iš mėlynos, melsvai rausvos ir raudonos purpuros bei susuktų baltų siūlų drobės.
37 O užkabai turi padaryti penkis stulpus iš akacijos medžių su auksinėmis ąsomis, auksu aptraukti ir nuliedinti jiems penkias kojas iš vario.

27

Deginamųjų Aukų Altorius, Šventorius, Aliejus

1 Iš akacijų medžio turi pastatyti keturkampį altorių, penkių mastų ilgą bei platų ir trijų mastų augštą.
2 Ant visų keturių kampų turi uždėti ragus ir jį variu aptraukti.
3 Iš vario turi padaryti puodus pelenams, grandiklius, dubenius, trišakes, anglininkus ir visus jo indus,
4 kryžminius grotelius kaip tinklą su keturiomis vario ąsomis prie keturių kampų.
5 Prikabink tuos grotelius viduryje tarp viršaus ir apačios altoriaus.
6 Taip pat padaryk akacijų medžio kartis altoriui ir aptrauk jas variu.
7 Kartis perkišk per ąsas abipusiai altoriaus, kad jį paneštumei.
8 Ir taip turi jį iš lentų padaryti, kad vidurys tuščias būtų, kaip tau ant kalno parodyta buvo.
9 Taip pat ir šventorių turi šiems namams padaryti, apkabą iš baltų susuktų siūlų drobės vienoje pusėje šimtą mastų ilgą link pietų
10 ir dvidešimtį stulpų ant dvidešimt varinių kojų su sidabro kabėmis ir skersinėmis.
11 Šiaurėje taip pat turi būti apkaba šimtą mastų ilga, dvidešimt stulpų su vario kojomis, sidabro kabėmis ir skersinėmis.
12 Bet vakarų pusėje apkaba turi būti 50 mastų ilga ir 10 stulpų ant 10 kojų.

13 O rytų pusėje turi būti šven-
torius 50 mastų,
14 kad apkaba būtų iš vienos
pusės 15 mastų su trimis stulpais
ant trijų kojų
15 ir iš kitos pusės irgi 15 mastų
su trimis stulpais ant trijų kojų.
16 O šventoriaus durų užkaba
turi būti 20 mastų plati, išausta iš
mėlynos, melsvai rausvos ir rau-
donos purpuros bei susuktų
baltų siūlų drobės su keturiais
stulpais ant keturių kojų.
17 Visi šventoriaus stulpai turi
turėti sidabrines kabes ir turi būti
sujungti sidabro skersinėmis ir jų
kojos turi būti varinės.
18 Šventorius turi būti 100
mastų ilgas, 50 platus, 5 mastų
augštas, susuktų baltų siūlų
drobės ir jo kojos turi būti varinės.
19 Visi namų prietaisai viso-
kioms apeigoms su gembėmis ir vi-
sos šventoriaus vinys turi būti
varinės.
20 Įsakyk Izraelio sūnums
skaidriausį aliejų, išspaustą iš
alyvų, atnešti lempoms pripilti,
kad jos nuolat šviestų
21 surinkimo pastogės laukinėje
pusėje užkabos, kuri prieš liu-
dyjimo skrynią kaba. Aronas ir jo
sūnūs turi žiūrėti, kad lempos
degtų nuo vakaro ligi rytui. Tai
turi būti Izraelio sūnų ir jų
vaikų vaikų amžina pareiga.

28

Kunigo Apranga

1 Pasiimk Aroną, savo brolį
iš Izraelio sūnų ir jo sūnus Na-
dabą, Abyhų, Eleacarą pas
save, kad jie būtų Mano kunigais.
2 Padaryk šventus rūbus Aronui,
savam broliui, kad jie būtų gražūs
ir didingi.
3 Ir kalbėk su visais išmintingos
širdies esančiais, kuriuos Aš išmin-
ties dvasia papildžiau, kad pada-
rytų rūbus Arono įšventinimui,
kad jis Mano klebonu būtų.
4 Jo apranga turi susidėti iš krū-
tinės skydelės, skraistės, viršutinio
apsiausto, jupos, nuometos ir juos-
tos. Tokius šventus rūbus jie turi
padaryti tavo broliui Aronui ir jo
sūnums, kad Mano kunigais būtų.
5 O tiems padaryti jie teima
aukso, mėlynos ir raudonos pur-
puros, šviesiai raudonos ir baltos
drobės.
6 Viršutinis apdaras turi būti pa-
darytas iš aukso, meniškai, iš mė-
lynos ir raudonos purpuros - ir
šviesiai raudonos bei baltos drobės,
7 ant abiejų pečių sukabina-
mas ir abipusiai surišamas.
8 Taip pat ir juosta turi būti pa-
daryta meniškai iš aukso, mėlynos
ir raudonos purpuros ir šviesiai rau-
donos bei baltos drobės.
9 Ir turi paimti du onikso ak-
menėliu ir ant jų įrašyti Izraelio
sūnų vardus,
10 po šešis ant kiekvieno iš eilės
užgimimo tvarka.
11 Tai turi atlikti akmenėlių dro-
žėjai, kurie antspaudus daro, kad
jie juos auksu gražiai aptvertų.
12 Ir tuodu turi užkabinti ant pe-
čių ant viršutiniojo apdaro izrae-
litų atminčiai. Tenešioja Aronas
jų vardus ant savo abiejų pe-
čių, kad Viešpats jų atsimintų.
13 Padaryk ir dvi sagas iš aukso,
14 ir dvi geriausiojo aukso gran-
dinėli dviem galais ir prikabink tas
prie sagų.
15 Krūtinės skydelę padaryk dai-
liai Dievo valiai suvokti, kaip vir-
šutinį apdarą iš aukso, mėlynos
ir raudonos purpuros, šviesiai rau-
donos ir baltos drobės.
16 Skydelė turi būti dvilinka, ke-
turkampė, vieną sprindį ilga ir
vieną sprindį plati.
17 O tą turi apsagstyti ketu-
riomis eilėmis brangiųjų akme-
nėlių. Pirmoje eilėje tebūna sardis,
topazas ir smaragdas,
18 antroje eilėje rubinas, safyras,
deimantas,
19 trečioje jacintas, agatas,
ametistas,
20 ketvirtoje turkisas, oniksas,
jaspis. Jie turi būti auksu aptverti
visose eilėse.
21 Tai yra 12 akmenėlių pagal

Izraelio gimines, kuriuose akme-
naičių drožėjai dailiai įrašys po
vieną giminės vardą.
22 Ir geriausio aukso grandinėles
turi padaryti, supintų narių su
dviem galais
23 ir du auksiniu žiedu ir prisegti
tuodu prie skydelės kampų.
24 Grandinėles prikabink prie
žiedų, kurie yra prikabinami prie
skydelės kampų.
25 O grandinėlių antru galu turi
prisegti ant pečių prie apatinio
rūbo priešakyje.
26 Ir dar du žiedu turi padaryti
skydelės kampams iš vidurio pri-
segti prie viršutinio apdaro.
27 O dar ir du kitu žiedu turi pa-
daryti ir prisegti juos apačioje prie
antpečių rumbo viršum juostos.
28 O skydelę ir jos žiedus reikia
pririšti mėlynais raišteliais prie
apdaro žiedų, kad dailiai prie
viršutinės skraistės prigultų
ir skydelė nuo apdaro
neatsipalaiduotų.
29 Taip turi Aronas Izraelio var-
dus nešioti skydelėje prie savo šir-
dies, eidamas į šventovę, kaip
amžiną atminimą Viešpaties
akivaizdoje.
30 Ir turi įdėti į krūtinės sky-
delę ŠVIESĄ IR TIESĄ, kad tai
būtų prie Arono širdies, jam ei-
nant į šventovę Viešpaties aki-
vaizdon, kad jis nešiotų Izraelio
sūnų tarnybinę skydelę Viešpa-
ties akivaizdoje visą laiką.
31 Apatinis apdaras po skraiste
turi būti padarytas vien iš mėlynos
purpuros.
32 O viršuje viduryje turi būti
skylė su užlenktu rumbu, kad
nesuplyštų.
33 Prie apatinės siūlės aplinkui turi
prisiūti granatus, padarytus iš mė-
lynos ir raudonos purpuros ir švie-
siai raudonos drobės, su auksiniais
varpeliais jų tarpuose,
34 kad būtų granatas ir varpelis,
granatas ir varpelis prie visos apa-
tinės siūlės aplinkui.
35 Aronas turi tuo apsivilkti tar-
naudamas, kad jų skambėjimas
būtų girdimas Viešpaties akivaiz-
doje, jam įeinant ir išeinant iš
šventovės, kad nenumirtų.
36 Padaryk ir gėlytę, prie kaktos
nešiojamą, iš geriausio aukso ir
įrašyk į ją auksakalio rai-
dėmis VIEŠPATIES ŠVENTASIS
37 ir pririšk ją mėlynu raišteliu
nuometos priešakyje,
38 Aronui ant kaktos, kad jis ne-
šiotų nusidėjimus sąryšyje su
atnešamomis šventomis aukomis
Izraelio sūnų ir kad jis tą ant
savo kaktos visada nešiotų, su-
derindamas juos su Viešpačiu.
39 Ankštąjį apdarą turi pasiū-
ti iš baltos drobės ir nuometą iš
baltos drobės ir auksu išsiuvinėti
juostą.
40 O Arono sūnums turi pasiūti
apdarus, juostas ir nuometas, kurie
dailiai ir puošniai atrodytų.
41 Ir tais turi aprėdyti savo brolį
Aroną ir jo sūnus. Patepk juos ir
jų rankas, paskirk juos ir pašven-
tink juos, kad būtų Mano kunigais.
42 Taip pat turi jiems pasiūti mar-
škones kelnes, kuriomis savo kūno
gėdą pridengtų nuo blauzdų
ligi strėnų.
43 Ir Aronas su savo sūnumis turi
jas apsivilkti, eidami į surinkimo
pastogę arba eidami prie altoriaus
tarnauti šventovėje, kad nešiotų
savo nusidėjimus ir nenumirtų. Tai
yra jo ir jo sūnų amžinos pareigos.

29

Kunigo ir Altoriaus Įšventinimas,
Kasdieninė Auka

1 O ir tai yra, ką tu jiems turi
daryti, kad jie Man į kunigus pa-
šventinti būtų. Imk jauną jau-
tuką bei du avinu be kliaudo,
2 neraugintos duonos ir nerau-
gintų papločių, aliejumi pateptų,
ir neraugintų ragaišių su alie-
jumi, visa tai kepdamas iš kvie-
tinių miltų,
3 į pintinį turi tai įdėti ir
pintinį atnešti su jautuku ir dviem
avinam
4 ir Aroną su jo sūnumis prie
surinkimo pastogės privesti ir van-
deniu numazgoti.

5 Tada paimk rūbus, aprėdyk
Aroną ankštuoju apdaru, purpu-
ros apdaru ir viršutine kunigo
skraiste ir skraistės skydele ir
apjuosk jį juosta
6 ir ant jo galvos uždėk nuo-
metą su šventuoju vainiku
7 ir imk pašventinto aliejaus ir
užpilk to ant jo galvos, jį
pašventindamas.
8 O jo sūnus irgi turi atsivesti ir
juos ankštuoju apdaru aprėdyti
9 ir juos, kaip Aroną apjuosti
juostomis ir jiems nuometas uždėti,
kad jie kunigais amžiams pasi-
liktų ir rankų patepimu juos
pašventinti.
10 Tada privesk jautuką prie
surinkimo pastogės ir Aronas su
savo sūnumis turi rankas uždėti ant
jautuko galvos
11 ir tada turi pamušti tą jau-
tuką Viešpačiui prie surinkimo
pastogės durų.
12 Savo pirštu paimk to kraujo ir
padažyk tuo altoriaus ragus, o
visą likusį kraują išliek prie
altoriaus papėdės.
13 Visus taukus turi nuimti nuo
žarnų ir tinklelį nuo kepenų
bei abu inkstu, taukais apaugusiu,
ir tuos ant altoriaus uždegti.
14 Bet jautuko mėsą, odą ir
mėšlus turi lauke už stovyklos ug-
nimi sudeginti, nes tai yra auka už
nuodėmes.
15 Bet vieną tų avinų tu turi
imti ir Aronas su savo sūnumis turi
savo rankas ant to avino uždėti.
16 Ir tada tu turi jį pamušti ir jo
kraujo paimti ir visą altorių
apšlakstyti.
17 Bet aviną turi supjaustyti į
gabalus ir jo vidurius bei blauzda-
kaulius numazgoti ir ant jo gabalų
bei galvos uždėti
18 ir visą aviną uždegti ant
altoriaus, nes tai yra deginamoji
auka Viešpačiui, skanaus kvapo
ugnis Viešpačiui.
19 O antrąjį aviną turi imti
ir Aronas su savo sūnumis turi savo
rankas ant jo galvos uždėti
20 ir turi jį papjauti ir jo kraujo
paimti ir Aronui bei jo sūnums ant
jų dešinės ausies kremzlės ir ant
dešinės rankos nykščio ir ant de-
šinės kojos didžiojo piršto užtepti
ir tuo pačiu altorių iš visų pusių
apšlakstyti
21 ir turi imti to kraujo nuo alto-
riaus ir pašventintojo aliejaus ir
Aroną ir jo rūbus ir jo sūnus ir
jų rūbus apšlakstyti, tai bus jis ir
jo rūbai bei jo sūnūs su savo rūbais
pašventinti.
22 Po to turi imti avino taukus,
uodegą ir taukus nuo vidurių,
tinklelį nuo kepenų ir abu ink-
stu su jų taukais ir dešinį petį,
nes tai yra pašventinimo avinas,
23 ir vieną duonos kepalą ir
vieną aliejaus ragaišį ir vieną
paplotį iš neraugintos duonos
pintinio, Viešpaties akivaizdoje
esančio
24 ir atiduok visa tai į Arono ir
jo sūnų rankas, Viešpačiui
paaukoti.
25 Po to paimk tai iš jų rankų,
uždek tai ant altoriaus deginamajai
aukai, Viešpaties saldžiam kvapui,
kadangi tai Viešpaties ugnis.
26 Ir tada imk Arono įšven-
tinimo avino krūtinę ir pakel-
damas, pašventink Viešpaties aki-
vaizdoje ir tatai bus tavoji dalis.
27 Taip pat pašventink avino
įšventinimo dalis, kurios priklau-
so Aronui ir jo sūnums, krūtinę, kuri
buvo pašventinta ir aukų petį.
28 Ir toji Izraelio aukų dalis vi-
suomet turės tekti Aronui ir jo sū-
nums, kadangi tai yra dėkojimo
auka, atnešama Izraelio sūnų
Viešpačiui.
29 Bet šventieji Arono rūbai po jo
turi atitekti jo sūnums, kad jie tuose
ir jų rankos pašventinti ir įstatyti
būtų.
30 Kas iš jo sūnų jo vietoje ku-
nigu bus, tas turės juos vilkėti sep-
tynias dienas, eidamas į surinkimo
pastogę tarnauti šventovėje.
31 Įšventinimo avino mėsą turi
imti ir virti šventoje vietoje.

32 O Aronas su savo sūnumis turi
valgyti to avino mėsos su duona iš
pintinio prie surinkimo pastogės
durų.
33 Jie turi tai valgyti savo
nuodėmių atleidimui įgyvendinti,
būdami įstatyti ir pašventinti.
Niekas kitas neturi to valgyti, ka-
dangi tai šventa.
34 O jei kas liktų tos šventosios
mėsos ar duonos ligi rytojaus, tai
reikia tai sudeginti ugnimi ir ne-
valgyti, kadangi tai šventa.
35 Septynias dienas turi trukti
Arono ir jo sūnų įšventinimas ir
visa, ką įsakiau, turi atlikti.
36 Kas dieną turi pamušti po
jautį nuodėmėms atleisti. Alto-
rių turi pašventinti, jį suderin-
damas, kad jis pašventintas būtų.
37 Septynias dienas turi altorių
suderinti ir šventinti, kad jis pasi-
darytų švenčiausiuoju altoriumi.
38 Taip turi daryti su altoriumi.
Kas dieną turi ant altoriaus dve-
jetą mitulių aukoti,
39 vieną avinėlį rytmečiais,
kitą pavakarėje.
40 Su pirmuoju avinėliu aukok du
svaru kvietinių miltų, sumaišy-
tus su kvorta alyvų aliejumi
ir geriamųjų aukų vieną
kvortą vyno.
41 Su antruoju avinėliu pavaka-
rėje padaryk taip pat, kaip su val-
gymo ir gėrimo auka ryte padarei,
uždegdamas saldaus kvapo ugnį
Viešpačiui.
42 Tai yra kasdieninė auka degi-
nimo jūsų ainiams už surinkimo
pastogės durų Viešpačiui, kur Aš
jums pasirodysiu ir su tavimi
kalbėsiu.
43 Čia Aš Izraelio sūnus aplan-
kysiu ir pastogė bus pašventinta
Mano šlove.
44 Taip Aš pašventinsiu surin-
kimo pastogę su altoriumi ir Aroną
su sūnumis pašventinsiu Sau į
kunigus.
45 Ir Aš gyvensiu Izraelio sūnų
tarpe ir būsiu jų Dievu,
46 kad jie žinotų Mane esantį
Viešpatį, jų Dievą, kuris juos
iš Egipto išvedęs, kad Aš jų tarpe
gyvenčiau: Aš Viešpats, jųjų
Dievas."

30

Smilkymo Altorius, Praustuvė, Aliejus, Smilkalai

1 Dar ir smilkymo altorių iš
akacijos medžio turi padaryti, kad
ant to smilkoma būtų,
2 vieno masto platų, ketur-
kampį, dviejų mastų augštą
su jo ragais.
3 Ir turi jį geriausiuoju auksu
aptraukti, jo viršų, sienas aplink
ir jo ragus. Aplink jį turi padaryti
aukso vainiką
4 ir dvi aukso ąsi abipusiai po
vainiku, pro kurias galėtumei kartis
prakišti ir panešti.
5 Kartis irgi reikia iš akacijos
medžio padirbti ir auksu aptraukti.
6 Pastatyk tą prie užkabos, už
kurios yra liudyjimo skrynia su ma-
lonės sostu viršuje, iš kurio Aš tau
liudysiu.
7 Ir Aronas turi ant to smilkyti
geras smilkymo žoles kas rytą, kai
lempas paruošia.
8 Taip pat, lempas vakare už-
degdamas, turi smilkalais smilkyti.
Tai bus jūsų vaikų vaikų pa-
reigos kasdien Viešpačiui smilkyti.
9 Svetimų smilkalų ant to ne-
turite smilkyti, neigi deginamųjų,
valgomųjų ar geriamųjų
aukų aukoti.
10 Vieną kartą į metus turi
Aronas ragus suderinti, imdamas
kraują už nuodėmes. Tai yra
jūsų vaikų vaikų metinės su-
derinimo pareigos, kadangi tai yra
Viešpačiui pats švenčiausiasis."
11 Ir Viešpats kalbėjo su Moze,
tardamas:
12 "Kai Izraelio sūnus suskaitysi,
tai kiekvienas jų turi duoti mo-
kestį Viešpačiui savo sielai iš-
pirkti, kad jų neužpultų kokia
sloga, kai bus suskaityti.
13 Kiekvienas suskaitytasis turi

mokėti pusę šekelio sidabro pagal
šventovės svorį ir tai turi būti auka
Viešpačiui.
14 Tokią auką Viešpačiui turi
duoti visi, kurie yra 20 ar daugiau
metų amžiaus.
15 Už savo sielos suderinimą
turtingasis neprivalo daugiau Vieš-
pačiui mokėti kaip pusės šekelio,
dovanodamas, o beturtis turi mok-
ėti nemažiau.
16 O tuos suderinimo pinigus iš
Izraelio sūnų turi surinkti surinki-
mo pastogės išlaikymui, kad Izrae-
lio sūnūs atsimintų, jog Viešpaties
akivaizdoje jie gauna atleidimą
savo sieloms."
17 Ir Viešpats kalbėjo su Moze,
tardamas:
18 Tu turi ir varinę praustuvę pa-
daryti su varinėmis kojomis plovi-
mui ir ją pastatyti tarp surinkimo
pastogės ir altoriaus ir vandens į
ją įpilti,
19 kad Aronas su savo sūnumis
joje savo rankas ir kojas
nusiplautų,
20 eidami į surinkimo pastogę
ar prie altoriaus Viešpaties ugnimi
patarnauti,
21 kad nenumirtų. Tai tebūna jo
ir jo ainių amžina pareiga.
22 Ir Viešpats kalbėjo su Moze,
tardamas:
23 "Imkis geriausių ir skaniai
kvepiančių žolių 12 svarų
brangiausios miros, pusę tiek, 6
svarus cinamonų ir 6 svarus
kalmusų,
24 12 svarų kasijos pagal šven-
tovės svorį ir 4 litrus alyvme-
džių aliejaus.
25 Iš tų padaryk šventą alie-
jų šventinimui, kaip tai padaro
vaistininkai
26 ir tuo turi pašventinti surinki-
mo pastogę bei liudyjimo skrynią,
27 stalą ir visus jo indus,
lempą su visais prietaisais ir smil-
kymo altorių,
28 deginamųjų aukų altorių
su visais indais, praustuve ir jos
pakojomis
29 ir taip turi juos pašventinti, kad
perdėm būtų šventi, nes kas juos
norės paliesti, tas turės būti
pašventintas.
30 Aroną ir jo sūnus taip pat
pašventink, kad jie būtų šventi ir
Man tarnautų kaip kunigai."
31 Ir turi su Izraelio sūnumis kal-
bėti ir tarti: "Šis tepamasis aliejus
turi Man šventas būti, kurį jūsų
vaikai turės vartoti per kartų
kartas.
32 Ant žmogaus kūno jo nereikia
lieti ir jam lygaus negaminti, nes jis
yra šventas ir šventas jis turi ir jums
būti.
33 Kas tokį gamins arba kitam
duos, tas bus išgaišintas iš savo
žmonių."
34 Ir Viešpats tarė Mozei: "Imkis
skaniai kvepiančių žolių, bal-
zamo, stakto, galbano ir
skaidriųjų sakų, visų to pa-
ties kiekio,
35 sumaišyk juos vaistininkų
būdu, kad būtų gryni ir šventi
smilkymui
36 ir smulkiai sugrūdęs, padėk tai
prie Liudyjimo pastogės, kur Aš
jums apsireikšiu. Ir tai turi būti jums
labai šventi smilkalai.
37 Sau tokių smilkalų nesiga-
minkite. Jie teturi būti šventi Vieš-
pačiui vienam.
38 Kas tokių sau pasidarys ir jais
smilkys, tas bus išnaikintas iš savo
žmonių tarpo."

31

Becalėlis, Aholyabas,
Įstaymo Lentelės

1 Ir Viešpats kalbėjo su Moze,
tardamas:
2 "Štai, Aš vardu pasišaukiau
Becalėlį, Chūrio sūnaus Ūrio
sūnų iš Jūdos giminės
3 ir daviau jam Dievo dvasios,
išmintį, protą ir sugebėjimą
visokį darbą dirbti,
4 dailiai išdirbti auksą, sida-
brą, varį,
5 dailiai išpjauti brangius ak-
menaičius ir juos įstatyti, dailiai

nutašyti medžius, atlikti visokiausius darbus.
6 Ir štai Aš jam priskyriau Aholyabą, Achysamako sūnų iš Dano giminės ir įdėjau į jųdviejų širdis visokios išmintingųjų išminties padaryti visa tai, ką Aš tau įsakiau,
7 surinkimo pastogę, liudyjimo skrynią, malonės sostą ant jos ir visus pastogės įrengimus,
8 stalą su indais, gražiąją lempą su prietaisais, smilkymo altorių,
9 deginamų aukų altorių su visais indais, praustuvę su pakojomis,
10 apeiginius rūbus, šventuosius vyskupo Arono ir jo sūnų kunigystės rūbus,
11 pašventinimo aliejų ir smilkalus iš skaniai kvepiančių žolių šventinimui. Juodu padarys visa, ką Aš tau esu liepęs."
12 Ir Viešpats kalbėjo su Moze, tardamas:
13 Pasakyk Izraelio sūnums, kad švęstų Mano sabatą, kuri yra ženklu tarp Manęs ir jūsų vaikų vaikų, kad žinotumėte Mane esantį Viešpatį, kuris jus pašventina.
14 Todėl švęskite Mano šventąją dieną, kadangi ji turi būti jums šventa. Kuris jos nešvęs, tas turės mirte mirti. Kas kokį darbą joje dirbs, to siela bus išnaikinta iš savo žmonių tarpo.
15 Šešias dienas reikia dirbti, o septintoji yra šventoji diena, Viešpaties šventasis poilsis. Kas darbą dirba šventą dieną, turi mirte mirti.
16 Togidėl turi Izraelio sūnūs šventąją dieną švęsti, kad ir jų ainiai švęstų dėl amžinosios sandoros.
17 Ji yra amžinu ženklu tarp Manęs ir Izraelio sūnų. Nes per šešias dienas sutvėrė Viešpats dangų ir žemę, o septintąją Jis ilsėjosi ir atsigaivino."
18 O kai Viešpats buvo iškalbėjęs su Moze ant Synajo kalno, įdavė Jis jam dvi iš akmens daryti liudymo lenteli, į kurias buvo Dievo pirštu įrašyta.

32

Aukso Veršis

1 Žmonės, nesulaukdami Mozės nuo kalno sugrįžtant ir užtrunkantį, susirinko jie prieš Aroną, tardami: "Skubėk mums dievus padaryti, kurie pirm mūsų eitų, kadangi mes nežinome, kas tam žmogui, Mozei, atsitiko, kuris mus iš Egipto žemės išvedė."
2 Aronas atsakė jiems: "Nuplėškite auskarus nuo ausų savo žmonų, sūnų bei dukterų ir atneškite tuos man."
3 Tai nuplėšė visi auksinius auskarus nuo savo ausų ir atnešė tuos Aronui.
4 Ir jis ėmė tuos iš jų rankų, nusibrėžė pavyzdį ir nuliejo veršį. Ir jie tarė: "Tai, Izreali, tavo dievai, kurie jus iš Egipto išvedė."
5 Išvydęs tai, pastatė Aronas jam aukurą ir paskelbė: "Rytoj bus Viešpaties šventė."
6 Kitą rytą jie atsikėlė anksti ir aukojo deginamąją auką ir pridėjo prie tos padėkos auką. Tada jie pasisėdo valgyti ir gerti ir atsikėlę, pradėjo žaisti.
7 Bet Viešpats tarė Mozei: "Eik ir kopk žemyn, nes tavo žmonės, kuriuos tu iš Egipto išvedei, nusidėjo.
8 Jie taip greit nukrypo nuo to kelio, kurį Aš jiems buvau parodęs. Jie pasidarė sau nulietą veršį, lenkiasi prieš jį ir sako— tai, Izrael, tavo dievai, kurie tave iš Egipto išvedė."
9 Ir Viešpats tarė Mozei: "Aš matau, kad tai užsispyrėliai žmonės yra.
10 Dabar leisk Man, kad Aš ant jų užpykčiau taip, kad jie pražūtų, tai Aš padarysiu didelę tautą iš tavęs."
11 Bet Mozė didžiai meldė savo Viešpatį, tardamas: "Viešpatie, kam Tu nori užklupti Savo žmones

Savuoju kerštu, kuriuos Tu jėga ir
galinga ranka iš Egipto žemės
išvedei?
12 Kodėl turėtų egiptiečiai ty-
čiotis, tvirtindami, kad Jis juos jų
pačių pražūčiai išvedė, kad juos
kalnuose išžudytų ir išnaikintų
nuo žemės paviršiaus. Liaukis,
pykdamas Savo kerštu ir pasi-
gailėk jų dėl jų piktenybės.
13 Atsimink Savo tarnų
Abraomo, Izaoko bei Izraelio, ku-
riems Tu Savo vardu prisiekei, pa-
žadėdamas: "Aš jūsų vaikus
padauginsiu kaip žvaigždes danguje
ir duosiu jums visą pažadėtąją
žemę jūsų vaikams, kuri jiems
amžinai priklausys."
14 Taip pasigailėjo Viešpats dėl to
pikto, kurį buvo ketinęs užleisti
Savo žmonėms.
15 Mozė apsisuko ir lipo nuo
kalno žemyn, laikydamas dvi liu-
dyjimo lenteli savo rankoje, ku-
riedvi iš abiejų pusių aprašyti
buvo.
16 O Dievas pats buvo tiedvi pa-
daręs ir į jas Savo pirštu įrašęs.
17 O kai Jošua išgirdo žmones
triukšmingai šūkaujant, tarė jis
Mozei: "Stovykla triukšmauja, lyg
kovodama karo metu."
18 Jis atsakė: "Tai nėra šauksmas
vieno prieš kitą, lyg
laiminčiųjų prieš nugalėtojus, bet
girdžiu dainuojančių šokiuose."
19 O kai jis arčiau prie stovyklos
priėjo ir veršį bei šokius išvydo,
išmetė jis tiedvi lenteli iš savo
rankų, didžiai perpykęs, ir sukūlė
jas kalno apačioje.
20 Tai jis ėmė veršį, kurį jie
buvo pasidarę, sudegino tą ug-
nimi, sutrynė į dulkes, išbėrė
dulkes į vandenį ir davė tą
vandenį Izrelio sūnums išgerti,
21 tardamas Aronui: "Ką pa-
darė tau tie žmonės, kad tu juos
nuvedei prie tokio didelio
nusikaltimo?"
22 Aronas atsakė: "Nepyk, mano
valdove, ir atsileisk, taip didžiai
rūstaudamas. Juk tu žinai, kaip
greiti jie yra pikta padaryti!
23 Jie sakė man, kad aš daryčiau
dievus, kurie pirm mūsų eitų,
kadangi mes nežinojome, kas atsi-
tiko tam žmogui, Mozei, kuris mus
iš Egipto žemės išvedė.
24 Todėl sakiau jiems, kad, kas
aukso turi, tas tenusiima jį ir te-
duodie man ir aš įmečiau tą į
ugnį ir iš to pasidarė veršis."
25 Kai Mozė pamatė, kad žmonės
pakrikę buvo ir nuo Dievo atsimetę,
kadangi Aronas jiems taip pasielgti
leido ir jų priešai iš jų
pasityčiojo,
26 atsistojo jis stovyklos angoje ir
tarė: "Ateikite, kurie Viešpačiui
priklausote." Tai susirinko pas jį
visi Lėvio sūnūs.
27 Ir jis tarė jiems: "Taip kalba
Viešpats, Izraelio Dievas-kiek-
vienas apsijuoskite savo strėnas
kardu ir pervaikščiokite stovyklą
nuo vienų vartų ligi kitų ir žu-
dykite kiekvienas savo brolį, gi-
minaitį ir artimą."
28 Lėvio sūnūs padarė taip, kaip
Mozė buvo jiems įsakęs ir tą
dieną žuvo iš žmonių 3000
vyrų.
29 Tai tarė Mozė jiems: "Šian-
dien jūs pasišventėte savo rankomis
Viešpačiui, užmušdami savo sūnus
ir brolius ir šiandien jūs esate
laiminami."
30 Kitą rytą tarė Mozė žmo-
nėms: "Jūs labai sunkiai nusikal-
tote. Taigi, aš užkopsiu dabar pas
Viešpatį, rasi, jis atleis jums jūsų
nuodėmes."
31 O kai Mozė pas Viešpatį
užlipo, meldė jis: "Tie žmonės di-
džiai nusikalto, auksinius dievai-
čius pasidarydami,
32 taigi, atleisk jiems jų nuo-
dėmes. Jei ne, tai išbrauk ir mane
iš Savo knygų, į kurias įrašei."
33 Viešpats atsiliepė Mozei: "Aš
išbrauksiu tą iš Savo knygų, ku-
ris prieš Mane nusikalsta.
34 Taigi, eik ir vesk tuos žmones
į ten, į kur Aš tau liepiau. Štai,
Mano angelas eis pirm tavęs. O Aš
juos jau nubausiu, kai ateis Mano
laikas."

35 Taip baudė Viešpats tuos žmones už tai, kad veršį pasidirbdino, kurį Aronas jiems buvo padaręs.

33

Mozė Meldžiasi už Žmones, Trokšta Viešpaties Šlovę Pamatyti

1 Viešpats tarė Mozei: "Eik ir keliauk, tu ir tie žmonės iš čia, kuriuos tu iš Egipto išvedei, į tą žemę, kurią Aš Abraomui, Izaokui ir Jokūbui prisiekdamas esu pažadėjęs tavo vaikams tai atiduoti.
2 Ir Aš siųsiu angelą pirm tavęs ir išvarysiu kanaaniečius, amoriečius, chitiečius, pereciečius, chiviečius bei jebūsiečius.
3 Keliauk į šalį, kuri pienu ir medumi sklysta. Aš neeisiu kartu su tavimi, nes jūs esate užsispyrėliai žmonės, Aš galėčiau jus pakelyje išnaikinti.
4 Kai žmonės tuos skaudžius žodžius išgirdo, tai jie labai nusiminė ir nedrįso savo papuošalų užsidėti.
5 Ir Viešpats kalbėjo Mozei: "Sakyk Izraėlio sūnums, kad jie užsispyrėliai žmonės yra, kad Aš juos kada nors ūmai užklupsiu ir išnaikinsiu. Dabar nusiimkite savo papuošalus ir Aš pažiūrėsiu, ką Aš su jumis padarysiu."
6 Taip nusiėmė izraelitai savo papuošalus prie Chorėbo kalno.
7 O Mozė ėmė ir pasistatė pastogę lauke atstu nuo stovyklos ir praminė ją surinkimo pastoge. Ir kas norėjo Viešpaties pasiklausti, tas turėjo išeiti prie surinkimo pastogės stovyklos lauke.
8 Kas kartą, kai Mozė eidavo į pastogę, žmonės atsistodavo ties savo palapinės anga ir sekdavo jį savo akimis tol, kol jis įeidavo į pastogę.
9 Kai Mozė įėjo į pastogę, debesies stulpas nusileido ant pastogės ir atsistojo pastogės angoje ir kalbėjo su Moze.
10 Ir žmonės matė debesies stulpą pastogės angoje esant ir atsikėlę, kiekvienas nusilenkė savo palapinės angoje.
11 Ir Viešpats kalbėjo su Moze veidas į veidą, kaip žmogus su artimu kalba. O kai Mozė grįžo į stovyklą, tai jo jaunasis tarnas Jošua, Nūno sūnus, pastogės neapleido.
12 Ir Mozė tarė Viešpačiui: "Štai, Tu liepei tuos žmones vesti tolyn, bet nepasakei, kurį Tu su manimi siųsti ketini, nors man pareiškei: "Aš pažįstu tave tavo vardu ir tu malonės radai Mano akivaizdoje."
13 Jei radau malonę Tavo akyse, tai parodyk man Savo kelius, kad Tave pažinčiau ir Tavo malonėje pasilikčiau. Atsimink, kad šie žmonės Tavo žmonės yra."
14 Jis atsiliepė: "Mano veidas eis pirm tavęs ir tuo Aš tave vedžiosiu."
15 O jis atsiliepė: "Jei Tavo veidas mums nevadovautų, tai nevesk mūsų iš čia tolyn.
16 Nes iš ko gi mes numanysim, kad Aš ir Tavo žmonės malonę radę Tavo akyse, jei su mumis neeitumei?"
17 Ir Viešpats tarė Mozei: "Kaip tu kalbėjai, taip Aš ir padarysiu, nes tu radai malonės Mano akyse ir Aš tave vardu pažįstu."
18 Mozė tarė tada: "Tai duok man Tavo šlovę pamatyti."
19 Ir Jis atsiliepė: "Aš duosiu Savo malonei pro tavo veidą praeiti ir apreikšiu tau Viešpaties vardą. Aš būsiu maloningas tam, kuriam Aš noriu būti malonigas ir būsiu gailestingas tam, kuriam Aš gailestingas noriu būti.
20 Tu negali matyti Mano veido, nes nė vienas žmogus neišliktų gyvas, kuris regėtų Mano veidą," pridėjo Viešpats.
21 Ir Viešpats dar kalbėjo—"štai, juk yra vietos pas Mane, čia ant uolos turėsi stovėti.
22 Kai Mano šlovė praeis, tai Aš duosiu tau uolos plyšyje stovėti ir Mano ranka tave apdengs, kol Aš praeisiu.
23 Ir kai Aš Savo ranką nuo tavęs nuimsiu, tai tu Mane iš

užpakalio pamatysi, bet Mano veido
niekas negali regėti."

34

Naujos Įstatymo Lentelės, Sandora, Skaistusis Mozės Veidas

1 Ir Viešpats tarė Mozei: "Pa-
sirink dvi akmens lenteli, kaip anos
pirmosios buvo, kad į tas
įrašyčiau tuos žodžius, kurie į
anas dvi įrašyti buvo, kurias tu
sukūlei.
2 Rytoj anksti būk pasiruošęs
užkopti ant Synajo kalno ir stovėti
ties Manimi kalno viršūnėje.
3 Ir nė vienas su tavimi teneuž-
kopie kartu ir tenebūna matytas
aplink visą kalną ir tenegano nė
vieno galvijo ar avių ties kalnu."
4 Ir Mozė išsikirto dvi akmens
lenteli, kaip pirmosios buvo, ir ryte
anksti atsikėlęs, užkopė ant Synajo
kalno, kaip Viešpats jam buvo
įsakęs, pasiėmęs tas dvi akmens
lenteli į savo rankas.
5 Tai nusileido Viešpats debe-
syje ir pasistojo čia pas jį,
apreikšdamas Viešpaties vardą.
6 Ir kai Viešpats pro jo veidą
praėjo, šaukė jis: "Viešpatie, Dieve,
gailestingas ir malonus, kantrus
didžios malonės bei ištikimybės.
7 Tu suteiki Savo malonę tūks-
tančiams, atleisdamas nusidėjimus,
nusikaltimus ir nuodėmes, kurių
Tavo akyse nėra nė vieno, kuris ne-
būtų nekaltas. Tu paieškai tėvų
nusidėjimus vaikų ir ainių tre-
čioje ir ketvirtoje kartoje."
8 Ir Mozė tuoj pat nusilenkė iki
žemės ir meldėsi Jo,
9 tardamas: "Jei malonės radau
Tavo akyse, Viešpatie, tai eikš,
Viešpatie, kartu su mumis, nors jie
yra užsispyrėliai žmonės, kad
mūsų nusidėjimus ir nuodėmes
atleistumei ir mes Tavo kūdikiais
būtume."
10 Ir Jis tarė: "Štai, Aš darysiu
sandorą visų žmonių akivaiz-
doje ir stebuklus, kurių dar ne-
buvo jokioje šalyje ar tautoje ir visi
žmonės, kurių tarpe tu esi, regės
Dievo darbus, nes tai bus stebu-
klinga, ką pas tave padarysiu.
11 Įvykdyk, ką Aš šiandien
įsakiau! Štai, Aš pirm tavęs iš-
varysiu amoriečius, kanaaniečius,
chitiečius, pereciečius, chiviečius ir
jebūsiečius.
12 Saugokis nedaryti jokių su-
tarčių su tos žemės gyventojais,
į kurią tu įeisi, kad jie jūsų
nesugautų savo pinklėmis.
13 Bet tu turi sugriauti jų au-
kurus ir sulaužyti jų dievaičius ir
jų alkas išnaikinti.
14 Nes tu neturi kitam Dievui tar-
nauti. Nes Viešpats yra keršingas,
didžiai baudžiąs už nuodėmes,
15 kad nedarytumei sutarčių
su tos žemės gyventojais ir kad
nevalgytumei jų aukų,
aukojamųjų savo dievaičiams, jei
jie pakviestų, nusidėdami su savo
dievaičiais
16 ir nenupirštumei savo sūnums
jųjų dukterų, kad jie savo die-
vaičiams tarnaudami, neverstų ir
jūsų sūnų prisidėti.
17 Tu neturi pasidaryti sau jokių
lietų dievaičių.
18 Tu turi švęsti neraugintos
duonos šventę, septynias dienas
neraugintos duonos valgydamas,
kaip tau įsakiau, Abibo mėnesio
metu, kadangi tuo metu iš Egipto
išsikėlei.
19 Visi pirmagimiai yra Mano,
visi, kurie gimsta pirmieji patinėliai
galvijų, ar būtų bandos, ar
avių.
20 O asilo pirmdėlį turi vaduoti
avimi. O jei nevaduoji, tai turi nu-
sukti jam sprandą. Visus savo
sūnų pirmagimius turi išpirkti. Ir
nė vienas teneateina Man tuščiomis
pasirodyti.
21 Šešias dienas turi dirbti, o
septintąją dieną švęsti, tą
dieną, nei ardamas, nei
pjaudamas.
22 Sekminių šventę turi švęsti
kviečių pirmonėmis ir derliaus
surinkimo šventę, metams
pasibaigus.
23 Tris kartus į metus turi pa-

sirodyti visi vyrai Viešpačiui,
Izraelio Dievui.
24 Kai aš pagonis iš tavęs išva-
rysiu ir tavo sienas praplėsiu, tai
niekas tavo žemės neužsigeis, ka-
dangi tu tris kartus į metus eisi
augštyn pasirodyti Viešpačiui, savo
Dievui.
25 Kraujo Mano aukų neturi
kartu aukoti su rauginta duona.
Velykų šventės auka neturi pasi-
likti per naktį iki rytojaus.
26 Savo pirmųjų dirvos
vaisių pirmones turi atnešti į
Viešpaties namus. Oželio nevirk
savo motinos piene.
27 Ir Viešpats tarė Mozei: "Su-
rašyk šiuos žodžius, nes tais žo-
džiais Aš padariau su tavimi ir su
Izraelio sūnumis sandorą."
28 Ir jis pasiliko tenai su Viešpa-
čiu 40 dienų ir 40 nakčių, ne-
valgydamas duonos ir negerdamas
vandens. Ir Jis užrašė sandoros
žodžius į tas lenteles, tuos de-
šimtį įsakymų.
29 O kai Mozė parėjo nuo Synajo
kalno, laikydamas tiedvi liudyjimo
lenteli savo rankoje, nežinojo jis,
kad jo veido oda žibėjo, kadangi
Dievas buvo su juomi kalbėjęs.
30 O kai Aronas ir Izraelio sūnus
regėjo veido odą taip žibančią,
bijojosi jie prie jo prisiartinti.
31 Tai prišaukė jiems Mozė ir jie
prisiartino prie jo, Aronas ir su-
rinkimo vyriausieji ir jis kalbėjo
su jais.
32 Veliau priėjo prie jo visi Izrae-
lio sūnūs. Ir jis įsakė jiems visa,
ką Viešpats su juomi ant Synajo
kalno buvo kalbėjęs.
33 Kol Mozė nebuvo užbaigęs su
jais kalbėti, užsidengė jis savo
veidą skepeta.
34 Įeidamas kalbėti su Viešpa-
čiu, jis nusiimdavo skepetą tol, kol
vėl laukan eidavo. Ir kai vėl išėjo su
Izraelio sūnumis kalbėti, kas jam
įsakyta buvo,
35 tai matydavo Izraelio sūnūs jo
veido odą žibant ir jis tada vėl
užsidengdavo savo veidą skepeta
tol, kol eidavo su Juomi kalbėti.

35

Sabata, Aukos Pastogei

1 Mozė susišaukė visų Izraelio
sūnų susirinkimą ir tarė jiems:
"Tai yra, ką Viešpats įsakė jums
vykdyti.
2 Šešias dienas turite dirbti, o
septintąją dieną turite laikyti
šventą. Tai yra Viešpaties poilsio
šventoji diena. Kas tą dieną
dirbs, tas turės mirti.
3 Šventą dieną jūs neturite
ugnies sukurti visuose savo
namuose."
4 Ir Mozė tarė visam Izraelio
sūnų surinkimui: "Tai ir yra, ką
Viešpats jums įsakęs yra.
5 Kiekvienas duokite duoklės
auką Viešpačiui taip, kad ta duo-
klės auka būtų Viešpačiui iš geros
valios atnešama, auksas, sidabras,
varis,
6 mėlynos ir raudonos purpuro
medžiagos, šviesiai raudonos me-
džiagos, baltos drobės ir ožkos
plaukai,
7 rudi avinų kailiai, obšrų
kailiai ir akacijų medžiai,
8 aliejus lempoms, brangios žolės
tepalams ir skanaus kvapo
smilkalams,
9 onikso brangūs akmenėliai ir
įstatyti akmenėliai kunigo skrais-
tei ir skydelei.
10 Ir kas iš jūsų yra sugebąs,
tas teateina ir tedirba, ką Vieš-
pats yra įsakęs,
11 būtent, namus su jų pastoge
ir užkabomis, ąsomis, lentomis,
užkaiščiais ir pakojomis,
12 skrynią su kartimis, malonės
sostą ir užkabą,
13 stalą su jos kartimis ir su vi-
sais jo indais ir šventosios duonos
kepalais,
14 apsišvietimui lempą su visais
prietaisais ir žvakėmis bei aliejų
žvakėms,
15 smilkymo altorių su kar-
tėmis, tepalą ir skaniai kvepian-
čias žoles smilkymui, namų angos
uždangą,
16 deginamųjų aukų alto-

rių su jo variniu tinkleliu, kar-
timis, visais indais, mazgotuve ir jos
pakoje,
17 prieangio užkabą su jo stul-
pais ir pakojėmis ir prieangio angos
užkabą,
18 namų ir prieangio vinis ir jų
stulpus,
19 rūbus šventovės apeigoms,
šventuosius Arono klebonystės rū-
bus su jo sūnų kunigystės rūbais."
20 Tada išsiskirstė visas susirin-
kimas nuo Mozės
21 ir visi, kurie mielai ir iš geros
valios davė, atėjo ir atnešė duoklės
auką Viešpačiui surinkimo pa-
stogei išlaikyti ir šventiesiems
apeigų rūbams.
22 O atnešė tiek vyrai, tiek mo-
terys iš geros valios kabes, auska-
rus, žiedus, sagtis, visokiausių
aukso dalykėlių. Be to, kiek-
vienas atnešė ir aukso Viešpačiui,
Jam tą pašvęsdami.
23 O kas pas save rado mėlynos
ir raudonos purpurinės medžiagos,
šviesiai raudonų audinių, rau-
donos ir baltos drobės, ožkų
plaukų, rudų avinų kailių ir
obšrų kailių, tie tų ir atnešė.
24 O kas sidabro ir vario davė, tai
buvo Viešpaties duoklės aukai. Kas
akacijų medžio turėjo, tas atnešė
tą Dievo tarnybos reikalams.
25 O sugebančiosios moterys
audė savo rankomis mėlynos ir rau-
donos purpurinės medžiagos, švie-
siai raudoną, raudoną ir baltą
drobę ir atnešė, ką išaudė.
26 O moterys, kurios mokėjo,
audė iš geros valios apsiėmusios,
audeklus iš ožkų plaukų.
27 Kunigaikščiai sunešė bran-
giųjų onikso akmenaičių kunigo
skraistei ir skydelei,
28 ir skaniai kvepiančių žolių
bei aliejaus žvakėms ir tepalams ir
atitinkamam smilkymui.
29 Taip sunešė izraelitai savano-
riškai, tiek vyrai tiek moterys
visokiems reikalams tai, ką
Viešpats per Mozę buvo įsakęs.
30 Ir Mozė tarė Izraelio sūnums:
"Štai, Viešpats pasišaukė vardu
Ūrio sūnaus Chūrio sūnų Beca-
lėlį iš Jūdos giminės
31 ir išrėdė jį Dievo Dvasios do-
vanomis, kad protingai, išmintingai
ir dailiai visokiausius darbus atlikti
sugebėtų,
32 dailiai išdirbti auksą, sidab-
rą ir varį,
33 išpjaustyti ir įstatyti bran-
giuosius akmenėlius, medžius nu-
tašyti ir meniškus dalykėlius iš jų
padaryti
34 ir pamokino jo širdį su Aho-
lyabu, Achysamako sūnumi, iš gim-
inės Dano,
35 suteikdamas jų širdžiai iš-
minties visokiausius darbus atlikti,
išpjaustyti, austi, išsiuvinėti mė-
lyną, raudoną purpuros me-
džiagą, šviesiai raudoną ir
baltą drobę, paruošti ir sukurti
įvairiausių meniškų dalykėlių.

36

Žmonių Dovanos,
Pastogės Statymas

1 Taip dirbo Becalėlis ir Aholy-
abas su išmintingais vyrais, ku-
riems Viešpats išminties ir proto
buvo dovanojęs suprasti, kaip
darbą reikia atlikti įvairiausiais
atžvilgiais šventovės reikalams pa-
gal visus Viešpaties duotus
įsakymus.
2 Tada pasišaukė Mozė Beca-
lėlį, Aholyabą ir visus išmintin-
gus vyrus, kurių širdis Viešpats
išmintimi apdovanojęs buvo ir kurie
laisvu noru atėjo ir tam darbui
pasisiūlė.
3 Ir jie pasiėmė iš Mozės visas
duoklės aukas, kurias izraelitai
sunešė šventovės pastatymo reika-
lams, nes šie kas rytą atnešdavo
savo geros valios dovanas.
4 Tai atėjo išmintingieji, kurie
šventovės statybos darbus dirbo,
kiekvienas, kuris savo uždavinį
atliko
5 ir tarė Mozei: "Žmonės dau-

giau suneša, negu reikalinga darbui
atlikti, kurį Viešpats įsakęs yra."
6 Tai liepė Mozė paskelbti per
visą stovyklą, kad nebeneštų
dovanų šventovei. Ir žmonės pa-
liovė dovanas nešti.
7 Nes tų daiktų užteko vi-
siems darbams ir dar atliko.
8 Taip padarė įgudusieji dar-
bininkai 10 kaurų pastogei iš su-
suktų siūlų baltos drobės,
mėlynos ir raudonos purpurinės
medžiagos ir šviesiai raudonos
drobės, meniškai įausdami keru-
bus į medžiagą.
9 Vienas kauras buvo 28 mastų
ilgas ir 4 mastų platus. Visi kaurai
buvo to paties didumo.
10 Jis susegė penkis kaurus
vieną prie kito.
11 Ties susegimais padarė jie mė-
lynas ąseles,
12 po 50 ąselių prie vieno
kauro, kad vienas su kitu susieitų
13 ir padarė 50 aukso kabių ir
susegė kaurus kabėmis vieną su
kitu, kad pastogė pasidarytų.
14 Vienuolika kaurų padarė iš
ožkų plaukų pastogės viršui,
15 30 mastų ilgus ir 4 mastų
plačius, visus vieno didumo
16 ir suglaudė jų 5 į vieną
pusę, o 6 į kitą pusę
17 ir padarė po 50 ąselių savo
vietoje susegimui
18 ir padarė 50 varinių kabelių,
kad visus į vieną sukabintų
pastogei.
19 Uždangą pastogei padarė iš
rudų avinų kailių ir ant tos dar
kitą iš obšro kailių.
20 Lentas namams padarė iš
akacijos medžio, kurios turėjo
būti stačios,
21 kiekvieną 10 mastų ilgą
ir pusantro plačią,
22 kiekvieną su dviem
įpjovimais, kad būtų galima
vieną su kita suleisti. Taip pa-
ruošė visas lentas namams,
23 kad tų lentų stovėjo 20
pietų pusėje.
24 Ir padarė 40 sidabrinių pa-
kojų apačioje, kiekvienai lentai po
dvi, ties įpjovimais.
25 Šiaurės pusėje taip pat padarė
20 lentų su 40 pakojų, sidabri-
nių, po dvi po kiekviena lenta.
26 O užpakalyje namų padarė jis
šešias lentas
27 ir dvi kiti lenti užpakalyje prie
abiejų namo kampų,
28 kad abi tų lentų susieitų
su savo kampine lenta, nuo apačios
ligi viršaus ir sąsaga sukabinama
būtų,
29 kad būtų 8 lentos su 16
sidabrinėmis pakojomis, po dvi
kiekvienai lentai.
30 Ir jis padarė 5 užkaiščius iš ak-
acijos medžio lentoms vienai pusei
namų
31 ir 5 antrai pusei ir 5 namų
galui, vakarų pusėje.
32 Ir padarė tuos užkaiščius taip,
kad būtų galima juos ties lentų
viduriu perkišti nuo vieno iki kito
galo.
33 Visas lentas aptraukė auksu, o
jų ąsas padarė iš aukso ir už-
kaiščius aptraukė auksu.
34 Ir pridėjo meniškai išaustą
užkabą su kerubais iš mėlynos ir
raudonos purpurinės medžiagos,
šviesiai raudonos bei baltos drobės.
35 Ir tai užkabai nudailino 4
akacijos medžio stulpus ir ap-
traukė tuos auksu. Jų galvas pa-
darė iš aukso ir 4 kojas nuliejo iš
sidabro.
36 Pastogės įėjimui padarė už-
kabą iš raudonos ir mėlynos pur-
purinės medžiagos ir išsiuvinėtos
šviesiai raudonos ir baltos drobės
37 ir 5 stulpus su galvutėmis ir
aptraukė tas ir skersinius auksu ir
padarė tiems 5 varines pakojas.

37

Sandoros Arka

1 Becalėlis padarė iš akacijos
medžio skrynią, 45 colių ilgą,
27 colių platumo ir 27 colių
augštumo
2 ir aptraukė tą grynu auksu iš

vidaus ir iš viršaus ir padarė aplink
ją aukso vainiką.
3 Ir nuliejo ąsas jos kampams,
po dvi abipusiai
4 ir nutašė kartis iš akacijos
medžio, aptraukdamas jas auksu
5 ir prakišo jas pro ąsas skry-
nios šonuose, kad skrynią panešti
galėtų.
6 Iš geriausio aukso jis padarė
malonės sostą, 45 colių ilgą ir
27 colių platų.
7 Jis taip pat nukalė du kerubu
iš aukso prie abiejų malonės sosto
galų,
8 vieną viename gale, kitą
kitame
9 ir kerubai dengė savo išplėstais
sparnais iš viršaus malonės sostą,
vienas prieš kitą atsuktais veidais
ir žiūrėdamu į malonės sostą.
10 Ir jis padarė stalą iš akacijos
medžio, 36 colių ilgą, 18 colių
platų ir 27 colių augštą
11 ir aptraukė tą grynu auksu ir
padarė aukso vainiką aplink jį.
12 Taip pat jis padarė 3 colių
briauną ir vainiką iš aukso
aplink briauną.
13 Ir nuliejo tam 4 ąsas iš aukso
ir pritaisė tas prie keturių kojų
keturiose vietose
14 prie pat briaunos, kad kartis
būtų galima prakišti ir stalą jomis
panešti.
15 Kartis padarė iš akacijos me-
džio ir aptraukė jas auksu stalui
panešioti.
16 Taip pat padarė ir indus ant
stalo iš geriausiojo aukso, dube-
nius, taures, ąsočius ir kaušus,
kuriais įpilti ir išpilti galėtų.
17 O ir lempą padarė iš plono
gero aukso, kurios stiebas buvo su
vamzdeliais, indeliais, obuoliukais
ir kitais išmarginimais.
18 Iš abiejų pusių išėjo šeši
vamzdeliai, po tris iš kiekvienos
pusės.
19 Trys kaušeliai buvo prie kiek-
vieno vamzdelio su obuoliukais ir
rašytomis gėlėmis.
20 Pati lempa turėjo 4 kaušelius
su obuoliukais ir gėlėmis.
21 Vienas obuoliukas buvo po
dviem vamzdeliais, kurių šešios
iš jų išėjo.
22 Obuoliukai ir vamzdeliai buvo
padaryti iš tvirto ir gryno aukso.
23 Iš viso padarė septynias lem-
pas su žnyplėmis ir geldelėmis,
viską iš gryno aukso.
24 Visa tai su visais prietaisais jie
padarė iš šimto svaro aukso.
25 Jis pastatė ir smilkymo alto-
rių iš akacijos medžio, ketur-
kampį, 18 colių ilgą ir 18
colių platų ir 36 colių augštą
su jo ragais.
26 Ir aptraukė jį grynu auksu,
jo dangtį, jo sienas aplinkui ir jo
ragus. Aplink jį padarė ir aukso
vainiką
27 ir dvi aukso ąsi apačioje po
vainiku iš abiejų pusių, kad kar-
tis pro tas prakištų ir panešti
galėtų.
28 Kartis padarė iš akacijos me-
džio ir aptraukė jas auksu.
29 Taip pat padarė šventą te-
palą ir smilkalus iš skaniai
kvepiančių žolių taip, kaip
vaistininkai sugeba padaryti.

38

Sunaudoto Aukso, Sidabro ir Vario Kiekis

1 Ir padarė deginamųjų aukų
altorių iš akacijos me-
džio, keturkampį, septynių ir pusę
pėdos ilgumo ir tiek pat platumo ir
keturių ir pusę pėdos augštumo
2 ir padarė keturis ragus iš visų
kampų, išeinančius ir aptraukė jį
variu.
3 Taip pat padarė altoriui visus
reikalingus pelenų puodus, sem-
tuvėlius, dubenius, šakutes,
anglių puodus, viską iš vario.
4 Prie altoriaus padarė grotelius
lyg kokį tinklą iš vario, aplinkui
nuo apačios iki pusės altoriaus.
5 Ir nuliejo keturias ąsas ke-
turioms tinklo vietoms kartims
perkišti.
6 Kartis padarė iš akacijos me-
džio ir aptraukė jas variu
7 ir perkišo jas abipusiai per

ąsas altoriaus, kad jį tomis pa-
nešti galėtų, kuris buvo iš lentų
padarytas ir viduje tuščias.
8 Mazgotuvę su pakojomis pa-
darė jis iš vario, paimto iš veidro-
džių moterų, tarnaujančių prie
įėjimo į surinkimo pastogę.
9 Taip pat padarė jis pietinėje
pusėje prieangį su užkaba 100
mastų ilgą iš susuktų baltų
siūlų drobės
10 ir 20 stulpų ir 20 varinių
pakojų su sidabrinėmis kabėmis
ir skersinėmis,
11 taip pat ir šiaurės pusėje 100
mastų, 20 stulpų, 20 vario pa-
kojų su kabėmis ir skersinėmis iš
sidabro,
12 bet vakarų pusėje 50 mastų
ir tik 10 stulpų ir tiek pat pakojų
su kabėmis ir skersinėmis iš
sidabro,
13 o rytų pusėje irgi 50 mastų,
14 po 15 mastų kiekviename
priengio vartų šone ir po tris stul-
pus su trimis pakojomis
15 ir antroje pusėje 15 mastų,
kad tiek pat buvo vienoje prieangio
pusėje, kaip ir antroje, su trimis
stulpais ir trimis pakojomis.
16 Visos prieangio uždangos buvo
iš susuktų baltų siūlų drobės.
17 Stulpų pakojos buvo iš vario,
o jų kabės ir skersinės iš sidabro
ir jų galvutės buvo aptrauktos si-
dabru. Visos prieangio stulpų
skersinės buvo sidabrinės.
18 Ir vartuose padarė jis iš išsiu-
vinėtos mėlynos ir raudonos pur-
purinės drobės, šviesiai raudonos ir
baltos drobės, 20 mastų ilgą ir
5 mastų augštą, uždangą, kaip
ir kitas prieangio užkabas.
19 Be to ir 4 stulpus ir 4 varines
pakojas su sidabrinėmis kabėmis ir
sidabru aptrauktomis galvutėmis bei
skersinėmis.
20 Visos namų ir prieangio vi-
nys aplink buvo iš vario.
21 Štai yra sąrašas to, kas buvo
sunaudota liudyjimo pastogės sta-
tymui, Mozės įsakymu, levitų
rankomis, vadovaujant kunigo
Arono sūnui Ytamarui.
22 Chūrio sūnaus Ūrio sūnus Be-
calėlis, iš giminės Jūdos padarė
viską taip, kaip Viešpats Mozei
buvo įsakęs.
23 Su juomi kartu buvo Aholy-
abas, Achysamako iš Dano gimi-
nės, sugebąs išpjaustyti, išausti ir
išsiuvinėti mėlyną ir raudoną
purpurinę medžiagą, šviesiai rau-
doną ir baltą drobę.
24 Viso aukso, suvartoto šven-
tovės reikalams ir Dievo garbei
dovanota buvo 29 centneriai,
730 šventovėje vartojamųjų
šekelių.
25 O sidabro žmonės sudėjo 100
centnerių ir 1775 šventovėje var-
tojamųjų šekelių,
26 po pusę šventovėje vartojamo
šekelio nuo asmens, kurių buvo
suskaityta 603550 vyrų, 20 metų
amžiaus ir vyresnių.
27 Iš to šimto centnerių sidabro
buvo nulietos šventovės ir užkabos
pakojos, kurių buvo šimtas, iš
vieno centnerio viena pakoja.
28 Bet iš 1775 šekelių sidabro
buvo padarytos stulpų kabės,
skersinės ir jų galvutės aptrauktos
sidabru.
29 Vario buvo padovanota 70
centnerių ir 2400 šekelių.
30 Iš to buvo nulietos pakojos
surinkimo pastogės angai ir varinis
altorius su variniu tinklu ir visais
altoriaus indais,
31 o ir prieangio pakojos aplinkui
ir angos pakojos prie prieangio ir
visos namų ir visos prieangio
aplinkui vinys.

39

Puošnūs Vyskupo Rūbai

1 Iš mėlynos ir raudonos pur-
purinės ir šviesiai raudonos me-
džiagos padarė jie Aronui apeigi-
nius apdarus šventovėje tarnauti,
kaip Dievas buvo įsakęs.
2 Ir jis padarė kunigo skraistę iš
aukso, mėlynos ir raudonos pur-
puros ir šviesiai raudonos bei
baltų susuktų siūlų drobės,
3 išplodamas auksą ir supjaus-
tydamas į gijas, kad galėtų

įausti į mėlyną ir raudoną
purpurinę medžiagą ir į šviesiai
raudoną bei baltą drobę,
4 kad ant abiejų pečių su-
statyti ir suraišioti galėtų.
5 Ir jo juosta taip pat buvo dailiai
ir meniškai padaryta iš aukso ir
mėlynos bei raudonos purpurinės
medžiagos, šviesiai raudonos bei
susuktų baltų siūlų drobės,
kaip Viešpats Mozei buvo įsakęs.
6 Ir jie padarė du onikso bran-
giųjų akmenaičių ir aptvėrė
tuodu auksu ir davė akmenaičių
drožėjams Izraelio sūnų vardus į
juos įrašyti
7 ir prisegė tuodu ant kunigo
skraistės pečių dvylikai Izraelio
giminių atvaizduoti, kaip Vieš-
pats Mozei buvo įsakęs.
8 Taip meniškai, kaip skraistę,
jie padarė ir skydelę iš aukso, mė-
lynos bei raudonos purpurinės
drobės, šviesiai raudonos ir baltų
susuktų siūlų drobės,
9 kad dvilinka ir keturkampė
buvo, vieną sprindį ilga ir
vieną sprindį plati
10 ir apsodino tą keturiomis ei-
lėmis brangiųjų akmenaičių.
Pirmoje eilėje buvo sardis, topazas,
smaragdas.
11 Antroje eilėje buvo rubinas,
safyras, deimantas,
12 trečioje jacintas, agatas,
ametistas,
13 ketvirtoje turkisas, oniksas ir
jaspis, visi auksu aptverti visose
eilėse.
14 Tie brangieji akmenaičiai buvo
sustatyti pagal 12 Izraelio sūnų
vardus, kuriuos akmenaičių kir-
tėjai įrašė po giminės vardą ant
kiekvieno akmenėlio.
15 Ir jie padarė grandinėles prie
skydelės su dviem galais iš geriau-
sio aukso
16 ir dvi aukso sagti ir du aukso
žiedu ir prisegė tuodu žiedu prie
skydelės dviejų kampų,
17 ir prakišo tas dvi grandinėli pro
tuos du žiedu prie skydelės kampų,
18 o abu galu tų grandinėlių
sudėjo į tiedvi sagti ir prisegė
tuodu prie kunigo skraistės, vieną
prieš kitą.
19 Ir padarė du kitu aukso žiedu
ir prisegė tuodu prie antrųjų
skydelės galų savo vietose, kad
gerai prigultų prie kunigo
skraistės.
20 O padarė dar ir du kitu aukso
žiedu, kuriuodu prisegė apačioje
prie dviejų galų kunigo skrais-
tės, vieną prieš kitą, kur skrais-
tė apačioje susieina,
21 kad skydelė su savo žiedais prie
kunigo skraistės mėlynu raišteliu
pririšta būtų ir ant skraistės tvir-
tai prigultų ir nuo jos neatspalai-
duotų, kaip Viešpats Mozei buvo
įsakęs.
22 Kunigo skraistė buvo perdėm
išausta iš mėlynos purpurinės me-
džiagos kartu su jos antpečiais.
23 Viršuje pačiame viduryje buvo
skylė su užlenktu rumbu aplink
skylę, kad nesuplyštų.
24 Ir prie jos rumbo prisiuvo ob-
uoliukus iš mėlynos bei raudonos
purpuros, šviesiai raudonos bei su-
suktų baltų siūlų drobės
25 ir padarė varpelius iš geriausio
aukso, kuriuos prisiuvo tarp obuo-
liukų prie purpurinės skraistės
rumbo,
26 po vieną obuoliuką ir po
vieną varpelį aplink prie viso
rumbo, kad jie žvangėtų apeigų
metu, kaip Viešpats Mozei įsakęs
buvo.
27 Taip pat pasiuvo ir ankštąsias
aprangas iš baltos austos drobės
Aronui ir jo sūnums
28 ir nuometą iš baltos drobės
ir puošnius galvos apdarus iš baltos
drobės ir kelnes iš baltų susuktų
gijų, išaustas,
29 taip pat ir dailiai išsiuvinėtą
juostą iš mėlynos bei raudonos
purpurinės medžiagos, šviesiai rau-
donos drobės, kaip Viešpats Mozei
įsakęs buvo.
30 Taip pat padarė ir kaktos
raištį ant šventojo vainiko iš gryno
aukso ir įrašė į tą PAŠVEN-
TINTAS VIEŠPAČIUI.
31 Ir pririšo mėlyną raištelį

prie to, kad iš viršaus prie nuome-
tos prisegtų, kaip Viešpats Mozei
įsakęs buvo.
32 Tuo baigėsi visas surinkimo
pastogės namų darbas. Ir Izraelio
sūnūs padarė visa, ką Viešpats
Mozei įsakęs buvo.
33 Ir jie nunešė pastogę Mozei,
palapinę ir visus jos įrengimus,
kabeles, lentas užkaiščius, stulpus
ir pakojas,
34 rudų ožių kailių dangalą,
obšrų kailių dangalą ir
užkabą,
35 liudyjimo skrynią su kar-
timis ir malonės sostą,
36 stalą su visais indais ir šven-
tosios duonos kepalus,
37 gražiąją lempą su lem-
putėmis ir visais prietaisais, pa-
ruoštą ir aliejų žiburiams,
38 auksinį altorių, tepalą,
gerus smilkalus, pastogės angos
uždangą,
39 varinį altorių ir jo varinį
tinklelį su kartėmis ir indais,
mazgotuvę ir jos pakoją,
40 prieangio užkabas su stulpais
ir pakojomis, prieangio įėjimo už-
dangą su virvėmis ir gembėmis ir
visais įrengimais surinkimo pas-
togės aptarnavimui,
41 vyskupo Arono apeiginius rū-
bus šventovėje tarnauti ir jo sūnų
rūbus kunigų pareigoms atlikti,
42 viską, kaip Viešpats Mozei
buvo įsakęs, taip atliko Izraelio
sūnūs visas šias pareigas.
43 Ir Mozė patikrino visus jų
atliktus darbus ir štai, jie visi buvo
taip padaryti, kaip Viešpats buvo
įsakęs. Ir jis juos palaimino.

40

Surinkimo Pastogės Sustatymas ir Pašventinimas

1 Ir Viešpats kalbėjo su Moze,
tardamas:
2 "Tu turi sustatyti surinkimo
namų pastogę pirmąją dieną
pirmojo mėnesio
3 ir įdėti į ją liudyjimo
skrynią ir skrynios priešakyje už-
kabinti užkabą
4 ir turi įnešti stalą ir jį
paruošti, lempą pastatyti ir įdėti
jos žiburius,
5 auksinį smilkymo altorių
turi pastatyti ties liudyjimo skrynia
ir namų angoje pakabinti
uždangą.
6 O deginimo altorių turi pa-
statyti lauke ties surinkimo pasto-
gės anga,
7 mazgotuvę tarp susirinkimo
pastogės ir tarp altoriaus ir vandens
įpilti
8 ir prieangį aplink sustatyti
ir prieangio ušdangą angoje
pakabinti.
9 Tepalą pasiėmęs, turi juo na-
mus ir visa, kas juose yra, pašven-
tinti su visais įrengimais, kad
šventi būtų.
10 Ir deginimo altorių turi pa-
šventinti su visais jo indais, kad
labai šventas būtų,
11 taip pat ir mazgotuvę ir jos pa-
koją turi pašventinti
12 ir turi Aroną ir jo sūnus at-
sivesti prie pastogės durų ir van-
deniu mazgoti
13 ir Aroną šventaisiais rūbais
aprėdyti ir jį pašventinti, kad
Mano vyskupu būtų.
14 Taip pat atvesti turi ir jo sūnus,
juos ankštais rūbais aprėdyti
15 ir juos pašventinti taip, kaip
tėvą pašventinai, kad jie Mano
kunigais būtų. Ir šitas pašventini-
mas turi būti jiems amžinai kuni-
gystei per jų vaikų kartų
kartas.
16 Ir Mozė padarė visa, kaip
Viešpats jam buvo įsakęs.
17 Taip pastatė jie tuos namus an-
traisiais metais pirmojo mėnesio
pirmąją dieną.
18 Ir kai Mozė juos atitiesė, pa-
statė jis pakojas, lentas, užkaiščius,
stulpus,
19 ištiesė stogo dangalus, kad na-
mai butų ir pastogės uždangą ant
viršaus, kaip Viešpats jam buvo
įsakęs.
20 Tai jis paėmė liudyjimą,

įdėjo tą į skrynią, prakišo
kartis pro skrynios ąsas ir užstatė
malonės sostą ant viršaus
21 ir įnešė skrynią į namus
ir užkabino uždangą prieš liu-
dyjimo skrynią, kaip Viešpats jam
buvo įsakęs,
22 ir įnešė stalą į surinkimo
pastogę, į namų šiaurinę pusę,
lauke prieš užkabą
23 ir išdėstė duonos kepalus Vieš-
paties akivaizdoje, kaip Viešpats
jam buvo įsakęs
24 ir pastatė namų pietinėje pu-
sėje ties stalu lempą
25 į kurią įdėjo žiburius
Viešpačiui, kaip Viešpats jam buvo
įsakęs
26 ir viduje pastatė auksinį al-
torių ties užkaba
27 ir smilkė ant to gerus smilka-
lus, kaip Viešpats jam buvo įsakęs
28 ir pakabino uždangą namų
angoje.
29 O deginamųjų aukų alto-
rių pastatė prie surinkimo pa-
stogės angos ir aukojo ant jo
deginamąją ir valgomąją
auką, kaip Viešpats jam buvo
įsakęs.
30 Mazgotuvę pastatė jis tarp su-
rinkimo pastogės ir altoriaus ir
įpylė vandens plovimams,
31 nes Mozė ir Aronas bei jo
sūnūs plovė čia savo rankas ir kojas,
32 kadangi jie turėjo mazgotis į
surinkimo pastogę įeidami arba
altoriui prisiartindami, kaip Vieš-
pats jam buvo įsakęs.
33 Ir pastatė prieangį aplink na-
mus ir aplink altorių ir pakabino
užkabą prieangio angoje. Taip pa-
baigė Mozė visą tą darbą.
34 Tada apdengė debesys surin-
kimo pastogę ir namai prisipildė
Viešpaties šlove,
35 Kad Mozė negalėjo įeiti į
surinkimo pastogę tol, kol debesys
ant jo pasiliko ir Viešpaties šlovė
namus pripildžiusi buvo.
36 Kas kartą, kai debesys nuo
tų namų pasikeldavo, tai kelda-
vosi izraelitai ir keliaudavo tolyn.
37 O kai debesys nesikeldavo, tai
ir jie nesikeldavo tol, kol diena atei-
davo, kurią jis pakildavo.
38 Nes Viešpaties debesys bū-
davo ant namų dienomis, o naktį
visos Izraelio giminės matė ugnį
jame visų kelionių metu.

KUNIGŲ ARBA TREČIOJI MOZĖS KNYGA

1

Deginamųjų Aukų Įstatymas

1 Ir Viešpats pasišaukė Mozę ir kalbėjo su juomi iš susirinkimo pastogės, tardamas:
2 "Kalbėk su Izraėlio sūnumis ir sakyk jiems-kas iš jūsų nori aukoti Viešpačiui, tas teduodie iš galvijų, bandos bei avių.
3 Jei jis nori duoti deginamąją auką iš bandos, tai teima patinėlį be kliaudos ir teaukoja prie surinkimo pastogės angos, kad ta jo auka Viešpačiui patiktų
4 ir tededie jis savo ranką ant deginamosios aukos galvos, kad ji būtų priimtina ir jį suderintų.
5 Tą jauną galviją turi jis pamušti Viešpaties akivaizdoje ir kunigai ir Arono sūnūs turi imti to kraujo ir apšlakstyti altorių, kuris ties surinkimo pastogės durimis yra.
6 Deginamosios aukos kailį reikia nulupti ir į gabalus sukapoti pačią auką.
7 Vyskupo sūnūs turi ugnį ant altoriaus prakurti ir malkų viršuje uždėti
8 ir gabalus, galvą ir taukus ant malkos uždėti, kuri ant altoriaus dega.
9 Bet vidurius ir blauzdas jis turi vandeniu mazgoti ir kunigas turi tai deginimo aukai uždegti ant altoriaus. Tai yra ugnis Viešpaties saldžiam kvapui.
10 O jei jis nori deginamąją auką duoti iš avių arba ožkų, tai teaukoja jis patinėlį be kliaudos.
11 Jis turi jį papjauti Viešpaties akivaizdoje greta altoriaus šiaurėje ir kunigai, Arono sūnūs, turi to krauju altorių aplinkui apšlakstyti
12 ir turi į gabalus sukapoti ir kunigas turi galvą bei taukus ant altoriaus degančiųjų malkų uždėti.
13 Bet vidurius ir blauzdas reikia vandeniu plauti ir kunigas turi visa tai uždegti ant altoriaus deginimo aukai. Tai yra ugnis Viešpaties saldžiam kvapui.
14 O jei kas Viešpačiui deginamąją auką nori duoti iš paukščių, tas teduodie iš kurklelių arba jaunų karvelių.
15 Kunigas turi tai atnešti prie altoriaus ir galvą nugnybti ir ant altoriaus uždegti ir leisti kraujui ištekėti prie altoriaus sienos.
16 O jo gurklį su plunksnomis reikia pagal altorių į rytus ant pelenyno numesti.
17 Jo sparnus turite įskelti, bet nenulaužti. Ir taip turi kunigas tai ant altoriaus uždegti degančiomis malkomis deginimo aukai. Tai yra ugnis Viešpaties saldžiam kvapui.

2

Valgomųjų Aukų Įstatymas

1 Kas nori valgomąją auką aukoti Viešpačiui, tas turi imti kvietinių miltų, užpilti ant jų aliejaus ir smilkalų pridėti
2 ir turi tai atnešti kunigams, Arono sūnums. O kunigas turi imti pilną saują tų miltų ir aliejaus ir visus smilkalus ir kaip atminimą uždegti tai ant altoriaus. Tai yra ugnis Viešpaties saldžiam kvapui.
3 O likutis tos aukos turi tekti Aronui ir jo sūnums. Tai turi būti šventų švenčiausioji ugnis Viešpačiui.
4 O jei jis savo auką nori duoti krosnyje keptą, tai teimie jis smulkių kvietinių miltų papločių, neraugintų su aliejumi pateptų ir neraugintų ragaišių su aliejumi apteptų.

5 Jei tavo valgomoji auka yra
keptuvėje kepta, tai ji turi būti ne-
rauginta kvietinių miltų su alie-
jumi maišyta
6 ir tai turi į gabalus sulaužyti
ir aliejaus užpilti ir tai bus valgo-
moji auka.
7 O jei kas tavo valgomosios au-
kos būtų ant grotų tinklelio
kepta, tai tą reikia daryti iš kvie-
tinių miltų su aliejumi.
8 Tokią valgomąją auką,
kurią taip nori Viešpačiui pada-
ryti, turi atnešti kunigui, kuris tą
nugabens prie altoriaus
9 ir uždegs jos dalį atsiminimui
ant altoriaus. Tai bus ugnis Vieš-
paties saldžiam kvapui.
10 O likutis atiteks Aronui bei jo
sūnums. Tai turi būti šventų šven-
čiausioji ugnis Viešpačiui.
11 Visos valgomosios aukos, ku-
rias nori Viešpačiui aukoti, turi būti
be raugo, neigi medaus negali Vieš-
pačiui uždegti.
12 Jūs galite tuos aukoti Viešpa-
čiui kaip jūsų pirmones, bet jų
negalima dėti ant altoriaus saldžiam
kvapui.
13 Visas valgomąsias aukas turi
pasūdyti. Tavo valgomoji auka
niekuomet neturi būti be sandoros
druskos su tavo Dievu, nes su vi-
somis aukomis turi druskos aukoti.
14 O jei nori valgomąją auką
duoti Viešpačiui pirmųjų vaisių,
tai turi imti prie ugnies keptų
varpų, smulkiai sugrūsti ir taip
savo pirmųjų vaisių aukoti,
15 aliejaus ant jų užpildamas ir
smilkalų pridėdamas, kad tai
būtų valgomoji auka.
16 O kunigas turi dalį sugrūs-
tosios aukos ir aliejaus su visais
smilkalais atsiminimui uždegti. Tai
yra ugnis Viešpačiui.

3

Padėkos Aukų Įstatymas

1 Jei aukoji padėkos auką, im-
damas nuo bandos jautį ar karvę,
tai tebūna tai be kliaudos Viešpačiui
2 ir turi savo ranką ant jos gal-
vos uždėti ir pamušti ties surinkimo
pastogės durimis. O kunigai, Arono
sūnūs, turi tos kraują aplink al-
torių apšlakstyti.
3 O tos padėkos aukos Viešpa-
čiui turi jis aukoti visus taukus nuo
žarnų
4 ir abudu inkstu su jų taukais
prie rietų ir taukų tinklelį,
aplink kepenas pagal inkstus
nuplėštą.
5 Arono sūnūs turi tai uždegti
deginimo aukai ant altoriaus degan-
čiųjų malkų. Tai yra ugnis
Viešpaties saldžiam kvapui.
6 O jei nori Viešpačiui padėkos
auką nuo mažųjų galvijų
duoti, ar tai būtų avinas, ar avis,
tatai turi būti be kliaudos.
7 Jei yra ėrytis, tai turi jį Vieš-
paties akivaizdon atgabenti
8 ir turi savo ranką ant jo už-
dėti ir papjauti ties surinkimo pa-
stoge, o Arono sūnūs turi jo krau-
ją ant altoriaus aplinkui šlakstyti.
9 Taip turi jis tą padėkos auką
aukoti, sudegindamas jos taukus,
visą uodegą, nuo nugaros nu-
plėštą, ir visus taukus nuo
vidurių,
10 abu inkstu su taukais, kurie
prie jų rietų yra ir taukų tink-
lelį aplink kepenas, pagal inkstus
nuplėštą.
11 O kunigas turi tai uždegti ant
altoriaus kaipo valgomąją auką
Viešpačiui.
12 O jei jo auka yra ožka ir ją
atgabeno Viešpačiui,
13 tai turi jis savo ranką uždėti
ant jos galvos ir ją papjauti ties
surinkimo pastoge ir Arono sūnūs
turi tą kraują ant altoriaus
aplinkui šlakstyti.
14 Ir nuo tos aukos jis turi Vieš-
pačiui aukoti taukus nuo vidurių,
15 abu inkstu su taukais prie jų
rietų ir taukų tinklelį aplink
kepenas, pagal inkstus nuplėštą.
16 O kunigai turi tai uždegti kaip
valgomąją auką saldžiam kva-
pui. Visi taukai yra Viešpaties.
17 Tai yra amžinas įstatymas
jūsų būsimoms kartoms, kur ir

begyventumėte, kad nevalgytumėte
jokių taukų, nei kraujo.

4

Įstatymas Aukų už Nuodėmes

1 Ir Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
2 "Pasakyk Izraelio sūnums,
tardamas, kad, jei kas nusidėtų
prieš kokį Viešpaties įsakymą,
nesisaugodamas, ko nereikėjo
daryti,
3 būtent, jei įšventintas kunigas,
nusidėtų žmones papiktindamas,
tas turi už savo nuodėmę,
kurią padarė, tikrai sveiką jautuką
atgabenti ir Viešpačiui už
nuodėmes paaukoti.
4 Jis turi atgabenti tą jautuką
ties surinkimo pastogės durimis
Viešpaties akivaizdon ir savo
ranką ant jo galvos uždėti ir jį
pamušti Viešpaties akivaizdoje.
5 O pateptasis kunigas turi imti
to kraujo ir įnešti į surinkimo
pastogę
6 ir turi, savo pirštu padažęs
krauje, septynis kartus šlakstyti
Viešpaties akivaizdoje ties šventovės
užkaba.
7 To paties kraujo turi jis uždažyti
irgi ant smilkymo altoriaus
ragų, esančio ties Viešpačiu surinkimo
pastogėje, o likusį jaunojo
jautuko kraują išlieti ant aslos prie
deginimo altoriaus, esančio ties
surinkimo pastogės durimis.
8 Ir visus taukus tos aukos už
nuodėmes turi jis aukoti, būtent,
vidurių taukus,
9 abu inkstu su prie rietų esančiais
taukais ir taukų tinklelį,
aplink kepenas, nuo inkstų
nuplėštą.
10 Kunigas turi juos uždegti kaip
deginamąją auką ant altoriaus
taip, kaip jis aukoja nuo jaučio padėkos
auką.
11 Bet kailį to jaunojo jautuko
su visa mėsa, galva ir rietais ir vidurius
bei mėšlą
12 turi jis išvežti laukan už stovyklos
į neužterštą vietą, kur
pelenai supilami, ir turi tai malkų
ugnimi sudeginti.
13 Jei visas Izraelio surinkimas
nusikalstų nesąmoningai prieš
kokį Viešpaties įsakymą, ko
nereikėjo daryti ir būtų kaltas,
14 o vėliau susivoktų, ką padarę,
tai jie turi atgabenti jauną
jautuką aukai už nuodėmes ir ties
surinkimo pastogės durimis
pastatyti.
15 O vyresnieji iš surinkimo turi
rankas ant jo galvos uždėti Viešpaties
akivaizdoje ir tą jaunąjį
jautuką Viešpaties akivaizdoje
pamušti.
16 O įšventintasis kunigas turi
to jaunojo jautuko kraują į surinkimo
pastogę įnešti
17 ir savo pirštu įdažęs, septynis
kartus šlakstyti Viešpaties
akivaizdoje ties užkaba.
18 Ir turi uždažyti to kraujo ant
surinkimo pastogėje Viešpaties
akivaizdoje esančio altoriaus ragų,
ir visą likusį kraują išlieti ant
aslos prie deginimo altoriaus, kuris
yra ties surinkimo pastogės durimis.
19 Bet visus jo taukus turi aukoti
ir ant altoriaus uždegti.
20 Jis turi daryti su tuo jaunuoju
jautuku taip, kaip jis padarė su
jaunuoju jautuku aukai už nuodėmes.
Ir taip turi kunigas juos
suderinti, tai jiems bus atleista.
21 Jis turi tą jaunąjį jautuką
iš stovyklos išvežti ir sudeginti,
kaip pirmąjį jautuką
sudegino. Tai yra susirinkimo auka
už nuodėmes.
22 Bet, jei koks kunigaikštis nusikalsta
prieš kokį Viešpaties
įsakymą, darydamas, ko nereikėjo
daryti ir yra kaltas
23 ir vėliau susivoks, kad padaręs
nuodėmę, tas turi atgabenti aukai
ožį be kliaudos
24 ir savo ranką ant ožio galvos
uždėti ir jį papjauti toje vietoje,
kur deginamosios aukos pjaunamos
Viešpaties akivaizdoje. Tai tebūna
auka už jo nuodėmes.
25 Tada turi imti kunigas kraujo
aukos už nuodėmes savo pirštu ir

ant deginamųjų aukų altoriaus
ragų užtepti ir likusį kraują
palieti ant deginamųjų aukų
altoriaus aslos.
26 Bet visus jo taukus turi ant al-
toriaus uždegti taip, kaip padėkos
aukų taukus ir taip turi kunigas jo
nuodėmes suderinti, tai jam bus
atleidžiama.
27 O jei paprastų žmonių siela
padarė ką nors, ko nereikėjo prieš
Dievo įsakymą ir tuo nusikalto,
28 arba savo nuodėmę įžiūrėjo,
kuo nusikalto, ta turi atnešti aukai
ožką be kliaudos už padarytą
nuodėmę
29 ir turi savo ranką uždėti ant
aukos už nuodėmes galvos ir pa-
pjauti ten, kur deginamosios aukos
pjaunamos.
30 O kunigas turi imti savo pirštu
to kraujo ir ant deginamųjų al-
toriaus ragų užtepti ir likusį
kraują ant altoriaus aslos palieti.
31 Bet visus jo taukus turi jis nu-
plėšti, kaip padėkos aukų taukus
nuplėšė, ir turi juos uždegti ant al-
toriaus Viešpaties saldžiam kvapui
ir taip turi kunigas ją suderinti, tai
jai atleidžiama.
32 O jei avį aukai už nuodėmes
atgabena, tai teatgabena tikrai
sveiką avaitę
33 ir teuždeda savo ranką ant
galvos aukos už nuodėmę ir tepa-
pjauna aukai už nuodėmes toje
vietoje, kurioje deginamosios
aukos pjaunamos.
34 O kunigas turi imti savo
pirštu to kraujo ir užtepti
ant deginamųjų aukų altoriaus
ragų ir likusį kraują ant alto-
riaus aslos išlieti.
35 Bet visus jos taukus turi nu-
plėšti, kaip padėkos aukų taukus
nuplėšė ir ant altoriaus uždegti
Viešpaties ugnimi ir taip turi kuni-
gas jį suderinti dėl padarytos nuo-
dėmės, tai jam bus atleidžiama.

5

Kaltės Aukų Įstatymas

1 Jei kuri siela padaro nuodėmę,
girdėdama keikimą ir gali paliudy-
ti tai girdėjusi ir patyrusi ir to ne-
pranešė, tai ji nusidėjo ir yra kalta.
2 Jei kuri siela ką nors užter-
što paliečia, ar būtų maita ne-
švarios žvėries, galvijo ar
šliaužiančio gyvulio ir tai atsitiktų
nesąmoningai, tai ta yra užteršta
ir nusikaltusi.
3 Arba, jei kas kokį nešvarų
žmogų nesąmoningai paliestų,
kuo tik žmogus kokiu nešvarumu
susiteršti galėtų, ir susipranta, tas
yra nusikaltęs.
4 Arba, jei kuri siela
nesąmoningai pasižadėtų gera ar
pikta daryti, prisiekdama ir neap-
galvojusi, ir tada susivokia, tai ji yra
vienu ar kitu nusikaltusi.
5 Jei taip atsitinka, kad ji vienaip
ar kitaip nusikalsta ir prisipažįsta
nusikaltusi,
6 tai turi ji už kaltę savo pada-
rytos nuodėmės Viešpačiui iš kai-
menės jau vedusią ožką ar avį
atgabenti aukai už nuodėmę, taip
turi kunigas ją dėl jos nuodėmės
suderinti.
7 O jei ji neturės avies, tai teat-
neša Viešpačiui už savo padarytas
kaltes du kurkleliu arba du jaunu
karveliu, pirmąjį aukai už nuo-
dėmes, antrąjį deginimo aukai.
8 Tuodu teatneša kunigui, kuris
turi imti pirmąjį aukai už nuo-
dėmes ir nenulaužti, bet nugnybti
galvą už sprando
9 ir aukos už nuodėmes krauju
apšlakstyti altoriaus šoną ir li-
kusį kraują išvarvinti ant alto-
riaus aslos. Tai yra auka už
nuodėmes.
10 O antrąjį turi imti degina-
majai aukai paprastu būdu. Ir taip
turi kunigas ją suderinti dėl pa-
darytos nuodėmės ir tada jai bus
atleista.
11 O jei dviejų kurklelių ar
jaunų balandėlių neturi, tai teat-
neša aukai už savo nuodėmę dvi
kvortas geriausiųjų miltų au-
kai už nuodėmę. Bet neturi ant jų
užpilti aliejaus, nei kodylo uždėti,
kadangi tai auka už nuodėmes.
12 Ir turi nunešti tą kunigui ir
kunigas turi imti tų saują ir at-

siminimui ant altoriaus Viešpaties
ugnimi uždegti. Tai yra auka už
nuodėmes.
13 Taip turi kunigas jo padarytą
nuodėmę suderinti, tai jam bus
atleidžiama. O likutis turi atitekti
kunigui kaipo valgomoji auka."
14 Ir Viešpats tarė, kalbėdamas
su Moze:
15 "Jei kuri siela iš nežinių nu-
sideda ir tuo nusikalsta, kas Vieš-
pačiui šventinta yra, tai ji turi atnešti
savo auką Viešpačiui už savo nu-
sikaltimą tikrai sveiką aviną
iš kaimenės, dviejų šekelių
vertą, pagal šventovės svorį au-
kai už nusikaltimą.
16 Be to turi atiduoti tai, kuo nu-
sidėjo prieš pašventintąją ir pri-
dėti penktąją dalį priedo ir tai
kunigui duoti. Tas turi jį suderinti
avinu aukai už kaltes, tai jam bus
atleidžiama.
17 Jei kuri siela nusikalto prieš
kokį Viešpaties įstatymą, da-
rydama, ko nereikėjo daryti,
nesąmoningai, tai ta yra nusidė-
jusi ir kalta dėl nusidėjimo.
18 Ir turi atnešti aviną iš kai-
menės, tikrai sveiką, aukai vertą
už nusikaltimą, kunigui. Tas turi
jį suderinti dėl jo nežinojimo iš
neapsižiūrėjimo, nesąmoningai
padaryto nusikaltimo, tai jam
atleidžiama.
19 Tai yra auka kaltės, kuria nu-
sikalto prieš Viešpatį."
20 Ir Viešpats kalbėjo su Moze,
tardamas:
21 Jei kuri siela padarytų nuo-
dėmę prieš Viešpatį, užsigindama
prieš savo artimą dėl to, kas tam
pavesta ir į rankas atiduota arba
ką ji pavogusi ar neteisėtai
pasisavinusi,
22 arba dingusį daiktą būtų
radusi ir užsigina, melagingai pri-
siekdama, kokiu nors būdu prieš
savo artimą nusikalsta,
23 jei taip atsitinka, kad jis tokiu
būdu padaro nuodėmę, tai jis turi
grąžinti, ką pavogęs, neteisėtai
pasisavinęs, kas jam patikėta buvo,
arba, ką jis būtų radęs,
24 arba, dėl ko jis klastingai pri-
siekė, tai turi jis visiškai atlyginti
tam, kurio tai buvo ir penktąją
dalį priedo pridėti tą dieną,
kurią savo auką už nuodėmes
atneša.
25 O už savo kaltes turi jis Vieš-
pačiui pas kunigą tikrai sveiką
aviną iš kaimenės atgabenti, kuris
būtų vertas aukai už
nusikaltimą.
26 Tai turi kunigas jį suderinti
Viešpaties akivaizdoje ir tada jam
bus atleidžiama, ką jis padaręs ir
kuo jis nusikalto."

6

Deginamosios, Valgomosios ir Kaltės Aukos

1 Ir Viešpats kalbėjo su Moze ir
tarė:
2 "Pranešk Aronui ir jo sūnums,
kad tai yra deginamųjų aukų
įstatymas: deginamoji auka turi
degti ant altoriaus per visą naktį
ligi rytui ir turi degti, kad
neišgestų.
3 O kunigas turi apsivilkti mar-
škoniu apdaru ir marškonėmis kel-
nėmis ir sudegusius pelenus nuo
deginamųjų aukų altoriaus su-
semti ir prie altoriaus iškrėsti,
4 ir tuos rūbus išsivilkęs ir kitais
rūbais apsirėdęs, išnešti pelenus
laukan už stovyklos į neužter-
štą vietą.
5 Ugnis ant altoriaus turi degti
ir niekuomet neišgesti. Kas rytą
turi kunigas malkų ant jo uždegti
ir ant tų deginamąją auką
uždėti bei taukus padėkos aukai ant
jo uždegti.
6 Ta ugnis turi degti ant altoriaus
visą laiką ir niekuomet neišgesti.
7 O tai yra įstatymas val-
gomųjų aukų, kurias Arono
sūnūs turi ant altoriaus aukoti Vieš-
paties akivaizdoje.
8 Vienas turi aukoti saują
kvietinių miltų valgomosios au-
kos bei aliejaus ir visus smilkalus,
esančius ant valgomosios aukos
ir turi tai uždegti ant altoriaus
saldžiam kvapui, Viešpaties
atsiminimui.

9 Bet likutį turi Aronas ir jo
sūnūs suvalgyti. O turi tai valgyti
neraugintą šventoje vietoje, susi-
rinkimo pastogės prieangyje.
10 Jie neturi su raugu kepti, nes
tai jų dalis, kurią Aš jiems da-
viau nuo Savo aukos. Tai jiems tu-
ri būti šventų švenčiausia, kaip
auka už nuodėmes ir auka už kaltes.
11 Visi Arono vaikų vyriškiai
turi tai valgyti. Tebūna tai amžina
dalis jūsų vaikų vaikams Vieš-
paties aukos. Ir nė vienas jų ne-
turi liesti, o tiktai tas, kas
pašventintas yra."
12 O Viešpats tarė, kalbėdamas
su Moze:
13 "Tai turi būti Arono ir jo sūnų
auka Viešpačiui, kurią turi aukoti
savo įšventinimo dieną: du svaru
kvietinių miltų valgomosios
kasdieninės aukos, vieną pusę ry-
tais, kitą vakarais.
14 Tai reikia pakepti keptuvėje su
aliejumi ir atnešti ir gabaliukais
keptą aukoti saldžiam Viešpaties
kvapui.
15 Arono sūnus, kuris
įšventinamas užimti jo kunigo
vietą, turi tai paruošti. Šitoji dalis
visuomet buvo Viešpaties ir todėl
visa sudeginama,
16 nes kunigo valgomoji auka turi
visa sudeginama būti ir nevalgoma."
17 Ir Viešpats kalbėjo su Moze,
tardamas:
18 "Pasakyk Aronui ir jo sūnums,
kad tai yra įstatymas aukų už
nuodėmes: toje vietoje, kurioje de-
ginamąją auką pjauni, turi ir
auką už nuodėmes pjauti Vieš-
paties akivaizdoje. Tai yra perdėm
šventa.
19 Tas kunigas, kuris auką už
nuodėmes aukoja, turi ją valgyti
šventoje vietoje, surinkimo pa-
stogės prieangyje.
20 Tos mėsos niekas neturi už-
gauti, o tik pašventintasis. O jei jo
kraujo ant rūbo užvarvėjo, tai rei-
kia rūbą plauti šventoje vietoje.
21 O puodą, kuriame tai virta,
reikia sukulti. Bet, jei yra varinis
puodas, tai reikia jį iššveisti ir
vandeniu išplauti.
22 Visi kunigų vyriškiai turi tai
valgyti, nes ta mėsa labai šventa.
23 Bet aukų už nuodėmes, ku-
rių kraujas į susirinkimo pa-
stogę įnešamas šventoje vietoje
suderinti, nereikia valgyti, bet ug-
nimi sudeginti."

7

Kaltės ir Padėkos Aukos

1 Tai yra įstatymas labai
šventų aukų už kaltes.
2 Toje vietoje, kurioje degina-
moji auka pjaunama, reikia ir auką
už kaltes papjauti ir jos kraujo ant
altoriaus aplinkui šlakstyti.
3 O visus jos taukus reikia au-
koti, uodegą ir taukus nuo
vidurių,
4 abu inkstu su jų taukais pa-
gal rietus ir taukų tinklelį, vir-
šuje kepenų, pagal inkstus
nuplėštą.
5 O kunigas turi tai uždegti ant
altoriaus Viešpaties ugnimi. Tai yra
auka už kaltes.
6 Visi kunigų vyriškiai turi tai
valgyti šventoje vietoje, nes tai per-
dėm šventa.
7 Kaip auka už nuodėmes, taip
turi būti auka už kaltes kunigo, ku-
ris tomis suderina. Abiem vienas ir
tas pats įstatymas galioja.
8 Kunigui, kuris deginamąją
auką aukoja, turi tekti tos degi-
namosios aukos kailis.
9 O visos valgomosios aukos,
krosnyje, ant tinklelio ar keptuvėje
keptos turi tekti kunigui, kuris jas
aukoja.
10 O visos valgomosios aukos,
aliejumi keptos, ar sausos, turi
Arono vaikams tekti, vienam, kaip
kitam.
11 O tai yra įstatymas Viešpa-
čiui padėkojamųjų aukų.
12 Jei nori pagerbimo auką au-
koti, tai turi neraugintus pyragėlius
su aliejumi maišytus ir neraugintus
ragaišius aliejumi apteptus ir kvie-
tinių miltų aliejumi keptus pa-
pločius aukoti.
13 Bet tą auką turi aukoti

kartu su pyragėliu raugintos duonos
pagerbimo ir padėkojimo aukos.
14 O viena iš tų aukojamųjų
aukų turi kunigui tekti, kuris dė-
kojimo aukos kraują šlaksto.
15 O mėsą pagerbimo aukos su
dėkojimo auka reikia tą pačią
dieną valgyti, kurią ji aukojama
ir nieko nepalikti iki rytojaus.
16 Pasižadėtą arba laisvą auką
reikia tą pačią dieną valgyti,
kurią aukojama. Jei kas aukos
lieka rytojui, tai tačiau ją reikia
valgyti.
17 Bet kas aukotosios mėsos lieka
trečiajai dienai, tai tą reikia ug-
nimi sudeginti.
18 O jei kas trečiąją dieną
valgys aukotosios mėsos savo dė-
kojimo aukos, tai tas neįtiks, ku-
ris aukojo, o jam ir nebus
užskaityta, bet bus pasibaisėjimu ir
siela, valgiusi tai, bus nusidėjimo
kalta.
19 Jei kas nors, kuris užterštas,
tokią mėsą paliestų, tai jos
nereikia valgyti, bet ugnimi sude-
ginti. Nes tą mėsą turi valgyti,
kas neužterštas.
20 O kuri siela valgytų Viešpa-
čiui skirtos padėkos aukų mėsos,
būdama užteršta, ta bus išnaikinta
iš savo žmonių tarpo.
21 O jei kuri siela ką nors už-
teršto užgautų, ar tai būtų žmo-
gus, ar galvijas ar kita kokia
bjaurybė ir dėkojimo aukų valgo
mėsos, Viešpačiui skirtos, tas bus
išnaikintas iš savo žmonių tarpo."
22 O Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
23 "Kalbėk su Izraelio sūnumis
ir pasakyk jiems, kad jie neval-
gytų jaučių, ėryčių bei ožkų
taukų.
24 Bet taukus maitos arba žvėrių
sudraskyto galite visaip sunaudoti.
Tik negalite jų valgyti.
25 Nes, kas galvijo taukų valgo,
Viešpaties aukoms skirtųjų, to
siela turi būti išnaikinta iš savo
žmonių tarpo.
26 Ir kraujo jūs neturite valgyti,
nei galvijo, nei paukščių, kur tik
jūs ir gyventumėte.
27 Jei kuri siela kraujo valgytų,
ta turi būti išnaikinta iš savo
žmonių tarpo."
28 Ir Viešpats tarė, kalbėdamas
su Moze:
29 "Kalbėk su Izraelio sūnumis
ir pasakyk jiems, kad, kas Viešpa-
čiui padėkos auką nori aukoti, tai
turi ir tai atsinešti, kas prie padėkos
aukos Viešpačiui priklauso.
30 Savo rankomis jis turi atga-
benti auką Viešpačiui, būtent,
taukus, kurie ant krūtinės yra, kartu
su krūtine ir aukoti tai Viešpačiui.
31 O kunigas turi taukus uždegti
ant altoriaus, krūtinė turi Aronui ir
jo sūnums atlikti.
32 Dešinį petį savo dėkojimo
aukos turi atiduoti kunigui.
33 O kuris Arono sūnų kraują
dėkojimo aukų ir taukus aukoja,
tas gauna sau dešinįjį petį.
34 Nes krūtinių ir pečių aukas
Aš ėmiau nuo Izraelio sūnų dė-
kojimų aukų ir paskyriau tas
vyskupui Aronui ir jo sūnums kaip
amžiną dovaną.
35 Tai yra dalis Viešpačiui auko-
jamųjų aukų, paskirta tą
dieną Aronui ir jo sūnums, ku-
rią jie buvo įstatyti Viešpaties
kunigais būti,
36 kad tą dieną, kurią juos
įšventino, Viešpaties įsakymu,
Izraelio sūnūs duotų jiems tą
dalį per kartų kartas.
37 O tai yra įstatymas degi-
namųjų aukų, valgomųjų
aukų, aukų už nuodėmes, aukų
už kaltes, įšventinimo aukų ir
padėkos aukų,
38 kurį Viešpats davė Mozei,
paliepdamas tą dieną ant Sy-
najo kalno Izraelio sūnums aukoti
Viešpačiui Synajo dykumoje.

8

Kunigų Įšventinimas

1 Ir Viešpats kalbėjo su Moze,
tardamas:
2 "Imk Aroną bei jo sūnus su
juomi drauge su jų rūbais ir
įšventinimo aliejaus ir jautuką

aukoms už nuodėmes, du avinu ir
pintinį nearaugintos duonos
3 ir sušauk visą surinkimą
ties susirinkimo pastogės durimis."
4 Mozė darė taip, kaip Viešpats
jam buvo įsakęs ir sušaukęs susi-
rinkimą ties susirinkimo pa-
stogės durimis,
5 tarė jiems: "Tai yra, ką Vieš-
pats liepė daryti."
6 Jis pasiėmė Aroną bei jo
sūnus ir mazgojo juos vandeniu
7 ir aprėdė jį marškone apranga
ir apjuosė jį juosta ir apvilko jį
purpurine apranga ir užvilko jam
skraistę ir uždėjo ant viršaus
antpečius
8 ir užkabino jam skydelę su
ŠVIESA IR TIESA.
9 Ant galvos užmovė jam nuo-
metą ir prie nuometos prisegė
šventojo vainiko auksinį žastį,
kad jam augštai ant kaktos ka-
bėtų, kaip Viešpats Mozei buvo
liepęs.
10 Tai ėmė Mozė pašventinimo
aliejaus, pašventino Dievo namus
ir visa, kas juose buvo
11 ir apšlakstė tuo septynis kar-
tus altorių, pašventino altorių su
visais jo įrengimais ir mazgotuvę
su pakoja, visą pašventindamas,
12 ir užliejo pašventinimo aliejaus
ant Arono galvos, jį patepdamas,
kad pašventintas būtų
13 ir atsivedė Arono sūnus,
aprėdė juos marškoniais apdarais,
apjuosė juos juosta ir ant galvų
uždėjo nuometas, kaip Viešpats jam
buvo liepęs.
14 Tada atvesdino jis jauną jau-
tuką aukai už nuodėmes ir Aronas
su savo sūnumis uždėjo savo ran-
kas ant jo galvos
15 ir pamušė tą jautuką. O
Mozė ėmė to kraujo, padažė savo
pirštu altoriaus ragus krauju, pa-
šventindamas altorių ir išliejo
kraują ant altoriaus aslos, taip jį
suderindamas ir pašventinadamas.
16 Ir jis ėmė visus taukus nuo vi-
durių, taukų tinklelį nuo ke-
penų ir abu inkstu su jų taukais
ir uždegė tuos ant altoriaus.
17 Bet jaunąjį jautuką su
visu kailiu, mėsa bei mėšlais sude-
gino jis lauke už stovyklos, kaip
Viešpats jam buvo liepęs.
18 Tada atgabeno aviną degina-
majai aukai ir Aronas su savo sū-
numis uždėjo rankas ant jo galvos
19 ir papjovė jį, o Mozė šlakstė
to kraujo aplinkui ant altoriaus,
20 sukapojo aviną į gabalus ir
uždegė galvą, gabalus ir taukus,
21 numazgojo vidurius bei blauz-
das vandeniu ir uždegė tada visą
aviną ant altoriaus. Tai buvo de-
ginamoji auka saldžiam kvapui, ug-
nis Viešpačiui, kaip Viešpats jam
buvo liepęs.
22 Tada jis atgabendino antrąjį
aviną įšventinimo aukai, o
Aronas su savo sūnumis uždėjo savo
rankas ant jo galvos
23 ir papjovė jį tada. O Mozė
ėmė to kraujo, užtepė tą Aronui
ant jo dešinės ausies kremzlės, ant
dešinės rankos nykščio ir ant di-
džiojo piršto jo dešinės kojos.
24 Ir atvedęs Arono sūnus, už-
dažė kraujo ant jų dešinės ausies
kremzlės, ant dešinės rankos nyk-
ščio, ant dešinės kojos didžiojo pir-
što ir pašlakstė kraują aplink
altorių.
25 O taukus ėmė ir uodegą ir
visus taukus nuo vidurių ir taukų
tinklelį nuo kepenų, abu inkstu
su taukais ir dešinį petį,
26 prie tų pridėjo neraugintos
duonos iš pintinio Viešpaties aki-
vaizdoje, vieną neraugintą py-
ragėlį, paplotį su aliejumi ir
ragaišį ir uždėjo juos ant taukų
bei dešiniojo peties
27 ir atidavė visą tai į Arono
ir jo sūnų rankas, kad jie tai pa-
šventintų Viešpačiui, Viešpaties
akivaizdoje
28 ir viską vėl atsiėmė iš jų
rankų, uždegė tai ant altoriaus
ant deginamosios aukos, kaip
įšventinimo auką, ugnį, Vieš-
paties saldžiam kvapui.
29 Ir Mozė ėmė krūtinę Viešpa-
ties akivaizdoje nuo įšventinimo
aukos ir pašventino tą, kuri jam

priklausė, kaip jam Viešpats buvo liepęs.

30 Taip pat ėmė Mozė pašventinimo aliejaus bei kraujo ir šlakstė ant altoriaus, ant Arono ir jo rūbų, ant jo sūnų ir jų rūbų, taip pašventindamas Aroną su jo rūbais ir jo sūnus su jų rūbais,

31 tardamas Aronui bei jo sūnums: "Virkite tą mėsą ties susirinkimo pastogės durimis ir čia pat valgykite su įšventinimo duona iš pintinio, kaip man paliepta ir įsakyta, kad Aronas ir jo sūnūs tai valgytų.

32 O kas duonos bei mėsos atlieka, tai turite ugnimi sudeginti.

33 Ir septynias dienas neturite išeiti pro duris susirinkimo pastogės iki jūsų įšventinimo dienų pabaigos, kadangi jūs esate šventinami 7 dienas.

34 Kas šiandien buvo padaryta, buvo Viešpaties įsakyta, kad jūs būtumėte suderinti.

35 O prie susirinkimo pastogės durų turite pasilikti septynias dienas, dieną ir naktį, Viešpaties sargybą eidami, kad nemirtute, nes man taip įsakyta."

36 Ir Aronas padarė visa su savo sūnumis, ką Viešpats per Mozę liepęs buvo.

9

Ugnis Suėdė Pirmąją Arono Auką

1 Aštuntąją dieną pasišaukė Mozė Aroną, jo sūnus ir Izraelio vyresniuosius ir tarė Aronui:

2 "Imk sau jauną veršį aukai už nuodėmes ir aviną deginamajai aukai, abu visiškai sveiku ir geru ir atgabenk tuodu Viešpaties akivaizdon

3 ir kalbėk su Izraelio sūnumis ir sakyk, kad imtų ožį aukai už nuodėmes, veršiuką ir avį, abu mituliu, visiškai sveiku deginamajai aukai

4 ir jautį ir aviną padėkos aukai ir aukotų tai, taip pat ir valgomąją auką, maišytą su aliejumi, Viešpaties akivaizdoje, nes šiandien jums Viešpats pasirodys."

5 Ir jie sudėjo visa, ką Mozė jiems liepęs buvo, ties susirinkimo pastogės durimis ir visas susirinkimas atėjo ir stojosi Viešpaties akivaizdon.

6 Tai tarė Mozė: "Tai yra, ką Viešpats liepė jums padaryti ir tada jums Viešpats pasirodys, Savo šlove."

7 O Aronui sakė Mozė: "Eik prie altoriaus ir aukok savo auką už nuodėmes ir savo deginamąją auką ir suderink save ir žmones ir tada paruošk žmonių auką, juos suderindamas, kaip Viešpats liepęs yra."

8 Ir Aronas ėjo prie altoriaus, papjovė veršiuką savo aukai už nuodėmes.

9 O jo sūnūs atnešė jam to kraujo ir paėmė jo savo pirštu ir uždažė to ant altoriaus ragų ir išliejo likusį kraują ant altoriaus aslos.

10 Bet taukus ir inkstus ir taukų tinklelį nuo kepenų tos aukos už nuodėmes uždegė jis ant altoriaus, kaip Viešpats Mozei liepęs buvo.

11 O mėsą bei kailį jis sudegino lauke ugnimi už stovyklos.

12 Po to papjovė jis deginamąją auką. Arono sūnūs atgabeno jam kraują ir jis šlakstė tą aplinkui ant altoriaus.

13 Ir jie atgabeno jam deginamąją auką, sukapotą, bei galvą ir jis uždegė tai ant altoriaus.

14 Ir jis nuplovė vidurius ir blauzdas ir uždegė tuos ant deginamosios aukos viršaus ant altoriaus.

15 Po to jie atvedė žmonių auką ir ėmė ožį, auką už žmonių nuodėmes ir papjovė jį ir aukojo jį už nuodėmes, kaip tai su pirmąja auka padaręs buvo.

16 Tai atvedė deginamąją auką ir padarė taip, kaip nustatyta buvo.

17 Tada atnešė valgomąją auką ir jis ėmė iš tos savo saują ir uždegė tai ant altoriaus, papildydamas rytinę deginamąją auką.

18 Paskui jis pamušė jautį ir
papjovė aviną žmonių padėkos
aukai. O jo sūnūs atnešė jam
kraują, kurį jis šlakstė aplink ant
altoriaus.
19 Bet jaučio ir avino taukus ir
uodegą bei taukus nuo vidurių
ir inkstus ir taukų tinklelį aplink
kepenas,
20 visus šiuos taukus uždėjo jie
ant krūtinės ir uždegė taukus ant
altoriaus.
21 Bet krūtinę ir dešinį petį
pašventino Aronas Viešpaties aki-
vaizdoje, kaip Viešpats buvo Mozei
liepęs.
22 Tai pakėlė Aronas savo rankas
ant žmonių, palaimino juos ir
nužengė žemyn, kai auką už nuo-
dėmes, padėkos auką ir degina-
mąją auką aukoti pabaigė.
23 Tai įėjo Mozė ir Aronas į
surinkimo pastogę ir kai juodu vėl
išėjo, tai palaimino juodu žmones
ir tada pasirodė Viešpaties šlovė
visiems žmonėms.
24 Nes ugnis, išėjusi nuo Vieš-
paties, suėdė deginanmąją auką
ir taukus ant altoriaus. Žmonės
pamatė tai ir prasidžiugo ir puolė
savo veidu žemėn ir šlovino Dievą.

10

Nadabas ir Abyhū
Baudžiamu Ugnimi

1 Du Arono sūnu, Nadabas ir
Abyhū, pasiėmė savo smilkytuvus,
įsidėjo ugnies į tuos, užbėrė
smilkalų ant tos ir įnešė tą
svetimąją ugnį Viešpaties aki-
vaizdon, ko Jis jiems nebuvo liepęs.
2 Tai išlėkė Viešpaties ugnis ir
suėdė juodu, kad juodu Viešpaties
akivaizdoje numirė.
3 Tai tarė Mozė Aronui: "Štai,
ką Viešpats pasakė—Aš būsiu
pašventintais tais, kurie prie Manęs
artinasi ir pašlovintas visų
žmonių akivaizdoje." O Aronas
tylėjo.
4 Tai pasišaukė Mozė Mišaėlį
ir Elcafaną, Uzyėlio du sūnų,
Arono dėdės ir tarė jiemdviem:
"Ateikita ir išneškita savo du broliu
iš šventovės už stovyklos."
5 Ir juodu atėjo, paėmė juodu ir
išnešė su jų marškoniais apdarais
už stovyklos, kaip Mozė buvo
įsakęs.
6 Tai tarė Mozė Aronui ir jo
dviem sūnum, Eleazarui ir Ytama-
rui: "Nenudenkite savo galvų ir
neįplėškite savo rūbų, kad ne-
žūtumėte ir Viešpaties įtužimas
neužeitų ant viso surinkimo. Te-
verkie jūsų broliai visų giminių
Izraelio dėl šio sudegimo, kurį
Viešpats padarė.
7 Ir judu neturita išeiti nuo su-
rinkimo pastogės durų, kad nenu-
mirtumėta, nes judu esatu
Viešpaties aliejumi pašventintu."
Ir juodu darė taip, kaip Mozė
jiemdviem įsakė.
8 O Viešpats tarė, su Aronu
kalbėdamas:
9 "Tu ir tavo sūnūs su tavimi ne-
turite gerti nei jokio vyno, nei jokio
drūto gėrimo, į surinkimo pa-
stogę eidami, kad nenumirtumėte.
Tai tebūna jums amžinu įstatymu
visoms jūsų vaikų kartoms,
10 kad atskirtumėte, kas šventa ir
kas nešventa, kas suteršta ir kas
nesuteršta
11 ir kad Izraelio sūnus išmoky-
tumėte visus įsakymus, kuriuos
jums Viešpats per Mozę davęs esti."
12 Mozė tarė Aronui ir gyviems
išlikusiem dviem sūnum, Eleazarui
ir Ytamarui: "Imkite, kas liko nuo
Viešpaties valgomosios aukos ir
valgykite tai nerauugintą prie al-
toriaus, nes tai švenčių
švenčiausia.
13 Bet tai turite valgyti šventoje
vietoje, nes tai tavo ir tavo sūnų
Viešpaties aukų dalis, nes taip
man įsakyta.
14 O Viešpačiui pašventintą ir
jums paskirtą krūtinę ir petį tu
turi ir tavo šeima valgyti neužter-
štoje vietoje, nes ta dalis duota tau
ir tavo vaikams nuo Izraelio sūnų
padėkos aukų.
15 Nes aukojamasis petys su krū-
tine atneštini su aukų taukais, kad

būtų pašventinti Viešpaties aki-
vaizdoje, kad tau ir tavo vaikams
paskiriami būtų per amžius, kaip
Viešpats įsakęs yra.
16 O Mozė ieškojo ožio aukai už
nuodėmes ir rado jį sudegintą.
Tai jis supyko ant Eleazaro ir Yta-
maro, Arono sūnų, kuriuodu iš-
likusiu buvo ir tarė:
17 "Kodėl judu nevalgėta aukos
už nuodėmes šventoje vietoje? Juk
ji yra švenčių švenčiausia, ju-
dviem duota, kad susirinkimo nu-
sikaltimą nešiotumėta ir
Viešpaties akivaizdoje juos
suderintumėta.
18 Kadangi jos kraujas nebuvo
nuneštas į šventovę, judviem
reikėjo ją valgyti šventoje vietoje,
kaip man buvo įsakyta."
19 Tada atsiliepė Aronas Mozei:
"Štai, šiandien juodu aukojo savo
auką už nuodėmes ir savo degi-
namąją auką Viešpaties aki-
vaizdoje ir man taip atsitiko, kaip
matai. Ar aš turėčiau šiandien val-
gyti nuo nuodėmės aukų? Ar tai
turėtų Viešpačiui patikti?"
20 Išgirdęs tai, Mozė sutiko su
jų pasiteisinimu.

11

Valgytini ir Nevalgytini Gyvuliai

1 Kalbėdamas su Moze ir Aronu,
tarė Viešpats jiemdviem:
2 "Kalbėkita ir pasakykita
Izraėlio sūnums, kuriuos gyvulius
šios žemės jie gali valgyti:
3 Visus, kurie skeltas nagas turi
iš galvijų ir kurie gromuliuoja, tuos
galite valgyti.
4 Bet tų negalite valgyti, kurie
gromuliuoja o neskeltas nagas turi,
tie jums nevalgytini, kaip
kupranugaris.
5 Kralikai, tiesa, gromuliuoja,
bet turi neskeltas nagas ir todėl
nevalgytini.
6 Kiškis taip pat gromuliuoja ir
turi neskeltas nagas, todėl
nevalgytinas.
7 Kiaulė turi neskeltas nagas, bet
negromuliuoja, todėl ji nevalgytina.
8 Šitų mėsos neturite valgyti,
neigi jų maitos, kadangi tie jums
užteršti.
9 Valgyti galite tuos, kurie van-
denyje gyvena ir turi žvynas ir pe-
lėkus, iš marių ir upių.
10 Bet, kas neturi žvynų ar pe-
lėkų mariose ir upėse ir visų
krutančių bei vandenyje gyve-
nančių nevalgykite ir tebūna tie
jums pasibaisėjimu.
11 Nevalgykite jų mėsos ir jų
maitos perdėm venkite.
12 Nes jūs turite baisėtis visu tuo,
kas vandenyse neturi pelėkų ar
žvynų.
13 O iš paukščių turite nevalgyti
ir laikyti bjaurybėmis erelį, va-
nagą, žuvėdrą,
14 vanagėlį, lingę ir visą jos
veislę,
15 visus varnus su jų veislėmis,
16 strūtį, apuoką, gegužę,
kanapinę ir jos veislę,
17 apuokėlį, gulbę, pelėdą,
18 šikšnosparnį, baublį,
19 gandrą, geršę, uputį su jų
veisle, tutlį ir kregždę.
20 Jūs turite baisėtis visais ketu-
riomos kojomis judančiais
sparnuočiais.
21 Tačiau jūs galite valgyti ketur-
kojus sparnuočius, kurie ant
dviejų kojų šokinėja.
22 Iš tų galite valgyti visas rūšis
žiogų, arbę ir jos veislę, se-
laamą ir jos veislę, argolą ir jos
veislę ir argabą su jos veisle.
23 Visais kitais keturkojais spar-
nuočiais turite baisėtis
24 ir laikyti užterštais. Kas to-
kių maitą užgauna, tas yra susi-
teršęs iki vakaro.
25 O kas tų maitą nešioja, tas
turi plauti savo drabužius ir bus
susiteršęs ligi vakarui.
26 Todėl, kiekvienas gyvulys ne-
skeltomis nagomis, kuris negromu-
liuoja, turi būti jums užterštas ir kas
jų ką palies, bus susiteršęs.
27 Ir visi galvijai keturkojai ne-
skeltomis nagomis turi būti jums
nevalgytini. Kas jų maitą už-
gaus, bus susiteršęs ligi vakarui.

28 O kas jų maitą nešioja, turi
plauti savo drabužius ir susiteršęs
būti ligi vakarui, kadangi tie jums
yra užteršti.
29 O iš žeme šliaužiančių jums
nevalgytini yra žebenkštis, pelė,
rupūžė, kiekviena su savo veisle,
30 ežys, žvaigždėtasis driežas,
sraigė ir kurmis.
31 Tai yra visi jums užterštieji
iš slenkančiųjų. Kas jų maitą
užgauna, bus užsiteršęs ligi vakarui.
32 Ir visa tai bus užteršta, ant ko
kokia maita užkrinta, ar tai būtų
medžio indai, ar drabužiai, ar kai-
liai, ar maišai, ar darbe vartojami
įrankiai. Tuos reikia dėti į van-
denį ligi vakarui tol, kol apsivalys
ir tada bus švarūs.
33 Visi molio indai, į kuriuos
tokia maita patenka, pasidaro už-
teršti su tuomi, kas juose yra ir juos
reikia sukulti.
34 Bet koks maistas, ant kurio
užpilamas vanduo iš tokio indo, yra
užteršamas ir bet koks gėralas to-
kiuose induose pasidaro užterštas.
35 Ir visa tai, ant ko tokia maita
užkrinta, užsiteršia, ar tai būtų
krosnis, ar katilas. Tokius reikia su-
kulti, kadangi jie yra užteršti ir jums
turi būti užteršti.
36 Tačiau šaltiniai, šuliniai ir
tvekiniai neužsiterš. Kas jų
maitą užgauna, tas yra užsiteršęs.
37 Tokia maita, krentanti ant sė-
jimų, jų neužterš.
38 Bet, jei kas vandens ant sėklos
užpiltų ir tada maita ant jos už-
kristų, tai ji būtų užteršta.
39 Jei galvijas nustimpa, kurį jūs
valgyti galite ir to maitą užgauna,
tas yra susiteršęs ligi vakarui.
40 Kas tokios maitos valgo, tas
turi savo rūbus plauti ir bus suterš-
tas ligi vakarui. Taip pat, kas to-
kią maitą nešioja, turi plauti
savo rūbus ir bus susiteršęs ligi
vakarui.
41 Kas žeme slenka, tuo turite
baisėtis ir to nevalgyti.
42 Ir visa, kas pilvu slenka ir vis-
lab, kas keturiomis ar daugiau ko-
jomis slenka, tais turite baisėtis
ir visų žeme slenkančiųjų
nevalgyti.
43 Neužterškite savo sielų ir ne-
pasidarykite pasibaisėtinais, juos
paliesdami ir susiteršdami.
44 Nes Aš esu Viešpats, jūsų
Dievas. Todėl turite jūs šventintis,
kad šventi būtumėte, nes Aš esu
šventas. Taip pat neužterškite savo
sielos kokiais rėplinėjančiais
paukščiais, kurie po žeme slankioja.
45 Nes Aš esu Viešpats, kuris jus
iš Egipto išvedžiau, kad jūsų
Dievu būčiau. Todėl jūs turite būti
šventi, kadangi Aš esu šventas.
46 Tai yra įstatymas gyvulių
ir paukščių ir vandenyje krutan-
čių gyvūnų ir žeme slenkančių
gyvulių,
47 kad jūs atskirtumėte, kas už-
teršta ir kas neužteršta, kurį gy-
vulį galima valgyti ir kurio
nereikia valgyti."

12

Nuostatai Šešiauninkėms

1 Viešpats tarė, kalbėdamas su
Moze:
2 "Kalbėk su Izraelio sūnumis
ir pasakayk jiems, kad moteris nėš-
čia pasidariusi ir berniuką pa-
gimdžiusi, bus septynias dienas
nevalyva, kaip savo mėnesinio
metu.
3 O aštuntąją dieną reikia
jo kūno prieodę apipjaustyti.
4 Ji turi pasilikti namuose 33
dienas, nuo savo kraujo apsivaly-
dama. Ji negali užgauti nieko švento
ir neturi ateiti į šventovę tol, kol
nepasibaigs dienos jos apsivalymo.
5 O jei ji mergaitę augina, tai ji
yra dvi savaiti nevalyva, pasilik-
dama negalinga, kaip mėnesinio
metu, ir turi būti namuose 66 dienas,
nuo savo kraujo apsivalydama.
6 Apsivalymo dienoms praėjus,
po sūnaus ar dukters pagimdymo,
turi ji atgabenti mitulį avinėlį
deginamajai aukai, bei jauną kar-
velį arba kurklelį aukai už nuo-
dėmes kunigui ties susirinkimo
pastogės durimis.

7 Tas turi tai aukoti Viešpaties akivaizdoje ir ją suderinti, tai ji bus apvalyta nuo savo kraujo. Tai yra įstatymas tai, kuri mergaitę arba berniuką pagimdo.
8 O jei neturi ir negali avinėlio aukoti, tai ji turi imti du kurkleliu arba du jaunu karveliu, vieną deginamajai aukai, kitą aukai už nuodėmes, tai turi kunigas ją suderinti, kad ji būtų valyva.

13

Raupso Žymė Ant Kūno ir Ant Drabužio

1 Viešpats kalbėjo su Moze ir su Aronu, tardamas:
2 Jei žmogaus kūno odoje kas nors pakyla, ar tai būtų šašai, ar balti pūliai, panašūs į raupsą, tai jį reikia nuvesti pas vyskupą Aroną arba pas kunigą, vieną jo sūnų.
3 Jei vyskupas pastebi tą žymę odoje, plaukus baltais pavirtusius ir tą vietą odoje įdubusią, gilesnę už kitą odą, tai yra iš tikrųjų įsimetęs raupsas. Todėl turi jį vyskupas apžiūrėti ir paskelbti nevalyvu.
4 Jei odoje yra baltų pūlių, bet oda nėra įdubusi ir nėra gilesnė už kitą odą ir plaukai nėra pabalę, tai turi kunigas užrakinti tą žmogų septynioms dienoms.
5 Septintąją dieną turi jis jį apžiūrėti. Jei žymė nepasikeitė ir tebėra, kokia buvusi ir į odą gilyn neisigraužė,
6 tai turi kunigas jį vėl septynioms dienoms užrakinti. Jei po kitų septynių dienų žymė išnykusi ir gilyn neįsigraužusi į odą, tai turi paskelbti jį valyvu, kadangi tai šašai ir jis turi savo drabužius plauti ir bus valyvas.
7 Bet, jei šašai į odą gilyn įsigraužė po to, kai kunigas jį apžiūrėjo ir valyvu paskelbtas buvo ir kunigui antru kartu tikrinant,
8 atrodo, kad šašai į odą giliau įsigraužę, tai jis turi paskelbti jį nevalyvu, kadangi tai iš tikrųjų raupsas įsimetęs.
9 Jei tokia žymė ant žmogaus atsiranda, tai reikia jį pas kleboną nuvesti,
10 kad tas apžiūrėjęs ir radęs odą pašokusią ir pabalusią ir plaukus pabalusius ir gyvą mėsą skaudulyje,
11 tai tikrai yra įsisenėjęs raupsas jo kūno odoje. Ir todėl turi klebonas paskelbti jį nevalyvu ir jį užrakinti, nes jis jau užterštas.
12 O jei raupsas apėmė visą jo odą, apdengdamas jį nuo galvos ligi kojų, kiek to klebonas savo akimis matyti gali,
13 ir jei klebonas, apžiūrėdamas randa raupsą, apėmusį visą kūną, tai turi klebonas paskelbti tą žmogų valyvu, kadangi viskas ant jo išblėso.
14 Bet, jei jis randa gyvą mėsą, tą dieną, apžiūrėdamas, tai jis nevalyvas
15 ir apžiūrėjęs tą gyvą mėsą, turi klebonas skelbti jį nevalyvu, kadangi tai iš tikrųjų raupsas ir jis užterštas yra.
16 Kai ta gyvoji mėsa išblėsta, tai jis turi nueiti pas kleboną.
17 Ir klebonas, apžūrėjęs jį ir žymę radęs pabalusią, turi paskelbti jį valyvu, kadangi jis jau nebeužterštas.
18 Jei kurio kūno odoje votis atsiranda ir išgyja
19 ir vėliau toji vieta pabalsta arba parausta ir pūliuoja, tai turi klebonas tą apžiūrėti
20 ir jei klebonas mato tą vietą gilesnę už kitą odą ir plaukus pabalusius, tai turi jis jį paskelbti nevalyvu, kadangi ta votis pavirtusi raupsu.
21 Bet, jei apžiūrėdamas, klebonas, mato plaukus nepabalusius ir odą neįdubusią ir votį išnykusią, tai turi jis jį užrakinti septynioms dienoms.
22 Jei giliau į odą įsigraužusi, tai turi jį paskelbti nevalyvu, kadangi tai iš tikrųjų raupso žymė.

23 Jei balti pūliai pasilieka, gilyn
neįsigraušdami, tai esti voties
randas ir klebonas turi paskelbti jį
valyvu.
24 Jei kas odą prie ugnies nu-
sidegina ir ta vieta parausta arba
pabalsta,
25 ir jei klebonas, apžiūrėdamas,
randa plaukus prie tos pabalusius
ir odą įdubusią, gilesnę už
kitą odą, tai yra toje vietoje at-
siradęs raupsas ir klebonas turi pa-
skelbti jį nevalyvu, kadangi tai
raupso žymė yra.
26 Bet, jei apžiūrėdamas, kle-
bonas, randa plaukus nepabalusius
ir odą neįdubusią ir negilesnę
už kitą odą ir apgijusią, tai turi
jį užrakinti septynioms dienoms.
27 Septintąją dieną turi jį
apžiūrėti. Jei odoje giliai
įsigraužusi, tai turi paskelbti jį
nevalyvu, kadangi tai raupsas yra.
28 Jei nusidegintoje vieta neišsi-
plėtė ir neįsigraužė gilyn į odą
ir mažėja, tai ta yra tik nudegimo
žaizda ir klebonas turi paskelbti jį
valyvu, kadangi tai yra randas nu-
degusios vietos.
29 Kai vyras ant galvos arba
barzdos apšašta,
30 ir apžiūrėdamas, klebonas,
randa tą vietą gilesnę už kitą
odą ir plaukus toje vietoje gel-
tonus, kaip auksą ir retus, tai turi
paskelbti jį nevalyvu, kadangi tai
galvos arba barzdos raupso šašas.
31 Bet, jei klebonas mato tą
šašą negilesnį už odą ir plau-
kus nėsančius palvus, tai turi jį
septynioms dienoms užrakinti.
32 O kai jį septintą dieną
apžiūri ir randa šašą neapsiplė-
tusį ir plaukų kaip auksą
nepageltonavusių ir šašą
negilesnį už kitą odą,
33 tai jis turi taip apsiskusti, kad
šašo neužgautų ir klebonas turi
jį tada vėl septynioms dienoms
užrakinti.
34 O kai septintąją dieną,
apžiūrėdamas jį, randa šašą
odoje nepasiplėtusį ir negilesnį
už kitą odą, tai turi pakelbti jį
klebonas valyvu, o jis turi savo dra-
bužius skalbti, nes jis neužterštas.
35 Bet, jei šašas odoje pasiplėtė
po to, kai valyvu paskelbtas buvo,
36 ir, klebonas, apžiūrėdamas,
randa šašą odoje apsiplėtusį, tai
jau nereikia plaukų, kaip auksą
pageltonavusių ieškoti, nes jis yra
nevalyvas.
37 Bet, jei mato šašą nepadi-
dėjusį ir palvų plaukų dyk-
stant, tai šašas gyja ir jis yra
valyvas. Todėl turi klebonas pa-
skelbti jį neužterštu.
38 Kai vyrui ar moteriškei kūno
odoje kas baltai užsipūliuoja
39 ir klebonas pastebi tuos pūlius
nykstanačius, tai yra tada odoje pa-
sikėlęs šašas, o jis yra valyvas.
40 Jei vyrui plaukai nuo galvos
slenka, jam plinkant, tai jis yra
valyvas.
41 Jei jam plaukai priešakyje nu-
slinko ir plikė atsirado, tai jis yra
valyvas.
42 Bet, jei plikėje, ar kur plaukai
nuslinko, balta arba rausva žymė
atsiranda, tai jo plikėje ar nupliku-
sioje vietoje yra įsimetęs raupsas.
43 Todėl turi jį klebonas apžiū-
rėti. Ir, jei jis randa jo plikėje, ar
nuplikusioje vietoje, baltą arba
rausvą vietą, iššokusią ir lyg
raupsą odoje,
44 tai tas yra raupsuotas ir neva-
lyvas ir klebonas turi paskelbti jį
užteršu dėl jo žymės galvoje.
45 Kuris gi raupsuotas yra, to rū-
bai turi būti apdriskę, galva ne-
dengta, o lūpos užrištos ir turi
būti laikomas visiškai užteršu.
46 Kol jis tą žymę nešioja, turi
būti laikomas užterštu, gyventi at-
skirai ir jo butas turi būti lauke už
stovyklos.
47 Kai ant drabužio raupso žymė
atsiranda, ar tai būtų vilnonis ar
lininis,
48 ar metmenyse ar atauduose, ar
tai būtų drobė, ar vilna, ar kailis
ar kailio drabužis,
49 ir ta žymė yra balsva arba

rausva rūbuose ar kailyje, metmenyse ar atauduose ar kailiniame drabužyje, tai yra iš tiesų raupso žymė ir klebonas turi tai apžiūrėti.
50 Pamatęs tą žymę, turi tai užrakinti septynioms dienoms.
51 O septintąją dieną, matydamas tą žymę pasiplėtusią rūbų metmenyse ar atauduose, kailyje ar bet kokiame kailio drabužyje, tai ta yra įsisenėjusi raupso žymė ir tai yra užteršta.
52 Tokį rūbą reikia sudeginti, ir metmenis ir ataudus, vilnonius ir marškonius ar bile kokį kailinį drabužį, kuriame tokia žymė yra. Kadangi tai raupso žymė, tatai reikia ugnimi sudeginti.
53 Bet, jei klebonas matys žymę nepasiplėtusią metmenyse ar atauduose ar bile kuriuose kailio rūbuose,
54 tai turi jis paliepti, kad visa tai plaunama būtų, kas tą žymę turi ir kad tai užrakinama būtų kitom septyniom dienom.
55 O jei klebonas matys po plovimo žymės nepasikeitusios ir nepadidėjusios, tai yra tatai užteršta ir turi būti ugnimi sudeginta, kadangi ji giliai įsigraužusi, ar geroje, ar išverstoje pusėje.
56 Jei po plovimo klebonas pamatys tą žymę tamsesnę, tai jis turi nuplėšti tą nuo rūbų, kailio, nuo metmenų arba nuo ataudų.
57 Bet, jei žymė tebematoma ant rūbų, metmenų, ataudų ar ant kokių kailinių, tai yra užteršimas ir turi būti sudeginta su visu, kas tokią žymę turi.
58 Bet, jei metmenys, ataudai ar koks kailinis drabužis tos žymės nebeturi po pirmojo skalbimo, tai reikia tai antrą kartą plauti ir tada tai bus neužteršta.
59 Tai yra įstatymas raupso žymių rūbuose, ar jie būtų vilnos ar drobės, metmenyse ar atauduose ar bet kuriuose kailio drabužiuose, kad būtų galima nustatyti, ar jie užteršti, ar neužteršti."

14

Apsivalymas nuo Raupso

1 O Viešpats tarė, su Moze kalbėdamas:
2 "Tai yra įstatymai apvalytino raupsuotojo. Jį reikia nugabenti pas kleboną.
3 Kunigas turi išeiti iš stovyklos ir pasižiūrėti, ar raupsuotasis pagijęs yra.
4 Jis turi paliepti apsivalytinam pasiimti du neužterštu gyvu paukščiu, cėdro medžio, raudonos vilnos ir yzopo
5 ir turi paliepti vieną tų paukščių papjauti molio inde prie tekančio vandens
6 ir imti gyvąjį paukštį su cėdro medžiu, raudona vilna ir yzopu ir padažyti į prie vandens papjautojo paukščio kraują
7 ir apšlakstyti nuo raupso apvalytinąjį septynis kartus ir teapvalo jį tokiu būdu ir tepaleidžia gyvąjį paukštį, kad nulėktų į atvirus laukus.
8 O apvalytasis turi skalbti savo rūbus ir visus savo plaukus nuskusti bei vandenyje maudytis, tai jis bus apvalytas. Tada jis gali eiti į stovyklą, tačiau turi jis dar septynias dienas pasilikti lauke savo pastogės.
9 Septintąją dieną turi jis visus savo plaukus nuskusti, galvos, barzdos ir antakių ir turi skalbti savo rūbus ir savo kūną vandeniu nuplauti, kad švarus būtų.
10 Aštuntąją dieną turi jis imti du ėryčiu, visiškai sveiku ir mitulę avį, taip pat sveiką ir penkis svarus miltų su aliejumi valgomajai aukai ir apie trečdalį litro aliejaus
11 ir kunigas turi apvalytąjį ir šiuos daiktus prie susirinkimo pastogės durų Viešpaties akivaizdon atgabenti
12 ir aukoti vieną ėrytį aukai už kaltes su aliejaus saikeliu, pa-

šventindamas Viešpačiui, kunigui
paskirtą,
13 ir tada papjauti ėrytį ten, kur
aukos už nuodėmes ir deginamo-
sios aukos pjaunamos, būtent,
šventoje vietoje, kadangi auka už
nuodėmes ir auka už kaltes kle-
bonui priklauso, nes tai yra šven-
čių švenčiausia.
14 O kunigas turi imti aukos už
kaltes kraujo ir turi užtepti apvaly-
tajam ant dešinės ausies kremzlės,
ant dešinės rankos nykščio ir ant
dešinės kojos didžiojo piršto.
15 Tada jis turi imti aliejaus iš sai-
kelio ir įsipilti į savo kairiąją
ranką
16 ir dešinės rankos pirštą pa-
mirkyti kairės rankos aliejuje ir
septynis kartus šlakstyti Viešpaties
akivaizdoje.
17 O kairėje rankoje likusį alie-
jų turi jis užtepti ant apvalytojo
dešinės ausies kremzlės, ant de-
šinės rankos nykščio ir ant dešinės
kojos didžiojo piršto ant viršaus
kraujo aukos už kaltes.
18 O kas dar liko aliejaus jo ran-
koje, turi jis užtepti ant apvalytojo
galvos ir jį suderinti Viešpaties
akivaizdoje.
19 Ir jis turi paruošti auką už
nuodėmes ir apvalytąjį sude-
rinti dėl jo užteršimų ir tada degi-
namąją auką papjauti
20 ir ją ant altoriaus aukoti kartu
su valgomąja auka ir jį sude-
rinti, tai jis bus apvalytas.
21 O jei vargingas ir savo ran-
komis tiek neužsidirba, tai teimie
jis ėrytį aukai už kaltes ir tepa-
šventina suderinimui ir du svaru
kvietinių miltų, maišytų su alie-
jumi valgomajai aukai bei vieną
saikelį, ketvirtdalį litro aliejaus
22 bei du kurkleliu arba du jaunu
karveliu, kuriuos savo rankomis
užsidirbti gali, kad vienas būtų
aukai už nuodėmes, o antrasis de-
ginamajai aukai.
23 Teatneša jis juos aštuntąją
dieną savo apvalymo kunigui ties
susirinkimo pastogės vartais Vieš-
paties akivaizdon.
24 Tai turi imti kunigas ėrytį au-
kai už kaltes ir kevirtdalį litro
aliejaus ir turi visa tai pašven-
tinti Viešpaties akivaizdoje,
25 ir avinėlį, auką už kaltes
papjauti ir imti to kraujo ir užtepti
apvalytajam ant dešinės ausies
kremzlės ir ant dešinės rankos
nykščio ir ant dešinės kojos
didžiojo piršto
26 ir aliejaus į savo, kunigo,
kairiąją ranką įsipilti
27 ir savo dešinės rankos pirštu to
aliejaus iš kairiosios rankos sep-
tynis kartus šlakstyti Viešpaties
akivaizdoje
28 ir likusiojo rankoje aliejaus už-
tepti apvalytajam ant dešinies au-
sies ir ant dešinės rankos nykščio
ir ant dešinės kojos didžiojo piršto
ant viršaus kraujo aukos už kaltes.
29 Bet likutį aliejaus iš savo
rankos jis turi užlieti apvalytam ant
galvos ir suderinti jį Viešpaties
akivaizdoje.
30 Tada jis turi imti vieną kurk-
lelį ar jauną karvelį, kurį
savo rankomis galėjo užsidirbti
31 ir aukoti jį už nuodėmes ir
antrąjį deginamajai aukai, kartu
su valgomąja auka. Ir taip kuni-
gas turi suderinti apvalytąjį
Viešpaties akivaizdoje.
32 Tai tebūna įstatymu raup-
suotam, kuris negali savo rankomis
užsidirbti to, kas reikalinga jo
apvalymui."
33 Ir Viešpats tarė, su Moze ir su
Aronu kalbėdamas:
34 "Kai jūs į Kanaano kraštą
atvyksite, kurį Aš jums pasilai-
kyti duosiu ir Aš užleisiu raupsą
jūsų gyvenamame name,
35 tai turi ateiti tų namų savi-
ninkas ir pranešti klebonui, kad
pastebėjęs lyg tai raupso žymių
savo namuose.
36 Klebonas turi įsakyti tuos
namus iškraustyti ir jam dar į tuos
namus neįėjus, pasižiūrėti, kad ne
viskas užsikrėstų, kas tuose na-
muose yra ir po to turi klebonas
įeiti ir namus apžiūrėti.
37 O kai žymes apžiūrėdamas,

randa sienoje žalsvas ar rausvas
įdubusias vieteles, kurios gilesnės
yra už kitą sieną,
38 tai jis turi pro duris tų namų
išeiti ir juos septynioms dienoms
užrakinti.
39 O septintąją dieną atėjęs,
turi jis apžiūrėti tas žymes. Jei jos
padidėjusios,
40 tai turi jis liepti tuos akmenis
su tomis žymėmis išplėšti ir juos už
miesto į užterštą vietą išmesti
41 ir tada reikia visą butą
iš vidaus nuskusti ir tą nu-
skustąjį molį laukan už miesto
į užterštą vietą išpilti.
42 Vieton išimtųjų akmenų
turi jis kitus įmūryti ir naują
molį imti ir visą butą laistyti.
43 Jei tos žymės sugrįžta ir pa-
sirašo po to, kai akmenys pakeisti
ir visas namas išlaistytas buvo,
44 tai turi klebonas apžiūrėti. Jei
jis mato žymes tolyn
įsigraužusias, tai yra namuose iš
tikrųjų ėdąsis raupsas ir na-
mas yra užterštas.
45 Todėl reikia tą namą nu-
griauti ir visus akmenis, medieną
ir visą molį išvežti iš miesto į
užterštą vietą.
46 O kas į namus įeina, kol jie
užrakinti yra, tas yra susiteršęs iki
vakarui.
47 O kas tuose guli arba valgo, tas
turi savo rūbus plauti.
48 O jei klebonas, įėjęs, mato
dėmes nepadidėjusias po to, kai
buvo laistyti, tai turi paskelbti juos
neužterštais, kadangi žymės išdilo.
49 Ir jis turi imti aukai už nu-
odėmes už tuos namus du paukš-
čiu, cėdro medžio, raudonos vilnos
bei yzopo,
50 papjauti vieną tų paukš-
čių molio puode prie tekančio
vandens
51 ir turi imti tą cėdro medį,
raudoną dažytą vilną, yzopą
ir gyvąjį paukštį ir padažyti
juos į papjautojo paukščio
kraują ir į tekantįjį van-
denį ir namus septynis kartus
apšlakstyti.
52 Jis turi tuos namus šventinti to
paukščio krauju bei tekančiu van-
deniu, gyvuoju paukščiu, cėdro
medžiu, yzopu ir raudonąja vilna.
53 O gyvąjį paukštį turi jis
iš miesto laukan paleisti ir namus
suderinti, tai jie bus nesuteršti.
54 Tai yra įstatymas visokių
slogų, raupso bei šašų,
55 raupso rūbų bei namų,
56 aptinimų, niežų bei pūlių,
57 kad būtų galima suvokti, kada
kas neužteršta ir kas užteršta. Tatai
yra raupso įstatymai."

15

Kūno Nešvarumai

1 Viešpats tarė, kalbėdamas su
Moze bei Aronu:
2 "Kalbėkita su Izraelio sūnu-
mis ir sakykita jiems, kad vyriškis
yra taršus, jei jis turi plūdimą iš
savo kūno.
3 Jis yra užterštas to plūdimo,
jei jo kūnas pūliuoja arba
užsikemša.
4 Visas patalas, kuriame jis guli
ir viskas, ant ko jis sėdi, pasidaro
užteršta.
5 Kas jo patalą paliečia, tas turi
savo rūbus skalbti ir vandeniu nu-
siplauti ir bus nešvarus ligi vakarui.
6 O kas atsisėda, kur jis sėdėjęs,
tas turi savo rūbus mazgoti ir nu-
siplauti ir bus nešvarus ligi vakarui.
7 Kas jo kūną paliečia, tas turi
savo rūbus plauti ir vandeniu nusi-
mazgoti ir nešvariu būti ligi vakarui.
8 Jei tokio žmogaus spjaudalas
užkristų ant neužteršto žmogaus,
tai tas turi savo rūbus mazgoti ir
vandeniu plautis ir nešvariu būti ligi
vakarui.
9 Taip pat ir balnas, ant kurio jis
joja, susitepa.
10 Kas tik paliečia kokį
daiktą, kurį jis po savimi turėjo,
tas bus suteptas ligi vakarui.
11 O kurį jis paliečia, kol dar
rankas nenusimazgojęs, tas turi savo
rūbus plauti ir vandeniu nusimaz-
goti ir nešvariu būti ligi vakarui.
12 Jei jis paliečia molio indą, tai

reikia tą sukulti. Medžio indą
reikia vandeniu plauti.
13 O jei jo plūdimas sustojo ir jis
nebėra taršus, tai turi jis skaityti
septynias dienas nuo plūdimo su-
stojimo ir savo rūbus mazgoti ir
savo kūną tekančiu vandeniu
nuplauti, tai jis bus netaršus.
14 O aštuntąją dieną turi jis
imti du kurkleliu arba du jaunu kar-
veliu ir atnešti Viešpaties akivaiz-
don prie susirinkimo pastogės
durų ir atiduoti kunigui.
15 Kunigas turi aukoti vieną už
nuodėmes, o antrąjį deginamai
aukai ir jį suderinti Viešpaties
akivaizdoje dėl jo plūdimo.
16 Kai vyrui bemiegant kas jo
sėklos išteka, tas turi visą savo
kūną vandeniu plauti ir būti už-
terštu ligi vakarui.
17 Jis turi vandeniu plauti ir kiek-
vieną tokia sėkla išteptą dra-
bužį ar kailį ir būti užterštu ligi
vakarui.
18 Moteriškė, pas kurią toks
guli, turi vandeniu nusiplauti ir ne-
švari būti ligi vakarui.
19 Kai moteriškė savo kūno
kraujo plūdimą turi, tai ji bus sep-
tynias dienas tarši. Kas ją tada
palies, tas bus užterštas ligi vakarui.
20 Viskas, ant ko ji guli, kol jos
dienos nepraėjo, ir ant ko ji sėdi,
bus nešvaru.
21 Jei kas jos patalą paliečia, tas
turi savo rūbus plauti ir vandeniu
nusimazgoti ir būti nešvariu ligi
vakarui.
22 O jei kas paliečia tai, ant ko ji
sėdėjusi, tas turi savo rūbus plauti
ir vandeniu nusimazgoti ir nešvariu
būti ligi vakarui.
23 O jei kas paliečia ką nors,
kas ant jos guolio buvo, ar kur ji
sėdėjusi, gulėjusi ar stovėjusi buvo,
tas turi būti nešvarus ligi vakarui.
24 Ir jei vyras pas ją guli ir jai
užeina jos dienos, tai tas bus neva-
lyvas septynias dienas ir jo guolis,
kuriame jis gulėjęs, bus nešvarus.
25 Bet, jei moteriškės kraujo plū-
dimas užsitęsia ilgiau, negu
įprasta, tai ji bus tarši tol, kol plū-
dimas užsibaigs ir bus nešvari taip,
kaip paprastu atsiskyrimo metu.
26 Patalas, kuriame ji guli savo
plūdimo metu, yra kaip patalas jos
atsiskyrimo metu. Ir viskas, ant ko
ji sėdės, užsiterš, kaip jos taršumo
metu.
27 Kas ką to palies, tas bus
nevalyvas ir turi savo rūbus maz-
goti ir nusiplauti vandeniu ir neva-
lus būti ligi vakarui.
28 O kai jos plūdimas baigiasi, tai
ji turi skaityti septynias dienas ir
tada ji bus apsivaliusi.
29 Aštuntąją dieną turi ji imti
du kurkleliu arba du jaunu karveliu
ir kunigui atnešti prie susirinkimo
pastogės durų
30 ir kunigas turi aukoti vieną
už nuodėmes, o antrąjį degina-
majai aukai ir ją suderinti Vieš-
paties akivaizdoje dėl plūdimo
užsiteršimo.
31 Taip turite Izraelio sūnus pa-
graudenti dėl jų taršumo, kad
nežūtumėte savo užsiteršime,
užteršdami Mano namus, jūsų
tarpe esančius.
32 Tai yra įstatymas tam, kuris
turi kūno plūdimą ar kuriam sėkla
bemiegant išteka ir ja susitepa.
33 Taip pat ir tai, kuri savo kraujo
plūdimą turi, ir vyrams bei mo-
terims, turintiems kokį plūdimą
ir vyriškiui, gulinčiam prie taršios
moteriškės.

16

Didžioji Metinė Suderinimo Šventė

1 Dviem Arono sūnum mirus,
aukojant Viešpaties akivaizdoje,
kalbėjo Viešpats su Moze,
2 tardamas: "Pasakyk savo bro-
liui Aronui, kad neeitų bet kuriuo
metu į šventovės vidų už užka-
bos prie malonės sosto ant skry-
nios, kad nežūtų, kadangi Aš
noriu malonės sosto debesyje
apsireikšti.
3 O jis turi įeiti su jaunu jau-
tuku aukai už nuodėmes ir su avinu
deginamajai aukai.

4 Jis turi apsivilkti šventąja
marškone skraiste ir marškonėmis
kelnėmis apsirėdyti, marškone
juosta apsijuosti, marškonę nuo-
metą užsidėti, nes tai šventieji
rūbai ir turi savo kūną vandeniu
nuplauti, prieš apsirėdydamas.
5 Jis turi pasiimti iš Izraelio
sūnų surinkimo du ožiu aukai už
nuodėmes ir vieną aviną degi-
namai aukai.
6 O Aronas turi save ir savo na-
mus suderinti, atsigabendamas
jauną jautuką ir aukodamas tą
už nuodėmes.
7 Po to turi pastatyti tuodu
du ožiu Viešpaties akivaizdon ties
surinkimo pastogės durimis
8 ir mesti burtus dėl tų dviejų
ožių, kad paaukotų vieną
Viešpačiui o kitą, paleistų laisvėn.
9 Burtų keliu paskirtasis ožys
aukojamas Viešpačiui už nuodėmes.
10 Burtų keliu laisvei paskirtasis
ožys pastatomas Viešpaties aki-
vaizdon gyvas, kad jį suderintų
ir jį laisvėn į dykumą
paleistų.
11 Tada jis turi atsigabenti jau-
tuką už nuodėmes ir save ir savo
namus suderinti, jį pamušdamas.
12 Jis turi imti puodą žarijų
nuo altoriaus, Viešpaties akivaiz-
doje esančias, bei pilną saują
sugrūstų smilkalų ir įnešti į
vidų už užkabos
13 ir tuos smilkalus ant ugnies už-
dėti Viešpaties akivaizdoje, kad tų
smilkalų migla malonės sostą
apdengtų ant liudyjimo skrynios,
kad nepražūtų.
14 Ir turi imti to jautuko kraujo
pirštu ir malonės sostą priešakyje
apšlakstyti septynis kartus.
15 Tada jis turi papjauti ožį už
žmonių nuodėmes ir jo kraujo
įnešti už užkabos ir taip pat pa-
daryti, kaip padarė su jautuko
krauju, apšlakstyti taip pat malonės
sosto priešakį.
16 Tokiu būdu turi jis suderinti,
apvalydamas Izraelio sūnus nuo
visų užsiteršimų ir nuo viso-
kiausių nusikaltimų. Tą patį
turi jis padaryti ir su surinkimo pa-
stoge, kuri yra pačiame viduryje
jų susiteršimų.
17 Kai jis eina suderinti šventovę,
surinkimo pastogėje neturi būti nė
vieno žmogaus tol, kol jis išeis ir
turi taip suderinti save, savo namus
ir visą Izraelio bendruomenę.
18 O išeidamas prie Viešpaties
akivaizdoje esančio altoriaus, turi
jis jį suderinti, imdamas jautuko
kraujo ir ožio kraujo ir altoriaus ra-
gus apdažyti,
19 šlakstydamas tą kraują savo
pirštu septynis kartus, tokiu būdu
apvalydamas Izraelį nuo jo susi-
teršimų ir jį pašventindamas.
20 O pabaigęs šventovę ir surin-
kimo pastogę suderinti, turi jis at-
gabenti aną gyvąjį ožį.
21 Tada turi Aronas abi savo ranki
ant ožio galvos uždėti ir išpažinti
visus Izraėlio sūnų nusižengimus
ir visas nuodėmes ir tai dėti ant ožio
galvos ir atiduoti ožį čia stovin-
čiam vyrui, kad jį paleistų iš-
bėgti į dykumą,
22 kad tokiu būdu ožys visus jų
nusikaltimus į dykumas nuneštų
ir juos tyrumose paliktų.
23 O Aronas, įėjęs į surin-
kimo pastogę, turi išsivilkti marš-
konius rūbus, kuriais buvo įėjęs
į šventovę, ir juos čia palikti.
24 Jis turi nuplauti savo kūną
vandeniu šventoje vietoje ir savai-
siais rūbais apsirėdyti ir eiti ir
aukoti savąją bei žmonių
deginamąją auką ir save bei
žmones suderinti,
25 uždegdamas aukos už nuo-
dėmes taukus ant altoriaus.
26 O tas vyras, kuris ožį laisvėn
išvedė, turi plauti savo drabužius ir
savo kūną vandeniu mazgoti ir po
to į stovyklą ateiti.
27 Jautuką aukai už nuodėmes
ir ožį aukai už nuodėmes, kurių
dviejų kraujas buvo įneštas į
šventovę suderinimui, reikia išnešti
už stovyklos ir ugnimi sudeginti su
jų kailiais, mėsa ir mėšlu.
28 O tas, kuris tai sudegina, turi
savo rūbus plauti ir savo kūną

vandeniu mazgoti ir po to į sto-
vyklą pareiti.
29 Ir tai turi būti jums amžinu
įstatymu: "Dešimtąją dieną
septintojo mėnesio neturite nieko
valgyti ir nedirbti jokio darbo, ar tai
būtų saviškiai ar svetimieji jūsų
tarpe.
30 Nes tą dieną įvyksta
jūsų suderinimas, kad jūs apvalyti
būtumėte nuo visų nuodėmių
Viešpaties akivaizdoje.
31 Todėl turi būti jums tai labai
svarbi poilsio diena, kurioje nieko
nedirbsite ir nevalgysite. Ir tepasi-
lieka jums tai amžinu įstatymu.
32 Tą suderinimą turi
įvykdyti vienas kunigų, kuris yra
šventintas ir savo tėvo vieton
įšventintas ir jis turi marškoniais
rūbais, būtent, šventaisiais rūbais
apsirėdyti.
33 Ir taip jis turi suderinti
šventąją šventovę, susirinkimo
pastogę, altorių, kunigus ir visus
susirinkimo žmones.
34 Tai turi būti jums amžinu
įstatymu, kad Izraelio sūnūs su-
derinti būtų už savo nuodėmes,
kasmet vieną kartą." Ir Mozė
darė taip, kaip Viešpats jam buvo
liepęs.

17

Vieta Aukoms Aukoti, Draudimas Kraują Valgyti

1 O Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
2 Pasakyk Aronui ir jo sunums
ir visiems Izraelio sunums, ką
Viešpats yra liepęs:
3 Kas iš Izraelio namų jautį
arba avinėlį arba ožką papjauna
stovykloje arba lauke už stovyklos,
4 ir neatgabena prie susirinkimo
pastogės durų, kad Viešpaties au-
kai ties Viešpaties namais atga-
benta butų, tas turi būti to kraujo
kaltas, kaip tas, kuris kraują pra-
lieja. O toks žmogus turi būti išgai-
šintas iš savo žmonių.
5 Todėl turi Izraelio sūnūs savo
aukas, kurias nori atvirame lauke
aukoti, atgabenti Viešpaties aki-
vaizdon ties susirinkimo pastogės
durimis kunigui ir čia savo padėkos
aukas Viešpačiui aukoti.
6 O kunigas turi kraują ant
Viešpaties altoriaus šlakstyti ties
susirinkimo pastoge bei taukus už-
degti saldžiam Viešpaties kvapui.
7 Jokiu būdu jie nebeturi aukoti
savo aukų piktoms dvasioms, su
kuriomis kekšauja. Tatai turi būti
jiems amžinu įstatymu per kartų
kartas.
8 Todėl turi jiems pasakyti, kad
jei žmogus iš Izraelio namų arba
svetimasis iš jūsų tarpo auką
aukoja
9 ir jos neatgabena prie susirin-
kimo pastogės durų, kad Viešpa-
čiui atiduotų, tas turi išnaikintas
būti iš savo žmonių.
10 O kuris žmogus, ar jis būtų
iš Izraelio namų ar svetimasis iš
jūsų tarpo, ir kraujo valgo, prieš
tą Aš kreipsiuos Savo veidu ir iš-
naikinsiu jį iš jo žmonių tarpo.
11 Nes kūno gyvastis yra krauje.
O Aš tai jums altoriui daviau, kad
tuo jūsų sielos suderintos būtų.
Nes krauju suderinama, kadangi
gyvybė jame yra.
12 Dėlto Aš esu sakęs Izraelio
sūnums, kad jokia siela iš jūsų
nevalgytų kraujo ir taip pat sve-
timasis to nedarytų, kuris jūsų
tarpe gyvena.
13 O jei koks žmogus, ar jis būtų
iš Izraelio namų ar svetimasis iš
jūsų tarpo, kuris žvėrį arba le-
kiantį paukštį, valgomą, me-
džiodamas sugauna, tas turi to
kraują išlieti ir žemėje pakasti.
14 Nes kūno gyvastis yra jo krauje
tol, kol jis gyvas yra. O Aš Izraelio
sūnums sakiau, kad nevalgytų jo-
kio kūno kraujo, kadangi kūno gy-
vybė yra jo krauje. Kas to valgo,
tas turi būti išnaikintas.
15 O kuri siela maitos arba
žvėrių sudraskyto valgo, ar būtų
jis vietinis, ar svetimas, tas turi savo
rubą mazgoti ir vandeniu nusi-
plauti ir būti suteptu ligi vakarui,
kol nebebus užterštas.

16 Jei jis savo rūbų neskalbs ir nesimaudys, tai jis bus užsipelnęs bausmę.

18

Artimų Giminių Vedybos Draudžiamos

1 Viešpats kalbėjo su Moze, tardamas:
2 Kalbėk su Izraelio sūnumis ir sakyk jiems: "Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
3 Jūs neturite elgtis, kaip elgėsi žmonės Egipte, kuriame jūs gyvenote, ir neturite elgtis, kaip elgiasi žmonės Kanaane, į kurią Aš noriu jus nuvesti,
4 bet turite elgtis pagal Mano įstatymus ir juos laikyti, kadangi Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
5 Kas laikosi Mano įstatymų ir Mano nuostatų, tas bus jais gyvas, nes Aš esu Viešpats.
6 Nė vienas tenesiartina prie artimiausios savo giminės, jos nuogumą atidengdamas, nes Aš esu Viešpats.
7 Tu neturi savo tėvo ir savo motinos nuogumo atidengti. Ji tavo motina, todėl jos nuogumo neturi atidengti.
8 Tu neturi savo tėvo žmonos nuogumo atidengti, nes tai tavo tėvo nuogumas.
9 Tu neturi savo sesers nuogumo atidengti, kuri tavo tėvo arba tavo muomos duktė namuose arba kitur gimusi yra.
10 Tu neturi atidengti nuogumo savo sūnaus arba savo dukters, nes tai tavo gėda.
11 Tu neturi atidengti nuogumo savo tėvo žmonos dukters, kuri tavo tėvui gimusi ir tavo sesuo yra.
12 Nuogumo savo tėvo sesers neturi atidengti, nes ji yra tavo tėvo artimiausia giminaitė.
13 Nuogumo savo muomos sesers neturi atidengti, nes ji tavo muomos artimiausia giminaitė.
14 Neatidenk nuogumo savo tėvo brolio, jo žmoną vesdamas, nes ji tavo teta.
15 Nuogumo savo marčios neturi atidengti, nes ji tavo sūnaus žmona, todėl neturi jos nuogumo atidengti.
16 Nuogumo savo brolio žmonos neturi atidengti, nes tai tavo brolio gėda.
17 Tu neturi atidengti nuogumo moters ir jos dukters, neigi vesti jos sūnaus dukters arba dukters dukters, jų gėdą atidengdamas, nes tai jos artimiausia giminaitė, nes tai būtų pasibaisėtina.
18 Taip pat neturi vesti savo žmonos sesers ir jos nuogumo atidengti tol, kol žmona gyva tebėra.
19 Tu neturi prie savo moters artintis tol, kol ji savo dienomis tarši yra ir neatidengti jos nuogumo jos taršumo metu.
20 Nesugulk su savo artimo žmona, tuo save susiteršdamas.
21 Neduok savo vaikų Molekui deginti, kad nepadarytumei nešvento savo Dievo vardo, nes Aš esu Viešpats.
22 Nesugulk su vyriškiu kaip su moteriške, nes tai pasibaisėtina.
23 Irgi neturi laikytis su kokiu galviju, su juom susiteršdamas. O ir moteriškė neturi laikytis su kokiu galviju, nes tai yra pasibaisėtina.
24 Jūs neturite nė vienu šių susiteršti, nes visu tuo susiteršė tie pagonys, kuriuos Aš pirm jūsų išvaryti noriu.
25 Jų žemė yra taip subjaurinta, kad Aš juos aplankysiu dėl jų nusidėjimų ir ta žemė savo gyventojus spjaute išspjaus.
26 Todėl laikykitės Mano įstatymų ir Mano nuostatų, nedarydami nė vienos šių bjaurybių, nei vietinis, nei svetimasis jūsų tarpe.
27 Nes visas tokias bjaurybes darė žmonės tos žemės, kurie pirm jūsų buvo ir tą žemę taip apibjaurino,
28 kad neišspjautų ir jūsų ta žemė, kaip ji išspjovė pagonis pirm jūsų buvusius, jei ją užteršite.
29 Nes, kurie tokias bjaurybes daro, tų sielos bus išnaikintos iš savo žmonių.
30 Todėl laikykitės Mano

įstatymų ir nesielkite pagal jų bjaurų elgesį, kurie pirm jūsų buvo, kad jūs tuo neužsiterštumėte, kadangi Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.

19

Dešimties Dievo Įsakymų Prasmė

1 O Viešpats tarė su Moze
kalbėdamas:
2 Kalbėk su visu Izraelio sūnų
susirinkimu ir sakyk jiems: "Jūs
turite šventi būti, nes Aš esmi šventas, Viešpats, jūsų Dievas.
3 Kiekvienas gerbkite savo
tėvą ir motiną. Švęskite Mano
šventes, nes Aš esmi Viešpats,
jūsų Dievas.
4 Jūs neturite garbinti stabų ir
neturite sau lietų dievaičių pasidaryti, nes Aš esmi Viešpats, jūsų
Dievas.
5 Jei Viešpačiui padėkos auką
norite aukoti, tai darykite taip, kad
Jam patiktų,
6 suvalgydami tą pačią arba
antrą dieną, kai aukojate. O kas
lieka trečiajai dienai, reikia ugnimi
sudeginti.
7 Bet, jei kas to valgys
trečiąją dieną, tas bus pasibaisėjimu ir nepatiks.
8 Kiekvienas, kuris tai valgys,
užsitarnaus sau bausmę, nešventą
padarydamas Viešpaties šventumą
ir tokia siela bus išnaikinta iš savo
žmonių.
9 Savo lauką valydamas neturi
visko ligi pat galų nupjauti, neigi
viso godžiai surinkti,
10 taip pat ir vynkalnio neturi
kruopščiai nurinkti, neigi nukritusių uogų surankioti, bet vargstantiems bei svetimiems tai palikti,
nes Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas.
11 Jūs neturite vogti, nei meluoti,
nei vienas kito apgaudinėti.
12 Jūs neturite neteisiai prisiekti
Mano vardu ir nepadaryti nešventu
vardo savo Dievo, nes Aš esmi
Viešpats.
13 Nedaryk neteisybės savo artimui ir jo neapiplėsk. Nelaikyk samdinio algos pas save ligi rytojaus.
14 Kurtinio neturi keikti. Nedėk
painių po aklojo kojomis, nes tu
turi bijotis savojo Dievo, nes Aš
esmi Viešpats.
15 Teisme jūs neturite elgtis neteisingai, iškeldami paprastąjį ar
pagerbdami didįjį, bet teisingai
turite teisti savo artimą.
16 Netalažuok savo žmonėse ir
netykok savo artimo kraujo, nes Aš
esmi Viešpats.
17 Tu neturi nekęsti savo brolio,
bet turi pabarti savo artimą, kad
nepasidarytumei atsakomingu už jo
nusikaltimą.
18 Nekeršyk ir nerūstauk prieš
savo žmones, bet mylėk savo artimą, kaip pats save, nes Aš esmi
Viešpats.
19 Šių Mano įstatymų turite
klausyti, kad savo galvijams neleistumėte apsieiti su kitos veislės
galvijais, kad savo dirvos
neapsėtumėte nevienokia sėkla, kad
nenešiotumėte drabužių, austų
iš vilnos, maišytos su linais.
20 Jei vyriškis suguls su moteriške, kuri yra vergė ir vyro apleista,
tačiau neišpirkta ir neišlaisvinta, tai
tuodu turi būti baudžiamu, bet ne
mirtimi, kadangi ji nebuvusi laisva.
21 Bet jis turi dėl savo nusikaltimo Viešpačiui atgabenti aviną,
aukai už nusidėjimą ties susirinkimo pastogės durimis,
22 o kunigas turi jį suderinti
tąja auka už kaltes Viešpaties
akivaizdoje už tą nuodėmę, kurią jis padaręs, tai Dievas bus jam
malonus dėl tos nuodėmės, kurią
jis padarė.
23 Kai jūs į aną žemę atvyksite ir visokių vaismedžių prisisodinsite, kurių vaisius valgomas,
tai turite juos apipjaustyti ir trejetą metų laikyti juos neapipjaustytais, jų nevalgydami.
24 Bet ketvirtais metais visi jų
vaisiai bus šventi Viešpaties vardui
pagarbinti.
25 Penktaisiais metais galėsite
vaisius valgyti ir juos suvalyti, nes
Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas.
26 Nieko neturite valgyti su
krauju. Nesiklausykite paukščių

balsų ir nesekite dienų ateičiai
atspėti.
27 Plaukų aplink savo galvą
nenusikirpkite ir savo barzdos
neapsikarpykite.
28 Dėl numirėlių nesiraižykite
savo kūno, įsipjaudami raidžių
ar žymių, nes Aš esmi Viešpats.
29 Nelaikyk savo dukters paleis-
tuvystei, kad toje žemėje pasilei-
dimo nebūtų ir neatsirastų pilna
bjaurybių.
30 Švęskite Mano šventes ir bi-
jokite Mano šventumo, nes Aš esmi
Viešpats.
31 Nesikreipkite į žynius ir į
ženklų aiškintojus, kad jais neuž-
siterštumėte, nes Aš esmi Viešpats,
jūsų Dievas.
32 Atsistok žilos galvos akivaiz-
doje, pagerbdamas senuosius, nes
tu turi bijotis savo Dievo, nes Aš
esmi Viešpats.
33 Svetimojo neskriauskite, jei jis
gyventų jūsų žemėje.
34 Jis turi pas jus gyventi kaip
vietinis jūsų tarpe ir turi jį my-
lėti, kaip pats save, nes ir jūs bu-
vote svetimi Egipto žemėje. Aš esmi
Viešpats, jūsų Dievas.
35 Teisme neturite neteisingai
elgtis, matuodami, sverdami ir
seikėdami.
36 Vartokite teisingas svarstyk-
les, teisingą svorį ir teisingus
saikelius, nes Aš esu Viešpats, ku-
ris jus iš Egipto išvedžiau,
37 kad jūs laikytumėte visus Mano
nuostatus ir įstatymus, kadangi Aš
Viešpats esu.

20

Bausmė už Įvairias Nuodėmes

1 O Viešpats tarė, kalbėdamas
su Moze:
2 "Pasakyk Izraelio sūnums,
kad, jei kas iš Izraelio sūnų ar
svetimųjų Izraelyje gyvenan-
čiųjų savo vaiką Molekui atiduo-
da, tai turi tas mirte mirti ir krašto
žmonės turi jį akmenimis užmušti.
3 Ir Aš nukreipsiu Savo akis
prieš tokį žmogų ir jį išnaikin-
siu iš savo žmonių tarpo, kadangi
jis savo vaiką Molekui atidavęs,
Mano šventovę subjaurinęs ir
Mano šventąjį vardą nešventą
padaręs.
4 Jei tos šalies žmonės dėmesio
į tai nekreiptų ir, pasigailėdami,
to, kuris savo vaiką Molekui ati-
davęs, jo neužmuštų,
5 tai Aš vis dėlto kreipsiuos Savo
akimis prieš tokį žmogų ir prieš
jo giminę ir išnaikinsiu jį ir visus,
kurie prisidėjo prie jo su Moleku
palaidūnauti, iš jų žmonių tarpo.
6 Jei kuri siela nueis pas žynius
ar burtininkus su jais palaidūnauti,
tai Aš kreipsiuos Savo veidu prieš
tokią sielą ir išnaikinsiu ją iš
savo žmonių tarpo.
7 Todėl pasišventinkite ir būkite
šventi, nes Aš esmi Viešpats, jūsų
Dievas.
8 Ir laikykitės Mano įstatymų
ir vykdykite juos, nes Aš esmi
Viešpats, kuris jus šventina.
9 Kas savo tėvą ar savo mo-
tiną iškeikia, tas turi mirte mirti.
Jo kraujas tebūna ant jo, kadangi
savo tėvą ir motiną iškeikęs.
10 Kas pasileidžia su kitojo
žmona, tas turi mirte mirti, paleis-
tuvis ir paleistuvė, kadangi jis su
savo artimo žmona palaidūnavo.
11 Jei kas su savo tėvo žmona su-
gultų ir taip savo tėvo nuogumą
atidengtų, tai abudu turi mirte
mirti ir jų kraujas tebūna ant
jųdviejų.
12 Jei kas sugultų su savo mar-
čia, sūnaus žmona, tai juodu abudu
turi žūti, kadangi juodu begėdiškai
nusikalto ir jų kraujas tebūna ant
jūdviejų.
13 Jei kas su vaikinu sugultų,
kaip su moteriške, tai tuodu begė-
diškai pasielgė ir abu turi mirte
mirti. Jų kraujas tebūna ant
jųdviejų.
14 Jei kas žmoną veda ir kartu
jos motiną, tas padaro baisią
nuodėmę ir jį reikia ugnimi su-
deginti kartu su jomis, kad tokių
baisių nuodėmių nebūtų jūsų
tarpe.
15 Jei kas su galviju sugultų, tą

reikia žudyti, o užmušti ir tą
galviją.
16 Jei moteriškė suguls su gyvu-
liu, užmušk ją ir tą gyvulį. Abu
turi mirte mirti. Jų kraujas tebūna
ant jų.
17 Jei kas ima savo seserį, savo
tėvo dukterį ar motinos dukterį
ir vienas apžiūri antrojo nuogumą,
tai yra kraujo gėda ir juodu turi būti
savo žmonių išnaikintu, kadangi
jis savo sesers nuogumą atidengęs
ir todėl jis turi būti baudžiamas už
savo nusikaltimą.
18 Jei vyras sugultų su moteriš-
ke, jai turint savo dienas, atideng-
damas jos nuogumą ir ji
atidengtų savo kraujo šaltinį, tai
abu turi būti išnaikintu iš savo
žmonių tarpo.
19 Savo motinos sesers ir savo
tėvo sesers nuogumo neturi ati-
dengti, nes tai yra atidengimas ar-
timiausios giminės ir juodu turi būti
baudžiamu.
20 Jei kas su savo tėvo brolio
žmona sugultų, tas atidengia savo
dėdės gėdą. Juodu turi būti bau-
džiamu. Juodu turi mirti be vaikų.
21 Jei kas savo brolio žmoną
veda, tai pasibaisėtina. Juodu turės
pasilikti be vaikų, kadangi jis savo
brolio nuogumą atidengęs.
22 Taigi, laikykite Mano
įstatymus ir elkitės pagal Mano
nuostatus, kad žemė jūsų neiš-
spjautų, į kurią Aš jus vedu,
kad tenai gyventumėte.
23 Nesielkite taip, kaip pagonys
elgiasi, kuriuos Aš jūsų akivaiz-
doje išvarysiu. Jie darė visa tai ir
todėl Aš jų labai neapkenčiu.
24 Bet jums Aš sakau, kad jūs
gausite anų žemę nuosavybėn,
kurioje pienas bei medus sklysta.
Aš esu Viešpats, jūsų Dievas, ku-
ris jus atskyriau nuo tautų,
25 kad ir jūs atskirtumėte
valgomuosius galvijus nuo neval-
gomųjų ir valgomuosius
paukščius nuo nevalgomųjų ir
savo sielos neužterštumėte galvi-
jais, paukščiais, žeme šliaužian-
čiais gyvūnais, kuriuos Aš
atskyriau, kad būtų nevalgytini.
26 Todėl turite jūs Man šventais
būti, nes Aš Viešpats esmi šventas.
Aš jus atskyriau nuo tautų, kad
Manaisiais būtumėte.
27 Jei vyriškis ar moteriškė būtų
žyniais ar burtininkais, tai jie turi
mirte mirti ir juos reikia akmenimis
žudyti, kadangi jie užsipelnė mir-
ties bausmę."

21

Nuostatai Kunigams

1 Ir Viešpats tarė Mozei: "Sa-
kyk kunigam, abiem Arono sūnum,
kad kunigas neužsiterštų jokiu
mirusiu savo žmonių,
2 kaip tiktai savo gimine, kuri
jam artimiausia, kaip tai savo mo-
tina, savo tėvu, savo sūnumi, savo
dukteria, savo broliu,
3 bei savo seseria, kuri dar ne-
tekėjusi ir pas jį tebėra, nebuvusi
jokio vyro žmona. Taja gali jis
susiteršti.
4 Su kitais savo žmonių jis ne-
turi susiteršti, kad nepasidarytu
nešventu.
5 Jis neturi pasidaryti plikės ant
savo galvos, nei savo barzdos nu-
siskusti, nei jokio ženklo įsirėžti
į savo kūną.
6 Jie turi būti šventi savo Dievui
ir vardo savo Dievo nedaryti ne-
šventu, kadangi jie aukoja Viešpa-
ties auką, savo Dievo duoną.
Todėl jie turi būti šventi.
7 Jie neturi vesti kekšės, apkek-
šautos, vyro pamestos, nes jis yra
šventas savam Dievui.
8 Todėl reikia jį šventu laikyti,
kadangi jis aukojo tavo Dievo
duoną. Jis tau turi būti šventas,
nes Aš esmi šventas, Viešpats, ku-
ris jus šventina.
9 Jei kunigo duktė pradeda kek-
šauti, tai reikia ją ugnimi sude-
ginti, kadangi ji savo tėvą
apgėdino.
10 Bet kas yra vyriausiu vyskupu
savo brolių tarpe, ant kurio gal-

vos pašventinimo aliejaus užlieta,
kuris įšventintas yra, kad šven-
tais rūbais aprėdytas būtų, neturi
atidengti savo galvos, nei įplėšti
savo rūbų
11 ir neturi eiti prie jokio mirusio,
net savo tėvo ar motinos, kad
neužsiterštų.
12 Jis neturi išeiti iš šventovės,
kad savo Dievo šventovės nepada-
rytų nešventos, kadangi šventasis
vainikas su pašventinimo aliejumi
yra ant jo ir Aš esu Viešpats.
13 Jis turi vesti mergaitę į
žmonas,
14 o ne našlės, ar pamestos, ar
apkekšautos, ar kekšės. Bet jis turi
vesti mergaitę į žmonas iš savo
žmonių,
15 kad savo vaikų nešventais
nepadarytų savo žmonėse, ka-
dangi Aš esmi Viešpats, kuris jį
šventina."
16 Ir Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
17 "Kalbėk su Aronu ir išaiškink,
kad, jei kas iš jūsų vaikų jūsų
giminėje kuo nors nesveikas yra,
kad tas nesiartintų savo Dievo
duonos aukoti.
18 Nė vienas, būdamas kuo nors
nesveikas, neturi artintis, ar jis
būtų aklas, luošas, perkreiptu
veidu, sužalotas,
19 pažeista koja, pažeista ranka,
20 kuprotas, apvilktomis akimis,
žvairys, šašuotas, niežuotas arba
klyną turįs.
21 Nė vienas iš vyskupo Arono
ainių su kliauda tenesiartina Vieš-
pačiui auką aukoti, kadangi jis
kliaudingas. Todėl jis neturi ateiti
prie Dievo duonos kepalėlių, kad
juos aukotų.
22 O tačiau jis turi valgyti savo
Dievo duonos, šventosios ir
šventų švenčiausiosios.
23 Bet prie uždangos jis neturi
ateiti, neigi artintis prie altoriaus,
kadangi jis kliaudingas, kad ne-
šventos nepadarytų Mano šven-
tovės, nes Aš esu Viešpats, kuris
juos šventina."
24 Mozė išdėstė tai Aronui, jo
dviem sūnum ir visiems izraelitams.

22

Aukotinosios Aukos

1 O Viešpats tarė, kalbėdamas
su Moze:
2 "Pasakyk Aronui ir jo dviem
sūnum, kad jie saugotųsi nuo to,
ką Izraelio sūnūs Man pašventino
ir nešventą nepadarytų Mano
šventojo vardo, nes Aš esmi
Viešpats.
3 Taigi, išaiškink jiems ir jų
ainiams, kad, jei kas iš jų susi-
teršęs prie to ateitų, ką Izraelio
sūnūs Viešpačiui pašventino, tai to
siela bus išnaikinta iš po Mano
akių, nes Aš esmi Viešpats.
4 Kas iš Arono vaikų raupsuo-
tas arba plūdimą turi, tas negali
valgyti šventojo tol, kol nebus iš-
gijęs. Kas kokį mirusio užterštą
palietė arba kuriam bemiegant sėkla
pasileido,
5 arba kas kokią kirmėlę, ku-
ria susiteršti galima, užgavo ar
kokį žmogų, užsiteršusį ar bet
ką, kas jį apibjaurintų,
6 kuri siela tokių vieną už-
gauna, ta yra nevalyva ligi vakarui
ir neturi šventojo valgyti, bet turi
pirma savo kūną vandeniu
nusiplauti.
7 O saulei nusileidus ir jam va-
lyvam pasidarius, gali jis to valgyti,
kadangi tai jo penas.
8 Maitos ir žvėrių sudraskyto
jis neturi valgyti, kad tais neužsi-
terštų, nes Aš esmi Viešpats.
9 Todėl turi jie Man įstatymus
vykdyti, kad nenusikalstų ir ne-
žūtų, save nešventais pasidary-
dami, nes Aš esmi Dievas, kuris
juos šventinu.
10 Šventojo negali valgyti nei kle-
bono šeimyna, nei samdinys.
11 Bet, jei klebonas kurią sielą
už savo pinigus nusiperka, ta gali to
valgyti, kaip ir tas gali jo duonos
valgyti, kuris jo namuose užgimęs
yra.

12 Bet už kito ištekėjusi klebono
duktė neturi teisės tos šventosios
duoklės valgyti.
13 Bet, jei jos vyras miršta ar ją
pameta, o ji vaikų neturi ir
sugrįžta į savo tėvo namus, tai
jai valia valgyti savo tėvo duonos
taip, kaip ji valgė mergaitė būdama.
Bet joks svetimas neturi to valgyti.
14 Jei kas, neapsižiūrėdamas
šventojo valgytų, tas turi
penktąją dalį pridėti ir kunigui
atiduoti kartu su šventuoju,
15 kad jie nepadarytų nešven-
tos Izraelio sūnų Viešpačiui au-
kojamos aukos,
16 kad nenusidėtų ir nenusikal-
stų, valgydami tai, kas jų pa-
šventinta yra, nes Aš esmi Vieš-
pats, kuris juos šventinu."
17 Ir Viešpats kalbėjo su Moze,
tardamas:
18 "Pasakyk Aronui ir visiems jo
Izraelio sūnums, kad izraelitai, ar
svetimieji Izraelyje, aukodami savo
pasižadėtąją ar savo laisvos va-
lios deginamąją auką Viešpa-
čiui, aukotų taip, kad Jam
įtiktų,
19 ar tai būtų visai sveikas jau-
tis, avinas, ar ožys.
20 Nieko neaukokite su kliauda,
kadangi tai nebus iš jūsų priimta.
21 Jei kas padėkos auką Vieš-
pačiui nori aukoti, atskirai pasiža-
dėdamas, ar iš geros valios iš
bandos, ar avių, tai turi būti vi-
siškai sveika, be kliaudų, kad ji
įtiktų.
22 Aklo, nesveiko, sumušto, su-
džiūvusio, nušašusio, dedervinuoto
Viešpačiui neturite aukoti ir nieko
tokių nedėti ant Viešpaties
altoriaus.
23 Jautį ar avį su per trumpo-
mis ar per ilgomis galūnėmis gali-
ma vartoti geros valios aukoms, bet
negalima imti pasižadėtajai aukai.
24 Jūsų žemėje neleista aukoti
Viešpačiui jokio gyvulio, kurio
kiaušinėliai būtų perdurti, su-
traiškyti, įplėšti ar išpjauti.
25 Tokių gyvulių nepasirinkite
iš svetimojo rankos ir neaukokite
tų valgomajai savo Dievo aukai,
kadangi tai kliaudinga, netinka ir
nebus iš jūsų priimta."
26 Ir Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
27 "Gimęs veršiukas, ėrytis ar
ožiukas turi pasilikti prie savo
motinos septynias dienas, o aš-
tuntąją dieną galima juos
Viešpačiui aukoti, tai Jam bus
priimtina.
28 Nei galvijo, nei avies nepjau-
kite tą pačią dieną su savo
jaunikliais.
29 Jei norite Viešpačiui aukoti
priimtiną padėkos auką,
30 tai turite ją valgyti tą pa-
čią dieną ir nieko nepalikti ligi
rytojaus, nes Aš esu Viešpats.
31 Todėl laikykitės Mano
įsakymų ir vykdykite juos, nes
Aš esmi Viešpats,
32 kad nešvento nepadarytumėte
Mano šventojo vardo ir Aš šventi-
namas būčiau Izraelio sūnų tarpe,
kadangi Aš esu Viešpats, kuris jus
šventina,
33 kuris jus iš Egipto žemės iš-
vedžiau, kad jūsų Dievas būčiau,
Aš Viešpats."

23

Didžiosios Šventės

1 Viešpats kalbėjo su Moze,
tardamas:
2 "Kalbėk su Izraelio sūnumis
ir išdėstyk jiems, kad šios yra Vieš-
paties šventės, kurias šventomis ir
Mano šventėmis vadinti turite, ku-
riomis susieinate.
3 Šešias dienas turite dirbti. Bet
septintoji yra didžioji, šventoji sa-
bata, kurią jūs susieinate ir netu-
rite jokio darbo dirbti, kadangi tai
sabata visuose jūsų namuose.
4 Šias šventes, kuriomis jūs su-
sieinate, kurios Viešpaties yra, tu-
rite šventomis laikyti:
5 Pirmojo mėnesio keturioliktą
dieną prasideda Viešpaties
PRAĖJIMO šventė.
6 O penkioliktoji diena to paties
mėnesio yra Viešpaties neraugintos

duonos šventė. Tada turite septy-
nias dienas neraugintos duonos
valgyti.
7 Pirmoji diena turi jums šventa
būti. Ir susiėję joje, neturite jokių
eilinių darbų dirbti,
8 bet septynias dienas Viešpa-
čiui aukoti. Septintoji diena turi būti
taip pat šventa, kurioje susiėję,
neturite jokių eilinių darbų
dirbti."
9 Ir Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
10 "Kalbėk su Izraelio sūnumis
ir pasakyk jiems, kai jie bus įėję
į tą žemę, kurią Aš jiems
duosiu ir jie ten javus pjaus, kad
vieną pėdą savo pjūties pir-
monių nuneštų klebonui.
11 Tą pėdą reikia pašventinti
Viešpaties akivaizdoje, kad jis Jam
nuo jūsų būtų priimtinas. O tai
turi kunigas daryti sekančią
dieną po sabatos.
12 Tą pačią dieną, kurią
jūsų pėdas šventinamas yra, tu-
rite visiškai sveiką mitulę avelę
Viešpaties deginamajai aukai aukoti
13 ir kartu keturių svarų kvie-
tinių miltų su aliejumi maišytų,
valgomąją auką Viešpaties
saldžiam kvapui su kvorta vyno
geriamajai aukai.
14 O prieš aukodami savo Dievui
ligi tos dienos neturite valgyti jo-
kios šviežios duonos, svylių ar
kruopų. Tai tebūna įstatymu
jūsų vaikų vaikams, kur tik ir
begyvensite.
15 Tada skaitykite nuo tos dienos
po sabatos, kurią atnešėte pėdą
pašventinti, septynias savaites,
16 ligi dienos po septintosios sa-
batos, tai yra 50 dienų, ir auko-
kite Viešpačiui naują valgomąją
auką.
17 Iš savo gyvenamosios vietos
turite aukoti du pašventintu kvie-
tinių miltų raugintos duonos ke-
palu po 4 svarus Viešpaties
pirmonėms.
18 Ir prie duonos turite atgabenti
7 mitules aveles, visiškai sveikas,
vieną jauną jautuką ir du
avinu. Tai turi būti Viešpačiui de-
ginamoji, valgomoji bei geriamoji
auka Viešpaties saldžiam kvapui.
19 Be to turite duoti ožį aukai
už nuodėmes ir dvi mituli avi pa-
dėkos aukai.
20 O klebonas turi tai pašventinti
kartu su pirmonių duona Viešpa-
ties akivaizdoje su dviem avimi ir
tai turi būti šventa Viešpačiui ir
atitekti klebonui.
21 Ir tą dieną turite paskelbti,
kadangi tą jūs turite laikyti šventa,
kurioje susieinate, ir jokio darbo
nedirbti. Tai turi būti jums amžinu
įstatymu jūsų vaikų vaikams,
kur tik ir begyvensite.
22 O savo javus suvalydami, ne-
turite savo laukų iki pačių galų
nupjauti, neigi viską kruopščiai
surinkti, bet palikti kiek ir varg-
dieniams bei svetimiems. Aš esmi
Viešpats, jūsų Dievas."
23 Ir Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
24 "Pasakyk Izraelio sūnums, kad
pirmąją dieną septintojo mė-
nesio švęstumėte sabatą šven-
tame susirinkime maldomis,
prisimindami, trimitams skambant.
25 Tada neturite jokių eilinių
darbų dirbti, bet aukoti
Viešpačiui."
26 Ir Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
27 "Dešimtąją dieną septin-
tojo mėnesio yra suderinimo diena,
kuri jums šventa būti turi, kurioje
susieisite ir aukosite Viešpačiui,
nevalgydami.
28 Ir tą dieną neturite dirbti
jokio darbo, kadangi tai suderinimo
diena, kad jūs būtumėte suderinti
Viešpaties, savo Dievo akivaizdoje.
29 Kas tą dieną nesusilaikys
nevalgęs, turės būti išnaikintas iš
savo žmonių tarpo.
30 O kas kokį darbą dirbs tą
dieną, tą Aš išnaikinsiu iš savo
žmonių tarpo.
31 Todėl neturite tada jokio darbo
dirbti ir tai turi būti jums amžinu
įstatymu jūsų vaikų vaikams
visuose jūsų namuose.

32 Tai didžioji jūsų sabata, ku-
rioje nieko nevalgydami, turite
ilsėtis. Devintąją dieną to
mėnesio turite švęsti tą sabatą
vakare, nuo vieno ligi kito vakaro."
33 Ir Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
34 "Kalbėk su Izraelio sūnumis
ir pasakyk jiems, kad
penkioliktąją dieną šio septin-
tojo mėnesio prasideda Viešpačiui
septynių dienų Palapinių
šventės.
35 Pirmoji diena turi būti pa-
skelbta šventa, kurioje turite su-
sieiti, bet jokio darbo nedirbti.
36 Septynias dienas turite Vieš-
pačiui aukoti. Aštuntoji diena irgi
paskelbtina šventa, kurią turite
susieiti, Viešpačiui aukoti, kadangi
tai susirinkimų diena, kuriomis
jokių darbų neturite dirbti.
37 Tai yra Viešpaties šventės,
kurias šventomis turite laikyti,
kad kartu susiėję, Viešpačiui
aukotumėte deginamąsias, val-
gomąsias, geriamąsias ir kitas
aukas, kiekvieną savo nustatytą
dieną.
38 Šios aukos yra be Viešpaties
sabatomis nustatytųjų geros va-
lios ir pasižadėtųjų aukų, ku-
rias Viešpačiui aukojate.
39 Taigi turite pradėti švęsti pen-
kioliktą dieną septintojo mėne-
sio Viešpačiui, kai laukų vaisiai
suvalyti, septynių dienų šventę,
kuri prasidės su sabata, o
aštuntąją dieną baigsis su
sabata.
40 Pirmąją dieną turite pa-
siimti gražiausiųjų medžių vaisių,
palmių šakelių, žaliųjų tankiųjų
medžių šakelių ir paupio
gluosnių šakelių ir septynias
dienas linksmintis Viešpaties, savo
Dievo akivaizdoje.
41 Ir taip turite tą šventę švęsti
kasmet Viešpačiui septynias dienas.
Ir tai turi būti jums amžinu
įstatymu, kad jūsų vaikų vai-
kai taip švęstų septintąjį
mėnesį.
42 Septynias dienas turite gyventi
iš lapų padarytose pastogėse. Visi
Izraelio vietiniai gyventojai turi to-
kiose lapų pastogėse gyventi,
43 kad jūsų vaikų vaikai žino-
tų, kaip Aš leidau izraelitams to-
kiose palapinėse gyventi, juos iš
Egipto išvesdamas."
44 Ir taip išdėstė Mozė Izraelio
sūnums visas šias Viešpaties
šventes.

24

Lempos, Duona, Mirties Bausmė

1 Ir Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
2 "Paliepk Izraelio sūnums, kad
jie tau atneštų alyvmedžių grūsto
skaidriausio aliejaus lempoms, kad
lempos nuolat galėtų degti,
3 lauke uš susirinkimo pastogės
užkabos. O Aronas turi tai padaryti
vakarais ir rytais, kasdien Viešpa-
ties akivaizdoje. Ir tai tebūna
amžinu įstatymu jūsų vaikų
vaikams.
4 O jis turi kasdien lempas ant
grynojo aukso pakojos Viešpaties
akivaizdoje paruošti.
5 Ir jis turi imti 24 svarus kvie-
tinių miltų ir iš jų iškepti 12
kepalaičių pyrago po du svaru
6 ir turi juos sudėti į dvi eili po
šešis kepalus ant auksinio stalo
Viešpaties akivaizdoje
7 ir padėti prie jų
gryniausiųjų smilkalų, kad tai
būtų Viešpačiui atmintina ugnis.
8 Tatai turi jis atlikti kas sa-
batą, nepaliaudamas Viešpaties
akivaizdoje, imdamas iš Izraelio
sūnų sulig amžina sutartimi.
9 O tie turi tekti Aronui bei jo
sūnums, kuriuos jie turi valgyti
šventoje vietoje, kadangi tai labai
šventa deginamųjų aukų dalis,
aukojama Viešpačiui sulig amžinu
įstatymu."
10 Atsitiko, kad izraelitės mo-
ters, egiptiečio vyriškio sūnus išėjo
stovyklon tarp izraelitų ir ėmė
ginčytis su izraelitu,
11 keikdamas Viešpaties vardą
ir piktžodžiaudamas. Tai jis buvo

nuvestas pas Mozę. Jo motina buvo
Šelomytė, Dibrio duktė, Dano
giminės.
12 Ir uždarė jį kalėjime, laukdami atviro atsakymo iš Viešpaties
burnos.
13 O Viešpats atsakė Mozei,
tardamas:
14 "Išvesdink tą keikėją iš
stovyklos ir visi, kurie tai girdėjo,
teuždeda savo rankas ant jo galvos
ir visas susirinkimas teužmuša jį
akmenimis.
15 O Izraelio sūnums pasakyk,
kad tas, kuris savo Dievą keikia,
turi būti baudžiamas už savo
nuodėmę.
16 Kas terlioja Viešpaties vardą,
turi mirte mirti. Visas surinkimas
turi jį akmenimis užmušti. Ar
būtų vietinis, ar svetimasis, jei jis
Jo vardą darko, tai tas turi mirte
mirti.
17 Kas žmogų užmuša, tas turi
mirte mirti.
18 O kas galviją užmuša, tas turi
atsilyginti galviju už galviją.
19 O kas savo artimą sužeidžia,
tam reikia taip pat padaryti, kaip jis
padaręs:
20 žaizdą už žaizdą, akį už
akį, dantį už dantį. Kaip jis
žmogų sužeidė, taip jam reikia
padaryti.
21 Taigi, jei kas galviją užmuša,
tai jis turi sumokėti. Bet, kas
žmogų užmuša, tas turi būti
žudytas.
22 Tie patys įstatymai galioja
svetimiesiems ir vietiniams, nes Aš
esmi Viešpats, jūsų Dievas."
23 Taip išaiškino Mozė visa tai
Izraelio sūnums ir jie išvedė tą
keikėją iš stovyklos ir užmušė jį
akmenimis. Tokiu būdu padarė
Izraelio sūnūs taip, kaip Viešpats
buvo Mozei įsakęs.

25

Šventieji Metai

1 Ir Viešpats kalbėjo ant Synajo
kalno su Moze, tardamas:
2 "Kalbėk su Izraelio sūnumis
ir pasakyk jiems, kad jie, atvykę į
tą žemę, kurią Aš jiems duosiu,
turės švęsti tos žemės šventes
Viešpačiui,
3 kad šešerius metus savo laukus apsėtų ir kad šešerius metus
savo vynuogynus apkarpytų ir jų
vaisių susirinktų,
4 bet septintaisiais metais turi
kraštas švęsti savo didžiąją
šventę Viešpačiui, kuriais tu savo
laukų neturi apsėti ir savo vynkalnių neapkarpyti.
5 Kas nesėta auga po tavo pjūties, to neturi suvalyti ir vynuogių,
kurios be tavo darbo užaugo, neturi
surinkti, kadangi tai yra žemės poilsio metai.
6 Kas poilsio metais užauga, tuo
turite maitintis, tavo bernas, tavo
tarnaitė, tavo samdinys, tavo namiškis, tavo svetimasis, pas tave
esąsis,
7 tavo galvijai ir kas tik gyva tavo
žemėje. Visus vaisius reikia valgyti.
8 O tokių švenčiamųjų metų
turi skaityti septynis, kad būtų
septyni septynetai metų ir iš viso
49 metai.
9 Tai turi dešimtąją, tai yra
suderinimo dieną septintojo mėnesio leisti trimituoti trimitais per
visą žemę
10 ir turite pašventinti penkiasdešimtuosius metus ir paskelbti juos
laisvės metais visiems krašto gyventojams. Tai yra jūsų sukaktuviniai metai, kuriais kiekvienas
jūsų grįžta prie savo nuosavybių į savo šeimas.
11 Penkiasdešimtieji metai yra
jūsų sukaktuviniai metai, kuriais
neturite sėti, nei vynkalnyje surinkti to, kas užaugo be darbo.
12 Šie sukaktuviniai metai turi
būti jums šventi ir jūs turite valgyti
to, kas laukuose savaime užauga.
13 Tai yra grįžtmetis, kuriame
kiekvienas atgauna, kas jo yra.
14 Taigi nenusiskriauskite vienas
kito tarpusavyje, ką nors pirkdami ar parduodami.
15 Jei perki žemės iš kaimyno, tai
mokėk jam pagal skaičių metų

nuo sukaktuvinių metų. Pardavėjas nustatys kainą pagal tųjų metų atneštą vaisių.

16 Jei daug metų dar liko, tai kaina bus augštesnė, jei vos keli beliko, tai kaina bus žema, tikrumoje mokėdamas už būsimųjų metų užaugsiantį derlių.

17 Todėl nesiskriauskite vienas kito, bet bijokite Dievo, nes Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas.

18 Taigi elkitės pagal Mano įstatymus, vykdydami Mano nuostatus, kad taip darydami, be baimės žemėje gyventi galėtumėte.

19 Nes žemė užaugins jums pakankamai, kad išmistumėte ir joje be baimės gyventumėte.

20 O jei tu klaustumei: "Ką mes valgysime septintaisiais metais, kadangi nesėjome, tada ir nepjausime?",

21 tai Aš paliepsiu Savo palaimai šeštaisiais metais, kad jums trijų metų derlių užaugintų,

22 kad aštuntaisiais metais sėtute ir senųjų javų valgytumėte į devintuosius metus, kad senųjų pakaktų ligi naujojo derliaus.

23 Todėl neturite parduoti lauko amžiams, o žemė yra Mano ir jūs esate svetimi ir svečiai Mano akyse.

24 Todėl visoje jūsų žemėje jūsų valdomieji turtai turi būti parduodami su išsipirkimo sąlygomis.

25 Jei tavo brolis suvargo ir tau pardavė savo turtą, o jo artimiausioji giminė ateina tai išpirkti, tai turi jam duoti išsipirkti, ką brolis pardavęs.

26 Bet, jei nėra kas išpirktų, o pats tiek neišgali,

27 tai jis turi skaityti nuo tų metų, kuriais pardavė ir pirkėjui atmokėti likutį ir atsiimti savo nuosavybę.

28 Bet, jei jis tiek neturi kad galėtų išsipirkti, tai jis turi tai palikti jo rankose ligi grįžtmečio, kai jam tai bus sugrąžinta ir jis atsiims savo nuosavybę.

29 Kas gyvenamąjį namą parduoda apmūrytame mieste, tas turi metus laiko tą išsipirkti ir tik tame laikotarpyje gali jis jį išsipirkti.

30 Jei jis metų laikotarpyje neišsiperka, tai pasilieka tai pirkėjui ir jo vaikų vaikams visam laikui ir to nebereikia grįžtmetyje grąžinti.

31 Bet, jei namas kaime, kuris nėra mūrais aptvertas, tai reikia daryti su juomi kaip su žeme, ir jį per grįžtmetį grąžinti.

32 Levitai visuomet gali išsipirkti savo turtus miestuose, kuriuose jiems priklauso.

33 Kas ką iš levitų išperka, tas turi tai grąžinti per grįžtmetį, nes namai levitų miestuose yra jų nuosavybė izraelitų sūnų tarpe.

34 Bet jų laukų už miesto nereikia parduoti, kadangi tai jų amžinoji nuosavybė.

35 Jei tavo brolis taip pavargsta, kad nebegali išsilaikyti jūsų tarpe, tai priimk jį kaip svetimą arba svečią, kad jūsų tarpe gyventų,

36 tai neturi imti iš jo jokių nuošimčių pinigais ar prekėmis, bet bijoti Dievo, kad jis jūsų tarpe gyventi galėtų.

37 Neskolink jam pinigų už nuošimčius ir neduok jam javų, kad tau su kaupu grąžintų.

38 Nes Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas, jus iš Egipto žemės išvedęs, kad jums Kanaano žemę duočiau ir jūsų Dievu būčiau.

39 Jei tavo brolis pavargsta ir tau parsiduoda, tai neturi jo laikyti kaip kokį vergą,

40 bet kaip samdinį ar svečią ir turi tau tarnauti ligi grįžtmečiui.

41 Tada jis turi išeiti laisvas nuo tavęs ir jo vaikai su juomi turi grįžti prie savo giminės į savo tėviškę.

42 Nes jie yra Mano tarnautojai, kuriuos Aš iš Egipto žemės išvedžiau ir todėl jų nereikia parduoti vergais.

43 Nepasielk su jais, kaip su vergais, bet bijok savojo Dievo.

44 Jei nori vergų ar vergių įsigyti, tai pirk juos iš kaimyninių tautų.

45 Vergus turite imti iš

svetimųjų, kurie svetimi jūsų
tarpe yra ir iš jų vaikų vaikų,
kurie jiems gimsta, tuos laikykite
savo vergais.
46 Jūs galite juos turėti ir po jūsų
perleisti juos savo vaikams nuola-
tinėn nuosavybėn, kad būtų vi-
sada vergais. Bet su savo broliais
izraelitais neturite žiauriai pasielgti.
47 Jei koks svetimasis ar svečias
prasimuša jūsų tarpe, o tavo brolis
kaimynystėje pavargsta ir tam sve-
čiui, svetimam ar jo giminei
parsiduoda,
48 tai jis turi turėti teisę po savo
parsidavimo išsilaisvinti ir kuris
nors jo brolis gali jį išpirkti,
49 ar jo dėdė, ar dėdės sūnus,
arba kitas jo giminaitis, artimiau-
siųjų giminių, arba, jei jis tiek
užsidirba, tai jis gali pats save
išsipirkti.
50 O jis turi skaityti su savo
pirkėju nuo tų metų, kuriais buvo
parsidavęs ligi grįžtmečio ir
kainą nustatyti pagal metų skai-
čių, įskaitydamas viso to laiko-
tarpio kasdieninį uždarbį.
51 Jei dar daug metų liko iki
grįžtmečiui, tai jo išpirkimas
kainuotų tiek, kiek jis jam per tą
laiką galėtų uždirbti.
52 Jei nedaug metų beliko iki
grįžtmečiui, tai tuo pačiu būdu turi
nustatyti išsipirkimo kainą,
įskaitant dienos uždarbį viso to
laikotarpio.
53 Tokį turite laikyti kaip me-
tams pasisamdytą samdinį ir
žiūrėti, kad nebūtų pasielgta su
juomi, kaip su vergu.
54 Bet, jei jis tokiu būdu neišsi-
pirks, tai jis išeis laisvas per
grįžtmetį su savo vaikais.
55 Nes Izraelio sūnūs yra Mano
tarnautojai, kuriuos Aš iš Egipto
žemės išvedžiau. Aš esmi Viešpats,
jūsų Dievas.

26

Palaima, Keikimas

1 Nepasidarykite sau jokių
stabų, paveikslų ir nepasistaty-
kite sau stulpų ar akmens pa-
minklų savo žemėje, kad juos
garbintumėte, kadangi Aš esu Vieš-
pats, jūsų Dievas.
2 Švęskite Mano sabatas, prisi-
bijodami Mano šventumo! Aš esmi
Viešpats.
3 Jei Mano įstatymų klausy-
site ir laikysite Mano įsakymus,
juos vykdydami,
4 tai duosiu jums lietaus reika-
lingu metu ir žemės užaugins savo
želmenį ir laukų medžiai neš
savo vaisių.
5 Kūlės metas nusitęs ligi vyn-
uogių derliaus, vynuogių derlius
iki sėjos ir duonos apsčiai turėsite
ir be baimės gyvensite savo žemėje.
6 Aš suteiksiu ramybės jūsų
šaliai, kad išsimiegotumėte, jūsų
niekam negąsdinant. Plėšriuosius
žvėris Aš išvarysiu iš jūsų krašto
ir joks kardas nesiverš per jūsų
žemę.
7 Jūs vysite savo priešus ir jie
žus kardu jūsų akivaizdoje.
8 Penki jūsų vys visą šimtą,
o šimtas jūsų nugalės 10,000, ka-
dangi jūsų priešai turės žūti kardu
jūsų akivaizdoje.
9 Maloniai Aš pažvelgsiu į jus,
jus užaugindamas ir padauginda-
mas, Savo sandorą su jumis
atitesėdamas.
10 Jums užteks valgyti pernykš-
čiojo, o naujam derliui užaugus,
turėsite tam vietos padaryti.
11 Aš gyvensiu jūsų tarpe ir
Mano siela jūsų nepames.
12 Aš pasiliksiu pas jus, būdamas
jūsų Dievu, o jūs būsite Mano
žmonės.
13 Nes Aš esmi Viešpats, jūsų
Dievas, išvedęs jus iš Egipto žemės,
kad nebūtumėte jų bernais. Aš
sulaužiau jūsų jungą, kad jūs
vaikščiotumėte atsitiesę.
14 Bet, jei Manęs neklausysite,
nevykdydami visų šių įsakymų,
15 Mano įstatymus niekais
versdami, savo sieloje Mano nuo-
status atmesdami, nesilaikydami
Mano įsakymų ir nekreipdami
dėmesio į Mano sandorą,
16 tai Aš jums atsilyginsiu. Aš
aplankysiu jus staigiu išgąsčiu,

varginančia liga ir drugiu, kad jūsų
akys aptems ir jūsų sveikata su-
nyks. Jūs sėsite veltui savo sėklą,
kurią jūsų priešai paims ir suės.
17 Aš kreipsiuos Savo veidu prieš
jus, kad būsite savo priešų su-
mušti. Ir tie, kurie jūsų nekenčia,
jus užvaldys ir jūs bėgsite, niekam
jūsų nevejant.
18 O jei po to Manęs vis dėlto
neklausysite, tai Aš dar septyne-
riopai griežčiau bausiu už jūsų
padarytas nuodėmes,
19 kad jūsų pasipūtimas ir už-
sispyrimas sulūžtų. Ir Aš pada-
rysiu jūsų dangų kaip geležį ir
jūsų žemę kaip varį,
20 kad jūsų darbas nueis niekais
ir žemė jums neišaugins savo žel-
menų ir medžiai krašte neneš savo
vaisiaus.
21 O jei jūs Man dar pasipriešin-
site ir Manęs neklausysite, tai Aš
ištiksiu jus dar septyneriopai sun-
kesne bausme už jūsų nuodėmes,
22 apleisdamas jus piktais žvė-
rimis, kurie suės jūsų kūdikius ir
sudraskys jūsų galvijus ir jus iš-
retins, kad jūsų vieškeliai tušti
pasidarys.
23 O jei jūs ir tuo nesileisite
Manęs sudraudžiami, Man pasi-
priešindami,
24 tai ir Aš pasipriešinsiu jums,
jus dar septyneriopai sunkesne iš-
tikdamas bausme dėl jūsų
nuodėmių
25 ir užleisiu ant jūsų Savo at-
keršyjimo kardą už sulaužymą
Mano sandoros. Nors jūs ir susi-
rinksite savo miestuose, tačiau Aš
jums užleisiu marą ir ir atiduosiu
jus į jūsų priešo rankas.
26 Tada Aš sugadinsiu jums jūsų
duonos atsargas, kad jūsų 10 mo-
terų keps duoną vienoje kros-
nyje ir ją pasvariui išdalins ir jūs,
valgydami, nepasisotinsite.
27 Jei dėl visa to dar Manęs ne-
klausysite, Man pasipriešindami,
28 tai ir Aš jums pasipriešinsiu,
ant jūsų didžiai supykęs, ir bausiu
jus dar septyneriopai griežčiau už
jūsų nuodėmes,
29 kad turėsite mėsą savo sūnų
bei duterų ėsti
30 ir Aš sugriausiu jūsų alkas ir
nuversiu jūsų statulas ir užmesiu
jūsų lavonus ant jūsų stabų ir
Mano siela jūsų visiškai
nebeapkęs.
31 Aš sunaikinsiu jūsų miestus,
išgriausiu jūsų šventyklas ir jūsų
saldaus kvapo nesuuosiu.
32 Jūsų žemę Aš sunaikinsiu
taip, kad jūsų priešai išsigąs, joje
apsigyvendami.
33 O jus Aš išsklaidysiu tarp
tautų, kardą ištraukęs jūsų
užpakalyje, kad jūsų žemė apleista
ir jūsų miestai sunaikinti būtų.
34 Tada pasidžiaugs jūsų žemė
poilsiu, būdama apleista, kol jūs
gyvensite savo priešų krašte,
švęsdama savo poilsio metus,
35 apleista būdama ir švęsdama,
kadangi jūs jai neleidote pasiilsėti,
kai jūs joje gyvenote.
36 O jūsų likusiems Aš pada-
rysiu baimingą širdį jūsų
priešų žemėje, kad jūs nuo krin-
tančio lapo, lyg nuo kardo, bėgsite
ir krisite, niekam jūsų nevejant.
37 Ir vienas kris ant kito, lyg nuo
kardo, niekam jūsų nevejant, kad
net savo priešams nedrįsite
pasipriešinti.
38 Jūs turėsite žūti svetimųjų
tautų tarpe ir jūsų priešų žemė
jus ėste suės.
39 Jūsų išlikusieji priešo žemėje
kamuosis dėl savo nusidėjimų ir
turės apalpti su jais dėl savo tėvų
nuodėmių.
40 Tada jie išpažins savo ir savo
tėvų nuodėmes, kuriomis prieš
Mane nusikalto ir Man priešinosi.
41 Dėlto ir Aš jiems pasipriešin-
siu, nuvarydamas juos į jų
priešų žemę ir jei tada jų neapi-
pjaustytoji širdis pasižemins ir su-
tiks būti baudžiami už savo kaltes,
42 o Aš atsiminsiu Savo sandoros
su Jokūbu, su Izaoku ir su Abra-
omu ir atsiminsiu tos žemės,
43 jų apleistosios, kuri džiau-
giasi pasiilsėdama, jų nenaudo-
jama, jiems išėjus, priimdama

bausmę už nusidėjimą, kadangi
buvo atmetę Mano nuostatus ir jų
siela niekino Mano įsakymus.
44 Nors jie yra priešų krašte, Aš
neesu jų atmetęs ir nesipiktinu jais,
kad juos išnaikinčiau ir Mano sandora
su jais nepanaikinta, nes Aš
esu Viešpats, jūjų Dievas.
45 Aš atsiminsiu jų dėl pirmosios
sandoros, padarytos su jų tėvais,
kai Aš juos iš Egipto žemės
išvedžiau pagonių akivaizdoje, kad
Aš jų Dievu būčiau, Aš Viešpats."
46 Tai yra įstatymai, nuostatai
ir įsakymai, kuriuos Viešpats tarp
Savęs ir Izraelio sūnų paskelbė per
Mozę ant Synajo kalno.

27

Išsipirkimas To, Kas Viešpačiui Priklauso

1 Ir Viešpats kalbėjo su Moze ir
tarė:
2 "Kalbėk su Izraelio sūnumis
ir išaiškink jiems, kad Viešpačiui
ypatingu pasižadėjimu pavestam
žmogui išpirkti,
3 sekančios kainos nustatytos
būtų. Vyriškis, 20-60 metų
amžiaus yra vertas 50 sidabrinių,
šventovėje sveriamųjų,
4 moteris to paties amžiaus, 30
sidabrinių,
5 vyriškis, 5-20 metų amžiaus
vertas 20 sidabrinių, moteriškė—
10 sidabrinių,
6 vyriškis vieno mėnesio iki 5
metų vertas 5 sidabrinius, o moteriškė
to paties amžiaus, 3 sidabrinius.
7 Bet jei vyriškis yra 60 metų
amžiaus ar daugiau, jis vertas 15
sidabrinių, moteriškė 10 sidabrinių.
8 O jei jis tiek neturi užsimokėti,
tai turi jis nueiti pas kleboną ir
klebonas turi nustatyti jo vertę pagal
tai, kiek pasižadėjusio ranka
užsitarnauti gali.
9 Jei galvijas paskiriamas Viešpaties
aukai, tai visa, kas Viešpačiui
aukojama, yra šventa.
10 Negalima pakeisti ar išmainyti
geresnio į prastesnį ir prastesnio
į geresnį. Jei kas tai pakeistų,
galviją už galviją, tai
abu reikia Viešpačiui pašventinti.
11 O jei tas galvijas nevalyvas,
kurio Viešpačiui aukoti negalima,
tai reikia jį pas kleboną nuvesti.
12 Klebonas turi pasakyti, ar jis
tinkamas, ar netinkamas ir nustatyti
jo kainą.
13 Bet, jei kas nors nori jį išpirkti,
tai jis turi vieną
penktądalį virš nustatytos kainos
mokėti.
14 Jei kas savo namus šventina,
kad Viešpačiui pašventintas būtų,
tai klebonas turi pasakyti, ar jie tinkami,
ar netinkami ir nustatyti jų
kainą.
15 Jei tas, kuris juos šventino,
juos išpirkti nori, tai jis turi 1/5 virš
nustatytos kainos mokėti ir tai jis
gali juos atsiimti.
16 Jei kas dalį savo tėviškės dirvos
Viešpačiui pašventina, tai reikia
ją vertinti pagal jos pasėlį.
Jei pasėlis būtų apie 220 litrų
miežių, tai jos vertė būtų 50
sidabrinių.
17 Jei kas savo dirvą pašventina
nuo grįžtmečio, tai jos kaina nustatoma
pagal jos esamą vertę.
18 Bet, jei ji yra pašventinta po
grįžtmečio, tai turi klebonas skaityti
likusius metus ligi grįžtmečio
ir jos kaina bus atitinkamai
žemesnė.
19 O jei tas, kuris tą dieną
pašventino, nori ją išpirkti, tai jis
turi 1/5 virš nustatytos kainos mokėti
ir atsiimti dirvą.
20 Jei jis tos dirvos neišperka, bet
kitam parduoda, tai jis nebegali jos
išpirkti.
21 Ta pati dirva nuo grįžtmečio
nebepriklausys savininkui, bet bus
laisva ir šventa Viešpačiui, visiškai
Dievui paskirta, klebono
nuosavybė.
22 Jei kas Viešpačiui dirvą
šventina, kurią jis nusipirko ir ta
nebuvo dalis jo tėviškės,
23 tai turi klebonas apskaičiuoti,
kiek ji verta ligi grįžtmečiui ir

jis turi mokėti nustatytą kainą
tą pačią dieną, kad Viešpačiui
pašventinta būtų.
24 Bet per grįžtmetį ji turi vėl
atitekti tam, iš kurio pirkta buvo,
kurios šeimos nuosavybė ji buvusi
yra.
25 Kiekvienas įkainavimas nu-
statomas pagal šventovėje varto-
jamą šekelį, kuris susideda iš 12
gramų.
26 Pirmdėlio galvijo, kuris ir taip
Viešpačiui priklauso, nereikia
Viešpačiui šventinti, ar tai būtų
jautis, ar avis, kadangi tai Viešpa-
ties yra.
27 Bet, jei tas galvijas kuo nors
užterštas, tai reikia jį išvaduoti,
pridedant 1/5 viršaus jo nustatytos
vertės. Jei jis išpirkti nenori, tai te-
parduoda už nustatytą kainą.
28 Visa, kas Viešpačiui pašven-
čiama, ar tai būtų žmogus, ar gy-
vulys, ar tėviškės dirva, negalima
parduoti arba išpirkti. Kas tik
kartą Viešpačiui pašvęsta, tas Jam
labai šventa.
29 Ir žmogaus, kartą paaukoto,
negalima išpirkti, bet turi mirte
mirti.
30 Visos laukų derliaus dešim-
tinės ir medžių vaisiaus atitenka
Viešpačiui ir turi būti Jam šventos.
31 Jei kas savo dešimtinę išpirkti
nori, tas turi 1/5 viršaus mokėti.
32 Visos dešimtinės bandos,
avių ir kitų gyvulių, kerdžiaus
rykštės klausančių, yra šventos
Viešpačiui.
33 Nereikia klausti, ar tai tinka,
ar netinka ir išmainyti nereikia. Jei
kas ką išmainytų, tai abu bus
šventu ir negali būti išpirktu."
34 Tai yra Viešpaties įsakymai,
kuriuos Jis Mozei davė Izraelio
sūnums ant Synajo kalno.

SKAIČIŲ ARBA MOZĖS KETVIRTOJI KNYGA

1

Kariuomenei Tinkamų Izraelio Vyrų Suskaitymas

1 Ir Viešpats kalbėjo su Moze
Synajo dykumoje susirinkimo pa-
stogėje antraisiais metais po išėji-
mo iš Egipto antrojo mėnesio
pirmąją dieną, tardamas:
2 "Suskaitykite visą Izraelio
bendruomenę giminėmis, šei-
momis, vardais, visus vyriškius
pavieniui,
3 kas 20 metų amžiaus ir vy-
resnis yra ir Izraelio kariuomenei
tinka ir tu bei Aronas turita juos
suskaityti savo kariuomenės
vienetuose.
4 Pagalbon turita sau pasiimti po
vieną iš kiekvienos giminės, šei-
mos galvą.
5 Štai yra vardai vyrų, kurie
turi jums padėti. Iš Rūbeno tebūna
Elycūras, Šedėūro sūnus,
6 iš Simeono tebūna Šelumyėlis,
Cūryšadajo sūnus,
7 iš Jūdos Nachšonas, Abynad-
abo sūnus,
8 iš Ysakaro Natanaėlis, Cūaro
sūnus,
9 iš Zebulūno Elyabas, Chelono
sūnus,
10 iš Juozėpo sūnų—iš Ef-
raymo tebūna Elyšama, Amyhūdo
sūnus, o iš Menašės Gamalyėlis,
Pedacūro sūnus,
11 iš Benjamino tebūna Aby-
danas, Gideono sūnus,
12 iš Dano tebūna Achyezeris,
Amyšadajo sūnus,
13 iš Ašėrio Pagyėlis, Okrano
sūnus,
14 iš Gado Eliasafas, Deūėlio
sūnus,
15 iš Naftalio Achyra, Ėnano
sūnus.
16 Tai yra susirinkimo vyresnieji,
vadovai savo tėvų, giminėse, ku-
nigaikščiai ir tūkstančių valdovai
Izraelyje.
17 Mozė ir Aronas pasiėmė juos
pas save pagal šitą jų vardų
sąrašą.
18 Antrojo mėnesio pirmąją
dieną sušaukė jie visą bendruo-
menę ir suskaitė jų vyrus pagal
gimimą, gimines, šeimas ir var-
dus visus 20 metų amžiaus ir
vyresnius,
19 kaip Viešpats Mozei buvo
įsakęs, juos Synajo dykumoje
suskaityti.
20 Pirmojo Izraelio sūnaus Rū-
beno giminės pagal užgimimą ir
šeimų vardus, 20 metų ir vyres-
nių vyriškių, kariuomenei
tinkančių,
21 Rūbeno giminės vardu įsirašė
46500.
22 Simeono giminės pagal užgi-
mimą, kiltį, tėvų šeimos skai-
čių ir vardus, vyriškių, 20 metų
amžiaus ir vyresnių, kariuomenei
tinkančių,
23 Simeono giminės vardu
įsirašė 59300.
24 Gado giminės, pagal užgi-
mimą, kiltį ir tėvų šeimas ir
vardus, 20 metų ir vyresnių,
kariuomenei tinkančių,
25 Gado giminės vardu įsirašė
45650.
26 Jūdos giminės pagal užgi-
mimą, kiltį, tėvų namus ir
vardus, 20 metų ir vyresnių,
kariuomenei tinkančių,
27 Jūdos giminės vardu įsirašė
74600.
28 Ysakaro giminės pagal užgi-
mimą, kiltį, jų tėvų namus
ir vardus, 20 metų ir vyresnių,
kariuomenei tinkančių,
29 Ysakaro giminės vardu
įsirašė 54400.
30 Zebulūno giminės pagal užgi-
mimą, kiltį, tėvų namus ir
vardus, 20 metų ir vyresnių,
kariuomenei tinkančių, įsirašė
31 Zebulūno giminės vardu 57400.
32 Juozėpo giminės iš Efraymo

pagal gimimą, kiltį, tėvų namus ir vardus, 20 metų ir vyresnių, kariuomenei tinkančių,
33 Efraymo vardu įsirašė 40500.
34 Menašės giminės pagal užgimimą, kiltį, tėvų namus bei vardus, 20 metų ir vyresnių, kariuomenei tinkančių,
35 Menašės giminės vardu įsirašė 32200.
36 Benjamino giminės pagal užgimimą, kiltį, tėvų namus bei vardus, 20 metų ir vyresnių, tinkančių kariuomenei,
37 Benjamino giminės vardu įsirašė 35400.
38 Dano giminės pagal užgimimą, kiltį, tėvų namus bei vardus, 20 metų ir vyresnių, tinkančių kariuomenei,
39 Dano giminės vardu įsirašė 62700.
40 Ašėrio giminės pagal užgimimą, kiltį, tėvų namus bei vardus, 20 metų ir vyresnių, tinkančių kariuomenei,
41 Ašėrio vardu įsirašė 41500.
42 Naftalio giminės pagal užgimimą, kiltį, tėvų namus ir vardus, 20 metų ir vyresnių, tinkančių kariuomenei,
43 Naftalio giminės vardu įsirašė 53400.
44 Tai yra Mozės ir Arono suskaitytieji, padedent 12 Izraelio vadų, kurių kiekvienas atstovavo savo tėvų namus.
45 Visų izraelitų, suskaitytų pagal tėvų namus, nuo 20 metų ir vyresnių, tinkančių kariuomenei,
46 buvo 603550.
47 Bet Lėvio giminės šeimos nebuvo įrašytos į šitą skaičių.
48 O Viešpats kalbėjo su Moze, tardamas:
49 "Lėvio giminės nereikia tau skaityti ir pridėti prie Izraelio giminės skaičiaus.
50 Bet tu turi juos paskirti liudyjimo pastogės ir visiems įrengimams bei tam, kas jai priklauso, prižiūrėti. Jie turi tą pastogę nešioti su visais rakandais ir prižiūrėti ir aplink ją gyventi,
51 laikui atėjus, tolyn keltis ir tada pastogę nuardyti. Stovyklai sustojus, jie turi ją vėl sustatyti. Jei kas iš kitų jiems prisiartintų, tas turės mirti.
52 Izraelio sūnūs turi sustoti kiekvienas savo nustatytoje vietoje, prie savo pulko vėliavos.
53 O levitai sustoja aplink liudyjimo pastogę, kad ją pasaugotų ir niekas neateitų Dievo rūstinti prieš Izraelio sūnus."
54 Ir Izraelio sūnūs darė taip, kaip Viešpats buvo liepęs Mozei.

2

Giminių Stovyklų Išdėstymas

1 Ir Viešpats kalbėjo su Moze, tardamas:
2 "Izraelio sūnus turi susistatyti savo stovyklas aplink susirinkimo pastogę, kiekvienas prie savo vėliavos, ties savo tėvų šeimos ženklu.
3 Rytuose turi susistatyti savo stovyklą Jūda su savo pulku ir vėliava, su savo vadu Nachšonu, Amynadabo sūnumi,
4 kurio yra 74600 kariuomenės.
5 Greta jo turi sustoti Ysakaro giminė su savo vadu Natanėliu, Cūaro sūnumi,
6 kurio yra 54400 kariuomenės.
7 Čia pat turi sustoti Zebulūno giminė su savo vadu Elyabu, Chelono sūnumi,
8 kurio yra 57400 kariuomenės,
9 kad viso būtų 186400 kariuomenės, priklausančios Jūdos stovyklai ir kuri priešakyje žygiuotų.
10 Pietuose turi būti Rūbeno stovykla su savo pulku ir vadu Elycūru, Šėdeūro sūnumi,
11 kurio yra 46500 kariuomenės.
12 Greta tų turi sustoti Simeono giminė su savo vadu Šelumyėliu, Cūryšadajo sūnumi,
13 kurio yra 59300 kariuomenės.
14 Greta tų Gado giminė su savo vadu Eliasafu, Reūėlio sūnumi,

15 kurio yra 45650 kariuomenės,
16 taip, kad Rūbeno stovyklai iš
viso priklausytų 151450 kariuo-
menės, kurie išvykstant žygiuotų
antraisiais.
17 Po šių keliauja levitų sto-
vykla su susirinkimo pastoge savo
viduryje ta eilės tvarka, kuria jie
buvo sustoję, kiekvienas savo vie-
toje po savo vėliava.
18 Vakaruose turi būti Efraymo
stovykla su savo pulku ir vėliava ir
su savo vadu Elyšamu, Amyhūdo
sūnumi,
19 kurio yra 40500 kariuomenės.
20 Greta šių turi sustoti Men-
ašės giminė su vadu Gamalyėliu,
Pedacūro sūnumi,
21 kurio yra 32200 kariuomenės,
22 taip pat ir Benjamino giminė
su savo vadu Abydanu, Gideono
sūnumi,
23 kurio yra 35400 kariuomenės,
24 kad iš viso Efraymo stovyklai
priklausytų 108100 kariuomenės,
kuri, išsikeliant žygiuotų trečioje
vietoje.
25 Šiaurėje turi būti Dano sto-
vykla su savo pulku, vėliava ir savo
vadu Achyezeriu, Amyšadajo
sūnumi,
26 kurio yra 62700 kariuomenės.
27 Greta jų turi susistatyti savo
stovyklą Ašėrio giminė su savo
vadu Pagyeliu, Okrano sūnumi,
28 kurio yra 41500 kariuomenės.
29 Tada seka Naftalio giminė su
savo vadu Achyra, Enano sūnumi,
30 kurio yra 53400 kariuomenės,
31 kad iš viso prie Dano pulko
būtų 157600, kurie išsikeliant žy-
giuotų paskutiniaisiais su savo
vėliava.
32 Taip yra iš viso 603,550 Izrae-
lio sūnų pagal jų tėvų gimines
su stovyklomis ir savo pulkais.
33 Bet levitai nebuvo prie jų
priskaityti, Izraelio sūnus suskai-
tant, kaip Viešpats Mozei buvo
įsakęs.
34 O Izraelio sūnūs darė visa, ką
Viešpats Mozei buvo liepęs, savo
stovyklas sustatydami po savo
vėliava ir išsikeldami savo gimi-
nėmis su savo tėvų šeimomis.

3

Lėvio Giminė

1 Tai yra Arono ir Mozės giminė
tuo metu, kai Viešpats kalbėjo su
Moze ant Synajo kalno.
2 Arono sūnūs vardais buvo pir-
magimis Nadabas, tada buvo
Abyhū, Eleazaras ir Ytamaras.
3 Tai vardai Arono sūnų, kurie
buvo įšventinti kunigais ir pa-
šventinti kunigystės pareigoms.
4 O Nadabas ir Abyhū numirė
Viešpaties akivaizdoje, kai juodu
svetimą ugnį atnešė Viešpaties
akivaizdon Synajo dykumoje ir
juodu neturėjo sūnų. O Eleazaras
bei Ytamaras buvo kunigais, kol
jų tėvas Aronas gyvas buvo.
5 O Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
6 "Atgabenk Lėvio giminę ir
pristatyk ją Aronui, kunigui, kad
jie jam tarnautų,
7 aptarnaudami jį ir visą surin-
kimą prie surinkimo pastogės ir
aprūpintų namus
8 ir prižiūrėtų visus surinkimo
pastogės įrengimus ir pastogę
aptarnautų.
9 Levitus turi paskirti Aronui ir
jo sūnums kaip Izraelio sūnų
dovaną.
10 Aroną ir jo sūnus turi pa-
skirti kunigais. Jei svetimasis artin-
sis prie šventovės, tas turės mirti."
11 O Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
12 "Štai, Aš ėmiau levitus iš
Izraelio sūnų kaip pirmagimius
visų Izraelio moterų taip, kad
levitai būtų Manaisiais.
13 Nes pirmagimiai buvo Mano
nuo to laiko, kai Aš kiekvieną
pirmgimį Egipte nužudžiau ir tuo-
met Aš šventinau kiekvieną
pirmagimį Izraelyje, pradedant
žmonėmis ir baigiant galvijais, kad
jie Manaisiais būtų, Aš Viešpats."

14 Ir Viešpats tarė, kalbėdamas
su Moze Synajo dykumoje:
15 "Suskaityk visus vyriškius
Lėvio giminės tėvų namuose, pradedant nuo vieno mėnesio amžiaus
ir senesnius."
16 Tai skaitė Mozė juos pagal
Viešpaties įsakytąjį žodį.
17 Sekantieji buvo Lėvio sūnūs
savo vardais, Geršonas, Kohatas,
Meraris.
18 O Geršono sūnūs savo giminėmis buvo Libnis ir Šimyjis.
19 Kohato sūnūs savo giminėmis
buvo Amramas, Ycharas, Chebronas, Uzyėlis.
20 Merario sūnūs savo giminėmis
buvo Machlis ir Mūšis. Tai yra
Lėvio padermės pagal savo tėvų
namus.
21 Iš Geršono kilo Libnio ir Šimyjo giminės.
22 Tų visų buvo suskaityta
7500 vyriškių nuo vieno mėnesio
amžiaus ar vyresnių.
23 Geršono giminės turi susistatyti savo stovyklas pastogės vakarų pusėje.
24 Jų viršininku tebūna Eliasafas, Laėlio sūnus.
25 O jie turėjo aprūpinti susirinkimo pastogę, namus ir jos uždangą ir pastogės durų užkabas,
26 apkabas prieangyje ir prieangio durų uždangą, kuri eina
aplink namus ir virves ir visa, kas
jų aptarnavimui reikalinga.
27 Šios giminės, kilmės Kohato,
amramiečiai, ychariečiai, chebroniečiai, uzyėliečiai,
28 vieno mėnesio ir vyresnių, iš
viso 8600 vyriškių, kurie šventovę
aprūpina,
29 turi susistayti savo stovyklą
namų pietų pusėje.
30 Jų viršininku tebūna Elycafanas, Uzyėlio sūnus.
31 Jie turi prižiūrėti sandoros
skrynią, stalą, lempą, altorių su visais šventovės indais, kur
jie tarnauja, užkabą ir visa, kas
jų tarnybai reikalinga.
32 Levitų vyresniųjų viršininku turi būti Eleazaras, vyskupo
Arono sūnus, ant tų, kurie paskirti yra šventovę aprūpinti.
33 Iš Merario kilo machliečių ir
mūšiečių giminės,
34 kurių buvo vieno mėnesio ar
vyresnių 6200 vyriškių.
35 Jų viršininku buvo Cūryėlis,
Abychaylio sūnus ir jie savo stovyklą sustatė namų šiaurės
pusėje.
36 Ir jų pareigos buvo prižiūrėti
lentas, užkaiščius, stulpus ir pakojas namų ir visų įrengimų ir
juos aptvarkyti,
37 be to ir prieangio stulpus su
pakojėmis, gembėmis ir virvėmis.
38 Mozė, Aronas ir sūnūs turi
savo stovyklą pasistatyti į rytus
nuo namų ir pastogės, kad jie
šventovę aptarnautų Izraelio sūnums. Jei koks svetimas prie jų
prisidės, tas turės mirti.
39 Visų levitų, Mozės ir Arono
suskaitytų, Viešpaties įsakymu
pagal jų gimines, vieno mėnesio
ar vyresnių, buvo 22000
vyriškių.
40 Ir Viešpats tarė Mozei: "Suskaityk izraelitų pirmagimius vyriškius vieno mėnesio ar vyresnius
ir surašyk juos vardais.
41 Vieton visų Izarelio pirmagimių atskirk Man, Viešpačiui,
visus levitus ir taip pat visus jų
gyvulių pirmagimius vieton Izraelio gyvulių pirmagimių."
42 Ir Mozė suskaitė, kaip Viešpats jam buvo liepęs, visus Izraelio
pirmagimius
43 ir visų vyriškių vieno mėnesio amžiaus ar vyresnių pirmagimių vardais buvo suskaityta
22273.
44 O Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
45 "Imk levitus vieton visų
Izraelio sūnų pirmagimių ir levitų galvijus vieton jų galvijų,
kad levitai būtų Mano, Viešpaties.
46 Kaipo išpirkimo mokestį už
Izraelio sūnų 273-jų pirmagimių, kurie viršyja levitų pirmagimių skaičių,
47 imk po penkis sidabro šekelius,

kaip šventovėje sveriama, arba 55
gramus nuo žmogaus
48 ir duok tuos pinigus Aronui ir
jo sūnums, kurie buvo duoti išpir-
kimui tų Izraelio pirmagimių,
kurie viršyja levitų pirmagimius."
49 Tada ėmė Mozė tuos išpirkimo
pinigus tų, kurie viršyjo levitų
pirmgimių skaičių
50 iš Izraelio sūnų pirmagimių
1365 šekelius sidabro pagal šven-
tovės svorį
51 ir davė tuos Aronui ir jo sū-
nums Viešpaties įsakymu, kaip
Viešpats Mozei buvo liepęs.

4

Levitų Pareigos

1 Ir Viešpats tarė, kalbėdamas
su Moze bei Aronu:
2 "Imk visus iš Kohato vaikų,
Lėvio giminės pagal jų tėvų
namus,
3 nuo 30 iki 50 metų amžiaus,
visus, kurie tarnybai tinkami, kad
jie atliktų susirinkimo pastogės
darbus.
4 Ir šios yra Kohato sūnų pa-
reigos susirinkimo pastogėje.
5 Stovyklai keliantis, turi Aronas
ir jo abu sūnu įeiti šventų šven-
čiausion ir nuimti užkabą ir
įvynioti į ją liudyjimo skrynią
6 ir ant tos uždėti obšrų kailių
uždangą ir ant viršaus užkloti vi-
siškai mėlyną drobę ir kartis
prakišti.
7 O ant pašventintosios duonos
taip pat užtiesti mėlyną dangalą
ir ant to uždėti dubenius, šaukštus,
taures, ąsočius, kad įpilti ir iš-
pilti galėtų, ir taip pat kasdieninę
duoną
8 ir ant tų užtiesti visiškai
raudoną dangalą ir tą apdengti
obšrų kailių uždanga ir kartis
prakišti,
9 ir paimti mėlynąją už-
dangą ir į ją įvynioti lempą,
žvakes, lemputes su žnyplėmis ir
taurėmis ir visus aliejaus indus, ap-
tarnavimui reikalingus
10 ir ant tų visų užkloti obšrų
kailio uždangą ir užnerti ant
karčių.
11 Taip pat turi užtiesti mėlyną
uždangą ant aukso altoriaus ir ap-
kloti obšrų kailių uždanga ir jo
kartis prakišti.
12 Jie turi imti visus šventovėje
vartojamus indus ir apdengti mė-
lyna uždanga ir apkloti obšrų
kailių uždanga ir ant karčių
užnerti.
13 Pelenus jie turi nuo altoriaus
nušluoti ir visiškai raudoną už-
dangą ant jo užtiesti,
14 visus ant jo vartojamus indus
sudėti, anglių puodus, šakeles,
semtuvėlius, taures su visais alto-
riaus indais ir ant visų tų už-
tiesti obšrų kailių uždangą ir
jo kartis prakišti.
15 Kai Aronas su savo sūnumis
bus viską apdangstęs, visus šven-
tuosius daiktus ir įrengimus, ka-
riuomenei keliantis, turi Kohato
sūnūs įeiti ir tai nunešti, nelies-
dami nieko iš šventųjų daiktų,
kad nenumirtų. Kohato sūnų
pareiga yra nešti sandoros pasto-
gėje esamus įrengimus.
16 Eleacaro, vyskupo Arono
sūnaus pareigos yra parūpinti
aliejaus lemputėms, smilkalus
smilkymui, kasdieninę valgomąją
auką, aliejų pašventinimui ir
atsakomybė už visa tai, kas
reikalinga pastogės tarnybai ir jos
indų priežiūrai.
17 Ir Viešpats tarė, kalbėdamas
su Moze bei Aronu:
18 "Neleiskita Kohato giminės
sūnums levitų tarpe išsižudyti,
19 žiūrėkite, kad jie nepaliestų
tai, kas labai šventa ir nenumirtų,
bet gyvi išliktų. Aronas ir jo sūnūs
turi įeiti su jais ir jiems pasakyti,
ką jie turi daryti ir ką reikės
nešti.
20 Jie negali įeiti ir pasižiūrėti
nė vieno akimirksnio šventųjų
įrengimų, kad nežūtų."
21 O Viešpats tarė, kalbėdamas
su Moze:
22 "Suskaityk taip pat ir Geršono
sūnus pagal šeimas ir gimines

23 nuo 30 metų amžiaus ir vy-
resnius iki 50-ųjų metų
amžiaus, kariuomenei tinkamus, ir
paskirk juos kokioms nors parei-
goms surinkimo pastogėje.
24 Geršono sūnų pareigos bus
pasirūpinti ir nešioti
25 namų ir surinkimo pastogės
kaurus, uždangą, obšrų kailių
uždangą viršuje esančią, su-
rinkimo pastogės durų užkabą
26 ir prieangės užkabas, angos
durų užkabą, kurios yra aplink
namus ir altorių ir jų virves ir
kitus prietaisus ir atlikti visa, kas
reikalinga jų aptarnavimui.
27 Aronas ir jo sūnūs paskirs sū-
nums, ką jie turi daryti ir nešioti
ir žiūrės, kad visa tai būtų atlikta.
28 Tai yra Geršono sūnų parei-
gos surinkimo pastogėje vyskupo
Arono sūnaus Ytamaro priežiūroje.
29 Merario sūnus taip pat reikia
paskirti pagal šeimas ir gimines,
30 nuo 30 metų amžiaus ir
vyresnius iki 50-ųjų metų
amžiaus, kariuomenei tinkamus,
pareigoms surinkimo pastogėje.
31 Jų pareigos susirinkimo pa-
stogėje bus nešioti namų lentas,
užkaiščius, stulpus ir pakojas,
32 be tų ir stulpus aplink
prieangį, pakojas, gembes, virves
su visais prietaisais, kiekvienam at-
skirai paskiriant, už ką jis bus at-
sakomingas, nešdamas.
33 Tai tebūna Merario sūnų
giminės pareigos susirinkimo pa-
stogėje, kurias jie turi atlikti vy-
skupo Arono sūnaus Itamaro
priežiūroje.
34 O Mozė ir Aronas su viršinin-
kais suskaitė Kohato sūnus pagal
gimines ir šeimas
35 nuo 30 metų amžiaus ir vy-
resnius iki 50-ųjų metų
amžiaus, kariuomenei tinkamus,
pareigoms susirinkimo pastogėje,
36 kurių buvo 2750,
37 visų Mozės ir Arono Vieš-
paties įsakymu per Mozę suskai-
tytųjų Kohato giminės sūnų,
kurie surinkimo pastogėje savo pa-
reigas ėjo.
38 Geršono sūnūs taip pat buvo
suskaityti pagal savo gimines ir
šeimas
39 nuo 30 metų amžiaus ir vy-
resni iki 50-ųjų metų amžiaus,
tinkami kariuomenei, pareigoms
susirinkimo pastogėje,
40 kurių buvo 2630,
41 Mozės ir Arono
suskaitytųjų Geršono sūnų
Viešpaties įsakymu pareigoms
susirinkimo pastogėje.
42 Merario sūnūs taip pat buvo
suskaityti pagal savo gimines ir
šeimas
43 nuo 30 metų amžiaus ir vy-
resni ligi 50-ųjų metų amžiaus,
kariuomenei tinkami, pareigoms
susirinkimo pastogėje,
44 kurių buvo 3200,
45 Mozės ir Arono
suskaitytųjų Merario sūnų
Viešpaties įsakymu per Mozę.
46 Skaičius visų kitų, kuriuos
Mozė ir Aronas su viršininkais su-
skaitė pagal gimines ir šeimas,
47 kurie 30 metų amžiaus ir se-
nesni buvo ligi 50-ųjų metų
amžiaus, kurie įėjo į susirin-
kimo pastogę savo pareigas atlikti
ir daiktus nešioti,
48 buvo 8580,
49 suskaityti Viešpaties įsakymu
per Mozę, kad kiekvienas savo pa-
reigas atliktų ir nešiotų, kaip
Viešpats Mozei liepęs buvo.

5

*Nevalyvųjų Išskyrimas,
Neištikimybės Patikrinimas*

1 O Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
2 "Įsakyk Izraelio sūnums iš
stovyklos išimti visus raupsuo-
tuosius, pūliuojančius ir lavonais
užsiteršusius,
3 vyrus ir moteris ir patalpinti už
stovyklos ribų, kad jie neužterš-
tų stovyklos, kurioje Aš jūsų
tarpe gyvenu."
4 Izraelio sūnūs taip ir padarė ir
atskyrė juos iš stovyklos, kaip
Viešpats Mozei kalbėjęs buvo.
5 O Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:

6 "Sakyk ir išaiškink Izraelio
sūnums, kad, jei vyras ar moteris
prieš žmogų nusideda ir tuo nu-
sikalsta prieš Viešpatį, tai tų
siela nusikaltusi
7 ir jie turi prisipažinti savo kaltę,
kuria nusidėjo ir atlyginti tam, prieš
kurį nusidėjo ir pridėti 1/5 viršaus.
8 O jei čia nė vieno nebūtų,
kuriam grąžinti galėtų, tai turi
duoti Dievui, kartu su avinu kle-
bonui, kad tas jį suderintų.
9 Visos Viešpačiui šventinamos
aukos, kurias izraelitai atiduoda į
kunigų rankas, priklauso jiems.
10 Ką tik kas ką šventina arba
kunigui duoda, priklauso jam."
11 O Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
12 "Sakyk ir išaiškink tai izraeli-
tams, kad, jei vyro žmona nusi-
dėtų ir nusikalstų prieš jį,
13 su svetimu suguldama, jos vy-
rui to nežinant ir jam tai nuslepiant,
kad ji susiteršusi ir jis jai negali
įrodyti, kadangi jis jos nenutvėrė,
14 o jis pavydo kerštu prieš savo
žmoną užsidegė, ar ji susiteršė,
ar ne,
15 tai jis turi ją pas kleboną
atvesti ir auką už ją atsinešti du
svaru miežinių miltų, neužpylęs
jokio aliejaus ant jų ir be smilka-
lų, kadangi tai pavydo auka tei-
sybei nustatyti.
16 Tai turi klebonas ją nusivesti
Viešpaties akivaizdon
17 ir paimti švento vandens į
puoduką ir pridėti į vandenį
dulkių nuo šventųjų namų aslos
18 ir turi tą moterį Viešpaties
akivaizdon statyti, jos galvą nu-
dengti, ant jos rankų uždėti pa-
vydo, tai yra perspėjimų auką.
O klebonas turi turėti su savimi pra-
keikto kartaus vandens
19 ir turi moteriškei po priesaikai
tarti- jei svetimas pas tave negulėjo,
savo ištikimybės savo vyrui nesu-
laužei ir nesusiteršei, tai šitas kar-
tusis prakeiktasis vanduo tau
nekenks,
20 bet, jei tu ištikimybę savo vy-
rui sulaužei ir susiteršei, kitam, o
ne tavam vyrui pas tave gulint,
21 tai turi klebonas ją prisai-
kinti tokiu keikimu, jai tardamas-
Viešpats teatiduoda tave prakeiki-
mui, kad būtumei perspėjimu savo
žmonėms, kai Viešpats leis tavo
kulšims sudžiūti ir tavo pilvui
užpusti,
22 taigi teeina tas vanduo į tavo
kūną, kad tavo kulšys sudžiūtų
ir tavo pilvas užpustų. O moter-
iškė turi pritarti—"Amen, amen",
sakydama.
23 Taip turi klebonas šiuos kei-
kimus surašyti ant lapo ir tuo kar-
čiu vandeniu nuplauti
24 ir turi duoti moteriškei to kar-
taus prakeiktojo vandens išgerti. O
kai tas prakeiktas kartusis vanduo
bus į ją įėjęs,
25 tai turi klebonas imti nuo jos
rankų pavydo auką ir kaip val-
gomąją auką Viešpačiui pa-
šventinti ir ant altoriaus aukoti,
26 imdamas saują tos valgomo-
sios aukos ištyrimo aukai ir ant al-
toriaus uždegti ir tada duoti tai
moteriškei to vandens išgerti.
27 O to vandens gėrusi, jei ji su-
siteršusi ir prieš savo vyrą nusi-
dėjusi, jai bus tas vanduo,
prakeiktasis, į ją įėjęs, kartus
ir užpūs jai pilvą ir jos kulšys ims
džiūti. Ta moteris bus tada keikimu
savo žmonėse.
28 Bet, jei ta moteriškė nėra už-
siteršusi ir yra nekalta, tai jai ne-
kenks ir ji galės vaikų turėti.
29 Tai yra pavydo įstatymas,
liečiąs moterį, kuri su savo vyru
gyvendama ištvirksta ir apsibjaurina
30 arba liečiąs vyrą, kuris iš
pavydo kerštu dėl savo žmonos už-
sidega, kad ją vestų Viešpaties
akivaizdon ir klebonas viską su ja
darytų pagal šį įstatymą.
31 O vyras turi būti nekaltas dėl
šio nusižengimo ir jo žmona atsa-
kys už šio nuiszengimo kaltę."

6

*Pasižadėjimai Viešpačiui,
Didysis Palaiminimas*

1 O Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:

2 "Kalbėk su Izraelio sūnumis
ir tark jiems, kad, jei vyras ar mo-
teris duoda Viešpačiui kokį nors
ypatingą pažadą,
3 tai toks visiškai neturi gerti nei
vyno, nei drūto gėrimo, nei vyno
acto, nei acto iš kito rauginto gė-
rimo ir nieko, kas iš vynuogių
daroma, neturi valgyti, žalių ar
džiovintų vynuogių tol,
4 kol pasižadėjęs yra, nieko ne-
gali iš vynuogių padaromo val-
gyti, nei sėklelių, nei žievelių,
5 kol pasižadėjęs, negali jis leisti
savo plaukų kirpti, kadangi jis yra
šventas, bet turi duoti jiems laisvai
augti.
6 Visą laiką, kurį Viešpa-
čiui pasižadėjęs, negali jis prie nu-
mirusio eiti.
7 Jis net negali užsiteršti lavonu
savo tėvo, savo motinos ar sesers,
kadangi jo galva rodo jo pasišven-
timą Viešpačiui.
8 Visą savo pasižadėjimo
laiką Viešpačiui jis yra šventas.
9 Jei kas netikėtai jo akivaizdoje
miršta, tai jo pasišventusioji galva
pasidaro užteršta. Todėl jis turi
savo galvą apsikirpti apsivalymo
dieną, tai yra septintąją dieną.
10 Aštuntąją dieną turi jis
atnešti du kurkleliu arba du jaunu
karveliu pas kleboną už susirin-
kimo pastogės angos
11 ir klebonas turi imti vieną
aukai už nuodėmes, kitą degina-
majai aukai ir jį suderinti, kadangi
jis prie numirusiojo nusikaltęs
ir taip tą dieną savo galvą
pašventintų,
12 kad jis Viešpačiui laiką savo
pažadėjimo pabaigtų ir turi atga-
benti mitulį avinėlį aukai už
nuodėmes. Jo praėjusios dienos
nesiskaitys, kadangi jis pažadėjimo
metu susiteršė.
13 Tai yra pasižadėjusio
įstatymas. Kai jo pasižadėjimo
laikas užsibaigia, tai reikia jį at-
vesti prie susirinkimo pastogės
durų
14 ir jis turi atgabenti savo auką
Viešpačiui mitulį ėrytį, visiškai
sveiką, deginamajai aukai ir mi-
tulę avaitę, visiškai sveiką, pa-
dėkos aukai,
15 ir pintinį neraugintų ragai-
šėlių iš kvietinių miltų, alie-
jumi užpiltų ir aliejumi apteptų
neraugintų ragaišių ir savo val-
gomąsias bei geriamąsias aukas.
16 Ir klebonas turi tai Viešpaties
akivaizdoje imti ir aukoti jo aukai
už jo nuodėmes ir deginamajai
aukai.
17 Avinas turi būti padėkos auka
Viešpačiui kartu su pintiniu ne-
raugintos duonos ir taip pat turi
jis aukoti valgomąją ir
geriamąją auką.
18 O pasižadėjusiam turi nukirpti
galvos plaukus prie susirinkimo
pastogės durų ir juos įmesti į
ugnį, kuri po padėkos auka dega.
19 Ir turi imti virtąjį avino
petį, vieną neraugintą ragai-
šėlį iš pintinio ir vieną nerau-
gintą paplotį ir atiduoti į
rankas to, kuris savo pasižadėjimo
plaukus nusikirpdino.
20 Ir turi tai Viešpaties akivaiz-
doje pašventinti ir tai bus pašvęsta
klebonui kartu su pašventintąja
krūtine ir kulšimi. Paskui pasiža-
dėjusiam bus leista vyno gerti.
21 Tai yra įstatymas pasižadan-
čio, kuris savo auką aukoja Vieš-
pačiui pagal pasižadėjimą su
tuomi, ką jis be to aukoja. Kaip
jis pasižada, taip jis turi ir atitesėti
pagal pažadų įstatymą."
22 Ir Viešpats tarė, su Moze kal-
bėdamas—
23 Sakyk Aronui ir jo sūnums ir
išaiškink, kad taip tartų Izraelio
sūnus laimindami:
24 "Viešpats telaimina tave ir te-
saugoja tave,
25 Viešpats teapšviečia tave Savo
veidu ir teesie tau maloningas,
26 Viešpats tepakelie Savo veidą
į tave ir teduoda tau ramybę!
27 Nes, kai jie ištars Mano vardą
Izraelio sūnus laimindami, tai Aš
juos laiminsiu."

7

Kunigaikščių Aukos Pastogei

1 Kai Mozė buvo namus pa-
statęs, pašventinęs ir įšventinęs su
visais įrengimais, taip pat ir alto-
rių visais įrankiais pašventinęs
ir įšventinęs,
2 tai aukojo Izraelio kunigaikš-
čiai, savo šeimų galvos, savo
giminių vadovai ir kurie
suskaitytųjų priešakyje stovėjo
3 ir jie atgabeno savo aukas
Viešpaties akivaizdon šešis apdeng-
tus vežimus ir 12 jaučių, po ve-
žimą už du kunigaikščiu ir už
kiekvieną po jautį prie namų.
4 Ir Viešpats tarė Mozei:
5 "Imk tai iš jų ir vartok tai
surinkimo pastogės apeigose, ati-
duodamas jas levitams, kiekvienam
pagal nustatytas pareigas."
6 Tai ėmė Mozė tuos vežimus ir
jaučius ir davė juos levitams.
7 Du vežimu ir keturis jaučius
davė jis Geršono sūnums pagal jų
pareigas.
8 O keturis vežimus ir 8 jaučius
davė jis Merario sūnums pagal jų
pareigas, vyskupo Arono sūnaus
Ytamaro žinion.
9 O Kohato sūnums nedavė
nieko todėl, kadangi jų pareigos
buvo šventus daiktus savo pečiais
nešioti.
10 O kunigaikščiai aukojo alto-
riaus įšventinimui tą dieną, kai
jis buvo pašventintas, savo aukas,
prie jo atnešdami.
11 Ir Viešpats tarė Mozei: "Kiek-
vieną dieną vienas kunigaikštis
teatgabena savo auką altoriaus
įšventinimui."
12 Pirmąją dieną aukojo savo
dovaną Nachšonas, Amynadabo
sūnus, Jūdos giminės.
13 O jo dovana buvo sidabrinis
dubuo, 3 1/4 svaro, taurė, 1 3/4
svaro pagal šventovės svorį, abu
pilnu kvietinių miltų, su alie-
jumi maišytų valgomajai aukai.
14 Be to ir aukso samtis 110
gramų, pilnas smilkalų.
15 Vienas jautukas, vienas avi-
nas, vienas mitulis ėrytis degina-
majai aukai,
16 vienas ožys aukai už
nuodėmes,
17 du jaučiu padėkos aukai, penki
avinai, penki ožiai ir penki mituliai
ėryčiai. Tai buvo Nachšono, Amy-
nadabo sūnaus dovanos.
18 Antrą dieną aukojo Neta-
nėlis, Cūaro sūnus, Ysakaro gi-
minės kunigaikštis.
19 Jo dovana buvo sidabro dubuo,
3 1/4 svaro, sidabro taurė, 1 3/4
svaro pagal šventovės svorį, abu
pilnu kvietinių miltų, maišytų
su aliejumi, valgomajai aukai,
20 be to, auksinis samtis, 110
gramų, pilnas smilkalų,
21 vienas jautukas, vienas avinas,
vienas mitulis ėrytis deginimo
aukai,
22 vienas ožys aukai už
nuodėmes,
23 du jaučiu padėkos aukai, penki
avinai, penki ožiai ir penki mituliai
ėryčiai. Tai buvo Netanėlio, Cūaro
sūnaus dovanos.
24 Trečią dieną aukojo Ely-
abas, Zebulūno sūnų kunigaikš-
tis, Chėlono sūnus.
25 Jo dovana buvo sidabro dubuo,
3 1/4 svarų, sidabro taurė, 1 3/4
svaro pagal šventovės svorį, abu
pilnu kvietinių miltų, aliejumi
sumaišytų, valgomajai aukai,
26 vienas aukso šaukštas, 110
gramų, pilnas smilkalų,
27 vienas jautukas iš galvijų,
vienas avinas, vienas ėrytis, mitu-
lis, deginamajai aukai,
28 vienas ožys aukai už
nuodėmes,
29 padėkos aukai du jaučiu, penki
avinai, penki ožiai ir penki mituliai
ėryčiai. Tai buvo Elyabo, Chėlono
sūnaus dovana.
30 Ketvirtąją dieną aukojo
Rūbeno sūnų kunigaikštis Elycū-
ras, Šedėūro sūnus.
31 Jo dovana buvo sidabro dubuo,
3 1/4 svarų, sidabrinė taurė, 1 3/4
svaro pagal šventovės svorį, abu

pilnu kvietinių miltų, aliejumi
sumaišytų, valgomajai aukai,
32 vienas aukso šaukštas, 110
gramų, pilnas smilkalų,
33 vienas jautukas iš galvijų,
vienas avinas, vienas ėrytis, mitu-
lis, deginamajai aukai,
34 vienas ožys aukai už
nuodėmes,
35 padėkos aukai du jaučiu, penki
avinai, penki ožiai, penki mituliai
ėryčiai. Tai buvo Elycūro, Šedėūro
sūnaus dovana.
36 Penktąją dieną aukojo
Simeono sūnų kunigaikštis Šelu-
myėlis, Cūryšadajo sūnus.
37 Jo dovana buvo sidabro dubuo,
3 1/4 svarų, sidabrinė taurė, 1 3/4
svaro pagal šventovės svorį, abu
pilnu kvietinių miltų, aliejumi
maišytų, valgomajai aukai,
38 vienas aukso šaukštas, 110
gramų, pilnas smilkalų,
39 vienas jautukas iš galvijų,
vienas avinas, vienas ėrytis, mitu-
lis, deginamajai aukai,
40 vienas ožys aukai už
nuodėmes,
41 padėkos aukai du jaučiu, penki
avinai, penki ožiai, penki mituliai
ėryčiai. Tai buvo Šelumyėlio, Cū-
ryšadajo sūnaus dovana.
42 Šeštąją dieną aukojo Gado
sūnų kunigaikštis Eliasafas,
Deūėlio sūnus.
43 Jo dovana buvo sidabro dubuo,
3 1/4 svarų, sidabrinė taurė, 1 3/4
svaro pagal šventovės svorį, abu
pilnu kvietinių miltų, aliejumi
maišytų, valgomajai aukai,
44 vienas aukso šaukštas, 110
gramų, pilnas smilkalų,
45 vienas jautukas iš galvijų,
vienas avinas, vienas mitulis ėrytis,
deginamajai aukai,
46 vienas ožys aukai už
nuodėmes,
47 padėkos aukai du jaučiu, penki
avinai, penki ožiai, penki mituliai
ėryčiai. Tai buvo Eliasafo, Deūėlio
dovana.
48 Septintąją dieną aukojo
Efraymo sūnų kunigaikštis Ely-
šama, Amyhūdo sūnus.
49 Jo dovana buvo sidabro dubuo,
3 1/4 svarų, sidabrinė taurė, 1 3/4
svaro pagal šventovės svorį, abu
pilnu kvietinių miltų, aliejumi
maišytų, valgomajai aukai,
50 vienas aukso šaukštas, 110
gramų, pilnas smilkalų,
51 vienas jautukas iš galvijų,
vienas avinas, vienas mitulis ėrytis
deginamajai aukai,
52 vienas ožys aukai už
nuodėmes,
53 padėkos aukai du jaučiu, penki
avinai, penki ožiai, penki mituliai
ėryčiai. Tai buvo Elyšamos, Amy-
hūdo sūnaus dovana.
54 Aštuntąją dieną aukojo
Menašės sūnų kunigaikštis
Gamlyėlis, Pedacūro sūnus.
55 Jo dovana buvo sidabro dubuo,
3 1/4 svarų, sidabrinė taurė, 1 3/4
svaro pagal šventovės svorį, abu
pilnu kvietinių miltų, aliejumi
maišytų, valgomajai aukai,
56 vienas aukso šaukštas, 110
gramų, pilnas smilkalų,
57 vienas jautukas iš galvijų,
vienas avinas, vienas mitulis ėrytis
deginamajai aukai,
58 vienas ožys aukai už
nuodėmes,
59 padėkos aukai du jaučiu, penki
avinai, penki ožiai, penki mituliai
ėryčiai. Tai buvo Gamlyėlio, Peda-
cūro sūnaus dovana.
60 Devintąją dieną aukojo
Benjamino sūnus, kunigaikštis
Abydanas, Gideono sūnus.
61 Jo dovana buvo sidabro dubuo,
3 1/4 svarų, sidabrinė taurė, 1 3/4
svaro pagal šventovės svorį, abu
pilnu kvietinių miltų, aliejumi
maišytų, valgomajai aukai,
62 vienas aukso šaukštas, 110
gramų, pilnas smilkalų,
63 vienas jautukas iš galvijų,
vienas avinas, vienas mitulis ėrytis
deginamajai aukai,
64 vienas ožys aukai už
nuodėmes,
65 padėkos aukai du jaučiu, penki
avinai, penki ožiai, penki mituliai
ėryčiai. Tai buvo Abydano, Gi-
deono sūnaus dovana.

66 Dešimtąją dieną aukojo
Dano sūnų kunigaikštis Achy-
ezeris, Amyšadajo sūnus.
67 Jo dovana buvo sidabro dubuo,
3 1/4 svarų, sidabrinė taurė, 1 3/4
svaro pagal šventovės svorį, abu
pilnu kvietinių miltų, aliejumi
maišytų, valgomajai aukai,
68 vienas aukso šaukštas, 110
gramų, pilnas smilkalų,
69 vienas jautukas iš galvijų,
vienas avinas, vienas mitulis ėrytis
deginamajai aukai,
70 vienas ožys aukai už
nuodėmes,
71 padėkos aukai du jaučiu, penki
avinai, penki ožiai, penki mituliai
ėryčiai. Tai buvo Achyezerio, Amy-
šadajo sūnaus dovana.
72 Vienuoliktąją dieną au-
kojo Ašėrio sūnų kunigaikštis
Pagyėlis, Akrono sūnus.
73 Jo dovana buvo sidabro dubuo,
3 1/4 svarų, sidabrinė taurė, 1 3/4
svaro pagal šventovės svorį, abu
pilnu kvietinių miltų, aliejumi
maišytų, valgomajai aukai,
74 vienas aukso šaukštas, 110
gramų, pilnas smilkalų,
75 vienas jautukas iš galvijų,
vienas avinas, vienas mitulis ėrytis
deginamajai aukai,
76 vienas ožys aukai už
nuodėmes,
77 padėkos aukai du jaučiu, penki
avinai, penki ožiai, penki mituliai
ėryčiai. Tai buvo Pagyėlio, Akrono
sūnaus dovana.
78 Dvyliktąją dieną aukojo
Naftalio sūnų kunigaikštis
Achyra, Ėnano sūnus.
79 Jo dovana buvo sidabro dubuo,
3 1/4 svarų, sidabrinė taurė, 1 3/4
svaro pagal šventovės svorį, abu
pilnu kvietinių miltų, aliejumi
maišytų, valgomajai aukai,
80 vienas aukso šaukštas, 110
gramų, pilnas smilkalų,
81 vienas jautukas iš galvijų,
vienas avinas, vienas mitulis ėrytis,
deginamajai aukai,
82 vienas ožys aukai už
nuodėmes,
83 padėkos aukai du jaučiu, penki
avinai, penki ožiai, penki mituliai
ėryčiai. Tai buvo Achyros, Ėnano
sūnaus dovana.
84 Sekančios yra dovanos, kurias
Izraelio kunigaikščiai aukojo alto-
riaus įšventinimui tą dieną, kai
altorius buvo pašventintas, 12
sidabrinių dubenių, 12 sidabrinių
taurių, 12 auksinių šaukštų,
85 taip, kad kiekvienas dubuo,
sidabrinis, svėrė 50 uncijų ir taurės
po 30 uncijų ir kad jų visas svoris
buvo 60 svarų pagal šventovės
svorį.
86 O dvylika šaukštų, kurie pilni
smilkalų buvo, svėrė tris svarus,
kurių kiekvieno atskiras svoris
buvo apie 110 gramų.
87 Deginimo aukoms buvo 12
jautukų, 12 avinų, 12 mitulių,
ėryčių kartu su valgomomis au-
komis ir 12 ožių aukai už
nuodėmes.
88 Padėkos aukoms buvo 24 jau-
tukai, 60 avinų, 60 ožių, 60 mi-
tulių ėryčių. Tai buvo aukos
altoriui įšventinti, kai jis šventi-
namas buvo.
89 O kai Mozė įėjo į sandoros
pastogę su Dievu kalbėti, tai jis gir-
dėjo balsą su juomi kalbantį nuo
malonės sosto, kuris tarp dviejų
kerubų ant liudyjimo skrynios
buvo, iš kur Jis su juomi kalbėjo.

8

Levitų Pašventinimas

1 Ir Viešpats kalbėjo su Moze ir
tarė:
2 "Kalbėk su Aronu ir pasakyk
jam, kad jis lempas dėdamas ant
pakojos, dėtų jas taip, kad visos
septynios šviestų priekin."
3 Ir Aronas padarė taip, jas taip
sudėdamas, kad jos priekin švietė,
kaip Viešpats Mozei buvo liepęs.
4 O lempų pakoja buvo lieta iš
drūto aukso ir kotas ir jos išsiša-
kojimai į abi puses, kaip Viešpats
Mozei regėjime parodęs buvo. Taip
jis padarydino lempų pakoją.
5 Ir Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:

6 "Imk levitus iš Izraelio sūnų
ir padaryk juos skaisčius.
7 Šlakstyk juos nuodėmes nu-
valančiu vandeniu, jiems visus savo
plaukus nusiskutus ir drabužius iš-
siskalbus, tai jie bus skaistūs.
8 Tada turi jie imti jauną jau-
tuką su valgomąja auka, kvie-
tinių miltų su aliejumi maišytų
ir tu turi imti kitą jauną jau-
tuką aukai už nuodėmes
9 ir atgabenti levitus prie susi-
rinkimo pastogės ir visą Izraelio
sūnų surinkimą sušaukti,
10 ir statyti levitus Viešpaties
akivaizdon. O Izraelio sūnūs turi
savo rankas ant levitų uždėti.
11 Tada turi Aronas pašventinti
levitus Viešpačiui, kaip ypatingą
Izraelio dovaną, kad jie Viešpa-
čiui savo pareigas eitų.
12 O levitai turi savo rankas už-
dėti ant tų dviejų jautukų
galvų ir vieną jų reikia aukoti
už nuodėmes, kitą Viešpaties de-
ginimo aukai levitams suderinti,
13 ir turi statyti levitus Arono ir
jo sūnų akivaizdon ir pašventinti
levitus Viešpačiui kaip ypatingą
auką,
14 taip atskirdamas juos nuo
Izraelio sūnų, kad Manieji būtų.
15 Po to jie turi eiti susirinkimo
pastogės tarnybon. Taip tu turi juos
skaistinti ir pašventinti.
16 Nes jie yra Izraelio sūnų do-
vana Man ir Aš juos Sau už visa,
kas motinos įsčias atveria, ėmiau,
būtent už visus Izraelio sūnų
pirmagimius.
17 Nes kiekvienas Izraelio sūnų
pirmagimis yra Mano, tiek
žmonių, tiek galvijų, nuo to
laiko, kai visus Egipto pirmgimius
ištikau ir juos Sau šventinau.
18 Ir Aš priėmiau levitus už visus
Izraelio sūnų primagimius
19 ir iš Izraelio sūnų atidaviau
juos dovanai Aronui ir jo sūnums,
kad tarnautų Izraelio sūnų su-
rinkimo pastogėje, Izraelio sūnus
suderindami, kad Izraelio sūnų
neužniktų kokia sloga, jiems no-
rint šventovei prisiartinti.
20 O Mozė su Aronu su visu
Izraelio sūnų susirinkimu darė su
levitais visa, ką tik Viešpats Mozei
buvo liepęs.
21 O levitai buvo nuskaistinti ir
mazgojo savo rūbus ir Aronas šven-
tino juos Viešpaties akivaizdoje, kad
jie buvo suderinti ir skaistūs.
22 Po to jie ėjo susirinkimo pa-
stogės tarnybon Arono ir jo sūnų
žinioje, kaip Viešpats Mozei buvo
liepęs, taip jie padarė su levitais.
23 O Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
24 "Levitų pareigos yra nuo
savo 25-ių metų amžiaus ir se-
nesniems tarnauti susirinkimo
pastogėje,
25 bet nuo 50-ųjų metų
amžiaus jie atpalaiduojami nuo tų
pareigų ir nebeprivalo tarnauti,
26 bet prižiūrėti savo brolių tar-
nybą susirinkimo pastogėje, kur
jiems patiems tarnauti nebereikia.
Taip turite su levitais pasielgti, kad
kiekvienas jų savo uždavinį
atliktų."

9

Praėjimas

1 Ir Viešpats kalbėjo su Moze
Synajo dykumoje antraisiais me-
tais, iš Egipto išėjus, pirmąjį
mėnesį, tardamas:
2 "Tešvenčia Izraelio sūnūs
PRAĖJIMO šventę savo metu.
3 Šio mėnesio keturioliktos
dienos vakarui temstant turi jie jį
švęsti nustatytu metu pagal visus
nuostatus ir įstatymus."
4 Taip įsakė Mozė Izraelio
sūnums PRAĖJIMO šventę švęsti.
5 Ir jie šventė Praėjimą pir-
mojo mėnesio keturioliktosios
dienos apyvakaryje Synajo dyku-
moje. Taip darė Izraelio sūnūs, kaip
Viešpats buvo Mozei liepęs.
6 Atsirado keli vyrai, kurie buvo
užsiteršę lavonu, kad tą dieną
Praėjimo švęsti negalėjo ir tie
kreipėsi į Mozę bei Aroną tą
dieną, tardami:

7 "Mes užsiteršėm lavonu, kodėl mes turime būti prastesniais ir neturėti teisės nustatytu laiku savo dovanų aukoti su Izraelio sūnumis?"
8 Mozė atsiliepė: "Palūkėkite, aš išgirsiu, ką jums Viešpats praneš."
9 Ir Viešpats tarė, su Moze kalbėdamas:
10 "Pasakyk Izraelio sūnums ir išdėstyk jiems, kad, jei jūsų kas nors ar iš jūsų ainių lavonu susiteršęs yra, keliaudamas, tas turi vis dėlto Praėjimą švęsti Viešpačiui,
11 bet antrojo mėnesio keturioliktosios dienos vakare, valgydamas neraugintos duonos su karčiomis žolėmis
12 ir neturi nieko palikti iki rytojaus ir nesulaužyti jokio kaulelio, atsižvelgdami į visus Praėjimo šventės nuostatus ir įstatymus.
13 Bet, kas nėra susiteršęs ir nepakelyje ir praleidžia Praėjimo šventės nešventęs, to siela turi būti išnaikinta iš savo žmonių tarpo. Kadangi jis savo dovanų neatnešė nustatytu laiku, todėl turės jis kentėti savo bausmę.
14 Ir svetimasis, pas jus gyvenąs, turi švęsti Praėjimo šventę Viešpačiui, atsižvelgdamas į visus tos šventės nuostatus ir įstatymus, kadangi tie patys įstatymai liečia svetimuosius ir vietinius krašto gyventojus.
15 Tą dieną, kai pastogė buvo sustatyta, nusileido debesys viršum sandoros pastogės, bet nuo vakaro ligi rytui tai švietė lyg kokia ugnis.
16 Ir taip vis būdavo, kad dieną juos dengė debesys, o naktį atrodė kaip ugnis.
17 Kai tik debesys pasikeldavo, tai kėlėsi ir Izraelio sūnūs, o kur debesys sustojo, čia Izraelio sūnūs susistatė savo stovyklą.
18 Izraelio sūnūs kėlėsi pagal Viešpaties žodį ir pagal Jo žodį jie sustojo. Kol debesys buvo viršum namų, tol jie nepajudėjo.
19 Jei debesys ilgesniam laikui viršum pastogės sustojo, klausė izraelitai Viešpaties nurodymų ir nesikėlė.
20 Jei debesys tik keliom dienom viršum namų sustojo, tai jie sustatydavo savo stovyklas keliom dienom Viešpaties įsakymu ir Viešpaties įsakymu keldavosi.
21 Jei debesys sustojo tik nuo vakaro iki ryto ir tada pasikėlė, tai kėlėsi ir jie, o jei jis kėlėsi dienos ar nakties metu, tai jie irgi kėlėsi.
22 Jei debesys dvi dieni, mėnesį arba kartais ilgą laiką viršum namų pasiliko, tai nesijudino Izraelio sūnūs ir nesikėlė, o kai jis pakilo, tai jie kėlėsi.
23 Nes Viešpaties nurodymu jie sustojo ir Viešpaties nurodymu jie kėlėsi, vykdydami Viešpaties įsakymą, jiems per Mozę įteiktą.

10

Sidabro Trimitai, Izraelitai Apleidžia Synajį

1 Ir Viešpats tarė, su Moze kalbėdamas:
2 "Pasidaryk sau du trimitu iš drūto lieto sidabro. Vieną vartok surinkimui sušaukti, kitu paskelbk, kada stovykla turi keltis.
3 Trimituojant abiem paprastu būdu, visas surinkimas turi ateiti pas tave prie susirinkimo pastogės durų.
4 Vienu trimitu paprastai trimituojant, pas tave turi ateiti Izraelio tūkstančių vyresnieji ir vyriausieji.
5 Pirmieji stiprūs trimitų garsai reiškia, kad rytų stovyklos turi pakilti.
6 Antrieji stiprūs trimito garsai reiškia, kad pietų stovyklos turi keltis, nes trimitai yra jiems ženklas, kada pradėti kelionę.
7 Susirinkimui sušaukti vartokite paprastus ištisinius trimitų garsus.
8 Patį trimitavimą turi atlikti kunigai, Arono sūnūs. O tai tebūna jums ir jūsų ainiams amžinu įstatymu.
9 Jei į mūšį žygiuojate savo

žemėje prieš savo priešą, kuris jus
smarkiai puola, tai trimituokite, kad
Viešpats jūsų atsimintų ir išgel-
bėtų nuo priešų.
10 Taip pat, kai linksmi esate savo
šventėmis ir savo jaunačio šven-
tėmis, tai turite trimitais trimituoti,
savo deginimo ir padėkos aukas au-
kodami, kad Aš, Viešpats, jūsų
Dievas, jums padėčiau."
11 Antrųjų metų antrojo
mėnesio dvidešimtąją dieną
pasikėlė debesys nuo liudyjimo
namų
12 ir Iraelio sūnūs pasikėlė ir ke-
liavo iš Synajo dykumos ir debesys
sustojo Parano dykumoje.
13 Pirmieji, kurie kėlėsi pagal
Viešpaties duotąjį įsakymą
buvo
14 Jūdos pulkas su savo vėliava
priešakyje, kuriam vadovavo Nach-
šonas, Abynadabo sūnus.
15 Ysakaro sūnų giminės kariuo-
menei vadovavo Netanėlis, Cūaro
sūnus.
16 Zebulūno sūnų giminės ka-
riuomenei vadovavo Elyabas, Chė-
lono sūnus.
17 Tada buvo susirinkimo pasto-
gė nuardyta ir Geršono bei Me-
rario sūnūs išsikėlė, nešdami
pastogę.
18 Po jų kėlėsi Rūbeno sūnų
kariuomenė su savo vėliava, kuriai
vadovavo Elycūras, Šedeūro sūnus.
19 Šelumyėlis, Cūryšadajo sūnus
vadovavo Simeono giminės
pulkams,
20 o Eliasafas, Reūėlio sūnus, va-
dovavo Gado giminės pulkams.
21 Tada išžygiavo Kohato sūnūs,
kurie nešėsi šventovės šventuosius
įrengimus ir kol jie su tais atvyko,
anie jau buvo sustatę pastogę.
22 Po šių žygiavo Efraymo gimi-
nės sūnų kariuomenė su savo vė-
liava, kuriems vadovavo, Elyšama,
Amyhūdo sūnus,
23 ir Gamlyėlis, Pedacūro sūnus
su Menašės giminės sūnų
kariuomene
24 ir Abydanas, Gideono sūnus
su Benjamino giminės sūnų
kariuomene.
25 Po šių žygiavo Dano giminės
sūnų pulkai su savo vėliava, pa-
skutinieji, kuriems vadovavo
Achyezeris, Amyšadajo sūnus
26 ir Pagyėlis, Akrono sūnus su
Ašėrio giminės sūnų kariuomene
27 ir Achyra, Enano sūnus
su Naftalio giminės sūnų
kariuomene.
28 Tokia buvo Izraelio sūnų dali-
nių išsidėstymo tvarka, jiems ke-
liantis iš vienos vietos į kitą.
29 Mozė tarė Chobabui, savo
svainio Reūėlio sūnui, midianie-
čiui: "Mes keliamės į tą vietą,
apie kurią Viešpats kalbėjo, kad
Jis ją mums duosiąs, tai eikš su
mumis, tai mes tau visa gera dary-
sime, kadangi Viešpats yra Izrae-
liui visa gera žadėjęs."
30 Bet jis atsiliepė: "Aš nenoriu
su jumis eiti, bet keliausiu pas savo
gimines į savo kraštą."
31 O anas tarė: "Mielasis, ne-
apleisk mūsų, tu žinai, kur dyku-
moje sustoti ir būsi mūsų vadovu.
32 Jei tu su mumis keliausi, tai,
ką Viešpats mums gero suteiks,
tai mes to ir tau neužginsime."
33 Taip jie keliavo nuo Viešpaties
kalno trijų dienų keliu. O Vieš-
paties sandoros skrynia ėjo jų
priešakyje tuo trijų dienų keliu
jiems parodyti, kur jiems reikės
ilsėtis.
34 O Viešpaties debesys buvo
dienos metu ant jų, kai jie
keliaudavo.
35 Kai skrynią imdavo nešti,
Mozė prašydavo: "Viešpatie, kelkis,
teišsisklaido Tavo priešai ir tie, ku-
rie Tavęs nekenčia ir teišsigąsta
Tavo akivaizdoje!"
36 O kai jie sustodavo, jis prašy-
davo: "Sugrįžk, Viešpatie, prie
Izraelio tūkstančių daugybės!"

11

Viešpaties Liepsna —
70 Vyresniųjų

1 Viešpačiui nepatiko Savo au-
simis klausytis žmonių nerima-
vimo. Dėlto Viešpats didžiai supyko
ir Savo įtužimu uždegė Savo

liepsnas jų tarpe ir suėdė jų
kraštutines stovyklas.
2 Tada ėmė žomonės šauktis
Mozės, o Mozė prašė Viešpaties ir
ugnis išnyko.
3 Todėl praminė tą vietą Ta-
bėra, kadangi Viešpaties liepsna jų
tarpe užsidegusi buvo.
4 Tai užsidegė prastųjų tau-
tybių žmonėse pageidimas ir jie
kartu su Izraelio sūnumis pradėjo
verkšlenti: "Kas duos mums mėsos
valgyti?"
5 Mes atsimename žuvį, ku-
rią Egipte pusdykiai valgydavome
ir agurkus, moliūgus, purijas, svo-
gūnus ir česnakus.
6 O dabar mūsų sielos kaipsta,
kadangi mūsų akys nieko kito ne-
mato, kaip tik tą maną.
7 Mana atrodė kaip koriandrų
sėklelės, sakų spalvos.
8 Ir žmonės, šen ir ten eidami,
susirinko jos, susimalė, susigrūdo
grūstuvais, virė puoduose, kepė iš
jų pyragėlius. Jų skonis buvo
kaip su aliejumi keptų
paplotėlių.
9 Kai naktį rasa ant stovyklos
nusileisdavo, tai ir mana su ja kartu
nukrisdavo.
10 Mozė išgirdo žmones verk-
šlenant savo šeimose, kiekvieną
duryse savo palapinės. Tai Viešpats
labai užpyko, o ir Mozei labai ne-
jauku pasidarė.
11 Tada kreipėsi Mozė klausimu
į Viešpatį-kodėl Tu taip apmau-
dyji mane, Savo tarną. Kodėl aš
nerandu malonės Tavo akyse, kad
ant manęs krauni šių visų
žmonių naštą?
12 Argi visi šie žmonės manyje
prasidėję ir mano gimdyti, kad man
sakytumei: "Nešk juos ant savo
rankų, kaip auklė kūdikį ne-
šioja, į tą žemę, kurią Tu jų
tėvams prisiekdamas pažadėjai.
13 Iš kur aš imsiu tiek mėsos, kad
jos visiems šiems žmonėms duo-
čiau? Jie verkšlena mano akyse,
mėsos prašydami!
14 Aš neįmanau vienas šių
žmonių suvaldyti, kadangi man tai
per sunku.
15 Jei ketini mane ir toliau taip
varginti, tai prašau, pribaik mane
čia pat, jei malonės radau Tavo
akyse, kad man nebereikėtų savo
sielvarte taip kamuotis."
16 Viešpats tarė Mozei: "Parink
Man 70 vyrų iš Izraelio vyres-
niųjų, kuriuos tu matai suge-
bančius vadovauti ir savo pareigas
atlikti ir atvesk juos prie susirin-
kimo pastogės ir pasistatyk juos
savo akivaizdon.
17 Tai Aš nužengsiu ir tenai su
tavimi kalbėsiu ir, ėmęs tavo dva-
sios, esančios ant tavęs, ir uždėsiu
tos ant jų, kad jie kartu su tavimi
šių žmonių naštą nešiotų ir
tau to vienam nebereikėtų daryti.
18 O žmonėms pasakyk, kad jie
šventintųsi rytojui mėsos valgyti,
kadangi jų verksmas buvo Vieš-
paties išgirstas, kurie sako, kad
Egipte jiems gerai sekėsi ir kas čia
jiems duosiąs mėsos valgyti. To-
dėl Viešpats jums duos mėsos
valgyti,
19 ne vieną dieną, ne dvi, ne
penkias dienas, ne dešimtį, ne
dvidešimt dienų,
20 bet per mėnesį tol, kol jums
per nosį pradės eiti ir nugrisite,
kadangi Viešpatį paniekinote, ku-
ris jūsų tarpe yra, ir Jo akivaiz-
doje verkšlenote: "Kam mums
reikėjo iš Egipto išeiti?"
21 Mozė tarė, pasiteiraudamas:
"600,000 pėstininkų yra ir aš
vienas iš jų ir Tu sakai visą mė-
nesį dousiąs mėsos valgyti?
22 Ar avis papjausime, ar jaučius
pamušime, kad jiems užtektų. Ar
visos jūrų žuvys susirinktų, kad
visus tuos žmones pamaitintų?"
23 Bet Viešpats atsiliepė Mozei:
"Ar Viešpaties ranka taip nusil-
pusi? Dabar tu pamatysi, ar Vieš-
paties žodžiai ką reiškia, ar nieko
nereiškia."
24 Ir Mozė išėjo ir išdėstė tuos
Viešpaties žodžius žmonėms. Jis
susirinko 70 vyrų iš vyresniųjų
ir susistatė juos aplink pastogę.
25 Tai nužengė Viešpats, kalbėjo
su juomi ir ėmęs dvasios, ant jo es-
ančios, dėjo tą ant tų 70 vyres-

niųjų. Kai dvasia buvo ant jų
užėjusi, ėmė jie pranašauti ir nesi-
liovė, tai darydami.
26 O du vyru buvo pasilikusiu
stovykloje, vienas buvo vardu El-
dad, kitas Medad, ant kurių dva-
sia taip pat užėjo, kadangi juodu
buvo įrašytu, nors neišėjo prie
pastogės, tačiau juodu pranašavo
stovykloje.
27 Tai nubėgo vienas vaikų ir
pranešė tai Mozei: "Eldadas ir Me-
dadas pranašauja stovykloje."
28 Tai prašė Jošua, Mozės tarnas,
kurį jis pasirinkęs buvo, Nūno
sūnus, Mozės: "Mano valdove, už-
drausk jiems tai daryti."
29 Bet Mozė atsiliepė: "Ar tu nori
persistengti dėl manęs? Aš vely-
čiaus, kad Dievas visiems Savo
žmonėms duotų pranašavimo
dvasios!"
30 Tada sugrįžo Mozė ir vyres-
nieji į stovyklą.
31 O vėjas išėjo tada nuo Vieš-
paties ir atnešė putpeles nuo jūros
ir pabėrė jas į stovyklas ir aplink
dienos kelią į vieną pusę ir
dienos kelią į kitą pusę, trimis
pėdomis augštai ant žemės
paviršiaus.
32 Tai kėlėsi žmonės ir visą
dieną gaudė ir visą naktį ir
kitą visą dieną tas putpeles,
kad kiekvienas prisirinko bent po
2ooo litrų ir išsikabinėjo jas po
visą stovyklą.
33 Dar žmonės mėsą savo dan-
timis tebekramtė ir nebuvo jos su-
valgę, kai Viešpats užpyko ant
žmonių, ištikdamas juos labai di-
dele sloga.
34 Todėl buvo ta vieta praminta
Geidulių Kapinėmis, kadangi čia
palaidojo tuos žmones, kurie mėsos
buvo užsigeidę.
35 Nuo šių Geidulių Kapinių
žmonės išsikėlė į Chacėrotą ir
ten pasiliko.

12

Murmėdama, Mirjama
Įgavo Raupus

1 O Mirjama ir Aronas ėmė kal-
bėti prieš Mozę, dėl jo žmonos
etiopės, kurią jis buvo vedęs, ka-
dangi ji buvo tamsiaodė,
2 tardamu: "Ar Viešpats kalba
vien tik per Mozę? Ar per mudu Jis
nekalba?" O Viešpats tai girdėjo.
3 O Mozė buvo labai nuolankus,
kaip nė vienas žmogus pasaulyje.
4 Ūmai tarė Viešpats Mozei,
Aronui ir Mirjamai: "Išeikite jūs
trys prie susirinkimo pastogės." Ir
visi trys išėjo.
5 Tai nužengė Viešpats debesies
stulpe ir atsistojo pastogės angoje
ir pasišaukė Aroną bei Mirjamą
ir tuodu atėjo.
6 Ir Jis tarė: "Klausykita Mano
žodžių, jei kas iš jūsų yra Vieš-
paties pranašas, tai tam Aš pasiro-
dau regėjime arba kalbu su juomi
sapne.
7 Bet netaip yra su Mano tarnu
Moze. Jis yra Man ištikimas vi-
suose Mano namuose.
8 Su juomi Aš kalbu veidas į
veidą tiesiai, ne palyginimais ar
pavyzdžiais ir jis mato Viešpaties
pavidalą. Kodėl judu nebijota
kalbėti prieš Mano tarną Mozę?"
9 Tai pyktelėjo Viešpats ant jų
dviejų ir nusigręžė
10 ir debesies stulpu atsiskyrė nuo
pastogės, o Mirjama buvo raup-
suota kaip sniegas. Kai Aronas pa-
matė ją raupsuotą pasidariusią,
11 kreipėsi jis į Mozę: "Mano
valdove, tenepasilieka ši nuodėmė
ant mudviejų, kurią mudu neti-
kusiai padarėva ir nusikaltova,
12 kad ji nebūtų lyg negyvas už-
gimęs kūdikis, kurio kūnas jau pu-
siau raupso suėstas."
13 Mozė šaukėsi Dievo, tarda-
mas: "O Dieve, išgydyk ją!"
14 Viešpats atsakė Mozei: "Jei jos
tėvas jai į akis spjovęs būtų ar
ji nebūtų turėjusi gėdytis septy-
nias dienas? Užrakydink ją septy-
nioms dienoms atstu nuo stovyk-
los. Po to ją vėl priimdyk."
15 Taip buvo Mirjama septynias
dienas atskirta atstu nuo stovyklos.
O žmonės nesikėlė tolyn tol, kol
Mirjama nebuvo priimta.

16 Po to kėlėsi žmonės iš Chac-
ėroto ir sustojo Parano dykumoje.

13

Dvylika Žvalgų Eina Į Kanaaną

1 Ir Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
2 "Išsiųsk vyrus, kurie išžval-
gytų Kanaano kraštą, kurį Aš
Izraelio sūnums atiduosiu, po
vieną vadovaujantį žmogų iš
kiekvienos jų tėvų giminės."
3 Mozė išsiuntė juos iš Parano
dykumos pagal Viešpaties
įsakymą, kurių visi buvo va-
dovaujantieji Izraelio sūnų.
4 Ir jie buvo vardu, iš Rūbeno
giminės, Šamūa, Zakūro sūnus,
5 iš Simeono giminės Šafatas,
Chorio sūnus,
6 iš Jūdos giminės Kalėbas, Je-
funės sūnus,
7 iš Ysakaro giminės Ygealas,
Juozėpo sūnus,
8 iš Efraymo giminės Hošėa,
Nūno sūnus,
9 iš Benjamino giminės Paltis,
Rafaus sūnus,
10 iš Zebulūno giminės Gadyėlis,
Sodžio sūnus,
11 iš Menašės, Juozėpo giminės,
Gadis, Sūsio sūnus,
12 iš Dano giminės Amyėlis,
Gemalio sūnus,
13 iš Ašėrio giminės Sėtūras, My-
kaėlio sūnus,
14 iš Naftalio giminės Nachbis,
Vafsio sūnus,
15 iš Gado giminės Gūelis, Makio
sūnus.
16 Tai yra vardai tų vyrų, ku-
riuos Mozė išsiuntė išžvalgyti
kraštą. O Nūno sūnų Hošėą
praminė Mozė Jošuos vardu.
17 Siųsdamas juos išžvalgyti
Kanaaną, liepė Mozė jiems pa-
sukti į pietus ir užsilipti ant
kalnų
18 ir nuo jų apsižiūrėti žemę,
kokia ji yra, ir žmones, kurie ten
gyvena, ar jie drūti, ar silpni yra,
ar jų maža, ar jų daugybė yra,
19 ir kokia žemė yra, ar gera, ar
prasta, kurioje jie gyvena ir kokios
jų gyvenamosios vietos yra, ar jie
palapinėse, ar jie mūrais aptver-
tuose miestuose gyvena
20 ir kokia ta žemė, ar riebi, ar
liesa, ar joje yra medžių, ar ne.
Būkite drąsūs ir pasiimkite vai-
siaus tos žemės. O buvo tada
pats pirmųjų vynuogių metas.
21 Ir jie apžiūrėjo tą žemė nuo
Cino dykumos iki Rechobo, kur į
Chamatą einama.
22 Ir jie atvyko į Negebą ir
atėjo į Chebroną, kur gyveno
Anako ainiai Achymanas, Sėšajis,
Talmajis. O Chebronas buvo staty-
tas septynis metus prieš Coaną
Egipte.
23 Ir jie atėjo prie Eškolo upelio
ir nusipjovė čia vynmedžio šaką
su vyno kekėmis ir davė tą dviem
vyram ant lazdos nešti ir pasiėmė
kartu granatų bei fygų.
24 Ta vieta praminta upelio Eš-
kolo vardu, kadangi čia nusipjovė
Izraelio sūnūs vynmedžio šakelę.
25 Kai jie baigė žemę išžvalgyti,
grįžo jie po 40 dienų.
26 Atėję pas Mozę ir Aroną į
visų Izraelio sūnų susirinkimą
Kadėše, Parano dykumoje, jie iš-
dėstė jiemdviem ir visam surinki-
mui, kaip ten esą ir parodė jiems
tos žemės vaisius.
27 Jie išpasakojo jiems, tardami:
"Mes atvykome į tą kraštą,
į kurį jūs mus siuntėte, kuriame
medus ir pienas sklysta. Štai vaisiai
tos šalies!
28 Toje šalyje gyvena drūti
žmonės dideliuose miestuose, kurie
gerai įtvirtinti yra, kur ir Anako
sūnus matėme.
29 Amalėkiečiai gyvena pietinėje
dalyje, chitiečiai, jebūsiečiai ir
amoriečiai gyvena kalnuose, o ka-
naaniečiai gyvena prie jūros ir abi-
pus prie Jordano."
30 Bet Kalėbas nuramino žmones,
prieš Mozę besišiaušiančius, tar-
damas: "Keliaukime augštyn ir už-
imkime tą žemę, mes galime juos
nugalėti."
31 O tie vyrai, kurie su juomi

kartu buvo ėję, jam nepritarė ir
tvirtino, kad tie žmonės ten esą
per galingi ir dėlto nesą reikalo
prieš juos keltis,
32 blogai atsiliepdami apie tą
kraštą, kurį jie buvo išžvalgę,
Izraelio sūnų akivaizdoje, kad jis
ėdantis savo gyventojus ir kad
visi,kuriuos jie matė, esą augšto
ūgio,
33 ir kad jie matę taip pat ir mil-
žinų, milžino Anako sūnus, prieš
kuriuos jie pasijutę lyg žiogai, o ir
jų akyse jie atrodę jiems lyg
žiogai."

14

Bausmė Tiems, Kurie Murmėjo

1 Tai pakilo visas susirinkimas
ir šaukė ir žmonės verkė visą
naktį.
2 Izraelio sūnūs murmėjo prieš
Mozę ir Aroną. Visas surinkimas
dejavo jų akivaizdoje: "O kad bū-
tume mirę Egipte, arba, kad bent
šioje dykumoje mirtume!
3 Kam veda mus Viešpats į tą
žemę, kad mūsų moterys kardu
žūtų, kad mūsų vaikai išplėšti
būtų. Ar negeriau mums vėl
grįžti į Egiptą?"
4 Ir jie tarėsi tarpusavyje pasi-
statyti sau vadovą ir grįžti į
Egiptą.
5 O Mozė ir Aronas puolė ant
savo veido viso Izraelio sūnų aki-
vaizdoje, kurie čia buvo susirinkę.
6 Bet Jošua, Nūno sūnus, su
Kalėbu, Jefunės sūnumi, kuriuodu
buvo kartu aną žemę išžvalgyti,
įplėšė savo rūbus.
7 Juodu tarė visam Izraelio
sūnų susirinkimui: "Ta žemė, ku-
rią apžiūrėjome, yra gera.
8 Jei Viešpats yra mums ma-
lonus, tai Jis įves mus į tą šalį
ir mums tą žemę duos, kurioje
pienas ir medus sklysta.
9 Neatsimeskime nuo Viešpaties
ir nesibijokite tos žemės žmonių,
nes mes juos suvalgysime kaip
duoną. Jų apsauga išynko, o
Viešpats yra su mumis, nesibijokite
jų!"
10 O žmonės tarėsi tarpusavyje
juodu akmenimis užmušti. Tada pa-
sirodė Viešpaties šlovė susirinkimo
pastogėje visiems izraelitams.
11 Ir Viešpats paklausė Mozės:
"Kaip ilgai galvoja šie žmonės prieš
Mane šiauštis? Kodėl jie Man ne-
tiki dėl visų tų stebuklų, ku-
riuos Aš jų tarpe padaręs esu?
12 Taigi Aš ištiksiu juos maru ir
juos išnaikinsiu, o iš tavęs padary-
siu didesnį ir galingesnį pulką
už šitą."
13 Bet Mozė tarė Viešpačiui:
"Egiptiečiai gaus tai išgirsti, iš ku-
rių tarpo Tu šiuos žmones galinga
ranka išvedei.
14 Ir tada bus sakoma šio krašto
gyventojams, kurie girdėjo, kad Tu
esąs šių žmonių Viešpačiu ir
buvai matomas veidu į veidą ir
Tave esantį viršum jų debesyje
ir Tave, Viešpatie, einantį pirm
jų debesies stulpe dienos metu ir
ugnies stulpe nakties metu.
15 Jei Tu šiuos numarintumei, vi-
sus, kaip vieną, tai pagonys tai
išgirdę, pasigirtų—
16 Viešpats niekaip negalėjo tų
žmonių nuvesti į tą žemę, ku-
rią jiems buvo prisiekęs duoti, to-
dėl Jis juos išmarino dykumoje.
17 Todėl tegu dabar teapsireiškia
Viešpaties galybė, kaip esi kalbėjęs
ir sakęs:
18 Viešpats yra kantrus ir didžiai
susimilstąs ir atleidžia nusidėji-
mus ir kaltes ir nepalieka nė vieno
nenubausto, bet atlanko tėvų nu-
sikaltimus vaikuose ligi jų trečio-
sios ir ketvirtosios kartos.
19 Taigi susimilk dabar šių
žmonių dėl jų nusidėjimų pa-
gal Savo didįjį gailestingumą,
kaip ir esi atleidęs šiems žmonėms
iš Egipto ligi šios vietos."
20 O Viešpats atsakė: "Aš atlei-
dau, kaip tu sakei!
21 O kaip Aš gyvas esmi, visas
pasaulis bus pripidytas Viešpaties
šlove.
22 Nes visi vyrai, kurie Mano
šlovę ir Mano stebuklus matė, ku-
riuos Aš Egipte ir dykumoje pada-

riau ir dabar Mane dešimtą kartą
gundė ir Mano balso neklausė,
23 tų nė vienas nematys tos
žemės, kurią Aš jų tėvams prisiekdamas pažadėjau, iš jų nė
vienas neturės matyti, kurie prieš
Mane šiaušėsi.
24 Bet Savo tarną Kalėbą, kadangi jis kitos dvasios yra ir jis
Mane ištikimai sekė, tą Aš į tą
žemę įvesiu, į kurią jis buvo
nuvykęs ir jo vakai turės ją
nugalėti,
25 amalekiečius su kanaaniečiais,
kurie slėnyje gyvena. Rytoje pasukite ir keliaukite per dykumą
keliu, kuris veda į Raudonąją
jūrą."
26 O Viešpats tarė, su Moze bei
Aronu kalbėdamas:
27 "Kaip ilgai murmės šitas piktasis surinkimas prieš Mane? Nes
Aš girdėjau Izraelio sūnų murmėjimą prieš Mane!
28 Todėl pasakyk jiems—kaip Aš
gyvas, sako Viešpats, Aš jums darysiu, kaip jūs Man girdint kalbėjote.
29 Jūsų kūnai turės šioje dykumoje supūti. Ir jūs visi, kurie esate
suskaityti nuo 20 metų amžiaus ir
vyresni, kurie prieš Mane
murmėjote,
30 neįeisite į tą žemę, viršum kurios Aš Savo ranką
pakėliau, kad jums joje leisčiau apsigyventi, o tiktai Kalėbas, Jefunės
sūnus ir Jošua, Nūno sūnus.
31 Jūsų vaikus, apie kuriuos
sakėte, kad būsią išplėšti, Aš
įvesiu į tą žemę, kad ją pažintų, kurią jūs niekinate.
32 Bet jūs su savo kūnu krisite
dykumoje.
33 O jūsū vaikai turės būti 40
metų kerdžiais dykumoje ir kentėti dėl jūsų neištikimybės tol, kol
paskutinis jūsų kūnas numirs čia
dykumoje,
34 pagal skaičių tų 40 dienų,
kuriomis jūs žemę apžvalgėte. Už
kiekvieną dieną bus paskaityti
vieneri metai, kad jie 40 metų
jūsų nusikaltimą nešiotų, kad
suprastumėte, ką tai reiškia, kai
Aš nuo jūsų atsitraukiu.
35 Aš, Viešpats tai sakiau, tai ir
padarysiu visam šiam nelabam susirinkimui, kuris Man pasipriešino.
Šioje dykumoje jie visi išmirs ligi
paskutiniojo."
36 Taip mirė per tą slogą
Viešpaties akivaizdoje visi tie vyrai, kuriuos Mozė buvo išsiuntęs
žemę išžvalgyti ir sugrįžę, sukurstė visą surinkimą prieš jį,
37 skelbdami, kad žemė esanti
negera.
38 Bet Jošua, Nūno sūnus ir Kalėbas, Jefunės sūnus, išliko gyvu iš
tų vyrų, kurie buvo išėję žemę
išžvalgyti.
39 Kai Mozė buvo iškalbėjęs visus šiuos žodžius, tai žmonės labai
nusiminė
40 ir kitą rytą jie atsikėlė anksti ir užėjo ant kalno viršūnės ir
tarė: "Štai, mes nutarėme žygiuoti
į tą vietą, apie kurią mums
Viešpats kalbėjo, nes mes
nusidėjome."
41 Bet Mozė užklausė juos: "Kodėl jūs nesiliaujate nusikalsdami
prieš Viešpatį? Jums negerai
seksis.
42 Nežygiuokite pirmyn, nes
Viešpats nėra su jumis, kad nebūtumėte savo priešų išmušti.
43 Nes amalėkiečiai ir kanaaniečiai eis prieš jus ten ir išžudys jus
kardu todėl, kadangi jūs nuo Viešpaties atsimetėte ir Viešpats su
jumis nežygiuos."
44 Vis dėlto jie įsidrąsino į
kalnų viršų užeiti, nors Viešpaties sandoros skrynia ir Mozė iš
stovyklos nepajudėjo.
45 Tai pasitiko juos amalėkiečiai
ir kanaaniečiai, kurie kalnuose gyveno ir, mušdami juos, išvaikė juos
ligi Chormos.

15

Bausmė Už Šventadienio Nešventimą

1 Ir Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:

2 "Kalbėk su Izraelio sūnumis
ir išaiškink jiems. Kai atvyksite į
tą kraštą, kuriame bus jūsų
namai, kurį Aš jums duosiu
3 ir norėsite Viešpačiui auką
aukoti, ar ji būtų deginamoji auka
arba ypatingo pasižadėjimo auka,
ar jūsų švenčių auka, jas Viešpačiui paruošdami saldžiam kvapui
iš bandos ar avių,
4 tatai aukodami, turite atnešti
Viešpačiui ir valgomajai aukai du
litru kvietinių miltų, maišytų
su vienu litru aliejaus
5 ir taip pat vieną litrą vyno
geriamajai aukai, deginamajai ar
kitai aukai, kai avinėlis aukojamas.
6 Bet avinėlį aukojant, valgomoji auka turi būti 4 1/2 litro kvietinių miltų, maišytų su 1 1/5
litro aliejaus,
7 su tiek pat vyno geriamajai aukai turite aukoti Viešpaties saldžiam kvapui.
8 Bet, jei nori jautį skirti deginamajai aukai ar ypatingai pasižadėjimo aukai, ar padėkos aukai
Viešpačiui,
9 tai turi pridėti prie jaučio
6 1/2 litro kvietinių miltų,
maišytų su dviem litrais aliejaus
valgomajai aukai,
10 taip pat ir vyno du litru. Tai
bus auka Viešpaties saldžiam
kvapui.
11 Tą patį turi padaryti su
vienu jaučiu, vienu avinu, viena
avele, ar viena ožka.
12 Su kiekviena gyvulių auka
turite ir valgomąją bei geriamąją auką aukoti.
13 Kiekvienas vietinis turi aukoti
tokias aukas Viešpaties saldžiam
kvapui.
14 O jei ateivis pas jus ar pas
jūsų atžalyną gyvena ir nori
Viešpaties saldžiam kvapui aukoti,
tai tas irgi turi taip daryti, kaip jūs
darėte.
15 Tebūna visam surinkimui
vienas įstatymas, ir jums ir ateiviams. Tatai tebūna amžinu
įstatymu jūsų vaikų vaikams,
kad ateivis būtų Viešpaties akyse,
kaip ir jūs esate.
16 Tebūna vienas įstatymas ir
viena teisė jums ir ateiviams, kurie
jūsų tarpe gyvena."
17 Ir Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
18 "Kalbėk su Izraelio sūnumis
ir išdėstyk jiems, kad, kai atvyksite
į tą žemę, į kurią Aš jus
nuvesiu,
19 tai, valgydami tos žemės
duonos, turite paskirti savo
pirmonių,
20 būtent, ragaišį savo pirmojo
kepimo, kaip savo pirmąją
auką iš klojimo.
21 Tokią kepimų pirmonių
auką turės jūsų vaikų vaikai
Viešpačiui aukoti.
22 Jei jūs vieno šių įstatymų
neapsižiūrėdami, neįvykdysite,
kuriuos Viešpats Mozei davęs,
23 ar viso to, ką Viešpats jums
per Mozę yra liepęs nuo tos dienos,
kai Jis pradėjo įsakymus duoti
jūsų ainiams
24 ir jei susirinkimas nusikalstų
iš nežinių, tai turi visas surinkimas aukoti jauną jautuką iš
bandos Viešpaties saldžiam kvapui
kaip deginamąją auką kartu su
valgomąja ir geriamąja, kaip
nustatyta, bei ožį aukai už
nuodėmes.
25 O klebonas turi taip visą surinkimą suderinti. Tai bus jiems
atleista, kadangi tai buvo padaryta
iš neapsižiūrėjimo. Tokias aukas turi
jie aukoti Viešpačiui su savo nuodėmių aukomis Viešpaties akivaizdoje dėl savo neapsižiūrėjimo.
26 Tai bus atleista visam Izraelio
sūnų surinkimui, kartu ir ateiviams, jūsų tarpe gyvenantiems,
kadangi tai visų žmonių
neapsižiūrėjimas.
27 Bet, jei vienintelė siela nusikalstų, neapsižiūrėdama, tai ji turi
atgabenti mitulę ožką už
nuodėmes.
28 O klebonas turi suderinti tokią neapsižiūrėjusią sielą auka
už nuodėmes Viešpaties akivaizdoje ir kai ji bus suderinta, tai jai
bus atleista.
29 Tas pats įstatymas turi būti

per neapsižiūrėjimą nusikaltusiam vietiniui Izraelio gyventojui ir ateiviui, kuris jų tarpe gyvena.
30 Bet, jei kuri siela tyčia ką daro, Viešpatį išdarkydama, ar tai būto vietinio, ar ateivio, tai tokią reikia išnaikinti iš savo žmonių tarpo,
31 kadangi ji Viešpaties žodį paniekino ir Jo įsakymo neklausė. Dėl jos kaltės ją reikia būtinai išnaikinti."
32 Izraelitams dykumoje tebesant, buvo pagautas žmogus, kuris sau malkų rinkosi šventąją dieną.
33 O tie, kurie jį nutvėrė malkas renkant, atvedė jį pas Mozę bei Aroną, viso susirinkimo akivaizdon.
34 Ir apkaldino jį, kadangi nebuvo išaiškinta, ką su juomi reikia daryti.
35 Bet Viešpats tarė Mozei: "Tas žmogus turi mirti. Atstu nuo stovyklos visas surinkimas turi jį akmenimis užmušti."
36 Tada išsivedė jį surinkimas už stovyklos ir užmušė jį akmenimis, kaip Viešpats buvo Mozei įsakęs.
37 Ir Viešpats tarė Mozei:
38 "Kalbėk su Izraelio sūnumis ir pasakyk jiems, kad jie visi su savo ainiais pasidarytų kutas su mėlynais dirželiais prie savo drabužių skvernų.
39 O šios kutos yra jums pasižiūrėti ir atsiminti Viešpaties įsakymų, kad pagal tuos pasielgtumėte ir ne pagal savo širdies ir savo akių užgaidas.
40 Todėl turite atsiminti ir vykdyti visus Mano įsakymus.
41 Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas, kuris jus iš Egipto išvedė, kad Aš jūsų Dievu būčiau, Aš, Viešpats, jūsų Dievas!"

16

Bausmė Maištininkams

1 Lėvio sūnaus, Kohato sūnaus Ycharo sūnus Korachas su Datanu ir Abyramu, Elyabo sūnumis ir su Onu, Peleto sūnumi, Rūbeno ainiais
2 pasikėlė prieš Mozę su keletu vyrų iš Izraelio sūnų, 250 žymesniųjų iš susirinkimo, patarėjų ir žinomų žmonių,
3 atėjo prieš Mozę ir Aroną ir tarė jiemdviem: "Judu persistengiata, nes visas susirinkimas perdėm šventas ir Viešpats yra juose. Kamgi judu taip išsikeliata viršum Viešpaties susirinkimo?"
4 Mozė išgirdo tai ir puolė ant savo veido
5 ir tarė Korachui ir visiems maištininkams: "Rytoj Viešpats apreikš, kas Jam priklausąs, kas šventas esąs, kuris Jam prisiartinti gali, kurį Jis pasirinks, tas galės prie Jo artintis.
6 Taigi, Korache ir visas tavo būrys maištininkų, pasiimkite savo smilkytuvus,
7 įsidėkite į juos ugnies ir užbarstytkite smilkalų rytoj Viešpaties akivaizdoje. Kurį Viešpats pasirinks, tas bus šventas. Jūs Lėvio sūnūs, jūs per daug persistengiate."
8 Ir Mozė tarė Korachui: "Pasiklausykite Lėvio sūnūs!
9 Ar jums neužtenka, kad Viešpats jus išsirinko iš Izraelio susirinkimo, kad Jo artybėje tarnautumėte Viešpaties pastogėje, kad išeitumėte prieš susirinkimą ir jam pasitarnautumėte?
10 Ar Jis dėlto tave ir tavo Lėvio brolius pas Save pasiėmė, kad dabar dar ir kunigystės reikalautumėte?
11 Tu ir tavo maištininkai maištauja prieš Viešpatį. Kasgi yra Aronas, kad prieš jį murmate?"
12 Ir Mozė nusiuntė pašaukti Dataną bei Abyramą, abu Elyabo sūnu. Bet juodu atsakė: "Mudu neeisiva!
13 Ar neužtenka, kad tu mus išvedei iš krašto, kuriame pienas ir medus sklysta, kad mus dykumoje pribaigtumei? Ar dar nori būti ir mūsų valdovu?
14 Juk tu mūsų nenuvedai į kraštą, kuriame pienas ir medus sklysta ir nedavei dirvos ir vynkalnių mūsų nuosavybėn. Ar nori

žmonėms dar ir akis išlupti? Mudu
neateisiva!"
15 Tai Mozė labai supyko ir tarė
Viešpačiui: "Nepriimk jųjų val-
gomosios aukos. Aš neesu iš jų nė
asilo paėmęs ir nepadariau jiems jo-
kios skriaudos!"
16 O Korachui tarė Mozė: "Rytoj
tu ir visas tavo maištininkų būrys
turėsite stoti Viešpaties akivaizdon,
tu, jie ir Aronas.
17 Kiekvienas jūsų pasiimkite
savo smilkytuvą ir įsiberkite į
jį smilkalų ir stokite Viešpaties
akivaizdon, visi 250 jūsų, tu ir
Aronas su savo smilkytuvais.
18 Ir kiekvienas, ėmęs savo
smilkytuvą, įsidėjo į jį ug-
nies, užbėrė smilkalų ir susistojo
ties susirinkimo pastogės durimis,
kartu su Moze ir Aronu.
19 O Korachas susikvietė prieš
juodu visą susirinkimą ties pa-
stogės durimis. Ir Viešpaties šlovė
pasirodė visam susirinkimui.
20 Ir Viešpats kalbėjo su Moze ir
su Aronu, tardamas:
21 "Atsitolinkita judu nuo šio su-
sirinkimo, kad Aš juos ūmai
išnaikinčiau!"
22 Juodu puolė ant savo veido ir
tarė: "O Dieve, kuris esi Dievas
dvasių viso kūno, ar Tu nori pykti
ant viso susirinkimo, jei tik vienas
žmogus nusikalto?"
23 Ir Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
24 "Pasakyk susirinkimui, kad
atsitolintų iš visų pusių nuo
Koracho, Datano ir Abyramo
namų."
25 Ir Mozė kėlėsi ir ėjo pas Da-
taną ir Abyramą, o Izraelio vy-
resnieji sekė jį
26 ir jis tarė, kalbėdamas su su-
sirinkimu: "Atsitolinkite nuo šių
bedieviškų žmonių palapinių,
nieko nepaliesdami, kas jų yra,
kad nepražūtumėte dėl kokios nors
jų nuodėmės."
27 Ir jie atsitolino nuo Koracho,
Datano ir Abyramo namų. O Da-
tanas ir Abyramas išėjo ir atsistojo
ties savo palapinių durimis su savo
žmonomis, sūnumis ir kūdikiais.
28 Ir Mozė tarė: "Iš to jūs pa-
matysite Viešpatį mane siuntusį,
kad aš visus tuos darbus atlikčiau
ir kad tai ne mano sugalvota.
29 Jei jie mirs, kaip visi žmonės
miršta ir Dievas lankys juos taip,
kaip Jis kitus žmones lanko, tai
Viešpats nėra manę siuntęs.
30 Bet, jei Viešpats ką naujo
parodys, kai žemė savo nasrus at-
vers ir juos prarys su visu, ką jie
tik turi, kad jie gyvi į pragarą
nužengtų, tai jūs pamatysite, kad
šie žmonės Viešpačiui prieštaravo."
31 O jam šiuos žodžius pabaigus
ištarti, perplyšo žemė po jų
kojomis
32 ir atsivėrusi savo nasrus, pra-
rijo juos su jų palapinėmis, visais
žmonėmis, kurie pas Korachą
buvo ir su visu jų turtu.
33 Ir jie nužengė gyvi į pra-
garą su visu tuo, ką tik turėjo,
ir žemė uždengė juos ir taip jie iš-
nyko iš susirinkimo.
34 Jiems klykiant, aplinkui esan-
tieji izraelitai bėgo rėkdami: "Bė-
kime, kad žemė ir mūsų
neprarytų."
35 Be to atlėkė Viešpaties ugnis
ir suėdė tuos 250 vyrų, kurie
smilkalus aukojo.

17

Smilkytuvai, Arono Žalioji Lazda

1 O Viežpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
2 "Sakyk Eleazarui, vyskupo
Arono sūnui, kad jis surankiotų
smilkytuvus iš degėsių ir ugnį
šen ir ten užžarstytų,
3 kadangi smilkytuvai yra šven-
tinti tokių nuodėmininkų sie-
lomis ir kad tuos į skardas
išplaktų ir tomis altorių ap-
trauktų, nes jos aukotos Viešpa-
ties akivaizdoje ir šventintos ir kad
jos perspėtų izraelitus."
4 Ir Eleazaras, kunigas, ėmęs
tuos varinius smilkytuvus, kuriais
sudegintieji buvo aukoję, išplakė
juos į skardas altoriui aptraukti,

5 Izraelio sūnums perspėti, kad
svetimas, kuris nėra Arono sėklos,
neprisiartintų smilkyti Viešpaties
akivaizdoje, kad tam taip, kaip Ko-
rachui neatsitiktų ir jo maištinin-
kams, kaip jam Viešpats per Mozę
buvo kalbėjęs.
6 Bet kitą rytą murmėjo vi-
sas Izraelio sūnų susirinkimas
prieš Mozę ir Aroną, skųsdami:
"Judu nužudėta Viešpaties
žmones."
7 Ir kai susirinkimas susirinko
prieš Mozę ir Aroną, juodu at-
sigręžė į sandoros pastogę ir štai,
debesys apdengė ją ir Viešpaties
šlovė pasirodė.
8 Mozė su Aronu įėjo tada į
susirinkimo pastogę,
9 o Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
10 "Išeikita judu iš šio surinkimo,
Aš juos ūmai išnaikinsiu." Ir juodu
parpuolė ant savo veido.
11 O Mozė tarė Aronui: "Imk
smilkytuvą, įsidėk į jį ug-
nies nuo altoriaus, užberk smil-
kalų ir skubėk prie susirinkimo ir
suderink jį, kadangi šis siautimas
ateina iš Viešpaties ir sloga yra
prasidėjusi."
12 Ir Aronas darė taip, kaip Mozė
jam buvo sakęs ir nubėgo į susi-
rinkimo vidurį, o štai, sloga jau
buvo prasidėjusi žmonių tarpe ir
jis suderino žmones,
13 stovėdamas tarp gyvųjų ir
negyvųjų žmonių ir sloga buvo
tada apstabdyta.
14 O nuo slogos mirusiųjų
buvo 14700 be tų, kurie su Ko-
rachu numirė.
15 Aronas parėjo tada pas Mozę
prie susirinkimo pastogės durų, o
sloga buvo sustabdyta.
16 O Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
17 "Kalbėk su Izraelio sūnumis
ir pasiimk 12 lazdų iš jų tėvų
giminės kunigaikščių po vieną
ir įrašyk į jas jų vardus.
18 O Arono vardą turi įrašyti
ant Lėvio lazdos, nes kiekvienai
tėvų giminei turi viena lazda būti
19 ir padėk jas surinkimo pasto-
gėje ties liudyjimu, iš kur Aš jums
liudyju.
20 Kurį Aš pasirinksiu, to lazda
pradės žaliuoti, kad Aš nutildyčiau
izraelitų nuolatinį murmėjimą
prieš tave."
21 Mozė kalbėjo su Izraelio sū-
numis ir visi jų vyriausieji davė
jam 12 lazdų. Kiekvienas vyres-
nysis davė savo tėvų giminės
lazdą. O Arono lazda irgi buvo
tų lazdų tarpe.
22 O Mozė padėjo tas lazdas
Viešpaties akivaizdon liudyjimo
pastogėje.
23 Kitą rytą, kai Mozė į liu-
dyjimo pastogę atėjo, rado jis Arono
lazdą, Lėvio giminės, žaliuojan-
čią, žydinčią ir migdolų
nešančią.
24 Ir Mozė pasiėmė tas lazdas nuo
Viešpaties ir atnešė jas Izraelio
sūnų akivaizdon, kad jie jas pa-
matytų ir kiekvienas savąją
atsiimtų.
25 O Viešpats tarė Mozei: "Arono
lazdą įnešk atgal į liudyjimo
pastogę sandoros skrynion, kad
būtų perspėjimu nepaklusnie-
siems, kad jų murmėjimas užsi-
baigtų ir jie nenumirtų."
26 Mozė padarė taip, kaip jam
Viešpats buvo įsakęs.
27 O Izraelio sūnūs tarė Mozei:
"Štai mūsų pražūtis, mes mir-
štame, mes būsime visi išnaikinti ir
pražūsime.
28 Kas tik artinasi prie Viešpaties
namų, tas miršta. Ar mes visi vis-
iškai turėsime išmirti?"

18

Kunigų, Levitų Pareigos
Ir Aprūpinimas

1 Ir Viešpats tarė Aronui: "Tu,
tavo sūnūs ir tavo tėvo giminė su
tavimi esate atsakomingi už nusi-
kaltimus prieš šventovę, o tu ir tavo
sūnūs atsakysite už kunigystėje pa-
darytus nusidėjimus.
2 Bet savo brolius iš Lėvio gi-
minės, tavo tėvų giminės, pasiimk
pas save, kad tau ir tavo sūnums

padėtų, tarnaujant liudyjimo
pastogėje.
3 Jų pareiga yra atlikti visus
darbus, kurie atliktini tau ir visai
pastogei. Tik jiems negalima artin-
tis prie šventųjų įrankių ir
altoriaus, kad jie ir jūs kartu su jais
nežūtumėte.
4 Bet jie turi būti pas tave, kad
tarnautų susirinkimo pastogėje,
ją aprūpindami ir kad čia joks
svetimasis neįsikištų.
5 Taigi aptarnaukite šventovę ir
altorių, kad Man daugiau ir ne-
bereikėtų taip pykti ant Izraelio
sūnų.
6 Nes Aš pasirinkau levitus,
jūsų brolius iš Izraelio sūnų ir
juos jums dovanojau, pašvęsdamas
juos Dievui, kad jie atliktų pa-
stogės darbus.
7 Bet tu ir tavo sūnūs turite ku-
nigystės pareigas eiti, visus alto-
riaus ir viduje užkabos visokius
uždavinius atlikdami. Kunigystės
pareigas Aš jums dovanoju. Jei sve-
timasis prisikištų, tas turės mirti."
8 O Viešpats sakė Aronui: "Štai,
Aš tau duodu savąją dalį nuo
visų Izraelio sūnų aukojamųjų
dovanų tau ir tavo sūnums už
kunigystės pareigas amžinu
įstatymu.
9 Tu turi gauti jų
švenčiausiųjų aukų, visas jų
dovanas, kurios nedeginamos, vi-
sas valgomąsias ir aukas už
nuodėmes, kalčių aukas, Man
aukojamas, ir tai tau ir tavo
sūnums turi būti švenčiausia.
10 Šventoje vietoje turite tai val-
gyti, kas vyriškių esate, nes tai
jums turi šventa būti.
11 Tau taip pat priklauso visos
kitos dovanos, kurias paskiria ir
šventina izraelitai, kurias Aš duodu
tau, tavo sūnums ir tavo dukterims
amžinu įstatymu. Kas valyvas
tavo namuose, tas turi tų valgyti.
12 Geriausio aliejaus, geriausiojo
vyno, javų pirmonių, Viešpačiui
skiriamų, Aš tau duodu.
13 Pirmieji vaisiai, visų
esamųjų žemėje, Viešpačiui at-
nešamieji, turi tau tekti. Kas valy-
vas, tavo namuose, tas turi tų
valgyti.
14 Visa, kas Izraelyje pašven-
čiama, turi būti tavo.
15 Visa, kas gyvųjų įsčias
atveria, Viešpačiui atgabenamųjų
ar tai žmogus, ar būtų tai gyvulys,
turi būti tavo. Tik pirmagimius
žmonių ir pirmdėlius nevalyvųjų
galvijų turi išpirkti.
16 Išpirkti reikia juos, kai jie
vieną mėnesį sulaukę yra, 55
gramais sidabro pagal šventovės
svorį.
17 O galvijų, avies, ožkos
pirmųjų nereikia išpirkti, nes jie
šventi. Jų krauju turi apšlakstyti
altorių ir jų taukus uždegti au-
kai Viešpaties saldžiam kvapui.
18 Jų mėsa turi tavo būti, kaip
pašventintoji krūtinė, kaip ir pa-
šventintasis petys.
19 Visas duoklės aukas, kurias
Izraelio sūnūs šventina Viešpačiui,
Aš duodu tau, tavo sūnums ir tavo
dukterims amžinu įstatymu. Tai
turi būti amžina sandora Viešpaties
akyse tau ir kartu tavo ainiams."
20 O Viešpats tarė Aronui: "Tu
neturi žemėje turėti jokios nuosa-
vybės, neigi dalies, nes Aš esmi
tavo dalis ir tavo tėviškė Izraelio
sūnų tarpe.
21 O Lėvio sūnums Aš duodu
Izraelyje nuosavybėn visas dešim-
tines už jų tarnybą, kurią jie
Man atlieka prie susirinkimo
pastogės,
22 kad Izraelio sūnūs prie susi-
rinkimo pastogės neprisikištų
ir nepadarytų nuodėmės ir
nenumirtų.
23 O susirinkimo pastogę aptar-
nauti yra levitų pareiga ir atsa-
komybė, kad ko nepritrūktų
amžinu įstatymu jūsų vaikų
vaikams. Ir Izraelio sūnuose jie ne-
turi nieko paveldėti.
24 Nes Izraelio sūnų skiriamas
dešimtines Viešpačiui Aš atiduodu
levitams. Todėl Aš jiems ir pasa-

kiau, kad jie Izraelio sūnuose
neturėtų jokios paveldimos
nuosavybės."
25 O Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
26 "Kalbėk su levitais ir išaiškink
jiems. Imdami dešimtines nuo
izraelitų sūnų, kurias Aš jums
duodu, jūs turite aukoti nuo tų
duoklės auką Vieščiui, dešimtinę
nuo kiekvienos dešimtinės
27 ir tai bus jums užskaityta, lyg
jūs būtumėte aukoję nuo savo klo-
jimo ar iš savo vyno spaustuvės.
28 Taip jūs turite aukoti duoklės
auką Viešpačiui nuo visų
dešimtinių, nuo Izraelio sūnų
imamųjų, kad Viešpačiui
skiriamąją auką vyskupui
Aronui atiduotumėte.
29 Viešpačiui turite aukoti
visokias duoklės aukas nuo
viso to, kas jums duodama,
visų geriausiųjų, kas iš jų
šventinama.
30 Išaiškink jiems, kad jiems au-
kojant pačių geriausiųjų, levi-
tams tai būtų užskaityta, lyg jie
būtų aukoję pirmones nuo savo
klojimo ar iš savo vyno spaustuvės.
31 Ir tai galite valgyti bet kur,
jūs ir jūsų vaikai, kadangi tai
yra jūsų alga už susirinkimo
aptarnavimą.
32 Taip nepadarysite nuodėmės,
geriausiojo aukodami ir nepanie-
kinsite to, kas Izraelio sūnų
šventinta, ir nemirsite."

19

Raudonos Karvės Pelenai

1 Ir Viešpats tarė, su Moze bei
Aronu kalbėdamas:
2 "Tai yra, ką Viešpaties
įstatymas reikalauja, kurį Jis iš-
leido. Pasakyk izraelitams, kad tau
atvestų visiškai sveiką karvę,
raudoną, ant kurios dar nėra
buvęs uždėtas jungas
3 ir duokite ją vyskupui Elea-
zarui, kuris ją išvestų laukan už
stovyklos ir ten savo akivaizdoje
ją pamušdintų.
4 Vyskupas Eleazaras turi imti
pirštu jos kraujo ir septynis kartus
tiesiog prieš susirinkimo pastogę
pašlakstyti.
5 Ir jis turi tą karvę savo aki-
vaizdoje sudegydinti, kaip jos
kailį, taip ir mėsą, kartu su
krauju ir mėšlais.
6 O vyskupas turi imti cėdro
medžio, yzopo ir tamsiai raudonų
vilnų ir užmesti ant tos degančios
karvės.
7 Tada turi jis savo rūbus maz-
goti ir savo kūną plauti ir po to į
stovyklą eiti ir nevalyvu būti iki
vakaraui.
8 O tas, kuris ją sudegino, turi
taip pat vandeniu savo rūbus skalb-
ti ir savo kūną vandeniu plauti ir
nevalyvu būti iki vakarui.
9 O valyvas vyras turi tuos
karvės pelenus susemti ir juos atstu
nuo stovyklos neužteršton vieton
išberti, kad jie pasaugoti būtų
Izraelio sūnų vandeniu apšlaksty-
mui, nes tai yra auka už nuodėmes.
10 O tas, kuris tuos pelenus
karvės susems, tas turi savo rūbus
mazgoti ir nevalyvas būti iki
vakarui. Tatai turi būti amžinu
įstatymu Izraelio sūnums ir jų
ateiviams, jųjų tarpe
gyvenantiems.
11 Taigi, jei kas kokį lavoną
palietęs, tas bus septynias dienas
nevalyvas.
12 Todėl turi tas tuo vandeniu
valytis trečiąją ir septintąją
dieną ir bus tada apvalytas. O
jei jis trečiąją ir sptintąją
dieną nesivalys, tai jis bus
nevalyvas.
13 O jei kas kokį lavoną pa-
lietęs ir nenorėtų išsiperti, tas už-
teršia Viešpaties namus. Tokią
sielą reikia išnaikinti iš Izraelio,
kadangi ji nebuvo šlakstyta apšlak-
stomuoju vandeniu ir yra tol neva-
lyva, kol nesileidžia juo apvaloma.
14 Toks yra įstatymas. Jei žmo-
gus miršta pastogėje, tai tas, kuris

į ją įeina ir joje yra, bus septynioms dienoms nevalyvas.
15 Ir visi indai be dangčio ir kurie nėra užrišti, bus užteršti.
16 Ir kas paliečia laukuose kardu nužudytą, ar negyvą arba žmogaus kaulą ar karstą, tas bus užterštas septynias dienas.
17 Taip turi jie paimti užsiteršusiems tų pelenų tos sudegintosios aukos už nuodėmes ir inde ant jų užpilti tekančio vandens.
18 O valyvas vyras turi imti yzopo ir į tą vandenį padažęs, pastogę apšlakstyti ir visus indus ir visas sielas viduje esančias ir taip pat tą, kuris lavono kaulą, užmuštąjį, negyvąjį, ar karstą palietęs buvo.
19 O valyvasis turi nevalyvąjį trečią ir septintąją dieną apšlakstyti ir jį septintąją dieną apvalyti nuo nuodėmių ir turi skalbti savo rūbus ir vandenyje maudytis ir tada jis bus tą vakarą valyvas.
20 O kas yra susiteršęs ir nenori apsivalyti, to sielą reikia išnaikinti iš susirinkimo, kadangi jis Viešpaties šventovę užteršęs, būdamas apšlakstymo vandeniu nešlakstytas ir todėl nevalyvas.
21 O tatai turi būti jiems amžinu įstatymu. Tas, kuris šlakstė apšlakstymo vandeniu irgi turi savo rūbus plauti. Kas šlakstymo vandenį paliečia, tas bus nevalyvas iki vakarui.
22 Ir visa, ką jis užgaus, bus nevalyva ir ta siela, kurią jis palies, bus nevalyva ligi vakarui."

20

Vanduo Iš Uolos, Mirjamos Ir Arono Mirtis

1 Pirmąjį mėnesį atvyko Izraelio sūnūs į Cino dykumą su visu susirinkimu ir sustojo Kadėše. Čia pasimirė Mirjama ir buvo čia pat palaidota.
2 O susirinkimas neturėjo vandens ir susirinko prieš Mozę ir Aroną.
3 Ir Žmonės ginčyjosi su Moze, tardami: "O kad būtume žuvę, kaip mūsų broliai Dievo akivaizdoje!
4 Kam judu atvedėta Viešpaties susirinkimą į šią dykumą, kad su savo galvijais galą gautume!
5 Ir kam mus išvedėta iš Egipto į šią nelabąją vietą, kurioje nieko negalima pasisėti, kur nėra fygmedžių, nėra vynmedžių, nei granatų o ir vandens neturime atsigerti?"
6 Mozė ir Aronas paėjo nuo susirinkimo ir atėjo prie susirinkimo angos ir parpuolė ant savo veido ir Viešpaties šlovė pasirodė jiemdviem.
7 Ir Viespats tarė, su Moze kalbėdamas:
8 "Imk savo lazdą ir sušauk susirinkimą, tu ir tavo brolis Aronas ir kalbėkita su ta uola jų akivaizdoje. Ta išduos jiems savo vandenį. Taip tu gausi vandens iš uolos ir pagirdysi susirinkimą ir jų galvijus."
9 Tai ėmė Mozė lazdą Viešpaties akivaizdoje, kaip Jis jam buvo liepęs,
10 ir Mozė bei Aronas sušaukė susirinkimą prie uolos ir tarė jiems: "Klausykite jūs nepaklusnieji! Ar mudu turiva jums vandens išgauti iš šios uolos?"
11 Tai pakėlė Mozė savo ranką ir plaktelėjo uolą du kartu savo lazda ir daug vandens iš uolos ištekėjo, kad susirinkimas gėrė, or ir jų galvijai.
12 Viešpats tarė Mozei bei Aronui: "Kadangi judu neįtikėjota Manęs pašventinti Izraelio sūnų akivizdoje, todėl judu negausita šio surinkimo įvesti į tą žemę, kurią Aš jiems duosiu."
13 Tai yra tas vaido vanduo, dėl kurio Izraelio sūnūs su Viešpačiu vaidyjosi ir Jis jiems parodė, kad Jis šventas yra.
14 Iš Kadėšo išsiuntė Mozė pasiuntinius pas edomiečių karalių: "Štai, ką tau praneša tavo brolis Izraelis. Tu pažįsti visą tą vargą, kurį mes kenčiame,

15 kad mūsų tėvai į Egiptą nusikėlė, kad mes ilgą laiką Egipte išgyvenome, kad egiptiečiai mūsų tėvus ir mus vargino.

16 O mes šaukėmės Dievo. Tas išklausė mūsų balsą, atsiuntė angelą ir mus iš Egipto išvedė. O štai, mes esame Kadėšo mieste, netoli nuo tavo sienų.

17 Leisk mums keliauti per tavo žemę! Mes neeisime dirvomis, nei vynkalniais, nei vandens negersime iš šulinių, o vieškeliu keliausime, nenukrypdami nei į dešinę, nei į kairę tol, kol pereisime per tavo kraštą."

18 Bet Edomas jiems atsiliepė: "Nekeliauk per mūsų kraštą, kad neišeičiau tau kardu pasipriešinti!"

19 Izraelio sūnūs tarė jam: "Mes vyksime keliaujamais keliais. O jei mes tavo vandens gersime, o ir mūsų galvijai, tai tau užmokėsime. Mes nieko kito nenorime, kaip tik pėsti pereiti."

20 Bet jis atsiliepė: "Jūs negalite per mūsų kraštą keltis!" Ir edomiečiai išžygiavo jiems priešais su gerai apsiginklavusių žmonių daugybe.

21 Taip neleido edomiečiai Izraeliui keliauti per savo kraštą. O Izraelis pasisuko šalin nuo jų

22 ir išėję iš Kadėšo, jie nukeliavo prie Horo kalno.

23 Prie kalno Horo, edomiečių pasienyje, kalbėjo Viešpats su Moze ir Aronu, tardamas:

24 "Temiršta Aronas prie savo žmonių. Nes jis neturi nuvykti į tą žemę, kurią Izraelio sūnums daviau todėl, kadangi jis Mano žodžių neklausė, susivaidydamas prie vandens versmės.

25 Bet imk Aroną ir jo sūnų Eleazarą ir užvesk juodu ant Horo kalno.

26 Išrėdyk Aroną ir tais rūbais aprėdyk Eleazarą, jo sūnų. O Aronas numirs čia ir bus palaidotas prie savo žmonių."

27 Tai padarė Mozė taip, kaip Viešpats jam buvo liepęs ir juodu užėjo ant Horo kalno akivaizdoje viso susirinkimo

28 ir Mozė išrėdė Aroną ir aprėdė jo rūbais jo sūnų Eleazarą. O Aronas pasimirė ten kalno viršūnėje. O Mozė ir Eleazaras nukopė nuo kalno.

29 Kai visas susirinkimas sužinojo Aroną numirusį, visi Izraelio namai apraudojo jį 30 dienų.

21

Ugningi Žalčiai Ir Varinis Žaltys

1 Kai kanaaniečių karalius iš Arado, pietuose gyvenąs, išgirdo atžygiuojantį Izraelį Atarymo keliu, išėjo jis prieš Izraelį kariauti ir nusivedė keletą jų nelaisvėn.

2 Tai davė Izraelis Viešpačiui tokį pažadą: "Jei Tu mums šiuos žmones paduosi į mūsų rankas, tai mes visiškai sunaikinsime jų miestus."

3 Ir Viešpats išklausė Izraelio balsą ir atidavė jiems kanaaniečius ir jie išnaikino juos ir jų miestus ir praminė tą vietą SUNAIKINIMU.

4 Tada keliavo jie nuo Horo kalno link Raudonosios jūros, apeidami edomiečių kraštą. Ir žmonės nekantravo keliaudami.

5 Ir žomonės kalbėjo prieš Dievą ir prieš Mozę: "Kam tu mus išvedei iš Egipto, kad mirtume dykumoje, kadangi čia nėra nei duonos, nei vandens, o mūsų sielai jau įgriso tas liesas maistas."

6 Tai užsiuntė Viešpats žmonėms ugningų žalčių, kurie žmones sukandžiojo ir daugelis jų Izraėlyje mirė.

7 Tada jie atėjo pas Mozę ir prisipažino: "Mes nusikaltome prieš Viešpatį ir prieš tave kalbėdami, prašyk Viešpaties, kad žalčius nuo mūsų atimtų." Ir Mozė meldėsi už žmones.

8 Tai tarė Viešpats Mozei: "Pasidaryk sau varinį žaltį, užmauk jį ant koto ir iškelk lyg

kokį ženklą, kad įkąstasis į
tą ženklą pasižiūrėjęs, išliktų
gyvas."
9 Tai pasidarė Mozė varinį
žaltį ir iškėlė jį kaip ženklą. O
kuris, žalčio įkąstas, į tą
ženklą pasižiūrėjo, tas išliko
gyvas.
10 Ir Izraelio sūnūs išsikėlė ir sus-
tatė savo stovyklą Obote.
11 Iš Oboto jie nusikėlė į Yje-
abarym dykumoje, rytuose, netoli
nuo Moabo sienos.
12 Iš čia išsikėlę, jie sustojo prie
Sarėdo upelio.
13 Iš tos vietos jie kėlėsi ir su-
stojo šioje pusėje Arnono dyku-
moje, kuris atitenka nuo
amoriečių sienos, kadangi Ar-
nonas sudaro sieną tarp moabie-
čių ir amoriečių.
14 Dėlto Viešpaties kovų kny-
goje užrašyta—Vahebo miestelyje,
Sūfos apylinkėje, kaip padarė
Raudonojoje jūroje, taip padarys ir
Arnono slėniuose,
15 kurių versmės nueina iki Ar
miestelio ir pasisuka ir sudaro
Moabo sieną.
16 Iš čia jie kėlėsi prie šulinio, apie
kurį Viešpats Mozei sakė: "Su-
šauk žmones Aš jiems vandens
duosiu."
17 Tai giedojo Izraelis šią
giesmę: "Pakilk šaltinių vande-
nėli, tai pasitiksime tave su giesme!
18 Tai yra šulinys, kurį kuni-
gaikščiai iškasė, tautos kilmingieji,
vedami įstatymų Davėjo, iškasė
savo lazdomis." Iš šios dykumos
kėlėsi jie į Mataną.
19 Iš Matanos jie kėlėsi į Na-
chalyėlį, o iš Nachalyėlio į
Bamotą,
20 iš Bamoto į Moabo laukų
slėnį prie Pisgos augštojo kalno,
kuris ties dykuma yra.
21 O Izraelis siuntė pasiuntinius
pas amoriečių karalių ir jam
sakydino:
22 "Leisk man keliauti per tavo
žemę. Mes neeisime per dirvas ar
vynuogynus ir negersime vandens
iš šulinių, vieškeliu keliaudami tol,
kol pereisime per tavo kraštą."
23 Bet Sychonas neleido Izraelio
sūnums ir jų pulkams žygiuoti per
jų sienas, bet jie susirinko savo
žmones ir išvyko į dykumą prieš
Izraelį ir prie Jahacos kovojo prieš
Izraelį.
24 Bet izraelitai nugalėjo juos
kardo ašmenimis ir užėmė jų žemę
nuo Arnono iki Jaboko ir iki Amono
sūnų sienos, kadangi Amono
sienos buvo saugomos stiprios
sargybos.
25 Taip paėmė Izraelis visus jų
miestus ir apsigyveno juose, Cheš-
bone ir kitose amoriečių vietovėse.
26 Chešbonas buvo amoriečių
karaliaus miestas, kurį jis buvo
anksčiau laimėjęs, bekovodamas su
moabiečių karaliumi ir jiems visas
žemes atėmęs iki Arnono.
27 Todėl giesmėje pasakyta:
"Eikite į Chešboną, Sychono
miestą atstatyti.
28 Nes ugnis išėjo iš Chešbono,
liepsna iš Sychono miesto, kuri
suėdė moabiečių Arą ir Arnono
augštumos gyventojus.
29 Vargas tau, Moabe! Pražūtis
jums, Kemošo garbintojai! Jis leido
savo sūnums pabėgti, bet savo duk-
teris atidavė Sychono karaliaus
nelaisvėn.
30 Jų galybė susmuko nuo
Chešbono ligi Dybono ir yra išnai-
kinta ugnies iki Medebos."
31 Taip apsigyveno Izraelis amo-
riečių žemėje.
32 O Mozė išsiuntė žvalgus į
Jacerį ir izraelitai paėmė tas apy-
linkes ir išvarė amoriečius, kuriuos
ten rado.
33 Tada jie pasuko keliu augštyn
link Bašano, o Bašano karalius
Ogas išėjo su savo pulkais ir pasi-
priešino jiems ties Edrejumi.
34 Ir Viešpats tarė Mozei: "Ne-
sibijok jo, nes Aš atidaviau jį į
tavo rankas su žeme ir su žmo-
nėmis ir tu turi daryti su juomi, kaip
su amoriečių karaliumi Sychonu
padarei, kuris Chešbone gyveno."

35 Ir jie išmušė jį, jo sūnus ir
visus jų žmones, kad jų nė vieno
nebeliko ir užėmė jų žemę.

22

Bileamas Prašomas Prakeikti Izraelį, Bylojanti Asilė

1 Tada keliavo izraelitai ir su-
stojo Moabo lygumoje, Jordano
rytų puseje ties Jerika.
2 O Balakas, Ciporo sūnus, buvo
matęs, ką Izraelis amoriečiams
buvo padaręs,
3 kad Moabas labai bijojosi to-
kios labai didelės daugybės
žmonių ir moabiečiai, be galo pa-
būgę Izraelio sūnų,
4 kreipėsi į Midiano vyresniuo-
sius: "Dabar suės ta daugybė
žmonių visa tai, kas aplink mus
yra, kaip jautis žolę suėda lau-
kuose." O Balakas, Ciporo sūnus,
buvo tuo metu Moabo karalius.
5 Ir jis išsiuntė pasiuntinius pas
Bileamą, Beoro sūnų į Pe-
torą, jį pasišaukti, kuris gyveno
prie Eufrato upės, savo gimtame
krašte, tardamas: "Štai atsikėlė
tauta iš Egipto ir sustojo ties manim,
apdengdama visą žemę.
6 Taigi, ateik ir prakeik man tuos
žmones, nes man jie per galingi, kad
aš galėčiau juos išmušti ir iš žemės
išvaryti, kadangi aš žinau, kad pa-
laimintas yra tas, kurį tu laimini
ir prakeiktas yra tas, kurį tu
keiki."
7 O Moabo vyresnieji nuėjo su
Midiano vyresniaisiais ir turėjo už-
mokestį už prakeikimą su savi-
mi ir atėjo pas Bileamą perduoti
Balako pranešimą
8 O jis tarė jiems: "Pasilikte čia
nakvynei, tai aš jums atsakysiu,
kaip man Viešpats lieps." Taip pa-
siliko Moabo vyresnieji pas
Bileamą.
9 Dievas aplankė Bileamą ir
paklausė jo: "Ko tie žmonės pas
tave atėjo?"
10 Bileamas atsakė Dievui: "Ci-
poro sūnus Balakas, Moabo kara-
lius, atsiuntė juos pas mane,
prašydamas—
11 daugybė žonių iš Egipto at-
sikėlė ir apdengė visą žemę, ateik
dabar ir prakeik juos, kad, rasi,
mušdamas juos, aš juos
nuvaryčiau!"
12 Bet Dievas tarė Bileamui:
"Neeik tu su jais ir neprakeik tų
žmonių, kadangi jie palaiminti
yra."
13 Kitą rytą atsikėlęs, tarė
Bileamas Balako vyresniesiems:
"Grįžkite į savo kraštą, nes
Viešpats nesutinka, kad su jumis
vykčiau."
14 O Moabo kunigaiščiai išėjo ir
sugrįžę, pranešė Balakui: "Bilea-
mas neapsiėmė su mumis eiti."
15 Tai siuntė Balakas žymesnius
ir garbingesnius pasiuntinius, negu
anie buvo.
16 Tie atvyko pas Bileamą ir
tarė jam: "Mielasis, Ciporo sūnus
prašo tavęs nesidrovėti ir ateiti,
17 nes jis tave dididžiai pagerbs ir
ką jam sakysi, tą jis tau pa-
darys. Jis prašo ateiti ir prakeikti
jam tuos žmones!"
18 Bileamas atsakė Balako tar-
nams: "Nors man Balakas savo na-
mus pilnus auksu ir sidabru duotų,
tai tačiau aš negalėčiau pasiprie-
šinti Viešpaties, savojo Dievo žo-
džiui, darydamas ką nors mažes-
nio ar geresnio.
19 Taigi, pasilikite ir jūs čia nak-
vynei tol, kol ištirsiu, ką Viešpats
man tuo reikalu pasakys."
20 Naktį aplankė Viešpats Bi-
leamą ir tarė jam: "Jei tie vyrai
atėjo tave kviestis, tai kelkis ir ke-
liauk su jais, tačiau daryk, ką Aš
tau sakysiu."
21 Kitą rytą atsikėlė Bilea-
mas, pasibalnojo savo asilę ir ke-
liavo su Moabo kunigaikščiais.
22 Bet Dievas labai užpyko ant jo,
jam su jais keliaujant. Ir Viešpaties
angelas atsistojo kelyje prieš jį,
jam jojant ant asilės, o du tarnu
buvo su juomi.
23 Ir asilė regėjo Viešpaties an-

gelą stovintį prieš save nuogu
kardu rankoje. Tai kreipėsi asilė iš
kelio, lauku eidama. Bet Bileamas
mušė ją, kad ji keliu eitų.
24 Tai atsistojo Viešpaties angelas
ant tako tarp vynkalnių, kur iš
abiejų pusių sienos buvo.
25 Tai, asilė, matydama angelą
tako viduryje, šliejosi prie sienos ir
prispaudė Bileamo koją prie
sienos ir jis tada ėmė ją dar labiau
mušti.
26 Tai nuėjo angelas į ankštą
vietą ir atsistojo, kur nebuvo galima
pralįsti, nei kairėje, nei dešinėje
pusėje.
27 O kai asilė čia Viešpaties angelą
pamatė, puolė ji ant savo
kelių po Bileamu. Bileamas tada
labai supyko ir mušė asilę su lazda.
28 Tai atvėrė Viešpats asilės nasrus
ir ji tarė Bileamui: "Ką aš tau
padariau, kad tu mane tris kartus
mušei?"
29 Bileamas atsiliepė: "Tu to užsipelnei,
iš manęs pasityčiodama.
Jei kardą turėčiau savo rankoje,
tai tave perdurčiau."
30 Asilė atsiliepė Bileamui: "Ar
aš ne tavo asilė, ant kurios tu jojai
visą laiką iki šios dienos? Ar aš
tau bet kada esu taip dariusi?" Jis
atsakė: "Neesi dariusi!"
31 Tai atvėrė Viešpats Bileamui
akis, kad jis angelą pamatė, Viešpaties
ant savo kelio stovintį, su
nuogu kardu rankoje. Ir jis jam žemai
nusilenkė, savo veidu ligi
žemės.
32 Ir Viešpaties angelas paklausė
jo: "Kam tau čia reikėjo savo asilę
tris kartus mušti? Štai, aš išėjau,
kad tau pasipriešinčiau, kadangi tas
tavo kelias mano akyse negeras.
33 O asilė, mane pamačiusi, tris
kartus mane aplenkė. Jei ji manęs
nebūtų aplenkusi, tai aš tave jau
būčiau dabar užmušęs, o ją gyvą
palikęs."
34 Tai tarė Bileamas Viešpaties
angelui: "Aš nusikaltau, aš nemačiau
tavęs prieš mane kelyje stovint.
O dabar, jei tai tau nepatinka,
tai aš grįšiu atgal."
35 Viešpaties angelas tarė jam:
"Keliauk ten su tais vyrais ir kalbėk
tiktai tą, ką aš tau sakysiu."
Taip keliavo Bileamas su
Balako vyresniaisiais.
36 Kai Balakas išgirdo Bileamą
atvykstantį, išėjo jis jam priešais
į moabiečių miestą Arą, kuris
yra prie Arnono Moabo
pasienyje
37 ir tarė jam: "Ar nesiunčiau pas
tave ir ar tavęs nekviečiau? Kodėl
tu pas mane neatėjai? Ar manai, kad
aš tau negalėsiu atsilyginti?"
38 Bileamas atsakė jam: "Štai, aš
pas tave atėjau, bet aš tau tegaliu
tiktai tą pasakyti, ką man Dievas
į mano burną įdeda."
39 Taipo keliavo Bileamas su Balaku
ir atvyko į Kiriat-Chucoto
miestą.
40 O Balakas aukojo bandos ir
avių ir davė tų Bileamui ir kunigaikščiams,
kurie su juomi buvo.
41 Kitą rytą pasiėmė Balakas
Bileamą ir užsivedė jį prie Baalo
alkos ir kur jis galėjo matyti artimiausią
tautos dalį.

23

Bileamo Keiksmas Virsta Laiminimu

1 Ir Bileamas tarė Balakui:
"Pastatyk man čia septynis altorius
ir atgabenk man septynetą jautukų
ir septynetą avinų."
2 Balakas darė taip, kaip Bileamas
jam sakė. Ir abu, Balakas ir
Bileamas aukojo, kiekvienas po
jautuką ir po aviną ant savo
altoriaus.
3 Ir Bileamas tarė Balakui: "Eik
prie savo aukos, o aš nueisiu, kad,
rasi, sutikčiau Viešpatį ir tau praneščiau,
ką Jis man nurodo." Ir
jis nuėjo skubėdamas.
4 Ir Dievas aplankė Bileamą,
kuris Jam tarė: "Septynis altorius
pasistačiau ir ant kiekvieno po jautuką
ir po aviną aukojau."
5 Bet Viešpats dėjo Savo žodį
į Bileamo burną, tardamas: "Eik
pas Balaką ir pranešk jam."
6 O kai jis pas jį atėjo, štai, jis
stovėjo prie savo deginamosios au-

kos kartu su savo Moabo
vyresniaisiais.
7 Bileamas prabilo ir taip
kalbėjo: "Moabo karalius mane
atsigabendino iš Sirijos rytinių
kalnų, prašydamas—eikš ir pra-
keik man Jokūbą ir užrūstink
Viešpatį prieš jį!
8 Kaip aš keikčiau tą, kurio
Dievas nekeikia! Kaip aš galėčiau
Viešpatį užrūstinti prieš tą, ant
kurio Jis nepyksta?
9 Nes iš uolų augštybės aš juos
gerai matau ir nuo kaukarų aš
galiu juos stebėti. Štai, šie žmonės
skirtingo gyvenimo tauta. Ir jie
skaitosi palaiminti, labiau už visas
kitas tautas.
10 Kas gali suskaityti Jokūbo
dulkes ar ketvirtąją dalį Izrae-
lio? Leisk man numirti teisiųjų
mirtimi ir tebūna mano amžiaus
galas lygiai toks, kaip ir jų!"
11 Tai klausė Balakas Bileamo:
"Ką tu man padarei? Aš atsiga-
benau tave mano priešus prakeikti,
o štai, tu juos laimini!"
12 Jis tarė, atsakydamas: "Ar man
nepriimti ir kalbėti tai, ką man
Viešpats į mano burną įdėjęs?"
13 Tada prašė jo Balakas: "Eikš
bent su manim į kitą vietą, iš
kurios tu jų pakraštį matysi ir
prakeik man juos tenai."
14 Ir Bileamas nusivedė jį į
Pisgos viršūnės lygumą ir pasi-
statė septynis altorius, aukojo ant
kiekvieno po jautuką ir po aviną
15 ir tarė Balakui: "Stokis prie
savo deginamosios aukos, aš ten
palūkėsiu."
16 O Viešpats sutiko Bileamą ir
dėjo Savo žodį į jo burną,
tardmas: "Eik pas Balaką ir pa-
sakyk jam."
17 Ir jam ateinant, štai jis stovėjo
prie savo deginamosios aukos kartu
su Moabo kunigaikščiais ir Balakas
paklausė jo: "Ką sakė Viešpats?"
18 Ir jis pradėjo kalbėti ir tarė:
"Kelkis Balake, Ciporo sūnau,
klausykis ir kreipk dėmesį į tai,
ką sakau.
19 Dievas ne žmogus, kad me-
luotų, neigi žmogaus sūnus, kad
Jis keistų Savo nusistatymą.
Ką Jis sako, tą Jis ir daro, pa-
žadą duodamas, jį ir išpildo.
20 Štai, man buvo pasakyta, kad
laimįnčiau. Jis palaimino ir aš to
negaliu pakeisti.
21 Jokios nelaimės nėra numatyta
Jokūbe ir jokios skriaudos Izraė-
lyje. Viešpats, jų Dievas yra su
jais ir Jo karališkoji didybė vieš-
patauja juose.
22 Dievas išvedė juos iš Egipto ir
jų drąsumas yra lyg kokio
vienragio.
23 Nes žynių prieš Jokūbą
nereikia ir burtininkų prieš
Izraelį šauktis. Apie Jokūbą ir
apie Izraelį sakoma: "Štai, ką
Dievas yra padaręs!"
24 Šie žmonės kelsis nei jauni
liūtai ir išeis kaip liūtai ir nesustos
tol, kol nesuės grobio ir neišgers
užmuštųjų kraujo."
25 Tai tarė Balakas Bileamui:
"Taigi nekeik ir nelaimink jų."
26 O Bileamas atsiliepė jam, tar-
damas: "Ar nesakiau tau, kad
darysiu tai, ką man Viešpats
įsakys."
27 Balakas tarė jam: "Eikš su
manim, aš tave kitur nusivesiu.
Mažu Dievui įtiks, kad tu juos
man ten prakeiktumei."
28 Ir jis užsivedė jį ant Peoro
kalno viršūnės, netoli dykumos.
29 Bileamas tarė Balakui: "Pa-
statyk man čia septynis altorius
ir atgabenk septynetą jautukų ir
septynetą avinų."
30 Balakas padarė taip, kaip Bi-
leamas buvo prašęs ir aukojo ant
kiekvieno altoriaus po jautuką ir
po aviną.

24

*Bileamo Pranašystė Apie
Žvaigždę Iš Jokūbo*

1 Kai Bileamas pastebėjo, kad
Viešpačiui patiko, kad jis Izraelį
laimino, tai jis daugiau nebeėjo pas
žynius, kaip anksčiau, bet kreipėsi
savo veidu tiesiai į dykumą.
2 Pakėlęs savo akis, matė jis, kaip
Izraelis pagal savo gimines

išsidėstęs buvo. Ir Dievo Dvasia
užėjo ant jo.
3 Ir jo pranešimas buvo toks:
"Štai kalba Beoro sūnus Bileamas,
žmogus, kuriam akys atvertos,
4 kalba tas, kuris girdi Dievą
kalbantį ir mato Visagalį pasirodant
ir kurio akys atveriamos, jam
atsiklaupiant.
5 Kaip dailios tavo pastogės,
Jokūbe ir tavo gyvenamosios vietos,
Izraeli!,
6 kaip išsišakoję upeliai, kaip
darželiai paupiuose, kaip Viešpaties
sodintosios aloės, kaip cėdrai
paupiuose.
7 Jie turės pakankamai lietaus ir
jie pasės savo pasėlį sudrėkintoje
žemėje. Jų karalius iškils aukščiau
už Agagą, jų karalystė plačiai
pagarsės.
8 Dievas juos išvedė iš Egipto.
Jų drąsumas yra lyg kokio vienragio.
Jis suės tautas, kurios jį
persekioja ir sutriuškins jų kaulus
ir sušaudys juos savo strėlėmis.
9 Jis atsigulė kaip liūtas, kaip
jauna liūtė. Kas drįs juos pažadinti?
Tebūna palaimintas tas, kuris
tave laimina ir tebūna prakeiktas,
kas tave keikia!"
10 Tai užsidegė Balakas piktumu
prieš Bileamą ir tarė jam rankomis
suplodamas: "Aš pasikviečiau
tave, kad tu mano priešus
prakeiktumei, o štai, tu dabar juos
tris kartus palaiminai.
11 O dabar skubėk į namus, aš
buvau tau ketinęs gerai atsilyginti,
bet Viešpats tau tos garbės nedavė."
12 Bileamas atsiliepė jam: "Ar
nesakiau tavo pasiuntiniams, kuriuos
pas mane atsiuntei, tardamas—
13 jei Balakas man duotų savo
namus, pilnus auksu ir sidabru, tai
tačiau aš negalėčiau Viešpaties
nepaisyti, ką nors gera ar pikta
darydamas, pagal savo širdį, bet
ką Viešpats pasakysiąs, tai ir aš
kalbėsiąs.
14 O štai, dabar aš grįžtu prie
savo žmonių. Ateik ir aš tau išdėstysiu,
ką šie žmonės padarys
tavo žmonėms ateityje."
15 Ir taip jis išdėstė. Kalba Beoro
sūnus Bileamas, kuriam akys
atvertos,
16 kalba, kuris girdi Dievą šnekantį,
kuris turi Augščiausiojo išpažinimą,
kuris suvokia Visagalio
apsireiškimą, kuriam akys atveriamos,
jam atsiklaupiant.
17 Aš matau Jį, kurio čia dabar
nėra, aš regiu Jį, bet ateisiantį
vėliau. Žvaigždė patekės iš Jokūbo.
Karaliaus lazda pasikels iš Izraelio
ir sutriuškins Moabo kunigaikščius,
išnaikins visus Šėto sūnus.
18 Edomas bus užimtas, Seyras
priešo užkariautas. Izraelis bus
apvainikuotas laimėjimu.
19 Iš Jokūbo ateis valdytojas ir
nužudys, kas iš miestų užsiliko.
20 Tai jis pažvelgė į amalekiečius
ir kalbėjo. Amalėkiečiai buvo
pirmaisiais iš tautų, bet paskutiniaisiais
turės pražūti.
21 Tada jis žvilgterėjo į keniečius
ir tarė: "Tavo namai tvirtai
pastatyti, lyg lizdas uolose,
22 bet jie bus sudeginti, o kenieti,
kai Ašūras nusives tave nelaisvėn."
23 Ir jis vėl tęsė savo pranašystę.
O kas išliks gyvas, Viešpačiui tai
darant!
24 Laivai atplauks iš Kipro ir sunaikins
Ašūrą ir Ėberį, o tada
patys pražus."
25 O Bileamas kėlėsi, išėjo ir
grįžo į savo namus, o Balakas
iškeliavo savaisiais keliais.

25

Stabų Garbinimas, Bausmė Už Paleistuvystę

1 Izraeliui gyvenant Šityme,
žmonės pradėjo pasileisti su Moabo
dukterimis,
2 kurios pasikvietė juos aukoti
savo stabams. Ir žmonės valgė su
jais ir garbino jųjų dievaičius.
3 Taip pasimetė izraelitai begarbindami
Peoro Baalą. Ir dėlto
užpyko Viešpats labai ant Izraelio.

4 Ir Jis tarė Mozei: "Imk visus
žmonių vyresniuosius ir saulėje
pakark juos Viešpačiui, kad sun-
kusis Viešpaties rūstumas nuo
Izraelio būtų nukreiptas."
5 Mozė įsakė Izraelio teisė-
jams: "Kiekvieną savųjų iš-
žudykite, kuris susirišęs su Peoro
Baalu."
6 Ir pasitaikė, kad vienas Izrae-
lio sūnų parsivedė Mozei ir visam
susirinkimui matant ir verkiant ties
susirinkimo pastogės durimis, mi-
dianietę moterį į savo namus.
7 Kunigo Arono Eleazaro sūnus
pamatė tai ir kėlėsi iš susirinkimo,
pasiėmė ietį į savo ranką
8 ir sekė tuodu einančiu į pa-
lapinę ir perdūrė palapinėje izrae-
litą ir midianietę per pilvą. Tada
pasiliovė Izraelio sūnų sloga.
9 O ta sloga jau buvo išžudžiusi
24000 žmonių.
10 Ir Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
11 "Pinechas, vyskupo Arono
sūnaus Eleazaro sūnus, nukreipė
Mano užsirūstinimą ant
izraelitų, keršydamas už Mane,
kad Aš įtužęs, Izraelio sūnų
neišnaikinčiau.
12 Todėl sakyk jam, kad Aš duodu
jam Savo ramybės sandorą,
13 kad jis turėtų ir jo vaikai po
jo užtikrintai amžinosios kuni-
gystės sandorą už tai, kadangi jis
kovojo už Dievo garbę ir suderino
izraelitus su Juomi."
14 O nužudytasis izraelitas, kuris
žuvo kartu su midianiete buvo
vardu Zimris, Salaus sūnus, Si-
meono giminės kunigaikštis.
15 O nužudytoji moteriškė,
midianietė, buvo vardu Kozbi,
duktė Cūro, Midiano giminės
kunigaikščio.
16 Ir Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
17 "Užpulkite midianiečius kaip
savo priešus ir išnaikinkite juos,
18 kadangi jie kėsinosi į jus, vi-
liodami jus savo Peoro Baalu ir savo
kunigaikščio dukteria Kozbe, kuri
buvo užmušta dėl Peoro dievaičio
garbinimo užėjusios slogos.

26

Antrasis Izraelio Suskaitymas

1 Ir Viešpats kalbėjo Mozei bei
Eleazarui, vyskupo Arono sūnui:
2 "Suskaityk visą Izraelio
sūnų bendruomenę nuo 20 metų
amžiaus ir vyresnius šeimomis, ku-
rie tinka Izraelio kariuomenei."
3 Tada šnekėjo Mozė ir kunigas
Eleazaras kartu su jais Moabo ly-
gumoje prie Jordano, ties Jerika,
4 kurie 20 metų amžiaus ir vy-
resni buvo, kaip Viešpats Mozei
liepęs buvo. Sekantieji izraelitai
išėjo iš Egipto:
5 Izraelio pirmagimis, Rūbenas,
Rūbeno sūnus Chanokas, iš kurio
prasidėjo chanokiečių giminė,
sūnus Palu, iš kurio prasidėjo
paluiečių giminė.
6 Iš Checrono kilo checronie-
čiai, iš Karmio kilo karmiečiai.
7 Taip buvo suskaityta iš Rū-
beno giminės 43730.
8 Palaus sūnus buvo Elyabas.
9 Elyabo sūnūs buvo Nemūėlis,
Datanas ir Abyramas. Tai yra tuodu
susirinkimo vyresniuoju, Datanas
ir Abyramas, kuriuodu priešinosi
Mozei ir Aronui, Korachui maiš-
taujant, Viešpačiui prieštaraudamu,
10 kai žemė atsivėrė ir juodu su
Korachu prarijo, maištininkams
žūvant, kai ugnis 250 vyrų suėdė
ir jie kitiems perspėjimu pasidarė.
11 Bet Koracho vaikai nenumirė.
12 Simeono sūnūs su savo šei-
momis buvo Nemūėlis, iš kurio kilo
nemūėliečiai, Jamynas, iš kurio kilo
jamyniečiai,
13 Cerachas, iš kurio kilo cera-
chiečiai, Šaūlis, iš kurio kilo
šaūliečiai.
14 Taip jie suskaitė iš Simeono
giminių 22200 vyrų.
15 Gado sūnūs su savo šeimomis
buvo Cefonas, iš kurio kilo cefo-
niečiai, Chagis, iš kurio kilo

chagiečiai, Šūnis, iš kurio kilo
šūniečiai,
16 Oznis, iš kurio kilo ozniečiai,
Ėris, iš kurio kilo ėriečiai,
17 Arodis, iš kurio kilo arodie-
čiai, Arėlis, iš kurio kilo arėliečiai.
18 Tai yra Gado giminių sūnūs,
kurių buvo 40500,
19 Jūdos sūnūs Ėris ir Onanas,
kuriuodu abu mirė Kanaano
žemėje.
20 Jūdos sūnūs savo šeimomis
buvo Šėla, iš kurio kilo šėliečiai,
Perecas, iš kurio kilo pereciečiai,
Zerachas, iš kurio kilo zerachiečiai.
21 Pereco sūnūs buvo Chec-
ronas, iš kurio kilo checroniečiai,
Chamūlis, iš kurio kilo
chamūliečiai.
22 Tai yra Jūdos giminės, kurių
viso buvo 76500.
23 Ysakaro sūnūs giminėmis buvo
Tola, iš kurio kilo toliečiai, Pūva,
iš kurio kilo pūviečiai,
24 Jašūbas, iš kurio kilo jašūbie-
čiai, Šimronas, iš kurio kilo
šimroniečiai.
25 Taip buvo viso 64,300 Ysakaro
giminių.
26 Zebulūno sūnūs su savo šei-
momis buvo Seredis, iš kurio kilo
serediečiai, Ėlonas, iš kurio kilo
ėloniečiai, Jachleėlis, iš kurio kilo
jachleėliečiai.
27 Taip buvo Zebulūno giminių
60500.
28 Juozėpo sūnūs giminėmis buvo
Menašė ir Efraymas.
29 Menašės sūnūs buvo Makyras,
iš kurio kilo makyriečiai. Makyrui
gimė Gileadas, iš kurio kilo
gileadiečiai.
30 Gileado sūnūs buvo Yezeris, iš
kurio kilo yezeriečiai, Chelekis, iš
kurio kilo chelekiečiai,
31 Asryėlis, iš kurio kilo
asryėliečiai, Šechemas, iš kurio kilo
šechemiečiai,
32 Šemyda, iš kurio kilo šemydie-
čiai, Cheferis, iš kurio kilo
cheferiečiai,
33 Celafėchadas buvo Cheferio
sūnus ir neturėjo sūnų, o tik duk-
terų, kurios vardu buvo Machla,
Noa, Chogla, Milka, Tirca.
34 Tai yra Menašės giminės, ku-
rių buvo 52700.
35 Efraymo sūnūs savo gimi-
nėmis buvo Šūtelachas, iš kurio kilo
šūtelachiečiai, Bekeris, iš kurio kilo
bekeriečiai, Tachanas, iš kurio kilo
tachaniečiai.
36 Šūtelacho sūnūs buvo Ėranas,
iš kurio kilo ėraniečiai.
37 Tai yra Efraymo sūnų gimi-
nės, kurių buvo 32500. Tai yra
Juozėpo sūnūs savo giminėmis.
38 Benjamino sūnūs savo gimi-
nėmis buvo Bėla, iš kurio kilo bė-
liečiai, Ašbėlis, iš kurio kilo
ašbėliečiai, Achyramas, iš kurio kilo
achyramiečiai,
39 Šūfamas, iš kurio kilo šūfa-
miečiai, Chūfamas, iš kurio kilo
chūfamiečiai.
40 Bėlos sūnūs buvo Ardis ir
Naamanas, iš kurių kilo ardiečiai
ir naamaniečiai.
41 Tai yra Benjamino sūnūs savo
giminėmis, kurių buvo viso 45600.
42 Dano sūnus su savo šeimomis
buvo Šūchamas, iš kurio kilo
šūchamiečiai.
43 Tai buvo Dano giminės, ku-
rių buvo iš viso 64400.
44 Ašėrio giminės sūnūs buvo
Ymna, iš kurio kilo ymniečiai,
Yšvis, iš kurio kilo yšviečiai, Be-
rija, iš kurio kilo berijiečiai.
45 Berijos sūnūs buvo Cheberis,
iš kurio kilo cheberiečiai, Malkyėlis,
iš kurio kilo malkyėliečiai.
46 O Ašėrio duktė buvo vardu
Seracha.
47 Tai giminės Ašėrio sūnų, ku-
rių viso buvo 53400.
48 Naftalio sūnūs savo giminėmis
buvo Jachciėlis, iš kurio kilo jach-
ciėliečiai, Gūnis, iš kurio kilo
gūniečiai,
49 Jėceris, iš kurio kilo jecerie-
čiai, Šilėmas, iš kurio kilo
šilėmiečiai.
50 Tai Naftalio sūnų giminės,
kurių buvo 45400.
51 Taip buvo Izraelio sūnų iš
viso 601730.
52 Ir Viešpats kalbėjo su Moze ir
tarė:
53 "Šitiems turi išdalinti žemę jų

nuosavybėn pagal jų asmenų
skaičių.
54 Kurių daugiau yra, tiems turi
daugiau duoti, kurių mažiau, tiems
mažiau duoti, sulig jų skaičiumi.
55 Išdalinti žemę reikia burtų
keliu, kad jie ją gautų savo nuo-
savybėn pagal savo tėvų giminių
vardus.
56 Burtų keliu reikia išdalinti
tiems, kurių daug yra, o ir tiems,
kurių maža yra.
57 O tai buvo Lėvio sūnūs, kurie
buvo suskaityti savo giminėmis. Iš
Geršono kilo geršoniečiai, iš Ko-
hato kohatiečiai, iš Merario
merariečiai.
58 Tai yra Lėvio giminės, libnie-
čiai, chebroniečiai, machliečiai,
mūšiečiai, korachiečiai. Amramas
buvo Kohato sūnus.
59 O Amramo žmona vardu buvo
Jokebedė, Lėvio duktė, kuri jam
Egipte gimusi buvo, kuri Amramui
Mozę ir Aroną pagimdė ir jų
dviejų seserį Mirjamą.
60 O Aronui užgimė Nadabas,
Abyhū, Eleazaras ir Ytamaras.
61 Nadabas ir Abyhū mirė, sve-
timą ugnį aukodamu Viešpačiui.
62 O jų iš viso buvo 23000 vy-
riškiai, vieno mėnesio ar vyresni,
kadangi jie nebuvo suskaityti su
izraelitais, nes jiems nedavė jokios
nuosavybės kartu su kitais.
63 Tai skaičius Izraelio sūnų,
kuriuos Mozė su kunigu Eleazaru
suskaitė moabiečių lygumose, prie
Jordano, netoli Jerikos,
64 kurių nė vieno nebuvo tame
skaičiuje, Mozei bei vyskupui
Aronui skaitant Izraelio sūnus Sy-
najo dykumoje,
65 kadangi Viešpats jiems buvo
sakęs, kad turėsią mirte mirti
dykumoje, kad jų nė vieno ne-
liko, kaip tik Kalėbas, Jefunės
sūnus ir Jošua, Nūno sūnus.

27

Dukterys Gauna Savo Tėvų Žemę

1 Dukterys Celafechado, kuris
buvo sūnus Cheferio, Gileado sū-
naus, Makyro sūnaus, Mėnašės sū-
naus, iš Mėnašės giminės, Juozėpo
sūnaus, kurios vardu buvo Machla,
Noa, Chogla, Milka bei Tirca,
2 priėjusios artyn, stojosi Mozės
ir vyskupo Eleazaro akivaizdon ir
viso susirinkimo vyresniųjų ties
surinkimo pastogės durimis ir tarė:
3 "Mūsų tėvas numirė dyku-
moje ir nebuvo tų tarpe, kurie
prieš Viešpatį maištą kėlė su
Koraho maištininkais, bet mirė dėl
savo nuodėmės, nepalikdamas
sūnų,
4 kodėlgi turėtų mūsų tėvo
vardas išnykti iš jo giminės, ka-
dangi jis sūnaus neturėjo? Duokit
ir mums nuosavybės mūsų tėvo
brolių giminėse."
5 Mozė kreipėsi tuo prašymu į
Viešpatį
6 ir Viešpats tarė jam:
7 "Celafechado dukterys teisybę
kalbėjo—tu turi joms paskirti nuo-
savybę jų tėvo giminių tarpe ir
tą joms įteikti
8 ir išaiškink Izraelio sūnums,
kad tas, kuris miršta be sūnaus,
perleistų savo nuosavybę
dukteriai.
9 Jei dukters neturi, tai teduoda
tai savo broliams.
10 Jei brolių neturi, tai teduoda
savo tėvo broliams.
11 Jei neturi dėdės, tai teduoda jo
artimiausiems giminėms, kuriuos jis
turi, kad pasisavintų. Tai tebūna
teisė ir įstatymas Izraelio sūnų,
kaip Viešpats Mozei liepęs yra."
12 Ir Viešpats tarė Mozei: "Už-
kopk ant šių Abarymo kalnų
virtinės ir pasižiūrėk tą žemę, ku-
rią Aš Izraelio sunums duosiu.
13 O kai ją būsi matęs, tai ir tu
būsi palaidotas prie savo žmonių,
kaip tavo brolis Aronas palaidotas
buvo,
14 kadangi judu Mano žodžiams
nepaklusota Cino dykumoje, susi-
rinkimui maištaujant ir jų dėme-
sio neatkreipėte į Mano
šventumą, Kadėše prie vaido
vandens."
15 Mozė atsiliepė Viešpačiui:
16 "Tegu paskiria Viešpats Die-

vas visų gyvųjų būtybių
žmogų šiam susirinkimui,
17 kuris su jais eitų ir išeitų,
juos išvestų ir įvestų, kad Vie-
šapties surinkimas nebūtų, kaip
avys be kerdžiaus."
18 Ir Viešpats tarė Mozei: "Imk
su svaimi Nūno sūnų Jošuą, ku-
riame yra Dvasia ir uždėk savo ran-
kas ant jo
19 ir statyk jį vyskupo Eleazaro
ir viso susirinkimo akivaizdon ir
pašventink jį toms pareigoms,
20 perleisdamas jam savo šlovės
atsakomybę, kad jo klausytų vi-
sas Izraelio sūnų susirinkimas.
21 Jis turi būti vyskupo Eleazaro
akivaizdoje, kuris klaustų už jį
Viešpaties šviesybės nurodymų.
Pagal Jo įsakymus turi išeiti ir
įeiti jis, visi Izraelio sūnūs ir visas
susirinkimas."
22 Mozė padarė taip, kaip Vieš-
pats buvo jam įsakęs. Jis atsivedė
Jošuą ir pastatė jį Eleazaro ir
viso susirinkimo akivaizdon
23 ir pašventino jį, savo rankas
ant jo uždėjęs, toms pareigoms,
kaip Viešpats Mozei buvo
kalbėjęs.

28

Penkeriopų Aukų Įstatymas

1 Ir Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
2 "Liepk ir sakyk jiems, kad
Mano duonos aukas, kurios yra
Mano saldžiam kvapui, laiku au-
kotų, jas Man duodami.
3 Ir sakyk jiems, kad tai yra
Viešpačiui aukotinos aukos, kas-
dien du mituliu ėryčiu, visiškai
sveiku, deginamajai aukai,
4 vieną ėrytį rytais, kitą
apyvakariais.
5 Be to, du svaru kvietinių
miltų, maišytų su kvorta grūsto
aliejaus valgomajai aukai.
6 Tai yra kasdieninė deginamoji
auka, kurią aukojote Viešpaties
saldžiam kvapui prie Synajo kalno,
7 be to, geriamąją auką su
kiekvienu ėryčiu išpilkite kvortą
vyno Viešpačiui prie altoriaus.
8 Antrąjį ėrytį turite apy-
vakariais paruošti, kaip
valgomąją auką Viešpaties
saldžiam kvapui.
9 Bet sabatos dieną du mituliu
ėryčiu, visiškai sveiku, 4 svarus
kvietinių miltų, su aliejumi
maišytų ir geriamąja auka.
10 Tai yra sabatos auka be kas-
dieninės aukos ir geriamosios
aukos.
11 O mėnesio pirmąją dieną
turite Viešpačiui deginamajai aukai
aukoti du jaunu jautuku, vieną
aviną, septynis mitulius ėryčius,
visiškai sveikus
12 ir po šešis svarus kvietinių
miltų su jautuku ir po keturis su
avinu, aliejumi maišytų valgoma-
jai aukai
13 ir du svaru su kiekvienu ėry-
čiu, maišytų su aliejumi valgo-
majai aukai. Tai yra deginamoji
auka Viešpaties saldžiam kvapui.
14 Ir jų gėrimo auka turi būti dvi
kvortos vyno su kiekvienu jautuku,
1 1/2 kvortos su avinu, viena kvorta
su ėryčiu. Tai yra deginamosios au-
kos kas mėnesį per ištisus metus.
15 Be to reikia ožį aukai už
nuodėmes paruošti Viešpačiui
be kasdieninės geriamosios ir
deginamosios aukos.
16 Bet pirmojo mėnesio 14-oji
diena yra Viešpaties PRAĖJIMO
diena.
17 O penkioliktoji diena to paties
mėnesio yra šventė. Septynias
dienas tada turite valgyti neraugin-
tos duonos.
18 Pirmąją dieną reikia laiky-
ti šventą, kurioje susieitumėte ir
jokių užduotųjų darbų joje
nedirbtumėte.
19 Ir turite aukoti Viešpačiui
auką, deginamąją, du jaunu
jautuku, vieną aviną, septynis
mitulius ėryčius, iš viso sveikus,
20 kartu su valgomomis aukomis,
šešis svarus kvietinių miltų su
jautuku, keturis svarus su avinu,

21 du svaru su ėryčiu, su aliejumi
maišytų
22 ir be to, vieną ožį aukai už
nuodėmes, kad jūs būtumėte
suderinti.
23 Tuos paruoškite be rytinės
kasdieninės deginamosios aukos.
24 Visas septynias dienas, kasdien, turite aukoti duonos Viešpaties saldžiam kvapui, kaip priedą kasdieninės deginamosios ir jos geriamosios aukos.
25 Septintą dieną švęskite, kad
susieitumėte, bet jokio darbo
nedirbtumėte.
26 O pirmonių dieną, kai
Viešpačiui naujųjų vaisių aukojate, savaitėms praėjus, turite švęsti pamaldoms susirinkę, jokių darbų tą dieną nedirbdami.
27 Ir turite paruošti Viešpaties
saldžiam kvapui deginamąją auką, du jaunu jautuku, vieną aviną, septynis mitulius ėryčius, kartu su valgomąja auka,
28 šešis svarus kvietinių miltų
su jautuku ir keturis svarus su avinu, su aliejumi maišytų
29 ir du svaru su ėryčiu
30 ir vieną ožį suderinimui.
31 Tai turi būti kasdieninės degi-
namosios ir valgomosios aukos priedas, visiškai be kliaudų, kartu su geriamąja auka.

29

Kitų Švenčių Aukos

1 Pirmąją dieną septintojo
mėnesio turite švęsti, susieidami pamaldoms, jokių darbų tą dieną nedirbdami, kuri yra jūsų trimitų diena.
2 Viešpaties saldžiam kvapui
turite paruošti deginamąją auką, vieną jautuką, vieną aviną, septynis mitulius, visiškai sveikus ėryčius,
3 su jų valgomąja auka, šešis
svarus kvietinių miltų su jautuku, keturis svarus su avinu, su aliejumi maišytų,
4 po du svaru su kiekvienu tų
septynių ėryčių,
5 vieną ožį už nuodėmes
jūsų suderinimui,
6 be mėnesinės valgomosios ir
deginamosios aukos ir be kasdieninės deginimo, valgomos ir geriamos aukos, kaip nustatyta, auką Viešpaties saldžiam kvapui.
7 Dešimtąją dieną šio mė-
nesio taip pat turite švęsti, susieidami pamaldoms, pasninkaudami, jokių darbų tą dieną nedirbdami,
8 bet aukoti Viešpaties saldžiam
kvapui deginamąją auką, vieną jautuką, vieną aviną, septynis visiškai sveikus mitulius ėryčius,
9 su jų valgomomis aukomis,
šešiais svarais kvietinių miltų, su aliejumi maišytų su jautuku ir keturiais svarais su avinu,
10 po du svaru su kiekvienu iš tų
septynių ėryčių,
11 be to, su ožiu aukai už nuo-
dėmes, be anos aukos už nuodėmes suderinimui ir be kasdieninių deginamųjų, valgomųjų bei geriamųjų aukų.
12 Penkioliktąją dieną sep-
tintojo mėnesio turite švęsti pamaldoms susirinkdami, jokių darbų nedirbdami tą dieną ir turite švęsti Viešpačiui septynias dienas.
13 Ir turite paruošti degi-
namąją auką Viešpaties saldžiam kvapui 13 jaunų jautukų, du avinu, 14 visiškai sveikų mitulių ėryčių
14 kartu su valgomąja auka, še-
šiais svarais kvietinių miltų, kurie aliejumi maišyti, prie kiekvieno tų 13-kos jautukų, su keturiais svarais prie kiekvieno avino
15 ir po du svaru prie kiekvieno
tų 14-os ėryčių.
16 Be to, vieną ožį aukai už
nuodėmes be anų kasdieninių deginamųjų, valgomųjų bei geriamųjų aukų.
17 Antrąją dieną 12 jau-
tukų, jaunų, du avinu, 14 visiškai sveikų mitulių ėryčių,

18 su jų valgomomis bei geria-
momis aukomis, priklausančiomis
su jautukais, avinais ir ėryčiais, kaip
numatyta įstatymuose.
19 Be to ir ožį aukai už nuo-
dėmes be anų kasdieninių de-
ginamųjų, valgomųjų bei ge-
riamųjų aukų.
20 Trečią dieną 11 jautukų,
du avinu, 14 mitulių visiškai
sveikų ėryčių
21 su valgomomis bei geriamomis
aukomis prie jautukų, avinų ir
ėryčių, kaip įstaymuose
numatyta.
22 Be to, vieną ožį aukai už
nuodėmes be anos kasdieninės de-
ginamosios, valgomosios ir geria-
mosios aukos.
23 Ketvirtąją dieną 10 jau-
tukų, du avinu, 14 mitulių vi-
siškai sveikų ėryčių
24 su jų valgomomis ir geria-
momis aukomis prie jautukų, prie
avinų bei prie ėryčių, kaip
įstatymuose numatyta.
25 Be to, vieną ožį aukai už
nuodėmes be anos kasdieninės val-
gomosios, deginamomosios ir ge-
riamosios aukos.
26 Penktąją dieną devynis
jautukus, du avinu, 14 ėryčių,
mitulių, visiškai sveikų
27 su jų valgomomis ir geria-
momis aukomis prie jautukų, prie
avinų ir prie ėryčių, kaip
įstatymuose numatyta.
28 Be to, ožį aukai už nuo-
dėmes be anos kasdieninės degi-
namosios, valgomosios ir ge-
riamosios aukos.
29 Šeštąją dieną aštuonis
jautukus, du avinu, 14 mitulių,
tikrai sveikų ėryčių,
30 su jų valgomomis ir geria-
momis aukomis prie jautukų, prie
avinų ir prie ėryčių, kaip reika-
lauja įstatymai.
31 Be to, ožį aukai už nuo-
dėmes be anos kasdieninės degi-
namosios, valgomosios ir geria-
mosios aukos.
32 Septintąją dieną septynis
jautukus, du avinu, 14 ėryčių,
mitulių, visiškai sveikų
33 su valgomomis ir geriamomis
aukomis prie jautukų, prie avinų
ir prie ėryčių, kaip įstatymuose
numatyta,
34 be to ir ožį aukai už nuo-
dėmes, be anų deginamųjų,
valgomųjų ir geriamųjų aukų.
35 Aštuntąją dieną turite
susirinkti pamaldoms ir nedirbti
jokių darbų.
36 Viešpaties saldžiam kvapui
turite aukoti deginamąją auką,
vieną jautuką, vieną aviną,
septynis visiškai sveikus mitulius
ėryčius,
37 su prie jautukų, avinų ir
ėryčių priklausančiomis valgo-
momis ir geriamomis aukomis, kaip
įstatymuose numatyta,
38 taip pat ir ožį aukai už nuo-
dėmes be anų kasdieninių degi-
namųjų, valgomųjų ir ge-
riamųjų aukų.
39 Tai tebūna jūsų švenčių
pareigos be to, ką pasižadate duoti
iš geros valios deginimų, val-
gymų, gėrimų bei padėkos
aukoms.

30

Pasižadėjimų Nuostatai

1 Ir Mozė išdėstė Izraelio sū-
nums visa, ką Viešpats jam buvo
liepęs.
2 Mozė kalbėjo su Izraelio
sūnų kunigaikščiais ir pasakė
jiems, ką Viešpats buvo liepęs:
3 Jei žmogus duoda pažadą
arba priesaiką, savo sielą lyg
rište surišdamas, tai jis neturi savo
pažadų mažinti, bet juos ištesėti,
kaip savo žodžiu pasižadėjo.
4 Jei moteriškė Viešpačiui kuo
nors pasižada tol, kol ji dar
netekėjusi ir savo tėvo namuose
tebėra
5 ir jos tėvas išgirsta apie jos
pasižadėjimą ir susirišimą savo
siela ir su tuo sutinka, tai ji turi
ištesėti savo pasižadėjimą, ku-
riuomi ji įsipareigojo.
6 Bet, jei jos tėvas nesutinka
su jos pasižadėjimais ir
įsipareigojimais tą dieną, ku-

rią jis tai sužinojo, tai ji atpalai-
duojama nuo savo pasižadėjimų
bei įsipareigojimų ir Viešpats
bus jai malonus, kadangi jos tėvas
jai tai uždraudė.
7 Jei ji ištekėjusi yra ir pasiža-
dėjusi arba netyčia ką pažadėjo
8 ir jos vyras tai sužinojęs, tyli,
tai ji turi tokius pasižadėjimus iš-
tesėti, kuriais ji savo sielą lyg rište
surišusi buvo.
9 Bet, jei jos vyras tai uždrau-
džia tą dieną, kurią jis tai iš-
girdo, tai ji atpalaiduojama nuo savo
pasižadėjimų ir įsipareigojimų,
kuriomis ji savo sielą rište suri-
šusi buvo ir Viešpats bus jai
malonus.
10 Našlė ir atskirtoji turi savo
pasižadėjimus ištesėti.
11 Jei moteris savo vyro namuose
duoda pažadą ar priesaiką ir
savo sielą įpareigoja
12 ir jos vyras tai girdi ir jai ne-
draudžia, tai ji turi atitesėti, ką
pažadėjusi ir kuo savo sielą
įpareigojusi.
13 Bet, jei jos vyras ją atpalai-
duoja tą dieną, kurią jis tai
išgirdo, tai jai nereikia ištesėti
savo pažadų ir savo sielos
įsipareigojimų, kadangi jai vy-
ras draudžia ir Viešpats bus jai
malonus.
14 Visus jos pažadus ar priesaikas
sąryšyje su jos kūno susilaikymu,
gali jos vyras patvirtinti arba
panaikinti,
15 tylėdamas iš vienos dienos į
kitą, jis patvirtina jos pasižadėji-
mus ir priesaikas, kadangi jis tylėjo
tą dieną, kurią jis buvo tai
išgirdęs,
16 bet, jei išgirdęs, nesutiks, tai
jis atsakomingas už jos kaltę.
17 Tai yra įstatymai, Viešpaties
duoti Mozei, liečią vyro ir mo-
ters, tėvo ir dukters santykius tol,
kol ji netekėjusi savo tėvo namuose
gyvena.

31

Izraelis Nugali Midianiečius

1 Ir Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
2 "Atsikeršyk midianiečiams dėl
Izraelio sūnų, kad po to susiva-
lytumei prie savo žmonių."
3 Mozė kalbėjo su žmonėmis ir
įsakė: "Apginkluokite savo vyrus
kovai prieš midianiečius, Viešpa-
ties kerštui prieš juos įgyvendinti.
4 Imkite tūkstantį iš kiekvie-
nos giminės Izraelio kariuomenei."
5 Ir jie ėmė po tūkstantį iš
kiekvienos giminės ir apginklavo
12000 Izraeliui
6 ir Mozė siuntė juos su Pine-
chu, vyskupo Eleazaro sūnumi, pa-
siimdami šventuosius įrankius ir
trimitus į savo rankas.
7 Ir jie kariavo prieš midianie-
čius, kaip Viešpats Mozei buvo
liepęs ir išžudė visus jų vyriškius.
8 Midianiečių užmuštųjų
tarpe buvo karaliai Evis, Rekemis,
Cūris, Chūris ir Reba, visi penki
midianiečių karaliai. Bileamas,
Beoro sūnus, taip pat buvo kardu
nužudytas.
9 Izraelio sūnūs nusivedė midi-
aniečių vaikus ir moteris nelais-
vėn, pasiėmė jų galvijus, išplėšė
jų lobį ir visus jų turtus.
10 Jų miestus, kuriuose jie gy-
veno, jie sudegino ir taip pat visas
jų stovyklas.
11 Ir jie pasiėmė visą grobį,
kas tik imtina buvo iš žmonių ir
galvijų.
12 Ir jie atgabeno tai pas Mozę ir
vyskupą Eleazarą ir prie Izrae-
lio susirinkimo į stovyklą moa-
biečių laukuose prie Jordano,
netoli Jerikos, būtent, paimtuosius
galvijus ir visas išplėštąsias
gerybes.
13 Mozė, vyskupas Eleazaras ir
susirinkimo vyresnieji išėjo jiems
priešais lauke už stovyklos
14 ir Mozė supyko ant tūkstanti-
ninkų ir šimtininkų, kariuo-
menės vadų, grįžusių su
kariuomene iš karo
15 ir tarė jiems: "Kam palikote
visas moteris gyvas?
16 Ar ne šios yra tos, kurios Bi-
leamo patarimu suvedžiojo Izraelio
sūnus tarnauti Peoro Baalui ir
nusikalsti prieš Viešpatį, kuris

užleido slogą ant Viešpaties
susirinkimo?
17 Todėl nužudykite visus ber-
niukus ir visas moteriškes, kurios
su vyrais susiėjo ir sugulėjo.
18 Bet mergaites ir moteriškes,
kurios su vyrais nesusiėjo ir nesu-
gulė, palikite sau gyvas.
19 Ir visi, kurie ką nužudėte, ar
užmuštą palietėte, sustokite atstu
nuo stovyklos septynias dienas, kad
apsivalytumėte kartu su nelaisvėn
parsivestaisiais.
20 Visus rūbus, kailinius rūbus ir
kailius ir visus medžio indus turite
vandeniu valyti."
21 O vyskupas Eleazaras tarė
tiems kareiviams, kurie buvo ko-
voję: "Tai Viešpaties įstatymas,
kuris buvo Mozei duotas.
22 Auksą, sidabrą, varį, šviną,
ciną, geležį
23 ir kas tik ugnyje išlieka, turite
per ugnį leisdami, valyti, kad ap-
šlakstymo vandeniu apvalyti būtų,
o visa tai, kas ugnyje neišlieka,
turite per vandenį leisti.
24 Ir septintąją dieną turite
savo rūbus mazgoti, tai būsite
valyvi. Po to turite ateiti į
stovyklą."
25 Ir Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
26 "Tu, vyskupas Eleazaras ir su-
sirinkimo vyresnieji, suskaitykite,
kiek žmonių ir gyvulių
užsigrobėte
27 ir duokite pusę kareiviams,
kurie kariavo ir kitą pusę
susirinkimui
28 ir Viešpačiui išrinkite po
vieną sielą iš penkių šimtų
žmonių ir po vieną iš bandos,
asilų ir avių
29 ir nuo jų pusės turite imti ir
duoti vyskupui Eleazarui Viešpa-
ties dovanai.
30 Bet iš Izraelio sūnų pusės turi
imti po vieną nuo 50 viso lobio,
kaip nuo žmonių, taip ir nuo visų
galvijų, ir duoti tai levitams, kurie
tarnauja Viešpaties namuose."
31 Ir Mozė su vyskupu Eleazaru
padarė taip, kaip Viešpats buvo
Mozei liepęs.
32 Grobis, kurį kariuomenė
paėmė buvo 675000 avių,
33 72000 bandos,
34 61000 asilų,
35 32000 sielų mergaičių, vyrų
nepaliestų,
36 pusė jų priklausė kariš-
kiams, dalyvavusiems kovose,
337500 avių,
37 iš kurių atiteko Viešpačiui
675 avys,
38 taip pat atiteko Viešpačiui 72
iš 36000 jaučių,
39 taip pat atiteko Viešpačiui 61
iš 30500 asilų,
40 taip pat atiteko Viešpačiui 32
žmogaus sielos iš 16000 sielų.
41 Ir Mozė davė tokią duoklę
vyskupui Eleazarui Viešpaties au-
kai, kaip Viešpats jam buvo liepęs.
42 Bet antroji pusė, kurią Mozė
iš kariuomenės Izraelio sūnums
paskyrė,
43 būtent, ta pusė, kuri susirin-
kimui atiteko, taip pat buvo 337500
avių,
44 36000 jaučių,
45 30500 asilų,
46 ir 16000 žmogaus sielų.
47 Ir Mozė ėmė nuo šios Izraelio
sūnų pusės po vieną iš 50, kaip
galvijų, taip ir žmonių ir davė
tuos levitams, Viešpaties namuose
tarnaujantiems, kaip Viešpats
Mozei buvo liepęs.
48 Tai atėjo dalinių viršininkai,
kurie vadovavo tūkstančiams ir
šimtams kariuomenės pas Mozę
49 ir tarė jam: "Tavo tarnai
suskaitė kareivius, kurie mūsų
žinioje buvo ir nė VIENO
nepasigendame,
50 todėl atnešame Viešpačiui do-
vanų, ką kiekvienas radome,
auksinių įrankių, grandinėlių,
apirankių, žiedų, auskarų, sa-
gučių, kad mūsų sielos sude-
rintos būtų Viešpaties
akivaizdoje."
51 Ir Mozė ėmė kartu su vyskupu
Eleazaru tuos aukso išdirbinius,

52 kurių visa Viešpačiui paskirtoji dovana, aukso išdirbinių buvo virš 400 svarų aukso, atneštų tų viršininkų, kurie vadovavo tūkstančiams ir šimtams.
53 O kareiviai buvo kiekvienas sau pasiplėšęs.
54 Mozė su vyskupu Eleazaru ėmė tą auksą nuo kariuomenės tūkstantininkų ir šimtininkų ir įnešė tą į susirinkimo pastogę Izraelio sūnų atminčiai Dievo akivaizdon.

32

Pradžia Kanaano Užėmimo

1 Rūbeno ir Gado sūnūs turėjo labai daug galvijų ir apsižiūrėjo Jazėrio ir Gileado žemę ir nustatė, kad ji tinkama jų gyvuliams.
2 Jie atėjo ir tarė Mozei, vyskupui Eleazarui ir susirinikimo viršininkams:
3 "Ataroto, Dybono, Jazėrio, Nimros, Chešbono, Elealės, Sėbamo, Nėbo ir Beono žemė,
4 kurią Viešpats užkariavo Izraelio susirinkimui, tinka galvijams, o mes, tavo tarnai, turime galvijų.
5 Ir jie tęsė savo kalbą. Jei malonę radome tavo akivaizdoje, tai duok šią žemę savo tarnų nuosavybėn, tai mes nesikelsime per Jordaną."
6 Mozė atsakė jiems: "Ar jūsų broliai eis kariauti, o jūs pasiliksite čia?
7 Kam atbaidote kitus Izraelio sūnus, kad neeitų į tą žemę, kurią Viešpats jiems duos?
8 Tą patį darė ir jūsų tėvai, kai aš juos siunčiau iš Kadėš-Barnėos žemę išžvalgyti.
9 Kai jie atvyko prie Eškolo upelio ir tą žemę matė, įbaugino jie Izraelio sūnų širdis, kad jie nebenorėjo eiti į tą žemę, kurią jiems Viešpats norėjo duoti.
10 Tuomet užsidegė Viešpaties įtūžimas, kad Jis tarė:
11 "Tie žmonės, iš Egipto išėję, kurie 20 metų amžiaus, ar vyresni, neturės matyti tos žemės, kurią Aš Abraomui, Izaokui ir Jokūbui prisiekdamas pažadėjau, kadangi jie Manęs ištikimai nesekė,
12 kaip tik Kalėbas, Jefunės sūnus, kenicietis ir Jošua, Nūno sūnus, kuriuodu Viešpatį ištikimai sekė.
13 Tai Viešpats labai užpyko ant Izraelio sūnų ir leido jiems dykumoje 40 metų šen ir ten keliauti tol, kol ta visa žmonių karta galą gavo, kuri Viešpaties akivaizdoje buvo piktai pasielgusi.
14 O štai, jūs dabar stojate savo tėvų vieton, nuodėmininkų skaičių padidindami ir Viešpaties kerštą prieš Izraelį tuo labiau uždegdami,
15 nes, jei jūs nuo Jo nusikreipiate, tai jis jus dar ilgiau paliks dykumoje ir jūs išnaikinsite visus šiuos žmones."
16 Tai jie priėjo ir pasiūlė—mes čia tik norime pastoges savo galvijams ir miestus savo vaikams pasistatyti.
17 Bet mes pasiruošę su ginklais stovėsime Izraelio sūnų priešakyje tol, kol juos nugabensime į savo vietą. Mūsų vaikai pasiliks mūrais aptvertuose miestuose dėl šios žemės gyventojų.
18 Mes nesugrįšime tol, kol Izraelio sūnų kiekvienas nebus gavęs savo nuosavybės,
19 Nes mes nieko nenorime anoje pusėje Jordano, bet mums nuosavybė tetenka šioje pusėje Jordano."
20 Mozė tarė: "Jei taip norite daryti, tai pasiruoškite mūšiui Viešpaties akivaizdoje.
21 Taigi kelkitės per Jordaną Viešpaties akivaizdoje, kas jūsų apsiginklavę yra, kol Jis išvarys Savo priešus iš po Savo akių,
22 kad ta žemė nugalėta būtų Viešpaties akivaizdoje. Tada galėsite sugrįžti, savo pareigą atlikę Viešpačiui ir Izraeliui, ir taip

įsigysite nuosavybę Viešpaties
akivaizdoje.
23 Bet, jei taip nedarysite, tai nu-
sikalsite prieš Viešpatį ir jūs bū-
site sugauti savo pačių nuodėmių.
24 Taigi statykite miestus savo
vaikams ir pastoges savo galvijams
ir darykite, ką buvote pasiūlę."
25 Tai tarė Gado ir Rūbeno sūnūs
Mozei: "Tavo tarnai darys taip,
kaip, tu, valdove, mums liepei.
26 Mūsų vaikai, moterys, turtas
ir galvijai pasiliks čia Gileado
miestuose,
27 o mes, tavo tarnai, visi apsi-
ginklavę, žygiuosime Viešpaties
akivaizdoje kariauti, kaip tu, mums,
valdove, sakei."
28 Tai įsakė Mozė Eleazarui,
vyskupui, ir Jošuai, Nūno sūnui ir
Izraelio sūnų giminės tėvų
vyresniesiems,
29 tardamas: "Kai Gado ir Rū-
beno sūnus su jumis per Jordaną
eis ir pasiruošę Viešpaties akivaiz-
doje, žemę nugalės, tai duokite
jiems Gileado žemę pasilaikyti, kaip
savo nuosavybę.
30 Jei jie nežygiuos apsiginklavę
su jumis, tai jie negaus savo nuo-
savybės Kanaane."
31 Gado ir Rūbeno sūnūs tarė,
atsakydami: "Kaip Viešpats Savo
tarnams kalbėjo, taip mes darysime.
32 Mes žygiuosime ginklais apsi-
ginklavę Viešpaties akivaizdoje į
Kanaaną, o savo nuosavybę pa-
siimsime šioje Jordano pusėje."
33 Taip davė Mozė Gado ir Rū-
beno sūnums ir Juozėpo sūnaus
Mėnašės pusei giminės Sychono
karalystę, amoriečių karaliaus ir
Ogo karalystę, Bašano karaliaus,
kraštą su miestais visoje toje
apylinkėje.
34 Tai pasistatė Gado sūnūs Dy-
boną, Atarotą, Aroėrį,
35 Atrotą, Šofaną, Jazėrį,
Jogbėhą,
36 Bet-nimrę, Bėt-haraną,
užrakinamus miestus ir pastoges
galvijams.
37 Rūbeno sūnūs atstatė Cheš-
boną, Elealę, Kiriataymą
38 ir Nebą ir Baal-meoną,
pakeisdami jų vardus ir Sibmą,
pramindami juos naujais vardais,
kuriuos atsistatė.
39 Mėnašės sūnaus Makyro sūnus
įžygiavo į Gileadą, nugalėjo
jį ir išvarė iš ten esančius
amoriečius.
40 Tai davė Mozė Mėnašės sūnui
Makyrui Gileadą ir jis čia
apsigyveno.
41 O Jayras, Mėnašės sūnus, nu-
galėjo jo sodybas, pramindamas jas
Jayro sodybomis.
42 O Noba, atvykęs, nugalėjo
Kenatą su jo apylinkėmis ir pra-
minė jį savo Nobos vardu.

33

Stovyklų Vietovės, Įsakymas Pulti Kanaaną

1 Šios yra Izraelio sūnų ke-
lionės, jiem išėjus iš Egipto, su savo
pulkais, Mozei bei Aronui
vadovaujant.
2 Ir Mozė aprašė jų išvykimą
ir jų keliones, kaip Viešpats buvo
įsakęs.
3 Jie išsikėlė iš Raamsės pirmojo
mėnesio 15-tą dieną, antrąją
Velykų dieną galinga ranka, vi-
siems egiptiečiams matant,
4 tuomet, kai jie laidojo savo pir-
magimius, Viešpaties jų tarpe iš-
tiktus, kadangi Viešpats ir jų
dievaičiams teismą buvo padaręs.
5 Iš Raamsės išsikėlę, jie sustojo
Sukote,
6 iš Sukoto išsikėlę, jie sustojo
Ėtame, kuris yra dykumos
pakraštyje.
7 Iš čia jie sugrįžo į Py-hachy-
rotą, į rytus nuo Baal-Cefono ir
sustojo prie Migdolo.
8 Iš Hachyroto ėjo jie per jūrą
į dykumą ir tris dienas Ėtamo
dykumoje keliavę, jie sustojo
Maroje.
9 Iš Maros jie išsikėlė ir atvyko
į Ėlimą, kur buvo 12 šaltinių
ir 70 palmės medžių ir čia ilsėjosi.
10 Iš Ėlimos išsikėlę, jie sustojo
prie Raudonosios jūros.

11 Nuo Raudonosios jūros
išsikėlę, jie sustojo Syno dykumoje.
12 Iš Syno dykumos išsikėlę, jie
sustojo Dafkoje.
13 Iš Dafkos išsikėlę, jie sustojo
Alūše.
14 Iš Alūšo išsikėlę, jie sustojo
Rapydime, kur žmonės neturėjo
vandens atsigerti.
15 Iš Rapydimo išsikėlę, jie sustojo Synajo dykumoje.
16 Iš Synajo dykumos išsikėlę, jie
sustojo prie Pageidimo Kapinių.
17 Nuo Pageidimo Kapinių išsikėlę, jie sustojo Chacėrote.
18 Iš Chacėroto išsikėlę, jie sustojo Ritmoje.
19 Iš Ritmos išsikėlę, jie sustojo
Rimon-parece.
20 Iš Rimon-pareco išsikėlę, jie
sustojo Libnoje.
21 Iš Libnos išsikėlę, jie sustojo
Risoje.
22 Iš Risos išsikėlę, jie sustojo
Kehelatoje.
23 Iš Kehelatos išsikėlę, jie sustojo prie Šoferio kalno.
24 Nuo Šoferio kalno išsikėlę, jie
sustojo Charadoje
25 Iš Charados išsikėlę, jie sustojo Makhėlote.
26 Iš Makhėloto išsikėlę, jie sustojo Tachate.
27 Iš Tachato išsikėlę, jie sustojo
Tarache.
28 Iš Taracho išsikėlę, jie sustojo
Mitkoje.
29 Iš Mitkos išsikėlę, jie sustojo
Chašmonoje.
30 Iš Chašmonos išsikėlę, jie sustojo Moseruote.
31 Iš Moseruoto išsikėlę, jie sustojo Bene-jaakane.
32 Iš Bene-jaakano išsikėlę, jie
sustojo Chor-hagidgade.
33 Iš Chor-hagidgado išsikėlę, jie
sustojo Jatbatoje.
34 Iš Jatbatos išsikėlę, jie sustojo
Abronoje.
35 Iš Abronos išsikėlę, jie sustojo
Eceron-gaberyje.
36 Iš Ecerongaberio išsikėlę, jie
sustojo Cino dykumoje, tai yra
Kadėše.
37 Iš Kadėšo išsikėlę, jie sustojo
prie Horo kalno, Edomo pasienyje.
38 Čia užėjo vyskupas Aronas ant
Horo kalno, kaip Viešpats jam buvo
paliepęs ir pasimirė keturiasdešimtais metais Izraelio sūnų iš Egipto
išėjimo penkto mėnesio pirmąją
dieną,
39 sulaukęs 123 metus amžiaus.
40 O kanaaniečių karalius Aradas, kuris Kanaano pietuose gyveno, išgirdo Izraelio sūnus
ateinant.
41 O nuo kalno Horo išsikėlę, jie
sustojo Calmonoje.
42 Iš Calmonos išsikėlę, jie sustojo Pūnone.
43 Iš Pūnon išsikėlę, jie sustojo
Obote.
44 Iš Oboto išsikėlę, jie sustojo
Yje-abaryme, Moabo žemėje.
45 Iš Yje-abarymo išsikėlę, jie
sustojo Dybon-Gade.
46 Iš Dybon-Gado išsikėlę, jie
sustojo Almon-Diblataimoje.
47 Iš Almon-Diblataimos išsikėlę,
jie sustojo Abarymo kalnuose, į
rytus nuo Nebo.
48 Iš Abarymo kalnų išsikėlę, jie
sustojo Moabo laukuose, arti Jordano, ties Jerika.
49 Jie sustojo prie Jordano Moabo
žemėje nuo Bėt-ješimoto iki Abėl-Šitymo.
50 Ir Viešpats kalbėjo su Moze
tuose Moabo laukuose prie Jordano ties Jerika:
51 "Kalbėk su Izraelio sūnumis
ir sakyk jiems, kad perėję Jordaną į Kanaaną,
52 jie pavarytų visus vietinius
gyventojus iš savo akių ir sugriautų jų visus lietuosius paveikslus ir visas alkas,
53 kad jie taip įgavę žemę, joje
gyventų, nes Aš daviau jiems tą
žemę jų nuosavybėn.
54 Tą žemę reikia išdalinti
burtų keliu giminių tarpe. Tie,
kurių daugiau yra, turi daugiau
gauti, tie, kurių mažiau yra, turi
mažiau gauti. Burtų keliu kiekvienas turi gauti pagal savo tėvų
gimines.

55 Bet, jei šios žemės gyventojų neišvarysite iš po savo akių, tai tie, kuriuos jūs paliksite, bus jums erškėčiais jūsų akyse ir dygliais jūsų šonuose ir tie jus spauste spaus žemėje, kurioje gyvensite.
56 Tada Aš padarysiu jums, ką jiems buvau ketinęs daryti.

34

Pažadėtosios Žemės Sienos, Žemės Išdalinimas

1 Ir Viešpats tarė, su Moze kalbėdamas:
2 "Paliepk Izraelio sūnums ir įsakyk jiems, kad ta žemė, kai jūs į Kanaaną įeisite, kuri pereis jūsų nuosavybėn, turi savo sienas turėti.
3 Jūsų pietinė siena eina nuo Cino dykumos pagal Edomą, kuri prasideda ties Druskos jūros kampu.
4 Tada siena pasisuka į pietus iki Akrabymo šlaitų ir eina per Cino dykumą iki Kadėš-Bernėos, iki Chacar-adaro ir tęsiasi iki Acmonos.
5 Ties Acmona ji prieina Egipto upelį ir baigiasi jūra.
6 O vakarų siena bus Viduržemio jūra, pagal jūrą eis vakarų siena.
7 Šiaurinė siena turi būti tokia: tiesiu keliu nuo Viduržemio jūros į Horo kalną.
8 Nuo Horo kalno siena eina tiesiai į Chamato tarpukalnį ir tęsiasi tuo tarpukalniu ligi Cedados.
9 Nuo tos vietos siena eina iki Zifronos ir baigiasi Chacar-Ėnanu. Tai yra šiaurinė siena.
10 Rytinė siena tęsiasi nuo Chacar-Ėnano iki Šefamos.
11 Nuo Šefamos siena eina į Riblą, Aino rytų pusėje. Tada tęsiasi siena Galilėjos ežero rytinėmis atkrantėmis.
12 Toliau siena eina Jordano upe iki Druskos jūros. Tai visa tebūna jūsų žemė su sienomis, kurios eina aplinkui."
13 Ir Mozė tarė, paliepdamas Izraelio sūnums: "Tai yra ta žemė, kurią jūs turite pasidalinti burtų keliu, kurią Viešpats liepė duoti devynioms ir pusei jūsų giminių.
14 Nes Rūbeno sūnūs ir Gado sūnūs bei pusė Menašės giminės jau gavo savo nuosavybę.
15 Tos dvi gimini ir pusė giminės gavo savo nuosavybę Jordano rytų pusėje ties Jerika."
16 O Viešpats tarė, su Moze kalbėdamas:
17 "Tai yra tie vyrai, kurie turi jums išdalinti, vyskupas Eleazaras ir Jošua, Nūno sūnus.
18 Be jų turite imti kiekvienos giminės kunigaikštį žemei išdalinti.
19 O jų vardai yra Kalėbas, Jefunės sūnus iš Jūdos giminės,
20 Šemūėlis, Amyhūdo sūnus iš Simeono giminės,
21 Elydadas, Kislono sūnus iš Benjamino giminės,
22 Bukis, Jaglio sūnus, Dano sūnų kunigaikštis,
23 Chanyėlis, Ėfodo sūnus, Juozėpo sūnaus Menašės sūnų kunigaikštis,
24 Kemūėlis, Šiftano sūnus, Efraymo sūnų kunigaikštis,
25 Elycafanas, Parnako sūnus, Zebulūno sūnų kunigaikštis,
26 Paltyėlis, Acano sūnus, Ysakaro giminės kunigaikštis,
27 Achyhūdas, Šelomio sūnus, Ašėrio giminės kunigaikštis,
28 Pedahėlis, Amyhūdo sūnus, Naftalio giminės sūnų kunigaikštis.
29 Tai yra tie, kuriems Viešpats liepė Izraelio sūnums Kanaano žemėje nuosavybes išdalinti.

35

Levitų Miestai, Pabėgėlių Prieglaudos

1 Ir Viešpats kalbėjo su Moze Moabo laukuose prie Jordano ties Jerika ir tarė:
2 "Paliepk Izraelio sūnums, kad jie iš savo nuosavybių duotų

levitams miestų, kuriuose jie ga-
lėtų apsigyventi.
3 Be to, jie turi duoti levitams
priemiesčius aplink miestus, kad jie
patys miestuose gyventų, o prie-
miesčiuose laikytų savo bandą,
lobį ir visokiausių gyvulėlių.
4 Ganyklos, kurias duosite levi-
tams už miesto sienų, turi tęstis
450 metrų visomis kryptimis.
5 Už miesto matuokite 900 me-
trų į rytus, 900 metrų į pie-
tus, 900 metrų į vakarus ir 900
metrų į šiaurę, palikdami
miestą viduryje. Tai turi būti jų
priemiesčiai.
6 Iš levitams duodamųjų
miestų turi būti 6 prieglaudos
miestai, kad juose galėtų prisi-
glausti, jei žmogų užmušęs.
Su šiais 6 turite jiems dar 42
miestų duoti,
7 kad visų levitams duodamų
miestų būtų iš viso 48 miestai su
priemiesčiais.
8 O turite duoti daugiau nuo tų,
kurie daugiau turi ir mažiau, kurie
mažiau turi Izraelio sūnuose, kiek-
viena giminė turi duoti miestų
levitams pagal joms paskirtąją
nuosavybę."
9 Ir Viešpats tarė, su Moze
kalbėdamas:
10 "Kalbėk su Izraelio sūnumis
ir sakyk jiems, kad jie per Jor-
daną į Kanaano žemę atėję,
11 pasiskirtų prieglaudos mies-
tus, į kuriuos galėtų atbėgti tas,
kuris netyčiomis žmogų ušmušęs
būtų.
12 O tokius miestus turite turėti
dėl keršytojų, kad tam, kuris
žmogų užmušęs, netektų mirti
prieš tai, kol dar nebuvo atvestas
susirinkimo teismo akivaizdon.
13 O tų miestų, kuriuos pa-
skirsite, turi būti šeši prieglaudos
miestai.
14 Tris jų turite paskirti šioje
Jordano pusėje ir tris Kanaano
žemėje.
15 Taip turi būti šie šeši prieglau-
dos miestai Izraelio sūnums ir sve-
timiems ir šeimynai, kurią turite,
kad į juos nubėgtų tas, kuris
netyčiomis žmogų užmušęs.
16 Kas žmogų muša geležimi,
kad šis miršta, tai jis žmogžudystės
kaltas ir turi mirte mirti.
17 Jei jis akmenį meta, kuriuo
žmogų galima užmušti, ir žmogus
nuo to miršta, tai tas žmogžudystės
kaltas ir turi mirte mirti.
18 Jei jį muša medžiu, kuriuomi
galima užmušti, o jis miršta, tai jis
žmogžudystės kaltas ir turi mirte
mirti.
19 Artimiausias kraujo keršytojas
turi tą žmogžudį nužudyti. Kaip
jis mušė, taip ir jį reikia užmušti.
20 Jei kas iš neapykantos žmogų
stumtų ar į jį ką nors mestų
ir tas miršta,
21 arba pykdamas savo kum-
štimis taip muštų, kad miršta, tai
tas turi mirte mirti, kuris mušęs,
kadangi jis žmogžudys ir kraujo
keršytojas turi jį užmušti.
22 O jei netyčiomis pastumtų,
nepykdamas, ar ką mestų į jį
iš nežinių
23 arba akmenį, nuo kurio žmo-
gus mirti gali, o jo nematęs, į jį
meta, kad jis miršta ir nėra jo prie-
šas ir nieko pikto jam nenorėjo,
24 tai turi susirinkimas spręsti, ar
tas, kuris mušęs, ar kraujo keršy-
tojas turi teisybę.
25 Susirinkimas turi tą, kuris
užmušęs, išgelbėti iš kraujo keršy-
tojo rankų ir jį sugrąžinti į
prieglaudos miestą, į kurį jis
nubėgęs buvo ir turi čia pasilikti tol,
kol numirs aliejumi pašventintasis
vyriausias vyskupas.
26 Bet, jei toks žmogžudys išeis
iš prieglaudos miesto ribų, į
kurį jis nubėgęs buvo,
27 o kraujo keršytojas jį pa-
gauna už prieglaudos miesto ribų
išėjusį ir jį užmuša, tai tas ne-
bus jo kraujo kaltas,
28 kadangi jam reikėjo pasilikti
savo prieglaudos mieste ligi vyriau-
sio vyskupo mirties ir tik po vy-
skupo mirties grįžti į savo
namus.
29 Tatai tebūna jums ir jūsų vai-

kams per kartų kartas amžinu
įstatymu, kur tik ir begyvensite.
30 Žmogžudį reikia žudyti
dviejų liudininkų paliudyjimu.
Vieno liudininko nepakanka sielai
mirtimi bausti.
31 Neimkite jokio išsipirkimo iš
žmogžudžio, kadangi jis mirties
kaltas, todėl ir turi mirte mirti.
32 Neimkite jokio išsipirkimo
nubėgusio į prieglaudos miestą,
kad jis į namus nesugrįžtų
prieš vyskupo mirtį
33 ir neišgėdinkite žemės, kurioje
gyvenate, kadangi nesuderinama be
to kraujo, kuris joje kraują
praliejo.
34 Neapibjaurinkite tos žemės,
kurioje gyvenate ir kurioje Aš gy-
venu! Nes Aš esmi Viešpats, Izrae-
lio sūnų tarpe gyvenąsis!"

36

Dukterų Paveldėjimo Teisės

1 Juozėpo sūnų giminės, Me-
našės sūnaus Makyro sūnaus
Gileado šeimos vyresnieji atėjo
ir kalbėjo su Moze Izraelio
sūnų kunigaikščių ir vyriausiųjų
akivaizodoje
2 ir tarė: "Mielasis valdove,
Viešpats liepė, kad žmemė būtų
Izrelio sūnums burtų keliu išda-
linta. O tu, mielas valdove, liepei
Viešpaties vardan mūsų brolio
Celafechado žemę jo dukterims
atiduoti.
3 Jei kas iš Izraelio kitų gimi-
nių sūnų jas veda į žmonas,
tai jų tėviškės sumažėja ta dalimi,
kuri pereina į tą giminę, į ku-
rią jos ištekėjo.
4 O Izraelio sūnų grįžtmečiui
atėjus, tos žemės prisidės prie tų
giminės žemės, kuriose jos
ištekėjusios yra, tuo būdu sumažin-
damos žemę savo giminės, iš kurios
jos kilusios.
5 Mozė išaiškino pagal Viešpa-
ties įsakymą izraelitams. Juozė-
po giminės sūnūs kalbėjo teisybę.
6 Tai yra, ką Viešpats Celafe-
chado dukterims įsakė: Jos te-
teka, kaip joms patinka, tiktai, kad
jos pasiliktų savo tėvo giminėje,
7 kad Izraelio sūnų tėviškės
žemė nepereitų iš vienos giminės
į kitą ir kad kiekvienas Izraelio
sūnų turi pasilikti savo tėvų
giminėje.
8 Ir dukterys, turinčios nuo-
savybę savo tėvų giminėje, turi
ištekėti savo tėvo giminėje, kad
paveldėtasis lobis pasiliktų tėvo
giminėje,
9 kad tėviškės žemė nepereitų
iš vienos giminės į kitą, bet pa-
siliktų Izraelyje savo tėvų
giminėje."
10 Kaip Viešpats Mozei buvo
liepęs, taip padarė Celafechado
dukterys:
11 Machla, Tirca, Chogla, Milka
ir Noa ir jos ištekėjo savo tėvo bro-
lių šeimose,
12 Juozėpo sūnaus Menašės gi-
minėje. Taip pasiliko jų tėvo
turtas jų šeimos nuosavybėje.
13 Tai įstatymai ir nuostatai,
kuriuos Viešpats davė Mozei Izrae-
lio sūnums Moabo laukuose prie
Jordano, ties Jerika.

PAKARTOTO ĮSTATYMO ARBA PENKTOJI MOZĖS KNYGA

1

Dievo Dovanos, Izraelio Žmonių Nedėkingumas

1 Šitie yra žodžiai, kuriuos Mozė
kalbėjo visam Izraeliui dykumoje,
Jordano rytų pusės laukuose ties
Raudonąja jūra tarp Parano,
Topėlio, Labano, Chacėroto ir
Dyzahabo,
2 vienuolika dienų kelio nuo
Chorėbo, Sėyro kalnų keliais ligi
Kadėš Barnėos.
3 Atsitiko, kad keturiasdešim-
tais metais, vienuoliktojo mėnesio
pirmąją dieną Mozė kalbėjo
su Izraelio sūnumis ir pasakė jiems
visa, ką Viešpats jam buvo liepęs
pasakyti,
4 kai jis amoriečių karalių
Sychoną, Chešbone gyvenantį,
nugalėjęs buvo, kartu ir Bašano
karalių Ogą, kuris Aštarote ir
Edrejyje gyveno.
5 Rytų pusėje Jordano, Moabo
žemėje, Mozė pradėjo išaiškinti
įstatymą, tardamas:
6 "Prie Chorėbo kalno sakė
mums Viešpats, mūsų Dievas—
jūs jau ilgai gana gyvenote prie šio
kalno,
7 kelkitės ir pasukite į amorie-
čių kalnus ir visas jų apylinkes,
atkalnes ir pakalnes, į pietus, į
pajūrį, Kanaano žemėje, ligi Li-
bano, iki upės, didžiosios Eufrato
upės.
8 Štai, čia jums duodamoji žemė
prieš pat jūsų akis. Eikite ir pa-
siimkite ją, kurią Viešpats jūsų
tėvams Abraomui, Izaokui ir
Jokūbui, prisiekdamas pažadėjo po
jų būsiantiems vaikams duoti.
9 Tuomet aš jums tariau, kad aš
vienas jūsų valdyti negaliu,
10 kadangi Viešpats, jūsų Die-
vas, taip padaugino, kad šiandien
jūsų yra tokia daugybė, kaip
žvaigždžių danguje.
11 Tepadaro Viešpats, jūsų Die-
vas, dar daug tūkstančių daugiau
ir telaimina jus, kaip pažadėjęs!
12 Kaip įstengčiau aš vienas to-
kią naštą, vargą ir tokius gin-
čus panešti?
13 Parinkite man išmintingus,
protingus ir patyrusius vyrus is savo
giminių, kuriuos aš jums valdo-
vais įstatysiu.
14 Tai jūs man pritarėte, saky-
dami, kad tai gera mintis, ką aš
esu apsiėmęs padaryti.
15 Tai aš ėmiau išmintingus ir pa-
tyrusius iš jūsų giminių ir pa-
skyriau juos būti jūsų tūkstančių,
šimtų, penkių dešimčių, de-
šimčių valdovais.
16 Ir liepdamas tada jūsų teisė-
jams, sakiau, kad gerai ištardytų
savo brolius, teisingai teisdami savo
brolius, o ir svetimuosius.
17 Teisdami, nedarykite jokio
skirtumo tarp vargšo ir turtuolio,
išklausydami vieną ir kitą. Ne-
bijokite jokio žmogaus, kadangi jūs
teismą darote Dievo vietoje. O jei
kuri byla jums per sunki būtų, tai
tą perduokite man, kad aš ją
išklausyčiau.
18 Taip aš jums tada įsakiau
visa, ką jūs daryti turėjote.
19 Palikę Chorėbą, mes kelia-
vome per didelę ir baisingą dy-
kumą, kurią jūs matėte pakelyje
į amoriečių kalnus, kaip Vieš-
pats, mūsų Dievas buvo liepęs ir
atvykome iki Kadėš Barnėos.
20 Ten aš sakiau jums, kai jūs
atėjote prie amoriečių kalnų,
kuriuos mums Viešpats, mūsų
Dievas, atiduos:
21 "Pažvelkite į tą žemę, ku-
rią jums Viešpats, jūsų Dievas,
jums duoda. Keliaukite į ją ir
užimkite ją, kaip Viešpats jūsų
tėvų pažadėjęs yra. Nebijokite ir
nesileiskite nė vieno įsibauginami.
22 Tai jūs visi, pas mane atėję,

sakėte, kad pirma nusiųstume vy-
rus tą žemę apžiūrėti, kad žino-
tume, kuriais keliais keliautume ir
į kuriuos miestus žygiuotume.
23 Tai man patiko ir aš pasirinkau
dvylika vyrų, po vieną iš kiek-
vienos giminės.
24 Jie išvyko ir užėjo ant kalnų
ligi Eškolo upelio ir apžiūrėjo žemę
25 ir parsinešė vaisiaus tos žemės
ir patvirtino, kad ta žemė gera, ku-
rią Viešpats mums davęs,
26 bet jūs nebuvote Viešpaties,
savo Dievo žodžiams paklusnūs ir
nenorėjote žygiuoti
27 ir murmėdami savo palapinėse
pasiteisinote, kad Viešpats ant
mūsų supykęs ir todėl iš Egipto
išvedęs, kad mus atiduotų į
amoriečių rankas ir mus
išnaikintų.
28 Jūs pasisakėte, kad biją ir
neesą prasmės į ten žygiuoti,
kadangi ana tauta esanti didesnė ir
jie visi esą augšto ūgio, kad jų
miestai esą galingi ir iki dangaus
užmūryti, o dargi jiems tekę ir En-
ako milžinus pamatyti.
29 Bet aš jums sakiau, kad jūs
nenusigąstumėte ir jų
nebijotumėte.
30 Viešpats, jūsų Dievas keliaus
pirm jūsų ir kariaus už jus, kaip
Jis tatai Egipto žemėje jums matant
padarė
31 ir kaip jūs dykumoje pergy-
venote, kai Viešpats jus, jūsų
Dievas kaip žmogus savo sūnų
nešiojo visais keliais, kuriais tik ke-
liavote, kol atėjote į šią vietovę.
32 Vis dėlto jūs nepasitikėjote
Viešpačiu, savo Dievu,
33 kuris pirm jūsų ėjo, jums ke-
lią rodydamas, kur jums reikia
sustoti, naktį ugnimi, dieną de-
besies stulpu.
34 O išgirdęs, Viešpats, jūsų
pasiskundimus, supyko Jis ir tarė
prisiekdamas,
35 kad nė vienas šios nelabosios
giminės nematysiąs anos gerosios
žemės, kurią Jis tėvų tėvams
buvo pasižadėjęs duoti
36 ir kad tiktai Kalėbas matysiąs
tą žemę, Jefunės sūnus, ir kad Jis
ją jam duosiąs ir jo vaikams,
kadangi jis buvo tą žemę per-
vaikščiojęs ir Viešpatį ištikimai
sekęs.
37 O dėl jūsų Viešpats ir ant
manęs supyko ir pasakė, kad ir aš
į tą žemę neįeisiąs.
38 Bet Jošua, Nūno sūnus, tavo
tarnas įeisiąs ir kad aš turįs
jį padrąsinti, kadangi jis išda-
linsiąs izraelitams tėviškę.
39 Ir jūsų vaikai, apie kuriuos
jūs sakėte, kad būsią išplėšti ir
jūsų sūnūs, tie, kurie šiandien dar
pikto nuo gero neatskiria, tie
įeisią ir jiems Jis duosiąs tą
žemę ir jie ją pasiimsią.
40 O jūs pasisukite ir keliaukite
į dykumą keliu prie švendrių
jūros.
41 Tai jūs man prisipažinote, kad
jūs nusidėjote prieš Viešpatį ir kad
jūs norį žygiuoti ir kariauti, kaip
Viešpats, mūsų Dievas mums
liepęs buvo. Kai jūsų kiekvienas
buvo apsiginklavęs ir buvo bežy-
giuojąs į kalnus,
42 tai tarė man Viešpats, kad aš
jums pasakyčiau nebežygiuoti ir
nebekariauti, kad nebūtumėte iš-
mušti savo priešų, kadangi Vieš-
pats nebeesąs jūsų tarpe.
43 Nors aš jums tai pasakiau, tai
tačiau jūs manęs neklausėte ir ne-
paklusote Viešpaties žodžiams ir
savimi pasitikėdami, jūs užėjote ant
kalno.
44 Tai išžygiavo prieš jus kal-
nuose gyveną amoriečiai ir nu-
varė jus lyg bitės ir mušė jus nuo
Sėyro iki Chormos, besivydami.
45 Kai jūs sugrįžote, tai jūs
verkėte Viešpaties akivaizdoje. Bet
Viešpats nenorėjo jūsų balso gir-
dėti ir jūsų neišklausė.
46 Taip jūs pasilikote Kadėše
ilgą laiką."

2

Amoriečių Nugalėjimas

1 Tai mes pasisukome ir žygia-
vome link švendrių jūros, kaip

Viešpats man sakęs ir ilgą laiką
keliavome aplink Sėyro kalnus.
2 Ir Viešpats tarė man:
3 "Jau gana aplink tą kalnyną keliavote, pasisukite į
šiaurę
4 ir tark žmonėms įsakydamas
—jūs eisite per savo brolio sūnų
žemę, Sėyre gyvenančių ir jie
bijosis jūsų. Bet gerai
pasisaugokite,
5 kad su jais nekariautumėte, nes
Aš neduosiu jums jų žemės nė
pado platumo, kadangi Sėyro kalnus Aš esu atidavęs Ėsavo sūnų
nuosavybėn.
6 Maistą sau turite iš jų pirkti,
kad turėtumėte ko valgyti, o vandenį taip pat už pinigus, kad
gertumėte."
7 Nes Viešpats, tavo Dievas,
laimino visus tavo rankų darbus.
Jis aprūpino tave, tau keliaujant per
šią didelę dykumą ir 40 metų
Viešpats, tavo Dievas buvo su
jumis, kad jums nieko nepritrūko.
8 O kai mes savo brolio Ėsavo
sūnų žemę perkeliavome, kurie
Sėyro kalnuose gyveno, Ėlato ir
Eceon Gaberio keliais, tai pasukome mes Moabo dykumos keliais.
9 Tai tarė Viešpats man—
neskriauskite ir nekariaukite prieš
juos, kadangi jų žemės Aš jums
neduosiu, bet atiduosiu Arą Loto
ainių nuosavybėn.
10 Kitą kartą gyveno toje žemėje ėmiečiai, kurie buvo stiprūs,
augšto ūgio žmonės, galinga tauta.
11 Jie buvo laikomi milžinais, kaip
ir enakiečiai. O moabiečiai vadino
juos ėmiečiais.
12 Sėyre kitą kartą gyveno
oriečiai, kuriuos Ėsavo sūnūs pirm
savęs išvarė ir juos išnaikino ir jų
vietoje apsigyveno, kaip ir izraelitai
su savo nuosavybėmis pasielgė,
kurią Viešpats jiems davė.
13 Taigi pakilkite ir persikelkite
per Zaredo upelį—ir mes
persikėlėme.
14 Bet nuo to laiko, kai Kadėš-Barnėą apleidome ir per Zaredo
upelį persikėlėme, praėjo 38 metai, kad visi kariautojai stovykloje,
kaip Viešpats minėjo, jau išmirę
buvo.
15 Viešpaties ranka buvo prieš
juos tol, kol jų nė vieno gyvo nebeliko stovykloje.
16 O kai tų vyrų nebebuvo ir
jie visi iš žmonių tarpo išmirę
buvo,
17 kalbėjo Viešpats su manimi,
tardamas:
18 "Šiandien tu keliausi per
Moabo žemę pro Arą
19 ir priartėsi prie Amono sūnų
ir tu jiems nieko nedaryk ir nekariauk prieš juos, nes jų žemės jūs
nieko negausite, kadangi Aš ją
Loto sūnų nuosavybėn atidaviau."
20 Tas kraštas buvo laikomas
milžinų kraštu, kadangi kitą
kartą milžinai jame gyveno,
kuriuos amoniečiai camcumiečiais
vadindavo.
21 Tai buvo didelė, stipri ir augšto
ūgio tauta, kaip enakiečiai. Viešpats juos išnaikino pirm jų ir leido
jiems jų žemę užimti, kad jų vietoje gyventų,
22 kaip Jis su Ėsavo sūnumis,
Sėyro kalnuose gyvenančiais pasielgė, oriečius dėl jų išnaikindamas ir jų žemę jiems duodamas
apsigyventi, kad jie jų vietoje čia
gyventų iki šiai dienai.
23 O kaftoriečiai pakilo iš Kaftoro ir išnaikino aviečius, kaimuose
iki pat Gazos gyvenančius ir apsigyveno jų vietose.
24 Pasikelkite ir keliaukite per
Arnono upelį. Štai, Aš padaviau
amoriečių karalių iš Chešbono
su jo žemėmis į jūsų rankas.
Eikite, kariaukite prieš jį ir pradėkite tai pasisavinti.
25 Šiandien Aš pradėsiu ir imsiu
daryti, kad visi žmonės tavęs bijotų ir išsigąstų po visu dangumi, kad apie tave išgirdę
pabūgtų ir alptų iš baimės dėl
tavo atėjimo.
26 Tai aš išsiunčiau pasiuntinius
iš Kedemoto dykumos į Chešboną karaliui Sichonui, draugiškais žodžiais prašydamas:

27 "Aš noriu per tavo kraštą ke-
liauti, nenukrypdamas nuo vieške-
lio nei dešinėn, nei kairėn,
28 maistą man parduosi už pi-
nigus, kad valgyčiau ir vandens už
pinigus, kad gerčiau, tik leisk mums
pėstiems perkeliauti,
29 taip, kaip Esavo sūnūs padarė,
kurie Sėyre gyvena ir moabiečiai
Are, kol pereisime per Jordaną
į tą šalį, kurią mums Vieš-
pats, mūsų Dievas atiduos.
30 Chešbono karalius Sychonas
nenorėjo mūsų praleisti. Nes
Viešpats, tavo Dievas, užkietino jo
sielą ir padarė jo širdį labai
piktą kad jį tau į tavo rankas
perduotų, kas tada ir atsitiko.
31 Ir Viešpats tarė man: "Štai, Aš
pradėjau Sychoną ir jo žemę per-
leisti į tavo rankas, pradėkite jį
užkariauti ir užimti jo žemę."
32 Ir Sychonas išėjo su visais savo
žmonėmis mums priešais kariauti
ties Jaca.
33 Bet Viešpats, mūsų Dievas
atidavė jį mums, kad mes jį nu-
galėjome ir jo vaikus ir visus jo
žmones.
34 Tuomet mes užėmėme visus jo
miestus ir nužudėme visus juose
esančius vyrus, moteris ir vaikus,
nė vieno gyvo nepalikdami.
35 Tiktai jų galvijus mes sau
pasilaikėme ir jų turtą mies-
tuose, kuriuos užėmėme,
36 pradedant nuo Aroerio mies-
telio, kuris netoli nuo Arnono upe-
lio yra ir visi miestai slėnyje iki pat
Gileado negalėjo nuo mūsų apsi-
ginti, kadangi Viešpats visus juos
mums atidavė.
37 Tik į Amono sūnų žemę
nenuvykome, nei į Jaboko slėnio
sritį, nei į kalnų miestus, nei
į tas vietas, kurias Viešpats, mums
mūsų Dievas uždraudęs buvo.

3

Bašano Karaliaus Ogo Pralaimėjimas

1 Tada mes pasukome ir kelia-
vome keliu į Bašaną. O Bašano
karalius Ogas išėjo su savo vyrais
ties Edrejumi su mumis kariauti.
2 Bet Viešpats man tarė: "Ne-
bijok jo, nes visus jo vyrus ir jį
patį su jo žeme atidaviau į tavo
rankas ir tu turi jam daryti taip, kaip
tu amoriečių karaliui Sychonui esi
padaręs.
3 Taip perdavė mums Viešpats,
mūsų Dievas ir Bašano karalių
Ogą į mūsų rankas su visais
jo žmonėmis, kad mes jį nugalė-
jome ir jo nė vienas neišbėgo.
4 Taip mes tuomet laimėjome vi-
sus jo miestus. Ir nebuvo nė vieno
miesto, kurio mes nuo jo nebūtume
atėmę, 60 miestų, visą Argobo
šalį, Bašano karaliaus Ogo
karalystę.
5 Visi šie miestai buvo apgink-
luoti su augštais mūrais, vartais ir
užkaištais, bet buvo ir labai daug
miestelių be mūrų
6 ir nužudėme juos, taip pat pa-
darydami su jais, kaip su Chešbono
karaliumi Sichonu padarėme, nu-
žudydami visus miestuose esančius
vyrus, moteris ir vaikus.
7 Bet galvijus ir turtą iš
miestų sau pasilaikėme.
8 Taip mes pasiėmėme tuomet
žemę iš dviejų amoriečių ka-
ralių Jordano rytų pusėje, nuo
Arnono slėnio iki Chermono kalno,
kurį
9 sidoniečiai Sirionu vadina, o
amoriečiai Seniru,
10 visus miestus lygumoje ir
visą Gileado kraštą ir visą
Bašano sritį, visą žemę iki Sal-
kos ir Edrejo, Bašano karaliaus Ogo
miestus.
11 Nes iš milžinų tik vienas ka-
ralius Ogas iš Bašano buvo likęs.
Štai, jo geležinė lova yra Amono
sūnų Rabato mieste, 9 mastų
ilga, 4 mastų plati, matuojant vy-
riškio alkūne.
12 Tą žemę mes tuomet nuga-
lėjome, pradedant nuo Aroėrės, ku-
ris yra prie Arnono ir pusę Gileado
kalnų su jų miestais aš daviau
rūbeniečiams ir gadiečiams.
13 Bet antrąją pusę Gileado

kalnų aš daviau su karaliaus Ogo
žeme pusei Menašės giminės, visą
Argobos sritį. Visas Bašanas va-
dinamas milžinų kraštu.
14 Jayras, Menašės sūnus, pa-
siėmė visą Argobo sritį ligi Ge-
šūrio ir Maakato sienų ir jis
praminė Bašano sodybas savo,
Jayro vardais, iki šiol užilikusiais.
15 O Makyrui daviau Gileado
žemę.
16 Rūbeniečiams ir gadiečiams
daviau dalį Gileado žemės iki Ar-
nono upės vidurio kuriuo eina siena
iki Jaboko upės, kur yra Amono
sūnų siena.
17 Be to ir laukus ir Jordaną,
kuris sieną sudaro nuo Kinereto
iki Mirties jūros pietuose ir iki Pis-
gos kalno papėdės, rytuose.
18 Tuomet aš daviau jums šį
įsakymą: "Viešpats jūsų Die-
vas davė jums galimybę šią žemę
pasiimti. Taigi nužygiuokite gink-
luoti pirm savo brolių izraelitų,
kurie kareiviai esate,
19 palikdami savo moteris, vaikus
ir galvijus, o žinau jus daugybę gal-
vijų turinčius miestuose, kuriuos
aš jums daviau tol,
20 kol Viešpats ir jūsų broliams
duos atsiilsėti, kaip ir jums, kad ir
jie gautų tą žemę, kurią jums
Viešpats, jūsų Dievas duos ana-
pus Jordano. O tada vėl sugrįšite
į savo tėviškę, kurią aš jums
daviau."
21 Ir Jošuai aš liepiau tuomet,
tardamas: "Tu savo akimis matei,
ką Viešpats jūsų Dievas padarė
šiem dviem karaliam. Tą patį
padarys Viešpats ir kitoms karalys-
tėms ten, kur jūs nueisite.
22 Nesibijokite jųjų, nes Vieš-
pats jūsų Dievas, kariauja už jus."
23 Ir tuomet aš meldžiausi Vieš-
paties, tardamas:
24 "Viešpatie, Dieve, Tu pradėjai
parodyti Savo tarnui Savąją
šlovę ir galingąją ranką. Kur
tu rasi tokį Dievą, danguje, ar
žemėje, kuris yra taip galingas ir
galėtų tokius didelius žygius
atlikti?
25 Leisk man eiti pasižiūrėti tos
gerosios žemės anoje pusėje Jor-
dano, tų gerųjų kalvų ir
Libano."
26 Bet Viešpats buvo supykęs ant
manęs dėl jūsų ir neišklausė
manęs, tardamas: "Užteks tau,
daugiau apie tai nebekalbėk!
27 Užkopk į Pisgos kalno vir-
šūnę ir pažvelk į vakarus, į
šiaurę, į rytus ir į pietus ir pasi-
žiūrėk savo akimis, bet per Jorda-
ną tu nepereisi.
28 Duok Jošuai savo nurodymus,
jį padrąsindamas, kad jis nebi-
jotų, nes jis ves žmones per Jor-
daną ir jis išdalins jiems žemę,
kurią tu matysi."
29 Taip mes pasilikome slėnyje ties
Bethpeoro miesteliu.

4

Pagraudenimas Viešpaties
Įsakymų Klausyti

1 "Taigi dabar klausyk, o Izraeli,
įsakymų ir nurodymų, ku-
riuos aš jums aiškinu, kad juos vyk-
dytumėte ir išliktumėte gyvi ir
įeitumėte į tą kraštą ir jį
nugalėtumėte, kurį Viešpats,
jūsų tėvų Dievas jums duoda.
2 Jūs neturite nieko bepridėti prie
šių įsakymų, kuriuos aš jums
perdaviau ir nieko neatimkite,
bet laikykite savo Viešpaties
įsakymus, kuriuos aš jums daviau.
3 Jūs matėte patys savo akimis,
ką Viešpats padarė Baal-Peorui,
nes visus Baal-Peoro sekėjus Vieš-
pats, tavo Dievas, išnaikino iš jūsų
tarpo.
4 O jūs, kurie sekėte Viešpatį,
savo Dievą, visi dar gyvi tebe-
esate iki šiai dienai.
5 Štai, aš jums aiškinau
įsakymus ir nuostatus, kaip Vieš-
pats man buvo liepęs, kad taip da-
rytumėte toje žemėje, į kurią
įeisite, ją sau pasisavinti.
6 Taigi laikykite juos ir taip pa-
sielkite, nes tai bus jums išmintis ir
protas visų žmonių akivaizdoje,
kurie girdėję visus šiuos

įsakymus, turės sakyti—kokia tai
išmintis ir koks protas šios garbin-
gos tautos!—
7 Nes, kur yra tokių gar-
bingų žmonių, kuriuos Dievas
taip aplanko, kaip Viešpats, mūsų
Dievas, kas kartą, kai tik mes Jo
prašome?
8 Kur yra tokia gerbtina tauta,
kuri turėtų tokius teisingus
įsakymus, bei nuostatus, kaip ši-
tas visas įstatymas yra, kurį aš
jums šiandien pristatau?
9 Taigi saugokite ir sergėkite
savo sielą ir neužmirškite tų
įvykių, kuriuos patys savo aki-
mis matėte ir kad tų iš savo
širdies neišleistumėte, bet
perduotumėte savo vaikams ir
vaikų vaikams,
10 ypatingai tą dieną, jums
esant Dievo akivaizdoje prie Cho-
rėbo, kai Viešpats man sakė—su-
šauk Man žmones, kad jie Mano
žodžių girdėtų ir išmoktų
Manęs bijoti šioje žemėje visą
savo gyvenimą ir taip pat savo
vaikus mokytų.
11 Ir jūs atėjote ir stovėjote kalno
papėdėje ir kalnas buvo apsuptas
tirštų debesų bei juodų dūmų
ir degė iki padangių
12 ir Viešpats kalbėjo iš ugnies su
mumis. Jūs girdėjote Jo balsą, bet
Jo pavidalo nematėte, o tik Jo žo-
džius girdėjote.
13 Jis suteikė jums Savo san-
dorą, kurios liepė jums laikytis,
būtent, tų dešimties įsakymų,
kuriuos įrašė į dvi akmens
lenteli.
14 Ir Viešpats įsakė man tuo-
met, kad aš jus mokyčiau tų
įsakymų ir nuostatų, kad pa-
gal tuos pasielgtumėte žemėje,
į kurią nužygiuosite, ją
nugalėdami.
15 Taigi tesisaugoja rūpestingai
kiekvienas jūsų savo sielą, ka-
dangi, tą dieną, kurią Vieš-
pats su jumis kalbėjo iš ugnies
Chorėbe, jūs nematėte jokio
pavidalo,
16 kad nenusikalstumėte, pasi-
darydami sau kokį paveikslą,
vyro ar moters,
17 ar žemės galvijo, ar paukščio
po dangumi,
18 ar kirmėlės žemėje, ar žuvies,
giliai vandenyje
19 ir pažvelgę dangun, pamatę
saulę, mėnulį, žvaigždes, visą
dangaus daugybę, neatsimestu-
mėte, juos garbindami ir jiems tar-
naudami, kuriuos Viešpats esti
davęs visiems žmonėms, po dan-
gumi esantiems.
20 Bet jus Viešpats priėmė ir
išvedė iš geležinės krosnies, tai yra
Egipto, kad Jo žmonėmis būtu-
mėte, kaip jūs šiandien esate.
21 Ir Viešpats taip supyko ant
manęs dėl jūsų pasielgimo, kad Jis
prisiekė manęs neleisti per Jor-
daną įeiti į tą gerąją
žemę, kurią Viešpats, jūsų Die-
vas, duos jūsų nuosavybėn.
22 Bet aš turiu numirti šioje že-
mėje, per Jordaną neperėjęs. Bet
jūs pereisite ir tą gerąjį
kraštą nugalėsite.
23 Taigi, žiūrėkite, kad su Vieš-
pačiu padarytosios sandoros neuž-
mirštumėte ir paveikslo kokio
pavidalo nepasidirbtute, kaip Vieš-
pats jūsų Dievas įsakęs yra.
24 Nes Viešpats, jūsų Dievas yra
ėdanti ugnis ir labai griežtas Dievas.
25 Kai jums vaikai ir vaikų vai-
kai užgims ir jūs toje žemėje apsi-
bjaurinsite nuodėmėmis, čia
begyvendami, ir pasidarydami sau
paveikslus kokio nors pavidalo ir
piktai pasielgdami Jo akivaizdoje,
jį įpykinsite,
26 tai aš tokią dieną pašauk-
siu liudininkais prieš jus dangų bei
žemę, kad jūs greitai išnyksite iš
tos šalies, į kurią jūs einate per
Jordaną, kad ją nugalėtumėte.
Jūs tokiu atveju joje neilgai tepasi-
liksite ir būsite išnaikinti.
27 Ir Viešpats išsklaidys jus po
tautas, kad jūsų tik mažas būrelis
bepasiliks pagonyse, į kuriuos jus
Viešpats išvarys.

28 Ten jūs tarnausite dievaičiams,
kurie žmonių rankomis padaryti,
medžiams, akmenims, kurie nei
mato, nei girdi, nei valgo, nei
užuodžia.
29 O jei jūs čia pat Viešpaties,
savo Dievo ieškosite, tai Jį surasite, jei visa siela ir visa širdimi Jį
ieškosite.
30 Kai jus sielvartas kankins ir visi šie vargai užklups, tai paskučiausiomis dienomis jūs sugrįšite prie
Viešpaties, savojo Dievo, ir Jo
klausysite.
31 Nes Viešpats, tavo Dievas yra
gailestingas Dievas. Jis tavęs neapleis ir tavęs neišnaikins, neužmiršdamas Savo sandoros, su priesaika
tavo tėvams pažadėtosios.
32 Tad pasiteiraukite praėjusiose
gadynėse, prieš jūsų laikus, nuo
tos dienos, kai Viešpats žemėje
žmones sutvėrė, nuo vieno dangaus
krašto iki kito, ar bent kada nors
kas nors panašaus įvyko, ar bent
kas nors apie tai būtų girdėjęs.
33 Kuri tauta yra girdėjusi Viešpatį kalbantį iš ugnies, kaip tu
girdėjai ir tačiau gyva išlikai?
34 Ar yra koks dievas mėginęs eiti
po tautas ir išsirinkti sau vieną iš
jų mėginimais, stebuklais, ženklais, kovomis, galinga ranka, ištiestomis rankomis, kaip tai Viešpats,
jūsų Dievas, visa tai yra daręs dėl
jūsų Egipte, jums matant?
35 Tu tai matei, kad žinotumei
Viešpatį, vienintelį Dievą esantį, o ne kitą.
36 Iš dangaus Jis davė tau Savo
balsą girdėti, kad tave sudraustų ir ant žemės Jis parodė
Savo didžiąją ugnį ir iš ugnies
tu girdėjai Jo žodžius,
37 kadangi Jis tavo tėvus mylėjo
ir jų vaikus po jų išsirinko ir Savo
veidu tave išvedė didinga galia iš
Egipto,
38 kad pirm tavęs išvarytų didelius žmonių pulkus, galingesnius už tave, kad tau jų žemę
duotų ir tave įvestų į tėviškę, kaip
tai dabar vyksta.
39 Atmink ir įsisąmonink
šiandien, kad Viešpats yra Dievas
augštai danguje ir žemėje žemai ir
kad kito nėra,
40 kad tu vykdytumei jo nuostatus ir įsakymus, kuriuos aš tau
šiandien perduodu, kad tau ir tavo
vaikams po tavęs gerai sektųsi ir
ilgai gyventumei šioje žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau
amžiams atiduoda."
41 Tai paskyrė Mozė tris miestus
Jordano rytų pusėje,
42 į kuriuos galėjo nubėgti žmogus, netyčia žmogų užmušęs, kuris su juomi prieš tai piktuoju
nebuvęs. Toks turi bėgti į vieną
šių miestų, kad gyvas išliktų.
43 Jis paskyrė Becerį dykumos
lygumoje Rūbenui, Ramotą Gileade Gadui ir Golaną Bašane
Menašei.
44 Tai yra įstatymas, kurį
Mozė Izraelio sūnums paskelbė.
45 Tai yra įsakymai, įstatymai
ir nuostatai, kuriuos Mozė paskelbė Izraeliui, jiems iš Egipto
išsikėlus,
46 Jordano rytų pusėje, slėnyje
ties Bėthpeoru Chešbone gyvenančio amoriečio karaliaus Sychono
krašte, kurį Mozė su Izraelio sūnumis nugalėjo, kai jie iš Egipto
buvo išsikėlę
47 ir užėmė jo žemę, o be to ir
Bašano karaliaus Ogo žemę,
abiejų amoriečių karalių, buvusių rytų Jordano pusėje,
48 nuo Aroėro, Arnono upės
kranto iki Siriono, tai yra Chermono kalno,
49 ir visą Jordano slėnio rytų
pusę iki jūros prie pat Pisgos kalno
papėdės.

5

Dievo Įsakymų Pakartojimas

1 Ir Mozė susišaukė visus izraelitus ir tarė jiems: "Klausyk Izraeli,
šių įsakymų ir nuostatų, kuriuos aš jums šiandien girdint skel-

biu. Išmokite juos ir pagal juos
pasielkite.
2 Viešpats, mūsų Dievas, padarė Chorėbe sandorą su mumis.
3 Ir ta sandora buvo padaryta ne
su mūsų tėvais, bet su mumis, kurie mes iki šiai dienai gyvi išlikome.
4 Viešpats kalbėjo veidas į
veidą su jumis iš ugnies ant kalno.
5 Tuomet aš stovėjau tarp Viešpaties ir tarp jūsų, kad Dievo žodį apsakyčiau, nes jūs bijojotės ugnies ir nelipote į kalną. Ir Jis tarė:
6 Aš esmi Viešpats, tavo Dievas, išvedęs tave iš Egipto žemės, iš vergovės namų.
7 Neturėk kitų dievų be Manęs.
8 Nesidaryk jokių paveikslų ko nors, kas yra danguje augštai, ar žemai žemėje, ar giliai vandenyje.
9 Nenusilenk jiems ir netarnauk jiems. Nes Aš esmi Viešpats, tavo Dievas, dėl nuodėmių labai pykstąs Dievas, kuris tėvų nusikaltimus paieškau vaikuose į jų trečiąją ir ketvirtąją kartą tų, kurie Manęs nekenčia
10 ir suteikiu Savo gailestingumą daugeliui tūkstančių tų, kurie Mane myli ir laikosi Mano įsakymų.
11 Neminėk be reikalo vardo Viešpaties, savo Dievo, nes Viešpats nepaliks nenubausto to, kuris be reikalo mini Jo vardą.
12 Šventąją dieną turi švęsti, kad ji tau šventa būtų, kaip Viešpats, tavo Dievas tau įsakęs yra.
13 Šešias dienas turi dirbti ir visus darbus atsilikti.
14 Bet septintoji diena yra Viešpaties, tavo Dievo poilsio diena, kurią nė jokio darbo neturi dirbti, nei tavo sūnus, nei tavo duktė, nei tavo bernas, nei tavo tarnaitė, nei tavo jautis, nei tavo asilas, nei joks tavo galvijų, nei tavo ateivis, pas tave sustojęs, kad tavo bernas ir tavo tarnaitė atsiilsėtų taip, kaip ir tu.
15 Nes tu turi atsiminti, kad ir tu bernu buvai Egipto žemėje ir kad Viešpats, tavo Dievas, tave iš jos išvedęs galinga ranka ir ištiestu petimi. Todėl liepė tau Viešpats, tavo Dievas tau švęsti šventąją dieną.
16 Gerbk savo tėvą ir savo motiną, kaip Viešpats tavo Dievas tau įsakęs yra, kad ilgai gyventumei ir tau gerai pasisektų toje žemėje, kurią tau Viešpats, tavo Dievas, duoda.
17 Neužmušk.
18 Nepaleistuvauk.
19 Nevok.
20 Neliudyk neteisingai prieš savo artimą.
21 Neužsigeisk savo artimo moters, namų, ūkio, tarno, tarnaitės, jaučio, asilo, ar kas tik jo būtų.
22 Tai yra žodžiai, kuriuos Viešpats kalbėjo visam jūsų susirinkimui iš ugnies ir debesies tamsumo ant kalno stipriu balsu, įrašydamas tai ant dviejų akmens lentelių, nieko nepridėdamas, kurias Jis man davė.
23 O kai balsą iš tamsumos girdėjote ir kalną matėte ugnimi degantį, tai jūs valdovai savo giminių ir jūs vyresnieji man prisiartinote
24 ir tarėte: "Štai Viešpats, mūsų Dievas, davė mums Savo šlovę regėti ir Savo garbingąją galybę ir mes Jo balsą iš ugnies girdėjome. Šiandien pamatėme Dievą su žmonėmis kalbantį ir juos vis dėlto gyvus pasiliekančius.
25 O kam mums dabar mirti ir sudegti didžioje ugnyje? Jei taip Viešpaties balsą toliau girdėsime, tai numirsime.
26 Kuri žmogaus būtybė yra girdėjusi kada nors Dievą kalbantį iš ugnies, kaip mes, ir gyva išlikusi?
27 Tad nueik ir įsiklausyk visus mūsų Viešpaties Dievo žodžius, kuriuos Jis pasakys ir tada mums pranešk. Visa, ką Viešpats, mūsų Dievas tau pasakys, mes klausysime ir padarysime.
28 Ir kai Viešpats girdėjo jūsų žodžius, kuriuos su manimi kalbėjote, tarė Jis man: "Aš girdėjau šių žmonių kalbą, ką jie su tavimi kalbėjo ir jų kalba buvo gera.

29 O kad jie tokią širdį turėtų ir Manęs prisibijodami, vykdytų Mano įsakymus visą savo gyvenimą, kad jiems ir jų vaikams pasisektų per amžius!
30 Eik ir pasakyk jiems, kad jie eitų namuon į savo pastoges.
31 Bet tu turi pasilikti čia Mano akivaizdoje, kad Aš su tavimi kalbėčiau apie visą įstatymą, įsakymus ir nuostatus, kurių tu juos turi mokyti, kad pagal juos elgtųsi toje žemėje, kurią Aš duosiu jų nuosavybėn.
32 Taigi žiūrėkite, kad taip darytumėte, kaip jums Viešpats, jūsų Dievas, įsakęs yra, nenukrypdami, nei dešinėn, nei kairėn.
33 Bet vaikščiokite visais tais keliais, kuriuos jums Viešpats, jūsų Dievas įsakęs yra, kad gyvi išliktumėte ir kad jums gerai pasisektų ir kad toje žemėje ilgai gyventumėte, kurią jūs užimsite."

6

Dievo Meilės, Pirmojo Įsakymo Išaiškinimas

1 O šie yra įstatymai, įsakymai ir nuostatai, kuriuos Viešpats, jūsų Dievas, liepė jums išmokti, kad pagal juos pasielgtumėte toje žemėje, į kurią žygiuojate, kad ją pasiimtumėte,
2 kad Viešpaties, savo Dievo bijodami, laikytumėte Jo nuostatus ir įsakymus, kuriuos Aš tau daviau, tu, tavo vaikai ir tavo vaikų vaikai, visą savo gyvenimą ir kad ilgai gyventumėte.
3 Izraeli, klausyk ir žiūrėk, kad tai darytumei, kad tau pasisektų ir tu labai padaugėtumei, kaip Viešpats, tavo tėvų Dievas tau žemę pažadėjęs yra, kuri pienu ir medumi sklysta.
4 Klausyk, Izraeli, Viešpats, mūsų Dievas yra vienintelis Viešpats!
5 Tu turi mylėti Viešpatį, savąjį Dievą visa širdimi, visa siela, visomis jėgomis.
6 Ir šie šiandien Mano tau duotieji žodžiai tepasilieka tavo širdyje!
7 Įkalk juos savo vaikams. Kalbėk jiems apie tai namie būdamas arba kelionėje keliaudamas, atsiguldamas, ar atsikeldamas.
8 Užsirišk juos ant savo rankos ir kad atsimintumei, nešiok juos ant savo kaktos.
9 Įsirašyk juos ant staktų savo namų, durų ir ant savo vartų.
10 O kai Viešpats, tavo Dievas, tave nugabens į tau duosimą žemę, pažadėtą tavo protėviams Abraomui, Izaokui ir Jokūbui ir didelius, gražius miestus, kurių tu nestatei
11 ir turtais prikrautus butus, bet kitų prikrautus ir iškirstus šulinius, kurių tu neiškirtai ir vynuogynus ir alyvmedžių sodus, kurių tu nesodinai, kad valgytumei ir prisisotintumei,
12 tai saugokis, kad Viešpaties neužmirštumei, kuris tave iš Egipto, iš vergovės namų žemės išvedė.
13 Bet Viešpaties, savo Dievo turi bijotis ir Jam tarnauti ir Jo vardu prisiekti
14 ir neturi kitų Dievų sekti, aplink jūsų žmonių esančių,
15 nes Viešpats, tavo Dievas, yra griežtas Dievas jūsų tarpe, kad Viešpaties, tavo Dievo kerštas neužsidegtų ir ant tavęs ir neišnaikintų tavęs nuo žemės paviršiaus.
16 Jūs neturite Viešpaties, savo Dievo gundyti, kaip jūs Jį gundėte Masoje,
17 bet turite vykdyti Viešpaties įsakymus ir elgtis pagal Jo nuostatus ir liudyjimus, kuriuos Jis yra davęs,
18 darydami, kas gera ir teisu Viešpaties akivaizdoje, kad tau gerai pasisektų ir įeitumei ir pasiimtumei tą gerąją žemę, kurią Viešpats, prisiekdamas, tavo tėvams prižadėjo,
19 kad nuvarytumei visus tavo priešus iš po tavo akių, kaip Viešpats kalbėjęs yra.
20 O kai tavo sūnūs paklaus šiandien ar rytoj, ką tie liudyjimai,

įsakymai, nuostatai reiškia, kuriuos Viešpats jums davęs yra,
21 tai turi savo sūnui atsakyti— mes buvome Egipte, Paraono vergais. Ir Viešpats mus išvedė iš Egipto galinga ranka.
22 Ir mes matėme Viešpaties didingus ir baisingus ženklus ir stebuklus darant egiptiečiams, Paraonui ir visiems jo namams.
23 Jis išvedė mus iš ten, kad mums duotų tą žemę, kurią mūsų protėviams prisiekdamas duoti pažadėjo ir į ją nuvestų.
24 Ir Viešpats liepė mums elgtis pagal visus šiuos nuostatus, kad mums gerai sektųsi visą mūsų gyvenimą, kaip mums šiandien sekasi ir kad mes bijotume Viešpaties, savo Dievo.
25 Ir tokiu būdu būsime teisingi mūsų Viešpaties akyse, jei laikysime ir vykdysime visus šiuos įsakymus, kaip Jis mums liepęs yra.

7

Santykiai Su Tautomis, Stabų Naikinimas

1 Kai Viešpats tave nugabens į tą žemę, kurią tu nuvyksi užimti ir išnaikins daugelį tautų pirm tavęs, chitiečius, girgašiečius, amoriečius, kanaaniečius, pereciečius, chiviečius ir jebūsiečius, septynias tautas, didesnes ir galingesnes už tave
2 ir Viešpats, tavo Dievas duos jums juos nugalėti, tai turite juos visiškai išnaikinti, jokių derybų su jais nevesdami, ar jiems lengvatų suteikdami.
3 Irgi neturite su jais susigiminiauti, savo dukteris duodami jų sūnums ir jų dukteris imdami savo sūnums.
4 Nes tokiu atveju jie nukreiptų jūsų sūnus nuo Manęs, kad kitiems dievams tarnautų ir tada Viešpaties rūstybė greitai užsidegtų ir jus veikiai išnaikintų.
5 Bet su jais turite šitaip daryti. Jų aukurus turite nugriauti, jų statulas sumušti, jų alkas iškirsti ir jų stabus ugnimi sudeginti.
6 Nes jūs esate šventa tauta Viešpačiui, savam Dievui. Viešpats, jūsų Dievas, išsirinko jus Savais žmonėmis iš visų žemėje esančių tautų.
7 Viešpats priėmė jus ir išrinko jus ne dėl to, kadangi jūsų daugiau yra, kaip kitų tautų, nors jūsų tauta yra mažiausioji iš visų tautų,
8 bet, kadangi Jis jus pamilo ir kad atitesėtų jūsų protėviams duotąją priesaiką ir todėl Jis išvedė jus galinga ranka ir išgelbėjo jus iš Egipto karaliaus Faraono vergovės namų.
9 Taigi turite žinoti, kad Viešpats, jūsų Dievas yra ištikimas Dievas, kuris Savo sandoros laikosi ir gailestingas yra tūkstančiui kartų tųjų, kurie Jį myli ir laikosi Jo įsakymų
10 ir nedelsdamas atsilygina tiems, kurie Jo nekenčia, juos tuoj pat sunaikindamas, neužtrukdamas bausti tų, kurie Jo nekenčia.
11 Taigi laikykis įsakymų, įstatymų ir nuostatų, kuriuos Aš tau šiandien duodu, kad pagal juos pasielgtumei.
12 Ir kai šiuos nuostatus girdėsite ir juos vykdysite ir atitinkamai pasielgsite, tai ir Viešpats, tavo Dievas Savo sandoros ir meilingumo laikysis, tavo protėviams po priesaika pažadėtosios
13 ir tave mylės ir laimins ir daugins, palaimindamas tavo įsčių vaisius, tavo žemės vaisių, tavo javus, šviežųjį vyną bei aliejų, prieauglį tavo karvių ir prieauglį tavo avių toje, žemėje, kurią tavo protėviams yra prisiekęs atiduoti.
14 Tu būsi labiau palaimintas už visas kitas tautas. Tavyje nebus nė vieno nevaisingo, net galvijuose.
15 Viešpats atitolins visas ligas nuo tavęs ir neužleis ant tavęs nė vienos egiptiečių slogos, kurias tu matei ir užleis jas visiems tavo priešams.
16 Tu išnaikinsi visas tautas, kurias tau Viešpats, tavo Dievas pa-

duos, nesigailėk jų ir netarnauk jų
dievaičiams, kad neįsipainiotumei
į jų pinkles.
17 Jei savo širdyje sakysi, kad šita
tauta yra gausingesnė už mūsų ir
tarsi—kaip mes juos galėsime
išnaikinti,
18 tai nesibijok jų ir atsimink,
ką Viešpats, tavo Dievas padarė
Faraonui ir visiems egiptiečiams,
19 per didelius mėginimus, ku-
riuos tu matei savo akimis, per
ženklus, stebuklus, galingą
ranką, ištiestą petį, su kuriuo-
mi tave Viešpats, tavo Dievas
išvedęs. Taip padarys Viešpats, tavo
Dievas visiems, kurių tu bijaisi.
20 Be to, Viešpats, tavo Dievas
išsiųs širšes į jų tarpą, kad
pribaigtų tuos, kurie buvo išlikę,
nuo tavęs besislėpdami.
21 Nepabūgk jų, nes Viešpats,
tavo Dievas yra jūsų tarpe, anas
didysis, išgąstingasis Dievas.
22 Jis Viešpats, tavo Dievas, iš-
naikins šiuos žmones pirm tavęs,
vieną po kito. Tu negali jų iš-
naikinti paskubomis, kad nepri-
vistų per daug laukinių žvėrių.
23 Viešpats, tavo Dievas juos
paduos, dideliu mūšiu mušdamas
tol, kol juos pribaigs.
24 Jų karalius perduos į tavo
rankas, kad jų vardus išnaikintu-
mei po dangumi. Niekas nuo tavęs
negalės apsiginti tol, kol tu juos
išnaikinsi.
25 Jų stabų paveikslus turi ug-
nimi sudeginti ir neužsigeisk ant jų
esančio aukso ar sidabro, kad ne-
nusikalstumei, jį pasisavindamas,
kadangi tai yra nuoboda Viešpa-
čiui, tavam Dievui.
26 Todėl neįsinešk tos pabaisos
į savo namus, kad nebūtumei
prakeiktas, kaip ji yra. Bet turi ja
baisėtis ir nuo jos šalintis, nes ji yra
prakeikta.

8

Žmonės Raginami Viešpačiui Gera Daryti

1 Visus įsakymus, kuriuos aš
šiandien tau daviau, jūs turite vyk-
dyti, pagal juos pasielgdami, kad
gyvi išliktumėte ir jūsų daug
būtų ir įeitumėte ir pasisavin-
tumėte žemę, kurią Viešpats
jūsų protėviams prisiekdamas
pažadėjo
2 ir atsimintumei visų tų
kelių, kuriais Viešpats, tavo Die-
vas, 40 metų dykumomis ve-
džiojo, kad tu pasižemintai ir tave
mėgintų ir nustatytų, kas tavo
širdyje yra, ar tu Jo įsakymų
klausysi, ar ne.
3 Jis pažemino tave ir davė tau
alkti ir maitino tave mana, kurios
nei tu, nei tavo tėvai savo gyvenime
nepažino, kad apreikšta būtų, jog
žmogus ne viena duona minta, bet
kiekvienu iš Dievo burnos išeinan-
čiu žodžiu.
4 Tavo rūbai nepaseno ant tavęs
ir tavo kojos nepatino per 40 metų.
5 Taip tu mielai išsipažįsti savo
širdyje, kad Viešpats, tavo Dievas,
tave užsiauginęs, kaip tėvas savo
sūnų augina.
6 Taigi laikykis Viešpaties, savo
Dievo įsakymų, kad Jo keliais
vaikščiotumei ir Jo prisibijotumei.
7 Nes Viešpats, tavo Dievas veda
tave į gerą žemę, kurioje šuli-
nių, ežerų ir upių yra, kurios
teka pro kalnus ir per laukus
8 į žemę, kurioje kviečių,
miežių, vynmedžių, fygmedžių ir
granatų yra, į žemę, kurioje
alyvmedžiai ir medus auga,
9 į žemę, kurioje pakankamai
duonos turėsi valgyti ir kurioje
nieko nepritrūksi, į žemę, kurioje
akmenys geležingi yra ir kurioje
varį iš kalnų galima iškasti.
10 Ir kai būsi valgęs ir prisivalgęs,
kad Viešpatį, savo Dievą gar-
bintumei už tą gerąją žemę,
kurią Jis tau davęs,
11 tai žiūrėk, kad neužmirštumei
Viešpaties, Dievo, savo, nevykdy-
damas savo įsakymų, įstatymų bei
nuostatų, kuriuos tau šiandien
daviau,
12 valgydamas ir persisotindamas
ir gražius namus pasistatydamas ir
juose gyvendamas
13 ir tavo jaučiai bei avys, sida-

bras ir auksas ir, ką tik tu turi, pasidaugintų,
14 bet tu savo širdyje nepasididžiuotumei ir Viešpaties, savo Dievo neužmirštumei, kuris tave išvedė iš vergovės namų, iš Egipto žemės
15 ir kuris tave vedžiojo per didelę ir baisingą dykumą, kurioje ugningi žalčiai ir skorpijonai gyvena, kur visa žemė išdžiūvusi ir be vandens yra ir iš kietos uolos tau davė vandens ištekėti
16 ir maitino tave mana, apie kurią tavo tėvai nieko nežinojo, kad tave pažemintų ir mėgintų ir vėliau tau gera darytų,
17 kad savo širdyje nesakytumei, jog tai savo galia ir savo rankų kruopštumu įsigijęs,
18 bet, kad prisimintumei Viešpaties, savo Dievo, kuris tau duoda galios tokius didelius uždavinius atlikti, kad atitesėtų Savo pažadėjimą, po priesaika duotą tavo protėviams, kaip šiandien tai matome.
19 Bet, jei Viešpatį, savo Dievą užmirši ir kitus dievus sekiosi ir jiems tarnausi, jiems nusilenkdamas, tai šiandien jums apsakau, kad jūs žūsite,
20 lygiai taip, kaip ir pagonys, kuriuos Viešpats žudo jūsų akivaizdoje, taip ir jūs būsite nužudyti dėl savo nepaklusnumo Viešpaties balsui.

9

Nuolankumas Prieš Viešpatį

1 Klausyk Izraeli, šiandien tu pereisi per Jordaną, kad įeitumei nugalėti tuos žmones, kurie gausesni ir galingesni yra, ir užimti didelius iki dangaus užmūrytus miestus,
2 stiprius, augšto ūgio žmones, Anako sūnus, kuriuos pažįsti ir apie kuriuos tu girdėjai—kas gali Anako sūnums pasipriešinti?
3 Taigi žinok šiandien, kad Viešpats, tavo Dievas eina pirm tavęs kaip suėdanti ugnis. Jis juos išnaikins ir tau juos paves, išnaikindamas ir nuvarydamas juos veikiai, kaip Viešpats tau esti kalbėjęs.
4 Taigi, kai Viešpats, tavo Dievas juos bus išvaręs iš po tavo akių, tai nesakyk savo širdyje, kad Viešpats mane įvedė į tą žemę dėl mano teisybės, kad ją nugalėčiau. Nes juk Viešpats išvaro pagonis iš po tavo akių dėl to, kadangi jie Dievo nebijo, bedieviškai pasielgdami.
5 Nes, juk tu neįeini jų žemę užimti dėl savo teisybės ir ištikimos širdies, bet Viešpats, tavo Dievas, išvaro šiuos pagonis dėl jų bedieviško pasielgimo, jiems Dievo nebijant, kad Savo žodį atitesėtų, kurį Viešpats tavo protėviams Abraomui, Izaokui ir Jokūbui prisiekdamas pažadėjo.
6 Taigi suprask, kad Viešpats, tavo Dievas, tos geros žemės neduoda tavo nuosavybėn dėl tavo teisybės, kadangi jūs užsispyrėliai žmonės esate.
7 Atsimink ir neužmiršk, kaip tu savo Viešpatį užpykinai dykumoje. Nuo jūsų išsikėlimo dienos iš Egipto iki tol, kol atėjote į šią vietą, jūs buvote Viešpačiui nepaklusnūs.
8 Nes Chorėbe jūs buvote Viešpatį taip užrūstinę, kad Jis Savo keršte norėjo jus išnaikinti,
9 kai aš buvau užkopęs ant kalno iš akmens darytas lenteles priimti, sandoros lenteles, kuriomis Viešpats su jumis buvo padaręs sandorą ir aš 40 dienų ir 40 nakčių ant kalno pasilikau, duonos nevalgydamas, vandens negerdamas.
10 Ir Viešpats davė man dvi akmens lenteli, Dievo pirštu rašyti, kuriose buvo visi Viešpaties žodžiai aną susirinkimo dieną iš ugnies kalbėti.
11 Po 40 dienų ir 40 nakčių davė man Viešpats dvi sandoros akmens lenteli,
12 man tardamas: "Kelkis ir skubėk iš čia, nes tavo žmonės, kuriuos tu išvedei iš Egipto, nusidėjo, ūmai nukrypdami nuo to kelio, kurį Aš jiems buvau nurodęs—jie pasidarė sau nulietą dievaitį."

13 Ir Viešpats tarė man: "Aš ma-
tau, kad tai tikra užsispyrėlių
tauta.
14 Palik juos Man, kad Aš juos ir
jų vardą išnaikinčiau iš po dan-
gaus. O iš tavęs Aš padarysiu di-
desnius ir galingesnius žmones už
anuos."
15 Ir kai aš apsisukau ir nukopiau
nuo ugnimi degančio kalno, abiem
rankom laikydamas tas dvi sando-
ros lenteli,
16 tai pamačiau, kad jūs, štai,
prieš Viešpatį, savo Dievą nu-
sikaltę buvote, kadangi turėjote sau
nusilieję veršį ir nesivaržydami
buvote nukrypę nuo Viešpaties ke-
lio, kurį Jis jums buvo nurodęs.
17 Tai aš pasiėmiau tas dvi ak-
mens lenteli abiem savo rankom,
numečiau ir jiedvi sukūliau jūsų
akivaizdoje.
18 Tada aš puoliau žemėn prieš
Viešpatį kaip ankščiau ir 40
dienų ir 40 nakčių nevalgiau
duonos ir negėriau vandens dėl
visų jūsų padarytų nuo-
dėmių, kuriomis jūs taip labai
užrūstinote savo Viešpatį.
19 Nes aš bijojaus Viešpaties ker-
što ir užsirūstinimo dėl jūsų, kad
jūsų neišnaikintų. Bet Viešpats
išklausė mane ir šį kartą.
20 Taip pat supyko Viešpats labai
ir ant Arono, kad ir jį nužudyti
norėjo. Bet aš meldžiaus tuomet ir
už jį.
21 O jūsų nuodėmės padarą,
tą veršį aš ėmiau, sudeginau ug-
nimi, sukūliau ir sutriuškinau į
dulkes ir išbarsčiau tas dulkes į
upę, nuo kalno nutekančią.
22 Jūs taip pat užpykinote Vieš-
patį Tabėroje bei Masoje ir prie
Užsigeidimų Kapinių.
23 O kai Viešpats siuntė jus iš
Kadėš-Barnėos ir tarė: "Žygiuo-
kite ir užimkite tą žemę, kurią Aš
jums daviau," tai jūs nepaklusote
savo Viešpaties burnai ir Jam ne-
tikėjote, neigi klausėte Jo balso.
24 Nes jūs buvote Viešpačiui ne-
paklusnūs visą laiką, kurį aš
jus pažįstu.
25 Togidėl aš puoliau žemėn prieš
Viešpatį 40 dienų ir 40 nakčių
ir Jo meldžiausi, kadangi Jis buvo
sakęs, kad norįs jus išnaikinti,
26 šiais žodžiais: "Viešpatie,
neišnaikink Savo išsirinktųjų
žmonių, kuriuos Tu didele galia
išvadavai ir galinga ranka iš Egipto
išsivedei!
27 Atsimink Savo tarnų
Abraomo, Izaoko ir Jokūbo. Neuž-
skaityk jiems jų užsispyrimo, jų
pasileidimo ir nuodėmių šių
žmonių ir nusikaltimų,
28 kad ana žemė, iš kurios Tu mus
išvedei, nesakytų — Viešpats
neįstengė jų į tą žemę nu-
gabenti, kurią jiems buvo paža-
dėjęs ir juos išvedė todėl, kadangi
jų neapkentė, kad juos nužu-
dytų dykumoje.
29 Bet jie yra Tavo žmonės ir Tavo
išrinktieji, kuriuos Tu didele galybe
ir Savo ištiestu petimi išsivedei."

10

Naujos Lentelės, Širdies Apipjaustymas

1 Tuo pačiu metu tarė man Vieš-
pats: "Išsikirsdink sau tokias dvi
akmens lenteli, kokios pirmosios
dvi buvo ir užkopk pas Mane ant
kalno ir taip pat pasidaryk medinę
skrynią.
2 Tai Aš įrašysiu į tas len-
teles tuos žodžius, kurie buvo
įrašyti ant pirmųjų dviejų,
kurias tu sukūlei, ir įdėk jas į
tą skrynią."
3 Tai aš pasidariau skrynią iš
akacijos medžio, išsikirsdinau dvi
toki lenteli, kaip pirmosios dvi
buvo, ir užkopiau ant kalno, tiedvi
lenteli savo rankose laikydamas.
4 Tai Jis įrašė į tas dvi lenteli
tai, kas ant pirmųjų užrašyta
buvo, dešimtį žodžių, kuriuos
Viešpats jums kalbėjo iš ugnies ant
kalno susirinkimo metu. Ir Viešpats
davė man tiedvi lenteli.
5 Apsisukęs, aš nukopiau nuo
kalno ir įdėjau tiedvi lenteli į
skrynią, kurią buvau pasidaręs,
kad jos joje pasiliktų, kaip Vieš-
pats man buvo įsakęs.

6 Ir Izraelio sūnūs išsikėlė nuo
Jakaano sūnų šulinių į Mosė-
rą, kur pasimirė Aronas ir čia jis
yra palaidotas ir jo sūnus Eleazaras
užėmė jo vyskupystės vietą.
7 Iš šios vietos jie nusikėlė į
Gudegodą, iš Gudegodos į Jat-
batą, kur upeliai teka.
8 Tuomet paskyrė Viešpats Lėvio
giminę sandoros skryniai nešioti,
stoti Viešpaties akivaizdon, Jam
tarnauti ir Jo vardą garbinti iki
šiai dienai.
9 Todėl negavo levitai žemės ir
nuosavybės su savo broliais, nes
Viešpats yra jų dalis, kaip Vieš-
pats, tavo Dievas, jiems kalbėjęs
buvo.
10 Ir aš pasilikau ant kalno, kaip
ir pirma, 40 dienų ir 40 nakčių
ir Viešpats išklausė mane ir šį
kartą ir nutarė jūsų neišnaikinti.
11 O Jis man sakė: "Kelkis ir ke-
liauk pirm šių žmonių, kad jie
nueitų pasiimti tą žemę, kurią
Aš jų protėviams prisiekdamas
pažadėjau duoti."
12 O dabar, Izraeli, ką reika-
lauja Viešpats, tavo Dievas iš tavęs,
kad tu Viešpaties, savo Dievo
bijotumei, kad visais Jo keliais
vaikščiotumei, Jį mylėtumei, Vieš-
pačiui Dievui tarnautumei visa šir-
dimi ir visa savo siela,
13 kad Viešpaties įsakymus ir
nuostatus vykdytumei, kuriuos tau
šiandien duodu, kad tau gerai
pasisektų.
14 Štai, dangus ir dangų dangūs
ir žemė ir visa, kas juose yra, pri-
klauso Viešpačiui, tavo Dievui.
15 O tačiau Viešpats labiausiai
pamilo tavo tėvus ir išsirinko jo
vaikus po jų, būtent, jus iš visų
tautų, kuriais jūs šiandien
tebeesate.
16 Todėl apsipjaustykite savo šir-
dis ir nepasilikite užsispyrėliais.
17 Nes Viešpats, jūsų Dievas yra
Dievas visų dievų ir Viešpats
visų viešpačių, didis Dievas,
galingas ir baisingas, kuris neatsi-
žvelgs į šiokį ar į tokį žmogų
ir kuris kyšių neima.
18 Jis daro teisybę našlaičiams ir
našlėms. Jis myli ateivius, maisto
bei rūbų jiems duodamas.
19 Todėl turite ir jūs ateivius my-
lėti, kadangi jūs patys ateiviais bu-
vote Egipto žemėje.
20 Viešpaties, savo Dievo turi bi-
joti, Jam tarnauti, Juo laikytis ir Jo
vardu prisiekti.
21 Jis yra tas, kuriuo gali didžiuo-
tis, tavo Dievas, kuris tau tokius
didelius ir nuostabius stebuklus
parodė, kuriuos tu savo akimis
matei.
22 Tavo protėviai nusikėlė į
Egiptą su 70 sielų, o dabar yra
Viešpats tave taip padauginęs, kaip
žvaigždes danguje."

11

Stebuklų Galybė,
Ištikimųjų Palaiminimas

1 Taigi, mylėk savo Viešpatį,
vykdydamas Jo įstatymus,
įsakymus, nuostatus ir sprendi-
mus, kol tik gyvas būsi.
2 Išpažinkite šiandien, ką
jūsų vaikai nežinojo ir nematė,
kaip Jis jus sudraudė, apsireikšda-
mas jums Savo šlove, galinga ranka
ir ištiestu petimi,
3 ženklais ir darbais, padarytais
egiptiečiams, Egipto karaliui Fa-
raonui ir visai jo žemei,
4 kai Jis sužlugdė Egipto galybę,
užleisdamas vandenį ant jų ark-
lių, vežimų švendrių jūroje, kai
jie jus vijosi ir Viešpats juos per-
dėm sunaikino ir šiandien tokie
tebėra
5 ir ką Jis jums darė dykumoje
tol, kol jūs į šią vietą atvykote,
6 ką Jisai padarė Elyabo sū-
nums Datanui ir Abyramui, Rūbeno
ainiams, kai žemė atsivėrė ir juos
prarijo su visa šeimyna, visomis
palapinėmis ir visu turtu, kurį
buvo įsigiję Izraelio sūnų tarpe.
7 Nes jūs savo akimis matėte
Viešpaties padarytuosius di-
džiuosius darbus.

8 Todėl turite jūs vykdyti visus
tuos įsakymus, kuriuos aš jums
šiandien duodu, kad pasistiprintu-
mėte, eidami į tą žemę, kurią
einate užimti
9 ir kad toje žemėje ilgai gyven-
tumėte, kurią Viešpats prisiek-
damas pažadėjo duoti jiems ir jų
vaikams ir kuri pienu ir medumi
sklysta.
10 Nes žemė, kurią eisite pa-
siimti, nėra tokia, kaip Egipto žemė,
iš kurios išsikėlėte, kurioje savo
sėklą turėjote sėti ir savo kojomis
aplaistyti kaip kopūstų daržą.
11 Bet čia yra kalnai ir lankos,
kuriuos lietus iš dangaus apšlaksto.
12 Tai yra žemė, kurią Vieš-
pats, tavo Dievas, prižiūri ir Vieš-
paties, tavo Dievo akys visuomet
seka, nuo metų pradžios iki galo.
13 Jei jau Mano įsakymų
klausysite, kuriuos Aš šiandien
jums duodu, Viešpatį savo Dievą
mylėdami ir Jam tarnaudami visa
širdimi ir visa siela,
14 tai Aš duosiu jūsų žemei lie-
taus reikalingu metu, ankstyvąjį
lietų ir vėlyvąjį lietų, kad su-
valytumėte savo javus, naująjį
vyną bei aliejų.
15 Aš duosiu ir tavo bandai žolės
tavo ganykloje, kad valgytumėte ir
pasisotintumėte.
16 Bet pasisaugokite, kad jūsų
širdis nesileistų perkalbama ir ne-
nukryptų kitiems dievams tar-
nauti, jiems nusilenkti
17 ir kad tada Viešpaties kerštas
neužsidegtų ant jūsų ir dangaus
neužrakintų ir lietaus nebebūtų
ir žemė savo vaisiaus nebeneštų
ir jūs veikiai nepražūtumėte toje že-
mėje, kurią Viešpats jums yra
davęs.
18 Taigi dėkite šiuos žodžius į
savo širdį ir sielą ir užsiriškite
juos, kad jų atsimintumėte, pa-
matydami juos užrištus ant savo
rankų ir ant savo kaktos.
19 Ir pamokykite tų savo vaikus,
apie tai kalbėdami, namie būdami,
keliaudami kelionėje, gulti eidami,
ar atsikeldami.
20 Įsirašykite juos į savo
namų stulpus, savo vartus,
21 kad tu ir tavo vaikai ilgai gy-
ventumėte toje žemėje, kurią
Viešpats tavo protėviams, prisiek-
damas, pažadėjo duoti tol, kol dan-
gus pasiliks viršum žemės.
22 Nes, jei šiuos įsakymus vyk-
dysite, kuriuos aš jums daviau, pa-
gal juos pasielgdami, Viešpatį savo
mylėdami ir ištikimai sekdami,
23 tai išvarys Viešpats visus šiuos
žmones pirm jūsų, kad jūs gau-
sesnes ir galingesnes tautas už
savąją nugalėsite.
24 Visos vietos, ant kurių savo
koją užkelsite, teks jums, prade-
dant nuo dykumos bei nuo Libano
kalno ir nuo Eufrato upės iki Vi-
duržemio jūros eis jūsų sienos.
25 Niekas neįstengs jums pasi-
priešinti. Viešpats užleis baimę ir
išgąstį ant visų kraštų, į
kuriuos jūs įeisite, dėl jūsų, kaip
Jis jums yra tai kalbėjęs.
26 Štai, šiandien aš duodu jums
pasirinkti arba palaiminimą arba
prakeikimą.
27 Palaiminti būsite, jei klausy-
site Viešpaties, savo Dievo
įsakymų, kuriuos aš jums šian-
dien duodu.
28 Prakeikti būsite, jei neklausy-
site įsakymų savo Viešpaties ir
nusikreipsite nuo to kelio, kurį aš
jums šiandien nurodau, sekiodami
kitus dievus, kurių nepažįstate.
29 Kai Viešpats tave nugabens į
tą žemę, kurią tu nuvyksi už-
imti, tai tu turi paskelbti palaimą
ant Gerizymo kalno, o prakei-
kimą ant Ebalio kalno,
30 kuriuodu yra anapus Jordano
prie į vakarus einančio kelio Ka-
naane, Gilgalio apylinkėje, netoli
Morės miškelio ant plyno lauko.
31 Nes tu persikelsi per Jordaną
ir įeisi į tą žemę, kurią Vieš-
pats jums davė psiimti ir joje jūs
apsigyvensite.
32 Taigi žiūrėkite, kad visa dary-
tumėte pagal visus įsakymus ir
nurodymus, kuriuos aš jums šian-
dien pristatau.

12

Vieta Pamaldoms

1 Tai yra įstatymai ir nuostatai, kuriuos turite vykdyti ir pagal kuriuos turite pasielgti toje žemėje, kurią Viešpats tau davęs yra užimti, kol tik joje gyvensite.
2 Išnaikinkite visas vietas, kurias užimsite, kuriose pagonys savo stabams tarnavo, ar tai būtų ant augštų kalnų, ar po žaliuojančiais medžiais.
3 Nugriaukite jų aukurus, nuverskite jų statulas, ugnimi sudeginkite jų alkas, išmeskite jų stabus ir išnaikinkite jų vardus iš tos vietos.
4 Pagal jų būdą jums nevalia garbinti Viešpaties, savojo Dievo.
5 Bet tą vietą, kurią Viešpats pasirinks Sau iš visų giminių Savam vardui apgyvendinti, turite susirasti ir į ją nueiti
6 ir atsigabenti ten savo deginamąsias ir kitas aukas, savo dešimtines, savo ypatingas ir laisvos valios aukas, pasižadėjimus, pirmdėlius savo jaučių ir avių
7 ir čia turėsite valgyti ir pasidžiaugti Viešpaties akivaizdoje visu tuo, ką jūs su savo gimine atsinešėte, kuo Viešpats, tavo Dievas, laiminęs yra.
8 Ten jūs nieko to neturėsite daryti, ką mes čia darome, kiekvienas darydamas tai, kas jam gera atrodo.
9 Nes iki šiol dar negavote atsiilsėti, kadangi dar neužėmėte tos žemės, kurią Viešpats yra jums pažadėjęs.
10 Bet jūs pereisite per Jordaną ir toje žemėje apsigyvensite, kurią jums Viešpats, jūsų Dievas atiduos jūsų nuosavybėn ir Jis suteiks jums ramybės nuo visų jūsų priešų, aplinkui gyvenančių, kad be baimės gyvensite.
11 O kai Viešpats, tavo Dievas, pasirinks vietą, kur Jo vardas gyventų, tai jūs turite į ten nusigabenti visa tai, ką aš jums įsakiau, savo deginamąsias ir kitas aukas, savo dešimtines, savo ypatingas ir geros valios dovanas ir savo Viešpačiui duotus pažadus.
12 Ir turite būti linksmi Viešpaties akivaizdoje, jūs ir jūsų sūnūs, jūsų dukterys, jūsų bernai, jūsų tarnaitės ir levitai jūsų vietovės, kurie su jumis negauna nei dalies, nei žemės.
13 Žiūrėkite, kad neaukotumėte bet kurioje vietoje, kurią tik pamatote, savo deginamųjų aukų,
14 o toje vietoje, kurią Viešpats pasirinks šioje arba kitoje tavo giminių. Čia tu turi savo deginamąją auką aukoti ir visa daryti, ką aš tau sakysiu.
15 Pamušti savo galvijus ir jų mėsos valgyti galite visose savo vietovėse pagal savo sielos pageidavimą ir pagal tai, kaip Viešpats, jūsų Dievas, jus palaiminęs yra, tiek valyvasis, tiek nevalyvasis, ar tai stirną ar briedį.
16 Tiktai kraujo neturite valgyti, bet išlieti jį žemėn kaip vandenį.
17 Savo vietovėse neturite valgyti dešimtinių savo javų, aliejaus, vyno, pirmdėlių savo jaučių, avį, pažadų, duotųjų ar geros valios ar ypatingųjų aukų,
18 bet tuos turi valgyti Viešpaties akivaizdoje, toje vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas, pasirinks, tu, tavo sūnūs, tavo dukterys, tavo tarnai, tavo tarnaitės, levitai tavo vietovės ir turi džiaugtis Viešpatyje, savo Dieve, visu tuo, kuo pasirūpinai.
19 Žiūrėk, kol gyvas žemėje, kad neapleistumei levitų.
20 Kai Viešpats, tavo Dievas, tavo sienas praplatins, kaip tau kalbėjęs ir tu sakysi, norįs mėsos valgyti, kadangi tavo siela pageidė mėsos, tai valgyk mėsos pagal visą savo sielos troškimą.
21 Jei vieta, kurią Viešpats pasirinko, tavo Dievas, kad Jo vardas joje gyventų, toli būtų nuo tavęs, tai pamušk savo jaučių ar avių, kuriuos tau Viešpats yra davęs, kaip aš tau esu įsakęs ir valgyk juos savo vietovėje pagal troškimą savo sielos.
22 Valgyk juos, kaip valgytumei

stirną ar briedį. Valyvasis ir
nevalyvasis gali kartu valgyti.
23 Bet žiūrėk, kad nevalgytumei
kraujo, nes kraujas yra siela, todėl
neturi sielos valgyti su mėsa,
24 bet turi išlieti žemėn kaip
vandenį.
25 Ir dėl to neturi valgyti, kad tau
ir tavo vaikams po tavęs gerai
sektųsi, kadangi būsi padaręs, kas
Viešpačiui tinka.
26 Bet, jei nori ką nors pašven-
tinti ar savojo ką nors pažadėti,
tai turi tai susikrauti ir į tą
vietą atgabenti, kurią Viešpats
pasirinko,
27 ir uždėti savo deginamąją
auką su mėsa ir krauju ant Vieš-
paties, savo Dievo altoriaus.
Kraują kitų aukų turi išlieti ant
altoriaus Viešpaties savo Dievo, o
mėsą turi valgyti.
28 Žiūrėk ir klausyk visų šių
žodžių, kuriuos aš tau sakiau, kad
tau ir tavo vaikams po tavęs gerai
sektųsi per amžius ir būtumei
daręs tai, kas tinka ir patinka Vieš-
paties, tavo Dievo akyse,
29 kad Viešpats, tavo Dievas pa-
gonis pirm tavęs išnaikins ir tu nueisi
jų žemę užimti ir ją gausi ir joje
apsigyvensi.
30 Taigi saugokis, kad
neįsipainiotumei į jų pinkles,
kai jie bus pirm tavęs išnaikinti ir
kad neieškotumei jų dievaičių,
sakydamas: "Kaip šie žmonės savo
stabus buvo garbinę, taip ir aš ke-
tinu daryti."
31 Tu neturi taip daryti Viešpa-
čiui, savo Dievui, kadangi jie darė
visa savo dievaičiams, kuo Viešpats
piktinasi ir ko Jis neapkenčia, nes
jie ir savo dukteris bei sūnus die-
vaičiams degindavo.

13

Bausmė Stabų Garbintojams

1 Visa, ką jums liepsiu, turite
vykdyti ir pagal tai elgtis, nieko ne-
pridėdami ir nieko neatimdami.
2 Jei atsiras jūsų tarpe prana-
šas ar sapnorius ir pasirodys kokiu
ženklu ar stebuklu
3 ir toks ženklas ar stebuklas iš-
sipildys, kurį jis minėjęs buvo ir
jus vilioja "Eikime ir tarnaukime
kitiems dievams, kurių jūs
nepažįstate",
4 tai neklausykite tokiems pra-
našo ar sapnoriaus žodžiams, nes
Viešpats, jūsų Dievas, mėgina jus,
norėdams nustatyti, ar jūs Jį iš
visos širdies ir visa siela mylite.
5 Nes jūs turite Viešpatį, savo
Dievą, sekti ir Jo bijotis ir Jo
įsakymų klausyti ir Jo balso ir
Jam tarnauti ir Juo laikytis.
6 Bet tokį pranašą ar sap-
norių turite žudyti, kadangi jis jus
mokė atsimesti nuo Viešpaties,
jūsų Dievo, kuris išvedė jus iš
Egipto ir išgelbėjo jus iš vergovės
krašto. Jis mėgino jus nukreipti nuo
to kelio, kuriuo Viešpats jums liepė
keliauti. Pikta turite išveisti iš sa-
vojo tarpo.
7 Jei tavo brolis, tavo motinos
sūnus, ar tavo sūnus, ar tavo duktė,
ar tavo žmona tavo prieglobstyje,
ar tavo draugas, kurį tu kaip savo
sielą myli, suktai tau mėgintų
įkalbėti kitiems dievaičiams tar-
nauti, kurių nei tu, nei tavo tėvai
nepažįsta,
8 kurie pagonyse jūsų apylin-
kėje yra, ar jie būtų arti ar toli,
viename pasaulio pakraštyje, ar
kitame,
9 tai nesutik su juomi ir neklau-
syk jo. Nesusimilk jo ir nesigailėk
jo ir neužslėpk jo.
10 Tu turi jį nužudydinti. Tavo
ranka turi būti pirmoji prieš jį, o
tada visų kitų rankos turi jį
žudyti.
11 Jį reikia akmenimis užmušti,
nes jis norėjo tave atitraukti nuo
Viešpaties, tavo Dievo, kuris tave
iš Egipto, iš vergovės namų išvedė,
12 kad visi izraelitai, tai išgirdę,
bijotųsi ir tokia piktenybė dau-
giau nebepasikartotų jūsų tarpe.
13 Jei tu išgirsi šnekant apie kurį
iš tų miestų, kuriuose Viešpats
davė jums apsigyventi,
14 kad netikusių žmonių atsi-
rado ir išvadžioja tavo žmones, sa-
kydami—eikime ir tarnaukime

kitiems dievams, kurių jūs
nepažįstate,
15 tai turi rūpestingai pasekti, iš-
tirti ir išsiklausinėti. Jei pasirodo,
kad tai tiesa, jog tokia baisenybė
jūsų tarpe įvykusi,
16 tai turi nužudyti gyventojus to
miesto su visu labu, kas jame yra,
kardo aštrumu, net su visais
galvijais.
17 Visą jų išplėštą lobį
turite gatvėje į krūvą sumesti ir
sudeginti su visu miestu Viešpa-
čiui, savam Dievui, kad toje krū-
voje jis liktų amžiams gulėti ir
niekuomet nebebūtų atstatytas,
18 kad niekas jų pasmerktojo
turto neliktų jūsų rankose, kad
Viešpats atsileistų Savo įtužimu
ir būtų tau malonus ir tavęs susi-
miltų, tave daugindamas, kaip tavo
tėvams po priesaika pažadėjęs yra,
19 kadangi tu paklusai balsui
Viešpaties, savo Dievo, darydamas
tai, ką aš tau sakau šiandien da-
ryti, kas Viešpaties akims gerai
patinka.

14

Gedulas, Valgomieji
Gyvuliai, Dešimtinės

1 Jūs esate savo Viešpaties vai-
kai ir neturite sau įsiraižyti jokių
žymių savo kūne, nei nusiskusti
savo antakių, jei kas iš jūsų
būtų miręs.
2 Nes jūs esate šventi žmonės
Viešpačiui, savo Dievui, kuris jus
išsirinko iš visų žemės tautų, kad
būtumėte Jo brangiąja nuosavybe.
3 Nevalgykite to, kas
pasibaisėtina.
4 O sekantieji yra galvijai, ku-
riuos valgyti galite, jaučius, ožkas,
avis,
5 briedžius, stirnas, stumbrus,
laukines ožkas, kalnų ožkas, el-
nius, kalnų avis
6 ir visus gyvulius, skeltomis na-
gomis, kurie gromuliuoja, tuos ga-
lite valgyti.
7 Bet tų negalite valgyti, kurie
gromuliouja o yra skeltomis na-
gomis, kupranugaris, kiškis bei
triuškis, kurie gromuliuoja ir skelto-
mis nagomis yra, tie turi būti jums
nevalyvais.
8 Kiaulė, nors turi skeltas na-
gas, bet negromuliuoja, todėl ji jums
nevalyva. Jos mėsos neturite val-
gyti, jos maitos nepaliesti.
9 Iš vandenyje esančių galite
valgyti tuos, kurie turi sparnelius ir
žvynas.
10 O kas neturi nei sparnelių,
nei žvynų yra jums nevalyva ir
jų neturite valgyti.
11 Visus valyvus paukščius
valgykite.
12 Bet šių nevalgykite, erelio,
vanago, žuvėdros,
13 naro, lingės, visos vanagėlių
veislės,
14 visos varnų veislės,
15 strūčio, apuoko, gegužės, vi-
sos kanapinės veislės,
16 apuokėlio, pelėdos,
šikšnosparnio,
17 baublio, gandro, gulbės,
18 geršės, gervės ir jos veislės,
tutlio bei kregždės.
19 Visi vabzdžiai, kurie rėplioja
yra jums nevalyvi ir jų neturite
valgyti.
20 Valyvų paukščių galite valgyti.
21 Maitos neturite valgyti. Atei-
viui, pas jus gyvenančiam, galite jos
duoti, kad valgytų arba svetimam
parduoti. Nes jūs esate šventi
žmonės Viešpačiui, savam Dievui.
Avinėlio, kuris tebežindo savo
muomą, neturite virti.
22 Kasmet atidėk dešimtines viso
tavo pasėtojo derliaus, užaugusio
tavo dirvoje.
23 Ir valgyk jį Viešpaties, savo
Dievo akivaizdoje toje vietoje,
kurią jis pasirinkęs, kurioje
gyventų Jo vardas, būtent,
dešimtines savo javų, vyno, alie-
jaus, pirmdėlių savo jaučių ir
avių, kad išmoktumei visą savo
gyvenimą Viešpaties, savo Dievo
bijoti.
24 Bet, jei tau kelias yra per to-
limas tiems nusinešti dėl per didelio
atstumo, kurį Viešpats, tavo Die-

vas pasirinko, kurioje apsigy-
ventų Jo vardas, kadangi Viešpats,
tavo Dievas tave laiminęs,
25 tai parduok visa tai už pinigus
ir pinigus pasiėmęs, nueik į tą
vietą, kurią Viešpats, tavo Die-
vas pasirinkęs yra
26 ir pirkis čia, ką tavo siela pa-
geidauja už pinigus, jaučių, avių,
vyno, drūto gėrimo, ką tik tavo
siela panorėtų ir valgyk čia Vieš-
paties, tavo Dievo akivaizdoje ir būk
linksmas, tu ir tavo namai.
27 O levito, esančio tavo
vietovėje, neapleisk, nes jis neturi
nei dalies, nei nuosavybės su tavimi.
28 Trečiųjų metų pabaigoje
atnešk savo dešimtines savo der-
liaus tų metų į savo vietovės
sandėlį,
29 kad ateitų levitas, kuris su
tavimi nei dalies, nei nuosavybės
neturi, ir ateivis ir našlaičiai ir na-
šlės tavo vietovės ir valgytų ir pas-
isotintų, kad Viešpats, tavo Dievas
laimintų visus tavo rankų dar-
bus, kuriuos tu turi atlikti.

15

Atleidimo Metai

1 Kas septintieji metai turi būti
atleidimų metai.
2 Štai, ką turite daryti tais
atleidimo metais. Jei kas savo arti-
mui ką paskolinęs, tai tas neturi
reikalauti iš savo artimo ar brolio,
kad tai jam grąžintų, kadangi tai
yra atleidimų metai Viešpačiui.
3 Iš svetimo tu gali išreikalauti,
bet savo broliui turi tai dovanoti.
4 Elgetų jūsų tarpe visiškai
neturi būti, nes Viešpats laimins jus
toje žemėje, kurią Viešpats, tavo
Dievas atiduos tau tavo
nuosavybėn.
5 Klausyk balso Viešpaties, savo
Dievo ir vykdyk visus šiuos
įsakymus, kuriuos aš tau šiandien
duodu, kad pagal juos pasielgtumei.
6 Nes Viešpats, tavo Dievas,
laimins tave, kaip Jis tau yra kal-
bėjęs. Tu paskolinski daugeliui
tautų, bet tu nesiskolinsi nė iš
vieno. Jūs būsite viešpačiais dau-
gelio tautų, bet sau viešpataujan-
čio neturėsite.
7 Jei kas tavo brolių suvargtų
kuriame nors mieste tos šalies, ku-
rią jums Viešpats, jūsų Dievas
duos, tai neužkietink savo širdies,
nepadėjęs savo broliui.
8 Bet tu turi jį remti ir jam sko-
linti, ko tik jam reikia.
9 Saugokis, kad tavo širdis ne-
pasiduotų velniui, tardama:
"Septintieji, atleidimų artėja, to-
dėl aplenksiu savo brolį, nieko jam
neduodamas", tai jis šauksis Dievo
dėl tavęs ir tu būsi užsipelnęs
nuodėmę.
10 Bet tu turi jam duoti ir neap-
maudytis duodamas, nes dėl to
Viešpats, tavo Dievas, tave laimins
visuose tavo darbuose, kuriuos tik-
tai pradėsi.
11 Pavargėlių bus visuomet toje
žemėje, todėl įsakau, kad atver-
tumei savo duosniąją ranką
savo broliui, kuris vargų slėgia-
mas šioje žemėje.
12 Jei tavo brolis hebrajas, ar he-
brajė tau parsisamdo, tai turi tau
šešerius metus tarnauti, bet septin-
taisiais metais turi jį laisvėn
išleisti.
13 O išleisdamas jį, neturi jo
tuščio išleisti nuo savęs,
14 bet turi jam duoti ką nors iš
avių, savo klojimo, savo spaus-
tuvės, kuo tave Viešpats, tavo Die-
vas, yra laiminęs.
15 Atsimink, kad ir tu buvai bernu
Egipto žemėje ir kad Viešpats, tavo
Dievas tave išvadavo, todėl aš šian-
dien tau tai įsakau.
16 Bet, jei jis tau sakys, aš neno-
riu nuo tavęs išeiti, nes aš myliu
tave ir tavo giminę, kadangi jis pa-
tenkintas yra, pas tave būdamas,
17 tai pasiimk ylą ir perskverbk
jo ausį prie durų ir tebūna jis,
kol gyvas, tavo tarnu. Tą patį
turi padaryti ir su savo tarnaite.
18 Tenebūna tau sunku jį lais-
vą išleisti, kadangi per šešerius
metus, jis tau dvigubai pasitar-
navo, negu samdinys, tai Viešpats,

tavo Dievas, tave laimins visame, ką tik pradėsi.

19 Visus savo bandos ir avių pirmdėlius patinėlius turi šventinti Viešpačiui, savo Dievui. Savo pirmdėlių jaučiais negali arti ir savo primdėlių avių negali kirpti.

20 Kasmet tu turi jų valgyti Viešpaties akivaizdoje toje vietoje, kurią Viešpats Sau išsirinko, tu ir tavo giminė.

21 Bet kliaudingo, raišo, aklo ar skaudžiai pažeisto neturi Viešpačiui, savam Dievui aukoti.

22 Savo vietovėse turite jų valgyti, ar būtumėte valyvi, ar nevalyvi, kaip stirną ar briedį.

23 Tiktai nevalgykite to kraujo, bet išliekite jį žemėn kaip vandenį.

16

Trys Metinės Šventės, Teisėjai Ir Valdininkai

1 Žiūrėkite, kad Abibo mėnesį švęstumėte Viešpačiui, savo Dievui, Praėjimo šventę, nes tą mėnesį, nakties metu, išvedė jus Viešpats, jūsų Dievas iš Egipto.

2 Viešpaties, savo Dievo Praėjimo šventei turite papjauti avių ir jaučių toje vietoje, kurią Viešpats Sau pasirinkęs, kad Jojo vardas čia apsigyventų.

3 Toje šventėje negali nieko rauginto valgyti. Septynias dienas turi valgyti neraugintos sielvarto duonos, kadangi su baime išėjai iš Egipto, kad, kol gyvas, tą Išėjimo dieną iš Egipto atsimintumei.

4 Septynias dienas neturi būti nieko rauginto visame jūsų krašte ir tos mėsos, papjautos tos pirmosios dienos vakarą nieko neturi likti rytojui.

5 Praėjimo šventės jūs negalite švęsti bet kurioje Viešpaties Dievo duotoje vietovėje,

6 bet toje vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas pasirinko, kurioje Jo vardas apsigyventų. Čia turi papjauti Praėjimo avinėlį vakare, saulei nusileidus, tuo metu, kai iš Egipto išėjai.

7 Ir turi tą kepti ir valgyti toje vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas, pasirinks ir rytmetyje sugrįžkite į savo palapines.

8 Šešias dienas turi nerauginto valgyti. O septintoji diena yra susirinkimo diena Viešpačiui, tavo Dievui, kurią jokio darbo neturi dirbti.

9 Septynias savaites turi skaityti ir pradėti skaityti nuo tos dienos, kai pjautuvais pradėjo javus pjauti.

10 Ir turi švęsti Viešpačiui, savam Dievui Sekminių šventę, kad savo geros valios auką aukotumei pagal tai, kaip Viešpats tave laiminęs yra.

11 Ir Viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje turi būti linksmas, tu ir tavo sūnus, tavo duktė, tavo bernas, tavo tarnaitė, levitas tavo vietovės, ateivis, našlaitis, našlė, kurie gyvena pas tave toje vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas pasirinkęs, kad Jo vardas čia gyventų.

12 Atsimink, kad buvai vergu Egipto žemėje, todėl rūpestingai vykdyk šiuos įstatymus.

13 Septynias dienas turi švęsti Palapinių šventę, kai savo klojimo javus ir vyną savo spaustuvės būsi suvalęs.

14 Savo šventėmis turi būti linksmas, tu ir tavo sūnūs, tavo duktė, tavo bernas, tavo tarnaitė, svetimasis, našlaitis, našlė, pas tave gyvenantieji.

15 Septynias dienas turi švęsti tą šventę Viešpačiui, savo Dievui toje vietoje, kurią Viešpats pasirinks. Nes Viešpats laimins tave visokiais tavo lobiais ir visus tavo rankų darbus, todėl túri būti linksmas.

16 Kasmet turi jūsų vyriškiai tris kartus pasirodyti Viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje toje vietoje, kurią Viešpats pasirinks, Neraugintos Duonos, Sekminių ir Palapinių šventėmis. Ir nė vienas tenepasirodo tuščias Viešpaties akivaizdoje.

17 Kiekvienas teatneša savo auką pagal tai, kaip Viešpats jį palaiminęs yra.

18 Visose savo vietovėse, kurias

jums jūsų Viešpats Dievas duos,
įsistatykite teisėjus ir valdininkus
kiekvienai giminei, kad jie teisingai
žmones teistų.
19 Bylos negali iškraipyti ir atsi-
žvelgti į šiokį ar tokį žmogų,
neigi kyšių imti, kadangi kyšiai
apakina išmintinguosius ir iškraipo
teisiųjų bylas.
20 Daryk tai, kas teisu, kad gyvas
išliktumei ir tau tektų ta žemė,
kurią tau Viešpats duos.
21 Nesisodink sau jokios alkų
giraitės prie Viešpaties, savo Dievo
altoriaus, kurį pasistatei
22 ir neatsitiesk sau jokios statu-
los iš akmens, kurių Viešpats,
jūsų Dievas neapkenčia.

17

Kunigų, Teisėjų Ir Karaliaus Pareigos

1 Kliaudingo arba nesveiko tu
neturi aukoti savo Viešpačiui Die-
vui, nes tai yra pasibaisėjimas Vieš-
pačiui, tavo Dievui.
2 Jei vyras ar moteris bus nu-
čiuptas vienoje jums duosimoje vie-
tovėje bedarąs pikta Viešpaties
akivaizdoje, pažeisdamas Jo
sandorą
3 ir neklausydamas mano
įsakymo, eis ir tarnaus kitiems
dievams ir jų melsis, ar tai būtų
saulė, mėnulis ar kitos dangaus
daugybės, ko aš neesu liepęs,
4 ir kad tai tau pranešama, tai
gerai įsiklausyk ir pasiteirauk, ir
jei nustatai, kad tokios baisenybės
iš tikrųjų daromos yra,
5 tai turi išvesti tą vyrą arba
moterį dėl tokio pasielgimo už
savo vartų ir akmenimis žudyti.
6 Dviejų ar trijų liudininkų
paliudyjimu turite mirtimi nubausti
tą, kuris mirties kaltas. Bet vieno
žmogaus paliudyjimu negalite nu-
teisti mirtimi nė vieno.
7 Liudininkų rankos turi pradė-
ti mirties bausmę vykdyti, o tada
visų žmonių, kad pikta daran-
tį išnaikintumėte.
8 Jei kuri byla pasirodytų
teisme per sunki, liečianti kraują,
prekiavimą, skriaudą, ginčą tavo
vietovėje, tai turi pasikelti ir eiti į
tą vietovę, kurią tau Viešpats
parinks,
9 pas kunigus, levitus, pas tei-
sėją, kuris tuo metu čia yra ir pa-
siteirauti ir jie tau turi duoti savo
sprendimą
10 ir turi vykdyti jų spren-
dimą, tau toje vietoje patiektą,
kurią Viešpats išsirinko, kaip jie
tau nurodys,
11 pagal įstatymą, tau išdės-
tomą, pagal nuostatus, kuriuos jie
tau išaiškina, tu turi pasielgti, kad
nuo jų nenukryptumei, nei deši-
nėn, nei kairėn.
12 Jei koks užsispyrėlis neklau-
sytų klebono, čia Viešpaties, tavo
Dievo pareigas einančio, arba tei-
sėjo, tą reikia bausti mirtimi ir taip
piktąjį iš Izraelio išnaikinti,
13 kad visi žmonės, tai girdė-
dami, bijotųsi ir tokių prieš-
gynių daugiau nebeatsirastų.
14 Kai nuvyksi į tą žemę, ku-
rią Viešpats, tavo Dievas duos ir
ją užėmęs, joje gyvensi ir nutarsi
karalių sau įsidėti, kaip juos turi
visos apylinkinės tautos,
15 tai tu tą turi karaliumi
įstatyti, kurį Viešpats, tavo Die-
vas tau išrinks, vieną iš savo bro-
lių. Svetimo, kuris nėra tavo
brolis, negali įsistatyti,
16 kad tik jis neturėtų per daug
žirgų ir dėl savo žirgų daugybės
nevestų žmonių atgal į Egiptą, ka-
dangi Viešpats jums sakęs yra, kad
jūs šiuo keliu atgalion daugiau
nebegrįžtumėte.
17 Irgi neturi jis daugelio mo-
terų vesti, kad jo širdis nenu-
kryptų ir neturi susirinkti sau daug
aukso ir sidabro.
18 O kai jis sėdės savo karalystės
soste, tai jis turi imti šį antrąjį
įstatymą nuo klebonų ir levitų ir jį
į knygas surašydinti.
19 Tos turi pas jį pasilikti ir jis
turi iš jų skaityti visą savo gy-
venimą, kad išmoktų bijotis
Viešpaties, savo Dievo, vykdyda-
mas visus šiuos įstatymus ir

nuostatus ir kad pagal juos
pasielgtų.
20 Savo širdyje jis neturi pasididžiuoti prieš savo brolius, nenukrypdamas nei dešinėn, nei karėn nuo įsakymo, kad jis ir jo sūnūs ilgai viešpatautų savo karalystės soste Izraelyje.

18

Levitų Aprūpinimas, Stabai, Tikrasis Pranašas

1 Kunigai ir levitai visos Lėvio
giminės neturi dalies ir nuosavybės su izraelitais. Jie turi valgyti Viešpačiui atnešamų deginimo aukų ir to, kas Viešpačiui aukojama.
2 Jie neturi jokios paveldimos
nuosavybės, kaip jų broliai likusieji izraelitai, kadangi Viešpats yra jų nuosavybė, kaip Jis jiems kalbėjęs yra.
3 Žmonėms aukojant jautį ar
avį, klebonui priklauso petys, abu žandu ir viduriai
4 ir pirmonės rugių, naujojo
vyno, aliejaus, pirmosios vilnos tavo ėryčių.
5 Nes Viešpats, tavo Dievas, yra
jį išsirinkęs iš visų tavo giminių, kad jis ir jo sūnūs amžinai eitų savo pareigas Viešpaties vardui.
6 Jei levitas ateina iš kurios tavo
ar bet kurios viso Izraelio vietovės pasisvečiuoti geriausiu savo sielos nusiteikimu į tą vietą, kurią Viešpats pasirinks,
7 kad jis tarnautų Viešpaties,
savo Dievo vardui, kaip kiti visi jo broliai levitai, kurie Viešpaties akivaizdoje būna,
8 tai tas turi gauti tą patį
maisto davinį, nežiūrint to, jei jis ir ką turėtų nuo savo tėvų parduotojo turto.
9 Kai įeisi į tą žemę, ku-
rią tau Viešpats, tavo Dievas duos, tai nemėgink įprasti daryti tų baisenybių, kurias tautos čia darydavo,
10 kad jūsų tarpe neatsirastų
tokių, kurie savo sūnus ar dukteris per ugnį leidžia, ar burtininkų, ar ženklų aiškintojų, ar žynių, kerėtojų,
11 apžadėtojų, putveizdų ar
tų, kurie šaukiasi mirusiųjų ir piktųjų dvasių.
12 Tokias bjaurenybes darantieji
yra pasibaisėjimas Viešpačiui. Dėl tokių baisenybių Viešpats, tavo Dievas, išvaro tokius pirm jūsų.
13 Bet tu turi būti be nuotarties,
kaip ir Viešpats, tavo Dievas, yra.
14 Nes tie žmonės, kuriuos tu nu-
galėsi, kreipiasi į burtininkus ir apžadėtojus. Bet tau nėra reikalo taip elgtis Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdoje.
15 Viešpats, tavo Dievas, prikels
jums pranašą, tokį, koks aš esmi, iš tavęs ir tavo brolių ir to turėsite klausyti.
16 Kadangi aną susirinkimo
dieną prie Chorėbo meldeisi savo Viešpaties šiais žodžiais: "Nebenoriu girdėti daugiau Viešpaties balso, savojo Dievo, ir tos didžiosios ugnies matyti, kad nenumirčiau,"
17 į ką man Viešpats atsakė:
"Jie gerai kalbėjo!"
18 Aš jiems prikelsiu pranašą iš
jų brolių, koks tu esi, ir dėsiu Savo žodžius į jo burną, kad jis kalbės visa, ką Aš jam įsakysiu.
19 Ir kas Mano žodžių neklau-
sys, kuriuos jis Mano vardu kalbės, tą Aš nubausiu.
20 Bet, jei koks pranašas
išdrįstų kalbėti Mano vardu, kuriam Aš neliepiau kalbėti ir kuris kalbėtų kitų dievų vardan, tokį pranašą turite nužudyti.
21 O jei tu savo širdyje abejosi:
"Kaip man suvokti, ką jam Viešpats nėra kalbėjęs?",
22 tai žinok, jei pranašo Viešpa-
ties vardan skelbtosios pranašystės neįvyksta ir neįsigyvendina, tai suprask, Viešpatį tų žodžių nekalbėjusį ir kad tas pranašas tai iš savo pasididžiavimo kalbėjęs ir todėl nėra reikalo jo bijoti.

19

Prieglaudos Miestai, Bausmė Neteisiems Liudininkams

1 Kai Viešpats, tavo Dievas, bus
išnaikinęs tas tautas, kurių žemę
Viešpats, tavo Dievas, duos užimti
ir jų miestuose ir namuose
apsigyventi,
2 tai toje žemėje, kurią tau
Viešpats Dievas duos užimti, turi
išsirinkti tris miestus
3 ir kelius pataisyti į tuos mies-
tus ir užimtąją žemę padalinti
į tris sritis, kad tas, kuris netyčia
žmogų užmušęs į tuos atbėgti
galėtų,
4 kad gyvas išliktų čia atbėgęs,
jei savo artimą netyčiomis už-
mušęs ir prieš jį jokio keršto
neturėjęs.
5 Jei, pavyzdžiui, žmogus eitų
į girią medžių kirsti ir jam kir-
viu kertant kirvis nusmuktų nuo
koto ir, savo artimą pataikęs, jį
taip sužeistų, kad jis mirtų, tai
toks turi bėgti į vieną tų
miestų, kad gyvas išliktų,
6 kad kraujo keršytojas, kerštu
užsidegęs, nesivytų žmogžudžio
ir tolimame kelyje nesugautų ir
neužmuštų, nors jis mirties nekal-
tas, kadangi jis jokios neapykan-
tos prieš tai dėl jo neturėjęs.
7 Todėl įsakau tau tris miestus
pasirinkti.
8 Ir kai tau Viešpats, tavo Die-
vas, tavo žemės sienas praplatins,
kaip Jis tavo protėviams prisiekda-
mas pasižadėjo duoti visas tas
žemes
9 ir jei tik vykdysi visus šiuos
įsakymus ir pagal juos pasielgsi,
kuriuos aš tau šiandien duodu, jei
Viešpatį mylėsi ir Jo keliais vaikš-
čiosi, kol gyvas būsi, tai dar tris
miestus turi išsirinkti be šių trijų,
10 kad nebūtų nekalto kraujo
pralieta tavo žemėje, kurią tau
Viešpats, tavo Dievas tavo nuosa-
vybėn atiduoda ir kraujo kalčių
neatsirastų.
11 Bet, jei kas turi kokią nea-
pykantą prieš savo artimą ir ant
jo tykodamas, jį užmuša ir tada
nubėgtų į vieną šių miestų,
12 tai turi miesto vyresnieji nu-
siųsti ir atgabenti žmogžudį ir
jį perduoti į kraujo keršytojo
rankas mirties bausmei įvykdyti.
13 Tavo akys neturi tokio gailėtis.
Tokį, kuris nekaltą kraują yra
pralieję́s, turi iš Izraelio išnaikinti,
kad tau gerai sektųsi.
14 Artimo savo žemės sienų ne-
turi susiaurinti, kurias protėviai
nustatė, toje žemėje, kurią tau
Viešpats, tavo Dievas, tau duoda
užimti ir pasisavinti.
15 Vieno liudininko paliudyjimo
neužtenka apskųsto žmogaus nu-
sikaltimui ar nuodėmei nustatyti.
Nusikaltimui nustatyti reikia
dviejų liudininkų paliudyjimų.
16 Jei neteisus liudininkas pasi-
siūlo liudyti, apskųsdamas žmogų
nusikaltimu,
17 tai abu vyru, kuriuodu bylinė-
jasi, turi stoti Viešpaties akivaizdon
prieš kunigą ir teisėją, kurie tuo
metu savo pareigas eina.
18 Ir teisėjas turi rūpestingai iš-
siaiškinti ir, jei neteisusis liudinin-
kas neteisiai liudyjęs prieš savo
artimą,
19 tai turite jam taip padaryti, kaip
jis ketino savo artimui padaryti,
kad piktumą iš savo tarpo
pašalintumėte,
20 kad kiti tai išgirdę, bijotųsi
ir nebeišdrįstų tokiomis pikte-
nybėmis užsiimti savųjų tarpe.
21 Tavo akys neturi jo pasigailėti-
sielą už sielą, akį už akį,
dantį už dantį, ranką už
ranką, koją už koją!"

20

Pasielgimo Nuostatai Karo Metu

1 Jei išeisi į karą prieš savo
priešus ir matysi žirgus ir vežimus
tautos, kuri didesnė už tavąją,
tai nenusigąsk dėl jų, nes Vieš-

pats, Dievas, kuris tave iš Egipto
išvedęs, yra su tavimi.
2 Prieš einant į mūšį, kunigas turi ateiti ir kalbėti su žmonėmis,
3 jiems tardamas: "Klausykite, izraelitai, šiandien jūs einate kariauti prieš savo priešus. Tenenuliūsta jūsų širdis, nebijokite, nenusigąskite ir nepabūgkite jūjų!
4 Nes Viešpats, jūsų Dievas žygiuoja su jumis, kad už jus kariautų su jūsų priešais, jums padėdamas."
5 O kareivių vyresnieji turi kalbėti su vyrais ir jiems sakyti: "Jei kas naujus namus pasistatė ir jų dar neįšventino, tas tesugrįžta ir tepalieka savo namuose, kad nenumirtų kare ir kitas jo namų neįšventintų.
6 Jei kas pasisodino vynuogyną ir jo vaisiais dar nepasidžiaugė, tai tesugrįžta ir tepasilieka namie, kad kare nenumirtų ir jo pirmieji vaisiai kitam netektų.
7 Jei kas su savo žmona susižadėjo, bet jos dar neparsivedė, tas teeina namuon, kad nežūtų kare ir kitas jo žmonos neparsivestų.
8 Kareivių vyresnieji irgi turi išaiškinti, jei kas yra baimingas ir baugščios širdies, tas tegrįžta į namus, kad jo brolių širdis nepasidarytų taip baugšti, kaip jo širdis yra.
9 O kai vyresnieji bus viską išaiškinę, tai turi jie jiems vadus paskirti.
10 Jei atžygiuoji su miestu kariauti, tai pirma pasiūlyk jam taiką.
11 Jei miestas pasiūlymą priima ir atidaro savo vartus, tai visi jo gyventojai yra tavo vergai ir turi tau tarnauti.
12 Bet, jei jie tavo taikos pasiūlymo nepriima ir nori su tavimi kariauti, tai apgulk miestą.
13 O kai Viešpats, tavo Dievas, jį į tavo rankas atiduos, tai turi visus jo vyriškius kardo aštrumu nužudyti.
14 Moterų, vaikų ir bandos nežudykite ir nieko, kas mieste yra. Visą jų turtą galite tarpusavyje pasidalinti ir valgyti to, ką iš savo priešų pasiimate, ką jums Viešpats, jūsų Dievas, į jūsų rankas atiduoda.
15 Tą patį turi padaryti su visais miestais, kurie toli nuo tavęs yra ir šių tautų žmonėms nepriklauso.
16 Bet šių tautų miestuose, kuriuos Viešpats, tavo Dievas, jūsų nuosavybėn atiduos, neturite nieko gyvo palikti, kas tik kvėpuoja.
17 Ir turi visus juos išnaikinti, būtent, chitiečius, amoriečius, kanaaniečius, pereziečius, chiviečius bei jebūsiečius, kaip Viešpats, tavo Dievas, tau liepęs yra,
18 kad jie neišmokytų jūsų daryti visų tų baisenybių, kurias jie daro savo stabams ir jūs nenusikalstumėte prieš Viešpatį, savo Dievą.
19 Jei miestą ilgai laikai apgulęs, prieš jį kariaudamas, kad jį užimtumei, tai neišnaikinkite jūjų vaismedžių, kirviais kapodami, kadangi jų vaisių galėsi valgyti. Nenukirsk jų, nes medžiai ne tavo priešai, kuriuos tu esi apgulęs.
20 Bet medžius, kurie vaisių neneša, tuos gali nukirsti ir išnaikinti ir iš jų įsitvirtinimus prieš miestą statyti, kuris su tavimi kariauja, kol tu jį nugalėsi.

21

Neišaiškinta Žmogžudystė

1 Jei rasi žmogų laukuose užmuštą toje žemėje, kurią tau Viešpats Dievas duos, ir nebus žinoma, kas jį užmušęs,
2 tai turi išeiti tavo vyresnieji ir teisėjas į lauką ir matuoti nuo lavono iki aplink esančių miestų.
3 Artimiausiojo miesto vyresnieji turi imti jauną karvę iš bandos, kuri dar nedirbusi ir nearusi su žagre
4 ir turi ją nusivesti į slėnį prie upelio, kur nebuvo nei arta,

nei sėta ir čia turi jai kaklą perpjauti.
5 Tai turi prieiti kunigai, Lėvio sūnūs, nes Viešpats Dievas juos išsirinko, kad jie Jam tarnautų ir Jo vardu laimintų ir kad jie spręstų visas bylas ir skriaudas.
6 O miesto vyresnieji turi žengti prie lavono ir viršum karvės, kuriai gerklė buvo perpjauta, nusiplauti savo rankas,
7 ir jie turi pareikšti: "Mūsų rankos šito kraujo nepraliejo, o ir mūsų akys to nematė,
8 būk malonus Savo Izraelio tautai, kurią Tu, Viešpatie, išvadavai, ir nekaltink izraelitų dėl šito nekaltojo kraujo", tai jie bus dėl šito nusikaltimo su Dievu suderinti.
9 Ir taip darydamas, ką tau Viešpats įsako, nebūsi atsakomingas už pralietą kraują.
10 Jei tu kariauji su savo priešais ir Viešpats, tavo Dievas, paduoda juos į tavo rankas, kad tu juos nusivedi nelaisvėn
11 ir matai belaisvių tarpe gražią moterį, kuri tau patinka, kad ją vestumei,
12 tai parsivesk ją į savo namus ir duok jai plaukus nuskusti ir nagus nukirpti,
13 išvilk jos rūbus, kuriais ji buvo nelaisvėn paimta ir tebūna ji tavo namuose visą mėnesį ir teapraudoja savo tėvą ir savo motiną ir tada gali pas ją įeiti ir ją vesti, kad būtų tavo žmona.
14 Bet, jei tu jos nenori, tai turi ją išleisti ten, kur ji nori ir jos neparduoti už pinigus ar laikyti kaip vergę, kadangi tu ją pažeminai.
15 Jei kuris žmogus turėtų dvi moteri, vieną mylimą ir kitą nemylimą ir jos abi jam vaikų pagimdo, mylimoji ir nemylimoji, o pirmagimis būtų nemylimosios
16 ir laikas ateina tėviškei išdalinti, tai jis negali atimti teisių iš pirmagimio nemylimosios ir jas perleisti mylimosios sūnui,
17 bet turi jas pripažinti pirmagimiui nemylimosios ir jam skirti dvigubai viso to, ką turi, kadangi jis yra įrodymas savo tėvo pajėgumo ir jam priklauso pirmagimio teisės.
18 Jei kas turėtų užsispyrusį neklaužadą sūnų, kuris neklauso nei tėvo, nei motinos ir nesileidžia sudraudžiamas,
19 tai tėvas ir motina turi jį suimti ir nusivesti prie miesto vyriausybės, miesto vartuose tos vietovės
20 ir tarti miesto vyresniesiems: "Štai mūsų sūnus sauvaliauja, neklauso, smaguriauja ir girtauja."
21 Tai turi jį miesto žmonės akmenimis žudyti, kad numirtų, kad piktąjį iš savo tarpo išgautumei ir izraelitai tai išgirdę, visi bijotųsi.
22 Jei nusikaltėlis bus nubaustas mirties bausme ir jis bus pakartas kartuvėse,
23 tai jo lavonas neturi per naktį pakartas pasilikti, bet turite jį tą pačią dieną palaidoti. Nes pakartasis yra Dievo prakeiktas, kad neapibjaurintai savo žemės, kurią Viešpats, tavo Dievas, atiduoda tavo nuosavybėn.

22

Įvairūs Įstatymai Ir Nuostatai

1 Jei matai savo brolio jautį ar avį klaidžiojant, tai neatsitrauk nuo jų, bet parvaryk juos savo broliui.
2 Bet, jei tavo brolis toli gyventų ar jo nepažintai, tai turi juos namuon parsivaryti ir laikyti tol, kol tavo brolis jų ieškos ir tada tu juos jam grąžinsi.
3 Tą patį turi daryti ir su jo asilu, jo rūbais, ar ką tik pamestų ir tu atrastumei. Tu negali tų sau pasilaikyti.
4 Jei matai savo brolio asilą ar jautį krintant ant kelio, tai neatsitrauk nuo jų, bet turi jiems pagelbėti.
5 Moteris neturi vyriškų drabužių nešioti, o vyras neturi moteriškų drabužių dėvėti, kadangi taip darantieji yra pabaisa Viešpačiui.

6 Jei pakelyje atrasi paukščių
lizdą ant medžio ar ant žemės su
jaunikliais ar su kiaušiniais, o se-
noji tupi ant jauniklių ar ant kiau-
šinių, tai neturi pasiimti senosios
kartu su jaunikliais,
7 bet turi leisti senajai palėkti, o
tik vaikus pasiimti, kad tu ilgai gy-
ventumei ir tau pasisektų gerai.
8 Jei turi naujus namus pasista-
tęs, tai užsitverk viršui ant stogo
tvorelę, kad kas nors nenupultų
ir kraujo kaltybės neužsitrauktumei
ant savo namų.
9 Savo vynuogyne neturi sėti ki-
tos sėklos, kad tau nereikėtų šven-
tinti tos sėklos Viešpačiui kartu su
vienuogyno derliumi.
10 Jaučio ir asilo tu neturi sukin-
kyti į vieną jungą.
11 Lininių drabužių, suaustų su
vilnomis, neturite nešioti.
12 Prie savo apsiausto, kuriuo ap-
sisiauti, prisisiūk kutas prie visų
keturių kampų.
13 Jei kas vestų žmoną ir
imtų jos neapkęsti po to, kai buvo
su ja sugulęs,
14 ką nors prasimanydamas ir
ją piktai apkalbėdamas — aš ve-
džiau šią moteriškę ir pas ją
įėjęs, radau, kad ji nebuvo
mergaitė.
15 Tai turi imti tėvas ir motina tos
moteriškės mergystę ir nunešti tai
vyresniesiems miesto, kurie miesto
vartuose yra ir jiems tai parodyti.
16 Moteriškės tėvas turi vyresnie-
siems sakyti: "Aš daviau šiam vyrui
savo dukterį ir jis jos neapkenčia,
17 bjauriai apkalbėdamas, jis
tvirtina, kad ji nebuvusi mergaitė,
ištekėdama. O štai čia mano duk-
ters mergystė." Tada jie turi pa-
rodyti savo dukters marškinius
miesto vyresniesiems.
18 O tada turi miesto vyresnieji
suimti tą vyrą ir nubausti,
19 uždėdami jam 100 šekelių
sidabro bausmę, kurią turi iš-
mokėti moteriškės tėvui, kadangi
savo žmoną piktai apskelbęs buvo
Izraelyje ir todėl turi jis ją palai-
kyti visą savo gyvenimą ir ne-
gali jos paleisti.
20 Bet, jei paaiškėtų, kad mo-
teriškė nebuvusi mergaitė,
21 tai reikia ją išvesti už jos tėvo
namų vartų ir žmonės turi ją
akmenimis žudyti, kadangi ji ne-
padoriai pasielgė Izraelyje, savo
tėvo namuose apsikekšaudama. To-
kias nedorybes turite pašalinti iš
savo tarpo.
22 Jei vyras sugulęs su kito vyro
žmona, pagaunamas, tai jis kartu
su ta moterimi turi mirti, su kuria
sugulė, kad pašalintumei tokį pik-
tumą iš Izraelio.
23 Jei mergaitė vyrui pažadėta ir
kitas koks vyras ją nutvertų ir
su ja sugultų
24 tai turite abudu pro miesto
vartus išvesti ir akmenimis žudyti,
kad numirtų, mergaitė už tai, kad
nesišaukė pagalbos, vyrą, kad iš-
gėdino savo artimo marčią. Tokį
piktumą turite iš savo tarpo
pašalinti.
25 O jei vyras pasigautų lau-
kuose su kitu vyru susižadėjusią
mergaitę ir su ja sugultų, tai tas
vyras turi vienas mirti, kuris su ja
buvo sugulęs.
26 O mergaitei nereikia nieko
daryti, kadangi ji mirties bausmės
neužsipelnė, nes ji buvo užpulta,
nors nenužudyta.
27 Nes susižadėjusioji buvo pa-
gauta laukuose ir šaukėsi pagalbos,
bet niekas neatėjo jai padėti.
28 Jei vyras sugultų su mer-
gaite, kuri dar niekam nepažadėta,
ir yra pagautas,
29 tai tas, kuris su ja sugulė, turi
mokėti jos tėvui 50 šekelių sida-
bro ir, kadangi jis ją apgėdinęs,
turi jis ją į žmonas palaikyti,
visą savo gyvenimą nuo jos
neatsiskirdamas.
30 Nė vienas neturi vesti savo tėvo
žmonos ir neatidengti savo tėvo
gėdos.

23

Viešpaties Surinkimo Žmonės,
Įvairūs Nuostatai

1 Pažeistasis ir išromytasis

neturi ateiti į Viešpaties
susirinkimą.
2 Kekšininkas, net dešimtosios
kartos neturi įeiti į Viešpaties
susirinkimą ir nė vienas jo ainių.
3 Amoniečiai ir moabiečiai iki
dešimtosios kartos neturi įeti į
Viešpaties susirinkimą, neigi jų
ainiai,
4 kadangi jie nepasitiko jūsų su
duona ir vandeniu ir be to, dar pa-
sisamdė Beoro sūnų iš Petoro,
Mezopotamijos, kad tave
prakeiktų.
5 Bet Viešpats neklausė Bi-
leamo ir pavertė keikimą į pa-
laimą, kadangi Viešpats, tavo
Dievas, tave mylėjo.
6 Niekuomet nelinkėk jiems gero
ar palaimos visą savo gyvenimą.
7 Edomiečių nepasibaisėk, nes
jie yra tavo broliai. Ir egiptiečio
nesibaisėk, nes tu buvai ateiviu jo
žemėje.
8 Tų vaikų trečioji karta gali
įeiti į Viešpaties susirinkimą.
9 Išeidamas kovon prieš savo
priešą, saugokis nuo visokiausio
pikto.
10 Jei kuris iš jūsų būtų neva-
lyvas, kuriam nakties metu kas
nors atsitiko, tai tas neturi sugrįžti
į stovyklą
11 pirm vakaro tol, kol nebus
vandenyje nusipėręs. Saulei nusi-
leidus gali jis sugrįžti į
stovyklą.
12 O lauke už stovyklos turite
turėti vietą, kurion būtų galima
išeiti nusilengvinti.
13 Išeidamas turi pasiimti kas-
tuvėlį ir prieš pasitūpdamas išsi-
kasti duobelę ir joje užžerti tai, ką
nuo savęs palikai.
14 Nes Viešpats, tavo Dievas,
vaikšto po tavo stovyklą, kad tave
išgelbėtų ir tau tavo priešus pa-
duotų. Todėl turi tavo stovykla būti
šventa, kad Jis ką nors nepado-
raus pas tave pamatęs, nuo tavęs
nenusikreiptų.
15 Jei vergas atbėga pas tave pri-
siglausti, tai nesugrąžink jo bu-
vusiam savininkui.
16 Jis turi pasilikti vienoje tavo
vietovių, kuri jam patiks ir kurią
jis pasirinks ir tu turi jo neskriausti.
17 Kekšės neturi būti Izraelio
dukterų tarpe ir kekšininkų
Izraelio sūnų tarpe.
18 Nei kekšės, nei kekšininko pi-
nigų neturi atnešti į Viešpaties
namus, kad užsimokėtų kokį
nors pasižadėjimą, kadangi ir
vienas ir antras yra Viešpačiui
pasibaisėjimu.
19 Nuošimčių už pinigus neturi
imti iš savo brolio, maistą ar ką kita,
už ką nuošimčius būtų galima
imti.
20 Iš svetimo gali nuošimčių
imti, tik ne iš savo brolio, kad Vieš-
pats, tavo Dievas laimintų visus
tavo darbus toje žemėje, kurią tu
eini užimti.
21 Jei Viešpačiui, savo Dievui
ką nors pasižadi, tai nedelsk ati-
tesėti, nes Viešpats, tavo Dievas,
prašys tai iš tavęs ir tada bus tau
tatai nuodėmė.
22 Bet jei nieko nepažadėsi,
nuodėmės nepadarysi.
23 Jei pasižadėjimo žodžius iš-
tarei, tai turi juos atitesėti ir pagal
juos pasielgti, kaip Viešpačiui, savo
Dievui, iš geros valios pasižadė-
jai, savo paties ištartais žodžiais.
24 Jei eini į savo artimo vynuo-
gyną, tai valgyk uogų, kiek tik
nori, kol prisivalgysi, bet į savo
indą negali įsidėti nė vienos.
25 Jei pro savo artimo javų
lauką eini, tai ranka gali varpų
nusiskinti, bet pjautuvu tu jų ne-
gali liesti.

24

Skyrybos, Našlių Našlaičių Ir Naujavedžių Teisės Ir Pareigos

1 Jei žmogus veda žmoną ir su
ja susituokia ir ji netenka savo ma-
lonės jo akyse dėl kurios nors pik-
tenybės, tai jis turi išrašyti
atsiskyrimo gromatą, tą į jos
rankas atiduoti ir ją iš savo namų
išleisti.
2 O jei ji iš tų namų išėjusi,
už kito vyro išeina,
3 o tas antrasis jos vyras taip pat

nekenčia ir atsiskyrimo gromatą
rašo, tą į jos rankas atiduoda ir
ją iš savo namų išleidžia arba
tas jos antrasis vyras miršta, kuris
ją vedęs buvo,
4 tai jos pirmasis vyras, kuris ją
buvo išleidęs, negali jos vėl vesti,
kad jo žmona būtų, kadangi ji apsibjaurino, nes tai yra pasibaisėjimas Viešpaties akyse, kad tos žemės nepripildytumei nuodėmėmis, kurią tau Viešpats, tavo Dievas, tavo nuosavybėn atidavęs.
5 Kas neseniai apsivedęs, tas neturi į karą eiti. Neuždėk jam kitų kokių pareigų, kad jis visus metus gyventų laisvas savo namuose, su žmona pasidžiaugdamas.
6 Užstatan neturi imti apatinės ar viršutinės girnos, nes tomis jis užstatytų savo sielą.
7 Jei kas atsirastų, kuris iš Izraelio sūnų sielą būtų pavogęs iš savo brolių ir tą užstatytų ar parduotų, tai tokį vagį reikia žudyti, kad pikta iš savo tarpo pašalintumei.
8 Saugokis raupso slogos ir tvirtai apsiimk visa vykdyti ir daryti, ką tave kunigai ir levitai moko. Visa tai, ką jie jums įsako, turite vykdyti ir daryti.
9 Atsimink, ką Viešpats padarė, tavo Dievas, su Mirjama pakelyje, kai iš Egipto buvote išėję.
10 Jei savo artimui pinigų paskolini, tai neeik į jo namus ir nepaimk iš jo ką nors užstatan,
11 bet stovėk lauke, o tas, kuriam tu pinigus skolini, turi tau užstatą išnešti.
12 O jei jis būtų vargdienys, tai jam užstato negrąžinęs, negali eiti poilsio.
13 Saulei besileidžiant turi jam sugrąžinti užstatą, kad jis turėtų kuo apsikloti, miegodamas, tai jis tave laimins ir tau tai bus paskaityta už teisybę Viešpaties, tavo Dievo akyse.
14 Vargdienio ir pavargėlio algos neužlaikyk, ar jis būtų tavo brolių ar svetimųjų, kuris tavo šalyje, tavo vietovėje gyvena,
15 bet turi jam tą pačią dieną jo algą užmokėti, kol dar saulė nenusileido, nes jis yra pavargėlis ir tuo išlaiko savo sielą, kad jis prieš tave nesišauktų Dievo ir tau tai nepasidarytų nuodėme.
16 Tėvų nereikia žudyti už vaikus, ir vaikų už tėvus. Kiekvienas turi būti baudžiamas mirtimi už savo nusikaltimus.
17 Svetimųjų ir našlaičių bylos neturi iškraipyti ir našlės rūbų neimk užstatan.
18 Nes tu turi atsiminti, kad bernu buvai Egipte ir kad Viešpats, tavo Dievas tave iš ten išvadavo. Todėl tau įsakau taip pasielgti.
19 Kai tu savo dirvą nuvalęs esi ir vieną pėdą ant dirvos būtumei užmiršęs, tai neturi sugrįžti jo atsiimti, bet palikti jį svetimam, našlaičiui arba našlei, kad Viešpats, tavo Dievas, laimintų visus tavo rankų darbus.
20 Kartą nupurtęs savo alyvmedžius, neateik jų purtyti antru kartu, o kas ant jų liko, tai tetenka svetimam, našlaičiui ir našlei.
21 Kai nurinkai savo vynuogyną, tai neturi ateiti perrankioti, bet palikti tai svetimam, našlaičiui ir našlei.
22 Ir turi atsiminti, kad bernu buvai Egipto žemėje, todėl įsakau tau taip daryti.

25

Įvairūs Nuostatai,
Amalekiečių Išnaikinimas

1 Jei ginčas kyla tarp žmonių, tai jie turi eiti į teismą. Teisėjas išteisins teisingąjį ir nuteis nusikaltėlį.
2 Jei nuteistasis užsipelnė kirčių, tai teisėjas turi jam įsakyti parsigulti ir jį plakdinti jo akivaizdoje skaičiumi kirčių pagal jo nusikaltimą.
3 Po 40 kirčių reikia sustoti, kad tolimesnis plakimas jo per daug nenužemintų tavo akyse.
4 Kulančiam jaučiui klojime nasrų užrišti nereikia.

5 Jei broliai greta vienas kito gyvena ir vienas jų miršta be vaikų, tai mirusiojo žmona neturi svetimo vyro imti, bet jos svainis turi su ja sugulti, ją vesti ir su ja susituokti.
6 Ir pirmagimį sūnų jos turi praminti savo mirusiojo brolio vardu, kad jo vardas Izraelyje neišnyktų.
7 Jei tam vyrui nepatiktų vesti savo svainės, tai turi svainė nueiti pas vyresniuosius po miesto vartais ir skųstis: "Mano svainis neapsiima savo broliui Izraelyje vardą gaminti ir nenori manęs vesti."
8 Tai turi vyresnieji jį atsivesti ir su juomi kalbėti. Kai jisai čia stovėdamas atsakys: "Aš neapsiimu vesti",
9 tai turi jo svainė vyresniųjų akivaizdoje prižengti ir jam vieną kurpę nuo kojos nuauti ir jam spjauti į veidą, tardama: "Tatai padarytina kiekvienam vyrui, kuris nenori savam broliui vaikų auginti."
10 Ir tokio vyro namai Izraelyje turi būti vadinami: "Namai vyro, kuriam nuauta viena kurpė."
11 Kai du vyru susipeša, ir vieno vyro žmona pribėgusi norėtų savo vyrą ginti nuo mušančiojo ir savo ranką ištiesusi, pačiuptų už jo gėdos,
12 tai tu turi jos ranką nukirsti ir tavo akys neturi jos gailėtis.
13 Dvejopų svarsčių nelaikyk savo krepšyje, kurių vienas būtų sunkesnis, kitas lengvesnis.
14 Ir savo namuose neturėk dvejopų ketvirčių kurių vienas būtų didesnis, kitas mažesnis.
15 Tu turi vartoti teisingą svarstį ir teisingą ketvirtį, kad tu ilgai gyventumei toje žemėje, kurią tau Viešpats Dievas atiduos.
16 Nes Viešpačiui, tavo Dievui nepatinka žmonės, kurie taip daro, kaip visi, kurie nesąžiningai elgiasi.
17 Atsimink, ką amalėkiečiai jums darė pakelyje, jums keliaujant iš Egipto,
18 kurie jus užpuolė keliaujant, tavo užpakalyje žygiuojančius kariuomenės nuvargusius ir pasilpusius mušė, Dievo visiškai nesibijodami.
19 Kai dabar Viešpats, tavo Dievas, suteiks tau ramybę nuo visų tavo priešų, aplink esančiųjų, žemėje, kurių Viešpats, tavo Dievas, duos tau tavo nuosavybėn, tai tu turi išnaikinti amalėkiečius, kad jų vardo daugiau nebeminėtų. Ir neužmirški to padaryti!"

26

Pirmonės Ir Dešimtinės

1 Kai tu nuvyksi į tą žemę, kurią tau Viešpats, tavo Dievas, duos tavo nuosavybėn ir tu ją užimsi ir joje gyvensi,
2 tai turėsi imti visokiausių pirmonių vaisių, toje žemėje užaugusiųjų, kuriuos tau Viešpats, tavo Dievas, davęs ir sudėti juos į pintinį ir nueiti į tą vietą, kurią Viešpats, tavo Dievas, pasirinks, kad Jo vardas čia gyventų.
3 Ir turi nueiti pas tuometinį vyskupą ir jam tarti: "Prisipažįstu šiandien Viešpaties Dievo akivaizdoje, atvykęs į tą žemę, kurią Viešpats mūsų protėviams prisiekdamas pažadėjo duoti."
4 Tai turi imti vyskupas pintinį iš tavo rankų ir jį padėti prie altoriaus Viešpaties, savo Dievo.
5 Ir čia tu turi paskelbti Viešpaties, savo Dievo akivaizdoje: "Mano tėvas buvo keliaujantis aramietis. Jis nusikėlė su keliais žmonėmis į Egiptą ir buvo ten ateiviu ir užaugo ten dideliu ir galingu pulku.
6 Bet egiptiečiai spaudė mus sunkiais vergų darbais.
7 Tai mes šaukėmės Viešpaties, Dievo savo tėvų, ir Viešpats išklausė mus, matydamas mūsų vargą, priespaudą ir sielvartą
8 ir išvedė mus iš Egipto galinga ranka ir ištiestu petimi, su dideliu išgąsčiu, ženklais ir stebuklais
9 ir atvedė mus į šią vietą ir davė mums šią žemę, kuri pienu ir medum sklysta.

10 Dabar atnešu pirmuosius šios žemės vaisius, kuriuos Tu, Viešpatie man davei!" Ir turi juos palikti Viešpaties, savo Dievo akivaizdoje, liaupsindamas savo Dievą, Viešpatį.

11 Ir turi džiaugtis visu tuo geru, ką Viešpats tau ir tavo giminei davęs yra, tu ir levitas ir pas tave esąs svetimasis.

12 Kai trečiaisiais, tai yra dešimtinių metais, būsi surinkęs visas savo dešimtines, tai turi duoti tų vaisių levitui, svetimam, našlaičiui ir našlei, kad jie valgytų ir prisisotintų tavo vietovėje.

13 Ir turi tarti Viešpaties, savo Dievo akivaizdoje: "Aš atsinešiau, kas pašventinta iš savo namų ir daviau tai levitams, svetimiems, našlaičiams ir našlėms pagal Tavo man duotą visą įsakymą, kurio aš nepaniekinau ir neužmiršau.

14 Aš to nevalgiau savo sielvarte, aš nieko nuo to neatėmiau, būda mas nevalyvu, ir nieko to nepaskyriau mirusių aukoms. Aš klausiau Viešpaties balso ir dariau visa, ką Tu man liepei.

15 Pažvelk žemyn iš savo šventosios vietos, dangaus, ir laimink savo Izraelio tautą ir tą žemę, kurią Tu mums davei, kurią Tu mūsų protėviams prisiekdamas pažadėjai duoti, žemę, kuri pienu ir medumi sklysta."

16 Šiandien įsako tau Viešpats, tavo Dievas, vykdyti visus šiuos įsakymus ir nuostatus visa širdimi ir visa siela.

17 Tu išsipažinai Viešpačiui šiandien Jį esantį tavo Dievu ir pasižadėjai visais Jo keliais vaikščioti, vykdyti Jo įstatymus, įsakymus, nuostatus ir klausyti Jo balso.

18 Ir Viešpats pažadėjo tau šiandien Savąja tauta vadinti, kaip Jis kalbėjęs yra, kad tu visus Jo įsakymus vykdytumei

19 ir Jis tave iškeltų ir tu pagirtas, pagarbintas ir pašlovintas būtumei, labiau už visus kitus žmones, kuriuos Jis sutvėręs yra, kad tu Viešpačiui šventa tauta būtumei, kaip Jis esti kalbėjęs.

27

Akmens Paminklai, Laiminimas, Keikimas

1 Ir Mozė su vyresniaisiais įsakė, tardamas: "Vykdykite visus įsakymus, kuriuos aš jums šiandien duodu.

2 Tuomet, kai būsite per Jordaną perėję į tą žemę, kurią jums Viešpats duos, tai atitieskite didelius akmenis ir nubaltinkite juos kalkėmis.

3 Perėję per Jordaną, surašykite visus šiuos įstatymo žodžius ant tų akmenų, kad nuvyktumėte į tą žemę, kurią jums Viešpats, jūsų Dievas, duos, kurioje pienas ir medus sklysta, kaip Viešpats jūsų tėvų yra kalbėjęs.

4 Taigi, perėję per Jordaną, atitieskite tokius akmenis, kaip aš jums šiandien įsakau, ant Ebalio kalno ir nubaltinkite juos kalkėmis.

5 Čia pat turite ir akmeninį altorių pasistatyti, Viešpačiui, savam Dievui, netašydami akmenų geležiniais įrankiais.

6 Tą altorių turite statyti iš neskaldytų akmenų Viešpačiui, savam Dievui ir deginamąją auką ant jo aukoti savam Viešpačiui.

7 O čia turi aukoti ir padėkos auką ir valgyti ir linksmas būti savo Viešpaties akivaizdoje.

8 Visus šio įstatymo žodžius surašyk ant akmenų aiškiai ir išskaitomai.

9 Ir Mozė kartu su klebonais ir levitais kalbėjo su visais izraelitais ir tarė: "Atkreipk dėmesį, Izraeli, šiandien tu esi paskelbtas Viešpaties Dievo tauta,

10 kad būtumei paklusnus Viešpaties, savo Dievo balsui ir pasielgtumei pagal visus Jo įsakymus ir nuostatus, kuriuos aš tau šiandien duodu."

11 Tą dieną įsakė Mozė žmonėms:

12 "Šios giminės turi stovėti ant Gerizymo kalno ir žmones laiminti, Simeonas, Lėvis, Jūda, Ysakaras, Juozėpas ir Benjaminas.

13 Ant Ėbalio kalno turi stovėti Rūbenas, Gadas, Ašėris, Zebulūnas, Danas, Naftalis, kad žmones keiktų.

14 Levitai turi visiems izraelitams aiškiu balsu skelbti-

15 prakeiktas teesie kiekvienas, kuris sau pasidaro dievaitį arba nulietą pavidalą pasibaisėjimu Viešpačiui amatininkų rankomis ir tai slaptai pasistato". Ir žmonės tam turi pritarti, "Amen" sakydami.

16 Prakeiktas teesie tasai, kuris savo tėvą ir motiną keikia! Visi žmonės tesako "Amen."

17 Prakeiktas teesie tas, kuris savo artimo žemių sienas susiaurina! Ir žmonės tepritaria "Amen".

18 Prakeiktas teesie tas, kuris aklam žmogui leidžia pakelyje klaidžioti. Ir žmonės tesako "Amen".

19 Prakeiktas teesie tas, kuris svetimo, našlaičio ir našlės bylą iškraipo! Žmonės tepritaria "Amen".

20 Prakeiktas teesie tas, kuris su tėvo žmona pasileidžia, tuo atidengdamas savo tėvo gėdą! Žmonės tesako "Amen".

21 Prakeiktas teesie tas, kuris su kokiu galviju laikosi! Ir žmonės tepritaria, "Amen" sakydami.

22 Prakeiktas teesie tas, kuris guli prie savo sesers, kuri yra arba jo tėvo, ar jo motinos duktė! Žmonės tesako "Amen".

23 Prakeiktas teesie tas, kuris sugula su savo uošve! Visi žmonės tesako "Amen".

24 Prakeiktas teesie tas, kuris savo artimą slapta užmuša! Visi žmonės tesako "Amen."

25 Prakeiktas teesie tas, kuris kyšių ima, nekaltą sielą mirčiai pasmerkdamas! Pritardami, žmonės, tesako "Amen."

26 Prakeiktas teesie tas, kuris nevykdo šio įstatymo žodžių, pagal juos nepasielgdamas! Žmonės tepritaria, sakydami "Amen".

28

Pažadėtasis Palaiminimas, Numatytas Keikimas

1 Jei tu paklusnus būsi Viešpaties, savo Dievo balsui, darydamas ir vykdydamas Jo įsakymus, kuriuos aš tau šiandien duodu, tai Viešpats, tavo Dievas, pastatys tave viršum visų žemės tautų.

2 Ir tu būsi palaimintas visais šiais palaiminimais, kadangi tu paklusnus buvai Viešpaties, savo Dievo, balsui.

3 Tu būsi palaimintas mieste, tu būsi palaimintas laukuose!

4 Palaimintas bus vaisius tavo įsčių, tavo žemės prieauglis, tavo bandos, tavo galvijų, tavo avių.

5 Palaimintas bus tavo pintinys ir tavo atsargos.

6 Palaimintas būsi tu, įeidamas ir išeidams.

7 Ir Viešpats užmuš tavo akivaizdoje tavo priešus, kurie išeis vienu keliu prieš tave kovoti ir septyniais keliais turės bėgti nuo tavęs.

8 Viešpats siųs savo palaimą į tavo klojimus ir laimins visa, ką tik tu pradėsi toje žemėje, kurią tau Viešpats, tavo Dievas, davęs bus.

9 Viešpats pasidarys jus Savo šventąja tauta, kaip Jis prisiekdamas jums pažadėjo, kadangi jūs vykdote Jo įsakymus ir vaikščiojate Jo keliais,

10 kad visi žemės žmonės matytų tave Viešpaties vardu vadinamą ir tavęs bijotų.

11 Ir Viešpats darys, kad tu apsčiai lobių turėsi, vaisiaus savo įsčių, savo galvijų prieauglio, vaisiaus dirvos tos žemės, kurią Viešpats, tavo Dievas, prisiekdamas pažadėjo duoti.

12 Ir Viešpats atvers tau Savo dangiškąjį lobyną, kad Jis tavo dirvai lietaus duotų reikiamiu metu ir kad visus tavo rankų darbus laimintų. Tu galėsi daugeliui žmonių paskolinti, o tu nieko nesiskolinsi iš kitų.

13 Viešpats padarys iš tavęs galvą, o ne uodegą, kad tu visuomet viršų gausi ir nebūsi apačioje, kadangi tu esi paklusnus Viešpaties, savo Dievo įsakymams, kuriuos aš tau šiandien duodu, daryti ir vykdyti,
14 kad nenusikreiptumei nė vienu žodžiu nuo to, ką tau šiandien įsakau, nei dešinėn, nei kairėn ir kitų dievų nesekiotumei, jiems tarnaudamas.
15 Bet, jei neklausysi balso Viešpaties, savo Dievo, nesilaikydamas ir nevykdydamas Jo įsakymų ir nuostatų, kuriuos aš tau šiandien duodu, tai visi šie keikimai ant tavęs užeis ir tave užklups.
16 Prakeiktas tu būsi mieste, prakeiktas tu būsi laukuose.
17 Prakeiktas bus tavo pintinys ir tavo atsargos.
18 Prakeiktas bus vaisius tavo įsčių, tavo žemės, prieauglis tavo galvijų, tavo avių prieauglis.
19 Prakeiktas tu būsi įeidamas, prakeiktas tu būsi išeidamas.
20 Viešpats užleis tau nesekmės, nesantaikos, nelaimės visame, ką tik tu pradėsi ir darysi tol, kol tu pražūsi ir išnyksi dėl savo pikto pasielgimo, kadangi tu Mane apleidai.
21 Viešpats ištiks tave maru, kol tave išnaikins iš to krašto, kurį tu ateisi užimti.
22 Viešpats ištiks tave ligomis, drugiu, karščiais, gaisrais, sausra, geltlige, vargindamas tave tol, kol tave nubaigs.
23 Ir dangus be lietaus viršum tavo galvos bus lyg varinis, o žemė po tavo kojomis sukietėjusi kaip geležis.
24 Viešpats duos tavo žemei dulkes ir pelenus vietoje lietaus iš dangaus tol, kol būsi išnaikintas.
25 Viešpats sumuš tave tavo priešų akivaizdoje. Vienu keliu tu išeisi prieš juos, bet septyniais keliais bėgsi nuo jų ir būsi išsklaidytas po visas žemės karalystes.
26 Tavo lavonai atiteks dangaus paukščių bei žemės žvėrių ėdesiui ir nebus nė vieno, kuris juos nubaidytų.
27 Viešpats ištiks tave Egipto votimis, karpomis, šašais, piktais, ir niežais, kad negalėsi pasigydyti.
28 Viešpats ištiks tave proto atėmimu, apakimu ir širdies dūkimu.
29 Pietų metu tu vaikščiosi kaip aklasis, sienomis graibydamas, savo kelionėse laimės neturėsi. Visą savo gyvenimą kentėsi priespaudą ir skriaudą ir niekas tau nepadės.
30 Tu apsivesi moteriškę, bet kitas su ja suguls. Ir namus pasistatysi sau, bet juose negyvensi, vynuogyną sau pasisodinsi, bet vaisiaus iš jo negausi.
31 Tavo jautis bus tau matant pamuštas, bet tu jo nevalgysi. Tavo asilas, tau matant, bus jėga iš tavęs atimtas ir negrąžintas. Tavo avys bus atiduotos tavo priešams ir niekas jų neišvaduos.
32 Tavo sūnūs ir tavo dukterys bus atiduoti kitoms tautoms, kad tu savo akimis kasdien žiūrėsi ir alpsi ir tavo rankos bus bejėgės.
33 Tauta, kurios tu nepažįsti, sudoros visus tavo žemės vaisius ir tavo rankų ir tu kentėsi neteisybę ir būsi skriaudžiamas visą savo gyvenimą.
34 Ir tai, ką tu savo akimis matysi, varys tave iš proto.
35 Viešpats ištiks tave piktomis votimis ank kelių ir ant blauzdų, kad negalėsi pasigydyti nuo savo padų iki savo viršugalvio.
36 Viešpats išvarys tave ir tavo karalių, kurį tu įsistatei, į žmones, kurių nei tu, nei tavo tėvai nepažino ir tu tarnausi ten svetimiems dievams, medžiui ir akmeniui.
37 Ir tie žmonės, pas kuriuos būsi Viešpaties ištremtas, baisėsis tavimi, juoksis ir tyčiosis iš tavęs.
38 Tu išveši daug sėklos į lauką o maža tesurinksi, kadangi ją žiogai suės.
39 Tu įsisodinsi sau vynuogyną ir jį prižiūrėsi, bet vyno negersi ir vynuogių nesusirinksi, nes kirmėlės jas suės.
40 Alyvmedžių visur turėsi savo

žemėje, bet aliejaus neturėsi sau įsitepti, kadangi alyvos negaus išaugti.
41 Tau užgims sūnų ir dukterų, bet jų neturėsi, kadangi jie bus paimti nelaisvėn.
42 Visus tavo vaismedžius ir žemės vaisius vabzdžiai nuės.
43 Pas tave gyvenąsis svetimasis vis kils augštyn ir augštyn viršum tavęs, bet tu vis smuksi žemyn ir žemyn.
44 Jis tau paskolins, bet tu jam neskolinsi. Jis bus galva, o tu būsi uodega.
45 Visi šie keikimai užeis ant tavęs, persekios tave ir vargins tave tol, kol būsi išnaikintas, kadangi tu Viešpaties, savo Dievo, balso neklausei, nevykdydamas Jo įsakymų ir nuostatų, kuriuos Jis tau buvo davęs.
46 Ir tai bus įrodymu Viešpaties sprendimų, padarytų dėl tavęs ir tavo ainių per amžius,
47 kad tu Viešpačiui, savam Dievui, netarnavai su džiaugsmu ir visa širdimi atsidavęs, kai visa ko apsčiai turėjai.
48 Savo priešui, kurį tau Viešpats užleis, tu tarnausi, badą ir troškulį kentėdamas, visokį vargą ir skurdą, kuris uždės tau geležinį jungą ant tavo sprando tol, kol tave pribaigs.
49 Viešpats užves tautą ant tavęs iš toli, nuo žemės pakraščių, kuri nusileis kaip erelis, kurios kalbos tu nesuprasi,
50 kuri bus pačių žiauriausiųjų, kurie nesiskaitys su žmonėmis, ar jie būtų jauni, ar seni.
51 Jie suvalgys tavo galvijų prieauglį, tavo žemės vaisių tol, kol tu būsi sunaikintas. Jie nepaliks tau nei rugių, naujo vyno, nei aliejaus, nei galvijų, nei avių prieauglio tol, kol tave nužudys.
52 Jie užpuls visas jūsų vietoves ir nugriaus jūsų tvirtuosius ir augštuosius mūrus, kuriais jūs pasitikite visoje tavo žemėje, kurią tau Viešpats, tavo Dievas, davė.
53 Tu valgysi vaisių savo įsčių, mėsą savo sūnų ir dukterų, tau Viešpaties, tavo Dievo, duotųjų, savo sielvarte ir varge, tavo priešui tave spaudžiant,
54 kad vyras, kuris anksčiau ištaigingai ir lepiai gyveno, dabar savo broliui, savo žmonai, kuri jo prieglobstyje yra, ir sūnui, kuris jam dar gyvas išliko iš jo vaikų, pavydės
55 duoti kam nors tos mėsos savo sūnų valgyti, kadangi jo sielvarte ir varge nieko nebeliko jo turtų, kuriais tave prispaus tavo priešas visose tavo vietovėse.
56 Moteriškė, kuri anksčiau lepiai ir ištaigingai gyveno, kad ji iš lepumo kojos nedrįsdavo ant žemės kelti, ta vyrui savo prieglobstyje ir savo sūnui ir savo dukteriai pavydės
57 ir nuovalų, iš jos išėjusių, ir savo sūnų, kuriuos ji pagimdė, nes dėl neturto jie tų slapta valgys sievarte ir varge, spaudžiami savo priešų visose vietovėse,
58 jei nevykdysi ir neįgyvendinsi šių žodžių šio įstatymo, užrašyto šiose knygose, kad bijotumei Viešpaties, savo Dievo didingojo ir baisingojo vardo.
59 Tai užleis tau ir tavo vaikams Viešpats ypatingas slogas, sunkias ir ilgas ir vargins tave sunkiomis ir ilgomis ligomis
60 ir apleis tave visokiausiomis Egipto, tave bauginančiomis ligomis, kurių tu nenusikratysi.
61 Be to, Viešpats užleis ant tavęs visas ligas ir slogas, nerašytas šiose įstatymų knygose tol, kol tu būsi išnaikintas.
62 Paprastųjų jūsų žmonių nebedaug beliks, kurių anksčiau buvo kaip žvaigždžių danguje, kadangi neklausei balso Viešpaties, savo Dievo.
63 Ir kaip pirma Viešpats jumis džiaugėsi, jums gera darydamas, taip dabar jis džiaugtųsi, jei būtumėte išnaikinti ir išvaryti iš tos žemės, į kurią dabar einate, kad ją užimtumėte.
64 Nes Viešpats tave išsklaidys po tautas nuo vienų žemės pakraščių iki kitų ir ten tu garbinsi ki-

tus dievus, kurių tavo tėvai
nepažino ir kurių tu nepažįsti,
medžius ir akmenis.
65 Be to, tuose žmonėse tu ne-
turėsi pastovios vietos ir tavo padai
negaus pailsėti. Nes ten Viešpats tau
duos įbūgusią širdį, įdubusias akis
ir nuliūdusią sielą.
66 Tavo gyvybė atsidurs nuolati-
niame pavojuje. Dieną ir naktį
gyvensi baimėje, neturėdamas jo-
kio gyvybės užtikrinimo.
67 Rytais tu sakysi: "Kad bent
vakarą sulaukčiau!, vakarais -kad
bent rytas ateitų," dėl baimės savo
širdyje ir dėl to, ką savo akimis
matysi.
68 Ir Viešpats tave atgal nugabens
į Egiptą laivais tuo keliu, apie
kurį jis sakė "tu to daugiau ne-
bematysi." Ir jūsų vyrai ir mo-
terys mėgins parsiduoti vergais savo
priešams, bet niekas jų nepirks.
69 Tai yra žodžiai sandoros, ku-
rią Viešpats liepė Mozei padaryti
su Izraelio sūnumis Moabo krašte
antruoju kartu, kurią Jis buvo pa-
daręs su jais prie Chorėbo.

29

Sandoros Atnaujinimas

1 Ir Mozė sušaukė visus izraeli-
tus ir tarė jiems: "Jūs matėte visa,
ką Viešpats darė Faraonui, jo tar-
nams ir visam jo kraštui Egipte,
jūsų akivaizdoje.
2 Savo pačių akimis matėte di-
delius mėginimus, nuostabius
ženklus ir stebuklus.
3 Ir iki šios dienos Viešpats jums
dar nėra davęs išmintingos širdies,
akylų akių, girdinčių ausų.
4 Dykumoje Jis leido jums
vaikščioti 40 metų. Jūsų rūbai
ant kūno nepaseno, neigi nuplyšo
kurpės ant jūsų kojų.
5 Jūs nevalgėte duonos ir ne-
gėrėte vyno ir jokio kito drūto gė-
rimo, kad žinotumėte Mane
esantį Viešpatį, jūsų Dievą.
6 O jums atvykus į šią
vietą, Chešbono karalius Sy-
chonas ir Bašano karalius Ogas
išėjo mums priešais su mumis muš-
tis, bet mes juodu sumušėme.
7 Mes užėmėme jų žemę ir
atidavėm ją Rūbeno, Gado ir pusei
Menašės giminės nuosavybėn.
8 Taigi, vykdykite šios sandoros
žodžius atitinkamai ir pasielkite
išmintingai visuose savo
užsiėmimuose.
9 Šiandien jūs visi stovite Vieš-
paties, savo Dievo, akivaizdoje,
jūsų vadai, jūsų giminės kuni-
gaikščiai, jūsų vyriausieji, visi
Izraelio vyrai,
10 jūsų vaikai, jūsų moterys,
jūsų svetimieji, kurie jūsų sto-
vykloje malkas kapoja ir vandenį
atneša,
11 sudarydami sandorą su Vieš-
pačiu, jūsų Dievu, kurią Jis su
priesaika šiandien jums ir jūs Jam
tai patvirtinate,
12 kad Jis patvirtintų, jog jūs
esate Jo žmonėmis ir Jis būtų
jūsų Dievu, kaip Jis tau pažadėjo
ir kaip Jis prisiekė tavo tėvams
Abraomui, Izaokui ir Jokūbui.
13 Šitą sandorą su priesaika
aš darau ne vien su jumis,
14 kurie jūs čia stovite, kurie su
jumis yra Viešpaties akivaizdoje,
mūsų Dievo, bet ir su tais, kurie
šiandien mūsų tarpe nėra.
15 Nes jūs žinote, kaip mes Egipto
žemėje gyvenome ir kad mums teko
per pagonių kraštą keliauti.
16 Jūs matėte jų pabaisas, die-
vaičius, medžius, akmenis, sida-
brą ir auksą, kuriuos jie turėjo.
17 Kad tik nebūtų koks vyriškis
ar kokia moteriškė jūsų tarpe, ar
šeima, ar giminė, kurių širdis
būtų nukrypusi nuo Viešpaties,
mūsų Dievo ir linkusi tarnauti
šių žmonių svetimiems dievai-
čiams, kad nebūtų jūsų tarpe to-
kia šaknis, iš kurios tulžis ir metėlės
užaugtų,
18 nors jie ir girdėtų šiuos kei-
kimo žodžius, tačiau įsitikintų
eiti savo užsispyrėlių keliais ir tuo
būdu pražudytų visus jūsų ge-
ruosius ir piktuosius.
19 Tokio žmogaus Viešpats ne-

pasigailės ir Jo kerštas bei
įtužimas užsidegs prieš tokį, kad
jį užklups visi šiose knygose sumi-
nėti keikimai. Ir Viešpats išnaikins
jo vardą po dangumi.
20 Ir Viešpats atskirs jį iš visų
Izraelio giminių visiems šios san-
doros keikimams, kurie surašyti šio
įstatymo knygose.
21 Tai matys jūsų vaikų vai-
kai, vėlesnių kartų ir svetimų
šalių ateiviai šios žemės slogas ir
ligas, kuriomis Viešpats juos
slogina,
22 kad jų visa žemė siera ir
druska išdeginta, kurion nieko ne-
galima sėti, kadangi niekas joje
neauga, neigi žolė želti negali, kaip
Sodomoje, Gomoroje, Adamoje ir
Ceboyme, kuriuos Viešpats Savo
kerštu išnaikino.
23 Tada kils klausymas visoms
tautoms: "Kodėl padarė Viešpats
šitaip šiam kraštui? Koks tai didelis
kerštas!"
24 Ir jiems atsakys: Kadangi jie
nesilaikė Viešpaties sandoros, jų
tėvų Dievo su jais padarytos, kai
Jis juos iš Egipto išvedė,
25 kadangi jie ėjo ir nusilenkė ki-
tiems dievams ir jiems tarnavo, ku-
rių jie nepažino ir Viešpats neliepė
jų garbinti.
26 Dėl to užsidegė Viešpaties ker-
štas dėl šios žemės ir Jis užleido
visus keikimus ant jos, kurie šioje
knygoje surašyti.
27 Ir, pykdamas, Viešpats išvarė
juos iš šios žemės ir nuvarė juos
dideliu įtūžimu ir nemalone į
kitą kraštą, kurioje jie šiandien
yra.
28 Tai yra Viešpaties, mūsų
Dievo, paslaptys. Bet, ką Jis
apreiškė, tai yra mūsų ir mūsų
sūnų per amžius, kad mes vyk-
dytume visus žodžius šio
įstatymo.

30

*Malonė Atgailaujantiems,
Bausmė Nepaklusniesiems*

1 Kai visi šie palaiminimai ar
keikimai užeis, kuriuos tau išdės-
čiau ir tu juos savo širdyje apsvar-
stysi, būdamas kurioje pagonių
šalyje, kurion tave Viešpats, tavo
Dievas, ištrėmęs bus
2 ir grįši prie Viešpaties, savo
Dievo, klausydamas Jo balso, tu ir
tavo vaikai visa širdimi ir visa siela
taip, kaip aš šiandien tau įsakau,
3 tai užbaigs Viešpats, tavo Die-
vas, tą tremties gyvenimą ir
tavęs susimilęs, surankios tave iš
visų tautų, po kurias Viešpats,
tavo Dievas, išsklaidęs buvo.
4 Nors tu būsi pačiame pasaulio
pakraštyje, tačiau Viešpats, tavo
Dievas, suras tave ir iš ten išves,
5 ir nugabens tave į tą žemę,
kurią tavo tėvai turėjo ir tu ją
užimsi ir Jis tau gera darys, tave la-
biau padaugindamas už tavo tėvus.
6 Ir Viešpats apipjaustys tavo
širdį ir širdį tavo vaikų, kad tu
Viešpatį, savo Dievą mylėtumei
visa širdimi ir visa siela ir gyvas
išliktumei.
7 O visus šiuos keikimus Vieš-
pats, tavo Dievas, užleis ant tavo
priešų ir ant tų, kurie tavęs
neapkenčia ir tave persekioja.
8 Tu sugrįši prie Viešpaties ir
klausysi Jo balso, vykdydamas vi-
sus Jo įsakymus, kuriuos aš tau
šiandien skelbiu.
9 Ir Viešpats laimins visus tavo
rankų darbus ir vaisių tavo kūno,
prieauglį tavo gyvulių, tavo
žemės derlių tavo naudai, nes
Viešpats atsileis tavo labui, kad ta-
vimi pasidžiaugtų, kaip tavo tė-
vais džiaugėsi,
10 jei klausysi balso Viešpaties,
tavo Dievo, vykdydamas visus Jo
įsakymus ir nuostatus, surašytus
šioje įstatymų knygoje, atsidėjęs
Viešpačiui, savam Dievui, visa
širdimi, visa siela.
11 Nes tie įsakymai, kuriuos aš
tau šiandien skelbiu, nėra tau už-
slėpti ar neprieinami,
12 ar pačiame danguje, kad ne-
sakytute "kas mums nueis dangun
jų pargabenti, kad mes juos gir-
dėtume ir vykdytume?"

13 Tai pat jie nėra ir už marių,
kad nesakytute "kas mums keliaus
per jūrą ir juos atneš, kad mes
juos išgirstume ir vykdytume?"
14 Nes tai yra tau visai artimas
žodis tavo burnoje ir tavo širdyje,
kad jį vykdytumei.
15 Štai, aš tau šiandien išdėsčiau
gyvenimą ir palaimą, mirtį bei
pražūtį.
16 Aš įsakau tau šiandien my-
lėti Viešpatį, savo Dievą, vaikš-
čioti Jo keliais, vykdyti Jo
įsakymus, kad gyvas išliktumei ir
padaugėtumei ir Viešpats, tavo Die-
vas, lamintų toje žemėje, kurią
tu nueisi užimti.
17 Bet, jei tu savo širdimi
nukrypsi ir neklausysi ir leisi
išsivadžioti, kitiems dievai-
čiams nusilenkdamas ir jiems
tarnaudamas,
18 tai skelbiu jums šiandien, kad
jūs žūsite ir ilgai negyvensite toje
žemėje, kurią jūs einate per Jor-
daną užimti.
19 Dangų ir žemę aš pasiėmiau
jums liudininkais, patiekdamas jums
gyvastį ir mirtį, palaimą ir
prakeikimą jūsų akivaizdon, kad
gyvybę pasirinktumėte ir tu bei tavo
vaikai gyvi išliktumėte,
20 kad Viešpatį, savo Dievą
mylėtumėte, Jo balso klausytumėte
ir nuo Jo nepasileistumėte. Nes
Viešpats yra tavo gyvybė ir Jis duos
jums daug metų sulaukti toje že-
mėje, kurią Viešpats tavo tėvams
Abraomui, Izaokui ir Jokūbui pri-
siekdamas pažadėjo atiduoti."

31

Jošua Užima Mozės Vietą

1 Ir Mozė dar kalbėjo šiuos žo-
džius su visu Izraeliu, tardamas:
2 "Šiandien aš sulaukiau 120
metų amžiaus ir nebegaliu jums
vadovauti. Be to, Viešpats man pa-
sakė, kad aš per Jordaną
nepereisiąs.
3 Viešpats, tavo Dievas, eis Pats
pirm tavęs ir Jis Pats tau išnaikins
šias tautas, kad tu jų žemę už-
imtumei. Jošua eis jūsų prieša-
kyje, kaip Viešpats tai kalbėjęs yra.
4 Viešpats padarys su jais, kaip
Jis padarė Sichonui ir Ogui, amo-
riečių karaliams ir jų žemei, ku-
rią Jis išnaikino.
5 Taigi, kai Viešpats jums juos
atiduos, tai turite su jais pasielgti
pagal visus mano jums duotus
įsakymus.
6 Būkite drąsūs ir tvirtai nu-
sistatę. Nebijokite ir nepabūgkite
jų, nes Viešpats, tavo Dievas Pats
su tavimi keliaus ir Savo rankos
neatitrauks ir tavęs neapleis."
7 Ir Mozė pasišaukė Jošuą ir
tarė jam visų izraelitų akivaiz-
doje: "Būk drąsus ir nebijok, nes
tu įvesi šiuos žmones į šią
žemę, kurią Viešpats jų tėvams
prisiekdamas pažadėjo duoti ir tą
tu jiems išdalinsi.
8 Pats Viešpats eis pirm jūsų
ir bus su tavim ir Savo rankos ne-
atitrauks ir tavęs neapleis. Nebijok
ir nenusigąsk!"
9 Ir Mozė surašė šį
įstatymą ir davė tą kunigams,
Lėvio sūnums, kurie Viešpaties
sandoros skrynią nešioja ir vi-
siems Izraelio vyresniesiems.
10 Ir jis įsakė jiems, tardamas:
"Kas septintaisiais metais, atlei-
dimų metu, švenčiant Palapinių
šventę,
11 kai visas Izraelis susirenka,
Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdon
pasirodyti, toje vietoje, kurią Jis
pasirinko, tu paskaityk šį
įstatymą, jiems visiems girdint,
12 kai visi žmonės bus susirinkę,
vyrai, moterys, vaikai, svetimieji,
pas jus gyveną, kad jie girdėdami,
išmoktų Viešpaties, savo Dievo,
bijotis ir vykdytų visus žodžius
šio įstatymo.
13 Ir kad jų vaikai, kurie to ne-
žino, taip pat tai girdėtų ir iš-
moktų Viešpaties, savo Dievo,
bijoti tol, kol gyvi būsite toje že-
mėje, kurią ateinate per Jor-
daną pasisavinti."
14 Ir Viešpats tarė Mozei: "Štai

atėjo tau laikas mirti. Taigi pasi-
šauk Jošuą ir įeikita į susi-
rinkimo palapinę ir atsistokita, kad
Aš jį įstatyčiau!" Taip ėjo Mozė
su Jošua į palapinę ir prisistatė.
15 Ir Viešpats pasirodė susirinki-
mo pastogėje debesies stulpe, kuris
sustojo pastogės angoje.
16 Ir Viešpats tarė Mozei: "Tu
būsi užmigęs prie savo tėvų, o šie
žmonės išeis ir susimaišys su sve-
timais dievaičiais šios žemės, į
kurią jie nueis ir apleis Mane,
paniekindami su Manimi padarytą
sandorą.
17 Tuomet užsidegs Mano kerštas
prieš juos, kad Aš juos apleisiu,
Savo veidą slėpdamas nuo jų,
kad jie žūtų. O kai daug vargo ir
sielvarto jie bus iškentėję, tai jie
dejuos—ar neužklupo mus šita visa
nelaimė dėl to, kadangi Dievo
mūsų tarpe nebėra?
18 O Aš paslėpsiu tada Savo
veidą nuo jų dėl jų piktumo,
kurį jie padarė, susidėdami su
svetimais dievaičiais.
19 Taigi užsirašykite šia giesmę ir
išmokykite Izraelio sūnus ją gie-
doti, kad ji pasiliktų Mano liu-
dyjimu prieš juos.
20 O Aš noriu juos į tą žemę
nugabenti, kurią Aš jų tėvams
prisiekdamas pažadėjau, kuri pienu
ir medumi sklysta. Ir kai jie valgys
ir pasisotins ir gerai bus įtukę, tai
jie nukryps prie kitų dievų ir ims
jiems tarnauti, o Mane jie peiks ir
Mano sandorą paniekins.
21 Ir kai tada juos daugelis
vargų ir nelaimių užklups, tai ši
giesmė liudydama duos jiems atsa-
kymą, kadangi jų ainiai neužmirš jos
giedoti. Aš žinau, ką jie turi min-
tyje, kol jų dar nenuvedžiau į
tą kraštą, kurį jiems prisiek-
damas prižadėjau."
22 Taip surašė Mozė tuomet tą
giesmę ir mokė izraelitus ją
giedoti.
23 Viešpats tarė Jošuai, Nūno
sūnui, liepdamas: "Būk drąsus ir
nesibijok, nes tu nuvesi Izraelio
sūnus į tą žemę, kurią Aš pri-
siekdamas esu pažadėjęs ir Aš būsiu
su tavimi."
24 Kai Mozė buvo surašęs visus
šio įstatymo žodžius į knygas,
25 davė jis levitams, kurie Vieš-
paties sandoros skrynią nešioja,
šitą įsakymą, tardamas:
26 "Imkite šio įstatymo knygas
ir dėkite jas šone Viešpaties, savo
Dievo, sandoros skrynios, kad jos
čia būtų liudininku prieš tave.
27 Nes Aš pažįstu tavo nepa-
klusnumą ir užsispyrimą. Štai,
kol dar gyvas esmi su jumis šian-
dien, jūs neklausėte Viešpaties, o
ar nebus dar daugiau to nepaklus-
numo, man numirus?
28 Taigi susirinkite visi giminių
vyresnieji mano akivaizdoje ir visi
jūsų pareigūnai, kad aš jiems gir-
dint šiuos žodžius kalbėčiau ir
dangų bei žemę liudininkais
turėčiau.
29 Nes aš žinau, kad jūs, man nu-
mirus, nusikalsite ir išeisite iš ke-
lio, kuriuo aš jums įsakiau eiti.
Taigi vėliau jus užklups vargai to-
dėl, kadangi pikta darėte Viešpaties
akivaizdoje, Jį užpykindami savo
rankų darbais."
30 Tai paskaitė Mozė šią giesmę
aiškiai, visam Izraelio surinkimui
klausant.

32

Mozės Liaupsės Giesmė

1 Klausykite, dangūs, man kal-
bant, išgirsk žeme, ką aš turiu
pasakyti.
2 Telašnoja mano pamokymas
kaip lietus, mano žodžiai tenusi-
leidžia kaip rasa, kaip lietus ant
žolės, kaip lašai ant želmenų.
3 Nes aš liaupsinsiu Viešpaties
vardą. Mūsų Dievui vienam su-
teikite garbę!
4 Jis yra uola. Jo darbai nėra
peiktini. Nes visa, kas Jis daro, yra
teisinga. Ištikimas yra Dievas ir
Jame nėra pikto. Jis yra teisus ir
teisingas.
5 Bet jūs esate neištikimi, ne-

verti būti Jo žmonėmis, nuodėminga, bei apgaulinga tauta.
6 Ar tik tokia padėka tėra jūsų Viešpačiui, tu kvailute ir padūkusi tauta! Ar ne Jis yra jūsų tėvas ir Viešpats. Ar ne Jis, kuris tave sutvėrė ir kuris iš tavęs padarė tautą?
7 Atsimink senųjų praėjusiųjų laikų, ką Jis protėviams yra padaręs. Pasiklausk savo tėvo, savo vyresniųjų ir jie tau papasakos.
8 Kai Augščiausis išskirstė tautas ir išsklaidė žmonių prieauglį, tai Jis nustatė sienas tautoms pagal Izraelio sūnų skaičių.
9 O Viešpaties dalis buvo Jo žmonės ir Jokūbo ainiai priskirti Jo nuosavybei.
10 Jis surado jį dykumoje, sausoje vietoje, kur girdimas žvėrių staugimas. Jis vadžiojo jį ir davė jam įstatymą, saugojo jį kaip savo akies vyzdį.
11 Kaip erelis išskraidina savo jauniklius ir viršum jų sklando, taip išplėtė Jis Savo sparnus ir nėšė Jį Savo sparnais.
12 Viešpats vedė jį vienas ir svetimų dievų nebuvo su Juomi.
13 Jis leido jiems užvaldyti augštumas ir maitino juos laukų vaisiais. Jis davė jiems medaus iš uolos čiulbti ir aliejaus iš kietų akmenų,
14 karvių sviesto ir avių pieno su ėryčių bei avinų taukais ir ožių su riebiais inkstais ir kviečių ir girdė jį geru raudonu vynu.
15 Bet Ješurūnas, nutukęs, pradėjo pūstis. Jis užaugo riebus, storas ir stiprus ir užmiršo Dievą, kuris jį sutvėrė, paniekindamas Uolą savo išganymo.
16 Jie erzino Jį savo svetimaisiais dievaičiais, užpykdė Jį savo pabaisomis.
17 Jie aukojo velniams, o ne Dievui, dievaičiams, kurių jie nepažino, kurie naujai atsirado, kurių jūsų tėvai negarbino.
18 Savo Uolą išleidai iš savo akių, kuri tave pagimdė, užmiršai savo Dievą, kuris tave sutvėrė.
19 O Viešpats, matydamas tai, supyko ant Savo sūnų ir dukterų.
20 Jis tarė: "Aš paslėpsiu Savo veidą nuo jų ir pasižiūrėsiu, kaip jiems tada seksis. Nes jie yra iškrypėlių veislės ir neištikimi vaikai.
21 Jie erzino Mane tuo, kas nedieviška, pykino Mane savo stabais ir Aš užpykinsiu juos tais, kurie nesudaro tautos, žmonėmis, kurie neturi proto.
22 Nes Mano keršto ugnis užsiliepsnojo ir degs ligi apatinio pragaro ir sunaikins žemę su visa augmenija ir uždegs kalnų pamatus.
23 Aš padauginsiu nelaimes ant jų užleisdamas, visomis strėlėmis į juos šaudamas.
24 Jie alps nubadėję ir bus sunaikinti drugiu ir netikėta staigia mirtimi. Aš atiduosiu juos žvėrių dantims ir žalčių nuodams.
25 Iš lauko užpuls juos kardas, iš vidaus išgąstis, kaip jaunuosius, taip ir jaunąsias, kūdikius ir žilgalvius.
26 Aš juos išnaikinčiau, kad niekas nebeatsimintų.
27 Bet Aš negalėjau jų priešams leisti pasigirti, jog jie nugalėję Mano tautą, tuo tarpu, kai Aš buvau tas, kuris juos nugalėjau.
28 Tai yra tauta be išminties, kuri neturi jokios nuovokos.
29 O, jei būtų išmintingi ir dėmesį kreiptų, tai jie suprastų, kas su jais vėliau atsitiks!
30 Ar gali būti, kad vienas persekios tūkstantį jųjų ir du nuvarys 10000 jųjų, jei jų Uola nėra jų pardavusi ir Viešpats nėra jų apleidęs?
31 Nes mūsų Uola nėra tokia, kaip jų uola, nes mūsų priešai gali tai patvirtinti.
32 Jų vynuogynas paimtas iš Sodomos ir Gomoros vynuogynų. Jų vynuogės yra kaip tulžis, visiškai karčios uogos.
33 Jų vynas yra kaip slibino nuodai, kaip mirtingi angių nuodai.

34 Ar tai ne pas Mane laikoma ir
užantspauduota Mano sandėliuose?
35 Aš atkeršysiu jiems ir atsily-
ginsiu su jais. Numatytu laiku ims
jų kojos slysti, jų nelaimei ar-
tėjant. Tai, kas ateina, užklups juos
greitai.
36 Nes Viešpats teis Savo žmones
ir pasigailės Savųjų tarnų, kai
Jis pamatys, jog jų jėgos visiškai
išsemtos yra ir jų kaliniai ir
apleistieji bėra likę.
37 Tad Viešpats užklaus: "Kur
dingo jūsų dievai, jūsų uola, ku-
ria jūs pasitikėjote?
38 Ar negali tie keltis ir jums pa-
dėti ir jus apsaugoti, kurie jūsų
aukų riebumus valgė ir jūsų ge-
riamųjų aukų vyną gėrė?
39 Ar nematote, kad Aš esu vie-
nintelis Dievas ir kito be Manęs
nėra? Aš galiu numarinti, aš galiu
atgaivinti. Aš galiu ištikti, Aš
galiu gydyti, niekas negali išsklįūti
iš Mano rankų.
40 Nes Aš keliu Savo ranką
dangun ir skelbiu—kaip Aš amžinai
gyvas būsiu,
41 taip Aš pagaląsiu Savo
kardą kaip žaibą ir Savo ranka
imsiu bausti, atkeršydamas Savo
priešams ir atsilygindamas tiems,
kurie Manęs neapkenčia.
42 Savo strėles Aš prigirdysiu
krauju ir Mano kardas ės kūnus ir
kraują užmuštųjų ir sugautųjų ir
priešo vadų galvas.
43 "Tedžiūgauja dangūs su Juomi
ir tepagarbina Jį Jo angelai!
Krykštaukite tautos su Jo žmo-
nėmis, teatsigauna Jame Jo sūnūs,
nes tie bus nubausti, kurie žudė Jo
tarnus. Jis atsikeršys Savo prie-
šams, atsilygins tiems, kurie Jo
neapkenčia ir atleis nuodėmes Savo
žemės žmonėms."
44 Taip buvo atėjęs Mozė kartu
su Nūno sūnumi Jošua ir kalbėjo
visus šiuos žodžius, visiems žmo-
nėms klausant.
45 Kai Mozė buvo baigęs kalbėti,
visam Izraeliui beisiklausant, tarė
jis jiems:
46 "Kreipkite dėmesį į visus
šiuos žodžius, mano jums šiandien
pasakytus ir įsakykite savo vai-
kams laikyti ir vykdyti visus šio
įstatymo žodžius.
47 Nes nė vienas žodis nėra jums
be reikalo ištartas. Jais jūs gyven-
site ir jie prailgins jūsų gyve-
nimą anoje žemėje, kurią einate
anapus Jordano pasiimti."
48 Ir Viešpats dar kalbėjo su
Moze ir tarė:
49 "Nuėjęs prie Abarymo kalnų,
užkopk ant Nebo kalno, ties Jerika,
moabiečių krašte ir apsižiūrėk
Kanaano žemę, kurią Aš duosiu
Izraelio sūnums pasisavinti.
50 Ir numirk ant to kalno, ten už-
kopęs, kad tave palaidotų prie savo
žmonių, kaip Aronas numirė ant
Horo kalno ir buvo palaidotas prie
savo žmonių.
51 Todėl, kad judu prieš Mane
nusikaltota Izraelio akivaizdoje prie
Vaido vandens Kadėše, Cino
dykumoje, Manęs jų akyse
nešventindamu.
52 Tu, tiesa, matysi tą žemę savo
akimis, kurią Aš Izraelio sūnums
duodu, bet įeite, neįeisi.

33

Mozės Paskutinis Palaiminimas Ir Pranašystė

1 Šitie yra Mozės, Dievo tarno
žodžiai, kuriais jis laimino Izraelio
sūnus prieš savo mirtį,
2 tardamas: "Viešpats atėjo nuo
Synajo ir pasirodė jiems Sėyre. Jis
apsireiškė nuo Parano kalno, atei-
dams su tūkstančiais šventųjų
angelų ugniniu įstatymu Savo
dešinėje.
3 Kaip Jis myli Savo žmones.
Visi šventieji yra Jo rankoje. Ir tie,
kurie sėdosi prie Jo kojų, mokėsi
iš Jo žodžių.
4 Mozė įteikė mums
ĮSTATYMĄ. Tai mūsų tautai,
Jokūbo surinkimui, didžiausias
turtas.
5 Jis ėjo karaliaus pareigas Je-
šurūne, kai žmonių vadai susi-
rinko su Izraelio giminėmis.

6 Teneišmiršta Rūbenas, nors jo žmonių ir nedaug tėra!"

7 Jūdą laimindamas, jis tarė: "Viešpatie, išklausyk Jūdos balsą, padaryk jį vadu savo žmonių, leisk jam sustiprėti, padėk jam kovoje prieš jo priešus."

8 O Lėviui jis tarė: "Šviesa ir Tiesa tepasilieka pas tavo Šventąjį, kurį tu mėginai Masojo, kai jūs susiginčyjote prie Vaido vandens.

9 Tu išsižadėjai savo tėvų, brolių ir vaikų, klausydamas Jo įsakymų ir laikeisi Jo sandoros.

10 Tu mokysi savo, Jokūbo, žmones tiesos ir Izraelį įstatymus laikyti, tu aukosi smilkalus ir ištisas aukas ant savo altoriaus.

11 Viešpatie, laimink visus jo sugebėjimus ir tepatinka Tau jo rankų darbai ir sumušk nugarą tų, kurie prieš jį kėsinasi ir sunaikink visus jo priešus, kad jie daugiau nebeatsikeltų."

12 Benjaminui jis tarė: "Tu esi Viešpaties mylimas ir Jis tave saugos visuomet. Augščiausias apgins tave kasdien, leisdamas tau gyventi tarp kalnų, lyg Jo pečių."

13 Juozėpui jis tarė: "Jo žemė yra Viešpaties palaiminta. Telaimina Viešpats jo vaisius geriausia rasa iš dangaus ir drėgme, ateinančia iš žemės gelmių.

14 Kas mėnesį teužauga jam patys geriausieji saulės brandintieji vaisiai

15 ant senųjų augštųjų kalnų ir pastoviai ant kalnelių

16 ir patys geriausieji žemės vaisiai ir visa, kas joje yra. Malonė teaplanko jį To, kuris iš krūmo apsireiškė ir tenusileidžia ant Juozėpo galvos ir ant jo viršugalvio, kuris buvo kunigaikščiu savo brolių tarpe.

17 Jo šlovė yra kaip pirmdėlis jaučio ir jo ragai kaip vienragio ragai, kuriais jis subadys tautas ligi žemės pakraščių, būtent, kurių yra dešimtys tūkstančių Efraymo ir tūkstančiai Menašės."

17 Jo šlovė yra kaip pirmdėlis jaučio ir jo ragai kaip vienragio ragai, kuriais jis subadys tautas ligi žemės pakraščių, būtent, kurių yra dešimtys tūkstančių Efraymo ir tūkstančiai Menašės."

18 Zebulūnui jis kalbėjo: "Džiaukis savo užsienio prekyba", o Ysakarui jis sakė: "Džiaukis vietine prekyba ir verslu.

19 Jie susikvies tautas į kalnus ir aukos ten teisybės aukas. Jie praturtės, užsiimdami jūros ir jūros pakraščių prekyba."

20 Gadui jis tarė: "Garbė Viešpačiui už tai, kad Jis davė Gadui didelį žemės plotą. Jis guli kaip liūtas, pasiruošęs pačiupti savo grobį už peties ar už viršugalvio.

21 Jis pasirinko pačią geriausią žemę sau anoje pusėje Jordano, kur jis gavo kunigaikščiui paskirtąją dalį. Jis kreipėsi į giminių kunigaikščius, kai Izraelio vadai susirinko, jis klausė Viešpaties įsakymų, įgyvendindamas Viešpaties teisybę."

22 O Danui tarė jis: "Danas yra jaunas liūtas, kuris išsiverš iš Bašano."

23 Naftaliui jis tarė: "Naftalis turės pakankamai, ko tik norės ir bus Viešpaties apsčiai palaimintas. Jo tėviškė nusitęs į pietus ir į vakarus."

24 Ašėriui jis tarė: "Ašėris bus palaimintas sūnumis. Tebūna jis mėgiamas savo brolių tarpe ir tebūna palaimintas jo alyvmežių derlius, kad aliejaus ir kojoms užtektų.

25 Tavo vietovės tebūna apsaugotos geležiniais vartais ir variniais užkaiščiais ir kad tavo jėgos neišsisemtų tol, kol gyvas būsi.

26 Nėra kito, kaip tik Teisiojo, Ješurūno, Dievas Savo dangaus šlovėje, atskrendąs debesimis tavo pagalbon.

27 Dievas buvo visuomet tavo apsauga, vis gindamas tave Savo amžinaisiais pečiais Jis išvarė jūsų priešus, jums priartėjant, tardams— sunaikinkite juos visus!

28 Tada gyvens Izraelis pats
vienas ramybėje. Jokūbo šulinys
bus krašte, kuriame javų ir švie-
žaus vyno yra ir rasa iš dangaus
nusileidžia.
29 Koks laimingas tu esi, Izraeli!
Kas gali tau prilygti? Tauta, kuri
Viešpaties išgelbėta, kurios apsau-
gos skydas, pergalįs kardas yra
Viešpats. Tavo priešai nelaimės. Tu
sumindžiosi jų kūnus."

34

Mozės Mirtis Ir Kiti Įvykiai

1 Iš Moabo laukų ėjo Mozė į
Nobo kalną, Pisgos viršūnę, ties
Jerika. Ir Viešpats parodė jam visą
Gileado kraštą iki Dano
2 ir visą Naftalio žemę iki Ef-
raymo bei Menašės žemę ir visą
Jūdos žemę ligi pat jūros vakaruose,
3 taip pat pietuose palmių
miesto slėnį, Jeriką iki pat
Coaro.
4 Ir Viešpats tarė jam: "Štai yra
žemė, kurią Aš Abraomui, Iza-
okui ir Jokūbui, prisiekdams, pa-
žadėjau jų vaikams duoti. Tu matei
ją savo akimis, bet į ją
neįeisi."
5 Taip numirė Mozė, Viešpaties
tarnas čia pat Moabo žemėje, kaip
Viešpats buvo sakęs.
6 Ir Jis palaidojo jį Moabo
žemės slėnyje priešais Bėt-peoro ir
iki šios dienos niekas nesužinojo,
kurioje vietoje jis buvo palaidotas.
7 Mozė buvo 120 metų amžiaus
metų, mirdamas. Jo akys nebuvo
aptemusios ir jo jėgos
neišsisėmusios.
8 Izraelio sūnūs apverkė Mozę
30 dienų Moabo laukuose ir tada
baigėsi raudų ir dejonių dienos
dėl Mozės.
9 O Nūno sūnus Jošua buvo iš-
minties dvasia apdovanotas, nes
Mozė buvo jį palaiminęs, ant jo
rankas uždėdamas.
10 Ir po jo nebebuvo kito tokio
pranašo, kuris būtų taip iškilęs,
kaip Mozė, su kuriuomi Viešpats
būtų kalbėjęs veidas į veidą,
11 ir kuriam Jis būtų leidęs da-
ryti ženklus ir stebuklus Egipto
žemėje Faraono ir visų jo tarnų
akivaizdoje,
12 ir visus galingus žygius ir di-
dingus regėjimus, kuriais jis pasi-
rodė visų izraelitų akyse.

JOŠUOS KNYGA

1

Jošuos Patvirtinimas

1 Viešpaties tarnui Mozei numirus, tarė Viešpats Nūno sūnui, Jošuai, Mozės tarnui:
2 "Mano tarnas Mozė numirė. Taigi kelkis keliauti per šitą Jordaną, tu ir visi šie žmonės, į tą žemę, kurią Aš jiems Izraelio sūnums daviau.
3 Visas vietas, ant kurių jūs savo kojas užkelsite, Aš jums atidaviau, kaip esu kalbėjęs.
4 Nuo dykumos ir nuo šio Libano iki didžiosios Eufrato upės, visa chitiečių žemė iki Viduržemio jūros tęsis jūsų žemės sienos.
5 Niekas neįstengs tau pasipriešinti tol, kol tu gyvas būsi. Kaip Aš buvau su Moze, taip Aš būsiu ir su tavimi. At tavęs neapleisiu ir nuo tavęs nepasišalinsiu.
6 Būk linksmas ir nenusimink! Nes tu išdalinsi šiems žmonėms žemę, kurią Aš jų tėvams prisiekdamas pažadėjau duoti.
7 Tik būk drąsus ir gerai nusiteikęs, vykdydamas visus Mozės, Mano tarno, įsakymus, nenukrypdamas, nei dešinėn, nei kairėn, atlikdmas visa, kas tau reikalinga.
8 Šio įstatymo knygos teneatitolsta nuo tavo burnos, apsvarstydamas dieną ir naktį daryti tai, kas toje knygoje parašyta yra. Tada tau seksis, ką tik pradėsi ir įstengsi išmintingai pasielgti.
9 Štai, Aš tau įsakiau, kad būtumei linksmas ir drąsus. Nesibijok ir nenusigąsk! Nes Viešpats, tavo Dievas bus su tavimi visame, ką tik tu pradėsi."
10 Tai liepė Jošua žmonių vyresniesiems, tardamas:
11 "Eikite per stovyklą ir praneškite žmonėms, kad pasiruoštų sau atsargų po trijų dienų eiti per Jordaną, užimti ir pasisavinti tą žemę, kurią Viešpats, jūsų Dievas jums duos.
12 O Rūbeno, Gado ir pusei Menašės giminės tarė Jošua:
13 "Atsiminkite, ką Mozė, Dievo tarnas, jums sakė, tardamas—Viešpats, jūsų Dievas yra jums atilsio ir šią žemę davęs.
14 Savo moteris, vaikus ir galvijus palikite žemėje, kurią jums Mozė davė šiapus Jordano, bet jūs pirm savo brolių su ginklais turite išžygiuoti, kurie tvirti esate, jiems padėti tol,
15 kol Viešpats atilsį suteiks jūsų broliams, kaip ir jums, kad ir jie pasiimtų žemę, kurią Viešpats, jūsų Dievas, jiems duos. Po to vėl turite sugrįžti į tą žemę, kurią Mozė, Viešpaties tarnas, jums atidalino jūsų nuosavybėn, šiapus Jordano, rytų pusėje."
16 Jie atsiliepė Jošuai, tardami: "Mes darysime visa, ką tu mums liepei. Kur tu mus siųsi, ten mes eisime.
17 Kaip mes Mozės klausėme, taip mes ir tavęs klausysime, kad tik tau Viešpats, Dievas taip padėtų, kaip Jis Mozei padėjo.
18 Kursai tau prieštaraus, visai neklausydamas tavo žodžių, ką tu mums liepsi, tą reikės nužudyti. Būk tiktai linksmas ir nesibijok!"

2

Žvalgai Užeina Pas Rachabą

1 Nūno sūnus Jošua slaptai išsiuntė du žvalgu išžvalgyti Jeriką ir jos apylinkę. Bekeliaudamu juodu apėjo kekšės Rachabos namus ir užsuko pas ją.
2 Tai buvo pranešta Jerikos karaliui: "Štai atėjo šią naktį du vyru iš Izraelio sūnų žemę išžvalgyti."
3 Tai pasiuntė Jerikos karalius pas Rachabą, tardamas: "Išduok man į tavo namus du įėjusiu vyru, nes juodu atėjo visą žemę išžvalgyti."
4 Bet moteriškė paslėpė tuodu

vyru, tardama: "Tiesa, atėjo du
vyru, bet aš nežinojau, iš kur juodu
buvo.
5 Kai vartus reikėjo užrakinti
apytamsoje, juodu išėjo ir aš neži-
nau, kur juodu nuėjo. Vykite grei-
tai, tai juodu sugausite."
6 Bet ji buvo liepusi jiemdviem
ant stogo užlipti ir ji uždengė juodu
su iškreiktais linais.
7 O anie vyrai vijosi juodu link
Jordano iki kelto ir tuojau po jų
išvykimo vartus užrakino.
8 Prieš einant atsigulti tiem
dviem vyram, ji užlipo prie jų ant
stogo
9 ir tarė jiemdviem: "Aš žinau
Viešpatį, davusį jums tą žemę,
nes dėl jūsų mes esame išgąsčio
apimti ir visi krašto žmonės dėl to
dreba.
10 Mes girdėjome, kaip Viešpats
švendrių jūrų vandenį pirm
jūsų išdžiovino, jums iš Egipto
keliaujant ir ką jūs abiem amorie-
čių karaliam Sichonui ir Ogui pa-
darėte, juodu nužudydami.
11 Ir nuo to laiko, kai mes tai iš-
girdome, nusiminė mūsų širdys ir
mumyse nebeliko jokios drąsos
dėl jūsų atėjimo. Nes jūsų Die-
vas yra Dievas augštai danguje ir
žemai žemėje.
12 Taigi prisiekita man Viešpaties
vardu, kad judu mano tėvo giminei
parodysita gerą širdį, kaip aš
jumdviem parodžiau ir tam duokita
man kokį ženklą,
13 kad gyvus paliktumėte mano
tėvą, motiną, mano brolius ir
mano seseris ir visa, ką jie turi ir
išgelbėtumėta mūsų sielas iš
mirties."
14 Tuodu vyru atsakė jai: "Jei
mudu savo geros širdies neparody-
siva ir žodžio nelaikysiva, kai Vieš-
pats mums paduos šią žemę, tai
mūsų siela jūsų vietoje atiteks
mirčiai, jei tu mudviejų neišduosi."
15 Tai ji nuleido juodu virvėmis
pro langą nuo mūro, nes jos butas
buvo prie miesto mūro ir ji gyveno
ant mūro.
16 Ir ji tarė jiemdviem: "Eikita į
kalnus, kad vejantieji judviejų ne-
sutiktų ir pasilikte tris dienas ten,
kol sugrįš tie, kurie jus vijosi,
paskui eikita savo keliais."
17 O tuodu vyru atsakė jai:
"Mudu nenoriva susirišti duotąja
priesaika.
18 Kai mes įžygiuosime į šią
žemę, tai įsirišk šitą raudoną
virvę į savo langą, kuria tu mus
nuleidai žemyn ir suvesk pas save
savo tėvą, motiną, brolius ir
visą tėvo giminę.
19 Ir kiekvienas, kuris išeis iš tavo
namų angos, atsakys už savo gy-
vybę, o mudu būsiva nekaltu. O jei
bent vieną tavo namuose esan-
čiųjų ištiksime ranka, tai mudu
už tai atsakysiva.
20 Jei mudviejų bent mažiau-
sią paslaptėlę išduosi, tai mudu
būsiva atpalaiduotu nuo šios duo-
tosios priesaikos."
21 Ji atsakė: "Tebūna taip, kaip
judu sakėta" ir ji išleido juodu. Ir
juodu išėjo. O ji įmezgė tą rau-
doną virvę į langą.
22 O juodu įėjo į kalnus ir pa-
siliko tris dienas juose tol, kol
sugrįžo tie, kurie juos vijo, nes jie
ieškojo jų visuose keliuose, bet
jų nerado.
23 Tai nusileido tuodu vyru nuo
kalnų, persikėlė per upę ir
sugrįžo pas Nūno sūnų Jošuą
ir padarė jam savo žvalgybos
pranešimą,
24 tardamu Jošuai: "Mes galime
būti tikri, kad Viešpats mums tą
žemę atiduos į mūsų rankas,
kadangi visi jos gyventojai yra
įbūgę dėl mūsų."

3

Sausomis Kojomis Per Jordaną

1 Kitą rytą atsikėlė Jošua
anksti ir keliavo iš Šitymo prie Jor-
dano, jis ir visi Izraelio sūnūs ir
pasiliko čia nakvoti, prieš eidami
per upę.
2 Po trijų dienų ėjo vyriau-
sieji per stovyklas, įsakydami:
3 "Kai pamatysite Lėvio kuni-
gus nešant Viešpaties Dievo san-

doros skrynią, tai pakilkite iš savo
vietos ir sekite ją.
4 Ir tarpas tarp jūsų ir tarp jos
turi būti apie 9oo metrų. Nepri-
eikite prie jos per arti, kad žinotu-
mėte, kuriuo keliu eiti, kadangi jūs
tuo keliu dar nesate keliavę."
5 Jošua tarė žmonėms: "Pasi-
šventinkite, nes rytoj parodys
Viešpats stebuklus jūsų tarpe."
6 O kunigams jis tarė: "Neškite
sandoros skrynią, pirm žmonių
eidami."
7 Tai tarė Viešpats Jošuai:
"Šiandien Aš pradėsiu tave iškelti
Izraelio akyse, kad jie matytų, jog
Aš esu su tavimi taip, kaip ir su
Moze buvau buvęs.
8 Ir įsakyk kunigams, kurie
sandoros skrynią neša, kad jie prie
Jordano vandens priėję, sustotų."
9 Ir Jošua tarė: "Ženkite artyn
pasiklausyti Viešpaties, savo Dievo
žodžių!
10 Jūs pamatysite, tarė jis,
gyvąjį Dievą jūsų tarpe es-
ant ir Jį išvarysiantį pirm jūsų
kanaaniečius, chitiečius, chivie-
čius, pereciečius, girgašiečius,
amoriečius ir jebūsiečius.
11 Štai, viso pasaulio Valdovo
sandoros skrynia įeis pirm jūsų
į Jordaną.
12 Taigi, išsirinkite 12 vyrų, iš
kiekvienos Izraelio giminės po
vieną.
13 Kai kunigai, nešą viso pa-
saulio Valdovo skrynią, savo ko-
jas kels į vandenį Jordano, tai
vanduo, tekąs iš Jordano viršaus,
sustos ir stovės vienoje vietoje.
14 Taip pasikėlė žmonės iš savo
palapinių keliauti per Jordaną ir
kunigai nešė sandoros skrynią
pirm žmonių.
15 Ir jie atėjo prie Jordano ir pa-
mirkė savo kojas vandenyje, o Jor-
danas buvo sklidinai patvinęs visą
derliaus laiką
16 ir Jordano vanduo, tekąs iš
viršaus, sustojo toli prie Adamos
miestelio į vieną vietą arti
Cartano, o vanduo, tekąs žemyn
į Druskos jūrą, mažėjo ir nu-
seko. Taip perėjo žmonės ties
Jerika.
17 Ir kunigai, kurie nešė Viešpa-
ties sandoros skrynią, sustojo
Jordano viduryje sausoje vietoje tol,
kol visi izraelitai sausomis kojomis,
visi žmonės, perėjo per Jordaną.

4

Paminklas Stebuklingojo Perėjimo Per Jordaną

1 Ir Viešpats tarė Jošuai:
2 "Išsirink 12 vyrų, iš kiek-
vienos giminės po vieną
3 ir įsakyk jiems pasiimti iš Jor-
dano vidurio, kur kunigai stovėjo,
dvylika akmenų ir nusinešti juos
į aną pusę ir pasilaikyti juos toje
nakvynėje, kurioje šią naktį
nakvosite."
4 Tai susišaukė Jošua tuos 12
vyrų, kurie po vieną iš kiekvie-
nos giminės parinkti buvo
5 ir tarė jiem: "Eikite pirm Vieš-
paties, savo sandoros skrynios Jor-
dano viduryje ir kiekvienas
tepasiima iš čia po akmenį ant
savo pečių, pagal Izraelio gimi-
nių skaičių,
6 kad jie būtų paminklui jūsų
tarpe. Kai jūsų vaikai klaus—kam
tie akmenys,
7 kad jūs tada jiems sakytumėte,
Jordano vandenį nusekusį prieš
Viešpaties sandoros skryniai einant
per Jordaną, kad šie akmenys
pasiliktų Izraelio sūnums amžinu
paminklu."
8 Taip padarė Izraelio sūnūs,
kaip Jošua jiems buvo liepęs ir iš-
sinešė 12 akmenų iš Jordano vi-
durio, kaip Viešpats buvo Jošuai
įsakęs, pagal Izraelio giminių
skaičių ir nusinešė juos į nak-
vynę ir pasilaikė juos čia.
9 O Jošua irgi sustatė 12 ak-
menų į krūvą Jordano vidu-
ryje, toje vietoje, kur kunigai su
sandoros skrynia sustoję buvo ir tie
akmenys tebėra ten iki šiai dienai.
10 Kunigai, nešą sandoros
skrynią, pasiliko Jordano vidu-
ryje tol stovėti, kol visa tai buvo

atlikta, ką Viešpats buvo Jošuai
liepęs kaip ir Mozė jam buvo
įsakęs padaryti. Ir žmonės sku-
bėjo, pereidami.
11 O kai visi žmonės buvo perėję,
tai nusinešė kunigai Viešpaties
skrynią pirm žmonių.
12 Rūbeno, Gado ir pusės Me-
našės giminės vyrai ėjo su
ginklais Izraelio sūnų priešakyje,
kaip Mozė jiems buvo kalbėjęs.
13 Apie 40,000 vyrų, karui pa-
siruošusių, išėjo Viešpaties aki-
vaizdoje kovon į Jerikos lygumas.
14 Tą dieną Viešpats padarė
Jošuą garbingą visų izraelitų
akyse ir jie bijojosi jo, kaip jie
Mozės bijodavosi visą savo
gyvenimą.
15 Ir Viešpats tarė Jošuai:
16 "Įsakyk kunigams, sandoros
skrynią nešantiems, kad jie iš
Jordano augštyn užliptų."
17 Tai įsakė Jošua kunigams iš
Jordano išlipti.
18 Ir kai kunigai, kurie Viešpaties
sandoros skrynią nešė, iš Jor-
dano išlipo ir savo kojomis ant sau-
sumos išėjo, tai sugrįžo Jordano
vanduo vėl į savo vietą ir tekėjo
taip, kaip anksčiau, visais savo
krantais.
19 Tai buvo pirmojo mėnesio de-
šimtoji diena, kai žmonės iš Jor-
dano augštyn užlipo ir jie sustojo
Gilgalyje, Jerikos miesto rytų
pusėje.
20 Gilgalyje sustatė Jošua tuos 12
akmenų, kuriuos jie buvo iš Jor-
dano pasiėmę
21 ir tarė Izraėlio sūnums: "Jei
jūsų vaikai kada nors klaustų—
kam tie akmenys,
22 tai atsakykite jiems—Izraelitai
sausomis kojomis perėjo per
Jordaną,
23 kai Viešpats, jūsų Dievas,
sustabdė Jordano vandenį pirm
jų tol, kol perėjote, kaip Viešpats,
jūsų Dievas, buvo padaręs šven-
drių jūroje, kurias Jis išdžiovino,
kol mes perėjome,
24 kad visos žemės žmonės išpa-
žintų, kokia galinga Viešpaties
ranka yra, kad jūs Viešpaties, savo
Dievo, visuomet bijotumėte.

5

Apipjaustymas, Velykų Avinėlis Pažadėtoje Žemėje

1 Kai amoriečių karaliai Jor-
dano vakarų pusėje ir kanaanie-
čių karaliai pajūryje išgirdo, kaip
Viešpats buvo išdžiovinęs Jor-
daną prieš izraelitus, kol jie per-
ėjo, tai jų širdys labai nusiminė,
kad juose nebeliko jokios drąsos
prieš izraelitus.
2 Tuomet tarė Viešpats Jošuai:
"Pasidaryk aštrių peilių iš ak-
mens ir vėl apipjaustyk Izraelio
sūnus antru kartu."
3 Tai pasidarė Jošua aštrių
peilių iš akmens ir apipjaustė
Izraelio sūnus ant Haaraloto
kalnelio.
4 Jošua apipjaustė juos todėl,
kadangi visi vyrai, kurie išvyko iš
Egipto, buvo dykumoje išmirę.
5 Iš Egipto išėjusieji buvo api-
pjaustyti, bet tie, kurie dykumoje
gimė, išėjus iš Egipto, tie nebuvo
apipjaustyti,
6 nes izraelitai keliavo 40 metų
dykumoje tol, kol visi kareiviai, ku-
rie iš Egipto išėjo, numirė todėl,
kadangi jie neklausė Viešpaties
balso ir kadangi Viešpats buvo
sakęs, kad jie negausią matyti tos
žemės, kurią Viešpats jų tėvams
prisiekdamas buvo pažadėjęs duoti,
žemę, kurioje pienas ir medus
sklysta.
7 Tų vaikus, jų vieton užau-
gusius, Jošua apipjaustė, nes jie dar
tebeturėjo prieodę, kadangi pake-
lyje jų niekas neapipjaustė.
8 Ir kai visi vyrai apipjaustyti
buvo, pasiliko jie savo stovyklos
pastogėje, kol išgijo.
9 Ir Viešpats tarė Jošuai: "Šian-
dien Aš nuėmiau nuo jūsų Egipto
gėdą." Ir ta vieta tebėra Gilgaliu
vadinama iki šiai dienai.
10 Būdami Gilgalyje, to mėnesio
keturioliktos dienos vakarą, jie

šventė PRAĖJIMO šventę Jerikos
lygumoje.
11 Sekančią dieną po Praė-
jimo šventės jie valgė tos žemės
vaisių, būtent, neraugintos duonos
ir svilintų grūdų.
12 Ir jiems javų tos žemės val-
gant, antrąją dieną mana pasi-
liovė kritusi. Nebeturėdami manos,
jie valgė, kas tais metais užaugo
Kanaano žemėje.
13 Ir atsitiko, kad Jošua prie Jor-
dano būdamas, pakėlė savo akis ir
pamatė vyrą nuogu kardu rankoje
stovintį ties savimi. Ir Jošua priėjo
prie jo ir paklausė jo: "Ar tu iš
mūsų žmonių, ar iš mūsų
priešų?"
14 Jis atsakė: "Nei vienų, nei
antrų, esu Viešpaties kariuo-
menės kunigaikštis ir dabar atėjau."
Tai puolė Jošua žemėn savo veidu
ir meldėsi, tardamas: "Ką turi
mano Viešpats savo tarnui
pranešti?"
15 Ir Viešpaties kariuomenės ku-
nigaikštis tarė Jošuai: "Nusiauk
savo kurpes nuo savo kojų, nes
ta vieta, ant kurios tu stovi, yra
šventa." Ir Jošua išsiavė.

6

Jerikos Užėmimas

1 Jerika bijojosi Izraelio ir todėl
užsirakino savo vartus ir rūpestin-
gai saugojosi, kad niekas neįeitų
ir neišeitų.
2 Bet Viešpats tarė Jošuai: "Štai
Aš padaviau tau Jeriką su kara-
liumi ir kariuomene į tavo rankas.
3 Leisk visai kariuomenei žy-
giuoti visiškai aplink miestą
vieną kartą į dieną ir daryk
tai šešias dienas iš eilės.
4 O septintąją dieną teima
septyni kunigai septynis trimitus ir
teeina sandoros skrynios prieša-
kyje ir trimituodami, visi teeina
aplink miestą septynis kartus.
5 Kai jūs išgirsite trimitais tri-
mituojant ilgą garsą, tai visi sti-
priai sušukite ir miesto mūrai
subyrės. Tai visa kariuomenė žy-
giuos tiesiai į miestą."
6 Tai susišaukė Nūno sūnus
Jošua kunigus ir tarė jiems: "Neš-
kite sandoros skrynią ir septyni
kunigai teeina su septyniais
šventųjų metų trimitais pirm
Viešpaties skrynios."
7 O žmonėms jis sakė: "Nuėję,
apvaikščiokite aplink miestą. Tie,
kurie ginklais ginkluoti, tie težy-
giuoja pirm Viešpaties skrynios."
8 Kai Jošua buvo žmonėms tai
pasakęs, tai nešėsi septyni kunigai
septynis šventųjų metų trimi-
tus pirm Viešpaties skrynios ir
vaikščiojo trimitais trimituodami, o
Viešpaties skrynia sekė juos.
9 Ginklais ginkluotieji ėjo pirm
kunigų, kurie trimitais trimitavo,
o žmonės sekė skrynią, trimitams
trimituojant.
10 Ir Jošua įsakė žmonėms, kad
nepradėtų šūkauti ar kelti savo
balso ir neištartų žodžio tol, kol
jis jiems įsakys sušukti. O tada ir
sušukite, sakė jis."
11 Taip apėjo Viešpaties skrynia
miestą vieną kartą ir sugrįžo
į stovyklą ir čia pasiliko.
12 Nes Jošua anksti atsikeldavo
ir kunigai nešdavo Viešpaties
skrynią.
13 Taip nešėsi septyni kunigai
septynis trimitus šventųjų metų
pirm Viešpaties skrynios ir eidami
trimitavo. Ginklais ginkluotieji žy-
giavo pirm jų, o likusiejo žmonės
sekė Viešpaties skrynią, trimitų
garsams skambant.
14 Antrąją dieną jie vėl ėjo
aplink miestą ir vėl sugrįžo į
stovyklą. Taip jie darė šešias
dienas.
15 Bet septintąją dieną jie
atsikėlė anksti, aušrai pasirodžius,
ir ėjo tokiu pat būdu septynis kar-
tus aplink miestą, miestą apei-
dami tą vieną dieną septynis
kartus.
16 O septintąjį kartą kuni-
gams trimituojant, įsakė Jošua
žmonėms: "Sušukite, nes Viešpats
atidavė jums tą miestą!

17 Visas miestas ir kas jame yra, turi būti Viešpaties garbei sunaikintas. Tiktai ana kekšė Rachaba ir visi, kurie jos namuose yra, turi gyvi išlikti, kadangi ji du žvalgu paslėpė, kuriuodu mes išsiuntėme.

18 Tik saugokitės neimti to, kas Dievui žadėta, kad nepražūtumėte ir kad Izraelio kariuomenės nepražudytumėte ir didelės nelaimės neužvestumėte.

19 Visas auksas ir sidabras kartu su geležiniais ir variniais išdirbiniais turi būti Viešpačiui pašventinti ir padėti Viešpaties sandėlyje."

20 Taip pradėjo žmonės sušukti, kai išgirdo trimitus trimituojant. Kai jie išgirdo ilgus trimitų garsus, tai jie visi smarkiai sušuko ir mūrai susileido. Ir kiekvienas tiesiai ties savimi ėjo į miestą ir taip užėmė tą miestą.

21 Ir jie išžudė visa, kas tame mieste buvo, kardo aštrumu, vyrus, moteris, jaunuosius, senuosius, jaučius, avis ir asilus.

22 O Jošua tarė tiem dviem žvalgam, kuriuodu buvo atėjusiu kraštą išžvalgyti: "Nueikita į namus anos kekšės ir išveskita tą moteriškę iš čia su visu labu, ką ji turi, kaip jai prižadėjota."

23 Tai nuėjo tuodu jaunikaičiu, žvalgu du, ir išvedė Rachabą ir jos tėvą ir motiną ir brolius su visu labu, ką ji turėjo su visa jos gimine ir paliko ją lauke, netoli Izraelio stovyklos.

24 O miestą jie sudegino ugnimi ir visa, kas jame buvo. Tik sidabrą, auksą, varinius ir geležinius išdirbinius jie padėjo į Viešpaties sandėlius.

25 Bet kekšę Rachabą su jos tėvo gimine ir su visais, kurie jos buvo, Jošua paliko gyvus. Ir ji gyvena Izraelyje iki šiai dienai todėl, kadangi ji du žvalgu buvo paslėpusi, kuriuodu Jošua buvo išsiuntęs, Jerikai išžvalgyti.

26 Tuomet tarė Jošua, prisiekdamas: "Prakeiktas teesie tas vyras, kuris Jeriką statytų ir vėl atkurtų, kad jam pamatus dedant jam jo pirmagimis sūnus žūtų, o vartus įkabinant jo jaunasis sūnus mirtų!"

27 Taip pasiliko Viešpats su Jošua, kad visas kraštas apie jį šnekėjo.

7

Akono Bausmė Už Vagystę

1 O Izraelio sūnūs nusikalto tuo, kas Dievui žadėta buvo. Nes Akonas, sūnus Karmio, Zabdžio sūnaus, Zeracho sūnaus iš Jūdos giminės ėmė nuo to, kas Dievui žadėta buvo. Tai užsidegė Viešpaties kerštas ant Izraelio sūnų.

2 Kai Jošua išsiuntė vyrus iš Jerikos į Ajį, į rytus nuo Bėtėlio ties Bėt-Avenu, tarė jis jiems: "Užeikite ir išžvalgykite tą šalį." Ir jiems užėjus ir išžvalgius Ajo miestą,

3 sugrįžo jie pas Jošuą, tardami jam: "Nėra reikalo, kad visi žmonės išeitų prieš Ajį, o tik du ar trys tūkstančiai vyrų, kurie Ajį sumuštų. Nevargink kitų žmonių, kadangi jų tėra mažas pulkelis."

4 Tai išėjo apie 3000 vyrų kariauti prieš Ajį ir jiems teko bėgti nuo ajiečių.

5 Ajiečiai išmušė jų apie 36 vyrus ir nuvarė juos nuo miestų vartų iki Šebarimo ir persekiojo juos keliu žemyn linkai, kad jie savo širdyse labai nusiminė ir jų drąsa pasidarė lyg vanduo.

6 Bet Jošua įplėšė savo rūbus ir puolė žemėn ant savo veido prie Viešpaties skrynios ligi vakarui su Izraelio vyresniaisiais ir jie apsibarstė savo galvas dulkėmis.

7 Jošua tarė: "O Viešpatie, Dieve, kam pervedei šiuos žmones per Jordaną, kad atiduotumei amoriečiams nužudyti? Mes būtume galėję pasitenkinti tuo, ką turėjome anapus Jordano!

8 Viešpatie, ką man sakyti, kai izraelitai savo priešui nugarą atsuko?

9 Kai kanaaniečiai tai išgirs ir visi

kiti žemės gyventojai, tai jie užklups ir išnaikins mūsų vardą nuo šios žemės. Ką Tu tai darysi dėl Savo didžiojo vardo?"
10 Tai tarė Viešpats Jošuai: "Kelkis, kam tu guli taip ant savo veido?
11 Izraelitai nusikalto ir Mano įsakymo neklausė, kurį Aš jiems buvau davęs. Jie pasivogė to, kas Man žadėta buvo ir užsigynė, tai tarp savo daiktų pasidėdami.
12 Izraelio sūnūs negali atsilaikyti prieš savo priešus, kadangi jie patys save pasmerkė ir priešui nugarą atsuko, užsitraukdami ant savęs prakeikimą. Aš jums nebepadėsiu, jei jūs nuo to prakeikimo neatsipalaiduosite.
13 Kelkis ir šventink žmones, tardamas—pasišventinkite rytojaus dienai. Nes Viešpats, Izraelio Dievas sako, kad prakeikimas užėjo ant Izraelio, todėl tu negalėsi atsilaikyti prie savo priešus tol, kol nebūsi atsipalaidavęs nuo to prakeikimo.
14 Rytoj anksti turi prisistatyti giminė po giminės. Ta giminė, kurią Dievas ras, turės prisistatyti savo padermėmis. O ta padermė, kuri bus rasta, turės prisistatyti savo šeimomis. O kuri šeima bus rasta, turės prisistatyti atskirais asmenimis.
15 Tą, kurį rasite, turintį uždraustuosius daiktus, turite sudeginti ugnimi su visu labu, ką jis turi, kadangi tas Viešpaties įsakymą paniekino ir kvailystę padarė Izraelyje."
16 Jošua atsikėlė ryte anksti ir pristatė giminę po giminės ir buvo rasta Jūdos giminė.
17 O kai Jūdos giminės padermės buvo pristatytos, tai buvo rasta Zeracho padermė. Iš Zeracho padermės buvo rasta Zabdžio šeima.
18 O kai Zabdžio šeima pavieniui pristayta buvo, tai surado Akoną, Jūdos giminės, Zeracho sūnaus, Zabdžio sūnaus, Karmio sūnų.
19 Ir Jošua tarė Akonui: "Sūnau, atiduok garbę Viešpačiui, Izraelio Dievui ir visą liaupsę ir pasakyk man, ką tu padarei, nieko neužslėpdamas."
20 Tai prisipažino Akonas Jošuai: "Aš iš tikrųjų nusidėjau Viešpačiui, Izraelio Dievui, štai ką padarydamas.
21 Užgrobtųjų daiktų tarpe pamačiau brangų babilonišką apsiaustą, apie 5 svarus sidabro ir aukso išdirbinį, liežuvį, sveriantį vieną svarą. Tų aš užsigeidžiau ir juos pasiėmiau. Ir tie yra pakasti mano palapinėje žemėje ir sidabras yra apačioje."
22 Tai nusiuntė Jošua pasiuntinius į palapinę. O štai, visa buvo pakasta palapinėje ir sidabras buvo apačioje.
23 Ir jie išėmė tai ir nunešė Jošuai ir Izraelio sūnums ir padėjo tai Viešpaties akivaizdon.
24 Tai ėmė Jošua ir visi izraelitai su juomi Zeracho sūnų Akoną kartu su sidabru, apsiaustu, aukso liežuviu, jo sūnumis ir dukterimis, jo jaučiais ir asilais, avimis ir palapine ir su visakuo, ką tik turėjo ir nugabeno į Akoro slėnį.
25 Ir Jošua tarė: "Kadangi tu mums nelaimę užvedei, tai tebūna tau ši Viešpaties diena liudna!" Ir izraelitai ėmė akmenis ir nužudė jį, sudegino juos, ugnimi.
26 Ir kai jie juos akmenimis buvo nužudę, tai jie sukrovė ant jų didelę akmenų krūvą, kuri ir šiandien ten tebėra. Tada atslūgo didysis Viešpaties keršto užsidegimas. Todėl tas slėnis ir šiandien tebevadinamas Akoro, nelaimės, vardu.

8

Ajo Miesto Užėmimas

1 Ir Viešpats tarė Jošuai: "Nesibijok ir nedrebėk! Imk su savimi visą kariuomenę ir žygiuok prieš Ajo miestą. Štai, Aš padaviau Ajo karalių ir jo miesto su krašto gyventojais į tavo rankas.
2 Su Ajo karaliumi tu turi padaryti taip pat, kaip su Jerikos karaliumi padarei. Tiktai jų turtą

ir galvijus galite tarpusavyje pasida-
linti. O vieną pulką kareivių
paslėpk už miesto."
3 Tai pasikėlė Jošua su visa ka-
riuomene ir žygiavo į Ajį. Jis
parinko 30000 geriausių vyrų ir
išsiuntė juos nakties metu,
4 įsakydamas: "Būkite pasislė-
pę ir pasiruošę netoli nuo miesto,
5 o mano vyrai su manimi artin-
sis miestui. Ir kai jie mus ims pulti
iš miesto, kaip aną kartą, tai mes
bėgsime nuo jų,
6 kad jie mus vytųsi tol, kol
mes juos iš miesto išviliosime. Nes
jie galvos, kad mes nuo jų bė-
game, kaip aną kartą. Ir kai mes
nuo jų bėgsime,
7 tai jūs pakilkite iš savo slap-
tosios vietos ir užimkite miestą,
nes Viešpats, jūsų Dievas, duos
juos į jūsų rankas.
8 O kai miestą būsite užėmę,
tai uždekite jį ugnimi, pagal Vieš-
paties žodį, pasielgdami. Toks yra
mano įsakymas.
9 Taip išsiuntė juos Jošua ir jie
pasislėpė Ajo vakarų pusėje, tarp
Bėtelio ir Ajo. O Jošua pasiliko tą
naktį savo žmonių tarpe.
10 Kitą rytą jis atsikėlė ank-
sti, susitvarkė su savo žmonėmis ir
išžygiavo su Izraelio vyriausiaisiais
prieš Ajį.
11 Su juomi esančioji kariuomenė
atžygiavo iki Ajo miesto ir sustojo
miesto pusėje, kur tik slėnis tebuvo
tarp jų ir Ajo miesto.
12 Jošua buvo paslėpęs apie 5000
miesto vakarų pusėje, tarp Bėtė-
lio ir Ajo.
13 Šiaurėje už miesto esančioji
kariuomenė išsidėstė tvarkingai,
kad jų paskutinysis dalinys
nusitęsė ligi į vakarus nuo miesto.
Jošua nuėjo tą naktį į slėnį.
14 O Ajo karalius, matydamas tai,
atsikėlė anksti ir išėjo su vyrais iš
miesto su Izraeliu kariauti numa-
tytoje vietoje, netoli nuo laukų,
nes jis nežinojo, kad kareivių pul-
kas buvo prieš jį paslėptas už
miesto.
15 Jošua ir jo kariuomenė dėjosi
lyg nugalimi ir traukėsi atgal link
dykumos.
16 Tai buvo miesto gyventojai su-
šaukti išeiti iš miesto ir vytis
izraelitus.
17 O jie ir vijosi Jošuą ir toli
atsitraukė nuo miesto, kad nė vieno
neliko, nei Ajo, nei Bėtėlio mies-
telyje, kuris nebūtų vijęs izrae-
litų, palikdami miestus tuščius,
izraelitus bevydami.
18 Tai tarė Viešpats Jošuai: "Iš-
tiesk ietį savo rankoje prieš Ajį,
nes Aš duosiu juos į tavo rankas.
Ir kai Jošua ištiesė savo ietį į
Ajo miestą, tai
19 greitai pakilo paslėptasis pul-
kas iš savo vietos, jam laikant
iškeltą ranką ir įžygiavo į
miestą ir užėmė jį ir nedelsdami
uždegė jį ugnimi.
20 Kai Ajo gynėjai atsigręžė ir
pamatė dūmus, kylančius dangun,
tai jie neturėjo kur bėgti, nei šen,
nei ten ir tie, kuriuos jie vijo link
dykumos, atsisuko ir pradėjo juos
persekioti.
21 Kai Jošua pamatė su izraeli-
tais, kad paslėptasis pulkas buvo
užėmęs miestą, kadangi dūmai iš
jo pakilo, tai jie atsigręžė ir išmušė
Ajo vyrus.
22 O iš miestą užėmusiųjų
jiems taip pat atėjo priešais, kad
jie izraelitų iš abiejų pusių su-
spausti buvo ir išmušti, kol jų nė
vieno nebeliko, kuris būtų galėjęs
išbėgti.
23 Ajo karalių jie sugavo ir
atvedė gyvą pas Jošuą.
24 Kai izraelitai baigė išžudyti
visus Ajo miesto gynėjus, kurie juos
vijosi laukuose ir dykumoje, tai jie
ėjo į patį miestą ir užmušė
kardo aštrumu, kad jų nė vieno
neliko.
25 Viso tą dieną žuvusių
vyrų ir moterų Ajo miesto buvo
12000.
26 Jošua neatitraukė savo išties-
tos rankos su ietimi tol, kol
nebuvo išžudyti paskutinieji Ajo
gyventojai.
27 O galvijus ir miesto turtą

izraelitai pasidalino tarpusavyje
pagal Jošuos jiems paskelbtąjį
Viešpaties žodį.
28 Jošua visiškai sudegino Ajo
miestą, padarydamas iš jo
amžiną griuvėsių krūvą, kuri
ir šiandien ten tebeguli.
29 Ajo karalių jis davė pakarti
prie medžio ligi vakarui. Saulei
nusileidus, liepė jis jo lavoną
nuimti ir pamesti po miesto vartais
ir didelę krūvą akmenų ant jo
užkrauti, kuri ir šiandien ten tebėra.
30 Tada pastatė Jošua altorių
Viešpačiui, Izraelio Dievui, ant
Ebalio kalno,
31 kaip Viešpaties tarnas Mozė
buvo liepęs Izraelio sūnums, kaip
Mozės įstatymų knygose parašyta
yra, jokia geležimi netašytų
sveikų akmenų ir aukojo ant to
deginamąją ir padėkos auką.
32 Ir surašė čia iš naujo
įstatymą ant akmenų, kurį
Mozė Izraelio sūnums buvo surašęs.
33 Visi izraelitai su savo vyresniaisiais
ir pareigūnais ir teisėjais
stovėjo abipusiai Viešpaties sandoros
skrynios, Lėvio kunigų nešamos,
kaip svetimieji, taip ir vietiniai,
viena pusė šalia Gerizymo kalno,
antroji šalia Ebalio kalno, kaip
Viešpaties tarnas Mozė buvo liepęs
laiminti Izraelio žmones.
34 Po to paskelbė jis visus
įstatymus, liečiančius palaiminimą
ir prakeikimą, kaip parašyta
įstatymų knygoje.
35 Ir nebuvo nė vieno Mozės
įsakytųjų žodžių, kurių
Jošua nebūtų paskelbęs visam
Izraelio susirinkimui girdint, jų
moterims ir vaikams ir svetimiesiems,
jų tarpe esantiesiems.

9

Gibeoniečių Apgaulė

1 Išgirdę tai, karaliai anapus
Jordano, ant kalnų ir pakalnėse ir
prie Viduržemio jūros uostų ir
Libano kalnų gyventojai, būtent,
chitiečiai, amoriečiai, kanaaniečiai,
pereciečiai, chiviečiai bei
jebūsiečiai,
2 visi susirinko vienširdžiai, kad
kariautų prieš Jošuą ir prieš
izraelitus.
3 Bet Gibeono gyventojai, sužinoję,
ką Jošua su Jerika ir Aju
padaręs buvo, sukčiaudami, sugalvojo
klastą.
4 Jie išėjo ir apsirūpino maistu,
užsidėjo senus maišus ant savo
asilų
5 ir senas apiplyšusias, sulopytas
vyno odines, senas lopytas
kurpes ant savo kojų, apsirėdė
senais rūbais ir pasiėmė su savimi
kietos, supelėjusios duonos.
6 Ir jie nuėjo į stovyklą pas
Jošuą į Gilgalį ir tarė jam ir
izraelitams: "Mes atėjome iš toli ir
norime su jumis tartis."
7 Tai užklausė visi izraelitai chiviečių:
"Rasi gyvenate mums teksiančioje
žemėje, kaip mes tada
galėtume derėtis?"
8 Tada jie atsakė Jošuai: "Mes
esame tavo tarnai." Jošua paklausė
jų: "Kas jūs esate ir iš kur jūs
atėjote?"
9 Jie atsiliepė: "Tavo tarnai atėjo
iš labai tolimos šalies dėl Viešpaties,
tavo Dievo vardo, nes mes Jį
girdėjome pagarsėjusį, ką Jis
Egipte padaręs
10 ir ką Jis padarė su anais
dviem amoriečių karaliais anapus
Jordano, Chešbono karaliumi Sychonu
ir Bašano karaliumi Ogu, kuris
valdė Aštarote.
11 Todėl sakė mums vyresnieji
mūsų žemės ir jos gyventojai—
pasiimkite maisto kelionei su savimi
ir eikite jiems priešais ir tarkite
jiems—mes esame jūsų tarnai ir
mes norime su jumis derėtis.
12 Iš namų mes pasiėmėme
šviežios duonos kelionei, o štai, dabar
ji jau kieta ir supelėjusi.
13 Ir vyno odinės buvo naujos, kai
jas prisipylėme, o dabar jau apiplyšo
ir mūsų rūbai bei kurpės
paseno šioje labai tolimoje
kelionėje."
14 Tai priėmė Izraelio vyresnieji

jų maisto, bet Viešpaties tuo reikalu nepasiklausė.
15 Ir Jošua sutiko su jais ir susitarė juos gyvus palikti. Ir susirinkimo vyriausieji jiems prisiekė.
16 Bet po trijų dienų po susitarimo jie ištyrė anus arti prie jų esančius ir jų tarpe gyvenančius.
17 Nes, kai Izraelio sūnūs tolyn keliavo, tai jie atėjo trečią dieną prie jų miestų Gibeono, Kefyros, Beėroto, bei Kiriat-Jearymo,
18 bet jų neišnaikino, kadangi susirinkimo vyriausieji jiems buvo prisiekę Viešpaties, Izraelio Dievo vardu. Bet, kai visas susirinkimas prieš vyriausiuosius murmėjo,
19 atsakė visi susirinkimo vyriausieji—mes jiems prisiekėme Viešpaties, Izraelio vardu ir todėl mes jų negalime liesti.
20 Mes norime juos gyvus palikti, kad neužeitų koks kerštas ant mūsų dėl mūsų jiems duotosios priesaikos.
21 Ir vyriausieji tarė jiems: "Palikite juos gyvus, kad malkas kirstų ir vandens prineštų visam susirinkimui, kaip vyriausieji jiems buvo šnekėję."
22 Tai susišaukė juos Jošua ir klausė jų: "Kodėl mus apgavote, sakydami, kad toli nuo mūsų gyveną, o tikrumoje gyvenate mūsų tarpe?
23 Todėl jūs būsite prakeikti ir nepaliausite tarnais būdami, malkas kirsdami, vandenį nešdami mano Dievo namams."
24 Jie atsakė Jošuai: "Mums, tavo tarnams, buvo apsakyta, kad Viešpats, tavo Dievas, liepęs Mozei, Savo tarnui, duoti jums šitą žemę ir pirm jūsų visus žemės gyventojus išnaikinti.
25 O dabar, štai, mes esame tavo rankose. Kas tau patinka ir reikalinga daryti su mumis, tai daryk."
26 Ir jis padarė taip ir išlaisvino juos iš Izraelio sūnų rankų, kad jie jų nenužudytų.
27 Taip uždėjo tą dieną Jošua jiems pareigas, būtent, malkas sukirsti ir vandens prinešti susirinkimui ir Viešpaties altoriui jo nustatytoje vietoje.

10

Jošua Nugali Amoriečius

1 Kai Jerūzalės karalius Adoni-Cedekis išgirdo Jošuą Ajo miestą užėmusį ir sunaikinusį ir Ajo karaliui ir gyventojams padariusį, kaip jis buvo padaręs Jerikos gyventojams ir jų karaliui ir gibeoniečiams susitarus su izraelitais ir jiems pasidavus,
2 tai jis labai bijojosi, nes Gibeonas buvo didelis karališkas miestas, didesnis už Ajį ir visi jo gyventojai buvo kariškiai.
3 Ir jis nusiuntė pas Chebrono karalių Hohamą, pas Jarmūto karalių Piramą, pas Lakyšo karalių Jafią ir pas Eglono karalių Debyrą ir jiems sakydino:
4 "Ateikite ir padėkite man Gibeoną išnaikinti, kadangi jie su Jošua ir Izraelio sūnumis susitaikė."
5 Taip susiėjo krūvon penki karaliai ir išžygiavo prieš Gibeoną, apgulė jį ir kariavo prieš jį su savo kariuomenėmis, Jerūzalės, Chebrono Jarmūto, Lakyšo ir Eglono karaliai.
6 Bet gibeoniečiai nusiuntė pas Jošuą į Gilgalį ir jam sakydino: "Neatitrauk dabar savo rankos nuo mūsų, tarnų, bet skubėk pas mus mums padėti, nes ant kalnų visi gyvenantieji amoriečių karaliai susitarė prieš mus."
7 Tai nuvyko Jošua ir visi drūti kareiviai su juom iš Gilgalio.
8 Ir Viešpats tarė Jošuai: "Nesibijok, nes Aš atidaviau juos į tavo rankas ir niekas jų negalės nuo tavęs apsiginti."
9 Taip užpuolė juos Jošua staiga, per naktį atžygiavęs iš Gilgalio.
10 Ir Viešpats išgąsdino juos prieš izraelitus, kurie nugalėjo juos dideliu laimėjimu Gibeone. Izraelitai persekiojo juos Bėt-Chorono keliu, einančiu link Azėkos ir Makėdos.

11 Ir kai jie nuo izraelitų bėgo
žemyn keliu link Bėt-Chorono, davė
Viešpats dideliais ledais lyti iš dan-
gaus iki Acėkos, kad jų daugiau
mirė nuo ledų, negu buvo izrae-
litų kardais užmušti.
12 Tai kalbėjo tą dieną Jošua
su Viešpačiu, kai Viešpats atidavė
amoriečius izraelio sūnums, susi-
rinkusių izraelitų akivaizdoje,
šiais žodžiais: "Saule, Gibeone,
mėnuli, stovėk Ajalono slėnyje!"
13 Tai sustojo saulė ir mėnulis tol,
kol žmonės gavo savo priešams at-
sikeršyti. Ar tai neparašyta ištiki-
mojo Jašaro knygoje? Taip buvo
saulė sustojusi dangaus viduryje ir
nenusileido mažne visą dieną.
14 Niekuomet nebuvo tokios
dienos prieš tai, ar po to, kad Vieš-
pats klausytų žmogaus balso, nes
Viešpats kariavo už izraelitus.
15 O Jošua sugrįžo su visais
izraelitais į savo stovyklą
Gilgalin.
16 Anie penki karaliai buvo pa-
bėgę olon prie Makėdos.
17 Apie tai buvo Jošuai pranešta:
"Mes suradome tuos penkis kara-
lius, pasislėpusius Makėdos oloje."
18 Jošua tarė: "Pririskite didelius
akmenis prie olos angos ir pasta-
tykite čia sargybinius, kurie juos
sergėtų.
19 Bet jūs nelūkuriuokite, o vy-
kite savo priešus, mušdami jų už-
silikusius ir neleiskite jiems
pasprukti į miestus, nes Viešpats,
jūsų Dievas padavė juos į jūsų
rankas."
20 Kai Jošua su Izraelio sūnumis
buvo baigęs šį labai didelį mūšį
ir juos visiškai nugalėjęs, tai
kaikurie jų įsigavo į miesto
tvirtoves.
21 Tada sugrįžo žmonės ramy-
bėje stovyklon pas Jošuą
Makėdoje. Ir nė vienas neišdrįso
nė pašnibždėti prieš Izraelio sūnus.
22 O Jošua tarė: "Atidarykite olos
angą ir išveskite tuos penkis ka-
ralius mano akivaizdon."
23 Taip jie ir padarė ir išvedė tuos
5 karalius iš olos, Jerūzalės, Che-
brono, Jarmūto, Lakyšo ir Eglono
karalių.
24 O kai šie penki karaliai išvesti
buvo pas jį, sušaukė Jošua izrae-
litus ir tarė kariuomenės viršinin-
kams: "Eikite ir lipkite savo kojomis
ant šių karalių sprandų." Taip
mindžiojo viršininkai karalių
sprandus.
25 Ir Jošua tarė jiems: "Nesibi-
jokite ir nenusigąskite, būkite
drąsūs, nieko nepabūgdami! Nes
taip padarys Viešpats visiems jūsų
priešams, prieš kuriuos jūs
kariaujate."
26 Tada nužudė Jošua tuos ka-
ralius ir pakorė juos į penkis me-
džius ir jie kabėjo ten iki vakarui.
27 O kai saulė buvo nusileidusi,
liepė jis juos nuimti nuo medžių
ir numesti į tą urvą, kuriame
jie slapstėsi. Ir jie užrito didelius
akmenis už urvo angos, kurie ir
šiandien ten tebėra.
28 Tą pačią dieną užkariavo
Jošua Makėdą, žudydamas visus
kardo aštrumu. Jis nužudė ir ka-
ralių ir visas sielas ten, kurias tik
rado, padarydamas Makėdos ka-
raliui taip, kaip buvo padaręs
Jerikos karaliui.
29 Tada žygiavo Jošua su savo
kariuomene iš Makėdos į Libną
ir kariavo prieš ją.
30 Viešpats ir tą padavė į
Izraelio rankas, su jų karaliumi.
Ir jis išžudė visas čia esančias sielas
kardo aštrumu, nė vieno gyvo ne-
palikdamas. Su jų karalium jis pa-
darė taip, kaip jis buvo padaręs su
Jerikos karaliumi.
31 Po to žygiavo Jošua su izrae-
litais iš Libnos į Lakyšą, ap-
supo jį ir kariavo prieš jį.
32 O Viešpats davė ir Lakyšą į
Izraelio rankas, kad jį nugalėjo
antrąją dieną ir išžudė visas
jame esančias sielas taip, kaip pa-
darė Libnoje.
33 Tuomet buvo Gezerio karalius
Horamas Lakyšui pagalbon atėjęs.
Bet Jošua išmušė jį su visais jo
žmonėmis, kad jų nė vienas
neišliko.

34 Iš Lakyšo Jošua žygiavo į
Egloną su izraelitais, apgulė jį
ir kariavo prieš jį
35 ir nugalėjo jį tą pačią
dieną ir nužudė visas sielas, jame
esančias, kardo aštrumu taip, kaip
Lakyšui buvo padaręs.
36 Tada žygiavo Jošua su izraeli-
tais iš Eglono augštyn į Che-
broną ir kariavo prieš jį.
37 Jis nugalėjo jį, jų karalių
su visais jų miestais, kardo aš-
trumu, išžudydamas juose visas es-
ančias sielas, nė vienos
nepalikdamas, lygiai taip, kaip jis
Eglonui padaręs buvo.
38 Iš čia pasisuko Jošua su Izrae-
liu atgal į Debyrą ir kariavo prieš
ją,
39 nugalėdamas ją kartu su jų
karaliumi ir visais jų miestais ir
išžudė kardo aštrumu visas juose
esančias sielas, nė vienos gyvos ne-
palikdamas. Jošua padarė Debyrai
ir jos karaliui taip, kaip jis buvo
Libnai ir Chebronui ir jo karaliui
padaręs.
40 Taip nugalėjo Jošua visą
žemę kalnuose ir pietuose ir pa-
kalnėse ir prie upių su visais jų
karaliais, jų nė vieno gyvo nepa-
likdamas ir išmušė visus, kurie tik
gyvi buvo, kaip Viešpats Izraelio
Dievas buvo liepęs.
41 Jošua nugalėjo viską nuo
Kadėš-Barnėos pietuose iki Gazos
pajūryje su visu Gošeno kraštu ligi
Gibeono šiaurėje.
42 Visus šiuos karalius Jošua nu-
galėjo su jų žemėmis vienu kartu,
nes Viešpats, Izraelio Dievas, ka-
riavo už izraelitus.
43 Ir Jošua vėl sugrįžo su visais
izraelitais į savo Gilgalio stovyklą.

11

Jošuos Laimėjimai Kanaanoje

1 Kai Chacoro karalius Jabynas
tai išgirdo, siuntė jis pas Madono
karalių Jobabą ir pas Akšafą,
Šimrono karalių,
2 pas karalius į šiaurę, kurie
kalnuose buvo ir į Jordano slėnį
pietuose nuo Kineroto ir į Napot-
Dorą prie jūros,
3 pas kanaaniečius rytuose ir
vakaruose, pas amoriečius, chitie-
čius, pereciečius ir jebūsiečius kal-
nuose ir pas chiviečius Chermono
kalno papėdėje, Micpos krašte.
4 Šie visi pakilo su savo kovo-
tojais, didele minia žmonių, kaip
smėlio pajūryje, su daugybe ve-
žimų bei žirgų
5 ir susirinko su visais karaliais
vienoje vietoje prie Meromo upelio
kariauti prieš izraelitus.
6 Ir Viešpats tarė Jošuai: "Ne-
sibijok jųjų! Nes rytoj apie šį
laiką Aš duosiu juos visus izrae-
litams užmušti, pažeisti jų žirgus,
jų vežimus sudeginti."
7 Ir Jošua užpuolė juos staiga su
visa kariuomene prie Meromo
upelio.
8 Ir Viešpats atidavė juos į
izraelitų rankas, kurie išmušdami
varėsi juos iki didžiojo Sidono ir
iki šiltųjų vandenų, iki Micpos
lygumos rytuose.
9 Tai padarė jiems Jošua, kaip
Viešpats jam buvo įsakęs. Jis pa-
žeidė jų žirgus ir sudegino jų
vežimus.
10 Tada atsisuko Jošua atgal ir
nugalėjo Chacorą ir nužudė jų
karalių. O Chacoras buvo anks-
čiau visų šių karalysčių vy-
riausias miestas.
11 Ir jie užmušė visas sielas kardo
aštrumu, mieste esančias, nė vieno
gyvo nepalikdami, kas tik kvapą
turėjo. O patį Chacorą sudegino
jis ugnimi.
12 Taip pat užkariavo Jošua visus
šių karalių miestus ir nužudė jų
karalius kardo aštrumu, kaip Vieš-
paties tarnas Mozė buvo liepęs.
13 Ant kalnų pastatytųjų
miestų izraelitai nesudegino nė
vieno. Tik Chacoro miestas buvo
vienintelis, kurį Jošua sudegino.
14 Visų šių miestų turtą bei
galvijus pasidalino Izraelio sūnūs
tarpusavyje. Žmones jie išžudė aš-
triais kardais tol, kol nė vieno ne-
beliko, kas tik kvapą turėjo.

15 Ką Viešpats Mozei, Savo
tarnui, buvo liepęs ir Mozė buvo
liepęs Jošuai, tą darė Jošua taip,
kaip Viešpats buvo įsakęs.
16 Taip užėmė Jošua visą žemę
kalnuose ir visą žemę pietuose ir
visą Gošeno kraštą ir pakalnes,
bei Arabą su Izraelio slėniais ir
augštumomis,
17 pradedant nuo plikųjų kalnų,
kurie nusitęsia iki Seyro, iki Baal-
Gado Libano slėnio prie Chermono
kalnų papėdės. Jis sugavo visus
jų karalius, nugalėjo ir nužudė
juos.
18 Jošua kariavo ilgai su tais
karaliais.
19 Nė vienas miestas nepasidavė
izraelitams geruoju, išėmus chivie-
čius, kurie Gibeone gyveno. Juos
visus reikėjo užkariauti ginklu.
20 Nes Viešpats užkietino jų
širdis, kad jie priešintųsi izraeli-
tams ir būtų išnaikinti, nesusi-
laukdami jokios malonės, kaip
Mozei Viešpats įsakęs buvo.
21 Tuomet atvyko Jošua ir išnai-
kino enakiečius iš Chebrono, De-
byro, Anabo ir visų Jūdos bei
Izraelio kalnų, sunaikindamas
juos su jų miestais.
22 Izraelio srityse nepaliko gyvų
enakiečių, o tik keletas užsiliko
jų Gazoje, Gate ir Ašdode.
23 Taip užėmė Jošua visą žemę,
kurią Viešpats Mozei buvo
parodęs ir jis išdalino ją izraeli-
tams, kiekvienai giminei savąją
dalį. Ir tada žemė ilsėjosi nuo
karų.

12

Jošuos Nugalėtieji Karaliai

1 Sekantieji yra karaliai, kuriuos
izraelitai nugalėjo Jordano rytų
pusėje ir kurių žemę jie užėmė nuo
Arnono slėnio iki Chermono kalno
su visa rytine Arabos dalimi.
2 Amoriečių karalių Sychoną,
valdantį ir gyvenantį Chešbone,
pradedant nuo Aroėrio, Arnono
upelio pakraštyje esančio, nuo
vidurio slėnio ir pusės Gileado iki
Jaboko upelio,
3 įskaitant Arabos rytinę dalį
nuo Kinereto ežero iki Arabos
ežero, Druskos jūros, tiesiu keliu
į Bėt-ješimotą pro Tėmaną iki
Pisgos papėdės,
4 taip pat ir Bašano karalių
Ogą, vienintelį išlikusį iš mil-
žinų, kuris gyveno Aštarote ir
Edreje
5 ir valdė Chermono kalną
ir Saleką ir visą Bašaną iki
Gešūro ir Maakos sienos, pusę
Gileado iki Chešbono karaliaus
Sychono sienos.
6 Mozė, Viešpaties tarnas, ir
izraelitai buvo juos nugalėję ir
Mozė, Viešpaties tarnas, atidavė
tą žemę Rūbenui, Gadui ir pusei
Menašės giminės.
7 Sekantieji yra karaliai kraštų
Jordano vakarų pusėje, kuriuos
Jošua ir Izraelis nugalėjo nuo Baal-
gado Libano slėnyje iki plikųjų
kalnų priešais Seyro, kuriuos
Jošua atidavė Izraelio giminėms,
kiekvienai savąją dalį,
8 kalnuose, žemumose, Ara-
boje, atkalnėse, dykumoje ir pieti-
nėje dalyje, chitiečius, amoriečius,
pereciečius, chiviečius ir
jebūsiečius,
9 Jerikos karalių, Ajo, esančio
netoli Bėtėlio, karalių,
10 Jerūzalės karalių, Chebrono
karalių,
11 Jarmūto karalių, Lakyšo
karalių,
12 Eglono karalių, Gezerio
karalių.
13 Debyro karalių, Gederio
karalių,
14 Chormos karalių, Arado
karalių,
15 Libnos karalių, Adulamo
karalių,
16 Makėdos karalių, Bėtėlio
karalių,
17 Tapūacho karalių, Chėferio
karalių
18 Afėko karalių, Lašarono
karalių,
19 Madono karalių, Chacoro
karalių,
20 Šimron-Merono karalių, Ak-
šafo karalių,

21 Taanako karalių, Megidos
karalių,
22 Kedešo karalių, Jokneamo
karalio nuo Karmelio,
23 Nafot-Doro karalių, Galilė-
jos tautų karalių,
24 Tircos karalių, iš viso 31
karalių.

13

Jošua Išdalina Izraelitams Žemę

1 Kai Jošua pasenęs ir daug
metų sulaukęs buvo, tarė Vieš-
pats jam: "Tu pasenai ir susilaukei
daugelį metų ir dar daug žemės
reikia ušimti:
2 Visos filistiečių sritys ir visa
Gešūro žemė,
3 nuo Šychoro į rytus nuo
Egipto einant į šiaurę iki Ekrono
sienos, kuri kanaaniečiams pri-
skaitoma, penki filistiečių valdo-
vai, būtent, Gazos, Ašdodo,
Aškelono, Gato ir Ekrono bei
aviečių,
4 pietuose visa kanaaniečių
šalis ir sidoniečių Meara iki Afėkio
ir amoriečių sienos.
5 Be to gebaliečių žemė ir vi-
sas Libanas rytuose, pradedant nuo
Baal-gado prie Chermono kalno iki
pat Chamato,
6 visi augštumų gyventojai nuo
Libano iki šiltųjų vandenų,
Misrefoto prie jūros ir visi sido-
niečiai. Tuos visus Aš nuvarysiu.
Mesk tiktai burtą juos izraelitams
išdalinti, kaip Aš tau įsakiau.
7 Taigi išdalink dabar tą žemę
devynioms giminėms ir pusei Me-
našės giminės.
8 Nes Rūbeno, Gado ir pusė
Menašės giminės gavo savo dalį
rytų Jordano pusėje iš Mozės, kai
Mozė, Viešpaties tarnas, jiems tada
žemę paskirstė,
9 pradedant nuo Aroėrio, esan-
čio ant Arnono kranto ir nuo miesto
slėnio viduryje ir visą Mėdebos
lygumą iki Dibono
10 ir visus Sychono miestus,
Chešbone gyvenančio amoriečio
karaliaus iki Amono sūnų sienos.
11 Be to ir Gileadą ir Gešūro
sritį ir Maaką, visą Chermono
kalną, visą Bašaną iki Salkos,
12 visą Ogo karalystę Bašane,
kuris valdė Aštarote ir Edreje, pa-
skutinį iš milžinų, kuriuos Mozė
buvo nugalėjęs ir išvaręs."
13 Bet Izraelio sūnūs neišvarė ge-
šūriečių ir maakatiečių, o jie ir
šiandien tebegyvena izraelitų
tarpe.
14 O Lėvio giminei jis nedavė jo-
kios dalies, nes Viešpaties auka yra
jų dalis, kaip Jis jiems esti
kalbėjęs.
15 Taip davė Mozė Rūbeno gimi-
nei pagal jos šeimas,
16 kad jų siena prasidėjo nuo
Aroėrio ant Arnono kranto ir nuo
miesto slėnio viduryje su visais ly-
giaisiais laukais iki Mėdebos,
17 Chešboną ir visus jo miestus
plynuose laukuose, Diboną,
Bamot-Baalą ir Bėt-Baal-Meoną.
18 Jacą, Kedėmotą, Mefaatą,
19 Kiriataymą, Sibmą, Ceret-
šacharą slėnyje ant kalnelio,
20 Bėt-peorą, Pisgos ir Bėt-Je-
šimoto atkalnes,
21 visus lygumos miestus ir visą
Chešbone gyvenusio amoriečių
karaliaus Sychono karalystę, kurį
Mozė užmušė su Midiano kuni-
gaikščiais Eviu, Rekemu, Cūru,
Chūru ir Reba, Sychono karaliaus
galiūnais, krašte gyvenančiais.
22 Be to, Izraelio sūnūs nužudė
Beoro sūnų Bileamą, burtinin-
ką su kitais užmuštaisiais.
23 Rūbeno sūnų siena buvo Jor-
danas. Tai yra miestai ir kaimai,
kurie atiteko Rūbeno sūnums pagal
jų šeimų skaičių.
24 Gado giminės šeimoms Mozė
paskirstė
25 Jazėrio sritį, visus Gileado
miestus ir pusę Amono sūnų
žemės iki Aroėrio, šioje pusėje
Rabos
26 ir nuo Chešbono iki Ramot-
micpės ir Betonymo ir nuo Macha-
naymo iki Debyro sienos,
27 o pakalnėje Bėtharamą, Bėt-
Nimrą, Sukotą ir Cafoną, ku-
rie atlikę iš Chešbono karaliaus Sy-
chono karalystės, kur Jordanas

sieną sudarė iki Kinereto ežero
galo, Jordano rytų pusėje.
28 Tai buvo miestai ir kaimai,
paskirstyti Gado giminės šeimų
nuosavybėn.
29 Pusei Menašės giminės pagal
šeimas Mozė davė
30 sritį, kuri prasidėjo nuo Ma-
chanaymo, visą Bašaną, visą
Ogo karalystę, Bašano karaliaus,
visas Jayro sodybas Bašane, iš viso
60 miestų
31 ir pusę Gileado su Aštarotu ir
Edreje, karališkuosius miestus Ogo
Bašane davė jis Menašės sūnaus
Makyro sūnums, tai yra, pusei
Makyro sūnų, pagal jų šeimas.
32 Tai yra žemė, kurią Mozė iš-
dalino Moabo lygumose Jordano
rytų pusėje ties Jerika.
33 Bet Lėvio giminei Mozė ne-
davė jokios dalies, kadangi Vieš-
pats, Izraelio Dievas, yra jų dalis,
kaip Jisai jiems esti kalbėjęs.

14

Žemės Skirstymo Pabaiga,
Kalėbo Dalis

1 O tai yra žemė, kurią Izrae-
lio sūnūs pasiėmė nuosavybėn,
klebonui Eleazarui, Nūno sūnui
Jošuai ir giminių vyriausiems ją
išskirstant.
2 Devynioms ir pusei giminės
žemė buvo išdalinta burtų keliu,
kaip tai Viešpats jiems buvo liepęs
per Mozę.
3 Nes dviem giminėm ir pusei
giminės Mozė žemę jau buvo davęs
Jordano rytų pusėje. Levitams
Mozė nieko nedavė.
4 Iš Juozėpo sūnų išaugo dvi
gimini, Menašės ir Efraymo. Levi-
tai žemės negavo, tik miestus, ku-
riuose apsigyventų ir priemiesčius,
kuriuose laikytų savo galvijus ir
turtą.
5 Kaip Viešpats buvo liepęs
Mozei, taip išsidalino Izraelio sūnūs
žemę.
6 Tai atėjo Gilgalyje Jūdos sūnų
pas Jošuą Jefunės sūnus Kalėbas,
Kenizo prosūnis, ir tarė jam: "Tu
žinai, ką Mozei yra sakęs Vieš-
pats, Dievo tarnui apie tave ir mane
Kadėš-Barnėoje.
7 Aš buvau 40 metų amžiaus,
kai Mozė, Dievo tarnas, mane
išsiuntė iš Kadėš-Barnėos žemę
išžvalgyti ir aš padariau jam
pranešimą pagal savo sąžinę.
8 Bet mano broliai, kurie kartu
su manimi augštyn keliavo, labai
išgąsdino žmonių širdis. Bet aš
paklausiau Dievui, savam Viešpa-
čiui, ištikimai.
9 Tai tarė Mozė tą pačią
dieną, prisiekdamas: "Žemė, ant
kurios tu savo kojomis užžengei,
bus tavo ir tavo sūnų amžina nuo-
savybė todėl, kadangi tu Viešpa-
čiui, mano Dievui ištikimai
paklusai.
10 O štai, Viešpats išlaikė mane
gyvą, kaip buvo kalbėjęs. Ir da-
bar jau yra 45 metai, kai Viešpats
Mozei tatai kalbėjo, per kuriuos
Izraelio sūnūs dykumomis keliavo.
O štai, aš dabar esu 85 metų
amžiaus.
11 Ir šiandien tebeesu toks drū-
tas, koks tuomet buvau, kai Mozė
mane išsiuntė. Aš ir šiandien dar
galiu išeiti ir kariauti, kaip tada
galėjau.
12 Taigi, dabar duok man šį
kalną, apie kurį Viešpats kal-
bėjo aną dieną. Nes tu tą pa-
čią dieną girdėjai, kad ten
enakiečiai gyveno ir kad jų mies-
tai buvo stiprūs ir gerai įtvirtinti.
Gal bus Dievas su manimi ir padės
man juos išvaryti, kaip Viešpats
pažadėjęs yra."
13 Tai palaimino Jošua jį ir davė
Jefunės sūnui Kalėbui Chebrono
miestą jo nuosavybėn.
14 Taip atiteko Chebrono miestas
Kenaco sūnaus, Jefunės sūnaus,
Kalėbo nuosavybėn iki šiai dienai
todėl, kadangi jis Viešpačiui, Izrae-
lio Dievui, buvo ištikimai tarnavęs.
15 Kitą kartą vadinosi Che-
bronas Kiriat-Arbos vardu, pagal
Arbą, kuris buvo vienas iš pasi-

žymėjusių enakiečių. Ir taip il-
sėjosi šalis nuo karo.

15

Jūdos Giminės Miestai Ir Sienos

1 Jūdos giminės šeimoms žemė
buvo paskirta pagal Edomo sieną
prie Cino dykumos iki to krašto
pietinės dalies pabaigos,
2 kur jų siena prasideda nuo
Druskos jūros pietinio kampo
3 ir eina į pietus nuo Akra-
bymo tarpukelio per Cino dyku-
mą į pietus nuo Kadėš-Barnėos
pro Checroną iki Adaros, tada
pasisuka į Karką
4 ir eina per Acmoną iki Egipto
upelio Wadi ir eina juo išilgai Egipto
iki Viduržemio jūros. Tai yra Jūdos
pietinė siena.
5 Rytų siena prasideda nuo
Druskos jūros ir eina iki Jordano.
Šiaurinė siena prasideda nuo šiau-
rinio Druskos jūros kampo ties
Jordanu
6 ir tęsiasi iki Bėt-Choglos ir
pasisuka į šiaurę iki Bėt-Arabos
ir eina iki Bohano, Rūbeno sūnaus
uolos.
7 Nuo Akoro slėnio siena eina
iki Debyro ir pasisuka į šiaurę iki
Gilgalio, kuris yra priešais Adu-
mymo tarpukelio slėnio pietų pu-
sėje ir eina tada iki Enšemešio
šaltinėlio ir baigiasi ties Enrogėlio
šuliniu.
8 Nuo tos vietos siena eina Hin-
omo sūnaus slėniu, praeina jebūsie-
čių miesto, tai yra Jerūzalės
pietinius šlaitus, užeina į kalno
viršūnę, Hinomo slėnio vakarų
pusėje Refaymo slėnio šiauriniame
gale.
9 Nuo kalno viršūnės siena eina
iki Neftoos vandens šaltinių ir nuo
čia iki Efrono kalnų miestelių ir
pasisuka į Baalą, tai yra Kiriat-
Jearymą
10 ir eina aplink Baalą vakarų
puse link Seyro kalno ir pasisuka
Jearymo arba Kesalono kalnyno
šiaurine puse iki Bėt-Šemešio iki
Timnos,
11 ir eina tada Ekrono šiauriniu
šonu ir pasisuka į Šikeroną, į
Baalos kalną ir pasiekia Jab-
neėlį ir baigiasi jūra.
12 Vakarų sieną sudaro Vi-
duržemio jūra. Tai yra sienos Jūdos
giminės šeimų žemės.
13 Kalėbas, Jefunės sūnus, gavo
savo dalį Jūdos sūnų tarpe, kaip
Viešpats Jošuai liepęs buvo, bū-
tent, Kiriat-Arbą, Enako tėvo, tai
yra Chebroną.
14 Kalėbas išvarė iš čia tris En-
ako sūnus, Šėšajį, Achymaną ir
Talmajį, kurie Enakui gimę buvo.
15 Iš čia jis žygiavo užpulti De-
byrą, kuris anksčiau vadinosi
Kiriat-Sėferiu.
16 Kalėbas tarė: "Kas nugalės ir
užims Kiriat-Sėferį, tam duosiu
savo dukterį Aksą į žmonas."
17 Atnyelis, Kenaco, Kalėbo
brolio sūnus o užėmė miestą ir
Kalėbas davė jam savo dukterį
Aksą į žmonas.
18 Jai keliantis pas Atnyėlį, jai
buvo įkalbėta, kad prašytų dir-
vos iš savo tėvo. Ji nulipo nuo asilo
ir Kalėbas paklausė jos: "Ar kas
atsitiko?"
19 Ji atsiliepė: "Aš prašau tavo
palaimos! Tu davei man dirvą sau-
sumoje, taigi duok man ir vandens
dirvą. Tai davė jis jai vandens
versmę augštai ir žemai.
20 Tai yra žemė, kurią Jūdos
giminės šeimos gavo savo
nuosavybėn.
21 Jūdos giminės pietiniai miestai
Edomo pasienyje buvo Kabciėlis,
Ėderis, Jaguris,
22 Kyna, Dymona, Adada,
23 Kedešis, Chacoras, Ytnanas,
24 Zyfas, Telemis, Bealotas,
25 Naujasis Chacoras, Keriot-
Checronas, tai yra Chacoras,
26 Amamas, Šėma, Molada,
27 Chacar-Gada, Chešmonas,
Bėt-paletas,
28 Chacar-Šūalis, Beėr-Šeba,
Bizjot-ja,

29 Baala, Yjim-Acem,
30 Eltolad, Kesyl, Charma,
31 Ciklagas, Madmana, Sansana,
32 Lebaotas, Šilchymas, Aynas,
Rimonas, tai yra 29 miestai su
kaimais.
33 O pakalnėse buvo Eštaolis,
Cara, Ašna,
34 Zanoachas, Ėn-ganymas, Tap-
ūachas, Ėnamas,
35 Jarmūtas, Adulamas, Soko,
Azėka.
36 Šaarymas, Aditaymas, Ge-
dėra, Gedėrotaymas, tai yra 14
miestų su jų kaimais.
37 Cenanas, Chadaša, Migdal-
Gadas,
38 Dileanas, Micpė, Jaktiėlis,
39 Lakišas, Bacekatis, Eglonas,
40 Kabonas, Lachmas, Kitlyšis,
41 Gedėrotis, Bėt-Dagonas,
Naėma, Makėda, tai 16 miestų su
jų kaimais,
42 Libna, Eteris, Ašanas,
43 Yftachas, Ašna, Necybas,
44 Keyla, Akzybas, Marėša, tai
yra 9 miestai su savo kaimais.
45 Ekronas su savo miesteliais ir
kaimais,
46 visi kaimai tarp Ekrono ir jū-
ros pagal Ašdodą su visomis
sodybomis,
47 Ašdodas su savo miesteliais ir
kaimais, Gaza su miestais ir kai-
mais iki Egipto upelio ir Vidur-
žemio jūra yra jų siena.
48 Kalnuose buvo Šamyras, Ja-
tyras ir Soko,
49 Dana, Kiriat-Sana, tai yra
Debiras,
50 Anabas, Eštemo, Anymas,
51 Gošenas, Cholonas, Gilo, tai
yra 11 miestų su savo kaimais,
52 Arabas, Dūma, Ešanas,
53 Janimas, Bėt-Tapūachas,
Afėka,
54 Chumta, Kiriat-Arba, tai yra
Chebronas, Cyoras, 9 miestai su
savo kaimais.
55 Maonas, Karmelis, Zyfas,
Jūta,
56 Jezreelis, Jakdeamas, Zanoa-
chas
57 Kaynas, Gibea, Timna, tai yra
10 miestų su savvo kaimais.
58 Chalchūlis, Bėt-Cūris,
Gedoras,
59 Maaratas, Bėt-Anotas, Elte-
konas, tai yra 6 miestai su savo
kaimais,
60 Kiriat-Baalis, tai yra Kiriat-
Jearymas, ir Raba, du miestu su
savo kaimais.
61 O dykumoje buvo Bėt-Araba,
Midynas ir Sekaka,
62 Nibšanas, Druskos Miestas,
Ėn-gedi, 6 miestai su kaimais.
63 O jebūsiečiai gyveno Jerūza-
lėje, kurių Jūdos sūnūs negalėjo
išvaryti. Taip pasiliko jebūsiečiai su
Jūdos sūnumis Jerūzalėje ir šian-
dien ten tebėra.

16

Efraymo Žemės Sienos

1 Juozėpo ainiams paskirtoji
žemė prasideda nuo Jordano ties
Jerika, į rytus nuo Jerikos van-
denų ir eina dykuma į Bėtėlio
kalnus.
2 Nuo Bėtėlio eina siena per
Lūzą iki Ataroto prie arkiečių
sienos,
3 tada pasisuka į vakarus iki
jafeliečių sričių ir Bėt-Chorono
sričių ir iki Gezerio ir baigiasi jūra.
4 Tai buvo Juozėpo sūnų Me-
našės ir Efraymo nuosavybė.
5 Efraymo ainiams paskirtoji
žemė pagal šeimas prasideda nuo
Atarot-adaro ir eina iki Augštojo
Bėt-Chorono,
6 tada pasisuka į vakarus, pa-
liekant Mikmetatą šiaurėje, tada
pasisuka į rytus link Taanat-Šylo
ir nueina iki į rytus nuo
Janoachos.
7 Nuo Janoachos eina į Ata-
rotą bei Naaratą, pasiekia Je-
riką ir baigiasi Jordanu.
8 Iš Tapūacho siena eina į va-
karus iki Kanos upelio ir baigiasi
jūra. Tai yra Efraymo sūnų šei-
moms padalintoji žemė,
9 prie kurios priklausė visi mies-
tai su kaimais, kurie buvo priskirti
su Menašės sūnų dalimi.
10 Kanaaniečių jie iš Gezerio
neišvarė. Taip pasiliko kanaaniečiai

gyventi efraimiečių tarpe ir pasidarė jų vergais.

17

Antrosios Menašės Giminės Pusės Žemės

1 Šita žemė atiteko burto keliu Menašės giminei, kadangi jis buvo Juozėpo pirmagimis. Menašės pirmagimis buvo Makyras, Gileado tėvas. Kadangi jis buvo karžygys, tai jam teko Gileadas ir Bašanas.
2 O kitiems Menašės sūnums taip pat buvo žemė paskirstyta pagal šeimas, būtent Abyezerio, Chėlekio, Asryėlio, Šechemo, Chėferio, Šemydos sūnums.
3 Bet Celafechadas, Menašės sūnaus, Makyro sūnaus, Gileado sūnaus, Chėferio sūnus neturėjo sūnų, o tik dukterų, kurių vardai buvo Machla, Noa, Chogla, Milka, Tirca.
4 Ir jos atėjo pas kleboną Eleazarą ir Nūno sūnų Jošuą ir vyresniuosius ir tarė: "Viešpats liepė Mozei, kad mums duotų nuosavybės dalį mūsų brolių tarpe." Ir joms buvo duota žemė jų tėvo brolių tarpe pagal Viešpaties įsakymą.
5 Taip buvo paskirta 10 sklypų Menašės giminei be Gileado ir Bašano anoje pusėje Jordano.
6 Kadangi Menašės dukterys gavo žemę tarp jo sūnų, atiteko Gileadas kitiems Meanašės sunums.
7 Menašės žemė prasidėjo nuo Ašėrio ir ėjo iki Mikmetato, į rytus nuo Šechemo, nuo čia siena pasisuko į pietus ir apima gyventojus prie Tapūacho šaltinio.
8 Tapūacho sritis priklauso Menašei iki Tapūacho miesto, bet pats miestas priklauso Efraymui.
9 Nuo čia siena eina Kanos upeliu į pietus ligi miestų prie upių, kurie Efraymui priklauso, nors yra Menašės srityje. Toliau Menašės siena eina šiaurine upelio puse ir baigiasi jūra.
10 Efraymas yra pietuose, Menašė šiaurėje, o Viduržemio jūra yra jų vakarų siena ir šiaurėje Menašė prieina prie Ašėrio ir šiaurės rytuose prie Ysakaro.
11 Ysakare ir Ašėryje turi Menašė Bėt-Šeaną su kaimais, Ybleamą su kaimais, Dorą su kaimais, Endorą su kaimais, Taanaką su kaimais, Megidą su kaimais ir trečdalį Nafeto.
12 Menašės sūnūs neįstengė išvaryti šių žmonių. Tokiu būdu pasiliko kanaaniečiai tuose gyventi.
13 Net, kai izrealitai sustiprėjo, jie neišvarė visų kanaaniečių, bet jie privertė juos jiems dirbti.
14 Tada kalbėjo Juozėpo sūnūs su Jošua ir tarė: "Kodėl man davei tik vieną burtą ir vieną dalį žemės, nors mano yra toks didelis būrys žmonių ir mane Viešpats taip laiminęs yra?"
15 Tai atsakė jiems Jošua: "Kadangi tu daug žmonių turi, tai užeik į giria ir iškirsk milžinų ir pereciečių žemėje esančiuas medžius, kadangi Efraymo kalnų tau neužtenka."
16 Juozėpo sūnūs atsiliepė: "Tų kalnų mes neįveiksime, nes kanaaniečiai turi geležinius vežimus, kaip ir tie, kurie gyvena Bėt-šeane ir jo miesteliuose ir Jezreelio pakalnėje."
17 Jošua atsiliepė Juozėpo giminei, Menašei ir Efraymui: "Jūs esate didelė minia žmonių ir kadangi jūsų tiek daug yra, tai jums neužtenka vieno sklypo.
18 Todėl tebūna kalnai jūsų, kurie giriomis apaugę. Išsikirskite girias, tai turėsite savo dalį ir kai išvarysite kanaaniečius, kurie galingi yra ir geležinius vežimus turi."

18

Likusios Žemės Išdalinimas

1 Visas Izraelis susirinko Šiloje ir pasistatė čia susirinkimo pastogę. Žemė buvo nugalėta.
2 O septynioms Izraelio giminėms žemė dar nebuvo išdalinta.
3 Tai tarė Jošua Izraelio sūnums: "Kodėl jūs taip ilgai užtrunkate, nenueidami žemės

pasisavinti, kurią jums Viešpats, jūsų tėvų Dievas yra davęs?
4 Pasirinkite tris vyrus iš kiekvienos giminės, kad aš juos siųsčiau pereiti per tą žemę ir kad jie ją surašytų šeimų dalimis ir tada pas mane sugrįžtų.
5 Padalinkite tą žemę į septynias dalis. Jūda pasiliks savo ruože pietuose, o Juozėpas savo srityse šiaurėje.
6 Surašykite tos žemės septynias dalis ir atneškite man, tai aš mesiu burtą Viešpaties akivaizdoje.
7 Nes levitai negauna dalies jūsų tarpe. kadangi jų dalis yra klebonystė Viešpaties. O Rūbenas, Gadas ir pusė Menašės giminės pasiėmė savo nuosavybę anapus Jordano, rytuose, kurią Mozė, Viešpaties tarnas, jiems atidavė.
8 Tai kėlėsi tie vyrai, kad eitų ir Jošua liepė jiems, kad jie surašytų žemę ir tarė: "Nuėję, pervaikščiokite žemę ir aprašykite ją ir grįžkite pas mane, kad aš jums Viešpaties akivaizdoje burtą mesčiau Šiloje."
9 Taip nuėjo vyrai, pervaikščiojo žemę, surašė ją gromatoje pagal miestus septyniomis dalimis ir grįžo stovyklon pas Jošuą į Šilą.
10 Tai metė Jošua jiems burtą Šiloje Viešpaties akivaizdoje ir kiekvienas Izraelio sūnų gavo savo dalį.
11 Burtų keliu Benjamino giminė gavo žemę tarp Jūdos sūnų ir tarp Juozėpo sūnų pagal visas jų šeimas.
12 Jų siena prasideda šiaurėje nuo Jordano ir eina šlaitu į šiaurę nuo Jerikos, per kalnus į vakarus ir baigiasi Bėt-aveno dykuma.
13 Iš čia eina siena į Lūzą, pietiniu Lūzos, tai yra Bėtėlio, šlaitu iki Atarotadaro per kalną į pietus nuo žemutiniojo Bėt-Chorono.
14 Čia pasisuka siena ir eina aplink, vakarų puse į pietus nuo kalno priešais Bėt-Chorono ir baigiasi ties Kiriat-baalu, tai yra Kiriat-Jearymu, Jūdos miestu. Tai yra vakarų siena.
15 Pietų šone siena prasideda nuo Kiriat-Jearymo ir eina į vakarus iki Neftoos šaltinių,
16 ir tęsiasi iki papėdės kalno, kuris yra prie Hinomo slėnio. Siena tęsiasi Hinomo slėniu ir eina pietiniu šlaitu jebūsiečio miesto iki Enrogėlio.
17 Tada siena pasisuka į šiaurę ir eina iki Ėnšemešio ir tęsiasi iki Gelyloto ties Adumymo tarpukeliu ir nueina iki Bohano, Rūbeno sūnaus uolos
18 ir tęsiasi šiauriniu šlaitu priešais Araba ir nueina į slėnį,
19 tada eina šiauriniu Bėt Choglos šonu ir baigiasi šiauriniu Druskos Jūros intaku, kur Jordanas įteka į Druskos Jūrą. Tai yra pietinė siena.
20 Jordanas yra rytų siena. Tai yra Benjamino žemė, kurią jie gavo savo šeimoms, nuosavybėn.
21 Benjamino giminės sūnūs gavo savo šeimoms šiuos miestus, Jeriką, Bėt-Choglą, Ėmek-Kecycą,
22 Bėt-Arabą, Cemaraymą, Bėtėlį,
23 Avymą, Parą, Oprą,
24 Kefar-Amonį, Ofnį ir Gebą, 12 miestų su kaimais,
25 Gibeoną, Ramą, Beorotą,
26 Micpę, Kefyrą, Mocą,
27 Rekemį, Yrpėlį, Taralą,
28 Cėlą, Elefį, ir jebūsiečių miestą Jerūzalę, Gibeą ir Kiriat, 14 miestų su kaimais. Tai yra žemė Benjamino sūnų šeimoms.

19

Likusių Šešių Giminių Ir Jošuos Žemė

1 Antrasis burtas teko Simeono giminės šeimoms. Ir jų dalis buvo Jūdos žemių srityje.
2 Jiems atiteko Beėršeba, Šeba, Molada,
3 Chacar-šūalis, Bala, Ecemis,
4 Eltoladas, Betūlis, Charma,

5 Ciklagas, Bėt-Markabot, Chacar-Sūsa,
6 Bėt-Lebaot, Šarūchenas, 13 miestų su kaimais.
7 Aynas, Rimonas, Eteris, Ašanas, 4 miestai su kaimais
8 ir visi kaimai apylinkėje iki Baalat-Beėro, Rama pietuose. Tai yra Simeono giminės šeimų žemė.
9 Simeono sūnų žemės buvo Jūdos sūnų srityse. Kadangi Jūdos sūnūs turėjo per daug žemės, todėl gavo Simeono sūnūs dalį jų žemės.
10 Tretysis burtas teko Zebulūno giminės šeimoms. Jų žemės siena eina iki Sarydo,
11 tada pasisuka į vakarus iki Maralos, pro Dabešėtą iki upelio, kuris teka Jokneamo rytų pusėje.
12 Nuo Sarydo siena eina į rytus iki Kislot-taboro sienos į Daberatą ir Jafyą
13 ir tęsiasi toliau į rytus iki Gat-Chėferio, Et-Kacyno, nueina iki Rimono, Mitoaro ir Neos,
14 tada pasisuka į šiaurę link Chanatono ir baigiasi Yftach-ėl slėniu,
15 su Katatu, Nahalala, Šimronu, Ydala ir Bėtlechemu. Tai buvo 12 miestų su kaimais.
16 Tai yra žemė Zebulūno giminės šeimų su jų miestais ir kaimais.
17 Ketvirtasis burtas teko Ysakaro giminės šeimoms.
18 Jų žemėms priklauso Jezreelis, Kesūlotas, Šūnėmis,
19 Chafarymas, Šyonas, Anacharatas,
20 Rabytas, Kišionas, Ebecas,
21 Remetis, Ėnganimas, Ėnchada, Bėt-pacėcis.
22 Jų siena prieina prie Taboro, Šachacimos, Bėt-šemešio ir baigiasi Jordanu, 16 miestų su kaimais.
23 Tai yra Ysakaro giminės šeimų žemė su miestais ir kaimais.
24 Penktasis burtas teko Ašėrio sūnų šeimoms.
25 Jiems priklausė Chelkatas, Chalis, Betenis, Akšafis,
26 Alamelekis, Amadas, Mišalis ir vakaruose jų siena nueina iki Karmelio prie jūros ir Šychor Libnato,
27 tada pasisuka į rytus į Bėt-Dagoną, prieina iki Zebulūno ir Yftachėlio slėnio, pasisuka į šiaurę į Bėt-emekį ir Neiėlį ir eina pro Kabūlą, kairiuoju šonu,
28 iki Ebrono, Rechobo, Chamono ir Kanos ir iki didžiojo Sidono,
29 tada atsisuka į Ramą ir eina į sutvirtintą Tyraus miestą ir pasisuka į Chosą ir baigiasi jūra, ties Akcyba
30 su miestais Uma, Afėku, Rechobu, 22 miestais ir kaimais.
31 Tai buvo Ašėrio giminės šeimų žemė su miestais ir kaimais.
32 Šeštasis burtas teko Naftalio giminės šeimoms.
33 Jų siena prasidėjo nuo Chėlefio, nuo Caananymo ąžuolų prie Adami-Nekebo, Jabniėlio iki Lakūmo ir baigėsi Jordanu,
34 pasisuka į vakarus per Aznot-taborą ir nueina iki Chūkokos pro Zebulūno pietų pusę, Ašėrio vakarų pusę ir Jūdą prie Jordano rytuose.
35 Jų sutvirtinti miestai buvo Cidymas, Cėris, Chamatas, Rakatas, Kineretas,
36 Adama, Rama, Chacoras,
37 Kedešis, Edrejis, Ėnchacoris,
38 Yronas, Migdal-ėlis, Chorėmis, Bėt-anatas ir Bėt-šemešis, viso 19 miestų su kaimais.
39 Tai buvo Naftalio giminės žemė su miestais ir kaimais.
40 Septintasis burtas teko Dano sūnų giminės šeimoms.
41 Jų srityse buvo Cora, Eštaolis, Yršemešis,
42 Šaalabinas, Aijalonas, Ytla,
43 Ėlonas, Timna, Ekronas,
44 Eltekė, Gibetonas, Baalatas,
45 Jehudas, Benė-berakas, Gat-Rimonas,
46 Mė-Jarkonas ir Rakonas su siena ties Jopa.
47 Čia baigėsi Dano sūnų sritys. Dano sūnūs žygiavo prieš Lešemį,

kariavo prieš jį, sumušė jį kardo
aštrumu ir užėmė jį. Įsikūrę čia,
jie pakeitė Lešemio vardą savo
protėvio Dano vardu.
48 Tai yra žemė Dano giminės
šeimų su miestais ir kaimais.
49 Ir kai žemė visa išdalinta buvo,
davė jie Jošuai, Nūno sūnui, savo
dalį savųjų tarpe,
50 tai darydami pagal Viešpaties
įsakymą, miestą, kurį jis pa-
sirinko, būtent, Timnat-Serachą
ant Efraymo kalno. Čia jis atstatė
miestą ir jame gyveno.
51 Tai yra tos žemės, kurias kle-
bonas Eleazaras, Jošua, Nūno
sūnus, ir giminių viršininkai iš-
dalino burtų keliu Šiloje, Viešpa-
ties akivaizdoje prie susirinkimo
pastogės angos ir tuo užbaigė
žemių paskirstymą.

20

Prieglaudos Miestai

1 Ir Viešpats kalbėjo su Jošua ir
tarė:
2 "Pasakyk Izraelio sūnums iš-
sirinkti sau prieglaudos miestus,
apie kuriuos Mozė yra kalbėjęs,
3 kad į juos galėtų žmogus
nubėgti, kuris netyčiomis ar iš ne-
žinių yra žmogų užmušęs, kad
jie jūsų tarpe apsisaugotų nuo
kraujo keršytojo.
4 Kas atbėgo prie vieno tokių
miestų, tas turi lauke stovėti prie
miesto vartų ir to miesto vyres-
niesiems pranešti savo rūpestį. Tai
turi jie jį pasiimti į miestą ir
jį pavietoti.
5 Jei kraujo keršytojas ateitų,
jį besivydamas, tai jie neturi jam
jo išduoti, kadangi jis netyčia už-
mušęs savo artimą, keršto anks-
čiau prieš jį neturėdamas.
6 Taip turi tas pasilikti mieste,
kol bus susirinkimo teistas ir iki
tuometinio vyskupo mirties. Tada
žmogžudys galės sugrįžti į savo
namus, į savo miestą, iš kurio
jis yra atbėgęs.
7 Tai jie pašventino Kedešį
Galilėjoje, Naftalio kalnuose, Še-
chemą Efraymo kalnuose ir Kir-
iat-Arba, tai yra Chebroną, Jūdos
kalnuose
8 ir anapus Jordano, rytuose, ties
Jerika, jie paskyrė Becerį, Rūbe-
no lygumos dykumoje ir Ramotą
Gileade Gado giminėje ir Golaną
Menašės Bašano srityje.
9 Tie miestai buvo paskirti
visiems izraelitams ir jų tarpe
esantiems svetimiesiems, kad
nubėgtų, jei netyčiomis sielą už-
muštų ir nebūtų kraujo keršy-
tojo nužudytas, prieš stodamas į
susirinkimo teismą.

21

Levitų Miestai

1 Tai atėjo levitų šeimų tėvai
pas kleboną Eleazarą ir Jošuą,
Nūno sūnų, ir pas giminių
viršininkus
2 ir kalbėjo su jais Šiloje, Ka-
naano žemėje, tardami: "Viešpats
liepė per Mozę, kad mums duotų
miestų apsigyventi ir priemies-
čių galvijams."
3 Tai davė izraelitų sūnūs levi-
tams nuo savo nuosavybės pagal
Viešpaties įsakymą šiuos mies-
tus su jų priemiesčiais.
4 Pirmas burtas atiteko Kohato
giminės šeimoms. Levitai, kunigo
Arono ainiai, gavo 13 miestų iš Jū-
dos, Simeono ir Benjamino giminės.
5 Likusiems Kohato sūnums
teko 10 miestų iš Efraymo, Dano
ir pusės Menašės giminių.
6 Geršono sūnūs gavo burto keliu
13 miestų iš Ysakaro, Ašėrio,
Naftalio ir pusės Menašės giminės
Bašane.
7 Merario sūnums ir jų giminei
teko 12 miestų iš Rūbeno, Gado
ir Zebulūno giminių.
8 Taip davė Izraelio sūnūs levi-
tams šiuos miestus burtų keliu su
priemiesčiais, kaip Viešpats per
Mozę buvo įsakęs.
9 Jūdos sūnų giminės ir Si-
meono sūnų giminės davė tuos
miestus, kurie čia išvardinti,
10 Arono sūnų, Kohato šei-

moms, Lėvio giminės, kadangi jiems
teko pirmasis burtas
11 Kiriat Arbą, kuris Enako tė-
vui priklausė, tai yra Chebroną,
Jūdos kalnuose su aplinkiniais
priemiesčiais.
12 O dirvą to miesto ir jo kai-
mus jie davė Kalėbui, Jefunės sū-
naus nuosavybėn.
13 Taip jie davė vyskupo Arono
sūnums žmogžudžių prieglaudos
miestą Chebroną su priemies-
čiais, Libną su priemiesčiais,
14 Jatirą su priemiesčiais, Eš-
temoą su priemiesčiais,
15 Choloną su priemiesčiais,
Debirą su priemiesčiais,
16 Ayną su priemiesčiais, Jutą
su priemiesčiais, Bėtšemešį su
priemiesčiais, devynis miestus iš
šių dviejų giminių.
17 O iš Benjamino giminės jie davė
keturis miestus, Gibeoną
su priemiesčiais, Gebą su
priemiesčiais,
18 Anatotą su priemiesčiais,
Almoną su priemiesčiais,
19 kad vyskupo Arono sūnų iš
viso buvo 13 miestų su
priemiesčiais.
20 O Kohato sūnų kitų šeimų
levitams burtų keliu teko 4 mies-
tai iš Efraymo giminės.
21 Jie gavo žmogžudžiams prie-
glaudos miestą Šechemą su
priemiesčiais ant Efraymo kalno ir
Gezerį su priemiesčiais,
22 Kibcaymą su priemiesčiais,
Bėt-Choroną su priemiesčiais,
23 iš Dano giminės 4 miestus, El-
tekę su priemiesčiais, Gibetoną su
priemiesčiais,
24 Ajaloną su priemiesčiais,
Gat-Rimoną su priemiesčiais.
25 Iš vienos pusės Menašės gi-
minės du miestu, Taenaką su
priemieščiais, Gat-Rimoną su
priemiesčiais,
26 kad čia buvo iš viso 10 miestų
su priemiesčiais Kohato giminės
sūnums.
27 Geršono sūnų levitai gavo
Menašės pusės giminės du miestu
žmogžudžiams priglausti, Golano
miestą Bašane su priemiesčiais ir
Beešterą su priemiesčiais
28 iš Ysakaro giminės 4 miestus,
Kišioną ir Dabratą su
priemiesčiais,
29 Jarmūtą ir Ėnganimą su
priemiesčiais,
30 iš Ašėrio giminės 4 miestus,
Mišalą su priemiesčiais ir Ab-
doną su priemiesčiais,
31 Elkatą su priemiesčiais ir
Rechobą su priemiesčiais,
32 iš Naftalio giminės 3 miestus
žmogžudžiams priglausti Galilė-
joje, Chamot-Dorą su priemies-
čiais, Kartaną su priemiesčiais,
33 kad viso buvo 13 miestų su
priemiesčiais Geršono sūnums
paskirta.
34 O kiti levitai iš Merario šeimos
4 miestus iš Zebulūno giminės, Jok-
neamą ir Kartą su priemiesčiais,
35 Dimną ir Nahalalą su prie-
miesčiais, iš
36 Rūbeno giminės 4 miestus, Be-
cerį su priemiesčiais ir Jacą su
priemiesčiais,
37 Kedėmotą ir Mėfatą su
priemiesčiais,
38 iš Gado giminės 4 miestus
žmogžudžiams priglausti, Ramot-
Gileadą su priemiesčiais, Ma-
chanaymą su priemiesčiais,
39 Chešboną su priemiesčiais,
Jazerį su priemiesčiais,
40 kad Merario šeimų levitams
teko burtų keliu 12 miestų
41 ir visose Izraelio sūnų srityse
levitai iš viso turėjo 48 miestus su
priemiesčiais.
42 Kiekvienas šių miestų tu-
rėjo savo priemiesčius aplinkui,
vienas, kaip kitas.
43 Taip davė Viešpats visą žemę
izraelitams, kurią jų tėvams pri-
siekdamas pažadėjęs buvo. Ir jie
tą pasisavino ir joje gyveno.
44 Ir Viešpats suteikė jiems ra-
mybę iš visų pusių, kaip Jis jų
tėvams prisiekdamas pažadėjęs
buvo. Jų priešų nė vienas ne-
galėjo jiems pasipriešinti, kadangi
Jis visus jų priešus padavė į jų
rankas.

45 Ir nebuvo nė vieno Viešpaties pažadų, kuris nebūtų buvęs Izraelio namams neatitesėtas.

22

Dvi Ir Pusė Giminės Stato Altorių Prie Jordano

1 Tai susišaukė Jošua Rūbeno, Gado ir pusę Menašės giminės
2 ir tarė jiems: "Jūs darėte visa, ką Mozė, Dievo tarnas, jums buvo liepęs, o jūs taip pat ir mano balso visuomet klausėte.
3 Jūs neapleidote savo brolių ilgą laiką iki šios dienos ir klausėte Viešpaties, savo Dievo įsakymų.
4 O kadangi Viešpats, jūsų Dievas ramybę suteikęs, kaip jis buvo kalbėjęs, tai eikite ir grįžkite į palapines savo nuosavybių, kurias jums Mozė, Viešpaties tarnas, anapus Jordano yra davęs.
5 Bet atidžiai sekite, kad pasielgtumėte pagal įsakymus ir įstatymus, duotus Mozės, Viešpaties tarno, mylėdami Viešpatį, savo Dievą, vaikščiodami visais jo keliais, vykdydami Jo įsakymus, nuo Jo nenutoldami, bet Jam tarnaudami visa siela ir visa širdimi."
6 Tai palaimino juos Jošua ir paleido juos ir jie nuėjo į savo namus.
7 Pusei Menašės giminės Mozė buvo davęs žemės Bašane, o antrajai pusei Jošua davė tarp jų brolių šiapus Jordano, vakarų pusėje. Ir kai jis juos buvo palaiminęs ir paleidęs į namus eiti,
8 tarė jis jiems: "Jūs grįžtate į namus su dideliais turtais. Jūs turite daug galvijų, sidabro, aukso vario, geležies, rūbų. Taigi pasiimkite visą šitą turtą iš savo priešų ir išdalinkite tai savo broliams."
9 Taip išėjo Rūbeno ir Gado giminės ir pusė Menašės giminė iš Izraelio sūnų iš Šilos, Kanaano žemės ir keliavo į Gileadą, kur buvo gavę savo žemę Viešpaties įsakymu per Mozę.
10 Kai Rūbeno, Gado giminės ir pusė Menašės giminės atkeliavo į Jordano sritį, dar Kanaano žemėje, tai jie pastatė prie Jordano didelį gražų altorių.
11 Kai anie Izraelio sūnūs išgirdo, kad Rūbeno ir Gado giminės ir pusė Menašės giminės prie Jordano sau altorių pasistatė Kanaano žemėje šioje pusėje,
12 tai jie ir visas susirinkimas Šiloje susiėję, nutarė žygiuoti su visa kariuomene prieš juos.
13 Jie išsiuntė pas juos į Gileado kraštą kunigo Eleazaro sūnų Pynechasą
14 ir su juomi kartu dešimt vyriausiųjų kunigaikščių iš savo tėvų giminių po vieną iš kiekvienos Izraelio giminės.
15 Atvykę į Gileadą, jie kalbėjo su jais, tardami:
16 "Taip jums sakydina visas Viešpaties susirinkimas—kam jūs taip nusižengėte šiandien prieš Izraelio Dievą, atsimesdami nuo Viešpaties, sau altorių pasistatydami?
17 Ar neužtenka mums jau Peoro nusikaltimo, nuo kurio ir šiandien dar nesame apvalyti, kai sloga užėjo ant Viešpaties susirinkimo?
18 Ir jūs nusikreipiate nuo Viešpaties ir šiandien, apleidžiate Viešpatį, kad Jis šiandien ar rytoj ant viso Izraelio susirinkimo supyktų?
19 Jei jūs manote, kad jūsų gautoji žemė užteršta yra, tai persiirkite į tą žemę, kuri Viešpačiui priklauso, kur Viešpaties namai stovi ir gyvenkite mūsų tarpe, tik nepameskite Viešpaties ir draugystės su mumis, sau altorių statydami, be ano Viešpaties, mūsų Dievo altoriaus!
20 Ar nenusikalto Akonas, Zeracho sūnus, imdamas to, kas Dievui žadėta buvo? Ir Viešpaties kerštas apėmė visą Izraelio susirinkimą ir jis ne vienas žuvo dėl savo nusidėjimo."
21 Tai atsakė Rūbeno, Gado ir pusės Menašės giminės sūnūs, tardami vyresniesiems ir Izraelio kunigaikščiams:
22 "Galingasis Dievas, Viešpats

Pats, galingasis Dievas, Viešpats
Pats žino tai, o ir Izraelis turėtų
tai žinoti, jei mes Jį apleidome
arba prieš Jį nusidėjome, tai Jis
mums šiandien negali padėti.
23 Jei mes statėme tą altorių,
kad atsitolinti nuo Viešpaties, de-
ginamajai, valgomajai ar padėkos
aukai ant jo aukoti, tai tebaudžia
Viešpats mus už tai!
24 Jokiu būdu. Mes veikiau da-
rėme dėl to, kad jūsų vaikai atei-
tyje neklaustų mūsų vaikų—
kokių reikalų jūs turite su Izrae-
lio Dievu?
25 Viešpats padarė sieną, kuri
eina Jordanu, tarp jūsų ir mūsų,
jūs Rūbeno ir Gado sūnūs! Jūs ne-
turite dalies Viešpatyje! Tokiu būdu
jūsų ainiai atitrauktų mūsų
vaikus nuo pasišventimo Viešpačiui.
26 Todėl mes nutarėme pasista-
tyti altorių, bet ne aukų ar de-
ginamųjų aukų tikslui,
27 bet, kad būtų liudininku tarp
jūsų ir mūsų, tarp jūsų vaikų
ir mūsų vaikų, kad Viešpaties
akivaizdoje tarnautume degi-
nimo, padėkos ir kitomis aukomis
ir kad jūsų vaikai ateityje nesa-
kytų mūsų vaikams—jūs netur-
ite dalies Viešpatyje!
28 O jei jie sakytų tai mums ar
mūsų ainiams ateityje, tai šie ga-
lėtų atsiliepti—pasižiūrėkite į
pavyzdį, mūsų tėvų statytą
altorių Viešpačiui, ne aukoms ar
deginimo aukoms, bet liudyjimui
tarp mūsų ir jūsų!
29 Saugok Dieve, kad mes neat-
simestume nuo Viešpaties ir nuo Jo
nusikreiptume, altorių statydami,
deginimo, padėkos ar kitoms au-
koms be Viešpaties, mūsų Dievo
altoriaus, kuris stovi prie Viešpa-
ties namų!"
30 O kai kunigas Pynechasas ir
susirinkimo vyriausieji ir su juomi
atėjusieji Izrealio kunigaikščiai tai
girdėjo, ką Rūbeno, Gado ir Men-
ašės sūnūs pakalbėjo, tai jiems tatai
labai patiko.
31 Ir Pynechasas, vyskupo Elea-
zaro sūnus, tarė Rūbeno, Gado ir
Menašės sūnums: "Šiandien iš-
pažįstame Viešpatį mūsų tarpe
esantį, kad Viešpačiui nenusidė-
jote, taip pasielgdami. Dabar jūs
apsaugojote Izraelio sūnus nuo
Viešpaties rankos."
32 Tai grįžo vyskupo Eleazaro
sūnus Pinechasas ir vyriausieji iš
Gileado žemės nuo Rūbeno ir Gado
sūnų į Kanaaną ir pranešė tai
Izraelio sūnums.
33 Izraelio sūnums tatai labai pa-
tiko ir jie liaupsino Izraelio sūnų
Dievą ir daugiau nebesakė, kad
jie norį su kariuomene žygiuoti
prieš juos ir sunaikinti jų žemę,
kurioje Rūbeno ir Gado sūnūs
gyvena.
34 O Rūbeno ir Gado sūnūs pra-
minė tą altorių "Liudininkas
mūsų tarpe, kad Viešpats yra
Dievu."

23

Jošuos Pagraudenimas

1 Daugelį metų po to, kai
Viešpats buvo suteikęs ramybės nuo
visų priešų aplinkui ir kai Jošua
pasenęs ir daug metų amžiaus su-
laukęs buvo,
2 sušaukė jis izraelitus, jų vy-
resniuosius, valdovus, teisėjus, val-
dininkus ir tarė jiems: "Aš esu senas
ir daug pergyvenęs
3 ir jūs matėte visa, ką Vieš-
pats, jūsų Dievas, visiems šiems
žmonėms aplink jus padarė ir kad
Viešpats Pats už jus kariavo.
4 Štai, aš padalinau jums žemes
burtų keliu tų, kuriuos aš nu-
galėjau ir sunaikinau, bet ir tų,
kurie yra dar užsilikę nuo Jordano
iki Viduržemio jūros,
5 tuos Viešpats, jūsų Dievas,
išvarys pirm jūsų, kad jūs jų
žemę pasisavinsite, kaip Viešpats,
jūsų Dievas jums yra kalbėjęs.
6 Taigi būkite labai drąsūs,
vykdydami visa, kas Mozės para-
šyta įstatymų knygoje, kad nuo
tų nenukryptumėte nei dešinėn,
nei kairėn,
7 kad jūs nesusimaišytumėte su
šiais užsilikusiais žmonėmis, su
jumis gyvenančiais žmonėmis ir

nesišaukite jų dievaičių ir neprisiekite jų vardu ir netarnaukite jiems ir negarbinkite jų,
8 bet sekite Viešpatį, savo Dievą, kaip tai iki šiol esate darę!
9 Viešpats pravarė pirm jūsų galingas ir dideles tautas ir šiandien jums niekas negali pasipriešinti.
10 Vienas jūsų varys tūkstantį, nes Viešpats, Dievas kariauja už jus, kaip Jis jums esti kalbėjęs.
11 Tada susirūpinkite savo sielomis, kad Viešpatį savo Dievą mylėtumėte.
12 Bet, jei jūs palinksite prie šių žmonių, kurie užsilikę yra, su jais susidėdami ir susigiminiaudami, tai jūs su jais ir jie su jumis susimaišys.
13 Tada žinokite, kad Viešpats, jūsų Dievas, šių žmonių daugiau nebeišvarys, bet jie pasidarys jums kaip kilpos, pinklės ir botagas ant jūsų nugaros ir rakštis jūsų akyse tol, kol jus išnaikins iš tos gerosios žemės, kurią Viešpats, jūsų Dievas yra davęs.
14 Dabar atėjo laikas man iš jūsų atsiskirti, kaip žmonėms visiems atsiskirti reikia. Jūs žinote visa širdimi ir visa savo siela, kad nėra nė vieno žodžio neatitesėto, kurį Viešpats, jūsų Dievas, buvo žadėjęs.
15 Taip, kaip Viešpats visą šitą gėrybę suteikęs yra, kurią jūsų Dievas pažadėjęs buvo, taip Jis ir užleis visa pikta, kol jūs išnaikinti būsite iš šios gerosios žemės, kurią iš Viešpaties Dievo gavote,
16 jei nesilaikysite sandoros, jums Viešpaties, savo Dievo, duotosios, nueidami kitiems dievaičiams tarnauti ir juos garbinti. Tokiu atveju Viešpaties kerštas jus ūmai išnaikintų iš šios gerosios, jums duotosios žemės."

24

Jošua Ir Eleacaras Paskutiniame Susirinkime

1 Jošua sušaukdino visas Izraelio gimines į Šechemą su visais vyresniaisiais, valdovais, teisėjais ir pareigūnais. Ir kai jie Viešpaties akivaizdoje susirinko,
2 tarė jis visiems žmonėms: "Taip kalba Viešpats, Izraelio Dievas, Jūsų tėvai gyvendavo kitą kartą anapus vandens, Terachas, Abraomo ir Nachoro tėvas ir tarnavo stabams.
3 Tai aš išsirinkau Abraomą, jūsų protėvį anapus vandens ir liepiau jam keliauti per Kanaano žemę, padaugindamas jo vaikus ir daviau jam Izaoką.
4 O Izaokui daviau Jokūbą bei Esavą. Esavui daviau Seyro kalną apsigyventi. O Jokūbas su savo vaikais nusikėlė į Egiptą.
5 Tada Aš siunčiau Mozę ir Aroną ir sloginau egiptiečius tuo, ką Aš ten dariau.
6 Vėliau Aš išvedžiau jus ir jūsų tėvus iš Egipto žemės. Jūs atėjote prie jūros. Egiptiečiai ėmė vytis jūsų tėvus vežimais ir raiteliais ir pasivijo juos pries Raudonosios jūros.
7 Tai jie šaukėse Dievo, kuris padėjo tamsybę tarp jų ir egiptiečių ir užleido jūrą ant jų ir juos apdengė. Jūs matėte savo akimis, ką Aš Egipte dariau. Jūs gyvenote dykumoje ilgą laiką.
8 Aš atgabenau jus į amoriečių kraštą, kurie anapus Jordano gyveno ir kai jie prieš jus kariavo, Aš padaviau juos į jūsų rankas, Aš juos išnaikinau pirm jūsų ir jūs užėmėte jų žemę.
9 Tai pakilo Balakas, Ciporo sūnus, Moabo karalius ir kariavo prieš Izraėlį ir pasišaukė Beoro sūnų Bileamą kad jus prakeiktų.
10 Bet Aš nenorėjau jo klausyti. Ir jis laimino jus, o Aš išgelbėjau jus iš jų rankų.
11 Ir jums persikėlus per Jordaną ir priartėjus prie Jerikos, kariavo prieš jus Jerikos gyventojai, amoriečiai, pereciečiai, kanaaniečiai, chitiečiai, girgašiečiai, chiviečiai bei jebūsiečiai ir Aš padaviau juos į jūsų rankas.
12 Pirm jūsų Aš atsiunčiau širšių, kurios išvarė juos pirm jūsų,

anuodu amoriečių karaliu, nei tavo
kardu, nei tavo kilpiniu.
13 Taip Aš daviau jums žemę, ku-
rios jūs neįgyvenote ir miestus,
kurių jūs nestatėte, kad tuose gy-
vendami, valgytumėte iš vyn-
uogių ir alyvmedžių kalnų,
kurių jūs nesodinote.
14 Taigi bijokitės Viešpaties ir
tarnaukite Jam atvirai ir ištikimai ir
išmeskite dievaičius, kuriems jūsų
tėvai tarnavo anapus vandens ir
Egipte ir tarnaukite Viešpačiui!
15 Bet, jei jums nepatinka Vieš-
pačiui tarnauti, tai apsispręskite
šiandien, kam jūs norite tarnauti,
ar Dievui, kuriam jūsų tėvai tar-
navo anapus vandens, ar amorie-
čių stabams, kurių žemėje
gyvenate." O aš ir mano namai tar-
nausime Viešpačiui.
16 Tai atsiliepė žmonės: "Apsau-
gok Viešpatie, kad mes neapleis-
tume Viešpaties ir dievaičiams
netarnautume!
17 Nes Viešpats, mūsų Dievas,
išvedė mus ir mūsų tėvus iš Egipto
žemės, iš vergovės namų ir pa-
darė tokius didelius stebuklus
mūsų akivaizdoje ir apsaugojo mus
visame kelyje, kuriuo keliavome,
nuo visų tautų, per kurias
kėlėmės,
18 ir išvarė pirm mūsų amorie-
čių pulkus, toje žemėje gyvenu-
sius. Todėl mes ir norime Viešpačiui
tarnauti, nes Jis yra mūsų
Dievas."
19 Jošua tarė žmonėms: "Gal jūs
neįstengsite Viešpačiui tarnauti,
nes Jis yra šventas Dievas, dėl
nuodėmių pykstąs Dievas, kuris
jūsų nesigailės dėl jūsų nuo-
dėmių ir nusikaltimų,
20 jei savo Viešpatį apleisite ko-
kiam dievaičiui betarnaudami, tai
Jis nuo jūsų nusikreips ir slogins
jus ir žudys jus, kuris jums anks-
čiau daug gero suteikė."
21 O žmonės atsiliepė Jošuai:
"Nieko tokio. Mes norime Viešpa-
čiui tarnauti!"
22 Tai tarė Jošua žmonėms: "Jūs
esate dabar liudininkais patys už
save, kad apsisprendėte Viešpačiui
tarnauti." Ir jie atsakė: "Norime."
23 Taigi meskite šalin nuo savęs
visus dievaičius, jūsų tarpe esan-
čius, ir atsiduokite savo širdimis
Viešpačiui, Izraelio Dievui.
24 Ir žmonės atsiliepė: "Mes ap-
siimame Viešpačiui, savam Dievui
tarnauti ir Jo balso klausyti."
25 Taip susitarė Jošua tą dieną
su žmonėmis ir davė jiems Šecheme
įsakymus ir įstatymus.
26 Jošua surašė visa tai į Dievo
įstatymų knygas ir paėmęs di-
delį akmenį, atitiesė jį po
ąžuolu, netoli nuo Viešpaties
šventovės.
27 Ir jis tarė visiems žmonėms:
"Štai tebūna šis akmuo, liudininku
mūsų tarpe, nes jis girdėjo visus
mums Viešpaties pasakytus žo-
džius ir jis bus jums liudininku,
kad jūs Viešpaties neužsigintu-
mėte."
28 Taip paleido Jošua žmones eiti
kiekvieną prie savo žemės sklypo.
29 Po visų šių įvykių mirė
Jošua, Nūno sūnus, Viešpaties tar-
nas, sulaukęs 110 metų amžiaus.
30 Ir jie palaidojo jį jo gautoje
žemėje Timnat-Serache Efraymo
kalnyno Gaašo kalne, šiaurės
pusėje.
31 Izraelitai tarnavo Viešpačiui
tol, kol Jošua gyvas buvo, kol po
jo vyresnieji išmirė, kurie visa tai
buvo matę savo akimis, ką Vieš-
pats Izreliui padaręs buvo.
32 O Juozėpo kaulus, kuriuos
Izraelio sūnūs iš Egipto parsiga-
benę buvo, jie palaidojo Šecheme
toje dirvoje, kurią Jokūbas nuo
Šechemo tėvo, Chamoro sūnų nu-
pirkęs ir tai Juozėpo ainiai pavel-
dėję buvo.
33 Taip pat numirė ir Eleazaras,
Arono sūnus ir jie palaidojo jį jo
sūnaus Pinecho žemėje Gibeoje,
kurią jis buvo gavęs Efraymo
kalnyne.

VALDOVŲ—TEISĖJŲ KNYGA

1

Jūdos Vadovybė

1 Po Jošuos mirties klausė
Izraelio sūnūs Viešpaties: "Kas iš
mūsų dabar kariaus prieš
kanaaniečius?"
2 Viešpats atsakė: "Jūda ka-
riaus! Štai, aš atidaviau tą žemę
į jo rankas!"
3 Tai tarė Jūda savo broliui Si-
meonui: "Atžygiuok į man pa-
skirtąją žemę ir kariaukime prieš
kanaaniečius. O tada aš žygiuosiu
į tavo kraštą." Taip išžygiavo
Simeonas su juomi.
4 Kai Jūda išėjo kariauti, Vieš-
pats atidavė į jų rankas kanaa-
niečius ir pereziečius ir Bezeke jie
nukovė 10,000 vyrų.
5 Bezeke jie užklupo Adoni-Be-
zeką, prieš kurį kariaudami jie
sumušė kanaaniečius ir pereziečius.
6 Adoni-Bezekas išspruko ir
jie vijosi jį ir sugavo ir jie
nukirto jam rankų nykščius ir di-
džiuosius kojų pirštus.
7 Tai prisipažino Adoni—Be-
zekas: "70 karalių, kurių nykš-
čiai ir didieji kojų pirštai nukapoti
buvo, rankiojo maistą po mano
stalu. Dabar Viešpats man atsily-
gino, kaip aš jiems padaręs buvau."
Ir jie nugabeno jį į Jerūzalę ir
ten jis numirė.
8 O Jūdos sūnūs kariavo prieš
Jerūzalę, nugalėjo ją ir išmušė visa
aštriais kardais ir uždegė miestą.
9 Paskui žygiavo Jūdos sūnūs
kariauti prieš kanaaniečius, ant
kalnų, pietuose ir pakalnėje
gyvenančius.
10 Jūda atvyko kariauti prieš ka-
naaniečius, gyvenančius Chebrone,
kuris anksčiau vadinosi Kiriat-Arba,
ir nugalėjo Šėšajį, Achymaną ir
Talmajį.
11 Iš čia jie žygiavo prieš Deby-
ros, kuri ankščiau vadinosi Kiriat-
Sėfer, gyventojus.
12 Tada paskelbė Kalėbas: "Tas,
kuris Kiriat-Sėferį sumuš ir už-
ims, tam aš duosiu savo dukterį
Aksą į žmonas!"
13 Tai užėmė jį Atnyėlis, Ka-
lėbo jauniausio brolio Kenazo sūnus
ir jis davė jam savo dukterį Aksą
į žmonas.
14 O jai besikeliant, jai buvo
įkalbėta, kad ji prašytų dirvos
iš savo tėvo ir ji nulipo nuo asilo.
Tai paklausė jos tėvas Kalėbas: "Ar
kas atsitiko?"
15 Ji atsiliepė: "Suteik man kokį
palaiminimą! Nes tu man davei
dirvą pietuos. Douk man ir van-
dens versmę. Tai davė jis jai van-
dens versmę augštai ir žemai.
16 O Mozės uošvio keniečio sūnūs
keliavo iš palmių miesto su Jūdos
sūnumis į Jūdos dykumą, es-
ančią į pietus nuo Arado miesto
ir apsigyveno čia tų žmonių
tarpe.
17 O Jūda išžygiavo su savo bro-
liu Simeonu prieš kanaaniečius Ce-
fate, išnaikino tą miestą ir
praminė tą vietą Chormos
vardu.
18 Be to, Jūda laimėjo Gazą su
visu, kas jai priklauso ir Aška-
loną su visu, kas jam priklauso ir
Ekroną su apylinkėmis.
19 Viešpats padėjo Jūdos vy-
rams, kad jie užkariavo
kalnuotąją šalį, bet jie
neįveikė lygumų gyventojų,
kadangi čia jie turėjo geležinius
vežimus.
20 Ir jie davė Kalėbui Chebroną
ir jis išvarė iš to tris Anako sūnus.
Mozė buvo pažadėjęs Chebroną
Kalėbui.
21 O Benjamino sūnūs neišvarė
jebūsiečių iš Jerūzalės taip, kad
jebūsiečiai su benjaminiečiais Je-
rūzalėje iki šios dienos tebegyvena.
22 Taip pat ir Juozėpo sūnūs darė
žygį ir puolė Bėtėlį ir Viešpats
jiems padėjo.

23 Juozėpas išsiuntė vyrus iš-
žvalgyti Bėtėlį, kuris ankščiau
Lūzu vadinamas buvo.
24 Žvalgai aptiko vyrą, išei-
nantį iš miesto ir paprašė jo: "Pa-
rodyk mums, pro kur mums
lengviausia būtų įsiveržti į
miestą, tai mes tave išsaugosime."
25 Ir kai jis jiems parodė, pro kur
į miestą įsigauti, tai iškapojo
jie visus aštriaisiais kardais tame
mieste esančiuosius. Tik šitą
vyrą ir jo giminę jie paleido gyvus.
26 Tai nusikėlė tas vyras į
chitiečių žemę ir statėse čia sau
miestelį, kurį praminė Lūzo
vardu ir kuris ir šiandien tuo vardu
tebevadinamas.
27 Ir Menašė neišvarė žmonių
iš Bėt-Šeano, Taenakos, Doro,
Ybleamo ir Megidos su jų aplinki-
nėmis sodybomis ir kanaaniečiai
pasiliko juose gyventi.
28 Kai izraelitai įsigalėjo, tai tie
apdėjo juos mokesčiais ir niekuo-
met galutinai jų neišvarė.
29 Taip pat neišvarė kanaanie-
čių iš Gazerio ir Efraymo sūnūs
ir kanaaniečiai pasiliko gyventi
Gazeryje jų tarpe.
30 Zebulūnas irgi neišvarė gyven-
tojų iš Kitrono ir Nahalėlio ir ka-
naaniečiai pasiliko jų tarpe gyventi
ir mokėjo jiems mokesčius.
31 Ašėris neišvarė gyventojų iš
Ako, Sidono, Achlabo, Akzybo,
Chelbos, Afyko ir Rechobo.
32 O ašėriečiai gyveno kanaanie-
čių tarpe toje žemėje, kadangi jie
tų neišvarė.
33 Naftalis neišvarė gyventojų
iš Bėt-Šemešio, Bėt-Anato, bet
apsigyveno vietinių kanaaniečių
tarpe ir ėmė mokesčius iš Bėt-Še-
mešio ir Bėt-Anato gyventojų.
34 Amoriečiai išvarė Dano sūnus
atgal į kalnus ir neleido jiems nu-
sileisti į lygumas.
35 Amoriečiai išsilaikė Chereso,
Ajalono ir Šaalbymo kalnuose.
Bet, kai Juozėpo giminė juos labiau
prispaudė, tai jie pradėjo mokėti
duoklę.
36 Amoriečių sienos prasidėjo
nuo Akrabymo augštumos ir tęsėsi
už Sėlos, einant augštyn.

2

Izraelio Nepaklusnumas Ir Bausmė

1 Viešpaties angelas užėjo augš-
tyn iš Gilgalio į Bokymą ir tarė:
"Aš jus iš Egipto atvedžiau į žemę,
jūsų tėvams su priesaika paža-
dėtą ir paskelbiau, kad savo
sandoros su jumis niekuomet
nesulaužysiąs,
2 kad jūs nesusidėtumėte su šio
krašto gyventojais, bet sulaužytu-
mėte jų aukurus. Ir jūs nepaklu-
sote Mano žodžiams. Kodėl jūs taip
darėte?
3 Todėl Aš sakau jums, kad Aš
jų pirm jūsų nebeišvarysiu, kad
jie pasidarytų dygliu jums ir jų
dievaičiai jums tinklu būtų."
4 Kai angelas šiuos žodžius
Izraelio sūnums baigė kalbėti, tai
pradėjo žmonės balsu verkti.
5 Todėl jie praminė tą vietą
Bokymu ir aukojo čia Viešpačiui.
6 Nes, kai Jošua buvo žmones
paleidęs ir Izraelio sūnūs išėjo savo
žemę perimti,
7 tai tarnavo žmonės Viešpačiui
tol, kol Jošua gyvas buvo ir kol vy-
resnieji kurį laiką po Jošuos gyvi
buvo, kurie visus didžiuosius Vieš-
paties stebuklus patys buvo matę,
kurie izraelitams buvo padaryti.
8 O Jošuai, Nūno sūnui, Vieš-
paties tarnui sulaukus 110 metų ir
jam numirus,
9 palaidojo jie jį Timnat-
Cherese, jo gautoje žemėje, Ef-
raymo kalnyne, Gaašo kalno šiaurės
pusėje.
10 Kai visi tuomet gyvi buvusieji
išmirė, užaugo nauja karta, kuri
Viešpaties nepažino, nei Jo stebu-
klų, kuriuos Jis izraelitų tarpe
padaręs buvo.
11 Tuomet izraelitai piktai pa-
sielgė Viešpaties akivaizdoje ir tar-
navo Baalui.
12 Jie apleido savo tėvų Dievą,
Viešpatį, kuris juos iš Egipto buvo

išvedęs, sekiodami kitus dievaičius, aplink juos gyvenančių žmonių dievaičius, jų besimelsdami ir užpykindami Viešpatį.
13 Su laiku jie vis labiau atsitolino nuo Viešpaties ir tarnavo Baalui ir Aštarotai.
14 Tai užsidegė Viešpaties kerštas prieš izraelitus ir Jis padavė juos į plėšikų rankas, kurie juos apiplėšė ir pardavė juos jų priešams, nuo kurių jie nebegalėjo apsiginti.
15 Kas kartą, kai jie išeidavo kariauti, Viešpaties ranka ėjo prieš juos, jų nelaimei, kaip Viešpats prisiekdamas buvo prisakęs. Ir jie atsidūrė sunkioje priespaudoje.
16 O kai Viešpats davė jiems valdovų, kurie juos išgelbėjo iš plėšikų nagų,
17 tai jie ir valdovams nepakluso, bet pasileido su svetimais dievaičiais, jų besimelsdami ir perdėm nukrypo nuo kelio, kuriuo jų tėvai buvo vaikščioję, kurie klausė Viešpaties įsakymų ir taip jie nesielgė, kaip anie.
18 Kai Viešpats duodavo jiems valdovą, tai Jis užstodavo valdovą ir išgelbėdavo juos iš priešų rankų tol, kol tas valdovas gyvas buvo. Nes Viešpats, pasigailėdavo jų, jiems verkiant dėl tų, kurie juos prispausdavo.
19 O valdovui numirus, jie vėl nukrypdavo ir pikčiau nusižengdavo, negu jų tėvai, kitus dievus sekiodami, jiems tarnaudami, jiems nusilenkdami ir nesiliaudavo, užsispyrę, nedorai pasielgdami.
20 Todėl užsidegė Viešpaties kerštas tuo labiau prieš izraelitus, kad Jis tarė: "Kadangi šie žmonės Mano įsakymų neklauso, kuriuos Aš jų tėvams daviau ir nepaiso Mano žodžių,
21 tai Aš nebeišvarysiu daugiau tautų, kurias Jošua paliko, jam pasimirus,
22 kad Aš izraelitus per juos mėginčiau, ar jie Viešpaties kelyje pasiliktų ir elgtųsi, kaip jų tėvai, arba ne.
23 Taip leido Viešpats pagonims čia pasilikti, juos neveikiai išvarydamas, kurių Jis į Jošuos rankas nebuvo atidavęs.

3

Atnyėlio, Ėhūdo Ir Šamgario Žygiai

1 Tai yra tos tautos, kurias Viešpats paliko, kad per jas mėgintų tuos izraelitus, kurie dar nebuvo patyrę karuose su kanaaniečiais
2 ir kad Izraelio giminės įsisąmonintų ir mokytųsi kariauti, kurie kovos lauke dar nebuvo buvę,
3 būtent, penki filistiečių kunigaikščiai, visi kanaaniečiai, sidoniečiai, chiviečiai, Libano kalnų gyventojai, pradedant nuo Baal-Chermono kalno iki Chamato tarpukalnio.
4 Tie išliko, kad izraelitai jais mėginami būtų ir tuo parodytų, ar jie klausysią Viešpaties įsakymų, per Mozę jų tėvams duotų.
5 Taip gyvendami, izraelitai, tarp kanaaniečių, chitiečių, amoriečių, pereziečių
6 ir jebūsiečių, ėmė jų dukteris sau į žmonas ir davė savo dukteris jų sūnums ir tarnavo jų dievaičiams.
7 Jie elgėsi piktai Viešpaties akivaizdoje, užmiršdami Viešpatį, savąjį Dievą, tarnaudami Baalui ir Aštarotai.
8 Tada užsidegė Viešpaties kerštas prieš izraelitus ir Jis atidavė juos į šiaurės vakarų Mezopotamijos karaliaus Kūšan-Rišataymo rankas, kuriam jie tarnavo aštuonerius metus.
9 Tai šaukėsi Izraelio sūnūs Dievo ir Viešpats davė jiems vaduotoją Atnyėlį, Kalėbo jauniausiojo brolio Kenaco sūnų.
10 Ir Viešpaties Dievo Dvasia buvo jame, kad jis pasidarė Izraelio valdovu ir išėjo į karą ir Viešpats davė jam Kūšan-Rišataymą, Mezopotamijos karalių į jo rankas ir jis jį nugalėjo.

11 Tai buvo ramu toje žemėje 40
metų ir Atnyėlis pasimirė.
12 Bet Izraelio sūnūs vėl sunkiai
nusikalto prieš Viešpatį ir Viešpats
sustiprino Moabo karalių
Egloną prieš izraelitus.
13 Ir jis pasišaukė Amono ir
Amalėko sūnus pagalbon, išžygiavo,
mušė izraelitus ir užėmė
verbų miestą Jeriką.
14 Taip tarnavo čia Izraelio sūnūs
Eglonui, Moabo karaliui 18 metų.
15 Tada jie šaukėsi Viešpaties ir
Dievas atsiuntė jiems Ėhūdą,
vaduotoją, Gėros sūnų, Jemynio
sūnaus, kuris buvo kairys. O
kai Izraelio sūnūs Eglonui, Moabo
karaliui dovanų siuntė,
16 nusikaldino Ėhūdas vieno
masto ilgą kardą dviem ašmenim
ir prisijuosė jį ant dešinės
kulšies po apsiaustu,
17 ir atnešė dovaną Eglonui,
Moabo karaliui, kuris buvo labai
nutukęs.
18 Kai jis jam dovaną buvo
įteikęs, pasiuntė jis tuos vyrus,
kurie dovanas nešė,
19 o pats grįžo nuo Gilgalio dievaičių
pas karalių ir tarė: "Aš
tau, karaliau turiu pranešti paslaptį."
Karalius liepė visiems nutilti
ir išeiti.
20 Tai įėjo Ėhūdas pas jį į
svetainę, jam atskirai pastatytą,
ir tarė: "Aš turiu tau pranešimą
iš Dievo!" Karalius atsikėlė nuo
krėslo.
21 O Ėhūdas išsitraukė savo
kairiąja ranka kardą nuo savo
dešinės kulšies ir perdūrė tuo jo
pilvą,
22 kad kardas su visomis kriaunomis
jo taukuose prasmego, pro
užpakalį išlindo, kad ir mėšlai
pasileido, nes jis kardo neištraukė.
23 Tai išėjo Ėhūdas iš svetainės,
uždarė angą ir užsklendė duris.
24 Jam išėjus, rado jo tarnai duris
užsklęstas, einančias į svetainę,
ir pagalvojo, kad jis išėjęs nusilengvinti
į išvietę prie svetainės.
25 Kai jie buvo ilgai išlaukę, pradėjo
jie sarmatytis, kadangi niekas
neatvėrė svetainės durų. Tada jie
ėmė raktą ir atrakino duris ir štai,
jų valdovas gulėjo numiręs ant
žemės.
26 Jiems taip ilgai belūkuriuojant,
Ėhūdas buvo nuo jų pabėgęs,
praeidamas pro jų akmens dievaičius,
ir paspukęs į Seyrą.
27 Sugrįžęs, jis trimitavo trimitu
ant Efraymo kalno. Izraelio
sūnūs leidosi žemyn nuo kalno ir jis
žygiavo jų priešakyje, tardamas:
28 "Sekite mane, nes Viešpats
atidavė moabiečius, jūsų priešus,
į jūsų rankas." Ir jie sekė jį ir
pasigavo keltą ties Moabu ir neleido
nė vienam persikelti.
29 Tuomet jie išmušė apie 10000
moabiečių, geriausiųjų vyrų,
kareivių, kad jų nė vienas
neišbėgo.
30 Tą dieną nugalėjo Izraelis
Moabą ir tada buvo ramu krašte
visus 80 metų.
31 Paskui atsirado Šamgaris, Anato
sūnus, kuris jaučių lazda išmušė
600 filistiečių ir taip pat
išgelbėjo Izraelį.

4

Deboros, Jaėlės Ir Barako Karžygystės

1 Ėhūdui numirus, Izraelio sūnūs
iš naujo smarkiai nusikalto Viešpaties
akivaizdoje.
2 Tai padavė juos Viešpats į
Kanaano karaliaus Jabyno rankas,
kuris valdė Chacore ir kurio kariuomenės
vadas vardu buvo Sysera
ir kuris gyveno tautų Charošete.
3 Tada šaukėsi Izraelio sūnūs
Dievo, kadangi tas turėjo 900 geležinių
vežimų ir, žiauriai prispaudęs
izraelitus, valdė juos 20
metų.
4 Tuomet buvo Lapydoto žmona,
pranašė Debora, Izraelio valdovė.
5 Ji sėdėdavo po Deboros palmės
medžiu Efraymo kalnyne tarp Ramos
ir Bėtėlio. Ir Izraelio sūnūs
ateidavo pas ją į teismą.
6 Ji išsiuntė ir pasišaukė Baraką,
Abynoamo sūnų iš Kedeš-

Naftalio ir sakydino jam: "Ar ne-
liepė tau Viešpats, Izraelio Dievas,
keliauti į Taboro kalną ir pa-
siimti su savimi 10000 vyrų iš
Naftalio ir Zebulūno sūnų,
7 nes Jis išvilios Jabyno kariuo-
menės vadą žygiuoti prieš tave į
Kyšono slėnį su vežimais ir visa
daugybe ir paduos jį į tavo
rankas?"
8 Barakas atsakė jai: "Jei tu su
manim keliausi, tai ir aš keliausiu.
Jei tu nekeliausi, tai ir aš
nekeliausiu."
9 Ji atsiliepė: "Aš keliausiu su
tavimi, bet šioje kelionėje garbė tau
neteks, kadangi Viešpats paduos
Syserą į moteriškės rankas. Taip
kėlėsi Debora ir keliavo su Baraku
į Kedešį.
10 Barakas buvo sušaukęs Kede-
šin 10000 vyrų iš Naftalio ir Ze-
bulūno ir ėjo pėsčias su jais, o
Debora ėjo kartu ju juomi.
11 O kenietis Cheberis buvo at-
siskyręs nuo savo Mozės uošvio
Hobabo ainių ir buvo apsigyvenęs
prie didelio medžio Caanayme, ne-
toli Kedešio.
12 Kai Syserai buvo pranešta, kad
Barakas, Abynoamo sūnus, ant Ta-
boro kalno užėjęs buvo,
13 tai suvežė jis visus 900 gele-
žinių vežimų ir sušaukė visus
vyrus iš Charošėto, su juomi esan-
čius, į Kyšono slėnį.
14 Bet Debora tarė Barakui:
"Kelkis, štai diena, kurią tau
Viešpats Syserą į tavo rankas
atidavęs, nes Viešpats išeis pirm
tavęs!" Taip leidosi Barakas nuo
kalno ir 10000 vyrų sekė jį.
15 Bet Viešpats išgąsdino Syse-
rą su visais jo vežimais ir visa jo
kariuomene Barako aštriais kar-
dais, kad Sysera iššoko iš vežimo
ir pėsčias pabėgo.
16 O Barakas vijosi vežimus ir
kariuomenę iki tautų Charošėto.
Ir taip buvo visa Syseros kariuo-
menė iškapota, kad jų nė vieno
neliko.
17 Bet Sysera pėsčias nubėgo į
Jaėlės, Cheberio žmonos palapinę,
nes karalius Jabynas iš Chacoro ir
keniečio Cheberio giminė gyveno
santaikoje.
18 O Jaėlė išėjo Syserai priešais
ir kvietė jį: "Prašau vidun, val-
dove, pas mane ir nesibijok." Ir jis
įėjo pas ją ir ji užklojo jį su
skraiste.
19 Tai paprašė jis jos truputį
vandens atsigerti, kadangi buvo iš-
troškęs. Tai nudengė ji pieno
puodą ir davo jam atsigerti ir vėl
užklojo jį.
20 Ir jis tarė jai: "Stokis palapi-
nės angon ir jei kas atėjęs klaustų,
pasakyk, kad čia nė vieno nėra."
21 Tai pasiėmė Jaėlė, Cheberio
žmona, vinį ir plaktuką iš pa-
lapinės į savo ranką ir įėjo pas
jį tylomis ir perkalė tą vinį per
jo smilkinį, kad vinis į žemę
įlindo ir jis apalpęs numirė.
22 O kai Barakas Syserą vijosi,
išėjo Jaėlė laukan jam priešais ir tarė
jam: "Eikš šen, aš tau parodysiu,
kurį tu ieškai!" Ir kai jis pas ją
įėjo, pamatė jis Syserą nužudy-
tą begulintį. O vinis dar tebe-
kyšojo iš jo smilkinio.
23 Taip nugalėjo Viešpats ka-
naaniečių karalių Jabyną
izraelitų akivaizdoje.
24 Izraelis vis stiprėjo ir stiprėjo
prieš Jabyną tol, kol pagaliau sti-
pria ranka jį visiškai išnaikino.

5

Deboros Ir Barako Padėkos Giesmė

1 Tai giedojo Debora ir Barakas
šiais žodžiais:
2 "Liaupsinkite Viešpatį už
Izraelio išvadavimą ir už žmonių
pasiryžimą, tai įgyvendinant!
3 Pasiklausykite, karaliai, ir at-
kreipkite dėmesį, valdovai! Aš
giedosiu Viešpačiui, aš giedosiu
Viešpačiui, Izraelio Dievui, kank-
lėmis skambindama.
4 O Viešpatie, kai Tu atėjai iš
Seyro ir atkeliavai iš Edomo
laukų, tai žemė padrebėjo, dan-

gus prakiuro, iš debesų virste virto
žemyn vanduo,
5 kalnai drebėjo prieš Viešpatį
Synajyje, prieš Viešpatį, Izraelio
Dievą.
6 Šamgario dienomis, Anato
sūnaus, Jaėlės dieną kelius apleido
tie, kurie keliais turėjo keliauti, pa-
sukdami aplinkiniais takais.
7 Izraeliui pritrūko karžygių,
kaimai buvo tušti tol, kol tu, De-
bora, neatsiradai, motina Izraelyje.
8 Už vartų siautė karas, kai
Izraelis tarnavo svetimiems die-
vams. Dievas kovojo nauju būdu,
neimdamas nei skydo nei ieties iš
40,000 Izraelio vyrų.
9 Mano širdis linksta prie tų,
kurie valdo Izraelį, kurie sava-
noriais stoja pavojun—garbė te-
būna Viešpačiui!
10 Jūs, kurie ant gražių asilių
jojate, atsiminkite tai, kurie ant
brangių kaurų sėdite, jūs, kurie
keliu einate, giedokite!
11 Pasiklausykite kovotojų
balsų prie vandens rindų, skel-
biančių Viešpaties laimėjimus,
Izraelio žygius, sugrįžtant Vieš-
paties žmonėms prie miesto vartų!
12 Kelkis, Debora ir džiaukis,
giedok giesmę, linksma būdama.
Kelkis, Barake ir nusivesk savo be-
laisvius, Abynoamo sūnau!
13 Tada išėjo kilnieji, kurie dar
buvo užsilikę. Viešpaties žmonės
atėjo pas mane su savo karžygiais.
14 Iš Efraymo atėjo tie, kurie
buvo sustoję Amalėko krašte ir
Benjaminas su žmonėmis, kurie
sekė tave, ir vadai iš Makyro pri-
sidėjo ir vadovaujančiųjų laz-
domis iš Zebulūno.
15 Ir Ysakaro kunigaikščiai buvo
su Debora. Ysakaras su Baraku
nuskubėjo slėniu paskui jį.
Rūbenas, pasididžiuodamas,
neprisidėjo.
16 Kodėl tu lūkuriuoji prie kai-
menės ir klausais avių bliovimo,
savo abejonėmis atsiskirdamas nuo
mūsų?
17 Kam pasiliko Gileadas anapus
Jordano, Danas prie savo laivų.
Ašėris tupėjo ant jūros kranto,
laukdamas prie savo prieplaukų.
18 Bet Zebulūnas negailėjo savo
sielų iki mirties. Taip pat ir Naf-
talis savo augštumų laukuose.
19 Taenakon atėjo karaliai ir ko-
vojo prie Megidos vandenų. Ka-
naano karaliai kovojo, bet jokio
sidabro tuo nelaimėjo.
20 Iš dangaus prieš juos kovojo.
Žvaigždės savo kelionėje kariavo
prieš Syserą.
21 Kyšono upelis nusinešė juos,
Kedūmymo upė, Kyšono upelis.
Mano siela, sutrypk galinguosius!
22 Smarkieji raiteliai atskubėjo,
savo arklių kojomis drebindami
žemę.
23 Viešpaties angelas tarė:—Kei-
kite Merozą, keikite jo gyvento-
jus, kad neatėjo pagelbėti
Viešpačiui, kažygių pagalbon.
24 Tebūna palaiminta Jaėlė iš mo-
terų, keniečio Cheberio žmona
tebūna palaiminta moterų tarpe,
gyvenančių palapinėse.
25 Vandens prašančiam ji atnešė
pieno ir sviesto brangiame
dubenyje.
26 Savo kaire ji nutvėrė vinį,
savo dešine plaktuką ir kalė ją
į Syseros galvą, sutriuškindama
ir perskverbdama jo smilkinius.
27 Jis susmuko prie jos kojų ir
nusirangė žemėn, susirietęs gulėjo
žemėje ir numirė.
28 Syseros motina žvilgterėjo pro
langą kaukdama—kodėl už-
trunka jo vežimas ir neatvažiuoja,
kodėl negirdėti jo ratų
tarškėjimas?
29 Moterų išmintingiausiosios
jai atsakė, jai nepaliaujant dejuoti:
30 jie užsiemę pasidalinimu tuo,
ką užsigrobė, po vieną, ar po
dvi mergaiti kiekvienam kareiviui.
O Syserai margai išsiuvinėtus rū-
bus bei išmargintą kaklajuostę
kaipo karo grobį.
31 Taip turi pražūti, Viešpatie, visi
Tavo priešai! Bet, tie, kurie tave
myli, tebūna, kaip saulė, užtekanti
savo grožybėje!" Ir krašte buvo
ramu visus 40 metų.

6

Gideonas Įstatomas Valdovu

1 O kai Izraelio sūnūs vėl sunkiai nusikalto prieš Viešpatį, tai atidavė juos Viešpats septyniems metams į Midiano rankas.

2 Labai spaudžiami, Izraelitai ėmė slėptis nuo midianiečių uolose, urvuose ir saugiose landynėse.

3 Kai izraelitai ką nors pasisėjo, tai ateidavo midianiečiai, amalėkiečiai ir kiti rytuose gyvenantieji

4 prieš juos, išnaikindami visa, kas užaugdavo laukuose iki Gazos, jokio maisto, avių, jaučių ar asilų nepalikdami Izraelyje.

5 Jie atsikraustė su savo banda, savo palapinėmis kaip koks didelis žiogų spiečius, kad nei jų, nei jų kupranugarių nebuvo galima suskaityti, ir pasiplėtė po visą kraštą, kad sunokiotų žemę.

6 Midianiečiai taip apiplėšė izraelitus, kad jie ėmė Dievo šauktis.

7 O kai jie šaukėsi Dievo dėl midianiečių,

8 tai atsiuntė jiems Viešpats pranašą, kuris jiems tarė: "Taip kalba Viešpats, Izraelio Dievas—Aš išvedžiau jus iš Egipto, iš anų vergovės namų

9 ir išvadavau jus iš egiptiečių rankų ir visų kitų, kurie jus spaudė ir išvariau juos pirm jūsų ir daviau jums jų žemę

10 ir sakiau—Aš esmi Viešpats, jūsų Dievas. Nesibijokite amoriečių dievaičių, kurių žemėje jūs gyvenate. O jūs Mano žodžių neklausėte."

11 Ir atėjo Viešpaties angelas ir pasisėdo po ąžuolu Afroje, kuris priklausė Joašui, abyezeriečio, kur jo sūnus kūlė kviečius vyno spaustuvėje, kad tuos pasislėptų nuo midianiečių.

12 Ir Viešpaties angelas pasirodė jam ir tarė jam: "Viešpats tebūna su tavimi, tu galingasis karžygy!"

13 Bet Gideonas paklausė jo: "Mielasis viešpatie, jei Viešpats su mumis, tai kodėl mums taip atsitiko? Kame tie stebuklai, apie kuriuos mūsų tėvai kalbėjo, tvirtindami—Viešpats mus išvedė iš Egipto, o dabar Viešpats mus apleido ir atidavė į midianiečių rankas."

14 Viešpats atsikreipė į jį, tardamas: "Eik šiomis savo pajėgomis ir tu išvaduosi Izraelį iš midianiečių rankų. Štai, Aš tave siunčiu!"

15 Bet jis paklausė Jo: "Mano Viešpatie, kuo aš išgelbėsiu Izraelį? Mano šeima yra silpna iš Menašės giminės ir aš esu mažiausis savo tėvo namuose."

16 Bet Viešpats atsiliepė jam: "Aš būsiu su tavimi, kad tu užmuši midianiečius kaip vienintelį vyrą!"

17 Tai paprašė jis: "Meldžiu, jei radau malonės Tavo akivaizdoje, tai duok man kokį ženklą, iš kurio suprasčiau, kad tai Tu esi, kuris su manimi kalba.

18 Neatstok iš šios vietos tol, kol neateisiu ir neatsinešiu valgomos aukos ir nepadėsiu Tavo akivaizdon." Jis atsakė: "Aš pasiliksiu čia, kol tu sugrįši."

19 Parėjęs, papjovė Gideonas ožytį, pasiėmė saikelį nerauugintų miltų ir mėsą įsidėjo į pintinį ir įsipylė sriubą į puodą ir nuėjo pas Jį po ąžuolu.

20 O Viešpaties angelas tarė jam: "Imk mėsą ir tai, kas nerauginta ir padėk ant čia esančio akmens ir išpilk sriubą." Ir jis padarė taip.

21 Tai ištiesė Viepaties angelas savo lazdą, kurią rankoje turėjo ir palietė lazdos galu mėsą ir neraugintus miltus ir ugnis, išėjusi iš akmens, suėdė mėsą ir neraugintus miltus. Ir Viešpaties angelas atstojo iš po jo akių.

22 O Gideonas, įsitikinęs, kad tai tikrai Viešpaties angelas buvęs, tarė jis: "O Viešpatie, Dieve, aš mačiau Viešpaties angelą savo akimis!"

23 Viešpats atsakė jam: "Ramybė
tebūna su tavimi, nebijok, tu
nemirsi!"
24 Tai pastatė Gideonas altorių
Viešpačiui ir praminė jį VIEŠ-
PATS YRA RAMYBE, kuris ir
šiandien abyezeriečių Afroje
tebestovi.
25 Tą pačią naktį liepė Vieš-
pats jam: "Imk jautuką iš savo
tėvo ir kitą septynergį jautį ir
sulaužyk Baalo altorių, tavo tėvo
esantįjį, ir nukirsk aplinkui es-
ančią giraitę.
26 Ir pastatyk Viešpačiui, savo
Dievui, augštai ant šios uolos vir-
šaus altorių ir imk antrąjį
jautį ir aukok deginamą auką
ant tavo pakirstosios giraitės
malkų.
27 Tai ėmė Gideonas 10 vyrų iš
savo tarnų ir darė taip, kaip Vieš-
pats jam buvo liepęs. Bet jis bijojo
tai daryti dienos metu dėl savo tėvo
giminės ir dėl miesto žmonių ir
darė tai dėl to nakties metu.
28 Kai žmonės ryte atsikėlė, pa-
matė jie Baalo aukurą sulaužytą
ir prie jo esančią giraitę iškirstą
ir antrąjį jautį deginamajai au-
kai ant altoriaus padėtą, kuris
buvo pastatytas.
29 Tai vienas kitą klausinėjo:
"Kas tai padarė?" Kaltininko
beieškant, jiems buvo pasakyta, kad
Joašo sūnus, Gideonas tai padarė.
30 Tai tarė miesto gyventojai Joa-
šui: "Išduok mums savo sūnų. Jis
turi mirti, kadangi jis Baalo au-
kurą nugriovė ir iškirto prie jo
esančią giraitę."
31 Bet Joašas jiems atsikirto: "Ar
jūs dėl Baalo norite ginčytis? Ar jūs
jam norite padėti. Jei kas dėl jo kels
pirštą, turės šį rytą mirti. Jei
jis Dievas, tai jis pats tekovoja dėl
suardyto aukuro."
32 Iš tos dienos jie praminė Gi-
deoną Jerubbaalu, kadangi Joašas
sakė—teapsigina Baalas pats save,
nes jo aukuras buvo nugriautas.
33 Tuo tarpu susirinko midianie-
čiai, amalėkiečiai ir kiti iš rytų
kraštų, persikėlė per Jordaną ir
išsidėstė Jezreelio slėnyje.
34 Tai aplankė Viešpaties Dvasia
Gideoną ir liepė trimitais trimi-
tuoti ir pasišaukė Abyezerį, kad
jį sektų.
35 Ir jis išsiuntė pasiuntinius į
visą Menašės šalį, šaukdamas
juos, kad jie jį sektų. Taip pat
išsiuntė jis pasiuntinius į Ašėrio,
Zebulūno ir Naftalio žemes ir tie
visi atėjo jam priešais.
36 Tai tarė Gideonas Dievui: "Jei
Tu nori izraelitus mano ranka iš-
vaduoti, kaip man kalbėjai,
37 tai aš padėsiu kailį su vilna
ant šio klojimo. Jei rasa bus tik ant
kailio ir sausa ant visos žemės,
tai aš iš to numanysiu, kad Tu
išgelbėsi Izraelį mano ranka, kaip
kalbėjai."
38 Ir atsitiko, kad jis kitą rytą
anksti atsikėlęs, išspaudė visą du-
benį vandens iš to kailio.
39 Ir Gideonas prašė Dievo:
"Neužpyk ant manęs, jei dar kartą
kalbėsiu. Aš noriu dar kartą ban-
dyti su tuo kailiu. Tepasilieka kailis
sausas, o rasa tekrinta ant visos
žemės."
40 Ir Dievas padarė tą pačią
naktį, kad tik kailis vienas išliko
sausas, o rasa iškrito ant visos
žemės.

7

Gideonas Nugali Midianiečius

1 Tai atsikėlė Jerubbaalas, tai yra
Gideonas, anksti ir jo žmonės su
juomi ir susistatė savo stovyklą
prie Charodo šaltinio. Midianiečiai
turėjo savo stovyklą į šiaurę nuo
jų slėnyje prie Morės kalno.
2 Ir Viešpats tarė Gideonui: "Su
tavimi esančiųjų žmonių yra
perdaug, kad Aš atiduočiau midi-
aniečius į jų rankas. Tada galė-
tų izraelitai prieš Mane girtis, jog
jie savo pačių jėgomis išsivadavę.
3 Tad paskelbk žmonėms—ku-
ris bijosi ir drąsos neturi, tas te-
grįžta ir tesileidžia tuojau nuo

Gileado kalno!" Tai atstojo 22000
vyrų, kad vos 10000 bepasiliko.
4 Ir Viešpats tarė Gideonui:
"Žmonių dar perdaug yra! Vesk
juos žemyn prie vandens. Ten Aš
juos išmėginsiu. Ir kuriam Aš sa-
kysiu, kad su tavimi eitų, tas turės
su tavimi eiti. O kuriam Aš sakysiu
su tavimi neeiti, tas neturės eiti su
tavimi."
5 Ir jis nuvedė žmones žemyn
prie vandens. Ir Viešpats tarė Gi-
deonui: "Kurie iš jų vandenį
laks, kaip šuo laka, tuos pastatyk
atskirai, nuo tų, kurie ant kelių
atsklaups vandens gerti."
6 Tai buvo 300 vyrų, kurie
vandenį iš rankos gėrė, o visi li-
kusieji atsiklaupė, gerdami.
7 Tai tarė Viešpats Gideonui:
"Štai, šitais trimis šimtais vyrų,
kurie lakė vandenį, Aš jus išva-
duosiu ir paduosiu midianiečius į
tavo rankas. O likusieji visi teieina
į savo namus."
8 Jie pasiėmė maistą žmonėms
bei savo trimitus. O kitus izraelitus
jis paleido į namus. 300 vyrų jis
pasilaikė pas save. Midianiečių
stovykla buvo žemiau jų slėnyje.
9 Tą pačią naktį tarė Vieš-
pats jam: "Atsikėlęs, nueik į sto-
vyklą, Aš ją padaviau į tavo
rankas.
10 O jei bijaisi žemyn eiti, tai
teeina tavo tarnas Pura žemyn su
tavimi į stovyklą,
11 kad girdėtumei, ką jie kalba.
Paskui turi pulti stovyklą visu savo
pulku." Tai nuėjo Gideonas su
Pura, savo tarnu, į tą vietą,
kur stovyklos sargai stovėjo.
12 O midianiečių, amalėkiečių
ir iš kitų rytinių kraštų buvo
čia daugybė, kaip žiogų slėnyje
atsigulusių. Jų kupranugarių
buvo nesuskaitoma daugybė, kaip
smėlis pajūryje.
13 O Gideonui atėjus, vienas pa-
sakojo antram savo sapną—ma-
čiau sapne ant anglių miežinės
duonos kepalą riedantį į mi-
dianiečių stovyklą ir kai tas už-
gavo palapines, tai tas nudaužė jas
ir paklojo jas ant žemės, kad jų
apačia buvo viršuje, o jų viršus
apačioje.
14 Tai atsiliepė antrasis—tai ne
kas kita, kaip Gideono kardas,
izraelito, Joašo sūnaus. Dievas pa-
davė midianiečius į jo rankas su
visa stovykla.
15 Kai Gideonas išklausė sapną
su jo išaiškinimu, meldėsi jis Vieš-
paties ir tarė, sugrįžęs į sto-
vyklą: "Kelkitės, nes Viešpats
atidavė midianiečių stovyklą į
jūsų rankas."
16 Jis padalino tuos 300 vyrų į
tris būrius ir davė kiekvienam į
rankas trimitą ir ąsotį su ži-
buriu viduje
17 ir tarė jiems: "Žiūrėkite į
mane. Kai aš ateisiu prie stovyklos,
darykite taip, kaip aš darysiu.
18 Kai aš ir su manimi esantieji
trimituosime, tai ir jūs trimituokite
iš visų stovyklos pusių ir sušu-
kite: "Kardu už Viešpatį ir už
Gideoną!"
19 Tai atėjo Gideonas su 100
vyrų prie pirmųjų stovyklos
sargybinių, viduriniai pamainai
vos užėmus vietas ir trimitavo tri-
mitais ir sukūlė rankomis savo
ąsočius.
20 Taip trimitavo visi trys būriai
savo trimitais ir sukūlė savo
ąsočius. Bet žiburius jie pasilaikė
savo kairioje rankoje ir trimitus savo
dešinėje ir sušuko, trimituodami:
"Kardu už Viešpatį ir už
Gideoną!"
21 Visiems vyrams užėmus vietas
iš visų pusių stovyklos, kėlėsi
midianiečiai ir šaukdami, tekini
bėgo.
22 Gaudžiant trims šimtams tri-
mitų, Viešpats juos taip sujaudino,
kad jie savo kardais vienas kitą
kapojo. Pasprukusieji bėgo į Bėt-
šitą, link Cerėratos iki Abėl-
Mecholos sienos, netoli Tabato.
23 O izraelitai, Naftalio, Ašėrio ir
visos Menašės giminės buvo su-
šaukti ir vijosi midianiečius.
24 Ir Gideoanas išsiuntė pasiun-
tinius į visą Efraymo kalnyną

ir sakydino: "Nuženkite žemyn
prieš midianiečius ir užimkite Jor-
dano vandenis pirm jų iki Bėt-
baros." Taip buvo sušaukti Ef-
raymo sūnūs ir jie užėmė Jordaną
ir visus vandenis iki Bėt-baros pirm
jų.
25 Ir jie sugavo du Midiano ku-
nigaikščiu, Orėbą ir Zeėbą ir
nužudė Orėbą ant Orėbo uolos ir
Zeėbą Zeėbo vyno spaustuvėje ir
vijo midianiečius ir atnešė Orėbo ir
Zeėbo galvas Gideonui rytų Jor-
dano pusėn.

8

Zebachas Ir Calmuna

1 Tai skundėsi Efraymo sūnūs,
jam tardami: "Kodėl tu mūsų ne-
šaukei, eidamas į karą prieš
midianiečius?" Ir jie aštriai ginčy-
josi su juomi.
2 "Ar galėjau aš padaryti, ką
jūs padarėte", klausė jis jų. "Ar
nėra vynuogės, parankiotos po Ef-
raymo vynuogių derliaus ge-
resnės už visą Abyezerio derlių?
3 Dievas padavė Midiano kuni-
gaikščius Orėbą ir Zeėbą į
jūsų rankas. Kaip aš būčiau ga-
lėjęs tai padayti, ką jūs padarė-
te?" Ir jam taip su jais bekalbant,
atsileido jų piktumas.
4 Priėjęs Jordaną, persiyrė Gi-
deonas su savo trimis šimtais vyrų
per Jordaną. O jie buvo visi pailsę,
bevydami midianiečius.
5 Ir jis tarė Sukoto žmonėms:
"Prašau, duokite vyrams, kurie su
manimi yra, keletą kepalų
duonos, nes jie yra pailsę, kad aš
galėčiau vytis midianiečių kara-
lius Zebachą ir Calmuną."
6 Bet Sukoto vyriausieji atsi-
liepė: "Ar Zebacho ir Calmunos
kumštys jau tavo rankose, kad mes
tavo kariuomenei duonos turėtume
duoti?"
7 Gideonas atsakė: "Gerai, kai
Viešpats paduos Zebachą ir Cal-
muną į mano rankas, tai aš nu-
plakdysiu jūsų kūnus dykumos
erškėčiais ir usnimis."
8 Iš čia jis nukeliavo į Pen-
ūėlį ir ten taip pat paprašė duonos.
Bet Penūėlio žmonės jam taip pat
atsakė, kaip ir sukotiečiai.
9 Tada jis atsakė penūėliečiams:
"Man sugrįžtant po pergalės, aš
sugriausiu šitą jūsų bokštą."
10 O Zebachas ir Calmuna buvo
Karkore su apie 15000 išsilikusios
kariuomenės iš rytų žemės, nes
120,000 jų buvo kritę, kurie kardu
kovojo.
11 Ir Gideonas žygiavo augštyn
keliu į rytus nuo Nobacho ir Jog-
behaos, kur žmonės palapinėse gy-
veno ir užpuolė kariuomenę iš
nežinių.
12 O Zebachas ir Calmuna mė-
gino išsprukti ir jie vijosi juodu ir
sugavo juodu ir isgąsdino visą
jų kariuomenę.
13 Tai grįžo Joašo sūnus Gi-
deonas iš karo Chareso tarpukeliu,
saulei dar neužtekėjus
14 ir jis sugavo vieną jaunuolį
iš Sukoto gyventojų ir išklausi-
nėjo jį, kuris surašė jam Sukoto
vyriausybės žmones ir vyres-
niuosius, iš viso 77 asmenis.
15 Ir jis atėjo pas Sukoto žmones
ir tarė: "Štai, čia Zebachas ir Cal-
muna, dėl kurių jūs mane išjuo-
kėte, tardami—ar Zebacho ir
Calmunos kumštys jau tavo
rankose, kad mes tavo pailsusiems
žmonėms duonos duotumėme?"
16 Tai jis išvedė Sukoto vyres-
niuosius ir leido juos dykumų
erškėčiais bei usnimis nuplakti.
17 O Penūėlio bokštą jis nu-
griovė ir išžudė jo gyventojus.
18 Ir paklausė Zebacho ir Cal-
munos: "Kaip atrodė tie vyrai, ku-
riuos jūs užmušėte Tabore?" Juodu
atsakė: "Jie atrodė, kaip tu, gražūs,
kaip karaliaus vaikai."
19 Jis atsiliepė: "Tai buvo mano
broliai, mano motinos sūnūs. Kaip
gyvas Viešpats, jei judu nebūtu-
mėta jų nužudžiusiu, tai ir aš
jūsų nežudyčiau."
20 Tai tarė jis savo pirmagimiui
sūnui Jeteriui: "Užmušk juodu."
Bet tas jaunuolis neištraukė savo

kardo, kadangi jis dar tik jaunas
vaikas buvo.
21 O Zebachas ir Calmuna tarė:
"Tu atsikėlęs, nužudyk mudu,
nes koks vyras, tokios ir jo jėgos."
Taip atsikėlė Gideonas ir užmušė
Zebachą ir Calmuną ir pasiėmė
ant jų kupranugarių esančius
sagčius.
22 Tada tarė izraelitai Gideonui:
"Būk mūsų valdovu, tu ir tavo
sūnūs ir tavo sūnų sūnūs, kadangi
tu mus išgelbėjai iš midianiečių
rankos."
23 Bet Gideonas atsiliepė jiems:
"Aš nenoriu būti jūsų valdovu.
Taip pat ir mano sūnus nebus jūsų
valdovu, bet Viešpats turi būti jūsų
valdytoju."
24 O toliau tebekalbėdamas su
jais, tarė jis jiems: "Vieno daikto iš
jūsų prašau, kad kiekvienas
duotų man savo auksinį kaktos
žiedą, kurį jis kare pasigrobė."
Nes yšmaeliečiai nešiodavo tokias
auksines sagas ant savo kaktos.
25 Jie atsiliepė: "Tatai mes duo-
sime." Tai jie paklojo drabužį ir
kiekvienas numetė ant jo savo
sagtį, kurią buvo pasigrobęs.
26 Tų sagčių buvo iš viso 43
svarai aukso, be kitų sagčių,
purpuros rūbų, grandinėlių, ku-
riuos Midiano karaliai nešiodavo ir
papuošalų, kuriuos jie ant savo
kupranugarių kaklo užkabindavo.
27 Ir Gideonas padarė iš to vys-
kupišką skraistę ir nusigabeno tą
į savo miestą Afrą ir izraelitai
pradėjo ją garbinti lyg kokį
dievaitį, kad tatai pasidarė
pinklėmis Gideonui ir jo namams.
28 Midianiečiai buvo tada izrae-
litų pažeminti ir daugiau nebe-
pakėlė savo galvos ir toje žemėje
buvo ramu 40 metų tol, kol Gi-
deonas gyvas buvo.
29 O Jerubbaalas, Gideonas,
sūnus Joašo, nuėjo ir gyveno savo
namuose.
30 Ir Gideonas turėjo 70 sūnų,
kurie iš jo strėnų buvo išėję, ka-
dangi jis daugelį žmonų turėjo.
31 O jo nesutuoktoji žmona, ku-
rią jis Šecheme turėjo, pagimdė
jam sūnų, kurį jis praminė
Abymeleku.
32 Joašo sūnus Gideonas buvo
susilaukęs daugelį metų amžiaus,
mirdamas. Ir jis buvo palaidotas
savo tėvo Joašo kapinėse Afroje,
abieceriečių mieste.
33 Gideonui numirus, pasileido
izraelitai su Baalo dievaičiais ir
pasistašė sau Baal—berytą savo
stabu.
34 Taip jie užmiršo Dievą, kuris
buvo juos išvadavęs iš visų
priešų rankos toje apylinkėje.
35 Jie neatsilygino geru Jeru-
baalui, Gideono giminei, nors jis ir
tiek daug gero buvo padaręs
Izraeliui.

9

Abymelekas Nužudo Savo Brolius

1 Abymelekas, Jerubaalo sūnus,
nuėjo į Šechemą ir kalbėjo su
savo motinos broliais ir su visa savo
motinos tėvo namų gimine,
tardamas:
2 "Pasiklausinėkite visų Še-
chemo gyventojų, ar jie norėtų,
kad juos valdytų 70 vyrų, ar tik
vienas iš Jerubaalo sūnų. Atsi-
minkite, kad aš esu jūsų kūno ir
iš jūsų giminės!"
3 Taip apskelbė jo dėdės visiems
Šechemo gyventojams šią mintį
ir jie visi palinko savo širdimis į
Abymeleką, laikydami jį savo
broliu.
4 Ir jie davė jam 70 sidabrinių
iš Baal-beryto namų, kuriais Aby-
melekas pasisamdė piktus ir nela-
bus vyrus, kurie jį sektų.
5 Ir atėjęs į Afrą, į savo tėvo
namus, išžudė jis 70 Jerubaalo
sūnų, savo brolių ant vieno ak-
mens. Išliko tik vienas Jonatanas,
mažiausias Jerubaalo sūnus, ka-
dangi jis buvo paslėptas.
6 Tai susirinko gyventojai ir visa
Milo giminė prie didžiojo Šechemo
ąžuolo ir įstatė Abymeleką į
karalius.
7 Kai Jonatanui buvo tai pra-
nešta, tai jis užlipo ant Gerizymo

kalno viršūnės ir šaukė pakeltu
balsu, tardamas: "Klausykite
manęs, Šechemo vyrai, kad ir Vieš-
pats jūsų klausytų:
8 Vieną dieną nuėjo medžiai,
kad sau karalių įsistatytų ir
tarė alyvmedžiui—būk mūsų
karaliumi!
9 Bet alyvmedis atsiliepė jiems,
ar aš galiu atsisakyti savo riebumo,
dėl kurio aš giriamas dievų ir
žmonių, ar aš turėčiau dėl to
išsikelti viršum visų medžių?
10 Tai kreipėsi medžiai į fygų
medį—eikš ir būk mūsų
karaliumi!
11 Fygų medis atsiliepė—ar aš
turėčiau savo saldumo ir savo
skaniųjų vaisių atsisakyti, kad
iškilčiau vyriausiuoju viršum visų
medžių?
12 Tai tarė medžiai vynmedžiui—
eikš ir būk mūsų karaliumi!
13 O vynmedis atasiliepė jiems—
ar man palikti savo naująjį
vyną, kuris dievus ir žmones pa-
linksmina, kad būčiau medžių
vyriausiuoju?
14 Tada tarė visi medžiai erškė-
čiui—eikš ir būk mūsų karaliumi!
15 O erškėtis atsiliepė me-
džiams—ar tiesa, kad mane kara-
liumi norite įstatyti? Tai atėję,
pasiduokite po mano pavėsiu, jei ne,
tai ugnis teišeina iš erškėčio ir te-
sudegina kėdro medžius Libane.
16 Jei gerai ir tinkamai padarėte,
Abymeleką į karalius įsistatydami
ir teisingai pasielgėte su Jerubaalu
ir su visa jo gimine, jam padary-
dami, ko jis užsitarnavo,
17 kadangi mano tėvas dėl jūsų
kariavęs ir savo sielos dėl jūsų ne-
sigailėjo, lyg meste ją šalin mes-
damas, kad jus išgelbėtų iš
midianiečių rankos,
18 o jūs kovojate šiandien prieš
mano tėvo giminę, nužudydami jo
vaikus, visus 70 vyrų ant vieno
akmens ir įsistatėte Abymeleką,
jo tarnaitės sūnų į karalius Še-
chemo gyventojams, kadangi jis
jūsų brolis yra,
19 jei tuo teisingai ir tinkamai pa-
sielgėte šiandien Jerubaalo ir jo
giminės atžvilgiu, tai būkite linksmi
su Abymeleku ir Abymelekas su
jumis!
20 Jei ne, tai teišeina ugnis iš
Abymeleko ir tesudegina Šechemo
gyventojus ir Milo giminę, o taip
pat teišeina ugnis iš Šechemo gy-
ventojų ir iš Milo giminės ir te-
sudegina Abymeleką."
21 Ir Jotamas bėgte pabėgo nuo
savo brolio Abymeleko ir atvyko į
Bėrą ir čia apsigyveno.
22 O kai Abymelekas izraelitus
trejetą metų buvo valdęs,
23 padarė Viešpats, kad Abyme-
lekas su Šechemo gyventojais su-
sipjovė, kadangi jie ėmė apgaulingai
prieš jį pasielgti.
24 Tai atsitiko dėl Abymeleko
pralieto kraujo, užmušant 70 Jeru-
baalo sūnų ir dėl Šechemo gyven-
tojų, kurie tai paragino daryti ir
padėjo tai įvykdyti, kad jiems vi-
siems būtų atlyginta už jų
nusikaltimą.
25 Ir Šechemo gyventojai išsi-
dėstė savo vyrus kalnų viršūnėse,
kurie apiplėšdavo visus, kurie pas
juos ateidavo. Tatai jie pranešė
Abymelekui.
26 Ir atėjo Gaalas, Ebedžio sūnus
su savo broliais į Šechemą ir
Šechemo gyventojai jais pasitikėjo.
27 Išėję į laukus, jie prisiskynė
vynuogių, išspaudė jas ir links-
minosi ir nuėję į savo dievaičio
stovyklą, valgydami ir gerdami jie
keikė Abymeleką.
28 Tai iškėlė Ebedžio sūnus Gaa-
las klausimą: "Kas yra Abyme-
lekas? Ar mums jo klausyti? Ar jis
nėra Jerubaalo sūnus ir Cebulis yra
jo pavaduotojas? Tarnaukite Cha-
moro, Šechemo tėvo žmonėms.
Kam mums tarnauti Abymelekui?
29 Dieve duok, kad šie žmonės
būtų mano valdžioje, kad aš Aby-
meleką išvaryčiau!" Abymelekui
buvo pasakyta, kad jis pasiimtų
daugiau vyrų ir išeitų muštis.
30 Nes Zebulis, miesto vyresny-
sis, išgirdęs tuos žodžius Gaalo
sūnaus Ebedžio, labai užsirūstino
31 ir pasiuntė slapta pasiuntinius
pas Abymeleką, pranešdamas,

kad atėjęs Gaalas, Ebedžio sūnus
su savo broliais į Šechemą ir
kiršinąs žmones vieną prieš
kitą.
32 Nakties metu tu atsikelk su pas
tave esančiais vyrais ir pasislėpk
prieš jį laukuose.
33 O ryte anksti, saulei užtekant,
kelkis ir užpulk miestą. Jei jis su
savo vyrais prieš tave išeis, tai da-
ryk su juomi tai, ką tik tu su
juomi galėsi daryti.
34 Taip atsikėlė Abymelekas
naktį ir pasiskirstęs savo vyrus į
keturis pulkus, tykojo laukuose ant
Šechemo.
35 O Ebedžio sūnus Gaalas išėjo
už angos ir stovėjo prie miesto
vartų, Abymelekui išeinant su
savo vyrais iš tų vietų, kuriose
jie buvo pasislėpę.
36 Pamatęs žmones, tarė Gaalas
Zebuliui: "Štai žmonės pareina nuo
kalno viršūnės." Zebulis jam at-
sakė: "Tau atrodo, jog kalnų še-
šėliai esą žmonės."
37 Gaalas tarė, tebekalbėdamas:
"Štai žmonės ateiena iš vidurio
lauko ir dar vienas būrys atkeliauja
nuo burtininkų ąžuolo."
38 Tai atkirto jam Zebulis: "Kame
dabar tavo liežuvis, kuris kalbėjo—
kas yra Abymelekas, kad mes jam
tarnautume! Ar tai ne tie žmonės,
kuriuos tu išpeikei? Išeik dabar ir
muškis su juomi!"
39 Taip išsivedė Gaalas savo vy-
rus ir mušėsi su Abimeleku.
40 O Abymelekas vijosi jį ir bė-
gant daugelis užmuštų krito iki
angos vartų.
41 Abymelekas pasiliko Arū-
moje. O Zebulis nuvarė Gaalą ir
jo brolius ir jie negalėjo Šecheme
pasilikti.
42 Kitą rytą išėjo Šechemo
žmonės į laukus. Kai tai buvo
pranešta Abymelekui,
43 tai susirinko jis savo vyrus,
suskirstė juos į tris būrius ir pa-
slėpė vieną būrį laukuose. O ma-
tydamas žmones iš miesto išeinant,
kėlėsi jis prieš juos ir išmušė juos.
44 O Abymelekas su savo būriais
užėmė vietas prie miesto vartų
angos ir užpuolė juos ir du jo būriu
užpuolė laukuose esančius ir iš-
mušė juos.
45 Taip kariavo Abymelekas prieš
miestą visą dieną ir užėmęs
jį, išžudė visus jame esančius gy-
ventojus, išnaikino miestą ir pa-
barstė druskos ant jo.
46 Kai Šechemo bokšto gynėjai tai
išgirdo, tai suėjo jie į Elberyto
šventyklos tvirtovę.
47 O kai Abymelekas tai suži-
nojo, kad visi vyrai buvo susiėję iš
bokšto,
48 tai ėjo jis su savo vyrais, kurie
pas jį buvo, į Calmono kalną
ir kirvį pasiėmęs į savo ranką,
nukirto šaką nuo medžio ir tą
užsikėlęs ant savo pečių, tarė vi-
siems su juomi esantiems žmo-
nėms—ką jūs matėte mane
darantį, tą ir jūs nedelsdami da-
rykite taip, kaip aš tai padariau.
49 Tai nusikirto visi vyrai po
šaką ir sekė Abymeleką ir su-
dėjo šakas prie tvirtovės ir uždegė
jas, kad tvirtovėje sudegė visi bokšo
gynėjai, apie tūkstantis vyrų ir
moterų.
50 Tada žygiavo Abymelekas į
Tėbėcį, apgulė jį ir užėmė jį.
51 Bet miesto viduryje buvo tvir-
tas bokštas, į kurį visi miesto
gyventojai, vyrai ir moterys bėgo
slėptis ir užsirakinę vartus, užlipo
ant bokšto stogo.
52 Tai prisiartino Abymelekas prie
bokšto, bekariaudamas prieš jį. Jis
norėjo jį ugnimi sudeginti, uždeg-
damas jo vartus.
53 O viena moteriškė paleido
girnų akmens gabalą ant Aby-
meleko galvos ir sutraiškė jo
kaukolę.
54 Tai pasišaukė Abymelekas
greitai jaunuolį, kuris jo ginklus
nešiojo ir tarė jam: "Ištrauk savo
kardą ir žudyk mane, kad jie ne-
sigirtų, jog moteriškė mane už-
mušusi." Tai perdūrė jį jo vaikinas
ir jis numirė.
55 O kai su juomi esantieji pa-
matė Abymeleką numirusį, tai
grįžo izraelitai į savo namus.
56 Taip atitesėjo Viešpats Aby-

melekui už tą piktenybę, kurią
jis savo tėvui buvo padaręs, nužu-
dydamas 70 savo brolių.
57 Taip pat atitesėjo Viešpats
jiems ir Šechemo vyrų piktenybę,
užleisdamas Jotamo Jerubaalo
prakeikimą ant jų galvos.

10

Izraelitai Baudžiami Už Svetimų Dievų Sekimą

1 Po Abymeleko iškilo Tola,
Pūos sūnus, Dodo sūnaus iš Ysak-
aro giminės vaduoti izraelitus. Jis
gyveno Šamyre, Efraymo kalnyne,
2 kuris valdė izraelitus 23 metus
ir kai numirė, buvo palaidotas
Šamyre.
3 Po jo iškilo Jayras, gileadietis,
kuris valdė Izraelį 22 metus
4 ir turėjo 30 sūnų ant 30 asi-
laičių jojančių. Jie turėjo 30
miestelių Gileade, kurie ir šian-
dien tebevadinami Jayro sodybomis.
5 Kai Jayras pasimirė, tai jis
buvo palaidotas Kamone.
6 Ir vėl nusikalto izraelitai sun-
kiai prieš Viešpatį, nes jie tarnavo
Baalui, Aštarotai, aramiečių, si-
doniečių, moabiečių, amonie-
čių ir filistiečių dievams, kadangi
jie Dievą užmiršo ir Jam
nebetarnavo.
7 Tai užsidegė Viešpaties rūs-
tybė prieš izraelitus ir Jis padavė
juos į filistiečių ir Amono sūnų
rankas.
8 Tie mindžiojo ir sumušė Izrae-
lio sūnus tais metais ir per 18 metų
juos prispaudė Jordano rytų pu-
sėje, Gileade, amoriečių žemėje.
9 Be to, Amono sūnūs persiyrė
per Jordaną ir kariavo prieš Jūdą
ir prieš Benjaminą taip, kad
Izraelis didžiai suvargo.
10 Tai šaukėsi Izraelio sūnūs
Dievo, tardami: "Mes nusikaltome
prieš Tave, kadangi mes apleidome
Dievą ir tarnavome baalams."
11 Tai paklausė Viešpats izrae-
litų: "Ar jūs nebuvote spaudžiami
ir egiptiečių, amoriečių, amo-
niečių ir filistiečių
12 ir sidoniečių ir amalėkiečių
ir maoniečių, o Aš išgelbėjau jus
iš jų rankos, kai jūs Manęs
šaukėtės?
13 Ir vis dėlto jūs Mane apleidote
ir tarnavote kitiems dievams. Todėl
Aš jūsų nebevaduosiu.
14 Nuėję, prašykite pagalbos iš
tų dievų, kuriuos pasirinkote.
Tie teišvaduoja jus iš jūsų
priespaudos."
15 Bet Izraelio sūnūs atsiliepė
Viešpačiui: "Mes nusidėjome, pa-
daryk su mumis, kaip Tau patinka,
tik išgelbėk mus šiandien."
16 Ir jie numetė šalin nuo savęs
svetimuosius dievaičius ir nusi-
lenkė Viešpačiui. Ir Jis pasigailėjo
jų, matydams, kad izraelitai taip
sloginami buvo.
17 O Amono sūnūs šūkavo ir iš-
sidėstė Gileade, o Izraelio sūnūs iš-
sidėstė Micpoje.
18 Tai šnekėjosi Gileade vadai
tautos tarpusavyje: "Kas pradės
puolimą prieš amoniečius, tas bus
vadu visų Gileade
gyvenančiųjų."

11

Yftacho Pergalė Ir Pažadas

1 Yftachas buvo drąsus kar-
žygys, kurio motina buvo paleis-
tuvė, o tėvas Gileadas.
2 Kai Gileado žmona jam vaikų
pagimdė ir tos moteriškės vaikai
užaugo, tai jie išvarė Yftachą,
tardami: "Tu negausi dalies mūsų
tėvo namuose, nes tu esi kitos mo-
ters sūnus."
3 Taip jis išbėgo dėl savo brolių
ir gyveno Tobo krašte, kur prie jo
prisiplakė įvairiausių pramušt-
galvių, kurie su juomi išeidavo,
siautėdami.
4 Po kurio laiko pradėjo amo-
niečiai kariauti prieš izraelitus.
5 Amono sūnums kariaujant
prieš izraelitus, išėjo Gileado vy-
resnieji Yftachą iš Tobo parsivesti.
6 Jie tarė jam: "Eikš ir būk
mūsų vyresniuoju, kad kariautu-
me prieš amoniečius."
7 Bet Yftachas atsakė: "Ar ne jūs
esate tie, kurie manęs neapkenčiate

ir mane iš mano tėvo namų išvarėte? O kai pavojuje esate, tai pas mane ateinate!"
8 Gileado vyresnieji atsiliepė
Yftachui: "Mes norime, kad tu su mumis keliautumei ir prieš Amono sūnus kariautumei, kad būtumei mūsų Gileade gyvenančiųjų visų viršininku."
9 Yftachas teiravosi: "Kai jūs mane pasiimsite kariauti prieš amoniečius ir Viešpats juos man paduotų, ar ir tai aš būčiau jūsų viršininku?"
10 Gileado vyresnieji atsiliepė: "Viešpats yra mūsų liudininku, jei mes nedarytume, kaip tu sakai!"
11 Taip sutiko Yftachas eiti su Gileado vyresniaisiais ir jie įsistatė jį į savo valdovus ir viršininkus. Yftachas priėmė šias savo pareigas Micpoje Viešpaties akivaizdoje.
12 Tai nusiuntė Yftachas pasiuntinius pas Amono sūnų karalių su klausimu: "Koks reikalas verčia tave užpulti mano kraštą ir su manimi kariauti?"
13 Amono karalius atsakė Yftacho pasiuntiniams: "Todėl, kadangi izraelitai, atėję iš Egipto, užėmė mano žemę, pradedant nuo Arnono iki Jaboko ir Jordano. Taigi, grąžinkite man tą dabar geruoju."
14 Tai išsiuntė Yftachas kitus pasiuntinius pas Amono sūnų karalių.
15 Tie aiškino jam: "Izraelis neatėmė jokios žemės, nei iš moabiečių, nei iš Amono sūnų.
16 Kai jie iš Egipto išsikėlė, keliavo izraelitai per dykumą iki švendrių jūros ir atvyko į Kadėšą.
17 Izraelis nusiuntė pasiuntinius pas Edomo karalių, prašydamas leidimo keliauti per jų žemę. Bet Edomo karalius neleido jiems keliauti. Tada jie kreipėsi į Moabo karalių. Tas taip pat nesutiko. Taip pasiliko Izraelis Kadėše.
18 Tada jie keliavo dykuma aplink Edomo ir aplink Moabo žemę, apeidami moabiečius iš rytų ir sustojo anapus Arnono, nepasiekdami moabiečių sienos, nes Arnonas sudaro moabiečių sieną.
19 Iš čia siuntė izraelitai pasiuntinius į Chešboną pas amoriečių karalių Sychoną su prašymu, kad leistų keliauti per jo žemę į savąją vietą.
20 Bet Sychonas nesutiko, kad izraelitai keliautų per jo kraštą. Ir jis susirinko savo žmones, išsidėstė Jacoje ir kariavo prieš izraelitus.
21 Bet Viešpats, Izraelio Dievas, padavė Sichoną su visais jo žmonėmis į izraelitų rankas ir jie juos sumušė. Taip užėmė izraelitai amoriečių žemę, kurioje jie gyveno,
22 nuo Arnono iki Jaboko ir nuo dykumos iki Jordano.
23 Taip išvarė Viešpats, Izraelio Dievas amoriečius pirm Savo žmonių izraelitų, o tu nori juos pasisavinti!
24 Ar tau neimti to, ką tau tavo dievaitis Kemošas duoda, o mums pasisavinti tų, kuriuos Viešpats, mūsų Dievas, išvarė pirm mūsų?
25 Ar manai geresnis esąs už Balaką, Ciporo sūnų, Moabo karalių. Ar jis bent kartą atėjo ginčytis ir kariauti prieš Izraelį?
26 Izraelitai turi jau 300 metų užėmę Chešboną ir Aroėrį su apylinkėmis ir visus miestus pagal Arnoną. Kodėl jūs neatsiėmėte tų žemių tuo metu?
27 Aš tau nieku nenusikaltau, o tu man piktu atsilygini, prieš mane kariaudamas. Viešpatie, padaryk šiandien teismą tarp izraelitų ir Amono sūnų!"
28 Bet Amono sūnų karalius nekreipė jokio dėmesio į Yftacho išdėstytąsias mintis.
29 Tai aplankė Dievo Dvasia Yftachą ir jis keliavo per Gileadą bei Menašę ir Micpą, kuri Gileade yra ir žygiavo prieš Amono sūnus.
30 Ir Yftachas pasižadėjo Viešpačiui, tardamas: "Jei Tu paduosi Amono sūnus į mano rankas,

31 tai aš atiduosiu tatai, kas iš
mano vartų laukan man priešais
išeis, Viešpaties deginamajai aukai,
kai aš grįšiu nugalėjęs Amono
sūnus."
32 Taip išžygiavo Yftachas ka-
riauti prieš Amono sūnus. Ir Vieš-
pats padavė juos į jo rankas.
33 Ir jis juos labai sumušė nuo
Aroėrio iki Minito apylinkių, 20
miestų iki vynuogynų eilės. Taip
pažemino izraelitai amoniečius.
34 O Yftachui grįžtant į savo
namus Micpon, išėjo jam priešais
laukan jo duktė su variniais būg-
neliais dainuodama. Ir tai buvo jo
vienintelė duktė. Sūnaus ir kitos
dukters jis neturėjo.
35 Pamatęs ją, įplėšė jis savo
rūbus, tardamas: "O dukte, mano,
kaip tu mane pribloškei ir suraudi-
nai! Nes aš daviau pažadą Vieš-
pačiui ir negaliu jo atsiimti!"
36 O ji atsakė: "Mielas tėve, jei
pasižadėjai Viešpačiui, tai daryk su
manimi, kaip pasižadėjai, kadangi
Viešpats tau davė nugalėti tavo
priešus, Amono sūnus."
37 Ir ji paprašė savo tėvo: "Leisk
man su mano draugėmis išeiti į
kalnus du mėnesiu ir apraudoti savo
mergystę."
38 Jis atsiliepė jai: "Eik!" Ir jis
leido jai išeiti dviem mėnesiam. Tai
ji išėjo su savo draugėmis į kalnus
ir raudojo, kad liksianti netekėjusi.
39 Po dviejų mėnesių ji
sugrįžo pas tėvą. Ir jis pasielgė
su ja pagal savo papažadą. O ji
dar tebebuvo mergaitė. Taip atsi-
rado Izraelyje paprotys,
40 kad izraelitų mergaitės kas-
met išeina keturias dienas aprau-
doti gileadiečio Yftacho dukterį.

12

Yftachas Ir Efraymas

1 Efraymo vyrai gavo
įsakymą apsiginkluoti ir jie per-
sikėlė per Jordaną į Cafoną ir
skundėsi Yftachui: "Kodėl tu, ei-
damas kovoti prieš amoniečius, ne-
prašei mūsų pagalbos, kad su
tavimi eitume? Mes sudeginsime
tave su tavo namais!"
2 Yftachas atsakė jiems: "Aš ir
mano žmonės turėjome didelę
kovą su amoniečiais. Ir kai aš
jūsų pagalbos šaukiausi, tai jūs
neatėjote mūsų vaduoti iš jų
rankų.
3 Taigi, pamatęs, kad jūs man
padėti nenorite, aš negailėjau savo
sielos dėl pavojaus ir išžygiavau
prieš Amono sūnus ir Viešpats pa-
davė juos į mano rankas. Kodėl
dabar ateinate pas mane augštyn
prieš mane kariauti?"
4 Ir Yftachas susišaukė visus
Gileado vyrus ir kariavo prieš Ef-
raymą. Ir giledięčiai mušė efray-
miečius už jų pravardžiavimą,
kadangi tie juos vadindavo efray-
miečių pabėgėliais, gyvenančiais
Efrayme bei Menašėje.
5 Gileadiečiai užėmė brastas per
Jordaną į Efraymą ir sugavę
čia Efraymo pabėgėlį, norintį
pereiti, klausdavo jo, ar jis esąs
efraymietis. Jei jis sakydavo—
Ne—,
6 tai jie liepdavo jam tarti "ši-
bolet" ir jei gerai neištardavo ir pa-
sakydavo "sibolet", tai jie imdavo
tokį ir nužudydavo čia pat prie
Jordano brastos, kur tada tokiu
būdu žuvo 42000 efraymiečių.
7 Yftachas valdė Izraelį šeše-
rius metus. Ir gileadietis Yftachas
mirė ir buvo palaidotas savo Gi-
leado mieste.
8 O po šio valdė Izraėlį Ib-
canas iš Bėtlechemo.
9 Tas turėjo 30 sūnų, ištekėdino
30 dukterų ir nupiršo 30 marčių
savo sūnums ir valdė Izraėlį
septynerius metus.
10 O kai jis numirė, tai jį palai-
dojo Bėtlecheme.
11 Po šio valdė Izraelį dešimtį
metų zebulūnietis Elonas
12 ir numiręs buvo palaidotas
Ajalone, Zebulūno žemėje.
13 Po šio valdė Izraelį pirato-
nietis Abdonas, Hilėlio sūnus,
14 kuris turėjo 40 sūnų ir 30
anūkų, kurie jodavo ant 70 asilai-

čių ir valdė Izraelį aštuonerius
metus
15 ir numiręs, buvo palaidotas
Piratone ant amalėkiečių kalno
Efraymo žemėje.

13

Šimšono Užgimimas

1 Ir vėl izraelitai nusidėjo Vieš-
paties akivaizdoje ir Viešpats pavedė
juos filistiečiams valdyti visus 40
metų.
2 Iš Dano giminės atsirado žmo-
gus vardu Manoachas iš Caros, ku-
rio žmona buvo nevaisinga ir jam
nieko nepagimdė.
3 Ir Viešpaties angelas pasirodė
tai moteriškei ir tarė jai: "Štai, tu
esi nevaisinga ir negimdai, bet tu
būsi nėščia ir pagimdysi sūnų.
4 Tik saugokis, kad vyno ar ko-
kio drūto gėrimo negertumei ir ko
nors nevalyvo nevalgytumei.
5 Nes tu būsi nėščia ir pagimdysi
sūnų ir jo galva kirpėjų nebus
nuskusta, kadangi tas vaikas bus
Dievui pažadėtas, vos jam užgimus
ir jis pradės Izraelį išvaduoti iš
filistiečių rankos."
6 Tada nuėjo ta moteriškė ir pa-
pasakojo tai savo vyrui, tardama:
"Pas mane atėjo vyras, kurio vei-
das atrodė lyg Dievo angelo veidas,
didžiai šlovingas ir aš jo neklausiau
iš kur ir į kur jis keliaująs ir jis
man nepasisakė savo vardo.
7 Bet jis man pranešė—štai, tu
būsi nėščia ir pagimdysi sūnų.
Taigi, negerk vyno, nei drūto gėri-
mo ir nevalgyk, kas nevalyva, nes
vaikelis bus Dievui žadėtas, nuo pat
užgimimo iki mirties."
8 Tai meldėsi Manoachas Vieš-
paties, tardamas: "Mielas Viešpa-
tie, leisk tam Dievo vyrui vėl pas
mudu ateiti, kurį tu buvai at-
siuntęs, kad jis mudu pamokytų,
ką daryti su tuo vaiku, kuris mu-
dviem užgimsiąs."
9 Ir Dievas išklausė Manoacho
balsą. Ir Dievo angelas vėl atėjo
pas tą moteriškę, jai sėdint lauke
ir jos vyrui čia neesant.
10 Ji greitai nubėgo pas savo
vyrą ir pasakė jam, kad tas vyras
man pasirodė, kuris šiandien pas
mane lankėsi.
11 Manoachas atsikėlė ir nuėjo su
savo žmona prie to vyro ir paklausė
jo: "Ar tu esi tas, kuris su mano
žmona kalbėjai?" Jis atsakė: "Aš
esu."
12 Ir Manoachas teiravosi: "Kada
tai įvyks, ką tu kalbėjai? Kaip
tas vaikas turės gyventi ir ką jis
turės daryti?"
13 Viešpatis angelas atsakė Man-
oachui: "Ji turi saugotis nuo to viso,
ką aš tavo žmonai sakiau.
14 Ji negali valgyti, kas ant vyn-
medžio auga. Ji neturi gerti nei vyno
nei drūto gėrimo, neigi valgyti tai,
kas nevalyva. Visa, ką jai liepiau,
ji turi vykdyti."
15 Manoachas prašė Viešpaties
angelo: "Meldžiu, pakentėk, mudu
pakepsiva tau ožytį."
16 Bet Viešpaties angelas atsakė
Manoachui: "Nors tu mane versti-
nai verstumei valgyti, tai tačiau aš
nevalgysiu tavo valgių. Bet, jei
nori Viešpačiui deginamąją auką
aukoti, tai galita tą paruošti. Nes
Manoachas nežinojo, kad tai buvo
Viešpaties angelas.
17 Ir Manoachas tarė Viešpaties
angelui: "Kuo tu vardu, kad galė-
čiau tave pagarbinti, kai tatai
įvyks, ką tu kalbėjai?"
18 Ir Viešpaties angelas atsakė:
"Kam tu klausi mano vardo, juk tai
yra nuostabi paslaptis."
19 Tai paėmė Manoachas ožytį
ir valgomąją auką ir aukojo tai
Viešpačiui ant uolos ir Jis padarė
kažką stebuklingo Manoacho ir jo
žmonos akivaizdoje.
20 Kai liepsna kilo nuo aukuro
dangun, tai Viešpaties angelas kartu
su liepsna pakilo dangun. Mano-
achas ir jo žmona, pamačiusiu tai,
puolė savo veidu žemėn.
21 Ir Viešpaties angelas daugiau
nebepasirodė nei Manoachui, nei jo
žmonai. Tai buvo Manoachas
įsitikinęs, jog tai iš tikrųjų an-
gelo būta.

22 Manoachas tarė savo žmonai:
"Mudu turiva mirti, kadangi
Dievą matėva."
23 Bet jo žmona aiškino jam: "Jei
Viešpats būtų norėjęs mudu žudyti, tai Jis nebūtų priėmęs mūsų valgomosios ir deginamosios aukos iš mūsų rankų, Jis mums to nebūtų parodęs ir mums būtų nedavęs to išgirsti, kas įvyko."
24 Ir ta moteriškė pagimdė sūnų ir praminė jį Šimšono vardu. O tasai vaikelis augo ir Viešpats laimino jį.
25 Ir Dievo Dvasia pradėjo jį gaivinti Dano stovykloje tarp Caros ir Eštaolio.

14

Šimšono Karžygystė

1 Šimšonas nukeliavo į Timnatą ir pamatė ten vieną iš filistiečių dukterų.
2 Sugrįžęs, papasakojo jis tai savo tėvui bei motinai, tardamas: "Timnate aš pamačiau vieną iš filistiečių dukterų. Duokite man tą mergaitę į žmonas!"
3 Jo tėvas ir jo motina skundėsi: "Argi nerandi žmonos savo brolių dukterų ir savųjų žmonių tarpe, kad nori vesti žmoną iš filistiečių, kurie nėra apipjaustyti." Šimšonas prašė savo tėvo: "Leisk man ją vesti, nes ji patinka mano akims."
4 O jo tėvas ir jo motina nežinojo, kad tai buvo Viešpaties numatyta, kad Jis ieškojo progos atsiskaityti su filistiečiais. O filistiečiai valdė tuomet izraelitus.
5 Tai nuėjo Šimšonas su savo tėvu ir su savo motina į Timnatą. Artėjant prie Timnato vynkalnių, pasitiko jį staugiantis jaunas liūtas.
6 Ir Dievo Dvasios apimtas, jis nutvėrė tą liūtą ir suplėšė jį, kaip suplėšomas ožytis, nors jis nieko neturėjo savo rankose. Ir kad jis tai padarė, jis napasakė to nei savo tėvui, nei savo motinai.
7 Nuėjęs žemyn, kalbėjo jis su ta mergaite. Ir ji patiko Šimšono akims.
8 O po kelių dienų jis vėl sugrįžo, kad ją vestų. Jis nuėjo nuo kelio pasižiūrėti liūto griaučių. Štai griaučiuose buvo bičių spiečius ir medaus korys.
9 Ir jis pasiėmęs to, valgė pakelyje ir savo rankomis nunešė to ir savo tėvui ir savo motinai, o ir juodu to valgė. Bet jis nesakė jiemdviem, kad jis medų iš liūto griaučių buvo išsiėmęs.
10 Paskui nuėjo jo tėvas pas mergaitę ir Šimšonas suruošė vaišes, kaip jaunikiai tai darydavo.
11 Ir jį pamatę, davė jam 30 draugų, kad prie jo būtų.
12 Bet Šimšonas tarė jiems: "Aš jums užduosiu mįslę ir jei ją atspėsite per šios šventės septynias dienas, tai duosiu jums 30 marškinių ir 30 šventadieninių rūbų.
13 O jei jūs neatspėsite, tai jūs man duosite 30 marškinių ir 30 šventadieninių rūbų." Ir jie atsakė: Pasakok mums savo mįslę, kad ją išgirstume.
14 Jis tarė jiems: "Iš rijuoklio išėjo maistas, iš stipruolio saldumas!" Per tris dienas jie negalėjo atspėti tos mįslės
15 Septintą dieną tarė jie Šimšono žmonai: "Įtikink savo vyrą, kad jis pasakytų mums savo mįslę. Jei ne, tai mes tave ir tavo namus ugnimi sudeginsime. Ar jūs mus čia pasikvietėte elgetomis padaryti? Ar tai ne teisybė?"
16 Tai verkė Šimšono žmona jo akivaizdoje, tardama: "Tu manęs neapkenti ir nemyli. Tu uždavei mano žmonių sūnums mįslę, o man jos neatskleidei." Jis atsiliepė: "Aš jos nei savo tėvui, nei savo motinai neišdaviau, kodėl aš turėčiau tau tai pasakyti!"
17 Ir ji verkė visas septynias dienas, kol tik vestuvės tęsėsi. O septintąją dieną jis jai papasakojo, kadangi ji jam dėl to ramybės nedavė. O ji išaiškino tą mįslę savo žmonių sūnums.

18 Tai tarė jam to miesto vyrai septintąją dieną, saulei nenusileidus: "Kas būtų saldesnis už medų, kas yra stipresnis už liūtą?" O jis atsakė jiems: "Jei jūs nebūtumėte arę su mano telyčia, tai nebūtumėte atspėję mano mįslės."

19 Tai aplankė jį Viešpaties Dvasia. Jis nuėjo į Aškaloną, užmušė 30 jųjų vyrų, atėmė jų drabužius ir davė šventadieninius rūbus tiems, kurie sakėsi, atspėję jo mįslę. Keršto užsidegęs, jis nuėjo į savo tėvo namus.

20 Bet jo žmona buvo atiduota vienam jo draugų, dalyvavusių jo vestuvėse.

15

Šimšono Skriauda Filistiečiams

1 Vėliau, apie kviečių derliaus laiką, ėjo Šimšonas aplankyti savo žmoną, atnešdamas jai ožytį. Kai jis galvojo eisiąs į savo žmonos kambarį, nenorėjo jos tėvas jo įleisti,

2 tardamas: "Aš maniau, kad tu jos neapkenti, tai aš atidaviau ją tavo draugui. Bet ji turi jaunesnę seserį, kuri yra gražesnė, ta tebūna tavoji, vieton šios."

3 Šimšonas atsiliepė: "Dabar aš turiu visą teisę su filistiečiais atsiskaityti. Aš jiems atsilyginsiu."

4 Ir Šimšonas ėjo ir susigavo 300 lapių, susikinkė jų po dvi ir įrišo tarp jų uodegų po degalą.

5 Tada jis uždegė degalus ir paleido lapes į stovinčių javų laukus, kurios uždegdamos pėdus, nudegino ir stovinčius javus, vynuogynus ir alyvmedžius.

6 Kai filistiečiai teiravosi, kas jiems tai padarė, jiems buvo pasakyta, kad tai buvo Šimšonas, timnatiečio žentas, kuriam atėmė žmoną ir ją jo draugui perleido. Tai susiėjo filistiečiai ir sudegino ją ir jos tėvą.

7 O Šimšonas tarė jiems: "Kadangi jūs taip pasielgėte, aš neatsileisiu tol, kol nebūsiu jums atsikeršyjęs."

8 Taip jis sumušė juos žiauriai nuo pečių iki rietų ir nuėjo ir apsigyveno Etamo uolose.

9 Tada atėjo filistiečiai, sustojo ir išsidėstė Lehi apylinkėje.

10 O Jūdos vyrai užklausė jų: "Ko jūs prieš mus atėjote?" Jie atsiliepė: "Mes atėjome Šimšoną suimti ir padaryti jam, ką jis mums padarė."

11 Tai nukeliavo 3000 vyrų Jūdos į Etamą prie tos uolos, kurioje Šimšonas buvo ir skundėsi jam: "Ar nežinai, kad filistiečiai mus valdo, kodėl tu mums tai padarei?" Jis atsakė: "Aš jiems padariau, kaip jie man buvo padarę."

12 Jie tarė jam: "Mes atėjome žemyn tave surišti ir į filistiečių rankas atiduoti." Šimšonas tarė jiems: "Tai prisiekite man, kad jūs patys manęs neužmušite."

13 Jie atsiliepė jam: "Mes tau nieko nedarysime. Tik tave surišime ir į jų rankas atiduosime ir tavęs neužmušime." Tai surišo jie jį dviem naujom virvėm ir išsivedė jį iš uolos.

14 Ir jam atvykus į Lehį, džiūgavo filistiečiai iš džiaugsmo, jį pamatę. Bet Viešpaties Dvasia jį apėmė, kad virvės ant jo rankų pasidarė kaip siūlai, ugnyje apsvilę, ir lyg tirpte sutirpo ant jo rankų.

15 Ir jis rado apipuvusį asilo žandikaulį, pasiėmė jį ir išmušė tuo 1000 vyrų.

16 Ir Šimšonas tarė: "Čia jie krūvomis guli. Asilo žandikauliu aš išmušiau 1000 vyrų."

17 Tai pasakęs, jis numetė žandikaulį iš savo rankų ir praminė tą vietą Žandikaulio Kalva, Ramat-Lehy.

18 Būdamas labai ištroškęs, jis meldėsi šiais žodžiais: "Tu suteikei Savo tarnui tokį laimėjimą, ar turėčiau dabar pakliūti į neapipjaustytųjų rankas ir trokšte nutrokšti!"

19 Tai perskeldė Viešpats įdubimą Lehyje ir vanduo pradėjo tekėti iš plyšio. O jam gėrus to vandens, jo siela atsigavo ir jis gerai jautėsi. Todėl buvo ta vieta pra-

minta "Šaukiančiojo Šaltiniu," kuris ir šiandien ten tebėra.
20 Ir jis buvo izraelitų valdovu, kraštą filistiečiams valdant, visus 20 metų.

16

Šimšono Kančia Ir Žlugimas

1 Šimšonas nuvyko į Gazą ir pamatęs ten kekšę, sugulė su ja.
2 Tai buvo pranešta Gazos gyventojams, kad Šimšonas esąs atvykęs. Ir jie apsupo jį ir tykojo jo visą naktį, nejudėdami miesto vartuose, galvodami, jį rytui prašvitus, nužudyti.
3 Bet Šimšonas gulėjo tik iki nakties gūdumos ir atsikėlė tada ir nuėjo prie miesto vartų, iškabino abejus vartus ir išsilupo abipusiai vartų staktas ir užkaiščius ir užsidėjo visa tai ant savo pečių ir nunešė tai ant kalno viršūnės, kuris yra prieš pat Chebroną.
4 Vėliau jis pamilo moteriškę Sorėko slėnyje, kuri buvo vardu Delyla.
5 Pas tą atėjo filistiečių kunigaikščiai ir tarė jai: "Žiūrėk, kad tu jį taip suviliotumei ir jis tau pasisakytų iš kur jis tiek daug jėgų turįs, kad mes, jį nugalėję, surištume ir suvaržytume. Tai mes visi duosime tau po 1100 šekelių sidabro."
6 Ir Delyla kalbino Šimšoną: "Prašau, pasakyk man, iš kur tavo tokios didelės jėgos. Kuo galima tave surišti ir nugalėti?"
7 Šimšonas atsakė jai: "Jei mane surištų septyniomis virvėmis žalių lunkų, kurios dar nesudžiūvusios, tai aš būčiau silpnas, kaip visi kiti žmonės."
8 Tai atnešė filistiečių kunigaikščiai jai septynias virves iš žalių lunkų, kurios dar nebuvo sudžiūvusios ir ji surišo jį tomis.
9 Bet jie tykojo jos kambaryje. Ir ji tarė: "Filistiečiai tavęs nori, Šimšonai!" O jis sutraukė tas virves, kaip linų siūlus, kurie sukrinta, prie ugnies atnešti, ir taip jie nesužinojo, iš kur jis tiek daug jėgų gauna.
10 Tai tarė Delyla Šimšonui: "Štai, tu pasityčiojai iš manęs ir man pamelavai. Taigi, pasakyk man dabar, kuo galima tave surišti?"
11 Jis atsakė jai: "Jei mane surištų naujomis virvėmis, kurios dar nebuvo vartotos, tai būčiau silpnas, kaip ir kiti žmonės."
12 Tai pasiėmė Delyla naujas virves ir surišo jį tomis ir tarė: "Filistiečiai tavęs nori!" O jie tykojo jos kambaryje. O jis sutraukė virves ant savo rankų, kaip kokius siūlus.
13 Delyla tarė jam: "Tu vėl pasityčiojai iš manęs ir mane prigavai! Prašau, pasakyk man, kuo tave būtų galima surišti?" Jis atsakė jai: "Jei supintumei septynias kasas mano plaukų su kaspinu ir tas vinimi prikaltumei, tai būčiau silpnas, kaip kiti."
14 Ir ji vėl šūktelėjo: "Šimšonai, filistiečiai tavęs nori!" O jis iš miego pašokęs, ištraukė supintuosius plaukus su vinimis ir su kaspinu.
15 Tai tarė ji jam: "Kaip tu gali sakyti, kad mane mylįs, o vis dėlto nėra tavo širdis su manimi. Tris kartus tu iš manęs pasityčiojai, man nesakydamas, iš kur tu tiek daug jėgų turi."
16 O kadangi ji jį klapatyjo kas dieną tais pačiais žodžiais, tai nuvargino jį taip, kad jo siela alpo, vos gyva bebūdama.
17 Ir jis sake jai visa, ką tik savo širdyje žinojo, tardamas: "Mano galvos dar nėra skutęs nė vienas kirpėjas, nes aš esu Dievui pažadėtas nuo pat užgimimo. Jei mane nuskustumei, tai mano jėgos mane apleistų, kad būčiau toks silpnas, kaip ir kiti žmonės.
18 Matydama tada, Delyla, kad jis jai viską buvo išpasakojęs, ką jis savo širdyje turėjo, nusiuntė ji pas filistiečių kunigaikščius, prašydama: "Dar kartą pas mane ateikite, nes jis man visą savo širdį išliejo." Filistiečių kunigaikščiai sugrįžo pas ją su pinigais savo rankose.

19 Ir ji leido jam užmigti jos prie-
globstyje ir pasišaukė vyrą jam jo
septynias kasas nuo galvos nu-
skusti. Ir ji pradėjo jį klapatyti ir
jo jėgos nuo jo atstojo.
20 Ir ji tarė jiems: "Filistiečiai,
suimkite Šimšoną!" O jis, iš miego
pabudęs, galvojo šalin eisiąs, kaip
anksčiau padarydavo, ir atsipalai-
duosiąs, bet jis nežinojo, kad
Viešpats jį buvo apleidęs.
21 Filistiečiai jį suėmė, išdūrė
jam akis ir nusivežė jį į Gazą,
kur jis dviem varinėm grandinėm
sukaustytas malti turėjo kalėjime.
22 O plaukai, kurie nuo jo galvos
nuskusti buvo, pradėjo jam atželti.
23 Tada susirinko filistiečių ku-
nigaikščiai savo dievaičiui Dagonui
didelę auką aukoti ir jie tarė, puo-
taudami: "Mūsų dievaitis atidavė
mūsų priešą Šimšoną į mūsų
rankas."
24 Taip pat ir žmonės, kurie jį
pamatė, garbino savo dievaitį,
tardami: "Mūsų dievas atidavė
mūsų priešą į mūsų rankas,
kuris mūsų žemę sunokiojo ir
daugelį mūsų užmušė."
25 O kai gerokai įsismaginę
buvo, susigalvojo jie Šimšoną iš
kalėjimo atsivesti, kad jis jiems ką
nors atliktų. Taip jie atsivedė Šim-
šoną iš kalėjimo ir pasistatė jį
tarpe dviejų stulpų, kur jis jiems
turėjo žaisti.
26 Šimšonas prašė vaikino, kuris
jį už rankos vedė: "Leisk man
pačiupinėti tuos stulpus, ant ku-
rių pastatas stovi, kad į juos
atsiremčiau!"
27 O pastatas buvo pilnas vyrų
ir moterų. Ir filistiečių kuni-
gaikščio čia nė vieno netrūko. Ant
stogo buvo apie 3000 vyrų ir
moterų, kurie matė Šimšoną
vaidinantį.
28 Bet Šimšonas šaukėsi Dievo,
tardamas: "Viešpatie, Dieve, atsi-
mink manęs ir pastiprink mane,
Dieve, bent šį kartą, kad aš už
savo abi aki filistiečiams gaučiau
atsikeršyti!"
29 Ir jis įsitvėrė į abu viduri-
niu stulpu, ant kurių pastatas pa-
statytas buvo, ir prie kurių jis
laikėsi, prie vieno savo dešine, prie
kito savo kaire
30 ir tarė: "Temiršta mano siela
su filistiečiais!" Ir tada jis įsirėmė
pirmyn į tuodu stulpu visomis jė-
gomis, kad pastatas užgriuvo ant
kunigaikščių ir čia esančių
žmonių, kad užmuštųjų, jam
mirštant daugiau buvo, negu jam
gyvam esant.
31 Tada atėjo broliai, visi jo tėvo
namiškiai ir pasiėmė jo lavoną ir
nusinešė jį augštyn ir palaidojo jį
jo tėvo Manoacho kapinėse, tarp
Caros ir Eštaolio. O jis išbuvo val-
dovu Izraelyje visus 20 metų.

17

Myka Pasidaro Dievaitį

1 Ant Efraymo kalno gyveno
žmogus, kuris vardu buvo Myka.
2 Tas tarė savo motinai: "Anie
1100 sidabrinių, kurie tau dingo ir
dėl kurių aš tave girdėjau kei-
kiant, yra pas mane. Aš juos pasiė-
miau." Tai atsakė jam jo motina:
"Būk palaimintas Viešpačiui, mano
sūnau!"
3 Tada jis grąžino savo motinai
tuos 1100 sidabrinių. O jo motina
tarė: "Aš pašventinau tuos pinigus
Viešpačiui iš savo rankų už savo
sūnų paveikslui ir dievaičiui pa-
daryti. Todėl aš juos tau dabar
atiduodu.
4 Bet jis grąžino tuos savo mo-
tinai. Tai ėmė jo motina 200 si-
dabrinių, davė tuos auksakaliui,
kuris jai nukalė paveikslą ir die-
vaitį ir padėjo juos Mykos
namuose.
5 Taip įsitaisė Myka savo na-
muose šventyklą, pasidarydino
sau apeiginių drabužių ir
įsistatydino vieną savo sūnų
šventiku.
6 Tuomet karaliaus Izraelyje ne-
buvo ir kiekvienas darė, kas jam
atėjo į galvą.
7 Jaunas levitas iš Jūdos Betle-
chemo, kuris Jūdos giminėje
gyveno,

8 išėjo ieškoti kitos apsigyvenimo vietos ir kai jis ėjo Efraymo kalnuose pro Mykos namus,
9 užklausė jį Myka: "Iš kur esi?" Jis atsakė: "Aš esu levitas iš Jūdos Bėtlechemo ir einu, kur kojos neša."
10 Myka tarė jam: "Pasilik pas mane. Tu būsi mano tėvu ir klebonu. Aš duosiu tau metams 10 sidabrinių, aprangą ir maistą." Ir levitas pasiliko pas jį.
11 Jaunasis levitas, sutikęs pas jį gyventi, pasidarė jam lyg koks sūnus.
12 Myka įsistatė levitą kunigu ir jis gyveno jo namuose.
13 Tai tarė Myka: "Dabar žinau, kad Viešpats man gera darys, kadangi aš levitą turiu kunigu."

18

Dano Giminė Užima Layšą

1 Tuomet nebuvo karaliaus Izraelyje. Ir Dano giminė ieškojo vietos, kurioje apsigyventų, nes iki tos dienos jie dar nebuvo gavę žemės Izraelio giminių tarpe.
2 Tai išsirinko Dano giminė penkis mokančių kariauti savųjų vyrų iš savo sričių, Caros ir Eštaolio išžvalgyti ir apžiūrėti žemę, tardami: "Eikite ir išžvalgykite žemę!" Ir jie nuėjo į Efraymo kalnyną iki Mykos namų ir pasiliko čia nakvoti.
3 Jiems čia sustojus, jie atpažino Mykos šeimoje jaunąjį levitą iš balso ir jie priėjo ir paklausė jo: "Kas tave čia atsiuntė ir ką tu čia darai? Ką tu čia turi?"
4 Jis atsiliepė: "Štai, ką Myka man padarė—jis pasisamdė mane, kad būčiau jo kunigu."
5 Tai jie kreipėsi į jį prašymu: "Mes prašome, pasiklausk Viešpaties, ar šita mūsų kelionė būsianti pasėkminga."
6 Kunigas atsakė jiems: "Keliaukite ramybėje, jūsų pasirinktasis kelias patinka Viešpačiui!"
7 Taip keliaudami, tie penki vyrai, atvyko į Layšą ir pastebėjo, kad čia žmonės ramiai ir saugiai gyveno, kaip sidoniečiai, ir nebuvo, kas prie jų kabinėtųsi ar ant jų viešpatautų, toli būdami nuo sidoniečių ir jokių reikalų su svetimais neturėdami.
8 Tai sugrįžo jie pas savo brolius į Carą ir Eštaolį ir jų broliai paklausė jų: "Ką turite pasakyti?"
9 Jie atsiliepė "Keliaukime ir užeikime augštyn pas juos, nes ta žemė yra labai gera, kurią apžiūrėjome. Todėl skubėkite ir netingėkite nueiti ir ją pasisavinti.
10 Jūs ateistie pas žmones, kurie nemato jokio pavojaus. Žemė yra plati ir didelė ir Viešpats yra jums atidavęs tą kraštą, kuriam nieko netrūksta, kas tik žemėje užauga."
11 Tai išėjo iš Dano giminės 600 kovai pasiruošusių ginkluotų vyrų iš Caros ir Eštaolio.
12 Atvykę į Jūdą, jie sustojo prie Kiriat-Jearymo. Todėl ta vieta į vakarus nuo miestelio ir šiandien tebevadinama Dano stovykla.
13 Iš šios vietos žygiavo jie į Efraymo kalnus ir atvyko iki Mykos namų.
14 Tai tarė tie penki vyrai, kurie buvo išėję Layšo kraštą išžvalgyti, savo broliams: "Ar žinote, kad šiuose namuose yra apeiginių drabužių, naminių dievaičių, paveikslų ir stabų? Apsispręskite, ką jūs darysite!"
15 Jie užsuko į Mykos namus pas jaunąjį levitą ir pasveikino jį meilingai.
16 Bet anie 600 ginkluotų vyrų iš Dano giminės stovėjo lauke už vartų.
17 Tie penki vyrai, kurie buvo išėję kraštą išžvalgyti, įėjo į namus, pasiėmė paveikslą, apeiginius rūbus, dievaitį ir stabą, kunigui stovint lauke su 600 ginkluotų vyrų lauke prie vartų.
18 Bekraustantiems vyrams paveikslą, apeiginius rūbus, dievaitį ir stabus tarė kunigas: "Ką jūs darote?"
19 Jie atsakė: "Nekalbėk ir nesakyk nieko ir keliauk su mumis ir būsi mūsų tėvu ir kunigu. Ar tau

nėra geriau tarnauti Izraelyje visai padermei ir giminei, negu vienai šeimai?”
20 Kunigui tatai labai patiko ir jis ėmė su savimi dievaičius ir paveikslą su apeiginiais rūbais ir keliavo su tais žmonėmis.
21 Iškeliaudami, jie pasistatė savo vaikus, galvijus ir brangiąją mantą savo priešakyje.
22 O kai jie gerą galą buvo atsitolinę nuo Mykos namų, susiėjo vyrai iš Mykos namų ir sekė Dano sūnus, jiems šaukdami iš paskos.
23 Bet tie atsigręžė ir paklausė Mykos vyrų: “Ko norite, kad taip šaukiate?”
24 Myka atsakė: “Jūs atėmėte mano dievaičius, kuriuos buvau pasidarydinęs ir nueidami, nusivedėte ir mano kunigą. Kas man beliko daryti? Ir dar klausiate, kas man kenkia!”
25 Dano sūnūs atsakė jam: “Nešūkaukite, kad neišgirstų jūsų balsų mūsų vyrai, kurie greitai užsirūstina ir kad neateitų ir neišžudytų tavęs ir tavo giminės.”
26 Taip nuėjo Dano sūnūs savo keliais. O Myka, matydamas, kad jie jam per galingi, apsisuko ir grįžo į savo namus.
27 O jie pasiėmė, ką Myka buvo pasidarydinęs ir jo kunigą ir nuėjo į Layšą, prie ramybėje gyvenančių žmonių, kurie jokio pavojaus nesitikėjo ir išmušė juos ir sudegino jų miestą ugnimi.
28 Ir nebuvo, kas būtų galėjęs jų išsaugoti, kadangi miestas buvo toli nuo Sidono ir jie neturėjo jokių ryšių su tais žmonėmis, gyvendami slėnyje netoli nuo Bėt-Rechobo. Tada jie atsistatė miestą ir apsigyveno jame,
29 kurį jie praminė savo tėvo Dano vardu, kuris iš Izraelio buvo kilęs. Tas miestas prieš tai vadinosi Layšu.
30 Ir Dano sūnūs pasistatė sau tą paveikslą. Jonatanas, Geršono sūnus, Menašės sūnaus ir jo sūnūs buvo Dano giminėje kunigais tol, kol buvo išvesti nelaisvėn.
31 Taip jie garbino Mykos dievaičius tol, kol Viešpaties pastogė buvo laikoma Šiloje.

19

Bjaurus Gibeos Gyventojų Nusikaltimas

1 Tuo metu nebuvo karaliaus Izraelyje. Ateivis levitas, kuris gyveno Efraymo kalnų pašonėje, buvo pasiėmęs sau nesutuoktą moterį iš Jūdos Bėtlechemo.
2 Paleistuvaudama su kitais ir nebūdama ištikima, pabėgo ji pas savo tėvą į Jūdos Bėtlechemą ir pasiliko ten keturius mėnesius.
3 Ir jis pasiruošė kelionei ir vyko pas ją, kad meilingai su ja kalbėtų ir ją vėl parsigabentų. Jis pasiėmė tarną ir porą asilų su savimi. Ir ji įsivedė jį į savo tėvo namus. O kai moteriškės tėvas jį pamatė, pasidžiaugė jis ir pasveikino jį.
4 Ir jo uošvis, moteriškės tėvas, jį prašyte prašė, kad jis čia sustotų ir jie valgė, gėrė ir nakvojo čia tris dienas.
5 Ketvirtą dieną jie atsikėlė anksti, pasiruošė ir norėjo keliauti. Tai tarė moteriškės tėvas žentui: “Atsigaivink pirma, duonos kąsnį valgydamas, ir tada galėsi keliauti.”
6 Ir juodu abu atsisėdo ir valgė ir gėrė. Tai kalbino moteriškės tėvas vyrą, kad pasiliktų nakvoti ir būtų linksmos širdies.
7 Kai vyras, pasiruošęs, keliauti norėjo, tai jo uošvis jį perkalbėjo ir įtikino jį, kad jis pasiliko nakvoti.
8 Penktosios dienos rytą jis kėlėsi anksti ir norėjo keliauti. Tai tarė moteriškės tėvas jam: “Prašau atsigaivinti.” Tai vaišinosi juodu iki popiečio.
9 Kai žmogus kėlėsi keliauti su savo nesutuokta moterimi ir tarnu, tarė jam jo uošvis: “Štai, diena jau gerai įpusėjusi ir vakaras nebetoli, pasilik dar vieną naktį ir būk linksmas. Rytoj anksti atsi-

kelkite ir keliaukite į savo namus."
10 Bet tas žmogus neapsiėmė
nakvynei pasilikti, bet kėlėsi ir iškeliavo ir atvyko netoli Jebūso, tai yra Jerūšalamo su moteriške ir apkrautais asilais.
11 Kai visai prie Jebūso priėjo,
buvo vakaras ir jo tarnas tarė jam: "Skubėkime ir prašykime nakvynės šiame jebūsiečių mieste ir pasilikime čia nakvoti."
12 Bet jo šeimininkas tarė: "Nenakvokime mieste svetimųjų, kurie nėra iš Izraelio, o keliaukime į Gibeą.
13 Mėginkime nueiti į Gibeą
ar Ramą ir nakvokime ar vienoje ar kitoje vietoje."
14 Ir taip jiems bekeliaujant, saulė
nusileido prie pat Gibeos, Benjamino žemėje
15 Taip jis įėjo į Gibeą, kad
čia nakvotų ir sustojo aikštėje, niekur negaudamas nakvynės.
16 O štai, nuo laukų iš savo
darbo parėjo senas žmogus, kuris taip pat buvo kilęs iš Efraymo kalnų ir čia ateiviu buvo. O šios vietos gyventojai buvo jeminiečiai.
17 Pakėlęs savo akis ir pamatęs
svečią gatvėje, paklausė jis jo: "Iš kur ateini ir į kur keliauji?"
18 O jis atsakė jam: "Mes atvy-
kome iš Jūdos Bėtlechemo ir keliaujame į Efrato kalnus, kurių šone mūsų namai yra. Buvome nuvykę į Bėtlechemą, dabar einame į Viešpaties namus, bet niekas neduoda mums nakvynės.
19 Mes turime šiaudų ir pašaro
savo asilams ir duonos bei vyno šiai tavo tarnaitei ir tarnui, kurie su manimi, tavo tarnu yra ir mes nieko nestokojame."
20 Senasis vyras tarė: "Ramybė
tebūna su tavimi!" Ko tik tau trūksta, atrasi pas mane, tik nepasilik gatvėje nakvoti."
21 Ir jis nusivedė jį į savo na-
mus ir davė asilams pašaro. Nusimazgoję, jie valgė ir gėrė.
22 Jiems besivaišinant ir atsi-
gaunant, štai atėjo miesto išdykėliai ir apsupo jų namus ir ėmė belstis į duris: "Išvesk vyrą, kuris pas tave atėjo, kad mes jį išpažintume!"
23 Namų šeimininkas išėjo ir
tarė jiems: "Mano brangieji, šitas žmogus yra mano svečias, nedarykite tokio nusikaltimo, kvailai pasielgdami!"
24 Štai, aš turiu dukterį, o jis
turi nesutuoktą žmoną. Tiedvi aš išvesiu ir darykite su jomis, ką norite. Bet šiam vyrui nedarykite tokios begėdystės."
25 Bet tie vyrai nenorėjo jo klau-
syti. Tai išvedė žmogus savo nesutuoktą žmoną ir jie ją išprievartavo ir vargino ją ligi rytui ir paleido ją auštant.
26 Tai parėjo ta moteriškė prie
namų, kuriuose jos šeimininkas sustojęs buvo, sukrito prie durų ir išgulėjo tol, kol visai išaušo.
27 Kai jos šeimininkas ryte at-
sikėlė ir norėjo keliauti savo keliais, rado, atidaręs duris, savo nesutuoktą žmoną gulinčią prie durų su ištiestomis rankomis ant slenksčio.
28 Jis tarė jai: "Kelkis ir keliau-
kime!" Bet ji nieko neatsakė. Tai jis užkėlė ją ant asilo ir jis pasiruošė ir iškeliavo į namus.
29 Grįžęs į namus, pasiėmė jis
peilį ir supjaustė savo nesutuoktą žmoną į dvylika gabalų ir išsiuntinėjo tuos visus po visą Izraelį.
30 Ir tie, kurie tai pamatė, tarė:
"Nieko tokio neatsitiko ir nebuvo regėta nuo to laiko, kai izraelitai apleido Egiptą iki šių dienų. Dabar apsvarstykite, pasitarkite ir sakykite, ką reikia daryti."

20

Izraelitų Kova Su Benjaminiečiais

1 Tai susirinko izraelitai nuo
Dano šiaurėje iki Beėršebos pietuose ir iš Gileado, rytuose, kaip vienas vyras, Viešpaties akivaizdon Micpoje.
2 Vadai visų Izraelio giminių
susirinko Dievo susirinkime su 400,000 pėstininkų, kardą mokančių vartoti.

3 Tuo tarpo sužinojo benjami-
niečiai, kad kitos giminės buvo su-
sirinkusios Micpoje. Ir Izraelitai
kėlė klausimą: "Kaip visa tai
atsitiko?"
4 Levitas, kurio nesutuoktoji
žmona buvo nužudyta, ėmė aiš-
kinti. Aš atėjau į Benjamino Gi-
beą pernakvoti su savo nesutuokta
žmona.
5 Tai pakilo Gibeos gyventojų
prieš mane, apsupo tuos namus,
kuriuose buvau sustojęs ir galvojo
mane nužudyti ir mano žmoną
begėdiškai išdarkė, kad ji numirė.
6 Tai aš paėmiau savo nesu-
tuoktą žmoną, supjausčiau ją
į gabalus ir išsiunčiau juos po vi-
sus Izraelio kraštus, kadangi jie
sauvaliaudami Izraelyje, begėdiš-
kai pasielgė.
7 Štai, jūs Izraelio sūnūs, čia visi
susirinkę, pasitarkite ir sakykite,
ką daryti.
8 Tai pakilo visas susirinkimas
kaip vienas vyras ir tarė: "Nė
vienas iš mūsų teneeina į savo
palapines ar savo namus."
9 Bet štai, ką mes darysime
prieš Gibeą.
10 Meskime burtą ir imkime de-
šimtį vyrų iš šimto, šimtą iš
tūkstančio, tukstantį iš dešimties
tūkstančių iš visų Izraelio gi-
minių, kad jie maistą paimtų
žmonėms ir atėję į Benjamino
Gibeą, atsilygintų jiems už
Izraelyje padarytą kvailystę.
11 Taip susirinko Izraelio vyrai
prie to miesto, susitarę, lyg tai
būtų vienas vyras.
12 Ir Izraelio giminės išsiuntė
pasiuntinius visoms Benjamino
giminės padermėms, kurie pra-
neštų: "Kokia didelė bjaurybė
jūsų tarpe padaryta!
13 Taigi, išduokite mums anuos
Gibeos nusikaltėlius, kad mes juos
nubaustume mirtimi ir tuo pašalin-
tumėme pikta iš Izraelio." Bet ben-
jaminiečiai nenorėjo savo brolių
izraelitų žodžių klausyti.
14 Ir jie rinkosi iš savo vietovių
ir atėjo į Gibeą kovoti prieš
izraelitus.
15 Tą dieną suskaitė 26000
Benjamino sūnų iš visų miestų
ir 700 iš Gibeos, kardą valdan-
čių vyrų.
16 Iš tų visų buvo 700 rink-
tinių kairiarankių, kurie mokėjo
akmenį iš svaidyklės paleisti, kad
ir plauką pataikydavo.
17 O izraelitų, be Benjamino,
buvo 400,000 vyrų, patyrusių
kardu kariauti.
18 Tie pakilo ir nukeliavo į Dievo
namus ir tarė, Dievo klausdami:
"Kurie iš mūsų turės pradėti
karą prieš Benjaminą?" Vieš-
pats atsakė: "Jūda turi pradėti!"
19 Taip pasiruošė Izraelio sūnūs
ryto metu ir išsidėstė prie Gibeos.
20 Iš čia jie pradėjo kovą prieš
benjaminiečius, užpuldami Gibeą.
21 Bet benjaminiečiai padarė
staigų puolimą iš miesto ir iš-
mušė tą dieną 22000 izraelitų.
22 Bet izraelitai pasidrąsino
vienas kitą ir vėl išsidėstė tose
pačiose vietose, kaip pirmąją
dieną.
23 Izraelitai ėjo verkdami pas
Viešpatį ir paklausė Jo, ar dar
turį kariauti prieš brolius, Benja-
mino sūnus. Viešpats atsakė: "Ei-
kite augštyn prieš juos!"
24 Kai Izraelio sūnūs artinosi an-
trąją dieną prieš benjaminiečius,
25 tai benjaminiečiai tą pačią
dieną staigiu puolimu prieš izraeli-
tus išmušė jų dar 18000 kardu
kariaujančiųjų.
26 Tai užėjo izraelitai su visais
žmonėmis į Bėtėlį ir verkė ten
Viešpaties akivaizdoje ligi vakaro.
Jie pasnikavo ir aukojo Viešpačiui
deginamąją bei padėkos auką.
27 Ir Izraelio sūnūs klausė Vieš-
paties, o tuo metu čia buvo Dievo
sandoros skrynia,
28 o Arono sūnaus Eleazaro
sūnus Pynechas tuomet tarnavo Jo
akivaizdoje, tardami—ar dar išeiti
karan prieš benjaminiečius su savo
broliais, ar paliauti. Viešpats at-
sakė: "Eikite, rytoj Aš paduosiu
juos į jūsų rankas."
29 Izraelitai paslėpė savo karei-
vių aplink Gibeą.

30 Ir Izraelio sūnūs išėjo prieš
benjaminiečius trečią dieną, taip
pat išsidėstę, kaip pirmąjį ir an-
trąjį kartą.
31 Tai benjaminiečiai staigiu puo-
limu iš miesto kovojo prieš izraeli-
tus viename ir kitame vieškelyje ir
pradėjo sužeisti ir užmušti
žmonių, kaip anomis dienomis,
slinkdami link Bėtėlio ir link Gi-
beos, nukovę apie 30 izraelitų ir
per daug toli atsitolinę nuo miesto,
32 pagalvojo, kad jiems seksis,
kaip anomis dienomis. Bet izraelitai
nutarė trauktis, kad nuviliotų juos
į vieškelius toliau nuo miesto.
33 Tai pasitraukusių Izraelio
būriai susirinko ir persitvarkė Baal-
tamare, o tuo tarpu pradėjo dau-
boje Izraelio paslėptieji daliniai
supti miestą
34 ir veržėsi į miestą apie
10000 rinktinių vyrų ir labai
žiauriai mušėsi, nežinodami, kad
pralaimėsią
35 ir tą dieną leido Viešpats
izraelitams išmušti 25100 benjami-
niečių, kardu kovojančių.
36 Benjaminiečiai tada pastebėjo
savo pralaimėjimą. Nes izraelitai
atsitraukė nuo jų, pasitikėdami
savo už Gibeos paslėptais daliniais.
37 Tie paslėptieji daliniai staiga
užpuolė Gibeą, įsiveržė į
miestą ir jį visą išmušė savo
aštriais kardais.
38 Izraelio karių daliniai buvo
susitarę su savo daliniais, kurie
aplink miestą paslėpti buvo, ben-
jaminiečius kardu užpulti, dūmams
iš miesto pakilus.
39 Taigi, kai izraelitai ėmė trauk-
tis, turėdami apie 30 užmuštų ir
sužeistų, benjaminiečiams atrodė,
jog jiems vėl pasisekė, kaip anomis
dviem dienomis.
40 Tai pradėjo dūmai tiesiai augš-
tyn kilti pačiame mieste ir kai ben-
jaminiečiai atsisuko, pamatė jie, kad
visas miestas buvo paskendęs
liepsnose.
41 Tada atsisuko izrealitai prieš
benjaminiečius ir išgąsdino juos,
kadangi jie pamatė užeinančią
nelaimę.
42 Benjaminiečiai mėgino sprukti
nuo izrealitų keliu į dykumą.
Bet jie negalėjo pabėgti nuo kardo,
kad juos iškapojo tie izraelitai, ku-
rie buvo užmiesčiuose pasislėpę.
43 Apsupę benjaminiečius, jie vi-
josi juos iki Menūchos ir persekiojo
juos iki Gibeos rytų pusės,
44 kad benjaminiečių žuvo 18000
gerų kareivių.
45 Tada jie traukėsi į dykumą
prie Rimono uolos, kur izrealitai
pakelyje jų išmušė 5000 vyrų ir
persekiodami juos keliu į Gi-
deomą, dar 2000 vyrų iškapojo.
46 Taip žuvo tą dieną iš Ben-
jamino 25000 vyrų, kurie kardus
nešiojo ir geri kovotojai buvo.
47 Tik šešiems šimtams benjami-
niečių pasisekė pasiekti Rimono
uolas, kuriose jie išbuvo keturius
mėnesius.
48 Grįždami, izraelitai užmušė
miestuose užsilikusius benjaminie-
čius ir jų galvijus ir ką tik jų
rado ir sudegino visus jų miestus.

21

Žmonos Benjaminiečiams

1 Izraėlio vyrai buvo Micpoje iš-
kilmingai pasižadėję neduoti savo
dukterų benjaminiečiams į
žmonas.
2 Ir žmonės nuėjo į Bėtėlį
Viešpaties akivaizdon ir pasiliko čia
ligi vakaro, pakeltu balsu verkė ir
tarė:
3 "O Viešpatie, Izraelio Dieve,
kaip tai atsitiko Izraelyje, kad šian-
dien Izraelis viena gimine suma-
žėjęs yra?"
4 Kitą rytą atsikėlė žmonės
anksti ir pastatė altorių ir aukojo
deginamąją ir padėkos auką.
5 Tai klausė izraelitai: "Ar yra
kas nors iš Izraelio giminių, kuris
nebūtų atėjęs į susirinkimą Vieš-
paties akivaizdon?" Nes jie buvo
visi iškilmingai pasižadėję, kad tas,
kuris neateis į Micpą, Dievo aki-
vaizdon, turės būti žudytas.
6 O izraelitai gailėjosi benjami-
niečių, savo brolių, tardami:

"Šiandien neteko Izraelis vienos
savo giminės.
7 Kaip mes jiems padėtume, kad
jie moterų gautų? Nes mes pri-
siekėme Dievo vardu, kad mes
savo dukterų jiems į žmonas
neduosime."
8 Tai kėlė jie klausimą, ar
būtų kas nors iš Izraelio gimi-
nių, kuris į Micpą, Viešpaties
akivaizdon neatėjo. Pasirodė, kad
iš Jabešo, Gileade, niekas nebuvo
atėjęs į susirinkimo stovyklą.
9 Kadangi, jiems suskaitant
žmones, iš Jabešo, Gileade, jie ne-
rado nė vieno.
10 Tai nusiuntė susirinkimas 12000
vyrų į Jabešą ir įsakė už-
mušti visus miesto gyventojus su
moterimis ir vaikais,
11 tai yra, visus vyrus ir visas
moteris, prie vyrų gulėjusias.
12 Tai jie rado Gileado gyven-
tojų tarpe 400 mergaičių, kurios
su vyrais dar nebuvo sugulusios ir
tas jie pargabeno susirinkimui į
Šilą, Kanaano žemėje.
13 Tai išsiuntė visas susirinkimas
pasiuntinius į Rimono uolas ir
pasiūlė jiems taiką ir tarėse su jais.
14 Tuomet pargrįžo benjaminie-
čiai ir jie gavo tas mergaites iš Ja-
bešo, Gileade, kurių jiems
neužteko.
15 Tai gailėjosi žmonės benjami-
niečių, kad Viešpats spragą buvo
padaręs Izraelio giminėse.
16 Susirinkimo vyresnieji iškėlė
klausimą, ką būtų galima pa-
daryti, kad ir kiti likusieji moterų
gautų? Nes benjaminiečių mo-
terys buvo išžudytos.
17 Jie nusprendė, kad benjami-
niečiai turi turėti palikuonių, ku-
rie gautų jų žemę paveldėti ir taip
jų giminė pagaliau neišnyktų.
18 Bet mes negalime duoti jiems
savo dukterų į žmonas, kadangi
Izraelio sūnūs prisiekdami tarė:
"Prakeiktas yra tas, kuris moterį
benjaminiečiui į žmonas
atiduoda!"
19 Ir jie tarė: "Juk Šiloje bus
Viešpačiui metinė šventė šven-
čiama. Šila yra į šiaurę nuo Bėt-
ėlio, į pietus nuo Lebonos ir į
rytus nuo kelio tarp Bėtėlio ir
Šechemo."
20 Ir jie tarė benjaminiečiams
įsakydami: "Eikite ir tykokite
vynuogynuose.
21 Kai Šilos jaunuolės išeis pasi-
šokinėti, nerkite iš vienuogyno ir
kiekvienas tepasiima mergaitę į
žmonas ir tegrįžta į Benjamino
žemę.
22 O kai jų tėvai ar broliai išeis
su jumis bartis, besiskųsdami, tai
mes jiems sakysime—būkite jiems
geri, nes mes jums jų neatėmėme
kovoje. O jūs jų jiems ir nedavėte,
kitaip tai būtų jūsų kaltė."
23 Benjamino sūnūs taip ir pa-
darė ir vedė savo skaičių mo-
terų iš šokinėjančių, kurias
pasigavo ir grįžo į savo žemę,
ir miestus pasistatę, juose gyveno.
24 Ir Izraelis išsiskirstė iš šios
vietos, kiekvienas grįždamas prie
savo giminės į savo šeimą savo
žemėje.
25 Tuomet nebuvo karaliaus
Izraelyje. ir kiekvienas darė taip,
kaip jis suprato.

RŪTOS KNYGA

1

Naomė Ir Rūta Keliauja Į Bėtlechemą

1 Valdovų valdymo metu krašte
kilo badas. Tai nusikėlė žmogus su
savo žmona ir dviem sūnum iš Jū-
dos Bėtlechemo į Moabo žemę.
2 Jis buvo vardu Elymelekas, jo
žmona Naomė, o jo du sūnu Mach-
lonis ir Kiljonas, efratiečiai iš Jūdos
Bėtlechemo, kurie atkeliavo į
Moabo kraštą ir čia pasiliko.
3 Elymelekas, Naomės vyras,
pasimirė. Ir ji liko viena su savo
dviem sūnumi.
4 Tuodu apsivedė Moabo mo-
teris, kurių viena buvo vardu
Arpa, antroji Rūta. Ir čia pagyvenę
apie dešimtį metų,
5 numirė juodu abudu, Mach-
lonis ir Kiljonas, kad ta moteriškė
viena pasiliko po vyro ir sūnų
mirties.
6 Tai kėlėsi ji su savo dviem
marčiom iš Moabo žemės, kadangi
čia Moabe ji buvo išgirdusi, kad
Viešpats buvo aplankęs savo
žmones ir jiems duonos davęs.
7 Ir ji išvyko iš tos vietos, ku-
rioje ji buvo gyvenusi ir jos abi marti
kartu su ja. Ir jai keliaujant keliu į
Jūdos kraštą,
8 tarė ji savo abiem marčiom:
"Eikita ir grįžkita abidvi, kiek-
viena į savo motinos namus!
Viešpats tebūna judviem malonus
taip, kaip judvi buvota mirusiems
ir man pačiai.
9 Dieve duok, kad ramybės ras-
tumėta savo vyrų namuose!" Ir ji
pabučiavo abidvi. Tai jiedvi abi
verkė pakeltu balsu
10 ir tarė jai: "Mudvi noriva eiti
su tavimi pas tavo žmones."
11 Bet Naomė atsiliepė:
"Sugrįžkita, mano dvi dukteri!
Kodėl norita su manimi eiti? Ar aš
dar galėčiau du sūnu užauginti, ku-
riuodu būtų judviejų vyrais?
12 Grįžkita, mano dvi dukteri,
ir keliaukita! Nes aš per sena, kad
dar vyrą imčiau. O jei vilties
būtų, kad aš šią naktį vyrą
gaučiau ir sūnus auginčiau,
13 ar judvi galėtumėta laukti tol,
kol tuodu užaugtų? Kam judvi
norita laukti ir už kito neišeiti? To
nedarykita, mano dvi dukteri! Man
labai skaudu dėl judviejų, nes
Viešpats yra mane Savo ranka
užgavęs."
14 Tai jiedvi dar labiau verkė pa-
keltu balsu. Ir Arpa atsibučiavo
su savo uošve, o Rūta pasiliko
pas ja.
15 Bet ji tarė: Štai, tavo svainė
grįžo pas savo žmones ir savo die-
vus. Grįžk ir tu ir pasek jos
pavyzdžiu.
16 Rūta atsiliepė: "Neįtikink
manęs, kad aš tave palikčiau ir nuo
tavęs paeičiau. Kur tu eisi, ten ir aš
eisiu, kur tu sustosi, čia ir aš su-
stosiu. Tavo žmonės yra mano
žmonės ir tavo Dievas yra mano
Dievas.
17 Kur tu mirsi, čia ir aš mirsiu,
o čia aš ir palaidota noriu būti. Jei
Viešpats ir kažin ką ant manęs
užleistų, tai niekas manęs nuo
tavęs neatskirs, kaip tik pati
mirtis."
18 Matydama, kad ji tvirtai nusi-
stačiusi pas ją palikti, paliovė ji
apie tai kalbėti.
19 Taip keliavo jiedvi kartu,
kol atvyko į Bėtlechemą. O
jomdviem į Bėtlechemą atvy-
kus, kalbėjo visas miestas apie
jiedvi, tardami: "Ar tai ne Naomi?"
20 O ji atsakė jiems: "Nevadin-
kite manęs Naomi, bet Mara, nes
Visagalis yra mane labai prislėgęs.
21 Aš išėjau turtinga, bet tuščią
mane Viešpats sugrąžino. Kam
jums mane vadinti Naomės vardu,
kai Viešpats mane taip pažeminęs
yra ir Visagalis mane taip
prislėgęs."
22 O tai buvo apie tą laiką,
kai miežius pradejo pjauti, kai Na-

omi ir jos marti Rūta, moabietė iš
Moabo žemės į Bėtlechemą
atvyko.

2

Rūta Renka Varpas Boazo Dirvoje

1 Naomės vyras turėjo giminaitį Elymeleko padermėje, pasiturintį žmogų, kuris vardu buvo Boazas.
2 Tai tarė Rūta, moabietė, Naomei: "Leisk man eiti į laukus varpų rinkti, paskui tą, kuris man tam savo sutikimą duos." O ji atsakė: "Eik, mano dukterie!"
3 Tai ji nuėjo į lauką ir rinko varpas paskui pjovikus. Ir taip pasitaikė, kad tas laukas buvo Boazo, Elymeleko padermės.
4 O štai, Boazas buvo kaip tik grįžęs iš Bėtlechemo ir tarė savo pjovikams: "Viešpats tebūna su jumis!" Jie atsakė: "Viešpatie laimink!"
5 Ir Boazas paklausė savo tarno, kuris savo pjovikus prižiūrėjo: "Kieno ta moteriškė?"
6 Tarnas, kuris pjovikus prižiūrėjo, atsakė: "Tai yra ana moabietė su Naomi iš Moabo žemės pargrįžusi.
7 Nes ji paprašė leidimo pasirinkti varpų paskui pjovikus ir tarp pėdų ir taip ji išbuvo čia visą dieną ir tebuvo vos trumpam į namus nuėjusi."
8 Tai tarė Boazas Rūtai: "Klausyk, mano dukte! Tu neeik į kitų dirvą rinkti, neišeik iš čia, bet pasilik prie mano mergų.
9 Ir štai, kur jos lauke pjaus, ten eik joms iš paskos. Aš įsakiau savo vaikams, kad niekas tavęs neužgautų. Ir, jei nori gerti, tai eik ir gerk iš ąsočio, iš kurio mano vaikai geria."
10 Tai ji padėkojo jam iki žemės nusilenkusi savo veidu ir tarė: "Kaip aš, svetima būdama, galėjau tokią malonę tavo akyse surasti?"
11 Boazas tarė jai, atsakydamas: "Man viską papasakojo, kaip gera tu buvai savo uošvei, tavo vyrui numirus, kad tu išėjai nuo tėvo ir motinos iš savo tėviškės ir nukeliavai pas žmones, kurių tu pirma nepažinai.
12 Viešpats teatlygina tau už tai, ką tu dariusi esi ir tavo tebūna pilna alga Viešpaties, Izraelio Dievo, pas kurį tu atėjai ir po kurio sparnais tu rasi visišką apsaugą."
13 Ji tarė: "Būk man malonus, mielas valdove, nes tu mane pradžiuginai, tavo tarnaitę, meilingai įkalbindamas, nors aš ir neprilygstu nė vienai tavo tarnaičių."
14 Boazas atsiliepė jai: "Kai laikas bus valgyti, tai atėjusi, valgyk tos duonos ir padaže padažyk savo kąsnį." Ir ji atsisėdo greta pjovėjų. O jis padėjo jai svilinių ir ji valgė ir pasisotino, o dar ir liko.
15 Ir kai ji kėlėsi rinkti, liepė Boazas savo vaikams, tardamas: "Leiskite jai tarp pėdų rinkti ir neapgėdinkite jos.
16 Ir iš pėdų palikite jai truputį, kad ji tai pasirinktų ir niekas jos dėlto nebartų."
17 Taip ji rinko toje dirvoje iki vakaro ir iškūlė, ką buvo surinkusi ir tai buvo beveik 25 svarai miežių.
18 Ir ji tai užsidėjusi, atėjo į miestą ir jos uošvė matė, ką ji buvo surinkusi. Tai ji išsiėmė ir davė jai tai, kas jai atliko nuo to, ką ji buvo valgiusi.
19 Jos uošvė paklausė jos: "Kur tu šiandien rinkai ir dirbai? Palaimintas tebūna tas, kuris tau leido rinkti." O ji papasakojo savo uošvei, pas ką ji dirbusi, tardama: "Tas žmogus, pas kurį aš šiandien dirbau, yra vardu Boazas."
20 Naomi atsakė savo marčiai: "Palaimintas tebūna jis Viešpačiui, kuris nesiliauja būti malonus nei mirusiems, nei gyviesiems. Ir Naomi tarė jai: "Tasai žmogus yra iš mūsų giminės ir mūsų tėvonis."
21 Rūta, moabietė tarė: "Jis man dar ir sakė, kad aš laikyčiaus prie jo vaikų tol, kol viskas bus suvalyta."

22 Naomi tarė savo marčiai Rū-
tai: "Geriau tau, mano dukte, išeiti
su jo mergomis, kad svetimoje
dirvoje tau tai kas nors
neuždraustų."
23 Taip ji laikėsi prie Boazo
mergų ir rinko tol, kol miežių ir
kviečių derlius buvo suvalytas ir
tada vėl pargrįžo pas savo uošvę.

3

Rūta Klauso Naomės Patarimų

1 Ir Naomi, jos uošvė, tarė jai:
"Mano dukte, aš tau duosiu pail-
sėti, kad tau gera būtų!
2 Štai Boazas, mūsų giminai-
tis, prie kurio mergų tu buvai,
vėtys miežius šią naktį klojime.
3 Taigi maudykis ir pasitepk ir
apsivilk rūbais ir nueik į klo-
jimą, kad niekas tavęs nepa-
žintų, visiems pavalgius ir
pagėrus.
4 O kai jis eis ilsėtis, tai žiūrėk,
kur jis atsiguls, tai, priėjusi, atklok
jo kojų užklodę ir atsigulk, tai jis
tau sakys, ką tau reikia daryti."
5 Ji atsakė: "Visa, ką tu man
liepei, aš darysiu."
6 Ji nuėjo į klojimą ir darė
visa taip, kaip jos uošvė jai buvo
patarusi.
7 Ir kai Boazas buvo pavalgęs ir
pagėręs ir pralinksmėjęs, tai jis
nuėjo ir atsigulė už krūvos ir ji ty-
lomis priėjusi, atklojo antklodę nuo
jo kojų ir atsigulė.
8 O nakties gūdumoje nusigando
žmogus ir drebėjo, kadangi mote-
riškė gulėjo prie jo kojų.
9 Ir jis paklausė: "Kas tu esi?"
Ji atsakė: "Aš esu Rūta, tavo tar-
naitė, ištiesk savo apsiausto
kampą ant savo tarnaitės, nes tu
esi tėvonis."
10 O jis atsiliepė: "Būk palai-
minta Viešpačiui, mano dukte!
Tavo paskutinioji ištikimybė
perviršyja pirmąją, kuria tu
pasirodei, nelakstydama, ar
turtingiems, ar vargingiems
jaunikaičiams iš paskos.
11 Taigi, mano dukte, nesibijok.
Visa, ką tu man sakai, aš tau da-
rysiu, nes visas miestas žino mano
žmonių tave padorią moteriškę
esančią.
12 Kad aš esu tėvonis, tai yra
tiesa. Bet dar yra vienas, kuris yra
artimesnis giminė.
13 Pasilik čia nakvoti. Rytoj, jei
jis norės tave vesti, tai sutiksiu. Bet,
jei jis tavęs nenorės, tai aš tave ve-
siu, kaip Viešpats gyvas yra. Mie-
gok iki ryto."
14 Ir ji miegojo prie jo kojų iki
rytui ir ji atsikėlė, kol dar vienas
antro negalėjo pažinti. Ir jis tarė—
nesisakyk, kad moteris buvusi
klojime.
15 Jis tarė jai: "Duok savo ap-
siaustą ir suimk jį" ir jis
įseikėjo jai šešis saikus miežių
ir uždėjo tuos ant jos ir ji nuėjo į
miestą.
16 O ji parėjo pas savo uošvę, kuri
paklausė: "Kaip tau sekėsi, mano
dukte?" Ir ji papasakojo visa, ką
tas žmogus jai buvo daręs.
17 Ji tarė: "Šiuos šešis miežių
saikus jis man davė, tardamas—tu
negali tuščia pareiti pas savo
uošvę."
18 Ji atsiliepė: "Palūkėk, mano
dukte, kol paaiškės, kuo tai baigsis.
Nes šis žmogus nenurims tol, kol
šiandien viso to nebus sutvarkęs."

4

Boazas Veda Rūtą

1 Boazas nuėjo augštyn prie
vartų ir ten atsisėdo. O kai tik-
rasis tėvonis praėjo, įkalbino
Boazas jį ir kvietė jį pasisėsti.
Ir tas atėjo ir atsisėdo.
2 Ir jis ėmė dešimtį iš miesto
vyresniųjų vyrų ir tarė jiems:
"Sėskitės čia." Ir jie pasisėdo.
3 Tai tarė jis tam tėvoniui: "Na-
omi, pargrįžusi iš Moabo krašto
nori parduoti savo dirvą, kuri
priklausė mūsų broliui
Elymelekui.
4 Taigi, tatai aš norėjau tau pra-
nešti ir patarti, jei tu nori tai pasi-
savinti, tai pirk šių miesčionių

ir mano žmonių vyresniųjų
akivaizdoje, o jei nenori, tai sakyk
man, kad žinočiau, nes nėra arti-
mesnio giminaičio, kaip tu. O aš esu
antrasis iš eilės. "Jis atsiliepė: "Aš
tai pasisavinsiu."
5 Boazas paaiškino: "Kurią
dieną tu tą dirvą iš Naomės
rankos pirksi, tą dieną tu turėsi
vesti moabietę Rūtą, mirusiojo
našlę, kad jo tėvonystei išlaikytu-
mei vardą."
6 Tai atsakė jis: "Aš nenoriu pa-
sisavinti, kad nepakenkčiau ko
gero tėvonystei. Pasiimk sau, kas
man turėtų atitekti, nes nenoriu to
pasisavinti."
7 O Izraelyje buvo paprotys iš
senų laikų, kad, jei kas savo
tėviškės nenorėjo perimti, tai tas,
patvirtindamas tokį savo spren-
dimą, turėdavo nusiauti savo
kurpę ir tą įteikti antrajam, kaip
sutarties paliudyjimą.
8 Ir tas tėvonis tarė Boazui: "Tu
sau tai nusipirk!" Ir jis išsiavė savo
kurpę.
9 Tai tarė Boazas vyresniesiems
ir visiems žmonėms: "Šiandien jūs
esate liudininkais, kad aš visa nu-
sipirkau, kas Elymeleko buvo ir
visa, kas Kiljono ir Machlonio
buvo, iš Naomės rankos.
10 Be to, ir moabietę Rūtą,
Machlonio našlę aš sau vedu į
žmonas, kad mirusiojo tėvonystei
vardą išlaikyčiau ir jo vardas
neišnyktų iš jo brolių tarpo ir iš
vartų jo sodybos, ką jūs šian-
dien visi tatai paliudyjate."
11 Ir visi žmonės, kurie vartuose
buvo, su vyresniaisiais pritarė:
"Mes esame liudininkais, Viešpats
telaimina į tavo namus įeinančią
moteriškę kaip Rachelę bei Lėą,
kurios Izraelio giminę išplatino ir
teduoda jai klestėti Efratoje, kad ji
pagirta būtų Bėtlecheme
12 ir kad tavo giminė būtų kaip
Pereco, kurį Tamorė Jūdai pa-
gimdė, iš to vaisiaus, kurį Vieš-
pats duos iš šios moteriškės."
13 Taip vedė Boazas Rūtą ir ji
buvo jo žmona. O kai juodu sugulė,
pasidarė ji nėščia iš Dievo malonės
ir pagimdė sūnų.
14 Tai tarė moterys Naomei:
"Pašlovintas teesie Viešpats, kuris
neleido pritrūkti įpėdinio tavo šei-
mai šiuo metu, kad jo vardas iš
Izraelio neišnyktų!
15 Tas atgaivins tave ir aprūpins
tave, kai būsi pasenusi, nes tavo
marti jį pagimdė, kuri tave my-
lėjo, kuri tau geresnė už septynis
sūnus."
16 Ir Naomi pasiėmė kūdikį į
savo prieglobstį ir prižiūrėjo jį.
17 Ir jos kaimynės kalbėjo. Na-
omei užgimė sūnus, kurį praminė
Obėdo vardu, kuris buvo tėvu
Yšajo, kuris buvo Dovydo tėvu.
18 Tokia yra Pereco giminė. Per-
ecui gimė Checronas.
19 Checronui gimė Ramas. Ra-
mui gimė Amynadabas.
20 Amynadabui gimė Nachšonas.
Nachšonui gimė Salma.
21 Salmai gimė Boazas. Boazui
gimė Obėdas.
22 Obėdui gimė Yšajis. Yšajui
gimė Dovydas.

PIRMOJI ŠEMŪĖLIO KNYGA

1

Šemūėlio Užgimimas

1 Ramatayme-Cofyme, Efraymo
kalnuose buvo žmogus vardu El-
kana, Jerochamo sūnaus, Elyhos
sūnaus, Tochos sūnaus, efratiečio
Cūfo sūnaus.
2 Jis buvo vedęs dvi moteri, ku-
rių viena vardu buvo Chana, an-
troji Penina. Penina turėjo vaikų
ir Chana neturėjo vaikų.
3 Nustatytu laiku eidavo tas
žmogus iš savo miesto į Šilą
melstis Visagalio Viešpaties ir Jam
aukoti. Ten buvo Viešpaties kuni-
gais du Ėlio sūnu, Chofnis ir
Pinechas.
4 Aukodamas, Elkana, davė
aukų dalį žmonai Peninai, vi-
siems sūnums ir visoms dukterims
po dalį.
5 Chanai jis davė vertesnę dalį,
parinktą, kadangi jis ją mylėjo,
nors Viešpats jos kūną užrakinęs
buvo.
6 O jos priešininkė pasityčiodavo
iš jos ir erzindavo ją, ka-
dangi Viešpats jos įsčių užrakinęs
buvo.
7 Taip atsitikdavo kas metais,
einant į Dievo namus. Ją taip
prikankindavo, kad verkdama, ir
valgyti negalėdavo.
8 Bet jos vyras Elkana klausė
jos: "Kam tu verki ir nieko neval-
gai? Kodėl nerimsta tavo širdis, ar
aš tau negeresnis už dešimtį
sūnų?"
9 Tai atsikėlė Chana Šiloje, kai
ji buvo pavalgiusi ir atsigėrusi, o
kunigas Ėly sėdėjo prie angos stulpo
kėdėje Viešpaties namuose.
10 Skaudžiai verkdama, ji mel-
dėsi Viešpaties.
11 Ir ji pasižadėjo, tardama:
"Visagalis Viešpatie, jei tu atsi-
žvelgsi į mano sielvartą, atsi-
mindamas ir neužmiršdamas Savo
tarnaitės, ir duosi sūnų, tai aš tą
sūnų paskirsiu Viešpačiui, kol jis
gyvas bus ir skustuvas neturės pa-
liesti jo galvos."
12 Jai ilgai besimeldžiant, stebėjo
Ėly jos lūpas.
13 Nes Chana meldėsi savo šir-
dimi, lūpas judindama, bet balso
neištardama. Tai pagalvojo Ėly, kad
ji girta esanti
14 ir tarė jai: "Kaip ilgai tu būsi
girta, išsiblaivyk nuo savo vyno
pagirių!"
15 Bet Chana atsakė, jam tar-
dama: "Neteisybė, mielas kunige,
vyno ir drūto gėrimo aš negėriau,
tik savo širdgėloje išliejau visą
savo širdį Viešpačiui.
16 Nelaikyk manęs, savo tar-
naitės išdykėle! Aš taip meldžiaus
dėl didelio sielvarto ir kančios."
17 Ėly atsakė jai: "Keliauk ra-
mybėje! Izraelio Dievas duos tau
visa, ką tu nuo Jo prašei."
18 Tada ji sakė: "Duok savo tar-
naitei malonės rasti tavo akivaiz-
doje!" Tai nuėjo moteriškė savo
keliu ir valgė ir savo veidu neberodė
tokio liūdnumo.
19 Kitą rytą jie atsikėlė ank-
sti, pasimeldė Viešpaties akivaiz-
doje ir keliavo namuon ir atvyko į
Ramatą. Ir Elkana išpažino savo
žmoną Chaną ir Viešpats atsi-
minė jos.
20 Po kelių dienų ji pasijuto
esanti nėščia. Ir kai pagimdė sūnų,
tai praminė ji jį Šemūėliu, saky-
dama: "Aš jį iš Dievo
išsimeldžiau!"
21 Ir kai jos vyras Elkana su visa
gimine išėjo kelionėn Viešpaties
kasmetinę auką aukoti ir pa-
žadą atitesėti,
22 tai nekeliavo Chana su jais
kartu, bet tarė savo vyrui: "Kai tas
vaikelis bus nutrauktas, tai aš jį
nugabensiu ir pristatysiu Viešpa-
čiui, kad jis ten pasiliktų, kol
gyvas."
23 Jos vyras Elkana atsakė jai:
"Daryk, kaip tau patinka, kol jį
nutrauksi. Viešpats teišpildo tavo

pažadą, kaip Jis kalbėjęs." Taip
pasiliko moteriškė, savo vaiką
žindydama, kol jį nutraukė.
24 Kai ji jį buvo nutraukusi,
pasiėmė ji jį ir treigį jautuką,
apie 22 litrų miltų ir ąsotį
vyno ir atnešė tai į Viešpaties na-
mus Šiloje. Bet vaikelis dar buvo
jaunas.
25 Jie paaukojo jautuką ir pri-
statė Ėliui vaiką.
26 Ir ji tarė: "Mielas kunige, kaip
tavo siela gyva, aš esu ta pati mo-
teriškė, kuri ties tavimi meldžiausi
Viešpaties,
27 prašydama Dievo šio vaikelio.
Dabar Dievas man davė susi-
laukti to, ko prašiau.
28 Todėl aš atiduodu jį Viešpa-
čiui, kol jis gyvas bus, kadangi jis
iš Dievo išmelstas yra." Ir jie mel-
dėsi čia Viešpaties.

2

Chanos Liaupsės Giesmė,
Ėlio Sūnūs

1 Ir Chana meldėsi, tardama:
"Mano širdis džiaugiasi Viešpačiu.
Mano ragas išaugštintas Viešpa-
tyje. Dabar galiu išsižioti prieš savo
priešus ir pasidžiaugti vieninteliu
išganančiuoju Viešpačiu.
2 Niekas nėra taip šventas, kaip
Viešpats. Ir nėra kito be Tavęs, ku-
riuo būtų galima pasitikėti, kaip
mūsų Dievu!
3 Liaukitės pasididžiuodami ir
pasityčiodami, begėdiškai kalbė-
dami, nes Viešpats yra Dievas, ku-
ris viską seka ir apsprendžia
kiekvieną žygį.
4 Smarkiųjų kilpiniai yra su-
laužomi, bet tie, kurie klumpa, yra
apjuosti stiprumu.
5 Sotūs buvusieji parsiduoda už
duonos kąsnį. Išalkusieji ne-
bealksta. Bevaikė žmona septynis
pagimdė, o motina daugelio vaikų,
nebeturi jų nė vieno.
6 Viešpats numarina ir atgaivi-
na. Jis nuveda pragaran, bet vėl ir
išveda.
7 Viešpats duoda pavargti ir pra-
lobti. Jis pažemina ir paaugština.
8 Jis iškelia vargdienį iš
dulkių ir išaugština vargingąjį
iš skurdo, kad jį statytų tarp
kunigaikščių garbingam sostui
užimti. Viešpats padėjo žemei pa-
matus ir pasistatė ant jų pasaulį.
9 Šventųjų kojas Jis apsau-
goja, bet bedieviai turi sunykti tam-
sybėje. Nė vienas žmogus negali
laimėti savomis jėgomis.
10 Tie, kurie su Dievu ginčyjasi,
turės suteškėti, nes perkūnu iš dan-
gaus Jis ims ant jų griauti. Vieš-
pats teis pasaulio kraštus ir suteiks
galybės Savo karaliui ir išaugštins
ragą Savo pateptojo."
11 Tada sugrįžo Elkana į savo
namus, bet vaikelis pasiliko Dievui
tarnauti, kunigo Ėlio prižiūrimas.
12 O du Ėlio sūnu tarnavo Beli-
alui ir Dievu visiškai nesiskaitė,
neigi kunigų nuostatais žmonėms.
13 Žmonėms aukojant, ateidavo
kunigo tarnas su trišake rankoje ir
mėsai verdant,
14 durdavo į puodą, katilą,
keptuvę ar varinį ir išsitraukdavo,
ką tik trišake užkabindavo ir tai
kunigas atsiimdavo. Šitaip jie pa-
sielgdavo su visais izraelitais, kurie
ateidavo į Šilą.
15 Lygiai taip pat prieš susmil-
kant taukus, kunigo tarnas ateidavo
ir prašydavo iš aukojančio: "Duok
man šitą mėsą kunigui iškepti,
nes jis nenori virtos mėsos. Taigi,
duok, kad paimčiau jam žalios
mėsos."
16 Jei kas sakydavo: "Pirma už-
dek taukus, o paskui imk, kas tau
patinka, jis atsakydavo—"Ne,"
duok man dabar arba atsiimsiu per
nevalią."
17 Tokiu būdu nusikalto tuodu
vaikinu didžiai Viešpaties akivaiz-
doje, kadangi juodu nesiskaitė su
Viešpačiui aukojamomis aukomis.
18 O jaunuolis Šemūėlis tarnavo
Viešpaties akivaizdoje, aprėdytas
lininiu viršutiniu rūbu.
19 Jo motina pasiuvo be to mažą
apsiaustą ir atnešė tą savo laiku,
kai atėjo aukoti savo metinę auką
su savo vyru.
20 Ir Ėly palaimino Elkaną ir jo

žmoną, tardamas: "Dieve, duok
vaikų iš šios moters sulaukti dėl
maldos, kuria ji Dievo meldėsi."
Ir juodu išvyko namuon.
21 Ir Viešpats aplankė Chaną ir
ji pasidarydavo nėščia ir ji augino
tris sūnus ir dvi dukteri. Bet jaunasis
Šemūėlis augo Viešpaties
akivaizdoje.
22 O Ėly buvo labai pasenęs ir
sužinojo, ką jo du sūnu darė
izraelitams ir kad juodu suguldavo
su už susirinkimo pastogės tarnaujančiomis
moterimis.
23 Ir jis paklausė jų dviejų:
"Kam judu tai darota? Nes visi
žmonės skundžiasi dėl judviejų
pasielgimo!
24 Taip nedarykita, mano sūnu
du. Pranešimai, kuriuos girdžiu apie
judu, yra negeri. Judu vedatu Dievo
žmones į nuodėmę.
25 Jei žmogus prieš žmogų nusideda,
tai teisėjas gali išreikšti
Dievo valią. Bet, jei kas prieš
Viešpatį nusikalsta, kas gali už
tokį melstis!" Bet juodu neklausė
savo tėvo balso. Ir todėl ketino Dievas
juodu žudyti.
26 Tuo tarpu paūgėjo jaunasis Šemūėlis
ir labai patiko Dievui ir
žmonėms.
27 Ir štai atėjo Dievo žmogus
pas Ėlį ir tarė jam: "Viešpats tau
stato klausimą—ar Aš tau
neapsireiškiau tavo tėvo giminei,
kai ji dar tebebuvo Egipte,
Faraono namuose?
28 Aš pasirinkau jūsų tėvą iš
visų Izraelio giminių būti Mano
kunigu, ateiti prie Mano altoriaus,
uždegti smilkalus ir nešioti skraistę
Mano akivaizdoje. Taip pat daviau
jūsų tėvo namams visų deginamųjų
aukų, izraelitų aukojamųjų.
29 Kam spardote kojomis Mano
aukas ir dovanas, kurias Aš liepiau
aukoti Mano namams? Kodėl tu
savo du sūnu labiau garbini už
Mane, besimaitindami izraelitų
geriausia dalimi atnešamųjų valgio
aukų?"
30 Todėl sako Viešpats, Izraelio
Dievas: "Aš buvau pažadėjęs, kad
tavo namai ir tavo tėvų namai Man
tarnautų per amžius. Bet dabar
sako Viešpats: Jokiu būdu! Mane
garbinantį Aš garbinsiu, o Mane
niekinantį Aš paniekinsiu.
31 Štai, ateina laikas, kuriuo Aš
sumažinsiu tavo tėvų jėgas, kad
tavo namuose nebebus jokio senuko
32 ir tu matysi, pavydėdamas tą
gera, kurį Viešpats Izraeliui suteikia
ir tavo namuose nebus nė
vieno, kuris gautų pasenti.
33 Tačiau Aš neišnaikinsiu visų
tavųjų vyrų nuo Savo altoriaus,
kad tavo akys aptemtų ir
tavo siela krimstųsi ir didžioji dalis
tavo namų mirs vyro amžiaus
sulaukusi.
34 O kas atsitiks tavo dviem
sūnum Chofniui ir Pinechui, bus tau
ženklu, nes abu numirs tą pačią
dieną.
35 Bet Aš išsirinksiu Sau vieną
kunigą, kuris darys, kas Mano
širdžiai ir sielai patinka. Tam Aš
pastatysiu tvirtus namus, kad jis
tarnautų Mano akivaizdoje visuomet
kaip Mano įšventintasis.
36 Ir kuris išliks tavo giminėje, tas
atėjęs, nusilenks jam už sidabro
grašį bei duonos kąsnį, prašydamas:
"Duok man kokių
kunigiškų pareigų, kad duonos
kąsnį gaučiau pavalgyti."

3

Šemūėlio Pirmasis Apreiškimas

1 Jaunuoliui Šemūėliui tarnaujant
Viešpačiui pas Ėlį, buvo
Dievo Žodis itin brangus. Tais laikais
ir pranašyščių maža
tebūdavo.
2 Ir atsitiko tuomet, kai Ėly gulėjo
savo vietoje ir jo akys pradėjo
aptemti, kad nebegalėjo primatyti.
3 Šemūėlis buvo atsigulęs Viešpaties
bažnyčioje, kur Dievo skrynia
buvo, kol Dievo lempa nebuvo
užgesusi.
4 Viešpats pašaukė Šemūėlį, o
jis atsakė: "Štai aš."
5 Jis nubėgo pas Ėlį ir tarė jam:
"Štai aš, tu mane šaukei." Bet jis
atsiliepė: "Aš tavęs nešaukiau, eik
ir atsigulk!" Ir jis nuėjęs, atsigulė.

6 Ir Viešpats šaukė antru kartu:
"Šemūėli!" Ir Šemūėlis nuėjo pas
Elį, sakydamas: "Štai aš, tu mane
šaukei!" Bet jis atsakė: "Sūnau aš
tavęs nešaukiau, eik ir atsigulk!"
7 O Šemūėlis Viešpaties dar ne-
pažino ir Dievo žodis jam dar ne-
buvo apreikštas.
8 Ir Viešpats šaukė Šemūėlį
trečių kartu ir jis atsikėlė ir nuėjo
pas Ėlį ir tarė: "Štai aš, tu mane
šaukei!" Tai suprato Ėly, kad Vieš-
pats buvo vaiką šaukęs.
9 Ir jis tarė jam: "Eiki ir atsigulk
ir kai būsi pašauktas, tai tark:
"Kalbėk, Viešpatie, tavo tarnas
klauso!" Šemūėlis nuėjo ir atsigulė
savo vietoje.
10 Tai atėjo Viešpats, atsistojo,
kaip pirma ir šaukė: "Šemūėli, Še-
mūėli!" Šemūėlis atsiliepė: "Kal-
bėk, tavo tarnas klauso!"
11 Ir Viešpats tarė Šemūėliui:
"Štai, Aš darau kai ką Izraelyje
ir tam, kuris tai išgirs, suspengs per
abi ausi.
12 Tą pačią dieną Aš visa
įvykdysiu Ėliui, ką prieš jo
giminę esu kalbėjęs, nuo pradžios
iki pabaigos.
13 Nes Aš pasakiau jam, kad Aš
nuteisiu jo šeimą amžiams už nu-
sikaltimą, kad jis, žinodamas, kaip
piktai jo du vaiku pasielgė, jų
dviejų niekuomet griežtai
nepabarė.
14 Todėl Aš esu Ėlio giminei pri-
siekęs, kad tas Ėlio nusikaltimas per
amžius nebus permaldaujamas au-
komis ar dovanomis."
15 Ir Šemūėlis gulėjo čia iki ryt-
mečiui ir jis atidarė Viešpaties
bažnyčios duris. Bet Šemūėlis
bijojosi šitą regėjimą Ėliui
papasakoti.
16 Tai pasišaukė jį Ėly, tarda-
mas: "Šemūėli, mano sūnau!" "Štai
aš čia," atsakė jis.
17 "Ką Jis tau pasakė," pa-
klausė jis. "Prašau man nieko ne-
nuslėpti. Dievas tebaudžia tave už
tai, jei tu man ką nors nuslėpsi!"
18 Tai papasakojo Šemūėlis jam
viską, jam nieko neužtylėdamas.
Bet jis tarė—Jis yra Viešpats, te-
daro Jis, kas Jam patinka.
19 O Šemūėlis užaugo ir Viešpats
buvo su juomi ir jis stengėsi, kad
nė vienas jo žodžių nebūtų
bergždžiai pasakytas.
20 Visi izraelitai nuo Dano iki
Beėršebos išpažino Šemūėlį es-
antį ištikimą Viešpaties pranašą.
21 Viešpats ir toliau apsireikšdavo
Šiloje, nes čia Jis apsireiškė
Šemūėliui savo žodžiu.
22 Ir Šemūėlis pradėjo Dievo
žodį skelbti visiems izraelitams.

4

Izraelitai Netenka Sandoros Skrynios

1 Izraelitai išėjo karan prieš fi-
listiečius ir sustojo su savo kariuo-
mene ties Eben-Ėzeriu. O filistiečiai
išsidėstė ties Afėkiu
2 ir pasiruošę, puolė Izraelį ir
kovos plačiai užvirė, kad filistiečiai
nugalėjo izraelitus, nukaudami apie
4000 izraelitų kovos lauke.
3 Žmonėms į stovyklą
sugrįžus, kėlė izraelitų vyres-
nieji klausimą: "Kodėl davė Vieš-
pats šiandien filistiečiams mus
nugalėti? Imkime Viešpaties san-
doros skrynią iš Šilos ir tebūna ji
mūsų tarpe, kad ji mus išgel-
bėtų iš priešų rankos."
4 Ir žmonės siuntė vyrus į
Šilą ir jie pargabeno Visagalio
Viešpaties, esančio soste tarp ke-
rubų, sandoros skrynią. Ir abu
Ėlio sūnu, Chofnis ir Pinechas ėjo
kartu su sandoros skrynia.
5 O Viešpaties sandoros skry-
niai atvykus į stovyklą, izraeli-
tai garsiai šūkavo, kad ir žemė
skambėjo.
6 Kai filistiečiai išgirdo šūka-
vimo balsus, klausė jie: "Kodėl šū-
kauja hebrajai taip garsiai savo
stovykloje?" Kai jie sužinojo, kad
Viešpaties sandoros skrynia į sto-
vyklą atgabenta buvo,
7 tai jie išsigando ir tarė: "Die-
vas į stovyklą atėjo" ir reiškė
tuo savo susirūpinimą, sakydami

"galas mums"—tai mums dar nie-
kuomet nebuvo atsitikę.
8 Galas mums, kas mus išgelbės
iš šių galingųjų dievų? Tai yra
tie dievai, kurie egiptiečius dyku-
moje slogino.
9 Taigi, pasidrąsinkite ir bū-
kite vyrai, jūs filistiečiai, kad jums
nereikėtų hebrajams vergauti, kaip
jie jums vergavo. Būkite vyrai ir
kariaukite!
10 Tai kariavo filistiečiai ir nuga-
lėjo izraelitus ir vyrai bėgo į savo
palapines. Ir buvo labai didelis mū-
šis, kuriame 30000 izraelitų pės-
tininkų žuvo,
11 Dievo sandoros skrynia atimta
buvo ir abu Elio sūnu krito, Chof-
nis ir Pinechas.
12 Tai parbėgo vienas benjami-
nietis iš kariuomenės į Šilą tą
dieną, kurio drabužiai sudraskyti
buvo ir kurio galva žeme apibar-
styta buvo.
13 Ir štai, jam įeinant, Ėly sė-
dėjo kraseje, žiūrėdamas į kelią,
nes jo širdis buvo labai nusigandusi
dėl Dievo skrynios. Atėjęs į
miestą, tas vyras pranešė visa tai,
kad visas miestas pradėjo rėkte
rėkti.
14 O kai Ėly išgirdo tą didelį
riksmą, klausė jis: "Kodėl tiek
daug to riksmo?" Ir, nedelsdamas,
tas vyras jam visa išpasakojo.
15 O Ėly buvo jau 98 metų
amžiaus ir akimis nebematė, ka-
dangi jos buvo aptemusios.
16 Tas vyras pasakojo Ėliui:
"Šiandien aš pabėgau iš kariuo-
menės." Ėly paklausė: "Kas atsi-
tiko, sūnau?"
17 Tai pasiuntinys jam viską iš-
pasakojo: "Izraelitai bėgte bėgo nuo
filistiečių. Užmuštų yra didelis
skaičius. Ir abu tavo sūnu jau žuvo,
Chofnis ir Pinechas. Be to, ir Dievo
skrynia buvo atimta."
18 O kai jis jam Dievo skrynią
paminėjo, nupuolė jis atbulas nuo
krasės prie durų, ir sprandą pa-
lūžęs, numirė, nes jis buvo senas ir
storulis žmogus ir jis išbuvo val-
dovu Izraelyje visus 40 metų.
19 O jo marti, Pinecho žmona,
buvo nėščia ir turėjo veikiai gim-
dyti. Kai ji išgirdo, kad Dievo skry-
nia atimta, jos vyras ir jos uošvis
numirusiu buvo, užėjo jai staigūs
skausmai ir ji susirietusi, pagimdė.
20 O jai mirštant, tarė jai prie jos
esančios moterys: "Nesibiojok, tu
turi sūnų!" Bet ji nieko neatsakė,
nieko nebesuprasdama.
21 Ji praminė tą vaiką Yka-
bodu, tardama: "Šlovė apleido
Izraelį," kadangi Dievo skrynia
buvo atimta, o taip pat ir jos uošvis
ir vyras.
22 Ji pakartojo: "Nebėra Izraelio
šlovės, nes Dievo skrynia atimta!"

5

*Filistiečiai Sloginami Dėl
Sandoros Skrynios*

1 Pasigavę Dievo skrynią, nu-
sivežė filistiečiai ją iš Eben-Ezerio
į Ašdodą
2 ir padėjo ją Dagono na-
muose, greta Dagono.
3 Kitą rytą, ašdodiečiams
anksti atsikėlus, rado jie Dagoną
savo veidu ant žemės gulintį už
Dievo skrynios. Bet jie ėmė ir pa-
statė Dagoną į savo vietą.
4 Ir kai jie sekantį rytą vėl
anksti atsikėlė, rado jie Dagoną
vėl gulintį ant žemės už Dievo
skrynios, bet tik vieną liemenį,
nes jo galva ir abi ranki buvo nu-
kapoti ant slenkščio.
5 Dėl to nelipa Dagono apeigi-
ninkai ir kas tik eina į Dagono
namus, ant Dagono slenkščio Aš-
dode iki šios dienos.
6 Ir Viešpaties ranka žiauriai už-
gavo ašdodiečius, naikindama juos
visose jų srityse ir baudė juos
skaudžiais auguliais.
7 Kai ašdodiečiai pastebėjo, kas
dedasi, pasiūlė jie: "Nelaikykime
izraelitų Dievo skrynios pas save,
nes Jo ranka per daug slogina mus
ir mūsų dievaitį Dagoną."
8 Išsiuntę, jie susišaukė visų
filistiečių kunigaikščius pas save
ir tarė: "Ką mes darysime su

Izraelio Dievo skrynia?" Ir jie pasiūlė: "Nuneškime Izraelio Dievo skrynią į Gatą." Ir jie nunešė Izraelio Dievo skrynią į Gatą.
9 Ir jiems tą Izraelio Dievo skrynią benešant, atsisuko Viešpaties ranka prieš juos, kad jie labai išsigando. Ir mieste atsirado sąmyšis, kai žmonės, dideli ir maži, skauduliais sloginami buvo.
10 Tai jie nusiuntė tą skrynią į Ekroną. Kai Dievo skrynia į Ekroną buvo atnešta, tai pakėlė ekroniečiai triukšmą, tardami— jie mums atnešė tą skrynią, kad nužudytų mus ir mūsų gyventojus.
11 Tai jie išsiuntė ir sušaukė filistiečių kunigaikščius, tardami: "Nusiųskite Izraelio Dievo skrynią į savo šalį, kad ji mūsų ir mūsų gyventojų nežudytų." Nes Dievo ranka, bežudydama, buvo sukėlusi mieste didelį sąmyšį.
12 O žmonės, kurie nenumirė, buvo sloginami skauduliais, kad miesto gyventojų šauksmas nuskambėjo ligi dangaus.

6

Sandoros Skrynia Sugrąžinama

1 Taip išbuvo Dievo skrynia septynis mėnesius filistiečių žemėje.
2 Filistiečiai pasišaukė savo apeigininkus ir žynius ir teiravosi: "Ką veiksime su ta Dievo skrynia? Patarkite mums, kaip ją sugrąžinti į savąją šalį?"
3 Jie atsakė: "Jei jūs norite izraelitų Dievo skrynią grąžinti, tai nesiųskite jos tuščios, bet turite Jam užmokėti savo kaltybių auką, tai jūs pasveiksite ir numanysite, kodėl Jo ranka nuo jūsų neatsileidžia."
4 O jie paklausė: "Kokia yra ta kaltybių auka, kurią Jam reikia duoti?" Jie atsakė: "Penkis tų skaudulių pavidalus iš aukso ir penkias auksines peles pagal filistiečių kunigaikščių skaičių, kadangi ta pati sloga buvo ant jūsų ir ant jūsų kunigaiščių užsėdusi.
5 Pasidarykite pavidalus, panašius į jūsų skaudulius ir peles, kurios jūsų žemę išnaikino, kad Izraelio Dievui garbę atiduotumėte ir kad Jo ranka lengvesnė būtų ant jūsų, jūsų dievaičio ir jūsų žemės.
6 Kam jums užkietinti savo širdį, kaip egiptiečiai ir Faraonas tai padarė? Kai Jis tuos prispaudė, tai jie leido jiems iškeliauti.
7 Taigi imkite ir padarykite naują vežimą ir prikinkykite dvi jauni žindomi karvi, ant kurių joks jungas dar nebuvo uždėtas, o abu veršiuku palaikykite namie.
8 Paėmę Dievo skrynią, uždėkite ją ant vežimo ir aukso išdirbinius, paskirtus kalčių aukoms, įdėkite į dėžutę greta ir taip ją pasiųskite.
9 O jūs pasekite. Jei ji keliaus keliu į savo kraštą, į Bėt-Šemešį, tai mūsų sloga yra Jo užleista. Bet, jei ne, tai žinosime, kad mums sloga atėjusi ne iš Jo rankos, yra tik taip sau pripuolama."
10 Žmonės taip ir padarė. Jie ėmė dvi žindomi karvi, jauni ir prikinkė jiedvi prie vežimo, o jų du veršiuku pasilaikė namie.
11 Dievo skrynią jie uždėjo ant vežimo ir dėžutę su aukso pelėmis ir tais skaudulių pavidalais padėjo greta skrynios.
12 O abi karvi ėjo keliu tiesiai į Bėt-Šemešį, baubdamos, nenukrypdamos nei dešinėn, nei kairėn, o filistiečių kunigaikščiai sekė jiedvi iki Bėt-Šemešio sienos.
13 O Bėt-Šemešio gyventojai tuomet pjovė kviečius pakalnėje per darbymetį, ir savo akis pakėlę, išvydo skrynią ir pasidžiaugė, ją pamatę.
14 O vežimas užvažiavo ant bėtšemiečio dirvos, kuri Jošuai priklausė ir čia sustojo. Ir čia buvo didelis akmuo. Ir jie suskaldė vežimo padarynes ir aukojo abi karvi Viešpaties deginamajai aukai.
15 O levitai nukėlė Dievo skrynią ir greta esančią dėžutę su

aukso brangenybėmis ir padėjo tai
ant didžiojo akmens. O Bėt-Šeme-
šio gyventojai aukojo tą pačią
dieną savo deginamąsias ir kitas
aukas.
16 Kai filistiečių kunigaikščiai
visa tai pasižiūrėjo, grįžo jie atgal
į Ekroną tą pačią dieną.
17 Tai yra tie auksiniai skaudu-
liai, kuriuos filistiečiai po vieną
už nusikaltimus Viešpačiui aukavo:
Ašdodas, Gaza, Aškalonas, Gatas
ir Ekronas, visi po vieną.
18 Taip pat aukojo jie auksines
peles už kiekvieną penkių filis-
tiečių kunigaikščių valdomą
miestą, mūrais aptvertą ir
kaimą be mūrų. Ir tas didysis
akmuo Bėt-Šemešio Jošuos dir-
voje, ant kurios Dievo skrynią
paliko, tebėra ir šiandien tų
įvykių liudininku.
19 Kai kurie Bėt-Šemešio gyven-
tojai žuvo todėl, kadangi jie atėjo
pasižiūrėti skrynios. Viešpats ištiko
70 žmonių iš 50,000 Bėt-Šemešio
gyventojų. Žmonės gedėjo dėl to-
kio didelio smūgio, kurį Viešpats
jiems buvo sudavęs.
20 Ir Bėt-Šemešio gyventojai de-
javo: "Kas gali išsilaikyti Viešpa-
ties, tokio Šventojo Dievo
akivaizdoje! Ir pas ką Jis nueis,
kai nuo mūsų atsiskirs?"
21 Ir per pasiuntinius jie nusiuntė
Kiriat-Jearymo gyventojams
žinią: "Filistiečiai grąžino Dievo
skrynią. Ateikite ir parsigabenk-
ite ją pas save!"

7

Izraelio Atgaila, Laimėjimas, Šemūėlio Valdžia

1 Tai atvyko žmonės iš Kiriat-
Jearymo ir nusigabeno Viešpaties
skrynią į Gibeą ant kalniuko
į Abynadabo namus ir pašventino
jo sūnų Eleazarą skryniai
prižiūrėti.
2 Viešpaties skrynia pasiliko
Kiriat-Jearyme ilgą laiką, visus
dešimtį metų ir visa Izraelio
giminė verkė Viešpaties akivaizdoje.
3 Ir Šemūėlis tarė visiems Izrae-
lio namams: "Jei jūs visa širdimi
sugrįšite prie Dievo ir šalin nu-
mesite nuo savęs visus svetimus
dievaičius ir stabus ir paruošite savo
širdį Viešpačiui ir Jam vienam
tarnausite, tai Jis jus išgelbės iš fi-
listiečių rankos."
4 Tai numetė izraelitai nuo savęs
Baalą ir Aštarotą ir tarnavo
Viešpačiui vienam.
5 O Šemūėlis tarė: "Sušaukite
visus izrelitus į Micpą, kad aš
už jus Dievo melsčiaus."
6 Ir jie susirinko Micpoje, sėmė
vandens ir išliejo tą Viešpaties
akivaizdoje ir pasninkavo čia visą
dieną, tardami: "Mes nusidėjome
prieš Viešpatį." Taip darė teismą
Šemūėlis izraelitams Micpoje.
7 Bet, kai filistiečiai išgirdo
izraelitus Micpoje susirinkusius, tai
ėmė jų kunigaikščiai žygiuoti
augštyn prieš izraelitus. O, izraeli-
tai, tai sužinoję, labai išsigando.
8 Jie tarė Šemūėliui: "Nepaliauk
už mus meldęs Viešpaties, mūsų
Dievo, kad mus išgelbėtų iš filis-
tiečių rankų."
9 Šemūėlis ėmė dar žindantį
ėrytį ir atidavė jį visą Vieš-
paties deginamajai aukai, melsda-
mas Dievo už Izraelį. O Viešpats
išklausė jį.
10 Ir Šemūėliui aukojant šią de-
ginamąją auką, užpuolė filis-
tiečiai izraelitus. Bet Viešpats
užleido tą pačią dieną baisią
perkūniją ant filistiečių, kad jie
buvo išgąsdinti ir izraelitai juos
nugalėjo.
11 Tai vijo juos izraelitai, išėję iš
Micpos ir mušė juos iki Bėt-kario
antrosios pusės.
12 Tai ėmė Šemūėlis akmenį ir
pastatė jį tarp Micpos ir tarp Šėno
ir praminė jį Eben-Ezeriu, tarda-
mas: "Iki šiol yra mums Dievas
padėjęs!"
13 Taip buvo filistiečiai pažeminti
ir nebesiartino prie Izraelio sienos.
Ir Viepaties ranka ėjo prieš filistie-
čius tol, kol Šemūėlis gyvas buvo.
14 Tada atsiėme izraelitai miestus

iš filistiečių, jiems atimtuosius nuo
Ekrono iki Gato su jų žemėmis ir
išvadavo juos iš filistiečių rankos,
nes izraelitai gyveno taikoje su
amoriečiais.
15 O Šemūėlis valdė Izraelį
visą savo gyvenimą.
16 Kasmet jis keliavo į Bėtėlį,
Gilgalį ir Micpą. Ir kai visose
tose vietose izraelitams teismą
buvo padaręs,
17 tai jis grįžo į Ramatą, ka-
dangi čia buvo jo namai. Čia jis irgi
būdavo izraelitų teisėju ir čia jis
irgi pastatė Viešpačiui altorių.

8

Izraelitai Prašo Karaliaus

1 Kai Šemūėlis paseno, įstatė
jis du savo sūnu valdovais Izraelyje.
2 Pirmagimis buvo vardu Joėlis,
antrasis Abyja ir juodu buvo val-
dovais Beėršeboje.
3 Bet jo abu sūnu nepasielgė taip,
kaip jis, bet pasileido kyšių im-
dami ir bylas iškraipydami.
4 Tai susirinko izraelitų vyres-
nieji ir atėjo pas Šemūėlį į
Ramatą,
5 tardami: "Štai, tu pasenai. O
tavo abu sūnu nesielgia taip, kaip
tu. Taigi, įstatyk mums karalių,
kaip visos tautos turi, kuris mus
valdytų."
6 Šemūėliui tai labai nepatiko—
įstatyk mums karalių, kuris mus
valdytų. Ir Šemūėlis meldėsi
Viešpaties akivaizdoje.
7 O Viešpats aiškino Šemūėliui:
"Klausyk šių žmonių, ko jie
tavęs prašo. Nes jie ne tave, o Mane
paniekino, kad Aš nebūčiau jų
karaliumi.
8 Jie tau daro, kaip visu laiku
yra darę nuo tos dienos, kai Aš juos
išvedžiau ir Egipto žemės iki šiai
dienai ir Mane apleido, svetimiems
dievams tarnaudami.
9 Taigi, atsižvelk į jų pra-
šymą. Tik išaiškink jiems visas
karaliaus teises, kuriomis karalius
juos valdys."
10 Ir Šemūėlis pranešė karaliaus
prašantiems visus Dievo pasaky-
tuosius žodžius:
11 Karalius, kuris jus valdys, turi
teisę imti jūsų sūnus prie savo ve-
žimų ir raitelių, kad tekini pirm
jo vežimo bėgtų,
12 paskirti viršininkus tūkstan-
čių ir penkių dešimčių ir jo
žemės ūkio darbininkų, pjovikų
per darbymetį ir jo ginklų bei
vežimų tiekėjų.
13 Jūsų dukteris jis atims, kad
vaistininkės, virėjos ir kepėjos
būtų.
14 Jūsų geriausias dirvas, vyn-
uogynus alyvų sodus jis atims ir
atiduos savo tarnams.
15 Be to, dar jis atims
dešimtąją dalį jūsų sėklos ir
vynuogynų ir paves tuos savo par-
eigūnams ir tarnams.
16 Jis atims jums jūsų tarnus ir
tarnaites ir gražuolius jaunikaičius
ir jūsų asilus ir atliks jais savo
darbus.
17 Nuo jūsų kaimenių jis atims
dešimtąją dalį. O jūs turėsite
būti jo tarnais.
18 Tuomet Viešpats neišklausys
jūsų pasiskundimų dėl jūsų
karaliaus, kurį jūs patys
išsirinkote."
19 Bet žmonės nepriėmė Šemūė-
lio patarimų ir reikalvo: "Mes no-
rime karaliaus, kuris mus valdytų!
20 Mes norime būti kaip kitos
tautos, kad mus mūsų karalius
valdytų ir pirm mūsų žygiuotų,
einant į karą."
21 O kai Šemūėlis visas žmonių
kalbas buvo išklausęs, pranešė jis
jas Viešpačiui.
22 O Viešpats atsakė Šemūėliui:
"Sutik su jų prašymu ir įstatyk
jiems karalių." Tada įsakė Še-
mūėlis Izraelio vyrams: "Kiek-
vienas grįžkite į savo miestą!"

9

Šaūlis Aplanko Šemūėlį

1 Buvo turtingas benjaminietis
vardu Kyšis, kuris buvo sūnus
Abyėlio, kuris buvo sūnus Ceroro,
kuris buvo sūnus Bekorato, kuris

buvo sūnus Afyacho, iš benjaminie-
čių kilęs.
2 Tas turėjo sūnų vardu Šaūlį,
kuris buvo jaunas, gražios išvaiz-
dos, visa galva augštesnis už visus
tautiečius, už kurį gražesnio
Izraelyje nebuvo galima rasti.
3 O Kyšis, Šaūlio tėvas, buvo
praganęs savo asiles ir jis tarė savo
sūnui Šaūliui: "Pasiimk tarną,
pasiruošk ir eik asilių ieškoti."
4 Jis keliavo per Efraymo kalnus
ir per Šalyšos šalį, per Šaalymo
kraštą ir per Benjamino žemę ir
jų nerado.
5 O jiemdviem atėjus į Cūfo
kraštą, tarė Šaūlis tarnui:
"Grįžkiva namuon, mano tėvas,
asiles užmiršęs, ims rūpintis dėl
mudviejų."
6 O jis atsiliepė: "Štai, šiame
mieste yra pagarsėjęs žmogus. Visa,
ką jis sako, tai ir įvyksta. Taigi,
eikiva pas jį, gal jis pasakys mums
kelią, kuriuo mudviem keliauti."
7 Bet Šaūlis paklausė savo tarno:
"Jei mudu eisiva pas tą žmogų,
tai ką jam nunešiva? Duonos jau
nebėra krepšyje, o kitos dovananos
mudu neturiva tam Dievo tarnui.
Ką galėtume jam įteikti?"
8 Vėl atsakė tarnas Šaūliui: "Štai
aš turiu trijų gramų pinigėlį su
savimi. Tą duokiva tam Dievo tar-
nui, kad jis mums pasakytų, ku-
riuo keliu keliauti."
9 Kitą kartą sakydavo "ei-
name pas Regintįjį," kai eidavo
pas Dievą pasiklausti. Nes pran-
ašus vadindavo tais laikais
regėtojais.
10 Šaūlis atsakė tarnui: "Teisin-
gai pasakei, eikiva!" Kai juodu atėjo
prie to miesto, kuriame tas Dievo
tarnas buvo
11 ir augštyn į miestą užėjo,
aptiko juodu mergas, išėjusias van-
dens semti, kurių juodu paklausė:
"Kur mums surasti Regintįjį?"
12 Jos atsakė jiemdviem: "Štai jis
čia. Skubėkite, nes jis šiandien į
miestą atėjo, kadangi šiandien
žmonės ateis ant kalno savo aukas
aukoti.
13 Kai judu į miestą įeisita,
tai judu jį rasita, kol jis nebus
išėjęs augštyn valgyti. Nes žmonės
nevalgo tol, kol jis nėra atėjęs, ka-
dangi jis palaimina aukas. Tada
valgo pakviestieji. Todėl eikita
augštyn ir dabar jį sutiksite."
14 Ir kai juodu užėjo augštyn į
miestą ir pačiame mieste buvo,
štai išėjo Šemūėlis jiemdviem prie-
šais ir jis buvo beeinąs į kalvą.
15 O Viešpats buvo Šemūėlio au-
syse vieną dieną prieš Šaūlio
atėjimą apreiškęs, tardamas:
16 "Rytoj, šiuo laiku Aš atsiųsiu
vyrą pas tave iš Benjamino. Tą
tu turi pašventinti į kunigaikščius
Mano Izraelio žmonėms, kad jis iš-
vaduotų Mano žmones iš filistie-
čių rankos. Nes Aš išgirdau jų
šauksmą ir Aš noriu į juos
atsižvelgti."
17 Kai Šemūėlis Šaūlį išvydo,
atsakė jam Viešpats: "Štai, tasai yra
tas vyras, apie kurį Aš tau kal-
bėjau, kad jis valdysiąs Mano
žmones."
18 Tai priėjo Šaūlis prie Šemūėlio
po vartais ir paklausė jo: "Pasakyk
man, kurie čia yra Regėtojo
namai?"
19 Šemūėlis atsakė Šaūliui: "Aš
esu tas Regėtojas, užeik pirm manęs
ant kalvos, nes judu turita šiandien
su manimi valgyti. Rytoj aš tave iš-
leisiu ir visa, ką savo širdyje turi,
aš tau pasakysiu.
20 O apie asiles, dingusias pirm
trijų dienų, nesirūpink dabar, jos
jau atrastos. O kamgi visa teks, kas
geriausia Izraelyje? Ar ne tau ir vi-
sai tavo giminei?"
21 Šaūlis atsakė: "Ar aš ne Je-
mynio sūnus, iš prasčiausiųjų
Izraelio sūnų ir mūsų šeimos
padermė yra pati mažiausioji iš
visų Benjamino padermių. Ko-
dėl tu man taip sakai?"
22 O Šemūėlis ėmė Šaūlį ir jo
vaiką ir įvedė juodu į svetainę
ir sodino juodu į vyriausiųjų
vietą pakviestųjų, kurių buvo
apie 30 vyrų.
23 Ir Šemūėlis tarė virėjui: "At-
nešk man tą gabalą, kurį aš tau
daviau man pasaugoti."

24 Tai atnešė virėjas jam petį ir
kas aplink prie jo kabėjo. Ir jis pa-
dėjo tą Šaūliui, tardamas: "Imk
ir valgyk, tai buvo tau palaikyta,
kai aš žmones pasikviečiau." Taip
pavalgė tą dieną Šaūlis kartu su
Šemūėliu.
25 O kai jie nuo kalvos į miestą
parėjo, šnekėjosi jis su Šaūliu ant
stogo.
26 Ir anksti atsikėlęs, aušrai švin-
tant, žadino Šemūėlis Šaūlį ant
stogo, tardamas: "Kelkis, kad tave
išleisčiau!" Ir Šaūlis kėlėsi ir juodu
kartu išėjo laukan, jis ir Šemūėlis.
27 Ir kai juodu atėjo iki miesto
galo, tarė Šemūėlis Šaūliui: "Sa-
kyk, kad vaikinas nueitų pirmyn."
Ir vaikinas nuėjo pirmyn. "Bet tu
dabar sustok, kad tau praneščiau,
ką Dievas yra sakęs."

10

Šaūlis Įšventinamas
Ir Įstatomas į Karalius

1 Tai paėmė Šemūėlis aliejaus
stiklą ir išliejo tą ant jo galvos
ir pabučiavęs jį, paklausė jo: "Ar
tau aišku, kad Viešpats tave į ku-
nigaikščius savo tėviškės dalies
pašventinęs yra?
2 Kai tu dabar nuo manęs išeisi,
tai rasi prie Rachėlės kapo du vyru
Celcache, Benjamino krašte. Tuodu
tau papasakos, kad asilės jau atras-
tos, kurių išėjai ieškoti. O štai,
tavo tėvas užmiršo asiles ir rūpinasi
dėl judviejų, tardamas: "Ką man
dėl sūnaus daryti?"
3 Ir iš šios vietos nueisi prie Ta-
boro ąžuolo, kur tave pasitiks trys
vyrai, einantieji į Bėtėlį pas
Dievą. Vienas bus jų nešinas
trimis ožiukais, kitas trimis duonos
kepalais, o tretysis vyno odine.
4 Ir jie pasveikins tave meilingai
ir duos tau du kepalu duonos ir tu
imk tuodu iš jų rankų.
5 Po to tu prieisi prie Dievo
kalno, kur filistiečiai savo sto-
vyklą turi. O į miestą eida-
mas, sutiksi būrį pranašų, nuo
kalvos pareinančių su psalteriu,
variniais būgneliais ir kanklėmis
priešakyje ir jie pranašaus.
6 Ir Viešpaties Dvasia užeis ant
tavęs, kad ir tu su jais pranašausi,
tai tu kitu žmogumi pasidarysi.
7 Kai visa tai pergyvensi, tai da-
ryk, ką gali daryti, nes Dievas yra
su tavimi.
8 Bet tu turi pirm manęs į Gil-
galį nukeliauti. Ten aš pas tave
ateisiu deginamąją ir padėkos
auką aukoti. Tu turėsi pabūti sep-
tynias dienas, kol aš pas tave ateisiu
ir tau pranešiu, ką tu turi daryti."
9 Kai jis apsisuko, išeidamas nuo
Šemūėlio, davė Dievas jam kito-
kią širdį ir tą dieną įvyko
visi anie ženklai.
10 Ir kai juodu priėjo prie kalne-
lio, štai atkeliavo pranašų būrys
jiems priešais ir Dievo Dvasia užėjo
ant jo, kad jis su jais kartu
pranašavo.
11 Ir kai tie jį pamatė, kurie jį
anksčiau pažino, su pranašais pra-
našaujantį, klausinėjo jie vienas
kito tarpusavyje: "Kas atsitiko
Kyšio sūnui? Ar ir Šaūlis
pranašauja?"
12 Ir vienas iš jų įsiterpė klau-
simu: "Kasgi jų tėvas?" Taip ir
atsirado toks priežodis: "Ar ir Šaū-
lis pranašauja?"
13 Ir kai jis paliovė pranašauti,
atėjo jis ant kalvos.
14 Bet Šaūlio dėdė klausė jo ir jo
tarno: "Kur buvota judu nuėjusiu?"
Juodu atsakė: "Asilių ieškoti ir kai
jų niekur neradome, atėjome pas
Šemūėlį."
15 Tai tarė Šaūlio dėdė: "Papa-
sakok, ką paskė jums Šemūėlis!"
16 Šaūlis atsakė savo dėdei: "Jis
pranešė mums, kad asilės buvo
atrastos." Bet, ką Šemūėlis apie
karalystę buvo kalbėjęs, Šaūlis jam
nepapasakojo.
17 O Šemūėlis sušaukė žmones į
Micpą pas Dievą
18 ir tarė Izraelio sūnums: "Taip
kalba Viešpats, Izraelio Dievas—Aš
išvedžiau izraelitus iš Egipto ir iš-
gelbėjau juos iš egiptiečių rankos

ir iš visų karalių, kurie juos
prispaudė.
19 Ir jūs šiandien savo Dievą
paniekinote, kuris jus iš visos ne-
laimės ir priespaudos išgelbėjo ir dar
Jam sakote, kad jums karalių
įstatytų. Taigi susistokite savo
giminėmis ir gentimis Viešpaties
akivaizdon."
20 Šemūėliui visas gimines atve-
dant, burtas krito Benjamino
giminei.
21 Ir kai jis atvedė Benjamino
giminę, burtas krito Matrio kilčiai
ir teko Šaūliui, Kyšio sūnui. Ir jie
jo ieškojo, bet nerado jo.
22 Ir jie toliau teiravosi pas Vieš-
patį, ar jis į čia ateisiąs. Ir
Viešpats atsiliepė jiems: "Jis yra
pasislėpęs prie mantos."
23 Tai jie nuskubėjo pas jį ir at-
sigabeno jį. O kai jis žmonių
tarpe atsistojo, tai buvo jis visa
galva augštesnis už visus kitus
žmones.
24 Ir Šemūėlis tarė tada visiems
žmonėms: "Štai, matote, kurį
Viešpats pasirinko! Nes iš visų
žmonių jam lygaus nėra. Tai džiū-
gavo visi žmonės, šaukdami: "Dieve
padėk karaliui!"
25 Tada išdėstė Šemūėlis žmo-
nėms karalystės nuostatus ir surašė
juos į knygas ir padėjo tas Vieš-
paties akivaizdon. Tada paleido Še-
mūėlis žmones, kiekvieną į savo
namus.
26 Šaūlis taip pat nuėjo namuon
į Gibeą. Su juomi kartu ėjo
būrys kariškių, kurių širdis
Viešpats buvo palietęs.
27 Bet kai kurie netikę žmonės
kalbėjo: "Ką jis mums galės pa-
dėti." Jie niekino jį ir jam dovanų
neatnešė. O jis dėjosi, būk tai
negirdėjęs.

11

Šaūlis Nugali Amonietį Nachašą

1 Apie mėnesį vėliau atžy-
giavo Amono karalius Nachašas ir
apsupo Jabėšą Gileade. Jabėšo
atstovai kreipėsi į Nachašą, tar-
dami: "Susitark su mumis, tai mes
tau tarnausime."
2 Bet amonietis Nachašas atsakė
jiems: "Tiktai su ta sąlyga aš su
jumis susitarčiau, jei aš jūsų kiek-
vienam išdurčiau dešinę akį ir iš-
gėdinčiau visą Izraelį."
3 Tai atsiliepė jam Jebėšo vyres-
nieji: "Duok mums septynias
dienas, kad pasiuntinius išsiųstume
po visą Izraelį. Jei nė vienas neateis
mums padėti, tai mes tau
pasiduosime."
4 Pasiuntiniai atėjo į Gibeą
pas Šaūlį ir padarė pranešimą
visiems žmonėms. Ir visi žmonės
ėmė balsu verkti.
5 Ir štai, Šaūlis buvo beparei-
nąs iš laukų su jaučiais ir paklau-
sė: "Kas atsitiko žmonėms, kad jie
verkia?" Ir jie papasakojo jam, ko
Jabėšo pasiuntiniai buvo atėję.
6 Tai užėjo Dievo Dvasia ant jo,
kai jis tuos žodžius buvo girdėjęs ir
jis labai supyko.
7 Ir, ėmęs porą jaučių, su-
kapojo tuos ir išsiuntinėjo tuos po
visą Izraelį, tardamas: "Kas ne-
žygiuos su Šaūliu ir Šemūėliu,
to jaučiams bus taip padaryta."
Tai apėmė Viešpaties baimė
visus žmones, kad jie išžygiavo lyg
vienintelis vyras.
8 O Bazeke jis sustatė juos ei-
lėmis, kur Izraelio sūnų buvo
300,000 o Jūdos buvo 30,000 vyrų.
9 Ir liepė atėjusiems pasiunti-
niams pranešti Gileade Jabėšo vy-
rams: "Rytoj, kai saulė pradės
kaitinti, tai jūs susilauksite pagal-
bos!" Kai pasiuntiniai sugrįžo su
tokia žinia, tai Jebėšo vyrai labai
prasidžiugo.
10 Tai davė Jabėšo vyrai atsa-
kymą: "Rytoj mes išeisime jums
pasiduoti ir tada galėsite su mumis
daryti, kaip jums patinka."
11 Kitą dieną suskirstė Šaūlis
savo kariuomenę į tris dalinius ir
aušrinės sargybos metu puolė sto-
vyklą ir išmušė amoniečius, dienai
neįkaitus taip, kad jų nė du krū-
voje nebepasiliko.
12 Tai statė žmonės Šemūėliui

klausimą: "Kur yra tie žmonės, kurie sakė: "Ar Šaūlis turėtų būti mūsų valdovu? Išduok mums tuos vyrus, kad mes juos nužudytume!"

13 Bet Šaūlis atsiliepė: "Šiandien neturi nė vienas mirti, kadangi šiandien Viešpats suteikė palaimą Izraeliui."

14 Šemūėlis tarė žmonėms: "Eikime ir vykime į Gilgalį ir tenai atnaujinkime karalystę!"

15 Tai ėjo žmonės į Gilgalį ir įstatė Šaūlį į karalius Viešpaties akivaizdoje ir aukojo padėkos aukas Viešpačiui ir čia buvo Šaūlis su visais Izrelio vyrais labai patenkintas.

12

Šemūėlio Atsisveikinimo Žodis

1 Tai tarė Šemūėlis izraelitams: "Štai, aš paklausiau visų jūsų žodžių ir įstačiau jums karalių.

2 O štai, dabar karalius jums vadovaus. Aš esu pasenęs ir pražilęs ir mano du sūnu yra pas jus ir aš valdžiau jus iš pat jaunystės, iki šiai dienai.

3 Štai aš esu čia. Liudykite prieš mane Viešpaties ir Jo įšventintojo akivaizdoje, jei aš esu kam nors jautį ar asilą atėmęs, jei kam nors prievartą ar neteisybę daręs, ar iš kurio kyšių ėmęs, arba būčiau leidęs save susivedžioti, tai aš esu pasiruošęs kiekvienam atsilyginti."

4 Jie atsiliepė: "Tu mums prievartos ir neteisybės nedarei ir nieko iš nė vieno nepaėmei."

5 Jis atsakė jiems: "Viešpats teliudyja prieš jus su Jo įšventintuoju šiandien, kad jūs jokios kaltės manyje neradote." Jie atsiliepė: "Taigi, tebūna juodu liudininku!"

6 Ir Šemūėlis pritarė žmonėms: "Mielai sutinku su Viešpačiu, kuris leido Mozei ir Aronui jūsų tėvus iš Egipto išvesti.

7 Taigi, susistokite čia, kad aš su jumis bylinėčiau Viešpaties akivaizdoje dėl viso to gero, kurį jums Viešpats suteikęs yra.

8 Jokūbui atvykus į Egiptą, šaukėsi jūsų tėvai Dievo. Ir Jis siuntė Mozę ir Aroną, kad tuodu jūsų tėvus iš Egipto išvestų ir jiems šioje vietoje leistų gyventi.

9 O kai jie Viešpaties, savo Dievo, užmiršo, tai pardavė Jis juos Syserai, Chacoro kariuomenės vadui, filistiečių galiūnams ir moabiečių karaliui, kurie prieš juos kariavo.

10 Tada ėmė jie šauktis Dievo, tardami—mes nusikaltome, apleisdami Viešpatį, Baalui bei Aštarotai tarnaudami. Išgelbėk mus dabar iš priešų rankų, tai mes Tau tarnausime.

11 Tai siuntė Viešpats Jerubaalį, Bėdaną, Yftachą ir Šemūėlį ir išgelbėjo jus iš jūsų priešo rankų visur aplink ir leido jums ramybėje gyventi.

12 Bet, kai jūs matėte amoniečių karalių Nachašą atžygiuojant prieš jus, tai jūs sakėte "Ne." Karalius turi mus valdyti, nors Viešpats, Dievas, buvo jūsų karalius.

13 Taigi, dabar turite čia savo karalių, kurį išsirinkote ir išsimeldėte, nes štai, Viešpats įstatė jums karalių.

14 Jei jūs Viešpaties bijosite ir Jam tarnausite ir Jo žodžių klausysite ir Jo burnai nebūsite nepaklusnūs, tai jūs ir jūsų karalius, jus valdąs, seksite Viešpatį, savo Dievą.

15 Bet, jei jūs Viešpaties balso neklausysite ir Jo burnai nepaklusnūs būsite, tai atsisuks Viešpaties ranka prieš jus ir jūsų tėvus.

16 Taigi, dabar sustokite ir pasižiūrėkite, kokį stebuklingą įvykį Viešpats čia, jums bestovint, padarys.

17 Ar dabar ne kviečių pjūties metas? Bet aš melsiu Viešpatį, kad Jis duotų perkūnui griauti ir lietui lyti, kad suprastumėte ir įsisąmonintumėte, kokią didelę piktenybę padarėte Viešpaties akivaizdoje, sau karaliaus prašydami."

18 O Šemūėliui besimeldžiant
Viešpaties, leido Viešpats perkūnui
griauti ir lietui lyti tą pačią
dieną. Ir žmonės labai bijojosi
Viešpaties ir Šemūėlio,
19 tardami Šemūėliui: "Melsk
Viešpaties, savo Dievo, kad mes
nenumirtume, nes mes prie visų
savo nusikaltimų dar ir tą
pridėjome, kad sau karalių
išsimeldėme."
20 Bet Šemūėlis tarė žmonėms:
"Nesibijokite! Teisybė, kad jūs nu-
sikaltote, tačiau nenukrypkite nuo
Viešpaties, bet tarnaukite Viešpa-
čiui visa širdimi.
21 Nesekite pragaištingų stabų,
nes jie niekam netinka ir negali
išgelbėti, kadangi jie niekingi yra.
22 Bet Viešpats neapleidžia Savo
žmonių dėl Savo didžiojo vardo,
nes Jam patiko jus Savo žmonėmis
pasidaryti.
23 O saugok, Dieve, kad aš taip
prieš Viešpatį nenusidėčiau, pa-
liaudamas už jus melsti ir pamokyti
jus tikrojo ir gerojo kelio!
24 Tik bijokite Viešpaties ir Jam
tarnaukite ištikimai visa širdimi, nes
jūs regėjote, kaip didingai Jis su
jumis elgiasi.
25 Jei jūs piktai pasielgsite, tai
pražūsite jūs ir jūsų karalius."

13

Jonatanas Sumuša Filistiečius, Šaūlio Nuodėmė

1 Praėjo pirmieji Šaūlio kara-
lystės metai ir pasibaigus antriems
metams,
2 jis pasirinko 3000 vyrų iš
izraelitų, iš kurių 2000 buvo pas
Šaūlį Mikmase bei Bėtėlio kal-
nuose ir 1000 su Jonatanu Benja-
mino Gibeoje.
3 Jonatanas nugalėjo filistiečių
įgulą Gibeoje ir tai išgirdo fi-
listiečiai. Tai leido Šaūlis trimitais
trimituoti per visą kraštą, saky-
damas: "Teišgirsta tai hebrajai!"
4 Ir Izraelio žmonės sužinojo,
kad Šaūlis buvo išmušęs filistie-
čių įgulą ir izraelitai filistie-
čiams smirdėte smirdėjo. Taip buvo
žmonės šaukiami sekti Šaūlį į
Gilgalį.
5 Tai susirinko kariauti prieš
izraelitus 6000 filistiečių raitųjų
su 30000 vežimų ir kitų žmonių
daugybe, kaip smėlio jūros krante
ir susistatė savo stovyklą ties
Mikmasu, į rytus nuo Bėt-Āvenu.
6 Kai izraelitai tai sužinojo, pa-
matė jie, kad jie pavojuje yra ir ėmė
slėptis urvuose, plyšiuose, uolų
tarpuose ir daubose, kadangi
žmonės labai bijojosi.
7 Kai kurie hebrajai persikėlė per
Jordaną į Gado kraštą ir Gi-
leadą, bet Šaūlis tebebuvo Gil-
galyje ir visi jo pasekėjai drebėjo iš
baimės.
8 Tai jis laukė iki Šemūėlio nu-
statyto laiko septynias dienas ir
kai Šemūėlis neatėjo, tai pradėjo
žmonės nuo jo skirstytis.
9 O Šaūlis tarė: Atneškite man
deginamąsias ir padėkos aukas ir
jis aukojo deginamąją auką.
10 Ir jam baigiant deginamąją
auką aukoti, štai, atėjo Šemūėlis.
Tai išėjo Šaūlis jam priešais jį
palaiminti.
11 Bet Šemūėlis barė jį: "Ką
tu padarei!" Šaūlis teisinosi: "Aš
mačiau žmones nuo manęs išsiskir-
stant, kai tu tuo laiku neatėjai, o
filistiečiai rinkosi Mikmase.
12 Taip man atrodė, kad filistie-
čiai mane užpuls Gilgalyje, o aš
būsiu nepasiprašęs Viešpaties ma-
lonės, tai aš pasiėmiau drąsos ir
aukojau deginamąją auką."
13 Tai tarė Šemūėlis Šaūliui: "Tu
negudriai padarei, sulaužydamas
tau Viešpaties, Dievo duotą
įsakymą, nes Jis būtų tau ka-
ralystę Izraelyje amžiams
patvirtinęs.
14 Bet dabar neišsilaikys tavo
karalystė ilgam. Viešpats išsirinko
Sau žmogų pagal Savo širdį. Tam
Viešpats įsakė būti Jo žmonių
kunigaikščiu, kadangi tu Viešpaties
įsakymų nelaikei."
15 Tai pakilo Šemūėlis iš Gilgalio
ir nuėjo į Benjamino Gibeą. O

Šaūlis suskaitė pas jį esančių
žmonių 600 vyrų.
16 Bet Šaūlis pasiliko su sūnumi
Jonatanu ir pas jį esančiais žmo-
nėmis ant Benjamino kalnelio. O
filistiečiai buvo išsidėstę Mikmase.
17 Filistiečiai pasileido trimis da-
liniais žemę naikinti. Vienas dalinys
ėjo Afros keliu į Šūalio kraštą,
18 antrasis dalinys ėjo Bėt-Cho-
rono vieškeliu, tretysis žygiavo
keliu, kuris eina prie sienos, pagal
Ceboymo slėnį ties dykuma.
19 O Izralyje, visame krašte, ne-
buvo galima rasti kalvio, nes filis-
tiečiai bijojo, kad hebrajai
nepasidirbtų sau kardų ir iečių.
20 Kai reikėdavo žagrę, kirvį,
pjautuvą ar dalgį paaštrinti, tai
turėdavo izraelitai eiti pas
filistiečius.
21 Dalgių, kirvių, kirvukų
ašmenys buvo atšipę ir akstinų
galai atbukę.
22 O kai kovos diena atėjo, tai tik
Šaūlis ir Jonatanas teturėjo ginklų,
o visi kiti, su jais esantieji neturėjo
nei kardo nei ieties.
23 Ir filistiečiai išsiuntė dalinį
Mikmaso tarpukelį saugoti.

14

Jonatano Karžygystė,
Šaūlio Karai

1 Vieną dieną tarė Šaūlio
sūnus Jonatanas, savo jaunuoliui,
kuris jo ginklus nešiojo: "Eikiva į
filistiečių stovyklą, kuri anoje
pusėje yra" ir to nepranešė savo
tėvui.
2 Šaūlis pasiliko Gibeos miesto
gale po granatų medžiu, kuris
buvo priemiestyje ir žmonių su
juomi buvo apie 600 vyrų.
3 Ir Achyja, Achitūbo sūnus,
Ykabodo brolis, Pinecho sūnus,
Ėlio sūnaus, Viešpaties kunigo
Šiloje nešiojo kunigo skraistę.
Žmonės nežinojo, kad Jonatanas
buvo išėjęs.
4 O tame kelyje, kuriuo Jona-
tanas mėgino nueiti pas filistiečius
buvo dvi uoli išsikišusi, viena vie-
noje pusėje, kita kitoje pusėje,
viena vardu buvo Bocėc, antroji
Sene.
5 Viena jų buvo šiaurinėje pu-
sėje link Mikmos, antroji pietų
pusėje, link Gabos.
6 O Jonatanas sakė savo ginkla-
nešiui: "Eikime į neapipjaus-
tytųjų stovyklą. Rasi, Viešpats
mudviejų pagalba ką nors pa-
darys, nes tai Viešpačiui nesunku,
ar tai būtų keletu, ar daugeliu
žmonių."
7 Tai atsakė jam jo ginklų ne-
šėjas: "Daryk visa, ką tik tavo
širdis geidžia, štai, aš esu su tavimi,
keliauk, kur tavo širdis nori."
8 Jonatanas tarė: "Taigi, kai per-
eisiva pas anuos žmones ir jie mudu
pamatys
9 ir mudviem tada lieps sustoti,
kol jie pas mudu ateitų, tai mudu
pasiliksiva vietoje ir pas juos
neeisiva,
10 bet, jei jie sakys—užeikita
augštyn pas mus, tada bus tatai
mums ženklu, kad Viešpats juos į
mūsų rankas atiduos ir tada mudu
užeisiva augštyn."
11 Taip ėjo juodu, kad filistiečiai
juodu pamatė ir tarė: "Štai hebrajai
iš savo plyšių išlindo, kuriuose jie
pasislėpę buvo."
12 Ir stovyklos sargybiniai tarė
Jonatanui ir jo ginklų nešėjui: "Tik
užeikita augštyn pas mus, tai mes
judviem ką parodysime!" Tai sakė
Jonatanas savo ginklanešiui: "Lipk
paskui mane, Viešpats padavė juos
į Izraelio rankas."
13 Ir Jonatanas užlipo augštyn
rankomis bei kojomis ir jo ginklų
nešėjas sekė jį. Jonatanas juos
bematant nukovė ir jo ginklų ne-
šėjas jį sekė ir žudė taip,
14 kad per pirmąjį mūšį
Jonatanas ir jo ginklų nešėjas už-
mušė 20 vyrų ant beveik pusės
akro dirvos, vienu jungu jaučių
per dieną apariamos.
15 Ir baimė paplito po visą sto-
vyklą ir laukuose ir apėmė visus
sargybinius ir visus judančius žval-
gybinius taip, kad žemė padrebėjo,

kadangi šita baimė buvo nuo
Viešpaties.
16 Ir Saūlio sargybiniai iš Benja-
mino Gibeos pastebėjo, kad filistie-
čių daliniai pradėjo pakrikti, šen
ir ten bėginėjo, mušami.
17 Tai įsakė Saūlis savo kariš-
kiams patikrinti, kas iš jo žmonių
trūksta. Patikrinę, pastebėjo, kad
Jonatano ir jo ginklanešio nebuvo.
18 Tai tarė Saūlis Achyjai: "At-
nešk šen Dievo skrynią!" O Dievo
skrynia buvo tuo metu izraelitų
rankose.
19 O Saūliui su klebonu bekal-
bant, susijaudinimas ir bėginėjimas
filistiečių stovykloje padidėjo. Ir
Saūlis sakė klebonui, kad savo
ranką žemyn nuleistų.
20 Tai susirinko Saūlio daliniai ir
išėjo kovoti prieš filistiečius, pas
kuriuos jau buvo didelis sąmyšis
ir jie tarpusavyje vienas prieš kitą
kovojo.
21 O jų tarpe esantieji hebrajai
pasišalino nuo jų, kurie su jais
buvo išskirstyti ir prisidėjo prie
izraelitų, kurie Saūlio ir Jonatano
žinioje buvo.
22 O Efraymo kalnuose pasislėpę
izraelitai taip pat vijo filistiečius, kai
jie pastebėjo juos bėgančius ir per-
sekiojo juos.
23 Taip tada padėjo Viešpats
izraelitams ir jų kova nusitęsė iki
pat Bėt-Aveno.
24 O kai izraelitai tą dieną
pailsę buvo, Saūlis primygtinai
įsakė žmonėms: "Prakeiktas bus
tas, kuris iki vakaro ko valgytų,
kad aš savo priešams atsikeršy-
čiau!" Tai visi žmonės nieko
nevalgė.
25 Kai visi žmonės suėjo į miš-
kingą vietovę, tai jie rado medaus
laukuose.
26 Ir žmonėms einant į girią,
štai medus tryško. Bet nė vienas
savo piršto prie jo neprikišo, ka-
dangi žmonės bijojosi duotosios
priesaikos.
27 Bet Jonatanas nebuvo girdėjęs
to griežto įsakymo ir ištiesė
lazdą, kurią rankose turėjo, dažė
galu į medaus korį ir valgė to
medaus ir jo akys prabudrėjo.
28 Tai pasakė jam žmogus, kad jo
tėvas buvo primygtinai įsakęs
niekam nevalgyti tą dieną ir kad
tas, kuris valgysiąs, būsiąs
prakeiktas. O žmonės buvo pailsę.
29 Tai tarė Jonatanas: "Mano
tėvas apsiriko, duodamas žmonėms
tokį įsakymą. Žiūrėkite, kaip
prabudrėjo mano akys, kai tik tru-
putį aš to medaus paragavau.
30 Jei žmonėms būtų buvę leista
šiandien valgyti to grobio, kurį jie
iš priešo pasiėmė, tai jie būtų
žymiai daugiau filistiečių išmušti
galėję."
31 O jie buvo filistiečius išmušę
tą dieną nuo Mikmaso iki Aja-
lono ir buvo labai pavargę.
32 Ir žmonės ėmė iš grobio jau-
čių, avių, veršių ir pamušė tuos
ant žemės ir valgė tuos, kraują
neišvalę.
33 O Saūliui buvo tai pranešta,
kad jie nusikalto, kraują valgy-
dami. Jis sakė: "Jūs negerai darėte.
Atriskite man dabar didelį
akmenį."
34 Saūlis tęsė: "Pasiskirstykite po
žmones ir apsakykite, kad kiek-
vienas savo jautį ir avis pas mane
atgabentų ir kad jūs čia pamuš-
tumėte ir papjovę valgytumėte, prieš
Dievą nenusikalsdami ir kraujo
nevalgydami."
35 Ir Saūlis pastatė Viešpačiui al-
torių ir tai buvo jo pats pirmasis
altorius Viešpačiui statytas.
36 Tada tarė Saūlis: "Išžygiuo-
kime dabar nakčia prieš filistiečius
ir apiplėškime juos ir kol rytas
prašvis, nepalikime jų nė vieno."
Jie atsiliepė: "Daryk tai, kadangi
tavo nuomonė yra geriausia." Bet
klebonas sakė: "Kreipkimės čia į
Viešpatį!"
37 Ir Saūlis kreipėsi klausimu į
Dievą: "Ar man žygiuoti prieš fi-
listiečius, o ir, ar Tu juos paduosi
į Izraelio rankas?" Bet šį kartą
jis negavo jokio atsakymo.
38 Tai tarė Saūlis: "Ateikite visi
kariuomenės dalinių vadai ir pa-

tikrinkite, kas šiandien nuodėmę
padaręs.
39 Nes iš tikrųjų, kaip Viešpats gyvas yra, Izraelio Vaduotojas, jei ir mano sūnus Jonatanas kaltas būtų, tai ir tas turėtų mirti."
40 Tai tarė Šaūlis Izraeliui: "Jūs stovėkite ten, o aš su Jonatanu stovėsiu čia." Žmonės atsakė Šaūliui: "Daryk, kaip tau patinka."
41 Ir Šaūlis tarė Viešpačiui: "Viešpatie, Izraelio Dieve, daryk teisybę! Burtai kliuvo Šaūliui ir Jonatanui. Žmonės buvo pripažinti nekaltais.
42 Tai liepė Šaūlis mesti burtus dėl jo ir dėl Jonatano. Burtas kliuvo Jonatanui.
43 Tada paklausė Šaūlis Jonatano: "Ką tu padarei?" Jonatanas atsakė: "Aš mažumą medaus paragavau lazda, kurią turėjau savo rankoje. Ar dėl to man reikėtų mirti?
44 Tebaudžia mane Dievas, jei ne mano teisybė!" Jonatanai tu turi mirti!
45 Bet žmonės teiravosi. "Ar Jonatanas turėtų mirtį, kuris Izraeliui tokią didelę pagalbą suteikęs? Apsaugok Dieve! Kaip Viešpats gyvas yra, nė plaukelis nuo jo galvos nenuslinks žemėn, nes Dievas per jį tai šiandien padarė." Taip išgelbėjo žmonės Jonataną, kad jam neteko mirti.
46 Tai nebepersekiojo Šaūlis filistiečių, o tie sugrįžo į savo šalį.
47 Kai Šaūlis buvo Izraelio karalystę perėmęs, kariavo jis aplink prieš visus savo priešus, prieš moabiečius, prieš amoniečius, prieš edomiečius, prieš Cobos karalius, prieš filistiečius ir kurlink jis ir pasisuko, ten buvo jis pasėkmingas.
48 Karžygiškai kovodamas, jis nugalėjo amalekiečius ir išvadavo izraelitus iš jų spaudžiančiųjų rankų.
49 Šaūlis turėjo sūnų Jonataną, Yšvį ir Malkyšūą. Jo dvi dukteri vardu buvo Meroba, pirmagimė ir Mykala, jaunesnioji.
50 Šaūlio žmona vardu buvo Achynoama, Achymaaco duktė. Jo kariuomenės vadas buvo Abneris, sūnus Nėrio, kuris buvo Šaūlio dėdė.
51 Kyšis, Šaūlio tėvas ir Nėris, Abnerio tėvas, buvo Abyėlio sūnūs.
52 Kova prieš filistiečius buvo sunki tol, kol Šaūlis gyvas buvo. Kur tik jis kokį tvirtą, apsukrų vyrą pamatė, tą pasiėmė jis į savo kariuomenę.

15

Šaūlio Nepaklusnumas, Nemalonė

1 Šemūėlis tarė Šaūliui: "Viešpats siuntė mane tave į karalius pašventinti Savo Izraelio žmonėms, taigi klausyk balso Viešpaties žodžių.
2 Visagalis Viešpats sako: Aš atsiminiau, ką Amalėkas padarė, izraelitams kelią užkirsdamas, jiems grįžtant iš Egipto.
3 Todėl nužygiuok ir mušk amalėkiečius, visus jų, moteris, vaikus, kūdikius, jaučius, avis, kupranugarius, asilus ir negailėk nieko, ką jie turi."
4 Šaūlis pranešė tai savo žmonėms, kurių jis suskaitė Telayme 200,000 pėstininkų ir 10,000 vyrų iš Jūdos.
5 Atžygiavęs prie amalėkiečių miesto, paslėpė Šaūlis pulką kareivių užpakalyje prie upės.
6 Ir jis perspėjo keniečius, kad pasitrauktų ir atsitolintų nuo amalėkiečių, kad jų kartu neišnaikintų su amalėkiečiais, kadangi jie buvo gerą širdį parodę izraelitams, iš Egipto parkeliaujant. Tai atsiskyrė keniečiai nuo amalėkiečių.
7 Taip nugalėjo Šaūlis amalėkiečius nuo Chavilos iki Šūro, kuris yra šioje pusėje Egipto
8 ir amalėkiečių karalių Agagą sugavęs, nužudė kardo ašmenimis visus žmones.
9 Bet Šaūlis ir žmonės gailėjo Agago gerųjų avių, penėtųjų jaučių, ėryčių ir kitų gerųjų, jų nežudydami. Bet, kas prasta

buvo ir niekam netiko, tą jie
iškapojo.
10 Tai aplankė Viešpats Šemūėlį
Savo žodžiu, tardamas:
11 "Aš gailiuos, leidęs Saūlį
karaliumi įstatyti. Nes jis nuo
Manęs nukrypo ir Mano žodžių
neklauso." Tai buvo Šemūėlis su-
sijaudinęs ir šaukėsi Dievo visą
naktį.
12 Kitą rytą atsikėlė Šemūėlis
anksti, kad Saūlį sutiktų. Jam
buvo pranešta, kad Saūlis į Kar-
melį nuėjęs, ten sau pergalės
paminklą atitiesti ir toliau keliau-
damas, į Gilgalį nuvykęs.
13 Atėjus Šemūėliui pas Saūlį,
tarė Saūlis jam: "Palaimintas būk
Viešpačiui, aš įgyvendinau Vieš-
paties žodį."
14 Šemūėlis paklausė jo: "Koks
tai avių bliovimas ir jaučių bau-
bimas, kurį aš girdžiu savo
ausimis?"
15 Saūlis atsakė: "Jie parsiga-
beno tuos nuo amalėkiečių. Jie
pasilaikė geriausiųjų avių bei
jaučių Viešpaties, tavo Dievo au-
koms. Atliekamus nužudėme."
16 Bet Šemūėlis tarė Saūliui:
"Paklausk, ką Viešpats šią
naktį su manim kalbėjęs." Jis
tarė: Kalbėk!
17 Šemūėlis kalbėjo. Nors tu ma-
žas buvai savo akyse, ar tu ne vy-
riausiuoju pasidarei visų Izraelio
giminių ir Viešpats įšventino tave
Izraelio karaliumi?
18 Viešpats siuntė tave tuo keliu,
tardamas: "Nukeliauk ir nužudyk
anuos nuodėmininkus amalėkiečius
ir kariauk prieš juos tol, kol juos
išnaikinsi.
19 Kam tu neklausei Viešpaties
balso, bet pasileidai plėšti,
negerai pasielgdamas Viešpaties
akivaizdoje?"
20 Saūlis atsakė Šemūėliui: "Juk
aš išžygiavau, Viešpaties balsą
klausydamas, tuo keliu, kuriuo
Viešpats mane siuntė ir Agagą,
amalėkiečių karalių, parsiga-
benau, o amalėkiečius išnaikinau.
21 Bet žmonės ėmėsi grobio,
geriausiųjų žudytiniųjų avių,
jaučių Viešpačiui, tavo Dievui
Gilgalyje paaukoti."
22 O Šemūėlis atsiliepė: "Ar
manai, kad Viešpats labiau mėgsta
aukas ar deginimo aukas už Vieš-
paties balso paklusnumą? Štai,
paklusnumas yra geresnis už aukas
ir dėmesio atkreipimas į tai yra
geresnis už avinų taukus.
23 Nes nepaklusnumas yra tarsi
žyniavimo nuodėmė, o prieštaravi-
mas yra kaip stabų ir dievaičių
garbinimas. Taigi, kadangi tu dabar
Viešpaties žodį paniekinai, tai Jis
ir tave paniekino, kad nebebūtumei
karaliumi."
24 Saūlis atsiliepė Šemūėliui: "Aš
nusidėjau, Viešpaties įsakymų
ir tavo žodžių neklausydamas, ka-
dangi bijojaus žmonių ir jų balso
paklausiau.
25 O dabar atleisk man tą nuo-
dėmę ir sugrįžk su manim, kad
Viešpaties melsčiaus!"
26 Šemūėlis atsakė: "Aš nenoriu
su tavimi grįžti, kadangi tu Vieš-
patį paniekinai, todėl Viešpats
paniekino ir tave, kad tu nebebū-
tumei Izraelio karaliumi."
27 Kai Šemūėlis sukosi ir norėjo
eiti, tai jis pagavo jo apsiausto
skverną ir tą perplėšė.
28 Tai tarė Šemūėlis jam: "Vieš-
pats šiandien atplėšė tavo karalystę
nuo tavęs ir atidavė ją tavo arti-
mui, kuris yra geresnis už tave.
29 Be to, karžygys Izraelyje ne-
meluoja ir nesigaili. Nes jis ne žmo-
gus ir jam nėra ko gailėtis."
30 Bet jis sakė: "Aš nusidėjau, vis
dėlto gerbk mane mano
vyresniųjų ir Izraelio žmonių
akivaizdoje ir sugrįžk su manim,
kad Viešpaties, tavo Dievo
melsčiaus!"
31 Taip sugrįžo Šemūėlis,
Saūlį sekdamas, kad Saūlis Vieš-
patį garbintų.
32 Bet Šemūėlis tarė: Atgaben-
kite pas mane Agagą, amalėkie-
čių karalių. Ir Agagas atėjo su
viltimi, tardamas: "Taip yra prava-
rytas mirties kartumas."
33 O Šemūėlis tarė: "Kaip tavo
kardas moterims sūnus išplėšė, taip

tavo motinai vaikai bus išplėšti tarpe
moterų." Tada sukapojo Še-
mūėlis Agagą į gabalus Vieš-
paties akivaizdoje Gilgalyje.
34 Ir Šemūėlis išvyko į Ra-
matą, o Saūlis nukeliavo į savo
namus, į Saūlio Gibeą.
35 Nuo to laiko Šemūėlis daugiau
nebematė Saūlio iki mirties. Bet
Šemūėlis gedėjo dėl Saūlio. O Vieš-
pats gailėjosi, kad Saūlį buvo į
karalius įstatęs.

16

Dovydas Įšventinamas Į Karalius

1 Ir Viešpats tarė Šemūėliui:
"Kaip ilgai gedėsi dėl Saūlio, kurį
aš atmečiau, kad būtų Izraelio
karaliumi? Prisipilk savo ragą
aliejumi ir ateik, Aš tave siųsiu
pas Bėtlechemo Yšajį, kadangi
iš jo sūnų Aš pasirinkau
karalių."
2 Bet Šėmūėlis tarė: "Kaip aš
nueisiu? Išgirdęs tai, Saūlis, ims ir
pasmaugs mane." Viešpats atsakė:
"Imk veršį ir jaučių pas save ir
tark—aš atėjau Viešpačiui aukoti.
3 Pasikviesk Yšajį prie aukų
ir tada Aš tau parodysiu, ką da-
ryti, kad Man pašventintumei tą,
kurį tau sakysiu."
4 Šemūėlis darė taip, kaip Vieš-
pats jam buvo liepęs ir atėjo į
Bėtlechemą. Tai nusigando
miesto vyresnieji ir tarė jam,
priešais eidami: "Ar taika, kad
ateini?"
5 Jis atsakė: "Taika! Aš atėjau
Viešpačiui aukoti. Pasišventinkite
ir ateikite pas mane prie aukų."
Ir jis pašventino Yšajį ir jo sūnus
ir pakvietė juos prie aukų.
6 Ir jiems įėjus, pažiūrėjo jis
į Elyabą ir pagalvojo, ar ko gero
tai būtų tasai Viešpaties akivaiz-
doje, kurį Jis pašventinti nori.
7 Bet Viešpats sakė Šemūėliui:
"Nežiūrėk nei į jo veidą, nei į
jo augštą ūgį. Aš jo nenoriu. Nes
nuo to priklauso, kaip žmonės ver-
tina. Žmogus mato, kas jo akivaiz-
doje yra, bet Viešpats žvelgia į
širdį."
8 Tai pašaukė Yšajis Amyna-
dabą ir liepė jam pro Šemūėlį
praeiti. Ir jisai sakė—"ir šio Vieš-
pats nepasirinko."
9 Tai liepė Yšajis Šamai praeiti.
Bet jis tarė—"šio Viešpats irgi
nepasirinko."
10 Tai liepė Yšajis visiems sep-
tyniems sūnums pro Šemūėlį
praeiti, bet Šemūėlis atsakė: "Vieš-
pats tų nė vieno nepasirinko."
11 Tada paklausė Šemūėlis Yšajo:
"Ar tai visi tavo sūnūs?" Jis atsakė:
"Dar yra mažasis likęs, kuris gano
avis." Tai tarė Šemūėlis Yšajui:
"Nusiųsk ir atvesk jį į čia ir
mes tol nepasisėsime, kol jis nebus
atėjęs."
12 Tai jis nusiuntė ir atgabendino
jį. O jis buvo dailios išvaizdos,
raudonais skruostais ir gražiomis
akimis. Ir Viešpats tarė: "Kelkis ir
pašventink jį, nes tai yra tas
tikrasis."
13 Tai ėmė Šemūėlis savo aliejaus
ragą ir pašventino jį savo bro-
lių tarpe. Ir Viešpaties Dvasia
užėjo ant Dovydo nuo tos dienos ir
pasiliko jame. O Šemūėlis kėlėsi ir
nukeliavo į Ramatą.
14 Ir Viešpaties Dvasia atstojo
nuo Saūlio ir pikta dvasia nuo Vieš-
paties vargino jį.
15 Saūlio tarnai tarė jam: "Štai,
pikta dvasia nuo Dievo kankina
tave.
16 Mielas valdove, paliepk mums,
savo tarnams, kurie tavo akivaiz-
doje esame, kad kokį vyrą su-
rastume, kuris kanklėmis gražiai
skambintų, ir piktai dvasiai tave
varginant, savo kanklėmis tave
nuramdytų."
17 Tai tarė Saūlis savo tarnams:
"Prašau, suraskite man tokį
žmogų, kuris stygomis moka gra-
žiai skambinti ir atveskite jį pas
mane."
18 Tai atsiliepė vienas iš jaunuo-
lių ir tarė: "Aš pastebėjau vieną
iš Yšajo sūnų iš Bėtlechemo
kankliuojantį, kuris yra pajėgus
vyras, geras kareivis, išmintingas
visokiu atžvilgiu, gražus ir Viešpats
yra su juom."

19 Tai nusiuntė Šaūlis pasiuntinius pas Yšajį ir sakydino jam: "Siųsk savo sūnų Dovydą, kuris prie avių yra, pas mane!"
20 Tai ėmė Yšajis asilą, uždėjo duonos, statinaitę vyno ir ožytį ant jo ir nusiuntė tai Šaūliui per savo sūnų Dovydą.
21 Taip atėjo Dovydas pas Šaūlį ir tarnavo jam ir jis jį labai pamilo ir pasidarė jo ginklanešiu.
22 Tai pranešė Šaūlis Yšajui: "Dovydas rado malonės mano akivaizdoje ir todėl tepasilieka jis pas mane!"
23 Taigi, kai dvasia nuo Dievo ant Šaūlio užeidavo, tai imdavo Dovydas kankles ir skambindavo savo pirštais, tai atsigaudavo Šaūlis ir pasijausdavo geriau ir piktoji dvasia nuo jo atstodavo.

17

Dovydo Kova su Goliatu

1 Filistiečiai rinko savo kariuomenės dalinius karui ir susiėję prie Soko, Jūdoje, išsidėstė tarp Soko ir Acėkos prie Efes-Damymo.
2 Bet Šaūlis ir Izraelio vyrai susistatė savo stovyklą ąžuolų slėnyje ir išsidėstė kariauti prieš filistiečius.
3 Filistiečiai susistatė savo dalinius ant kalno vienoje pusėje daubos, o izraelitai kitoje pusėje.
4 Tai išėjo iš filistiečių stovyklos milžinas Goliatas iš Gato, apie devynių pėdų ūgio,
5 kuris turėjo varinį šalmą ant savo galvos, žvynuotus šarvus, 125 svarų ant savo kūno.
6 Jo kojų šarvai buvo variniai ir varinis skydas kabėjo tarp jo pečių.
7 Kotas jo ieties buvo lyg audėjo riestuvas, o to geležinis smailgalys svėrė 15 svarų. Pirm jo žingsniavo jo ginklanešys.
8 Ir atsistojęs, šaukė jis Izraelio kariuomenei: "Kam jūs išėjote kariauti? Ar aš neesu filistietis, o jūs esate Šaūlio tarnai? Pasirinkite vieną iš jūsų, kuris ateitų pas mane.
9 Jei jis įveiks mane, bekariaudamas ir užmuš mane, tai mes norime būti jūsų tarnais, bet, jei aš jį įveiksiu ir užmušiu, tai jūs būsite mūsų tarnais ir mums tarnausite."
10 Ir tas filistietis tarė: "Šiandien aš pasityčiojau iš Izraelio kariuomenės dalinių. Duokit man vieną, su kuriuo aš imčiaus!"
11 Kai Šaūlis ir visi izraelitai tuos žodžius išgirdo, tai jie išsigando ir labai bijojosi.
12 O Dovydas buvo efratiečio Yšajo iš Jūdos Bėtlechemo sūnus, kuris turėjo 8 sūnus ir Šaūlio laikais jau buvo pasenęs ir vienas jo seniausiųjų vyrų.
13 Trys Yšajo vyresnieji sūnūs, pirmagimis Elyabas, antrasis Amynadabas ir tretysis Šama buvo išvykę su Šaūliu į kovą.
14 Dovydas buvo jauniausias. Kai tie trys vyresnieji su Šaūliu į karą išėjo,
15 tai grįždavo Dovydas protarpiais į Bėtlechemą savo tėvo avis prižiūrėti.
16 O tas filistietis išeidavo kas rytą ir kas vakarą pasirodyti per visą 40 dienų.
17 Yšajis liepė savo sūnui Dovydui: "Paimk šiuos 22 litrų svilintų grūdų ir tuos dešimtį kepalų duonos ir pristatyk juos savo broliams kariuomenėje,
18 o šiuos dešimtį šviežių sūrių įteik kariuomenės dalinio vadui. Aplankydamas savo brolius, žiūrėk, ar jie dar sveiki ir imk iš jų, ką jie tau duos."
19 Bet Šaūlis buvo su jais ir kitais visais ąžuolų slėnyje ir kariavo prieš filistiečius.
20 Dovydas pasiruošė ryte anksti, paliko avis sargui ir nešdamas, nuėjo kaip Yšajis jam buvo liepęs. Jis praėjo pro sustatytus vežimus, o kariuomenė buvo apsiginklavusi ir pradėjusį triukšmingą kovos žygį.
21 Izraelitai buvo pasiruošę, bet filistiečiai taip pat buvo pasiruošę prieš jų pulkus.
22 Dovydas paliko maistą pas

tiekimo viršininką ir nubėgo pa-
sveikinti savo brolius kovos lauke.
23 Ir jam su jais kalbant, štai, at-
žygiavo milžinas Goliatas, filistietis
iš Gato iš filistiečių išsidėsčiusių
pulkų ir kalbėjo, kaip ir visuomet
ir Dovydas tai girdėjo.
24 Bet Izraelyje, visi, kurie tą
vyrą pamatė, bėgo nuo jo, ka-
dangi jie jo labai bijojo.
25 Izraelyje vienas kitą klausi-
nėjo: "Ar nematėte tą vyrą
augštyn užeinantį? Nes jis atėjo
iš izraelitų pasityčioti. O tą, ku-
ris jį užmuš, žada karalius labai
pralobinti ir jam savo dukterį duoti
ir suteikti laisvę jo tėvo giminei
Izraelyje."
26 Tai tarė Dovydas vyrams, ku-
rie čia stovėjo: "Kas bus padaryta
tam, kuris šį filistietį užmuš ir
tą gėdą nuo Izraelio nuims. Nes
kas yra tas filistietis, neapipjausty-
tasis, kuris tyčiojasi iš Dievo su-
statytųjų pulkų?"
27 Tai pakartojo tie žmonės tą
patį, ką jie buvo pasakę, kas tam
vyrui bus padaryta, kuris jį
užmuš.
28 Ir Elyabas, jo vyriausias brolis,
išgirdęs jį taip su vyrais bekal-
bant, labai supyko ant Dovydo ir
tarė jam: "Kam tu čia žemyn atėjai
ir kas prižiūri tavo nedaugelį ave-
lių dykumoje? Aš žinau, kad tu
išdykęs esi ir pažįstu tavo širdies
nelabumą, nes tu atėjai žemyn
pasižiūrėti, kaip kovos vyksta."
29 Dovydas teisinosi: "Kuo aš
dabar nusidėjau, ar man tai nebuvo
įsakyta?"
30 Tai jis nusigręžė nuo jo ir krei-
pėsi į kitą tuo pačiu klausimu.
Ir jis vėl gavo tą patį atsakymą.
31 Kai jie buvo išgirdę Dovydo
žodžius, pranešė jie tai Šaūliui, ku-
ris jį ir parsigabeno pas save.
32 Dovydas tarė Šaūliui: "Tene-
nusimina dėl to nė vieno
žmogaus širdis, aš tavo tarnas eisiu
su filistiečiu kariauti."
33 Bet Šaūlis sakė Dovydui: "Tu
negali išeiti su tuo filistiečiu muštis,
kadangi tu dar vaikas tebeesi, tuo
tarpu, kai jis patyręs karžygys iš
mažų dienų yra."
34 O Dovydas pasakojo Šaūliui:
"Man ganant savo tėvo avis, atbėgo
liūtas ir lokys ir nusinešė avį iš
kaimenės.
35 O aš jį, vydamas užmušiau
ir išplėšiau avį iš jo nasrų. O kai
jis mane apniko, tai aš pačiupau jam
už barzdos, mušiau ir ušmušiau jį.
36 Tokiu būdu, aš, tavo tarnas,
užmušiau liūtą ir lokį. Taip aš
padarysiu ir su tuo neapipjausty-
tuoju filistiečiu, kadangi jis išpeikė
gyvojo Dievo sustatytuosius
pulkus."
37 Dovydas dar pridėjo: "Vieš-
pats, kuris mane išgelbėjo iš liūto
ir lokio, išgelbės mane ir iš šio
filistiečio."
38 Ir Šaūlis tarė Dovydui: "Eik,
Viešpats teesie su tavimi!" Tai
aprėdė Šaūlis Dovydą savo rū-
bais, uždėjo jam varinį šalmą
ant galvos ir apkaustė jį šarvais.
39 Ir Dovydas apsijuosė jo kardą
ant rūbų ir pradėjo vaikščioti, nes
niekada nebuvo tai bandęs. Tai tarė
Dovydas Šaūliui: "Aš negaliu taip
vaikščioti, kadangi neesu taip
įpratęs!" Tada jis viską nusiėmė.
40 Tai jis pasiėmė lazdą rankon,
pasirinko penkis glitus akmenis iš
upelio ir įsidėjo tuos į savo
krepšį ir maišiuką, kuriuos jis
turėjo ir nešėsi svaidyklę ir artinosi
filistiečiui.
41 O filistietis žengė taip pat ar-
tyn link Dovydo su savo ginklane-
šiu priešakyje.
42 Kai filistietis pažvelgė į Do-
vydą, paniekino jis jį, matyda-
mas, kad dar jaunas vaikinas
tebebuvo, raudonų skruostų ir
gražios išvaizdos.
43 Ir filistietis tarė Dovydui: "Ar
mane už šunį laikai, kad su lazda
pas mane ateini?" Taip jis keikė
Dovydą savo dievaičio vardu,
44 tardamas Dovydui: "Ateik pas
mane, kad tavo kūną atiduočiau
paukščiams po dangumi ir laukų
žvėrims."
45 Bet Dovydas atsiliepė filistie-

čiui: "Tu ateini pas mane su kardu, ietimi ir skydu. Bet aš ateinu pas tave vardan Viešpaties Visagalio išdėstytųjų Izraelio pulkų Dievo, kurį tu išpeikei.
46 Šiandien paduos tave Viešpats į mano rankas, kad aš tave nugalėčiau, tavo galvą nukirsčiau ir filistiečių kariuomenės lavonus paukščiams po dangumi ir žvėrims laukuose atiduočiai, kad visas pasaulis sužinotų, izraelitus Dievą turinčius,
47 ir kad visas šitas susirinkimas suprastų, Viešpatį ne kardais ir ietimis kovojantį, nes kariavimas yra Viešpaties ir Jis paduos jus į mūsų rankas."
48 Taigi, kai filistietis pasikėlė ir artinosi Dovydui, skubėjo Dovydas, bėgdamas prieš filistietį iš savo stovinčiojo pulko.
49 Dovydas išsiėmė ranka akmenį iš savo krepšio, įsinėrė jį į savo svaidyklę ir paleido jį, ištikdamas filistietį, kad akmuo į jo kaktą įsismeigė ir jis ant savo veido žemėn nuvirto.
50 Taip nugalėjo Dovydas filistietį, sviesdamas svaidykle akmenį, ištikdamas jį ir parmušdamas jį. O Dovydas neturėdamas kardo savo rankoje,
51 nubėgo prie filistiečio, išsitraukė jo paties kardą iš makšties ir tuo nukirto jam galvą. O filistiečiai, pamatę savo galingiausiąjį žuvusį, išsiskirstė išlakstydami.
52 Tai pasikėlė Izraelio bei Jūdos kariai ir vijosi filistiečius, šaukdami iki Gato pakalnės ir iki Ekrono vartų, kad filistiečiai krito pakelyje nuo Šaaraymo iki Gato ir Ekrono.
53 Kai izraelitai paliovė filistiečius vytis, išplėšė jie grįždami jų stovyklą.
54 O Dovydas pasiėmė filistiečio galvą ir parsigabeno ją į Jerūzalę. Bet jo ginklus jis padėjo savo palapinėje.
55 Saūlis, matydamas, Dovydą išeinant prieš filistietį, klausė Abnerio, savo kariuomenės vado: "Kieno sūnus yra tas vaikinas?" Bet Abneris atsakė: "Kaip gyva tavo siela, karaliau, aš to nežinau!"
56 Tai liepė jam karalius sužinoti, kieno sūnus tas jaunikaitis esąs.
57 Ir Dovydui sugrįžus iš mūšio prieš filistiečius, nuvedė jį Abneris Šaūlio akivaizdon ir jis nešėsi filistiečio galvą su savimi.
58 Ir Šaūlis klausė jo: "Kieno sūnus esi, jaunuoli?" Dovydas atsiliepė: "Aš esu Yšajo sūnus iš Bėtlechemo, tavo tarno."

18

Dovydo Ir Jonatano Draugystė, Šaūlio Neapykanta

1 Ir kai jis paliovė kalbėti su Šaūliu, susirišo Jonatano širdis su Dovydo širdimi meilės ryšiais, kad jis jį pradėjo mylėti kaip savo širdį.
2 Ir Šaūlis priėmė jį tą dieną ir nebeleido jam grįžti į savo tėvo namus.
3 O Jonatanas susitarė tarpusavyje su Dovydu, nes jis mylėjo jį kaip savo širdį.
4 Ir Jonatanas išsivilko savo rūbą, kuriuo aprėdytas buvo ir davė tą Dovydui, be to ir savo apsiaustą, savo kardą, kilpinį ir savo diržą.
5 Ir Dovydas išeidavo, kur tik Šaūlis jį nusiųsdavo ir elgėsi išmintingai, kad Šaūlis paskyrė jį kovotojų viršininku ir jis labai patiko visiems žmonėms ir Šaūlio tarnams.
6 Pasitaikė, kas grįžtant iš mūšio prieš filistiečius, moterys iš visų miestų ėjo karaliui Šaūliui priešais, dainuodamos ir šokinėdamos su variniais būgneliais, džaugsmingai smuikuodamos,
7 žaisdamos ir šiais žodžiais dainuodamos: "Šaūlis nugalėjo tūkstantį, o Dovydas dešimtį tūkstančių."
8 Tatai labai užpykino Šaūlį, kadangi jam tie žodžiai visiškai nepatiko ir jis skundėsi: "Dovydui jos

užskaitė 10,000, o man tik 1000. Ko
gero atiteks jam ir karalystė."
9 Nuo tos dienos visą laiką
nebegalėjo Šaūlis pakęsti Dovydo.
10 Sekančią dieną užsėdo
piktoji dvasia nuo Dievo ant Šaūlio
ir jis pranašavo savo namuose,
Dovydui kankliuojant, kaip tai kasdien
įprasta būdavo. O Šaūlis turėjo
ietį savo rankoje
11 ir šovė į jį, manydamas jį
prie sienos prismeigti. Bet Dovydas
du kartu jam pasitraukė.
12 Ir Šaūlis bijojosi Dovydo, kadangi
Viešpats buvo su juomi, o nuo
Šaūlio Jis buvo atstojęs.
13 Šaūlis atitolino jį tada nuo
savęs, paskirdamas jį viršininku
vieno tūkstančio vyrų, su kuriais
jis įvairių žygių darydavo.
14 Ir Dovydas elgėsi išmintingai
visame kame ir Viešpats buvo su
juomi.
15 Šaūlis bijojosi jo, pastebėdamas
jį taip išmintingai pasielgiant.
16 Visas Izraelis bei Jūda mylėjo
Dovydą, kadangi jis išėjo ir
grįždavo pirm jų.
17 Ir Šaūlis tarė Dovydui: "Štai
aš tau duosiu vyriausiąją dukterį
Merobę į žmonas. Būk tiktai
drąsus ir kariauk Viešpaties
karuose. Nes Šaūlis galvojo—
tokiu būdu mano ranka nebus prieš
jį, bet filistiečių.
18 Bet Dovydas atsakė Šaūliui:
"Kas aš ir kas mano gyvybė ir mano
tėvo giminė Izraelyje, kad aš karaliaus
žentu pasidaryčiau?"
19 O kai laikas atėjo, kad Šaūlio
dukterį Merobę Dovydui reikėjo
duoti, tai ji buvo atiduota Adryėliui
iš Mecholos į žmonas.
20 O Mykala, Šaūlio duktė mylėjo
Dovydą. Kai tatai buvo Šaūliui
pranešta, tai pasisakė jis, kad
jis su tuo sutinka, tardamas:
21 "Aš duosiu ją jam, kad ji jam
pakenktų ir filistiečių rankos jį
nugalėtų." Ir jis tarė Dovydui:
"Šiandien tu su mano antrąja
žentu pasidarysi."
22 Šaūlis įsakė savo tarnams:
"Kalbėkite su Dovydu asmeniškai
ir pasakykite jam, kad karalius jį
mėgsta ir visi jo tarnai jį myli ir
kad jis sutiktų pasidaryti karaliaus
žentu!"
23 Ir Šaūlio tarnai pakalbėjo visa
tai į Dovydo ausis. Bet Dovydas
atsakė: "Ar jūs galvojate, kad man
vargšui, prastam žmogui, lengva
būtų karaliaus žentu būti?"
24 Šaūlio tarnai pranešė jam
Dovydo atsakymą.
25 Šaūlis tarė: "Sakykite Dovydui,
kad karalius nenori kraičio,
kaip tiktai šimtą filistiečių
prieodžių, kad atsikeršytų karaliaus
priešams." Nes Šaūlis galvojo
nužudyti Dovydą filistiečių
rankomis.
26 Tai pranešė jo tarnai Dovydui
tuos žodžius ir Dovydui atrodė,
jog gera būtų karaliaus žentu
pasidaryti.
27 Tai atsikėlė Dovydas ir išžygiavo
su savo vyrais ir užmušė 200
filistiečių. Ir Dovydas atnešė jų
prieodes ir davė jam tų, kiek jis
norėjo, kad pasidarytų jo žentu.
Tai davė Šaūlis savo dukterį Mykalą
Dovydui į žmonas.
28 Ir Šaūlis matė ir suprato Viešpatį
esantį su Dovydu. O Mykala,
Šaūlio duktė mylėjo jį.
29 Tada bijojosi Šaūlis Dovydo tuo
labiau ir pasiliko jo priešu visą
savo gyvenimą.
30 Kas kartą, kai filistiečių
kunigaikščiai išžygiodavo, Dovydas
pasielgdavo išmintingiau už Šaūlio
tarnus, jiems išžygiuojant, kad
Dovydo vardas didžioje pagarboje
laikomas buvo.

19

Dovydas Persekiojams Šaūlio

1 Šaūlis kalbėjo su savo sūnumi
Jonatanu ir su visais savo tarnais,
norėdamas Dovydą nužudyti. Bet
Jonatanas, Šaūlio sūnus, Dovydą
labai mylėjo,
2 ir pranešė Dovydui, kad jo
tėvas Šaūlis ketinąs jį užmušti,
kad jis pasisaugotų iš ryto ir pasišalinęs,
kur nors pasislėptų.
3 Bet jis tarė: "Aš išėjęs su savo
tėvu, stovėsiu laukuose, kur tu esi

ir kalbėsiu apie tave su savo tėvu ir
ką aš numanysiu, tai aš tau
pranešiu."
4 Ir Jonatanas kalbėjo visą gera
apie Dovydą su savo tėvu Saūliu,
tardamas: "Nenusidėk, karaliau,
prieš savo tarną Dovydą, nes jis
tau nenusikalto ir jo darbai tau la-
bai naudingi yra.
5 Jis negailėjo savo gyvybės, už-
mušdamas aną filistietį. Ir Vieš-
pats suteikė Izraeliui didelę
pagalbą. Tu pats tai regėjai ir tuo
pasidžiaugei. Kam tu dabar nori dėl
nekalto kraujo nuodėmę padaryti,
be reikalo Dovydą nužudydamas?"
6 Tai pakluso Šaūlis Jonatano
balsui ir prisiekė: "Kaip gyvas
Viešpats—jis neturės mirti."
7 Tai pasišaukė Jonatanas Do-
vydą ir papasakojo jam visus tuos
žodžius ir parvedė jį pas Šaūlį,
kad pas jį būtų, kaip anksčiau
būdavo.
8 Ir vėl kilo karas ir Dovydas
išžygiavo prieš filistiečius ir jų la-
bai daug išmušė, kad jie nuo jo
bėgo.
9 Bet piktoji dvasia nuo Vieš-
paties užsėdo ant Šaūlio ir jis turėjo
savo rankoje ietį, savo namuose
sėdėdamas, kai Dovydas stygomis
skambino.
10 Ir Šaūlis tykojo Dovydą ie-
timi prie sienos prismeigti. Bet
Dovydas pasitraukė ir ietis įlindo
į sieną, Dovydas bėgo ir ištrūko
tą pačią naktį.
11 Bet Šaūlis siuntė pasiuntinius
į Dovydo namus, kad jį pasau-
gotų ir ryto metu jį užmuštų!
Tai pranešė jam jo žmona Mykala:
"Jei tu šią naktį neišvaduosi
savo sielos, tai turėsi mirti ryto
metu."
12 Taip išleido Mykala jį pro
langą žemyn ir jis, nusileidęs,
bėgo ir ištrūko.
13 Mykala paėmė dievaitį,
įdėjo tą į patalą ir pridėjo
ožkos kailį prie galvos galo ir pri-
dengė tą rūbais.
14 Tai atsiuntė Šaūlis pasiunti-
nius, kurie turėjo Dovydą atga-
benti. Bet ji tarė: "Jis serga."
15 O Šaūlis siuntė pasiuntinius,
kad jį su visu patalu pargabentų
ir nužudytų.
16 Kai pasiuntiniai įėjo, štai,
dievaitis patale gulėjo su ožkos
kailiu prie jo galvos galo.
17 Tai tarė Šaūlis Mykalai: "Kam
tu mane prigavai, leisdama mano
priešui ištrūkti?" Mykala atsiliepė
Šaūliui: "Jis man grasino mane už-
mušti, jei aš jo nebūčiau išleidusi."
18 O Dovydas ištrukęs, pabėgo ir
atvyko pas Šemūėlį į Ramatą
ir papasakojo jam visa, ką Šaūlis
jam buvo daręs. Ir juodu ėjo abu
su Šemūėliu ir pasiliko Najote,
Ramoje.
19 Tai buvo Šaūliui pranešta, kad
Dovydas yra Najote, Ramoje.
20 Šaūlis pasiuntė pasiuntinius,
kad Dovydą pargabentų ir jie
pamatė du būriu pranašaujančių
pranašų ir Šemūėlį jiems vado-
vaujant. Tai buvo pagauti Dievo
Dvasios ir tie pasiuntiniai, kad ir jie
pranašavo.
21 Kai tai Šaūliui buvo pranešta,
tai jis nusiuntė kitus pasiuntinius,
kurie irgi ėmė pranašauti. Tada jis
nusiuntė trečius pasiuntinius. O ir
tie pranašavo.
22 Tai atėjo jis pats į Ramatą
prie didžiojo šulinio ties Seku ir tei-
ravosi: "Kur yra Šemūėlis su Do-
vydu?" Ir jam atsakė: "Najote,
Ramoje."
23 Ir jis nuėjo į Najotą Ra-
moje. Tai užėjo Dievo Dvasia ir ant
jo, kad ir jis pranašavo, keliauda-
mas į Najotą Ramoje.
24 Ir jis, išsivilkęs savo rūbus,
kartu pranašvao Šemuėlio akivaiz-
doje ir taip išbuvo neapsirengęs
visą dieną ir visą naktį. Iš
to kilo priežodis: "Ar ir Šaūlis yra
pranašu pasidaręs?"

20

Jonatano ir Dovydo Draugystė

1 Bet Dovydas pabėgo iš Ramos
Najoto ir atėjęs pas Jonataną,
klausė: "Ką aš esu padaręs ir kuo
nusidėjęs prieš tavo tėvą, kad jis
tykoja mane nužudyti?"

2 Bet jis atsakė jam: "Apsaugok
Dieve! Tu neturi mirti! Štai, mano
tėvas nieko nedaro, nei mažesnio,
nei didesnio, ko į mano ausis ne-
pasakytų. Kodėlgi turėtų tatai ma-
no tėvas nuslėpti! To jau nebus."
3 Tai prisiekė Dovydas, tarda-
mas: "Tavo tėvas gerai žino, kad aš
malonės radau tavo akyse ir todėl
jis galvos, kad nebereikia Jonatanui
visa ko pasisakyti, kad nereikėtų
rūpintis. Iš tikrųjų, kaip Vieš-
pats gyvas yra ir tavo siela gyva yra,
tik vienas žingsnis beliko tarp
manęs ir mirties."
4 Jonatanas tarė Dovydui: "Ką
tik panorėsi, aš tau padarysiu."
5 Dovydas sakė jam: "Štai, rytoj
yra jauno mėnesio šventė, kurioje
man reikėtų su karaliumi už stalo
sėdėti. Taigi, leisk man, kad aš
laukuose pasislėpčiau iki trečiosios
dienos vakaro.
6 Jei tavo tėvas manęs pasiges,
tai sakyk—Dovydas meldė leidimo
į Bėtlechemą nubėgti, nes jo visa
giminė kasmet aukoja auką.
7 Jei jis sakys: "Gerai," tai aš,
tavo tarnas, būsiu saugus. Bet, jei
jis ims pykti, tai numanysi, kad jis
ką pikto sugalvojęs.
8 Todėl suteik man tą malonę,
savam tarnui, nes tu su manim, savo
tarnu, Viešpaties vardan taip susi-
tarei. Bet, jei kokį nusidėjimą
manyje pastebėsi, tai nužudyk
mane, nes kam tau mane dar pas
tavo tėvą vilkti!"
9 Jonatanas atsakė: "Dieve sau-
gok, jei mano tėvas tau ką nors
pikta sugalvotų ir aš tau to
nepraneščiau!"
10 Bet Dovydas teiravosi: "O kas
man praneš, kai tavo tėvas rūsčiai
su tavimi kalbės?"
11 Jonatanas tarė Dovydui:
"Kelkis ir eikiva į laukus." Ir
juodu išėjo.
12 Jonatanas sakė Dovydui:
"Viešpaties, Dievo Izraelio vardan
aš sužinosiu ar rytoj, ar trečią
dieną, ar mano tėvas gerai prieš
tave nusiteikęs ir aš apie tai tau
pranešiu.
13 Tebaudžia mane Viešpats, jei
aš tau nepraneščiau, vienokiu ar
kitokiu būdu. Bet, jei mano tėvas
ką pikto prieš tave sugalvotų,
tai aš tau taip pat pranešiu ir tave
išleisiu, kad ramybėje atsisveikin-
tume. Ir Viešpats tebūna su tavimi,
kaip Jis su mano tėvu buvęs yra.
14 Jei aš to nepadarysiu, tai ne-
suteik man Viešpaties malonės, nei
kol gyvas būsiu, nei kai būsiu
numiręs.
15 Jei Viešpats išnaikins visus
Dovydo priešus visame krašte, tai
tu amžiams neatimk savo malonės
nuo mano giminės."
16 Taip susitarė Jonatanas su
Dovydo gimine, tardamas: "Atskai-
tyk tai, Viešpatie, iš Dovydo
priešų rankos!"
17 Ir Jonatanas toliau kalbėda-
mas, Dovydui prisiekė—taip jis
mylėjo Dovydą.
18 Ir Jonatanas tarė jam: "Rytoj
yra jaunojo mėnesio šventė, tai
klaus apie tave, nes jis pasiges
tavęs, kur tu sėdėdavai.
19 Bet trečiąją dieną sku-
bėk sugrįžti ir užsilaikyk, kur pa-
prastai darbo dienomis būni ir sėdėk
prie Azelio akmens.
20 Tai aš šausiu tris strėles į tą
pusę, lyg šaudamas į taikinį.
21 Įsiklausyk, aš siųsiu vai-
kiną strėlių ieškoti. Jei aš vai-
kinui prišauksiu: "Strėlė yra šioje
pusėj, tai ateik šenlink ir suprask,
kad pavojaus nėra ir kad gali ateiti,
kaip Viešpats gyvas yra.
22 Bet, jei aš vaikinui sakysiu—
strėlė yra toli prim tavęs, tai ke-
liauk, nes Viešpats tave paleido!
23 Ką mudu tarpusavyje kal-
bėjova, tai tik Viešpačiui pasiliks
žinoma per amžius."
24 Dovydas pasislėpė laukuose.
Jauno mėnesio šventei atėjus, atsi-
sėdo karalius už stalo valgyti.
25 Karaliui atsisėdus savo
įprastoje vietoje prie sienos, at-
sikėlė Jonatanas, o Abneris atsi-
sėdo greta Saūlio. Ir jie pasigedo
Dovydo savo vietoje.
26 Saūlis nieko nesakė šį

kartą, galvodamas, kad gali būti
toks atsitikimas, kad jis nevalyvas
esąs.
27 O antrąją jaunojo mėnesio
šventės dieną, Saūlis pasigedęs
Dovydo, klausė Jonatano: "Kodėl
neatėjo Yšajo sūnus valgyti, nei
vakar, nei šiandien?"
28 Jonatanas atsakė Šaūliui: "Jis
prašėsi manęs, kad į Bėtle-
chemą nueitų,
29 tardamas—leisk man nueiti,
nes mūsų giminė turi aukoti
mieste ir mano brolis man tai pats
liepė. Jei man tą malonę suteiki,
tai aš savo brolius aplankysiu.
Ir todėl jis neatėjo prie karaliaus
stalo."
30 Tai Šaūlis labai supyko ant
Jonatano ir tarė: "Tu netikęs sūnau,
neištikimosios motinos! Aš žinau,
kad tu su Yšajo sūnumi susidėjai
savo ir savo motinos apgėdinimui.
31 Kol Yšajo sūnus gyvas šiame
pasaulyje, tol nebus tavo gyvybė
ir tau karalystė užtikrinta. Taigi
nusiųk vyrų, kad man jį
atvestų. Nes jis turi mirti."
32 Jonatanas klausė, atsiliepda-
mas: "Kam jis turi mirti, ką jis
yra padaręs?"
33 Šaūlis pakėlė savo ietį prieš
Jonataną, kad jį nudurtų. Tai
suprato Jonatanas, kad Šaūlis tikrai
nusistatęs buvo Dovydą nužudyti.
34 Ir jis atsikėlė nuo stalo labai
supykęs ir tą antrąją dieną
jauno mėnesio šventės nevalgė nė
kąsnio duonos, kadangi taip su-
sirūpinęs buvo Dovydu, kad jo tėvas
jį taip išniekino.
35 Ryto metu išėjo Jonatanas į
lauką, į Dovydo ir jo
sutartąją vietą ir jaunas ber-
niukas ėjo kartu su juomi.
36 Jis tarė berniukui, bėk ir suieš-
kok mano strėles, kurias aš iššau-
siu. Bet berniukui bėgant, šovė jis
vieną strėlę per jo viršų.
37 Berniukui bėgant strėlės at-
nešti, šaukė jis: "Strėlė guli ten pirm
tavęs!
38 Skubėk, bėk greitai ir
nestovėk," jis kartojo. Tai surinko
berniukas strėles ir atnešė jas savo
valdovui.
39 Berniukas nežinojo, ką tai
turėjo reikšti, o žinojo tai tiktai
Jonatanas ir Dovydas.
40 Jonatanas atidavė tada savo
ginklus berniukui ir liepė jam tuos
nunešti į miestą.
41 Berniukui nuėjus, atsikėlė
Dovydas iš savo vietos už uolos ir
tris kartus iki žemęs nusilenkęs,
pasibučiavo su Jonatanu ir abu
verkė, o Dovydas labiausiai.
42 Ir Jonatanas sakė Dovydui:
"Keliauk ramybėje! Mudu pasiža-
dėjova vienas antram Viešpaties
vardan ir Viešpats bus liudininku
tarp manęs ir tavęs, tarp mano at-
žalyno ir tarp tavo atžalyno per
amžius."
43 Ir Dovydas nuėjo, o Jonatanas
sugrįžo į miestą.

21

Dovydo Tremties Vargai

1 Dovydas nuėjo į Nobę pas
kunigą Achymeleką. Achyme-
lekas nusigando, priešais ateida-
mas, ir paklausė Dovydo: "Kam tu
ateini vienas, kodėl neturi nė vieno
vyro su savimi?"
2 Dovydas tarė kunigui Achy-
melekui: "Karalius man liepė nie-
kam nesakyti, kodėl jis mane siuntęs
ir ką jis man įsakęs. O su savo
vyrais aš susitiksiu tam tikroje
vietoje.
3 Taigi, jei turi ką atliekamo,
ar vieną ar penkis kepalus
duonos, tai duok man tuos, arba
ką tik rasi."
4 Kunigas atsakė Dovydui: "Aš
neturiu atliekamos prastos duonos,
o tiktai šventintos, kad tik jauni-
kaičiai nuo moterų būtų
susilaikę."
5 Dovydas atsakė kunigui: "Man
iškeliaujant, buvo moterys tris
dienas atskirtos nuo mūsų ir jau-
nuoliai būna pašventinti prieš ma-
no žygį, tuo labiau šį kartą.
Jei šis kelias nešventas, tai jis bus
šiandien jais pašventintas."

6 Tai davė jam kunigas pašventintosios duonos, kadangi kitos neturėjo, kaip tik tik tą, kuri dedama ant altoriaus ir nuimama, pakeičiant nauja.
7 Pasitaikė, kad tą dieną vienas iš vyriausiųjų Šaūlio kerdžių vardu Doėgas, edomietis, čia Viešpaties akivaizdoje saugomas buvo.
8 Dovydas tarė Achymelekui: "Ar turi kokį kardą ar ietį po ranka. Aš neėmiau savo ginklų su savimi, kadangi karaliaus reikalas buvo labai skubus?"
9 Kunigas atsakė: "Filistiečio Goliato kardas, kuriuo tu jį ąžuolų slėnyje užmušei, yra čia įvyniotas į skraistę už viršutiniojo apeiginio apsiausto. Jei nori, tai pasiimk jį, nes kito čia nėra." Dovydas atsiliepė: "Kito tam lygaus nėra, duok man šitą!"
10 Ir Dovydas pakilo, bėgdamas nuo Šaūlio ir atvyko pas Gato karalių Akyšą.
11 Akyšo tarnai tarė: "Ar tai ne Dovydas, karalius savo krašto, apie kurį šokinėdami dainavo—Šaūlis užmušė tūstantį, Dovydas dešimtį tūkstančių?"
12 Bet Dovydui šie žodžiai labai širdį užgavo ir jis labai bijojosi Gato karaliaus Akyšo.
13 Todėl nudavė Dovydas lyg esąs išprotėjęs. Jis plaitėsi rankomis beprasmiškai, galva į duris prie vartų trankėsi ir savo seilę per barzdą varvino.
14 Tai tarė Akyšas savo tarnams: "Ar jūs nematote tą žmogų iš proto išėjusį, kam jūs jį man atvedėte?
15 Ar man neužtenka pamišėlių, kad man dar jo reikėtų ir jis prie manęs šėlstų? Ar aš turėčiau tokį įsileisti į savo namus?"

22

Šaūlis Išžudo 85 Kunigus

1 Išėjęs iš ten, Dovydas nuvyko
į Adulamo olą. Kai jo broliai ir
visa jo tėvo giminė tai išgirdo, tai
jie atkeliavo pas jį.
2 Pas jį rinkosi visokiausių
vyrų, kurie buvo patekę į
vargą, skolose praskilę, sielvarto
kankinami ir jis pasidarė jų viršininku, kurių buvo apie 400 vyrų.
3 Iš čia vyko Dovydas į Moabo
žemę, į Micpą ir tarė Moabo
karaliui: "Leisk mano tėvui bei motinai tavo krašte gyventi tol, kol aš
ištirsiu, ką Dievas nori su manimi
daryti."
4 Taip jis paliko juodu Moabo
karaliaus žinioje, kol jis pats tvirtovėje gyveno.
5 Pranašas Gadas tarė Dovydui:
"Nesislapstyk čia, bet keliauk į
Jūdos šalį." Tai kėlėsi Dovydas ir
nuvyko į Chereto girią.
6 O Šaūlis išgirdo, kad Dovydas
vėl atsirado su savo vyrais, o jis sėdėjo Gibėos augštumoje po medžiu
su ietimi rankoje ir jo tarnai stovėjo
aplink jį.
7 Tai tarė Šaūlis savo tarnams,
kurie čia stovėjo: "Klausykite, jūs
Jemynio sūnūs, ar Yšajo sūnus duos
jums visiems dirvas ir vynkalnius
ir įstatys jus viršininkais šimtų
ir tūkstančių,
8 kad jūs visi prieš mane susitarėte ir nėra nė vieno, kuris man
praneštų, kad net ir mano sūnus
susidėjęs su Yšajo sūnumi? Ar nėra
nė vieno iš jūsų, kuris manęs gailėtųsi ir man praneštų į ausis?
Nes mano sūnus pagundė mano
tarną prieš mane, kad mane persekiotų, kaip tai paaiškėjo."
9 Tai atsakė Doėgas edomietis,
stovįs prie Šaūlio tarnų, tardamas: "Aš pastebėjau Yšajo sūnų
pas Achitūbo sūnų Achymeleką
į Nobę ateinantį.
10 Tas užklausė Viešpatį dėl jo,
davė jam maisto ir filistiečio Goliato
kardą."
11 Tai nusiuntė karalius ir pasišaukė Achytūbo sūnų Achymeleką, visą jo giminę ir visus
Nobės kunigus. Ir jie visi atėjo pas
karalių.
12 Šaūlis tarė: "Klausyk Achy-

tūbo sūnau!" Jis atsakė: "Štai aš,
valdove!"
13 Šaūlis paklausė jo: "Kam judu
susitarėta prieš mane, tu ir Yšajo
sūnus, kam davei jam duonos ir
kardą ir dėl jo į Viešpatį krei-
peis, kad jį sukiršintumei prieš
mane ir kad jis mane persekiotų,
kaip šiandien matome?"
14 Achymelekas atsakė karaliui,
tardamas: "O kas yra iš tavo tarnų
taip ištikimas, kaip Dovydas, tavo
žentas, kuris tavęs klauso ir garbėje
laikomas tavo namuose?
15 Ar aš tik šiandien pradėjau už
jį klausti? Apsaugok Dieve! Tuo,
karaliau, nekaltink nei savo tarno,
nei visos jo giminės, nes aš, tavo
tarnas, nieko apie tai nežinojau, nei
didesnio, nei mažesnio dalykėlio."
16 Bet karalius atsakė: "Achy-
meleke, tu turi mirti, tu ir visa tavo
giminė."
17 Tai įsakė karalius savo ka-
reiviams, šalia stovintiems:
"Gręžkitės ir užmuškite Viešpaties
kunigus, kadangi jie su Dovydu su-
sidėjo ir nors jie žinojo, kad jis
pabėgęs, tačiau man nepranešė."
Bet karaliaus tarnai nenorėjo kelti
savo rankų prieš Viešpaties
kunigus ir juos užmušti.
18 Tai tarė karalius Doėgui:
"Gręškis ir užmušk kunigus."
Tai atsigręžė edomietis Doėgas ir
užmušė kunigus, kurių mirė
tą dieną 85, nešioją kunigo
aprangą.
19 Ir taip jis išmušė kunigų
miestą Nobę aštriais kardais, tiek
vyrus, tiek moteris ir vaikus ir kū-
dikius ir jaučius, asilus bei avis.
20 Bet Abjataras, Achitūbo sū-
naus Achymeleko sūnus, ištrūko ir
nubėgo pas Dovydą,
21 kuriam jis pranešė, kad Šaūlis
Viešpaties kunigus išžudydinęs.
22 Bet Dovydas atsakė Abjatarui:
"Aš gerai žinojau, kad tą dieną
edomietis Doėgas, kuris čia buvo,
tatai praneš Šaūliui ir aš esu kaltas
visų tavo tėvo giminės sielų.
23 Pasilik pas mane ir nieko ne-
sibijok. Kas mano gyvybės tyko,
tas tyko ir tavosios, o su manim tu
išliksi gyvas."

23

Dovydas Išlaisvina Keylą

1 Dovydui buvo pranešta, kad
filistiečiai puola Keylą ir apvagia
klojimus.
2 Tai klausė Dovydas Viešpa-
ties: "Ar man nueiti ir mušti šiuos
filistiečius?" Viešpats atsakė Do-
vydui: "Nueik, tu sumuši filistie-
čius ir išvaduosi Keylą."
3 Bet pas Dovydą esantieji vy-
rai tarė jam: "Mes jau čia bijomės
Jūdoje, ką mes padarysime Key-
loje prieš filistiečių kariuomenę?"
4 Tai klausė Dovydas Viešpatį
antru kartu ir Viešpats atsakė jam:
"Kelkis, žygiuok į Keylą, nes
Aš atiduosiu filistiečius į tavo
rankas."
5 Tai žygiavo Dovydas su savo
vyrais į Keylą ir mušėsi su filis-
tiečiais ir nusivarė jų galvijus ir
didelėmis kautynėmis išlaisvino
keyliečius.
6 Abjataras, Achymeleko sūnus,
bėgdamas pas Dovydą, atsinešė
su savimi kunigo rūbus.
7 Tai buvo Šaūliui pranešta, kad
Dovydas Keylą užėmęs. Ir jis
sakė: "Dabar padavė jį Dievas į
mano rankas, kadangi jis įėjo į
miestą ir pats save užsirakino savo
tvirtais vartais ir užkaiščiais."
8 Tai susišaukė Šaūlis savo vyrus
mūšiui prieš Keylą, kad nuėję,
Dovydą su jo vyrais apsuptų.
9 Bet Dovydas, išgirdęs, kad
Šaūlis pikta prieš jį sugalvojęs,
tarė kunigui Abjatarui: "Duok man
skraistę."
10 Dovydas meldėsi: "Viešpatie,
Izraelio Dieve, aš, tavo tarnas, iš-
girdau Šaūlį tykojantį. Ar jis
turėtų Keylą dėl manęs
sunaikinti?
11 Ar išduos mane Keylos gyven-
tojai į jo rankas? Ar Šaūlis atžy-
giuos, kaip aš, Tavo tarnas girdėjau?
Apreikš man tai, Viešpatie, Izraelio

Dieve, Savam tarnui!" Ir Viešpats
atsakė: "Jis atžygiuos."
12 Dar klausė Dovydas: "Ar Key-
los gyventojai išduos mane ir mano
vyrus į Saūlio rankas?" Viešpats
atsakė: "Išduos."
13 Tai pasikėlė Dovydas su savo
vyrais, kurių apie 600 buvo ir
apleido Keylą ir keliavo, kur tik
eiti galima buvo. Kai Šaūliui buvo
pranešta, kad Dovydas Keylą
apleidęs, tai Šaūlis nebesiruošė
vykti į Keylą.
14 Ir Dovydas pasislėpė dyku-
moje ir pasiliko netoli Zyfo kal-
nuose, o Šaūlis ieškojo jo, kol gyvas
buvo. Bet Dievas nepadavė jam jo
į jo rankas.
15 Ir Dovydas pastebėjo Šaūlį
išėjusį jo sielos tykoti, o Dovydas
buvo Zyfo dykumos šile.
16 Tai kėlėsi Jonatanas, Šaūlio
sūnus, nuėjo į šilą pas Dovy-
dą ir palinksmino jį Dievo žo-
džiu, tardamas:
17 "Nesibijok, mano tėvo ranka
tavęs nesuras. Bet tu būsi izrae-
litų karaliumi ir aš būsiu tavo ar-
timiausias, ką ir mano tėvas gerai
žino."
18 Ir juodu abu susitarė tarpusa-
vyje Viešpaties akivaizdoje ir Do-
vydas pasiliko šile, o Jonatanas
sugrįžo į savo namus.
19 Bet zyfiečiai nukeliavo augš-
tyn į Gibeą pas Šaūlį, tar-
dami: "Ar ne Dovydas pasislėpęs
pas mus saugioje vietoje, šile,
Chakylos kalnelyje, dykumos de-
šininiame pakraštyje?
20 Taigi, ateik žemyn, karaliau,
visu savo širdies troškimu, tai mes
jį išduosime į karaliaus rankas."
21 Tai tarė Šaūlis: "Palaiminti jūs
esate Viešpačiui, kadangi manęs
susimilote.
22 Taigi, nueikite ir dar kartą
pasitikrinkite, kad matytumėte ir
žinotumėte, kur jo kojos buvusios
ir kas jį kur matęs, nes man pa-
sakyta, kad jis labai apsukrus
esąs.
23 Peržiūrėkite ir ištirkite visas
vietas, kuriose jis slapstosi ir vėl
ateikite, kai tikrų žinių turėsite,
tai aš su jumis keliausiu. Jei jis yra
krašte, tai aš net visą Jūdą
perieškosiu."
24 Taip jie pasikėlė ir nuėjo į
Zyfo dykumą, pirm Šaūlio. Bet
Dovydas buvo su savo vyrais
Maone, Arabos srityje, į pietus
nuo Ješymono.
25 Šaūlis išvyko Dovydo ieškoti
su savo vyrais ir Dovydui buvo tai
pranešta. Dovydas tuojau nusileido
į uolą Maone ir pasiliko čia.
Šaūlis, tai sužinojęs, ėmė Dovydo
ieškoti.
26 Šaūlis ėjo su savo vyrais vienu
kalno šonu, o Dovydas antruoju
šonu su savo vyrais. Dovydui be-
siskubinant su savo vyrais nuo Šaū-
lio pabėgti, Šaūlio vyrai pradėjo
jį ir jo vyrus apsupti, kad jį
sugautų.
27 Tai atvyko pasiuntinys pas
Šaūlį, tardamas: "Skubėk
sugrįžti, nes filistiečiai įsiveržė
į tavo kraštą."
28 Taip apsisuko Šaūlis ir paliovė
Dovydą vytis ir žygiavo prieš fi-
listiečius. Todėl ta vieta praminta
Sela-Machlekot, atsiskyrimo
kalneliu.

24

Dovydas Pasigailí Šaūlio

1 Dovydas išsikėlė iš šios vietos
ir užėjo į Engedžio saugiausias
augštumas.
2 Kai Šaūlis sugrįžo nuo filis-
tiečių, jam buvo pranešta, kad
Dovydas išsikėlęs į Engedžio
augštumas.
3 Tada pasiėmė Šaūlis 3000
vyrų iš viso Izraelio ir išvyko
Dovydo ir jo vyrų ieškoti lau-
kinių ožkų uolose.
4 Ir kai jis atėjo prie avių žardės
pakelyje, ten buvo tarpukalnis, į
kurį jis nuėjo atsikvėpti. O Dovy-
das buvo to tarpukalnio kitame gale
su savo vyrais.
5 Tai tarė vyrai Dovydui: "Štai,
tai yra diena, apie kurią Viešpats

yra sakęs—štai, Aš tavo priešą
paduosiu į tavo rankas, kad tu
su juomi darytumei, kas tau
patinka." Ir Dovydas, atsikėlęs,
palengva nupjovė vieną Saūlio
apsiausto skverną.
6 Bet vėliau jo širdis drebėjo, kad
jis Šaūlio skverną buvo nupjovęs
7 ir tarė savo vyrams: "Dieve
saugok, kad aš savo ranka neištik-
čiau savo valdovo, Dievo pateptojo,
nes jis yra Dievo pateptasis."
8 Ir Dovydas sudraudė savo vy-
rus ir neleido jiems prieš Šaūlį
keltis. O Šaūliui iš tarpukelio išėjus
ir keliu bekeliaujant,
9 Dovydas po jo irgi išėjo iš olos
ir prišaukė Šaūliui: "Valdove, ka-
raliau!" Šaūlis atsigręžė ir Dovy-
das nusilenkė jam iki žemės, jį
pagerbdamas
10 ir tardamas Šaūliui: "Kam tu
klausai tų žmonių, kurie tau
šneka, jog Dovydas norįs tau
pakenkti?
11 Pasižiūrėk, šiandien savo aki-
mis regėjai, kad Viešpats tave į
mano rankas oloje buvo atidavęs ir
man buvo sakyta, kad tave užmuš-
čiau. Bet aš pasigailėjau tavęs, sa-
kydamas—savo ranka aš neištiksiu
savo valdovo, kadangi jis Viešpa-
ties pateptasis yra.
12 Mielas tėve, ar matai skverną
savo apsiausto mano rankoje? Ne-
norėdamas tavęs žudyti, aš nupjo-
viau tavo skverno galą. Pažiūrėk ir
įsitikink, kad pikto mintyje netu-
rėjau ir nusikaltimo nepadariau. O
ir prieš tave aš nenusikaltau. Vis
dėlto tu mane persekinėji ir mano
sielą gaudai.
13 Viešpats padarys teismą man
ir tau, bet už mane iš tavęs atskai-
tys, o aš savo rankos prieš tave
nekelsiu.
14 Pagal seną priežodį sako-
ma—nelabumas ateina iš nela-
būjų, bet aš tavęs savo rankomis
neliesiu.
15 Ką tu persekioji, Izrelio ka-
raliau? Ką tu gaudai? Negyvą
šunį, vienintelę blusą?
16 Viešpats tedaro teismą man
ir tau ir teapgina mane ir teišsaugo
mane nuo tavo rankos!"
17 Ir kai Dovydas visa tai buvo
Šaūliui iškalbėjęs, klausė Šaūlis:
"Mano sūnau, Dovyde, ar tai tavo
balsas?" Ir tada verkė Šaūlis pa-
keltu balsu,
18 tardamas Dovydui: tu esi tei-
sesnis už mane, tu man gera darei,
o aš tau piktu atsilyginau.
19 Tu man paliudyjai šiandien, kad
man gera darei, kai Viešpats mane
į tavo rankas buvo atidavęs, o tu
manęs tačiau nenužudei.
20 Kas galėtų savo priešą su-
gavęs, jį geruoju paleisti! Vieš-
pats teatlygina tau už visą gera,
ką tu man šiandien padarei.
21 Togidėl, štai, aš žinau tave ka-
raliumi būsiančiu ir Izraelio kara-
lystę valdysiantį.
22 Taigi, prisiek man Viešpaties
vardu, kad neišnaikinsi mano gimi-
nės, man numirus, ir kad
neišnaikinsi mano vardo ir mano
tėvo giminės.
23 Ir Dovydas prisiekė Šaūliui. Tai
keliavo Šaūlis namuon, o Dovydas
užsikėlė augštyn į pilį su savo
vyrais.

25

Šemūėlio Mirtis, Nabalis
Ir Abigailė

1 Ir Šemūėlis pasimirė ir Izraelis
susirinkęs, gedėjo dėl jo ir palaidojo
jį jo namuose Ramoje. O Dovy-
das kėlėsi ir nuvyko į Parano
dykumą.
2 Ir buvo Maone labai turtingas
žmogus, kuris savo turtus turėjo
Karmelyje, 3000 avių, 1000
ožkų. Ir jis tuomet ką tik kirpo
savo avis Karmelyje.
3 Ir jis buvo vardu Nabalis, o jo
žmona vardu buvo Abigailė, labai
išmintinga ir graži moteris. Bet jos
vyras buvo žiaurus karštuolis, kilęs
iš Kalėbo giminės.
4 Kai Dovydas dykumoje išgirdo
Nabalį avis kerpantį,
5 išsiuntė jis dešimtį jaunikai-
čių ir tarė jiems: "Užeikite į

Karmelį ir mano vardu pasveikinkite Nabalį meilingai,
6 tardami—Dieve padėk, ramybė tebūna su tavimi, tavo gimine ir visu labu, ką tik tu turi.
7 Sužinojau, kad turi avių kirpikus. Tavo kerdžiai, kurie tau priklauso, buvo su mumis. Mes jų neišpeikėme ir jiems niekas nedingo, kol jie Karmelyje buvo.
8 Pasiklausk jaunuolių, jie tau pasakys ir leisk jaunuoliams malonės susilaukti tavo akyse, nes mes atėjome gerą dieną. Duok tavo tarnams ir tavo sūnui Dovydui, ką tavo ranka gero atranda."
9 Dovydo jaunuoliai nuėjo pas jį ir kalbėjo jam Dovydo vardu ir laukė.
10 Bet Nabalis atsiliepė Dovydo vyrams klausimu: "Kas yra Dovydas, kas tas toks Yšajo sūnus? Dabar yra daugelis tokių, kurie nuo savo šeimininkų bėga.
11 Ar aš turėčiau savo duoną, vandenį ir mėsą, paruoštą savo kirpikams, duoti žmonėms, kurių aš nepažįstu ir nežinau, iš kur jie atėjo?"
12 Tai apsisuko Dovydo jaunuoliai ir nuėjo savo keliu. Sugrįžę, jie jam tai visa papasakojo.
13 Tai tarė Dovydas savo vyrams: "Prisijuoskite kiekvienas savo kardą." Dovydas taip pat prisijuosė savo kardą ir išžygiavo su 400 vyrų, palikdamas 200 vyrų prie mantos.
14 O vienas jaunikaičių papasakojo Abygailei, Nabalio žmonai, kad Dovydas atsiuntė pasiuntinius iš dykumos mūsų šeimininką palaiminti, o tas juos iškoliojo.
15 Jie buvo mums naudingi žmonės, jie mūsų neišpeikė ir mums niekas nedingo, kol mes prie jų laikėmės, laukuose būdami.
16 Jie saugojo mus kaip mūrai dieną ir naktį, kol mes pas juos avis ganėme.
17 Todėl pagalvok ir pažiūrėk ką daryti. Nes tikriausiai užeis nelaimė mūsų šeimininkui ir visai jo giminei. O jis yra netikęs žmogus, kuriam niekas nedrįsta ką pasakyti.
18 Tai pasiskubino Abygailė ir pasiėmė 200 duonos kepalų, dvi statinaites vyno, penkias išvirtas avis, penkis ketvirčius miltų, šimtą papločių, džiovintų vynuogių ir du šimtu fygų papločių ir užkrovė visa tai ant asilų
19 ir tarė savo jaunikaičiams: "Eikite pirm manęs, o aš eisiu paskui jūsų." O savo vyrui Nabaliui jie nieko apie tai nesakė.
20 Ir ji jojo ant asilo kalno šlaitu žemyn šešėlyje ir ji susitiko su Dovydo vyrais, kurie taip pat nuo kalno žemyn leidosi.
21 Dovydas buvo ką tik pasakęs: "Mes be reikalo saugojome to žmogaus turtą visą laiką dykumoje, kad jam niekas neprapuolė, o dabar jis mums atlygina piktu už gera.
22 Dievas teatlygina ir tuo labiau Dovydo priešams, jei aš iki aušrai švintant, jam palikčiau bent vieną vyriškį ir visa tai, ką jis turi."
23 Ir kai Abygailė Dovydą pamatė, tai ji greitai nusėdo nuo asilo ir savo veidu iki žemės prieš jį nusilenkė ir jį pagarbino
24 ir parsiklaupusi jo akivaizdoje prašė: "Mielas valdove, tebūna tai mano atsakomybė ir leisk savo tarnaitei pasakyti keletą žodžių, kurių aš prašau išklausyti.
25 Mielas valdove, nerūstauk savo širdyje prieš šį Nabalį, tą niekam tikusį vyrą, nes jis yra kvailas, kaip tai jau ir jo paties vardas pasako, visiškas pliuškis. O aš, tavo tarnaitė, neturėjau progos pamatyti tavo jaunikaičių, mielas valdove, kuriuos tu atsiuntei.
26 Taigi, dabar mielas valdove, kaip Viešpats gyvas ir kaip tu gyvas esi, teapsaugoja Viešpats tave nuo kraujo praliejimo ir kad tu tai savo rankomis padarytumei. Tebūna tau visi priešai, kaip Nabalis ir kurie tau nori pakenkti.
27 Štai, čia yra dovana, kurią

tau tavo tarnaitė atgabeno, duok
ją savo jaunikaičiams, kurie tavo
valdžioje yra.
28 Atleisk savo tarnaitei tą nusidėjimą, nes tau Viešpats, mielas valdove, pastovius namus pastatys, nes tu kariauji Viešpaties karus ir neduok visame savo gyvenime nelabumui atsirasti.
29 Jei koks žmogus keltųsi prieš tave, tavo sielos tykodamas, tave persekioti, tai tavo siela, mielas valdove, bus saugiai saugoma su Viešpaties, tavo Dievo gyvųjų sielomis. O sielas tavo priešų tu nusviesi kaip su svaidykle.
30 Taigi, kai Viešpats tau visa gera suteiks, mielas valdove, ką Jis tau žadėjęs ir įsakys, kad tu Izraelio valdovu būtumei,
31 tai tavo sąžinė, mielas valdove, nekankins nereikalingu kraujo praliejimu ar atkeršyjimu. Ir kai visa tai tau taip pasiseks, mielas valdove, tai atsimink savo tarnaitės!"
32 Tai atsakė Dovydas Abygailei: "Pagarbintas tebūna Viešpats, Izraelio Dievas, kuris tave šiandien man priešais atsiuntė.
33 Palaiminta tebūna ir tavo kalba ir palaiminta būk tu pati, kad tu man šiandien užgynei atsikeršyti ir kraują pralieti!
34 Iš tikrųjų, kaip Viešpats, Izraelio Dievas gyvas yra, kuris man uždraudė tau pikta parodyti, jei ne greit mane būtumei sutikusi, tai Nabaliui iki aušros nebūtų išlikęs nė vienas vyriškis."
35 Tai ėmė Dovydas iš jos rankos tai, ką ji jam buvo atgabenusi ir tarė jai: "Keliauk ramybėje augštyn į savo namus. Štai, aš tavo žodžių paklausiau ir tavęs nepaniekinau."
36 O kai Abygailė pas Nabalį sugrįžo, štai, jis buvo suruošęs vaišes, lyg tai karaliaus vaišes savo namuose ir jis buvo gerai nusiteikęs ir visiškai girtas. Bet ji jam nieko nei didesnio, nei mažesnio nepapasakojo iki kol visiškai išaušo.
37 O išaušus ir nuo pagirių išsiblaivius, jo žmona jam papasakojo tai, kad jo širdis jame apmirė ir lyg akmeniu pavirto.
38 Ir po dešimties dienų ištiko jį Viešpats, kad jis numirė.
39 Kai Dovydas išgirdo Nabalį numirusį, tarė jis: "Pašlovintas teesie Viešpats, kuris dėl mano apgėdinimo atsiskaitė su Nabaliu ir Savo tarnui užgynė pikta padaryti. Viešpats nubaudė Nabalį už jo nelabumą. Ir Dovydas nusiuntė piršlį pas Abygailę, kuris kalbėtų su ja, kad ji sutiktų būti jo žmona.
40 Dovydo tarnai, atėję į Karmelį pas Abygailę, kalbėjo su ja, tardami: "Dovydas atsiuntė mus pas tave, kad jis tave į žmonas vestų."
41 Ji atsikėlė ir nusilenkė savo veidu iki žemės ir tarė: "Štai, čia yra tavo tarnaitė, kad tarnaučiau savo valdovo tarnams ir jų kojas mazgočiau."
42 Ir Abygailė pasiskubino pasiruošti ir jojo ant asilo su penkiomis mergomis, jos valdžioje esančiomis ir sekė Dovydo pasiuntinius ir pasidarė jo žmona.
43 O Dovydas dar vedė ir Achynoamą iš Jezreelio. Ir jiedvi abidvi buvo jo žmonomis.
44 O Mykalą, Dovydo žmoną, buvo Šaūlis, savo dukterį, atidavęs Layšio sūnui Palčiui iš Galimo.

26

Dovydas Atima Šaūliui Ietį Ir Vandens Ąsotį

1 Zyfiečiai atvyko į Gibeą pas Šaūlį ir tarė jam: "Ar Dovydas nėra pasislėpęs Chakylos kalnelyje, Jūdėjos dykumos pakraštyje?"
2 Tai pasiruošė ir nužygiavo Šaūlis į Zyfo dykumą su 3000 jaunų vyrų iš Izraelio Dovydo ieškoti Zyfo dykumoje.
3 Šaūlis pasistatė savo palapinę prie kelio Chakylos kalnelyje dykumos pakraštyje. Bet Dovydas

buvo dykumoje. Ir kai jis sužinojo
Šaūlį atvykstant į dykumą,
4 tai jis išsiuntė žvalgus ir
įsitikino, kad Šaūlis tikrai atvykęs.
5 Ir Dovydas pakilo ir atėjo į
tą vietą, kur Šaūlio kariuomenė
buvo ir surado tą vietą, kurioje
Šaūlis gulėjo su savo kariuomenės
vadu, Nėro sūnumi, Abneriu. Nes
Šaūlis gulėje viduryje stovyklos su
kareiviais aplink jį.
6 Dovydas kreipėsi į chitietį
Achymeleką ir į Joabo brolio
Cerūjos sūnų Abyšajį klausimu:
"Kas nori su manim nueiti į Šaū-
lio stovyklą?" Abyšajis atsiliepė:
"Aš eisiu!"
7 Taip atėjo Dovydas ir Abyšajis
pas pulkus nakties metu. O štai,
Šaūlis gulėjo stovyklos viduryje ir
miegojo. Jo ietis buvo prie galvos
į žemę įsmeigta. O Abneris gu-
lėjo su savo vyrais aplink jį.
8 Tai tarė Abyšajis Dovydui:
"Šiandien atidavė Dievas tavo
priešą į tavo rankas. Taigi, leisk
man jį vienu smūgiu prie žemės
prismeigti, kad antrojo
nebereikėtų."
9 Bet Dovydas atsakė Abyšajui:
"Nežudyk jo! Kas norėtų savo
ranką kelti prieš savo pateptąjį
ir likti nenubaustu?"
10 Dovydas tęsė: "Kaip Viešpats
gyvas yra, jei Dievas jo neištiks,
arba jo mirtis neateitų, arba kare
nežūtų,
11 tai saugok mane, Dieve, kad aš
savo rankos prieš Viešpaties pa-
teptąjį nekelčiau! Taigi imk
ietį, prie jo galvos įsmeigtą ir
vandens ąsotį ir eikiva."
12 Tai pasiėmė Dovydas ietį ir
vandens ąsotį nuo Šaūlio galvos
ir nuėjo. Nė vienas to nematė, ne-
pajuto ir nepabudo. Visi buvo giliai
įmigę Viešpaties užleistu miegu.
13 Tai nuvyko Dovydas į an-
trąją pusę ir užlipo ant kalno
viršaus iš tolo, kad tarp jų buvo
didelis tarpas
14 ir jis prišaukė žmonėms ir Nėro
sūnui Abneriui, tardamas: "Ar ne-
nori man atsiliepti, Abneri?" Ab-
neris atsiliepė: "Kas tu toks esi, kad
taip šauki prieš karalių?"
15 Ir Dovydas tarė Abneriui:
"Koks iš tavęs vyras? Ir kas tau ly-
gus Izraelyje? Kodėl tu neapsergė-
jai savo valdovo karaliaus, kai
žmogus atėjo karalių nužudyti?
16 Tai negražu, ką tu darei?
Kaip Viešpats gyvas yra, taip iš
tikrųjų jūs mirties verti, kadangi
savo valdovo karaliaus, Viešpaties
pateptojo neapsergėjote. Pažiūrėk
ir, štai, kur karaliaus ietis ir van-
dens ąsotis, kurie prie jo galvos
buvo."
17 Tai atpažino Šaūlis Dovydo
balsą ir tarė: "Ar tai ne tavo bal-
sas, mano sūnau, Dovyde?" Do-
vydas atsakė: "Tai mano balsas,
mano valdove, karaliau, ir paklausė:
18 Kam tu, mielas valdove, taip
persekioji savo tarną? Ką aš esu
padaręs ir kuo gali mane apkaltinti?
19 Togidėl, klausyk, mielas val-
dove, karaliau žodžių savo
tarno—jei Viešpats gundo tave prieš
mane, tai aukok valgomąją
auką. Jei tai yra žmonių darbas,
tai tebūna jie prakeikti Viešpaties
akivaizdoje, kadangi jie mane
išvarė iš Viešpaties žemės, iš
tėviškės į svetimą kraštą, kur
tiktai svetimiems dievaičiams tega-
lima tarnauti.
20 Neišliek mano kraujo toli nuo
Viešpaties veido, nes Izraelio ka-
ralius išžygiavo blusos ieškoti,
gąsdinti kaip kurapkas kalnuose."
21 Ir Šaūlis tarė: "Aš nusidėjau,
sugrįžk mano sūnau Dovyde! Aš
tau nieko pikto daugiau nebedary-
siu, kadangi mano siela tavo akyse
šiandien yra brangi buvusi. Štai, aš
kvailai ir neišmintingai pasielgiau!"
22 Dovydas atsakė: "Štai tavo
ietis, karaliau! Teateina vienas tavo
jaunikaičių ją parsinešti!
23 Viešpats atlygina kiekvienam
pagal savo teisybę ir ištikimybę. O
šiandien buvo Viešpats tave į
mano rankas padavęs. Bet aš
nenorėjau savo ranka ištikti Vieš-
paties pateptojo.
24 Ir kaip aš šiandien tavo sielą

savo akivaizdoje didžioje pagarboje laikiau, taip ir mano siela tebūna laikoma pagarboje Viešpaties akivaizdoje. Ir Jis teišvaduoja mane iš viso sielvarto!"

25 Saūlis tarė Dovydui: "Būk palaimintas, mano sūnau, Dovyde! Tu atliksi didelius žygius ir būsi palaimingas!" Tai nuėjo Dovydas savo keliu, o Saūlis grįžo į savo namus.

27

Dovydas Gyvena Ciklage

1 Dovydas pagalvojo, kad vieną dieną tikriausiai pakliūsiąs į Saūlio rankas ir tada būsiąs sunaikintas. Jam būtų geriau, jei jis nubėgtų į Filistiją, kad Saūlis jo daugiau nebeieškotų Izraelio žemėje. Šita atrodė jam vienintelė išeitis apsisaugoti nuo Saūlio rankos.

2 Taip nuėjo Dovydas su 600 vyrų pas Gato karalių Akyšą, kuris buvo sūnus Maoko.

3 Dovydas pasiliko pas Akyšą, Gato karalių su savo vyrais, kurių kiekvienas turėjo su savimi savo šeimas, Dovydas abi savo žmoni, Achynoamą iš Jezreelio ir Abygailę, Nabalio našlę iš Karmelio.

4 Ir kai Šaūlis sužinojo Dovydą nusikėlusį į Gatą, tai jis jo daugiau nebeieškojo.

5 Ir Dovydas tarė Akyšui: "Jei aš malonės radau tavo akivaizdoje, tai leisk man apsigyventi kuriame nors miestelyje krašte, nes nėra reikalo, kad tavo tarnas gyventų su tavimi kartu karališkame mieste."

6 Tada davė jam Akyšas tą dieną Ciklagą. Tai yra tas Ciklagas, kuris ir šiandien tebepriklauso Jūdos karaliams.

7 O Dovydas išgyveno Filistijoje iš viso vienus metus ir keturis mėnesius.

8 Dovydas nužygiavo su savo vyrais ir užpuolė gešūriečius ir girziečius ir amalėkiečius, kurie iš senovės tame krašte gyveno, tarp Šūro ir tarp Egipto žemės.

9 O Dovydas, kariaudamas tame krašte, gyvų nepaliko nei vyrų, nei moterų. Bet jis pasiėmė jų avis, jaučius, asilus, kupranugarius ir rūbus ir vėl sugrįžo pas Akyšą.

10 Kai Akyšas klausdavo Dovydo: "Ką šiandien buvai užpuolęs?", tai Dovydas atsakydavo: "Jūdos pietinį kraštą, jerachmeėliečių ar keniečių pietinį galą."

11 O Dovydas gyvų į Gatą neparsivesdavo, nei vyrų, nei moterų, kad nešnekėtų ir nesiskųstų. Taip pasielgdavo Dovydas, kadangi toks buvo jo būdas tol, kol jis gyveno Filistijoje.

12 Akyšas patikėdavo Dovydui, galvodamas: "Dovydas pasidarė taip neapkenčiamas savo Izraelio žmonėms, kad jis visuomet pasiliks mano tarnu."

28

Šaūlis Klausia Raganos Patarimo

1 Atsitiko, kad tuo metu filistiečiai išsidėstė savo dalinius prieš izraelitus kariauti. Ir Akyšas tarė Dovydui: "Žinai, kad tu su savo vyrais turėsi kartu su manim į karą išeiti."

2 Dovydas atsiliepė Akyšui: "Gerai, tu suprasi, ką aš, tavo tarnas, darysiu." Akyšas atsakė Dovydui: "Todėl aš padarysiu tave sergėtoju mano galvos visą savo gyvenimą."

3 O Šemūėlis buvo numiręs ir izraelitai buvo dėl jo gedėję ir jį palaidojo jo Ramos mieste. O Šaūlis buvo išvaręs iš savo krašto visus žynius ir burtininkus.

4 Taigi, kai filistiečiai susirinko ir išsidėstė prie Šūnėmo, tai susirinko Šaūlis su savo vyrais prie Gilboos.

5 Bet, Šaūlis, pamatęs filistiečių pulkus, labai bijojosi ir jo širdis drebėte drebėjo.

6 Ir jis kreipėsi į Viešpatį ir

Viešpats jam nieko neatsakė, nei
per sapną, nei per apreiškimą
Ūrymo-šviesos, nei per pranašą.
7 Tai tarė Šaūlis savo tarnams:
"Suraskite man moteriškę, žyniau-
toją, kad nueičiau pas ją pasi-
teirauti." Jo tarnai atsakė jam:
"Štai, Endore yra tokia moteris,
kuri turi žyniavimo dvasią."
8 Ir Šaūlis apsivilko kitais rū-
bais ir nuėjo su dviem vyrais nak-
ties metu pas tą moteriškę ir tarė
jai: "Meldžiu, pranešk man savo
žyniavimo dvasia ir prisišauk man
tą, kurį aš tau sakysiu."
9 Moteriškė atsakė jam: "Štai, tu
gerai žinai, ką Šaūlis su žyniais
ir ženklų aiškintojais padarė, juos
išnaikindamas. Kam tu nori mane
pinklėmis įpainioti, kad būčiau
nužudyta?"
10 Bet Šaūlis prisiekė jai Vieš-
paties vardu, tardamas: "Kaip
Viešpats gyvas yra, tau nebus tai
už nusikaltimą paskaityta!"
11 Tai paklausė moteriškė:
"Kurį aš turiu tau pristatyti? Jis
atsakė: "Prisišauk man Šemūėlį!"
12 Kai moteriškė Šemūėlį pa-
matė, tai tarė ji garsiai rėkdama
Šaūliui: "Kam tu mane prigavai, tu
esi Šaūlis!"
13 Ir karalius atsakė jai: "Nesi-
bijok, ką tu regi?" Moteriškė at-
sakė Šaūliui: "Aš regiu dievus iš
žemės užkopiančius."
14 Jis paklausė: "Kaip jis
atrodo?" Ji atsakė: "Išeina senas
žmogus, kunigo rūbais rėdytas." Tai
suprato Šaūlis, kad tai esąs Še-
mūėlis ir nusilenkė iki žemės prieš
jį savo veidu.
15 Bet Šemūėlis tarė Šaūliui:
"Kam tu man ramybės neduodi,
mane čia atgabendamas?" Šaūlis
atsiliepė: "Aš esu labai prispaustas.
Filistiečiai kariauja prieš mane ir
Dievas mane prastojo, man nieko
neatsakydamas, nei per pranašą,
nei per sapnus. Todėl aš prisišauk-
dinau tave, kad tu man nurodytu-
mei, ką man daryti."
16 Šemūėlis tarė: "Ko tau manęs
klausti, jei Viešpats tave prastojęs
ir tavo priešu pasidaręs yra?
17 Viešpats tau padarys, kaip Jis
per mane kalbėjęs, išplėšdamas
karalystę iš tavo rankos ir atiduo-
damas ją tavo artimui, Dovydui.
18 Ir Viešpats yra tai tau padaręs
todėl, kadangi tu Viešpaties žo-
džių neklausei, neįvykdydamas
Jo keršto prieš amalėkiečius.
19 Be to, Viešpats paduos ir
izraelitus su tavimi į filistiečių
rankas. Rytoj tu su savo sūnumi pas
mane būsi. Viešpats taip pat ir
Izraelio pulkus atiduos į filistie-
čių rankas."
20 Tai krito Šaūlis žemėn ištisas
ir didžiai nusigando Šemūėlio žo-
džių, visiškai netekęs jėgų, ka-
dangi visą dieną ir visą naktį
nieko nebuvo valgęs.
21 Ir moteriškė, įėjusi pas
Šaūlį, išvydo jį labai nusigan-
dusį ir tarė jam: "Štai, aš tavo tar-
naitė, tavo žodžių klausydama,
pasiėmiau savo sielą į savo ran-
kas, kad tavo žodžiams paklusčiau,
kuriuos tu man sakei.
22 Taigi, dabar paklausyk ir žo-
džių savo tarnaitės—aš duosiu tau
duonos kąsnį, kad valgytumei
ir savo jėgas atgautumei ir savo keliu
nueitumei."
23 Bet jis nenorėjo sutikti, saky-
damas: "Aš nenoriu valgyti." Tai
ragino jį jo tarnai ir moteris ir jis
sutiko. Ir jis atsikėlė nuo žemės ir
atsisėdo ant lovos.
24 Bet moteriškė turėjo namie pe-
nėtą veršį. Ji tą pasiskubin-
dama papjovė ir miltų ėmusi,
kepė tą neraugintą
25 ir atnešė Šaūliui ir jo tarnams.
Ir kai buvo pavalgę, tai atsikėlė jie
ir iškeliavo tą pačią naktį.

29

Akyšas Siunčia Dovydą į Ciklagą

1 Filistiečiai susirinko savo
pulkus prie Afėkos ir Izraelis išsi-
dėstė savo dalinius prie šaltinio
Jezreelyje.

2 Ir filistiečių kunigaikščiai vaikščiojo su šimtais ir tūkstančiais, o Dovydas su savo vyrais Akyšo užpakalyje.

3 Tai tarė filistiečių kunigaikščiai: "Kam tie hebrajai čia reikalingi?" Akyšas atsiliepė jiems: "Juk tai Dovydas, Šaūlio, Izraelio karaliaus tarnas, kuris pas mane jau visus metus išbuvęs ir pas kurį aš nieko pikto nepastebėjau nuo to laiko, kai jis atsimetė, iki šios dienos!"

4 Bet filistiečių kunigaikščiai supyko ant jo ir tarė jam: "Leisk tam vyrui sugrįžti į tą vietą, kurią tu jam paskyrei, kad jis su mumis nežygiuotų į mūšį ir neatsisuktų prieš mus mūšyje. Nes kuo galėtų jis geriau įtikti savo valdovui, kaip šių vyrų galvomis!

5 Ar tai ne tas Dovydas, apie kurį jie šokinėdami dainavo: "Šaūlis užmušė tūkstantį, Dovydas dešimtį tūkstančių"?

6 Tai pasišaukė Akyšas Dovidą ir tarė jam: "Kaip Viešpats gyvas yra, aš laikau tave ištikimu ir norėčiau, kad tu tarnautumei mano kariuomenėje. Nes nuo tos dienos, kurią tu atėjai iki šiol, aš jokio blogo tavyje nemačiau, bet kunigaikščiai tavęs nepripažįsta.

7 Todėl eik ir sugrįžk ramybėje, kad nedarytumei, kas netinkama atrodytų kunigaikščių akyse."

8 Bet Dovydas paklausė Akyšo: "Ką aš padariau arba iš ko sprendi nuo to laiko, kai aš pas tave atėjau iki šiol, man tavo žinioje esant, kad aš nenueičiau ir nekariaučiau prieš mano valdovo karaliaus priešus?"

9 Akyšas atsiliepė Dovydui: "Aš tai žinau ir tu patinki mano akims kaip Dievo angelas. Bet filistiečių kunigaikščiai man sakė: "Neleisk jam su mumis į karą žygiuoti!"

10 Todėlgi kelkis rytoj anksti su savo valdovo tarnais, kurie su tavimi atėjo ir praaušus, pasiruošę, iškeliaukite."

11 Tai atsikėlė Dovydas kitą rytą ir jo vyrai anksti ir keliavo atgal į Filistiją, filistiečiai žygiavo į Jezreelį.

30

Dovydas Nugali Amalėkiečius Ir Pasidalina Grobiu

1 Kai Dovydas trečiąją dieną sugrižo su savo vyrais į Ciklagą, amalėkiečiai buvo užpuolę pietines sritis su Ciklagu ir buvo Ciklagą išmušę ir ugnimi sudeginę

2 ir buvo išvedę moteris nuo jauniausiųjų iki vyriausiųjų, bet nė vienos nenužudę, tik su savimi pasiėmę ir nuėję savo keliais.

3 Taigi, kai Dovydas su savo vyrais miestan sugrižo ir rado jį ugnimi išdegintą ir jo moteris, sūnus ir dukteris nelaisvėn išvestus,

4 tai pradėjo Dovydas ir su juomi esantieji vyrai pakeltu balsu verkti ir verkė taip ilgai, kol nebegalėjo verkti.

5 Nes Dovydo abi žmoni, Achynoama, jezreelietė ir Abygailė, karmeliečio Nabalio našlė, taip pat buvo paimtos nelaisvėn.

6 Dovydas buvo atsidūręs dideliame pavojuje, nes žmonės norėjo jį akmenimis žudyti, kadangi visi pikti buvo dėl savo sūnų ir dukterų. Bet Dovydas sėmėsi stiprybės iš Viešpaties, savojo Dievo.

7 Ir jis tarė kunigui Abjatarui, Achymeleko sūnui: "Atnešk man viršutinę skraistę. O kai Abjataras jam atnešė kunigo viršutinę skraistę,

8 tai kreipėsi Dovydas į Viešpatį, tardamas: "Ar man vytis tuos kareivius, ar aš juos sugausiu?" Jis atsakė jam: "Vykis juos ir juos sugausi ir išgelbėsi!"

9 Tai išvyko Dovydas su tais 600 vyrų, kurie su juomi buvo ir atėję iki Besoro upelio, kai kurie jų čia sustojo.

10 O Dovydas vijosi su 400 vyrų, nes anie 200 vyrų buvo per daug pavargę, kad eitų per Besoro upę.

11 Ir laukuose jie aptiko egiptietį vyrą. Tą jie nuvedė pas Dovydą ir davė jam duonos valgyti ir vandens atsigerti,
12 taip pat ir vieną paplotį fygų ir du papločiu džiovintų vynuogių. Kai jis pasisotino, tai jo siela atsigavo, kadangi jis tris dienas ir tris naktis nieko nebuvo valgęs, nei gėręs.
13 Dovydas paklausė jo: "Kieno tu esi ir iš kur tu ateini?" Jis atsakė, aš esu egiptietis amalėkiečio tarnas. Mano šeimininkas paleido mane, kadangi pirm trijų dienų aš buvau apsirgęs.
14 Mes užpuolėme keretiečių pietinę dalį ir Jūdos sritis ir Kalėbo pietinį kraštą, o Ciklagą sudeginome ugnimi.
15 Dovydas tarė jam: "Ar nori mane nuvesti pas tuos kareivius?" Jis atsakė: "Prisiek man Viešpaties vardu, kad manęs nenužudysi ir neatiduosi manęs į mano valdovų rankas, tai aš nuvesiu tave pas tuos kareivius."
16 Ir jisai nuvedė juos. Ir štai, jie buvo pasisklaidę po visą kraštą ir valgė bei gėrė, švęsdami dėl viso to turto, kurį buvo pasiplėšę iš filistiečių ir Jūdos šalių.
17 Ir Dovydas mušė juos nuo ryto iki antrosios dienos vakaro, kad jų nė vienas neištrūko, kaip tiktai 400 jaunuolių, kurie ant kupranugarių užsėdę, pabėgo.
18 Tai atsiėmė Dovydas visa, ką amalėkiečiai buvo pasigrobę ir abi savo žmoni.
19 Ir nieko nepasigedo, nei mažųjų, nei didžiųjų, nei sūnų, nei dukterų, nei plėšimo ar atimtų daiktų. Dovydas viską atsiėmė.
20 Ir Dovydas varėsi avis, jaučius ir galvijus pirm savęs ir tarė: "Tai Dovydo grobis."
21 Tai atėjo Dovydas prie tų 200 vyrų, kurie buvo pavargę ir pasilikę prie Besoro upelio ir negalėjo Dovydo sekti ir jie išėjo Dovydui ir jo žmonėms priešais. Ir Dovydas atėjęs, juos meilingai pasveikino.
22 Tai tarė keletas iš Dovydo nelabųjų ir netikusiųjų vyrų: "Kadangi jie su mumis nežygiavo, tai jiems ir nereikia nieko duoti to grobio, kurį mes atsiėmėme. Tepasiima jie savo moteris ir vaikus ir tekeliauja."
23 Tai tarė jiems Dovydas: "Nereikia jums taip daryti su tuomi, ką Viešpats jums davęs, mano broliai, ir mus apsaugojęs ir mums tuos kareivius, kurie prieš mus žygiavo, į mūsų rankas atidavęs.
24 Kas jums šitame klausime pritartų? Ką gauna į mūšį išėjusieji, tą gauna ir prie mantos pasilikusieji. Visiems reikia lygiomis padalinti.
25 Nuo tos dienos buvo ta tvarka Izraelyje įvesta ir yra pasilikusi iki šiai dienai.
26 Į Ciklagą sugrįžęs, Dovydas nusiuntė to grobio vyresniesiems į Jūdą, savo draugams, tardamas: "Štai, pasiimkite Viešpaties dovaną iš to grobio, kurį mes iš priešo atsiėmėme."
27 Jis išsiuntė dovanų tiems, kurie buvo Bėtėlyje, pietiniame Ramote, Jatire,
28 Aroėryje, Sifmote, Eštemooje,
29 Rakale, jerachmeėliečių ir keniečių miestuose,
30 Chormoje, Bor-Ašane, Atake,
31 Chebrone ir visose kitose vietovėse, kuriose Dovydas su savo vyrais buvo buvęs.

31

Šaūlio Paskutinysis Mūšis su Filistiečiais

1 Filistiečiai kariavo prieš Izraelį ir izraelitai bėgo nuo filistiečių ir daugelis jų krito Gilboos kalne.
2 Filistiečiai vijosi Šaūlį ir jo sūnus ir nužudė Jonątaną ir Abynadabą ir Malky-Šūą, Šaūlio sūnus.
3 Kovos aplink Šaūlį buvo žiaurios. Šauliai pataikė Šaūlį strėlėmis ir jį sunkiai sužeidė.
4 Tai tarė Šaūlis savo ginklane-

šiui: "Ištrauk savo kardą ir perdurk mane, kad šie neapipjaustytieji, atėję, manęs neperdurtų ir iš manęs nepasijuoktų." Bet jo ginklanešis nenorėjo, kadangi jis labai bijojosi. Tai pasiėmė Saūlis savo kardą ir į jį puldamas, persidūrė.
5 Kai jo ginklanešis tai pamatė, tai ir jis pasiėmė savo kardą ir į jį puldamas, persidūrė ir numirė su juomi.
6 Taip numirė Saūlis, jo trys sūnūs, jo ginklų nešėjas ir visi jo vyrai vienu kartu tą dieną.
7 Kai Izraelio gyventojai slėnyje ir už Jordano pamatė Izraelio karius pabėgusius, Saūlį ir jo sūnus mirusius, apleido jie savo miestus ir ėmė taip pat bėgti. Tai atėjo filistiečiai ir apsigyveno jų vietose.
8 Antrą dieną atėjo filistiečiai užmuštuosius išrėdyti ir rado Saūlį ir jo tris sūnus kritusius Gilboos atkalnėje
9 ir nukirto jam galvą ir pasiėmė jo ginklus ir siuntinėjo per pasiuntinius po visą filistiečių žemę, apsakydami gerą naujieną savo dievaičių namuose ir visiems gyventojams
10 ir padėjo jo ginklus į Aštarotės namus o jo lavoną jie pakabino ant Bėt-Šano mūro.
11 Kai Jabėšo gyventojai išgirdo, ką filistiečiai buvo padarę Saūliui,
12 tai ėjo visi šaunūs vyrai, susitarę, per visą naktį į Bėt-Šaną, nusiėmė Saūlio ir jo sūnų lavonus nuo Bėt-Šano mūrų, parsigabeno juos į Jabėšą ir čia juos sudegino.
13 Jo kaulus jie paėmė ir palaidojo po tamarisko medžiu Jabėše ir pasninkavo septynias dienas.

ANTROJI ŠEMŪĖLIO KNYGA

1

Dovydo Giesmė Šaūliui Ir Jonatanui

1 Po Šaūlio mirties, kai Dovydas
iš mūšio su amalėkiečiais sugrįžęs
ir dvi dieni Ciklage pabuvęs buvo,
2 štai, trečią dieną atėjo
žmogus iš Šaūlio stovyklos su apiplyšusiais drabužiais, galvą su žemėmis apsibarstęs, priėjo prie
Dovydo, nusilenkė prieš jį iki
žemės ir atsiklaupė.
3 O Dovydas paklausė jo: "Iš kur
tu ateini?" Jis atsakė: "Aš atbėgau
iš izralitų kariuomenės."
4 Dovydas teiravosi: "Sakyk
man, kas ten darosi?" Jis atsakė:
"Žmonės pabėgo iš kovos lauko,
daug vyrų krito, mirė taip pat ir
Šaūlis bei Jonatanas."
5 Dovydas paklausė pranešančio
jaunikaičio: "Iš kur tu sužinojai, kad
Šaūlis bei Jonatanas mirę yra?"
6 Jaunikaitis pranešėjas atsakė:
"Iš nežinių aš užėjau ant Gilboos
kalnų ir pamčiau Šaūlį ietimi
pasirėmusį ir vežimai bei raiteliai
buvo jį beapsupą.
7 Ir jis atsigręžė ir pamatęs
mane, prišaukė man. Aš atsiliepiau:
"Štai aš."
8 Jis paklausė manęs: "Kas tu
esi." Aš atsakiau jam: "Aš esu
amalėkietis."
9 Tai tarė jis man: "Ženk artyn
prie manęs ir nužudyk mane. Aš
tebeesu gyvas, nors kenčiu mirties
kančias."
10 Taip aš priėjau ir nužudžiau
jį, matydamas, kad jis nebesikels
po tokio sužeidimo. Ir aš nuėmiau
jam jo karališkąjį vainiką nuo
jo galvos ir apyrankę nuo jo rankos
ir atnešiau juos savo valdovui."
11 Tai nutvėrė Dovydas ir įplėšė
savo rūbą. Tą patį padarė ir
visi jo vyrai, kurie su juomi buvo
12 ir dejavo, verkė bei pasninkavo
iki vakarui dėl Šaūlio bei Jonatano,
jo sūnaus ir dėl Viešpaties žmonių
ir Izraelio giminių, kad jie kardu
buvo žuvę.
13 "Iš kur tu esi" paklausė Dovydas jaunuolio, kuris tas žinias
atnešė. Jis atsakė: "Aš esu svetimo
amalėkiečio sūnus."
14 Dovydas klausė jo: "Kaip tu
nebijojai savo rankos kelti prieš
Viešpaties pateptąjį ir jį
užmušti?"
15 Tai liepė Dovydas vienam savo
jaunikaičių: "Eik ir mušk jį." Ir
tas jį mušė ir užmušė.
16 Tai tarė jam Dovydas: "Tavo
kraujas tebūna ant tavo galvos. Tu
pats paliudyjai-aš nužudžiau Viešpaties pateptąjį,"
17 Ir Dovydas apraudojo Šaūlį
ir jo sūnų Jonataną gedulo
giesme
18 ir liepė Jūdos vaikams mokytis
tos karžygio giesmės, kuri užrašyta
Jašaro knygoje:
19 "Šlovingiausieji Izraelio ant
tavo kalnų užmušti, kaip pražuvo
tie karžygiai!
20 Neskelbkite to Gate, nepraneškite to Aškalono gatvėse, kad
filistiečių dukterys nesidžiaugtų,
kad neapipjaustytojų dukterys
nekrykštautų!
21 Kad bent neužeitų nei rasa
nei lietus ant Gilboos kalnų, kad
dirvose neužaugtų pirmonių aukoms. Nes ten buvo atimtas skydas
karžygiams, skydas Šaūlio, lyg jis
nebūtų buvęs pateptas aliejumi.
22 Jonatano strėlės visuomet pataikydavo savo taikinį, Šaūlio
kardas be garbės nesugrįždavo
nuo užmuštųjų kraujo, nuo
šauniųjų karžygių.
23 Šaūlis su Jonatanu, abu mielu
ir brangiu, kartu gyveno, kartu numirė, buvo greitesniu už erelį, stipresniu už liūtą.
24 Izraelio dukterys, apverkite
Šaūlį, kuris jus dailiai raudonais
rūbais aprėdydavo ir aukso papuošalais išdabindavo jūsų aprangą.
25 Kaip galėjo karžygiai kovoje

taip pražūti? Jonatanas guli užmuštas jūsų kalnuose!
26 Jonatane, aš gailiuosi tavęs, mano broli! Aš tavimi labai pasidžiaugdavau. Tavo meilė man būdavo brangesnė už moters meilę.
27 Kaip pražuvo galiūnai ir karžygių ginklai jiems nebepadėjo!"

2

Dovydo Įšventinimas Į Karalius

1 Po šių įvykių kreipėsi Dovydas į Viešpatį klausimu: "Ar man žygiuoti į kokį Jūdos miestą?" Viešpats atsakė: "Žygiuok!" Dovydas klausė: "Į kurį?" Jis atsakė: "Į Chebroną!"
2 Taip nusikėlė Dovydas su abiem savo žmonom, Achynoama, jezreeliete ir Abygaile iš Karmelio, Nabalio našle
3 ir su juomi esančiais vyrais ir jų šeimomis ir apsigyveno Chebrono miestuose.
4 Jūdos vyrai susirinko pas jį ir įšventino jį į Jūdos karalius. O kai Dovydui buvo pranešta, kad Jabėšo vyrai iš Gileado buvo palaidoję Šaūlį,
5 tai siuntė jis pasiuntinius pas juos ir sakydino jiems: "Būkite palaiminti Viešpačiui, kad tokią meilę parodėte savo valdovui ir jį palaidojote.
6 Taigi, dabar Viešpats ir jums tesuteikia Savo malonę bei ištikimybę. O ir aš jums gera darysiu, kaip jūs tai darėte.
7 Taigi būkite stiprūs ir drąsūs, jūsų valdovui numirus. Jūdos giminė įšventino mane į savo karalius."
8 O Nėro sūnus Abneris, Šaūlio kariuomenės vadas, pasiėmė Yšbošetą, Šaūlio sūnų, nusigabeno jį į Machanaymą
9 ir įstatė jį į karalius, Gileado, Ašūro, Jezreelio, Efraymo, Benjamino ir visų izraelitų.
10 O Yšbošetas buvo 40 metų amžiaus, kai jis izraelitų karaliumi pasidarė ir valdė juos dvejus metus. Bet Jūdos giminė sekė Dovydą.
11 Dovydas išbuvo Jūdos giminės karaliumi Chebrone 7 metus ir 6 mėnesius.
12 Nėro sūnus Abneris išsikėlė su Yšbošeto tarnais iš Machanaymo į Gibeoną.
13 O Cerūjos sūnus Joabas išėjo su Dovydo tarnais irgi ir susitiko prie Gibeono ežero. Ir jie sustojo vienoje pusėje ežero, o anie antroje pusėje.
14 Ir Abneris tarė Joabui: "Teišeina mūsų jaunuoliai imtynių mudviejų akivaizdoje. Joabas atsakė: "Sutinku."
15 Tai išėjo 12 jaunuolių iš Benjamino, Šaūlio sūnaus Yšbošeto šalies ir 12 iš Dovydo tarnų
16 ir vienas kitą nutvėrė už galvos ir savo kardą suleido į antrojo tuštimus taip, kad abu atliko. Dėl to vadinama ta vieta Kardo Lauku, kuris yra Gibeone.
17 Ir tą dieną prasidėjo didelė kova ir Dovydas su savo tarnais sumušė Abnerį ir izraelitus.
18 Cerūjos buvo trys sūnūs, Joabas, Abyšajis ir Asahėlis. O Asahėlis buvo greitas kojomis, kaip stirna laukuose,
19 ir jis vijosi Abnerį, nenukrypdamas nei dešinėn, nei kairėn ir neišleisdamas Abnerio iš savo akių.
20 Tai atsigręžė Abneris ir paklausė: "Ar tu esi Asahėlis?" Jis atsakė: "Esmi!"
21 Abneris tarė jam: "Atsitrauk nuo manęs, ar dešinėn ar kairėn ir vykis kokį jaunuolį ir pulk jį!" Bet Asahėlis nenorėjo nuo jo atsitraukti.
22 Tai Abneris vėl kartojo: "Atsitrauk nuo manęs! Kodėl tu nori, kad aš tave ušmuščiau? Kaip galėčiau aš tada tavo broliui į akis pažiūrėti?"
23 Bet jis nesutiko atsitraukti. Tai ėmė Abneris ietį ir atbulas perdūrė jo pilvą, kad ietis kiaurai išlindo ir jis čia kritęs, numirė, jam bematant. O kas tik atėjo į tą

vietą, tas čia sustojo, kur jis gulėjo.

24 Bet Joabas ir Abyšajis tebesivijo Abnerį iki saulėleidžio. Ir jie užėjo ant Amos kalnelio, ties Gyachu prie kelio, einančio iš Gibeono į dykumą.

25 Benjaminiečiai susirinko prie Abnerio ir susimetė ant vieno kalnelio.

26 Tai prišaukė Abneris Joabui: "Ar tu visai nenori sustoti savo kardu žudydamas? Ar nežinai, kad tau gali tai liūdnai užsibaigti? Kada tu pasakysi savo vyrams, kad liautųsi persekioti savo brolius?"

27 Joabas atsiliepė: "Kaip Dievas gyvas yra, jei tu šį rytą taip būtumei kalbėjęs, tai mes jau vienas nuo kito būtume atsitraukę."

28 Tai trimitavo Joabas trimitais ir žmonės sustojo vytis izraelitus ir daugiau nebekovojo.

29 O Abneris ėjo visą naktį per plynus laukus, persikėlė per Jordaną, peržygiavo visą Bitrono kraštą ir parėjo į Machanaymą.

30 Kai Joabas atsiskyrė nuo Abnerio, tai jis sušaukė žmones ir suskaitė, kad jis buvo 19 Dovydo tarnų netekęs be Asahėlio.

31 Bet Dovydo tarnai buvo užmušę iš benjaminiečių 360 vyrų.

32 Tai jie pasiėmė Asahėlį ir palaidojo jį jo tėvo kapinėse Bėtlecheme. Ir Joabas keliavo su savo pulku visą naktį, kol jiems Chebrone aušra pasirodė.

3

Joabas Nužudo Abnerį

1 Kovos dar ilgai tęsėsi tarp Šaūlio ir tarp Dovydo giminių. Dovydo namai su laiku vis labiau įsigalėjo, o Šaūlio namai vis silpnėjo ir silpnėjo.

2 Chebrone užgimė Dovydui jo pirmagimis iš Achynoamos, jezreelietės sūnus Amnonas,

3 antrasis buvo Kileabas iš Nabalio našlės iš Karmelio Abygailės, tretysis Absalomas, Gešūro karaliaus Talmajo dukters Maakos sūnus,

4 ketvirtasis Adonyja, sūnus Chagytos, penktasis Šefatija, Abytalės sūnus.

5 Šeštasis buvo Ytreamas iš Dovydo žmonos Eglos. Šie visi užgimė Dovydui Chebrone.

6 Kovoms tarp Šaūlio ir Dovydo pajėgų besitęsiant, Šaūlio namų padėtis kiek pagerėjo.

7 Šaūlis buvo turėjęs nesutuoktą žmoną Ajos dukterį Ricpą. Ir Yšbošetas priekaištavo Abneriui: "Kodėl tu laikais su mano tėvo nesutuokta žmona?"

8 Tai supyko Abneris labai dėl tų Yšbošeto priekaištų, tardamas: "Ar aš esu Jūdos šunpalaikis? Iki šiol aš gera dariau tavo tėvui Šaūliui, jo giminėms ir draugams ir neatidaviau tavęs į Dovydo rankas. O dabar tu mane skundi dėl tos moteriškės.

9 Dieve, bausk Abnerį, jei aš nepadarysiu, kaip Viešpats Dovydui prisiekdamas pažadėjo,

10 kad karalystė iš Šaūlio giminės būtų atimta ir karališkasis sostas iškeltas būtų ant Izraelio ir ant Jūdos, pradedant nuo Dano iki Beėršebos!"

11 Tai jis nebegalėjo jam nė žodžio besakyti, taip labai jis jo bijojosi.

12 Ir Abneris nusiuntė pasiuntinius pas Dovydą, jo klausdamas: "Kieno tą žemė? Ir tarė, sutik su manim! Štai, mano rankos tau padės, kad tau visą Izraelį pavesčiau."

13 Jis atsiliepė: "Aš sutinku su sąlyga, jei pas mane ateisi ir su savim atsivesi Mykalą, Šaūlio dukterį."

14 Dovydas taip pat siuntė pasiuntinius pas Šaūlio sūnų Yšbošetą ir jam sakydino: "Grąžink man mano žmoną Mykalą kurią aš gavau už šimtą filistiečių plėvelių."

15 Yšbošetas nusiuntė ir leido ją atimti nuo vyro Paltyėlio, Layšio sūnaus.

16 Ir jos vyras lydėjo ją verk-

damas iki Bachurymo. Tai tarė jam
Abneris: "Sustok ir grįžk atgal."
Ir jis sugrįžo.
17 Tai tarėsi Abneris su Izraelio
vyresniaisiais, tardmas: "Juk jūs jau
seniai norėjote, kad Dovydas jūsų
karaliumi būtų.
18 Taigi, dabar tai padarykite, nes
Viešpats yra sakęs apie Dovydą:
"Aš išgelbėsiu Savo Izraelio žmones
Savo tarno Dovydo ranka iš filistie-
čių ir iš rankų visų kitų
jųjų priešų!"
19 Abneris taip pat kalbėjo Ben-
jamino giminei girdint. Jis nuėjo ir
pas Dovydą į Chebroną pa-
pasakoti, ką izraelitai ir benja-
miniečiai yra apsiėmę daryti.
20 Abneris ir dvidešimt vyrų su
juomi atėjo pas Dovydą į Che-
broną ir Dovydas iškėlė jiems
vaišes.
21 Ir Abneris tarė Dovydui: "Aš
pakilsiu ir nueisiu visus izraelitus
pas valdovą karalių suvesti, kad
jie su tavimi susitartų, kad jų
karaliumi būtumei, kaip tavo siela
pageidauja." Taip išleido Dovydas
Abnerį ir išlydėjo jį ramybėje.
22 O štai, Dovydo tarnai bei Joa-
bas atėjo nuo kareivių ir atsinešė
su savimi didelį turtą, kurį
buvo susiplėšę. O Abneris jau buvo
išleistas ir ramiai išlydėtas.
23 Bet Joabui ir jo pulkui
pargrįžus, buvo pranešta, kad
Nėro sūnus Abneris pas karalių
buvęs ir kad karalius jį geruoju ir
ramybėje išleidęs.
24 Tai tarė Joabas, pas karalių
įėjęs: "Ką tu padarei? Kam tu
išleidai Abnerį, kai jis pas tave
atėjęs buvo?
25 Ar nepažįsti Nėro sūnaus
Abnerio? Jis buvo atėjęs tave apsta-
tyti, kad pamatytų, kas pas tave
dedasi ir kuo tu esi užsiėmęs."
26 Kai Joabas nuo Dovydo išėjo,
nusiuntė jis pasiuntinius paskui Ab-
nerį, kad jį sugrąžintų nuo
Siros šulinio. O Dovydas nieko apie
tai nežinojo.
27 Kai Abneris atvyko į Che-
broną, tai nusivedė jį Jobas po
vartais, kad ką nors tylomis pa-
sakytų ir perdūrė jį čia per
pilvą, kad numirė dėl savo brolio
Asahėlio pralieto kraujo.
28 Kai Dovydas vėliau tai suži-
nojo, tarė jis: "Aš ir mano karalystė
esame amžiams nekalti Viešpaties
akivaizdoje dėl Nėro sūnaus Ab-
nerio kraujo.
29 Bet tekrinta tai ant Joabo gal-
vos ir ant visos jo tėvo giminės, kad
Joabo namuose netrūktų tokio,
kuriam pūliai teka, kuris raupsuo-
tas yra, lazda pasirėmęs eitų,
kardu žavinamas būtų ir duonos
stokotų!"
30 Taip nužudė Joabas ir jo brolis
Abyšajis Abnerį todėl, kadangi jis
jūdviejų brolį Asahėlį per-
dūręs buvo Gibeono mūšyje.
31 O Dovydas tarė Joabui ir vi-
siems su juomi esantiems žmo-
nėms: "Įplėškite savo rūbus ir
apsijuoskite maišais ir gedėkite dėl
Abnerio. O karalius lydėjo lavoną.
32 Abneris buvo palaidotas Che-
brone. O karalius verkė pakeltu
balsu prie Abnerio kapo. Taip pat
verkė ir visi žmonės.
33 Karalius apraudojo Abnerį
dejuodamas ir sakė: "Abneris ne-
numirė lyg koks padūkėlis.
34 Tavo rankos nebuvo surištos,
tavo kojos nebuvo supančiotos. Tu
kritai, kaip kada kas puola pik-
čiausiųjų žmonių akivaizdoje."
Tai žmonės dėl jo tuo labiau verkė.
35 O kai visas būrys įėjo su
Dovydu valgyti, dar dienai nepasi-
baigus, Dovydas pažadėjo, tarda-
mas: "Dieve, pabausk mane, jei aš
duonos ar ką nors kito paragau-
čiau, saulei nenusileidus!"
36 Ir žmonės pripažino tai ir jiems
tai labai patiko, ką karalius
žmonių akivaizdoje padarė.
37 Ir tą dieną suprato visi
žmonės ir izraelitai, kad Abneris
Nėro sūnus, ne karaliaus įsakymu
buvo nužudytas.
38 "Ar nežinote, kad šiandien ku-
nigaikštis ir didelis karžygys Izrae-
lyje žuvęs?", sakė karalius savo
tarnams.
39 "Aš tebeesu silpnas, vos
įšventintas į karalius. Bet šie

vyrai, Cerūjos sūnūs atrodo man per žiaurūs. Tegu atlygina Viešpats kiekvienam nusikaltėliui, kaip kas ką užsipelnė."

4

Yšbošeto Nužudymas, Dovydo Kerštas

1 Kai Šaūlio sūnus išgirdo Ab-
nerį Chebrone numirusį, tai jo
rankos nusileido ir visas Izraelis
ėmė jaudintis.
2 O buvo du vyru, kariuomenės
vyresniuoju, Šaūlio sūnaus val-
džioje. Vienas buvo vardu Baana, o
antrasis Rėkabas, abu Rimono
sūnu, beėrotiečio iš Benjamino
sūnų. Nes ir Beėrotas buvo pri-
skaitomas prie Benjamino giminės,
3 kadangi Beėroto žmonės buvo
nubėgę į Gitaimą ir gyveno čia
kaip ateiviai ligi šiai dienai.
4 Šaūlio sūnus Jonatanas irgi tu-
rėjo sūnų vardu Mefibošėtą, ku-
ris buvo silpnų kojų. Jis buvo
penkių metų amžiaus, kai atėjo ži-
nia iš Jezreelio, jog Šaūlis ir Jona-
tanas mirusiu buvo. Tada jo auklė
jį pasiėmė ir bėgo ir jis pakrito ir
nuo to apraišo.
5 Dienai labiau įšilus, abu
beėrotiečiu Rimono sūnu, Baana ir
Rėkabas atėjo į Išbošėto namus
per pietus, jam gulint ant savo
patalo,
6 o juodu buvo atvykusiu kvie-
čių parsigabenti ir įėjusiu į na-
mus, perdūrė jį per pilvą ir
pabėgo, kadangi namų saugotoja,
kviečius besijodama, pati užsnū-
dusi buvo.
7 Kai juodu įėjo į jo namus,
gulėjo jis savo gulinėje ir juodu nu-
dūrė jį, nukirto jam galvą, pa-
siėmė galvą ir nuėjo vieškeliu ir
keliavo plynais laukais visą naktį
8 ir atnešė Išbošėto galvą Do-
vydui į Chebroną, tardami kara-
liui: "Štai, galva tavo priešo, Šaūlio
sūnaus Yšbošeto, kuris tavo sielos
tykojo. Šiandien, mano valdove,
karaliau, Viešpats davė tau atsiker-
šyti Šaūliui ir jo vaikams."
9 Tai atsakė jiemdviem Dovy-
das, kaip Viešpats gyvas yra, kuris
mano sielą iš viso sielvarto
išvadavo,
10 aš nutvėriau tą, kuris man
pranešė, jog Šaūlis numiręs ir
tikėjosi gerą atlyginimą
gausiąs, ir leidau jį nužudyti
Ciklage.
11 O šiuodu, priešu du, nužudė
nekaltą žmogų patale, savo bute.
Ar aš juodu gyvu palikčiau, neatly-
ginęs jiemdviem už jųdviejų
pralietą kraują?"
12 Taip liepė Dovydas savo tar-
nams tuodu nužudyti. Jie nukirto
jiemdviem kojas ir rankas ir pakorė
juodu prie ežero Chebrone. O Iš-
bošėto galvą ėmė jie ir palaidojo
Abnerio kapinėse Chebrone.

5

Dovydo Antrasis Įšventinimas— Izraelio Karaliumi

1 Visos Izraelio giminės susi-
rinko Chebrone pas karalių Dovy-
dą ir tarė jam: "Štai, mes esame
tavo kaulo ir tavo kūno.
2 O ir anksčiau, dar Šaūliui val-
dant tu vadovavai Izraeliui. Dargi
yra Viešpats tau sakęs, kad tu ga-
nysi Mano Izraelį ir būsi jo
kunigaikščiu."
3 Ir Izraelio vyresnieji susirinko
pas karalių Chebrone ir susitarė
su karaliumi Dovydu Viešpaties
akivaizdoje. Ir jie įšventino jį į
Izraelio karalius.
4 Dovydas buvo tada 30 metų
amžiaus, kai jį įšventino į kara-
lius ir jis karaliavo 40 metų.
5 Chebrone jis išbuvo 7 metus
karaliumi ir šešis mėnesius Jūdos
giminei, o Jerūzalėje jis iš buvo 33
metus, abiejų, Jūdos ir Izraelio
karaliumi.
6 Ir karalius žygiavo su savo vy-
rais prieš jebūsiečius į Jerūzalę,
kurie toje žemėje gyveno. O jie tarė
Dovydui: "Tu čia neįeisi, užteks
aklųjų ir raišųjų, kurie tave
nuvarys," nes jie buvo įsitikinę,
kad Dovydas jų nenugalėsiąs.

7 Bet Dovydas nugalėjo Ciono
tvirtovę, tai yra Dovydo miestas.
8 Tai tarė Dovydas tą dieną:
"Kas nori nugalėti jebūsiečius, tas
turi įlįsti pro vandentiekių angą
ir pasiekti akluosius ir raišuosius,
kurių aš neapkenčiu." Taip ir
prigijo tas priežodis—"neįsileiski
į namus raišų ir aklų!"
9 Taip apsigyveno Dovydas pi-
lyje ir vadino miestą Dovydo
miestu, išpildamas nuo Milo ir su-
tvirtindamas jį iš vidaus.
10 Taip įsigalėjo Dovydas vis la-
biau ir Visagalis Viešpats pasiliko
su juomi.
11 Tyraus karalius Chyramas
siuntė pasiuntinius pas Dovydą ir
cėdrų medžių ir statytojus ir ak-
mens tašytojus, kad Dovydui rū-
mus pastatytų.
12 Tada buvo Dovydas
įsisąmoninęs, kad Viešpats jį
buvo Izraelio karaliumi patvirtinęs
ir jo karalystę išaugštinęs Savo
Izraelio žmonių labui.
13 Iš Chebrono į Jerūzalę per-
sikėlęs, Dovydas vedė daugiau
žmonų ir nesutuoktinių ir jam
užgimė daugiau sūnų ir dukterų.
14 O vardai tų, kurie jam Jerū-
zalėje užgimė yra Šamūa, Šobabas,
Natanas, Šelomo,
15 Ybcharas, Elyšūa, Nefegis,
Jafya,
16 Elyšama, Elijada, Elyfaletas.
17 Kai filistiečiai sužinojo, kad
Dovydas Izraelio karaliumi
įšventintas buvo, išžygiavo jie
Dovydo ieškoti. Išgirdęs tai, Do-
vydas persikėlė į pilį.
18 Filistiečiai atžygiavo ir užėmė
Refaymo slėnį.
19 Tada kreipėsi Dovydas į
Viešpatį klausimu: "Ar man žy-
giuoti prieš filistiečius, o ar ir pa-
duosi juos į mano rankas?"
Viešpats atsiliepė jam: "Žygiuok,
Aš paduosiu filistiečius į tavo
rankas."
20 Ir Dovydas atvyko į Baal-
Peracymą ir sumušė juos čia ir
tarė: "Viešpats išskirstė juos mano
akivaizdoje, kaip vanduo išsiskir-
sto." Dėl to pavadinta ši vieta
Baal-Peracymu.
21 Ir jie paliko ten savo dievai-
čius, o Dovydas su vyrais pasiėmė
juos.
22 Filistiečiai vėl atžygiavo į
Refaymo slėnį ir čia išsidėstė.
23 Dovydas vėl kreipėsi į Vieš-
patį klausimu, kuris atsakė:
"Nežygiuok tiesiai prieš juos, bet
apeik juos ir pulk juos iš šilkme-
džių pusės.
24 Kai šilkmedžiai pradės šla-
mėti, tai kelkis ir tuomet Viešpats
jau bus pirm tavęs išėjęs filistiečius
mušti."
25 Dovydas taip padarė, kaip
Viešpats jam buvo liepęs ir išmušė
visus filistiečius nuo Gėbos iki
Gazerio.

6

Sandoros Skrynia Pargabenama Į Jerūzalę

1 Ir Dovydas vėl sušaukė visus
jaunuosius vyrus, kurių buvo
30,000
2 ir pajudėjo su visais pas jį
esančiais vyrais iš Jūdos Baalio
Dievo sandoros skrynios parsiga-
benti, kuri vadinama vardu Visa-
galio Viešpaties, sėdinčio jos soste
viršuje kerubų tarpe.
3 Ir jie vežė tą skrynią nauju
vežimu, pasiėmę ją iš Abyna-
dabo, Gibeoje gyvenančio namų.
Du Abynadabo sūnu, Uza ir Achia
varė tą naująjį vežimą.
4 O kai jie tą Dievo skrynią
iš Gibeoje gyvenančio Abynadabo
namų išvežė, Achiai einant pirm
skrynios,
5 kankliavo Dovydas ir izraelitai
Dievo garbei visokiais eglės medžio
styginiais padariniais, harfomis,
psalteriu, būgneliais, kankalėliais ir
cimbolais.
6 Ir kai jie nukeliavo iki Nakano
klojimo, tai Uza prišoko prilaikyti
skrynią, kadangi jaučiai nukrypo
nuo kelio.
7 Tai supyko Viešpats labai ant

Uzos ir Dievas jį čia pat ištiko,
kad jis prie Dievo skrynios numirė.
8 Tai Dovydas labai nusiminė,
kad Dievas Uzą taip ištiko ir pra-
minė tą vietą Perec-Uza, kuri ir
šiandien taip tebevadinama.
9 Dovydas tada labai bojojosi
Dievo Viešpaties, tardamas: "Kaip
mes parsigabensime tą skrynią
pas mane?"
10 Ir jis nebenorėjo jos parsiga-
benti į savo miestą, Dovydo, bet
nusiuntė ją į gatiečio Obėd-
Edomo namus.
11 Ir taip pasiliko Dievo skrynia
Obėd-Edomo namuose ir Viešpats
laimino jį ir visus jo namus.
12 O karaliui Dovydui buvo pra-
nešta, kad Viešpats buvo laiminęs
Obėd-Edomo namus ir visa, ką jis
turėjo, dėl tos Dievo skrynios. Tai
jis nuėjo ir pargabendino tą skry-
nią su džiaugsmu iš Obėd-Edomo
namų augštyn į Dovydo
miestą.
13 Ir jiems paėjėjus su Dievo
skrynia šešis žingsnius, aukojo jie
vieną jautį ir riebią avį.
14 Ir Dovydas šokinėjo visomis
jėgomis Viešpaties akivaizdoje, ap-
sijuosęs linine kunigo skraiste.
15 Tokiu būdu užgabeno Dovydas
su visais izraelitais šūkavimais ir
trimitais trimituodamas Dievo
skrynią.
16 Viešpaties skryniai įėjus į
Dovydo miestą, žiūrėjo Saūlio
duktė pro langą ir pamačiusi Do-
vydą šokant ir šokinėjant, išpeikė
ji jį savo širdyje.
17 Atgabenę Viešpaties skrynią
į miestą, pastatė jie ją savo
vietoje pastogės viduryje, kurią
Dovydas buvo paskyręs. Ir Dovy-
das aukojo deginamąsias ir pa-
dėkos aukas Viešpaties akivaizdoje.
18 Paliovęs tas deginimo ir padė-
kos aukas aukoti, palaimino Do-
vydas žmones Visagalio Viešpaties
vardu,
19 išdalindamas visiems žmo-
nėms, visai Izraelio vyrų ir mo-
terų daugybei po pyragėlį,
gabalą mėsos ir po saikelį
džiovintų vynuogių. Tada visi
žmonės grįžo į savo namus.
20 O Dovydui grįžtant savo na-
mus palaiminti, pasitiko jį My-
kala, Saūlio duktė ir tarė jam: "Kaip
pasižymėjo šiandien Izraelio ka-
ralius, nusidengdamas savo
pareigūnų, tarnaičių akivaizdoje
taip, kaip nepadorūs žmonės
nusinuogina."
21 Bet Dovydas atsakė Mykalai:
"Aš kankliuosiu Viešpaties garbei,
kuris mane pasirinko vieton tavo
tėvo ir jo giminės, paskirdamas
mane būti Izraelio Viešpaties
žmonių kunigaikščiu.
22 Ir aš noriu dar daugiau pasi-
žeminti, negu tai, savo akyse ir
būsiu labiau pagerbtas tų tarnai-
čių, apie kurias tu kalbėjai."
23 O Mykala visą savo gyven-
imą vaikų nepagimdė.

7

Dovydas Nori Statyti Šventovę,
Mesijo Pažadėjimas

1 Kai karalius savo namus buvo
įsirengęs ir Viešpats jam buvo ra-
mybės suteikęs nuo visų aplinkui
esančių priešų,
2 tarė jis pranašui Natanui: "Štai
aš gyvenu cėdrų medžių rū-
muose, o Dievo sandoros skrynia
laikoma po kaurais."
3 Natanas atsakė karaliui: "Eik
ir visa, ką savo širdyje turi, tai
vykdyk, nes Viešpats yra su
tavimi."
4 Bet naktį girdėjo Natanas taip
tariant:
5 "Nuėjęs, šnekėk su Mano
tarnu Dovydu, statydamas jam
klausimą—ar tau Man namus sta-
tyti, kuriuose Aš gyvenčiau?
6 Juk Aš jokiuose namuose
neesu gyvenęs nuo to laiko, kai Aš
Izraelio sūnus iš Egipto išvedžiau,
iki šios dienos ir Aš keliavau su
pastoge iš vienos vietos į kitą.
7 Kur tik Aš nuvedžiau izraeli-
tus, ar bent kartą kalbėdamas su

jų valdovais, kuriems liepiau ga-
nyti Izraelio žmones, esu jų pa-
klausęs—kodėl jūs nepastatote
man cedro medžio namus?
8 Taigi, išdėstyk Mano tarnui
Dovydui, ką Visagalis Viešpats
kalba. Aš tave paėmiau nuo avių
žardžių, kad būtumei vyriau-
siuoju Mano Izraelio žmonių.
9 Ir Aš buvau su tavimi, kur tik
tu ėjai, išnaikindamas pirm tavęs
visus tavo priešus ir daviau
tau garbingą vardą, lyg tai
didžiausiųjų žemėje.
10 Ir Aš Savo žmonėms izraeli-
tams prirodysiu vietą, kurioje jie
gyventų. Aš juos sodinte
įsodinsiu, kad daugiau nebekla-
jotų ir nelabi žmonės jų nebe-
skriaustų, kaip pirma,
11 nuo to laiko, kai Aš valdovus
paskyriau Izraelio tautai. Aš sutei-
kiau ramybės Izraeliui nuo visų
jų priešų. Ir Viešpats tau pra-
neša, kad Viešpats pastatys tau
namus.
12 Taigi, kai tavo laikas bus atėjęs,
kai tu prie savo tėvų miegosi, tai
Aš prikelsiu sėklą iš tavo kūno,
išėjusią, ir patvirtinsiu jam jo
karalystę.
13 Tasai pastatys namus Mano
vardui ir Aš patvirtinsiu jo kara-
lystės sostą amžiams.
14 Aš būsiu jo tėvu, o jis bus
Mano sūnumi. Kai jis kuo nors nu-
sidės, tai Aš plaksiu žmonėms pri-
tinkamomis rykštėmis ir nubausiu
jį žmogaus pobūdžiu.
15 Bet Savo pasigailėjimo Aš nuo
jo neatimsiu, kaip jį atėmiau nuo
Saūlio, kurį Aš pirm tavęs
išmečiau.
16 Tavo namai ir tavo karalystė tau
išsilaikys amžiams ir tavo sostas bus
amžinas."
17 Kai Natanas visus šiuos žo-
džius ir visa, ką jis regėjęs, Do-
vydui išpasakojęs buvo,
18 atėjo karalius Dovydas ir stojo
Viešpaties akivaizdon, tardamas:
"Kas aš esu ir kas yra mano gi-
minė, Viešpatie, Dieve, kad mane
iki čia atvedei?
19 Ir dar negana to, Tu dar, Vieš-
patie, Dieve, ir apie būsiančius
įvykius Savo tarno giminei, ir tai
dar žmogaus pobūdžiu, pašnekėjai,
Viešpatie, Dieve!
20 Ir ką gi daugiau Dovydas su
Tavim bekalbėtų? Tu pažįsti,
Viešpatie, Dieve, Savo tarną.
21 Kadangi pažadėjai, ir vykdy-
damas Savo valią, Tu darai tokius
didelius žygius ir juos apreiški Savo
tarnui,
22 todėl Tu ir esi didžiai gerbia-
mas, Viešpatie, nes nėra kito tokio
Dievo, kaip Tavęs, sprendžiant iš
to, ką savo ausimis girdėjome.
23 Nėra kitos tokios tautos pa-
saulyje, kaip Izraelio tauta, kurią
Dievas atėjo išpirkti Sau ir tuo Sau
vardą pasidarė, įvykdydamas
tokius didelius ir baisingus
stebuklus, išvarydamas tautas ir
jų dievaičius pirm jų, juos
išvesdamas iš Egipto.
24 Ir Tu Sau pasiruošei Izraelio
tautą, kad ji amžiams būtų Ta-
voji tauta ir Tu, Viešpatie esi pasi-
daręs jų Dievu.
25 Taigi patvirtink, Viešpatie,
Dieve, tą žodį amžiams, kurį
Tu apie Savo tarną ir jo giminę
kalbėjai ir vykdyk taip, kaip esi
kalbėjęs.
26 Tai bus garbinamas Tavo var-
das per amžius, kad bus sakoma:
"Visagalis Viešpats yra Izraelio
Dievas ir Tavo tarno Dovydo namai
tvirtai išsilaikys Tavo akivaizdoje!
27 Nes Tu, Visagalis Viešpatie,
Izraelio Dieve, apreiškei Savo tar-
nui, tardamas-Aš tau namus sta-
tysiu! Ir tokiu būdu Tavo tarnas
drįsta kreiptis į Tave šiąja
malda.
28 Taigi, Viešpatie, Dieve, Tu esi
Dievas, kurio žodžiais galima pa-
sitikėti. Visus tuos Savo pažadus
Tu esi Savo tarnui šnekėjęs.
29 Taigi pradėk ir palaimink Savo
tarno namus, kad jie amžiams išsi-
laikytų Tavo akivaizdoje, Vieš-
patie, Dieve taip, kaip pažadėjai. Ir
Tavuoju palaiminimu Tavo tarno
namai bus amžinai palaiminti."

8

Dovydo Pergalė, Pareigūnų Įstatymas

1 Po kurio laiko puolė Dovydas
filistiečius, sumušė juos ir užvaldė
jų sostinę Gatą.
2 Taip pat nugalėjo Dovydas ir
moabiečius, išžudydamas jų du
trečdaliu ir tik vieną trečdalį jų
palikdamas gyvus. Taip užvaldė
Dovydas moabiečius, kurie jam
mokesčius mokėjo.
3 Tada nugalėjo Dovydas Cobos,
Sirijos karalystės karalių Hadad-
Ezerį, Rechobo sūnų, kuris mė-
gino vėl įsigalėti prie Eufrato upės.
4 Ir Dovydas sugavo jų 1700
raitelių ir 20,000 pėstininkų ir
sunaikino jų vežimus ir tik 100 iš
jų sau tepasilaikė.
5 Kai sirai atėjo iš Damaskaus
Cobos karaliui Hadad-Ezeriui pa-
galbon, Dovydas išmušė jų 22000
vyrų.
6 Ir Dovydas paliko įgulas
aplink Damaskų, Sirijoje. Tokiu
būdu atsidūrė sirai Dovydo val-
džion ir mokėjo jam mokesčius.
O Viešpats padėjo Dovydui,
žygiuojant visais jo keliais.
7 Dovydas pasiėmė auksinius
skydus, kuriuos Hadad-Ezerio tar-
nai turėjo ir nusigabeno juos į
Jerūzalę.
8 Iš Hadad-Ezerio miestų Be-
tacho ir Berotajo parsigabeno ka-
ralius Dovydas daug vario.
9 Kai Chamato karalius Toy iš-
girdo, kad Dovydas Hadad-Ezerį
sumušęs,
10 tai siuntė jis savo sūnų Jo-
ramą pas Dovydą su maloniais
sveikinimais, gerais linkėjimais ir
palaiminimu ir su gražiomis aukso
bei sidabro dovanomis už tai, kad
Dovydas jų priešą Hadad-
Ezerį nugalėjęs buvo.
11 Tas dovanas su kitu auksu
bei sidabru, paimtu iš kitų
nugalėtųjų tautų, Dovydas
pašventino kartu Viešpačiui,
12 atsigabentus iš Sirijos, Moabo,
Amono sūnų, filistiečių, Ama-
lėko, iš Hadad-Ezerio grobio, Re-
chobo sūnaus, Cobos karaliaus.
13 Taip pat pasižymėjo Dovydas
grįždamas iš Sirijos, kai jis Drus-
kos slėnyje užmušė 18000 vyrų.
14 Visame Edome jis išdėstė savo
įgulas ir taip užvaldė edomiečius.
Ir kur tik Dovydas nuėjo, ten Vieš-
pats jam padėjo.
15 Taip valdė karalius Dovydas
visus izraelitus, teisę ir teisybę pri-
taikydamas visai tautai.
16 Joabas, Cerūjos sūnus, buvo
kariuomenės vadu, o Jehošafatas,
Achylūdo sūnus buvo užrašų
raštininkas.
17 Cadokas, Achytūbo sūnus ir
Achymelekas, Abjataro sūnus,
buvo kunigais. Seraja buvo
raštininku.
18 Benaja, Jehojados sūnus buvo
keretiečių ir peletiečių viršininku.
O Dovydo sūnūs buvo kunigais.
kunigais.

9

Dovydas Parodo Savo Meilę Mefybošetui

1 Ir Dovydas klausinėjo: "Ar dar
yra kas nors užsilikęs iš Saūlio gi-
minės, kuriam suteikčiau savo
malonės dėl Jonatano?"
2 Iš Saūlio namų buvo užsi-
likęs vienas tarnų vardu Cyba,
kurį atvedė Dovydui. Karalius
paklausė jo: "Ar tu vardu Cyba?"
Jis atsakė: "Taip, aš tavo tarnas!"
3 Karalius teiravosi: "Ar kas nors
užsilikęs iš Saūlio giminės, kuriam
aš Dievo pasigailėjimą parody-
čiau?" Cyba atsakė: "Dar yra
vienas Jonatano sūnų, kuris yra
silpnų kojų."
4 Karalius paklausė jo: "Kur yra
jis dabar?" Cyba atsakė karaliui:
"Štai, jis gyvena Amyėlio sūnaus
Makyro namuose Lo-debare."
5 Tai nusiuntė karalius ir parsi-
gabeno jį iš Lo-debaro Amyėlio
sūnaus Makyro namų.
6 Kai Mefybošetas, Saūlio sū-
naus Jonatano sūnus, pas Dovydą
atėjo, tai jis nusilenkė savo veidu

iki žemės prieš Dovydą. O Dovydas tarė: "Mefybošetai!" Jis atsakė: "Štai aš, tavo tarnas."
7 Dovydas tarė jam: "Nesibijok, nes aš noriu išreikšti tau savo gerą valią dėl tavo tėvo Jonatano ir noriu tau sugrąžinti visą tavo senelio Saūlio žemę ir tu kasdien valgysi prie mano stalo."
8 O jis labai žemai nusilenkdamas tarė: "Kas gi aš esu, tavo tarnas, kad tu kreipies į mane, lyg į kokį padvėsusį šunį, koks aš esu?"
9 Tai pasišaukė karalius Cybą, Saūlio tarną ir tarė jam: "Visa, ką Saūlis ir jo giminė turėjo, aš atidaviau tavo valdovo sūnui!
10 Taigi, įgyvenk jam jo laukus su savo vaikais ir tarnais ir surink jo derlių, kad tavo valdovo sūnaus sūnus turėtų iš ko gyventi. O Mefybošetas, tavo valdovo sūnaitis, kasdien duonos valgys prie mano stalo." O Cyba turėjo 15 sūnų ir 20 bernų.
11 Ir Cyba tarė karaliui: "Visa, ką tu man, mano valdove, karaliau, liepei savo tarnui, tai aš, tavo tarnas, atliksiu. Ir Mefybošetas tevalgo prie mano stalo, lyg karaliaus sūnus."
12 O Mefybošetas turėjo jauną sūnelį vardu Myką. Visi, kurie Cybos namuose gyveno, tarnavo Mefybošetui.
13 O Mefybošetas gyveno Jerūzalėje, kadangi jis valgė prie karaliaus stalo ir abiem kojom buvo raišas.

10

Dovydas Nugali Amoniečius

1 Kurį laiką po to numirė Amono sūnų karalius ir jo vietą užėmė jo sūnus Chanūnas.
2 Tai tarė Dovydas: "Aš parodysiu gerą širdį Chanūnui, Nachašo sūnui, kaip jo tėvas man yra parodęs ir nusiuntė jam per pasiuntinius savo užuojautą dėl tėvo mirties. O Dovydo tarnams į Amono sūnų žemę atėjus,
3 tarė Amono sūnų vyresnieji savo valdovui Chanūnui: "Ar tikrai galvoji, kad Dovydas atsiuntęs savo pasiuntinius tavo tėvui pagerbti ir tau užuojautos pareikšti? Gali suprasti, kad jis juos atsiuntė miestą išžvalgyti ir apsižiūrėti, kad jį vėliau išnaikintų!"
4 Tai paėmė Chanūnas Dovydo tarnus, nuskuto jiems pusę barzdos ir nukirpdino jiems drabužius per pusę iki juostos ir paleido juos.
5 Kai Dovydui tai buvo pranešta, siuntė jis jiem vyrus, kadangi pasiuntiniai buvo labai pažeminti. Ir karalius sakydino jiems: "Kol jūsų barzda atžels, pasilikite Jerikoje ir tada sugrįžkite."
6 Kai Amono sūnūs suprato, kad jie pasigadino Dovydo akyse, tai ėjo jie ir pasisamdė iš Rechobo giminės ir Cobos 20,000 sirų pėstininkų ir iš Maakos karaliaus 1000 ir iš Tobo 12000 vyrų.
7 Kai Dovydas tai išgirdo, išsiuntė jis Joabą su visa kariuomene.
8 Amoniečiai išėjo už miesto ir išsidėstė kovai už miesto ties įėjimu, o sirai iš Cobos, Rechobo, Tobo ir Maakos pasiliko laukuose.
9 Kai Joabas pamatė, kad jie buvo pasiruošę muštis priešakyje ir užpakalyje, išrinko jis visus jauniausius vyrus ir pastatė juos prieš sirus.
10 Likusius vyrus jis pavedė savo broliui Abyšajui, kad pasiruoštų prieš amoniečius, tardamas:
11 "Jei sirai man bus per smarkūs, tai tu man ateisi padėti, jei Amono sūnūs tau bus per stiprūs, tai aš tau padėsiu.
12 Būk drąsus ir kariaukiva už savo žmones ir už miestus savojo Dievo. Bet Viešpats tedaro, kaip Jam patinka."
13 Ir Joabas artinosi su visais savo turimais žmonėmis sirams, kad prieš juos kariautų ir sirai pabėgo nuo jo.
14 O Amono sūnūs, pamatę, sirus pabėgusius, bėgo taip pat nuo Aby-

šajo į miestą. Taip sugrįžo
Joabas, apsisukęs nuo Amono
sūnų, atgal į Jerūzalę.
15 Kai sirai pamatė, kad jie izrae-
litų buvo išvaikyti, susirinko jie
persitvarkyti.
16 Hadad-Ezeris atsiuntė išvesti
juos anapus Eufrato upės į Chė-
lamą, žygiuojant Šobachui, ka-
riuomenės vadui, priešakyje.
17 Kai Dovydas tai sužinojo, tai
jis surinko visą Izraelį, persikėlė
per Jordaną ir žygiavo į
Chėlamą. Sirai išsidėstė kovos
tvarka ir kariavo prieš Dovydą.
18 Bet sirai bėgo nuo izraelitų.
Dovydas išmušė sirus, atėmė jiems
700 vežimų ir užmušė jų 40,000
raitelių, taip pat ir Šobachą, jų
kariuomenės vadą, kuris čia
numirė.
19 Kai karaliai, Hadad-Ezerio
vadovaujami, pamatė, kad jie nu-
galėti yra, tai sutiko jie su izraeli-
tais derėtis ir pasidavė jiems. Nuo
to laiko bijojosi sirai ateiti Amono
sūnums pagalbon.

11

Dovydo Kraujo Kaltė

1 Metams praslinkus, apie tą
laiką, kai karaliai išeidavo ka-
riauti, siuntė Dovydas Joabą ir savo
tarnus ir visus izraelitus Amono
sūnus išnaikinti ir jie apsupo
Rabą. O Dovydas liko Jerūzalėje.
2 Apie vakarą kėlėsi Dovydas
nuo guolio ir ėjo ant savo kara-
liškųjų rūmų stogo pavaikščio-
ti ir išvydo ant stogo moteriškę
besimazgojančią, kuri buvo labai
gražios išvaizdos.
3 Ir Dovydas išsiuntė sužinoti
apie tą moteriškę. Ir jam buvo
pasakyta, kad tai yra Batšeba, Ely-
amo duktė, chitiečio Ūryjos žmona.
4 Tada nusiuntė Dovydas pa-
siuntinius ją atvesti. O kai ji pas
jį atėjo, tai jis sugulė su ja. Ap-
sivaliusi nuo nešvarumų, ji
sugrįžo į savo namus.
5 Ta moteriškė pasidarė nėščia
ir nusiuntė ir pranešdino Dovydui:
"Aš esu nėščia!"
6 Dovydas nusiuntė žinią Joa-
bui: "Atsiųsk man chitietį
Ūryją!" Ir Joabas nusiuntė
Ūryją pas Dovydą.
7 Ūryjai pas jį įėjus, klausi-
nėjo jį Dovydas, ar viskas tvar-
koje esą pas Joabą, žmonėse ir
su karu.
8 Tai tarė Dovydas Ūryjai: "Eik
žemyn į savo namus, nusiplauk
savo kojas." Ūryjai išėjus iš kara-
liaus namų, siuntė karalius jam
dovanų.
9 Tai atsigulė Ūryja už karaliaus
namų vartų, kur jo valdovo tar-
nai gulėjo ir nenuėjo į savo namus.
10 Kai Dovydui tai buvo pra-
nešta: "Ūryja nenuėjo į savo na-
mus," klausė Dovydas Ūryją: "Ar
ne iš po kelionės šiandien, kodėl
nenuėjai į savo namus?"
11 Bet Ūryja atsiliepė: "Dievo
skrynia, Izraelis ir Jūda būna pa-
lapinėse. Mano valdovas Joabas ir
jo pareigūnai miega laukuose. Ar aš
turėčiau eiti į savo namus valgyti,
gerti ir su žmona gulėti? Kol tu gy-
vas ir tavo siela gyva, aš to
nedarysiu."
12 Dovydas tarė Ūryjai: "Taigi
pasilik ir šiandien čia, rytoj aš tave
išleisiu!" Taip pasiliko Ūryja tą ir
kitą dieną Jerūzalėje.
13 Ir Dovydas kvietė jį ir valgė
ir gėrė jo akivaizdoje ir buvo apgir-
dytas. Vakare jis išėjo atsigulti su
savo valdovo tarnais ir neėjo žemyn
į savo namus.
14 Ryte anksti parašė Dovydas
gromatą Joabui, kurią Ūryja tu-
rėjo nunešti.
15 Gromatoje jis taip rašė: "Ka-
riaujant, statyk Ūryją į pačią
pavojingiausią vietą ir atsitrauk
nuo jo, kad jis kristų ir
numirtų."
16 Kai Joabas buvo miestą ap-
gulęs, statė jis Ūryją tokion vie-
ton, kuri stipriausių gynėjų
ginama buvo.
17 Miesto gynėjams padarius
staigų puolimą prieš Joabą,

žuvo keletas Dovydo tarnų. Jų
tarpe mirė ir chitietis Ūryja.
18 Tada nusiuntė Joabas šio mū-
šio pranešimą Dovydui
19 ir įsakė pasiuntiniui, tarda-
mas: "Kai visa karaliui būsi išpa-
sakojęs, kas įvyko
20 ir matysi karalių pykstantį
ir tau sakantį—kodėl jūs taip arti
priėjote prie miesto su kareiviais,
ar nežinote, kaip įprasta nuo
mūrų apšaudyti?
21 Kas užmušė Abymeleką, Je-
rub-Bešeto sūnų? Ar ne moteris
tai padarė, numesdama viršutinę
girną nuo mūro, kad jis Tėbėce
numirė. Kodėl priėjote taip arti prie
mūro? Jei jis jus taip klausinės, tai
pasakyk—tavo tarnas chitietis yra
taip pat žuvęs."
22 Pasiuntinys atvyko pas Dovy-
dą ir pranešė jam visa, ką Joa-
bas jam buvo liepęs pasakyti.
23 Pasiuntinys tarė Dovydui:
"Mūsų priešai buvo stipresni už
mus. Jie išėjo iš miesto ir užpuolė
mus atvirame lauke, bet mes juos
atmušėme iki miesto vartų.
24 O šauliai šaudė nuo miesto
mūrų į tavo tarnus ir nušovė ke-
letą karaliaus tarnų, kurių
tarpe ir tavo tarnas chitietis Ūryja
numirė.
25 Dovydas atsakė pasiuntiniui,
kad pasakytų Joabui: "Dėl to ne-
nusimink, kardu krinta, tai vienas,
tai kitas. Būk drąsus ir nepaliauk
miestą puolęs tol, kol nebūsi jo
sunaikinęs."
26 Ūryjos žmona, išgirdusi savo
vyrą žuvusį, gedėjo dėl savo
šeimininko.
27 Bet, kai jos gedulo laikas pa-
sibaigė, Dovydas nusiuntė ir parsi-
vesdino ją į savo namus ir ji
pasidarė jo žmona ir pagimdė jam
sūnų. Bet šitas Dovydo padarytas
žygis Viešpačiui visiškai nepatiko.

12

Dovydas Išpažįsta Savo Nuodėmę

1 Ir Viešpats siuntė Nataną pas
Dovydą. Tas atėjo pas Dovydą
ir ėmė jam pasakoti. Viename
mieste buvo du vyru. Vienas bu-
vo turtingas, kitas buvo vargingas.
2 Turtingasis turėjo daug avių
ir daug bandos.
3 O vargingasis nieko neturėjo,
kaip tiktai vieną mažą avelę,
kurią jis buvo pirkęs ir ją pri-
žiūrėjo, kad ji pas jį užaugo su jo
kūdikiais. Ji valgė nuo jo kąsnio
ir gėrė iš jo taurės ir miegojo ant jo
rankų ir jis laikė ją lyg kokią
dukterį.
4 Kai pas turtingąjį atkeliavo
svečias, tai jis gailėjo imti nuo savo
bandos ir avių, kad svečiui ką
nors paruoštų, bet ėmė, nuėjęs,
vargingojo avelę ir papjovė ją ir
tąja vaišino svečią, kuris pas jį
buvo atėjęs.
5 Tai supyko Dovydas be galo ant
to vyro ir tarė Natanui: "Iš tik-
rūjų, kaip gyvas Viešpats, tas vy-
ras, kuris taip pasielgė, yra mirties
kaltas!
6 Be to, jis turi avelę keturiopai
užmokėti, kadangi jis tai be pasi-
gailėjimo padaręs."
7 Tai tarė Natanas Dovydui: "Tu
esi tasai vyras! Taip sako Viešpats
Izraelio Dievas—Aš tave patepdi-
nau izraelitų karaliumi ir išgelbė-
jau tave iš Saūlio rankos
8 ir daviau tau tavo valdovo na-
mus, kartu su jo moterimis į tavo
prieglobstį, pavesdamas tau
Izraelio ir Jūdo gimines. O jei to
neužtektų, tai dar pridėčiau.
9 Kodėl tu paniekinai Viešpaties
žodį, tokią piktenybę padary-
damas Jo akivaizdoje? Chitietį
Ūryją tu užmušdinai kardu. Jo
žmoną pasiėmei į savo žmonas,
jos vyrą nužudydamas amonie-
čių sūnų kardu.
10 Todėl neatstos kardas nuo tavęs
amžinai, kadangi mane paniekinai
ir chitiečio žmoną pasiėmei sau
į žmonas."
11 Taip kalba Viešpats: "Aš su-
kelsiu pikta tavo šeimoje. Tavo mo-
teris Aš atimsiu ir atiduosiu tavo
kaimynui, kad tau matant su jomis
sugultų, dienos metu.

12 Tu padarei tai slaptomis, o Aš
padarysiu tai visiems izraelitams
bematant, saulei šviečiant."
13 Tai atsiliepė Dovydas Natanui:
"Aš nusidėjau prieš Viešpatį."
Natanas tarė jam: "Tai Viešpats tau
ir atleido tavo nuodėmes, kad tu
neturėsi mirti.
14 Bet, kadangi tu šiuo savo nu-
sikaltimu progos duodi Dievo prie-
šams pasityčioti, tai tas sūnus, kuris
tau yra gimęs, turės mirte mirti."
15 Ir Natanas sugrįžo į na-
mus. O Viešpats ištiko tą kū-
dikį, kurį Ūryjos žmona jam
pagimdžiusi buvo, kad tas sunkiai
susirgo.
16 Ir Dovydas meldėsi Dievo už
tą vaikelį ir pasninkavo ir pasi-
traukęs per naktį ant aslos gulėjo.
17 Tai atėjo jo vyresnieji tarnai ir
prašė jo, kad jis atsikeltų. Bet jis
nenorėjo ir nevalgė su jais.
18 O septintąją dieną kūdi-
kis numirė ir Dovydo tarnai bijojosi
jam tai pranešti. Jie sakėsi, kad
sunku jį buvo įtikinti, kūdikiui
dar gyvam esant, o ką jis pa-
darys, kai jam pasakysime, kad kū-
dikis numiręs!
19 Dovydas pastebėjo, kad jo tar-
nai tarpusavyje pasišnabždėjo ir su-
prato, kad kūdikis numiręs. Tada jis
paklausė savo tarnų: "Ar kūdikis
numiręs?" Jie atsakė: "Numiręs!"
20 Tai atsikėlė Dovydas nuo as-
los, nusiprausė ir įsitepė, ap-
sirėdė kitais rūbais ir ėjo į
Viešpaties namus ir meldėsi. Kai jis
sugrįžo, tai prašė jis duonos. Jam
atnešė duonos ir jis valgė.
21 Tai tarė jam jo tarnai: "Ką
tai reiškia, ką tu darai? Kol kū-
dikis gyvas buvo, tu pasninkavai ir
verkei, o jam numirus, tu atsikeli ir
valgai?"
22 Jis atsiliepė: "Dėl kūdikio pas-
ninkavau ir verkiau, kol jis gyvas
buvo, turėdamas viltį: gal Vieš-
pats susimils ir kūdikis išliks gyvas!
23 O dabar, kūdikiui numirus, per
vėlu pasninkauti! Ar aš jį galėčiau
sugrąžinti? Jis pas mane nebesu-
grįš, bet aš pas jį nueisiu."
24 Kai Dovydas buvo savo
žmoną Batšebą nuraminęs,
įėjo jis pas ją ir sugulė su ja. Ir
ji pagimdė jam sūnų, kurį jis
praminė Šelomo vardu. Ir Viešpats
mylėjo jį.
25 Kadangi Viešpats jį mylėjo,
Jis pavedė Natanui paskelbti jo an-
trąjį vardą Jedydja, tai yra
Viešpaties Mylimasis.
26 Tuo tarpu kariavo Joabas prieš
Amono sūnų Rabą ir užėmė
miesto karaliaus dalį.
27 Tai pasiuntė jis pasiuntinius pas
Dovydą ir sakydino: "Kovoda-
mas prieš Rabą, aš užėmiau van-
dens tiekimo įrengimus.
28 Taigi, surink likusius žmones,
apgulk miestą ir užimk jį, kad
man jo nereikėtų paimti ir savo
vardu praminti."
29 Taip surinko Dovydas visus
savo vyrus, nužygiavo prie Rabos,
puolė jį ir užėmė jį.
30 Tai jis paėmė jų karaliaus
Milkomo galvos vainiką, sverian-
tį apie 75 svarus aukso ir bran-
giųjų akmenėlių ir uždėjo tą
ant Dovydo galvos ir išsivežė iš
miesto didelį grobį.
31 O miesto gyventojus jis išvedė
ir pristatė darbams su geležiniais
pjūklais, kapliais, kirviais ir dirbti
plytinėse plytas. Taip jis įkinkė
visų Amono sūnų miestų gy-
ventojus darban. Tada grįžo Do-
vydas ir visi žmonės į Jerūzalę.

13

Amnono Nuodėmė ir Mirtis,
Absalomo Bėgimas

1 Vėliau atsitiko, kad Absalo-
mas, Dovydo sūnus, turėjo gražią
seserį Tamarą ir Amnonas,
Dovydo sūnus, įsimylėjo į ją.
2 Ir Amnonas dėjosi sergąs dėl
savo sesers Tamaros. Nes ji dar
buvo mergaitė. Ir jis nesitikėjo su
ja susieiti.
3 O Amnonas turėjo gerą bi-
čiulį vardu Jonadabą, kuris buvo
Šimeos, Dovydo brolio sūnus ir la-
bai išmintingas vyras.
4 Tas paklausė: "Kodėl tu kas-

dien vis liesyn eini, karaliaus sūnau,
ar negalėtumei man to pasakyti?"
Amnonas atsiliepė: "Aš pradėjau
mylėti Tamarą, savo brolio Ab-
salomo seserį."
5 Jonadabas tarė jam: "Gulkis
ant savo patalo ir pasisakyk, kad
sergi. Kai tavo tėvas ateis tave lan-
kyti, prašyk jo, kad jis leistų Ta-
marai, tavo seseriai, tave prižiūrėti
ir tau maistą pagaminti, kad iš jos
rankos valgytumei."
6 Tai atsigulė Amnonas ir dėjosi,
būk tai sergąs. Karalius atėjo jį
lankyti ir Amnonas tarė jam: "Pra-
šau, teateina mano sesuo Tamara,
kad man ką nors padarytų ir aš
iš jos rankos valgyčiau."
7 Tai nusiuntė Dovydas į Ta-
maros namus ir sakydino jai: "Eik
į tavo brolio Amnono namus ir
padaryk jam ką nors pavalgyti."
8 Tamara nuėjo į savo brolio
Amnono namus, o jis gulėjo patale.
Tamara įmaišė tešlą, išminkė ir
iškepė jo akivaizdoje papločius.
9 Ji paėmė juos ir davė jam jų
valgyti. Bet jis atsisakė valgyti ir
liepė, kad visi nuo jos išeitų.
10 Tai tarė jis Tamarai: "Įnešk
man tavo kepsnį į kambarį,
kad iš tavo rankos valgyčiau. Tai
pasiėmė Tamara, ką buvo pa-
ruošusi ir atnešė savo broliui į
kambarį.
11 O kai ji jam tai įnešė valgyti,
nutvėrė jis ją ir tarė: "Eikš mano
sesuo ir gulkis pas mane."
12 Bet ji atsakė jam: "O ne, mano
broli, neapgėdink manęs, nes taip
Izraelyje nedaroma. Nepadaryk to-
kios kvailystės!
13 Kur aš galėčiau dėtis su tokia
gėda! Ir tu būsi lyg koks padūkėlis
Izralyje. Kalbėk dėl to su kara-
liumi. Jis duos leidimą mudviem
apsivesti."
14 Bet jis nenorėjo jos klausyti ir
išprievartavo ją, su ja suguldamas.
15 Ir iš karto pradėjo jis jos
neapkęsti, kad jo neapykanta
užaugo didesnė už buvusią meilę.
Ir Amnonas tarė jai: "Kelkis ir
išeik!"
16 Bet ji atsiliepė jam: "Dabar,
mane išvarydamas, tu man pikčiau
padarei, negu anksčiau." Bet jis
dėmesio į tai nekreipė.
17 Tada pasišaukė jis vieną savo
tarnų ir liepė jam ją iš čia išvesti
ir duris užrakinti, jai išėjus.
18 Ir ji buvo apsirėdžiusi išmar-
ginta apranga, kuri karaliaus duk-
terims pritikdavo, kol tebebūdavo
mergaitės. Ir kai jo tarnas ją iš-
varė ir duris užrakino,
19 apsibarstė Tamara savo galvą
pelenais, įplėšė savo margąją
suknelę, kuria apsirėdžiusi buvo, ir
galvą rankomis susiėmusi, nu-
bėgo garsiai verkdama.
20 Ir jos brolis Absalomas pa-
klausė jos: "Ar buvo tavo brolis
Amnonas pas tave? Taigi, nusira-
mink, mano sesuo, juk jis tavo
brolis, tu nesielvartauk taip labai.
Taip pasiliko Tamara netekėjusi
savo brolio Absalomo namuose.
21 Išgirdęs tai, karalius Dovydas,
labai supyko dėl to. O Absalomas
nekalbėjo nei gera, nei pikta apie
tai su Amnonu.
22 Bet Absalomas nekentė Am-
nono dėl to, kad jis jo seserį
Tamarą apgėdinęs buvo.
23 Po dviejų metų davė Ab-
salomas savo avis kirpti Baal-Cha-
core netoli Efraymo sienos ir jis
pasikvietė visus karaliaus vaikus.
24 Jis nuėjo pas karalių ir tarė
jam: "Tavo tarnas susikvietė avių
kirpikus ir prašo karalių su savo
tarnais dalyvauti vaišėse."
25 Bet karalius atsakė Absalo-
mui: "Mano sūnau, neeikime visi,
kad tau per daug darbo nebūtų."
Nors jis jį ir labai prašė, tačiau jis
nesutiko ateiti, bet palaimino jį.
26 Tad klausė Absalomas: "Jei ne,
ar negalėtų Amnonas, mano brolis
ateiti?" Karalius teiravosi: "Kodėl
turėtų jis ateiti?"
27 Bet Absalomas jo labai mal-
davo, kad leistų visiems karaliaus
vaikams ateiti, net Amnonui.
28 O Absalomas buvo įsakęs
savo tarnams: "Žiūrėkite, kai Am-
nonas apsigers vynu ir aš jums tar-
siu "muškite ir nužudykite
Amnoną," kad nebijotumėte, jog

tai darote mano įsakymu. Būkite
todėl drąsūs ir be baimės!"
29 Tai padarė Absalomo tarnai su
Amnonu taip, kaip Absalomas jiems
įsakęs buvo. Tada kėlėsi visi kara-
liaus vaikai ir kiekvienas sėdo ant
savo mulo ir pabėgo.
30 Jiems tebeesant pakelyje, iš-
girdo Dovydas gandus, kad Absa-
lomas visus karaliaus vaikus išžudęs
ir nė vieno gyvo nepalikęs.
31 Tai atsikėlė karalius, įplėšė
savo rūbus ir atsigulė ant žemės. O
visi tarnai, kurie aplink jį buvo,
taip pat įplėšė savo rūbus.
32 Tai prašneko Jonadabas, Ši-
meos, Dovydo brolio sūnus, tarda-
mas: "Nemanyk, kad visi karaliaus
vaikai užmušti. Yra tik Amnonas
vienas užmuštas. Nes Absalomas
buvo tai apsiėmęs padaryti, kai
Amnonas jo seserį Tamarą
išprievartavo.
33 Taigi, dėl to, valdove, karaliau,
nesielvartauk, jog tavo vaikai už-
mušti. Užmuštas tėra Amnonas
vienintelis."
34 Bet Absalomas pabėgo. Ir sar-
gybinis, eidamas savo pareigas,
pastebėjo vakaruose, kalno šlaitu
pareinantį didelį būrį žmonių.
35 Tai pranešė Jonadabas kara-
liui: "Štai grįžta karaliaus vaikai.
Kaip tavo tarnas sakė, taip ir
įvyko."
36 Ir jam baigus šnekėti, štai pri-
sistatė karaliaus vaikai, pakeltu bal-
su verkdami. Karalius ir jo tarnai
taip pat labai verkė.
37 O Absalomas pabėgo pas
Amychūdo sūnų, Gešūro kara-
lių Talmajį. O karalius Dovydas
gedėjo dėl savo sūnaus kas dieną.
38 Absalomas, pabėgęs ir
nusikėlęs į Gešūrą, pasiliko ten
trejetą metų.
39 Kai karalius nusiramino, be-
gedėdamas dėl Amnono mirties,
pradėjo jis pasiilgti Absalomo.

14

Tekoos Moteris Meldžia Už Absalomą

1 Joabas, Cerūjos sūnus, žinojo,
kad karalius sielojasi dėl Absalomo
2 ir nusiuntė į Tekoą ir susi-
rado ten gudrią moterį, parsi-
gabeno ją ir tarė jai: "Pasirodyk,
lyg esanti giliai nuliūdusi ir apsi-
renk gedulo rūbais, nesitepk alie-
jumi ir nuduok lyg esi moteris jau
seniai liūdinti dėl mylimo žmogaus.
3 Tu turi įeiti ir su karaliumi
kalbėti." Ir Joabas išaiškino jai, kaip
ir ką sakyti.
4 Ir ta moteriškė iš Tekoos, no-
rėdama, su karaliumi kalbėti, nu-
silenkė savo veidu prieš karalių
iki žemės ir tarė: "Padėk man
karaliau!"
5 Karalius paklausė jos: "Kas
tau atsitiko?" Ji atsakė: "Aš esu liū-
dinti moteris, našlė. Mano vyras yra
miręs.
6 Aš, tavo tarnaitė, turėjau du
sūnu. Tuodu susiginčyjo ant lauko,
kur nebuvo žmogaus, kuris juodu
atskirtų, ir vienas užmušė
antrąjį.
7 Štai, dabar keliasi visa giminė
prieš tavo tarnaitę, kad išduočiau
tą, kuris nužudė savo brolį, kad
jie nubaustų jį už savo brolio
gyvybės atėmimą ir taip sunai-
kintų mano antrąjį sūnų, taip
išgesindami manyje likusią kibirkš-
tėlę, kad mano vyro nei vardo, nei
nieko kito šioje žemėje
nebeliktų."
8 Karalius tarė moteriškei: "Ke-
liauk į namus. Aš padarysiu *tau*
teismą!"
9 Ir moteriškė iš Tekoos tarė
karaliui: "Mano valdove, karaliau,
tuo nusikaltimu kaltink tik mane ir
mano giminę. Bet karalius ir jo ka-
ralystė čia niekuo nekalti."
10 Karalius tarė: "Jei kas ką
prieš tave kalbės, tai atvesk tą pas
mane ir jis tavęs daugiau
nebevargins."
11 Ji atsakė: "Atsimink karaliau,
Viešpaties savo Dievo, kad ne-
būtų per daug kraujo keršytojų
ir nežudytų mano sūnaus." Jis
užtikrino: "Kaip Viešpats gyvas
yra, taip nė plaukelis nenuslinks
žemėn nuo tavo sūnaus galvos!"
12 Ir moteriškė tarė: "Sutik, val-
dove, karaliau, kad tavo tarnaitė dar

žodelį pridėtų." Jis atsiliepė:
"Kalbėk!"
13 Moteriškė tarė: "Kodėl tu taip
nusistatei prieš Dievo žmones? Jei
karalius taip kalba, ar jis nenusideda, jei jis nesusigrąžina savo ištremtojo sūnaus?
14 Nes mes visi turime mirti, kaip
vanduo, išpiltas žemėn, įsitraukia ir nebesugrįžta. Dievas nenori žudyti. Bet Jis pagalvoja, kad atmestasis ir Jo nebūtų atmestas.
15 Taigi, aš dabar atėjau su tavim
šnekėti, mielas valdove, karaliau, kadangi žmonės man grasina, todėl nutariau su karaliumi kalbėti, rasi jis darys tai, ką aš, tavo tarnaitė, sakau.
16 Nes karalius išklausys savo
tarnaitę, kad mane išgelbėtų iš rankų visų, kurie mane ir mano sūnų nori sunaikinti iš Dievo tėvonystės.
17 Ir aš, tavo tarnaitė, pagalvo-
jau, kad tavo žodis suteiks man užtikrinimą, valdove, karaliau, kadangi tu, kaip Dievo angelas, atskiri bloga nuo gero. Todėl Viešpats, tavo Dievas bus su tavimi."
18 Karalius tarė moteriškei:
"Nenuslėpk, jei tavęs ko paklausiu!" Moteris atsiliepė: "Valdove, karaliau, kalbėk!"
19 Karalius paklausė: "Ar tai ne
Joabo tau paliepta visa tai man pasakyti?" Moteriškė tarė, atsakydama: "Kaip gyva tavo siela, mano valdove, karaliau, niekas negali nukrypti nuo to, ką karalius įsako, ar dešinėn, ar kairėn. Taip, tavo tarnas Joabas liepė man, tavo tarnaitei tais žodžiais kalbėti.
20 Bet jis tai darė, kad šitą rei-
kalą sutvarkytų. O mano valdovas, išmintingas kaip Dievo angelas, supranta visa, kas žemėje dedasi."
21 Tai tarė karalius Joabui: "Štai,
aš nusprendžiau padaryti, ką tu nori. Taigi, eik ir sugrąžink mano sūnų Absalomą."
22 Tai nusilenkė Joabas savo veidu
karaliui iki žemės ir tarė jam dėkodamas: "Šiandien aš matau, kad aš, tavo tarnas, malonės radau tavo akivaizdoje, kadangi tu karaliau, darai, ko aš tavęs prašiau."
23 Tai išėjo Joabas ir nuvyko į
Gešūrą ir pargabeno Absalomą į Jerūzalę.
24 Bet karalius tarė: "Tegrįžta
jis į savo namus ir tegul jis pas mane neateina!" Taip sugrįžo Absalomas į savo namus, bet jis karaliui nepasirodė.
25 Ir nebuvo Izraelyje kito tokio
gražaus vyro, kaip Absalomo. Ir visi laikė jį didžioje pagarboje. Nuo viršugalvio iki kojų padų nebuvo jame jokios kliaudos.
26 Jo plaukai buvo labai tankūs ir
jis turėdavo juos kirpti kartą į metus, kai užaugdavo per sunkūs ir per ilgi. O kai juos nukirpdavo, tai būdavo jų penki karališki svarai.
27 Absalomui užgimė trys sūnūs
ir viena duktė, vardu Tamara, kuri buvo labai graži.
28 Ir Absalomas išbuvo dvejus
metus Jerūzalėje, karaliaus veido nematęs.
29 Tai prašė Absalomas Joabo,
kad jį nusiųstų pas karalių. Bet Joabas nesutiko. Ir jis vėl prašė ir Joabas nesutiko antru kartu.
30 Tai tarė jis savo tarnams: "Jūs
žinote Joabo miežių sklypą, kuris greta mano dirvos yra. Eikite ir uždekite tą sklypą ugnimi. Tai uždegė Absalomo tarnai tuos miežius.
31 Tai kėlėsi Joabas ir atėjo į
Absalomo namus ir klausė jo: "Kodėl uždegė tavo tarnai mano miežius?"
32 Absalomas tarė Joabui: "Ka-
dangi tu neatėjai, kai aš tavęs prašiau ateiti. Aš norėjau, kad nueitumei pas karalių ir paklaustumei jo, kodėl jis mane parsigabeno iš Geršūro į čia. Man būtų geriau, jei aš būčiau ten palikęs. Aš noriu, kad mane pristatytumei karaliui. Jei aš kuo nusikaltau, tai tebaudžia mane mirtimi.
33 Joabas nuėjo pas karalių
ir pranešė jam tai. Tai jis pašaukė Absalomą, kad tas pas karalių įeitų. Ir jis, įėjęs pas karalių, nusilenkė jam savo veidu

iki žemės ir karalius pabučiavo Absalomą.

15

Absalomo Maištas, Dovydas Bėga Nuo Sūnaus

1 Po to pasirūpino Absalomas sau vežimą ir arklių bei 50 vyrų, kurie būtų jo palydovais.
2 Rytais anksti jis nueidavo pakelėn prie vartų ir būdavo ten ir Absalomas pasišaukdavo žmogų, jei jis kokiu reikalu į karalių norėdavo kreiptis ir paklausdavo jo: "Iš kurio miesto atvykai?" O tokio žmogaus atsakymas būdavo toks-aš tavo tarnas, esu iš tos ar anos Izraelio giminės.
3 Tai atsakydavo Absalomas: "Man atrodo, kad tavo skundas yra pagrįstas ir teisingas, bet karalius neturi tokio žmogaus, kuris tą priimtų."
4 Ir Absalomas aiškindavo: "Jei aš būčiau teisėju krašte paskirtas, visi galėtų pas mane ateiti su savo bylomis ar skundais ir aš žiūrėčiau, kad teismas padarytų teisingus sprendimus!"
5 O jei kas prie jo ateidavo ir norėdavo žemai nusilenkti prieš jį, tai jis, savo ranką ištiesęs, prikeldavo jį ir pabučiuodavo jį.
6 Taip pasielgė Absalomas su visais izraelitais, kurie į teismą pas karalių ateidavo ir tokiu būdu patraukė savo pusėn visų Izraelio vyrų širdis.
7 Po keturių metų tarė Absalomas karaliui: "Aš noriu nueiti į Chebroną ir atitesėti savo pažadą, kurį esu davęs Viešpačiui.
8 Nes tavo tarnas pasižadėjo, kai aš Gešūre, Sirijoje buvau, tardamas—jei Viešpats mane vėl sugrąžintų į Jerūzalę, tai aš nueičiau į Chebroną ir Jį ten pagarbinčiau."
9 Karalius tarė jam: "Keliauk ramybėje!" Tai jis atsikėlė ir išvyko į Chebroną.
10 O Absalomas buvo išsiuntinėjęs savo žvalgus po visas Izraelio giminės, tardamas: "Kai jūs išgirsite trimito garsus, tai žinokite, kad Absalomas paskelbtas karaliumi Chebrone."
11 Iš Jerūzalės į Chebroną vyko 200 vyrų gryna sąžine su Absalomu, kurie nieko apie tai nebuvo girdėję.
12 Taip pat su savimi pasiėmė Absalomas gilonietį Achytofelį, Dovydo patarėją iš jojo Gilos miesto. Jam aukojant aukas, sąmokslas sustiprėjo ir daugelis žmonių prisidėjo prie Absalomo.
13 O vienas nuėjo ir pranešė tai Dovydui: "Izraelitai visa širdimi seka Absalomą!"
14 Tai tarė Dovydas savo tarnams, pas jį Jerūzalėje esantiems: "Pasikėlę, sprukime, nes šiaip čia nuo Absalomo neišbėgsime. Skubėkime, kad jis mūsų nesugautų ir mums daug vargo nepadarytų ir miesto kardu neišžudytų."
15 Karaliaus tarnai jam atsakė: "Kaip tau patinka, valdove, karaliau, štai, čia mes tavo tarnai!"
16 Ir taip išėjo karalius pėsčias su visa savo gimine. O jo namuose pasiliko dešimtis nesutuoktųjų moterų namams prižiūrėti.
17 O karaliui ir visiems jo pasekėjams einant, jie sustojo prie paskutinio pastato
18 ir visi jo sargybos keretiečiai ir peletiečiai ir tarnai ir gatiečiai kurie iš Gato buvo pas jį atėję, viso 600 vyrų, visi praėjo pro karalių.
19 Ir karalius tarė gatiečiui Itajui: "Kam tau su mumis kartu keliauti? Sugrįžk ir pasilik prie naujojo karaliaus, nes tu esi svetimas iš savo krašto į čia atėjęs.
20 Vos vakar teatėjai, o šiandien jau drįsti su mumis keliauti, kai aš dar net nežinau, kur mes atsidursime. Pasiimk žmones savojo krašto ir pasilik čia ir Viešpats tebūna jums malonus ir ištikimas."
21 Itajis tarė, atsakydamas: "Kaip gyvas yra Viešpats ir kaip gyvas tu esi, valdove karaliau, į kurią šalį tu nueisi, ar mums tektų

mirti, ar gyviems išlikti, čia ir aš
būsiu, tavo tarnas."
22 Dovydas atsiliepė Itajui:
"Gerai, keliauk su mumis kartu."
Taip keliavo gatietis Itajis su visais
vyrais ir dideliu būriu vaikų kartu
su juomi.
23 Ir visi žmonės garsiai verkė,
kartu eidami. Karalius perėjo per
Kidrono upelį o žmonės keliavo
pirmyn keliu į dykumą.
24 O štai, ir Cadokas ir visi levitai
ėjo kartu su juomi, nešdami Dievo
sandoros skrynią ir Abjataras au-
kojo aukas, kol žmonės iš miesto
išėjo.
25 Bet karalius tarė Cadokui:
"Sugrąžink Dievo skrynią į
miestą. Jei Viešpats man malonus
bus, tai jis mane vėl pargabens ir
duos man ją pamatyti ir Savo
namus.
26 Jei Jis tartų—Tu man nepa-
tinki, tai aš pasiruošęs, tedaro Jis
su manimi, kaip Jam patinka."
27 Ir karalius tarė vyskupui Ca-
dokui: "Sugrįžk į miestą ra-
mybėje, pranaše, ir abu sūnu su
jumis, tavo sūnus Achymaacas ir
Jonatano sūnus Abjataras.
28 Štai, aš palūkėsiu ant plyno
lauko, kol man atsiųsite pasiun-
tinį su pranešimu."
29 Taip nugabeno Cadokas Dievo
skrynią su Abjataru į Jerūzalę
ir ten pasiliko.
30 O Dovydas lipo verkdamas į
Alyvų kalną uždengta galva ir
basomis kojomis. Žmonės, kurie su
juomi buvo, taip pat ėjo augštyn
verkdami ir apdengta galva.
31 Kai Dovydui buvo pranešta,
kad Achytofelis su Absalomu susi-
taręs, tarė jis: "Viešpatie, mal-
dauju, paversk Achytofelio
sąmokslą niekais!"
32 O kai jis užėjo į viršūnę, kur
įprasta buvo melstis Dievo, su-
tiko jis Chūšajį, arkietį su
įplėštais rūbais ir žemėmis api-
barstyta galva.
33 Dovydas tarė jam: "Jei su
manimi eisi, tai būsi man tik
apsunkinimu.
34 Bet, jei sugrįžtumei į
miestą ir Absalomui tartumei—aš
esu, karaliau tavo tarnas ir noriu
pas tave pasilikti. Savo laiku aš bu-
vau tavo tėvo tarnu, dabar noriu
būti tavo tarnu, tai tu mano labui
Achytofelio sąmokslą niekais
paverstumei.
35 Be to, abu kunigu, Cadokas ir
Abjaras yra ten. Ir visa, ką tu tik
išgirsi karaliaus rūmuose, tą tu
pranešk Cadokui ir Abjatarui.
36 Štai, pas tuodu yra jųdviejų
du sūnu, Achymaacas Cadoko ir
Jonatanas Abjataro sūnus. Per
tuodu man gali pranešti, ką tik
išgirsi."
37 Taip atvyko Dovydo bičiulis į
miestą, Absalomui sugrįžtant į
Jerūzalę.

16

Cyba Meluoja, Šimyjis Keikia Dovydą, Absalomas Apsigėdina

1 Truputį paėjėjęs nuo kalno
žemyn, Dovydas sutiko Cybą,
Mefybošeto tarną su pora bal-
notų asilų, ant kurių turėjo
užkrovęs 200 duonos kepalų, 100
džiovintų vynuogių papločių
ir odinę vyno.
2 Karalius paklausė Cybos:
"Ką tu su tais darysi?" Cyba at-
siliepė: "Asilai yra karaliaus šeimai
pasinaudoti, o duona ir pyragai yra
tarnams pavalgyti, o vynas atsi-
gerti, kai pavargs dykumoje."
3 Karalius paklausė: "Kur yra
tavo valdovo sūnus?" Cyba atsakė
karaliui: "Jis pasiliko Jerūzalėje,
nes jis tarė: "Šiandien atiduos
man Izraelio giminė mano tėvo
karalystę!"
4 Karalius tarė Cybai: "Štai,
viskas tau atiteks, kas Mefybošetui
priklausė!" Cyba atsiliepė: "Nuo-
lankai prašau tavęs, mano val-
dove, karaliau, suteik man malonės
tavo akivaizdoje!"
5 O atėjus karaliui Dovydui iki
Bachūrymo, štai išėjo Šimyjis iš
Šaūlio giminės, Gėros sūnus,
keikdamas

6 ir apmėtė Dovydą ir jo tar-
nus akmenimis, nes jo vyresnieji ir
žmonės buvo jo dešinėje ir kairėje.
7 Šimyjis šaukė, keikdamas:
"Išeik, išeik tu, kraugery, tu velnio
vaike!
8 Viešpats tau atlygino už Saūlio
giminės pralietą kraują, kurio
karalystę tu buvai užėmęs. Dabar
padavė Viešpats karalystę į tavo
sūnaus Absalomo rankas ir dabar
esi atsidūręs keblioje padėtyje, nes
tu esi kraugerys."
9 Bet Abyšajis, Cerūjos sūnus,
tarė karaliui: "Ar tas padvėsęs šuo
taip turėtų keikti mano valdovą
karalių? Aš, nuėjęs, nusuksiu jam
sprandą!"
10 Karalius atsiliepė: "Dėl to ne-
sirūpinkite, Cerūjos sūnūs! Leis-
kite jam keiktis. Nes Viešpats
įsakė jam Dovydą keikti. Kas
jam tai uždraus, klausdamas—kam
tu tai darai?"
11 Ir Dovydas tarė Abyšajui ir vi-
siems savo tarnams: "Štai, mano
sūnus, iš mano strėnų išėjęs, nori
mane nužudyti. Kodėl, štai, Jemy-
nio sūnus nenorėtų tai padaryti?
Leiskit jam mane keikti, nes Vieš-
pats liepė jam tai daryti.
12 Rasi Viešpats atsižvelgs į
mano sielvartą ir visu geru man
atsilygins už tai, kad jis mane šian-
dien keikia."
13 Taip ėjo Dovydas su savo žmo-
nėmis tuo keliu, o Šimyjis ėjo kalno
šlaitu priešais, keikdamas ir ak-
menimis bei žemės grumstais
mėtydamas.
14 Taip atėjo karalius su savo
žmonėmis prie Jordano pavargęs ir
sustojo čia pailsėti.
15 O Absalomas ir visi Izraelio
vyrai ir Achytofelis su juomi atėjo
į Jerūzalę.
16 O kai Chūšajis, arkietis, Do-
vydo bičiulis, įėjo pas Absalomą,
tarė jis: "Tegyvuoja karalius, te-
gyvuoja karalius!"
17 Bet Absalomas tarė Chūšajui:
"Ar tai toks tavo dėkingumas, ko-
dėl neėjai kartu su savo draugu?"
18 "O ne," atsakė Chūšajis Ab-
salomui "aš eisiu su tuo, kurį
Viešpats, šie žmonės ir visas Izrae-
lis išsirinko. Pas jį aš noriu ir
pasilikti.
19 O kam aš ir turėčiau tarnauti,
jei ne jo sūnui. Kaip aš tavo tėvui
tarnavau, taip aš noriu ir tau
tarnauti."
20 Ir Absalomas tarė Achytofe-
liui: "Patarkite, ką dabar daryti!"
21 Achytofelis patarė Absalomui:
"Sugulk su savo tėvo nesutuokti-
nėmis žmonomis, kurias jis paliko
namams prižiūrėti. Tai visi izraeli-
tai įsitikins, kad tavo tėvas laikys
tave priešu ir tavo pusėje esantieji
įgaus daugiau drąsos."
22 Tai sustatė jie palapinę Absa-
lomui ant stogo ir Absalomas su-
gulė su savo tėvo nesutuoktinėmis
moterimis akivaizdoje viso Izraelio.
23 Tuomet Achytofelio patarimai
buvo labai vertinami, lyg jie būtų
buvę iš Dievo. Tokioje pagarboje
buvo laikomi Achytofelio nurody-
mai, tiek pas Dovydą, tiek pas
Absalomą.

17

Achytofelio Patarimai
Ir Savižudybė

1 Ir Achytofelis tarė Absalomui:
"Leisk man pasirinkti 12000 vyrų,
išžygiuoti nakties metu ir vytis
Dovydą
2 ir jį užpulti tol, kol jis dar
neišsimiegojo ir nepasiilsėjo. Taigi,
kai aš jį išgąsdinsiu ir visi pas
jį esantieji žmonės pabėgs, tai aš
užmušiu karalių vieną.
3 O visus žmones aš pas tave
parvesiu. Atvestieji žmonės pasi-
liks, kaip tu nori, pas tave ramybėje.
4 Toks patarimas patiko Absa-
lomui ir visiems Izraelio
vyresniesiems.
5 Bet Absalomas tarė: "Pasišau-
kite ir arkietį Chūšajį ir pasi-
klausykite, ką jis turi pasakyti."
6 Chūšajui įėjus pas Absa-
lomą, paklausė jo Absalomas:
"Sakyk mums, ar priimti Achyto-
felio patarimą, ar ne?"

7 Chūšajis atsakė Absalomui: "Šį kartą davė Achytofelis netikusį patarimą.
8 Chūšajis plačiau išdėstė. Juk tu pažįsti savo tėvą ir jo žmones. Tu žinai, kad jie drūti ir smarkūs vyrai yra, lyg koks lokys, kuriam vaikai laukuose atimti yra. Be to, tavo tėvas yra patyręs karžygys ir jis nenustinga nakties metu vienoje vietoje su savo žmonėmis.
9 Štai, dabar jis jau kitur pasislėpė, slėnyje, ar kokioje kitoje vietoje. Taigi, jei taip atsitiktų, kad pirmą kartą nelaimėtume ir žinia pasklistų, jog Absalomo pasekėjai sumušti,
10 tai kiekvienas nusimintų, o ir pats drąsiausias karžygys, nors jis toks drąsus būtų, kaip liūtas. Nes visas Izraelis žino, kad tavo tėvas smarkus kovotojas yra, o taip pat ir vyrai, kurie su juomi yra.
11 Aš tau patarčiau, kad tu sušauktumei visus izraelitus, nuo Dano iki Beėršebos, tokią daugybę, kaip smėlio prie jūros, ir kad tu pats su jais eitumei.
12 Tada mes jį užpultume, kur tik jį suradę, kaip rasa užkrinta, ir nė vieno vyro gyvo nepaliktume.
13 O jei jis į kokį miestą įsiverš, tai visi izraelitai turės mesti virves ir jo mūrus į upę nuversti, kad jų nė akmenėlio nebeliktų matyti."
14 Tai tarė Absalomas ir visi iš izraelitų: "Arkiečio Chūšajo patarimas mums geriau patinka už Achytofelio patarimą." Bet Viešpaties buvo taip surėdyta, kad Achytofelio patarimas nueitų niekais, ir kad Absalomas susilauktų nelaimės.
15 O Chušajis pranešė kunigams Cadokui ir Abjatarui Achytofelio patarimą Absalomui ir Izraelio vyresniesiems ir savo paties duotą patarimą,
16 ragindamas kuo greičiausiai nusiųsti pas Dovydą ir pasakyti jam, kad nepaliktų nakvoti dykumos laukuose, bet keliautų per Jordaną į aną pusę, kad karalius nebūtų paimtas su visais su juomi esančiais.
17 Jonatanas ir Achymaacas laukė prie Enrogelio šaltinio ir viena tarnaičių jiemdviem tai pranešė. O tuodu skubėjo tiesiai pas karalių ir jam pranešė, kadangi juodu negalėjo mieste pasirodyti.
18 Bet vaikų vienas juodu pamatęs, pranešė tai Absalomui. Bet tuo tarpu tuodu nuskubėjo į Bachūrymą pas žmogų, kuris turėjo šulinį savo kieme. Ir tame šulinyje juodu pasislėpė.
19 Ir moteris pasiėmė dangalą ir užklojo šulinio skylę ir užbėrė kruopų ant dangalo, kad nieko nebūtų galima pastebėti.
20 Absalomo tarnai atvyko pas moteriškę ir klausė jos: "Kur yra Jonatanas ir Achymaacas?" Ji atsiliepė: "Juodu perėjo per upelį." Ir jie išėjo jų vytis. O nesuradę, jie vėl sugrįžo į Jerūzalę.
21 Aniems nuėjus, tuodu išlipo iš šulinio ir skubėjo pas Dovydą su pranešimu, kad kuo greičiausiai persikeltų per upę, kadangi Achytofelis tokį ir tokį patarimą esąs davęs prieš juos.
22 Tai kėlėsi Dovydas ir visi pas jį esantieji žmonės per Jordaną. O kai visiškai išaušo, tai jie nė vieno nepasigedo, kuris nebūtų buvęs per Jordaną persikėlęs.
23 Achytofelis pamatė, kad jo patarimai nuėjo niekais ir jis pasibalnojo ir nujojo namuon į savo miestą. Namuose jis susitvarkė savo reikalus ir ėmė ir pasikorė ir miręs, buvo palaidotas savo tėvo kapinėse.
24 Dovydas atvyko į Machanaymą, o Absalomas persikėlė su savo Izraelio vyrais per Jordaną.
25 Vieton Joabo paskyrė Absalomas Amasą kariuomenės vadu. Amasas buvo izraelito Ytro sūnus, kuris buvo vedęs Abygailę, Nachašo dukterį, Cerūjos seserį, Joabo motiną.
26 Izraelitai su Absalomu susistatė savo stovyklą Gileade.
27 O Dovydui atvykus į Ma-

chanaymą, atgabeno Šobis, Nachašo sūnus iš Rabato miesto Amono sūnų ir Makyras Amyėlio sūnus iš Lo-Dabaro ir Barzilajis iš Gileado Roglymo,
28 patalų, kubilų, visokiausių molio indų, kviečių, miežių, miltų, svilinių, pupų, lenšių, kruopų,
29 medaus, sviesto, avių bei karvių, siūrių Dovydui ir pas jį esantiems žmonėms, kad valgytų. Nes jie galvojo, kad žmonės bus išalkę, pailsę ir ištroškę dykumoje.

18

Absalomo Mirtis

1 Ir Dovydas sutvarkė savo žmones, paskirdamas viršininkus šimtams ir tūkstančiams.
2 Vieną trečdalį pavedė Joabo vadovybei, kitą trečdalį, Cerūjos sūnaus Abyšajo, Joabo brolio vadovybei ir likusius Itajo, gatiečio vadovybei. Ir karalius tarė žmonėms: "Aš žygiuosiu su jumis kartu!"
3 Bet žmonės atsakė: "Tau nereikia žygiuoti, nors mes ir atsitrauktume ir pusė mūsų žūtų, jie mūsų nežiūrės, nes tu esi kaip mūsų 10 000, tai būtų geriau, kad tu mums iš miesto padėtumei."
4 Karalius atsiliepė jiems: "Kaip jums patinka, taip aš padarysiu." Ir karalius stovėjo prie vartų ir žmonės išžygiavo šimtais ir tūkstančiais.
5 Ir karalius įsakė Joabui, Abyšajui ir Itajui: "Saugokite mano vaiką Absalomą." Ir visi žmonės girdėjo, kai karalius vyresniesiems šitą įsakymą davė dėl savo sūnaus Absalomo.
6 Kai žmonės išėjo į laukus prieš izraelitus, kovos prasidėjo Efraymo girioje.
7 Dovydo vyrai nugalėjo tą dieną Izraelio kariuomenę žiauriomis kovomis, kad jų krito 20 000 vyrų.
8 Ir kovos pasiplėtė po visą kraštą, kad tą dieną giria daugiau sunaikino žmonių, negu kardas.
9 Absalomas pasitiko Dovydo tarnus, jodamas ant mulo. Ir kai mulas palindo po dideliu storu ąžuolu, įstrigo Absalomo galva tarp ąžuolo šakų, kad jis pasikorė tarp dangaus bei žemės, kai mulas iš po jo pabėgo.
10 Kai tai vienas vyras pamatė, pranešė jis Joabui: "Štai, aš mačiau Absalomą tarpe ąžuolo šakų kybantį."
11 Joabas atsakė vyrui: "Jei matei jį kybantį, kodėl tu nenumušei jo žemėn? Tai aš būčiau tau davęs 10 sidabrinių iš savojo, o dar ir diržą."
12 Vyras atsiliepė Joabui: "Jei tu man ir 1000 sidabrinių būtumei į rankas atsvėręs, tai vis dėlto nebūčiau sutikęs ištikti karaliaus sūnų. Nes karalius įsakė tau, Abyšajui ir Itajui, mums girdint, jo vaiką Absalomą išsaugoti.
13 Jei aš būčiau apgaulingai su juomi pasielgęs ir savo siela atsidūręs dideliame pavojuje, kai karaliui nieko negalima nuslėpti, ar tu būtumei mane užstojęs?"
14 Joabas tarė: "Aš negaliu taip ilgai su tavimi užtrukti." Joabas pasiėmė tada tris ietis į savo rankas ir jomis perdūrė Absalomo širdį, jam dar gyvam tebeesant tarp ąžuolo šakų.
15 Ir prišoko Joabo dešimtis jaunuolių, ginklų nešėjų, kurie Absalomą galutinai pribaigė.
16 Tai trimitavo Joabas trimitais ir sugrąžino žmones, kad izraelitų nebesivytų ir išsaugotų žmonių.
17 Jie nuėmė Absalomą, įmetė girioje į gilią duobę ir uškrovė didelę krūvą akmenų ant jo. O izraelitai visi išlakstė į savo namus.
18 Dar gyvas bebūdamas, buvo Absalomas sau stulpą pasistatęs karaliaus slėnyje, sakydamas: "Kadangi sūnaus neturiu, todėl tebūna šis stulpas paminklui mano vardui atsiminti." Jis praminė tą stulpą

savo vardu, kuris ir šiandien taip
tebevadinamas.
19 O Achymaacas, Cadoko sūnus
tarė: "Prašau, leisk man nubėgti pas
karalių ir jam pranešti, kad Viešpats
jo priešams teismą padaręs
yra."
20 Joabas atsiliepė jam: "Nepranešk
tos naujienos šiandien, kadangi
ji negera. Pranešk ją rytoj,
tik ne šiandien, nes karaliaus sūnus
yra miręs."
21 Bet Joabas tarė Kūšiui:
"Nuėjęs, pranešk karaliui, ką tu
matei." Ir Kūšis nusilenkė Joabui
ir nuskubėjo.
22 O Achymaacas, Cadoko sūnus,
vėl tarė Joabui: "Ar negalėčiau ir aš
kartu bėgti paskui Kūšį?" Joabas
atsiliepė: "Kam tau bėgti, sūnau,
ateik šen, juk tu turi negerą
naujieną!"
23 "Kas ir nebūtų, aš norėčiau
bėgti!" Jis tarė: "Taigi, bėk!" Tai
bėgo Achymaacas tuo pačiu keliu
ir pranoko Kūšį.
24 O Dovydas sėdėjo tarp dviejų
vartų. Sargybinis užlipo ant
vartų stogo ir, akis pakėlęs, pamatė
vyrą atbėgantį.
25 Tai jis šaukdamas pranešė karaliui.
O karalius tarė: "Jei jis vienas,
tai jis atneša gerą žinią."
Ir šiam priartėjant,
26 pamatė sargybinis kitą atbėgant
ir jis šaukė į vartus: "Štai,
atbėga kitas vyras." Karalius atsakė:
"Ir tas atneša gerą
naujieną!"
27 Sargybinis tarė: "Iš bėgimo
atrodo, lyg tai būtų, Cadoko sūnus
Achymaacas." Karalius sakė: "Jis
yra geras vyras, jis praneš gerą
naujieną!"
28 Šaukdamas tarė Achymaacas
karaliui: "Taika karaliui!" Jis nusilenkė
karaliui savo veidu iki žemės
ir tarė: "Garbė teesie Viešpačiui,
tavo Dievui, kuris padavė tuos
žmones, kurie savo ranką kėlė
prieš mano valdovą karalių, į
tavo rankas!"
29 Karalius paklausė: "Ar viskas
tvarkoje pas mano sūnų Absalomą?"
Achymaacas atsiliepė: "Aš
mačiau didelį sąmyšį, kai Joabas
mane išsiuntė, bet negaliu pasakyti,
kas ten dėjosi."
30 Karalius tarė: "Pasitrauk į
šoną." Ir jis atsistojo šone.
31 Tuo tarpu įėjo Kūšis, tardamas:
"Turiu gerą naujieną, mano
valdove, karaliau! Šiandien padarė
teismą Viešpats visiems, kurie
prieš tave buvo sukilę."
32 O karalius paklausė Kūšio: "Ar
su mano sūnumi Absalomu dar viskas
tvarkoje?" Kūšis tarė: "O kad
visiems karaliaus priešams taip atsitiktų,
kaip tam vaikui atsitiko ir
visiems, kurie stengiasi prieš tave
pikta daryti!"
33 Tai karalius labai susijaudino
ir verkė, eidamas į svetainę viršum
vartų, dejuodamas: "Mano
sūnau Absalome, mano sūnau,
mano sūnau Absalome! Kad būtų
Dievas man leidęs numirti tavo vietoje,
o Absalome, mano sūnau,
mano sūnau!"

19

Dovydas Grįžta Savo Karalystėn

1 Joabui buvo pranešta, kad
karalius verkia ir apraudoja
Absalomą.
2 Taip pasikeitė tą dieną pergalės
džiaugsmas į liūdesį
žmonėse, nes žmonės žinojo, kad
karalius labai kankinasi dėl savo
sūnaus.
3 Tą dieną grįžo žmonės į
miestą lyg pasivogę, ne kaip
kovą laimėję, bet, kaip iš karo
pabėgę, kad bijojo mieste pasirodyti,
lyg būtų apgėdinti buvę.
4 O karalius pridengė savo
veidą ir balsu skaudžiai dejavo:
"O mano sūnau, Absalome, Absalome,
Absalome, mano sūnau,
mano sūnau!"
5 Bet Joabas atėjo į karaliaus
namus ir tarė: "Tu apgėdinai šiandien
visus savo tarnus, kurie išgelbėjo
šiandien sielas tavo sūnų,
tavo dukterų, tavo žmonų ir tavo
nesutuoktinių žmonų,

6 meilę rodydamas tiems, kurie
tavęs neapkenčia ir neapkęsdamas
tų, kurie tave myli. Nes tu šian-
dien parodei, kad tau vyresnieji ir
tavo tarnai nieko nereiškia. Aš ma-
tau dabar, kad tau veikiau patiktų,
kad mes visi šiandien negyvi bū-
tume, o Absalomas vienas tau gy-
vas tebūtų.
7 Taigi, išeik laukan ir kalbėk
meilingai su savo tarnais. Nes aš
tau pažadu Viešpaties vardu, jei tu
to nepadarysi, tai per naktį pas
tave nepasiliks nė vienas vyras ir
tada tu pergyvensi tokį sielvartą,
kokio tu iš savo jaunų dienų
neesi turėjęs."
8 Tai nuėjo karalius ir atsisėdo
vartuose. Ir žmonėms buvo pa-
skelbta, kad karalius vartuose
sėdi. O izraelitai buvo į namus
išlakstę.
9 Visose Izraelio giminėse tar-
pusavio nesutarimai nesiliovė. Vieni
sakė -karalius Dovydas mus išlais-
vino nuo mūsų priešų, is filistie-
čių rankos ir pats turėjo iš krašto
pabėgti dėl Absalomo.
10 O dabar yra Absalomas žuvęs
kovoje, kurį mes sau buvome
įsistatę. Taigi, kodėl mums nesu-
sigrąžinti Dovydo?
11 Karalius nusiuntė pas abu ku-
nigu, Cadoką ir Abjatarą, kad
paklaustų Jūdos vyresniųjų—
"Kam jūs turite būti patys pasku-
tinieji, kurie sugrąžintų kara-
lių į savo rūmus? Juk apie tai
šnekama visame Izraelyje, kad net
karalius savo rūmuose apie tai
išgirdo.
12 Jūs esate mano broliai, mano
kaulų ir mano kūno. Kodėl jūs
norite būti paskutinieji, kurie ka-
ralių sugrąžintų?
13 Tarkite Amasai: "Ar tu neesi
mano kaulų ir mano kraujo?
Bausk, Dieve, jei nebūsi pas mane
kariuomenės vadu visą savo gy-
venimą Joabo vietoje."
14 Tokiu būdu jis patraukė visų
Jūdos vyrų širdis į save, kaip
vieno žmogaus. Ir jie siuntė pas
karalių: "Sugrįžk, tu, su visais
savo tarnais!"
15 Taip grįžo karalius. Ir kai
karalius atvyko prie Jordano, Jū-
dos vyrai buvo atėję į Gilgalį,
kad karaliui priešais ateitų ir jį
per Jordaną perkeltų.
16 Ir Šimyjis iš Benjamino Ba-
chūrymo, Gėros sūnus, skubėjo su
Jūdos vyrais karaliui Dovydui
priešais
17 ir su juomi buvo 1000 vyrų
iš Benjamino, taip pat ir Cyba, Saū-
lio namų tarnas su savo 15 sūnų
ir dvidešimčiu tarnų ir jie ėjo pirm
karaliaus per Jordaną,
18 padėdami karaliui pereiti per
brastą, kur reikalinga. Kai buvo
perėję per Jordaną, nusilenkė
Gėros sūnus Šimyjis karaliui iki
žemės
19 ir tarė karaliui: "Mano val-
dove, neužskaityk mano nusikal-
timo, kai aš aną dieną karalių
įžeidžiau, mano valdovui, kara-
liui vykstant iš Jerūzalės ir nepyk
dėlto ant manęs;
20 nes tavo tarnas prisipažįsta,
kad nuodėmę padaręs. O štai, aš
šiandien buvau pirmasis iš Juozėpo
namų, kuris atėjau karaliui prie-
šais padėti."
21 O Abyšajis, Cerūjos sūnus,
tarė, atsiliepdamas: "Ar Šimyjis ne-
turėtų mirti, kadangi jis buvo
Viešpaties pateptąjį keikęs?"
22 Bet Dovydas atsiliepė: "Ką
man tie Cerūjos vaikai šneka, ar jie
nori šiandien mano priešais pasi-
daryti? Argi šiandien reikėtų
kurį nors Izraelyje žudyti? Ar aš
nežinau, kad šiandien esu Izraelio
karaliumi pasidaręs?"
23 Šimyjui tarė karalius: "Tu ne-
būsi žudytas!" Tatai pasakė kara-
lius, prisiekdamas.
24 Mefybošetas, Saūlio sūnaitis,
irgi atėjo karaliui priešais. Ir jis ne-
buvo savo kojų ir savo barzdos
valęs ir savo drabužių neskalbęs
nuo tos dienos, kai karalius buvo
išvykęs, iki jo laimingo sugrįžimo.
25 Ir jam iš Jerūzalės einant ka-
raliui priešais, paklausė jo kara-
lius: "Mefybošetai, kodėl neišėjai
kartu su manimi?"
26 Jis atsakė-Mano Valdove, ka-

raliau, mano tarnas mane apgavo,
kadangi aš, tavo tarnas, esu raišas,
aš prašiau, kad man pabalnotų
asilą, kad su karaliumi kartu
keliaučiau.
27 Bet jis mane, tavo tarną, iš-
peikė valdovui, karaliui. O mano
valdovas, karalius yra lyg koks
Dievo angelas. Daryk, kas tau
patinka.
28 Visi mano tėvo namai susi-
laukė mirties mano valdovo kara-
liaus akivaizdoje, o mane tu
pasisodinai tarp tų, kurie valgo
prie karaliaus stalo. Ar turiu aš
teisės ko daugiau beprašyti iš
karaliaus?"
29 Karalius atsakė jam: "Kam tau
tai dar apie tai kalbėti? Aš sakiau
juk, kad judu su Cyba turita pasi-
dalinti dirvą!"
30 Mefybošetas tarė karaliui:
"Tegul jis pasiima ir visą. Man
svarbu, kad tu, karaliau, laimingai
sugrįžai!"
31 Ir atėjo iš Roglymo gileadietis
Barcilajis, kuris vedė karalių per
Jordaną, kad jis saugiai per jį
pereitų.
32 O Barzilajis jau buvo gerokai
pasenęs, apie 80 metų amžiaus,
kuris karalių aprūpino visokiomis
atsargomis, kai jis dar Machana-
yme buvo, nes jis buvo labai pasi-
turintis žmogus.
33 Karalius tarė Barzilajui: "Ke-
liauk kartu su manim. Aš tave aprū-
pinsiu pas save Jerūzalėje."
34 Bet Barzilajis atsakė karaliui:
"Kaip ilgai aš begyvensiu šiame
pasaulyje, kad su karaliumi dar
augštyn į Jerūzalę keliaučiau?
35 Šiandien aš esu 80 metų
amžiaus. Kaip man atskirti gera nuo
blogo. Ar aš galėčiau pasakyti
skonį to, ką valgau arba geriu?
Kam turėtų tavo tarnas karalių
valdovą toliau beapsunkinti? Aš
nebegirdžiu vyrų ar moterų
giedant.
36 Tavo tarnas yra tik truputį
paėjęs su tavimi nuo Jordano. Ko-
dėl turėtumei, karaliau, man taip
atsilyginti?
37 Leisk man savo tarnui
sugrįžti, kad numirčiau mieste
savo tėvo ir motinos kapinių. Štai,
čia yra tavo tarnas Kimhamas. Tas
keliauja su mano valdovu, karaliu-
mi ir daryk jam, kas tau patinka."
38 Karalius tarė: "Kimhamas turi
su manimi keliauti į aną šalį
ir aš jam darysiu, kas tau įtinka
ir visa, ką tik iš manęs pagei-
dausi, aš tau padarysiu."
39 Ir visiems žmonėms su kara-
liumi per Jordaną perėjus, pabu-
čiavo karalius Barcilajį ir
palaimino jį ir jis vėl grįžo atgal
į savo šalį.
40 Karalius atvyko į Gilgalį.
O Kimhamas keliavo kartu su
juomi. Visi Jūdos žmonės ir pusė
izraelitų pargabeno karalių.
41 O štai, Izraelio žmonės atėjo
pas karalių ir skundėsi jam: "Kam
mūsų broliai, Jūdos sūnūs, tave
slaptomis pasisavino ir ėmė jį ir
pervedė jį per Jordaną kartu su
visa jo gimine ir jo visais
žmonėmis?"
42 Tai atsiliepė Jūdos sūnūs izrae-
litams: "Kam čia ginčytis, karalius
yra mums artimesnis. Ar galvojate,
kad mes iš karaliaus maisto ar do-
vanų gavome?"
43 Tai atsakė izraelitai Jūdos sū-
nums, tardami: "Mes turime de-
šimtį kartų daugiau teisės į
karalių ir į Dovydą, negu jūs!
Kodėl mus taip paniekinote? Ar mes
ne pirmieji, kurie pasiūlėme kara-
lių parsigabenti?" Bet Jūdos vyrai
kalbėjo drąsiau už izraelitus.

20

Šeba Kelia Maištą

1 Atsirado netikėlis Belyalo
žmogus iš Benjamino giminės,
vardu Šeba, Bikrio sūnus, kuris pa-
siėmė trimitą, trimitavo ir tarė:
"Mes neturime nieko bendro su
Dovydu ir mums nėra ko tikėtis iš
Yšajo sūnaus. Pakilkite izraelitai,
ir visi grįžkite į savo palapines!"
2 Tai atsiskyrė izraelitai nuo
Dovydo ir pakluso Šebai, Bikrio
sūnui. Bet Jūdos sūnūs laikėsi prie

savo karaliaus, pradedant nuo Jor-
dano iki Jerūzalės.
3 Kai karalius Dovydas į Je-
rūzalę pargrįžo, liepė jis savo de-
šimtį nesutuoktinių moterų
atskirai apgyvendinti, kurios buvo
paliktos namus prižiūrėti, ir jas
aprūpinti, nes karalius prie jų ne-
beįėjo. Taip jos pasiliko atskirai
gyventi, kaip našlės iki savo mirties.
4 Ir karalius tarė Amasai: "Tre-
čiai dienai sušauk man Jūdos sūnus,
o tu čia irgi turėsi būti."
5 Amasa išėjo sušaukti, bet jis
nesuspėjo žmonių sušaukti nu-
statytu laiku.
6 Tai sakė Dovydas Abyšajui:
"Dabar Šeba, Bikrio sūnus, mums
daugiau rūpesčių sudarys, negu
Absalomas. Pasiimk savo valdovo
tarnus ir vykis jį, kad nesurastų
mūrytų miestų ir dingtų iš po
mūsų akių!"
7 Tai išžygiavo jis su Joabo vy-
rais, keretiečiais ir peletiečiais ir
kitais galingaisiais iš Jerūzalės vytis
Šebos, Bikrio sūnaus.
8 Kai jie prie dideliojo akmens
Gibeoje sustojo, atėjo Amasa jų
pasitikti. Joabas buvo apsirėdęs ka-
rio rūbais ir diržu su kardu prie ša-
lies apsijuosęs. Ir jam žengiant
pirmyn, kardas buvo lengvai
ištraukiamas.
9 Joabas tarė Amasai: "Sveikas
gyvas, pusbroli," čiupdamas jam
dešine už barzdos, kad jį
bučiuotų.
10 O Amasa nepastebėjo, kad
Joabas kardą rankoje turėjo ir jis
perdūrė jį per pilvą, kad vidu-
riai žemėn išvirto ir daugiau durti
nebereikėjo, kadangi jis greit nu-
mirė. O Joabas ir jo brolis Abyšajis
vijosi Šebą, Bikrio sūnų.
11 Ir vienas Joabo vyrų, susto-
jusių prie Amaso lavono, tarė:
"Kas su Joabu ir už Dovydą, tas
teseka Joabą!"
12 Amasa gulėjo kraujais aptekęs,
kelio viduryje. Kai žmogus paste-
bėjo, kad kiekvienas praeivis prie
jo sustojo, nuvilko jis Amasą ant
dirvos ir užmetė drabužius ant jo.
13 Taigi, kai jį iš gatvės paša-
lino, tai sekė kiekvienas Joabą,
kad vytųsi Šebą, Bikrio sūnų.
14 Ir Šeba pervaikščiojo visas
Izraelio gimines ir Abėlą ir Bėt-
Maaką ir visą Bėrio sritį. Ku-
rie buvo susirinkę, tie sekė jį į
miestą.
15 Išgirdę tai Joabo vyrai, atžy-
giavo, apsupo jį ir apgulė Abėlą
Bėt-Maakoje. Jie supylė pylimą
iki pirmųjų miesto mūrų ir
puolė, norėdami pralaužti mūrus.
16 Ir išmintinga moteris iš miesto
ėmė šaukti: "Klausykite, klausy-
kite, pasakykite Joabui, kad jis čia
ateitų. Aš noriu su juomi šnekėti."
17 Kai jis pas ją atėjo, paklausė
ji jo: "Ar tu esi Joabas?" Jis atsi-
liepė: "Taip, esu!" Ji tarė: "Pasi-
klausyk, ką tavo tarnaitė turi
pasakyti!" Jis atsakė: "Klausau."
18 Ji bylojo. "Kitą kartą sa-
kydavo, jei nori ką nors pasi-
klausti, tai nueik į Abėlą ir
viskas gerai klosis.
19 Mes gyvename taikingame ir
ištikimame mieste Izraelio, kurį
tu nori kaip motiną Izraelyje iš-
naikinti. Kam tau praryti Dievo
tėviškę?"
20 Joabas tarė, atsakydamas:
"Nieko panašaus, to nebus, kad aš
praryčiau ir sunaikinčiau jūsų
miestą.
21 Bet vienas vyras iš Efraymo
kalnų, vardu Šeba, Bikrio sūnus,
pakėlė maištą prieš karalių
Dovydą. Išduokite jį man
vieną ir aš atsitrauksiu nuo jūsų
miesto." Moteriškė tarė Joabui:
"Štai, mes per mūrą išmesime tau
jo galvą!"
22 Tai atėjo ta išmintingoji mote-
riškė pas žmones ir ji jiems protin-
gai išaiškino. Ir jie nukirto Šebai,
Bikrio sūnui, galvą ir išmetė tą
Joabui. Tai trimitavo jis trimitais
ir jie pasitraukė nuo miesto ir kiek-
vienas keliavo į savo namus. O
Joabas grįžo atgal pas karalių
į Jerūzalę.
23 O Joabas buvo Izraelio kariuo-
menės vadas. Benaja, Jeohajados

sūnus, buvo keretiečių ir peletiečių, sargybos viršininku.
24 Adoramas buvo ūkio viršininkas. Jehošafatas, Achylūdo sūnus, buvo užrašų vedėju.
25 Ševa buvo raštininku. Cadokas ir Abjataras buvo kunigu.
26 Taip pat ir Yra, jayrietis, buvo Dovydo kunigu.

21

Brangymetis, Filistiečų Nugalėjimas

1 Dovydo laikais užėjo brangymetis, kuris tęsėsi apie trejetą metų iš eilės. Ir Dovydas kreipėsi į Viešpatį. O Viešpats tarė: "Tai yra dėl Saūlio ir jo giminės, kadangi jis gibeoniečius išžudė."
2 Karalius buvo tada susišaukęs gibeoniečius, kurie nebuvo iš Izraelio, o užsilikę iš amoriečių, kuriems izraelitai buvo davę pažadą, prisiekdami. Bet Saūlis mėgino juos išnakinti savo įkarštyje už Izraelio bei Jūdos sūnus.
3 Tai teiravosi Dovydas pas gibeoniečius: "Ką jūs norite, kad aš jums daryčiau ir kuomi galėčiau aš jus suderinti, kad jūs palaimintumėte Viešpaties tėviškę?"
4 Gibeoniečiai atsiliepė: "Mes nenorime nei aukso, nei sidabro iš Saūlio ar jo giminės ir nenorime, kad kas žudytas būtų Izraelyje." Jis klausė: "Taigi, ką galėčiau aš jums padaryti?"
5 Jie tarė karaliui: "Tą vyrą, kuris mus išniekino ir sunaikino, tą mes išnaikinsime, kad jo nė vieno neliktų visoje Izralio šalyje.
6 Duokite mums septynis vyrus iš jo giminės, kad tuos pakartume Viešpačiui, Saūlio Viešpaties pasirinktoje Gibeoje." Karalius atsakė: "Aš jums juos duosiu."
7 Bet karalius išsaugojo Mefybošetą, Jonatano sūnų, Saūlio sūnaitį, dėl Saūlio sūnaus Jonatano ir Dovydo duotos priesaikos Viešpaties akivaizdoje.
8 Bet jis ėmė du sūnu Ajos dukters Ricpos, kuriuodu ji Saūliui buvo pagimdžiusi, Armonį ir Mefybošetą ir penkis Merabos, Saūlio dukters sūnus, kuriuos ji Adryėliui pagimdžiusi buvo, mecholatiečiui Barzilajo sūnui.
9 Tuos jis atidavė į gibeoniečių rankas, kurie tuos pakorė ant kalno Viešpaties akivaizdoje. Taip mirė šie septyni vienu kartu, pirmam miežių derliaus metui prasidedant.
10 Tada pasiėmė Ajos duktė Ricpa maišų ir pasidarė sau užuovėjį uolos viršuje ir nuo derliaus pradžios iki rudens lietui prasidedant saugojo, kad dienos metu paukščiai nenutūptų, o nakčia žvėrys jų nedraskytų.
11 Ir Dovydui buvo tai pranešta, ką Ajos duktė Ricpa, Saūlio nesutuoktinė moteris buvo apsiėmusi.
12 Tai nuėjo Dovydas ir atsiėmė Saūlio ir jo sūnaus Jonatano kaulus iš Gileado Jabėšo gyventojų, kuriuos jie nuo Bėt-šano aikštės vartų slapčia parsigabenę buvo, kai filistiečiai Saūlį Gibeos kalne sumušę ir tuomet pakorę buvo
13 ir atgabeno juos augštyn ir sudėjo juos kartu su pakartųjų kaulais.
14 Ir jie palaidojo Saūlio ir jo sūnaus Jonatano kaulus Benjamino žemėje, Cėloje, jo tėvo Kyšo kapinėse ir padarė visa, ką karalius jiems buvo liepęs. Ir taip nuo to laiko buvo Dievas tai žemei vėl maloningas.
15 O filistiečiai pradėjo iš naujo kariauti prieš izraelitus. Ir Dovydas su savo tarnais nužygiavo žemyn su jais muštis. Ir Dovydas ėmė pavargti.
16 Ir Yšbis iš Nobės, kilęs iš Rafos šeimos, kuris turėjo septynių ir pusės svarų variu apkaustytą ietį ir naujus ginklus, susigalvojo Dovydą užmušti.
17 Bet Abyšajis, Cerūjos sūnus, padėjo jam ir nukovė tą filistietį. Tai prisiekdami pasižadėjo jam vyrai, kad jis daugiau nebekeliautų kartu su jais į kautynes, kad Izraelio šviesa nebūtų išgesinta.

18 Vėliau kilo dar kitas karas Gobe su filistiečiais. Tuomet Sibekajis, chušatietis, užmušė Safą, kuris taip pat vienas Rafos sūnų buvo.

19 Ir dar kitas karas kilo Gobe su filistiečiais, kuriame Elchananas, sūnus audėjo Jayro užmušė gatietį Goliatą, kurio ieties kartis buvo kaip audėjo riestuvas.

20 Prasidėjo dar ir kitas karas Gate, kuriame buvo labai didelio stuomens vyras, kuris turėjo po šešis kojų ir rankų pirštus, arba iš viso 24 pirštus. Tas buvo gimęs Rafos šeimoje.

21 Kai jis izraelitus bjauriai iškoliojo, tai užmušė jį Jonatanas, Šimeos, Dovydo brolio sūnus.

22 Šie keturi buvo užgimę Rafai Gate, kurie buvo naukauti Dovydo ir jo sūnų.

22

Dovydo Liaupsės Giesmė, Kaip 18 - toji Psalmė

1 Tai kalbėjo Dovydas šiais giesmės žodžiais Viešpačiui, kai Viešpats buvo jį išgelbėjęs iš visų priešų ir Saūlio rankų ir tarė:

2 "Viešpats yra mano uola, mano pilis ir mano išgelbėtojas.

3 Dievas yra mano apsauga, kuria galima pasitikėti, mano skydas ir ragas mano išganymo, mano gynėjas ir mano priebėga, mano ganytojas, kuris mane apgina nuo skriaudėjų!

4 Aš šaukiuos Viešpaties ir esu išgelbėtas nuo savo priešų. Augščiausia pagarba mano Viešpačiui!

5 Mirties pančių buvau sukaustytas, pražūties bangos mane apsėmė didžiausia baime.

6 Pragaro ryšiai supančiojo mane ir mirties kilpos pribloškė mane.

7 Kai sielvartauju, tai prašausi Viešpaties ir šaukiuosi į Dievą, tai Jis išklauso mano balsą iš Savo šventovės ir mano šauksmas pasiekia Jo ausį.

8 Žemė drebėjo ir buvo išjudinta. Dangaus tvirtybės sujudėjo ir sudrebėjo, kai Jis užpyko.

9 Garai rūko iš Jo nosies ir ėdanti ugnis virto iš Jo burnos, kad žaibuote žaibavo.

10 Jis nulenkė dangų ir nužengė ir po Jo kojomis buvo tamsu.

11 Kėrubais Jis kilo ir atskrido, sklandydamas vėjo sparnais.

12 Jo pastogė aplink Jį buvo tamsi, apsupta juodais tirštais debesimis.

13 Jo artybės skaistybė švytravo lyg žaibai.

14 Kaip perkūnas Viešpaties iš dangaus, taip atskambėjo Augščiausiojo balsas.

15 Savo spinduliais Jis išsklaidė juos ir išblaškė juos Savo žaibais.

16 Savo barimu ir iškvėpimu iš Savo nosies Viešpats išpūtė nuo jūros dugno vandenį ir atidengė žemės pamatus.

17 Iš augštybių Jis ištiesė man Savo ranką ir išgabeno mane, ištraukdamas iš didelių vandenų.

18 Jis išgelbėjo mane iš stipriųjų priešų, kurie manęs nekentė ir man per galingi buvo,

19 kurie mane nugalėjo mano nelaimės metu. Ir Viešpats pabuvo mano nusitikėjimu.

20 Jis išvedė mane iš platybės. Jis išgelbėjo mane, kadangi Jis mane pamilo.

21 Viešpats atlygina man pagal mano teisumą, apdovanoja mane pagal mano rankų nekaltumą.

22 Nes aš laikausi Viešpaties kelių ir nerūstauju prieš savo Dievą.

23 Nes Jo įstatymais aš gyvenu ir Jo įsakymų aš neniekinu.

24 Jo akivaizdoje aš esu be nuotarties ir susilaikau, kad nepadaryčiau nuodėmės.

25 Todėl užmoka man Viešpats pagal mano teisumą, pagal mano nekaltumą Jo akivaizdoje.

26 Šventam Tu esi šventas ir geram Tu esi geras.

27 Tu esi skaistus skaistiesiems, griežtas iškrypėliams.

28 Nes Tu padedi vargingiems ir
pažemini Savo akimis
pasididžiuojantį.
29 Viešpatie, Tu esi mano šviesa.
Iš mano tamsybės Viešpats padaro
šviesą.
30 Nes su Tavimi aš galiu kariuo-
menę sumušti, su savo Dievu šokti
per mūrus.
31 Dievo keliai yra be nuotarties
ir Viešpats kalba skaistybės žo-
džiais. Jis yra apsauga visiems,
kurie Juomi pasitiki.
32 Nes kur yra Dievas be Vieš-
paties ir Dievas yra vienintelė
mūsų apsaugos uola.
33 Dievas suteikia man jėgų ir
veda mane tobulais keliais.
34 Jis padaro mano kojas lyg
briedžio ir duoda man galimybių
išsilaikyti augštumose.
35 Jis mokina mane rankomis ko-
voti ir mano pečiais varinį lanką
įtempti.
36 Tu duodi man išganymo
skydą ir pažeminęs mane, pada-
rai mane didžiu.
37 Tu padarai platų kelią mano
žingsniams, kad savo kojomis
nepaslysčiau.
38 Aš vysiuos savo priešus ir juos
naikinsiu ir nesugrįšiu tol, kol ne-
būsiu jų pribaigęs.
39 Aš juos nugalėsiu ir sutriuškin-
siu, kad man nebesipriešintų ir po
mano kojomis nukristų.
40 Tu gali man jėgų suteikti ko-
vai, tu gali po mano kojomis nu-
blokšti tuos, kurie prieš mane
keliasi.
41 Tu priverti bėgti mano priešus,
kad aš išnaikinčiau tuos, kurie
manęs neapkenčia.
42 Jie šaukėsi pagalbos, bet nie-
kas jiems nepadėjo, net Viešpaties,
o Jis jiems neatsiliepė.
43 Aš juos sutrinsiu kaip žemės
dulkes, kaip gatvės purvus, aš juos
išdulkinsiu ir išbarstysiu.
44 Tu išsaugojai mane nuo maiš-
tingų žmonių ir leidi man tautas
valdyti ir man tarnauja žmonės, ku-
rių aš nepažįstu.
45 Svetimųjų sūnums napasi-
sekė prieš mane ir jie paklusniai
klauso manęs.
46 Svetimųjų sūnūs pasilpo ir
drebėdami lenda į savo
įsitvirtinimus.
47 Viešpats yra gyvas. Garbė
mano Gynėjui! Tebūna išaugštintas
Dievas, mano išganymo Uola!
48 Tas Dievas leidžia man atsi-
keršyti ir užvaldyti tautas!
49 Jis išsaugoja mane nuo
priešų. Tu paaugštini mane vir-
šum tų, kurie prieš mane sten-
giasi. Tu apsaugoji mane nuo
neteisiųjų.
50 Todėl aš Tau dėkosiu, Viešpa-
tie, tautose ir Tavo vardo liaupsę
giedosiu, kuris savo karaliui sutei-
kia didelį išganymą ir gera daro
Savo įšventintam Dovydui ir jo
vaikams per amžius.

23

*Paskutinieji Dovydo Žodžiai
Ir Jo Karžygiai*

1 Štai paskutinieji Dovydo žo-
džiai, kuriuos kalbėjo Yšajo sūnus
Dovydas, augštai iškeltasis, Jokūbo
Dievo įšventintasis Izraelio
giesmėmis.
2 Viešpaties Dvasia kalbėjo
manimi. Jos žodžiai buvo ištarti
mano liežuviu.
3 Izraelio Dievas kalbėjo, Izrae-
lio Gynėjas man tarė: "Teisus yra
valdovas žmonėse, jei jis Dievo
bijosi.
4 Ir jis yra kaip aušra rytmetyje,
saulei užtekant be debesų, kurios
šviesoje žolė ima želti iš žemės nuo
lietaus.
5 Ar mano namai nesuderinti su
Dievu? Nes Jis padarė amžiną
sandorą su manimi, kuri nebus
pakeista ar sulaužyta. Ar Jis neišves
viską į gera, suteikdamas man
išganymą ir tai yra, ko aš trokštu.
6 Bet velnio vaikai bus išmesti
kaip erškėčiai, kurių negalima
liesti rankomis.
7 Bet, kas juos turi paimti, turi
naudoti geležį ar ietį ir juos ug-
nimi sudeginti savo vietoje.

8 Sekantieji yra Dovydo karžy-
gių vardai: Jošėb-bašebetas, tach-
kemonietis, vyresnysis iš trejeto,
kuris vienu puolimu, ietimi išmušė
800 vienu kartu.
9 Sekantis buvo Eleazaras, Ach-
ochos sūnaus, Dodos sūnus, vienas
iš trijų karžygių su Dovydu, ku-
riuodu sulaikė puolančius filistie-
čius, izraelitams atsitraukiant,
10 bet jis nesitraukė ir mušė fi-
listiečius tol, kol jo ranka, kardą
laikydama, apmirė ir prie kardo
prilipo.
11 Sekantis buvo harariečio Agės
sūnus Šama. Kai filistiečių būrys
susirinko prie lenšių dirvos, ki-
tiems atsitraukus,
12 jis atsistojo dirvos viduryje ir
išmušė filistiečius ir Dievas suteikė
jam didelį laimėjimą.
13 Ir šie trys žymiausieji iš trijų
dešimčių atėjo pjūties metu že-
myn pas Dovydą į Adulamo
daubą, kai filistiečių gauja Re-
faymo slėnyje sustojusi buvo.
14 Tuomet buvo Dovydas
įsitvirtinęs kalvoje, o filistiečių
įgulos buvo Bėtlecheme.
15 Dovydas buvo ištroškęs ir tarė:
"Kaip miela man būtų, jei man
kas nors vandens atneštų iš Bėtle-
chemo šulinio, kuris prie vartų
yra."
16 Tai įsiveržė šie trys karžygiai
į filistiečių stovyklą ir pa-
siėmė vandens iš Bėtlechemo šuli-
nio prie vartų ir atnešė tą
Dovydui. Bet Dovydas to vandens
negėrė, išpylė jį Viešpačiui,
17 tardamas: "Kaip galėčiau aš
tą gerti, tai būtų lyg gerčiau
kraują tų, kurie negailėjo savo
gyvybės, eidami jo atnešti." Dėl to
jis ir negėrė to vandens. Tatai
buvo anų trijų karžygių
padaryta.
18 Abyšajis, Joabo brolis, Cerū-
jos sūnus, taip pat buvo pasižy-
mėjęs iš trijų karžygių, kuris
ietimi nukovė 300 ir pagarsėjo kaip
anie trys
19 ir buvo garbingesnis iš trijų,
trejeto vyresnysis, bet neprilygo
pirmiesiems trims.
20 O Benaja, Jehojados sūnus,
Yšchajo iš Kabceėlio sūnaus, už-
mušė du moabiečiu, galiūnu ir
nuėjęs į šulinį, nudėjo liūtą
sniego metu.
21 Taip pat nukovė jis garsų
egiptietį, kuris laikė ietį savo
rankoje, o jis pas jį tik su lazda
atėjo. Jis išveržė ietį iš egiptiečio
rankų ir nudūrė jį jo paties ietimi.
22 Tokia buvo Benajo, Jehojados
sūnaus karžygystė, kuris buvo
vienas iš trisdešimt karžygių,
23 bet nebuvo toks, kaip anie trys.
Ir Dovydas pasiskyrė jį
patikėtiniu, savo patarėju.
24 Asahėlis, Joabo brolis, buvo
vienas iš tų 30 karžygių, El-
chananas, Dodos sūnus iš
Bėtlechemo,
25 charodietis Šama, charodietis
Elyka,
26 Chelecas iš Peleto, Yra, Ikėšo
sūnus iš Tekoos,
27 Abyezeris iš Anatoto, Mebū-
najis iš Chušato,
28 Calmonas iš Achochos, Ma-
harajis iš Netofato,
29 Chelebis, Baanos sūnus iš Ne-
tofato, Itajis, Ribajo sūnus iš Ben-
jamino Gibeos sūnų,
30 Benaja, piratonietis, Hidajis iš
Gaašo slėnio,
31 Abi-albonas, arbatietis, Az-
mavetas, barchumietis,
32 Eliachba, šaalbonietis, sūnūs
Jašėnas ir Jonatanas,
33 Šama, hararietis, Achyamas,
harariečio Šararo sūnus,
34 Elyfeletas, Achasbajo sūnus,
maakatiečio Elyamos, Achytofelio,
giloniečio sūnus,
35 karmelietis Checravas, Paara-
jis, arkietis,
36 Natano sūnus Ygealis iš Co-
bos, Banis, gadietis,
37 amonietis Celekis, berotietis
Nachrajis, Joabo ginklanešio Ce-
rūjos sūnaus,
38 jitrietis Yra, jitrietis Garėbas,
39 chitietis Ūryja, 37 iš viso.

24

Dovydo Pasididžiavimas Baudžiamas Maru

1 Ir Viešpaties pyktis vėl didžiai
užsidegė prieš izraelitus. Ir Jis nu-
statė prieš juos Dovydą, kuris tarė:
"Eikite ir suskaitykite Izraelį bei
Jūdą."
2 Taip tarė karalius kariuomenės
vadui Joabui: "Eik per visas Izrae-
lio gimines nuo Dano iki Beeršebos
ir suskaityk man žmones, kad ži-
nočiau, kiek jų yra."
3 Joabas atsiliepė karaliui: "Te-
prideda Viešpats prie šių
žmonių, kiek jų dabar yra, dar
šimtą kartų tiek, kad mano val-
dovas karalius, juos savo akimis
pamatytų. Bet kuriam tikslui nori
mano valdovas, karalius tatai
padaryti?"
4 Bet tai buvo karaliaus pagei-
davimas, kad Joabas su savo ka-
riuomenės vyresniaisiais pravestų.
Taip išvyko Joabas su tais vyres-
niaisiais nuo karaliaus suskaityti
Izraėlio gyventojus.
5 Ir jie persikėlė per Jordaną
ir sustojo Aroėryje, pietų miesto
pusėje prie Gado upelio ir nuėjo į
Jazėrį,
6 į Gileadą, į Tachtymo
Chodšos žemumą iki Danos Jaano
ir Sidono apylinkių.
7 Jie nuvyko į mūrais ap-
tvertą Tyraus miestą ir visus
chiviečių ir kanaaniečių miestus
ir į Beėršebą, Jūdos pietuose.
8 Jie pervaikščiojo visą
kraštą ir po devynių mėnesių
ir dešimtį dienų jie vėl sugrįžo
į Jerūzalę.
9 Ir Joabas pristatė karaliui su-
skaitytųjų žmonių skaičių.
Izraelyje jie suskaitė 800,000 ir Jū-
doje 500,000 tvirtų kardu kariau-
jančiųjų vyrų.
10 Kai žmonės suskaityti buvo, tai
ėmė Dovydo širdis nerimauti. Do-
vydas prisipažino Viešpačiui: "Di-
džiai nusidėjau, tatai darydamas.
O dabar atleisk man, Viešpatie,
Savam tarnui, tą nuožmą
kvailystę!"
11 O Dovydui ryte atsikėlus,
Viešpats aplankė pranašą Gadą,
Dovydo regėtoją Savo žodžiu,
tardamas:
12 "Nuėjęs pas Dovydą, pasa-
kyk jam, kad Viešpats jam leidžia
iš trijų pasirinkti."
13 Gadas nuėjo pas Dovydą,
pranešė jam tai ir paklausė jo: "Ar
nori, kad badas kankintų kraštą
septynerius metus, ar kad bėgtumei
tris mėnesius nuo savo priešų, ku-
rie tave persekiotų, ar kad trims
dienoms užeitų maras visame
krašte? Tai gerai apsvarstyk ir
nuspręsk, man sakydamas, ką aš
turiu pranešti tam, kuris mane
siuntęs."
14 Dovydas tarė Gadui: "Mane
apėmė didelis sielvartas. Geriau
man pasiduoti į Viešpaties ran-
kas, kadangi Jis yra didžiai gailes-
tingas, nes nenoriu pakliūti į
žmonių rankas."
15 Taip užleido Viešpats nuo to
ryto iki nustatytojo laiko marą
visame Izraelyje, nuo kurio mirė
nuo Dano iki Beėršebos 70,000
vyrų.
16 Kai angelas ištiesė savo
ranką ant Jerūzalės, gailėjosi
Viešpats žmonių ir tarė angelui:
"Užteks žmonių žudyti, nuleisk
savo ranką." Tuomet buvo ange-
las prie jebūsiečio Avarnos klojimo.
17 Kai Dovydas pamatė žmones
žudantįjį angelą, tarė jis Vieš-
pačiui: "Štai, aš nusidėjau, tą nuo-
dėmę padarydamas. Ko nusikalto
šios avys? Pakelk Tavo ranką prieš
mane ir mano tėvo giminę!"
18 Ir tuomet atėjo Gadas pas
Dovydą ir tarė jam: "Užeik ir
pastatyk altorių Viešpačiui jebū-
siečio Avarnos klojime."
19 Taip užėjo Dovydas, kaip
Gadas pasakė ir Viešpats paliepęs
buvo.
20 Kai Avarna atsisuko ir pamatė
karalių su savo tarnais ateinantį

pas jį, nusilenkė jis savo veidu iki
žemės
21 ir paklausė: "Kuriuo reikalu
ateina mano valdovas karalius pas
savo tarną?" Dovydas atsakė:
"Nupirkti iš tavęs šitą klojimą
ir pastatyti Viešpačiui altorių, kad
ta sloga žmonėse liautųsi."
22 Bet Avarna tarė Dovydui:
"Mano valdove, karaliau, imk ir au-
kok, kaip tau patinka. Štai, čia yra
jautis deginimo aukai, jungai ir
medžio padarynės pakūrimui."
23 Visa tai davė Avarna karaliui.
Ir Avarna tarė karaliui: "Tepriima
Viešpats tavo auką!"
24 Karalius atsiliepė Avarnai:
"Netaip, aš noriu tatai nupirkti už
pinigus, nes negaliu Viepačiui
aukų deginti, kurias nemokamai
pasiėmiau." Taip nupirko Dovydas
klojimą ir jautį už 50 sidabrinių
25 ir pastatė čia Viešpačiui alto-
rių ir aukojo čia deginamąją
ir padėkos aukas. Taip išklausė
Viešpats jų maldas už visą
kraštą ir sloga pasiliovė izrae-
litų tarpe.

PIRMOJI KARALIŲ KNYGA

1

Šelomono Įšventinimas

1 Pasenęs ir daugelį metų
susilaukęs, karalius Dovydas, ne-
begalėjo sušilti, nors jį ir drabu-
žiais apklodavo.
2 Tai tarė jam jo tarnai: "Te-
paieško mūsų valdovui karaliui
jaunos mergaitės, kuri prie kara-
liaus būtų, jį prižiūrėtų, jo glė-
byje miegotų ir sušildytų mūsų
valdovą karalių."
3 Tai jie ieškojo gražios ir jaunos
mergaitės po visą Izraelį ir sura-
do Abyšagę, šūnamietę, ir atvedė
ją pas karalių.
4 Ir ji buvo labai graži mergaitė
ir ji prižūrėjo karalių ir tarnavo
jam. Bet karalius jos neišpažino.
5 O Chagytos sūnus Adonyja
pradėjo didžiuotis ir tarė: "Aš noriu
būti karaliumi." Ir jis pasirūpino
vežimų ir raitelių ir 50 paly-
dovų, kurie pirm jo bėgtų.
6 Jo tėvas jo niekuomet nesu-
drausdavo, klausdamas: "Ką tu
darai?" O jis buvo ir gražios išvaiz-
dos vyras, gimęs tuojau po
Absalomo.
7 Jis buvo susitaręs su Cerūjos
sūnumi Joabu, su kunigu Abjataru.
Tuodu abu rėmė Adonyją.
8 Bet kunigas Cadokas, Jehoja-
dos sūnus Benaja ir pranašas Na-
tanas, Šimyjis ir Rėjis ir Dovydo
karžygiai Adonyjai nepritarė.
9 Kai Adonyja avis, jaučius ir
penėtus galvijus prie Zocheleto ak-
mens aukojo, kuris netoli Rogėlio
šulinio yra, pasikvietė jis visus ka-
raliaus sūnus, savo brolius ir visus
Jūdos vyrus, karaliaus tarnus.
10 Bet pranašo Natano, Benajos,
karžygių ir Šelomono, savo bro-
lio, jis nekvietė.
11 Tai tarė Natanas Batšebai, Še-
lomono motinai: "Ar negirdėjai, kad
Adonyja, Chagytos sūnus, kara-
liumi pasidarė? O mūsų valdovas
Dovydas nieko apie tai nežino!
12 Taigi eikš, aš tau patarsiu, kaip
išsaugoti savo sielą ir savo sūnaus
Šelomono sielą.
13 Eik pas karalių Dovydą ir
tark jam: "Ar tu man neprižadėjai,
prisiekdamas, kad tavo sūnus Še-
lomonas užims tavo sostą po
tavęs? Kodėl yra Adonyja kara-
liumi pasidaręs?
14 Štai, tau bekalbant ir beesant
pas karalių, aš įeisiu paskui
tavęs ir tavo žodžius visiškai
patvirtinsiu."
15 Ir Batšeba įėjo pas karalių
į kambarį. O karalius buvo la-
bai pasenęs ir Abyšagė, šūnamietė,
tarnavo karaliui.
16 Batšeba nusilenkė karaliui iki
žemės: "Ir karalius paklausė jos:
"Kas tau?"
17 Ji atsiliepė: "Mano valdove, tu
pasižadėjai man, savo tarnaitei,
savo Dievo, Viešpaties vardu, kad
tavo sūnus Šelomonas po tavęs
būtų karaliumi ir tavo sostą
užimtų!
18 O štai, Adonyja yra dabar ka-
raliumi pasidaręs ir tu, mano
valdove, karaliau, nieko apie tai
nežinai.
19 Jis aukojo jaučių, penėtų
galvijų ir daugelį avių ir pasi-
kvietė visus karaliaus sūnus su ku-
nigu Abjataru ir kariuomenės vadu
Joabu. Bet tavo tarno Šelomono jis
nekvietė.
20 Bet tu esi mano valdovas ka-
ralius. Visų izraelitų akys žiūri
į tave, kad jiems paskelbtumei, kas
po tavęs tavo sostą užimti turėtų.
21 O kai tu, mano valdove, kara-
liau, būsi prie savo tėvų užmigęs,
tai aš ir tavo sūnus Šelomonas
būsiva palaikytu kaltininkais."
22 O jai dar bekalbant su kara-
liumi, atėjo pranašas Natanas.
23 Ir karaliui buvo pranešta, kad
atvykęs pranašas Natanas. Prana-
šas Natanas įėjo, nusilenkė ka-
raliui savo veidu iki žemės ir
paklausė:

24 "Mano valdove, karaliau, ar tu
sakei, kad Adonyja po tavęs turės
užimti tavo sostą?
25 Nes šiandien jis nuėjo, aukojo
jaučių, penėtų galvijų ir dau-
gelį avių ir buvo pasikvietęs
karaliaus sūnus, kariuomenės vy-
resniuosius, kunigą Abjatarą. Ir
jie visi vaišinosi pas jį ir valgy-
dami, bei gerdami, jie tarė—tegy-
vuoja karalius Adonyja!
26 Bet manęs, savo tarno, kunigo
Cadoko, Jehojados sūnaus Benajos
ir tavo tarno Šelomono jis nekvietė.
27 Ar tai buvo įsakyta mano
valdovo karaliaus ir to mums ne-
pranešei, savo tarnams, kas po val-
dovo karaliaus užimsiąs jo
sostą?"
28 Karalius Dovydas tarė atsa-
kydamas: "Pakvieskite man Bat-
šebą." Ir Batšeba įėjo pas
karalių. O jai stovint karaliaus
akivaizdoje,
29 tarė karalius prisiekdamas:
"Kaip gyvas Viešpats yra, kuris
mano sielą išgelbėjęs iš visokio
vargo,
30 šiandien aš darysiu taip, kaip
aš tau prisiekiau, Viešpaties Izrae-
lio Dievo vardu ir kaip kalbėjau, kad
Šelomonas, tavo sūnus, būtų ka-
raliumi po manęs ir užimtų sostą
mano vietoje!"
31 Tai nusilenkė Batšeba savo
veidu iki žemės prieš karalių ir
tarė: "Dieve, padėk, mano valdo-
vui karaliui Dovydui per amžius."
32 Ir karalius Dovydas tarė: "Pa-
šaukite man kunigą Cadoką,
pranašą Nataną ir Jehojados
sūnų Benają." O jiems pas ka-
ralių įėjus,
33 tarė karalius: "Imkite su sa-
vimi savo valdovo tarnus ir mano
sūnų Šelomoną, užsodinkite jį
ant mulo ir nuveskite jį į
Gichoną.
34 O vyskupas Cadokas su pra-
našu Natanu tepašventina jį į
izraelitų karalius ir skelbkite
trimitais: "Dieve padėk karaliui
Šelomonui!"
35 Paskui sugrįžkite su juomi
priešakyje ir jis turės sėdėti mano
soste mano vietoje ir aš jam
įsakysiu, kad jis valdytų Jūdą
ir Izraelį."
36 Tai atsakė Jehojados sūnus
Benaja karaliui, tardamas: "Amen,
tepatvirtina tai Viešpats, mano val-
dovo Dievas.
37 Kaip Viešpats su mano val-
dovu karaliumi buvęs, taip jisai ir
tebūna su Šelomonu, kad jo sostas
būtų didesnis už Dovydo sostą,
mano valdovo karaliaus."
38 Tai ėmė vyskupas Cadokas,
pranašas Natanas ir Jehojados
sūnus Benaja su sargybiniais kere-
tiečiais ir peletiečiais Šelomoną ir
užsodino Šelomoną ant karaliaus
Dovydo mulo ir nusivedė jį į
Gichoną.
39 Ir vyskupas Cadokas pasiėmė
aliejaus ragą iš pastogės ir pa-
šventino Šelomoną ir jie trimitavo
trimitais ir žmonės šaukė: "Dieve,
padėk karaliui Šelomonui!"
40 Tada sekė jį visi žmonės,
augštyn eidami, linksmai nusiteikę,
vamzdžiais dūduodami, kad ir žemė
dundėjo, jiems džiūgaujant.
41 Išgirdo tai ir Adonyja ir visi jo
pakviestieji, kurie pas jį buvo. O
jie jau buvo pavalgę. O Joabas, iš-
girdęs trimitų balsus, teiravosi:
"Koks čia šūkavimas ir niūkimas
mieste?"
42 Jam taip bekalbant, štai, atėjo
vyskupo Abjataro sūnus Jonatanas.
Ir Adonyja tarė jam: "Eikš į
vidų, nes tu esi patikimas vyras
ir atneši gerą naujieną."
43 Jonatanas atsakė Adonyjai,
tardamas: "Mūsų valdovas kara-
lius Dovydas pakėlė Šelomoną į
karalius
44 ir siuntė su juomi vyskupą
Cadoką, pranašą Nataną, Je-
hojados sūnų Benają ir sargy-
binius keretiečius bei peletiečius ir
užsodino jį ant karaliaus mulo.
45 Ir vyskupas Cadokas su pra-
našu Natanu įšventino jį į ka-
ralius Gichone ir iš ten užėjo su

džiaugsmu, kad visas miestas
skambėte skambėjo. Tai ir yra, ką
jūs mieste girdėjote.
46 Be to, Šelomonas jau sėdi savo
karaliaus soste.
47 O karaliaus tarnai įėjo pa-
laiminti mūsų valdovą karalių
Dovydą ir tarė—tavo Dievas te-
duodie Šelomonui garsesnį
vardą už tavąjį ir tepadaro jo
sostą augštesnį už tavajį. Ir
karalius meldėsi savo patale.
48 O karalius dargi pasakė—paš-
lovintas teesie Viešpats, Izraelio
Dievas, kuris šiandien vieną mano
sostan pasodino, man tai savo aki-
mis matant."
49 Tai nusigando ir kėlėsi visi, ku-
rie Adonyjos pakviesti buvo ir kiek-
vienas nuėjo savo keliais.
50 Bet Adonyja pabijojo Šelo-
mono, ir atsikėlęs, nuėjo ir nusitvėrė
už altoriaus ragų.
51 Ir tatai buvo pranešta Šelo-
monui: "Štai, Adonija bijosi kara-
liaus Šelomono ir jis ten nusitvėręs
už altoriaus ragų, sako: "Tepri-
žada man karalius Šelomonas pri-
siekdamas šiandien, kad jis manęs
kardu nenužudysiąs!"
52 Šelomonas atsiliepė: "Jei jis
pasiliks ištikimas, tai nė plaukelis
nenuslinks nuo jo galvos žemėn,
bet, jei kas nors pikta jame atsiras,
tai jis turės mirti!"
53 Ir karalius Šelomonas nu-
siuntė ir atvesdino jį žemyn nuo
altoriaus. O kai jis atėjo, tai jis že-
mai nusilenkė Šelomonui. Bet Še-
lomonas tarė jam: "Keliauk į savo
namus!"

2

Dovydo Mirtis, Šelomono Valdymo Laikotarpis

1 Mirties valanadai artėjant,
įsakė Dovydas savo sūnui Šelo-
monui, tardamas:
2 "Aš išeinu iš šio pasaulio, kaip
visi žmonės. Taigi būk drąsus ir
būk vyras!
3 Laikykis įstatymų Viešpa-
ties, savojo Dievo, kad vaikščiotu-
mei Jo keliais ir vykdytumei Jo
nuostatus, įsakymus, įstatymus
ir liudyjimus, kaip parašyta Mozės
įstatyme, kad būtumei išmintin-
gas, ką ir bedarytumei ir kur
nueitumei,
4 kad Viešpats Savo žodžius
patvirtintų, kuriuos Jis kalbėjęs
yra, tardamas—jei tavo vaikai ati-
džiai seks kelius, kuriais jie vaikš-
čioja, kad Mano akivaizdoje
ištikima širdimi ir sąžine gy-
ventų, tai tau niekuomet nepri-
stigs žmogaus, kuris sėdėtų
Izraelio soste.
5 Taip pat gerai žinai, ką man
Cerūjos sūnus padarė su Izraelio
kariuomenės viršininkais, Nėro
sūnumi Abneriu ir Jeterio sūnumi
Amasa, kurių kraują jis praliejo
taikos metu, kaip karo metu, krau-
jais apteškindamas savo diržą,
kuriuo susijuosęs ir savo batus
apvarvinęs, kuriais apsiavęs buvo.
6 Taigi, pasielk su juomi visa iš-
mintimi, kad jo žilieji plaukai ra-
mybėje nenueitų pragaran.
7 O Barzilajo sūnums iš Gileado
parodyk gerą širdį, kad jie prie
tavo stalo valgytų. Nes jie man
buvo draugiški, man bėgant nuo
tavo brolio Absalomo.
8 Štai, tu turi pas save Gėros
sūnų Šimyjį, Jemynio sūnaitį,
kuris mane bjauriai keikė, man į
Machanaymą vykstant. O jis atėjo
man priešais prie Jordano, kur aš
jam prisiekiau Viešpaties vardu jo
kardu nežudyti.
9 Bet tu neleisk jo pasilikti ne-
kaltu, nes tu esi išmintingas vyras
ir gerai žinosi, kaip padaryti, kad
jo žilieji plaukai kraujuoti nueitų
į pragarą."
10 Taip užmigo Dovydas prie savo
tėvų ir buvo palaidotas Dovydo
mieste.
11 O Dovydas išbuvo 40 metų
izraelitų karaliumi. Septynis me-
tus jis išbuvo karaliumi Chebrone,
o 33 metus Jerūzalėje.
12 Ir Šelomonas sėdėjo savo tėvo

Dovydo soste ir jo karalystė buvo
nusistovėjusi.
13 Chagytos sūnus Adonyja atėjo
pas Šelomono motiną Batšebą,
kuri jo paklausė: "Ar ateini ge-
ruoju?" Jis atsakė: "Geruoju."
14 Ir tarė: "Aš turiu su tavimi pa-
sikalbėti!" Ji atsakė: "Kalbėk!"
15 Jis kalbėjo. Tu žinai, kad ka-
ralystė mano buvo, kad visi izraeli-
tai manimi pasitikėjo, kad jų
karaliumi būčiau. Bet dabar viskas
kitaip išėjo. Karalystė atiteko mano
broliui ir ji atiteko jam iš Viešpaties
rankų.
16 Dabar aš turiu vieną pra-
šymą iš tavęs. Prašau, neapgė-
dink mano akių. Ji tarė jam: "Tai
bent pasakyk!"
17 Jis prašė: "Kalbėk su karaliu-
mi Šelomonu, o jis neapgėdins tavo
akių, kad jis man duotų šuna-
mietę Abyšagę į žmonas."
18 Batšeba atsakė: "Gerai, aš
pakalbėsiu dėl tavęs su karaliumi!"
19 Ir Batšeba įėjo pas karalių
Šelomoną, kad su juomi kalbėtų
dėl Adonyjos. Karalius atsikėlė ir
ėjo jai priešais ir jai nusilenkęs, at-
sisėdo savo soste. O jai buvo
įnešta kita sėdynė, kurioje ji sė-
dėtų karaliaus dešinėje
20 Ir ji tarė: "Aš turiu mažą pra-
šymą, prašau neapgėdink mano
akių!" Karalius tarė: "Kalbėk,
mano motina, aš tavo akių
neapgėdinsiu!"
21 Ji tarė: "Sutik, kad šunamietė
Abyšagė tavo broliui Adonyjai į
žmonas būtų atiduota!"
22 Tai tarė karalius Šelomonas,
atsakydamas savo motinai: "Kodėl
tu prašai šunamietės Abyšagės
Adonyjai? Prašyk jam ir karalystės,
jis yra mano vyresnysis brolis ir jis
turi vyskupą Abjatarą ir Cerū-
jos sūnų Joabą."
23 Tada prisiekė Šelomonas Vieš-
paties vardu ir tarė: "Bausk mane,
Dieve, šiaip ar taip, jei Adonyja ne-
būtų tai kalbėjęs savo paties
pražūčiai.
24 O dabar, kaip gyvas Viešpats
yra, kuris mane patvirtino ir leidžia
man sėdėti mano tėvo Dovydo
soste, iškeldamas mano tėvo
giminę, kaip jis kalbėjęs, šiandien
teks Adonyjai mirti!"
25 Ir karalius nusiuntė Jehojados
sūnų Benają, kuris jį mušda-
mas, užmušė.
26 O vyskupui Abjatarui tarė ka-
ralius: "Eik į Anatotą, kur savo
dirvą turi, nes tu užsipelnei mir-
ties bausmę. Bet aš tavęs šiandien
nežudysiu, kadangi tu mano tėvo
Dovydo priešakyje nešiojai Vieš-
paties sandoros skrynią ir kentė-
jai kartu su mano tėvu, kur jis
kentėjo."
27 Taip išmetė Šelomonas Abja-
tarą, kad nebebūtų daugiau
Viešpaties kunigu, kad
įsigyvendintų Viešpaties žodis,
kalbėtas Šiloje prieš Elio namus.
28 Kai Joabas tai išgirdo, o jis
buvo su Adonyja iš vieno ėjęs, nors
ir ne su Absalomu, tai jis nubėgo
į Viešpaties pastogę ir nusitvėrė
už altoriaus ragų.
29 Ir tai buvo pranešta karaliui
Šelomonui, kad Joabas nubėgęs į
Viešpaties pastogę ir nusitvėręs už
altoriaus ragų. Tai nusiuntė Še-
lomonas Jehojados sūnų Benają,
tardamas: "Eik ir užmušk jį!"
30 Ir Benaja, įėjęs į Viešpaties
pastogę, tarė jam: "Taip sako kara-
lius: "Išeik laukan!" Jis atsiliepė:
"Ne, čia aš noriu mirti!" Tai šnekėjo
Benaja su karaliumi, kad Joabas čia
norįs mirti.
31 Karalius atsiliepė: "Daryk,
kaip jis kalbėjęs ir užmušk jį ir
palaidok jį, kad tu tą kraują,
kurį Joabas be reikalo praliejęs,
nuo manęs ir mano tėvo giminės
nukreiptumei,
32 kad Viešpats jam užmokėtų
už kardu dviejų pralietą
kraują, teisesnių ir geresnių už
jį patį, mano tėvui Dovydui
nieko apie tai nežinant, būtent,
Nėro sūnaus Abnerio, Izraelio ka-
riuomenės vado ir Jeterio sūnaus
Amasos, Jūdos kariuomenės vado,
33 kad Joabo kraujo kaltė pasi-
liktų ant jo ir jo giminės per amžius

ir kad Dovydas, jo vaikai ir jo giminė ir jo karališkasis sostas ramybės turėtų nuo Viešpaties per amžius."
34 Ir Benaja, Jehojados sūnus užėjo ir mušdamas jį, užmušė. Ir jis buvo palaidotas savo tėviškės dykumoje.
35 Ir karalius paskyrė Jehojados sūnų Benają jo vieton kariuomenės vadu. O Cadoką jis paskyrė vyskupu vieton Abjataro.
36 Ir karalius nusiuntė ir pasišaukė Šimyjį ir tarė jam: "Pasistatyk sau namus Jerūzalėje ir pasilik čia gyventi, neišeidamas iš čia, nei šen, nei ten!
37 Kurią dieną tu išeisi ir pasileisi per Kidrono upelį, tą dieną tu turėsi mirti ir tavo kraujas pasiliks ant tavęs."
38 Šimyjis atsakė karaliui: "Tai gera mintis. Kaip tu mano valdove, karaliau, kalbėjai, taip aš darysiu, tavo tarnas." Taip apsigyveno Šimyjis Jerūzalėje ilgam laikui.
39 Atsitiko, kad po trijų metų pabėgo du Šimyjo bernu pas Gato karalių, Maakos sūnų Akyšą. Šimyjui buvo pranešta, kad jo du bernu nubėgusiu į Gatą.
40 Tai pasibalnojo Šimyjis savo asilą ir nuėjo pas Akyšą į Gatą susiieškoti savo dviejų bernų. Jis nuvyko į ten ir grįžo iš Gato su savo bernais.
41 Tai buvo pranešta Šelomonui, kad Šimyjis keliavęs į Gatą ir iš ten sugrįžęs.
42 Nusiuntęs ir pasišaukęs karalius Šimyjį, tarė jam: "Ar aš tau Viešpaties vardu prisiekdamas nesakiau ir tavęs negraudenau, kad tą dieną, kurią tu iškeliausi šen ar ten, tau teksią žūti? Tu man atsakei, kad tai gera mintis buvusi.
43 Kodėl tu nesilaikei Viešpačiui duotos priesaikos ir mano tau duotų paliepimų?"
44 Ir karalius tarė Šimyjui: "Tu žinai mano tėvui padarytą visą pikta, kas tavo sąžinę kankina. Dabar tau Viešpats už tai atsilygins.
45 O karalius Šelomonas yra palaimintas ir Dovydo sostas išliks tvirtas Viešpaties akivaizdoje per amžius."
46 Ir karalius įsakė Benajai, Jehojados sūnui nueiti ir jį mušti. O tas mušdamas, jį užmušė. Ir taip buvo karalystė patvirtinta Šelomono rankomis.

3

Šelomono Malda, Žmona, Sprendimai

1 Šelomonas susigiminiavo su Egipto karaliumi Faraonu, vedė jo dukterį ir parsigabeno ją į Dovydo miestą, kol dar nebuvo pasistatęs savo namų ir mūrų aplink Jerūzalę.
2 O žmonės dar tebeaukodavo alkose augštumose, kadangi iki to laiko dar nebuvo pastatyti namai Viešpaties vardui.
3 Šelomonas mylėjo Viešpatį ir vaikščiojo savo tėvo Dovydo keliais. Tačiau jis dar aukodavo augštumose ir smilkydavo smilkalus.
4 Ir karalius nuėjo į Gibeą aukoti, kadangi čia buvo labai graži alka. Ir Šelomonas aukojo 1000 deginamųjų aukų ant to aukuro.
5 Nakties metu pasirodė Viešpats Šelomonui sapne: "Melsk, ką Aš tau duočiau!"
6 Šelomonas tarė: "Tu parodei mano tėvui Dovydui, Tavo tarnui didelį širdingumą, kadangi jis buvo ištikimas, teisus ir sąžiningas Tavo akivaizdoje. Ir Tu jam atsilyginai, duodamas jam sūnų, kuris jo soste sėdėtų, kaip dabar matome.
7 Taigi, Viešpatie, mano Dieve, Tu mane, Savo tarną įstatei būti karaliumi vieton mano tėvo Dovydo. Bet aš dar tik jaunas vaikas ir neesu įgudęs valdyti.
8 Ir aš esu Tavo tarnas tokioje daugybėje, kurią Tu pasirinkai, kurioje tiek žmonių, kad jų negalima suskaityti ir surašyti dėl daugybės.
9 Taigi duok paklusnią širdį Savo tarnui, tad Tavo žmones ga-

lėčiau teisti ir išmanyti, kas gera
ir kas pikta yra. Nes kam yra
įmanoma tokią daugybę
žmonių suvaldyti?"
10 Tatai Viešpačiui labai patiko,
kad Šelomonas to meldė.
11 Ir Dievas tarė jam: "Kadangi
tu to meldei, neprašydamas ilgo
amžiaus, turtų, sielų savo
priešų, bet išminties teismo spren-
dimams daryti,
12 štai, Aš dariau, kaip tu kalbė-
jai, duodamas tau protingą bei iš-
mintingą širdį, kad tau lygaus
pirm tavęs nebuvo ir po tavęs nebus,
13 pridėdamas ir tai, ko neprašei,
būtent turtų ir garbės, kad tavo
laikais kito tokio karaliaus nebus.
14 Ir, jei tu Mano keliais
vaikščiosi, vykdydamas Mano
įsakymus ir įstatymus, kaip tavo
tėvas Dovydas tai darydavo, tai Aš
suteiksiu tau ilgą amžių."
15 Ir pabudęs, Šelomonas su-
prato, kad tai sapnas buvęs. Ir atėjęs
į Jerūzalę, stojosi jis ties Viešp-
aties sandoros skrynia ir aukojo
deginamąsias aukas ir padėkos
aukas ir kėlė vaišes savo tarnams.
tarnams.
16 Tuomet atėjo dvi pasileidusi
moteri pas karalių ir stojo jo
akivaizdon.
17 Viena tų moteriškių tarė:
"O valdove, aš ir ši moteriškė gy-
venova viename bute. Ir aš pagim-
džiau kūdikį prie jos tame pačiame
bute.
18 O po trijų dienų, kai aš bu-
vau pagimdžiusi, ji irgi pagimdė. O
mudvi buvova kartu tame bute ir
kito svetimo tame bute be mud-
viejų nebuvo.
19 Ir šios moteriškės sūnus nu-
mirė nakties metu, kadangi, ji mie-
godamas jį nugulusi buvo.
20 Tai ji atsikėlė nakties metu, ėmė
mano sūnų nuo mano šalies, tavo
tarnaitės, bemiegant ir prisidėjo jį
prie savo rankos, o savo
negyvąjį sūnų ji pridėjo prie
mano rankos.
21 O man keliantis rytmetyje savo
sūnų žindyti, štai jis buvo negy-
vas. Bet išaušus, pamačiau, kad tai
ne mano sūnus buvo, kurį aš
pagimdžiau.
22 Antroji moteriškė atsiliepė:
"Neteisybė, mano sūnus gyvas, o
tavasis numiręs." Bet pirmoji tvir-
tino: "Negali būti, tavo sūnus miręs,
o mano sūnus yra gyvas" ir
taip jiedvi ginčyjosi karaliaus
akivaizdoje.
23 Karalius tarė: "Ši tvirtina, kad
jos sūnus gyvas, o anos numiręs
yra, bet anoji tvirtina, kad jos sūnus
gyvas ir šios sūnus numiręs yra."
24 Tai liepė karalius atnešti
kardą. Ir karaliui atnešė kardą.
25 Ir karalius tarė: "Perdalinkite
gyvąjį kūdikį į dvi dali ir
duokite pusę šiai ir kitą pusę
anai."
26 Tai tarė ta moteriškė, kurios
sūnus gyvas buvo, nes jos, kaip
motinos, širdis nei plyšte plyšo dėl
savo sūnaus: "O mano valdove,
duokite jai kūdikį gyvą ir ne-
žudykite jo." Bet antroji tarė:
"Tenetenka jis nei man, nei tau.
Perdalinkite jį!"
27 Tai atsakė karalius: "Duokite
šiai gyvąjį kūdikį ir nežudy-
kite jo. Ši yra jo motina."
28 Ir tas sprendimas nuskambėjo
per visą Izraelį, kurį karalius
buvo padaręs. Ir žmonės ėmė bi-
jotis karaliaus, kadangi jie paste-
bėjo Dievo išmintį jame teismo
sprendimams daryti.

4

Šelomono Pareigūnai, Šlovė, Išmintis

1 Taip buvo Šelomonas viso
Izraelio karaliumi.
2 Ir šitie buvo jo vyresnieji val-
dovai: Azarija, vyskupo Cadoko
sūnus,
3 Elychorefas ir Achyja, Šišos
sūnūs buvo raštininkais. Jehošafa-
tas, Achylūdo sūnus, buvo užrašų
vedėjas.
4 Benaja, Jehojados sūnus, buvo
kariuomenės vadas. Cadokas ir Ab-
jataras buvo vyskupu, abudu,
5 Azarija, Natano sūnus, buvo
pareigūnų viršininku. Zabūdis,

Natano sūnus, buvo karaliaus as-
meninis kunigas—patarėjas.
6 Achyšaris buvo rūmų virši-
ninkas. Adonyramas, Abdos sūnus,
buvo darbų viršininkas.
7 Ir Šelomonas turėjo 12
pareigūnų visiems izraelitams,
kurie aprūpindavo karalių ir jo rū-
mus. Kiekvienas jų buvo atsa-
komingas už karaliaus aprūpinimą
po vieną mėnesį.
8 Čia seka jų vardai. Chūro
sūnus—Efraymo kalnuose.
9 Dekerio sūnus—Makacoje ir
Šaalbime, Bėtšemeše ir
Ėlonbėtchanane.
10 Chesedžio sūnus buvo Arū-
boje ir turėjo Soką ir visą Che-
ferio sritį,
11 Abynadabas turėjo visą Do-
ros sritį. Jo žmona buvo Tafata,
Šelomono duktė.
12 Achylūdo sūnus Baana buvo
Taenake ir Megidoje ir turėjo visą
Bėtšeaną iki Cartonos, žemiau
Jezreelio, nuo Bėtšeano iki Abėl-
Mecholos iki Jakmeamo.
13 Geberio sūnus buvo Gileado
Ramote ir turėjo Mėnašės sūnaus
Jayro miestelius, Bašano Argobą
ir 60 jų mūrytų didelių miestų
su variniais miesto vartų
užkaiščiais.
14 Ido sūnus Achynadabas buvo
Machanaymoje.
15 Achymaacas buvo Naftalyje.
Jis buvo vedęs Šelomono dukterį
Basmatą į žmonas.
16 Chūšajo sūnus Baana buvo
Ašeryje ir Alote.
17 Parūacho sūnus Jehošafatas
buvo Ysakare.
18 Ėlos sūnus Šimyjis buvo
Benjamine.
19 Urio sūnus Geberis buvo Gil-
eade, amoriečio karaliaus Sichono
šalyje ir Bašano karaliaus Ogo sri-
tyje. Jis buvo vienintelis valdytojas
tos srities.
20 Gyventojų Jūdoje ir Izraelyje
buvo kaip smėlio pajūryje. Jie valgė
ir gėrė ir buvo linksmi.
21 Taip buvo Šelomonas valdovu
visų karalysčių nuo Eufrato upės
iki Filistijos ir Egipto sienos, kurios
jam priklausė ir jam mokesčius
mokėjo tol, kol jis gyvas buvo.
22 Šelomonui turėdavo pristatyti
kasdien 6600 litrų kvietinių
miltų ir 13200 litrų
stambesniųjų miltų,
23 10 penėtų jaučių, 20 jau-
čių nuo ganyklos ir 100 avių,
neskaitant, elnių, stirnų, lau-
kinių ožkų ir penėtų galvijų.
24 Nes jis valdė visas sritis į
vakarus nuo Tifsacho intako į Eu-
fratą iki Gazos, visas karalystes
ir gyveno taikingai su visais kraš-
tais aplinkui.
25 Jūda ir Izraelis galėjo gyventi
be baimės, kiekvienas po savo
vynmedžiu ir fygmedžiu, nuo Dano
iki Beeršebos, kol Šelomonas
gyvas buvo.
26 Ir Šelomonas turėjo 40 000 va-
žiuojamųjų arklių ir 12 000
raitelių.
27 Ir jo pareigūnai aprūpino Še-
lomoną, kiekvienas savo mėnesį
visu tuo, kas ant jo stalo reikalinga
buvo ir žiūrėjo, kad nieko
nepritrūktų.
28 Ir miežių bei šiaudų jie
pristatė žirgams ir lenktynininkams
nustatytose vietose, kiekvienas pa-
gal gautą įsakymą.
29 Ir Dievas davė Šelomonui iš-
minties ir daug proto, drąsią
širdį, sveiką visapusišką nuo-
voką, kaip smėlio pajūryje,
30 kad Šelomono išmintis didesnė
buvo už Rytuose gyvenančiųjų
ir visų egiptiečių išmintį.
31 Jis buvo išmintingesnis už vi-
sus žmones, net už ecrachietį
Ėtaną, Hėmaną Kalkolį, Dardą,
Macholo sūnus, ir buvo
pagarsėjęs visose aplinkui gyve-
nančiose tautose.
32 Šelomonas sukūrė 3000 patar-
lių ir sudėjo 1005 giesmes.
33 Jis kalba apie medžius, pra-
dėdamas nuo cėdro Libane ir baig-
damas izopu, kuris iš sienos auga.
Taip pat jis šneka apie galvijus,
paukščius, kirmėles ir žuvis.
34 Iš visų pasaulio tautų ir
karalysčių ateidavo žmonės pa-
siklausyti jo išminties.

5

Statybinė Medžiaga Šventovei

1 Kai Tyraus karalius Chyramas
išgirdo, kad Šelomonas į karalius
įšventintas buvo savo tėvo Do-
vydo vieton, tai jis atsiuntė Šelo-
monui savo atstovus, nes jis mylėjo
Dovydą, kol gyvas buvo.
2 Šelomonas nusiuntė Chyramui
tokį pranešimą:
3 "Tu žinai, kad mano tėvas ne-
galėjo namus pastatyti Viešpaties,
savo Dievo vardui dėl aplink jį
esančių karų tol, kol Viešpats
jam nebuvo davęs jų visų
nugalėti.
4 Bet dabar davė Viešpats, mano
Dievas, visur aplinkui ramybės, kad
nebėra priešų, kurie užsiimtų
bjauriu naikinimu.
5 Štai, todėl aš apsiėmiau Vieš-
paties, savo Dievo vardui namus
pastatyti, kaip Viešpats mano tėvui
Dovydui kalbėjęs buvo—tavo
sūnus, kurį Aš tavo tėvo vieton
įstatysiu, pastatys Mano vardui
namus!
6 Taigi įsakyk man Libane
cėdrų pakirsti ir kad tavo tarnai
būtų su mano tarnais. Ir algą
tavo tarnams aš užmokėsiu tau, kaip
pasakei. Nes žinai, kad pas mus
nėra tokių žmonių, kurie tai taip
gražiai mokėtų padaryti, kaip
sidoniečiai."
7 Kai Chyramas gavo šitą pra-
nešimą iš Šelomono, tai jis labai
pasidžiaugė ir tarė: "Pašlovintas
teesie Dievas šiandien, kuris Do-
vydui išmintingą sūnų davė šitai
didelei žmonių daugybei!"
8 Ir Chyramas nusiuntė Šelo-
monui atsakymą: "Aš gavau tavo
prašymą ir išpildysiu jį, prista-
tydamas tau cėdrų medžius ir ki-
parisų sienojus.
9 Mano darbininkai nugabens
juos iš Libano iki jūros ir ten suri-
šime į sieles ir tas sieles atpluk-
dysime iki tos vietos, kurią man
nurodysi. O iš ten turėsi juos par-
sivežti. Bet turėsi ir mano pra-
šymą išpildyti, būtent, mano
darbininkams maistą duoti."
10 Taip pristatė Chyramas Šelo-
monui cėdrų ir kiparisų medžių
tiek, kiek jis jų pageidavo.
11 O Šelomonas davė Chyramui
4400 kilolitrų kviečių ir 4400 ki-
lolitrų grūsto aliejaus. Tiek nu-
siuntė Šelomonas kas metais
Chyramui.
12 O Viešpats dovanojo Šelo-
monui išminties, kaip jam buvo kal-
bėjęs. Ir Chyramas sugyveno
taikingai su Šelomonu ir juodu pa-
darė tarpusavyje sutartį.
13 Šelomonas pareikalavo 30 000
statybos darbams vyrų iš viso
Izraelio.
14 Iš tų jis siuntė 10 000 vyrų
kas mėnesį vienam mėnesiui
į Libaną ir kad du mėnesiu
būtų savo namuose. Adonyramas
buvo viršininku tų paskirtųjų
darbininkų.
15 Ir Šelomonas turėjo 70 000
vyrų, kurie sunkius daiktus ne-
šiojo ir 80 000 akmens tašytojų
kalnuose.
16 Be vyriausiųjų viršininkų
Šelomonas dar turėjo 33 000 darbų
vedėjų, kurie žmonėms darbus
paskirstė.
17 Ir karalius įsakė iškirsti
namų pamatams daugelį ir bran-
gių didelių akmenų.
18 Taip apdirbo Šelomono ama-
tininkai ir Chyramo amatininkai ir
Gebalio vyrai akmenis ir medžius
namų staybai.

6

Šventovės Statyba

1 480-taisiais po Izraelio sūnų
išėjimo iš Egipto žemės ir Šelo-
mono ketvirtaisiais Izraelio val-
dymo metais, antrąjį mėnesį,
tai yra Zivio mėnesį, pradėjo Še-
lomonas šventovę statyti.
2 O tie namai, kuriuos Šelo-
monas Viešpačiui statydino, buvo

60 mastų ilgi ir 20 mastų platūs
ir 30 mastų augšti.
3 Šventovė turėjo 20 mastų
prieangį, pagal visą šventovės
platumą. O prieangis buvo 10
mastų platumo šventovės
priešakyje.
4 Šventovės langai buvo ankšti
iš lauko, bet platesni iš vidaus.
5 Aplink vidinę šventovės
sieną, šonuose ir gale buvo pa-
statytos patalpos, septynių ir pusę
pėdos, trimis augštais.
6 Pirmojo augšto patalpos buvo
7 1/2 pėdos platumo, antro augšto
9-ių pėdų ir trečiojo augšto 10 1/2
pėdos platumo. Šventovės mūras
antrojo augšto buvo plonesnis už
mūrą pirmojo augšto ir trečiojo
augšto plonesnis už antrojo augšto,
kad rąstų į mūrą nereikėjo
įleisti, o gulėjo ant mūrų.
7 Akmenis šventovei galutinai
nutašė ir paruošė ten, kur juos iš-
kirto. Taigi, sustatant sienas, plak-
tukų, kaltų ir kitų geležinių
įrankių nereikėjo vartoti.
8 Įėjimas į sienines šventovės
patalpas pirmojo augšto buvo iš
pietų pusės su suktiniais laiptais
į antrąjį ir tretįjį augštą.
9 Taip jis statė ir baigė namus
statyti, ant rąstų uždėdamas
cėdro medžio lubas.
10 Sieninės patalpos aplink šven-
tovę, visuose trijuose augštuose,
buvo po penkis mastus augštumo ir
sujungtos su mūru cedro medžio
rąstais.
11 Viešpats aplankė Šelomoną
Savo žodžiu:
12 "Kas liečia tuos namus, ku-
riuos tu statai, atmink, jei elgsies
pagal Mano įstatymus ir vykdysi
visus Mano įsakymus, tai Aš te-
sėsiu Savo žodį, kurį Aš tavo
tėvui Dovydui esu kalbėjęs
13 ir gyvensiu Izraelio sūnų
tarpe ir neatstosiu nuo Savo
žmonių izraelitų."
14 Taip statė Šelomonas tuos na-
mus ir pabaigė, juos statydamas.
15 Iš vidaus sienos buvo dailiai
išmuštos cedro lentelėmis nuo
grindų iki lubų. O asla buvo
išgrįsta sunkiomis kiparisų
lentomis.
16 Namų gale buvo cedrų
sienomis nuo aslos iki lubų at-
skirta 20 mastų ilga patalpa, kuri
vadinama Švenčiausioji.
17 Patalpa prieš Švenčiausiąją
buvo 60 pėdų ilga.
18 Iš vidaus visos sienos buvo ap-
muštos cedro lentomis su išmargi-
nimais ir išpjaustymais taip, kad
akmens viduje visiškai nebuvo
matyti.
19 Šventovės gale buvo vidujinė
patalpa Viešpaties sandoros skry-
niai padėti.
20 Ši vidujinė patalpa buvo
30 pėdų ilga, plati ir augšta, visur
išmušta grynu auksu. O altorius,
dengtas išdrožinėtomis lentelėmis,
irgi buvo apauksuotas.
21 Visą namų vidų Šelo-
monas aptraukdino auksu ir ati-
tvėrė šventvietę auksinėmis
grandinėmis, kuri buvo auksu
aptraukta.
22 Tokiu būdu buvo visas šven-
tovės vidus ir altorius auksu
aptraukti.
23 Iš alyvų medžio padarydino
jis du kerubu šventvietei, po 15
pėdų augštumo.
24 Abu turėjo po du sparnu, 7 1/2
pėdų ilgumo, kad nuo vieno
sparno galo iki antrojo sparno galo
buvo 15 pėdų.
25 To paties didumo buvo ir an-
trasis kerubas, tokiais pat sparnais.
26 Abu kerubu buvo 15 pėdų
augštu.
27 Ir jis padėjo tuodu kerubu
šventvietėn, kuriuodu turėjo savo
sparnus išplėtusiu, kad vieno ke-
rubo sparnas siekė vieną sieną,
o antrojo kerubo sparnas siekė an-
trąją sieną, o viduryje patal-
pos, vienas sparnas susiėjo su kitu.
28 Abu kerubu jis aptraukdino
auksu.
29 Visos namų sienos buvo iš-
margintos išduobimais ir išpjaus-

tymais angėlų, palmių šakelių
ir gėlių, vidaus ir išlaukinėse
patalpose.
30 Taip pat ir aslos vidaus ir iš-
laukinių patalpų buvo aptrauk-
tos auksu.
31 Šventovės įėjimui jis padary-
dino dvejas duris, iš alyvų me-
džių su penkiakraštėmis staktomis,
32 kurias išmargino išpjaustytais
paveikslais, kerubų, palmių
šakelių, įvairiausių raštų ir
visus aptraukdino auksu.
33 Šventovės įėjimui padarė jis
keturkampias staktas iš alyvų
medžių
34 ir dvejas duris iš eglės medžio
iš dviejų suglaudžiamų dalių
prie tų pačių vąšų,
35 kurias išmargino paveikslėliais
išpjaustytų kerubų, palmių
šakelių, įvairių išdrožinė-
jimų ir visi išmarginimai buvo ly-
giai auksu aptraukti.
36 Taip pat pastatė jis šventovės
priešakyje šventorių iš trijų ei-
lių tašytų akmenų ir vienos
eilės nudrožtų cėdrų.
37 Pamatas Viešpaties namams
buvo dėtas ketvirtaisiais metais Zi-
vio mėnesį.
38 Pastatyti šventovę užtruko sep-
tynerius metus taip, kad statybos
darbai buvo užbaigti vienuoliktai-
siais metais, aštuntą, tai yra Bulo
mėnesį, kaip ir numatyta buvo.

7

Karaliaus Rūmų Statymas,
Šventovės Įrengimai

1 Savo rūmus Šelomonas statė
trylika metų, kol jis juos visiškai
užbaigė.
2 Rūmų statybai jis vartojo
Libano miškų medžius. Rūmai
buvo 150 pėdų ilgi, 75 pėdų pla-
tūs ir 45 pėdų augšti. Buvo ketu-
rios eilės stulpų su rąstais ant
jų viršuje, ant kurių uždėjo cėdro
lentų lubas.
3 Lubos buvo apklotos cėdro
lentomis ant 45 stulpų, kurie
stovėjo trimis eilėmis, kiekvienoje
eilėje po 15 stulpų.
4 Visuose trijuose augštuose
buvo trys eilės langų vienoje sie-
noje priešais antrosios sienos
langus.
5 Visos durys buvo keturkampės.
6 Taip pat pastatė jis 75 pėdų
ilgą ir 45 pėdų platų stulpų
prieangį ir kitą prieangį prieš
tą su stulpais ir su užėjimu.
7 Jis pastatė ir teismo patalpas,
kuriose teismas buvo laikomas ir
kurių sienos buvo cėdro lentomis
išdailintos, nuo grindų iki lubų.
8 Taip pat jis pasistatė savo gy-
venamąjį pastatą, kuriame pats
gyveno užpakaliniame kieme už
prieangio, kaip ir kitus pastatus.
Panašų pastatą jis pastatė ir
Faraono dukteriai, kurią jis buvo
vedęs.
9 Visi šie pastatai su didžiuoju
kiemu buvo pastatyti iš brangių
akmenų nuo jų pamatų ligi jų
stogo, kurie buvo stačiais kampais
nutašyti ir pjūklais nupjauti.
10 O pamatai irgi susidėjo iš bran-
gių akmenų, kurie buvo dideli,
vieni 12 pėdų, kiti 15 pėdų ilgi.
11 Ant pamatų buvo brangūs
stačiais kampais nudailinti ak-
menys ir cėdro mediena.
12 Didysis kiemas, vidujinis
šventovės šventorius ir šventovės
prieangis buvo aptverti trimis klo-
dais tašytų akmenų ir viena eile
cėdrų rąstų.
13 Karalius Šelomonas nusiuntė
į Tyraus miestą ir parsigabeno
Chyramą,
14 našlės sūnų iš Naftalio gimi-
nės, kurio tėvas buvo Tyraus miesto
vietinis. Šis buvo įgudęs vario
dirbėjas, išmintingas, protingas,
sugebąs padaryti meniškų da-
lykėlių iš vario. Atvykęs pas Še-
lomoną, šis atliko jam visokius
tokius darbus.
15 Jis nuliejo du variniu stulpu,
27 pėdų augštu ir 18 pėdų ap-
imties ir pastatė tuodu prie šven-
tovės įėjimo.
16 Taip pat nuliejo jis iš vario dvi
kulki, 7 ir 1/2 pėdos augštumo, ku-
riedvi uždėjo ant tų stulpų.
17 O prie abiejų kulkų viršuje

buvo lyg septyniomis pynėmis su-
pintos grandinėlės,
18 prie kurių jis prikabinėjo dvi
eili obuoliukų aplink abidvi kulki.
19 O tos kulkos atrodė lyg lelijos
stulpų prieangyje, būdamos
šešių pėdų augštos.
20 Aplink abidvi kulki kabėjo prie
abiejų grandinėlių viršuje ir
apačioje po 200 obuoliukų.
21 Chyramas pastatė tuodu stulpu
ties šventovės įėjimu, praminda-
mas dešininį "Jis tvirtai pastato"
ir kairinį "Jame stiprybė."
22 Ir taip atrodė tiedvi kulki
stulpų viršuje kaip lelijos ir tuo
buvo stulpų statymo darbai
pabaigti.
23 Taip pat nuliejo jis iš vario 15
pėdų skersmens 7 ir 1/2 pėdos
gilumo ir 45 pėdų apimties tynę.
24 Po tynės briauna ėjo dvi eilės
vario gumbelių aplink visą tynę,
kurie buvo nulieti kartu su tyne.
25 Tynės papėdė susidėjo iš 12
jaučių, kurių trys žiūrėjo į
šiaurę, trys į vakarus, trys į pie-
tus, trys į rytus ir visi savo užpa-
kaliu į vidurį atsisukę buvo. Ant
jų nugarų buvo užstatyta van-
dens tynė.
26 Tynės sienelės buvo trijų
colių storumo, jos briauna, kaip
puoduko briauna, kaip lelijos žie-
dai. Tynėje tilpo 44 000 litrų
vandens.
27 Jis padarė 10 varinių stovų,
šešių pėdų ilgumo ir šešių
pėdų platumo ir keturių ir pusę
pėdos augštumo.
28 Tie stovai buvo padaryti iš
staklių su šoninėmis sienelėmis,
29 ant kurių buvo rėmų tarpe
įdirbti liūtai, jaučiai, angėliukai.
Viršuje tų ir apačioje buvo len-
telės, prie kurių buvo prikabinti
vainikėliai.
30 Kiekvienas stovas turėjo ke-
turis tekinius su ašimis. Po kiek-
vienu kampu buvo nulietos papėdės
su pagražinimais, viena į kitą
atgręžtos.
31 O kaklas tų stovų buvo
vieno masto augštas ir pusantro
masto skersmens ir apskritus.
Kaklo šonai, kurie keturkampiai
buvo, turėjo tuščiose vietose savo
išmarginimus.
32 Tie keturi tekiniai buvo apa-
čioje prie šonų, o tekinių ašys
buvo pritvirtintos prie stovų. Te-
kiniai buvo 25 colius augšti.
33 Ir tie tekiniai buvo kaip ve-
žimo tekiniai, jų ašys, stebūlės,
stipinai ir skrytys buvo nulieti.
34 Kiekvienas stovas turėjo ke-
turias papėdes, kurios buvo sulie-
tos su stovais.
35 Stovų viršuje buvo pusės
masto apskritumas. Papėdės ir šonai
buvo pritvirtinti prie stovų
viršaus.
36 Šonų tuščiose vietose jis leido
angeliukus, liūtus įraižyti, kiek tik
vietos buvo, visur aplink su
vainikėliais.
37 Taip padarė jis 10 nulietų
stovų to paties didumo ir pavidalo.
38 Ir jis padarė 10 varinių ka-
tilų po 880 litrų talpos, šešių
pėdų skersmens, po vieną ka-
tilą kiekvienam stovui.
39 Penkis stovus jis pastatė šiau-
rinėje pusėje šventovės ir penkis
pietinėje pusėje šventovės, o
tynę jis pastatė dešinėje pusėje
pietuose.
40 Chyramas padarė ir puodus,
samčius, dubenius ir visa, ką tik
karalius Šelomonas Viešpaties na-
mams užsakęs buvo,
41 būtent, anuodu stulpu su
apvaliomis kulkomis jų viršuje ir
pintomis grandinėlėmis aplink tas
kulkas
42 ir 400 obuoliukų, kurie ka-
bėjo prie grandinėlių aplink abidvi
kulki ant stulpų.
43 Be to, ir anuos dešimtį
stovų su katilais viršuje
44 ir tynę su 12 jaučių po tyne
45 ir puodus, samčius ir dube-
nius. Ir visi indai, kuriuos
Chyramas karaliui Šelomonui
Viešpaties namams padarė, buvo
nulieti iš gryno vario.
46 Karalius liedino juos kietoje
žemėje netoli Jordano, tarp Sukoto
ir Cartano.
47 Ir Šelomonas paliko visus tuos

indus nesvertus dėl didelės vario
daugybės.
48 Taip pat padarydino Šelo-
monas visus Viešpaties namams
reikalingus rakandus, būtent, aukso
altorių, aukso stalą, ant kurio
šventintoji duona padedama,
49 penkias gryno aukso lempų
pakojas dešinėje ir penkias kairėje
pusėje, ties šventviete pastatomas,
su auksinėmis gėlytėmis, lempomis
ir žnyplėmis,
50 be to ir lėkštes, dubenius,
taures, šaukštus, keptuves iš gryno
aukso. Iš aukso taip pat padaryti
buvo ir vąšai vidaus pusėje
namų durų, šventvietės ir šven-
tovės durų.
51 Taip buvo pabaigti visi darbai,
kuriuos karalius Šelomonas buvo
numatęs prie Viešpaties namų.

8

Šventovės Pašventinimas

1 Tai sušaukė karalius Šelo-
monas visus Izraelio vyres-
niuosius, giminių valdovus ir
kunigaikščius pas save į Jerūzalę,
kad užneštų Viešpaties sandoros
skrynią iš Dovydo miesto, tai yra,
Ciono.
2 Tada susirinko Izraelio vyrai
pas Šelomoną Etanymo, tai
yra, septintąjį mėnesį šven-
čių proga.
3 Visiems Izraelio vyresnie-
siems atėjus, pakėlė kunigai Vieš-
paties skrynią
4 ir jie užnešė ją augštyn kartu
su susirinkimo pastoge ir su visais
joje esančiais šventovės indais. Ir
tatai atliko kunigai ir levitai.
5 O karalius Šelomons ir visas
Izraelio susirinkimas, kuris su juomi
buvo, ėjo su juomi pirm skrynios ir
aukojo avių bei jaučių tokią
daugybę, kurios nebuvo galima
suskaityti ar suskaičiuoti.
6 Taip atgabeno kunigai Viešpa-
ties sandoros skrynią į savo
vietą, į namų šventų šven-
čiausiąją vietą, po kerubų
sparnais.
7 Nes du kerubu turėjo toje vie-
toje savo sparnus išskietusiu, kur ta
skrynia padėta buvo ir apdengė
skrynią ir jos kartis iš viršaus.
8 Tos kartys buvo taip ilgos, kad
jų galai buvo matomi šventovėje
ties šventviete. Bet iš lauko jų ne-
buvo galima matyti, kurios ir šian-
dien ten tebėra.
9 Ir toje skrynioje daugiau kito
nieko nebuvo, kaip tiedvi Mozės
akmens lenteli, kuriedvi jis įdėjo
prie Chorėbo kalno, kai Viešpats su
Izraelio sūnumis susiderėjo, jiems
iš Egipto žemės išvykus.
10 Kunigams iš šventovės išei-
nant, debesys pripildė Viešpaties
namus,
11 kad kunigai negalėjo čia būti
ir savo pareigų eiti. Taip pilni buvo
tie Viešpaties namai tos Viešpaties
šlovės.
12 Tai tarė Šelomonas: "Viešpats
yra kalbėjęs, kad noris tamsoje
gyventi!
13 Aš pastačiau Tau namus ir
sostą, kad amžinai čia
gyventumei!"
14 Tada atsisuko karalius savo
veidu į žmones ir palaimino visą
Izraelio susirinkimą, kuris čia
stovėjo
15 ir jis tarė: "Pagarbintas teesie
Viešpats, Izraelio Dievas, kuris
Savo burna mano tėvui Dovydui
kalbėjęs, Savo ranka atitesėjęs ir
sakęs—
16 nuo tos dienos, kai Aš Savo
žmones izraelitus iš Egipto išve-
džiau, Aš nepasirinkau nė vieno
miesto Izraelio giminėse, kuriame
Mano namai pastatyti būtų ir ku-
riuose Mano vardas būtų. Bet
Dovydą Aš pasirinkau Mano
žmonėms, izraelitams vadovauti.
17 Mano tėvas, tiesa, buvo ap-
siėmęs pastatyti namus Viešpačiui,
Izraelio Dievui.
18 Bet Viešpats kalbėjo Dovydui,
mano tėvui—tu gerai padarei, ap-
siimdamas Mano vardui namus
pastatyti!
19 Tačiau tu nestatysi tų namų,
bet tavo sūnus, kuris iš tavo strėnų

išeis, tas turi Mano vardui namus
pastatyti.
20 Ir Viešpats patvirtino Savo
žodį, kurį Jis kalbėjo, nes aš
užėmiau savo tėvo Dovydo vietą
ir sėdžiu Izraelio soste, kaip Viešpats
kalbėjęs, ir pastačiau namus
Viešpačiui, Izraelio Dievui.
21 Ir čia aš paruošiau vietą tai
skryniai, kurioje Viešpaties sandora
yra, kurią Jis padarė su
mūsų tėvais, kai juos iš Egipto
išvedė."
22 Ir Šelomonas stojosi prie altoriaus
viso Izraelio susirinkimo
akivaizdoje, pakėlė savo rankas
dangun
23 ir tarė: "Viešpatie, Izraelio
Dieve, nėra kito dievo, nei augštai
danguje, nei žemai žemėje, Tau lygaus.
Tu laikaisi Savo sandoros,
rodydamas Savo susimilimą Savo
tarnams, Tavo akivaizdoje visa širdimi
vaikščiojantiems!
24 Tu atitesėjai Savo tarnui, mano
tėvui Dovydui, ką jam žadėjai
Savo burna ir Savo ranka Tu tai padarei,
kaip tai šiandien matome.
25 Taigi, Viešpatie, Izraelio Dieve,
atitesėk Savo tarnui, mano tėvui
Dovydui, ką jam žadėjai, tardamas—tu
nepristoksi vyro po manęs,
kuris sėdėtų Izraelio soste, tik kad
tavo vaikai savo kelių žiūrėtų,
kad jie Mano akivaizdoje pasielgtų
taip, kaip tu Mano akivaizdoje
pasielgei!
26 O dabar, Izraelio Dieve, visa
teįvyksta pagal Tavo žodžius, kuriuos
tu Savo tarnui, mano tėvui
Dovydui, kalbėjai.
27 Bet, ar gali tikrumoje Dievas
gyventi žemėje, jei dangų dangūs
Jo sutalpinti negali. Kaip Jis patilptų
šiuose namuose, kuriuos aš
Jam pastačiau?
28 Atkreipk dėmesį į Savo
tarno maldą ir jo nuolankius prašymus,
Viešpatie, mano Dieve, kuriais
šiandien Tavo tarnas liaupsina
ir į Tave kreipiasi,
29 kad Tavo akys atviros budėtų
dėl šių namų dieną ir naktį
šioje vietoje, apie kurią Tu sakei—
Mano vardas turės čia būti! Todėl
išgirsk šioje vietoje Savo tarno
meldžiamą maldą
30 ir malonėk išgirsti nuolankų
maldavimą Savo tarno ir Savo
Izraelio žmonių Savo dangaus namuose,
kai šioje vietoje bus meldžiama
ir susimilk, tai girdėdamas!
31 Jei kas prieš savo artimą kuo
nusideda ir prie šio altoriaus šioje
šventovėje prisiekia,
32 tai malonėk išgirsti tatai danguje
ir teismą daryti Savo tarnams,
nuteisdamas pikta darantį
ir išteisindamas teisųjį, bei atlygindamas
jam pagal jo teisumą.
33 Jei Tavo žmonės, izraelitai nugalėti
būtų savo priešų, kadangi
jie prieš Tave nusikalto ir kreipiasi
į Tave, pripažindami Tavo vardą
ir melstųsi bei prašytų Tavęs pasigailėjimo
šiuose namuose,
34 tai malonėk išklausyti danguje
savo žmonių ir pasigailėti izraelitų,
atleisdamas jiems jų nuodėmes
ir sugrąžindamas juos į
žemę, kurią esi davęs jų tėvamas.
35 Jei dangus užrakinamas, kad
nelytų, kadangi jie prieš Tave nusikalto,
o jie melsis šioje vietoje,
Tavo vardą išpažindami ir liausis
nusikalsdami, kadangi Tu juos
draudi,
36 tai malonėk išgirsti tai danguje
ir susimilti Savo nuodėmingųjų
tarnų ir Savo Izraelio žmonių ir
jiems gerą kelią rodyti, kuriuomi
jie vaikščiotų ir duoti jiems lietaus
tai žemei, kurią Tu jiems jų
nuosavybėn atidavei!
37 Jei užeitų brangymetis,
maras, giedra, amaras, ledai,
vabzdžiai, sloga, liga ar priešas
juos apsuptų,
38 ir tada melsis ir susimilimo
prašys, ar tai būtų svetimi žmonės,
ar Tavo Izraelio sūnūs, kurie jaučia
slogą, kiekvienas savo širdyje ir
savo rankas iškelia ties šiais namais,
39 tai Tu malonėk išgirsti Savo
dangaus namuose, kuriuose gyveni,
jų pasigailėti ir jiems atlyginti
pagal jų pasielgimą,

pažvelgdamas į jų širdį, nes
Tu esi vienintelis, kuris pažįsti
žmonių širdis,
40 kad jie Tavęs visuomet bijotų,
kol šioje žemėje gyvena, kurią Tu
jų tėvams esi davęs.
41 O jei ir svetimas, ne iš Tavo
Izraelio žmonių, bet iš tolimo
krašto ateitų dėl Tavo vardo,
42 nes jie išgirs apie Tavo didįjį
vardą ir Tavo galingąją
ranką, ištiestą, ir atėjęs, melstųsi
prie šių namų,
43 tai malonėk jį išgirsti Savo
dangiškame soste ir, išklausęs jo
prašymą, suteik jam, ko jis meldžia,
kad visos žemės tautos Tavo
vardą išpažintų ir Tavo vardo
bijotų, kaip Izraelis ir kad jie suprastų,
kad šie namai Tavo vardu
praminti, kuriuos aš esu pastatęs.
44 Kai Tavo žmonės išžygiuos
muštis su savo priešais tuo keliu,
kuriuo Tu juos išsiųsi ir jie melsis,
Viešpatie, atsikreipę į šį
miestą, kurį Tu parinkai ir į
šiuos namus, kuriuos aš Tavo vardui
pastačiau,
45 tai malonėk išgirsti danguje jų
maldą ir nuolankų prašymą ir
suteik jiems pergalę.
46 Kai jie prieš Tave nusidės, o
nėra nė vieno žmogaus, kuris nenusidėtų,
ir įpykęs juos atiduotumei
į priešų rankas ir juos
nusivestų nelaisvėn į artimą
arba tolimą šalį
47 ir jie toje šalyje savo širdyje
apsvarstytų, nelaisvėje būdami, ir
kreiptųsi į Tave, pasigailėjimo
šaukdami, būdami belaisviais, ir
tartų "mes nusikaltome ir nusidėjome
ir savo Dievą prastojome"
48 ir taip į Tave kreiptųsi visa
siela iš visos širdies savo priešų
krašte, į kurį jie ištremti ir melsis
atsigręžę į savo kraštą, kurį
Tu davei jų tėvams, į miestą,
kurį Tu pasirinkai ir į tuos namus,
kuriuos aš tavo vardui
pastačiau,
49 tai malonėk išgirsti jų maldą
ir nuolankų prašymą iš Savo
dangiškojo sosto ir teisybę
įgyvendinti
50 ir Savo žmonių pasigailėti,
kurie prieš Tave nusidėjo savo nusikaltimais
ir duok jiems malonės
rasti pas tuos, kurie juos apkaltus
laiko, kad tie jų susimiltų.
51 Nes jie yra Tavo žmonės ir Tavo
nuosavybė, kuriuos Tu iš Egipto, iš
anos geležinės krosnies išvedei,
52 kad Tu dėmesį atkreiptumei
į Savojo tarno ir Savo žmonių
izraelitų nuolankią maldą, kad
Tu jų išklausytumei dėl viso to,
ko jie Tavęs meldžia,
53 kadangi Tu juos pasirinkai iš
visų tautų, kaip Tu kalbėjai Savo
tarnui Mozei, kai Tu, Viešpatie,
Dieve, išvedei mūsų tėvus iš
Egipto!"
54 O kai Šelomonas visus savo
prašymų ir maldų žodžius buvo
užbaigęs, tai liovėsi jis klūpoti dangun
iškeltomis rankomis ir kėlėsi
nuo altoriaus Viešpaties
55 ir atsistojo ir palaimino visą
izraelitų susirinkimą, garsiai
tardamas:
56 "Pagarbintas tebūna Viešpats,
kuris Savo žmonėms izraelitams
atilsio davęs, kaip pažadėjęs! Nes
nė vienas žodelis, pažadėtas per
tarną Mozę, nepaliko Jo
neištesėtas!
57 Viešpatie, mūsų, būk su mumis,
kaip Tu buvai su mūsų tėvais!
Neprastok mūsų ir neatitrauk
Savo rankos nuo mūsų,
58 kreipdamas mūsų širdis į
Save, kad mes pasielgtume pagal
visus Tavo nurodymus, vykdytume
tavo įsakymus, nuostatus ir
įsakymus, kuriuos Tu mūsų tėvams
esi davęs!
59 Tegu skamba šie žodžiai, kuriais
aš meldžiaus Viešpaties akivaizdoje,
Viešpaties, mūsų Dievo
ausyse dieną ir naktį, kad Jis
teisybę įgyvendintų Savo tarnui
ir Savo žmonėms izraelitams,
viską Savo laiku,
60 kad visi žemės žmonės išpažintų
Viešpatį esantį Dievu ir
nė vieno kito,
61 kad jūsų širdys pasiliktų ištikimos
Viešpačiui, mūsų Dievui
ir jūs vaikščiotumėte Jo keliais,

vykdydami Jo įstatymus, kaip
šiandien."
62 Ir karalius aukojo aukų kartu
su visais izraelitais Viešpaties
akivaizdoje.
63 Šelomonas aukojo Viešpačiui
padėkos aukomis 22000 jaučių,
120 000 avių. Taip pašventino ka-
ralius ir visi Izraelio sūnūs Vieš-
paties namus.
64 Tą pačią dieną pašven-
tino karalius ir vidurinį švento-
rių, kuris prie Viešpaties namų
buvo ir aukojo čia deginamąją,
valgomas ir padėkos aukas, ka-
dangi Viešpaties akivaizdoje varinis
altorius buvo per mažas deginimo,
valgomoms aukoms ir padėkos
aukų taukams.
65 Tuomet šventė Šelomonas
šventę ir visas Izraelis su juomi nuo
Chamato šiaurėje iki Egipto upelio
pietuose, žmonių daugybė Vieš-
paties akivaizdoje, mūsų Dievo,
septynias dienas ir vėl septynias
dienas, iš viso 14 dienų.
66 Aštuntąją dieną paleido
jis žmones. Laimindami karalių,
jie išėjo į savo palapines, linksmi
ir džiaugsmingi savo širdyje dėl viso
to, ką Viešpats Dovydui, Savo
tarnui ir Savo Izraelio tautai su-
teikęs buvo.

9

Dievas Atsako Šelomonui,
Miestai, Prekyba Jūromis

1 Kai Šelomonas buvo pastatęs
Dievo namus ir karaliaus rūmus ir
visa, ką jis buvo numatęs ir no-
rėjo padaryti,
2 pasirodė jam Viešpats an-
truoju kartu, kaip jam buvo pasi-
rodęs Gibeone,
3 ir tarė jam: "Aš girdėjau tavo
maldą ir tavo nuolankius prašy-
mus, kuriais tu į Mane kreipeis ir
pašventinau tuos, namus kuriuos tu
pastatei, kad Aš Savo vardą į
juos padėčiau amžiams ir Mano
akys ir Mano širdis čia visuomet
būtų.
4 Ir jei Mano akivaizdoje pa-
sielgsi, kaip tavo tėvas pasielgė su
ištikima širdimi ir be klastos,
viską darydamas, ką Aš jam
liepiau, vykdydamas visus Mano
įsakymus ir įstatymus,
5 tai Aš patvirtinsiu amžiams
tavo karalystės sostą izraelitams,
kaip Aš tavo tėvui Dovydui paža-
dėjau, tardamas: tu nepristoksi vyro
Izraelio soste.
6 Bet, jei nuo Manęs atsimesite,
atbuli eidami, jūs ir jūsų vaikai,
nelaikydami Mano įsakymų ir
įstatymų, kuriuos Aš jums pa-
tiekiau, ir nuėję, kitiems dievams
tarnausite, jų besimelsdami,
7 tai Aš išnaikinsiu izraelitus iš
tos žemės, kurią Aš jums davęs
esu. O namus, kuriuos Aš pašven-
tinau Savo vardui, Aš išleisiu iš
Savo akių ir izraelitai bus šmei-
žiami ir išjuokiami visų tautų.
8 Ir tie namai bus suardyti, kad
praeiviai nusigąs, ir švilpdami sau
pasistatys klausimą: kodėl padarė
tatai Viešpats šiam kraštui ir šiems
žmonėms?
9 Tai jie gaus tokį
atsakymą—kadangi jie Viešpatį,
savo Dievą prastojo, kuris jų tė-
vus iš Egipto žemės išvedė, ir
priėmė kitus dievus ir jų meldėsi
ir jiems tarnavo. Dėl viso to užvedė
Viešpats jiems šitą nelaimę."
10 Kai praėjo 20 metų, per ku-
riuos Šelomonas Dievo namus ir
karaliaus rūmus pastatęs buvo,
11 Tyraus karaliui Chyramui pri-
statant eglių ir cedrų medžius ir
auksą pagal reikalą, atidavė
karalius Šelomonas Chyramui 20
Galilėjos miestų.
12 Ir Chyramas vyko iš Tyraus
apsižiūrėti tuos miestus, kuriuos
Šelomonas jam perleido, ir jie jam
nepatiko.
13 Ir jis tarė: "Kokie tai miestai,
mano broli, kuriuos tu man davei?"
Ir jis praminė tą sritį Kabulo
vardu, tai yra, niekam tikusia vieta,
kuri ir šiandien taip tebevadinama.
14 O Chyramas buvo siuntęs Še-
lomonui 120 centnerių aukso.
15 Tiek buvo išlaidų, kurias Še-
lomonas turėjo, statydamas Vieš-
paties namus, savo rūmus, Milą,

Jerūzalės sienas, Chacorą, Megidą ir Gazerį.
16 Faraonas buvo užpuolęs ir paėmęs Gezerį, kurį jis sudegino, išžudęs jo gygventojus kanaaniečius, jis padovanojo jį savo dukteriai, Šelomono žmonai.
17 Taip atstatė Šelomonas Gazerį ir žemutinį Bėt-Choroną
18 ir Baalatą ir Tamarą, esančią dykumoje tos šalies
19 ir visus sandėlių miestelius, javams, vežimams ir raiteliams pavietoti, kuriuos Šelomonas turėjo ir ką tik sugalvojo, kas reikalinga Jerūzalėje padaryti ir Libane ir visame krašte, kurį jis valdė.
20 Visiems užsilikusiems žmonėms iš amoriečių, chitiečių, pereciečių, chiviečių ir jebūsiečių, kurie nebuvo Izraelio kilmės,
21 tų palikuoniams, kuriuos jie paliko po savęs tame krašte, kurių izraelitai nebuvo pajėgę išnaikinti, tiems uždėjo Šelomonas mokesčius mokėti iki šiai dienai.
22 Bet izraelitų Šelomonas nepadarė vergais, o palaikė juos, kad būtų kareiviais, tarnais, vežimų ir raitelių viršininkais ir karžygiais.
23 Šelomonas turėjo 550 vyresniųjų pareigūnų, kurie žmones ir jo kasdieninius reikalus tvarkė.
24 Faraono duktė persikėlė iš Dovydo miesto į savo namus, kuriuos jis jai buvo pastatęs. Tuo metu statė Šelomonas Milą.
25 Tris kartus į metus aukodavo Šelomonas deginamąsias ir padėkos aukas ant to altoriaus Viešpačiui, kurį jis buvo pastatęs, ir kartu smilkydavo ant jo Viešpačiui savo smilkalus. Tokiu būdu jis užbaigė savo statybos darbus.
26 Karalius Šelomonas pasistatė sau ir laivų Ecion-geberyje, netoli Ėloto, Edomo šalyje, ant Raudonosios jūros krantų.
27 Chyramas atsiuntė savo tarnų, kurie buvo patyrę jūrininkai, tarnauti kartu su Šelomono vyrais.
28 Ir jie nuplaukė į Ofyrą ir parvežė karaliui Šelomonui 14 su puse metrinių tonų aukso.

10

Arabijos Karalienė Lanko Šelomoną

1 Kai Šebos karalienė iš Arabijos nugirdo, kad Šelomonas pagarsėjęs buvo dėl Viešpaties vardo, atvyko ji pati pasitikrinti, sunkius klausimus statydama.
2 Ji atvyko į Jerūzalę su dideliu tarnų pulku, su kupranugariais, apkrautais brangiais kvepalais, daugybe aukso ir brangiais akmenėliais. Įėjusi pas karalių, ji kalbėjo apie visa tai, ką ji buvo apsiėmusi kalbėti.
3 Ir Šelomonas atsakė jai į visus klausimus. Ir nebuvo to, ko karalius nebūtų galėjęs jai išaiškinti.
4 Karalienė Šeba, išgirdusi tokią Šelomono išmintį ir pamačiusi namus, kuriuos jis buvo pastatęs
5 ir patiekalus ant jo stalo ir jo tarnų namus ir jo tarnų pareigas ir aprangą ir gėrimų paruošėjus ir deginimo aukas, kurias jis Viešpaties namuose aukodavo, tai ji nebegalėjo susilaikyti
6 ir prašneko karaliui: "Tai yra tikra teisybė, kurią aš apie tavo išmintį ir tavo gyvenimo pobūdį savame krašte girdėjau.
7 Aš nenorėjau tikėti tol, kol neatėjau ir pati savo akimis nepamačiau. Štai, man nė pusės nebuvo papasakota. Tu turi daugiau išminties ir turtų, negu man buvo pranešta.
8 Palaiminti yra žmonės ir tavo tarnai, kurie tavo akivaizdoje būna ir tavo išmintį girdi.
9 Pagarbintas teesie Viešpats, tavo Dievas, kuris tave mėgsta ir tave Izraelio sostan pasodinęs, kadangi Jis Izraelio tautą myli ir tave amžiams į karalius įstatęs, kad tu teismą darytumei ir teisybę įgyvendintumei!"
10 Ir ji davė karaliui 120 cent-

nerių aukso, labai daug skaniai
kvepiančių žolelių bei
brangiųjų akmenaičių. Dar
niekas nebuvo tiek kvepalų
atnešęs, kaip Šebos karalienė
atnešė.
11 Be to, Chyramo laivai, kurie
iš Ofyro auksą atvežė, tie atgabeno
taip pat ir daug juodmedžių
ir brangiųjų akmenaičių.
12 Iš tų medžių padarydino
karalius stulpus Viešpaties namuose
ir karaliaus rūmuose ir harfas
ir psalterius giesmininkams.
Tokios daugybės medžių dar niekas
nebuvo anksčiau atvežęs ir niekas
jų tiek daug nebuvo matęs iki
tos dienos.
13 O karalius Šelomonas davė
Šebos karalienei visa, ką tik ji
pageidavo, o ir tai dar, ką jis savo
valia pridėjo. Tada išvyko ji ir
grįžo į savo šalį.
14 Per vienus metus gaudavo Šelomonas
23 metrines tonas aukso.
15 Tai būdavo be to, ką prekybininkai,
pirkliai, žemės valdytojai
ir Arabijos karaliai atgabendavo.
16 Ir karalius Šelomonas pasidarydino
200 didelių skydų iš
geriausiojo aukso, imdamas 7 su
puse svaro aukso vienam skydui,
17 ir 300 mažesnių skydų iš
geriausiojo aukso, imdamas po
tris svarus vienam skydui ir
karalius pasidėjo juos Libano
miškų rūmuose.
18 Taip pat pasidarydino karalius
didelį sostą iš dramblio kaulų
ir aptraukdino jį brangiausiu
auksu.
19 Šešios pakopos ėjo į sostą.
Galvos atloša buvo apvali. Ir vienoje
ir kitoje pusėje buvo rankoms
atramos, prie kurių stovėjo du
liūtu.
20 Dvylika liūtų stovėjo abipusiai
ant tų šešių pakopų. Tokių
išdirbinių kol kas dar nebuvo
jokioje karalystėje.
21 Visos karaliaus geriamosios
taurės buvo auksinės ir visi indai,
vartojami Libano miškų rūmuose
buvo daryti iš aukso, nes Šelomono
laikais sidabras būdavo nieku
laikomas.
22 Karaliaus jūrų lavai
sugrįždavo kartą kas treti metai
ir parveždavo aukso, sidabro,
dramblio kaulų, bezdžionių ir
povų.
23 Tokiu būdu praturtėjo karalius
Šelomonas labiau už visus žemės
karalius turtais ir išmintimi.
24 Visas pasaulis geidė Šelomoną
pamatyti ir jo išminties išgirsti,
kurią Dievas jo širdžiai
buvo dovanojęs.
25 Ir daugelis atnešdavo jam kasmet
dovanų, sidabrinių ir auksinių
daiktų, rūbų, ginklų,
prieskonių, arklių ir mulų.
26 Šelomonas buvo įsitaisęs
1400 vežimų, 12000 raitelių ir
paskirstė tuos po miestus ir Jeruzalėje
pas karalių.
27 Pas karalių buvo tiek sidabro,
kaip akmenų ir cėdrų medžių
aplinkui, kaip fygmedžių,
kurie pašlaitėse augo.
28 Iš Egipto ir Kilikijos karaliaus
pirkliai nupirkdavo arklių ir
įvairiausių prekių.
29 Už vieną vežimą iš Egipto
mokėdavo 600 sidabrinių, o už
vieną arklį 150 sidabrinių. Taip
aprūpindavo tie pirkliai net chitiečių
bei aramiečių karalius
arkliais.

11

Šelomono Žmonos, Stabų Garbinimas, Mirtis

1 O karalius Šelomonas mylėjo
daugelį svetimtaučių moterų
be Faraono dukters, moabietes,
amonietes, edomietes, sidonietes,
chitietes,
2 tų tautų, apie kurias Viešpats
izraelitams sakęs buvo: "Nesusieikite
su jais ir jie tenesusieina
su jumis, kad jų moterys nepatrauktų
jūsų širdžių prie savo
dievaičių." Bet Šelomonas mielai
susirišdavo su jomis meilės ryšiais.
3 Šelomonas turėjo 700 žmonų

ir 300 nesutuoktinių moterų. Ir
jo žmonos paveikė jo širdį.
4 Jam senstant jos patraukė jo
širdį prie svetimų dievų, kad
jis nebebuvo taip ištikimas Vieš-
pačiui, savo Dievui, kaip jo tėvas
Dovydas būdavo.
5 Taip pradėjo Šelomonas sekti
sidoniečių dievaitę Aštoretę ir
amoniečių baisenybę Milkomą
6 ir elgėsi taip, kaip Viešpačiui
visiškai nepatiko ir nebeklausė
Viešpaties, kaip jo tėvas Dovydas
klausydavo.
7 Šelomonas įtaisė alką
moabiečių pabaisai Kemošui ties
Jerūzale esančiame kalnelyje ir
amoniečių baisenybei Molekui.
8 Tokiu būdu pataikavo Šelo-
monas savo žmonoms iš svetimų
šalių, kurios savo dievaičiams
smilkindavo ir aukodavo.
9 Bet Viešpats supyko ant Še-
lomono, kad jis nuo Viešpaties at-
sitolino, nuo Izraelio Dievo, kuris
jam du kartu pasirodęs buvo,
10 nors Jis jam buvo liepęs nese-
kioti kitų dievų, o jis vis dėlto
neklausė Viešpaties balso.
11 Todėl tarė Viešpats Šelo-
monui: "Kadangi tu taip nusistatęs
esi ir nesilaikei Mano sandoros ir
nepaisei Mano įsakymų, ku-
riuos Aš tau daviau, todėl Aš atim-
siu karalystę iš tavęs ir atiduosiu
ją tavo tarnui.
12 Bet Aš nedarysiu to tavo lai-
kais dėl tavo tėvo Dovydo, bet ją
išplėšiu iš tavo sūnaus rankos.
13 Tačiau Aš neatimsiu visos ka-
ralystės. Vieną giminę Aš duosiu
tavo sūnui dėl Dovydo, Mano tar-
no, ir dėl Jerūzalės, kurią Aš
pasirinkau."
14 Ir Viešpats paskatino Šelo-
monui priešą iš karališkosios
giminės, Hadadą, kuris buvo
Edome.
15 Dovydui užėmus Edomą, jo
kariuomenės vadas Joabas, pasiliko
Edome šešis mėnesius,
16 naikindamas visus užsilikusius
vyriškius ir juos laidodamas.
17 Tuomet pabėgo Hadadas su
keliais edomiečiais iš jo tėvo tarnų
į Egiptą, būdamas dar tik jaunas
vaikas.
18 Ir jie išvyko iš Midiano ir atėjo
į Paraną ir čia pasiėmė daugiau
žmonių ir atkeliavo pas Faraoną,
Egipto karalių, kuris davė jam
vietos sustoti ir žemės, kurioje
įsikurtų.
19 Hadadas įsigijo didelį pasi-
tikėjimą pas Faraoną, kad tas
jam savo žmonos karalienės Tach-
penės seserį į žmonas davė.
20 Tachpenės sesuo pagimdė jam
Genubatą ir Tachpenė augino jį
Faraono namuose kad jis kartu su
karaliaus vaikais būdavo.
21 Kai jis sužinojo Dovydą
užmigusį prie savo tėvų ir jo
kariuomenės vadą Joabą
numirusį, tai tarė jis Faraonui:
"Išleisk mane kelionėn į savąją
žemę."
22 Faraonas paklausė jo: "Ar tau
ko trūksta pas mane, kad į savo
kraštą pasiryžęs keliauti?" Jis at-
sakė: "Man nieko netrūksta. Tik
leisk man keliauti!"
23 Be šito Viešpats paskatino jam
priešą, Eljados sūnų Reconą,
kuris buvo pabėgęs nuo savo val-
dovo, Cobos karaliaus Hadad-
Ezerio.
24 Jis buvo surinkęs vyrus pas
save ir pasidarė jų vadu, kai Dovy-
das buvo juos Coboje nugalėjęs.
Ir jis nuvyko su savo vyrais į
Damaskų, kur jis apsigyveno. Ir
Reconas pasidarė Sirijos karaliumi
Damaskaus mieste.
25 Ir jis buvo Izraelio priešininku
tol, kol Šelomonas gyvas buvo, ne-
paisydamas tų blogybių, kurias
jam Hadadas padarydavo. Jis valdė
Siriją ir neapkentė Izraelį.
26 Taip pat ir Jarabeamas, efratie-
tis iš Cerėdos, Nebato ir našlės Ce-
rūjos sūnus, kuris Šelomonui buvo
tarnavęs, pakėlė ranką prieš
karalių.
27 O štai, tokia buvo priežastis,
dėl kurios jis kėlė savo ranką prieš
karalių. Karalius Šelomonas iš-
pylė Jerūzalės miesto rytinę dalę
Milą ir taisė miesto mūrus.
28 Jarabeamas buvo apsukrus

vyras. Ir, Šelomonas, pastebėjęs,
kad jis patikimas buvo, paskyrė jį
Juozėpo namų darbo dalinio
viršininku.
29 Pasitaikė, kad Jarabeamas,
eidamas iš Jerūzalės, sutiko pranašą
Achyją iš Šilos pakelyje ir
buvo nauju apsiaustu apsisiautęs.
O juodu buvo tik vienu du ant lauko.
30 Ir Achyja paėmė tą
naująjį apsiaustą, kuriuo jis
buvo apsisiautęs, ir suplėšė tą į
dvylika dalių,
31 ir tarė Jarabeamui: "Pasiimk
sau dešimtį dalių! Nes Viešpats,
Izraelio Dievas sako-štai, Aš atimsiu
karalystę iš Šelomono rankų
ir duosiu tau dešimtį giminių.
32 Vieną giminę jis galės pasilaikyti
dėl Mano tarno Dovydo ir
dėl Jerūzalės miestų, kurį Aš
pasirinkau iš visų Izraelio
giminių,
33 kadangi jie Mane prastojo ir
meldėsi sidoniečių dievaitės Aštoretės,
moabiečių dievaičio Kemošo
ir Amono sūnų dievaičio
Milkomo ir nevaikščiojo Mano keliais,
nedarydami to, kas Man patinka
ir nesilaikydami Mano
įsakymų, kaip tai darydavo jo
tėvas Dovydas.
34 Bet jam neatimsiu visos karalystės.
Nes Aš padariau jį valdovu
visam gyvenimui dėl Dovydo, Mano
tarno, kurį Aš pasirinkau ir kuris
vykdė Mano įsakymus ir Mano
įstatymus.
35 Iš jo sūnaus rankų Aš atimsiu
jo karalystę ir tau dešimtį giminių
perleisiu
36 ir vieną giminę jo sūnui, kad
Mano tarnui Dovydui visuomet
šviesa šviestų Jerūzalės mieste,
kurį Aš sau pasirinkau, kad Mano
vardas čia pasiliktų.
37 Taigi, Aš imsiu tave, kad tu
viešpatautumei ant viso to, ką tavo
širdis geidžia ir tu būsi Izraelio
karaliumi.
38 Jei tu darysi visa, ką Aš tau
liepsiu ir vaikščiosi Mano keliais,
darydamas, kas Man patinka, vykdydamas
Mano įsakymus ir Mano
įstatymus, kaip Mano tarnas
Dovydas, tai Aš būsiu su tavimi ir
pastatysiu tau tvirtus namus, kaip
Aš pastačiau Dovydui, ir duosiu tau
Izraelį,
39 dėl to pažemindamas Dovydo
ainius, bet ne visam laikui."
40 O Šelomonas mėgino Jarabeamą
nužudyti. Bet Jarabeamas
išspruko ir nubėgo į Egiptą pas
Egipto karalių Šyšaką ir pasiliko
čia tol, kol Šelomonas numirė.
41 Ir visa, ką daugiau apie jį
būtų galima pasakyti, ką jis nuveikęs
ir ką jis pasakęs ir jo išmintis,
yra surašyta Šelomono
metraščiuose.
42 O Šelomonas buvo karaliumi
Jerūzalėje ir valdė visą Izraelį
visus 40 metų.
43 Kai Šelomonas užmigo, buvo
jis palaidotas prie savo tėvų, Dovydo
mieste. Ir jo sūnus Rechabeamas
užėmė jo karaliaus sostą.

12

Šelomono Karalystės Padalinimas

1 Rechabeamas nusikėlė į Šechemą,
nes visas Izraelis susirinko
Šecheme jį į karalius
įstatyti.
2 O Jarabeamas, Nebato sūnus,
kuris dėl Šelomono į Egiptą
buvo nubėgęs ir ten pasilikęs, išgirdo
tai.
3 Ir jie nusiuntė ir pasiėmė Jarabeamą
ir atvyko su visu Izraeliu
pas Rechabeamą ir tarė jam:
4 "Tavo tėvas buvo mums uždėjęs
per daug sunkų jungą.
Taigi, tu dabar padaryk tą
sunkųjį darbą ir jungą lengvesnį,
kurį jis mums buvo uždėjęs,
tai mes tau tarnausime."
5 Bet jis atsiliepė: "Eikite dabar
ir po trijų dienų vėl ateikite pas
mane." Ir žmonės nuėjo.
6 Ir karalius susinešė su vyresniaisiais,
kurie jo tėvo akivaizdoje
būdavo, jam dar gyvam esant ir
klausė jų: "Ką jūs sakote, ką
aš turėčiau atsakyti šiems
žmonėms?"
7 Jie atsiliepė: "Jei tu šiandien
šių žmonių paklausysi, jiems

įtikti norėdamas, jų išklausy-
damas, geruoju su jais kalbėdamas,
tai jie tau pasiduos, kol tu gyvas
būsi."
8 Bet jis atmetė vyresniųjų
patarimą ir susinešė su jaunai-
siais, kurie buvo su juomi užaugę
ir jo akivaizdoje buvo.
9 Ir jis klausė jų: "Ką jūs
sakote, kad aš atsakyčiau tiems
žmonėms, kurie man siūlo, kad
jiems mano tėvo uždėtą jungą
palengvinčiau?"
10 Ir tie jaunieji, kurie buvo su
juomi užaugę, tarė jam: "Atsakyk
tiems, kurie prašo tavo tėvo jungą
palengvinti, kad tavo mažasis pir-
štas būsiąs storesnis už mano tėvo
strėnas!
11 Mano tėvas, tiesa, uždėjo jums
sunkų jungą, bet aš uždėsiu jums
dar sunkesnį. Mano tėvas baudė
jus botagais, o aš bausiu jus dyg-
liuotais bizūnais."
12 Trečią dieną atėjo Jarabea-
mas su visais žmonėmis pas Recha-
beamą, kaip karalius jiems buvo
sakęs: "Sugrįžkite pas mane už
trijų dienų!"
13 Ir karalius kalbėjo griežtai
su žmonėmis, atmesdamas
vyresniųjų patarimą,
14 klausydamas patarimo
jaunųjų ir tardamas: "Mano
tėvas uždėjo jums sunkų jungą,
bet aš uždėsiu jums dar sunkesnį.
Mano tėvas baudė jus botagais, o
aš bausiu jus dygliuotais bizūnais."
15 Taip nepakluso karalius
žmonių, kadangi tatai buvo Vieš-
paties leista, kad įvyktų tai, ką
Jis buvo kalbėjęs per Achyją iš
Šilos Nebato sūnui Jarabeamui.
16 Kai izraelitai pastebėjo, kad
karalius nenori jų klausyti, tai at-
sakė žmonės karaliui, tardami:
"Ką mes bendro turime su Dovy-
du ir ko mums laukti iš Yšajo sū-
naus? Grįžkite izraelitai, į savo
palapines! O tu, Dovydo gimine, sau
žinokis!" Ir taip išsiskirstė izraeli-
tai į savo palapines.
17 Ir Rechabeamas pasiliko ka-
raliumi tik tų izraelitų, kurie Jū-
dos miestuose gyveno.
18 Kai karalius Rechabeamas
mokesčių rinkėją Adoramą iš-
siuntė, tai puolė jį izraelitai ir už-
mušė jį akmenimis, o karalius pats
greitai įlipo į savo vežimą ir
paspruko į Jerūzalę.
19 Tokiu būdu atsimetė izraelitai
nuo Dovydo giminės iki šiai dienai.
20 Kai visas Izraelis buvo suži-
nojęs, kad Jarabeamas buvo
sugrįžęs, nusiuntė jie ir pasi-
kvietė jį į visų susirinkimą ir
įstatė jį į visų izraelitų
karalius. Taip pasiliko Jūda vie-
nintelė, kuri sekė Dovydo giminę.
21 O Rechabeamas sugrįžęs į
Jerūzalę, susišaukė visą Jūdos ir
Benjamino giminę, 180 000 jaunų,
karui tinkančių vyrų, kad ka-
riautų prieš Izraelio giminę ir ka-
ralystę sugrąžintų Šelomono
sūnui Rechabeamui.
22 Bet Dievas aplankė Savo
tarną Šemają Savo žodžiu,
tardamas:
23 "Sakyk Rechabeamui, Šelo-
mono sūnui, Jūdos karaliui, visai
Jūdos giminei ir Benjamino giminei
ir kitiems žmonėms, tardamas—
24 taip sako Viešpats, nežygiuo-
kite kariauti prieš savo brolius,
Izraelio sūnus. Kiekvienas jūsų te-
grįžta į savo namus, nes tai yra
Mano padaryta!" Ir jie paklausė
Viešpaties žodžių ir grįžo na-
muon, kaip Viešpats jiems buvo
sakęs.
25 Bet Jarabeamas statėsi sau Še-
chemą Efraymo kalnuose ir ten
apsigyveno. Iš ten nuėjęs, jis su-
sitvirtino sau Penūėlį.
26 Ir Jarabeamas būgštavo savo
širdyje, kad karalystė galinti vėl
Dovydo giminei atitekti.
27 Eidami, žmonės, augštyn į
Jerūzalę galį vėl pakrypti prie savo
buvusio valdovo Rechabeamo savo
širdimis, Jūdo karaliaus, mane už-
mušti ir jam atitekti.
28 Ir pasitaręs, pasidarydino ka-
ralius du veršiu iš aukso ir tarė
jiems: "Jums yra per sunku keliauti
augštyn į Jerūzalę. Štai, Izraeli,
tavo dievai, kurie jus iš Egipto
išvedė."

29 Ir jis pastatė vieną jų Bė-
tėlyje, kitą Dane.
30 Tuo buvo padaryta didelė
nuodėmė, kadangi žmonės eidavo
į Daną garbinti veršį.
31 Taip pat pastatė jis alkas aug-
štumose ir paskyrė apeigininkus iš
prasčiausiųjų žmonių, kurie
nebuvo kilę iš levitų.
32 Ir jis paskelbė šventę aštun-
tojo mėnesio penkioliktąją
dieną Jūdoje ir aukojo ant aukuro.
Taip pat jis aukojo veršiui Bėtėlyje,
kurį jis buvo padarydinęs ir
paskyrė apeigininkus toms
alkoms, kurias Bėtėlyje buvo
pasistatęs.
33 Taip jis aukojo ant aukuro Bė-
tėlyje, savo pasistatytojo, aštuntojo
mėnesio penkioliktąją dieną,
savo paties sugalvotą šventės
dieną Izraeliui, paskelbdamas
izraelitams šventes, aukodamas ir
smilkalus degindamas ant aukuro.

13

Jarabeamo Ranka Sustingsta

1 Ir štai, Dievas nusiuntė Savo
žodžiu vieną žmogų į Bėtėlį.
O Jarabeamas stovėjo prie aukuro,
smilkalus degindamas.
2 Ir jis šaukė prieš tą aukurą
Dievo vardu, tardmas: "Dovydo
giminėje užgims sūnus, vardu Jo-
šyja. Tas aukos ant tavęs apeigi-
ninkus tų alkų, kurie ant tavęs
smilkina ir degins ant tavęs
žmonių kaulus."
3 Ir jis padarė stebuklingą pra-
nešimą tą dieną, kurį Vieš-
pats šiais žodžiais išreiškė: "Štai,
šitas aukuras subyrės ir jo pelenai
bus išbarstyti."
4 Ir kai karalius išgirdo tą
vyrą šaukiant prieš Bėtėlio au-
kurą, ištiesė jis savo ranką, bū-
damas prie to aukuro, ir liepė
sugauti tą vyrą, į kurį jis iš-
tiesė savo ranką, ir jo ranka pa-
džiūvo, kad jos nebegalėjo prie
savęs prilenkti.
5 Ir aukuras sugriuvo ir pelenai
buvo išbarstyti pagal stebuklingąjį
Dievo tarno apreiškimą Viešpa-
ties įsakymu.
6 Ir atsakydamas, tarė karalius
tam Dievo tarnui: "Prašyk veido
Viešpaties, savojo Dievo, ir melsk
už mane, kad aš savo ranką prie
savęs galėčiau prilenkti." Tai meldė
tas Viešpaties tarnas Dievo veido ir
karalius vėl galėjo savo ranką prie
savęs pritraukti, kad ji vėl tokia
pasidarė, kokia ji anksčiau buvo.
7 Ir karalius šnekėjo su tuo Dievo
tarnu: "Eikš su manim į mano
namus atsigaivinti, aš tau duosiu
kokią nors dovaną!"
8 Bet tas Dievo tarnas atsakė
karaliui: "Nors tu man ir pusę savo
namų duotumei, tai tačiau aš su
tavimi neeičiau, kadangi aš čia ne-
noriu nei duonos valgyti, nei van-
dens gerti,
9 kadangi man Viešpats liepė ir
įsakė: "Nevalgyk duonos ir ne-
gerk vandens ir negrįžk tuo pačiu
keliu, kuriuo atėjai!"
10 Ir jis nuėjo kitu keliu ir
negrįžo tuo keliu, kuriuomi buvo
atėjęs į Bėtėlį.
11 O Bėtėlyje gyveno senas pra-
našas. Pas jį atėjo jo sūnus ir
papasakojo stebuklus, kuriuos tas
Dievo tarnas buvo parodęs tą
dieną Bėtėlyje ir tuos žodžius,
kuriuos jis karaliui buvo kalbėjęs.
12 Ir jų tėvas paklausė jų, ku-
riuo keliu tas vyras nukeliavęs. Ir
jo sūnus parodė jam kelią, kuriuo
anas Dievo tarnas iš Jūdos buvo
nuėjęs.
13 Tai tarė jis savo sūnums: "Pa-
balnokit man asilą!" Jie pabal-
nojo jam asilą ir jis nujojo tuo
keliu.
14 Jis jojo tuo keliu, kuriuo tas
Dievo žmogus buvo nuėjęs ir rado
jį po ąžuolu sėdintį ir tarė jam:
"Ar tu esi tas Dievo tarnas iš Jūdos,
kuris buvo atėjęs?" Jis atsakė: "Aš
esu tas pats!"
15 Anas tarė jam: "Eikš su manim
į namus ir pavalgysi su manimi
duonos!"
16 Bet jis atsiliepė: "Aš negaliu su
tavimi grįžti, nei duonos valgyti,
nei vandens gerti šioje šalyje.

17 Nes man buvo pasakyta Dievo žodžiu: "Tu neturi nei duonos valgyti, nei vandens gerti, neigi tuo keliu grįžti, kuriuomi atėjai!"
18 Ir jis tarė jam: "Ir aš esu pranašas, kaip ir tu, ir angelas kalbėjo man Dievo vardu, tardamas-parsivesk jį į savo namus, kad valgytų duonos ir gertų vandens." Bet tatai jis jam pamelavo.
19 Ir taip parsivedė jis jį į savo namus ir jis valgė duonos ir gėrė vandens jo namuose.
20 Ir jiems sėdint už stalo, aplankė Viešpats senąjį pranašą, kuris buvo jį parsivedęs, Savo žodžiu
21 ir jis šūktelėjo Dievo tarnui, atėjusiam iš Jūdos, ką Dievas buvo pasakęs: "Kadangi tu neklausei Viešpaties žodžių ir nevykdei Jo įsakymų, kuriuos iš Viešpaties, tavo Dievo buvai gavęs
22 ir sugrįžęs duonos valgei ir vandens gėrei toje vietoje, apie kurią Jis tau sakė, kad joje neturi nei duonos valgyti, nei vandens gerti, tai tavo lavonas nebus palaidotas tavo tėvų kapinėse."
23 Ir jam valgius ir gėrus, pabalnojo jis asilą pranašui, kurį jis buvo pasikvietęs.
24 O jam keliaujant, užniko jį liūtas pakelyje ir nužudė jį. Ir jo lavonas gulėjo numestas kelyje ir asilas stovėjo šalia jo ir liūtas prie lavono.
25 Ir pro šalį einantieji žmonės matė ant kelio numestą lavoną ir prie lavono stovintį liūtą ir atėję į miestą, kuriame tas senasis pranašas gyveno, ir apie tai papasakojo.
26 Išgirdęs tai, anas senasis pranašas, kuris jį buvo parsivedęs, tarė: "Tai yra anas Dievo tarnas, kuris Viešpaties balso neklausė. Todėl atidavė Viešpats jį liūtui, kuris jį sudaužė ir nužudė Viešpaties įsakymu."
27 Tai tarė jis savo sūnums: "Pabalnokit man asilą!" Ir kai jie jį pabalnojo,
28 nujojo jis ten ir rado jo lavoną ant kelio numestą ir liūtą bei asilą arti stovinčiu. Liūtas nieko nebuvo ėdęs nuo to lavono ir nesužeidęs asilo.
29 Tai paėmė pranašas to Dievo tarno lavoną ir užkėlė jį ant asilo ir parsigabeno jį į miestą senojo pranašo, kad jį apraudoję, palaidotų.
30 Ir jis padėjo tą lavoną į savo kapą. Ir jie apraudojo jį: "O broli, o broli."
31 Ir kai jie buvo jį palaidoję, tarė jis savo sūnums: "Kai aš numirsiu, tai ir mane palaidokite tame kape, kuriame tas Dievo žmogus palaidotas yra ir dėkite mano kaulus prie jo kaulų.
32 Nes jo skelbtasis Dievo žodis prieš Bėtelio aukurą ir prieš visas Samarijos alkas iš tikrųjų įsigyvendins."
33 Bet Jarabeamas nesiliovė piktai pasielgdamas ir po šių įvykių dar subjaurėjo, paskirdamas apeigininkus alkoms iš prasčiausiųjų žmonių, nes jis paskirdavo bet kurį, kuris tik pareikšdavo savo norą toms pareigoms.
34 O tai ir pasidarė Jarabeamo giminės nuodėmė, kad jo namai turėjo būti sunaikinti ir pašalinti nuo žemės paviršiaus.

14

Jarabeamo Mirtis, Rechabeamo Kaltė Ir Bausmė

1 Tuomet apsirgo Abyja, Jarabeamo sūnus.
2 Ir Jarabeamas tarė savo žmonai: "Kelkis ir apsitaisyk taip, kad tavęs niekas nepažntų Jarabeamo žmoną esančią ir nueik į Šilą. Štai, ten yra pranašas Achyja, kuris man sakė, kad aš šių žmonių karaliumi būsiąs.
3 Imk su savimi 10 duonos kepalų ir pyragų ir medaus puodą ir nueik pas jį, kad jis tau pasakytų, kas su tuo vaiku atsitiksią."
4 Ir Jarabeamo žmona apsitaisė

taip ir nuėjo į Achyjos namus Siloje. Bet Achyja jau nebeprimatė, kadangi jo akys jau buvo silpnos dėl senatvės.
5 Bet Viešpats tarė Achyjai: Štai, ateina pas tave Jarabeamo žmona pasiklausti dėl savo sergančio sūnaus. Taigi kalbėk su ja šitaip. O kai ji įėjo, dėjosi ji lyg svetima esanti.
6 O kai Achyja išgirdo jos kojas, jai einant pro duris, tarė jis jai: "Ženk į vidų, Jarabeamo žmona! Kam tu dediesi lyg svetima esanti? Aš esu įpareigotas sutikti tave skaudžiomis žiniomis.
7 Eik ir pranešk Jarabeamui, ką Viešpats, Izraelio Dievas kalba. Aš pasiėmiau tave iš daugybės žmonių ir padariau tave viršininku Savųjų izraelitų žmonių.
8 Aš atėmiau karalystę iš Dovydo giminės ir atidaviau ją tau. Bet tu nesielgei taip, kaip Mano tarnas Dovydas elgėsi, kuris Mano įsakymus vykdė ir Mane sekė iš visos širdies, kad darytų tiktai tą, kas Man patinka.
9 Tu pikčiau pasielgei už visus pirm tavęs buvusiuosius. Tu nuėjai ir sau kitus dievus pasidarei, kad Mane erzintumei savo nulietais pavidalais ir Mane užpakalin numestumei.
10 Todėl Aš užleisiu nelaimę Jarabeamo giminei ir išnaikinsiu visus jų vyriškius, laisvuosius ir pavergtuosius ir iššluosiu jo namus, kaip iššluojamos sąšlavos, kol jų nė vieno nebeliks.
11 Kas Jarabeamo mirs mieste, tuos suės šunys. Kas laukuose mirs, tą sulės paukščiai po dangumi, kadangi taip Viešpats kalbėjo!
12 Todėl kelkis ir keliauk į namus. O kai tu sava koja į miestą įžengsi, tai numirs kūdikis.
13 Ir visi izraelitai apraudos jį ir palaidos jį. Ir jis bus vienintelis, kurį palaidos iš Jarabeamo giminės, kadangi Viešpats, Izraelio Dievas, ką nors gera pas jį atrado.
14 Viešpats pasistatys Sau Izraelio karalių, kuris išnaikins Jarabeamo šeimą. O tai, kas tą dieną turės įvykti, jau prasidėjo.
15 Ir Viešpats ištiks izraelitus kaip vandenyse blaškomas nendres ir išraus izraelitus iš šios gerosios žemės, kurią Jis jų tėvams buvo atidavęs ir išsklaidys juos anapus vandens, kadangi jie sau alkas įsitaisė Viešpačiui erzinti.
16 Ir Viešpats apleis Izraelį dėl Jarabeamo nuodėmės ir kadangi jis Izraelį nuodėmingais keliais nuvedė."
17 Ir Jarabeamo žmona pakilo ir atvyko į Tircą. Ir jai žengiant per namų slenkstį, numirė vaikutis.
18 Ir jie palaidojo jį ir visi izraelitai apraudojo jį, kaip Viešpats tai buvo apreiškęs Savo tarnui, pranašui Achyjai.
19 O ką daugiau būtų galima pasakyti apie Jarabeamo žygius ir karaliavimą, yra surašyta Izraelio karalių metraščiuose.
20 Jis valdė Izraelio karalystę 22 metus ir užmigo prie savo tėvų ir jo sūnus Nadabas užėmė jo karaliaus sostą.
21 O Rechabeamas, Šelomono sūnus, buvo karaliumi Jūdoje ir buvo 40 metų amžiaus, kai užėmė karaliaus sostą ir karaliavo tame mieste 17 metų, Jerūzalėje, kurį Viešpats buvo pasirinkęs iš visų Izraelio giminių, kur Jo vardas būtų šlovinamas. Jo motina buvo amonietė, vardu Naama.
22 Ir Jūdos pasielgimas Viešpačiui visiškai nepatiko, kadangi jie Viešpatį labiau erzindavo, negu jų tėvai tai darydavo savo nuodėmėmis.
23 Nes jie pasistatė alkas, stulpus, paveikslus ant visų augštųjų kalnų ir po visais žaliais medžiais.
24 O ir kekšininkų netrūko krašte, kurie užsiėmė visomis pagonių baisenybėmis, kuriuos Viešpats prieš izraelitus išvaręs buvo.
25 Penktais karaliaus Recha-

beamo metais atžygiavo Egipto
karaliaus Šyšakas prieš Jerūzalę
26 ir atėmė visą turtą iš Vieš-
paties namų ir karaliaus rūmų ir
visa, ką tik paimti galima buvo,
ir visus auksinius skydus, kuriuos
Šelomonas buvo pasidarydinęs.
27 Vieton tų pasidarydino
karalius Rechabeamas varinius
skydus ir pavedė tuos sargybinių
viršininkams, kurie saugodavo
įėjimą į karaliaus rūmus.
28 Kas kartą, kai karalius ei-
davo į Dievo namus, nešėsi jo pa-
lydovai su savimi tuos skydus, o
sugrįžę, jie juos vėl padėdavo pa-
lydovų patalpoje.
29 O ką daugiau būtų galima
pasakyti apie Rechabeamą ir jo
žygius, yra užrašyta Jūdos karalių
metraščiuose.
30 Tarp Rechabeamo ir Jara-
beamo tęsėsi nuolatinė kova, kol tik
juodu gyvu buvo.
31 Ir Rechabeamas užmigo prie
savo tėvų ir buvo palaidotas Do-
vydo mieste prie savo tėvų. Jo
motina buvo amonietė, vardu
Naama. Jo sūnus Abyjamas užėmė
jo karaliaus sostą.

15

Jūdos Abyjamas Ir Asa, Izraelio Nadabas Ir Baeša

1 Aštuonioliktais Nebato sū-
naus, karaliaus Jarabeamo, Jūdos
karaliaus sostą užėmė Abyjamas
2 ir karaliavo trejetą metų
Jerūzalėje. Jo motina buvo Abyša-
lomo duktė, vardu Maaka.
3 Jo elgesys buvo lygiai taip pat
nuodėmingas, kaip ir jo tėvo. Savo
širdimi jis nebuvo taip ištikimas
Viešpačiui, kaip jo senelis Dovydas
buvo buvęs.
4 Nes dėl Dovydo davė jam
Viešpats, jo Dievas, šviesai Jerūza-
lėje neužgesti, pastatydamas čia jo
sūnų ir jį išlaikydamas,
5 kadangi Dovydas buvo pa-
sielgęs, kaip Viešpačiui patiko ir
neatstojo nuo to viso, ką Jis jam
liepė, kol gyvas buvo, nežiūrint nu-
sidėjimo su chitiečiu Ūryja.
6 O Rechabeamas ir Jarabeamas
kovojo vienas prieš kitą, kol juodu
gyvu buvo.
7 O ką daugiau būtų galima
pasakyti apie Abyjamą ir ką jis
nuveikęs, yra užrašyta Jūdos
karalių metraščiuose. O Abyjamas
bei Jarabeamas kovojo vienas
prieš kitą.
8 Ir Abyjamas užmigo prie savo
tėvų ir jis buvo palaidotas Dovy-
do mieste. Ir jo sūnus Asa užėmė
jo karaliaus sostą.
9 Asa užėmė Jūdos sostą dvi-
dešimtaisiais Izraelio karaliaus Ja-
rabeamo metais
10 ir karaliavo 41 metus Jerūza-
lėje. Jo motina buvo Abyšalomo
duktė Maaka.
11 Asa elgėsi teisingai Viešpaties
akivaizdoje, lygiai taip, kaip jo pro-
tėvis Dovydas pasielgdavo.
12 Jis išvarė kekšininkus iš krašto
ir išmetė visus dievaičius, kuriuos
jo tėvai buvo pasidarydinę.
13 Be to, jis atleido savo senelę
Maaką iš savo karalienės pa-
reigų, kadangi ji buvo
padarydinusi dievaitį alkoje
Ašerai. Asa išnaikino tą
baisenybę, sudegindamas ją prie
Kidrono upės.
14 Tačiau pačių alkų jis neiš-
naikino. Vis dėlto, savo širdimi jis
pasiliko ištikimas iki savo gyve-
nimo pabaigos Viešpačiui.
15 Jis įnešė į šventovę auksą,
sidabrą ir visus jo ir jo tėvo pa-
šventintus daiktus.
16 Karalius Asa ir karalius Baeša
kovojo visas savo gyvenimo dienas
vienas prieš antrą.
17 O Baeša, Izraelio karalius, at-
žygiavo augštyn prieš Jūdą ir
įsitvirtino Ramoje, kad niekas
neišeitų iš Asos Jūdos karaliaus
šalies, neigi į ją sugrįžtų.
18 Tai ėmė Asa visą likusį
auksą ir sidabrą iš Viešpaties
namų atsargų ir karaliaus rūmų
atsargų ir davė tai nunešti Che-
ziono, Tabrimono sūnaus, sūnui

Benhadadui, Sirijos karaliui, kuris
valdė Damaskaus mieste ir saky-
dino jam:
19 "Padarykime sutartį vienas
su antru, kokį mano tėvas turėjo
su tavo tėvu. Todėl atsiunčiau tau
dovanų, aukso ir sidabro, kad at-
sisakytumei nuo sutarties su Baešu,
Izraelio karaliumi, ir kad jis nuo
manęs atsitrauktų."
20 Benhadadas pakluso Asai ir
nusiuntė savo kariuomenės vyres-
niųjų prieš Izraelio miestus ir
paėmė Yjoną, Daną ir Abėlbėt-
maaką, visą Kineretą ir visą
Naftalio sritį.
21 Kai Baeša tai sužinojo, paliovė
jis Ramą tvirtinimo darbus ir pa-
sitraukė į Tircą.
22 Tai išsiuntinėjo karalius Asa
įsakymą po visą Jūdą, kad
nė vienas neatsiliktų. Ir jie išsi-
gabeno visus medžius ir akmenis,
kuriuos Baeša Ramoje vartojo, ir
pasistatė tais Gebą Benjamine ir
Micpą.
23 Ką daugiau būtų galima
pasakyti apie Asą, jo galybę ir jo
žygius ir miestus, kuriuos jis pa-
statė, yra parašyta Jūdos karalių
metraščiuose. Tik senatvėje jis
negalavo savo kojomis.
24 Ir Asa užmigo prie savo tėvų
ir buvo palaidotas prie savo tėvų
savo tėvo Dovydo mieste. Ir jo
sūnus Jehošafatas užėmė jo kara-
lystės sostą.
25 O Nadabas, Jarabeamo sūnus,
užėmė Izraelio karaliaus sostą
antraisiais Asos, Jūdos karaliaus,
metais ir karaliavo Izraelyje dvejus
metus,
26 pasielgdamas Viešpačiui
neįtinkamu būdu, vaikščiodamas
savo tėvo keliais, nusidėdamas
ir gramzdindamas Izraelį
nuodėmėse.
27 Bet Baeša, Achyjos sūnus, iš
Ysakaro giminės pakėlė maištą
prieš jį ir užmušė jį Gibetone,
kuris filistiečiams priklausė, kai
Nadabas Izraelio kariuomene ap-
supo Gibetono miestą.
28 Taip nužudė jį Baeša tre-
čiaisiais Jūdos karaliaus Asos me-
tais ir užėmė savo tėvo vietą.
29 Būdamas karaliumi, jis mušė
Jarabeamo giminę tol, kol jų nė
vieno nebeliko gyvo ir visus išnai-
kino pagal Viešpaties žodį, kal-
bėtą Jo tarnui Achyjai iš Šilos,
30 dėl Jarabeamo padarytųjų
nuodėmių, kuriomis jis Izraelį
gundė ir nuodėmėse skandino, tuo
būdu Viešpatį erzindamas ir
užrūstindamas.
31 O kas daugiau sakytina apie
Nadabą ir ką jis nuveikęs, yra
užrašyta Izraelio karalių
metraščiuose.
32 Ir karas tęsėsi tarp Asos ir
Baešos, Izraelio karaliaus tol, kol
tik juodu gyvu buvo.
33 Trečiaisiais Jūdos karaliaus
Asos metais pasidarė Baeša,
Achyjos sūnus, viso Izraelio kara-
liumi Tircoje ir valdė 24 metus.
34 Ir jis elgėsi Viešpačiui
neįtinkamu būdu ir vaikščiojo
Jarabeamo keliais, nusidėdamas ir
Izraelį į nuodėmes nuvesdamas.

16

Baešos Mirtis, Izraelio Karaliai Ėla Ir Zimris

1 Tai aplankė Viešpats Savo žo-
džiu Jėhų, Chananio sūnų prieš
Baešą, tardamas:
2 "Kadangi Aš tave iš dulkių
prikėliau ir vyriausiuoju Savo
Izraėlio žmonių padariau, o tu
Jarabeamo keliais vaikščioji, ves-
damas Mano Izraelio žmones į
nuodėmę, Mane rūstindamas jų
nusikaltimais,
3 todėl Aš atimsiu Baešos ir jo
giminės ainius ir padarysiu tą
patį, ką padariau su Nebato
sūnaus Jarabeamo gimine.
4 Kas Baešos mirs mieste, tą
turės šunys suėsti, kas mirs lau-
kuose, tą sulės dangaus paukščiai."
5 O kas daugiau pasakytina apie
Baešą ir jo galybę ir ką jis nu-
veikęs, tai yra parašyta Izraelio
karalių metraščiuose.
6 O Baeša užmigo prie savo

tėvų ir buvo palaidotas Tircoje ir
jo sūnus Ėla užėmė jo sostą.
7 Ir Viešpats aplankė pranašą
Jėhų, Chananio sūnų Savo žo-
džiu prieš Baešą ir jo giminę
ir visa pikta, ką jis buvo daręs
Viešpaties akivaizdoje, Jį
įpykindamas savo rankų dar-
bais, kaip tai darydavo Jarabeamo
namai ir kadangi jis juos išnaikino.
8 Dvidešimtšeštais Jūdos kara-
liaus Asos metais, pasidarė Baešos
sūnus Ėla Izraelio karaliumi Tircoje
ir karaliavo dvejus metus.
9 Bet jo tarnas Zimris, jo pusės
vežimų dalinio viršininkas, pa-
kėlė prieš jį maištą. Ir tuo metu
jis buvo Tircoje Arcos namuose gir-
tas, kuris buvo Tircos rūmų
viršininku.
10 O Zimris įėjo pas jį ir už-
mušė jį 27-tais Asos, Jūdos kara-
liaus metais ir užėmė jo karalystės
sostą.
11 O kai jis karaliaus soste sė-
dėjo, išžudė jis visus Baešos vaikus,
nepalikdamas jų nė vieno vyriš-
kio ir su jais visas artimiausias gi-
mines ir draugus.
12 Taip išnaikino Zimris visus
Baešos vaikus pagal Viešpaties
žodį, kalbėtą prieš Baešą per
pranašą Jėhų,
13 dėl Baešos nuodėmių bei jo
sūnaus Ėlos, jų dviejų pada-
rytųjų, ir kadangi juodu Izraelį
nuodėmėn nuvedė, užrūstindamu
Viešpatį, Izraelio Dievą, savo
bedievybe.
14 O ką daugiau būtų galima
pasakyti apie Ėlą ir ką jis nu-
veikęs, yra užrašyta Izraelio kar-
alių metraščiuose.
15 Dvidešimtseptintais Jūdos
karaliaus Asos metais buvo Zimris
Tircoje septynioms dienoms Izrae-
lio karaliumi, kai Izraelio kariuo-
menė buvo apsupusi filistiečių
Gibetoną.
16 Kai stovyklos gyventojai su-
žinojo, kad Zimris maištą buvo
pakėlęs ir karalių užmušęs, tai
paskelbė visas Izraelis stovykloje
tą pačią dieną Amrį, kariuo-
menės vadą, Izraelio karaliumi.
17 O Amris žygiavo su visu Izrae-
liu augštyn ir apgulė Tircą.
18 Kai Cimris pamatė, kad mies-
tas užimamas, tai įėjo jis į kara-
liaus rūmus, uždegė juos ir taip pats
save susidegino ir mirė
19 dėl nuodėmių, kurias jis pa-
darė, vaikščiodamas Jarabeamo
keliais ir nusidėdamas,
neįtikėdamas Viešpačiui savo pa-
sielgimu ir vesdamas Izraelį
nuodėmėn.
20 O kas daugiau pasakytina apie
Cimrį ir kaip jis maištą pakėlė,
yra užrašyta Izraelio karalių
metraščiuose.
21 Tuomet buvo Izraelio tauta
suskilusi į dvi dali. Viena dalis
buvo už Gynato sūnų Tibnį,
kurį norėjo pasidaryti karaliumi,
kita pusė laikėsi su Amriu.
22 O Amrio šalininkų buvo dau-
giau už Tibnio šalininkų. Kai Tib-
nis numirė, pasidarė Amris
karaliumi.
23 Trisdešimtpirmaisiais Jūdos
karaliaus Asos metais pasidarė
Amris Izraelio karaliumi dvylikai
metų ir karaliavo Tircoje šešeris
metus.
24 Jis nusipirko Samarijos kalną
už 70 kilogramų sidabro iš Še-
merio ir pasistatė tame kalne
miestą ir praminė jį Šemerio,
buvusio kalno savininko vardu.
25 Amrio elgesys Viešpačiui ne-
patiko. Jis buvo nelabesnis už visus
tuos, kurie pirm jo buvo.
26 Jis vaikščiojo visais Nebato
sūnaus Jarabeamo keliais ir kartojo
jo nusikaltimus, nuvesdamas
Izraelį į nuodėmę, kad žmonės
užrūstino Viešpatį, Izraelio
Dievą savo bedievybėmis.
27 O kas daugiau pasakytina apie
Amrį ir visa, ką jis nuveikęs ir
jo galybę, kuria jis pasirodė, yra
užrašyta Izraelio karalių
metraščiuose.
28 Ir Amris užmigo prie savo
tėvų ir buvo palaidotas Samari-
joje. Ir Achabas jo sūnus, pasidarė
karaliumi jo vietoje.
29 Trisdešimtaštuntais Jūdos ka-
raliaus Asos metais Achabas,

Amrio sūnus užėmė Izraelio
karaliaus sostą ir valdė Izraelį
Samarijoje 22 metus.
30 Jo pasielgimas buvo Viešpa-
čiui nepriimtinas, nes jis pralenkė
visus, kurie pirm jo buvo.
31 Jis nesitenkino tuo, kad vaikš-
čiotų visais Nebato sūnaus Jara-
beamo keliais, bet vedęs Yzebelę,
Sidono karaliaus dukterį, nu-
krypo jis į Baalą, ir tarnauda-
mas jam, jis jo meldėsi.
32 Samarijoje jis pastatė Baalui
pastatą ir aukurą tame pastate.
33 Įrengdamas alką, Achabas
tuo labiau užrūstino Viešpatį,
Izraelio Dievą, už visus Izraelio
karalius, kurie pirm jo buvo buvę.
34 Tuo pačiu metu atstatė Chyėlis
iš Bėtėlio Jerikos miestą. Kaip
Viešpats buvo pranešęs per Nūno
sūnų Jošuą, neteko Chyėlis savo
vyriausiojo sūnaus Abyramo, de-
dant Jerikos pamatus ir savo jau-
niausiojo sūnaus Segubo, vartus
įdedant.

17

Ėlyja Prikelia Mirusį Vaikutį

1 Tišbietis Ėlyja iš Gileado
Tišbės kalbėjo Achabui: "Kaip gy-
vas Viešpats, Izraelio Dievas, kurio
akivaizdoje aš stoviu, ateinančiais
metais nebus nei rasos, nei lietaus,
kol nepasakysiu."
2 Ir Viešpats aplankė jį Savo
žodžiu:
3 "Iškeliauk iš čia į rytus ir
slėpkis prie Keryto upelio, kuris
įteka į Jordaną
4 ir gerk iš to upelio ir Aš pa-
liepsiu varnams, kad jie tave
aprūpintų."
5 Ir jis nuėjo ir padarė taip, kaip
Viešpats jam liepė. Ir, atėjęs prie
Keryto upelio, kuris įteka į Jor-
daną, atsisėdo jis prie jo.
6 Rytais ir vakarais varnai čia
jam atnešdavo mėsos ir duonos ir
jis gėrė iš to upelio.
7 Bet po kurio laiko išdžiūvo tas
upelis, kadangi nebuvo lietaus
krašte.
8 Tai aplankė jį Viešpats Savo
žodžiu:
9 "Kelkis ir eik į Carefatą,
netoli Sidono ir pasilik ten, nes Aš
įsakiau našlei, kad ji tave
aprūpintų."
10 Ir jis kėlėsi ir nuvyko į Car-
efatą. Kai jis buvo netoli nuo to
miesto vartų pamatė jis našlę, kuri
rinkosi sau malkų. Jis pakalbino
ją ir paprašė jos, kad ji atneštų
kokį indą vandens, kad
atsigertų.
11 O jai beeinant, jis jai dar pri-
šaukė: "Atnešk man kartu ir duonos
kąsnį!"
12 Ji tarė: "Kaip Viešpats gyvas
yra, tavo Dievas, aš nieko kepto
neturiu, kaip tiktai vieną saują
miltų puode ir mažumėlį alie-
jaus puodelyje. Štai, aš pasirinkau
malkelės, ir parėjusi pasitaisysiu sau
ir savo sūnui pavalgyti, kad
numirtumėme."
13 Ėlyja tarė jai: "Nebijok, eik ir
padaryk, kaip sakei. Tačiau man turi
pirma truputį iškepti ir atnešti, o
po to sau ir savo sūnui turi taip pat
pasidaryti.
14 Nes Viešpats, Izraelio Dievas
tarė—tie miltai puode ir aliejus
puodelyje nebus suvalgyti ir neiš-
sibaigs iki tai dienai, kai Viešpats
suteiks lietaus žemei."
15 Ir ji nuėjo ir padarė taip, kaip
Ėlyja jai buvo sakęs. Ir jis valgė ir
ji kartu valgė ir jos namiškiai gerą
laikotarpį.
16 Miltų puode jie nesuvalgė ir
aliejaus puodelyje nepritrūko pagal
Viešpaties žodį, kalbėtą per
Ėlyją.
17 Po šių įvykių apsirgo šios
moteriškės, jo šeimininkės, sūnus
taip sunkiai, kad sustojo kvėpavęs.
18 O ji tarė Ėlyjai: "Kokių rei-
kalų aš turiu su tavimi, tu Vieš-
paties žmogau! Ar tu atėjai Dievui
priminti mano nuodėmes, kad mano
sūnus būtų numarintas?"
19 Jis atsiliepė jai: "Duok man
savo sūnų!" Ir jis pasiėmė jį iš
jos prieglobsčio ir užėjo augštyn į
savo kambarį, kuriame jis apsi-
gyveno, ir padėjo jį savo lovon

20 ir šaukėsi Dievo, tardamas: "Viešpatie, mano Dieve, kam Tau užleisti tokį sielvartą šiai moteriškei, pas kurią aš svečiu esu, ir jos sūnų numarinti?"
21 Po to jis išsitiesė ant vaiko tris kartus, šaukdamas Dievo: "Viešpatie, Dieve mano, duok sugrįžti šio kūdikio sielai į savo kūną!"
22 Ir Viešpats išklausė Ėlyjos balsą ir kūdikio siela vėl sugrįžo į jo kūną ir jis vėl buvo gyvas.
23 Ir Ėlyja paėmė kūdikį iš svetainės ir nunešė jį į moteriškės butą ir atidavė jį jo motinai, tardamas: "Štai, tavo kūdikis yra gyvas!"
24 O moteriškė atsiliepė Ėlyjai: "Dabar išpažįstu, kad tu Dievo žmogus esi ir kad Viešpaties žodis tavo burnoje teisybė yra."

18

Ėlyja, Baalo Pranašai Ir Obadija

1 Trečiaisiais metais, po ilgesnio laiko, aplankė Viešpats Savo žodžiu Ėlyją, tardamas: "Eik ir pasirodyk Achabui, kad Aš lietaus žemei duočiau!"
2 Ir Ėlyja nuėjo Achabui pasirodyti. O Samarijoje siautė tada žiaurus badas.
3 Ir Achabas pasišaukė savo rūmų viršininką Obadiją, kuris didžiai bijojosi Viešpaties.
4 Nes, kai Yzebelė pradėjo pranašus naikinti, pasiėmė Obadija šimtą pranašų ir paslėpė juos oloje, 50 vienoje ir 50 kitoje vietoje ir aprūpino juos maistu bei vandeniu.
5 Tai tarė Achabas Obadijai: "Keliauk per visą kraštą ir ieškok žolės prie visų upelių ir šaltinių, kad išlaikytumėme savo arklius bei mulus ir kad galvijai nenugaištų."
6 Ir juodu pasidalino žemę, vienas keliaudamas vienais keliais, kitas kitais keliais per visą kraštą.
7 Obadijai esant pakelyje sutiko jį Ėlyja. Ir jis atpažino jį ir puolė ant savo veido, jo klausdamas: "Ar tu neesi mano kunigas Ėlyja?"
8 Jis atsiliepė: "Taip, aš esu. Eik ir sakyk savo valdovui, kad Ėlyja atėjo."
9 O Obadija tarė: "Kuo aš nusidėjau, kad tu savo tarną į Achabo rankas paduotumei ir mane nužudytų?
10 Kaip gyvas Viešpats, tavo Dievas, nėra tautos ir karalystės, kurioje mano valdovas nebūtų siuntęs tavęs ieškoti. Ir iš tų, kurie tvirtino, kad tavęs nėra, ėmė jis priesaiką, kad patvirtintų tai, jog tavęs neradę.
11 O dabar tu man sakai eiti ir pasakyti, kad Ėlyja atėjęs!
12 Jei man nuo tavęs atstojus, Viešpaties Dvasia tave paimtų ir kažin kur nuneštų ir man apie tave Achabui pranešus, jis tavęs nerastų, tai jis mane nužudytų. Atmink, kad aš bijausi Viešpaties iš pat mažų dienų!
13 Ar tau niekas nepranešė, mano kunige, ką aš padariau, kai Ycebelė ėmė pranašus žudyti. Aš ėmiau 100 jų ir paslėpiau, 50 vienur ir 50 kitur, aprūpindamas juos duona bei vandeniu.
14 Ir tu man dabar sakai—eik ir pranešk mano valdovui—Ėlyja atėjęs, kad mane nužudytų."
15 Ėlyja atsiliepė: "Kaip gyvas Visagalis Viešpats, kurio akivaizdoje aš stoviu, aš pasirodysiu jam šiandien!"
16 Tai ėjo Obadija Achabui priešais ir pranešė jam. Ir Achabas ėjo pasitikti Ėlyją.
17 Pamatęs, Achabas, Ėlyją, paklausė jo: "Ar tu esi tas, kuris Izraeliui tiek sunkumų pridaro?"
18 Bet jis atsakė: "Aš nepadariau jokių sunkumų Izraeliui, bet tu ir tavo namai tai padarė, Dievo įsakymų neklausydami ir Baalą sekdami.
19 Taigi nusiųsk dabar ir sušauk visą Izraelį pas mane Karmelio kalne ir visus 450 Baalo pranašų ir tuos 400 pranašų iš alkų, prie Yzebelės stalo valgančiųjų."

20 Taip išsiuntė Achabas ir su-
šaukė visus į Karmelio kalną.
21 Tada atėjo Ėlyja ir tarė žmo-
nėms: "Kam jūs svyruojate, tai į
vieną, tai į kitą pusę? Jei
Viešpats yra Dievu, tai sekite Jį.
O vėl, jei Baalas yra Dievu, tai se-
kite jį." Ir žmonės nieko neatsakė
jam į tai.
22 Tai tarė Ėlyja žmonėms: "Aš
esu vienas Viešpaties pranašų,
kuris išlikau, bet Baalo yra 450
vyrų!
23 Taigi, duokite mums du jaunu
jautuku. Tegu ima jie vieną jau-
tuką ir tesukapoja ir teuždeda jį
ant malkų, bet teneuždega ug-
nimi. Tai aš imsiu antrąjį jau-
tuką, uždėsiu jį ant malkų ir
taip pat neuždegsiu.
24 Tada jūs melskite vardo
savųjų dievų, o aš melsiuos
vardo Viešpaties. Tas, kuris at-
sakys, tas tebūna Dievu!" Ir visi
žmonės atsakė: "Tai geras
pasiūlymas!"
25 Tai tarė Ėlyja Baalo prana-
šams: "Jūsų yra daug ir jūs pir-
mieji pasirinkite jautuką ir
paruoškite jį, bet neuždekite jo ir
melskite savo dievų."
26 Ir jie ėmė tą jautuką, kurį
jis jiems davė ir paruošė jį ir mel-
dėsi Baalo vardo nuo ryto iki
pietų, tardami: "Baale, išklausyk
mus!" Bet jie negirdėjo nei jokio
balso, nei atsakymo, šlubuodami
aplink savo aukurą, kurį buvo
pasistatę.
27 Pietų metui atėjus, tyčiojosi
Ėlyja iš jų, tardamas: "Šaukite
stipresniu balsu, juk jis yra dievas.
Gal jis mintyse paskendęs, ar už-
siėmęs, ar į lauką išėjęs, ar už-
snūdęs, kad pabustų."
28 Ir jie pradėjo rėkti stipresniu
balsu ir savotikšku būdu susiraižė
peiliais ir ylomis, kad kraujas tekėjo.
29 Pietų metas praėjo ir jie vis
dar pranašaudami svaičiojo iki pa-
vakarinių aukų meto ir nesusi-
laukė jokio žodžio, atsakymo ar
išklausymo.
30 Tai tarė Ėlyja visiems žmo-
nėms: "Ateikite šen pas mane, visi
žmonės!" Ir žmonėms pas jį atė-
jus, pataisė jis Viešpaties altorių,
kuris suardytas buvo.
31 Jis ėmė 12 akmenų pagal
Jokūbo sūnų gimines, kuriam
Viešpats buvo pasakęs: "Tu būsi
pramintas Izraeliu!"
32 Iš tų akmenų jis sustatė al-
torių Viešpaties vardu ir iškasė
griovelį aplink altorių, kuriame
galėjo tilpti apie 15 litrų vandens,
33 paruošė malkas, sukapojo
jautį gabalais ir uždėjo ant malkų
34 ir tarė: "Atneškite keturis in-
dus pilnus vandens ir užpilkite ant
aukos ir ant malkų. Ir jis liepė
pakartoti tai antru ir trečiu kartu.
Ir jie užpylė vandens pakartotinai
antru ir trečiu kartu.
35 Ir vanduo tekėjo aplink alto-
rių ir griovelis buvo pilnas
vandens.
36 Ir kai buvo valgomųjų
aukų laikas atėjęs, tarė pranašas
Ėlyja: "Viešpatie, Dieve Abraomo,
Izaoko ir Izraelio, apsireišk šian-
dien, kad esi Dievas Izraelyje ir kad
aš Tavo tarnas, visa tai esu daręs
Tavo įsakymu!
37 Išklausyk mane, Viešpatie,
išklausyk mane, kad šie žmonės
žinotų Tave esantį Dievu, kad
jie savo širdimis grįžtų po to prie
Tavęs."
38 Tai nukrito Viešpaties ugnis ir
sudegino auką, malkas, akmenis,
žemę ir sulaižė vandenį griovelyje.
39 Kai žmonės tai pamatė, puolė
jie ant savo veido ir tarė: "Viešpats
yra Dievas!"
40 Bet Ėlyja tarė: "Suimkite
Baalo pranašus, kad jų nė vienas
neištrūktų." Ir jie suėmė juos ir
Ėlyja nusivedė juos prie Kyšono
upelio ir užmušė juos ten.
41 Ir Ėlyja tarė Achabui: "Užeik
augštyn, valgyk ir gerk, nes artėja
ūžimas didelio lietaus."
42 O Achabui einant augštyn val-
gyti ir gerti, užlipo Ėlyja ant pačios
Karmelio viršūnės ir nusilenkė savo
galva tarp savo kelių iki žemės
43 ir tarė savo vaikui: "Užeik

augštyn ir žvilgtereėk į jūros
pusę." Jis užėjo, apsidairė ir tarė:
"Nieko ten nėra!" Taip siuntė jis
jį septynis kartus pažiūrėti.
44 Septintuoju kartu tarė jis:
"Antai, iš jūros kyla debesėlis lyg
kokia vyro plaštaka. Jis tarė: Nueik
ir pasakyk Achajui, kad jis pasi-
kinkytų ir važiuotų žemyn ir ne-
būtų lietaus užkluptas."
45 Ir jie nepasijuto, kai dangus
apsiniaukė tamsiais debesimis, vėjas
pakilo ir smarkus lietus pradėjo lyti.
O Achabas važiavo ir atvyko į
Jizreelį.
46 Ir Viešpaties ranka pagavo
Ėlyją, ir jis susijuosęs savo
strėnas, bėgo pirm Achabo ir at-
vyko į Jizreelį.

19

Viešpats Pasirodo Ėlyjai, Elyša Seka Ėlyją

1 Achabas papasakojo Yzebelei
visa, ką Ėlyja buvo padaręs ir kaip
jis visus Baalo pranašus kardu
nužudė.
2 Tai nusiuntė Yzebelė pasiun-
tinį pas Ėlyją ir sakydino jam:
"Tedaro man dievai šiaip ar taip, jei
aš tau rytoj apie šį laiką nepa-
darysiu, kaip vienai iš šių sielų!"
3 Pabūgęs, išėjo Ėlyja į Beėr-
šebą, Jūdoje, saugodamas savo
sielą ir paliko čia savo tarną.
4 O jis pats keliavo į dykumą
vienos dienos kelią ir meldėsi
Viešpaties, atsisėdęs po kadagiu,
kad Viešpats jį suvalytų, tarda-
mas: "Jau man pakanka, Viešpatie,
imk mano sielą, aš negeresnis už
mano tėvus!"
5 Ir jis atsigulė po kadagio me-
džiu ir miegojo. Ir štai, angelas pa-
krutino jį ir tarė jam: "Kelkis ir
valgyk!"
6 Ir kai žvilgterėjo, štai buvo prie
jo galvos padėta kepta duona ir van-
dens ąsotis su vandeniu. Ir jis pa-
valgė, atsigėrė ir vėl atsigulė
pamiegoti.
7 Ir angelas atėjo pas jį antru
kartu ir pakrutinęs jį, tarė jam:
"Kelkis ir valgyk, nes tau ilga ke-
lionė už akių!"
8 Ir jis atsikėlė, valgė ir gėrė ir
pasistiprinęs, keliavo 40 dienų ir
40 nakčių ir atėjo prie Dievo kalno
Chorėbo.
9 Įėjęs čia į olą, jis joje
pernakvojo. Ir Viešpats aplankė jį
Savo žodžiu: "Ką tu čia veiki,
Ėlyja?"
10 Jis atsiliepė: "Aš uoliai atker-
šyjau Viešpaties, Visagalio vardu,
nes Izraelio sūnūs prastojo Tavo
sandorą ir sugriovė tavo altorius
ir Tavo pranašus išžudė kardu. Tik
aš vienas belikau. Ir jie ieško ir to
paskutiniojo, norėdami mane
nužudyti."
11 Jis tarė: "Eik laukan ir stokis
ant kalno Viešpaties akivaizdon."
Ir štai, Viešpats praėjo pro šalį ir
smarkus vėjas apdraskė kalnus ir
uolas pirm Viešpaties. Bet vėje
Viešpats nebuvo. O po vėjo užėjo
žemės drebėjimas. Bet Jis nebuvo
ir žemės drebėjime.
12 Po žemės drebėjimo kilo ug-
nis. Bet ir ugnyje Viešpats nebuvo.
Po ugnies pasigirdo tylus švelnus
ūžimas.
13 Ūžimą išgirdęs, užsidengė
Ėlyja savo veidą skraiste ir ėjo
laukan ir atsistojo olos angoje. Ir
ataidėjo balsas, kuris jo paklausė:
"Ką tu čia veiki, Ėlyja?"
14 Jis atsiliepė: "Aš keršyjau už
Viešpatį, Visagalį Dievą, ka-
dangi Izraelio sūnūs prastojo Tavo
sandorą, sugriovė Tavo altorius,
kardu išžudė Tavo pranašus, ku-
rių aš vienas teišlikau ir jie ieško
to vieno, kad ir mane išnaikintų."
15 Bet Viešpats tarė jam: "Ke-
liauk vėl per dykumą savo keliais
į Damaskų ir nuvykęs ten, pa-
šventink Chazaėlį Sirijos karaliumi
16 ir Nimšio sūnų Jėhų Izrae-
lio karaliumi ir Ėlyšą, Šafato
sūnų iš Abėl-Mecholos pranašu
savo vietai užimti.
17 Ir taip turi būti, kad kas ištrūks
nuo Chazaėlio, tą turi Jėhus nu-
žudyti. O kas nuo Jėhaus pabėgs,
tą turi Elyša nužudyti.

18 Aš duosiu išlikti Izraelyje sep-
tyniems tūkstančiams, visiems, ku-
rie savo kelių nesulenkė ir
nenusilenkė prieš Baalą ir kurių
burna jo nebučiavo."
19 Nuėjęs, atrado jis Šafato sūnų
Elyšą su 12 jungų jaučių bea-
riantį. Ir Elyja priėjo prie jo ir
užmetė savo apsiaustą ant jo.
20 Ir jis paliko jaučius ir bėgo
paskui Elyją, prašydamas: "Leisk
man atbučiuoti savo tėvą bei
motiną, tai aš seksiu tave!" O
jis atsiliepė: "Nueik ir vėl
sugrįžk, atsimindamas, ką aš tau
padariau!"
21 Tada atstojo Elyša nuo jo, pa-
siėmė vieną jungą jaučių, pa-
mušė juos ir pakinktų medžiais
nuo jaučių išviręs, davė žmonėms
pavalgyti. Atsikėlęs, jis pradėjo sekti
Elyją, jam tarnaudamas.

20

Achabas Nugali Sirijos Karalių Benhadadą

1 Sirijos karalius Benhadadas
susišaukė visą savo kariuomenę
ir su juomi buvo 32 karaliu su žir-
gais ir vežimais. Ir jie nužygiavo
augštyn ir apgulė Samariją ir
užpuolė ją.
2 Benhadadas nusiuntė pasiun-
tinius pas Izraelio karalių
Achabą į miestą
3 ir sakydino jam: "Benhadadas
praneša tau, kad tavo auksas ir tavo
sidabras yra mano ir kad tavo
žmonės ir tavo geriausieji vaikai taip
pat mano yra."
4 Izraelio karalius jam šitaip at-
siliepė: "Mano karaliau, valdove, aš
esu tavo ir ką aš turiu, yra tavo,
kaip tu sakei."
5 Ir Benhadado pasiuntiniai vėl
sugrįžo, tardami jo vardu: "Ka-
dangi aš pas tave atsiunčiau ir tau
sakydinau, kad man atiduotumei
savo auksą, sidabrą, žmonas ir
vaikus,
6 tai rytoj apie šį laiką aš at-
siųsiu savo tarnus pas tave, kad
tavo namus ir tavo tarnų namus
iškratytų ir kas tau miela, jie tatai
savo rankomis išneštų!"
7 Tai susišaukė Izraelio karalius
savo krašto viršininkus ir tarė:
"Štai, žiūrėkite ir pasekite, ko-
kiomis šunybėmis jis prasideda! Jis
atsiuntė pas mane ir pareikalavo iš
manęs mano žmonas ir mano
vaikus, auksą ir sidabrą ir aš jam
neprieštaravau."
8 Tai tarė jam visi jo viršininkai
ir žmonės: "Tu neklausyk jo ir ne-
sutik su jo reikalavimais!"
9 Tada jis atsakė Benhadado
pasiuntiniams: "Sakykite, mano
valdovui karaliui, kad aš sutinku su
tavo pirmųjų pasintinių reika-
lavimais, bet šį kartą aš negaliu
sutikti." Ir pasiuntiniai nuėjo ir taip
pranešė.
10 Tai atsiuntė Benhadadas kitus
pasiuntinius su pranešimu: "Dievai
tedaro man šį ar tą, kad tik pa-
kaktų kiekvienam mano vyrų po
saujelę dulkių iš Samarijos
parsinešti!"
11 O Izraelio karalius jam šitaip
atsiliepė: "Tenesigiria tas, kuris
šarvais apsiginkluoja, bet tas, kuris
gauna progos juos nusiimti."
12 Kai Benhadadas išgirdo tai,
gerdamas su savo karaliais palapi-
nėse, ką Achabas jiems pranešė,
tai įsakė jis savo vyrams pasi-
ruošti. Ir vyrai pasiruošė pulti
miestą.
13 Vienas pranašų atėjo pas
Achabą, Izraelio karalių ir tarė:
"Viešpats sako—ta didelė kariuo-
menė, kurią tu matai, aš paduosiu
tau šiandien į tavo rankas, kad
žinotumei, kad aš esu Viešpats!"
14 Achabas paklausė: "Per ką?"
Jis atsiliepė Viešpaties vardu: "Per
žemės valdytojų žmones." Jis vėl
klausė: "Kas turi mūšį pradėti?"
Pranašas atsakė: "Tu turi pradėti!"
15 Tai suskaitė jis krašto valdo-
vus, kurių buvo 232 ir Izraelio
sūnų buvo 7000 vyrų.
16 Ir jie išžygiavo per pietus. O
Benhadadas tebegėrė ir buvo girtas
su savo 32 karaliais, kurie jam pa-
galbon atėję buvo.

17 Žemės valdovai išžygiavo pirmieji. Benhadadas buvo išsiuntęs žvalgus, kurie jam pranešė, jog vyrai iš Samarijos atžygiuoją.
18 Ir jis įsakė: "Sugaukite juos, ar jie geruoju ar piktuoju ateitų!"
19 Žemės valdovų sūnūs išžygiavo už miesto ir kariuomenė sekė juos.
20 Kiekvienas mušė jų tą, kurį tik aptiko. Ir sirai pradėjo bėgti, o izraelitai vijosi juos. Sirų karalius Benhadadas išbėgo raitas su kitais raiteliais.
21 Izraelio karalius išžygiavo ir išmušė didelę daugybę sirų su jų žirgais ir vežimais.
22 Tai atėjo vienas pranašų pas Izraelio karalių ir tarė: "Eik ir įsitvirtink ir žiūrėk, ką darai, nes kitais metais išeis Sirijos karalius vėl prieš tave kariauti."
23 O Sirijos karaliaus pavaldiniai jam taip aiškino. Jų dievai yra kalnų dievai. Dėlto jie mus nugalėjo. Jei mes gautume kariauti su jais lygumoje, tai mes juos nugalėtume.
24 Tu turi šitaip susitvarkyti. Pašalink visus karalius iš savo sostų ir įstatyk valdytojus jų vieton.
25 Atsistatyk vėl tokią kariuomenę, kokią turėjai, kuri pražuvo, su žirgais ir vežimais, kaip anksčiau ir kariaukime su jais lygumoje ir mes pamatysime, kaip mes juos nugalėsime. Ir jis priėmė jų patarimą ir taip ėmė tvarkytis.
26 Metams praslinkus turėjo Benhadadas savo kariuomenę paruošęs ir žygiavo augštyn į Afėką prieš Izraelį kariauti.
27 O Izraelio sūnūs taip pat išžygiavo, gerai, pasiruošę, jiems priešais ir sustojo ties jais lyg dvi ožkų kaimenės, tuo tarpu, kai sirų visa žemė pilna kariuomenės buvo.
28 Ir vienas Dievo vyrų priėjo prie karaliaus ir tarė karaliui Dievo vardu: "Kadangai sirai laiko Izraelio Viešpatį kalnų Dievu ir ne lygumų Dievu, tai Aš tą visą daugybę padaviau į tavo rankas, kad žinotumėte, jog Aš esu Viešpats."
29 Septynias dienas buvo sirų kariuomenė išsidėsčiusi prieš izraelitų kariuomenę. Septintąją dieną užvirė kova tarp sirų ir izraelitų. Ir Izraelitai išmušė 100 000 sirų per vieną dieną.
30 Likusieji nubėgo į Afėko miestą, kur mūras užvirto ant likusiųjų 27000 vyrų. Benhadadas irgi atbėgo į miestą ir slapstėsi nuo vienos patalpos į kitą.
31 Tai tarė jam jo tarnai: "Štai, mes esame girdėję, kad izraelitai esą gailestingi karaliai. Todėl apsijuoskime maišais ir susiraišiokime galvas ir eikime pas Izraelio karalių. Gal jis paliks tavo sielą gyvą?"
32 Ir jie apsijuosė savo strėnas maišais ir apsiraišiojo savo galvas virvutėmis, įėjo pas karalių Izraelio ir tarė: "Tavo tarnas Benhadadas prašo, kad jo sielą gyvą paliktumei!" Bet jis atsakė: "Jei jis dar gyvas, tai jis yra mano brolis!"
33 Vyrai pastebėjo, kad tai buvo geras ženklas ir atsiliepė: "Benhadadas yra tavo brolis." Achabas įsakė: "Atveskite jį pas mane." Kai Benhadadas buvo atvestas, tai pasisodino jį Achabas į savo vežimą.
34 "Aš grąžinsiu tavo miestus, kuriuos mano tėvas iš tavo tėvo buvo pasiėmęs," kalbėjo Benhadadas. "Ir tu įsitaisysi savo prekybos židinius Damaskuje, kaip mano tėvas Samarijoje įsitaisęs buvo!" Ir taip susitarė Achabas su juomi ir išleido jį, tardamas: "Tos sutarties sąlygomis aš tave išleidžiu!"
35 Tuomet tarė vienas iš pranašų sūnų savo draugui: "Viešpaties įsakymu, ištik mane, prašau!" Bet tas nenorėjo jo ištikti.
36 Tai tarė jis jam: "Kadangi tu neklausei Viešpaties balso, todėl ištiks tave liūtas, nuo manęs einant." Ir kai jis nuo jo išėjo, sutiko jį liūtas ir užmušė jį.
37 Ir patikęs kitą vyrą, prašė jis jo: "Ištik mane, prašau!" Ir tas vyras sumušė jį kruvinai.

38 Tai nuėjo tas pranašas, apsi-
raišiojo savo veidą ir pasidaręs
nepažįstamu, atsistojo pakelėje.
39 Kai karalius tuo keliu praėjo,
užkalbino jis karalių: "Tavo tar-
nas buvo išėjęs į kovą. Kai
vienas vyras pabėgo, kažkas atvedė
vyrą pas mane ir liepė man jį
pasaugoti, įspėdamas, kad neleis-
čiau jam pabėgti arba atsakysiu už
jį savo siela, arba turėsiu už-
mokėti vieną centnerį sidabro.
40 Kai tavo tarnas dar šį ir tą
atlikti turėjo, pradingo anas žmo-
gus." Izraelio karalius atsiliepė:
"Taip tu pats išsisprendei savo
sprendimą!"
41 Tai jis greitai nusiėmė savo ap-
siraišiojimus nuo veido ir karalius
atpažino jį, kad jis vienas iš jo
pranašų buvo.
42 Ir jis tarė karaliui: "Taip kalba
Viešpats—kadangi tu išleidai
vyrą, kurį reikėjo nužudyti, tai
turėsi mokėti už jį savo siela ir už
jo žmones savo žmonėmis."
43 Susimąstęs ir užpykęs, iš-
vyko karalius Samarijon į savo
namus.

21

Naboto Vynuogynas

1 Po šių visų įvykių pasi-
taikė, kad jizreelietis Nabotas tu-
rėjo vynuogyną Jizreelyje, netoli
nuo karaliaus Achabo rūmų
Samarijoje.
2 Achabas derėjosi su Nabotu,
tardamas: "Duok man savo vyn-
kalnį, nes jis yra taip arti prie
mano rūmų ir man būtų patogu
jame daržovių užsiauginti. Vieton
to aš tau duočiau geresnį vyn-
kalnį, arba, jei norėsi, užmokėsiu
tau pilną kainą sidabru."
3 Bet Nabotas atsiliepė: "Dieve
saugok mane, kad aš savo tėviškę
iš savo rankų išleisčiau!"
4 Apmaudo pilnas ir labai
supkęs, parėjo Achabas į savo
namus, kad Nabotas atsisakė jam
perleisti savo vynkalnį, savo tė-
viškės dalį. Savo lovoje atsigulęs,
jis nusisuko į sieną ir duonos
nevalgė.
5 Tai įėjo jo žmona Yzebelė pas
jį ir teiravosi: "Kodėl tavo dvasia
taip nuliūdusi ir kodėl nevalgei
duonos?"
6 Jis tarė jai: "Aš kalbėjau su
jizreeliečiu Nabotu dėl vynkalnio,
siūlydamas jam pinigų, arba, jei
jis norėtų, kitą geresnį vyn-
kalnį vieton šio. Bet jis nesutiko."
7 Tai tarė jam Yzebelė, jo
žmona: "Ar ne tu valdai Izraelį?
Kelkis, valgyk ir būk linksmas!
Aš tau parūpinsiu jizreeliečio
vynuogyną."
8 Ir ji parašė Achabo vardu gro-
matas, užantspaudavo jo antspaudu
ir išsiuntė jas seniesiems ir vyriau-
siems, kurie aplink jį, Naboto
mieste gyveno.
9 Savo gromatose ji rašė šitaip:
"Paskelbkite pasninką, sušaukite
žmones ir duokite Nabotui garbin-
gon vieton atsisėsti.
10 Pasiimkite porą niekam ne-
vertų vyrų, kurie prieš jį liu-
dytų, kad jis Dievą ir karalių
iškeikęs. Tada išveskite jį ir ak-
menimis mirtinai užmuškite!"
11 Senieji ir vyresnieji to miesto
taip ir padarė, kaip Yzebelė savo
gromatose buvo rašiusi ir jiems
paliepusi.
12 Jie paskelbė pasninką ir pa-
sodino Nabotą geriausion vieton
tarp žmonių.
13 Tada atėjo du niekam tikusiu
vyru, atsistojo ties juomi ir skundė
jį visiems žmonėms girdint: "Na-
botas keikė Dievą ir karalių."
Tai išsivedė jie Nabotą už miesto
ir jį akmenimis mirtinai užmušė.
14 Ir jie pranešė Yzebelei, kad
Nabotas akmenimis užmuštas ir ne-
gyvas yra.
15 Kai Yzebelė išgirdo, kad Na-
botas nužudytas ir nebegyvas yra,
tarė ji Achabui: "Kelkis ir pasiimk
jizreeliečio Naboto vynuogyną,
kurio jis tau už pigus nenorėjo duoti,
nes Nabotas jau atlikęs ir jau
nebegyvas."
16 Kai Achabas sužinojo, kad
Nabotas nebegyvas, atsikėlė jis ir

ėjo žemyn pasisavinti jizreeliečio
Naboto vynkalnį.
17 Bet Viešpats aplankė tišbietį
Ėlyją Savo žodžiu, tardamas:
18 "Kelkis ir eik Achabui, kara-
liui, priešais, kuris yra Samarijoje
atėjęs pasisavinti Naboto vynkalnį
19 ir kalbėk su juomi ir tark jam—
taip kalba Viešpats—tu nužudei ir
dar pasavinai! Ir pasakyk jam, ką
Viešpats sako, būtent, kad toje vie-
toje, kurioje šunys Naboto kraują
laižė, ten šunys laižys ir jo
kraują."
20 O Achabas tarė Ėlyjai: "Mano
prieše, ar tu mane pačiupai?" Jis
atsiliepė: "Taip, aš tave nutvėriau,
kadangi tu esi atsidavęs tik pikta
daryti Viešpaties akivaizdoje.
21 Štai, Aš užvesiu tau nelaimę ir
atimsiu tavo vaikų vaikus ir išnai-
kinsiu Achabo vyriškius, išlikusius
laisvuosius ir vergus.
22 Aš padarysiu tavo namams
taip, kaip Jarabeamo, Nebato sū-
naus namams ir kaip Baešos,
Achyjos sūnaus namams dėl tavo
nuodėmingo pasielgimo, kuriuomi
tu Mane užrūstinai ir Izraelį
nuodėmėn nuvedei!"
23 O prieš Yzebelę Viešpats taip
pat kalbėjo, tardamas: "Šunys turės
suėsti Yzebelę prie mūrų
Jizreelyje.
24 Kas Achabo mirs mieste, tą
suės šunys, kas mirs laukuose, tą
sules dangaus paukščiai."
25 Nė vieno nebuvo taip atsida-
vusio piktam padaryti, kaip Acha-
bas Viešpaties akivaizdoje, kadangi
Yzebelė, jo žmona, jį įtikindavo
taip pasielgti.
26 Ir jis pavirto didele bjaurybe,
stabus sekdamas, visiškai taip da-
rydamas, kaip amoriečiai darydavo,
kuriuos Viešpats pirm Izraelio
sūnų buvo išvaręs.
27 Visa tai išgirdęs, įplėšė
Achabas savo rūbus ir apsisiautė
maišu ir pasninkavo ir miegojo
maiše ir vaikščiojo labai nusiminęs.
28 Ir Viešpats aplankė tišbietį
Ėlyją Savo žodžiu, tardamas: "Ar
tu matai, kaip Achabas prieš Mane
žeminasi? Taigi, kadangi jis Mano
akivaizdoje nusilenkia, Aš neuž-
vesiu jam tos nelaimės tol, kol jis
gyvas yra, bet užvesiu jo sūnaus
dienomis jo giminei!"

22

Mykaja Pranašauja Prieš Achabą

1 Treji metai praslinko be karo
tarp Sirijos ir Izraelio.
2 Bet trečiaisiais metais nuvyko
Jūdos karalius Jehošafatas pas
Izraelio karalių.
3 Ir Izraelio karalius tarė savo
tarnams: "Ar nežinote, kad Ramo-
tas Gileade mums priklauso, o mes
nieko nedarėme, kad jį atsiimtu-
mėme iš Sirijos karaliaus?"
4 Ir jis kreipėsi į Jehošafatą:
"Ar tu nori su mumis žygiuoti ir
muštis dėl Ramoto Gileade?" Je-
hošafatas atsiliepė Izraelio karaliui:
"Aš būsiu, kaip tu, mano vyrai bus,
kaip tavo vyrai ir mano žirgai bus,
kaip tavo žirgai."
5 Ir Jehošafats dar pridėjo: "Bet
pirma šiandien pasiklausk Viešpa-
ties, kokia Jo nuomonė, ką Jis turi
pasakyti."
6 Tada susišaukė Izraelio karal-
ius 400 pranašų ir klausė jų, ar
jis turįs eiti kariauti dėl Ramoto
Gileade. Jie atsiliepė: "Eik, Vieš-
pats atiduos jį į tavo rankas!"
7 Bet Jehošafatas paklausė: "Ar
kito Viešpaties pranašo jau nebėra,
per kurį dar būtų galima
pasiklausti?"
8 Izraelio karalius atsiliepė Je-
hošafatui: "Dar yra vienas vyras,
vardu Mykaja, Ymlos sūnus, per
kurį būtų galima Viešpaties pa-
siklausti. Bet aš jo nekenčiu, ka-
dangi jis man niekuomet nieko gero
nepasako, o tik pikta." Jehošafatas
atsiliepė: "Nekalbėk taip, karaliau!"
9 Tai pasišaukė Izraelio karalius
vieną savo rūmų pareigūnų ir
tarė jam: "Atvesk man greitai Ymlos
sūnų Mykają!"
10 O Izraelio karalius ir Jehoša-
fatas, Jūdos karalius, abu sėdėjo,
kiekvienas savo sėdynėje, rūbais
apsivilkę, lauke prie Samarijos

vartų. Ir visi pranašai pranašavo
jų akivaizdoje.
11 O Cedekyja, Kenaanos sūnus,
turėjo geležinius ragus pasidaręs ir
tarė: "Viešpats sako, kad šiais ra-
gais tu badysi sirus tol, kol juos
išnaikinsi."
12 Visi kiti pranašai panašiai
pranašavo, tardami: "Žygiuok į
Ramatą Gileade ir laimėk! Vieš-
pats atiduos jį į tavo rankas."
13 Ir pasiuntinys, kuris nuėjo My-
kają atvesti, tarė jam: "Štai visų
pranašų kalbos yra perdėm geros
už karalių. Taigi, sakyk ir tu gera,
kaip ir jie visi pataikauja."
14 Mykaja atsiliepė: "Kaip Vieš-
pats gyvas, aš kalbėsiu, ką man
Viešpats pasakys."
15 Įėjus jam pas karalių, pa-
klausė jį karalius: "Mykaja, ar tu-
rėtume mes žygiuoti ir kariauti už
Ramotą Gileade, ar nereikia to
daryti?" Jis atsiliepė "Žygiuok ir
laimėk! Viešpats atiduos jį į
karaliaus rankas!"
16 Karalius vėl prisiektinai iš jo
reikalavo, kad jis Viešpaties vardu
teisybę kalbėtų.
17 Jis ėmė kalbėti. "Aš mačiau
Izraelį išsisklaidžiusį kalnuose
kaip avis, kurios kerdžiaus neturi.
O Viešpats tarė—šie žmonės neturi
vado, leisk jiems ramybėje keliauti
į savo namus!"
18 Tai tarė Izraelio karalius Je-
hošafatui: "Ar aš tau to nesakiau,
kad jis man nieko gero neišprana-
šauja, o tik tatai, kas pikta yra!"
19 Dabar paklausyk, ką Vieš-
pats sako, tęsė Mykaja. "Aš ma-
čiau Viešpatį sėdintį Savo soste
ir visą daugybę stovinčią Jo de-
šinėje ir kairėje pusėje.
20 Ir Viešpats tarė—kas nori
įtikinti Achabą, kad jis žy-
giuotų ir Ramotą puldamas ten
žūtų?" Vienas patarė vienaip,
kitas kitaip tol,
21 kol išėjo viena dvasia ir stojosi
Viešpaties akivaizdoje, tardama: aš
jį įtikinsiu! Viešpats paklausė—
kuo tu tai padarysi?
22 Ji atsakė—aš išeisiu ir būsiu
meluojančioji dvasia visų pra-
našų burnoje. Jis tarė-tu jį
įtikinsi ir tatai įgyvendinsi. Eik
ir padaryk tai!
23 Taigi, pasižiūrėk dabar, kaip ta
meluojanti dvasia įėjusi yra į
visų pranašų burnas. Viešpats
yra numatęs tau nelaimę."
24 Tai priėjo Cedekyja, Kenaanos
sūnus, ir davė Mykajai antausį,
tardamas: "Kaip tai atsitiko, kad
Viešpaties Dvasia atstojo nuo manęs
ir kalba per tave?"
25 Mykaja atsiliepė: "Tai tu
pamatysi tą dieną, kai tu
eisi iš patalpos į patalpą,
besislapstydamas."
26 Tada įsakė Izraelio karalius:
"Imk Mykają ir sugrąžink jį
miesto valdytojui Amonui, Joašui,
karaliaus sūnui,
27 perduodamas jam tokį ka-
raliaus įsakymą: "Uždaryk
šitą žmogų ir teduok jam duonos
ir vandens tol, kol aš laimingai
sugrįšiu"
28 Mykaja tarė: "Jei tu laimingai
sugrįši, tai Viešpats nekalbėjo per
mane." Jis pridėjo: "Atsiminkite,
žmonės, mano pasakytųjų žo-
džių!"
29 Taip išžygiavo Izraelio kara-
lius ir Jehošafatas, Jūdos karalius,
augštyn į Ramotą, Gileade.
30 Izraelio karalius siūlė Jehoša-
fatui: "Aš apsirengsiu taip, kad
į mūšį eidamas, būčiau
neatpažįstamas. O tu apsirenk
savo karališkais rūbais." Taip ap-
sirengė Izraelio karalius savais rū-
bais, kad buvo neatpažįstamas ir
išvyko į mūšį.
31 O Sirijos karalius buvo įsakęs
savo vežimų viršininkams, kurių
buvo 32, kad kovoje nežiūrėtų
nei didžiųjų, nei mažųjų, o
pultų Izraelio karalių vieną.
32 Kai vežimų viršininkai pa-
matė Jehošafatą, pagalvojo jie, kad
tai yra Izralio karalius ir jie puolė
jį. Bet, kai Jehošafatas sušuko,
33 tai pastebėjo vežimų viršinin-
kai, kad tai nėra Izraelio kara-
lius ir atsitraukė nuo jo.
34 Bet vienas šaulys iš nežinių,
kilpinį įtempęs, pašovė kara-

lių, pataikydamas jam tarp krūtinės
ir pilvo susegimų. Ir jis tarė savo
vežikui: “Apsuk aplink ir vešk mane
iš kovos lauko, nes aš esu sužeistas.”
35 Tos dienos mūšis labiau pa-
smarkėjo ir karalius laikėsi savo
vežime prieš sirus, kraujuodamas,
kad jo kraujas į vežimo dugną
nutekėjo. O apie vakarą jis numirė.
36 Kai saulė leidosi, kariuomenei
buvo paskelbta, kad kiekvienas
eitų į savo šalį ir savo miestą.
37 Taip numirė karalius ir buvo
nugabentas į Samariją, kur jie
jį palaidojo.
38 Kai jo vežimą mazgojo prie
Samarijos ežerėlio, tai šunys laižė
jo kraują, o tos, kurios mazgojo,
buvo kekšės, pagal Viešpaties
žodį, kurį Jis buvo kalbėjęs.
39 Kas daugiau pasakytina apie
Achabą ir ką jis nuveikęs, apie
jo dramblio kaulo rūmus ir miestus,
kuriuos jis pastatė, yra užrašyta
Izraelio karalių metraščiuose.
40 Taip užmigo Achabas prie savo
tėvų ir jo sūnus Achazija užėmė jo
karaliaus sostą.
41 Ketvirtais Izraelio karaliaus
Achabo metais pasidarė Jehošafa-
tas Jūdos karaliumi.
42 Ir jis buvo tada 35 metų
amžiaus ir karaliavo 25 metus Je-
rūzalėje. Jo motina buvo vardu
Acūba, Šilchio duktė.
43 Ir jis vaikščiojo visiškai savo
tėvo Asos keliais ir nenukrypo nuo
jų, darydamas tai, kas Viešpačiui
labai patiko.
44 Tačiau alkų jis neišnaikino ir
žmonės dar tebeaukodavo alkose.
45 Su Izraelio karaliumi jis sugy-
veno taikingai.
46 O kas daugiau pasakytina apie
Jehošafatą, jo galybę, jo žygius ir
kovas, yra parašyta Jūdos karalių
metraščiuose.
47 Taip pat jis išvarė iš savo krašto
iš savo tėvo Asos laikų užsiliku-
sius kekšininkus.
48 Edome nebuvo karaliaus, bet
jo pareigas ėjo karaliaus
pavaduotojas.
49 Jehošafatas buvo pastatydinęs
jūros laivų, kuriais norėjo parsi-
vežti aukso iš Ofyros. Bet jie
neišplaukė ir buvo sudaužyti
Eceon-Gaberyje.
50 Tuomet pasiūlė Achazija,
Achabo sūnus, Jehošafatui: “Tegu
tarnauja tavo tarnai kartu su mano
tarnais jūros laivuose.” Bet Jeho-
šafatas su tuo nesutiko.
51 Ir Jehošafatas užmigo prie savo
tėvų ir buvo palaidotas prie savo
tėvų, savo tėvo Dovydo mieste. Ir
jo sūnus Jehoramas užėmė jo ka-
raliaus sostą.
52 Septynioliktais metais Jūdos
karaliaus Jehošafato Izraelio kara-
liumi pasidarė Samarijoje Achabo
sūnus Achazija ir karaliavo Izrae-
lyje dvejus metus.
53 Jo pasielgimas Viešpačiui vi-
siškai nepatiko, kadangi jis vaikš-
čiojo savo tėvo ir motinos ir Nebato
sūnaus Jarabeamo keliais, kuris
nuvedė Izraelį į nuodėmę,
54 nes jis tarnavo Baalui ir mel-
dėsi jo ir užrūstino Viešpatį,
Izraelio Dievą, kaip jo tėvas tai
darydavo.

ANTROJI KARALIŲ KNYGA

1

Achazijos Mirtis, Ugnis
Iš Dangaus

1 Po Achabo mirties atsimetė
Moabo kraštas nuo Izraelio.
2 Achazija nukrito pro grotelius
nuo savo rūmų antrojo augšto Sa-
marijoje ir sunkiai susižeidė. Jis iš-
siuntė pasiuntinius pas Ekrono
dievaitį Baalzebūbą pasiklausti,
ar jis nuo to sužeidimo
pasveiksiąs.
3 Bet angelas kalbėjo su tišbie-
čiu Ėlyja ir tarė: "Kelkis ir eik Sa-
marijos karaliaus pasiuntiniams
priešais ir paklausk jų—ar jau ne-
bėra Dievo Izraelyje, kad jums rei-
kia teirautis pas Ekrono dievaitį?
4 Todėl kalba Viešpats šitaip—
tu nesikelsi iš to patalo, į kurį
tu atsigulei, bet tikriausiai turėsi
mirti." Ir Ėlyja atstojo.
5 Kai pasiuntiniai pas jį
sugrįžo, klausė jis jų: "Kodėl
jūs sugrįžote?"
6 Jie atsiliepė jam: "Kažkoks
vyras atėjo mums priešais ir liepė
mums sugrįžti pas karalių, kuris
mus buvo išsiuntęs, ir jam pasakyti,
ką Viešpats kalbėjęs: "Ar jau ne-
bėra Dievo Izraelyje, kad reikia
eiti pas Ekrono dievaitį
Baalzebūbą? Dėlto tu nesikelsi iš
to patalo, į kurį atsigulei ir tik-
riausiai turėsi mirti."
7 Jis paklausė jų: "Kaip buvo
tas žmogus apsirėdęs, kurį jūs su-
tikote ir kuris jums taip kalbėjo?"
8 Jie atsakė: "Jis turėjo kailinius
apsivilkęs ir buvo šikšniniu diržu
susijuosęs." Jis atsiliepė: "Tai tiš-
bietis Ėlyja."
9 Ir jis nusiuntė 50 vyrų su vir-
šininku jiems pas jį. Viršininkui
užėjus ant kalno, štai, jis sėdėjo
kalno viršūnėje. Ir jis tarė jam:
"Dievo žmogau, karalius tau sa-
kydina, kad žemyn pareitumei!"
10 Ėlyja atsakė viršininkui tų 50
vyrų: "Jei aš esu Dievo žmogus,
tai tekrinta ugnis iš dangaus ir
tesuėda tave ir tavo 50 vyrų." Ir
ugnis nukrito iš dangaus ir suėdė
tuos 50 vyrų.
11 Ir jis vėl išsiuntė kitą virši-
ninką ir kitus 50 vyrų. Tas jį
taip kalbino: "Tu Dievo žmogau,
skubėk nulipti nuo kalno, sako
karalius."
12 Ėlyja atsakė: "Jei aš esu Dievo
žmogus, tai tenukrinta ugnis iš dan-
gaus ir tesuėda tave ir tavo 50
vyrų." Ir ugnis krito iš dangaus
ir suėdė jį ir jo 50 vyrų.
13 Tada jis išsiuntė trečią virši-
ninką ir dar kitus 50 vyrų. Tas
užėjo augštyn pas jį, nusilenkė
žemai prieš jį ir nuolankai pa-
prašė jo: "Tu žmogau Dievo, pasi-
gailėk bent mažumėlį mano sielos
ir sielų šių 50 vyrų!
14 Ugnis, puolusi iš dangaus, jau
suėdė pirmąjį ir antrąjį vir-
šininką ir visą šimtą vyrų,
tai bent mažumėlį pasigailėk mano
sielos!"
15 Tada įsakė Viešpaties ange-
las Ėlyjai: "Eik su juomi žemyn ir
nebijok jo!" Ir jis atsikėlė ir ėjo že-
myn su juomi pas karalių.
16 Ir jis tarė jam: "Viešpats sako,
kad tu nesikelsi iš to patalo, į
kurį atsigulei, kadangi tu pasiun-
tinius siuntei pas Ekrono dievaitį
Baalzebūbą pasiklausti, lyg Dievo
visiškai nebūtų Izraelyje. Ir dėlto
tu turėsi tikriausiai mirti."
17 Taip numirė Achazija pagal
Dievo žodį, kurį Ėlyja buvo kal-
bėjęs. Jis neturėjo sūnaus, todėl
jo brolis Joramas užėmė jo karal-
iškąjį sostą antraisiais
Jehošafato sūnaus Jehoramo, Jūdo
karaliaus, metais.
18 O kas daugiau pasakytina apie
Achaziją ir jo nuveiktus darbus,
yra užrašyta Jūdos karalių
metraščiuose.

2

Ėlyja Paimamas Dangun

1 Kai Viešpats norėjo Ėlyją
dangun paimti, buvo Ėlyja su Elyša
iš Gilgalio išėjusiu.
2 Ir Ėlyja tarė Elyšai: "Prašau
čia pasilikti, nes Viešpats siunčia
mane į Bėtėlį!" Bet Elyša atsakė:
"Kaip Viešpats gyvas ir tavo
siela gyva, aš neprastosiu tavęs!"
Ir taip juodu nuėjo į Bėtėlį.
3 Pranašų sūnūs, kurie Bėtėlyje
buvo, atėjo pas Elyšą ir tarė
jam: "Ar žinai, kad šiandien atims
Viešpats tavo viršininką nuo
tavęs?" Jis atsiliepė: "Ir aš tai žinau,
tiktai nekalbėkite apie tai!"
4 Ėlyja tarė Elyšai: "Prašau čia
pasilikti, nes Viešpats siunčia mane
į Jeriką." Jis atsiliepė: "Kaip
gyvas Viešpats ir kaip gyva tavo
siela, aš neprastosiu tavęs!" Ir
jiems į Jeriką atėjus,
5 prisistatė Jerikoje esantieji
pranašų sūnūs Elyšai ir tarė jam:
"Ar žinai, kad Viešpats šiandien
atims tavo viršininką nuo tavo
galvos?" O jis atsiliepė: "Ir aš tai
žinau, tik jūs apie tai nekalbėkite."
6 Ėlyja tarė jam: "Prašau čia
pasilikti, nes Viešpats siunčia mane
prie Jordano." Bet jis atsiliepė:
"Kaip gyvas Viešpats ir kaip gyva
tavo siela, aš neprastosiu tavęs." Ir
juodu keliavo kartu.
7 O 50 pranašų sūnų išėjo ir
sustojo ties ta vieta iš tolo, kur
juodu prie Jordano buvo sustojusiu.
8 Tai ėmė Ėlyja savo apsiaustą,
suvyniojo jį ir mušė tuo vandenį,
kuris persiskyrė į dvi dali,
vienoje ir kitoje pusėje, kad juodu
sausu perėjo.
9 Kai juodu buvo perėjusiu, tai
tarė Ėlyja Elyšai: "Melsk, ką aš
tau duočiau, prieš mano
paėmimą!" Elyša atsakė: "Prašau,
kad man tavosios dvasios dvigubai
būtų suteikta!"
10 *Jis atsiliepė:* "Tavo prašymą
sunku išpildyti, tačiau, jei matysi
mane nuo tavęs atimamą, tai taip
įvyks, bet, jei ne, tai neįvyks."
11 Ir kai juodu keliavo ir šnekėjosi,
štai, atėjo ugningas vežimas su
ugningais arkliais ir atskyrė juodu
vieną nuo antrojo ir taip buvo
Ėlyja viesulu paimtas dangun.
12 Elyša šaukė, tai matydamas:
"Mano tėve, mano tėve, Izraelio
vežime ir arkliai!" Ir jis jo daugiau
nebematė. Ir nusitvėręs už savo
drabužių, perplėšė jis juos pusiau.
13 Ir jis pasiėmė Ėlyjos apsiaustą,
kuris jam buvo išslydęs,
apsisuko ir nuėjo prie Jordano
14 ir ėmęs tą apsiaustą, kuris
Ėlyjai buvo pakritęs ir mušė tuo
vandenį ir tarė: "Kur yra dabar
Viešpats, Ėlyjos Dievas?" Jam mušant
vandenį, vanduo persiskyrė
į abi pusi ir Elyša perėjo sausas.
15 Kai pranašų sūnūs, kurie ties
Jerika buvo, jį pamatė, kalbėjo jie:
"Ėlyjos dvasia užėjo ant Elyšos" ir
jie ėjo jam priešais, nusilenkdami
jam iki žemės,
16 tardami—štai mūsų čia yra
50 tavo tarnų, drūtų vyrų,
teeina jie ir tepaieško tavo valdovo.
Rasi jį paėmė Dievo Dvasia ir paliko
jį ant kokio kalno ar kokiame
slėnyje. Bet jis atsakė: "Tegu jie
neeina!"
17 Bet jie jį tol kvaršino, kol jis
pykterėjęs, pasakė: "Tegul jie eina!"
Ir jie išsiuntė 50 vyrų ir ieškojo jo
tris dienas ir jo nerado.
18 Tai jie sugrįžo pas jį ir jis
pasiliko Jerikos mieste ir tarė
jiems: "Ar nesakiau jums, kad
neeitumėte?"
19 Ir to miesto vyrai atsakė Elyšai:
"Štai gera gyventi šiame
mieste, kaip mano valdove, matai.
Tik vanduo netikęs ir žemė
nederlinga."
20 "Atneškite man naują dubenį
ir įdėkite druskos į jį,"
tarė jis. Ir jie jam tokį atnešė.
21 Tai išėjo jis prie vandens
versmės ir išbėrė tą druską į
ją ir tarė: "Viešpats sako—Aš
padariau šį vandenį sveiką, iš
šio vandens nebekils nei mirtis, nei
pagedimas!"
22 Taip pasiliko tas vanduo svei-

kas iki šiai dienai pagal Elyšos kalbėtą žodį.
23 Ir jis ėjo augštyn į Bėtėlį.
O jam tuo keliu beeinant, maži berniukai, iš miesto išėję, tyčiojosi iš jo: "Plikagalvi, eikš augštyn, plikagalvi, eikš augštyn!"
24 Ir jis atsigręžė ir pamatęs juos, keikė jis juos Viešpaties vardan. Ir tada iššoko du lokiu iš girios ir sudraskė 42 tų jaunuolių.
25 Iš čia jis užėjo ant Karmelio kalno ir tada sugrįžo į Samariją.

3

Jehoramo Valdžia, Moabo Maištas

1 Aštuonioliktais Jehošafato, Jūdos karaliaus, metais, užėmė Jehoramas, Achabo sūnus, Izraelio karaliaus sostą ir karaliavo 12 metų.
2 Jo elgesys Viešpačiui nepatiko, nors ir nebuvo visiškai toks, kaip jo motinos ir jo tėvo. Nes jis sunaikino Baalo statulą, kurią jo tėvas buvo pastatydinęs.
3 Vis dėlto jis kartojo Nebato sūnaus Jarabeamo nuodėmes, kuris Izrealį į nuodėmę nuvedė ir nesiliovė, tai darydamas.
4 Moabo karalius Mėša laikydavo daugelį avių. Jis mokėdavo Izraelio karaliui šimto tūkstančių avių duoklę ir šimto tūkstančių avinų vilnomis.
5 O Achabui numirus, atsimetė Moabo karalius nuo izraelitų ir jiems duoklės nebemokėjo.
6 Tai išvyko Izraelio karalius Jehoramas iš Samarijos ir sušaukė visą Izraelį.
7 Jis nusiuntė Jūdos karaliui Jehošafatui pranešimą: "Moabo karalius atsimetė nuo manęs. Ateik ir padėk man kariauti prieš moabiečius!" Jis atsakė: "Aš ateisiu augštyn, aš esu, kaip tu. Mano žmonės yra, kaip tavo žmonės ir mano arkliai, kaip tavo arkliai."
8 Ir jis paklausė: "Katruo keliu mums žygiuoti?" Jis atsakė: "Keliu, kuris eina per Edomo dykumą."
9 Taip išžygiavo Izraelio karalius, Jūdos karalius ir Edomo karalius. Ir po septynių dienų kelionės nei kariuomenė, nei galvijai, nei su jais esantieji žmonės nebeturėjo vandens.
10 Tai tarė Izraelio karalius: "Vargas mums! Viešpats pasikvietė šiuos tris karalius, kad juos atiduotų į moabiečių rankas."
11 Ir Jehošafatas paklausė: "Ar nėra čia Viešpaties pranašo, kad mes Viešpatį per jį pasiklaustume?" Vienas Izraelio karaliaus tarnų atsakė: "Čia yra Elyša, Šafato sūnus, kuris vandens užpildavo ant Elyjos rankų."
12 Jehošafatas tarė: "Jis kalba Dievo žodį." Taip keliavo žemyn pas jį Izraelio karalius ir Jehošafatas ir Edomo karalius.
13 O Elyša tarė Izraelio karaliui: "Kokių reikalų tu turi su manimi? Nueik pas savo tėvo ir savo motinos pranašus!" Izraelio karalius atsakė jam: "Negaliu, Viešpats susikvietė šiuos tris karalius, kad mus į Moabo rankas atiduotų!"
14 Elyša tarė: "Kaip Visagalis Viešpats gyvas yra, kurio akivaizdoje aš stoviu, jei Jehošafato čia nebūtų, tai aš į tave net nepažiūrėčiau ir jokio dėmesio į tave nekreipčiau.
15 O dabar atveskite man kanklininką." Kanklininkui stygomis skambinant, užėjo Viešpaties ranka ant jo.
16 Ir jis tarė: "Štai, ką Viešpats sako—iškaskite visur griovius šiame slėnyje
17 nes Viešpats sako, kad jūs nematysite nei vėjo nei lietaus, o tačiau šitas upelis bus pilnas vandens, kad jūs, jūsų tarnai ir jūsų galvijai atsigertų.
18 O Viešpačiui tai nesunku padaryti. Jis taip pat duos jums moabiečius nugalėti,
19 kad jūs išnaikinsite visus mūrais aptvertus miestus ir visus gražiausiuosius miestus ir pakirsite

visus vaismedžius ir užkimšite vi-
sus šulinius ir visą gerąją
dirvą akmenimis užteršite."
20 O rytmetyje, apie tą laiką,
kai valgomąsias aukas aukodavo,
atplūdo vanduo keliu, ateinančiu
nuo Edomo ir pripildė žemę
vandeniu.
21 Kai moabiečiai sužinojo, kad
karaliai atžygiavo prieš juos ka-
riauti, pasišaukė jie visus, kurie ga-
na priaugę buvo šarvus nešioti ir
vyresnius ir sustojo prie sienos.
22 Kai moabiečiai ryte anksti at-
sikėlė, saulei tekant, tai jiems atrodė
tas užtvinęs vanduo raudonas lyg
kraujas.
23 Ir jie tvirtino, kad tai kraujas,
tardami: "Tikriausiai tie karaliai
vienas kitą kardu išsižudė, todėl,
moabiečiai, skubėkime pasiimti jų
grobį!"
24 O kai jie atėjo prie Izraelio sto-
vyklos, kėlėsi izraelitai ir mušė juos,
kad jiems teko bėgti. Bet izraelitai
nusivijo juos į jų kraštą ir nu-
galėjo juos.
25 Jie sugriovė jų miestus ir
kiekvienas išbarstė savo akmenis po
gerąsias dirvas ir užkimšo visus
šulinius, nukirto visus geruosius
medžius, kol vieni akmenys Kyr-
Charesete beliko, kuriuos svaidy-
tojai apsupo ir savo svaidyklėmis
išgriovė.
26 Kai Moabo karalius pastebėjo,
kad karas jam per daug pasunkėjo,
pasiėmė jis 700 vyrų, kardo ko-
votojus ir mėgino staigiu puolimu
pralaužti Edomo karaliaus eiles. Bet
jam nepasisekė.
27 Tai ėmė jis savo pirmgimį
sunų, kuris būtų turėjęs jo kara-
liaus vietą užimti ir paaukojo jį
ant mūro kaip deginamąją
auką. Nors jie prieš izraelitus la-
bai įtužę buvo, tačiau jie pasi-
traukė ir sugrįžo į savo namus.

4

Penki Elyšos Stebuklai

1 Viena našlė iš pranašų šei-
mos atėjo pas Elyšą ir skundėsi:
"Tavo tarnas, mano vyras pasi-
mirė. O tu žinai, kad tavo tarnas
Viešpaties bijojosi. O štai, žmogus,
kuriam mano vyras pinigų skolin-
gas buvo, atėjo ir norėjo mano abu
vaiku vergais pasiimti"
2 Elyša paklausė jos: "Kuo aš
tau galėčiau padėti? Ką tu turi
namuose?" Ji atsiliepė: "Aš tavo
tarnaitė, nieko neturiu namuose,
kaip tik vieną ąsotį su
aliejumi."
3 Jis tarė jai: "Eik pas savo kai-
mynes ir pasiskolink tuščių indų
ir parsinešk jų nemažą skaičių.
4 Parėjusi į namus, užsirakyk
savo duris su savo sūnumis ir pra-
dėk pilti aliejaus į tuos indus ir
tuos pripiltuosius padėk į šalį."
5 Ir ji, grįžusi, užsirakino savo
duris su savo dviem sūnumi. Tuodu
atnešė jai indus ir ji pylė į juos.
6 Kai visi indai pripilti buvo, tarė
ji savo sūnui: "Priduok tu man dar
vieną indą!" Jis atsakė: "Jau jų
daugiau nebėra." Tai sustojo aliejus
tekėjęs.
7 Tai ji nuėjo ir pranešė tai tam
Dievo žmogui. Jis tarė jai: "Nuė-
jusi, parduok tą aliejų ir užmo-
kėk tam vyrui skolą. O tu ir tavo
sūnūs gyvenkite iš to, kas atliko."
8 Vieną dieną pasitaikė Ely-
šai nueiti į Šunėmą. Čia buvo
turtinga moteriškė, kuri jį pavai-
šindavo kas kartą, kai jis pro šalį
keliaudavo.
9 Ta moteriškė tarė savo vyrui:
"Aš numanau, kad tas žmogus, ku-
ris pro mus prakeliauja, šventas
Dievo žmogus yra.
10 Padarykiva jam ant augšto
kokį mažą kambarėlį iš lentų
su patalu, stalu, krėslu ir lempa, kad
jis pas mudu atėjęs, čia galėtų
sustoti."
11 Ir tuomet pasitaikė, kad jis vėl
keliaudamas, čia užėjo ir miegojo
tame kambaryje ant augšto.
12 Jis tarė savo tarnui Gėchaziui:
"Pašauk tą šunėmietę." Ir jam jos
paprašius, ji atėjo pas jį.
13 Ir jis tarė jam: "Paklausk jos,
kuo mes turime jai atsilyginti už
tokį pasitarnavimą mudviem.
Gal ji turinti kokį reikalą su-

tvarkyti prie karaliaus ar prie ka-
riuomenės viršininko?" Ji atsakė,
kad ji visu kuo apsirūpinusi,
gyvendama savo žmonių tarpe.
14 Jis klausė: "Kuo mes galėtume
jai atsilyginti?" Gėchazis atsiliepė:
"O žinai, kad ji neturi sūnaus ir jos
vyras yra pasenęs."
15 Jis tarė: "Pašauk ją!" Kai jis
ją pašaukė, atsistojo ji angoje.
16 Ir jis tarė jai: "Kitais metais
apie šį laiką tu glamonėsi savo
glėbyje sūnų!" Ji tarė: "Negali
būti, mano valdove, Dievo žmogau,
nemeluok savo tarnaitei!"
17 Ir ta moteriškė pasidarė nėščia
ir kitais metais pagimdė apie tą
laiką, kurį Elyša jai buvo
minėjęs.
18 Pasitaikė, kad tas vaikutis,
paūgėjęs, išėjo pas savo tėvą, pas
pjovikus
19 ir tarė savo tėvui: "O mano
galva, mano galva!" Tas įsakė savo
tarnui: "Parvesk jį pas savo
motiną!"
20 Ir jis parvedė vaikutį pas
motiną ir ji pasisodino jį ant savo
kelių ir laikė jį iki pietų ir jis
numirė.
21 Ir ji užnešė jį augštyn ir pa-
dėjo jį to Dievo žmogaus lovon ir
užrakinusi duris, išėjo laukan.
22 Ir ji pasišaukė savo vyrą ir
paprašė, kad parsiųstų bernų
vieną ir asilą ir kad nujotų pas
tą Dievo žmogų ir vėl
sugrįžtų.
23 Jis paklausė jos: "Ko tu eisi
pas jį, šiandien juk nei sabata, nei
naujo mėnesio šventė." Ji tarė:
"Gerai."
24 Jis pasibalnojo asilę ir tarė savo
tarnui: "Varykis pirmyn ir nesu-
gaišk, jodamas, kaip sakiau."
25 Taip ji nujojo pas tą Dievo
žmogų ant Karmelio kalno. Ir kai
tas Dievo žmogus ją pamatė at-
vykstant, tarė jis savo tarnui Gė-
chaziui: "Štai, šunamietė atjoja!
26 Bėk jos pasitikti ir paklausk,
ar visi sveiki, ji pati, jos vyras, jos
sūnus." "Visi sveiki," ji atsakė.
27 Kai ji užėjo pas tą Dievo
žmogų ant kalno, apsikabino ji jo
kojas. O Gėchazis priėjo, kad ją
pašalintų. Bet tas Dievo žmogus
tarė jam: "Nedrausk jai, nes jos
siela nusiminusi. O Viešpats man
tai užslėpė ir to neapreiškė."
28 Ji tarė: "Ar aš prašiau sūnaus
iš Viešpaties? Sakiau, kad neduotu-
mei man tuščių vilčių!"
29 Jis tarė Gėchaziui: "Apsijuosk
savo strėnas ir pasiimk mano
lazdą į savo rankas ir keliauk.
Jei ką sutiksi, tai nesveikink jo ir
jei kas sveikins, tai neatsiliepk jam
ir uždėk mano lazdą ant to vai-
kelio veido."
30 Vaikelio motina tarė: "Kaip
Viešpats gyvas yra ir tavo siela gyva
yra, aš nuo tavęs neatstosiu." Tai
pakilo jis ir sekė ją.
31 O Gėchazis buvo nuėjęs pirm
jų dviejų ir uždėjo lazdą ant
vaikelio veido ir neišgirdo jokio
balso ir nepastebėjo jokio gyvybės
ženklo. Tai jis grįžo jam priešais
ir pranešė jam, kad vaikelis
nepabudęs.
32 Elyšai atėjus, štai, gulėjo vai-
kelis patale numiręs.
33 Ir jis įėjo be tų dviejų,
užrakino duris ir meldėsi Viešpaties.
34 Jis užsigulė ant vaikino, savo
burna ant jo burnos, savo akimis
ant jo akių, savo rankomis ant jo
rankų ir taip apdengė jį, kad vai-
kino kūnas apšilo.
35 Ir jis vėl atsikėlė ir vaikščiojo
bute šen ir ten ir vėl ant jo užsigulė
ir vaikelis sučiaudėjo septynis kar-
tus ir atvėrė savo akis.
36 Tada jis pasišaukė Gėchazį,
kad atvestų šunamietę. Ir ji atėjo
ir įėjo pas jį. O jis tarė: "Štai,
pasiimk savo sūnų!"
37 Atėjusi, ji suklupo žemėn prie
jo kojų, nusilenkė iki žemės ir pa-
siėmė savo sūnų ir išėjo laukan.
38 Kai Elyša sugrįžo į Gil-
galį, tai krašte buvo kilęs badas.
Turėdamas visą būrį pranašų
vaikų prieš save, tarė jis savo tar-
nui: "Užkaisk daržovių puodą
pranašų vaikams!"
39 Tai išėjo vienas jų į laukus
žolelių pasiskinti ir rado lau-
kinių virkščių, nuo kurių jis

prisiskynė kažkokių vaisių, pilną savo apsiausto skverną, kurių jis nepažino ir supjaustė tuos ir įdėjo tuos į puodą.

40 Kai jie įpylė to viralo vyrams valgyti ir tie jo paragavo, tai sušuko jie, tardami: "O žmogau Dievo, mirtis yra puode, nes jie negalėjo to valgyti."

41 Bet jis tarė: "Atneškite miltų!" Ir jis įdėjo miltų į tą puodą ir tarė: "Dabar galite duoti žmonėms pavalgyti." Ir nieko pikto nebebuvo tame puode.

42 Iš Baalšalyšos atėjo žmogus ir atnešė tam Dievo žmogui pirmonių duonos, būtent, 20 miežinės duonos kepalų ir šviežių javų apsiauste. Bet jis tarė: "Duok tai žmonėms, kad jie valgytų!"

43 Jo tarnas paklausė: "Ar tai užteks visam šimtui tos duonos?" Jis atsiliepė: "Duok žmonėms pavalgyti!" Nes Viešpats kalba: "Jie valgys, o dar ir liks."

44 Ir jis padėjo jiems tai valgyti. O dar ir liko, kaip Viešpaties buvo sakyta.

5

Naamano Pagydymas, Bausmė Gėchaziui

1 Naamanas, Sirijos karaliaus kariuomenės vadas, buvo labai pasižymėjęs žmogus ir labai brangus savo valdovui, nes per jį suteikė Viešpats palaimą Sirijai. Bet jis buvo raupsuotas, nors šiaip labai drūtas vyras.

2 Iš vieno žygio grįždami, buvo Sirijos kariškiai parsivedę jauną Izraelio mergaitę, kuri tarnavo Naamano žmonai.

3 Ta tarė savo šeiminkei: "O kad mano valdovas eitų pas pranašą Samarijoje, tas apvalytų jį nuo raupso!"

4 Kai Naamanas tai išgirdo, įėjo jis pas karalių ir pranešė karaliui, ką Izraelio mergaitė buvo papasakojusi.

5 Sirų karalius tarė: "Taigi keliauk, aš rašysiu gromatą Izraelio karaliui." Ir keliaudamas, jis pasiėmė 10 centnerių sidabro, 6000 auksinių ir 10 eilučių šventadieninių rūbų.

6 Ir jis nunešė gromatą Izraelio karaliui, kurioje buvo parašyta: "Šiuo raštu pranešu tau, kad atsiunčiau savo tarną Naamaną, kad tu jį apvalytumei nuo raupso."

7 Izraelio karalius paskaitė tą gromatą, įplėšė savo rūbus ir tarė: "Ar aš esu Dievas, galįs žudyti ir vėl gyvus padaryti, kad pas mane siunčia raupsuotą žmogų, kad jį apvalyčiau? Sekite ir apsižiūrėkite, kaip jis priekabės ieško prieš mane!"

8 Išgirdęs tai Dievo žmogus Elyša, kad Izraelio karalius įplėšęs savo rūbus, nusiuntė jis ir sakydino jam: "Kodėl tu įplėšei savo rūbus? Leisk jam pas mane ateiti, kad suprastų pranašą Izraelyje esantį!"

9 Taip atvyko Naamanas su žirgais ir vežimais ir sustojo prie Elyšos namų vartų.

10 Tai nusiuntė Elyša vieną savo pasiuntinių ir sakydino jam: "Nuėjęs, mazgokis septynis kartus Jordane, tai tavo kūnas bus atnaujintas ir apvalytas."

11 Tai supyko Naamanas ir tarė šalin eidamas: "Aš maniau, kad jis išeis pas mane laukan, savo ranką ant manęs uždėjęs, Viešpaties, savo Dievo šauksis ir taip mane nuo raupso pagydysiąs.

12 Ar nėra Abanos ir Farparo, Damaskaus upių vanduo geresnis už visus vandenis Izraelyje, kad tuose nusiplovęs, būčiau apvalytas." Ir jis apsisuko ir nuvažiavo, supykęs.

13 Tai priėję jo tarnai, kalbėjo su juomi: "Mielas tėve, jei pranašas tau būtų uždavęs ką nors sunkaus daryti, tai tu būtumei daręs. Kodėl nepadaryti tokio menko uždavinio? Mazgokis ir būsi sveikas!"

14 Taip jis nukopęs, mazgojosi septynis kartus Jordane, kaip tas

Dievo žmogus jam buvo liepęs. Ir
jo kūnas atsinaujino kaip mažo vai-
kelio kūnas ir buvo apvalytas.
15 Tada jis sugrįžo atgal pas tą
Dievo žmogų su visu savo pulku
ir įėjęs, priženge prie jo ir tarė:
"Štai, aš žinau, kad kito Dievo nėra
jokioje šalyje, kaip tik Izraelyje.
Taigi, priimk dabar šią dovaną
nuo savo tarno!"
16 Bet jis atsakė: "Kaip gyvas
Viešpats, kurio akivaizdoje aš sto-
viu, aš nepriimsiu." Nors jis jį
primygtinai prašė, tačiau jis nieko
neėmė.
17 Tai tarė Naamanas: "Ar aš,
tavo tarnas, negalėčiau pasiimti
su savimi dviejų asilų krovinį
žemės, kadangi tavo tarnas daugiau
nebenori aukoti kitiems dievams ir
deginamųjų aukų duoti, o tik
Viešpačiui vienam.
18 Teatleidžia Viešpats tavo tar-
nui vieną nusikaltimą. Kai mano
valdovas eina į savo Rimono
šventyklą, manęs vedamas, tai aš
turiu kartu su juomi nusilenkti.
Teatleidžia Viešpats tatai tavo
tarnui!"
19 Ir jis atsiliepė jam: "Keliauk
ramybėje!" O kai jis buvo nuke-
liavęs kurį galą,
20 tai sugalvojo Dievo žmogaus
Elyšos tarnas Gėchazis: "Štai,
mano valdovas gailėjosi to siro
Naamano, nieko iš jo neimdamas,
ką jis buvo atsinešęs. Kaip gyvas
Viešpats, aš bėgsiu paskui jį ir
imsiu ką nors iš jo."
21 Tai vijosi Gėchazis Naamaną.
Kai Naamanas pastebėjo, kad kas
nors atbėga, nulipo jis nuo vežimo
ir eidamas jam priešais, paklausė
jo: "Ar kas nors atsitiko?"
22 Jis atsiliepė: "Mano valdovas
siuntė mane ir sako, kad du iš Ef-
raymo kalnų pranašų jaunuo-
lių, atėjusių, prašo duoti
centnerį sidabro ir du šventadie-
niniu rūbu."
23 Naamanas atsakė: "Imk ge-
riau du centneriu," jis pasiūlė jam ir
įrišo jam du centneriu į du
atskiru ryšuliu ir du šventadieniniu
rūbu ir davė tuodu dviem savo tar-
nam, kuriuodu tai nešė pirm jo.
24 O kai jie atėjo prie Ofelio kal-
nelio, paėmė jis tai iš tarnų ir
pasidėjo tatai namuose ir paleido
tuodu tarnu.
25 Kai tuodu nuėjo, prisistatė jis
savo valdovui. Elyša paklausė jo:
"Kur buvai, Gėchazi?" Jis atsi-
liepė: "Aš, tavo tarnas, niekur ne-
buvau išėjęs, nei šen, nei ten!"
26 Bet jis tarė jam: "Argi mano
širdis nebuvo kartu su tavimi, kai
tas vyras grįžo nuo vežimo tave
pasitikti? Ar tai buvo metas priimti
sidabrą, rūbų, alyvmedžių so-
dus, vynkalnius, avių, jaučių,
bernų ir tarnaičių?
27 Ir tau prilips Naamano raupsas
ir tavo vaikams visiems amžiams."
Ir jis išėjo nuo jo raupsuotas kaip
sniegas.

6

Elyšos Stebuklas, Sirų Apakimas, Badas Samarijoje

1 Pranašų sūnūs tarė Elyšai:
"Štai, ta vieta, kurioje mes po tavo
akių gyvename, yra mums per
ankšta.
2 Eikime prie Jordano ir kiek-
vienas iš mūsų atsigabenkime
medžių ir pasistatykime sau pa-
stogę, kurioje gyventume." Jis
atsiliepė: "Eikite."
3 Vienas jų pasiūlė: "Geriau
būtų, jei tu su mumis, savo tar-
nais, kartu eitumei!" Jis atsakė: "Aš
eisiu kartu."
4 Ir jis ėjo su jais kartu. Ir atėję
prie Jordano, jie kirtosi sau
medžių.
5 O vienam kertant medį, nu-
smuko geležis į vandenį. Ir jis
ėmė dejuoti: "Vargas man, val-
dove, ta geležis buvo pasiskolinta!"
6 O šis Dievo žmogus paklausė:
"Kurioje vietoje ji nusmuko?" Kai
jam parodė tą vietą, tai jis nu-
sipjovė medžio šaką ir ėmė tą
geležį graibyti ir ji iškilo.
7 Tai tarė jis: "Išimk ją iš van-

dens!" Ir jis ištiesė savo ranką ir
ištraukė geležį iš vandens.
8 Sirijos karalius, kariaudamas
su Izraeliu, įsakė savo vadams iš-
sidėstyti tam tikrose vietose.
9 O šis Dievo žmogus nusiuntė
pas Izraelio karalių ir perspėjo jį,
kad nenukeliautų į tą vietą,
kurioje sirai išsidėstę yra!
10 Tada nusiuntė Izraelio karalius
žvalgus į tą vietą, kurią jam
Dievo žmogus buvo nurodęs ir per-
spėjęs ir sekė ją, ne vieną kartą, ne
porą kartų, kartodamas.
11 Dėlto Sirijos karalius labai
nerimastavo ir pasišaukė savo tar-
nus ir užklausė jų: "Ar jūs man
negalite pasakyti, kas iš mūsiškių
išdavinėja Izraelio karaliui?"
12 Tai tarė jam vienas jo tarnų:
"Taip nėra, valdove, karaliau!
Elyša, Izraelio pranašas praneša
visa Izraelio karaliui, ką tu kalbi
savo kambaryje, kur tavo lova yra."
13 Jis tarė: "Tai nueikite ir pasi-
žiūrėkite, kur jis yra, kad aš nu-
siuntęs, jį parsigabenčiau." Ir jie
pranešė jam, kad jis esąs Dotane.
14 Tai nusiuntė jis didelį būrį
vežimų ir arklių į tą vietą
nakties metu ir apsupo tą
miestą.
15 Ir šio Dievo žmogaus tarnas
atsikėlė anksti pasiruošti kelionei.
O štai, kariuomenė su vežimais ir
žirgais buvo apsupusi miestą. Tai
tarė jam jo tarnas: "Vargas, mano
valdove! Ką mudu dabar
veiksiva?"
16 Jis tarė: "Nesibijok, nes tų
vyrų yra daugiau, kurie pas mudu
yra, negu tų, kurie pas juos yra."
17 Ir Elyša meldėsi šiais žodžiais:
"Viešpatie, atverk jam akis, kad jis
pamatytų." Ir Viešpats atvėrė jam
akis ir jis pamatė aplink Elyšą
pilną kalną ugningų vežimų
bei arklių.
18 Priešui nusileidžiant žemyn pas
jį, meldėsi Elyša, tardamas:
"Viešpatie, ištik juos apakimu." Ir
Jis ištiko tuos žmones apakimu su-
lig Elyšos pageidavimu.
19 O Elyša įsakė jiems: "Tai ne
tas kelias ir ne tas miestas, sekite
mane, aš nuvesiu jus pas tą
vyrą, kurio jūs ieškote." Ir jis
nuvedė juos į Samariją.
20 O jiems į Samariją atėjus,
tarė Elyša: "Viešpatie, atverk jiems
akis, kad matytų." Ir Viešpats
atvėrė jiems akis ir jie matė, kad jie
buvo atsidūrę Samarijos viduryje.
21 Ir Izraelio karalius, pamatęs
juos, paklausė Elyšos: "Mano tėve,
ar reikia man juos užmušti?"
22 Jis atsiliepė: "Tau nereikia jų
užmušti. Juk tu tų nežudai, ku-
riuos kardu ir kilpiniu sugauni!
Duok jiems duonos ir vandens, kad
valgytų ir atsigertų ir tada pa-
leisk juos pas savo valdovą."
23 Tai buvo paruoštos didelės
vaišės. Kai jie pavalgė ir pagėrė, tai
paleido jis juos grįžti prie savo
valdovo. Nuo to laiko daugiau ne-
beateidavo plėšikaujančios gaujos
iš Sirijos į Izraelio kraštą.
24 Po kurio laiko susišaukė Siri-
jos karalius Benhadadas visą savo
kariuomenę ir žygiuodamas augš-
tyn, apgulė Samariją.
25 Mieste siautė didelis badas tol,
kol asilo galva kainavo du svaru
sidabro ir trečdalis litro laukinių
svogūnėlų kaštavo 55 gramus
sidabro.
26 Kai Izraelio karaliui pasitaikė
praeiti ant mūro, tai šaukėsi mote-
riškė jo pagalbos: "Valdove, kara-
liau, išgelbėk mane!"
27 Jis atsiliepė: "Jei Viešpats tau
nepadeda, tai kuo aš tau galiu pa-
dėti, ar iš klojimo ar iš vyninės?"
28 Karalius paklausė jos: "Kokie
vargai tave spaudžia?" Ji atsiliepė:
"Ši moteriškė sakė man, kad aš
duočiau savo sūnų, kad jį šian-
dien vagytumėme, o rytoj valgysiva
jos sūnų.
29 Taip mudvi išvirusi mano
sūnų, suvalgėva jį. O kitą
dieną aš jai sakiau, kad ji duotų
savąjį sūnų pavalgyti. Bet ji
laikė savo sūnų paslėpusi."
30 Kai karalius išgirdo šiuos mo-
teriškės žodžius, jis įplėšė savo
rūbą ir žmonės pamatė jį einant

ant mūro ir pastebėjo, kad jis po
rūbu maišu apsivilkęs buvo.
31 Ir jis tarė: "Dieve, daryk man
vienaip, ar kitaip, jei Šafato sūnaus
Elyšos galva šiandien pasiliktų ant
jo pečių."
32 O Elyša sėdėjo savo namuose
ir vyresnieji sėdėjo pas jį. Ir ka-
ralius atsiuntė vieną vyrą pirm
savęs. Dar jam neįėjus, tarė Elyša
vyresniesiems: "Ar jūs matėte, kaip
šitas žudikas atsiuntė žmogų, ku-
ris nukirstų mano galvą? Kai
pamatysite jį ateinant, tai uždа-
rykite jam duris ir jo neįsileiskite.
Jau girdimi žingsniai jo valdovo jam
iš paskos ateinant."
33 Dar jis jiems tebekalbėjo, kai
pasirodė pasiuntinys, kuris tarė:
"Štai šita nelaimė yra nuo Viešpa-
ties, Ko man dar belaukti iš
Viešpaties?"

7

Elyšos Gera Naujiena Samarijai

1 Ir Elyša tarė: "Pasiklausykite
Viešpaties žodžių, o Jis šitaip
sako: "Rytoj apie šitą laiką
kainuos 7 ir trečdalis litrų miltų
apie 11 gramų sidabro ir už tą
pačią kainą gausi dvigubai tiek
miežių ties Samarijos vartais."
2 Tai įsiterpė vienas karaliaus
karžygių, kuriuomi jis pasitikė-
davo, tardamas tam Dievo žmogui:
"Ar tai galimas dalykas, nors Die-
vas ir langus danguje padarytų?"
Jis atsiliepė: "Štai tu pats tai savo
akimis pamatysi, bet valgyte,
nevalgysi."
3 Prie vartų, netoli nuo angos
buvo keturi raupsuoti. Vienas jų
tarė antram: "Kam mums čia likti
ligi mirties?
4 Jei nueisime į miestą, tai
badu numirsime mieste, jei čia pa-
liksime, tai irgi mirsime. Taigi, ei-
kime ir pasiduokime sirams. Jei jie
paliks mus gyvus, tai būsime gyvi,
jei jie mus nužudys, tai būsime
mirę."
5 Ir jie kėlėsi ryte anksti ir no-
rėjo pasiekti sirų kariuomenę. O
kai jie nuėjo į tą vietą, kur ta
kariuomenė turėjo būti, jokios ka-
riuomenės ten nebuvo.
6 Nes Viešpats davė sirams iš-
girsti garsus žirgų, vežimų ir
galingos kariuomenės, kad jie tar-
pusavyje šnekėjosi: "Štai, pasi-
samdė Izraelio karalius prieš mus
chitiečius ir egiptiečių karalius,
kad tie mus užpultų."
7 Ir jie atsikėlė anksti, paliko
savo palapines su arkliais ir asilais
stovykloje, kaip jie buvo ir bėgo,
norėdami išsaugoti savo gyvybę.
8 O kai raupsuotieji atėjo į tą
vietą, nuėjo jie į stovyklą, į
vieną jų palapinę ir pasivalgė ir
atsigėrė ir pasiėmė aukso, sidabro
ir rūbų ir paslėpė tai.
9 Jie tarėsi tarpusavyje, saky-
dami: "Mes negerai darome, už-
trukdami, nes tai yra gera naujiena
ir ją turime pranešti. Jei lauksime
iki aušros, susilauksime pabaudos.
Eikime tuoj pat ir praneškime tai
karaliaus rūmams."
10 Ir kai jie atėjo prie miesto
vartų, šaukė jie, pranešdami, kad
buvę nuėję į sirų kariuomenės
stovyklą ir neradę ten nė vieno
žmogaus balso, o tik pririštus ark-
lius ir asilus ir sustatytas palapines.
11 Tie vartų sargybiniai turėjo
pristatyti tą žinią karaliaus
rūmų pareigūnams.
12 Ir karalius kėlėsi nakčia ir tarė
savo tarnams: "Aš žinau, ką jie
galvoja su mumis padaryti. Jie žino,
kad mes badą kenčiame. Jie
apleido savo palapines, kad išsi-
slapstytų laukuose, galvodami, kad
mes išeisime iš miesto maisto pa-
sirūpinti ir tada jie mus sugausią
gyvus ir paimsią miestą."
13 Tai tarė vienas jo tarnų:
"Imkite paskutinius penkis užsili-
kusius arklius, kurių likimas bus
toks pat, kaip ir daugybės Izraelio,
kurie čia pasmerkti yra, ir jais iš-
siųskime pažiūrėti, kas ten
atsitiko."
14 Taip jie pasiėmė du vežimu su
arkliais ir karalius išsiuntė juos iš-
tirti, kas atsitiko su sirų stovykla.

15 Vyrai nuvyko iki Jordano ir matė pakelyje numestų drabužių ir įvairiausių daiktų, kuriuos sirai bebėgdami pametė. O kai pasiuntiniai sugrįžo ir karaliui pranešė,
16 išėjo žmonės ir išplėšė sirų stovyklą. Ir kaina 7 ir trečdalio litro smulkiųjų miltų buvo 11 gramų sidabro ir už tą pačią kainą gavai dvigubai miežių, kaip Viešpaties buvo pranešta.
17 Pasitaikė, kad karalius įsakė tam karžygiui, kuriuo jis pasitikėjo, vartus prižiūrėti. O žmonės sumindžiojo jį vartuose, kad jis mirė, kaip tas Dievo žmogus buvo sakęs, kai karalius pas jį atėjęs buvo.
18 Taip ir įvyko, kaip tas Dievo žmogus karaliui kalbėjęs buvo: "Rytoj apie šį laiką 14 ir du trečdaliu miežių kainuos 11 gramų sidabro ir už tą pačią kainą gausi 7 ir trečdalį litrų smulkių miltų pyragams ties Samarijos vartais.
19 O anam karžygiui, kuris kalbėjo "tai neįmanoma, jei Viešpats ir langus danguje padarytų" buvo pasakyta, kad jis tai savo akimis matysiąs, bet to nevalgysiąs.
20 O jam taip ir atsitiko, kad žmonės jį vartuose mirtinai sumindžiojo.

8

Septynerių Metų Badas, Šunamietė Atgauna Žemę

1 Elyša kalbėjo su ta moteriške, kurios sūnų jis buvo gyvą padaręs ir tarė jai: "Pasikelk ir išeik su savo namiškiais ir apsigyvenk tarp svetimų, kur tik įmanysi, nes šioje šalyje Viešpats užleis badą septyniems metams."
2 Ir moteris kėlėsi, kaip tas Dievo žmogus jai liepė, ir nuvyko į filistiečių šalį su savo gimine ir išgyveno ten svetimųjų tarpe septynerius metus.
3 Septyniems metams praslinkus, sugrįžo ta moteriškė iš filistiečių krašto ir nuėjo pas karalių prašyti savo namų ir savosios žemės.
4 O karalius kalbėjo su Gėchaziu, Dievo žmogaus tarnu ir tarė: "Papasakok man visus didžiuosius žygius, kuriuos Elyša buvo padaręs!"
5 Ir jam karaliui papasakojant, kaip jis numirusį gyvą padarė, štai, atėjo ta moteriškė, kurios sūnų jis buvo iš mirusių prikėlęs, ir paprašė savo namų ir savo dirvos. Tai pristatė Gėchazis tą moteriškę karaliui ir jos sūnų, kurį Elyša buvo gyvą padaręs.
6 Ir karalius išklausinėjo tą moteriškę, kuri visa tai patvirtino. Tai paskyrė karalius jai rūmų pareigūną, kuris pasirūpintų, kad ji visa atgautų, ką ji turėjusi buvo ir dar tą pelną, kurį ji iš tos dirvos būtų turėjusi per tą laiką, kurį ji buvo išvykusi, iki šios dienos.
7 Ir Elyša nukeliavo į Damaskų ir čia buvo sirų karalius apsirgęs. Ir jam buvo pranešta, kad atvykęs anas Dievo žmogus.
8 Tai tarė karalius Chazaėliui: "Pasiimk dovanų su savimi ir eik tam Dievo žmogui priešais ir klausk Viešpaties per jį, ar aš nuo tos ligos pasveiksiąs."
9 Chazaėlis ėjo jam priešais su dovanomis ir visokiausiais turtais iš Damaskaus, kiek tik jis ant 40 kupranugarių užkrauti galėjo. Ir priėjęs, stojosi jo akivaizdon ir tarė: "Tavo sūnus Benhadadas, sirų karalius, mane atsiuntė pas tave ir klausia tavęs: "Ar aš pagilbsiu nuo šios ligos?"
10 Elyša atsakė jam: "Nuėjęs, pranešk jam—"tu pagilbsi," nors Viešpats man apreiškė, kad jis mirte mirsiąs."
11 Ir tas Dievo žmogus, lyg sustingęs, nusiminė ir apsiašarojo.
12 Tai paklausė Chazaėlis: "Kodėl tu verki, mano viešpatie?" Jis atsakė: "Aš žinau, kiek blogo tu padarysi Izraelio sūnums. Tu sudeginsi jų mūrais aptvertus miestus ugnimi, iškaposi kardu jaunuosius vyrus, išžudysi mažuosius kūdikius

ir supjaustysi jų nėščias moteris."
13 Tai tarė Chazaėlis: "Ar aš tavo tarnas esu toks šuva, kad taip ką galėčiau padaryti?" Elyša atsiliepė: "Viešpats man apreiškė, kad tu būsiąs sirų karaliumi!"
14 Ir jis paėjo nuo Elyšos ir grįžo pas savo valdovą, kuris jo paklausė: "Ką pasakė tau Elyša?" Jis atsakė: "Jis man tvirtino, kad tu pagilbsi."
15 Sekančią dieną jis pasiėmė antklodę, pamirkė ją į vandenį ir uždėjo tą ant karaliaus veido ir jis numirė. Ir Chazaėlis užėmė jo karaliaus sostą.
16 Penktais Izraelio karaliaus Achabo sūnaus Joramo metais pradėjo Jūdą valdyti Jehošafato sūnus Jehoramas.
17 Jis buvo 32 metų amžiaus, kai jis pradėjo karaliauti ir išbuvo aštuonerius metus karaliumi Jeruzalėje.
18 Jis elgėsi kaip Izraelio karaliai, kaip Achabo giminė elgdavosi, kadangi Achabo duktė buvo jo žmona. Ir jo elgesys Viešpačiui nepatiko.
19 Bet Viešpats nenorėjo Jūdos išnaikinti dėl Savo tarno Dovydo, kadangi Jis jam prižadėjęs buvo, jog iš jo ainių visuomet kas nors būsiąs valdovu.
20 Jo laikais atsimetė edomiečiai nuo Jūdos ir įsistatė savo karalių.
21 Joramas nužygiavo su savo vežimais į Cayrą ir Edomo kariuomenė apsupo jį. Nakties metu jis išsiveržė su savo vežimų vadovais iš apsupimo, o jo kariškiai išlakstė į namus.
22 Taip pasiliko Edomas atsimetęs nuo Jūdos iki šių dienų. Tuo pačiu metu atsimetė ir Libna.
23 O kas daugiau pasakytina apie Joramą ir visą jo veiklą yra užrašyta Jūdos karalių metraščiuose.
24 Ir Joramas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas prie savo tėvų Dovydo mieste. Ir jo sostą užėmė jo sūnus Achazija.
25 Dvyliktais Izraelio karaliaus Achabo sūnaus Joramo metais Jūdą pradėjo valdyti Jūdos karaliaus sūnus Achazija.
26 Pradėdamas valdyti, Achazija buvo 22 metų amžiaus ir valdė Jeruzalėje vienus metus. Jo motina buvo vardu Atalija, Amrio, Izraelio karaliaus dukraitė.
27 Jis pasielgė taip, kaip Achabo giminė pasielgė, pikta darydamas Viešpaties akivaizdoje, kadangi jis per vedybas buvo susigiminiavęs su Achabo šeima, pasidarydamas Achabo žentu.
28 Ir jis išžygiavo su Joramu, Achabo sūnumi, į kovą prieš sirų karalių Chazaėlį į Gileado Ramotą, kur sirai sužeidė Joramą.
29 Todėl sugrįžo karalius Joramas į Jizreelį gydytis savo žaizdas, kurias jam sirai padarė Ramote kovoje su sirų karaliumi Chazaėliumi. Tada atkeliavo Achazija, Jūdos karaliaus Jehoramo sūnus, į Jizreelį aplankyti Achabo sūnų Joramą, kadangi tas buvo sužeistas.

9

Jėhū Įšventinamas Izraelio Karaliumi

1 Pranašas Elyša pasišaukė vieną pranašų sūnų ir tarė jam: "Apsijuosk savo strėnas, imk su savimi šį aliejaus ąsotį ir nueik į Gileado Ramotą.
2 Ten pamatysi Nimšio sūnaus Jehošafato sūnų Jėhų ir pasišauk jį iš savo brolių tarpo, nusivesk jį į vidurinį kambarį
3 ir ėmęs tą aliejaus ąsotį, išliek jį ant jo galvos ir pranešk jam, ką Viešpats sako: "Aš įstatysiu tave Izraelio karaliumi." Ir tada eik pro duris ir bėk, laiko nesugaišdamas."
4 Ir jaunuolis, pranašo tarnas, nuvyko į Gileado Ramotą.
5 Ir jam įėjus, štai buvo susėdę kariuomenės vyresnieji. Ir jis tarė: "Aš tau, viršininke, turiu ką pasakyti." Jėhū paklausė: "Kuriam iš mūsų?" Jis atsakė: "Vyriausiajam, būtent, tau!"

6 Tai jis atsikėlė ir įėjo į vi-
durinį kambarį ir išliejo tą alie-
jų ant jo galvos, paskelbdamas
Viešpaties, Izraelio Dievo vardu:
"Aš tave įstačiau Viešpaties
Izraelio tautos karaliumi!
7 Ir tu turi užmušti savo valdovo
Achabo giminę, kad Yzebelės ran-
komis pralietasis pranašų, Mano
tarnų ir visų Viešpaties tarnų,
kraujas atkeršytas būtų,
8 kad visa Achabo giminė žūtų,
kadangi Aš noriu išnaikinti iš
Achabo šeimos kiekvieną vy-
riškį, vergą arba laisvąjį
Izraelyje.
9 Ir Aš noriu padaryti su Achabo
gimine taip, kaip Aš padariau su
Nebato sūnaus Jarabeamo gimine
ir su Achyjos sūnaus Baešos gimine.
10 Šunys turės suėsti Yzebelę
Jizreelio dirvoje ir niekas jos ne-
palaidos." Ir jis atsidarė duris ir
nubėgo.
11 Kai Jėhū sugrįžo prie savo
valdovo tarnų, paklausė jie jo:
"Ar viskas tvarkoje? Ko norėjo tas
padūkėlis iš tavęs? Jehū atsakė: "Jūs
jį gerai pažįstate ir žinote, ką
tokie žmonės kalba."
12 Jie tvirtino: "Tai netiesa, bet
papasakok tai, vis dėlto." Jis atsi-
liepė: "Šį ir tą jis pašnekėjo ir
pasakė, ką Viešpats yra kalbėjęs—
Aš tave įšventinau į Izraelio
karalius!"
13 Tai visi greitai dėjo savo rūbus
po juomi ant augštųjų laiptų ir
trimitais trimitavo ir skelbė: "Jėhū
yra karalius!"
14 Taip padarė Jėhū, Nimšio sū-
naus Jehošafato sūnus, sąmokslą
prieš Joramą. O Joramas buvo iš-
sidėstęs savo kariuomenę ties Ra-
motu Gileade prieš sirų karalių
Chazaėlį.
15 Pats karalius Joramas buvo
sugrįžęs Jizreelin gydytis nuo
žaizdų, kurias sirai jam buvo pa-
darę, kariaujant su Sirijos karaliu-
mi Chazaėliumi. Jėhū tarė: "Jei
jūs taip norite, tai žiūrėkite, kad
niekas neišeitų iš miesto ir nenu-
neštų paslapčių į Jizreelį."
16 Tada jis sėdo į vežimą ir
važiavo į Jizreelį, nes Joramas
čia gydėsi. O Jūdos karalius Acha-
zija buvo atvykęs Joramą
aplankyti.
17 Jizreelio sargybos bokšte pa-
matė sargybinis Jehaus žmonių
būrį atvykstant ir pranešė tai Jo-
ramui. Joramas liepė pasiųsti
vieną raitelį ir jų paklausti:
"Ar ateinate geruoju, ar piktuoju?"
18 Ir raitelis nujojo jiems priešais
ir paklausė karaliaus vardu: "Ar
ateinate geruoju?" Jėhū atsakė: "Tai
ne tavo reikalas, apsisukęs, sek
mane!" Sargybinis iš bokšto
pranešė, kad pasiuntinys pas juos
nuvyko, bet kad jis negrįžta.
19 Tai siuntė jis kitą raitelį. Tas
taip pat paklausė karaliaus vardu:
"Ar ateinate geruoju? Jėhū atsakė:
"Tai ne tavo reikalas, sukis ir sek
mane!"
20 Tai sargybinis vėl pranešė, kad
pasiuntinys nuvyko, bet kad jis ne-
grįžta ir kad tie žmonės galva-
trūkčiais, kaip Nimšio sūnus Jehū
važiuoja.
21 Tai liepė Joramas pakinkyti
vežimus. Ir jie pakinkė vežimą
Izraelio karaliui ir vežimą Acha-
zijai Jūdos karaliui ir jie važiavo Jė-
hui priešais ir susitiko jizreeliečio
Naboto dirvoje.
22 Kai Joramas Jėhų pamatė,
paklausė jis: "Ar taika, Jėhau?" O
tas atsakė: "Kokia taika čia gali
būti, kai tavo motinos paleistuvystė
ir žyniavimas taip visur paplitęs."
23 Tai apsisuko Joramas ir šaukė
bėgdamas Achazijai: "Sąmokslas,
o Achazija!"
24 O Jėhū pasiėmė savo kilpinį,
ir šaudamas į Joramą, pataikė
jam tarp pečių, kad strėlė perėjo
per širdį ir jis čia vežime nuvirto.
25 Ir jis tarė savo karžygiui Bi-
dekarui: "Išmesk jį ant jizreelie-
čio Naboto dirvos! Ar atsimeni, kai
mudu važiavova vienu vežimu jo
tėvo Achabo užpakalyje ir Viešpats
prieš jį tokį sprendimą padarė:
26 "Tu matysi—sakė Viešpats—
kaip Aš Naboto ir jo vaikų iš-
lietą kraują atkeršysiu šioje dir-
voje, kurį Aš vakar mačiau. Taigi,

numesk jį dirvon sulig Viešpaties
žodžiu."
27 O Achazija, Jūdos karalius,
pamatęs tai, nubėgo namų sodo
keleliu. Jėhū vijosi jį ir liepė jį
užmušti vežime pakelyje į Gūro
augštumą netoli nuo Ybleamo, bet
jis paspruko į Megidą ir ten
numirė.
28 Jo tarnai nuvežė jį vežimu į
Jerūzalę ir palaidojo jį jo tėvų
kapinėse Dovydo mieste.
29 O Achazija valdė Jūdą
Achabo sūnaus Joramo vienuoliktais metais.
30 Kai Jėhū atvyko į Jizreelį
ir Yzebelė tai sužinojo, tai pasipuošė ji ir pasidabino savo galvą
ir žiūrėjo pro langą.
31 Kai Jėhū atėjo prie vartų,
tarė ji: "Ar Zimriui gerai sekėsi, kai
jis savo valdovą nužudė?"
32 Ir jis pažvelgė į tą langą
ir tarė: "Kas su manimi?" Tai atėjo
du ar trys jo pareigūnų.
33 Ir jis tarė: "Numeskite ją žemyn!" Ir jie numetė ją žemyn, kad
jos krauju siena ir arkliai aptaškyti
buvo ir ji buvo sumindžiota.
34 O įėjęs, valgęs bei gėręs, tarė
jis: "Žiūrėkite, kad ta prakeiktoji
palaidota būtų, nes ji yra karaliaus duktė."
35 Ir kai jie nuėjo ją laidoti, tai
jie nieko jos neberado, kaip tiktai
jos kaukolę, kojas ir rankų
plaštakas.
36 Ir sugrįžę, jie jam tai papasakojo. O jis sakė: "Tai ir yra, ką
Viešpats kalbėjo per Savo tarną
tišbietį Ėlyją, tardamas: Jizreelio dirvoje šunys suės Yzebelės
kūną."
37 Taip pasidarė Yzebelės maita
mėšlu laukuose Jizreelio dirvoje,
kad niekas negalėtų sakyti "tai
Yzebelė."

10

Baalo Apeigininkų Ir Achabo Giminės Išnaikinimas

1 Achabas turėjo 70 sūnų Samarijoje. Jėhū rašė gromatas ir
siuntė jas į Samariją Jizreelio
pareigūnams, vyresniesiems ir
Achabo vaikų globėjams, taip
kalbėdamas:
2 "Kai tik gausite šią gromatą, jūs, pas kuriuos yra jūsų
valdovo sūnūs, vežimai, mūrais
aptverti miestai, ginklai,
3 žiūrėkite, kuris yra geriausias ir gražiausias ir užsodinkite jį
ant savo tėvo sosto ir kariaukite už
savo valdovo namus."
4 Bet jie labai bijojosi ir tarė:
"Štai, du negalėjo prieš jį atsilaikyti. Kaip mes tai turėtume
padaryti?"
5 Rūmų ir miesto pareigūnai,
vyresnieji ir globėjai nusiuntė pas
Jėhų ir sakydino jam: "Mes esame tavo tarnai, mes viską darysime, ką mums įsakysi ir
karaliaus mes sau neįsistatysime.
Daryk, kaip tau patinka."
6 Tai rašė jis jiems antrąją
gromatą šitaip: "Jei jūs esate
manieji ir mano balso klausote, tai
nukirskite savo valdovo sūnums
galvas ir pristatykite jas man rytoj
apie šį laiką į Jizreelį. O
karaliaus sūnų buvo 70 vyrų,
kuriuos augštieji miesto pareigūnai
augino.
7 Taigi, kai jie tą gromatą
buvo gavę, ėmė jie karaliaus sūnus
ir papjovė jų visus 70 ir sukrovė
jų galvas į pintinius ir nusiuntė
jas jam į Jizreelį.
8 Kai pasiuntinys atėjo ir jam
pranešė: "Štai karaliaus vaikų
galvos," tai liepė jis jas padėti į
dvi krūvi prie vartų angos iki
rytojaus.
9 Kitą rytą išėjo jis prie
vartų ir tarė čia esantiems žmonėms: "Jūs neesate atsakingi už visa
tai. Aš esu tasai, kuris pasikėliau
prieš karalių ir jį nužudžiau. Bet
kas užmušė šiuos visus?
10 Tatai yra įrodymas, kad nė
vienas Dievo žodis nebuvo kalbėtas
be reikalo prieš Achabo giminę. Ir
Viešpats įvykdė visa tai taip, kaip
buvo skelbęs per Savo tarną
Ėlyją."
11 Taip išžudė Jėhū visus likusius
Achabo giminės Jizreelyje,

įskaitant jo didžiūnus, bičiulius,
apeigininkus, kad jų nė vieno
nebeliko.
12 Tada jis kėlėsi keliauti ir at-
vyko į Samariją. O pakelyje
buvo kerdžiaus namukas.
13 Čia aptiko Jėhū Jūdos kara-
liaus Achazijos brolius ir paklausė
jų: "Kas jūs esate?" Jie atsakė:
"Mes esame Achazijos broliai ir
keliaujame pasveikinti karaliaus ir
karalienės vaikus."
14 Jėhū įsakė: "Sugaukite juos
gyvus." Ir jie sugavo juos gyvus ir
papjovė prie to kerdžiaus namuko
šulinio 42 vyru, nė vieno nepalik-
dami gyvo.
15 Iš šios vietos jis sutiko keliau-
damas, Rėkabo sūnų Jehona-
dabą, kuris atėjo jį pasitikti ir
paklausė jo, pasveikindamas: "Ar
esi man atviras, kaip aš tau atviras
esu?" Jehonadabas atsakė: "Esu."
Jėhū atsakė: "Jei taip, tai duok
ranką!" Ir jis padėjo jam į ve-
žimą įlipti.
16 Jėhū tarė jam: "Eikš su manim
ir tu pamatysi, kaip aš užsidegęs esu
dėl Viešpaties. Ir jis vežėsi jį savo
vežime.
17 Į Samariją atvykęs, išžudė
jis visus, kurie iš Achabo šeimos
užsilikę buvo sulig Viešpaties žo-
džiu, kurį Elyja buvo skelbęs.
18 Ir Jėhū susišaukė visus žmones
ir sakydino jiems: "Achabas nedaug
tetarnavo Baalui, Jėhū patarnaus
jam daugiau.
19 Dabar sukvieskite visus Baalo
pranašus, apeigininkus ir jo tarnus
pas mane, kad nė vieno netrūktų,
nes aš turiu atnešti Baalui didelę
auką. Kiekvienas, kuris neateis,
turės mirti." O Jėhū darė tai jų
nelaimei, norėdamas nužudyti
Baalo tarnus.
20 Tai tarė Jėhū: "Pašvęskite
šventę Baalui ir paskelbkite tai."
21 Tą įsakymą išsiuntinėjo
Jėhū po visą Izraėlį, liepdamas
susirinkti visiems Baalo tarnams.
Ir nė vieno neliko, kuris nebūtų
atėjęs. Kai jie visi į Baalo namus
suėjo, tai buvo visi jo kampai
pripildyti.
22 Tada tarė jis rūbų sandėlių
pareigūnams: "Atneškite drabužių
Baalo tarnautojų vaikams." Ir jie
atnežė drabužių vaikams.
23 Jehū įėjo su Jehonadabu,
Rėkabo sūnumi, į Baalo šven-
tyklą ir tarė Baalo tarnams: "Žiū-
rėkite, kad jūsų tarpe nebūtų
koks iš Viešpaties tarnų, o tik
vieni Baalo tarnai."
24 Įeidami jie atsinešė aukų ir
deginamųjų aukų. O Jėhū buvo
tuo tarpu pasišaukęs 80 vyrų ir
tarė jiems: "Aš paduodu šiuos
žmones į jūsų rankas ir jūs at-
sakote už juos savo siela, jei kuris
iš jų pabėgtų."
25 Ir kai jis buvo paruošęs degi-
namąsias aukas, tarė jis sargybi-
niams ir karžygiams: "Įeikite ir
užmuškite juos visus ir nė vieno
neišleiskite!" Ir jie nužudė juos
kardo ašmenimis. O sargybiniai su
karžygiais išmetė juos laukan ir
įėjo į Baalo šventyklos vidų.
26 Iš čia jie išvilko Baalo statulas
ir sudegino jas.
27 Pašvęstąją statulą ir
šventyklą jie sunaikino ir pavertė
visą tai vieta išvietėms iki šių
dienų.
28 Taip išnaikino Jėhū Baalą iš
Izraelio.
29 Bet Nebato sūnaus Jara-
beamo, kuris Izraelį į nuodėmę
nuvedė, nuodėmių jis kartoti ne-
siliovė ir tebegarbino auksinius
veršius Bėtėlyje ir Dane.
30 Ir Viešpats tarė Jėhui: "Ka-
dangi tu tuoj pat apsiėmei daryti,
kas Man patinka ir su Achabo gi-
mine padarei tai, ką Aš seniai Sa-
vo širdyje pageidavau, todėl sėdės
tavo vaikai karališkame soste iki
ketvirtos kartos."
31 Bet Jėhū nevykdė visų Vieš-
paties, Izraelio Dievo, įstatymų
visa širdimi, kadangi jis nesiliovė
kartoti Jarabeamo nuodėmių, ku-
ris Izraelį buvo nuvedęs į
nuodėmę.
32 Tomis dienomis pradėjo Vieš-
pats mažinti Izraelį, nes Chazaė-
lis nugalėjo juos visuose
pasieniuose,

33 į rytus nuo Jordano, Gile-
ade, Rūbeno, Menašės srityse, nuo
Aroėro prie upelio, įskaitant Gi-
leadą, iki Bašano.
34 O kas daugiau pasakytina apie
Jėhų, jo veiklą ir galybę, yra
užrašyta Izraelio karalių
metraščiuose.
35 Ir Jėhū užmigo prie savo tėvų
ir buvo palaidotas Samarijoje. Jo
sūnus Jehoachazas užėmė jo ka-
raliaus sostą.
36 Jėhū valdė Izraelį 28 metus,
būdamas Samarijoje.

11

Atalija ir Joašas

1 Kai Atalija, Achazijos motina,
pamatė, kad jos sūnus nebegyvas
buvo, pasikėlė ji ir ėmė žudyti ka-
raliaus vaikus.
2 Bet Jehošeba, karaliaus Jo-
ramo duktė, Achazijos sesuo, pa-
siėmė Joašą, Achazijos sūnų su
jo aukle ir paslėpė jį miegama-
jame kambaryje, kad nebūtų
nužudytas.
3 Ji laikė jį paslėptą su jo au-
kle Dievo namuose 6 metus. O
Atalija buvo karalienė tame krašte.
4 Septintais metais pasikvietė
kunigas Jehojada rūmų sargybos
ir karaliaus asmeninės sargybos
šimtininkus į šventovę, padarė su
jais sutartį ir paėmė priesaiką iš
jų ir tada parodė jiems karaliaus
sūnų,
5 įsakydamas jiems, ką jie
turi daryti: "Vienas trečdalis jūsų,
kurie einate sargybas sabatos
dieną, turite saugoti karaliaus
rūmus,
6 antras trečdalis Sūro vartus, o
likęs trečdalis vartus antroje pusėje
sargybos Masacho namų.
7 Dvi dali jūsų, kurie paprastai
baigiate sargybą sabatos dieno-
mis, turite pasilikti saugoti ka-
ralių Viešpaties namuose,
8 sustodami aplink karalių su
savo ginklais savo rankoje, užmuš-
dami kiekvieną, kuris artintųsi
jūsų gretoms, gindami karalių,
kiekviename žingsnyje, arti prie jo
stovėdami."
9 Ir šimtininkai padarė visa, ką
kunigas Jehojada buvo liepęs. Jie
pasiėmė visus vyrus, kurie sabatos
dieną savo pareigas baigė ir pra-
dėjo ir nuėjo pas kunigą
Jehojadą.
10 Kunigas davė vyresniesiems
ietis ir skydus, kurie priklausė Do-
vydui ir buvo patalpinti Viešpaties
namuose.
11 Taip stovėjo sargybiniai aplink
karalių, kiekvienas ginklu ran-
koje arti altoriaus, nuo vieno šven-
tovės galo iki kito.
12 Tada jis atvedė karaliaus sūnų
ir uždėjo jam vainiką ir įteikė
jam įstatus ir įšventino jį ir
paskelbė karaliumi, rankomis plo-
dami: "Tegyvuoja karalius!"
13 Atalija, išgirdusi atbėgančių
žmonių garsus, nuskubėjo į
šventovę, kurioje minia žmonių
buvo susirinkusi
14 ir čia ji pamatė karalių sto-
vintį prie stulpo, įprastoje vie-
toje ir vyresniuosius ir trimitininkus
su juomi. Ir visi krašto žmonės buvo
linksmi ir trimitavo trimitais. O
Atalija įplėšė savo rūbus ir rėkė:
"Sąmokslas, maištas!"
15 O kunigas Jehojada įsakė
šimtininkų viršininkams, kurių
žinioje kariuomenė buvo, tardamas:
"Išveskite ją iš šių namų į
prieangį ir kas ją seks, tas bus
kardu nužudytas!" Nes kunigas
buvo sakęs, kad jos nežudytų
Viešpaties šventovėje.
16 Ir jie suėmė ją ir išvedė ją
arklių takeliu į karaliaus rūmus
ir ten ją nužudė.
17 Tai padarė Jehojada sandorą
tarp Viešpaties, karaliaus ir
žmonių, kad jie Dievo žmonėmis
būtų ir kitą sutartį tarp kara-
liaus ir žmonių.
18 Visi krašto žmonės suėjo į
Baalo šventyklą ir suardė jo au-
kurus, sudaužė jo statulas, o apei-
gininką Mataną jie užmušė ties
aukuru. Kunigas pastatė sargybi-
nius prie šventovės.
19 Ir jis ėmė šimtininkų virši-

ninkus, sargybinius ir visus to
krašto žmones ir nusivedė juos že-
myn iš Viešpaties namų pro sar-
gybinių vartus į karaliaus rūmus.
Karalius atsisėdo tada savo kara-
liškajame soste.
20 Ir žmonės buvo linksmi vi-
same krašte, o mieste buvo ramu.
Atalija buvo nužudyta kardu ka-
raliaus rūmuose.

12

Joašas Taiso Šventovę

1 Karaliaus sostą užimdamas,
Joašas buvo septynių metų
amžiaus.
2 Joašas pasidarė karaliumi sep-
tintais Jėhaus metais ir valdė 40
metų Jerūzalėje. Jo motina buvo
vardu Cibija iš Beėršebos.
3 Ir Joašas elgėsi teisingai ir la-
bai patiko Viešpačiui tol, kol Je-
hojada jį mokino.
4 Tačiau alkų jis neišgriovė ir
žmonės dar tebeaukodavo ir tebe-
smalkydavo alkose.
5 Ir Joašas tarė kunigams: "Vi-
sus pinigus, kurie pašventinami
Viešpaties namams, visus duoklės
pinigus ir visus laisva valia atneša-
mus pinigus,
6 tuos turi kunigai pasiimti pas
save, kiekvienas iš savo
pažįstamo. Tais jie turi pataisyti
tai, kas pagedo Viešpaties
namuose."
7 Bet, kai kunigai iki 23-ių ka-
raliaus Joašo metų nieko nebuvo
taisę, ką reikėjo taisyti Viešpaties
namuose,
8 tai pasišaukė karalius Joašas
kunigą Jehojadą ir kitus kuni-
gus ir paklausė jų: "Kodėl jūs
nieko netaisote to, kas pagedo tuose
namuose? Taigi, dabar jau negau-
site imti tų pinigų, kiekvienas iš
savo pažįstamo, bet turite tai ati-
duoti namų pataisymo reikalams."
9 Ir kunigai apsiėmė nebeimti
pinigų iš žmonių, o pasižadėjo
taisyti namuose tai, kas pagedo.
10 Tai ėmė kunigas Jehojada
skrynią ir išgręžė joje viršuje skylę
ir padėjo ją altoriaus dešinėje pu-
sėje, einant į Dievo namus. Ir ku-
nigai, kurie prie slenksčio sergėjo,
įdėjo į tą visus Viešpaties na-
mams skirtus piningus.
11 Kai matydavo, kad skrynioje
daug pinigų sumesta, ateidavo
karaliaus rašytojas su vyriausiuoju
vyskupu ir suskaitydavo pinigus ir
sudėdavo juos į maišelius, kurie
Viešpaties namų pataisymui pa-
skirti buvo.
12 Tais pinigais jie apmokėjo dar-
bininkams už darbą, atliktą prie
Viešpaties namų pataisymo ir
amatininkams, kurie statė ir dirbo
prie Viešpaties namų
13 ir mūrininkams ir akmenų
tašytojams ir tiems, kurie medžius
ir nudailintus akmenis pirkdavo ir
pasirūpindavo tuo, kad pataisyta
būtų tai, kas pagedo Viešpaties
namuose.
14 Bet jie nedarydino sidabrinių
dubenių, psalterių, taurių,
trimitų, jokių sidabrinių ar
auksinių indų Viešpaties na-
mams iš tų pinigų, kurie Dievo
namų pataisymui skirti buvo,
15 bet davė juos darbininkams,
kad tais pataisytų tai, kas Vieš-
paties namuose sugedo.
16 Tie, kurie pinigus amatinin-
kams išmokėjo nedavė jokios at-
skaitomybės, kam išmokėta buvo,
kadangi jie jais pasitikėjo.
17 Bet pinigai už aukas dėl kal-
čių ir nuodėmių nebuvo ski-
riami Viešpaties namų taisymui,
kadangi tie kunigams atiteko.
18 Tuomet atžygiavo augštyn
sirų karalius Chazaėlis ir kariavo
prieš Gatą ir jį nugalėjo. Ir kai
Chazaėlis savo veidu atsisuko prieš
Jerūzalę žygiuoti,
19 tai ėmė Jūdos karalius Joašas
visa, kas pašventinta buvo jo tėvų
Jehošafato, Jehoramo ir Achazijos
ir ką jis buvo pašventinęs su visu
auksu, kurį rado Viešpaties na-
muose ir nusiuntė tai sirų karaliui
Chazaėliui. Tada tas atsitraukė nuo
Jerūzalės.
20 O kas daugiau pasakytina apie

Joašą ir visą jo veiklą yra surašyta Jūdos karalių metraščiuose.
21 Ir jo tarnai, susitarę, pakėlė maištą ir užmušė jį Milo namuose, kur žemyn einama į Silą.
22 Ir tuodu, kuriuodu jį užmušė buvo Jozabadas, Šimeato sūnus ir Jehozabadas, Šomėrio sūnus. Ir jis buvo palaidotas prie savo tėvų Dovydo mieste. Ir jo sūnus Amacija užėmė jo karaliaus sostą.

13

Jehoachazas, Izraelio Karalius

1 Dvidešimttrečiais Jūdos karaliaus Achazijos sūnaus Joašo metais Jehoachazas, Jėhaus sūnus, pasidarė Izraelio karaliumi Samarijoje ir jis valdė 17 metų.
2 Jis pasielgė piktai Viešpaties akivaizdoje, kartodamas, Jarabeamo, Nebato sūnaus nuodėmes, kuris Izraelį į nuodėmę nuvedė ir nesiliovė, taip pasielgdamas.
3 Taip užsidegė Viešpaties rūstumas prieš Izraelį ir Jis laikė jį ilgą laiką sirų karaliaus Chazaėlio ir jo sūnaus Benhadado valdžioje.
4 Tai kreipėsi Jeoachazas į Viešpatį ir Viešpats išklausė jį, kadangi Jis matė, kaip žiauriai sirų karalius buvo prispaudęs Izraelį.
5 Ir Viešpats davė izraelitams vaduotoją, kuris išvadavo juos iš sirų priespaudos ir izraelitai vėl gyveno savo palapinėse, kaip ir anksčiau gyvendavo.
6 Bet jie nesiliovė nusidėdami ir kartodami nuodėmes Jarabeamo giminės, kuri Izraelį į nuodėmę nuvedė, jie nesigerino, taip toliau pasielgdami. Ir Ašeros paveikslų Samarijoje jie neišnaikino.
7 Iš Jehoachazo kariuomenės bebuvo likę 50 raitelių, 10 vežimų ir 10 000 pėstininkų, kadangi likusius buvo sirų karalius sunaikinęs, pavertęs į dulkes, kaip kūlimo metu.
8 O kas daugiau pasakytina apie Jehoachazą, jo žygius ir jo galybę, yra užrašyta Izraelio karalių metraščiuose.
9 Ir Jehoachazas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas Samarijoje. O jo karališkąjį sostą užėmė jo sūnus Joašas.
10 Trisdešimtseptintais Jūdos karaliaus Joašo metais Izraelio karaliumi Samarijoje pasidarė Jehoašas, Jehoachazo sūnus ir valdė 16 metų.
11 Jis elgėsi piktai Viešpaties akivaizdoje, kuriam tai nepatiko, gyvendamas Nebato sūnaus Jarabeamo nuodėmėse, kuris Izraelį į nuodėmes nuvedė, kartodamas jų nuodėmes.
12 O kas daugiau pasakytina apie Joašą ir kokius žygius jis atliko, yra parašyta, įskaitant ir karą prieš Jūdos karalių Amaciją, Izraelio karalių metraščiuose.
13 Joašas užmigo prie savo tėvų ir jo karališkąjį sostą užėmė Jarabeamas Antrasis. Joašas buvo palaidotas greta Izraelio karalių Samarijoje.
14 Elyša sunkiai susirgo ir sirgdamas numirė. Izraelio karalius Joašas atėjo pas jį verkdamas: "Mano tėve, mano tėve, vežimai Izraelio ir jo raiteliai!"
15 Ir Elyša liepė jam: "Pasiimk kilpinį ir strėlių!" Pasiėmus jam kilpinį bei strėlių,
16 tarė jis Izraelio karaliui: "Įtempk savo ranka kilpinį!" Ir Elyša dėjo savo ranką ant karaliaus rankos
17 ir tarė: "Atverk langą į rytus." Ir jis atidarė tą. Tai tarė Elyša: "Šauk!" Ir jis šovė. O jis tarė: "Tai pagalbos strėlė iš Viešpaties, tai pagalbos strėlė prieš sirus! Afėke tu juos nugalėsi ir sirus pribaigsi."
18 Ir jis tarė: "Imk strėles!" Ir kai jis tas strėles pasiėmė, tarė jis Izraelio karaliui: "Mušk į žemę!" Ir jis mušė tris kartus į žemę ir sustojo mušdamas.
19 Tai supyko tas Dievo žmogus ant jo ir tarė: "Jei tu būtumei mušęs penkis ar šešis kartus, tai tu būtu-

mei sirus sumušęs ir galutinai pribaigęs. O dabar tu nugalėsi juos tik tris kartus."
20 Kai Elyša buvo numiręs ir palaidotas, tai užpuolė Moabo kariuomenė tais metais kraštą.
21 Pasitaikė, kad jiems reikėjo laidoti žmogų. Išvydę kariuomenės dalinius, jie įmetė lavoną į Elyšos kapą. Ir kai tas lavonas palietė Elyšos kaulus, jis atsigavo ir žmogus atsistojo ant savo kojų.
22 Izraelis buvo prispaustas Chazaėlio, sirų karaliaus visu Jehoachazo metu.
23 Bet Viešpats suteikė jiems savo malonę, susimilo jų ir atsigręžė prie jų dėl Savo sandoros su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu ir nenorėjo jų išnaikinti ir atmesti jų nuo Savo veido iki šiai valandai.
24 Ir sirų karalius Chazaėlis numirė ir jo karališkąjį sostą užėmė jo sūnus Benhadadas.
25 Tada atsiėmė Jehoašas, Jehoachazo sūnus, iš Benhadado, Chazaėlio sūnaus miestus, kuriuos jis buvo paėmęs kovoje iš jo tėvo Jehoachazo. Joašas nugalėjo jį tris kartus, kol atgavo Izraelio miestus.

14

Jūdos Karaliai Amacija Ir Azarija, Izraelio Karalius Jarabeamas Antrasis

1 Antraisiais Izraelio karaliaus Jehoachazo sūnaus Jehoašo metais pradėjo valdyti Jūdos karalius Joašo sūnus Amacija.
2 Jis buvo 25 metų amžiaus, pradėdamas valdyti ir karaliavo 29 metus Jerūzalėje. Jo motina buvo vardu Jehoadaina iš Jerūzalės.
3 Jo elgesys Viešpačiui gerai patiko, tačiau netaip, kaip jo tėvo Dovydo. O kaip jo tėvas Joašas, taip ir jis pasielgė.
4 Alkų jis neišnaikino ir žmonės jose tebeaukodavo ir tebesmilkindavo.
5 Kai jis užėmė karaliaus sostą, nužudė jis tuos savo tarnus, kurie buvo nužudę jo tėvą.
6 Bet tųjų žudikų vaikų jis nenužudė, kaip ir parašyta yra Mozės knygose, kuriose Viešpats yra liepęs ir įsakęs: "Tėvų nereikia žudyti už vaikus ir vaikų už tėvus. Bet kiekvienas turi mirti už savo nusidėjimą!"
7 Druskos slėnyje jis išmušė 10 000 edomiečių ir užkariavo Selos miestą ir praminė jį Jakteėlio vardu iki šiai dienai.
8 Tai nusiuntė Amacija pasiuntinius pas Jėhaus sūnaus Jehoachazo sūnų Jehoašą, Izraelio karalių, reikalaudamas: "Ateik ir pasimuškiva!"
9 Bet Jehoašas, Izraelio karalius, atsiliepė Jūdos karaliui Amacijai, tardamas: "Libano erškėtis nusiuntė pas cėdrą į Libaną, kad duotų jam savo dukterį į žmonas jo sūnui. Bet Libano laukiniai žvėrys bėgdami sumindžiojo erškėtį.
10 Tu užmušei edomiečius ir tuo didžiuojasi tavo širdis. Pasididžiuoti tu gali, namuose pasilikdamas. Kam tau ieškoti pražūties sau pačiam ir visai Jūdai su tavimi?"
11 Bet Amacija neklausė jo. Tai pradėjo Izraelio karalius Jehoašas puolimą ir juodu susitiko vienas su antru Bėt-Šemeše Jūdoje.
12 Jūda buvo Izraelio sumušta, kad visi vyrai į namus išlakstė.
13 Izraelio karalius Jehoašas sugavo Jūdos karalių Amaciją, sūnų Joašo, kuris buvo Achazijos sūnus Bėt-Šemeše ir nuvyko į Jerūzalę ir sugriovė Jerūzalės mūrus nuo Efraymo vartų iki kampinių vartų, 400 mastų ilgumo
14 ir pasiėmė visą auksą ir sidabrą ir indus, kuriuos rado Viešpaties namuose ir karaliaus rūmų patalpose ir kaip užstatą išsivedė vaikus ir išvyko Samarijon.
15 O kas daugiau pasakytina apie Jehoašą, ką jis nuveikęs ir jo galybę ir kaip jis su Jūdos karaliumi kariavo, yra užrašyta Izraelio karalių metraščiuose.
16 Jehoašas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas tarp Izrae-

lio karalių Samarijoje. Jo sūnus
Jarabeamas Antrasis užėmė savo
tėvo karališkąjį sostą.
17 O Amacija, Jūdos karaliaus
sūnus, dar gyveno 15 metų po Jehoašo mirties, Jehoachazo sūnaus,
Izraelio karaliaus.
18 Kasgi daugiau pasakytina apie
Amaciją, ar tai neparašyta Jūdos
karalių metraščiuose?
19 Ir jie susitarė prieš jį Jeruzalėje, tai jis nubėgo į Lakyšą.
Ir jie, nusiuntę į Lakyšą,
užmušė jį ten.
20 Jie pargabeno jį arkliais į
Jerūzalę ir palaidojo jį Jerūzalėje
prie savo tėvų Dovydo mieste.
21 Ir šešioliktais metais ėmė Jūdos gyventojai Azariją ir įstatė
jį karaliumi jo tėvo Amacijos
vieton.
22 Jis atstatė Ėlatą ir sugrąžino
jį Jūdai, kai Karalius užmigo prie
savo tėvų.
23 Penkioliktais Jūdos karaliaus
Joašo sūnaus Amacijos metais pasidarė Jehoašo sūnus Jarabeamas
Antrasis Izraelio karaliumi Samarijoje ir valdė 41 metus.
24 Jo elgesys nepatiko Viešpačiui, kadangi jis nesiliovė gyvenęs
Nebato sūnaus Jarabeamo nuodėmėse, kuris Izraelį nuvedė į
nuodėmę.
25 Bet jis sugrąžino Izraeliui
visas sritis nuo Lebos Chamato ligi
jūros tyrumų sulig Viešpaties,
Izraelio Dievo, kalbėtu žodžiu per
Jo tarną Joną, Amitajo sūnų,
pranašą iš Gatchėferio.
26 Ir Viešpats atsižvelgė į izraelitų didįjį vargą, vergų ir
laisvųjų, ir nebuvo, kas jiems
pagelbėtų.
27 Viešpats nebuvo sakęs, kad
Jis norįs išnaikinti Izraelio vardą
po dangumi ir padėjo jiems
per Jehoašo sūnų Jarabeamą
Antrąjį.
28 O kas daugiau pasakytina apie
Jarabeamą Antrąjį, ką jis
nuveikęs, jo galybę, jo žygius, kaip
jis Damaskų ir Chamatą
sugrąžinęs Jūdai Izraelyje, ar tai
neparašyta Izraelio karalių
metraščiuose?
29 Ir Jarabeamas užmigo prie savo
tėvų, Izraelio karalių. Ir jo sūnus
Zekarija užėmė savo tėvo karališkąjį sostą.

15

Jūdos Ir Izraelio Karaliai

1 Dvidešimtseptintais Izraelio
karaliaus Jarabeamo Antrojo metais, Jūdos karalius Azarija, Amacijos sūnus, pradėjo valdyti
2 ir buvo šešiolikos metų
amžiaus, užimdamas sostą, ir
karaliavo 52 metus Jerūzalėje. Jo
motina buvo vardu Jekalija iš
Jerūzalės.
3 Jo elgesys gerai patiko Viešpačiui, visiškai, kaip jo tėvo
Amacijos,
4 tiktai, kad jis neišgriovė alkų,
kadangi žmonės dar tebeaukodavo
ir tebesmilkindavo augštumose.
5 Bet Viešpats slogino karalių
raupsais iki mirties, kad turėjo gyventi atskirai pastatytame name. Jo
sūnus Jotamas tvarkė jo reikalus ir
valdė krašto gyventojus.
6 O kas daugiau pasakytina
apie Azariją ir ką jis nuveikęs,
yra parašyta Jūdos karalių
metraščiuose.
7 Azarija užmigo prie savo tėvų
ir buvo palaidotas prie savo tėvų
Dovydo mieste. Jo sūnus Jotamas
užėmė savo tėvo karališkąjį
sostą.
8 Trisdešimtaštuntais metais Jūdos karaliaus Azarijos Izraelio karaliumi pasidarė Zekarija ir valdė
Samarijoje šešis mėnesius.
9 Jo elgesys Viešpačiui nepatiko, kadangi jis elgdavosi, kaip jo
tėvai pasielgdavo. Jis nesiliovė gyvenęs Nebato sūnaus Jarabeamo
nuodėmėse, kuris Izraelį nuodėmėn nuvedė.
10 Jabėšo sūnus Šalumas pakėlė
maištą prieš jį, užpuolė jį
žmonių akivaizdoje ir, nuždęs jį,
pasidarė karaliumi jo vietoje.
11 O kas daugiau pasakytina apie

Zekariją, yra užrašyta Izraelio karalių metraščiuose.

12 Ir taip atsitiko, kaip Viešpats buvo kalbėjęs Jėhui: “Tavo vaikai sėdės Izraelio soste iki ketvirtosios kartos.”

13 Šalumas, Jabėšo sūnus, pasidarė karaliumi trisdešimtdevintais Jūdos karaliaus Uzyjos metais ir karaliavo vieną mėnesį Samarijoje,

14 nes Menachėmas, Gadžio sūnus, iš Tircos atžygiavo į Samariją ir užpuolė Šalumą, Jabėšo sūnų Samarijoje ir užmušė jį ir užėmė jo karališkąjį sostą.

15 Visi kiti įvykiai ir jo sukeltas sąmokslas yra surašyti Izraelio karalių metraščiuose.

16 Tuomet žygiavo Menachėmas iš Tircos į Tifsachą ir visiškai išnaikino jo gyventojus ir apylinkių, kadangi miestai nepasidavė ir jie net perpjovė nėščiųjų moterų pilvus.

17 Trisdešimtdevintais Jūdos karaliaus Azarijos metais Gadžio sūnus Menachėmas pasidarė Izraelio karaliumi ir jis valdė Samarijoje 10 metų.

18 Jo elgesys Viešpačiui nepatiko. Kol jis gyvas buvo, nesiliovė jis gyvenęs Nebato sūnaus Jarabeamo nuodėmėse, kuris izraelitus nuodėmėn nuvedė.

19 Tada užpuolė kraštą Asirijos karalius Pūlis, kuriam Menachėmas atidavė 1000 centnerių sidabrų, kad tas jį remtų ir jis galėtų sustiprinti savo karalystę.

20 Taip uždėjo Menachėmas turtingiesiems 50 nuo žmogaus sidabrinių mokesčių, kad sumokėtų Asirijos karaliui. Tada grįžo Asirijos karalius namuon ir nepasiliko tame krašte.

21 O kas daugiau pasakytina apie Menachėmą ir ką jis nuveikęs, yra užrašyta Izraelio karalių metraščiuose.

22 Menachėmas užmigo prie savo tėvų ir jo sūnus Pekachja užėmė jo karališkąjį sostą.

23 Penkiasdešimtais Azarijos, Jūdos karaliaus metais karaliumi pasidarė Menachėmo sūnus Pekachja ir valdė Izraelį dvejus metus Samarijoje.

24 Jo elgesys Viešpačiui nepatiko, kadangi jis nesiliovė gyvenęs Nebato sūnaus Jarabeamo nuodėmėmis, kuris Izraelį į nuodėmes nuvedė.

25 Ir jo karžygio Remalijos sūnus Pekachas susitarė prieš jį ir užmušė jį Samarijoje karaliaus rūmuose su Argobu ir su Arje. Jis buvo pasiėmęs 50 vyrų iš Gileado ir, nužudęs jį, užėmė jo karališkąjį sostą.

26 Kas daugiau pasakytina apie Pekachją ir jo žygius, yra surašyta Izraelio karalių metraščiuose.

27 Penkiasdešimtantraisiais Jūdos karaliaus Azarijos metais pasidarė Izraelio karaliumi Pekachas, Remalijos sūnus Samarijoje ir valdė 20 metų.

28 Jo elgesys nepatiko Viešpačiui, kadangi jis nesiliovė gyvenęs Nebato sūnaus Jarabeamo nuodėmėmis, kuris Izraelį į nuodėmę nuvedė.

29 Izraelio karaliaus Pekacho laikais atžygiavo Asirijos karalius Tiglat-Pileseris ir užėmė Yjoną, Abėlbėtmaaką, Janoachą, Kedešį ir Chacorą, Gileadą, Galylą ir visą Naftalį ir nusivedė juos nelaisvėn į Asiriją.

30 Ir Hošėa, Ėlos sūnus, susitarė prieš Pekachą, Remalijos sūnų, užmušė jį ir užėmė jo vietą Uzyjos, sūnaus Jotano, dvidešimtaisiais metais.

31 O kas daugiau pasakytina apie Pekachą ir ką jis nuveikęs, yra užrašyta Izraelio karalių metraščiuose.

32 Izraelio karaliaus Remalijos sūnaus Pekacho antrais metais pasidarė Uzyjos sūnus Jotamas Jūdos karaliumi.

33 Jis buvo 25-ių metų amžiaus, karaliaus vietą užimdamas, ir karaliavo 16 metų Jerūzalėje. Jo motina buvo vardu Jerūša, Cadoko duktė.

34 Jo elgesys gerai patiko Vieš-

pačiui, visiškai taip, kaip ir jo tėvo
Uzyjos elgesys.
35 Tik jis neišgriovė alkų ir
žmonės dar tebeaukodavo ir tebe-
smilkindavo augštumose. Jis pasta-
tė viršutinius vartus prie Viešpaties
rūmų.
36 O kas daugiau pasakytina apie
Jotamą ir ką jis nuveikęs buvo,
yra parašyta Jūdos karalių
metraščiuose.
37 Tuomet pradėjo Viešpats
siųsti prieš Jūdą Sirijos kara-
lių Recyną ir Remalijos sūnų
Pekachą.
38 Ir Jotamas užmigo ir buvo pa-
laidotas prie savo tėvų savo tėvo
Dovydo mieste ir jo sūnus Achazas
užėmė jo karališkąjį sostą.

16

Jūdos Karalius Achazas

1 Achazas, Jotamo sūnus, pra-
dėjo valdyti septynioliktais Rema-
lijos sūnaus Pekacho metais.
2 Jis buvo 20 metų amžiaus, kai
jis karaliumi pasidarė ir valdė Je-
rūzalėje 16 metų ir jo elgesys ne-
patiko Viešpačiui, jo Dievui, kaip
patikdavo jo tėvo Dovydo.
3 Nes jis elgėsi, kaip Izraelio
karaliai elgdavosi. Be to, jis leido
savo sūnui per ugnį eiti, kaip tai
pagonys darydavo, kuriuos Vieš-
pats pirm izraelitų išvaręs buvo.
4 Jis aukodavo ir smilkindavo
alkose, ant kalnų ir po išsišako-
jusiais medžiais.
5 Tada atžygiavo Sirijos karalius
Recynas ir Pekachas, Remalijos
sūnus, Izraelio karalius, prieš Je-
rūzalę kariauti ir apgulė Achazą,
bet negalėjo jo nugalėti.
6 Tuomet susigrąžino Sirijos
karalius Recynas Elatą Sirijai, iš-
varydamas iš jo žydus. Sirai atsikėlė
į Elatą ir tebegyvena čia iki šiai
dienai.
7 O Achazas išsiuntė pasiunti-
nius pas Asirijos karalių Tiglat-
Pileserį ir sakydino jam: "Aš esu
tavo tarnas ir tavo sūnus, eikš
augštyn ir gelbėk mane iš Sirijos ir
Izraelio karaliaus rankų, ku-
riuodu prieš mane pasikėlė."
8 Ir Achazas ėmė aukso ir sida-
bro, kurį atrado Viešpaties na-
muose ir karaliaus rūmuose ir siuntė
dovanų Asirijos karaliui.
9 Ir Asirijos karalius paklausė jo
ir atžygiavo augštyn prieš Da-
maskų ir paėmė jį. Jo gyvento-
jus jis išvedė nelaisvėn į Kyrą
ir užmušė Recyną.
10 Tada vyko karalius Achazas į
Damaskų pasitikti Asirijos kara-
lių Tiglat-Pileserį. Damaskaus
mieste jis pamatė altorių ir padarė
jo brėžinį ir aprašymą, kaip jis
padirbtas buvo, ir nusiuntė tai ku-
nigui Ūryjai.
11 Ir kunigas Ūryja, pasinaudo-
damas tais, pastatė tiksliai tokį
altorių, kokį karalius Achazas
norėjo, kol jis sugrįžo iš
Damaskaus.
12 Karalius, grįžęs iš Damas-
kaus ir pamatęs tą altorių, au-
kojo jis ant jo
13 ir uždegė ant jo savo degi-
namąją auką ir valgomąją
auką, išliejo ant to savo ge-
riamąją auką ir šlakstė padė-
kos aukų kraują ant altoriaus.
14 O Viešpaties akivaizdoje sto-
vintį varinį altorių jis nukėlė
į šoną, kad nestovėtų tarp al-
toriaus ir Viešpaties namų, pasta-
tydamas jį šiaurės pusėje naujojo
altoriaus.
15 Ir karalius Achazas liepė ku-
nigui Ūryjai ant didžiojo altoriaus
uždegti deginimo aukas rytais ir
vakarais valgomąsias aukas ir
karaliaus deginimo ir valgymo
aukas ir visų žmonių
deginamąsias aukas kartu su jų
valgomąja ir geriamąja auka ir
visą kraują deginimo aukų ir
kitų aukų ant jo šlakstyti. O ką
jis su variniu altoriumi darysiąs,
sakė jis, kad dar pagalvosiąs.
16 Kunigas Ūryja padarė visa tai,
ką jam karalius Achazas buvo
liepęs.
17 Ir karalius Achazas nuėmė
šonus nuo papėdės ir praustuves
nuo viršaus ir nukėlė tynę nuo va-

rinių jaučių, kurie apačioje buvo
ir padėjo tą ant akmeninio išdėto
grindinio.
18 Norėdamas įtikti Asirijos
karaliui, atėmė karalius Achazas
sabatomis vartojamą stogelį
šventovėje ir karališkąjį įėjimą į
šventovę.
19 Ką daugiau būtų galima
pasakyti apie Achazą ir visą jo
veiklą, yra užrašyta Jūdos ka-
ralių metraščiuose.
20 Ir Achazas užmigo prie savo
tėvų ir buvo palaidotas prie savo
tėvų Dovydo mieste. Jo sūnus
Chizekyja užėmė jo karališkąjį
sostą.

17

Paskutinis Izraelio Karalius

1 Dvyliktais Jūdos karaliaus
Achazo metais Ėlos sūnus Hošėa
pasidarė Izraelio karaliumi Sama-
rijoje ir valdė 9 metus.
2 Jo elgesys nepatiko Viešpa-
čiui, tačiau netaip, kaip tų Izrae-
lio karalių, kurie pirm jo buvo.
3 Prieš jį atžygiavo Asirijos
karalius Šalmaneseris ir Hošėa pa-
sidavė jam ir nešė jam dovanų.
4 Kai Asirijos karalius sužinojo,
kad Hošėa buvo prieš jį susitaręs
ir pasiuntinius pas Egipto karalių
Soą nusiuntęs ir metinės duoklės
nebepristatęs, tai suėmė jį Šal-
maneseris ir uždarė jį kalėjime.
5 Tada užėmė Asirijos karalius
visą kraštą ir Samariją ap-
gulęs, laikė trejetą metų.
6 Devintais Hošėos metais nu-
galėjo Asirijos karalius Samariją
ir išsivedė izraelitus nelaisvėn ir pa-
talpino juos Chelache prie Gozano
upės Chabore, mėdų miesteliuose.
7 Nes Izraelio sūnūs buvo nusi-
dėję prieš Viešpatį, savo Dievą,
kuris juos buvo išvedęs iš Egipto
žemės, iš Faraono, Egipto kara-
liaus rankų. O jie tarnavo sveti-
miems dievams.
8 Jie elgėsi taip, kaip pagonys
elgdavosi, kuriuos Viešpats pirm
Izraelio sūnų buvo išvaręs ir gy-
veno Izraelio karalių nuodėmėmis.
9 Izraelio sūnūs net veidmai-
niavo Viešpaties, savojo Dievo aki-
vaizdoje, įsitaisydami sau alkas
pakiliose vietovėse, visuose mies-
tuose, nuo mažiausiojo iki di-
džiausiojo.
10 Jie pasistatė statulas ir alkas
ant visų augštųjų kaukarų ir
po visais žaliuojančiais medžiais.
11 Jie degindavo smilkalus ant
savo aukurų visose alkose, kaip
pagonys, kuriuos Viešpats pirm jų
buvo išvaręs. Jie užsiimdavo
įvairiais pasibaisėtinais dalykais,
kuriais jie Viešpatį užrūstino.
12 Jie garbino stabus, kai Vieš-
pats jiems buvo liepęs to nedaryti.
13 Kai Viešpats skelbdavo Izrae-
lyje ir Jūdoje per pranašus ir regė-
tojus: "Sugrįžkite nuo savo
piktojo kelio ir laikykite Mano
įstatymus, nuostatus ir įsakymus,
kuriuos Aš jūsų tėvams daviau per
Savo tarnus pranašus,"
14 tai jie neklausydavo, bet pasi-
likdavo užsispyrę taip, kaip ir jų
tėvai būdavo, kurie savo Dievu,
Viešpačiu nepasitikėdavo.
15 Be to, jie paniekindavo Jo
įsakymus ir Jo sandorą, kurią
Jis su jų tėvais buvo padaręs, ir
Jo liudyjimus, kuriuos Jis jų tarpe
apreikšdavo, bet jie išdyko ir pasi-
leido, kaip pagonys, aplink juos gy-
venantieji, dėl kurių Viešpats buvo
įsakęs, kad jie jų pavyzdžiu
nesektų.
16 Jie nepaisė visiškai Viešpaties,
savo Dievo, įsakymų ir nusilie-
dino sau du veršiu ir įsitaisė alkas
ir garbino visą dangaus daugybę
ir tarnavo Baalui.
17 Jie leido savo sūnums ir duk-
terims per ugnį bėgti ir pasidarė
burtininkais ir žyniais ir pasileido,
darydami tai, kas Viešpatį
užrūstino.
18 Tada Viešpats labai supyko ant
Izraelio ir atsitraukė nuo jų Savo
veidu, kad iš jų daugiau niekas
nebeliko, kaip tiktai viena Jūdos
giminė.
19 O Jūda irgi nevykdė Viešpa-

ties, savo Dievo, įsakymų ir sekė
blogu Izraelio pavyzdžiu.
20 Todėl paniekino Viešpats
Izraelio sūnus, prispaudė juos ir
atidavė juos į plėšikų rankas,
nukreipdamas Savo veidą nuo
jų.
21 Jis atplėšė Izraelį nuo Do-
vydo namų. Izraelis įsistatė sau
Nebato sūnų Jarabeamą į kara-
lius, kuris nukreipė Izraelį nuo
Viešpaties, kad jie skaudžiai
nusidėjo.
22 Taip vaikščiojo Izraelio sūnūs
visais nuodėmingaisiais Jarabeamo
keliais, kuriais jis buvo pradėjęs ir
jie nesiliovė jais eiti tol,
23 kol Viešpats nuo jų Savo
veidu nenusikreipė, kaip Jis tai per
Savo tarnus pranašus kalbėjęs buvo,
ir taip buvo Izraelis išvestas iš savo
žemės į Asiriją iki šiai dienai.
24 Asirijos karalius užėmė Sa-
marijos miestus ir apgyvendino juos
gyventojais iš Babelės, Kūtos,
Avos, Chamato ir iš Sefarvaymo.
25 Kai jie čia pradėjo apsigyventi,
Viešpaties nebijojo ir jo negarbino,
atsiuntė Viešpats liūtus į jų
tarpą, kurie ėmė juos naikinti.
26 Tai pranešė jie Asirijos kara-
liui, kad pagonys, kuriais Samarijos
miestai apgyvendinti, nepažįsta to
krašto Dievo ir kad dėl to Dievas
jiems liūtus į jų tarpą at-
siuntęs, kurie ėmę juos naikinti, ka-
dangi jie nieko nežiną apie to
krašto Dievo įstatymus.
27 Asirijos karalius įsakė, tar-
damas: "Nugabenkite vieną iš
nelaisvėn paimtųjų kunigų į
ten ir tas tepamoko gyventojus to
krašto Dievo įstatymų."
28 Taip atvyko vienas kunigas iš
nelaisvės į Bėtėlį ir apmokė
žmones, kaip reikalinga Dievo
bijotis.
29 Vis dėlto pasidirbo kiekvienas
tautinis vienetas savo dievaitį ir
pasistatė tokius įvairiuose mies-
tuose ir alkose, kurios Samarijos
gyventojų buvo paruoštos.
30 Iš Babelės atsikėlusieji pasi-
dirbo Sukot-Bernotą, iš Kūtos
Nergelį, iš Chamato atėjusieji tu-
rėjo Ašymą,
31 iš Avos atsikėlusieji pasidirbo
Nibchazą ir Tartaką. Buvusieji
sefarviečiai degino savo vaikus
Adramelekui ir Anamelekui, sefar-
viečių dievaičiams.
32 O kadangi jie ir Viešpaties pri-
sibijojo, įsidėjo jie apeigininkus
alkose iš pačių prasčiausiųjų
žmonių, kurie už juos aukodavo.
33 Jie garbino Viešpatį, bet
kartu tarnavo ir savo dievaičiams
įprastu būdu tų žmonių, iš ku-
rių jie buvo į čia atgabenti.
34 Jie ir šiandien taip tebedaro.
Dievo jie nesibijo ir nesilaiko
įsakymų, nuostatų ir įstatymų,
suteiktų ainiams Jokūbo, kurį Jis
Izraeliu praminė.
35 Viešpats padarė sandorą su
jais, jiems liepdamas: "Nebijokite
kitų dievų, nesimelskite jų ir
netarnaukite jiems ir neaukokite
jiems,
36 bet bijokite Viešpaties, kuris
jus galinga jėga ir ištiesta ranka iš
Egipto žemės išvedė ir Jo melskitės
ir Jam aukokite!
37 Visuomet vykdykite Jo nuta-
rimus, įstatymus, nuostatus ir
įsakymus, kuriuos Jis jums užra-
šydino ir nebijokite svetimų
dievų.
38 Neužmirškite sandoros, ku-
rią Jis su jumis padarė, kitų
dievų nebijodami.
39 Bet Viešpaties, savojo Dievo
bijokite! Tas išgelbės jus nuo visų
jūsų priešų!"
40 O jie neklausė ir elgėsi pagal
savo senus papročius.
41 Taip tarnavo šie žmonės Vieš-
pačiui, bet kartu ir savo dievai-
čiams. Taip darė ir jų vaikai, kaip
jų tėvai darydavo ir jų ainiai te-
besielgia taip iki šiai dienai.

18

Jūdos Karalius Chizekyja

1 Hošėos, Ėlos sūnaus, Izraelio
karaliaus trečiaisiais metais pasi-

darė Jūdos karaliumi Achazo sūnus
Chizekyja.
2 Užimdamas sostą, jis buvo
25 metų amžiaus ir valdė 29 metus
Jerūzalėje. Jo motina buvo vardu
Aby, Zekarijos duktė.
3 Jo elgesys labai patiko Viešpačiui, kaip ir jo protėvio Dovydo.
4 Jis išnaikino alkas, sugriovė
stulpus, nukirto pašvęstuosius medžius, sukūlė varinįjį žaltį,
Mozės padarytąjį. Nes iki to
meto izraelitai tebesmilkindavo
to garbei, kurį vadindavo
Nechuštanu.
5 Jis pasitikėjo Viešpačiu, Izraelio Dievu, ir kito tokio karaliaus Jūdoje nebuvo pirm jo ir po jo.
6 Jis laikėsi prie Viešpaties ir nenukrypo nuo Jo ir vykdė Jo
įsakymus, kuriuos Viešpats Mozei
buvo davęs.
7 Viešpats buvo su juomi. Ir ką
jis tik pradėdavo, jam gerai pasisekdavo. Nuo Asirijos karaliaus jis atsimetė ir jam nebevergavo.
8 Jis nugalėjo filistiečius ir
užėmė visus jų miestus, nuo
mažiausiojo iki didžiausiojo,
įskaitant Gazą su visomis
aplinkinėmis sritimis.
9 Ketvirtais Jūdos karaliaus
Chizekyjos metais, kurie buvo septintieji Hošėos, Elos sūnaus, Izraelio karaliaus metai, atžygiavo
Šalmaneseris, Asirijos karalius,
augštyn prieš Samariją ir apgulė
ją.
10 Po trijų metų jis ją nugalėjo, tai yra karaliaus Chizekyjos
šeštais ir devintais Izraelio karaliaus Hošėos metais, ir užėmė
Samariją.
11 Asirijos karalius išsivedė
Izraelį Asirijon į nelaisvę ir pavietojo juos Chelache ir Chabore
prie Gozano upės, mėdų
miesteliuose,
12 kadangi jie nebuvo klausę
Viešpaties, savo Dievo balso, nesilaikydami Jo sandoros ir visų
Mozės, Dievo tarno, duotųjų
įstatymų. Jie neklausė ir nevykdė įstatymų.
13 Chizekyjos keturioliktais metais atžygiavo augštyn Asirijos karalius Sanchėrybas prieš visus
mūrais aptvertus miestus ir juos
nugalėjo.
14 Tai siuntė Jūdos karalius Chizekyja Asirijos karaliui į Lakyšą pranešimą: "Aš nusidėjau,
gręžkis nuo manęs, ką man uždėsi, aš vykdysiu!" Tai uždėjo Asirijos karalius Jūdos karaliui Chizekyjai 300 centnerių sidabro ir
30 centnerių aukso.
15 Taip atidavė Chizekyja visą
sidabrą, kurį rado Viešpaties
namuose ir karaliaus rūmų
sandėliuose.
16 Tuo metu nuėmė Jūdos karalius Chizekyja auksą nuo durų
ir staktų, kuriuos pats auksu aptraukdinęs buvo ir atidavė tai Asirijos karaliui.
17 Asirijos karalius siuntė savo
kariuomenės vadą Tartaną,
rūmų viršininką Rabsarį ir ūkio
viršininką Rabšakę su dideliu
kariuomenės daliniu iš Lakyšo į
Jerūzalę pas karalių Chizekyją ir
sustojo prie vandentiekio viršutinio
tvenkinio, kuris yra prie vėlėjo
dirvos kelio,
18 iš kurios vietos jie šaukėsi karaliaus. Tai išėjo pas juos Eljakymas, Chilkyjos sūnus, ūkio
viršininkas, Šebna, raštininkas ir
Joachas, Asafo sūnus, metraščių
vedėjas.
19 Tai prabilo ūkio viršininkas į
juos klausimu: "Didysis Asirijos
karalius nori žinoti, iš kur ima karalius Chizekyja tiek drąsos ir kuo
jis pasitiki,
20 susilauksiąs pagalbos, ar
turįs gana pajėgų, kad galėtų
pasipriešinti. Kokį pagrindą jis
turėjęs nuo jo atsimesti.
21 Ar jis pasitikįs ana įlūžusia
nendrės lazda, Egiptu, ant kurios,
kas nors pasiremdamas, savo
ranką perskverbtų. Tokia esanti
Egipto karaliaus pagalba visiems
tiems, kurie tąja pasitiki.
22 O gal jis norįs sakyti—mes
pasitikime Viešpačiu, savo Dievu!

Juk jis yra tasai, kuris alkas ir au-
kurus išgriovė ir liepė Jūdoje ir Je-
rūzalėje—prie šio altoriaus, kuris
Jerūzalėje yra, turite melstis!
23 Tik pasižadėk mano valdovui,
Asirijos karaliui, dabar ir sutar-
kime, jei aš tau duočiau 2000 ark-
lių, ar tu turėtumei jiems
raitelių?
24 Juk tu nepajėgi pasipriešinti
mano valdovo silpniausiam viene-
tui, nors ir pasitiki Egipto vežimais
ir raiteliais.
25 Ar tu manai, kad aš čia be
Viešpaties valios atvykau augštyn
šiuos miestus išnaikinti? Viešpats
man įsakė žygiuoti į šį kraštą
ir jį sugriauti."
26 Tai atsakė Eljakymas, Chil-
kyjos sūnus ir Šebna ir Joachas ūkio
viršininkui: "Kalbėk su mumis,
savo tarnais siriškai, kadangi mes
suprantame. Nekalbėk žydiškai su
mumis prie tų visų žmonių,
kurie ant mūrų yra."
27 Bet ūkio viršininkas atkirto:
"Ar mano valdovas mane atsiuntė
tik pas tavo valdovą ir pas tave,
o ne pas tuos žmones, kurie ant
mūrų yra, kalbėti, kad jie su jumis
savo pačių išmatas valgytų ir
savo šlapumą gertų!"
28 Ūkio viršininkas buvo atsi-
stojęs ir garsiai rėkė žydų kalba:
"Klausykite žodžių didžiojo Asi-
rijos karaliaus!"
29 Karalius sako, kad nesileistu-
mėte suviliojami Chizekyjos! Nes
jis negali jūsų išgelbėti iš mano
rankos!
30 Teneįtikina jus Chizekyja
pasitikėti Viešpačiu, tardamas—
Viešpats mus išgelbės ir šis miestas
nebus atiduotas į Asirijos kara-
liaus rankas!
31 Neklausykite Chizekyjos! Nes
taip sako Asirijos karalius—pri-
imkite mano malonę ir išeikite lau-
kan pas mane, tai kiekvienas gaus
valgyti nuo savo vynmedžio ir
figmedžio ir iš savo šulinio gerti
tol,
32 kol aš, atėjęs, jus nugabensiu
į kraštą, kuris jūsų kraštui pri-
lygsta, kuriame yra rugių, švie-
žaus vyno, duonos, vynkalnių,
alyvmedžių, aliejaus ir medaus, tai
jūs išliksite gyvi ir nenumirsite.
Neklausykite Chizekyjos, nes jis
suvilioja jus, bekalbėdamas—Vieš-
pats mus išgelbės!
33 Argi pagonių dievai yra iš-
vadavę savo žemes iš Asirijos ka-
raliaus rankų?
34 Kur dingo Chamato ir Arpado
dievai? Kur yra Sefarvaymo, Hėnos
ir Ivos dievai? Ar jie išgelbėjo Sa-
mariją iš mano rankos?
35 Ar yra bent vienas dievas iš
visų kraštų, kuris būtų savo
kraštą išvadavęs iš mano
rankų!"
36 Bet žmonės tylėjo ir nieko
neatsakė, kadangi karalius buvo
liepęs ir taręs: "Nieko jam
neatsakykite!"
37 Tai atėjo Eljakymas, Chilkyjos
sūnus, ūkio viršininkas, Šebna,
rašytojas, Joachas, Asafo sūnus,
metraščių vedėjas pas Chize-
kyją su įplėštais rūbais ir ap-
sakė jam ūkio viršininko žodžius.

19

Chizekyjos Malda,
Asirijos Pralaimėjimas

1 Išgirdęs visa tai, Chizekyja
įplėšė savo rūbus, apsisiautė
maišu ir nuėjo į Viešpaties namus
2 ir siuntė ūkio viršininką El-
jakymą, raštininką Šebną su
vyriausiais kunigais, maišais apsi-
siautusiais pas Amoco sūnų,
pranašą Ješają
3 ir tarė jam: "Taip sako Chize-
kyja—šiandien esame baudžiami
skausmu ir įžeidimais, kaip mo-
teris, kuri turėtų gimdyti, bet ne-
turi jėgų pagimdyti.
4 Rasi norėtų Viešpats, tavo
Dievas, išklausyti Asirijos kara-
liaus atsiųstojo ūkio viršininko žo-
džius, kuriais pajuokiamas gyvasis
Dievas ir šmeižiamas, kuriuos
Viešpats, tavo Dievas girdėjo. Taigi,
nepaliauk meldęs už likusius, kurie
dar gyvi yra."

5 Ir karaliaus tarnams pas Je-
šają atėjus,
6 tarė jiems Ješaja: "Taip saky-
kite savo valdovui, kaip Viešpats
kalba—nesibijok tų, kuriuos tu
girdėjai, kai Asirijos karaliaus tar-
nai Mane apšmeižė.
7 Štai, Aš jam duosiu tokią
dvasią, kad jis garsą išgirdęs,
grįš atgal į savo kraštą. Aš jį
nužudysiu kardu jo paties šalyje."
8 Ir kai ūkio viršininkas
sugrįžo, rado jis Asirijos karalių
bekariaujantį prieš Libną, ka-
dangi jis buvo sužinojęs, jog jis iš
Lakyšo išvykęs buvo.
9 Kai Asirijos karalius išgirdo,
kad Tirhaka Egipto-Sudano kara-
lius atžygiuoja pulti Asiriją, siuntė
jis vėl pasiuntinius pas Chizekyją
ir sakydino:
10 "Sakykite Jūdos karaliui Chi-
zekyjai—nesiduok suviliojamas
savo Dievo, kuriuomi pasitiki, be-
sakydamas, kad Jerūzalė nepakliū-
sianti į Asirijos karaliaus rankas!
11 Juk tu girdėjai, ką Asirijos
karaliai darė visiems kraštams, juos
išnaikindami! Ar tu turėtumei išlikti
nepaliestas?
12 Ar galėjo juos išgelbėti pa-
gonių dievai, kuriuos mano tėvai
išnaikino, Gozaną, Charaną,
Recefą, Edeno sūnus, kurie Te-
lasare buvo?
13 Kur dingo Chamato ir Arpado
karaliai ir Sefarvaymo, Hėnos ir
Ivos miestų karaliai?"
14 Ir kai Chizekyja gavo tas gro-
matas nuo pasiuntinių ir per-
skaitė, užėjo jis augštyn į Dievo
namus ir padėjo jas Viešpaties
akivaizdon
15 ir meldėsi Viešpaties akivaiz-
doje šiais žodžiais: "Viešpatie,
Izraelio Dieve, kuris sėdi ant ke-
rubų! Tu esi vienintelis Dievas vi-
soms pasaulio karalystėms. Tu
sutvėrei dangų ir žemę!
16 Viešpatie, atkreipk Savo ausį
ir išklausyk, atverk Savo akis ir
pasižiūrėk, girdėdamas Sanchė-
rybo žodžius, kuriais jis atsiuntė
šmeižti gyvąjį Dievą.
17 Tai tiesa, Viešpatie, Asirijos
karaliai kardu išnaikino pagonis ir
jų kraštą
18 ir įmetė jų dievus į ugnį,
kurie nebuvo dievai, o tik žmonių
rankų darbas, medžiai bei ak-
menys. Todėl jie juos ir sunaikino.
19 Ogi dabar, Viešpatie, mūsų
Dieve, gelbėk mus iš jo rankų, kad
visos pasaulio karalystės pama-
tytų, kad Tu, Viešpatie, vienin-
telis esi Dievu!"
20 Tai nusiuntė Ješaja, Amoco
sūnus, pas Chizekyją ir sakydino
jam—taip kalba Viešpats, Izraelio
Dievas: "Aš girdėjau, ko tu Manęs
prašei dėl Sanchėrybo, Asirijos
karaliaus!"
21 Ir tai yra, ką Viešpats prieš
jį kalbėjo: "Ciono duktė, mer-
gaitė neapkenčia tavęs ir tyčiojasi
iš tavęs. Jerūzalės duktė kraipo
galvą dėl tavęs.
22 Kas yra tas, kurį tu išpeikei
ir iškoliojai? Prieš ką tu pakėlei
savo balsą ir į kurį tu išdi-
džiai pažvelgei? Tai yra prieš Izrae-
lio Šventąjį.
23 Per savo pasiuntinius tu išdar-
kei Viešpatį, tardamas—daugybe
savo vežimų aš užkopiau ant augš-
tųjų kalnų, pačias Libano
augštumas. Aš nusikirtau jo augš-
čiausiųjų cėdrų ir gražiausiųjų
eglių, pasiekdamas tolimiausias
jos vietas, pačias jo Karmelio girias.
24 Aš išsikasiau ir išgėriau sveti-
mus vandenis ir savo kojų padais
išdžiovinau ežerus.
25 Ar negirdėjai, kad tai Mano
seniai buvo numatyta ir iš pradžių
viskas paruošta? O dabar Aš lei-
dau, kad sutvirtinti miestai būtų
paversti akmenų krūvomis,
26 kad tuose gyvenantieji, pail-
stų, bijotųsi ir gėdytųsi ir pasi-
darytų kaip žolė laukuose ir kaip
žaliuojantieji želmenys ant stogo,
kurie sudžiūsta kaip šienas, negavę
pilnai išbujoti.
27 Aš žinau, kaip tu gyveni, ką
tu veiki, kur tu keliauji ir kaip prieš
Mane siauti!
28 Kadangi tu prieš Mane siauti

ir tavo pasileidimas atskambėjo į
Mano ausis, Aš įversiu žiedą į
tavo nosį ir žąslus įdėsiu į
tavo burną ir vesiu tave atgal tuo
pačiu keliu, kuriuo tu atėjai.
29 Ir tai tebūna tau ženklu- šiais
metais valgykite, kas nesėta užaugo,
kitais metais, kas iš šaknių išdygo
ir trečiaisiais metais sėkite ir pjau-
kite ir pasisodinkite vynuogynus ir
valgykite jų vaisiaus.
30 Ir duktė Jūda, kuri išgelbėta ir
išlikusi, įsišaknys toliau po savimi
ir atneš vaisiaus savo viršuje.
31 Nes iš Jerūzalės išeis likusieji
ir išgelbėtieji nuo Ciono kalno, ka-
dangi Viešpats yra nusprendęs tai
įgyvendinti."
32 Todėl taip kalba Viešpats apie
Sirijos karalių: "Jie neįeis į
šitą miestą, nepašaus į jį net
nė vienos strėlės ir neiškels prieš
jį nė vieno skydo ir pylimo aplink
jį jie nesusipils.
33 Bet jis turės grįžti tuo keliu,
kuriuo jis atėjęs, neįžengęs į šį
miestą, kalba Viešpats.
34 Ir Aš noriu šį miestą ap-
ginti, kad Aš jam gelbėčiau dėl
Savęs ir dėl Savo tarno Dovydo."
35 Ogi tą pačią naktį išėjo
Viešpaties angelas ir išmušė Asiri-
jos kariuomenėje 185000 vyrų.
Štai, jiems ryte anksti atsikėlus, vi-
sur vieni lavonai begulėjo.
36 Tada kėlėsi Sanchėrybas,
Asirijos karalius, sugrįžo į Ninevę
ir pasiliko joje.
37 Ir kai jis meldėsi savo dievaičio
Nisroko namuose, užmušė jį jo
du sūnu Adramelekas ir Sareceris,
kuriuodu pabėgo į Ararato žemę.
Jo sūnus Esarchadonas užėmė jo
karališkąjį sostą.

20

Chizekyjos Liga Ir Mirtis

1 Tada apsirgo Chizekyja mir-
tina liga ir Amoco sūnus Ješaja
aplankė jį ir tarė jam—Viešpats
sako: "Susitvarkyk savo namų
reikalus, nes tu mirsi, gyvas
neišlikdamas!"
2 O jis nusisuko savo veidu į
sienos pusę ir meldėsi Viešpaties
šiais žodžiais:
3 "O Viešpatie, bent atsimink
manęs, kaip aš ištikimai atvira šir-
dimi Tau tarnavau, darydamas tai,
kas Tau patinka! Ir Chizekyja grau-
džiai verkė.
4 O Ješaja dar nebuvo atėjęs iki
pusės kiemo, kai Viešpats aplankė
jį Savo žodžiu, tardamas:
5 "Sugrįžk ir tark Chizekyjai,
Mano žmonių vyriausiajam—taip
sako Viešpats, tavo tėvo Dovydo
Dievas—Aš išgirdau tavo maldą
ir regėjau tavo ašaras. Štai, Aš tave
pagydysiu ir trečią dieną tu eisi
į Viešpaties namus.
6 Aš pridėsiu 15 metų prie tavo
amžiaus ir išgelbėsiu tave ir šį
miestą iš asiriečių ir apginsiu šį
miestą dėl Savęs ir dėl Savo tarno
Dovydo.
7 Ir Ješaja tarė: "Atneškite dalelę
fygos!" Ir kai jie tą atnešė, tai jie
uždėjo tą ant skaudulio ir jis
pasveiko.
8 Tai klausė Chizekyja Ješajos:
"Iš kokio ženklo aš galėsiu su-
prasti, kad Viešpats mane pagydys
ir kad aš gausiu trečiąją dieną
eiti augštyn į Viešpaties namus?"
9 Ješaja atsakė: "Ženklą tu
gausi iš Viešpaties, kai Jis įvykdys
tai, ką Jis kalbėjęs yra. Ar nori,
kad šešėlis eitų 10 žingsnių
pirmyn arba, kad grįžtų 10
žingsnių atgal?"
10 Chizekyja tarė: "Šešėliui
lengva nueiti 10 žingsnių pirmyn!
Ne, aš noriu, kad jis sugrįžtų 10
žingsnių atgal!"
11 Tai meldėsi pranašas Ješaja
Viešpaties ir Achazo laikrodžio ro-
dyklės šešėlis sugrįžo dešimtį
laipsnių, kuriuos jis buvo nuėjęs.
12 Apie tą laiką atsiuntė
Berodakas-Baladanas, Baladano
sūnus, Babelės karalius gromatas ir
dovanų Chizekyjai, kadangi jis
buvo išgirdęs, kad Chizekyja su-
sirgęs buvo.
13 Ir Chizekyja džiaugėsi su jais,
rodydamas jiems visus turtus, na-

mus, sidabrą, auksą, kvepalus,
geriausiąjį aliejų, ginklų patalpą
ir kas tik jo sandėliuose buvo randama.
Nieko nebuvo visuose jo
pastatuose ir visoje jo karalystėje,
ko jis jiems nebūtų parodęs.
14 Tai atėjo pranašas Ješaja pas
Chizekyją, karalių, ir tarė jam:
"Ką pasakė šie žmonės? Iš kur jie
pas tave atėjo?" Chizekyja atsiliepė:
"Jie atėjo pas mane iš tolimos
kelionės, iš Babelės!"
15 Jis paklausė: "Ką jie matė
tavo namuose?" Chizekyja atsakė:
"Jie matė visa tai, kas mano namuose
yra ir nieko nėra mano, ko
aš jiems nebūčiau rodęs."
16 Tai tarė Ješaja Chizekyjai:
"Klausyk Dievo žodžio!
17 Štai, ateina laikai, kuriais viskas
iš tavo namų bus nugabenta
į Babelę ir tai, ką tavo tėvai surinko
iki šiai dienai. Ir nieko čia
nebus palikta, sako Viešpats.
18 Be to, ir vaikai, kurie tau užgims,
bus atimti, kad Babelės karaliaus
rūmų pareigūnais ten
būtų."
19 O Chizekyja atsakė Ješajai:
"Tai geri Viešpaties žodžiai, kuriuos
Jis kalbėjo ir jis pridūrė—juk
tai bus taikos metu ir saugu gyventi,
kol aš gyvas būsiu."
20 Kas daugiau apie Chizekyją
sakytina, jo galybę ir jo veiklą,
apie tvenkinį ir apie vandentiekį,
kuriuo jis vandenį į miestą
leido, yra visa užrašyta Jūdos karalių
metraščiuose.
21 Ir Chizekyja užmigo prie savo
tėvų ir Menašė, jo sūnus, užėmė
jo karališkąjį sostą.

21

Jūdos Karalius Menašė

1 Pasidarydamas karaliumi,
Menašė, buvo 12 metų amžiaus ir
valdė 55 metus Jeruzalėje. Jo motina
buvo vardu Chefcyba.
2 Jo elgesys nepatiko Viešpačiui.
Jis išdarinėdavo visas bjaurybes
tų pagonių, kuriuos
Viešpats pirm Izraelio sūnų išvaręs
buvo.
3 Jis atsidavė negeram, statydamas
alkas, kurias jo tėvas Chizekyja
išgriovęs buvo, aukurus
padirbdamas Baalui, pasišvęsdamas
giraites, kaip Izraelio karalius
Achabas ir nusilenkdamas visai
dangaus daugybei ir jai
tarnaudamas.
4 Jis pastatė aukurus ir Viešpaties
namuose, apie kuriuos Viešpats
buvo kalbėjęs: "Prie tų
Jeruzalėje Mano vardas turi būti
garbinamas!"
5 Taip pat pastatė jis aukurus
dangaus daugybėms abejuose Viešpaties
šventovės prieangiuose.
6 Jis leido savo sūnų per ugnį
eiti, sekė paukščius ir laikus, laikė
burtininkus ir žynius ir daug kuo
erzino Viešpatį, kas Jam nepatiko.
7 Taip pat jis pasidirbdino girios
stabą ir pasistatė jį šventovėje,
apie kurią Viešpats Dovydui ir
Šelomonui, jo sūnui, buvo sakęs:
"Šiuose namuose ir Jeruzalėje, kurią
Aš pasirinkau iš visų Izraelio
giminių, turės likti Mano
vardas amžiams
8 ir aš nebeleisiu izraelitams savo
kojos iškelti iš žemės, kurią Aš
daviau jų tėvams, jei jie vykdys
visa tai, ką Aš jiems liepiau, laikydami
visus įstatymus, kuriuos
Mano tarnas Mozė jiems įteikė."
9 Bet jie neklausė, Menašės suvilioti,
ir pikčiau elgėsi už pagonis,
kuriuos Viešpats pirm Izraelio buvo
išnaikinęs.
10 Tai kalbėjo Viešpats per Savo
tarnus pranašus, tardamas:
11 "Kadangi Menašė, Jūdos karalius,
visas bjaurybes išdarinėja,
kurios baisesnės yra už visas amoriečių
darytas bjaurybes, kurie
pirm jo buvo, ogi ir Jūdą savo stabais
į nuodėmę nuvedė,
12 todėl taip kalba Viešpats,
Izraelio Dievas—štai, Aš užvesiu
vargą Jeruzalei ir Jūdai, kad tam,
kuris tai išgirs, per abi ausi
suspengs.
13 Aš ištiesiu per Jeruzalę Sa-

marijos matuojamą virvutę, baus-
damas ją kaip Achabą, kaip
dubuo išpilamas ir apverčiamas.
14 Keletą jų išlikusių, Mano
tėviškės, Aš atiduosiu jų prie-
šams, juos apleidęs, kad jie jų ap-
draskyti ir apiplėšti būtų,
15 kadangi jie darė tai, kas Man
nepatiko ir Mane nuo tos dienos
pykino, kai jų tėvai iš Egipto iš-
keliavo, iki šiai dienai."
16 Dargi praliejo Menašė ir ne-
kaltojo kraujo tol, kol jis Jerūzalę
pripildė nuodėmėmis ir Jūdą
įvedė į nuodėmę, kad jie darė
tai, kas Viešpačiui nepatiko.
17 O kas daugiau pasakytina apie
Menašę, apie jo nuveiktus darbus
ir jo nuodėmes, kurias jis padarė,
štai, visa tai yra užrašyta Jūdos
karalių metraščiuose.
18 Ir Menašė užmigo prie savo
tėvų ir buvo palaidotas savo
rūmų sode, Uzos sode. Ir jo sūnus
Amonas užėmė jo karališkąjį
sostą.
19 Dvidešimtdviejų metų
amžiaus buvo Amonas, kai jis pra-
dėjo valdyti ir karaliavo dvejus me-
tus Jerūzalėje. Jo motina vardu
buvo Mešulemetė, Charūco duktė
iš Jatbos.
20 Ir jo pasielgimas, kaip ir jo tėvo
Menašės, Viešpačiui nepatiko.
21 Jis elgėsi visiškai taip, kaip jo
tėvas elgdavosi, tarnaudamas sta-
bams, kuriems jo tėvas tarnaudavo
ir jų melsdavosi.
22 Jis prastojo Viešpatį, savo
tėvų Dievą, nevaikščiodamas
Viešpaties keliais.
23 Amono tarnai susitarė prieš jį
ir užmušė jį karaliaus rūmuose.
24 Bet gyventojai to krašto išžudė
visus tuos, kurie buvo susitarę prieš
karalių Amoną. Ir jie įsistatė
karaliumi jo sūnų Jošyją jo
vieton.
25 O ką Amonas daugiau yra
nuveikęs, yra užrašyta Jūdos ka-
ralių metraščiuose.
26 Ir jie palaidojo jį jo kapinėse,
Uzos sode. Ir jo sūnus Jošyja už-
ėmė jo karališkąjį sostą.

22

Surastos Įstatymų Knygos

1 Jošyja buvo aštuonių metų
amžiaus, kai jis pasidarė karaliumi
ir karaliavo 31 metus Jerūzalėje. Jo
motina buvo vardu Jedyda, Adajos
duktė iš Backato.
2 Jo pasielgimas Viešpačiui la-
bai patiko, visiškai taip, kaip ir jo
protėvio Dovydo ir jis nenukrypo
nei dešinėn, nei kairėn.
3 Aštuonioliktais karaliaus Jo-
šyjos metais nusiuntė karalius Ša-
faną, Acalijos sūnų, kuris buvo
Mešulamo sūnus, į Viešpaties
šventovę, tardamas:
4 "Užeik pas vyriausią kunigą
Chilkyją, kad jiems duotų
į Viešpaties namus atneštus,
sargų prie slenksčių iš žmonių
surinktus pinigus,
5 kad jis tuos pinigus mokėtų
darbininkams prie Viešpaties
namų, kad pataisytų, kas prie
tų namų pataisytina,
6 būtent, dailidėms, amatinin-
kams, mūrininkams ir tiems, kurie
turi pirkti akmenis ir medžius
namų pataisymui,
7 kad atskaitomybės iš jų ne-
reikalautų už išleistus pinigus, ka-
dangi jų atliekamu darbu galima
pasitikėti.
8 Ir vyriausias kunigas Chilkyja
tarė raštininkui Šafanui: "Aš radau
ĮSTATYMO KNYGAS Viešpa-
ties namuose." Ir Chilkyja davė tas
knygas Šafanui, kad jas skaitytų.
9 O raštininkas Šafanas pranešė
tai karaliui ir atsakė jam, tardamas:
"Tavo tarnai sudėjo pinigus į
vieną krūvą, kurie bažnyčioje
buvo, ir išmokėjo juos darbinin-
kams, pakviestiems prie Viešpaties
namų dirbti."
10 Taip pat pasakė raštininkas Ša-
fanas karaliui, kad vyskupas Chil-
kyja jam kokias tai knygas davęs.
Ir Šafanas paskaitė tas knygas ka-
raliui besiklausant.
11 Išgirdęs Istatymo žodžius,
karalius įplėšė savo rūbus.

12 Ir karalius liepė vyskupui Chilkyjai, Šafano sūnui Achykamui ir Mykajos sūnui Akborui ir raštininkui Šafanui ir karaliaus tarnui Asajai, tardamas:
13 "Nuėję, pasiklausykite Viešpaties už mane, už žmones ir už visą Jūdą dėl žodžių tų knygų, kurios buvo atrastos, kadangi Viešpaties rūstumas dėl mūsų yra užsidegęs, kadangi mūsų tėvai neklausė tų žodžių, parašytų tose knygose ir nesielgė taip, kaip šie žodžiai reikalauja.
14 Tai nuėjo vyskupas Chilkyja, Achykamas, Akboras, Šafanas ir Asaja pas pranašę Chuldą, žmoną Šalumo, Tikvos sūnaus, Charchaso sūnaus, rūbų viršininko, kuri gyveno Jerūzalės meisto antroje pusėje ir jie kalbėjo su ja.
15 O ji tarė jiems—taip sako Viešpats, Izraelio Dievas tam vyrui, kuris jus pas mane atsiuntė,
16 tardamas: "Aš užvesiu nelaimės šiam kraštui ir jo gyventojams sulig visais įstatymo žodžiais, kuriuos Jūdo karalius davė paskaityti,
17 kadangi jie Mane prastojo ir kitiems dievams smilkino, kad Mane visais savo rankų darbais pykintų. Todėl užsidegs Mano rūstumas prieš šį kraštą ir jis nebus išgesomas."
18 O Jūdos karaliui, kuris jus atsiuntė Viešpaties pasiklausti, atsakykite-taip sako Viešpats, Izraelio Dievas:
19 "Kadangi tu atsiliepei į tuos žodžius, kuriuos tu girdėjai ir pasižeminai Viešpaties akivaizdoje, girdėjęs, ką Aš kalbėjau prieš šį kraštą ir jo gyventojus, kad jie turės prakeikti ir išnaikinti būti, ir savo rūbus įplėšei ir verkei Mano akivaizdoje, todėlgi Aš tave išklausiau, sako Viešpats.
20 Todėl Aš tave suvalysiu pas tavo tėvus, kad ramybėje būsi palaidotas ir tavo akys nematys tos nelaimės visos, kurią Aš užvesiu šiam kraštui!" Ir visa tai jie išdėstė karaliui.

23

Jošyja Atnaujina Sandorą

1 Ir karalius sušaukė visus Jūdos ir Jerūzalės vyresniuosius ir jie visi susirinko pas jį.
2 Ir karalius ėjo augštyn į Viešpaties namus ir visi Jūdos vyrai ir Jerūzalės gyventojai su juomi kartu, kunigai, pranašai ir visi, nuo mažiausiųjų iki didžiausiųjų ir, jiems klausant, paskaitė visus tuos žodžius iš tų knygų, kurias rado Viešpaties namuose, apie sandorą.
3 Ir karalius žengė prie stulpo ir padarė sandorą su Viešpačiu, kad jie sektų Viešpatį ir vykdytų Jo įsakymus, liudyjimus ir nuostatus visa siela ir visa širdimi, kad jie pradėtų elgtis pagal šios sandoros reikalavimus, užrašytus šioje knygoje. Ir visi žmonės apsiėmė laikytis šios sandoros.
4 Ir karalius įsakė vyriausiam vyskupui Chilkyjai ir antrosios eilės kunigams ir sargybiniams, kurie prie slenksčio yra, išmesti iš bažnyčios visus indus, Baalui pašvęstus, alkoms ir dangaus daugybėms. Ir jie sudegino tuos lauke už Jerūzalės Kidrono slėnyje ir nunešė jų pelenus į Bėtėlį.
5 Ir jis paleido pagonių apeigininkus, kuriuos Jūdos karaliai buvo įsistatę, kad smilkintų Jūdos miestų alkose ir Jerūzalės apylinkėse ir visus smilkytojus Baalo, saulės, mėnulio, žvaigždžių ir dangaus daugybių.
6 Ašeros pavidalus jis davė išvežti iš Viešpaties namų laukan už Jerūzalės prie Kidrono upelio ir pavertė juos į dulkes ir išbarstė tas dulkes prastųjų žmonių kapinėse.
7 Taip pat sugriovė jis paleistuvių namus, esančius prie šventovės, kuriuose moterys ruošė rūbus Ašeros apeigoms.
8 Jie sušaukė visus Jūdos kunigus iš visų miestų ir išdergė visas alkas, kuriose apeigininkai smilkindavo, nuo Gebos iki Beer-

šebos ir nuvertė alkas, kurios buvo
miesto valdovo Jošuos vartų an-
goje, miestų vartų kairėje pusėje.
9 Alkų apeigininkai neturėjo
teisės artintis Viešpaties altoriui
Jeruzalėje, bet jie valgydavo nerau-
gintos duonos su savo žmonėmis.
10 Taip pat sunokiojo karalius Jo-
šyja Tofetą Hinomo sūnų slė-
nyje, kad niekas daugiau
nebeatiduotų savo sūnaus ar duk-
ters Molekui per ugnį eiti.
11 Jis nuvertė ir arklius, kuriuos
Jūdos karaliai buvo pasistatę saulei
prie įėjimo į Viešpaties namus
ties Netan-Meleko, rūmų virši-
ninko patalpa, kuri šventovės kieme
buvo. O saulės vežimus jis sude-
gino ugnimi.
12 Aukurus jis nugriovė, kuriuos
Jūdos karaliai buvo pasistatę prie
Achazo viršutinės patalpos ir Me-
našės pastatytus aukurus dviejuose
Viešpaties šventovės kiemuose ir
išbarstė jų dulkes į Kidrono
upelį.
13 Taip pat išvertė karalius alkas
dešinėje pusėje Jeruzalės, prie Pra-
žūties kalno, kurias Izraelio kara-
lius Šelomonas buvo įsikūręs
Aštoretei, sidoniečių pabaisai ir
Kemošui, Moabo baisenybei ir Mil-
komui, Amono sūnų pabaisai.
14 Jis nuvertė jų stulpus ir iš-
naikino jų alkas ir primėtė jų
vietas žmonių kaulais.
15 Taip pat sugriovė jis ir au-
kurą Bėtėlyje, alką, kurią Ne-
bato sūnus Jarabeamas įsikūrė,
kuris Izraelį nuodėmėn nuvedė.
Jis suardė aukurą ir alką ir su-
degino giraitę.
16 Tai apsižvalgė Jošyja ir pamatė
kapus atkalnėje ir jis atgabendino
kaulus iš tų kapų, sudegino tuos
ant aukuro, užteršdamas aukurą
sulig Dievo žmogaus paskelbtuoju
žodžiu.
17 Karalius klausė: "Kieno tas
antkapis?" Miesto gyventojai atsi-
liepė: "Tai yra to Dievo žmogaus,
kuris atėjo iš Jūdos ir paskelbė tai,
ką tu Bėtėlio aukurui padarei."
18 Tai tarė jis: "Palikite juos ir
nelieskite jų!" Taip buvo jo kaulai
išsaugoti su ano pranašo kaulais,
kuris iš Samarijos atėjo.
19 Taip pat sugriovė jis visus
alkų pastatus Samarijos mies-
tuose, kuriuos Izraelio karaliai buvo
įsitaisę Viešpačiui užrūstinti ir
padarė su tais tą patį, ką jis
Bėtėlyje buvo padaręs.
20 Ir jis paaukojo ant čia
esamųjų aukurų visus apeigi-
ninkus, sudegindamas žmonių
kaulus ant jų, o tada jis sugrįžo
į Jeruzalę.
21 Ir karalius liepė žmonėms, tar-
damas: "Švęskite Praėjimą Vieš-
pačiui, savo Dievui kaip šios
sandoros knygose parašyta yra."
22 Nes joks Praėjimas nebuvo taip
švenčiamas, kaip šis, nuo Izraelio
valdovų laikų ir visais Izraelio
ir Jūdos karalių valdymo laikais.
23 Taigi, aštuonioliktais metais
karaliaus Jošyjos Praėjimas buvo
švenčiamas Viešpačiui Jeruzalėje.
24 Pasiremdamas žodžiais, su-
rašytais knygoje, kurią vyskupas
Chilkyja atrado šventovėje, išvaikė
Jošyja visus burtininkus, ženklų
aiškintojus, sunaikino paveikslus ir
stabus, kuriuos tik rado Jeruzalėje
ir visoje Jūdoje.
25 Jam nebuvo lygaus pirm jo nė
vieno karaliaus, kuris taip visa siela
ir visa širdimi būtų pasišventęs
Dievui sulig Mozės įstatymu. O
jam lygaus nebuvo ir jam numirus.
26 Vis dėlto neatsileido Viešpa-
ties rūstumas, kuris buvo prieš
Jūdą užsidegęs dėl Menašės vi-
sokiausio erzinimo.
27 Ir Viešpats tarė: "Aš atmesiu
ir Jūdą nuo Savo veido, kaip Aš
Izraelį atmečiau ir pamesiu šį
miestą, kurį buvau išsirinkęs,
būtent, Jeruzalę ir tuos namus, apie
kuriuos Aš sakiau: "Juose turi būti
Mano vardas!"
28 O kas daugiau pasakytina apie
Jošyją ir jo veiklą, yra užrašyta
Jūdos karalių metraščiuose.
29 Jošyjos valdymo metais atžy-
giavo Egipto karalius Faraonas
Neko prieš Asirijos karalių prie

Eufrato upės. O Karalius Jošyja
žygiavo jam priešais ir žuvo Megi-
doje, vos tik jį pamatęs.
30 Jo tarnai pargabeno jį mi-
rusį iš Megidos į Jeruzalę ir pa-
laidojo jį jo kapinėse. Ir krašto
gyventojai ėmė jo sūnų Jehoa-
chazą ir įšventino jį į kara-
lius, jo tėvo vieton.
31 Jehoachazas buvo 23 metų
amžiaus, kai jis pasidarė karaliumi
ir valdė tris mėnesius Jerūzalėje. Jo
motina buvo vardu Chamūtala, Je-
remijos duktė iš Libnos.
32 Jo elgesys, kaip ir jo tėvų,
Viešpačiui nepatiko.
33 O Faraonas Neko sugavo jį
Ribloje, Chamato krašte, kad ne-
gautų karaliauti Jerūzalėje ir už-
dėjo jo kraštui 100 centnerių
sidabro ir vieną centnerį aukso
mokesčių.
34 Ir Faraonas Neko įstatė į
karalius Eljakymą, Jošyjos sūnų,
jo vieton ir praminė jį Jehoja-
kymo vardu. O Jehoachazą jis
nusivedė į Egiptą, kur jis
numirė.
35 Ir Jehojakymas pristatė
auksą ir sidabrą Faraonui, nu-
statydamas mokestį krašto gyven-
tojams pagal jų pasiturėjimą, kad
surinktų auksą ir sidabrą Fara-
ono Nekos duoklei mokėti.
36 Jehojakymas buvo 25 metų
amžiaus, kai jis pasidarė karaliumi
ir karaliavo 11 metų Jerūzalėje. Jo
motina buvo vardu Cebyda, Peda-
jos duktė iš Rūmos.
37 Jo elgesys, kaip ir jo tėvų,
Viešpačiui nepatiko.

24

Jehojakymas ir Jehojakynas

1 Jo valdymo metu atžygiavo
Nebukadnecaras, Babelės karalius
ir užvaldė Jehojakymą per tre-
jetą metų. Bet tada jis sugalvojo
nuo jo atsimesti.
2 Ir Viešpats užleido kariuo-
menės dalinius ant jo iš Kaldėjos,
Sirijos, Moabo ir Amono sūnų
šalies, kurie atėjo į Jūdą, kad
ją išplėštų, sulig Viešpaties žo-
džiu, kuris buvo skelbtas Jo tarnų
pranašų.
3 Bet tai atsitiko Jūdai pagal
Viešpaties žodį, kad juos nuo Savo
veido atitolintų dėl Menašės pa-
darytųjų nuodėmių,
4 bei dėl nekalto kraujo, kurį
jis praliejo, kad Jerūzalė pilna buvo
to kraujo. Ir dėl to nenorėjo Vieš-
pats atsileisti.
5 O kas daugiau pasakytina
apie Jehojakymą ir jo veiklą
yra užrašyta Jūdos karalių
metraščiuose.
6 Ir Jehojakymas užmigo prie
savo tėvų ir jo sūnus Jehojakynas
užėmė savo tėvo karališkąjį
sostą.
7 Ir Egipto karalius daugiau ne-
beatžygiavo iš savo žemės, nes Ba-
belės karalius buvo jam viską
atėmęs, kas jo buvo, nuo Egipto
upės iki Eufrato upės.
8 Jehojakynas buvo 18 metų
amžiaus, kai jis karaliumi pasidarė
ir karaliavo tris mėnesius Jerūza-
lėje. Jo motina buvo vardu Ne-
chušta, Elnatano duktė iš Jerūzalės.
9 Jo elgesys, kaip ir jo tėvų,
Viešpačiui nepatiko.
10 Tuomet atžygiavo Nebukadne-
caro pavaldiniai, Babelės karaliaus,
prie Jerūzalės ir pradėjo pilti pyli-
mus aplink miestą.
11 Kai jo daliniai buvo apsupę
miestą, atėjo pats karalius Nebu-
kadnecaras prie Jerūzalės.
12 O Jehojakynas, Jūdos kara-
lius, išėjo pas Babelės karalių su
savo motina, su savo tarnais ir vy-
resniaisiais ir rūmų viršininkais.
Ir Babelės karalius pasiėmė jį ne-
laisvėn aštuntais savo valdymo
metais.
13 Ir jis pasiėmė iš čia visus tur-
tus iš Viešpaties ir karaliaus namų
ir sukūlė visus auksinius indus, ku-
riuos Izraelio karalius Šelomonas
pasidarydinęs buvo Viešpaties
šventovei, kaip tai Viešpats buvo
paskelbęs.
14 Jis ištrėmė visą Jerūzalę, vi-
sus vyresniuosius, visus galiūnus,

10 000 belaisvių, visus statybi
ninkus ir visus kalvius, nė vieno
nepalikdamas, kaip tik to krašto
prastuosius žmones.
15 Nelaisvėn jis nusivedė į Ba-
belę, Jehojakyną, karaliaus mo-
tiną, karaliaus žmonas, rūmų
tarnus, krašto galiūnus,
16 7000 to krašto geriausiųjų
žmonių, vieną tūkstantį sta-
tybos amatininkų ir kalvių, vi-
sus tvirtuosius kareivius. Visus tuos
nusigabeno Babelės karalius į
Babelę.
17 Jehojakyno dėdę Mataniją jis
įstatė karaliumi ir praminė jį
Cedekyja.
18 Cedekyja buvo 21 metų
amžiaus, kai jis buvo įstatytas
karaliumi ir karaliavo 11 metų Je-
rūzalėje. Jo motina buvo vardu
Chamitalė, Jeremijos duktė iš
Libnos.
19 Jo elgesys, kaip ir jo tėvo Je-
hojakyno, Viešpačiui nepatiko.
20 Visa tai atsitiko Jerūzalei ir Jū-
dai dėl Viešpaties užsirūstinimo,
kad Jis Savo veidu nuo jų nusi-
kreipė. Ir Cedekyja atsimetė nuo
Babelės karaliaus.

25

Jerūzalės Sunaikinimas,
Babelės Tremtis

1 Dešimtąją dieną dešim-
tojo mėnesio devintais savo kara-
liavimo metais atžygiavo Babelės
karalius Nebukadnecaras su visa
galybe prieš Jerūzalę ir pradėjo pilti
pylimą aplink ją.
2 Taip buvo Jerūzalė apsupta iki
vienuoliktųjų Karaliaus Cede-
kyjos metų.
3 Tų metų devintąjį mėnesį
badas mieste buvo taip įsigalėjęs,
kad to krašto gyventojai nebeturėjo
ko valgyti.
4 Tai įsiveržė jie nakčia į
miestą ir miesto gynėjai pabėgo
nakties metu tarpe dviejų mūrų,
keleliu, kuriuo į karaliaus sodą
einama, kai miestas kaldiečių ap-
suptas buvo, į plačiuosius laukus.
5 Bet kaldiečių pulkai vijosi
karalių ir sugavo jį atvirame
lauke, netoli Jerikos. O kariškiai,
kurie su juomi buvo, išsisklaidė nuo
jo.
6 Sugautąjį karalių jie nu-
sivedė pas Babelės karalių augš-
tyn į Riblą ir darė jam teismą.
7 Jo akivaizdoje jie papjovė jo
vaikus, o jam pačiam tada išdūrė
akis, supančiojo varinėmis grandi-
nėmis ir nugabeno į Babelę.
8 Devynioliktais Babelės kara-
liaus Nebukadnecaro metais, penk-
tojo mėnesio septintąją dieną
atvyko karališkosios sargybos vir-
šininkas Nebucaradanas, Babelės
karaliaus pareigūnas, į Jerūzalę
9 ir sudegino Viešpaties namus
ir karaliaus rūmus ir visus Jerū-
zalės namus ir didesniuosius
pastatus.
10 Ir visa ta kaldiečių galybė,
kuri buvo atėjusi su tuo viršininku,
išvartė visus Jerūzalės mūrus.
11 Žmones, kurie buvo likę ir vi-
sus tuos, kurie pas Babelės kara-
lių perėjo ir prastuosius žmones
išsivedė Nebucaradanas,
12 palikdamas krašte iš pa-
prastųjų žmonių tik vyni-
ninkus ir ūkininkus.
13 Varinius stulpus prie Viešpa-
ties namų ir pakojas su varine tyne
prie Viešpaties namų sukūlė kal-
diečiai ir nusivežė varį į Babelę,
14 pasiimdami kartu ir puodus,
samčius, peilius, šaukštus ir
visus varinius indus, apeigose
vartojamus.
15 Be to, viršininkas ėmė ir kep-
tuves, taures ir visa, kas iš aukso
ar sidabro buvo,
16 du stulpu, vieną tynę ir Še-
lomono padarytus stulpus Dievo
namams. Viso vario viso to nebuvo
galima pasverti.
17 Stulpas buvo 18 mastų aug-
štas, su kulka trijų mastų vir-
šuje, taip pat iš vario. Grandinėlės
ir obuoliukai aplink kulką buvo iš
vario. Visiškai toks pat buvo ir an-
trasis stulpas su grandinėlėmis.
18 Sargybos viršininkas ėmė vy-

riausią kunigą Serają ir jo pa-
vaduotoją Cefaniją, tris vartų
sargus,
19 vieną pareigūną, kurio ži-
nioje buvo kariai, iš miesto penkis
karaliaus patarėjus, kurie mieste te-
bebuvo, kariuomenės vado rašti-
ninką ir 60 kitų svarbių krašto
pareigūnų, kurie ką tik mieste
pasitaikė būti
20 ir nugabeno juos į Riblą pas
Babelės karalių.
21 Babelės karalius užmušė juos
Ribloje, Chamato krašte. Taip buvo
Jūda ištremta iš savo krašto.
22 O likusiems gyventojams Jū-
doje, kurie nebuvo ištremti, įstatė
Babelės karalius Nebukadnecaras
valdovu Šafano sūnaus Achykamo
sūnų Gedaliją.
23 Kai kariuomenės karininkai ir
jų vyrai išgirdo, kad Gedalija
įstatytas jų valdovu, atėjo jie pas
Gedaliją į Micpą, būtent, Ne-
tanijos sūnus Yšmaėlis, Kareacho
sūnus Jochananas, Tanchumeto
sūnus Seraja, netofatietis, ir Jaa-
canija, sūnus Maakatiečio, kartu su
savo vyrais.
24 Ir Gedalija prisiekė jiems ir jų
vyrams, tardamas: "Nesibijokite,
kaldiečių valdomi. Pasilikite šiame
krašte ir pakluskite Babelės kara-
liui, tai jums viskas pasiseks.
25 O septintą mėnesį atėjo
Yšmaėlis, Netanijos sūnaus Elyša-
mos sūnaus, karališkosios kilmės ir
dešimtis vyrų su juomi ir jie už-
mušė Gedaliją, su visais žydais ir
kaldiečiais, su juomi esančiais
Micpoje.
26 Po to pakilo visi gyventojai nuo
mažiausio iki didžiausio su kariuo-
menės karininkais ir paspruko iš
baimės nuo kaldiečių į Egiptą.
27 Trisdešimtseptintais Jūdos
karaliaus Jehojakyno tremties me-
tais, dvylikto mėnesio 27-tą
dieną išleido Babelės karalius
Evyl-Merodakas, savo pirmais val-
dymo metais, Jehojakyną, Jūdos
karalių, iš kalėjimo
28 ir kalbėjo meilingai su juomi ir
pastatė jo sostą augščiau už kitus
karalius, kurie Babelėje su juomi
buvo.
29 Ir Jehojakynui buvo leista nu-
sivilkti kalinio rūbus ir apsirėdyti
kitais ir valgyti jo akivaizdoje tol,
kol jis gyvas buvo.
30 Ir taip paskyrė karalius Jeho-
jakynui kasdieninį išlaikymą iki
gyvos galvos.

PIRMOJI KARALIŲ UŽRAŠŲ KNYGA

1

Sentėvių Giminių Sąrašas Nuo Adomo Iki Jokūbo

1 Adomas, Šėtas, Enošas,
2 Kėnanas, Mahalalėlis, Jaredas
3 Chenokas, Metūšelachas Lamekis,
4 Noachas, Šėmis, Chamas, Jafetas.
5 Jafeto sūnūs yra Gomeris, Magogas, Madajis, Javanas, Tubalis, Mešekis, Tyras.
6 O Gomerio sūnūs yra Aškenazas, Ryfatas, Togarma.
7 Javano sūnūs yra Elyša, Taršyša, Kitymas, Rodanymas.
8 Chamo sūnūs yra Kūšas, Micraymas, Pūtas, Kenaanas.
9 O Kūšo sūnūs yra Seba, Chavyla, Sabta, Raema, Sabteka. Raemos sūnūs yra Šeba, Dedanas.
10 Kūšui gimė Nimrodas, kuris pasidarė žemės galiūnu.
11 Micraymui gimė lūdiečiai, anamiečiai, lehabiečiai, naftuchiečiai,
12 patrusiečiai, kasluchiečiai, iš kurių yra kilę filistiečiai ir kaptoriečiai.
13 Kanaano pirmgimis buvo Cydonas, po kurio gimė Chėtas,
14 jebūsiečiai, amoriečiai, girgašiečiai,
15 chiviečiai, arkiečiai, syniečiai,
16 arvadiečiai, cemariečiai, chamatiečiai.
17 Šėmio sūnūs yra Ėlamas, Ašūris, Arpakšadas, Lūdis, Aramas, Ūcis, Chūlis, Mešekis
18 O Arpakšadui gimė Šelachas, o Šelachui gimė Ėberis.
19 Ėberiui gimė du sūnu, kurių vienas vardu buvo Pelegis, kadangi tuomet žemė padalinta buvo. Jo brolis buvo vardu Jaktanas.
20 Jaktanui gimė Almodadas, Šelefis, Chacarmavetas, Jerachas,
21 Hadoramas, Ūzalis, Dikla,
22 Ėbalis, Abymaėlis, Šeba,
23 Ofyras, Chavyla, Jobabas. Tai visi Jaktano sūnūs.
24 Šėmis, Arpakšadas, Šelachas,
25 Ėberis, Pelegis, Regū,
26 Serūgas, Nachoras, Terachas.
27 Abromas, tai esti Abraomas.
28 Abraomo yra du sūnu, Ycchakas arba Izaokas ir Yšmaėlis.
29 Štai jų giminė. Yšmaėlio pirmasis sūnus buvo Nebajotas, tada gimė Kedaris, Adbeėlis, Mibsamas,
30 Mišma, Dūma, Masa, Chadadas, Tėma,
31 Jetūris, Nafyšis, Kėdma. Tai yra Yšmaėlio sūnūs.
32 O Ketūros, Abraomo nesutuoktosios žmonos, sūnūs yra Zimranas, Jakšanas, Medanas, Midjanas, Yšbakas ir Šūachas. Jakšano sūnūs yra Šeba ir Dedanas.
33 O Midjano sūnūs yra Ėfa, Ėferis, Chanokas, Abyda ir Elda. Tai visi Ketūros sūnūs.
34 Abraomui gimė Izaokas, kurio du sūnu yra Ėsavas ir Izraėlis.
35 Ėsavo sūnūs yra Elyfazas, Reūėlis, Jeūšas, Jalamas, Korachas.
36 Elyfazo sūnūs yra Tėmanas, Omaras, Cefis, Gatamas, Kenazas, Timna, Amalėkas.
37 Reūėlio sūnūs yra Nachatas, Zerachas, Šama ir Miza.
38 Sėyro sūnūs yra Lotanas, Šobalis, Cibeonas, Ana, Dyšonas, Ėceris ir Dyšanas.
39 Lotano sūnūs yra Choris, Homamas ir Timna buvo Lotano sesuo.
40 Šobalio sūnūs yra Aljanas, Manachatas, Ėbalis, Šefis ir Onamas. Cibeono du sūnu yra Aja ir Ana.
41 Dyšonas yra Anos sūnus. Dišono sūnūs yra Chamramas, Ešbanas, Ytranas ir Keranas.
42 Ėcerio sūnūs yra Bilhanas, Caavanas, Jaakanas. Dyšono du sūnu yra Ūcis ir Aranas.
43 Štai, šie karaliai valdė Edomo krašte, kai Izraelio sūnūs dar neturėjo karaliaus: Bela, Beoro sūnus, kurio miestas vardu buvo Dinhaba.
44 Belai mirus, jo karališkąjį

sostą užėmė Jobabas, Zeracho
sūnus iš Bacros.
45 Jobabui mirus, jo kara-
liškąjį sostą užėmė Chūšamas
iš tėmaniečių krašto.
46 Chūšamui numirus, jo kara-
liškąjį sostą užėmė Hadadas,
Bedado sūnus, kuris nugalėjo Mid-
janą Moabo krašte ir jo miestas
vardu buvo Avitas.
47 Hadadui numirus, jo kara-
liškąjį sostą užėmė Samla iš
Masrėkos.
48 Samlai numirus, jo kara-
liškąjį sostą užėmė Šaūlis iš
Rechoboto prie upelio.
49 Šaūliui numirus, jo kara-
liškąjį sostą užėmė Baal-
Chananas, Akboro sūnus.
50 Baal-Chananui numirus, jo
karališkąjį sostą užėmė Hada-
das ir jo miestas vardu buvo Pajis,
o jo žmona vardu buvo Mehėta-
bėlė, Matrėdo ir Mezahabos duktė.
51 Hadadui numirus, Edomą
valdė kunigaikščiai Timna, Alja,
Jetėtas,
52 Aholybama, Ėla, Pynonas,
53 Kenazas, Tėmanas, Mibcaras,
54 Magdyėlis, Yramas. Tai yra
Edomo kunigaikščiai.

2

Jokūbo Ir Jūdos Sūnūs

1 Izraelio sūnūs yra Rūbenas,
Šimeonas, Lėvis, Jūda, Ysakaras,
Zebulūnas,
2 Danas, Josėfas, Benjaminas,
Naftalis, Gadas, Ašėris.
3 Jūdos sūnūs yra Ėris, Onanas,
Šėla. Šiuos tris pagimdė jam ka-
naanietė Šūos duktė. O Ėris, Jūdos
pirmagimis buvo nelabas Viešpa-
ties akivaizdoje. Todėl nužudė jį
Viešpats.
4 O Tamara, jo marti, pagimdė
jam Perecą ir Zerachą, kad Jū-
dos sūnų iš viso buvo penki.
5 Pereco du sūnu yra Checronas
ir Chamūlis.
6 O Zeracho sūnūs yra Zimris,
Ėtanas, Hėmanas, Kalkolis, Dara,
penki iš viso.
7 Karmio sūnus yra Akaras, ku-
ris užvedė nelaimę Izraeliui, imda-
mas nuo to, kas Viešpačiui pažadėta
buvo.
8 Ėtano sūnus buvo Azarija.
9 O sūnūs, kurie Checronui už-
gimė, yra Jerachmeėlis, Ramas,
Kelūbajis.
10 Ramui gimė Amynadabas.
Amynadabui gimė Nachšonas, Jū-
dos sūnų kunigaikštis.
11 Nachšonui gimė Salma. Sal-
mai gimė Boazas.
12 Boazui gimė Obėdas. Obėdui
gimė Yšajis.
13 Yšajo pirmagimis sūnus buvo
Eliabas, antrasis Abynadabas, tre-
čiasis, Šimea,
14 ketvirtasis Netaneėlis, penk-
tasis Radajis,
15 šeštasis Ocemas, septintasis
Dovydas.
16 Ir jų buvo dvi seseri, Cerūja
ir Abygailė. Cerūjos trys sūnūs yra
Abšajis, Joabas, Asaėlis.
17 O Abygailė pagimdė Amasą.
Amaso tėvas buvo Jeteris,
yšmeėlietis.
18 Checrono sūnus Kalėbas su
žmona Azūba ir Jeriota turėjo
šiuos sūnus, Jėšerį, Šobabą ir
Ardoną.
19 Kai Azūba numirė, apsivedė
Kalėbas Efratą, kuri jam pagimdė
Chūrį.
20 Chūriui gimė Ūris. Ūriui gimė
Becaleėlis.
21 Vėliau sugulė Checronas su
Makyro, Gileado dukteria, kurią
jis vedė, būdamas 60 metų
amžiaus, ir ji pagimdė jam
Segūbą.
22 Segūbas buvo Jayro tėvas, ku-
ris valdė 23 Gileado miestus.
23 Gešūras ir Aramas paėmė
Jayro sritis ir Kenatą su mieste-
liais, iš viso 60 miestų. Tai buvo
visi Makyro, Gileado tėvo sūnūs.
24 Kai Checronas Kalėb-Efratoje
numirė, pagimdė jo likusioji žmona
Abyja jam Aščhūrą, Tekoos
tėvą.
25 Pirmasis Checrono sūnus Je-
rachmeėlis turėjo sūnų Ramą,

pirmagimį, Būną, Oreną
Ocemą ir Achyją.
26 Jerachmeelis turėjo ir kitą
žmoną, vardu Atarą, kuri buvo
Onamo motina.
27 Pirmojo Jerachmeėlio sūnaus
Ramo sūnūs yra Maacas, Jamynas,
Ėkeris.
28 Onamas turėjo du sūnu, Šamajį
ir Jadą. Šamajo du sūnu
yra Nadabas ir Abyšūras.
29 Abyšūro žmona buvo Abyhailė,
kuri jam pagimdė Achbaną
ir Molydą.
30 Nadabo du sūnu yra Seledis ir
Apaymas. Seledis numirė be
vaikų.
31 Apaymo sūnus yra Yšis. Yšio
sūnus yra Šėšanas. Šėšano sūnus
yra Achlajis.
32 Šamajo brolio Jados buvo du
sūnu, Jeteris ir Jonatanas. O Jeteris
numirė be vaikų.
33 Jonatano buvo du sūnu, Peletis
ir Zaza. Tai yra Jerachmeėlio
ainiai.
34 O Šėšanas neturėjo sūnų, tik
dukterų. Ir Šėšanas turėjo egiptietį
berną vardu Jarchą.
35 Šėšanas davė savo bernui Jarchai
savo dukterį į žmonas, kuri
jam pagimdė Atajį.
36 Atajui gimė Natanas. Natanui
gimė Zabadas.
37 Zabadui gimė Eflalis. Eflaliui
gimė Obėdas.
38 Obėdui gimė Jėhū. Jėhui gimė
Azarija.
39 Azarijai gimė Chelecas. Chelecui
gimė Eleasa.
40 Eleasai gimė Sisemajis. Sisemajui
gimė Šalūmas.
41 Šalūmui gimė Jekanija. Jekanijai
gimė Elyšama.
42 Jerachmeėlio Brolio Kalėbo
pirmagimis buvo Mėša, kuris yra
Zyfo tėvas, kurio sūnus Marėša
buvo Chebrono tėvas.
43 O Chebrono sūnūs yra Korachas,
Tapuachas, Rekemis ir Šėma.
44 Šėmai gimė Rachamas, Jarkaamo
tėvas. Rekemiui gimė
Šamajis.
45 Šamajo sūnus vardu buvo
Maonas. Maonas buvo Bėt-Cūro
tėvas.
46 Kalėbo nesutuoktoji žmona
Ėfa pagimdė jam Charaną,
Mocą ir Gazėzą. Charanui gimė
Gazėzas.
47 Jadajo sūnūs yra Regemis, Jotamas,
Gėšanas, Peletis, Ėfa,
Šaafas.
48 Maeka, Kalėbo nesutuoktoji
žmona pagimdė Šeberį ir
Tirchaną.
49 Ji taip pat pagimdė ir Šaafą,
Madmanos tėvą ir Šėvą, Makbėnos
tėvą ir Gibeos tėvą. O
Aksa buvo Kalėbo duktė.
50 Kalėbo ainiai buvo Efratos
pirmagimio Chūro sūnaus sūnūs,
Šobalis, Kiriat-Jearymo tėvas,
51 Salma, Bėtlechemo tėvas,
Charėfas, Bėt-Gadėrio tėvas.
52 Kiriat-Jearymo tėvas Šobalis
turėjo sūnų Charoę ir buvo tėvu
pusės Menuchoto gyventojų.
53 Kiriat-Jearymo giminės buvo
jitriečiai, pūtiečiai, šumatiečiai ir
mišraiečiai iš kurių atsirado ir
eštauliečiai.
54 Salmos sūnūs yra Bėtlechemas
ir netofatiečiai, Atrotas iš Joabo
namų ir pusė manachtiečių iš
coriečių.
55 Iš raštininkų šeimos, kurie
gyveno Jabėce, buvo tiratiečiai, šimeatiečiai
ir sukatiečiai, kurie yra
kilę iš Chamato kiniečių, Rėkabo
namų tėvo.

3

Jūdos Karalių Sąrašas

1 Šitie yra Dovydo sūnūs, kurie
jam užgimė Chebrone. Pirmasis
buvo Amnonas iš Achynoamos
jizreelietės, antrasis Danielis iš
Abygailės, karmelietės,
2 trečiasis Abšalomas, sūnus
Maakos, Talmajo dukters, Gešūro
karaliaus, ketvirtasis Adonyja,
Chagytos sūnus,
3 penktasis Šefatija iš Abytalės,
šeštasis Ytreamas iš Eglos, jo
žmonos.
4 Šie šeši jam užgimė Chebrone,

nes jis karaliavo čia 7 metus ir šešis
mėnenesius, o Jerūzalėje visus 33
metus.
5 Sekantieji jam užgimė Jerūza-
lėje, Šimea, Šobabas, Natanas, Še-
lomonas, visi keturi iš Amyėlio
dukters Batšūos,
6 taip pat Ybcharis, Elyšama,
Elyfaletas,
7 Noga, Nefegis, Jafija,
8 Elyšama, Eljada, Elyfaletas,
viso devyni.
9 Tai yra Dovydo sūnūs, be
sūnų iš nesutuoktųjų žmonų.
Ir Tamara buvo jų sesuo.
10 Šelomono sūnus buvo Recha-
beamas, kurio sūnus buvo Abyja,
kurio sūnus buvo Asa, kurio sūnus
buvo Jehošafatas,
11 kurio sūnus buvo Joramas, ku-
rio sūnus buvo Achazija, kurio
sūnus buvo Joašas,
12 kurio sūnus buvo Amacija, ku-
rio sūnus buvo Azarija, kurio sūnus
buvo Jotamas,
13 kurio sūnus buvo Achazas,
kurio sūnus buvo Chizekyja, kurio
sūnus buvo Menašė,
14 kurio sūnus buvo Amonas, ku-
rio sūnus buvo Jošyja.
15 Jošyjos sūnūs buvo šie: pir-
masis buvo Jochananas, antrasis
Jehojakymas, trečiasis Cedekyja,
ketvirtasis Šalūmas.
16 O sūnus Jehojakymo buvo Je-
kanija, kurio sūnus buvo Cedekyja.
17 Jekanijos sūnūs buvo Asiras,
Šealtiėlis,
18 Malkyramas, Pedaja, Šenea-
caras, Jekamja, Hošama, Nedabja.
19 Pedajos sūnūs buvo Zeruba-
belis ir Šimyjis. Zerubabelio sūnūs
buvo Mešulamas, Chananja ir juod-
viejų sesuo Šelomytė,
20 ir penki kiti, Chašuba, Ohelė,
Berekija, Chasadija, Jūšabchesedis.
21 O Ananijos sūnūs buvo Pela-
tija, Yšaja ir sūnūs Repajos, sūnūs
Arnano, Obadijos sūnūs ir Šekani-
jos sūnūs.
22 Šekanijos sūnus buvo Šemaja.
Šemajos sūnūs buvo Chatūšis,
Ygalis, Baryachas, Nearija ir Ša-
fatas, šeši iš viso.
23 O Nearijos buvo trys sūnūs,
Elioėnajis, Chizekyja, Azrykamas.
24 Elioėnajo sūnūs buvo Hoda-
vija, Eliašybas, Pelaja, Akūbas,
Jochananas, Delaja, Ananis, viso
septyni.

4

Kitos Jūdos Giminės

1 Jūdos sūnūs buvo Perecas,
Checronas, Karmis, Chūris bei
Šobalis.
2 Šobalio sūnui Reajai gimė Ja-
chatas. Jachatui gimė Achūmajis ir
Lahadas. Tie buvo iš coratiečių
šeimos.
3 Tai yra giminė tėvo Ėtamo,
Ycreelis, Yšma, Ydbašis ir jų
sesuo vardu buvo Haclelponė,
4 Penūėlis, Gedoro tėvas, Ėzeris,
Chūšos tėvas. Tai yra Chūro sūnūs,
pirmojo Efrato sūnaus, Bėtlechemo
tėvo,
5 Ašūras, Tekoos tėvas turėjo dvi
žmoni, Cheleą ir Naarą.
6 Ir Naara pagimdė jam Achu-
zamą, Chėferį, Timną ir
Achaštarį. Tai yra Naaros sūnūs.
7 O Chelėos sūnūs buvo Cere-
tas, Iccharis ir Etnanas.
8 Kocui gimė Anūbas ir Haco-
bėba ir Acharchėlio šeimos, kuris
buvo Harūmo sūnus.
9 Jabėcas buvo garbingesnis už
savo brolius. Todėl praminė jį jo
motina Jabėcu, nes ji sakė: "Aš jį
pagimdžiau su rūpesčiais!"
10 Ir Jabėcas meldėsi Izraelio
Dievo ir tarė: "Aš prašau Tavęs
mane palaiminti, mano krašto
plotą padidinti, kad Tavo ranka
mane saugotų nuo pikto ir ne-
laimės skausmo." Ir Dievas suteikė
jam tai, ko jis meldė.
11 Kelūbas, Šūchos brolis, buvo
Mechyros tėvas, kuris buvo Eštono
tėvas.
12 Eštonui gimė Bėt-Rafa, Pasėa-
chas ir Techina, miesto Nachašo
tėvas. Tai buvo Rėkos gyventojai.
13 Kenazo sūnūs buvo Atnyėlis ir
Sėraja. O Atnyėlio sūnūs buvo Cha-
tatas ir Meonotajis.

14 Meonotajui gimė Ofra. Serajai
gimė Joabas, kuris buvo slėnyje gy-
venančių amatininkų tėvas.
15 Jefunės sūnaus Kalėbo sūnūs
buvo Yrus, Ela, Naamas. Elos
sūnus buvo Kenazas.
16 Jehalelėlio sūnūs buvo Zyfas,
Zyfa, Tyrja ir Asarėlis.
17 Ezros sūnūs buvo Jeteris,
Meredis, Eferis, Jalonas, Taharas
su Mirjama, Šamajum, Yšbachu,
Eštemoos tėvu.
18 Jo žmona Jehudija iš Jūdos pa-
gimdė Jeredį Gedoro tėvą, Che-
berį Soko tėvą, Jekūtyėlį
Zanoacho tėvą. Tai esti Bitjos
sūnūs, Faraono dukters, kurią
Meredis buvo vedęs.
19 Sūnūs jo žmonos Hodijos, Na-
chamo sesers buvo Keylos tėvas,
garmietis, ir Eštemoa, maakatietis.
20 Šimono sūnūs buvo Amnonas,
Rina, Benchananas, Tilonas. Ysio
sūnūs buvo Zochėtas ir
Benzochėtas.
21 Jūdos sūnaus Šėlos sūnūs buvo
Eris, Lėkos tėvas, Laada, Marėšos
tėvas iš gražių audeklų audėjų
Ašbėos giminės
22 ir Jokymas ir vyrai iš Kozė-
bos, Joašas ir Sarafas, kurie
vedė žmonas iš Moabo prieš
grįžtant į Bėtlechemą, senomis
surinktomis žiniomis.
23 Jie buvo puodžiai ir gyveno
Netayme ir Gedėroje pas karalių,
atlikdami karaliui savo darbus.
24 Šimeono sūnūs buvo Ne-
mūėlis, Jamynas, Jarybas, Zera-
chas, Saūlis,
25 Šalumas, jo sūnus, Mibsamas,
jo sūnus, Mišma, jo sūnus.
26 Mišmos sūnūs buvo Cha-
mūėlis, jo sūnus, Zakūris, jo sūnus,
Šimyjis, jo sūnus.
27 Šimyjis turėjo 16 sūnų ir 6
dukteris. Jo broliai neturėjo tiek
daug vaikų ir jų giminė neaugo
taip, kaip Jūdos.
28 Jie gyveno Beėršeboje, Mola-
doje ir Chacar-šūale,
29 Bilhoje, Eceme, Tolade,
30 Betūėlyje, Charmoje, Cyklage,
31 Bėtmarkabote, Chacar-Sū-
sime, Bėtbiryje, Šaarime. Tai buvo
miestai iki Dovydo laikų su jų
sodybomis
32 ir penki miesteliai Ėtamas, Ay-
nas, Rimonas, Tokenas, Ašanas,
33 bei visos sodybos aplink tuos
miestus iki Baalo. Tai buvo jų gy-
venamosios vietovės ir jie turėjo
savo atskirus giminių sąrašus.
34 Mešobabas, Jamlėkis, Joša,
Amacijos sūnus,
35 Joėlis, Jėhū, Jošibijos sūnus,
Serajos sūnaus, Asyėlio sūnaus,
36 Elioėnajis, Jaakoba, Ješo-
chaja, Asaja, Adyėlis, Ysymiėlis,
Benaja,
37 Zyza, Šifio sūnus, Alono sū-
naus, Jedajos sūnaus, Šimrio sū-
naus, Šemajos sūnaus.
38 Čia minėtieji buvo kunigaikš-
čiais savo giminėse ir jų šeimos
labai padidėjo.
39 Jie kėlėse į Gedoro apylinkės
slėnio rytų pusėn, savo avims ga-
nyklos ieškodami.
40 Jie rado gerų ir vešlių ga-
nyklų plačioje, ramioje, vaisin-
goje žemėje, kurioje seniau kai kas
iš Chamo sūnų buvo gyvenę.
41 Ir tie, kurių vardai čia su-
rašyti, atvyko į šią vietą Jūdos
karaliaus Chizekyjos laikais, iš-
griovė jų palapines ir kitų meū-
niečių gyventojų, sunaikindami
juos ir patys čia apsigyvendami, ka-
dangi rado čia ganyklos savo avims.
42 Iš Šimeono sūnų išėjo 500
prie Seyro kalno su savo vyres-
niaisiais Pelatja, Nearija, Refaja,
Uzyėlium, Yšio sūnumi,
43 ir išžudė likusiuosius, kurie
buvo išbėgę nuo amalėkiečių ir
patys čia apsigyveno iki šių
dienų.

5

Rūbeno, Gado Ir Menašės Giminės

1 Pirmojo Izraelio sūnaus, nes jis
buvo pirmagimis, Rūbeno, pirma-
gimio teisės buvo atimtos, kadangi
jis buvo užteršęs savo tėvo patalą,

ir atiduotos Izraelio sūnaus Juozėpo sūnums, nors jis nebuvo užrašytas pirmagimiu,
2 nors Jūda buvo galingiausias iš savo brolių ir valdovas kilo iš jo giminės, tačiau pirmagimio teisės atiteko Juozėpui.
3 Tai yra pirmojo Izraelio sūnaus Rūbeno sūnūs: Chanokas, Palū, Checronas, Karmis.
4 Joėlio sūnus buvo, Šemaja, kurio sūnus buvo Gogas, kurio sūnus buvo Šimyjis,
5 kurio sūnus buvo Myka, kurio sūnus buvo Rėaja, kurio sūnus buvo Baalas,
6 kurio sūnus buvo Beėra, kurį Tilgat Pilneseris, Asirijos karalius, nusivedė nelaisvėn ir jis buvo Rūbeno sūnų kunigaikštis.
7 Ir jo broliai savo šeimoje, užrašyti pagal savo kilmę, buvo Jeyėlis, pirmasis, ir Zekarija,
8 Bela, Azazo sūnus, Šemos sūnaus, Joėlio sūnaus, kuris gyveno Aroėryje, iki Nebo ir Baal-Meono.
9 Ir jie gyveno iki dykumos pakraščio ties Eufrato upe, kadangi jų galvijų skaičius buvo padidėjęs Gileado krašte.
10 Šaūlio laikais jie kariavo su hagariečiais, kuriuos jie išžudė ir apsigyveno jų palapinėse Gileado rytų pasienyje.
11 Ties jais gyveno Gado sūnus Bašane iki Salkos.
12 Joėlis pirmasis, Šafamas antrasis, tada Janajis ir Šafatas Bašane.
13 Jų broliai savo tėvų šeimomis buvo Mykaėlis, Mešulamas, Šeba, Jorajis, Jaekanas, Zya ir Ėberis, viso septyni.
14 Sekantieji yra Abyhailės sūnūs, Chūrio sūnaus, Jaroacho sūnaus, Gileado sūnaus, Mykaėlio sūnaus, Ješyšajo sūnaus, Jachdos sūnaus, Būzo sūnaus.
15 Achis, Abdyėlio sūnus, Gūnio sūnaus, buvo vyriausias kunigaikštis savo tėvo giminėje.
16 Gado sūnūs gyveno Gileado Bašane ir jų miesteliuose ir visose Šarono sodybose iki pakraščių.
17 Ir jie visi buvo surašyti Jūdos karaliaus Jotamo laikais ir Izraelio karaliaus Jarabeamo laikais.
18 Rūbeno, Gado ir pusės Menašės giminės tikrų kareivių, kurie kardus, skydus turėjo ir kilpinį įtempti mokėjo, kovai pasiruošę, buvo 44760 vyrų.
19 Jie kariavo prieš hagariečius, kuriems padėjo Jetūris, Nafyšis ir Nodabas.
20 Kariaudami prieš juos, jie susilaukė pagalbos, ir hagariečiai pakliuvo į jų rankas su tais, kurie jiems padėjo, kadangi kariaudami jie Dievo šaukėsi ir Jis leidosi persimaldaujamas, nes jie Juomi pasitikėjo.
21 Ir jie pasiėmė jų galvijus, 5000 kupranugarių, 250000 avių, 2000 asilų, 100 000 žmonių sielų.
22 Daugelis sužeistųjų mirė, kadangi karas buvo iš paties Dievo. Ir jie apsigyveno anų vietoje iki to laiko, kai jie ištremti buvo.
23 Menašės pusės giminės sūnūs gyveno tame krašte nuo Bašano iki Baal-Chermono, iki Senyro, iki Chermono kalno ir jų buvo visa daugybė.
24 Šie buvo jų vyresnieji savo tėvų giminėse, Eferis, Yšis, Elyėlis, Azryėlis, Jeremija, Jachdyėlis, kurie buvo pasižymėję, smarkūs kariautojai, savo šeimų galvos.
25 Bet jie buvo neištikimi savo tėvų Dievui, užsiimdami vietos gyventojų stabais, kuriuos Viešpats pirm jų buvo išnaikinęs.
26 Viešpats paragino Asirijos karaliaus Pūlo, tai yra, Tilgat Pilneserio, dvasią, kad pasiimtų Rūbeno, Gado ir Menašės pusės giminės sūnus ir jis nusigabeno juos į Chalachą, Chaborą, į Harą prie Gozano upės, kur jie ir šiandien tebėra.
27 Lėvio sūnūs buvo Gėršonas, Kehatas, Meraris.
28 Kehato sūnūs buvo Amramas, Ycharis, Chebrona ir Uzyėlis
29 Amramo sūnūs buvo Aharonas, Moše (arba Mozė) ir duktė Mirjama. Aharono sūnūs yra Na-

dabas, Abihū, Eleazaras ir Ytamaras.
30 Eleazarui gimė Pinechas, Pinechui gimė Abyšūa.
31 Abyšūai gimė Bukis. Bukiui gimė Ucis.
32 Uciui gimė Zerachija. Zerachijai gimė Merajotas.
33 Merajotui gimė Amarija. Amarijai gimė Achytūbas.
34 Achytūbui gimė Cadokas. Cadokui gimė Achymaacas.
35 Achymaacui gimė Azarija. Azarijai gimė Jochananas.
36 Jochananui gimė Azarija, kuris buvo kunigu Viešpaties namuose, kuriuos Šelomonas Jerūzalėje pastatė.
37 Azarijai gimė Amarija, Amarijai gimė Achitūbas.
38 Achitūbui gimė Cadokas. Cadokui gimė Šalūmis.
39 Šalūmiui gimė Chilkyja. Chilkyjai gimė Azarija.
40 Azarijai gimė Seraja. Serajai gimė Jehocadakas.
41 Jehocadakas buvo ištremtas, kai Viešpats davė Jūdą ir Jerūzalę Nebukadnecarui nelaisvėn pasiimti.

6

Lėvio Ir Arono Giminės

1 Lėvio sūnūs yra Gėršomas, Kehatas ir Meraris.
2 Gėršomo du sūnu buvo Libnis ir Šimyjis.
3 Kehato sūnūs vardu buvo Amramas, Ycharis, Chebronas, Uzyėlis.
4 Merario du sūnu vardu buvo Machlis ir Mušis. Tai yra Lėvio sūnūs savo šeimomis.
5 Gėršono sūnūs yra Libnis, kurio sūnus buvo Jachatas, kurio sūnus buvo Zima,
6 kurio sūnus buvo Joachas, kurio sūnus buvo Ido, kurio sūnus buvo Zerachas, kurio sūnus buvo Jeatrajis.
7 Kehato sūnus buvo Amynadabas, kurio sūnus buvo Korachas, kurio sūnus buvo Asyras,
8 kurio sūnus buvo Elkana, kurio sūnus buvo Ebiasafas, kurio sūnus buvo Asyras,
9 kurio sūnus buvo Tachatas, kurio sūnus buvo Ūryėlis, kurio sūnus buvo Uzyja, kurio sūnus buvo Šaūlis.
10 Elkanos buvo du sūnu, Amasajis ir Achymotas. Achymoto ainiai buvo jo sūnus,
11 Elkana, jo sūnūs Cofajis, jo sūnus Nachatas,
12 jo sūnus Elyabas, jo sūnus Jerochamas, kurio sūnus buvo Elkana.
13 Šemūėlis turėjo pirmagimį sūnų Vašnį ir antrąjį Abyją.
14 Merario sūnus buvo Machlis, kurio sūnus buvo Libnis, kurio sūnus buvo Šimyjis, kurio sūnus buvo Uza,
15 kurio sūnus buvo Šimea, kurio sūnus buvo Chagyja, kurio sūnus buvo Asaja.
16 Sekantieji yra, kuriuos Dovydas paskyrė giedoti Viešpaties namuose, kai į juos sandoros skrynia buvo įnešta.
17 Jie tarnavo giesmėmis surinkimo pastogėje tol, kol Šelomonas Viešpaties namų Jerūzalėje nebuvo pastatęs, atlikdami tas pareigas jiems nustatyta eilės tvarka.
18 Ir šie buvo su savo vaikais įpareigoti eiti tas pareigas, Hėmanas iš Kehato sūnų, giedotojas, sūnus Joėlio, Šemūėlio sūnaus,
19 Elkanos sūnaus, Jerochamo sūnaus, Elyėlio sūnaus, Toacho sūnaus,
20 Cyfo sūnaus, Elkanos sūnaus, Machato sūnaus, Amasajo sūnaus,
21 Elkanos sūnaus, Joėlio sūnaus, Azarijos sūnaus, Cefanijos sūnaus,
22 Tachato sūnaus, Asyro sūnaus, Abijasafo sūnaus, Koracho sūnaus,
23 Ycharo sūnaus, Kehato sūnaus, Lėvio sūnaus, Izraelio sūnaus.
24 O jo brolis Asafas stovėjo dešinėje. Asafas buvo Berekijos sūnus, Šimeos sūnaus,
25 Mykaėlio sūnaus, Baasėjos sūnaus, Malkyjos sūnaus,

26 Atnio sūnaus, Zeracho sūnaus, Adajos sūnaus,
27 Etano sūnaus, Zimos sūnaus, Šimyjo sūnaus,
28 Jachato sūnaus, Gėršomo sūnaus, Lėvio sūnaus.
29 O jų broliai, Mėrario sūnūs stovėjo kairėje, būtent, Etanas, Kyšio sūnus, Abdžio sūnaus, Malūko sūnaus,
30 Chašabijos sūnaus, Amacijos sūnaus, Chilkyjos sūnaus,
31 Amcio sūnaus, Banio sūnaus, Šamerio sūnaus,
32 Machlio sūnaus, Mūšio sūnaus, Merario sūnaus, Lėvio sūnaus.
33 O jų broliai levitai buvo paskirti įvairioms pareigoms prie Viešpaties šventovės.
34 Arono ir jo sūnų pareiga buvo ugnį uždegti ant deginamųjų aukų altoriaus ir ant smilkymo altoriaus, viską atlikinėti šventų švenčiausioje ir Izraelį suderinti, kaip Mozė, Dievo tarnas buvo įsakęs.
35 Arono sūnus buvo Eleazaras, kurio sūnus buvo Pinechas, kurio sūnus buvo Abišūa,
36 kurio sūnus buvo Bukis, kurio sūnus buvo Uzis, kurios sūnus buvo Zerachija,
37 kurio sūnus buvo Merajotas, kurio sūnus buvo Amarija, kurio sūnus buvo Achytūbas,
38 kurio sūnus buvo Cadokas, kurio sūnus buvo Achymaacas.
39 Ir tos buvo jų sritys, kuriose Aharono ainių Kehato padermė apsigyveno, kurios jiems pirmuoju burto keliu atitekusios buvo.
40 Jie gavo ir Jūdos Chebroną su visomis aplinkui esančiomis sodybomis.
41 Bet miestui priklausiančią žemę su jos sodybomis, davė jie Jefunės sūnui Kalėbui.
42 Taip gavo Aharono sūnūs laikino prisiglaudimo miestus Chebroną ir Libną su priemiesčiais, Jatirą ir Eštemoą su priemiesčiais,
43 Chylėcą ir Debyrą su priemiesčiais,
44 Ašaną ir Bėtšemešį su priemiesčiais.
45 Iš Benjamino giminės sričių jie gavo Gebą, Alemetą ir Anatotą su priemiesčiais, kad jų padermėms teko iš viso 13 miestų.
46 Bet kitiems Kehato giminės sūnums padermėmis burtų keliu atiteko 10 miestų iš pusės Menašės giminės.
47 Gėršomo sūnums padermėmis atiteko 13 miestų iš Ysakaro, iš Ašėrio, iš Naftalio ir iš Menašės giminės tos dalies, kuri gyveno Bašane.
48 Merario sūnūs gavo burtų keliu 12 miestų iš Rūbeno, Gado ir Zebulūno giminės.
49 Izraelio sūnūs davė levitams taip pat miestų su priemiesčiais,
50 būtent, burtų keliu iš Jūdos sūnų giminės, iš Šimeono sūnų giminės ir iš Benjamino sūnų giminės tuos miestus, kurie vardais buvo minėti.
51 Kaikurioms padermėms iš Kehato sūnų teko miestai iš Efraymo giminės savo srityse.
52 Taip jie gavo laikinos prieglaudos miestus, Šekemą Efraymo kalnuose, Gezerį,
53 Jakmeamą, Bėt-Choroną,
54 Ajaloną ir Gat-Rimoną su jų priemiesčiais.
55 Iš vakarinių Menašės sričių buvo jiems paskirti Anėrio ir Bileamo miestai su priemiesčiais.
56 O Gėršomo sūnums davė iš pusės Menašės giminės Golaną Bašane ir Aštarotą su priemiesčiais,
57 iš Ysakaro giminės, Kedešį ir Dibratą,
58 Ramotą ir Anėmą su jų priemiesčiais,
59 iš Ašėrio giminės, Mašalą, Abdoną,
60 Chūkoką ir Rechobą su jų priemiesčiais,
61 iš Naftalio giminės, Kedešį Galilėjoje, Chamoną ir Kiriataymą su jų priemiesčiais.
62 Kitiems Merario sūnums jie

davė iš Zebulūno giminės Rimoną
ir Taborą su jų priemiesčiais
63 ir anapus Jordano rytuose ties
Jerika iš Rūbeno giminės, Becerį
dykumoje ir Jacą,
64 Kedemotą ir Mefaatą ir jų
priemiesčius,
65 iš Gado giminės, Gileado
Ramotą,
66 Chešboną ir Jazerį su
priemiesčiais.

7

Likusių Šešių Jokūbo Sūnų Giminių Sąrašas

1 Ysakaro buvo keturi sūnūs,
Tola, Pūa, Jašūbas ir Šimronas.
2 Tolos sūnūs buvo Ucis, Re-
paja, Jeryėlis, Jachmajis, Ybsamas,
Šemūėlis, vadovai savo tėvų pa-
dermėse, Tolos, ir galiūnai savo gi-
minėse, kurių buvo 22600
Dovydo laikais.
3 Uzio sūnus buvo Yzrachja.
Yzrachjos sūnūs buvo Mykaėlis,
Obadija, Joėlis, Yšyja. Visi penki
buvo savo šeimų vadovais.
4 Jie turėjo tiek daug žmonų ir
vaikų, kad jie galėjo sudaryti
36000 vyrų kariuomenę, su gink-
lais, tinkamų kovai.
5 Iš jų brolių Ysakaro gimi-
nės visų padermių buvo 87000
smarkių vyrų.
6 Benjamino sūnūs buvo trys,
Bela, Bekeris, Jediaėlis.
7 Belos sūnų buvo penki, Ec-
bonas, Uzis, Uzyėlis, Jerymotas ir
Yris. Visi buvo šeimų galvos,
smarkūs vyrai, kurių buvo iš viso
22034.
8 Bekerio sūnūs buvo Zemyra,
Joašas, Elyezeris, Elioėnajis, Am-
ris, Jerėmotas, Abyja, Anatotas,
Alametas, tai visi Bekerio sūnūs.
9 Visų jų buvo suskaityta,
įskaitant šeimų galvas, 20200
smarkių vyrų savo padermėmis.
10 Jedyaėlio sūnus buvo Bil-
hanas. Bilhano sūnūs buvo Jeūšas,
Benjaminas, Ehūdas, Kenaana,
Cėtanas, Taršyšis, Achyšacharis.
11 Tie buvo Jedyaėlio sūnūs, vy-
resnieji savo šeimose, smarkūs vy-
rai, kurių 17200 buvo tinkami
kariuomenei.
12 Yro sūnūs buvo Šupimas ir
Chupimas. Iš Achėrio kilo
chušimiečiai.
13 Naftalio sūnūs buvo Jachcyėlis,
Gūnis, Jėceris, Šalūmis, kuriuos
Bilha pagimdė.
14 Menašės sūnūs yra Asryėlis,
kurį pagimdė jam jo nesutuoktoji
žmona iš Sirijos. Jam gimė ir Ma-
kyras, Gileado tėvas.
15 Makyras nupiršo Šupimui ir
Chupimui žmonas ir jo sesuo vardu
buvo Maaka. Antrasis jo sūnus
buvo Celafechadas, kuris turėjo tik
dukterų.
16 Ir Maaka, Makyro žmona pa-
gimdė sūnų, kurį ji praminė
Perešo vardu, o jo brolis buvo vardu
Šerešis, kurio du sūnu buvo Ūla-
mas ir Rekemis.
17 Ūlamo sūnus buvo Bedanas.
Tai yra Menašės sūnaus Makyro
Gileado sūnūs.
18 Jo sesuo Hamoleketa pagimdė
Yšhodą, Abyezerį ir Machlą.
19 O Šemydos sūnūs buvo Achja-
nas, Šekemis, Likchis ir Anyamas.
20 Efraymo sūnus buvo Šūtela-
chas, kurio sūnus buvo Beredis,
kurio sūnus buvo Tachatas, kurio
sūnus buvo Eleada, kurio sūnus
buvo Tachatas,
21 kurio sūnus buvo Zabadas, ku-
rio sūnus buvo Šūtelachas, kurio
sūnūs buvo Ėzeris ir Eleadas. Bet
to krašto gyventojai iš Gato juodu
užmušė, kai juodu nuėjo žemyn jų
galvijų pasivogti.
22 Juodviejų tėvas Efraymas il-
gai gedėjo dėl jų ir jo broliai atėjo
jį paguosti.
23 Tada sugyveno jis sūnų su
savo žmona, kurį jis praminė Be-
ryjos vardu, kadangi jo šeima ne-
laimių užklupta buvo.
24 Jo duktė Šeera pastatė Žemu-
tinį ir Augštąjį Bėtchoroną
ir Ūzan-Šeerą.
25 Jo sūnus buvo Refachas ir Re-
šefas jo sūnus ir Telachas to sūnūs
ir Tachanas to sūnus,

26 kurio sūnus buvo Laedanas,
kurio sūnus buvo Amychūdas, ku-
rio sūnus buvo Elyšama,
27 kurio sūnus buvo Nonis, kurio
sūnus buvo Jošua.
28 Jų žemėms ir sodyboms
priklausė Bėtėlis su aplinkiniais
kaimais, rytuose iki Naarano, vak-
aruose iki Gezerio su priemiesčiais
ir iki Ajos su jų sodybomis,
29 iki Bėt-Šeano ir jo sodybų,
Menašės žemės pakraščių, iki
Taanacho, Megidos ir Doro su savo
kaimeliais, kuriuose gyveno Izrae-
lio sūnaus Juozėpo sūnūs.
30 Ašėrio sūnūs buvo Ymna,
Yšva, Yšvis, Beryja ir jų sesuo
Seracha.
31 Beryjos sūnūs buvo Cheberis,
Malkyėlis, kuris buvo Birzavito
tėvas.
32 Cheberiui gimė Japlėtas, Šo-
mėris Chotamas ir jų sesuo Šūa.
33 Japlėto sūnūs buvo Pasakas,
Bimhalis, Ašvatis. Tai buvo Japlėto
sūnūs.
34 Šomėrio sūnūs buvo Achis,
Rohaga, Jechuba ir Aramas.
35 Jo brolio Hėlemo sūnūs buvo
Cofachas, Ymna, Šėlešis ir Amalis.
36 Cofacho sūnūs buvo Sūachas,
Charneferis, Šūalis, Bėris, Ymra,
37 Beceris, Hodis, Šama, Šilša,
Ytranas, Beėra.
38 Jeterio sūnūs buvo Jefunė,
Fispa ir Ara.
39 Ulos sūnūs buvo Arachas,
Chanyėlis, Ricija.
40 Tai yra Ašėrio sūnūs, vadai
savo tėvų padermių, rinktiniai
galiūnai ir kunigaikščių viršinin-
kai. Ir jų buvo surašyta kovai pa-
ruoštų 26000 tinkamų vyrų.

8

Saūlio Ir Bejamino Padermių Sąrašas

1 Benjaminui gimė Bela, kuris
buvo jo pirmagimis, Ašbėlis buvo
jo antrasis, Achrachas jo trečiasis
sūnus,
2 Nocha, ketvirtasis, Rafa,
penktasis.
3 Belos sūnūs buvo Adaras,
Gėra, Abyhūdas,
4 Abyšūa, Naamanas,
Achoachas,
5 Gėra, Šefūfanas ir Chūramas.
6 Tai yra sūnūs Echūdo, kurie
buvo savo tėvų padermių va-
dovai Gebos gyventojų, paimti
nelaisvėn ir nuvesti į Manachatą,
7 Naamanas, Achyja, Gėra. Tas
jiems vadovavo ir jam gimė Uza ir
Achychudas.
8 Šacharymui gimė sūnūs Moabo
krašte, kai jis buvo paleidęs savo
žmonas Chūšymą ir Baarą.
9 Jo žmona Chodešė pagimdė
jam Jobabą ir Cibiją, Mėšą,
Malkamą,
10 Jeūcą, Sakiją ir Mirmą.
Tai buvo jo sūnūs, savo šeimų
galvos.
11 Chušyma pagimdė jam Aby-
tūbą ir Elpaalį.
12 Elpaalio sūnūs buvo Ėberis,
Mišamas, Šamedis, kuris pastatė
Oną ir Lodą su aplinkiniais
kaimais.
13 Berija ir Šama buvo šeimos
galvos savo Ajalono gyventojų
tarpe, kuriuodu išvarė Gato
gyventojus.
14 O Achia, Šašakas, Jeremotas,
15 Zebadija, Aradas, Aderis,
16 Mykaėlis, Yšpa ir Jocha yra
Beryjos sūnūs.
17 Zebadija, Mešulamas, Chickis,
Cheberis,
18 Yšmerajis, Yzlyja, Jobabas yra
Elpaalio sūnūs,
19 Jakymas, Zikris, Zabdis,
20 Elyėnajis, Ciltajis, Elyėlis,
21 Adaja, Beraja ir Šimratas buvo
Šimyjo sūnūs.
22 Ješpanas, Ėberis, Elyėlis,
23 Abdonas, Zikris, Chananas,
24 Chananija, Elamas, Anatotija,
25 Yfdėja, Penūėlis buvo Šašako
sūnūs.
26 Šamšerajis, Šecharija, Atalija,
27 Jaarešija, Elyja ir Zikris buvo
Jerochamo sūnūs.
28 Tai yra padermių šeimų
galvos, kurie gyveno Jerūzalėje.
29 Gibeone gyveno tėvas Gi-

beonas. Jo žmona buvo vardu
Maaka.
30 Abdonas buvo jo pirmagimis.
Kiti buvo Cūris, Kyšis, Baalis,
Nadabas,
31 Gedoras, Achjonas ir Zakeris.
32 Miklotui gimė Šimea. Ir jie gy-
veno priešais savo brolių, Jerū-
zalėje kartu.
33 Nėrui gimė Kyšis, Kyšiui gimė
Šaūlis. Šaūliui gimė Jonatanas,
Malkyšūa, Abynadabas, Ešbaalis.
34 Jonatano sūnūs buvo Merib-
baalis. Meribbaaliui gimė Myka.
35 Mykos sūnūs buvo Pitonas,
Melekis, Tarėa, Achazas.
36 Achazui gimė Jehoada. Jehoa-
dai gimė Alemetis, Azmavetis ir
Zimris. Zimriui gimė Moca.
37 Mocai gimė Binea, kurio
sūnus buvo Rafa, kurio sūnus
buvo Eleasa, kurio sūnus buvo
Acėlis.
38 O Acėlis turėjo šešis sūnus,
kurie vardu buvo Azrykamas,
Bokrū, Yšmaėlis, Šearija, Obadija
ir Chananas, tai yra visi Acėlio
sūnūs.
39 Jo brolio Ėšekio sūnūs buvo
Ūlamas, pirmagimis, Jeūšas, an-
trasis, Elyfaletas, trečiasis.
40 Ūlamo sūnūs buvo galingi
vyrai ir buvo miklūs kilpinių
šauliai ir turėjo daugelį sūnų ir
sūnų sūnų, 150. Tie visi gimė
Benjamino sūnums.

9

Jerūzalės Ir Gibeono Gyventojai

1 Ir visi izraelitai buvo suskai-
tyti ir užrašyti Izraelio ir Jūdos ka-
ralių metraščiuose ir ištremti į
Babelę dėl savo nusikaltimų,
2 kurie pirmiau gyveno savo
sodybose ir miestuose, izraelitai,
kunigai, levitai, šventovės
tarnautojai.
3 Jerūzalėje gyveno kai kurie iš
Jūdos, Benjamino, Efraymo ir
Menašės sūnų,
4 būtent, Ūtajis, Amyhūdo
sūnus, Amrio sūnaus, Imrio sū-
naus, Banio sūnaus, Pereco
sūnaus, Jūdos sūnaus,
5 pirmagimis Asaja iš šilonie-
čių su savo sūnumis,
6 iš Zeracho sūnų Jeūėlis ir 690
jo giminaičių,
7 iš Benjamino sūnų, Salū,
Mešulamo sūnus, Hodavijos sū-
naus, Hasnuos sūnaus
8 ir Ybneja, Jerochamo sūnūs ir
Ėla, Ucio sūnus, Mikrio sūnaus ir
Mešulamas, Šefatijos sūnus, Reūė-
lio sūnaus, Ybnejos sūnaus,
9 be to jų 956 broliai su savo
giminaičiais. Visi šie vyrai buvo
savo šeimų galvos.
10 Iš kunigų buvo Jedaja, Je-
hojarybas, Jakynas
11 ir Azarija, Chilkyjos sūnus,
Mešulamo sūnaus, Cadoko sūnaus,
Merajoto sūnaus, Achytūbo sūn-
aus, vyriausiojo Dievo namų.
12 Ir Adaja, Jerochamo sūnus,
Paščhūro sūnaus, Malkyjos sū-
naus, ir Maėsajis, Adyėlio sūnus,
Jachzėrajos sūnaus, Mešulamo
sūnaus, Mešilemyto sūnaus, Im-
ėrio sūnaus.
13 Be tų ir jų broliai, savo
tėvų padermės vyresnieji, 1760
vyrų, kurie sugebėjo tarnauti
Dievo namuose.
14 Iš levitų buvo Šemaja iš
Merario sūnų, Chašūbo sūnus,
Azrykamo sūnaus, Chašabijos
sūnaus.
15 Ir Bakbakaras, Cherešis, Gal-
alis, Matanija, Mykos sūnus, Zikrio
sūnaus, Asafo sūnaus.
16 Ir Obadija, Šemajos sūnus,
Galalio sūnaus, Jedutūno sūnaus ir
Berekija, Asos sūnus, Elkanos sū-
naus, kuris gyveno netofatiečių
kaimuose.
17 Šventovės sargybiniai buvo
Šalūmas, Akūbas, Talmonas ir
Achymanas su savo broliais, o Ša-
lūmas buvo jų viršininku,
18 nes iki šiol jis ėjo sargybą prie
karaliaus rytinių vartų. Tai buvo
Lėvio stovyklos vartų sargybiniai.
19 Šalūmas, Korės sūnus, Ebi-
asafo sūnaus, Koracho sūnaus ir
kiti sargybiniai iš jo korachiečių

šeimos buvo įpareigoti saugoti
pastogės slenkstį taip, kaip jų
tėvai saugodavo Viešpaties namų
angą.
20 Pinechas, Eleazaro sūnus,
buvo ankščiau tų sargybinių
viršininku ir Viešpats buvo su
juomi.
21 Zekarija, Mešelemjos sūnus,
buvo susirinkimo pastogės vartų
sargybiniu.
22 Visi 212 jų buvo parinkti iš
savo kaimų būti sargybiniais prie
slenksčio. Dovydas ir pranašas Še-
mūėlis paskirdavo juos, jais
pasitikėdami,
23 kad jie ir jų sūnūs eitų sar-
gybą prie angos Viešpaties, kuri
tada buvo palapinės pastogė ir juos
aprūpintų.
24 Ir tokie sargybiniai būdavo
statomi iš visų keturių pusių,
iš rytų, vakarų, šiaurės ir pietų.
25 Jų broliai, kurie sodybose
gyveno, turėdavo ateiti kas sep-
tintąją dieną ir eiti savo sar-
gybinių pareigas.
26 Keturi vyriausieji sargybiniai
buvo patikimi levitai, kurių pa-
reiga buvo prižiūrėti Dievo namų
patalpas ir turtus.
27 Jie saugodavo Dievo namus ir
nakties metu, nes jų pareiga bū-
davo rytais vartus atidaryti.
28 Keli jų buvo atsakomingi už
bažnyčios indus ir jie juos suskai-
tydavo, įnešdami ir išnešdami.
29 Kai kurie jų buvo paskirti
prižiūrėti indus ir visus šventovės
įrengimus, smulkiuosius miltus,
aliejų, smilkalus ir kvepalus.
30 Kunigų sūnūs padarydavo
pašventinimui aliejų ir smilkalus.
31 O Matitija, Šalūmo pirma-
gimis, levitas korachietis, buvo
įpareigotas parūpinti pašventi-
namąją duoną.
32 Kiekvienai sabatai buvo keli
kehatiečiai įpareigoti duoną ei-
lėmis išdestyti.
33 Tie, kurie giedodavo iš levitų
vyresniųjų, būdavo užimti
dieną ir naktį ir pasilikdavo
šventovės patalpose, nebegalėdami
kitų pareigų prisiimti.
34 Visi šie levitai buvo šeimos
galvos, savo padermių viršininkai
ir gyveno Jerūzalėje.
35 Gibeone gyveno Gibeono tėvas
Jeyėlis. Jo žmona buvo vardu
Maaka.
36 Pirmasis jo sūnus buvo Ab-
donas, kiti buvo Cūris, Kyšis,
Baalis, Nėris, Nadabas,
37 Gedoris, Achjo, Zekarija,
Miklotas.
38 Miklotui gimė Šimeamas. Ir jie
gyveno pas savo brolius Jerūzalėje
savųjų tarpe.
39 Nėrui gimė Kyšis. Kyšiui gimė
Šaūlis. Šaūliui gimė Jonatanas,
Malkyšūa, Abynadabas, Ešbaalis.
40 O Jonatano sūnus buvo Me-
rybaalis. Merybaaliui gimė Myka.
41 Mykos sūnus buvo Pytonas,
Melekis, Tachrea.
42 Achazui gimė Jara. Jarai gimė
Alemetis, Azmavetis ir Zimris.
Zimriui gimė Moca.
43 Mocai gimė Binea, kurio sūnus
buvo Repaja, kurio sūnus buvo
Eleasa, kurio sūnus buvo Acėlis.
44 O Acėlis turėjo šešis sūnus,
kurie vardu buvo Azrykamas,
Bokrū, Yšmaėlis, Šearija, Obadija
ir Chananas. Tai yra Acėlio sūnūs.

10

Saūlis Sužeistas Kare
Prieš Filistiečius

1 Filistiečiai kariavo prieš
Izraelį ir izraelitai bėgo nuo filis-
tiečių ir daugelis užmuštųjų
krito Gilboos kalne.
2 Filistiečiai vijosi Šaūlį ir jo
sūnus ir nukovė Jonataną, Aby-
nadabą ir Malkyšūą, Šaūlio
sūnus.
3 Kovos aplink Šaūlį pasmar-
kėjo ir priartėję šauliai, sužeidė jį
strėlėmis.
4 Tai tarė Šaūlis savo ginklane-
šiui: "Ištrauk savo kardą ir per-
durk mane savo kardu, kad tie
neapipjaustytieji neateitų ir iš
manęs nepasityčiotų." Bet jo
ginklų nešėjas nenorėjo to daryti,
nes jis labai bijojosi. Tai pasiėmė

Šaūlis savo kardą ir, į jį pul-
damas, pats save persidūrė.
5 Kai jo ginklų nešėjas pamatė
Šaūlį numirusį, tai ir jis puolė
į savo kardą ir nusižudė.
6 Taip numirė Šaūlis, jo trys
sūnūs ir visa giminė vienu kartu.
7 Kai slėnyje gyveną izraelitai
pamatė vyrus pabėgusius, Šaūlį
ir jo sūnus mirusius, apleido jie savo
miestus ir pabėgo. Filistiečiai atėjo
tada ir apsigyveno jų miestuose.
8 Kitą rytą atėjo filistiečiai
užmuštuosius išrengti ir rado Šaūlį
ir jo sūnus Gilboos atkalnėje
negyvus.
9 Jie nudraskė jam jo rūbus, nu-
kirto jam galvą ir siuntinėjo aplink
jo ginklus po filistiečių kraštą,
skelbdami tai savo dievaičiams ir
gyventojams.
10 Jo ginklus jie padėjo savo
stabų patalpoje ir jo kaukolę jie
pakabino prie Dagono pastato.
11 Kai jabėšiečiai visa tai išgirdo,
ką filistiečiai Šaūliui padarę buvo,
12 tai pasikėlė jų visi karui tin-
kami vyrai ir pasiėmė Šaūlio ir jo
sūnų lavonus ir nusigabeno juos
į Jabėšį ir palaidojo jų kaulus
Jabėšyje po ąžuolu ir pasninkavo
septynias dienas.
13 Taip numirė Šaūlis savo nusi-
dėjime, kuriuo jis prieš Viešpatį
buvo nusikaltęs dėl Viešpaties žo-
džio, kurio jis neklausė ir, be to,
dar ėjo pasiklausti pas raganą.
14 Viešpaties jis neėjo pasi-
klausti. Todėl Jis jį nužudydino ir
atidavė jo karalystę Yšajo sūnui
Dovydui.

11

Dovydo Įšventinimas Į Karalius

1 Ir visi izraelitai susirinko pas
Dovydą Chebrone ir tarė: "Štai,
mes esame tavo kaulai ir tavo kūnas.
2 Dar Šaūlis tebebuvo karaliumi
ir tu jau išvesdavai ir parvesdavai
Izraelį. Taigi, taip kalbėjo Vieš-
pats, tavo Dievas tau—tu Mano
Izraelio žmones ganysi ir būsi Mano
Izraelio žmonių vyriausiuoju."
3 Į Chebroną atėjo ir visi
Izraelio vyresnieji pas karalių. Ir
Dovydas padarė sutartį su jais
Chebrone Viešpaties akivaizdoje. Ir
jie įšventino jį į Izraelio kara-
lius, kaip Viešpats buvo pažadėjęs
per Šemūėlį.
4 Tai nužygiavo Dovydas su vi-
sais izraelitais į Jerūzalę, tai yra
Jebūsą, kadangi jebūsiečiai toje
žemėje gyveno.
5 Ir Jebūso gyventojai tarė Do-
vydui: "Tu čia neįeisi!" Bet Do-
vydas vis dėlto užėmė Ciono pilį,
tai yra Dovydo miestą.
6 Ir Dovydas tarė: "Kas pir-
masis sumuš jebūsiečius, tas bus
vyriausiuoju ir valdovu!" Tai buvo
pirmasis, kuris juos nugalėjo, Joa-
bas, Cerūjos sūnus. Ir jis pasidarė
vyresniuoju.
7 Bet Dovydas apsigyveno pi-
lyje. Todėl ji vadinama Dovydo
miestu.
8 Ir jis statė miestą aplink,
pradėdamas nuo Milo iki apėjo vi-
siškai aplink. Išlikusius mieste,
Joabas paliko gyvus.
9 Ir Dovydas vis labiau
įsigalėjo, kadangi Visagalis Vieš-
pats su juomi buvo.
10 Šie buvo vyriausieji Dovydo
karžygiai, kurie su visu Izraeliu jį
tvirtai rėmė, kad jie jį Izraelyje
karaliumi įsistatė pagal Viešpa-
ties žodį.
11 Štai sąrašas Dovydo karžy-
gių. Jašabeamas, Chakmonio
sūnus, galiūnas iš 30 vyrų, kuris
vienu atsidėjimu išmušė 300 vyrų
savo ietimi.
12 Sekantis buvo Eleazaras, Dodo
sūnus, achochietis, vienas iš trijų
karžygių,
13 kuris buvo su Dovydu, kai fi-
listiečiai buvo prie Pasdamymą
susirinkę kovai, prie dirvos, kuri
buvo pilna miežių ir žmonės
traukėsi nuo filistiečių,
14 bet jie išsidėstė toje dirvoje,
apgynė ją ir išmušė filistiečius. Ir
Viešpats suteikė jiems didelę
pagalbą.
15 Ir tie trys iš anų 30
vyresniųjų nukeliavo žemyn
į slėnį pas Dovydą iki Adulamo

olos, kai filistiečių dalinys buvo išsidėstęs Refaymo slėnyje.
16 Tuo metu buvo Dovydas pilyje, o filistiečių dalinys buvo Bėtlecheme.
17 Dovydas buvo ištroškęs ir tarė: "Kas atneš man vandens atsigerti iš Bėtlechemo šulinio, kuris yra po vartais?"
18 Tai įsiveržė tie trys į filistiečių stovyklą ir pasisėmė vandens iš to šulinio Bėtlecheme, kuris yra po vartais ir nunešė tą Dovydui. Bet jis to vandens negėrė, o išliejo jį Viešpačiui,
19 tardamas: "Tesaugoja Dievas mane nuo to, kad aš kraują tų vyrų, kurie buvo gyvybės pavojuje, gerčiau, nes jie buvo gyvybės pavojuje, atnešdami man vandenį. Todėl jis negėrė to vandens. Taip pasižymėję buvo šie trys karžygiai.
20 Abyšajis, Joabo brolis, buvo vyresnysis iš trijų. Vienu atsidėjimu jis pakėlė savo ietį ir išžudė 300 vyrų ir pasižymėjo taip, kaip anie trys.
21 Ir jis buvo trečiasis, garbingesnis už tuodu ir jųdviejų vyresnysis, tačiau jis neprilygo aniems trims.
22 Benaja, Jehojados sūnus, buvo šaunus kovotojas iš Kabceėlio ir pasižymėjęs savo žygdarbiais. Jis užmušė du Moabo karžygiu, kuriuodo buvo stiprūs nei kokiu liūtu du, o žiemos metu jis užmušė net liūtą šiulinyje.
23 Taip pat užmušė jis ir egiptietį vyrą, 7 ir pusės pėdos aukštą, kuris nešėsi ietį savo rankoje nei audėjo riestuvą. O jis nuėjo pas jį, išveržė ietį iš jo rankų ir nudūrė jį jo paties ietimi.
24 Tokiais žygiais pasižymėjo Benaja ir buvo pagarsėjęs trijų karžygių tarpe.
25 Jis buvo labiau gerbiamas už anuos 30, bet aniems trims jis neprilygo. O Dovydas pasiskyrė jį savo karališkuoju patarėju.
26 Kiti pasižymėję kovotojai buvo Asaėlis, Joabo brolis, Elchananas, Dodos sūnus iš Bėtlechemo,
27 Šamotas, harorietis, Chelecis, pelonietis,
28 Yra, Ikėšio sūnus iš Tekoos, Abyezeris iš Anatoto,
29 Sibekajis, chušatietis, Ylajis, achochietis,
30 Machrajis, netofatietis, Baanos sūnus Cheledis,
31 Ytajis, Ribajo sūnus iš Benjamino Gibeos, Benaja, piratonietis,
32 Chūrajis nuo Gaašo upelių, Abyėlis, arbatietis,
33 Azmavetas, bacharūmietis, Eljachba, šaalbonietis,
34 gizoniečio Hašėmo sūnūs, Jonatanas, Šagės sūnus, hararietės,
35 Achyjamas, Sakaro sūnus, hararietis, Elyfalis, Ūro sūnus,
36 Cheferis, mekėratietis, Achyja, pelonietis,
37 Checro, karmelietis, Naarajis, Ezbajo sūnus,
38 Joėlis, Natano brolis, Mibcharis, Hagrio sūnus,
39 Celekis, amonietis, Nachrajis, berotietis, Joabo ginklų nešėjas, Cerūjos sūnus,
40 Yra, ytrietis, Garėbas, ytrietis,
41 Ūryja, chitietis, Zabadis, Achlajo sūnus,
42 Adyna, Šycos sūnus, rūbenietis, rūbeniečių viršininkas ir jis turėjo 30 savo žinioje,
43 Chananas, Maakos sūnus, Jošafatas, mitnietis,
44 Uzyja, aštratietis, Jeyėlis ir Šama, aroėriečio Chotamo sūnūs,
45 Jedyaėlis, Šimrio sūnus, Jocha, jo brolis, tycietis,
46 Elyėlis, machvietis, Yrybajis ir Jošavija, Elnaamo sūnūs, Ytma, moabietis,
47 Elyėlis, Obėdas, Jaasyėlis iš Mecobajos.

12

Dovydo Kariuomenė

1 Dovydas gyveno Cyklage, norėdamas apsisaugoti nuo Saūlio, Kyšio sūnaus. Čia priėjo ir prisidėjo daugelis patyrusių ir patikimų kovotojų
2 iš Benjamino giminės, iš ku-

rios Šaūlis pats buvo kilęs, tokių, kurie sugebėjo akmenis svaidyti ir strėles šaudyti, tiek kairiąja, tiek dešiniąja ranka,
3 kurių viršininku buvo Achyezeris. Kiti buvo Joašas, Šemaos sūnūs iš Gibeos, Yziėlis, Peletas, Azmaveto sūnūs, Beraka ir Jėhū, anatotietis,
4 Yšmaja, gibeonietis, vienas iš 30 galiūnų, kuris jiems viršininku buvo, Jeremija, Jachazyėlis, Jochananas, Jozabadas iš Gedėros,
5 Elūzajis, Jerimotas, Bealija, Šemarija, Šefatija iš Charūfo,
6 Elkana, Yšyja, Azarėlis, Joezeris, Jašabeamas, korachiečiai,
7 Joėla ir Zebadija, Jerochamo sūnūs iš Gedoro.
8 Stiprūs karžygiai ir kovotojai iš Gado prisidėjo prie Dovydo, jam esant dykumose įsitvirtinusiam ir pasislėpusiam, kurie nešiojosi skydus ir ietis, kurių veidai buvo kaip liūtų ir kojos greitos, kaip stirnų kalnuose.
9 Viršininku buvo Ėzeris, antrasis buvo Obadija, trečiasis Elyabas,
10 ketvirtasis Mišmana, penktasis Jeremja,
11 šeštasis Atajis, septintasis Elyėlis,
12 aštuntasis Jochananas, devintasis Elzabadas,
13 dešimtasis, Jeremja, vienuoliktasis Makbanajis.
14 Tai buvo kariuomenės vadai iš Gado, kurių mažiausias turėjo šimtą vyrų, didžiausias tūkstantį vyrų savo žinioje.
15 Tai buvo tie, kurie pirmąjį mėnesį ėjo per Jordaną, kai šis per abu krantu išsiliejo ir visos lankos aptvinusios buvo, tiek rytuose, tiek vakaruose.
16 Keli atėjo ir iš Benjamino sūnų ir iš Jūdos pas Dovydą į saugią vietą.
17 O Dovydas išėjo pas juos ir tarė, jiems atsakydamas: "Jei jūs ateinate taikingais tikslais man padėti, tai bus mano širdis su jumis. Jei ateinate apgaulingais tikslais man pasipriešinti, nors aš nieko pikto negalvoju, tai Tu, Dieve mūsų tėvų, pažvelk į tai ir padaryk Savo teismą!"
18 Tai tarė Amasajis, vadas 30 vyrų, Dvasios paragintas: "Mes esame tavo, Dovyde, mes esame už tave, Yšajo sūnau! Mes linkime tau pasisekimo ir tiems, kurie tave remia. Juk Dievas tau padeda." Tai priėmė juos Dovydas ir davė jiems vadovaujančiųjų vietas kariuomenėje.
19 Keli atėjo iš Menašės pas Dovydą, kai jis žygiavo su filistiečiais prieš Šaūlį į karą ir jis jiems nepadėjo, kadangi filistiečių kunigaikščiai paleido jį iš kovos lauko, apsigalvodami: "Jei jis pereitų į savo valdovo pusę, tai mums būtų pražūtis užtikrinta."
20 Ir jam grįžtant į Cyklagą, prie jo prisidėjo iš Menašės Adnachas, Jozabadas, Jedyaėlis, Mykaėlis, Jozabadas, Elihū ir Ciltajis, tūkstantininkai iš Menašės.
21 Jie padėjo Dovydui prieš užpuolikus, kadangi jie buvo ištikimi karžygiai ir jie buvo paskirti vadais kariuomenėje.
22 Ir kasdien ateidavo keletas Dovydui padėti tol, kol jo kariuomenė užaugo didelė, kaip Dievo kariuomenė.
23 Tai yra skaičius vyrų vadų, kurie kovai apsiginklavę, atėjo į Chebroną, kad Šaūlio karalystę pervestų į jo rankas taip, kaip Viešpats buvo kalbėjęs.
24 Jūdos sūnų, su skydais, ietimis ir ginklais kovai apsiginklavusių buvo 6800 vyrų.
25 Šimeono sūnų, patikimų karžygių kariuomenėje, 7100 vyrų.
26 Lėvio sūnų buvo 4600
27 ir Jehojada, Aharono šeimos vadas, su 3700 vyrų
28 ir Cadokas, smarkus jaunas karys su 22 karininkais iš savo šeimos,
29 3000 Benjamino sūnų, Šaūlio giminaičių, kadangi iki to laiko dar daug kas pasitikėjo Šaūlio gimine.

30 Iš Efraymo sūnų buvo 20800 patyrusių karžygių ir pasižymėjusių savo padermėse,
31 18000 vyrų buvo paskirtų iš pusės Menašės giminės vardais, kad ateitų ir įstatytų Dovydą karaliumi,
32 iš Ysakaro sūnų, kurie protingi buvo ir Izraeliui kas kartą gerais patarimais padėdavo, buvo 200 vadų, kurie visas savo gimines turėjo savo žinioje.
33 Iš Zebulūno giminės, kurie išžygiavo į mūšį visokiausiais ginklais apsiginklavę 50000 vyrų, kurie mokėjo tvirtai laikyti savo užimtąjį ruožą.
34 Iš Naftalio 1000 karininkų ir 37000 vyrų su skydais ir ietimis.
35 Iš Dano 28600 vyrų, kovai pasiruošusių.
36 Iš Ašėrio 40,000 vyrų, kovoti patyrusių kareivių
37 ir iš anos pusės Jordano Rūbeno, Gado ir pusės Menašės giminės su įvairiausiais ginklais, kovai pasiruošusių, 120,000 vyrų.
38 Visi šie kariai, kovoti pasiruošę, atėjo į Chebroną tuo pačiu tikslu, įsistatyti Dovydą viso Izraelio karaliumi. Likusieji Izraelio gyventojai pritarė tokiam jų nusistatymui.
39 Pas Dovydą jie pasiliko tris dienas, valgydami ir gerdami, ką jų broliai jiems turėjo paruošę.
40 Dargi jų kaimynai iš visų pusių, net iš Ysakaro, iš Zebulūno ir Naftalio atgabeno ant asilų, kupranugarių, mulų ir jaučių duonos ir miltų, miltinių kepsnių, pyragų su fygomis ir džiovintomis vynuogėmis, vyno, aliejaus, didelį skaičių jaučių bei avių, nes džiaugsmas buvo pasklidęs po visą Izraelį.

13

Šventoji Sandoros Skrynia

1 Dovydas pasitarė su tūkstančių ir šimtų vadais ir kunigaikščiais
2 ir tarė visam Izraelio susirinkimui: "Jei jums patinka ir jei tai Viešpaties, mūsų Dievo valia, tai praneškime visiems mūsų kitiems broliams viuose miestuose ir priemiesčiuose viso krašto ir jų kunigams bei levitams, kad jie ateitų pas mus į susirinkimą,
3 kad parsigabentume vėl savo Dievo skrynią pas save, nes Saūlio laikais mes ja visiškai nesirūpinome."
4 Tai atsakė visas surinkimas, kad ta mintis visiems priimtina ir kad tatai reikalinga padaryti.
5 Taip sušaukė Dovydas visus izraelitus nuo Šycharo upelio Egipte iki Chamato tarpukalnio, kad parsigabentų Dievo skrynią iš Kiriat-Jearymo.
6 Ir Dovydas užžygiavo augštyn į Kiriat-Jearymą su visu Izraeliu į Jūdą, kad iš ten parsigabentų Viešpaties skrynią, Dievo, sėdinčio ant kerubų, kur Jo vardo meldžiamasi.
7 Ir jie veždino Dievo skrynią nauju vežimu iš Abynadabo namų ir Uza su savo broliu Achia lydėjo vežimą.
8 O Dovydas ir visas Izraelis šlovino Dievą visomis jėgomis, giedodami, pritariant harfų, psalterių, varinių būbnų, cimbolų ir skambančių trūbų garsams.
9 Ir atkeliavus jiems prie Kydono klojimo, ištiesė Uza savo ranką, kad skrynią prilaikytų, kadangi jaučiai pradėjo nueiti nuo kelio.
10 Tai Viešpats labai supyko ant Uzos ir ištiko jį, kadangi jis savo ranką ištiesė prilaikyti skrynią, kad čiapat numirė Viešpaties akivaizdoje.
11 Tai nusiminė Dovydas, kad Viešpats tokią slogą Uzai užleido ir praminė tą vietą Perec-Uza iki šiai dienai.
12 Prisibijodamas, Dovydas, pasistatė sau klausimą: "Kaip aš parsigabensiu šią skrynią pas save?"

13 Todėl jis neleido tos skrynios
nuvežti į Dovydo miestą pas
save, bet nusiuntė ją į gitiečio
Obėd-Edomo namus.
14 Taip pasiliko Dievo skrynia
Obėd-Edomo namuose tris mėne-
sius. Ir Viešpats laimino Obėd-
Edomo namus ir visa tai, ką jis
turėjo.

14

Dovydo Rūmai, Žmonos, Vaikai, Nugalėjimas Filistiečių

1 Tyraus karalius Chyramas at-
siuntė pasiuntinius pas Dovydą ir
cėdrų medžių bei statytojus ir
mūrininkus, kad jie jam rūmus
pastatytų.
2 Ir Dovydas suprato, kad Vieš-
pats jį Izraelio karaliumi patvir-
tinęs buvo, kadangi jo karalystė vis
didėjo dėl Jo Izraelio žmonių.
3 Dovydas vedė dar daugiau mo-
terų Izraelyje ir jam užgimė dar
daugiau sūnų bei dukterų.
4 O tie, kurie jam Jerūzalėje už-
gimė, buvo vardu Šamūa, Šobabas,
Natanas, Šelomonas,
5 Ybcharis, Elyšūa, Elpeletis,
6 Noga, Nefegis, Jafya,
7 Elyšama, Beeljada, Elyfaletis.
8 Kai filistiečiai sužinojo, kad
Dovydas visų izraelitų karaliu-
mi įšventintas buvo, žygiavo jie
augštyn Dovydo ieškoti. O Dovy-
das išgirdo tai ir išžygiavo prieš
juos.
9 Filistiečiai atvyko ir išsidėstė
Refaymo slėnyje.
10 Bet Dovydas kreipėsi į
Dievą klausimu: "Ar man žygiuo-
ti augštyn prieš filistiečius ir ar Tu
paduosi juos į mano rankas?"
Viešpats atsakė jam: "Žygiuok
augštyn, Aš padaviau juos į tavo
rankas!"
11 Ir kai jis užžygiavo augštyn į
Baal-Paracymą, sumušė Dovydas
juos ir tarė: "Dievas perskyrė
priešą mano rankomis, kaip van-
duo persiskiria." Todėl buvo ta vieta
praminta Baal-Paracymo vardu.
12 Ir jie paliko čia savo stabus,
kuriuos Dovydas liepė ugnimi
sudeginti.
13 O filistiečiai nutarė vėl kariauti
ir išsidėstė slėnyje.
14 Tada Dovydas vėl kreipėsi į
Dievą ir Dievas atsakė jam, kad
jis nežygiuotų augštyn prieš juos,
bet atsitrauktų nuo jų ir apeitų
juos ir pultų juos ties balzamo
medžiais, tardamas:
15 "Kai išgirsi tų balzamo me-
džių viršūnes ūžiant, tai pradėk
puolimą, kadangi tuomet bus
Viešpats išėjęs filistiečius išmušti."
16 Ir Dovydas padarė taip, kaip
Dievas jam buvo liepęs. Ir jie iš-
mušė filistiečių kariuomenę nuo
Gibeono iki Gazros.
17 Ir Dovydo vardas pagarsėjo po
visus kraštus ir Viešpats padarė,
kad visi pagonys nuo jo pabūgo.

15

Sandoros Skrynia Padedama Savo Vietoje

1 Ir jis pasistatė namų Dovydo
mieste ir parinkęs vietą Dievo
skryniai, pastatė jis jai pastogę.
2 Tuomet tarė Dovydas: "Dievo
skrynios niekas kitas neturi nešioti,
kaip tik levitai vieni, kadangi Vieš-
pats juos paskyrė, kad jie Viešpa-
ties skrynią nešiotų ir Jam
amžinai tarnautų!"
3 Tam tikslui sušaukė Dovydas
visą Izraelį į Jerūzalę, kad jie
nugabentų Viešpaties skrynią į
tą vietą, kurią jis jai paskyręs
buvo.
4 Ir Dovydas susišaukė visus
Aharono sūnus ir levitus,
5 iš Kehato sūnų Ūryėlį, vir-
šininką, ir 120 jo brolių,
6 iš Merario sūnų Asają, vir-
šininką ir 220 giminių,
7 iš Gėršono sūnų Joėlį, vir-
šininką ir 130 jo giminių,
8 iš Elycafano sūnų Šemają,
viršininką ir 200 jo giminių,
9 iš Chebrono sūnų Elyėlį,
viršininką ir 80 jo giminių,
10 iš Uzyėlio sūnų Amyna-

dabą, viršininką ir 112 jo giminių.

11 Ir Dovydas pasišaukė du kunigu, Cadoką ir Abjatarą ir levitus Ūryėlį, Asają, Joėlį, Šemają, Elyėlį ir Amynadabą

12 ir tarė jiems: "Jūs esate levitų šeimų vadovai. Tai pasišventinkite jūs ir jūsų kiti broliai levitai, kad nugabentumėte Viešpaties Izraelio Dievo skrynią augštyn į tą vietą, kurią aš jai paruošiau,

13 kadangi jūs čia nebuvote pirmąjį kartą ir nenunešėte jos ir todėl Viešpats, mūsų Dievas, nubaudė mus, nes mes negarbinome Jo taip, kaip būtume turėję Jį pagarbinti."

14 Taip pasišventino kunigai ir levitai, kad galėtų Viešpaties, Izraelio Dievo skrynią užgabenti.

15 Ir Lėvio sūnūs nešė Viešpaties skrynią ant savo pečių su perkištomis kartėmis, kaip Mozė buvo liepęs sulig Viešpaties žodžiu.

16 Ir Dovydas tarė levitų vyresniesiems, kad jie savo brolius pakviestų giedoti, kurie pritartų stygomis, psalteriais, harfomis ir su skambančiais cimbolais, kad giedančiųjų balsai linksmai skambėtų.

17 Tai paskyrė levitai Hėmaną, Joėlio sūnų ir iš jo brolių Asafą, Berekijos sūnų ir iš Merario sūnų jų brolį Ėtan,a Kūšajos sūnų

18 ir kartu su jais brolius iš sekančios eilės, būtent, Zekariją, Bėn-Jaazyėlį, Šemyramotą, Ychyėlį, Ūnį, Elyabą, Benają, Maasėją, Matitiją, Elyfelėhų, Miknėją, Obėd-Edomą, Jeyėlį, vartų sargybinius.

19 Taip paskyrė jie Hėmaną, Asafą ir Ėtaną palydėti savo giesmes skambančiais varinių cimbolų garsais.

20 O Zekarija, Azyėlis, Šemyramotas, Ychyėlis, Ūnis, Elyabas, Maasėja ir Benaja, giedodami, su psalteriais pritarė.

21 Matitijas, Elyfelėhus, Miknėja, Obėd-Edomas, Jeyėlis ir Azazija turėjo giesmes vesti su aštuonių stygų harfomis.

22 O Kenanija, levitų viršininkas, turėjo savo žinioje giedotojus, mokydamas juos gerai giedoti, kadangi jis tai sugebėjo.

23 Berekija ir Elkana stovėjo prie vartų ir prižiūrėjo skrynią.

24 O Šebanija, Jošafatas, Netaneėlis, Amasajis, Zekarija, Benaja ir Elyezeris, kunigai, trimitavo trimitais pirm Dievo skrynios ir Obėd-Edomas bei Ychyja taip pat turėjo stovėti prie vartų ir sergėti skrynią.

25 Taip išėjo Dovydas, Izraelio vyriausieji ir tūkstančių vadai su džiaugsmu Viešpaties sandoros skrynią augštyn užgabenti iš Obėd-Edomo namų.

26 Kadangi Viešpats padėjo levitams, kurie Viešpaties sandoros skrynią nešė, tai jie aukojo septynis jaunus jautukus ir septynis avinus.

27 Dovydas buvo apsirėdęs lininės drobės rūbu, taip pat ir visi levitai, kurie skrynią nešė ir giedantieji ir Kananija, kuris kitus giedoti mokė. Dovydas turėjo dar iš drobės darytą kleboniška apsiaustą apsivilkęs.

28 Taip nešė izraelitai Viešpaties sandoros skrynią augštyn džiūgaudami, trimitais trimituodami, cimbolais žvangindami, psalteriais ir harfomis skambindami.

29 Kai jie Viešpaties sandoros skrynią į Dovydo miestą įgabeno, žiūrėjo Saūlio duktė Mykala pro langą ir, pamačiusį karalių Dovydą šokantį ir skambinantį, paniekino ji jį savo širdyje.

16

Dovydo Liaupsės Giesmė, Pamaldų Eiga

1 Ir jie atgabeno Dievo skrynią ir padėjo ją pastogėn, kurią Dovydas jai buvo pastatęs ir aukojo padėkos ir deginamųjų aukų Viešpaties akivaizdoje.

2 Pabaigęs tas deginimo ir padėkos aukas aukoti, palaimino Dovydas žmones Viešpaties vardan,

3 išdalindamas visiems izraelitams, moterims ir vyrams po kepalėlį duonos ir po šmotelį mėsos ir po saikelį vyno.

4 Prie Viešpaties skrynios pastatė jis kelis levitus, kad tarnautų ir garbintų, dėkotų bei liaupsintų Viešpatį, Izraelio Dievą,

5 butent Asafą, pirmąjį, Zekariją, antrąjį, Jeyėlį, Šemyramotą, Ychyėlį, Matitiją, Elyabą, Benają, Obėd-Edomą ir Jeyėlį su psalteriais ir su harfomis, o Asafą su skambančiais cimbolais.

6 O du kunigu, Benają ir Jachzyėlį jis visuomet statė su trimitais pirm Viešpaties sandoros skrynios.

7 Tą dieną pavedė Dovydas pirmąjį kartą šia psalme padėkoti Viešpačiui:

8 "Dėkokite Viešpačiui, skelbdami Jo didybę ir apsakydami žmonėms tai, ką Jis yra padaręs.

9 Giedokite, kankliuodami, išdėstydami visus Jo stebuklus.

10 Pagarbinkite Jo šventąjį vardą. Tesidžiaugia Viešpaties ieškančiųjų širdis!

11 Kreipkitės į Viešpatį ir Jo galybę, visuomet ieškodami Jo veido.

12 Atsiminkite Jo stebuklų, kuriuos Jis padaręs, Jo didingų darbų ir Jo nuostabiųjų sprendimų!

13 Jūs, Izraelio sūnūs, Jo išrinktojo tarno Jokūbo sūnūs!

14 Jis yra Viešpats, mūsų Dievas. Jis teisia visą pasaulį.

15 Amžiams atsiminkite Jo sandoros, ką Jis pažadėjęs yra iki tūkstančiosios kartos,

16 kurią Jis padarė su Abraomu ir Jo priesaikos su Izaoku.

17 Viešpats patvirtino tą sandorą su Jokūbu, padarydamas amžiną sutartį su Izraeliu,

18 tardamas—tau Aš duosiu Kanaano žemę, jūsų tėviškės dalį, burtų keliu—

19 kai jų nedaug tebuvo, maža saujelė svetimame krašte.

20 Jie keliavo iš vieno krašto į kitą, iš vienos karalystės į kitą tautą.

21 Jis baudė karalius dėl jų, neleisdamas jų nuskriausti nė vieno.

22 —Nelieskite Mano pateptųjų ir neįžeiskite Mano pranašų!—

23 Giedokite Viešpačiui, visos šalys, kasdien skelbdami, kad Jis mus išvadavęs.

24 Pagonyse apsakykite Jo šlovę, Jo stebuklus visose tautose!

25 Nes Viešpats yra didis ir labai gerbtinas, šlovingesnis už visus dievus.

26 Nes visi pagonių dievai yra stabai. Bet Viešpats sutvėrė dangų!

27 Jame yra visa garbė ir didingumas. Jo šventovė yra pripildyta džiaugsmu ir galybe.

28 Liaupsinkite Viešpatį, visos šalys, liaupsinkite Jo garbę ir galybę.

29 Ateikite pas Viešpatį, garbindami Jo vardą ir atsinešdami dovanų ir melskitės Jo šventumo grožybėje.

30 Tesibijo Jo visas pasaulis. Jis padėjo pamatus pasauliui, kad jo niekas nepajudintų.

31 Tedžiūgauja dangūs, žemė tebūna linksma. Teskelbia jie tautose: "Viešpats karaliauja!"

32 Teūžia jūros ir visa, kas jose yra. Ir laukai tebūna linksmi ir visa tai, kas juose yra.

33 Tedžiūgauja visi girios medžiai, nes Jis ateina teismą padaryti žemei.

34 Dėkokite Viešpačiui, nes Jis yra meilingas ir amžina yra Jo malonė.

35 Ir tarkite: "Gelbėk mus, Dieve, mūsų Gelbėtojau, surink ir išvaduok mus iš pagonių, kad dėkotume Tavo šventam vardui ir liaupsintume Tave.

36 Pagarbintas tebūna Viešpats, Izraelio Dievas, nuo amžių iki amžių ir visi žmonės tesako Amen ir teliaupsina Viešpatį!"

37 Taip jis paliko Asafą ir jo
brolius prie Viešpaties sandoros
skrynios, kad nuolat prie jos tar-
nautų ir padarytų tai, kas kas-
dien reikalinga yra.
38 Obėd-Edomas, Jeditūno sūnus
ir 68 vyrai iš jo padermės turėjo
jiems padėti. Chosa ir Obėd-Edo-
mas buvo įpareigoti vartus
saugoti.
39 Kunigą Cadoką ir jo bro-
lius kunigus jis paliko prie Viešpa-
ties namų Gibeono augštumoje,
40 kad jie kasdien deginamąją
auką aukotų ant deginamųjų
aukų altoriaus rytais ir vakarais,
kaip parašyta yra Viešpaties Izrae-
liui duotame įstatyme.
41 Su jais jis paliko Hėmaną ir
Jedutūną ir kitus paskirtuosius,
vardais paminėtus, Viešpačiui pa-
dėkoti už Jo nuolat teikiamas
gerybes,
42 Jedutūną ir Hėmaną, kad
trimitais trimituotų ir cimbolais
žvangintų ir Viešpatį liaup-
sintų stygamis. O Jedutūno sūnūs
buvo paskirti vartų sargybiniais.
43 Tada išsiskirstė visi į namus,
kiekvienas į savo namus. Dovy-
das keliavo irgi namuon, kad
palaimintų savuosius namus.

17

Dievas Neleidžia Dovydui Statyti Šventovės, Pažadėtas Mesijas

1 Atsitiko, kad Dovydas, gyven-
damas savo bute, tarė savo prana-
šui Natanui: "Štai, aš gyvenu iš
cėdrų pastatytame name, O Vieš-
paties sandoros skrynia stovi po
kaurais."
2 Natanas atsiliepė Dovydui:
"Visa, ką savo širdyje apsiėmei,
imk ir daryk, nes Dievas yra su
tavimi."
3 Tą pačią naktį aplankė
Viešpats Savo žodžiu Nataną,
tardamas:
4 "Nueik pas Mano tarną
Dovydą ir sakyk jam—Viešpats
taip kalba—tu neturi Man namų
statyti, kad juose gyvenčiau!
5 Nes Aš negyvenau namuose
nuo tos dienos, kurią Aš Izraėlį
išvedžiau iki šiai dienai, bet Aš bu-
vau čia, kur palapinė ir Jo namai
buvo.
6 Kur tik Aš su izraelitais nu-
keliavau, ar Aš bent vienam Izrae-
lio valdovui sakiau, kuriam Aš
liepiau valdyti Mano žmones, tar-
damas—kodėl Man nestatote
namų iš cėdro medžių?
7 Taigi, išdėstyk Mano tarnui
Dovydui, ką kalba Visagalis Vieš-
pats, tardamas—Aš paėmiau tave
iš ganyklos nuo avių, kad būtumei
Mano Izraelio žmonių
kunigaikščiu.
8 Aš buvau su tavimi, kur tik tu
nuėjai, išnaikindamas tavo priešus
pirm tavęs ir suteikiau tau garbės,
kaip garbingiesiems šiame
pasaulyje.
9 Aš parūpinsiu Savo Izraelio
žmonėms vietą, kurioje jie su-
stotų ir Aš įsodinsiu juos čia, kad
jie čia gyventų ir nebebūtų va-
rinėjami ir pamažinami nelabųjų
žmonių, kaip pirma,
10 kai Aš paskyriau valdovus
Izraeliui, Mano žmonėms. Aš pa-
žeminsiu visus tavo priešus ir ap-
sakau tau, kad Viešpats namus tau
statysiąs.
11 O kai savo dienas būsi pa-
baigęs ir būsi prie savo tėvų, tai
Aš prikelsiu tavo sėklą po tavęs,
vieną tavo sūnų ir patvirtinsiu
jojo karalystę.
12 Tas pastatys Man namus ir Aš
patvirtinsiu jo karalystę amžiams.
13 Aš būsiu jo tėvu ir jis bus Mano
sūnumi. Ir Aš neatitrauksiu Savo
meilės nuo tavęs, kaip Aš ją at-
siėmiau nuo tavo pirmtakūno.
14 Bet Aš įstatysiu jį į Savo
namus ir į Savo karalystę
amžiams, kad jo sostas amžiams
patvirtintas būtų."
15 Kai Natanas visą savo
apreiškimą išdėstęs buvo
Dovydui,
16 tai ėjo karalius ir stojo Vieš-

paties akivaizdon, tardamas: "Kasgi
aš esmi, Viešpatie, ir kas yra mano
giminė, kad Tu mane iki šiol taip
iškėlei?
17 Ir tuo Tu, Dieve, nepasitenki-
nai, kalbėdamas dargi ir apie to-
limą ateitį, atsižvelgdamas į
mane, kaip į žmogų, nors Tu esi
Dievu ir Viešpačiu augštybėse.
18 Ką gali Dovydas Tau besaky-
ti, kai Tu Savo tarną tokia garbe
apvainikuoji, tikrai išpažindamas
Savo tarną?
19 Viešpatie, dėl Savojo tarno, Tu
atlikai visus šiuos didižiuosius žy-
gius visa Savo širdimi, apreikšda-
mas tuo visą šlovę.
20 Viešpatie, Tau nėra lygaus ir
be Tavęs nėra kito Dievo, iš kurio
mes tai savo ausimis girdėjome.
21 Ir kur yra tokių žmonių že-
mėje, kaip Tavo Izraelio žmonės,
dėl kurių Dievas būtų ėjęs at-
pirkti Sau žmones, apreikšdamas
Savo vardą didžiais ir baisingais
stebuklais, išvarydamas tautas pirm
Savo žmonių, kuriuos išvadavai iš
Egipto.
22 Ir Tu pasirinkai Izraėlį, Savo
žmones amžiams ir Tu, Viešpatie,
pasidarei jų Dievu.
23 Taigi duok, Viešpatie, kad Tavo
tartas žodis Savo tarnui ir mano
giminei, išsipildytų amžiams ir tad
daryk taip, kaip Tu esi kalbėjęs,
24 kad Tavo vardas apsireikštų,
jog esąs amžinai didis, kad saky-
tume—Visagalis Viešpats, Izraelio
Dievas, yra Dievu Izraelyje ir Tavo
tarno Dovydo namai stovi Tavo
akivaizdoje tvirtai pastatyti.
25 Mano Viešpatie, Tu apreiškei
Savo tarnui, kad Tu Savo tarnui
norįs namus pastatyti. Todėl iš-
drįsau savo širdyje, Tavęs ko
pasimelsti.
26 Taigi, Viešpatie, Tu esi Dievas
ir Tu didingą pažadą pažadėjai
Savo tarnui.
27 Taigi, pradėk laiminti namus
Savojo tarno, kad jie amžiams pa-
siliktų palaiminti Tavo akivaizdoje,
nes ką Tu, Viešpatie laimini, tai
yra amžiams palaiminta."

18

Dovydas Įsistato Savo Pareigūnus

1 Po kurio laiko atsitiko, kad
Dovydas sumušė filistiečius, pa-
žemino juos ir atėmė jiems Gatą
su jo apylinkėmis ir miesteliais iš
filistiečių rankų.
2 Taip pat išmušė jis moabie-
čius, kad moabiečiai jo tarnais pa-
sidarė ir jam dovanų nešė.
3 Be to, Dovydas sumušė ir
Hadadezerį, Cobos karalių iki
Chamato ir praplėtė savo ribas iki
Eufrato upės.
4 Ir Dovydas laimėjo iš jo 1000
vežimų su 7000 raitelių ir 20,000
pėstininkų ir apraišdino arklius ir
tik šimtą iš jų sau tepasilaikė.
5 O sirai atėjo iš Damaskaus Co-
bos karaliui Hadadezeriui pagal-
bon. Bet Dovydas išmušė tų sirų
22000 vyrų.
6 Ir jis įstatė valdytojus Da-
maskuje, Sirijoje, kad sirai, Dovy-
dui pasidavę, jam dovanų atnešė,
kadangi Viešpats padėjo Dovydui,
kur tik jis nužygiavo.
7 Ir Dovydas pasiėmė aukso
skydus, kuriuos Hadadezerio tar-
nai turėjo ir parsigabeno juos į
Jerūzalę.
8 Iš Tibchato ir Kūno, Hadadez-
erio miestų, pasiėmė Dovydas
daug vario, iš kurio Šelomonas pa-
sidarydino varinę tynę, stulpus ir
varinius indus.
9 Išgirdęs tai, Chamato karalius
Toū, kad Dovydas Cobos karaliaus
Hadadezerio kariuomenę sumušęs
buvo,
10 siuntė jis savo sūnų Hador-
amą pas karalių Dovydą pa-
sveikinti ir viso gero palinkėti
Hadadezerio kariuomenės nugalė-
jimo proga, kadangi Hadadezeris
buvo kariavęs prieš Toų. Hador-
amas atsinešė su savimi įvairių
auksinių, sidabrinių ir varinių
indų.
11 Ir tuos pašventino Dovydas
Viešpačiui su auksu ir sidabru,
kurį jis buvo atėmęs iš pagonių

edomiečių, moabiečių, amoniečių, filistiečių ir amalėkiečių.
12 O Abyšajis, Cerūjos sūnus, buvo nukovęs Druskos sėnyje 18000 edomiečių.
13 Edome paliko jis savo įgulas, kad visi edomiečiai Dovydo tarnais pasidarė ir Viešpats padėjo Dovydui, kur tiktai jis nužygiuodavo.
14 Taip valdė Dovydas visą Izraelį ir darė teismą ir įgyvendino teisybę savo žmonėms.
15 Cerūjos sūnus Joabas buvo kariuomenės vadas. Jehošafatas, Achylūdo sūnus, buvo metraščių vedėjas.
16 Cadokas, Achytūbo sūnus, ir Abymelekas, Abjataro sūnus, buvo kunigais. Šavša buvo raštininku.
17 Jehojados sūnus Benaja buvo sargybinių kretiečių ir pletiečių viršininku. O Dovydo sūnūs buvo pirmieji pagalbininkai prie karaliaus.

19

Dovydas Kovoja Prieš Amoniečius

1 Po to taip atsitiko, kad numirė Amono sūnų karalius Nachašas ir jo sūnus užėmė jo karališkąjį sostą.
2 Tai pagalvojo Dovydas—aš parodysiu Nachašo sūnui Chanūnui savo širdį, kaip jo tėvas man savo širdį parodęs buvo. Ir jis išsiuntė savo pasiuntinius pas jį išreikšti savo užuojautą jo tėvo mirties proga. O atėjus Dovydo pasiuntiniams į Amono kraštą,
3 tarė Amono vyresnieji Chanūnui: "Ar dingai, kad Dovydas atsiuntė savo pasiuntinius savo užuojautą pareikšti dėl tavo tėvo mirties? Ko gero atėjo jo žvalgai tave apsižiūrėti, kraštą išnipinėti, kad jį sunaikinti galėtų."
4 Tai paėmė Chanūnio tarnai Dovydo pasiuntinius, nuskusdino jiems barzdas ir nukirpdino jiems rūbus per pusę iki strėnų ir taip juos paleido.
5 O keli vyrai nuėjo ir pranešė tai Dovydui apie juos. Tai siuntė jis jiems priešais, nes tie vyrai buvo didžiai įžeisti. Ir karalius sakydino jiems: "Pasilikite Jerikoje, kol jums barzda atžels, o tada sugrįžkite!"
6 Kai Amono sūnūs pastebėjo, kad jie Dovydo atžvilgiu begėdiškai pasielgę buvo, tai siuntė jie ir Chanūnas 34 metrines tonas sidabro vežimams ir raiteliams pasisamdyti iš Mezopotamijos, Maakos ir Cobos sirų.
7 Ir jie pasisamdė 32000 vežimų ir Maakos karalius atvyko su savo kariuomene ir išsidėstė už Medbos.
8 Kai Dovydui tatai buvo pranešta, tai išsiuntė jis Joabą su visa karžygių kariuomene.
9 Amono sūnūs išsidėstė ir pasiruošė mūšiui prie vartų angos. O karaliai užėmė savo vietas plyname lauke.
10 Bet, kai Joabas pastebėjo, kad jis buvo puolamas iš priešakio ir užpakalio, tai išsirinko jis visus Izrelio jaunuosius vyrus ir ėjo prieš sirus.
11 Likusius vyrus jis pavedė Abyšajo žinion, savo brolio, kad pasiruoštų prieš Amono sūnus,
12 tardamas: "Jei sirai man bus per stiprūs, tai tu man padėsi. O jei Amono sūnūs bus tau per galingi, tai aš tau padėsiu!
13 Būk drąsus ir kariaukiva drąsiai už savo žmones ir miestus savo Dievo. Viešpats tedaro taip, kaip Jam patinka!"
14 Joabas artinosi prie sirų su savo vyrais, kad prieš juos kariautų, bet sirai bėgo nuo jo.
15 Kai Amono sūnūs pamatė, kad sirai išlakstė, tai ir jie ėmė bėgti nuo Abyšajo, jo brolio, ir sugrįžo į miestą. O Joabas sugrįžo į Jerūzalę.
16 Matydami, sirai, kad jie Izraelio sūnų nugalėti buvo, nusiuntė jie pasiuntinius, prašydami pagalbos iš sirų anoje pusėje Eufrato upės. Ir Hadadezerio kariuomenės

vadas Šofachas atvyko pagalbon, žygiuodamas kariuomenės priešakyje.
17 Kai Dovydui tatai buvo pranešta, tai susišaukė jis visą Izraelį, persikėlė per Jordaną, pasiruošė kovai prieš juos. Dovydas išsidėstė prieš sirus ir jie kovojo prieš jį.
18 Bet, negalėdami atsilaikyti, jie ėmė bėgti nuo izraelitų ir Dovydas sumušė juos ir atėmė iš jų 7000 vežimų ir nukovė 40000 pėstininkų, jų tarpe ir patį kariuomenės vadą Šofachą.
19 Kai Hadadezerio tarnai pamatė, kad jie Izraelio sumušti buvo, padarė jie taiką su Dovydu, pasidavė jam ir liko jo tarnais. Tada sirai daugiau nebenorėjo Amono sūnums pagalbon ateiti.

20

Dovydas Nugali Amoniečius Ir Filistiečius

1 Metams praslinkus, apie tą laiką, kuriuo karaliai išžygiuodavo, išsivedė Joabas visą kariuomenę ir išnaikino Amono sūnų žemę ir atvykęs, apgulė Rabą. O Dovydas buvo pasilikęs Jerūzalėje. Joabas paėmė Rabą ir sugriovė ją.
2 Tai pasiėmė Dovydas jų karaliaus Malkomo vainiką, kuris su savo brangenybėmis apie 75 svarus auksvo vertas buvo ir leido tą ant savo galvos užsidėti. Ir iš paties miesto jie išsivežė labai daug grobio.
3 Miesto gyventojus jie išsivedė, supjaustė juos pjūklais arba sukapojo juos kirviais ir kapočiais. Tą patį padarė Dovydas visiems Amono sūnų miestams. Tada sugrįžo Dovydas su savo žmonėmis atgal į Jerūzalę.
4 Vėliau kilo karas Gezeryje su filistiečiais, kuriame chušietis Sibekajis užmušė milžiną Sipajį ir pažemino juos.
5 Su filistiečiais kilo dar ir kitas karas, kuriame Jayro sūnus Elchananas nukovė gatietį, Goliato brolį Lachmį, kuris turėjo ietį lyg audėjo riestuvą.
6 Ir vėl kilo karas Gate, kur buvo vyras kilęs iš milžinų, labai didelis su 24 pirštais, tai yra, po šešis kiekvienos rankos ir kojos pirštais.
7 Kai tas išpeikė Izraelį, tai ėmė Jonatanas, Dovydo brolio Šimeos sūnus, ir užmušė jį.
8 Šitie buvo gimę Gate milžinų šeimoje ir visi žuvo Dovydo ir jo tarnų rankomis.

21

Žmonių Suskaitymas Baudžiamas Maru

1 Šetonas kėsinosi į Izraelį ir gundė Dovydą, kad jis leistų gyventojus suskaityti.
2 Tai tarė Dovydas Joabui ir vyresniesiems: "Nuėję, suskaitykite Izraelį nuo Beeršebos iki Dano ir atneškite man skaičių, kad žinočiau, kiek jų yra."
3 Joabas atsiliepė: "Viešpats tepadaugina Savo tautą šimteriopai, negu jos dabar yra! O mano valdove, karaliau, ar jie ne visi mano valdovo tarnai? Kodėl nori mano valdovas užsitraukti nusikaltimą ant Izraelio?"
4 Bet karalius reikalvo, kad Joabas vykdytų įsakymą. Ir Joabas iškeliavo, kad pervaikščiotų visą Izraelį ir atvyko į Jerūzalę.
5 Ir jis pristatė Dovydui suskaitytųjų vyrų skaičių, kurių buvo Izraelyje 1,100,000 ir 470,000 Jūdoje, kurie galėjo kardu kariauti.
6 Bet levitų ir benjaminiečių jis neįtraukė į tą skaičių, nes tas karaliaus įsakymas jam buvo šiurpą sukėlęs.
7 O Viešpačiui šitas įsakymas irgi nepatiko. Ir todėl nubaudė Jis Izraelį.
8 Ir Dovydas tarė Dievui: "Aš sunkiai nusikaltau, tai padaręs.

Prašau atleisti nusikaltimą Savo
tarnui, nes tai buvo mano didelė
kvailystė."
9 Ir Viešpats kalbėjo su Gadu,
Dovydo pranašu, tardamas:
10 "Nueik pas Dovydą ir pasa-
kyk jam, ką Viešpats kalba—Aš
duodu tau tris galimybes. Pasirink
vieną iš tu, kurią tau
pritaikinčiau!"
11 O Gadas atėjo pas Dovydą ir
pranešė jam, kad Viešpats jam
liepęs vieną iš trijų pasirinkti,
12 arba trijų metų bado lai-
kotarpį, ar trijų mėnesių
priešų persekiojimą, kad bėg-
tumei nuo savo priešų kardo, arba
trijų dienų marą krašte, Viešpa-
ties kardą žemėje, kad Viešpa-
ties angelas naikintų visose Izrae-
lio šalyse. "Taigi apsigalvok, ką
aš gausiu tam atsakyti, kuris mane
atsiuntęs!"
13 Dovydas atsiliepė Gadui:
"Mane apėmė didelis sielvartas. Vis
dėlto aš noriu pulti į Dievo ran-
kas, nes Jo gailestingumas yra labai
didelis ir nenoriu pakliūti į
žmonių rankas."
14 Tai užleido Viešpats marą
Izraelyje ir juo išmirė 70,000 vyrų.
15 Ir Dievas siuntė Savo angelą
Jerūzalei išnaikinti. O jam tai be-
vykdant, atsižvelgė Dievas ir Jam
pagailo, kad Jis įsakė žudytojui
angelui: "Sustok žudęs ir atitrauk
savo kardą!" O Viešpaties ange-
las ką tik stovėjo ties Arnano
klojimu.
16 O Dovydas pakėlė savo akis ir
pamatė Viešpaties angelą sto-
vintį tarp dangaus bei žemės su
nuogu ištiestu kardu viršum Jerū-
zalės. Tai apsisiautė Dovydas ir
vyresnieji maišais ir parpuolė že-
mėn savo veidais.
17 Ir Dovydas tarė Dievui: "Juk
aš esu tas, kuris liepė gyventojus
suskaityti. Juk aš nusikaltau ir pa-
dariau tokią piktenybę! O šios
avelės tuo nenusidėjo. Viešpatie,
ištiesk Savo ranką prieš mane ir
mano tėvo giminę ir ne prieš Savo
žmones, juos slogindamas."
18 Ir angelas tarė Gadui, kad jis
Dovydui praneštų, jog Dovydas
augštyn užeitų ir Viešpačiui alto-
rių pastatytų jebūsiečio Arnano
klojime.
19 Tada užėjo Dovydas augštyn
sulig Gado žodžiu, kurį jis Vieš-
paties vardu buvo kalbėjęs.
20 Arnanas ką tik kūlė kvie-
čius. Atsisukęs ir pamatęs angelą,
pasislėpė jis su savo keturiais
sūnumis.
21 Arnanas pamatė Dovydą
ateinantį, išėjo iš klojimo ir nusi-
lenkė iki žemės prieš Dovydą.
22 Dovydas tarė Arnanui: "Duok
man vietos klojime altoriui pasi-
statyti. Ir tai tu man duosi už gry-
nus pinigus, kad sloga liautųsi nuo
žmonių."
23 O Arnanas atsiliepė Dovydui:
"Imkis ir statyk, mano valdove, kaip
tau patinka! Štai, aš duodu jautį
deginimo aukai ir padarynes mal-
koms ir pridedu dar kviečių val-
gomajai aukai."
24 Bet karalius atsakė Arnanui:
"Taip nebus, o aš nupirksiu tai pilna
kaina už pinigus. Nes to, kas tavo,
aš nenoriu imti Viešpaties akivaiz-
doje ir nenoriu tai nemokamai gauti
deginamajai aukai."
25 Tai davė Dovydas tiek aukso
už tą klojimą Arnanui, kad jo
buvo iš viso apie septynis
kilogramus.
26 Ir Dovydas pastatė čia Vieš-
pačiui altorių ir aukojo degi-
namąsias ir padėkos aukas. Ir kai
jis Viešpaties meldėsi, išklausė Jis
jį per ugnį deginamosios aukos
ant altoriaus iš dangaus.
27 Ir Viešpats liepė Savo angelui
kardą į savo makštį įkišti.
28 Tuomet, kai Dovydas matė, kad
Viešpats jį išklausė jebūsiečio
Arnano klojime, tai aukojo jis čia.
29 Nes pastogė, kurią Mozė
dykumoje su deginimo altoriumi
pastatė, buvo tuomet Gibeono
augštumoje.
30 Bet Dovydas negalėjo prie to
nueiti Dievo melstis, kadangi jis an-
gelo kardo taip išgandintas buvo.

22

Pasiruošimai Šventovės Statybai

1 Tai tarė Dovydas: "Čia stovės
Viešpaties altorius ir altorius degi-
namajai aukai!"
2 Ir Dovydas pasišaukė tada sve-
timuosius ateivius ir akmenų tašy-
tojus, kad jie akmenis Viešpaties
šventovei dailiai nutašytų.
3 Taip pat užsakė Dovydas ge-
ležies durims ir vartams vinimis su-
kalti ir susegti bei vario tiek daug,
kad to dėl jo daugybės net pasverti
negalėjo,
4 ir cėdro medžių be skaičiaus,
kadangi Sidono ir Tyraus pramoni-
ninkai pristatydavo Dovydui daug
cėdrų medžių.
5 O Dovydas galvojo, kad jo
sūnus dar jaunas ir lepus yra, o tie
namai, kurie būsią Viešpačiui sta-
tomi, turėsią būti dideli, kad Jo
vardas ir garbė būtų minimi vi-
sose šalyse ir dėl to reikalinga
parūpinti medžiagos. Tokiu būdu
parūpino Dovydas dar daug me-
džiagos prieš savo mirtį.
6 Ir jis pasišaukė savo sūnų
Šelomoną ir liepė jam statyti
Izraelio Dievui Viešpaties namus,
tardamas:
7 "Mano sūnau, aš buvau ap-
siėmęs Viešpaties, savo Dievo var-
dui namus pastatyti,
8 bet Viešpats aplankė mane
Savo žodžiu ir tarė man—tu neturi
statyti tų namų Mano vardui,
kadangi tu daug kraujo praliejai di-
deliuose karuose Mano akyvaiz-
doje. Todėl nestatyk jų dėl
daugybės žemėje pralieto kraujo!
9 Štai, tau užgims sūnus, kuris
bus taikingas žmogus ir aš padary-
siu, kad visi jo priešai aplink jį
paliktų ramybėje ir jis bus vardu
Šelomonas, nes per visą jo gyve-
nimo amžių Aš suteiksiu Izraeliui
taiką ir ramybę.
10 Tasai pastatys namus Mano
vardui. Jis bus Man sūnumi ir Aš
būsiu jam tėvu ir Aš amžiams su-
tvirtinsiu jo karališkąjį sostą.
11 Taigi, Mano sūnau, dabar bus
Viešpats su tavimi ir tu būsi palai-
mintas ir pastatysi Viešpačiui, sa-
vam Dievui, kaip Jis apie tave
kalbėjęs yra.
12 O tam tikslui duos tau Vieš-
pats išminties ir proto ir paves tau
Izraelį, kad vykdytumei Viešpa-
ties, savo Dievo įstatymus.
13 Bet tik tada tau tepasiseks, jei
tu vykdysi įstatymus ir pasielgsi
pagal Jo nuostatus, kuriuos Vieš-
pats davė Izraeliui per Mozę. Būk
linksmas ir drąsus, nesibijok ir
nenusimink!
14 Aš dėjau visas pastangas ir pa-
rūpinau Viešpaties namams apie
3,450 metrinių tonų aukso ir
34,500 metrinių tonų sidabro ir
daugybę geležies, vario, kurių net
pasverti nebuvo galima, ir paruo-
šiau akmenų bei medžių, ku-
rių tu turėsi dar pridėti.
15 Tu turi daugelį darbininkų,
amatininkų, kurie moka akmenis
dailiai nutašyti ir žino kaip akmenis
bei medžius statybai panaudoti, o
moka taip pat ir visus kitus darbus
atlikti,
16 aukso, sidabro, vario ir gele-
žies gausybės. Taigi, pradėk staty-
bos darbus ir Viešpats bus su
tavimi!"
17 Ir Dovydas įsakė visiems savo
Izraelio vyresniesiems, kad jie jo
sūnui Šelomonui padėtų.
18 "Ar nėra Viešpats, jūsų Die-
vas su jumis? Ar tai ne Jis, kuris
jums suteikia ramybės iš visų
pusių? Juk Jis atidavė šios žemės
gyventojus į mano rankas ir visas
kraštas yra pavestas Viešpačiui su
jo žmonėmis.
19 Taigi, ieškokite dabar visa siela
bei širdimi Viešpaties, savojo Dievo.
Pasiryškite ir pastatykite Dievui,
Viešpačiui, šventovę, kad į ją
būtų galima įnešti Viešpaties
sandoros skrynią ir šventuosius
Dievo indus, kurią turi Viešpačiui
pastatyti."

23

Levitų Suskaitymas Ir Jų Pareigos

1 Taip įstatė Dovydas savo

sūnų Šelomoną Izraelio karaliu-
mi, kai jis jau pasenęs ir daugelį
metų pagyvenęs buvo.
2 Ir jis susišaukė visus Izraelio
vyresniuosius, kunigus ir levitus
3 ir suskaitė levitus nuo 30
metų amžiaus ir vyresnius ir jų
buvo iš viso 38000 pavienių
vyrų,
4 "ir kurių 24000 buvo paskirti
Viešpaties namams aprūpinti ir šeši
tūkstančiai buvo pareigūnais ir
teisėjais,
5 4000 buvo vartų sargais ir
4000, kurie Viešpačiui liaupses gie-
dojo ir stygomis skambino, kuriuos
aš paskyriau, kad jie Viešpaties
garbei giedotų."
6 Dovydas suskirstė juos pagal
Lėvio sūnus Gėršoną, Kehatą
ir Merarį.
7 Gėršono buvo du sūnu, La-
danas ir Šimyjis.
8 Ladano buvo trys sūnūs, Je-
chyėlis, pirmasis, Zėtamas ir Joėlis.
9 Šimyjo sūnūs buvo trys, Še-
lomotas, Chazyėlis. Šie visi buvo
Ladano šeimos galvos.
10 O Šimyjo sūnų buvo keturi,
Jachatas, Zina, Jeūšas ir Beryja. Tie
keturi buvo Šimyjo sūnūs.
11 Jachatas buvo pirmasis, Zina
antrasis. O Jeūšas su Beryja ne-
daug sūnų teturėjo. Todėl juodu
buvo paskaitytu viena savo tėvo
paderme.
12 Kehato sūnūs buvo keturi,
Amramas, Ycharis, Chebronas ir
Uzyėlis.
13 Amramo sūnūs buvo Aharo-
nas ir Mozė. O Aharonas buvo pas-
kirtas, kad būtų pašventintas
tarnauti su savo sūnumis per amžius
švenčiausioje vietoje ir deginti
smilkalus Viešpačiui, pašventinti bei
aukoti aukas Viešpaties akivaizdoje
ir laiminti Viešpaties vardan per
amžius.
14 O Mozės, Dievo žmogaus,
sūnūs buvo priskaityti prie Lėvio
giminės sūnų.
15 Mozės sūnūs buvo Gėršomas
ir Elyezeris.
16 Gėršomo pirmasis sūnus buvo
Šebūėlis.
17 Elyezerio vienintelis sūnus
buvo Rechabja. Kitų sūnų Ely-
ezeris neturėjo. Bet Rechabja tu-
rėjo daugelį sūnų.
18 Ycharo pirmasis sūnus buvo
Šelomytas.
19 Chebrono sūnūs buvo Jeryja,
pirmasis, Amarija, antrasis, Jach-
azyėlis, trečiasis, Jekameamas,
ketvirtasis.
20 Uzyėlio sūnūs buvo Myka,
pirmasis, Yšyja, antrasis.
21 Merario sūnūs buvo Machlis ir
Mūšis. Machlio sūnūs buvo Elea-
zaris ir Kyšis.
22 O Eleazaris numirė, neturė-
damas sūnų, o tik dukterų ir
Kyšio sūnūs vedė jo dukteris.
23 Mūšis turėjo tris sūnus,
Machlį, Ėderį ir Jerėmotą.
24 Tai buvo Lėvio sūnūs šei-
momis, padermių viršininkai, pa-
vieniui vardais užrašyti, kurie
tarnavo Viešpaties namuose nuo 20
metų amžiaus ir vyresni.
25 Nes Dovydas tarė: "Viešpats,
Izraelio Dievas, suteikė savo žmo-
nėms ramybės ir amžinai gyvens
Jerūzalėje."
26 Todėl nebereikia levitams pas-
togės nešioti ir visų įrengimų,
pamaldoms reikalingų,
27 bet sulig paskutiniuoju Do-
vydo įsakymu
28 turi būti jie Aharono sūnų
žinioje ir tarnauti Viešpaties
prieangiuose, apvalydami visa tai,
kas pašventinta ir padarydami tai,
kas reikalinaga Viešpaties namų
apeigoms atlikti.
29 Jų pareiga buvo parūpinti
šventintosios duonos altoriui,
miltų valgių aukoms, nerau-
gintų papločių, keptų
keptuvėse, pasinaudojant saikais ir
svarstyklėmis,
30 prisistatyti čia rytmečiais,
giesmėmis dėkoti Viešpačiui ir
liaupsinti Jo vardą rytais ir
vakarais.
31 Jie turėdavo visuomet daly-

vauti Viešpaties akivaizdoje degi-
namąsias aukas aukojant,
sabatomis, naujo mėnesio ar ki-
tomis paskelbtomis šventėmis, pa-
gal nustatytą jiems skaičių.
32 Ir jie turėdavo aprūpinti susi-
rinkimo pastogę ir Viešpaties na-
mus ir Aharono sūnus, savo brolius,
tarnaudami Viešpaties namuose.

24

Šventovės Vyresnieji Ir Jų Tarnai

1 Tai yra vienetai, kuriems
Aharono sūnūs priklausė. Aha-
ronas turėjo keturis sūnus, Na-
dabą, Abyhų, Eleazarą ir
Ytamarą.
2 Nadabas ir Abyhū mirė prieš
savo tėvo mirtį ir neturėjo sūnų.
Tokiu būdu ėjo kunigo pareigas
Eleazaras ir Ytamaras.
3 Dovydas suskirstė kunigus į
vienetus pagal jų pareigas, pade-
dant Cadokui iš Eleazaro sūnų ir
Abymelekui, iš Ytamaro sūnų.
4 Eleazaro sūnų tarpe atsirado
daugiau vadų, negu Ytamaro
sūnų tarpe. Ir jis taip sutvarkė,
kad 16 būtų vyresniaisiais iš
Eleazaro sūnų ir 8 iš Ytamaro
sūnų savo padermėse.
5 Abiejų vienetų pareigos
buvo paskirstytos burtų keliu, ka-
dangi ir Eleazaro ir Ytamaro sūnų
buvo paskirtų tarnauti šventovėje
ir Viešpaties akivaizdoje
vyresniaisiais.
6 Raštininkas Šemaja, levito Ne-
taneėlio sūnus, užrašė jų vardus
karaliaus ir ir jo pareigūnų aki-
vaizdoje, kunigo Cadoko, Abjataro
sūnaus Achymeleko ir kunigų
šeimų viršininkų ir levitų, im-
damas pirma vieną šeimą Elea-
zaro, o tada vieną Ytamaro
šeimą, ir taip toliau.
7 Pirmasis burtas atiteko Jeho-
jarybui, antrasis Jedajai,
8 trečiasis Charimui, ketvirtasis
Seorymui,
9 penktasis Malkyjai, šeštasis
Mijaminui,
10 septintasis Hakocui, aštun-
tasis Abyjai,
11 devintasis Ješūai, dešimtasis
Šekanijai,
12 vienuoliktasis Eliašibui, dvy-
liktasis Jakymui,
13 tryliktasis Chupai, keturiolik-
tasis Ješebeabui,
14 penkioliktasis Bilgai, šešiolik-
tasis Imėriui,
15 septynioliktasis Chėzyrui, aš-
tuonioliktasis Hapcėcui,
16 devynioliktasis Petachijai, dvi-
dešimtasis Jechezkėliui,
17 dvidešimtpirmasis Jakynui,
dvidešimtantrasis Gamūliui,
18 dvidešimttrečiasis Delajai,
dvidešimtketvirtasis Maazajai.
19 Tokia eilės tvarka turėdavo jie
ateiti į Viešpaties šventovę tar-
nauti, kaip tai jiems jų pirmtakū-
nas Aharonas nustatęs ir kaip jam
Viešpats, Izraelio Dievas įsakęs
buvo.
20 Sekantieji yra viršininkai li-
kusiųjų Lėvio sūnų šeimų,
Šūbaėlis iš Amramo sūnų ir Jech-
dėja iš Šūbaėlio sūnų.
21 Iš Rechabijos sūnų pirma-
sis buvo Yšyja.
22 Iš ychariečių buvo Šelomo-
tas. Iš Šelomoto sūnų buvo
Jachatas.
23 Pirmasis Chebrono sūnus buvo
Jeryja, antrasis Amarija, trečiasis
Jachazyėlis, ketvirtasis Jakmeamas.
24 Uzyėlio sūnus buvo Myka. Iš
Mykos sūnų buvo Šamyras.
25 Mykos brolis buvo Yšyja. Iš
Yšyjos sūnų buvo Zekarija.
26 Merario sūnūs buvo Machlis ir
Mūšis, kurio sūnus buvo Jaazyja.
27 Merario anūkai, Jaazyjos sū-
naus, buvo Šochamas, Zakūras,
Ibris.
28 Iš Machlio buvo Eleazaras,
kuris neturėjo sūnų.
29 Jerachmeėlis buvo Kyšio
sūnus.
30 Mūšio sūnūs buvo Machlis,
Ėderis, Jerymotas. Tai yra levitai
savo padermėmis.
31 Ir jiems taip pat metė burtus

akivaizdoje jų brolių, Aharono
sūnų, karaliaus Dovydo, Cadoko
ir Achymeleko kunigų šeimų
viršininkų ir levitų, mažiausiam
broliui lygiai taip, kaip ir
vyriausiam.

25

Nuostatai
Šventiesiems Giedotojams

1 Kartu su kariuomenės vadais
atrinko Dovydas pranašystės tar-
nybai kai kuriuos Asafo, Hėmano
ir Jedutūno sūnus su harfomis,
kanklėmis ir cimbolais. Štai
sąrašas tų, kurie buvo šioms
pareigoms paskirti.
2 Iš Asafo sūnų buvo Zakūras,
Josėfas, Netanija, Asarėla. Asafo
sūnūs buvo Asafo priežiūroje, kuris
pats buvo karaliaus pranašo
priežiūroje.
3 Iš Jedūtūno sūnų buvo Ge-
dalija, Ceris, Yšaja, Šimyjis, Chaš-
abija ir Matitija, visi šeši savo tėvo
priežiūroje, kuris pranašavo, liaup-
sindamas su harfomis ir dėkodamas
Viešpačiui.
4 Iš Hėmano buvo šie jo sūnūs,
Bukija, Matanija, Uzyėlis, Še-
būėlis, Jerymotas, Chananija,
Chananis, Elyjata, Gidaltis, Ro-
mamti-Ezeris, Jošbekaša, Malotis,
Hotyras, Machazyotas.
5 Šie visi buvo karaliaus regė-
tojo Hėmano sūnūs Dievo žodžiu
Jo ragą išaugštinti. Nes Dievas
buvo jam davęs 14 sūnų ir tris
dukteris.
6 Šie visi buvo savo tėvų As-
afo, Jedūtūno ir Hėmano priežiū-
roje įpareigoti giedoti Viešpaties
namuose su cimbolais, psalteriais
ir harfomis Dievo namuose nusta-
tyta tvarka, karaliaus priežiūroje.
7 Visi jie buvo kartu su savo
giminėmis gerai išlavinti giedoti
Viešpačiui. Ir jų buvo iš viso 288
žmonės.
8 Burtai buvo metami visoms
pareigoms vienodai, kaip jaunes-
niesiems, taip ir vyresniesiems, kaip
mokiniams, taip mokytojams.
9 Pirmasis burtas teko Josėfui,
Asafo sūnui, antrasis Gedalijai,
jo broliams ir sūnums, kurių
buvo 12,
10 trečiasis Zakūrui ir jo broliams
bei sūnums, kurių buvo 12,
11 ketvirtasis Ycriui ir jo bro-
liams bei sūnums, kurių buvo 12,
12 penktasis Netanijai ir jo bro-
liams bei sūnums, kurių buvo 12,
13 šeštasis Bukijai ir jo broliams
bei sūnums, kurių buvo 12,
14 septintasis Jesarėlai ir jo bro-
liams bei sūnums, kurių buvo 12,
15 aštuntasis Ješajai ir jo bro-
liams bei sūnums, kurių buvo 12,
16 devintasis Matanijai ir jo bro-
liams bei sūnums, kurių buvo 12,
17 dešimtasis Šimyjui ir jo bro-
liams bei sūnums, kurių buvo 12,
18 vienuoliktasis Azareėliui ir jo
broliams bei sūnums, kurių
buvo 12,
19 dvyliktasis Chašabijai ir jo
broliams bei sūnums, kurių
buvo 12,
20 tryliktasis Šūbaėliui ir jo bro-
liams bei sūnums, kurių buvo 12,
21 keturioliktasis Matitijai ir jo
broliams bei sūnums, kurių
buvo 12,
22 penkioliktasis Jerymotui ir jo
broliams bei sūnums, kurių
buvo 12,
23 šešioliktasis Chananijai ir jo
broliams bei sūnums, kurių
buvo 12,
24 septynioliktasis Jašbekašai ir
jo broliams bei sūnums, kurių
buvo 12,
25 aštuonioliktasis Chananiui ir jo
broliams bei sūnums, kurių
buvo 12,
26 devynioliktasis Maločiui ir jo
broliams bei sūnums, kurių
buvo 12,
27 dvidešimtasis Elyatai ir jo bro-
liams bei sūnums, kurių buvo 12,
28 dvidešimtpirmasis Hotyrui ir
jo broliams bei sūnums, kurių
buvo 12,
29 dvidešimtantrasis Gidalčiui ir
jo broliams bei sūnums, kurių
buvo 12,

30 dvidešimttrečiasis Machazyo-
tui ir jo broliams bei sūnums, ku-
rių buvo 12,
31 dvidešimtketvirtasis Romamti-
Azeriui ir jo broliams bei sūnums,
kurių buvo 12.

26

Vartų Sargybiniai, Turtų Globėjas, Teisėjai

1 Štai yra šventovės sargybinių
eilė. Iš korachiečių kilmės, Asafo
padermės, buvo Korės sūnus
Mešelemija.
2 Mešelemijos pirmagimis sūnus
buvo Zekarija, antrasis, Jedyaėlis,
trečiasis Zebadija, ketvirtasis
Jatnyėlis,
3 penktasis Ėlamas, šeštasis Je-
hochananas, septintasis Elioėnajis.
4 O Obėd-Edomo sūnūs buvo
pirmagimis Šemaja, antrasis Jeho-
zabadas, trečiasis Joachas, ketvir-
tasis Sakaris, penktasis Netaneėlis,
5 šeštasis Amyėlis, septintasis
Ysakaras, aštuntasis Peuletajis, nes
Dievas buvo laiminęs Obėd-
Edomą.
6 Ir jo sūnui Šemajai gimė taip
pat sūnų, kurie buvo vyresniai-
siais savo šeimose, visi drūti
karžygiai.
7 Šemajos sūnūs buvo Atnis,
Refaėlis, Obėdis, Elzabadas, kurio
buvo du smarkiu broliu Elyhū ir
Semakija.
8 Tie buvo kilę iš Obėd-Edomo,
kurie su savo sūnumis ir broliais
buvo pajėgūs atlikti tas pareigas,
visi 62 iš Obėd-Edomo padermės.
9 Mešelemija turėjo 18 apsu-
krių brolių bei sūnų.
10 O Chosa iš Merario kilmės tu-
rėjo sūnų Šimrį, kurį jis pa-
darė pirmagimiu, nors tas ir nebuvo
gimęs pirmuoju.
11 Antrasis buvo Chilkyja, tre-
tysis Tebalja, ketvirtasis Zekarija.
Visų Chosos sūnų ir brolių
buvo 13.
12 Tokia buvo eilės tvarka vyres-
niųjų karžygių sargybinių
prie vartų, kurie savo pareigas ėjo
prie Viešpaties namų su savo
broliais.
13 Visiems vartams atskirai bur-
tai buvo metami, kaip jaunesnie-
siems, taip ir vyresniesiems savo
tėvų padermėse.
14 Rytinių vartų burtas ati-
teko Šelemijai. O jo sūnui Zekari-
jai, kuris buvo išmintigas patarėjas,
teko šiaurinių vartų mestasis
burtas.
15 Obėd-Edomui teko sargyba
prie pietinių vartų, o jo sūnums
prie atsargos sandėlių.
16 Burtas prie kelio vakarinių
vartų, kur šlaitu į viršų ei-
nama, teko Šupymui ir Chosai, kur
sargybinis prie sargybinio
stovėdavo.
17 Prie rytinių vartų stovėjo
šeši levitai, prie šiaurinių stovėjo
dienos metu keturi, prie pietinių
vartų dienos metu keturi ir prie
sandėlių buvo po du ir po du.
18 Kiemo vakarų pusėje prie
kelio buvo keturi sargybiniai, pa-
čiame kieme pora.
19 Tokios buvo Merario ir Ko-
racho sūnų vartų sargybinių
pareigos.
20 Levitas Achyja buvo atsako-
mingas už Dievo namų turtus,
už pašventintąsias dovanas.
21 Ladanas, vienas iš Gėršono
sūnų, buvo protėvis kelių šei-
myninių padermių, kurių viena
buvo ir jo sūnaus Jechyėlio
padermė.
22 Jechyėlio sūnūs buvo Zėtamas
ir Joėlis, kuriuodu prižiūrėjo Vieš-
paties namų turtus,
23 kartu su Amramo, Ychario,
Chebrono ir Azyėlio sūnumis.
24 O Šebuėlis, Gėršomo sūnus,
Mozės sūnaus, buvo turtų glo-
bėjų viršininku.
25 Jo brolis Elyezeris turėjo
sūnų vardu Rechabiją, kurio
sūnus buvo Yšaja, kurio sūnus buvo
Joramas, kurio sūnus buvo Zikris,
kurio sūnus buvo Šelomytas.
26 Šitas Šelomytas ir jo broliai
prižiūrėjo visus šventintus turtus,
kuriuos karalius Dovydas šventino

ir jie buvo tėvų namų viršininkai, tūkstančių ir šimtų vadai ir karininkai kariuomenėje.
27 Kai kuriuos kare pasigrobtus daiktus jie pašventino ir panaudojo šventovės reikalams.
28 Ir visa, ką pranašas Šemūėlis ir Kyšio sūnus Saūlis ir Nėro sūnus Abneris ir Cerūjos sūnus Joabas pašventinę buvo, tie buvo Šelomyto ir jo brolių žinioje.
29 Iš Ychario kilęs Kenanija ir jo sūnūs buvo paskirti Izraelio krašte pareigūnais ir teisėjais.
30 Iš Chebrono kilmės buvo Chašabija ir jo broliai, 1700 apsukrių vyrų buvo paskirti vakarinėje Jordano pusėje Izraelio Viešpaties ir karaliaus įvairioms pareigoms.
31 Jeryja buvo apsukrių vyrų chebroniečių sūnų vadu, kurie buvo surasti Gileado Jazėryje keturiasdešimtais Dovydo valdymo metais,
32 taip pat ir 2700 sumanių vyrų, jų brolių, kurie visi buvo savo tėvų padermių viršininkais. Ir tuos įstatė Dovydas Rūbeno, Gado ir Menašės vienoje srityje pareigūnais atlikti visus Dievo ir karaliaus reikalus.

27

Dovydo Kariuomenės Vadai, Valdovai, Pareigūnai Ir Patarėjai

1 Štai sąrašas izraelitų šeimų galvų, tūkstantininkų ir šimtininkų ir pareigūnų, kurie savo eilės tvarka savo vienete tarnavo karaliui visą mėnesį kas metais. Kas mėnesį tas pareigas perimdavo kitas vienetas. Viename vienete buvo 24000 tarnaujančiųjų.
2 Pirmojo mėnesio, pirmojo vieneto 24000 vyrų viršininku buvo Jašabeamas, Zabdyėlio sūnus.
3 Jis buvo kilęs iš Pereco sūnų ir viršininku visų kariuomenės vadų pirmąjį mėnesį.
4 Antrojo mėnesio, antrojo vieneto viršininku buvo Dodajis, achochietis. O Miklotas vadovavo tam 24000 vyrų vienetui.
5 Trečiojo mėnesio, trečiojo vieneto viršininku buvo kunigo Jehojados sūnus Benaja, kurio žinioje buvo 24000 vyrų.
6 Tai yra karžygys Benaja, vienas iš 30 karžygių, kurių jis vyriausiuoju buvo. To vieneto vadu buvo jo sūnus Amyzabadas.
7 Ketvirtasis viršininkas ketvirtam mėnesiui buvo Asahėlis, Joabo brolis ir jo sūnus Zebadija vadovavo tam vienetui.
8 Penktasis, penktojo mėnesio viršininku buvo Šamhūtas, ycrachietis, kurio žinioje buvo 24000 vyrų.
9 Šeštasis, šeštojo mėnesio viršininku buvo Yra, Ikėšio sūnus, tekojietis, kuris savo žinioje turėjo 24000 vyrų.
10 Septintasis, septintojo mėnesio viršininku buvo Chelecis, pelomietis iš Efraymo, kurio žinioje buvo 24000 vyrų.
11 Aštuntasis, aštuntojo mėnesio viršininku buvo Sibekajis, chušietis ir zarechiečių, kurio žinioje buvo 24000 vyrų.
12 Devintasis, devintojo mėnesio viršininku buvo Abyezeris, anotietis iš Jemynio sūnų, kurio žinioje buvo 24000 vyrų.
13 Dešimtasis, dešimtojo mėnesio viršininku buvo Maherajis, netofatietis iš zarechiečių, kurio žinioje buvo 24000 vyrų.
14 Vienuoliktasis, vienuoliktojo mėnesio viršininku buvo Benaja, piratonietis iš Efraymo, kurio žinioje buvo 24000 vyrų.
15 Dvyliktasis, dvyliktojo mėnesio viršininku buvo Cheldajis, netofatietis iš Atnyėlio, kurio žinioje buvo 24000 vyrų.
16 Be to, Izraelio giminių valdytojais buvo, Rūbeno giminės-Elyezeris, Zikrio sūnus, Šimeono giminės-Šefatija, Maakos sūnus,
17 Lėvio giminės—Chašabija, Kemūėlio sūnus ir aharoniečių—Cadokas,
18 Jūdos giminės—Elyhū, vienas

iš Dovydo brolių, Ysakaro—Amris, Mykaėlio sūnus,
19 Zebulūno—Yšmaja, Obadijos sūnus, Naftalio — Jerymotas, Azryėlio sūnus,
20 Efraymo sūnų — Hošėa, Acacijos sūnus, pusės Menašės giminės-Joėlis, Pedajos sūnus,
21 antros pusės Menašės giminės buvo Gileade Ydo, Zekarijos sūnus, Benjamino — Jaasyėlis, Abnėrio sūnus.
22 Dano giminės buvo Azarėlis, Jerochamo sūnus. Tai buvo Izraelio giminių valdytojai.
23 Kurie buvo 20 metų amžiaus ar jaunesni, tų Dovydas neskaitė, kadangi Viešpats buvo žadėjęs Izraelį dauginti kaip žvaigždes po dangumi.
24 O Joabas, Cerūjos sūnus, buvo pradėjęs juos suskaityti, bet nebaigė, kadangi dėl to kerštas užėjo ant Izraelio ir todėl jų skaičius nėra įrašytas į karaliaus Dovydo metraščius.
25 Karališkųjų turtų globėju buvo Azmavetas, Adyėlio sūnus. Turtų priežiūrėtoju krašto miesteliuose, kaimuose, pilyse buvo Jonatanas, Uzyjos sūnus.
26 Žemės ūkio viršininku buvo Ezeris, Kelūbo sūnus.
27 Šimyjis, ramatietis, buvo vynuogynų viršininku, vyno sandėlių ir vyninių užvaizdu buvo Zabdis, šifmietis.
28 Alyvmedžius ir šilkmedžius lankose prižiūrėjo Baal-Chananas, gedėrietis, aliejaus atsargas prižiūrėjo Joašas.
29 Šitrajis buvo atsakomingas už galvijus, ganomus Šarone, o Šafatas, Adlajo sūnus, už galvijus, ganomus slėniuose.
30 Kupranugarių viršininku buvo Obylas, yšmaėlietis. Asilų viršininkų buvo Jechdėja, meronietis.
31 Avių viršininku buvo Jazyzas, hagarietis. Šie visi buvo karaliaus Dovydo turtų globėjai.
32 Karaliaus Dovydo dėdė Jonatanas buvo patarėjas, ūkio viršininkas ir raštvedis. Ychyėlis, Chakmonio sūnus, buvo karaliaus vaikų mokytoju.
33 Achytofelis irgi buvo karaliaus patarėjas. Chūšajis, arkietis, buvo karaliaus bičiulis.
34 Achytofelio vietą užėmė Benajos sūnus Jehojada ir Abjataras. O Joabas buvo karaliaus kariuomenės vadas.

28

Dovydas Graudena Žmones Bijotis Dievo, Ragina Šelomoną Statyti Šventovę

1 Dovydas susišaukė visus Izraelio vyresniuosius į Jerūzalę, būtent, giminių kunigaikščius, pareigūnų viršininkus, tūkstantininkus ir šimtininkus, karaliaus ir jo sūnų turtų ir galvijų globėjus, rūmų viršininkus, karininkus ir visus pasižymėjusius.
2 Ir Karalius atsistojo ant kojų ir tarė: "Klausykite manęs, mano broliai ir mano žmonės! Aš buvau apsiėmęs namus pastatyti, į kuriuos būtų galima padėti Viešpaties sandoros skrynią kaip kojų suolelį mūsų Dievui ir jau buvau pasiruošęs statybą pradėti.
3 Bet Viešpats sakydino man— tu neturi namų statyti Mano vardui, nes tu esi kareivis ir tu praliejai daug kraujo.
4 Taip pasirinko Viešpats, Izraelio Dievas, mane iš visos mano tėvo giminės amžinam Izraelio karaliaus sostui. Nes Jis nutarė pasirinkti valdovus iš Jūdos giminės, mano tėvo padermės ir Jis pasidžiaugė manimi iš mamo tėvo visų sūnų, kad mane viso Izraelio karaliumi įstatytų.
5 O iš visų mano sūnų, kurių Viešpats man daugelį yra dovanojęs, pasirinko Jis Šelomoną, kad jis sėdėtų Viešpaties Izraelio karališkame soste.
6 Ir Jis man kalbėjo. "Tavo sūnus Šelomonas pastatys Man namus ir prieangius, Aš jį jau pasirinkau Savo sūnumi ir Aš būsiu jo tėvu.

7 Ir jo karalystę Aš patvirtinsiu amžiams, jei jis ir toliau taip darys ir vykdys Mano įsakymus bei nuostatus, kaip jis tai šiandien daro."
8 Togidėl aš graudenu jus dabar viso Izraelio, Viešpaties žmonių ir Dievo akivaizdoje laikyti ir vykdyti visus Viešpaties, savo Dievo įsakymus, kad išlaikytumėte tą gerąją žemę ir kad ji pasiliktų jūsų tėviškė ir jūsų vaikų per amžius.
9 Ir tu, mano sūnau, Šelomone, išpažink Dievą, savo tėvo ir tarnauk Jam visa širdimi ir visa siela! Nes Viešpats pažįsta visų širdis ir pamato visų mintis. Jei tu Jo ieškosi, tai tu Jį rasi. Jei tu Jį prastosi, tai Jis atmes tave visiems amžiams.
10 Taigi žiūrėk, nes Viešpats pasirinko tave, kad tu jam namus pastatytumei, kurie būtų Jam šventovė. Būk drąsus ir imkis tai vykdyti!"
11 Ir Dovydas davė savo sūnui Šelomonui pavyzdį prieangio, namų, kambarių, vidinių patalpų ir viršutinių ir malonės sosto patalpos.
12 Be to, ir pavyzdį viso to, kas jo širdyje buvo, būtent, šventoriaus aplink Dievo namus ir patalpų Dievo namų turtui ir patalpų pašventintųjų dovanų,
13 kunigų bei levitų nustatytųjų įpareigojimų ir apeiginių įrengimų, vartojamų Viešpaties namuose.
14 Jis nustatė, kiek aukso vartoti įvairiems padariniams ir kiek sidabro imti kai kuriems daiktams, vartojamiems pamaldų metu,
15 kiek aukso imti aukso lempoms ir auksinėms pakojoms, kiekvienai pakojai atskirai ir kiekvienai lempai atskirai, kiek sidabro imti sidabrinėms lempoms ir jų pakojoms ir jų pakojoms pavieniui, pagal reikalą.
16 Jis nustatė aukso svorį aukso stalui, ant kurio išdėstoma pašventintoji duona ir sidabro svorį sidabriniams stalams
17 ir gryniausio aukso šakutėms, indams ir ąsočiams, aukso svorį auksinėms taurėms ir sidabro svorį sidabrinėms taurėms atskirai ir
18 svorį gryniausio aukso smilkymų altoriui ir davė pavyzdį vežimo dvejeto auksinių kerubų, kuriuodu ištiestais sparnais dengtų Viešpaties sandoros skrynią.
19 "Visa tai aprašyta ir įteikta man iš Viešpaties rankų, kad suprasčiau, kaip viską pagal šitą pavyzdį reikia padaryti."
20 Ir Dovydas tarė savo sūnui Šelomonui: "Būk linksmas ir drąsus ir padaryk tai. Nesibijok ir nenusimink! Viešpats Dievas, mano Dievas, bus su tavimi ir neatitrauks Savo rankos ir tavęs neapleis tol, kol tu visus darbus, šventovės apeigoms reikalingus, Viešpaties namuose nebūsi atlikęs.
21 Štai nustatytos pareigos kunigams ir levitams, kurias jie turi eiti šventovėje. Ir kiekvienas įgudęs ir patyręs darbuotojas tau mielai padės įvairiausius uždavinius atlikti. Be to, ir visi pareigūnai bei tautiečiai sutiks vykdyti tavo paliepimus.

29

Dovanos Šventovei, Šelomono Įšventinimas, Dovydo Mirtis

1 Ir karalius Dovydas tarė visam surinkimui—Viešpats pasirinko vieną iš mano sūnų, Šelomoną, kuris dar jaunas ir lepus yra, o tai yra didelė statyba, nes tai ne žmogaus, bet Viešpaties namai.
2 O aš parūpinau visomis jėgomis Dievo namams aukso auksiniams, sidabro sidabriniams, vario variniams, geležies geležiniams, medžių mediniams padariniams, onikso, įstatytų akmenėlių, rubinų, margųjų ir įvairiausių brangiųjų akmenaiči, ir galybę marmoro akmenų.
3 O kadangi aš tuos Dievo namus labai mėgstu, duodu aš aukso bei sidabro ir nuo savęs,

4 šimtą metrinių tonų aukso iš Ofyro ir 240 metrinių tonų gryno sidabro. Tatai aš paskiriu šventiems namams Dievo šalia to, ką parūpinau namų sienoms aptraukti,

5 visiems auksiniams, kurie turi būti iš aukso ir visiems sidabro, kurie turi būti iš sidabro, išdirbiniams, kuriuos amatininkų rankos turės padaryti. O kas dar norėtų šiandien pasišvęsti Viešpačiui?

6 Tai pasižadėjo padermių vyresnieji, Izraelio giminių kunigaikščiai, tūkstantininkų ir šimtininkų viršininkai ir karaliaus reikalų vyresnieji iš geros valios

7 ir davė šventovės statybai Dievo 170 metrinių tonų aukso, 10,000 auksinių pinigais, 345 metrines tonas sidabro, 610 metrinių tonų vario, 3450 tonų geležies.

8 O kas turėjo brangiųjų akmenėlių, tas davė juos Viešpaties namų reikalams, kurie buvo gėršoniečio Jechyėlio globoje.

9 Ir žmonės džiaugėsi, kad jie tai laisva valia dovanojo, nes jie tai davė visa širdimi Viešpačiui, laisvu noru. Ir karalius Dovydas taip pat labai pasidžiaugė

10 ir garbino Dievą, tardamas viso surinkimo akivaizdoje: "Būk pagarbintas Viešpatie, Izraelio Dieve, mūsų tėvo, visiems amžiams!

11 Tau priklauso garbė, galybė, šlovė, laimėjimas ir padėka. Nes visa, kas danguje ir žemėje, yra Tavo. Nes, Viešpatie, Tavo yra karalystė ir Tu esi paaugštintas visa ko vyriausiuoju!

12 Turtingumas ir pagarba ateina iš Tavęs. Tu esi valdytojas visa ko. Tavo ranka yra galinga ir sugebanti suteikti jėgų visiems ir visus išaugštinti.

13 Taigi, mūsų Dieve, mes Tau dėkojame ir garbiname tavo šlovnąjį vardą.

14 Nes, kas aš esmi? Kasgi yra mano žmonės, kad mes tiek pajėgtume laisva valia dovanoti, kaip regima? O iš Tavęs visa tai gavome ir iš Tavo rankos mes tai ir davėme.

15 Nes mes esame svetimi ir svečiai Tavo akivaizdoje, kaip mūsų protėviai buvo. Mūsų gyvenimas šioje žemėje yra kaip šešėlis, kurio negalima nutverti.

16 Viešpatie, mūsų Dieve, visa ta daugybė, kurią mes parūpinome Tavo namų statybai, Tavo šventam vardui, visa tai yra duota mums iš Tavo rankos ir visa tai yra Tavo!

17 Aš žinau, mano Dieve, kad Tu širdis išmėgini ir kad Tau ištikimybė patinka. Todėl aš daviau tai atvira širdimi ir laisva valia ir pasidžiaugiau, matydamas Tavo žmones, aukojančius Tau, savo atviros sąžinės vedamus.

18 Viešpatie, Tu Dieve mūsų tėvų Abraomo, Izaoko ir Izraelio, išlaikyk tokį nusistatymą amžiams ir tokias mintis širdyse Savo žmonių ir prilenk jų širdis prie Savęs!

19 Duok ištikimą širdį ir mano sūnui Šelomonui, kad jis vykdytų Tavo įsakymus, nuostatus ir įstatymus, visa darydamas, kad pastatytų šiuos namus, kuriems aš jau parūpinau reikalingos medžiagos."

20 Ir Dovydas tarė visam susirinkimui: "Liaupsinkite Viešpatį, savo Dievą!" Ir visas susirinkimas liaupsino Viešpatį, savo Dievą, savo tėvų Dievą ir parsiklaupę meldėsi Viešpaties bei nusilenkdami prieš karalių.

21 Ir jie aukojo aukų Viešpačiui ir kitą rytą jie aukojo, tūkstantį jautukų deginamųjų aujų, tūkstantį avinų, tūkstantį ėryčių su gėrimo aukomis.

22 Ir tą dieną jie gėrė ir valgė džiaugsmingai Viešpaties akivaizdoje ir įstatė Šelomoną antru kartu, Dovydo sūnų, į karalius ir pašventino jį Viešpačiui į valdovus ir Cadoką į vyskupus.

23 Taip sėdėjo Viešpaties soste Šelomonas, būdamas karaliumi savo tėvo Dovydo vietoje ir jam viskas gerai sekėsi ir visas Izraelis pakluso jam.

24 Jo klausė visi vyresnieji ir visi

galiūnai ir visi karaliaus Dovydo
vaikai ir pasižadėjo būti ištikimi.
25 Ir Viešpats suteikė Šelomonui
vis daugiau garbės viso Izraelio
akivaizdoje ir davė jam didingą
karalystę, kurios niekas pirma jo
Izraelyje nebuvo turėjęs.
26 Yšajo sūnus Dovydas buvo
karaliumi viso Izraelio.
27 Keturis dešimtis metų jis
buvo Izraelio karaliumi. Chebrone
jis karaliavo septynis metus, o Je-
rūzalėje trisdešimt ir tris metus.
28 Jis numirė gerokai pasenęs ir
pasitenkinęs šiuo gyvenimu, būda-
mas turtingas bei garbingas. Jo
sūnus Šelomonas užėmė jo kara-
liškąjį sostą.
29 O karaliaus Dovydo žygiai,
pirmieji ir paskutinieji, yra surašyti
pranašo Šemūėlio, pranašo Natano
ir pranašo Gado metraščiuose
30 su visomis smulkmenomis jo
valdžios ir galybės ir visais
įvykiais ir pergyvenimais Izraelio
karalystėje ir santykiuose su kitų
kraštų karalystėmis.

ANTROJI KARALIŲ UŽRAŠŲ KNYGA

1

Šelomono Išmintis Ir Turtingumas

1 Ir Dovydo sūnus Šelomonas buvo patvirtintas savo karalystėje ir Viešpats, jo Dievas, buvo su juomi ir darė jį dar vis didesniu.

2 Ir Šelomonas kalbėjo su visu Izraeliu, su tūkstantininkų ir šimtininkų viršininkais, su teisėjais ir Izraelio valdytojais, su tėvų vyresniaisiais,

3 kad Šelomonas ir visas susirinkimas su juomi nueitų į Gibeoną, augštumon, kur buvo Dievo susirinkimo pastogė, kurią Mozė, Dievo tarnas, dykumoje buvo sustatęs.

4 O Dievo skrynią buvo Dovydas užgabenęs augštyn iš Kiriat-Jearymo į Jerūzalę, kur jis jai buvo vietą paruošęs ir pastogę jai sustatęs.

5 Bet Becalėlio, Ūrio sūnaus, Chūrio sūnaus darytasis varinis altorius irgi čia buvo prie Viešpaties pastogės, kur Šelomonas ir visas susirinkimas ateidavo Jo veido ieškoti.

6 Ir Šelomonas aukojo ant skaistvario altoriaus Viešpaties akivaizdoje prie susirinkimo pastogės tūkstantį deginamųjų aukų.

7 O tą pačią naktį pasirodė Dievas Šelomonui ir tarė jam: "Melsk Manęs, ko norėtumei, kad Aš tau duočiau!"

8 Šelomonas atsakė Dievui: "Tu parodei didelę meilę mano tėvui, įstatydamas mane į karalius jo vietoje.

9 Dabar, Viešpatie tepasitvirtina Tavo žodziai, tarti mano tėvui Dovydui, nes Tu įstatei mane į karalius tokios daugybės žmonių, kurių yra tiek daug, kaip dulkių žemėje.

10 Taigi, duok man išminties ir sugebėjimo, kad šių žmonių akivaizdoje įeičiau ir išeičiau, nes, kas gali teisti tokią didelę daugybę žmonių!"

11 Tai atsakė Dievas Šelomonui: "Kadangi tu buvai nusistatęs savo širdyje neprašyti turtingumo, turtų, garbės, sielų savo priešų, ilgo amžiaus, bet meldei išminties ir sugebėjimo, kad Mano žmones galėtumei teisti, kurių karaliumi Aš tave įstačiau,

12 taigi, tau bus duota ir išminties ir sugebėjimo ir prie tų bus pridėti turtingumas, turtai, garbė, kad tau nė vienas negalės prilygti, nei iš buvusiųjų, nei iš būsimųjų karalių."

13 Taip sugrįžo Šelomonas iš Gibeoje esančios augštumos nuo susirinkimo pastogės į Jerūzalę ir valdė Izraelį.

14 Ir Šelomonas susirinko sau vežimų ir raitelių ir turėjo 1400 vežimų 12000 raitelių ir paliko juos miestuose ir Jerūzalėje pas karalių.

15 Ir karalius padarė, kad sidabro ir aukso Jerūzalėje taip daug buvo, kaip akmenų ir cėdrų ir šilkmedžių pakalnėse.

16 Iš Egipto pristatydavo Šelomonui žirgų ir įvairiausių prekių. Karaliaus pirkliai supirkdavo tas prekes.

17 Arklį iš Egipto nupirkdavo už 150 sidabrinių, o vežimą už 600 sidabrinių ir pristatydavo tuos taip pat chitiečių ir visiems Sirijos karaliams.

18 Ir karalius buvo apsiėmęs pastatyti namus Viešpaties vardui ir namus savo karalystei.

2

Pasiruošimai Šventovės Statybai

1 Šelomonas suskaitė 70000 nešėjų vyrų ir 80000 akmenų tašytojų kalnuose ir 3600 vyrų, kurie juos prižiūrėtų.

2 Ir karalius nusiuntė pas Tyraus karalių Chūramą ir sakydino

jam: "Atsiųsk man cėdrų me-
džių, kaip tu siuntei mano tėvui
Dovydui, kad sau namus pasista-
tytų ir juose gyventų.
3 Štai, aš noriu vardui Viešpa-
ties, savojo Dievo namus pasitatyti,
kurie būtų Jam pašventinti, ku-
riuose gerus smilkalus Jam smil-
kytume, pašventintos duonos
išdėstytume, deginamųjų aukų
rytais ir vakarais aukotume,
sabatomis, jauno mėnesio ir ki-
tomis šventėmis Viešpaties, mūsų
Dievo, ir kad tai būtų Izraeliui
pastoviu nuostatu visiems amžiams.
4 Ir tie namai, kuriuos aš noriu
statyti, turės būti dideli, kadangi
mūsų Dievas yra didesnis už vi-
sus kitus dievus.
5 Bet kas gali sugebėti pastatyti
šventovę Jam, kurio visi dangūs ne-
gali sutalpinti? Kasgi aš esmi, kad
aš Jam namus pastatyčiau? Gal bent
tokius, kuriuose Jam galėtume
smilkalus smilkyti Jo akivaizdoje?
6 Atsiųsk man kokį išmin-
tingą žmogų, kuris mokėtų
dirbti aukso, sidabro, vario, gele-
žies, raudonos purpuros darbus ir
kuris mokėtų padaryti gražius iš-
drožinėjimus kartu su pas mane Jū-
doje ir Jerūzalėje esančiais
amatininkais, kuriuos mano tėvas
Dovydas buvo susiieškojęs.
7 Ir atsiųsku man cėdrų, eglių
ir brangiųjų kadagio medžių iš
Libano. O aš žinau, kad tavo tarnai
Libane geri medžių kirtėjai yra.
Ir štai, mano tarnai padės tavo
tarnams,
8 kad man daug medžių nuta-
šytų, nes tie namai, kuriuos sta-
tysiu, bus dideli ir neturės sau
lygių.
9 Ir štai, aš duosiu tavo tarnams,
kurie medžius kerta, apie 4400 ki-
lolitrų grūstų kviečių, 4400 ki-
lolitrų miežių ir apie 440 kilolitrus
vyno ir 440 kilolitrus aliejaus."
10 Tyraus karalius Chūramas at-
siliepė Šelomonui raštu, taip jam
rašydamas: "Kadangi Viešpats myli
Savo žmones, todėl padarė Jis tave
Savo žmonių karaliumi."
11 Toliau rašo Chūramas: "Te-
būna pašlovintas Viešpats, Izraelio
Dievas, kuris dangų ir žemę
sutvėrė ir karaliui Dovydui išmin-
tingą, protingą ir sumanantį
sūnų davė, kuris Viešpačiui na-
mus statytų ir namus savo
karalystei.
12 Taigi, aš siunčiu tau dabar iš-
mintingą vyrą, mano tėvo
Chūramo patarėją, kuris turi proto
13 ir kurio motina yra kilusi iš
Dano dukterų ir kurio tėvas buvo
Tyraus gyventojas, kuris moka
dirbti aukso, sidabro, vario, gele-
žies, akmens, medžio, raudonos ir
mėlynos purpuros, brangios baltos
ir šviesiai raudonos drobės darbus
ir dailiai iškalti ir išgražinti, ką tik
jam paduosi, ir sugebės darbuotis
su tavo išmintingais menininkais-
amatininkais, mano valdovo, tavo
tėvo karaliaus Dovydo.
14 Taigi, siųsk, mano valdove,
kviečių, miežių, vyno ir aliejaus
savo tarnams, kaip pažadėjai.
15 Tai mes pakirsime medžių
Libane, kiek jų reikės ir surai-
šiosime jas į sieles ir nuplukdy-
sime juos į Jafą, iš kur tu juos
galėsi parsigabenti į Jerūzalę."
16 Ir Šelomonas suskaitė visus
svetimuosius Izraelyje po to, kai
juos jo tėvas Dovydas suskaitęs
buvo ir rado jų 153600
17 ir iš tų jis padarė 70000 ne-
šėjų ir 80000 tašytojų kalnuose
ir 3600 jiems prižiūrėtojų, kurie
juos paragintų, kad darbai būtų
pabaigti.

3

Šventovės Statyba

1 Ir Šelomonas pradėjo statyti
Viešpaties namus Jerūzalėje ant
Moryjos kalno, kuris buvo Dievo jo
tėvui parodytas, toje jebūsiečio Ar-
nano klojimo vietoje, kurią Do-
vydas paruošęs buvo.
2 Statybą jis pradėjo ketvir-
taisiais savo valdymo metais an-
trojo mėnesio antrąją dieną.
3 Pirmučiausiai padėjo Šelo-

monas 90 pėdų ilgumo ir 30 pėdų
platumo pamatus Dievo namams.
4 Priešakyje buvo pagal visą
namų platumą 30 pėdų ilgas ir
30 pėdų augštas prieangis, kurį
jis aptraukė iš vidaus gryniausiu
auksu.
5 Pačius namus jis išmušė eglės
lentelėmis, aptraukė geriausiu auksu
ir išrašinėjo jas palmių ša-
kelėmis ir grandinėlėmis.
6 Ir jis papuošė namus gražiais
akmenaičiais ir padailinimui var-
tojo Parvaymo auksą.
7 Lubų sėdus, sienas, duris su
rėmais aptraukė jis auksu ir išraši-
nėjo sienas kerubais.
8 Jis pastatė ir švenčiausiąją
patalpą, 30 pėdų ilgą, pagal
visą namų plotį, ir 30 pėdų
plačią ir visą aptraukdino su apie
21 metrine tona geriausiojo aukso.
9 Aukso vinims buvo panaudota
1 1/4 svarų aukso. Viršutinės pa-
talpos taip pat buvo išmuštos auksu.
10 Taip pat jis padarydino šven-
čiausiajai patalpai du kerubu, ku-
riuodu gražiai nudailino ir ap-
traukė auksu.
11 Visas ilgis tų kerubų
sparnų buvo 30 pėdų, kad vienas
sparnas buvo 7 1/2 pėdos ilgumo ir
lietė bažnyčios sieną, o antrasis,
to paties ilgumo, lietė antrojo ke-
rubo sparną.
12 Taip pat buvo ir antrojo kerubo
sparnas 7 1/2 pėdų ilgas ir lietė
bažnyčios sieną, o jo antrasis
sparnas, to paties ilgumo, prisilietė
prie antrojo kerubo sparno,
13 kad abiejų kerubų visų
išplėstų sparnų ilgis buvo 30
pėdų ir juodu stovėjo ant savo
kojų, atsisukusiu veidu į
šventąją vietą.
14 Iš mėlynos ir raudonos pur-
puros jis padarydino užkabą ir iš
brangiausios baltos drobės su ant
jos išsiuvinėtais kerubais.
15 Šventovės priešakyje jis pa-
darydino du stulpu, 52 pėdų aug-
štu su 7 1/2 pėdos kulka viršuje.
16 Supynęs grandinėles, apka-
bino jis tas aplink tiedvi kulki ir pri-
kabinėjo 100 obuoliukų prie
grandinėlių
17 ant tų dviejų stulpų šven-
tovės priešakyje, kurių dešininį
jis praminė Jakyno, o kairinį
Boazo vardu.

4

Šventovės Įrengimai Ir Indai

1 Jis padarydino ir varinį al-
torių, 30 pėdų ilgą, 30 pėdų
platų ir 15 pėdų augštą.
2 Taip pat jis padarydino iš vario
lietą tynę, apvalią, 15 pėdų
plačią arba 15 pėdų skersmens
ir apie 45 pėdų apskritumo.
3 Po tyne buvo jaučių pavida-
lai ir po briauna šonuose buvo dvi
eili drožinių po dešimtį kiekvie-
noje pusantroje pėdoje, kurie buvo
prilieti.
4 Tynė stovėjo ant 12 jaučių,
kurių trys buvo atsisukę į šiaurę,
trys į vakarus, trys į pietus ir
trys į rytus, visi su savo užpakaliu
po tynės viduriu.
5 Tynės sienos buvo plaštakos
storumo, jos briauna, kaip taurės
briauna arba žydinti lelija. Ji buvo
3000 kibirų arba 66000 litrų
talpos.
6 Taip pat padirbdino jis ir 10
plovimo indų, kurių 5 jis padėjo
dešinėje ir 5 kairėje deginimo au-
koms nuplauti. O tynėje kunigai
mazgojosi.
7 Lempoms jis padarydino 10
pakojų iš aukso, pagal nurody-
mus, kurias pastatė šventovėje, 5
vienoje ir 5 kitoje pusėje.
8 Taip pat padirbdino jis ir 10
stalų, kuriuos pastatė šventovėje,
5 vienoje, 5 kitoje pusėje ir pada-
rydino 100 taurių.
9 Kunigams jis įtaisė švento-
rių su dideliu aptvertu prieangiu
ir durimis į tą prieangį ir ap-
traukdino tas duris variu.
10 Tynę jis pastatė rytų pieti-
niame kampe.
11 Chūramas padarė puodų,
semtuvėlių ir taurių. Taip pa-

baigė Chūramas Šelomono užsakytus darbus šventovei,
12 būtent, anuodu du stulpu su kulkomis viršuje ir dviem eilėm supintų grandinėlių aplink tas kulkas ir
13 400 obuoliukų, prikabintų prie tų grandinėlių, kuriomis kulkos augštai ant stulpų buvo apjuostos,
14 papėdes plovimo indamas,
15 tynę ant 12-os jaučių nugaros,
16 puodus, kaušus, šakutes ir visus indus Viešpaties šventovei padarė Chūramo tėvo patarėjas iš gryno aukso.
17 Karalius leido juos liedinti kietoje žemėje netoli nuo Jordano upės tarp Sukoto ir Cerėdatos.
18 O Šelomonas pasidarydino tų indų tiek daug, kad jiems to suvartoto vario ir pasverti negalėjo.
19 Ir Šelomonas užsakė visus padarinius Dievo namams, būtent, auksinį altorių, stalą pašventintai duonai išdėstyti,
20 lempų pakojas su lempomis iš gryno aukso, kurios turi degti ties šventąją vieta, kaip įsakyta yra.
21 Išmarginimai prie lempų ir žnyplės buvo visos gryno aukso.
22 Iš gryno aukso buvo ir peiliai, taurės, šaukštai ir smilkymo įrankai. Bažnyčios durys, taip pat ir anga su durimis į šventąją vietą buvo aptrauktos auksu.

5

Sandoros Skrynios Perkėlimas Į Šventovę

1 Taip buvo pabaigti visi darbai, kuriuos Šelomonas buvo numatęs prie Viešpaties namų. Visa, ką jo tėvas Dovydas buvo pašventinęs, auksą, sidabrą ir visus indus, padėjo Šelomonas į Viešpaties šventovės namų sandėlius.
2 Tada susišaukė Šelomonas visus Izraelio vyresniuosius, visus valdytojus giminių ir padermių į Jerūzalę, kad jie Viešpaties sandoros skrynią iš Ciono, tai yra, Dovydo miesto, augštyn užgabentų.
3 Taip susirinko pas karalių visi Izraelio vyrai septintąjį mėnesį šventei
4 ir visi Izraelio vyresnieji atėjo ir levitai pakėlė skrynią
5 ir užnešė ją kartu su susirinkimo pastoge ir visais joje esančiais pašventintais indais, kuriuos levitai ir kunigai nešė.
6 O karalius Šelomonas ir visas Izraelio susirinkimas, kuris pas jį prie skrynios susirinkęs buvo, aukojo tiek daug avių bei jaučių, kad jų negalėjo suskaityti.
7 Taip nugabeno kunigai Viešpaties sandoros skrynią į savo šventąją šventovės vietą, į šventų švenčiausiąją vietą po kerubų sparnais,
8 kur du kerubu išplėstais sparnais apdengė visą vietą skrynios su jos kartimis iš viršaus.
9 Bet jos kartys buvo taip ilgos, kad jas buvo galima matyti šventovėje, bet iš lauko jų nebuvo galima matyti. Ir jos pasiliko čia iki šiai dienai.
10 Ir toje skrynioje nieko kitko nebuvo, kaip tik tiedvi lenteli, kuriedvi Mozė buvo įdėjęs prie Chorėbo kalno, kai Viešpats padarė sandorą su Izralio sūnumis, jiems išvykstant iš Egipto.
11 Tada išėjo visi kunigai iš švenčiausiosios vietos. Ir visi dalyvavusieji kunigai buvo pasišventinę, nežiūrint savo paskirtųjų pareigų.
12 Tada atsistojo levitai Asafas, Hėmanas, Jedutūnas su savo sūnumis ir giminėmis, plonos drobės rūbais apsirėdę, altoriaus rytų pusėje ir giedojo su cimbolais, psalteriais ir harfomis prie šimto ir 20 kunigų, kurie trimitais trimitavo.
13 Ir visų tų sąskambis buvo toks geras, kad atrodė lyg vienas pats būtų trimitavęs ir giedojęs, liaupsinant ir dėkojant Viešpačiui. O kai trimitų, stygų, cimbolų ir liaupsės garsai pakilo už Jo meilę

ir amžiną malonę, tai prisipildė
tie Viešpaties namai debesimi,
14 kad kunigai nebegalėjo stovėti
ir savo pareigų atlikti dėl tos debesies, nes Viešpaties šlovė buvo
pripildžiusi namus.

6

Šelomono Malda Šventovę Įšventinant

1 Tai tarė Šelomonas: "Viešpatie, Tu kalbėjai, kad norįs gyventi
tamsoje.
2 O aš pastačiau Tau karališkus
namus ir sostą, kuriuose Tu amžinai gyventumei."
3 Ir karalius atsisuko savo veidu
į visą Izraelio susirinkimą ir
palaimino jį, nes visas Izraelio susirinkimas stovėjo,
4 tardamas: "Pašlovintas tebūna
Viešpats, Izraelio Dievas, kuris
Savo žodžiu mano tėvui Dovydui
pažadėjo ir Savo ranka ištesėjo,
sakydamas—
5 nuo to laiko, kai Aš Savo
tautą iš Egipto išvedžiau, Aš nepasirinkau nė vieno miesto iš visų
Izraelio giminių, kuriame Man
būtų pastatyti namai, kuriuose
Mano vardas būtų ir nepasirinkau
ir žmogaus, kuris būtų Mano tautos Izraelio kunigaikščiu.
6 Bet Jerūzalę Aš pasirinkau,
kurioje būtų Mano vardas ir Dovydą pasirinkau, kad jis Mano
tautą valdytų.
7 Ir kai mano tėvas Dovydas
buvo apsiėmęs Viešpaties, Izraelio
Dievui namus pastatyti,
8 tai tarė Viešpats mano tėvui
Dovydui—tu gerai padarei, kad tu
apsiėmei Mano vardui namus
pastatyti.
9 Tačiau ne tu turi statyti tuos
namus, bet tavo sūnus, kuris iš tavo
strėnų išeis. Tas pastatys tuos namus Mano vardui.
10 Taigi, dabar atitesėjo Viešpats
Savo pažadą, patvirtindamas tai,
ką buvo kalbėjęs. Nes aš užėmiau
savo tėvo vietą ir sėdžiu jo Izraelio soste, kaip Viešpats buvo kalbėjęs ir pastačiau namus Viešpaties,
Izraelio Dievo vardui.
11 Ir aš atnešiau į juos skrynią, kurioje yra Jo su Izraeliu padarytoji sandora."
12 Ir jis atsistojo ties Viešpaties
altoriumi viso Izraelio surinkimo
akivaizdoje ir pakėlė savo rankas.
13 O Šelomonas buvo pasidarydinęs iš vario 5 mastų platų ir 5
mastų ilgą ir trijų mastų augštą
paaugštinimą ir jį pasistatęs
viduryje aptvertojo prieangio. Ir jis
užlipo ant to, parsiklaupė viso
Izraelio akivaizdoje ir pakėlė savo
rankas dangun
14 ir tarė: "Viešpatie, Izraelio
Dieve! Nėra kito dievo, kuris būtų
Tau lygus, ar žemėje, ar danguje.
Tu laikaisi Savo sandoros ir esi gailestingas Savo tarnams, kurie visa
širdimi Tau ištikimi pasilieka.
15 Tu atitesėjai Savo tarnui Dovydui, mano tėvui, ką jam žodžiu
pažadėjai ir įgyvendinai tai
Savąja ranka, kaip mes tai šiandien matome.
16 Taigi, Viešpatie, Izraelio Dieve,
atitesėk Savo tarnui Dovydui, mano
tėvui, ir tatai, ką Tu jam sakei,
tardamas—tu nepristoksi Mano
akivaizdoje vyro, kuris sėdėtų
Izraelio soste, tačiau tik tada, jei
tavo vaikai žiūrės savo kelių, kuriais jie vaikščioja, pasielgdami sulig Mano įstatymais, kaip tu
pasielgei.
17 Taigi, Viešpatie, Izraelio Dieve,
vykdyk Savo pažadą, kurį davei
Savo tarnui Dovydui!
18 Ar gali iš tikrųjų Dievas gyventi prie žmonių žemėje? Štai,
dangus ir visi dangų dangūs negali Jo sutalpinti, kaip Jis turėtų
tilpti šiuose namuose, kuriuos aš
pastačiau?
19 O Viešpatie, mano Dieve,
kreipk dėmesį į mano maldą,
Savojo tarno nuolankius prašymus
ir išklausyk jo maldą ir maldavimus, kuriais jis į Tave kreipiasi,
20 kad Tu atviromis akimis sektumei šiuos namus dieną ir naktį
ir tą vietą, kurioje Tu Savąjį

vardą iškelti pasižadėjai, kad iš-
girstumei maldą, kurią Tavo
tarnas šioje vietoje mels.
21 Taigi, išklausyk nuolankiųjų
prašymų Savo tarno ir Savo
Izraelio žmonių, kai jie melsis
šioje vietoje ir išgirsk tai iš Savo
dangiškosios gyvenimo vietos ir iš-
girdęs, būk mums malonus!
22 Kai kas nusidės kuo nors prieš
savo artimą ir jis todėl turės pri-
siekti ir ta priesaika bus paskelbta
prie Tavo altoriaus šiuose namuose,
23 tai Tu norėtumei tatai išgirsti
iš dangaus ir Savo tarnui teismą
daryti, kad pikta padariusiam atly-
gintumei sulig jo nusikaltimu ir tei-
siajam atlygintumei sulig jo teisumu.
24 Jei Tavo Izraelio žmonės būtų
savo priešų nugalėti, kadangi jie
prieš Tave nusidėjo ir, prisivers-
dami, išpažįsta Tavo vardą ir
atgailaudami meldžiasi pasigailė-
jimo šiuose namuose,
25 tai Tu norėtumei išgirsti tatai
iš dangaus ir gailestingas būti Savo
žmonėms izraelitams, kurie prieš
Tave nusidėjo ir juos vėl sugrąžinti
į tą žemę, kurią Tu jiems ir
jų tėvams davęs esi.
26 Jei dangus būtų užrakintas ir
lietaus pritrūktų, kadangi jie prieš
Tave nusidėjo ir melstųsi šioje
vietoje ir išpažintų Tavo vardą
ir liautųsi nusikalsdami, kadangi
Tu juos pažeminai,
27 tai Tu norėtumei išgirsti tatai
danguje ir gailestingas būti Savo
nuodėmingiems tarnams ir Savo
Izraelio žmonėms ir juos pamoky-
tumei gerojo kelio, kuriuo jie vaikš-
čiotų ir duotumei lietaus žemei,
kurią Tu Savo tautos nuosavybėn
atidavei.
28 Jei užeitų badas, maras,
sausmetis ar amaras, žiogai, vabz-
džiai, ar jei priešas vartus ap-
gultų, ar bet kokia sloga ar liga
kankintų
29 ir tada kas nors melstųsi ir
pasigailėjimo prašytų su visais
Izraelio žmonėmis, kentėdamas
slogą ar peršulius, ir tada savo
rankas išplėstų ties šiais namais,
30 tai Tu norėtumei išgirsti iš dan-
gaus, iš Savo gyvenamojo sosto ir
gailestingas būti ir kiekvienam at-
lyginti pagal jo pasielgimą, kaip
Tu jo širdį išpažįsti, nes Tu esi
vienintelis, kuris žmonių širdis
išpažįsta,
31 kad jie Tavęs bijotųsi ir vi-
sada vaikščiotų Tavo keliais tol,
kol jie gyvi toje žemėje, kurią Tu
davei mūsų tėvams.
32 Jei ir svetimasis, kuris nėra iš
Izraelio tautos, iš tolimos šalies
atėjęs, dėl Tavo didžiojo vardo, dėl
Tavo galingosios ir ištiestosios ran-
kos melstųsi prie šių namų,
33 tai Tu norėtumei tatai išgirsti
iš dangaus, iš Savo gyvenamojo
sosto ir vykdyti tai, ko jis meldžia,
kad visi žemės žmonės Tavo vardą
išpažintų ir Tavęs bijotų, kaip
Tavo Izraelio žmonės, ir suprastų,
kad šie namai, kuriuos aš pastaty-
dinau, Tavo vardu praminti yra.
34 Jei Tavo žmonės išžygiuotų
muštis su priešu tuo keliu, ku-
riuomi Tu juos siųsi, ir jie Tavęs
melsis, atsigręžę į tą miestą,
kurį Tu pasirinkai ir į tuos na-
mus, kuriuos aš pastatydinau,
35 tai Tu norėtumei jų maldą
ir nuolankius prašymus išklausyti
danguje ir jiems padaryti teismą.
36 Kai jie prieš Tave nusidės, o
nėra nė vieno žmogaus, kuris ne-
nusidėtų ir Tu, papykęs, juos ati-
duotumei jų priešams, kad juos
nelaisvėn į tolimą ar artimą
šalį nusivestų
37 ir savo širdyje atgailautų, bū-
dami belaisviais tame krašte, ir
besikreipdami į Tave, Tavo
pasigailėjimo prašytų tame krašte,
tardami—mes nusidėjome, nusikal-
tome ir savo Dievą prastojome—
38 ir Tau prisiverstų visa širdimi
ir visa siela savo nelaisvės krašte ir
jie melstųsi atsigręžę į tą žemę,
kurią Tu jų tėvams davei, į tą
miestą, kurį Tu pasirinkai, į
namus, kuriuos aš pastatydinau
Tavo vardui,
39 tai Tu norėtumei išgirsti jų
maldą ir jų nuolankius prašy-

mus iš dangaus ir Savo gyvenamojo sosto ir jų gailestingai atsižvelgti, teisdamas Savo žmones, kurie prieš Tave nusikalto ir jų susimilti.
40 Taigi, sek, mano Dieve, atviromis ausimis ir atviromis akimis visas maldas, meldžiamas šioje vietoje.
41 Taigi, pakilk dabar, Viešpatie, Dieve, Tu ir Tavo galybės skrynia ir ateik į šventovę ir pasilik joje amžiams! Apvilk Tavo kunigus, Viešpatie, Dieve, išganymo rūbais, kad Tavo šventieji džiaugtųsi Tavo gerybe.
42 O Viešpatie, Dieve, nenusikreipk Savo veidu nuo Savo pašventintojo, atsimindamas malonės, pažadėtosios Savo tarnui Dovydui!"

7

Šventovės Įšventinimo Pabaiga, Dievo Apsireiškimas

1 Ir kai Šelomonas paliovė Dievo melstis, puolė ugnis iš dangaus ir sudegino deginamąją auką su kitomis aukomis ir visi namai prisipildė Viešpaties šlove
2 kad kunigai negalėjo įeiti į Dievo namus, kadangi Viešpaties šlovė juos pripildžiusi buvo.
3 Krintančią ugnį bei Viešpaties šlovę nusileidžiančą iš viršaus matė ir Izraelio sūnūs ir jie puolė ant savo kelių ir jie pasilenkė savo veidu iki grindinio ir besimelsdami dėkojo Viešpačiui už Jo meilę ir amžinąją malonę.
4 O karalius aukojo aukas su visais žmonėmis Viešpaties akivaizdoje.
5 Karalius Šelomonas aukojo 22000 jaučių, 120000 avių ir taip pašventino Dievo namus, jis, karalius ir visa tauta.
6 O kunigai ėjo savo pareigas ir levitai kankliavo kanklėmis, kurias karalius Dovydas buvo padirbdinęs, Viešpačiui dėkodami už Jo amžinąjį gailestingumą Dovydo psalmėmis ir kunigai trimitavo trimitais ties jais, o izraelitai buvo atsistoję.
7 Taip pat pašventino Šelomonas ir šventoriaus vidų prie pat Viešpaties šventovės, kur jis buvo deginamąsias ir padėkos aukų taukus aukojęs, kadangi ant varinio altoriaus, kurį Šelomonas buvo darydinęs, netilpo deginamosios ir valgomosios aukos su taukais.
8 Ir Šelomonas šventė tada 7 dienas ir visas Izraelis kartu su juomi, labai didelis žmonių susirinkimas nuo Chamato iki Egipto upelio.
9 Aštuntąją dieną leido jis žmonėms susieiti, nes septynias dienas jie šventino altorių ir kitas septynias dienas jie atšventė iškilmingai.
10 O 23-čią dieną septintojo mėnesio paleido jis žmones į namus eiti, linksmus ir džiaugsmingus dėl viso to gerumo, kuriuo Viešpats buvo Dovydą, Šelomoną ir Savo Izraelio žmones apdovanojęs.
11 Kai Šelomonas baigė Viešpaties ir karaliaus namus statyti ir visa tai, ką savo širdyje buvo apsiėmęs padaryti dėl Viešpaties šventovės ir dėl karaliaus rūmų ir viskas buvo gerai pasisekę,
12 tai pasirodė Viešpats Šelomonui nakties metu ir tarė jam: "Aš išklausiau tavo maldą ir pasirinkau Sau šią vietą aukų šventovei.
13 Štai, kai Aš dangų užrakinsiu ir lietaus neduosiu arba liepsiu žiogams žemės želmenis suėsti, arba marą užleisi žmonėms
14 ir Mano tauta pasižemins, kuri Mano vardu pavadinta ir melsis, Mano veido ieškodama ir nusikreips nuo savo piktųjų kelių, tada Aš išgirsiu danguje, atleisiu jų nuodėmes ir pagydysiu jųjų žemę.
15 Taigi, Aš seksiu jų maldas čia šioje vietoje atviromis ausimis ir akimis.
16 Šiuos namus Aš pasirinkau ir pašventinau, kad Mano vardas čia

amžiams pasiliktų ir Aš Savo aki-
mis ir širdimis visados čia būčiau.
17 Ir jei tu Mano akivaizdoje pa-
sielgsi, kaip tavo tėvas Dovydas
prieš Mane pasielgė ir viską da-
rysi, ką Aš tau liepsiu ir vykdysi
Mano įsakymus ir įstatymus,
18 tai Aš patvirtinsiu tavo kara-
lystės sostą, kaip Aš tavo tėvui
pažadėjau, tardamas—tau niekuo-
met neturės trūkti vyro, kuris būtų
Izraelio valdovu!
19 Bet, jei nukrypsite ir nesilai-
kysite Mano įstatymų ir įsakymų,
jums Mano duotųjų, ir nuklydę,
kitiems dievams tarnausite ir jų
melsitės,
20 tai Aš išrausiu jus su šaknimis
iš Savo krašto, kurį Aš jiems bu-
vau davęs ir šiuos namus, kuriuos
Aš Savo vardui pasišventinau,
mesiu Aš nuo Savo veido, kad visi
žmonės todėl tik šaipysis ir vaipysis.
21 Dėl šių namų, kurie taip
didingi, turės visi praeiviai nustebti
ir kelti klausimą: "Kodėl padarė
Viešpats tatai šiai žemei ir šiai
šventovei?
22 Atsakymas bus toks—todėl,
kad jie prastojo savo tėvų Dievą,
kuris juos iš Egipto išvedė ir ka-
dangi jie nuklydo prie kitų dievų
ir jų meldėsi ir jiems tarnavo. To-
dėl Jis jiems visą šitą vargą ir
užleido."

8

Šelomono Statyba, Pamaldų Tvarka, Laivininkystė

1 Per dvidešimtį metų, per
kuriuos Šelomonas Dievo ir savo
namus baigė statyti,
2 pastatė jis ir tuos miestus, ku-
riuos Chūramas Šelomonui buvo
davęs ir jis leido Izraelio sūnums
juose apsigyventi.
3 Nukeliavęs į Chamat-Cobą,
Šelomonas aptvėrė tą miestą
mūrais.
4 Jis pastatė Tadmorą dyku-
moje ir visus miestus rugiams su-
pilti Chamate.
5 Taip pat pastatė jis Augštu-
tinį ir Žemutinį Bet-Choroną,
kuriuodu buvo sutvirtintu miestu su
mūrais aplink, su vartais ir
užkaiščiais,
6 taip pat ir Baalatą ir kitus
miestus javams supilti, kuriuos Še-
lomonas turėjo ir visus miestus ve-
žimams ir raiteliams pavietoti ir
visa, ką Šelomonas mėgdavo sta-
tyti Jerūzalėje, Libane ir visoje savo
karalystėje.
7 Visus užsilikusius gyventojus
iš chitiečių, amoriečių, perizie-
čių, chiviečių bei jebūsiečių,
kurie nebuvo iš Izraelio sūnų
8 ir jų vaikus, kuriuos jie buvo
palikę toje žemėje, kurių Izraelio
sūnūs nebuvo išnaikinę, tuos pri-
vertė Šelomonas būti vergais iki
šiai dienai.
9 Bet Izraelio sūnums neleido
Šelomonas vergauti, bet jie buvo
kareiviais ir vadovavo jų jojikams
ir raiteliams su vežimais.
10 Karaliaus vyresniųjų pa-
reigūnų buvo 250, kurie žmones
valdė.
11 Ir Šelomonas liepė augštyn
perkelti Faraono dukterį iš Do-
vydo miesto į namus, kuriuos jis
jai pastatydinęs buvo. Nes jis tarė:
"Mano žmona neturi gyventi Izrae-
lio karaliaus Dovydo namuose, ka-
dangi į juos yra atgabenta
Viešpaties skrynia ir kadangi jie
pašventinti yra."
12 Nuo to laiko aukojo Šelo-
monas Viešpačiui deginamąją
auką ant Viešpaties altoriaus,
kurį jis buvo pastatęs prieangio
priešakyje,
13 kiekvieną savo nustatytą
dieną pagal Mozės įstatymus,
sabatomis, naujo mėnesio šven-
tėmis ir tam tikru laiku tris kartus
per metus, Neraugintos Duonos,
Sekminių ir Palapinių šventėmis.
14 Kaip jo tėvas Dovydas susi-
tvarkęs, taip ir jis paskirstė
pareigas kunigams, kad levitai
liaupsintų ir tarnautų kunigų
akivaizdoje, kiekvienas savo
nustatytą dieną ir vartų
sargybiniai eitų sargybą

kiekvienas prie savo vartų pagal
Dievo žmogaus Dovydo nustatytą
tvarką.
15 Ir kunigai bei levitai nenu-
krypo nuo karaliaus jiems
duotųjų įsakymų, įvairiausiais
atvejais, įskaitant ir turtų
reikalų atžvilgiu.
16 Taip buvo visi Šelomono už-
daviniai įgyvendinti nuo šventovės
pamatų dėjimo dienos iki Vieš-
paties namų statybos pabaigos.
17 Tada nuvyko Šelomonas į
Ecijon-Geberį ir į Elotą, prie
jūros, Edomo šalyje.
18 Ir Chūramas atsiuntė jam
laivų su patyrusiais jūrininkais ir
jie nukeliavo su Šelomono tarnais
į Ofyrą ir pargabeno iš ten apie
16 metrinių tonų aukso ir pri-
statė tą karaliui Šelomonui.

9

Šebos Karalienė Aplanko Šelomoną

1 Kai Arabijos karalienė išgirdo,
kad Šelomonas taip pagarsėjęs
buvo, atvyko ji su visa eile žmonių
į Jerūzalę, atsigabendama ant
kupranugarių brangių kvepalų,
daug aukso ir brangiųjų akme-
naičių Šelomonui keblių klau-
simų pastatyti. O kai ji pas
Šelomoną atvyko, kalbėjo ji su
juomi, ką tik ji savo širdyje apsiė-
musi buvo.
2 Ir karalius atsakė jai į visus
klausimus ir ji neturėjo jam tokio
sunkaus klausimo, į kurį jis ne-
būtų sugebėjęs atsakyti.
3 Pamačiusi, Arabijos karalienė,
Šelomono išmintį ir tuos namus,
kuriuos jis pastatydino,
4 paruoštąjį maistą ant jo
stalo, jo tarnų patalpas, jo tarnų
pareigas ir aprangą, jo vyno pil-
stytojus, visus pasipuošusius, ir
užėjimą į Viešpaties šventovę,
ji apstulbo, visa tai regėdama.
5 Ir ji tarė karaliui: “Tai tiesa,
ką aš girdėjau apie tavo pažangą
ir tavo išmintį savo šalyje.
6 Ir aš nenorėjau jų žodžiams
patikėti tol, kol pati nepamačiau
savo akimis, čia atėjusi. Ir štai, nė
pusės tavo išminties jie man neiš-
dėstė to, ką aš girdėjau apie tave
kalbant, o tu turi daug daugiau
išminties.
7 Palaiminti yra tavo žmonės ir
palaiminti yra tavo tarnai, kurie
būna tavo akivaizdoje ir tau tarnau-
dami girdi tavo išmintį.
8 Pagarbintas tebūna Viešpats,
tavo Dievas, kuris tave myli, kad
tave užsodino ant Savo sosto, kad
Viešpaties, savo Dievo, karaliumi
būtumei. Ir tai yra dėlto, kadangi
Viešpats Izraelį myli ir jį
amžiams išlaikyti nori, todėl Jis
įstatė tave jų karaliumi, kad tu
juos teisingai ir su teisybe
valdytumei.
9 Ir ji davė karaliui 4 metrines
tonas aukso ir labai daug
brangiųjų akmenaičių ir to-
kių kvepalų, kokių niekur ne-
galima gauti. Tokių Arabijos
karalienė atnešė Šelomonui.
10 Be to, Chūramo tarnai parga-
beno kartu su Šelomono tarnais
aukso iš Ofyro ir jie pristatė
brangiausiųjų cėdrų medžių ir bran-
giųjų akmenaičių.
11 Ir iš tų brangiųjų cėdrų
medžių padarydino Šelomonas
laiptus Viešpaties ir karaliaus na-
muose ir harfas bei psalterius gies-
mininkams. Prieš tai niekas nebuvo
matęs tokių brangių medžių
Jūdos žemėje.
12 O karalius Šelomonas davė
Arabijos karalienei visa, ko ji no-
rėjo ir prašė, ir tai buvo daugiau,
negu ji jam buvo atnešusi. Tada ji
pasikėlė ir grįžo į savo kraštą.
13 O aukso, kurį Šelomonui per
metus pristatydavo, buvo apie 23
metrinės tonos.
14 Tai buvo be to, ką prekiau-
tojai ir pirkliai atgabendavo ir ką
visi Arabijos karaliai ir krašto di-
dikai savo aukso bei sidabro Šelo-
monui atveždavo.
15 Iš aukso padarydino karalius
Šelomonas 200 skydų, imdamas

pačią geriausiąją rūšį, po 7 1/2
svaro kiekvienam skydui,
16 300 mažesnių skydų iš ge-
riausiojo aukso po 3 3/4 svarų
vienam skydui. Ir karalius sudėjo
juos į iš Libano medžių pastaty-
tose patalpose.
17 Taip pat padarydino karalius
didelį dramblio kaulų sostą ir
aptraukė jį grynu auksu.
18 Šešios pakopos ėjo į sostą,
prie kurio buvo kojoms auksinis
krėsliukas. Sostas turėjo ir dvi at-
loši, už kurių stovėjo du liūtu
abišaliai.
19 Ant tų šešių pakopų galų
vienoje ir kitoje pusėje stovėjo 12
liūtų. Ir tokios karalystės nebuvo,
kuri būtų tatai turėjusi.
20 Visi karaliaus Šelomono gėri-
mo indai buvo iš aukso. Ir visi
iš Libano medžių pastatytųjų
namų indai buvo iš gryno aukso.
Nes Šelomono laikais sidabras buvo
laikomas nieku.
21 O karaliaus laivai išplaukdavo
jūromis į Taršyšą su Chūramo
tarnais ir grįždavo kartą per
trijų metų laikotarpį ir par-
veždavo aukso, sidabro, dramblio
kaulų, bezdžionių ir povų.
22 Taip praturtėjo Šelomonas,
karalius, lobiais ir išmintimi labiau,
negu visi žemės karaliai.
23 Visi žemės karaliai geidė pa-
matyti Šelomono veidą ir išgirsti
jo išminties, kurią Dievas į jo
širdį įsodinęs buvo.
24 Kiekvienas jų atnešdavo jam
dovanų, sidabrinių ir auksinių
indų, drabužių, ginklų, kvepalų,
arklių ir mulų kiekvienais metais.
25 Karalius Šelomonas turėjo 4000
važiuojamųjų arklių ir 12000
jojamųjų ir jie buvo laikomi
vežimų miesteliuose ir prie kara-
liaus Jerūzalėje.
26 Ir jis buvo valdovu visų kara-
lių, pradedant nuo Eufrato upės
iki filistiečių žemės ir iki Egipto
sienos.
27 Karaliaus pastangomis buvo
Jerūzalėje tiek sidabro, kaip ir
akmenų, cėdrų bei šilkmedžių
lygumose.
28 Arklius pristatydavo jam iš
Egipto ir visų kitų kraštų.
29 O kas daugiau sakytina apie
Šelomoną, jo pirmuosius ir pas-
kutiniuosius žygius, yra užrašyta
pranašo Natano užrašuose ir šilie-
čio Achyjos regėjimų užrašuose ir
regėtojo Jedžio regėjimų užra-
šuose, sąryšyje su Jarabeamu,
Nebato sūnumi.
30 Ir Šelomonas buvo 40 metų
Jerūzalėje visų izraelitų karaliumi.
31 Šelomonas užmigo prie savo
tėvų ir jis buvo palaidotas savo
tėvo Dovydo mieste. Ir jo sūnus Re-
chabeamas užėmė jo karališkąjį
sostą.

10

Karalystės Suskilimas Dėl Rechabeamo Kalčių

1 Rechabeamas nukeliavo į
Šekemą, nes visas Izraelis buvo
susirinkęs Šekeme jį į karalius
įstatyti.
2 O kai tai išgirdo Jarabeamas,
Nebato sūnus, kuris buvo į
Egiptą nubėgęs dėl karaliaus Še-
lomono, sugrįžo jis vėl iš Egipto.
3 Ir jie nusiuntė ir parsigabeno
jį. Ir Jarabeamas, susirinkęs su
visu Izraeliu, kalbėjo su Recha-
beamu ir tarė:
4 "Tavo tėvas mums per daug
sunkų jungą ant mūsų uždėjo.
Taigi, tu padaryk dabar mums tą
tavo tėvo sunkiąją baudžiavą
lengvesnę ir palengvink mums
mūsų jungą, tai mes tau
tarnausime."
5 Jis atsiliepė jiems: "Ateikite pas
mane už trijų dienų!" Tada iš-
siskirstė žmonės.
6 Ir karalius Rechabeamas pasi-
tarė su savo vyresniaisiais, kurie ir
jo tėvo Šelomono akivaizdoje buvo
tarnavę, jam dar gyvam esant, ir
teiravosi, ką jie jam patartų ir
ką jis žmonėms turėtų atsakyti.
7 Ir jie kalbėjo su juomi pritar-
dami: "Jei tu būsi šiems žmonėms
nalonus, meilingai su jais kalbėda-
mas, ir jiems gerų vilčių duosi,
tai jie bus tau visuomet paklusnūs."

8 Bet jis atmetė vyresniųjų
jam duotąjį patarimą ir susinešė su jaunaisiais, kurie su juomi
užaugę buvo ir jo akivaizdoje
stovėjo.
9 Ir jis kreipėsi į juos, klausdamas: "Ką jūs sakote, ką mes
turėtume tiems žmonėms atsakyti,
kurie patarė, kad aš jiems mano tėvo
uždėtą jungą palengvinčiau."
10 Bet su juomi užaugusieji jaunieji davė jam savo patarimą, kad
jis taip atsakytų tiems žmonėms,
kurie su juomi kalbėjo, tardami—
tavo tėvas uždėjo mums per sunkų
jungą, o tu palengvink mums tą
jungą—šiais žodžiais: "Mano
mažasis pirštas bus storesnis už
mano tėvo strėnas!
11 Taigi, jei mano tėvas jums per
sunkų jungą uždėjo, tai aš jums
jį dar sunkesnį padarysiu. Mano
tėvas plakė jus botagais, o aš bausiu jus dygliuotais bizūnais."
12 Kai Jarabeamas ir visi žmonės
atėjo trečiąją dieną pas Rechabeamą, kaip karalius jiems
buvo įsakęs: "Ateikite pas mane
už trijų dienų!,"
13 tai atsiliepė jiems Rechabeamas griežtai, nepaisydamas vyresniųjų jam duotųjų patarimų,
14 bet klausydamas jaunesniųjų
patarimo, tarė jis jiems: "Jei mano
tėvas jums per sunkų jungą
uždėjo, tai aš jums jį dar sunkesnį padarysiu. Mano tėvas mušė
jus botagais, bet aš bausiu jus dygliuotais bizūnais."
15 Tokiu būdu neklausė karalius
žmonių, kadangi taip buvo Dievo
numatyta, kad Viešpats išlaikytų
Savo duotąjį žodį, kurį Jis
buvo davęs per Achyją iš Šilos
Jarabeamui, Nebato sūnui.
16 O kai visas Izraelis pastebėjo,
kad karalius jų klausyti nenori,
atsakė jie karaliui, tardami: "Ką
bendro mes turime su Dovydu ir
ką mes paveldėsime ir Išajo sūnaus? Teeina kiekvienas izraelitas
į savo pastogę! O tu, Dovyde, žinokis su savo gimine!" Taip nuėjo
visi izraelitai į savo pastogęs,
17 kad Rechabeamas liko karaliumi tik tų Izraelio sūnų, kurie
Jūdos miestuose gyveno.
18 Kai karalius Rechabeamas
išsiuntė Hadoramą mokesčių
rinkti, tai užmušė jį Izraelio sūnūs
akmenimis, o pats karalius suspėjo
įkopti į savo vežimą ir
sugrįžti į Jerūzalę.
19 Tokiu būdu atsimetė izraelitai
nuo Dovydo giminės iki šiai dienai.

11

Dievas Neleidžia Kariauti Prieš Izraelį

1 Sugrįžęs į Jerūzalę, sušaukė Rechabeamas Jūdos ir Benjamino gimines, 180000 karui
tinkančių jaunų vyrų kariauti
prieš Izraelį ir sugrąžinti tą
karalystės dalį Rechabeamui.
2 Bet Dievas aplankė Šemają
Savo žodžiu, tardamas:
3 "Pranešk Jūdos karaliui, Rechabeamui, Šelomono sūnui ir visiems izraelitams, kurie yra Jūdoje
ir Benjamine,
4 ką Viešpats jiems nori pasakyti—jūs neturite augštyn žygiuoti ir kariauti prieš savo brolius! Tesikelia jūsų kiekvienas ir
tegrįžta į savo namus! O visa tai
yra Mano padaryta. Ir jie paklausė
Viešpaties žodžiams ir sustojo
žygiavę prieš Jarabeamą.
5 Rechabeamas gyveno Jerūzalėje ir aptvėrė mūrais šiuos Jūdos
miestus,
6 Bėtlechemą, Ėtamą, Tekoą,
7 Bėtcūrą, Soką, Adulamą,
8 Gatą, Marėšą, Žyfą,
9 Adoraymą, Lakyšą, Azėką,
10 Carą, Ajaloną ir Chebroną,
kurie buvo drūčiausiais mūrais aptverti miestai Jūdoje ir Benjamine.
11 Ir jis sutvirtino juos mūrais ir
paskyrė jiems apsaugos viršininkus
ir aprūpino juos maisto, aliejaus ir
vyno atsargomis.
12 Į visus miestus jis atvežė
skydų bei iečių ir juos visus labai sutvirtino. Jūda ir Benjaminas
laikėsi su juomi.
13 Pas jį atėjo ir kunigai bei levitai iš viso Izraelio krašto.

14 Palikę savo priemiesčius ir
turtą, jie nusikėlė į Jūdą, į
Jerūzalę, kadangi Jarabeamas su
savo sūnumis buvo juos išmetęs,
kad jie nebetarnautų Viešpačiui
savo kunigiškomis pareigomis.
15 O jis įsistatė savo apeigi-
ninkus alkose laukų velniūkš-
čiams, dviem veršiam, kuriuos jis
sau pasidarydino.
16 Ir po šių atėjo į Jerūzalę iš
visų Izraelio giminių tie, kurie
visa širdimi apsiėmė Viešpačiui,
Izraelio Dievui tarnauti, kad au-
kotų Viešpačiui, savo tėvų
Dievui.
17 Taip jie sustiprino Jūdos ka-
ralystę ir patvirtino Rechabeamą,
Šelomono sūnų trimis metais, nes
trejetą metų jie elgėsi taip, kaip
elgdavosi Dovydas ir Šelomonas.
18 Ir Rechabeamas vedė Machal-
atą, Jerymoto dukterį, Dovydo
sūnaus, į žmonas ir Abyhailę,
Yšajo sūnaus Elyabo dukteraitę,
19 kuri pagimdė jam Jeūšą, Še-
mariją ir Zahamą.
20 Vėliau vedė jis Maaką, Ab-
šalomo dukterį, kuri pagimdė
jam Abyją, Atajį, Zyzą ir
Šelomytą.
21 Bet Rechabeamas mylėjo
Maaką, Abšalomo dukterį, la-
biau už visas savo žmonas ir nesu-
tuoktąsias žmonas. O jis turėjo 18
žmonų ir 60 nesutuoktųjų. Ir
jam gimė 28 sūnūs ir 60 dukterų.
22 Rechabeamas paskyrė Abyją,
Maakos sūnų vyresniuoju ir ku-
nigaikščiu savo brolių tarpe ir no-
rėjo, kad tas karaliumi būtų.
23 Ir jis protingai padarė, paskir-
stydamas visus savo sūnus po Jū-
dos ir Benjamino apmūrytuosius
miestus ir pristatė jiems apsčiai
maisto ir leido jiems daugelį
žmonų vesti.

12

Šyšakas Atžygiuoja Prieš Rechabeamą

1 Kai Rechabeamo karalystė
buvo patvirtinta ir sustiprėjusi, tai
jis apsileido Viešpaties įstatymus
laikydamas ir kartu su juomi visi
izraelitai.
2 Penktaisiais karaliaus Recha-
beamo metais augštyn atžygiavo
Egipto karalius Šyšakas prieš Je-
rūzalę, kadangi jie buvo nusidėję
prieš Viešpatį
3 su 1200 vežimų, su 6000 rai-
telių ir su nesuskaitoma minia
žmonių, kurie su juomi kartu atėjo
iš Egipto, Libijos, Sukyymų ir
Etiopijos
4 ir nugalėjo apmūrytuosius
miestus ir atėjo iki Jerūzalės.
5 Tai atėjo pranašas Šemaja pas
Rechabeamą ir pas Jūdos vyres-
niuosius, kurie Jerūzalėje buvo su-
sirinkę dėl Šyšako ir tarė jiems—
taip sako Viešpats—jūs Mane pra-
stojote, todėl ir Aš jus prastojau,
atiduodamas į Šyšako rankas.
6 Tai pasižemino Izraelio vyres-
nieji su karaliumi ir tarė: "Viešpats
yra teisus!"
7 O kai Viešpats matė, kad jie
pasižemino, tai aplankė Viešpats
Savo žodžiu Šemają, tardamas:
"Kadangi jie pasižemino, todėl aš
jų neišnaikinsiu, bet juos veik iš-
gelbėsiu, kad didysis užsirūstini-
mas nesugriautų Jerūzalės Šyšako
rankomis.
8 O vis dėlto bus jie jam paduoti,
kad jie suprastų, ką tai reiškia
Man tarnauti arba vergauti sveti-
mos karalystės karaliui."
9 Taip atvyko Egipto karalius
Šyšakas į Jerūzalę ir išsivežė vi-
sus turtus iš Viešpaties namų ir
karaliaus rūmų ir Šelomono pa-
darytus skydus,
10 kurių vieton karalius Recha-
beamas varinius skydus buvo pa-
darydinęs ir atidavė juos karaliaus
namų sargybinių viršininkams.
11 Karaliui einant į Viešpaties
namus sargybiniai atsinešdavo
tuos skydus ir paskui juos
vėl sugrąžindavo į sargybinių
patalpas.
12 Ir kadangi jis pasižemino, to-
dėl atsileido Viešpaties įtužimas,
kad visko neišnaikino, nes Jūdoje
dar buvo ir ko gero.
13 Taip sutvirtėjo karalius Recha-

beamas Jerūzalėje, čia bekaraliaudamas. Jis buvo 41 metų, kai pradėjo valdyti ir karaliavo Jerūzalėje 17 metų, tame mieste, kurį Viešpats buvo pasirinkęs iš visų Izraelio giminių, kad ten Savo vardą turėtų. Jo motina buvo vardu Naėma, amorietė.
14 Jis pasižymėjo savo piktu elgesiu ir savo širdyje jis nepasiruošė Viešpaties ieškoti.
15 Ir pirmieji Rechabeamo žygiai, kaip ir paskutinieji, yra surašyti pranašo Šemajos ir regėjimus reginčiojo Ido užrašų knygose, kartu su karais tarp Rechabeamo ir Jarabeamo, kol tuodu gyvu buvo.
16 Ir Rechabeamas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas Dovydo mieste. Ir jo sūnus Abyja užėmė jo karališkąjį sostą.

13

Abyja Laimi Prieš Jarabeamą

1 Aštuonioliktais metais karaliaus Jarabeamo pradėjo Abyja karaliauti Jūdoje.
2 Jis valdė tris metus Jerūzalėje. Jo motina buvo vardu Mykaja, Ūryėlio duktė iš Gibeos. O tarp Abyjos ir Jarabeamo kilo karas.
3 Ir Abyja pasiruošė kovai su 400,000 jaunų vyrų, kurie buvo drūti ir tinkami karui. O Jarabeamas susitelkė 800,000 jaunų drūtų vyrų prieš jį kariauti.
4 Abyja nuėjo ir užsilipo ant Cemaraymo kalno Efraymo kalnyne ir tarė: "Klausykite manęs, Jarabeame ir visas Izraeli!
5 Ar nežinote, kad Viešpats, Izraelio Dievas yra atidavęs Izraelio karalystę Dovydui amžiams, jam ir jo sūnums pastovia sutartimi?
6 Bet Nebato sūnus Jarabeamas, Dovydo sūnaus Šelomono tarnas, pasipriešino savo valdovui ir pabėgo.
7 Vėliau prisiplakė prie jo visokie niekam tikę gaivalai ir išdykėliai ir jie pasidrąsino prieš Rechabeamą, Šelomono sūnų, kuris dar buvo jaunas ir lengvos širdies, kad jis prieš juos nesigynė.
8 O dabar jūs galvojate pasipriešinti Viešpaties karalystei, kuri Dovydo sūnaičių rankose yra, kadangi jūs didelis būrys esate ir jūs auksinius veršius turite, kuriuos jums Jarabeamas jūsų dievaičiais padarė.
9 Ar ne jūs išvarėte Viešpaties kunigus, Aharono sūnus, bei levitus įsistatėte sau apeigininkus, kaip tai pagonių šalyse daroma. Tas, kuris ateina pasišvęsti su jaunu jautuku ir septyniais avinais, tas pasidaro apeigininku tų, kurie nėra dievaičiais.
10 Bet su mumis yra Dievas, mūsų Viešpats, kurio mes nepra-stojame ir kunigai, kurie Viešpačiui tarnauja, Aharono sūnūs, taip pat ir levitai, kurie atlieka savo pareigas,
11 kas rytą ir kas vakarą uždega Viešpačiui deginamąją auką su atitinkamomis smilkymo žolėmis ir išdėsto duoną ant nušveisto stalo ir paruošia lempas, kurios yra ant auksinių pakojų ir kas vakarą jas uždega. Nes mes laikome Viešpaties, mūsų Dievo, įsakymus. O jūs Jį apleidote.
12 Štai, su mumis, mūsų priešakyje yra Dievas ir Jo kunigai ir trimitai trimitavimui, kad prieš jus trimituotų. Izraelio sūnūs, nekariaukite prieš Viešpatį, savo tėvų Dievą, nes jūs nelaimėsite."
13 O Jarabeamas buvo paslėpęs kareivių būrį, kad juos iš užpakalio apeitų, kai jie Jūdos priešakyje buvo, o paslėptasis būrys jų užpakalyje.
14 Kai Jūdos vyrai apsižvalgė, tai jiems reikėjo kovoti priešakyje ir užpakalyje ir tada jie šaukėsi Dievo ir kunigai trimitavo trimitais.
15 Ir tada sušuko Jūda sutartinai kovos obalsį ir visiems garsiai šaukiant, Viešpats sumušė Jarabeamą ir Izraelio kariuomenę Abyjos ir Jūdos akivaizdoje.
16 Ir Izraelio sūnūs bėgo nuo Jūdos ir Dievas padavė juos į jų rankas,
17 kad Abyja su savo žmonėmis didelį mūšį laimėjo, užmušda-

mas pusę milijono Izraelio jaunų
vyrų.
18 Tokiu būdu buvo Izraelio sūnūs
pažeminti, bet Jūdos sūnūs buvo
drąsūs, kadangi jie pasitikėjo
Viešpačiu, savo tėvų Dievu.
19 Ir Abyja vijosi Jarabeamą ir
laimėjo iš jo Bėtėlio miestą su
apylinkėmis, Ješaną ir Efroną
su savo apylinkėmis,
20 kad Jarabeamas daugiau ne-
beatsigavo, kol Abyja gyvas buvo.
Ir Viešpats slogino jį ir jis numirė.
21 O kai Abyja atsigavo, vedė jis
14 žmonų ir jam gimė 22 sūnu ir
16 dukterų.
22 O kas daugiau pasakytina apie
Abyją, jo pasielgimą ir žygius,
tai yra užrašyta pranašo Ido
užrašuose.
23 Ir Abyja užmigo prie savo
tėvų ir buvo palaidotas Dovydo
mieste ir jo sūnus Asa užėmė jo
karališkąjį sostą, kurio laikais
dešimtį metų ramu buvo tame
krašte.

14

Asa Naikina Stabus, Nugali Sūdaniečius

1 Ir Asa darė tai, kas teisu buvo,
kad Viešpačiui tatai patiko.
2 Jis pašalino svetimuosius au-
kurus ir alkas ir nuvertė stulpus,
iškirto pašvęstąsias giraites,
3 sakydindamas Jūdos gyvento-
jams, kad jie ieškotų Viešpaties,
savo tėvų Dievo, ir laikytųsi
įstatymų bei įsakymų.
4 Iš visų Jūdos miestų jis iš-
metė alkas ir stabus, nes visa ka-
ralystė gyveno ramybėje.
5 Ir jis statė apmūrytus miestus
Jūdoje, kadangi krašte ramu buvo
be karo per visus jo metus, nes
Viešpats leido jam pasiilsėti.
6 Ir jis tarė Jūdos gyventojams:
"Įkurkime šiuos miestus ir ap-
tverkime juos mūrais ir bokšteliais,
vartais ir užkaiščiais, kadangi visas
kraštas tebėra atviras, nors mes
Viešpaties, savo Dievo, prašėme ir
Jis suteikė mums ramybę iš visų
pusių. Taip jie statėsi sau miestus
ir tatai gerai pasisekė.
7 Asos kariuomenėje buvo
300,000 ietininkų, kurie su savimi
skydą nešiojosi iš Jūdos ir Ben-
jamino ir 280,000,kurie skydą ne-
šiojosi ir lanku šauti mokėjo, kurių
visi geri karžygiai buvo.
8 Ir atžygiavo prieš juos Zera-
chas iš Etiopijos su labai didele ka-
riuomene, tūkstančių tūkstančiais,
su trimis šimtais vežimų ir atvyko
iki Marėšos.
9 O Asa išžygiavo prieš jį ir iš-
sidėstė kovai Cefatos slėnyje prie
Marėšos.
10 Ir Asa meldėsi Viešpaties, savo
Dievo, tardamas: "Viešpatie, tau
nesudaro jokio skirtumo pagalbai
suteikti, ar dideliam būriui, ar ma-
žam pulkeliui. Padėk mums, Vieš-
patie, mūsų Dieve, nes mes
pasitikime Tavimi ir Tavo vardan
išžygiavome prieš šitą daugybę.
Viešpatie, prieš Tave negali nieko
padaryti nė vienas žmogus.
11 Ir Viešpats išgąsdino etiopus
Asos ir Jūdos akivaizdoje, kad jie
ėmė bėgti.
12 Ir Asa pradėjo juos vytis su pas
jį esančiais žmonėmis ir jie pasi-
vijo juos ties Geraru. Etiopų tiek
daug krito, kad jie nebepajėgė pa-
sipriešinti. Jie žuvo Dievo ir Jo ka-
riuomenės akivaizdoje, palikdami
daug grobio.
13 Tada jie išmušė visus Geraro
apylinkės miestus, kuriuos Viešpa-
ties baimė apėmusi buvo. Ir jie
apiplėšė visus, kadangi juose daug
turtų buvo.
14 Taip pat sugriovė jie pastoges
galvijams ir parsivarė daugybę
avių ir kupranugarių, grįždami
į Jeruzalę.

15

Padėkos Šventė

1 Ir Viešpats aplankė Azariją,
Odėdo sūnų Savąja Dvasia.
2 Tas išėjo laukan jį pasitikti ir
tarė jam: "Klausykite, Asa ir visi

jūs Jūdos ir Benjamino gyventojai!
Viešpats yra su jumis, kadangi jūs
su Juomi esate. Ir kai jūs Jo ieško-
site, tai Jis leisis jūsų randamas.
Bet, jei jūs jį prastosite, tai Jis ir
jus prastos.
3 Bet Izraeliui užeis daugelis to-
kių dienų, kuriomis bus pasi-
gendama tikrojo Dievo, kunigo ir
įstatymo.
4 Ir kai jie savo varge kreipsis į
Viešpatį, Izraelio Dievą ir Jo
ieškos, tai Jis leisis jų randamas.
5 Tuomet nebus tinkamas laikas
keliautojams, kadangi didelis su-
mišimas rasis žemės gyventojų
tarpe.
6 Nes vienas gyventojų viene-
tas sunaikins kitą ir vienas mies-
tas griaus kitą miestą, kadangi
Viešpats išgąsdins juos visokiau-
siu išgąsčiu.
7 Bet jūs būkite drąsūs ir
nemeskite to, ką pradėjote, nes
jūs algą gausite pagal savo
užsitarnavimą."
8 Kai Asa išgirdo šiuos pranašo
Odėdo žodžius, tai jis prasidžiugo
ir išmetė bjaurybes iš visų Jūdos
ir Benjamino miestų ir sričių,
kurias jis buvo laimėjęs Efraymo
kalnuose ir pašventino altorių,
kuris stovėjo ties Viešpaties
prieangiu.
9 Ir jis susišaukė visą Jūdą
ir Benjaminą ir visus svetimuo-
sius, kurie pas juos buvo atėję iš
Efraymo, Menašės ir Šimeono. Nes
pas jį buvo perėjusi didelė dau-
gybė žmonių, kurie buvo paste-
bėję, jog Viešpats, jo Dievas, su
juomi buvo.
10 Ir penkioliktais Asos metais,
trečiąjį mėnesį jie susirinko
Jerūzalėje
11 ir aukojo tą pačią dieną
iš to suplėštojo grobio, kurį buvo
parsigabenę, 700 jaučių ir 7000
avių.
12 Ir jie susitarė ieškoti Viešpa-
ties, savo tėvų Dievo visa savo
siela ir visa širdimi.
13 O kuris nenorėtų Viešpaties
ieškoti, tam tektų mirti, tiek ma-
žam, tiek dideliam, vyrams ir
moterims.
14 Ir jie prisiekė Viešpačiui gar-
siais balsais, ragais ir trimitais
trimituodami.
15 Ir visa Jūda džiaugėsi, davusi
tą priesaiką, kadangi jie buvo
darę atvira širdimi ir ieškojo Jo
laisva valia, o Jis leidosi jų ran-
damas. Ir Viešpats suteikė jiems
ramybės iš visų pusių.
16 Be to, jis atleido savo senelę
Maaką iš savo karalienės pago-
niškų pareigų, jos pačios
įvestų. Ir Asa sugriovė Ašeros
pabaisą Miplecėto giraitėje, su-
daužė ir sudegino ją prie Kidrono
upelio.
17 Bet alkų Asa neišnaikino iš
Izraelio, tačiau savo širdimi jis pa-
siliko ištikimas iki savo mirties.
18 Ir jis įnešdino į Dievo na-
mus, ką jo tėvas buvo pašventinęs
ir ką jis pats buvo pašventinęs,
sidabrą, auksą ir indus
19 ir iki Asos 35-tų valdymo
metų nebuvo jokio karo.

16

Asos Paskutinieji Metai Ir Mirtis

1 36-tais Asos valdymo metais
atžygiavo Izraelio karalius Baeša
prieš Jūdą ir pradėjo statyti
Ramą, kad suvaržytų karaliaus
Asos judėjimą.
2 Bet Asa pasiėmė turtų iš
Viešpaties namų ir karaliaus san-
dėlių, sidabro ir aukso ir nusiuntė
tuos Ben-Hadadui, Sirijos karaliui,
kuris Damaskuje gyveno ir saky-
dino jam:
3 "Padarykime sutartį vienas
su antru, kokią turėjo mano tėvas
su tavo tėvu ir todėl aš siunčiau tau
sidabro ir aukso, kad atsisakytumei
sutarties su Baeša, Izraelio karali-
umi, kad jis nuo manęs
atsitrauktų."
4 Ben-Hadadas paklausė Asos ir
nusiuntė savo kariuomenės vyres-
niuosius prieš Izraelio miestus, ku-
rie nugalėjo miestus Yjoną,

Daną, Abėlmaymą ir visus Naftalio miestus su javų sandėliais.
5 Kai Baeša tai išgirdo, paliovė jis Ramą statyti ir nutraukė tuos statybos darbus.
6 Tai pasišaukė Asa Jūdos gyventojus, kurie nuėjo į Ramą ir nusigabeno visus statybinius akmenis ir medžius, kuriuos Baeša statybai buvo pasirūpinęs ir jis statė tais Gebą Ir Micpą.
7 Tuomet atėjo pranašas Chananis pas karalių Asą ir tarė jam: "Kadangi tu pasitikėjai Sirijos karaliumi ir nepasitikėjai Viešpačiu, savo Dievu, todėl išsprūdo Sirijos karaliaus galybė iš tavo rankų.
8 Ar nebuvo didelė daugybė etiopų ir libiečių su dideliu vežimų ir raitelių skaičiumi ir tačiau Viešpats padavė juos į tavo rankas, kai tu Juomi pasitikėjai?
9 Nes Viešpaties akis mato visas šalis, kad Jis padrūtintų tuos, kurie visa širdimi prie Jo laikosi. Tu kvailai pasielgei ir todėl tu būsi karų kankinamas nuo šio laiko."
10 Ir Asa supyko ant to pranašo ir apkaldino jį. O tuo pačiu metu jis žiauriai pasielgė ir su kitais žmonėmis.
11 Asos pirmieji ir paskutinieji žygiai yra surašyti Izraelio ir Jūdos karalių metraščiuose.
12 39-tais metais savo valdymo apsirgo Asa kojomis ir jo liga vis sunkėjo. Bet ir sirgdamas, jis Viešpaties neieškojo, ieškodamas gydytojų.
13 Taip užmigo Asa prie savo tėvų ir numirė 41-ais savo valdymo metais.
14 Ir jis buvo palaidotas savo kapinėse, kurias jis buvo sau išsikasdinęs Dovydo mieste. Ir jie ištiesė jį ant jo guolio, pilną kvepalų ir tepalų, pačių brangiausiųjų, kurie buvo padaryti vaistininkų rankomis ir jie užkūrė labai didelę ugnį jo garbei.

17

Jehošafato Karalystė

1 Jo karališkąjį sostą užėmė jo sūnus Jehošafatas ir labai įsigalėjo prieš Izraelį.
2 Jis atsiuntė įgulas į visus apmūrytuosius miestus Jūdoje ir paskyrė savo pareigūnus visam Jūdos kraštui ir visiems Efraymo miestams, kuriuos jo tėvas Asa buvo paėmęs.
3 Ir Viešpats buvo su Jehošafatu, nes jis elgėsi taip, kaip seniai pirm jo elgėsi jo protėvis Dovydas ir jis neieškojo Baalo dievaičių,
4 bet Dievo savo tėvo ir elgėsi pagal Jo įsakymus ir ne pagal Izraelio pasileidimą.
5 Todėl patvirtino Viešpats jam jo karalystę ir visi Jūdos gyventojai nešė Jehošafatui dovanų, kad jis palaimintas buvo turtais ir pagarba.
6 Vaikščiodamas Viešpaties keliais, pasidrąsino jis ir toliau naikinti alkas ir pašvęstąsias giraites Jūdoje.
7 Savo valdymo trečiaisiais metais siuntė jis savo vyresniuosius Ben-Chaylą, Obadiją, Zekariją, Netaneėlį, Mykają, kad mokydami eitų per Jūdos miestus
8 ir su jais levitus Šemają, Netaniją, Zebadiją, Asahėlį, Šemiramotą, Jonataną, Adonyją, Tobyją ir Tob-Adonyją ir du kunigu su jais, Elyšamą ir Jehoramą.
9 Ir jie mokė Jūdoje ir turėjo su savimi Viešpaties įstatymo knygas ir keliavo po visus Jūdos miestus, žmones mokydami.
10 Ir Viešpaties baimė apėmė visas karalystes visuose aplink Jūdą esančiuose kraštuose, kad tie neišėjo prieš Jehošafatą kariauti.
11 Ir filistiečiai atnešė jam visą krovinį sidabro. Arabai atgabeno jam 7700 avinų ir 7700 ožių.
12 Taip įsigalėjo Jehošafatas su laiku ir pasistatė Jūdoje pilis ir miestus javų sandėliams.
13 Jūdoje jis turėjo miestuose daug atsargų, kariauti mokančių vyrų ir galiūnų Jerūzalėje.
14 Ir jų sąrašas šeimomis buvo sekantis. Tūkstančių viršininkai buvo Jūdoje: vadas Adna su 300,000 galingų vyrų.

15 Sekantis buvo Jehochananas,
vadas, su 280,000 vyrų,
16 sekantis buvo Amasija, Zikrio
sūnus, kuris laisva valia buvo Viešpačiui
pasižadėjęs su 200,000 galingų vyrų.
17 Iš Benjamino sūnų buvo
Eliada, smarkus karžygys, ir su juomi buvo du šimtu tūkstančių
ginkluotų vyrų su lankais ir skydais.
18 Sekantis buvo Jehozabadas ir
su juomi buvo 180,000 karui ginkluotų vyrų.
19 Tai buvo vyrai, kurie buvo
karaliaus tarnyboje be tų, kurie buvo apmūrytuose miestuose visoje Jūdoje.

18

Jehošafatas Žygiuoja Su Achabu Prieš Sirus

1 Jehošafatas buvo turtingas,
visų gerbiamas ir susigiminiavo per vedybas su Achabu.
2 Po kelių metų nuvyko jis
žemyn į Samariją Achabą aplankyti. Ir Achabas leido jam ir jo žmonėms, kurie su juomi buvo, pamušti daugelį avių bei jaučių ir mėgino jį įtikinti, kad su juomi kartu žygiuotų į Gileadą prieš Ramoto miestą.
3 Ir Izraelio karalius Achabas
tarė Jehošafatui, Jūdos karaliui: "Keliauk su manimi į Gileado Ramotą!" Jis atsiliepė jam: "Aš būsiu, kaip ir tu ir mano žmonės, kaip tavo žmonės, mes eisime su tavimi į karą."
4 Bet Jehošafatas priminė Izrae-
lio karaliui: "Pirmiausiai pasiklausk šiandien Viešpaties nuomonės!"
5 Tai susišaukė Izraelio karalius
400 vyrų pranašų ir kreipėsi į juos klausimu: "Ar galime žygiuoti į karą prieš Gileado Ramotą, ar negalime?" Jie atsakė: "Žygiuok augštyn, Dievas atiduos jį į karaliaus rankas."
6 O Jehošafatas užklausė: "Ar
dar neturite čia kokį kitą pranašą, kad ir pas jį pasiteirautume?"
7 Izraelio karalius atsiliepė Je-
hošafatui: "Dar yra vienas žmogus, per kurį galima Viešpaties pasiklausti. Bet aš jo nemėgstu, kadangi jis man nieko gero neišpranašauja, o tiktai tai, kas pikta yra, būtent, Mykaja, Ymlos sūnus." "Nekalbėk taip, karaliau!—tarė Jehošafatas.
8 Ir karalius pasišaukė vieną
savo pareigūnų ir liepė: "Atvesk man tuojau Imlos sūnų Mykają!"
9 Abu, Izraelio karalius ir Je-
hošafatas, Jūdos karalius, rūbais apsirėdžiusiu, sėdėjo savo soste lauke ties durimis prie Samarijos vartų ir visi pranašai pranašavo jųdviejų akivaizdoje.
10 O Cedekyja, Kenaanos sūnus,
turėjo pasidarydinęs geležinius ragus ir tarė: "Taip kalba Viešpats—šiais ragais tu badysi sirus tol, kol juos išnaikinsi."
11 O kiti visi pranašai panašiai
pranašavo: "Žygiuok augštyn, tu laimėsi, Viešpats paduos juos į karaliaus rankas."
12 O pasiųstasis tarnas, kuris
buvo nuėjęs Mykają atvesti, kalbėjo su juomi ir tarė: "Štai, visi pranašai karaliui perdėm gera pranašauja. Prašau, daryk ir tu taip pat ir sakyk tik tai, kas gera!"
13 Bet Mykaja atsiliepė: "Kaip
gyvas Viešpats yra, ką man Dievas sakys, tą aš kalbėsiu."
14 Ir jam prisistačius karaliui,
paklausė jį karalius: "Mykaja, ar turime žygiuoti į Gileado Ramotą, ar neturime to daryti?" Jis atsiliepė: "Beje, žygiuokite augštyn, jūs laimėsite ir jie bus paduoti į jūsų rankas."
15 Bet karalius tarė jam: "Pri-
siekdamas aš tau sakau, kad man kalbėtumei teisybę Viešpaties vardan ir nieko kito."
16 Tada jis kalbėjo. Aš mačiau
visą Izraelį išsisklaidžiusį po kalnus, kaip avis, netekusias savo kerdžiaus. Ir Viešpats pratarė: "Ar šios avys niekam nepriklauso? Te-

grįžta kiekvienas į savo namus
ramybėje!"
17 Tai tarė Izraelio karalius Je-
hošafatui: "Ar aš tau nesakiau, kad
jis nieko gero nepranašauja, o tik
pikto?"
18 Dėl to pasiklausykite Viešpa-
ties žodžio, tarė Mykaja. Aš ma-
čiau Viešpatį sėdintį savo soste
ir visus dangaus pulkus stovinčius
Jo dešinėje ir Jo kairėje.
19 Ir Viešpats paklausė: "Kas nori
įkalbėti Achajui, kad jis eitų ir
pultų Gileado Ramotą?" Ir
vienas davė vienokį pasiūlymą,
kitas kitokį.
20 Tai išėjo viena dvasia ir stojosi
Viešpaties akivaizdon ir tarė-aš jį
įtikinsiu! O Viešpats paklausė:
"Kuomi?"
21 Ji atsiliepė: "Aš eisiu ir būsiu
meluojančioji dvasia jo pranašų
burnoje." Viešpats atsiliepė: "Tau
pasiseks jį suvedžioti. Eik ir pa-
daryk taip!"
22 Taip įdėjo Viešpats meluo-
jančią dvasią į jų burnas ir
štai, Dievas pikta prieš tave kalbėjo.
23 Tai priėjo Cedekija, Kenaanos
sūnus, ir rėžė Mykajai į ausį,
klausdamas: "Katru keliu išėjo
Viešpaties Dvasia, kad per tave
kalbėtų?"
24 Mykaja atsiliepė: "Tai pama-
tysi tą dieną, kai besislapsty-
damas bėgiosi iš vienos patalpos į
kitą."
25 Tada tarė Izraelio karalius:
"Imkite Mykają ir palikite jį pas
miesto valdovą Amoną ir pas
karaliaus sūnų Joašą,
26 ir sakykite, kad taip kalba ka-
ralius: "Uždarykite jį kalėjime
ir teduokite jam duonos ir vandens
tol, kol aš ramybėje sugrįšiu!"
27 Mykaja šnekėjo: "Jei tu ra-
mybėje sugrįši, tai Viešpats ne-
kalbėjo per mane—pabrėždamas
tatai visiems—ir jūs tai
pamatysite."
28 Taip žygiavo augštyn Izraelio
karalius ir Jehošafatas, Jūdos ka-
ralius į Gileado Ramotą.
29 Izraelio karalius tarė: "Aš ap-
sirėdysiu taip, kad manęs nepa-
žintų, bet tu ateik, kaip esi." Ir
Izraelio karalius apsirėdė taip, kad
buvo neatpažįstamas ir juodu
nuėjo į karą.
30 O Sirijos karalius buvo įsakęs
savo vyresniesiems raiteliams, kad
nekariautų nei prieš didelį, nei
prieš mažą, o tik prieš Izraelio
karalių.
31 Kai sirų raitelių vyresnieji
pamatė Jehošafatą, pagalvojo jie,
kad tai esąs Izraelio karalius ir jie
mėgino jį apsupti. Bet Jehošafa-
tas šaukėsi Viešpaties ir Dievas pa-
darė, kad jie ėmė nuo jo trauktis.
32 Nes, kai vežimų viršininkas
pastebėjo, kad tai nebuvo Izraelio
karalius, tai jie jo nebepuolė.
33 Bet vienas šaulys iš vežimų
įtempė savo kilpinį ir pašovė
Izraelio karalių tarpe šarvų su-
segimų ir jis tarė savo vežikui:
"Apsuk ir išvežk mane iš kovos
lauko, nes aš esu sužeistas."
34 Ir kovos dar paaštrėjo tą
dieną ir Izraelio karalius pasiliko
visą dieną savo vežime ir nu-
mirė saulei nusileidžiant.

19

Pranašas Graudena Jehošafatą

1 O Jehošafatas, Jūdos karalius,
sugrįžo ramybėje namuon į
Jerūzalę.
2 Bet pranašas Jehū, Chananio
sūnus, atėjo jam priešais ir tarė ka-
raliui Jehošafatui: "Ar tau reikalin-
ga pagelbėti bedieviui ir mylėti to-
kius, kurie Viešpaties neapkenčia?
Dėl to užsidegė Viešpaties
rūstumas prieš tave!
3 Vis dėlto ir gero yra tavo šir-
dyje, kadangi tu šiame krašte iš-
naikinai pašvęstąsias giraites ir
nusistatei savo širdyje Viešpaties
ieškoti.
4 Ir Jehošafatas pasiliko Jerūza-
lėje. O keliaudamas tarpe žmonių
nuo Beeršebos iki Efraymo kalnų,
jis grąžino žmones atgal prie
Viešpaties, jų tėvų Dievo.
5 Ir jis paskyrė po keletą tei-

sėjų kiekvienam apmūrytam
miestui visame krašte.
6 Ir jis tarė teisėjams: "Teisdami,
žiūrėkite rūpestingai, ką jūs
darote, kadangi skelbdami sprendimą,
jūs nedarote teismą žmonėms,
bet Viešpačiui, kuris su jumis
yra.
7 Todėl bijokite Viešpaties, teisdami,
nes Viešpats nemyli neteisybės
ir mūsų Dievas neatsižvelgia
į asmenį ir jokių kyšių neima."
8 Taip pat paskyrė Jehošafatas
Jerūzalėje keletą levitų, kunigų
ir vyresniųjų Izraelio iš
padermių, kurie teisėjams padėtų
kai kuriuos teisinius ginčus
išspręsti ir leido jiems Jerūzalėje
apsigyventi.
9 Jis įsakė jiems, tardamas:
"Darykite tai, prisibijodami Viešpaties,
sąžiningai ir gryna
sąžine.
10 Kas kartą, kai jūsų žmonės
miestuose turi kokį skundą,
žmogžudystės, ar kitą, liečiantį
įstatymus, nuostatus ar teisę, išaiškinkite
jiems, kad jie nenusikalstų
prieš Viešpatį ir
neužsitrauktų ant savęs ir ant savo
brolių Viešpaties keršto ir darykite
visuomet taip, tai nusikaltimo
nepapildysite.
11 Štai, kunigas Amarija yra
jūsų viršininku visuose Viešpaties
reikaluose. Zebadija, Yšmaėlio
sūnus, Jūdos kunigaikštis, yra vyriausiuoju
karaliaus reikalams. O
pareigūnais jūs turite levitus.
Būkite drąsūs ir veiksmingi. O
teisingai pasielgiančiam Viešpats
padės."

20

Jehošafatas Nugali Amoniečius Ir Moabiečius

1 Po šių įvykių atžygiavo
moabiečiai, amoniečiai, kai kurie
meūniečiai, prisidėję prie amoniečių,
prieš Jehošafatą kariauti.
2 Tai atėjo keletas vyrų ir
pranešė Jehošafatui: "Iš anapus jūros
ateina—iš Sirijos, didelė kariuomenė,
kuri jau yra Chacecon-Tamare,
tai yra Engedyje."
3 Išsigandęs, Jehošafatas, nutarė
kreiptis į Viešpatį ir leido
paskelbti pasninką per visą
Jūdą.
4 Ir visi Jūdos ir jos miestų gyventojai
susiėjo Viešpaties prašyti.
5 Ir Jehošafatas atėjo į Jūdos
ir Jerūzalės susirinkimą, į Viešpaties
namus, ties naujuoju
prieangiu,
6 tardamas: "Viešpatie, mūsų
tėvų Dieve, ar ne Tu esi Dievu
danguje ir viešpatauji per visas pagonių
karalystes? Tu esi pajėgus
ir galingas ir nėra tokio, kuris prieš
Tave atsilaikytų.
7 Argi ne Tu, mūsų Dieve, šios
žemės gyventojus pirm Izraelio
sūnų išvarei ir atidavei ją ainiams
Abraomo, kuris Tave amžina
meile mylėjo?
8 Jie gyveno toje ir Tavo vardui
pastatė šventovę, tardami:
9 "Jei nelaimė, kardas, bausmė,
maras, ar badas mus užniktų, tai
mes atsistosime prie šių namų
Tavo akivaizdoje ir šauksimės
Tavęs, tai Tu mus išgirsi ir mums
padėsi.
10 O štai, dabar amoniečiai, moabiečiai
ir Seyro kalno gyventojai,
per kurių kraštą Tu neleidai
Izraelio sūnums žygiuoti, jiems
grįžtant iš Egipto ir jie buvo priversti
keliauti aplink jų kraštą
ir negalėjo jų išnaikinti,
11 štai, tie dabar mums piktu
atsilygina, norėdami mus iš tos
žemės išvaryti, kurią Tu mums
atidavei mūsų nuosavybėn.
12 Mūsų Dieve, ar Tu nenori jų
nuteisti? Nes mes neturime tiek
jėgų, kad galėtume atsilaikyti prieš
tokią didelę daugybę. Mes nežinome
ką daryti. Bet mūsų akys
yra nukreiptos į Tave.
13 Ir visa Jūdos minia stovėjo
Viešpaties akivaizdoje, savo Dievo,
su vaikais, moterimis ir sūnumis.
14 O Viešpats aplankė Savo Dvasia
Jachazyėlį, Zekarijos sūnų,

Benajos sūnaus, Jeyėlio sūnaus,
Matanijo sūnaus, levito, Asafo
ainio, jam bestovint susirinkime
15 ir tarė: "Klausykite, Jehoša-
fate, karaliau, ir Jerūzalės bei Jū-
dos gyventojai, taip kalba Viešpats
jums visiems—jums nėra ko bijoti
nei drebėti dėl šios didelės žmonių
daugybės, nes ne jūs kariaujate, bet
Dievas kariauja.
16 Rytoj išžygiuokite žemyn prieš
juos ir jie kelsis Cycos tarpukalniu
į viršų ir jūs susidursite prie pat
Jerūėlio dykumos slėnio gale.
17 Nes ne jūs kariausite šį
kartą. Užimkite savo kovos vie-
toves ir laikykitės tvirtai ir pama-
tysite, kokia pagalba išlaisvins
Viešpats Jerūzalę ir Jūdą. Nesi-
bijokite ir nenusigąskite. Išžy-
giuokite rytoj prieš juos ir Vieš-
pats bus su jumis!"
18 Tai nusilenkė Jehošafatas savo
veidu iki žemės ir Jūdos bei Jerū-
zalės gyventojai nusilenkė Vieš-
pačiui ir meldėsi Viešpaties.
19 Tai pakilo levitai iš kehatie-
čių ir korachiečių ir liaupsino
Viešpatį, Izraelio Dievą labai
garsiais balsais.
20 O rytmetyje jie kėlėsi anksti ir
išvyko keliu link Tekoos dykumos.
Ir jiems išėjus, stovėjo Jehošafatas
ir tarė jiems: "Klausykite manęs
Jerūzalės ir Jūdos gyventojai, pa-
sitikėkite Dievu ir jūs būsite išsau-
goti ir patikėkite Jo pranašams, tai
susilauksite palaimos.
21 Jis pamokė žmones ir paskyrė
giedotojus, kurie Viešpačiui gie-
dotų ir Jį liaupsintų šventoje
grožybėje, eidami pirm tų, kurie
apsiginklavę žygiuoja ir sako: "Dė-
kokite Viešpačiui, nes Jo gailestin-
gumas yra amžinas!"
22 Ir kai jie pradėjo dėkoti ir
liaupsinti, leido Viešpats paslėptam
pulkui užpulti amoniečius, moabie-
čius ir Seyro gynėjus, atžygiavusius
prieš Jūdą, ir nugalėjo juos.
23 Tai sukilo moabiečiai ir amo-
niečiai prieš Seyro gynėjus, kad juos
išžudytų ir išnaikintų. Ir kai jie
Seyro kalno gyventojus išžudė, tai
jie, vienas kitam padėdami, patys
save išsinaikino.
24 Ir kai Jūdos kariai atėjo į
Micpą prie dykumos ir buvo be-
kariaują prieš tą daugybę, štai
jų nė vienas nebuvo išbėgęs, o
gulėjo užmušti ant žemės.
25 Tai atėjo Jehošafatas su savo
vyrais paimtąjį grobį išsidalin-
ti ir jie rado daug turto, rūbų ir
brangių daiktų, kurių jie net
nusinešti negalėjo. Ir jiems truko
tris dienas viską išsiskirstyti, nes
tiek daug buvo ten to grobio.
26 O ketvirtąją dieną susi-
rinko jie Liaupsės slėnyje, kur jie
liaupsino Viešpatį. Todėl vadi-
nama ta vieta Liaupsės pakalnė iki
šiai dienai.
27 Tada grįžo Jūdos ir Jerūzalės
gyventojai į savo namus ir Jeho-
šafatas buvo pirmuoju įžengti su
džiaugsmu į Jerūzalę, nes Vieš-
pats buvo suteikęs jiems
džiaugsmo, leisdamas jų priešams
sužlugti.
28 Ir jie įžygiavo į Jerūzalę prie
Viešpaties namų su psalteriais,
harfomis ir trimitais.
29 Ir Viešpaties baimė apėmė vi-
sas karalystes visuose kraštuose,
kurie išgirdo, kad Viešpats buvo
kariavęs prieš Izraelio priešus.
30 Taip gyveno Jehošafato kara-
lystė taikoje, nes Viešpats buvo
davęs jiems ramybės iš visų
pusių.
31 Jehošafatas buvo 35-rių
metų amžiaus, kai jis užėmė Jū-
dos karaliaus sostą ir jis karaliavo
Jerūzalėje 25-rius metus. Jo motina
buvo vardu Azūba, Šilchio duktė.
32 Ir jis elgdavosi taip, kaip jo
tėvas Asa pasielgdavo ir jis nesi-
liovė darydamas tai, kas Viešpačiui
labai patikdavo.
33 Tik jis nesugriovė visų alkų,
nes žmonės dar nebuvo pasiruošę
savo širdimis savo tėvų Dievui.
34 Visi kiti Jehošafato valdymo
laikų įvykiai, nuo pirmųjų iki
paskutiniųjų, yra surašyti Jė-
haus, Chananio sūnaus, Izraelio
karalių metraščiuose.

35 Vėliau susitarė Jehošafatas, Jūdos karalius su Izraelio karaliumi Achazija, kuris pasižymėjo savo didžiai nuodėmingu pasielgimu.
36 Jis susitarė su juomi laivų statyti, kad galėtų jūromis keliauti. Ir jie statydinosi tuos laivus Eceon-Gaberyje.
37 O Elyezeris, Dodavahos sūnus iš Marėšos pranašavo prieš Jehošafatą ir tarė: "Kadangi tu susidėjai su Achazija, todėl pavers Viešpats tavo žygius niekais!" Ir tie jų laivai sukiužo, kad jais jūromis negalėjo keliauti.

21

Jehoramas Nužudo Savo Brolius

1 Ir Jehošafatas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas prie savo tėvų Dovydo mieste. Ir jo sūnus Jehoramas užėmė jo karališkąjį sostą.
2 Jo broliai, Jehošafato sūnūs, buvo Azarija, Ychyėlis, Zekarija, Azarijahū, Mykaėlis ir Šefatija. Tai buvo Jehošafato, Jūdos karaliaus sūnūs.
3 Ir jų tėvas davė jiems daug dovanų, sidabro, aukso ir brangiųjų akmenaičių ir apmūrytus miestus Jūdoje. Bet karalystę perleido jis Jehoramui, kadangi šis buvo jo pirmagimis sūnus.
4 Kai Jehoramas buvo karalystę perėmęs ir įsigalėjęs, nužudė jis kardu visus savo brolius ir kartu keletą iš Izraelio vyresniųjų.
5 Jis buvo 32-jų metų amžiaus, kai jis užėmė karališkąjį sostą ir karaliavo aštuonerius metus Jerūzalėje.
6 Jis elgėsi pagal Izraelio karalių elgesį, kaip Achabo giminė elgdavosi, nes Achabo duktė buvo jo žmona ir jis darė tai, kas Viešpačiui nepatiko.
7 Bet Viešpats nenorėjo išnaikinti Dovydo giminės dėl padarytos sandoros su Dovydu, kai Jis jam pažadėjo, kad iš jo ainių visuomet kas nors valdysiąs.
8 Jo valdymo laikais atsimetė edomiečiai nuo Jūdos ir įsistatė savo karalių.
9 Tai nužygiavo Jehoramas su savo karininkais ir vežimais į Edomą, kur edomiečiai jį apsupo. Bet nakčia jis prasiveržė iš apsupimo ir pabėgo.
10 Taip pasiliko edomiečiai atsiskyrę nuo Jūdos iki šiai dienai. Tuomet atsimetė ir Libna nuo Jūdos, kadangi Jehoramas buvo prastojęs savo tėvų Dievą.
11 Jis pradėjo ir alkas vėl atstatinėti Jūdos augštumose ir jis padarė, kad Jerūzalė pasileido ir Jūda bedievybės keliais nukeliavo.
12 Jehoramas gavo gromatą iš pranašo Ėlyjos, kurioje buvo parašyta—taip sako Viešpats, tavo tėvo Dovydo—kadangi tu nesielgei, kaip tavo tėvas Jehošafatas pasielgdavo, ar kaip Jūdos karalius Asa,
13 bet pasielgei taip, kaip Izraelio karaliai, kad Jūdos ir Jerūzalės gyventojai pasileido taip, kaip Achabo giminė pasileidusi buvo, o, be to, dar ir savo brolius, savo tėvo giminės, nužudei, kurie geresni buvo už tave,
14 štai, todėl ištiko tave Viešpats didele sloga ir tavo gyventojus ir tavo vaikus, moteris ir visą tavo turtą.
15 Ir tu sunkiai apsirgsi viduriais, kad tavo vidurių gedimas kiekvieną dieną vis padidės.
16 Taip sukėlė Viešpats prieš Jehoramą filistiečių, arabų ir kaimynystėje gyvenančiųjų etiopų neapykantą,
17 kad tie atžygiavo į Jūdą, išdraskė ją, nusivežė visą turtą iš karaliaus namų ir jo žmonas ir sūnus, kad jam neliko nė vieno sūnaus be paties mažiausiojo Jehoachazo.
18 O tada slogino Viešpats jį tokia vidurių liga, kuri buvo neišgydoma.
19 Ir taip sirgo jis dienų dienas, kad po dviejų metų išėjo jo viduriai ir jis mirė nuo tos ligos. Ir dėl jo neuždegė smilkalų, kaip jie jo tėvams buvo darę.

20 Jis buvo 32-jų metų amžiaus, kai jis pradėjo valdyti ir karaliavo 8 metus Jerūzalėje. Jo elgesys buvo negražus. Jis buvo palaidotas Dovydo mieste, tačiau ne karalių kapinėse.

22

Achazija Ir Atalija

1 Jerūzalės gyventojai įsistatė Jehoramo mažiausią sūnų Achaziją į karalius, kadangi Arabijos kariuomenė, atėjusi, buvo išpjovusi visus pirmuosius karaliaus sūnus. Todėl užėmė karaliaus sostą jauniausias Jehoramo sūnus Achazija ir valdė Jūdą.

2 Achazija buvo 42-jų metų amžiaus, kai jis pradėjo valdyti ir karaliavo vienus metus Jerūzalėje. Jo motina buvo vardu Atalija, Amrio dukteraitė.

3 Ir jis elgėsi taip, kaip Achabo giminė elgdavosi, nes jo motina pripratino jį nuo Dievo tolintis.

4 Todėl nepatiko Viešpačiui jo elgesys, kaip ir Achabo giminės. Nes jie buvo jo patarėjais po jo tėvo mirties jo paties pražūčiai.

5 Nes jis klausė jų patarimų. Tokiu būdu jis išžygiavo su Jehoramu, Achabo, Izraelio karaliaus sūnumi karan prieš Sirijos karalių Chazaėlį į Gileado Ramotą. Bet čia sirai sužeidė Jehoramą,

6 kad jis nuvyko į Yzreelį gydytis, kadangi jis Ramoje bekariaudamas su Sirijos karaliumi Chazaėliumi buvo sužeistas. Tada vyko Azarija, Jūdos karaliaus Jehoramo sūnus lankyti Jehoramą, Achabo sūnų, Izraelio karalių Yzreelyje, kuris čia gydėsi nuo žaizdų.

7 Bet Achazijai buvo Viešpaties lemta, kad jis pražūtų, eidamas su Jehoramu prieš Jėhų, Nimšio sūnų, kurį Viešpats buvo pašventinęs, kad jis išnaikintų Achabo šeimą.

8 Taigi, kai Jėhū ėmė bausti Achabo giminę, rado jis kelis Jūdos vyresniųjų ir Achazijos brolio vaikus, kurie jam tarnavo, ir nužudė juos.

9 Tada jis ieškojo Achazijos ir jo vyrai surado jį besislapstantį Samarijoje ir pristatė jį Jėhui, kuris jį nužudė ir palaidojo. Nes jis tarė: "Jis yra Jehošafato sūnaitis, kuris visa širdimi ieškojo Viešpaties." Tokiu būdu nebeliko nė vieno iš Achazijos šeimos, kuris galėtų valdyti karalystę.

10 O Atalija, Achazijos motina, pamačiusi savo sūnų nužudytą, pasikėlė ir išžudė visus Jūdos karaliaus šeimos narius.

11 Bet Jehošabata, karaliaus sesuo, ėmė Joašą, Achazijos sūnų iš karaliaus žudomųjų vaikų ir paslėpė jį su jo aukle patalpoje prie miegamojo kambario. Taip išsaugojo Jehošabata, karaliaus Jehoramo duktė, kunigo Jehojados žmona, kuri buvo Achazijos sesuo, vaikelį nuo Atalijos, kad tas liko nenužudytas.

12 Ji išslapstė jį pas save, Viešpaties namuose šešerius metus, kol Atalija buvo karalienė tame krašte.

23

Jehojada Pašventina Joašą Į Karalius, Atalijos Mirtis

1 Septintais metais pasiėmė Jehojada drąsos susikviesti šimtininkų vadus, Azariją, Jerochamo sūnų, Yšmaėlį, Jehochanano sūnų, Azariją, Obėdo sūnų, Maasėją, Adajos sūnų ir Elyšafatą, Zikrio sūnų ir susitarė su jais.

2 Tie keliavo po visą Jūdą ir surankiojo visus miestų levitus ir padermių vyresniuosius ir nusivedė juos į Jerūzalę

3 ir visas susirinkimas susitarė su karaliumi Viešpaties namuose. Ir jis tarė jiems: "Tebūna karaliaus sūnus karaliumi, kaip Viešpats yra Dovydo sūnums pažadėjęs.

4 Štai, ką jūs turite dabar daryti. Vienas trečdalis jūsų kunigų

ir levitų, kuris pradeda savo pareigas eiti sabatos dieną, turi saugoti visas duris,
5 su trečdaliu iš karaliaus namų ir su trečdaliu nuo žemutinių vartų. Visi likusieji žmonės turi pasilikti šventoriuje prie Viešpaties namų.
6 Į Viešpaties šventovę gali įeiti tik kunigai ir savo pareigoms atlikti levitai, kadangi jie pašventinti yra. Bet visi kiti turi saugoti, kas jiems Viešpaties pavesta yra.
7 Levitai turi stovėti aplink karalių, kiekvienas su savo ginklu rankoje. Jei kas mėgintų įsiveržti į tuos namus, turi būti žudomas. Jie turi saugoti karalių įeinant ir išeinant."
8 Ir levitai su visa Jūda darė taip, kaip kunigas Jehojada jiems buvo liepęs. Tie, kurie baigė savo sabatos tarnybos valandas, nebuvo paleisti, bet pasiliko su tais, kurie pradėjo savo tarnybą. Tokiu būdu turėjo viršininkai ir vieną ir antrą pamainą sargyboje.
9 Kunigas Jehojada davė šimtininkų viršininkams iečių ir karaliaus Dovydo skydų, kurie Dievo namuose buvo.
10 Ir jis sustatė visus žmones, kiekvieną su ginklu rankoje netoli altoriaus aplink karalių, nuo pietinio iki šiaurinio šventovės šono.
11 Jehojada ir jo sūnūs išsivedė karaliaus sūnų ir uždėjo jam vainiką, įteikė jam sandoros nuorašą ir įstatė jį į karalius. Jehojada ir jo sūnūs pašventino karalių ir tarė: "Dieve, padėk karaliui!"
12 O Atalija išgirdo žmones garsiai savo linkėjimus išreiškiant ir atėjo pas žmones į Viešpaties namus.
13 Ir ji pamatė, štai, stovintį karalių savo vietoje, kur įeinama, ir vyresniuosius bei trimitininkus aplink karalių. Ir visi to krašto žmonės buvo linksmi ir trimitavo trimitais ir giedojo, palydimi visokiausių styginių garsų, savąją liaupsę. Tai ji įplėšė savo rūbus ir rėkė: "Maištas, maištas!"
14 Bet kunigas Jehojada išėjo laukan su šimtininkų viršininkais, kurie kariuomenę savo žinioje turėjo ir tarė jiems: "Išveskite ją laukan iš šių namų per prieangį ir jei kas norėtų ją lydėti, tai tą nužudykite." Nes kunigas buvo įsakęs, kad jos nežudytų Viešpaties namuose.
15 Ir jie suėmė ją ir nusivedė ją prie karaliaus rūmų arklių vartų įėjimo ir nužudė ją čia.
16 Ir Jehojada padarė sutartį su žmonėmis ir su karaliumi, kad jie Viešpaties žmonėmis būtų.
17 Tada nuėjo žmonės prie Baalo namų ir sugriovė juos ir sudaužė jų aukurus ir paveikslus ir nužudė Mataną, Baalo apeigininką, ties pat jų aukurais.
18 Ir Jehojada paskyrė pareigūnus kunigams ir levitams, kuriuos Dovydas buvo numatęs, Viešpaties namuose deginamųjų aukų aukoti su džiaugsmu ir su Dovydo sudėtomis giesmėmis, laikantis Mozės įstatymų
19 ir pastatė prie vartų sargybinius, kad niekas neįeitų, jei kuo nors būtų susiteršęs.
20 Ir jis pasiėmė šimtininkų viršininkus ir galiūnus bei tautos valdovus ir žmones ir karalių ir nusivedė žemyn iš Viešpaties namų pro augštuosius karaliaus vartus ir pasisodino karalių ant karališkojo sosto.
21 Visi krašto žmonės džiaugėsi ir mieste buvo ramu, kadangi Atalja buvo kardu nužudyta.

24

Joašo Pastangos, Bedievybė, Mirtis

1 Joašas buvo septynių metų amžiaus, kai jis karaliumi buvo įstatytas ir jis karaliavo 40 metų Jerūzalėje. Jo motina buvo vardu Cibija iš Beeršebos.
2 O Joašo elgesys labai patiko

Viešpačiui tol, kol kunigas Jehojada gyvas buvo.
3 Ir Jehojada davė jam dvi žmoni, kuriedvi pagimdė jam sūnų bei dukterų.
4 Po kurio laiko apsiėmė Joašas šventovę atnaujinti.
5 Jis susišaukė kunigus ir levitus ir tarė jiems: "Eikite per visus Jūdos miestus ir susirinkite pinigų iš viso Izraelio Viešpaties, jūsų Dievo, namams kasmet pataisyti ir paskubėkite tatai atlikti." Bet levitai nesiskubino.
6 Tai pasišaukė karalius jų viršininką Jehojadą ir paklausė jo: "Kodėl tu nežiūri, kad levitai surinktų mokesčius iš Jūdos ir Izraelio žmonių, kuriuos jiems Dievo tarnas Mozė surinkimo pastogei nustatęs buvo?"
7 Nes Dievo nesibijančioji Atalja ir jos sūnūs buvo išdraskę Dievo šventovę ir visa tai, kas Viešpaties namams pašventinta buvo ir naudojo tatai Baalui.
8 Tai liepė karalius padaryti skrynią ir ją padėti lauke vartuose prie Viešpaties namų
9 ir leido paskelbti Jūdoje ir Jerūzalėje, kad žmones atneštų mokesčius Viešpačiui, kuriuos Dievo tarnas Mozė dykumoje Izraelio sūnums buvo nustatęs.
10 Tai džiaugėsi visi vyresnieji ir visi žmonės ir jie atnešė ir sumetė į skrynią ir pripildė ją.
11 Kai skrynia būdavo pilna pinigų, karaliaus įsakymu turėdavo levitai atnešti ją karaliaus pareigūnams ir tada ateidavo karaliaus raštininkas ir vyriausiojo kunigo įgaliotinis ir jie, iškrėtę pinigus iš dėžės, juos suskaitydavo, užrašydavo ir tuščią skrynią sugrąžindavo į savo vietą. Tatai jie darydavo kasdien ir taip surinko didelį kiekį pinigų.
12 Karalius ir Jehojada apmokėdavo tais pinigais darbininkus, dirbančius prie Viešpaties namų, kurie samdydavo amatininkus, mokančius akmenis dailiai apdirbti ir statytojus bei vario ir geležies apdirbimo amatininkus Viešpaties namams pataisyti.
13 Taip dirbo darbininkai prie Viešpaties namų ir tie pataisymo darbai pasisekė jiems, kad Viešpaties namai buvo vėl tvirti ir tokie, kokie jie pradžioje buvo.
14 Kai tie darbai buvo pabaigti, atgabeno jie likusius pinigus karaliui ir Jehojadai ir padarydino iš tų indus Viešpaties namams, apeigoms ir deginimo aukoms, šaukštus, sidabrinius bei auksinius indus. Ir jie aukojo deginamąsias aukas prie tų Viešpaties namų visą laiką, kol tik Jehojada gyvas buvo.
15 Ir Jehojada buvo pasenęs ir daug metų sulaukęs ir buvo 130 metų amžiaus, mirdamas.
16 Jis buvo palaidotas Dovydo mieste tarpe karalių, kadangi jis buvo labai nusipelnęs Izraeliui ir daug tarnavęs Dievui ir Jo namams.
17 Jehojadai mirus, atėjo Jūdos vyresnieji ir nusilenkė karaliui, kuris jų klausydavo.
18 Bet jie prastodavo Viešpaties namus, savo tėvų Dievo ir pasileido alkoms bei stabams tarnauti. Dėl tokio jų nusikaltimo užsidegė Viešpaties rūstybė prieš Jūdą ir Jerūzalę.
19 O Jis siuntė pranašus pas juos, kad jie grįžtų prie Dievo. Nors tie jiems gyvai išliudyjo, tačiau jie jų nenorėjo nė girdėti.
20 Tada aplankė Dievas Savo Dvasia kunigo Jehojados sūnų Zekariją ir tas atsistojo augštai prieš žmones ir tarė jiems—taip kalba Viešpats: "Kodėl jūs nesilaikote Viešpaties įsakymų ir nenorite, kad jums gerai sektųsi? Jūs prastojote Viešpatį, todėl Jis prastos ir jus."
21 Bet jie susitarė prieš jį ir karaliaus įsakymu jie užmušė jį akmenimis Viešpaties namų prieangyje.
22 Karalius neatsiminė visiškai to gero, kuriuo Zekarijos tėvas Jehojada buvo pasirodęs prieš jį, bet

nužudė jo sūnų. O mirštant Ze-
karijai, jis vis dėlto išsireiškė:
"Viešpats mato ir atsiskaitys!"
23 Metams praslinkus, atžygiavo
augštyn Sirijos kariuomenė į
Jūdą ir į Jerūzalę ir išžudė visus
gyventojų vyresniuosius ir visa,
ką jie susiplėšė, tai jie išsiuntė
karaliui į Damaskų.
24 Nes sirai atvyko su nedideliu
būriu vyrų, o tačiau Viešpats pa-
davė didelį skaičių žmonių į
jų rankas, kadangi jie Viešpatį,
savo tėvų Dievą, buvo prastoję.
Taip pat pabaudė jie ir Joašą.
25 Kai jie nuo jo pasitraukė, pa-
liko jie jį sunkiai sužeistą. Ir jo
tarnai susitarė prieš jį, kadangi jis
buvo nužudęs kunigo Jehojados
sūnų, ir užmušė jį jo patale. Ir
jie palaidojo jį Dovydo mieste, bet
ne karalių kapinėse.
26 Tie, kurie buvo prieš jį susi-
tarę, buvo Zabadis, amonietės Ši-
meatos sūnus ir Jehozabadas,
moabietės Šimrytos sūnus.
27 Apie jo sūnus ir apie surinktus
pinigus Viešpaties namų pataisy-
mui ir Viešpaties namų atstatymą
yra surašyta karalių užrašų kny-
gose. Jo sūnus Amacija užėmė jo
karališkąjį sostą.

25

Amacijos Karalystė

1 Amacija buvo 25-rių metų
amžiaus, kai jis pradėjo valdyti ir
jis karaliavo 29-ris metus Jerūza-
lėje. Jo motina buvo vardu Je-
hoadana iš Jerūzalės.
2 Jis darė tai, kas Viešpačiui la-
bai patiko, o vis dėlto ne visa
širdimi.
3 Ir kai jis pasijuto tvirtai sėdįs
valdžioje, nužudė jis visus savo tar-
nus, kurie buvo užmušę jo tėvą.
4 Bet jų vaikų jis neišžudė,
kadangi taip parašyta yra Mozės
įstatyme, kuriame Viešpats
įsako—tėvų nereikia žudyti už
vaikus ir vaikų nereikia žudyti už
tėvus. Bet kiekvienas turi mirti už
savo paties nusidėjimus.
5 Amacija susišaukė Jūdos ir
Benjamino vyrus savo padermėmis
su savo tūkstantininkais ir
šimtininkais ir suskaitė jų iš viso
300000 rinktinių vyrų, tinkančių
kariuomenei, mokančių vartoti
ietis bei skydus.
6 Be tų, jis pasisamdė dar
100000 drūtų vyrų iš Izraelio už
apie tris ir vieną pusę metrinę
toną sidabro.
7 O vienas Dievo žmogus atėjo
pas jį ir tarė jam: "Teneeina
Izraelio kariuomenė su tavimi, ka-
dangi Viešpats neeina su Izraeliu ir
taip pat neeina su Efraymo sūnumis.
8 Nors ir kovotumei kovoje kaip
karžygys, tačiau Dievas tave par-
klupdys tavo priešų akivaizdoje,
nes laimėjimas ir pražūtis yra
Dievo rankoje."
9 Amacija atsiliepė tam Dievo
žmogui: "Ką veiksime su tomis
3 ½ tonomis sidabro, kurį aš
Izraelio kovotojams daviau?" Dievo
žmogus atsakė: "Viešpats gali tau
žymiai daugiau duoti, negu visa
tai."
10 Tai atskyrė Amacija tuos ka-
riškius, kurie buvo atėję iš Efra-
ymo ir leido jiems grįžti atgal į
savo kraštą. Tai jie labai supyko
ir pikti grįžo į savo namus.
11 Bet Amacija buvo linksmas ir
išžygiavo su savo žmonėmis į
Druskos slėnį ir nukovė 10000-
čių iš Seyro sūnų.
12 Jūdos sūnūs paėmė jųjų
10000 nelaisvėn ir užsivedė juos ant
augštos uolos, nuo kurios jie juos
nustūmė ir taip visi užsimušė.
13 O kariškiai, kurie buvo Ama-
cijos paleisti, kad grįžtų į savo
kraštą ir nežygiuotų su juomi į
karą, įsiveržė į Jūdos miestus,
nuo Samarijos iki Bėt-Chorono, už-
mušė 3000 žmonių ir pasiplėšė sau
daug grobio.
14 Amacija parsinešė, grįždamas
iš mūšio su edomiečiais, Seyro
dievaičių kaip savo dievaičius,

ir pasistatęs juos, meldėsi jų ir
smilkino jiems smilkalus.
15 Tai užsidegė Viešpaties rūstumas
prieš Amaciją. Ir Jis jam nusiuntė
pranašą, kuris jam tarė:
"Kam tau reikia svetimų dievaičių,
kurie jų nepajėgė apsaugoti
nuo tavo rankos?"
16 Jam dar bekalbant, paklausė
jo karalius: "O kas paskyrė tave būti
karaliaus patarėju? Nekalbėk taip,
kad tavęs neužmuštų! Tada paliovė
pranašas pranašauti, o tik
paminėjo: "Dabar matau, jog Dievas
nutaręs tave sunaikinti, kadangi
tu tai padarei ir mano patarimo
neklausei."
17 Amacija pasitarė su savo patarėjais
ir nusiuntė pasiūlymą
Joašui, Jehoachazo sūnui, Izraelio
karaliaus Jėhaus sūnaus: "Ateik ir
išmėginkiva savo jėgas, vienas prieš
kitą!"
18 Bet Joašas, Izraelio karalius,
siuntė Jūdos karaliui Amacijai atsakymą
tokiais žodžiais: "Libane
esąs erškėtis nusiuntė pas Libano
cėdrą, prašydamas jo dukters savo
sūnui į žmonas. Bet žvėrys, bėgdami
per erškėtį, jį sumindžiojo.
19 Tu dingaisi—aš nugalėjau
edomiečius—ir tuo pasididžiuoji
savo širdyje, laukdamas, kad kas
nors tave pagirtų. Pasilik, kur esi.
Kam tu trokšti pražūties sau pačiam
ir visai Jūdai?"
20 Bet Amacija neklausė jo, kadangi
taip buvo Viešpaties numatyta,
kad jis patektų į Joašo
rankas dėl edomiečių stabų
pasisavinimo.
21 Tai keliavo Izraelio karalius
Joašas augštyn ir juodu išmėgino
savo jėgas, vienas prieš antrą, jis
su Amacija, Jūdos karaliumi, Bėtšemeše,
kuris yra Jūdoje.
22 Bet Jūda buvo nugalėta izraelitų
ir kiekvienas bėgo į savo
palapinę.
23 O Izraelio karalius Joašas Jehoachazo
sūnus sugavo Jūdos karalių
Amaciją Betšemeše ir
nusigabeno jį į Jerūzalę ir sugriovė
Jerūzalės mūrus, nuo
Efraymo vartų iki kampinių
vartų, 180 metrų ilgio.
24 Jis pasiėmė visą auksą ir
sidabrą ir indus, kuriuos rado
Viešpaties namuose, kurie buvo
Obėd-Edomo globoje, ir karaliaus
namų brangenybes ir sūnus
įkaitais ir nusivežė juos į
Samariją.
25 Amacija, Joašo sūnus, Jūdos
karalius, gyveno dar 15 metų po
Jehoašo, Jehoachazo sūnaus,
Izraelio karaliaus mirties.
26 O kas daugiau pasakytina apie
Amaciją ir jo pirmuosius ir paskutiniuosius
žygius, yra surašyta
Izraelio ir Jūdos karalių
metraščiuose.
27 Nuo to laiko, kai Amacija nuo
Viešpaties nukrypo, buvo susitarta
prieš jį Jerūzalėje. Bet jis paspruko
į Lakyšą. Tai jie
nusiuntė vyrų į Lakyšą, kurie
jį ten užmušė.
28 Ir jie pargabeno jį ant arklių
ir palaidojo jį prie jo tėvų
Jūdos mieste.

26

Jūdos Karalius Uzyja

1 Tai ėmė Jūdos gyventojai sutartinai
Uzyją, kuris buvo 16
metų amžiaus ir įsistatė jį į
karalius, jo tėvo Amacijos vieton.
2 Jis buvo tas, kuris atstatė
Ėlotą ir sugrąžino jį Jūdai po
to, kai karalius buvo palaidotas prie
savo tėvų.
3 Jis buvo 16 metų amžiaus, kai
pradėjo valdyti ir karaliavo Jerūzalėje
52 metus. Jo motina buvo
vardu Jekalija iš Jerūzalės.
4 Jis darė tai, kas Viešpačiui
gerai patiko, kaip jo tėvas Amacija
darydavo.
5 Jis ieškojo Dievo tol, kol Zekarija,
Viešpaties regėjimų mokytojas
mokė Dievo bijoti. Kol jis
Viešpaties ieškojo, tol Dievas davė
jam pasisekimo.
6 Jis išėjo kariauti prieš filistiečius
ir sugriovė Gato mūrus ir mū-

rus Jabnės bei Ašdodo. Tada jis
statė miestus prie Ašdodo ir kitur
Filistijoje.
7 Nes Viešpats padėjo jam prieš
filistiečius, prieš arabus, prieš Gūr-
Baal gyventojus ir prieš meūniečius.
8 Amoniečiai mokėjo duoklę
Uzyjai ir jis buvo pagarsėjęs ligi pat
Egipto, kadangi jis labiau
įsigalėjo.
9 Uzyja pastatė bokštus Jerūza-
lėje prie kampinių ir žemutinių
vartų, prie kampų, sutvirtinda-
mas juos mūrais.
10 Ir dykumoje pastatė jis
bokštų ir iškasė daugelį šuli-
nių, kadangi jis turėjo daugelį
galvijų pievose ir lygumose ir
žemdirbių, vynuogynininkų at-
kalnėse ir prie Karmelio, nes jam
patiko lauko darbai.
11 Uzija turėjo gerai paruoštą
kariuomenę, tinkamą karui, kuri
buvo surašyta raštininko Jeyėlio ir
pareigūno Maasėjos, vadovaujant
Chananijai, vienam iš karaliaus
vadų.
12 Visų šių karžygiškųjų šeimų
vadų savo padermėmis buvo 2600,
13 kurie vadovavo 307,500 vyrų
kariuomenei, tinkamai išeiti į
kovą, karaliui padėti pries savo
priešus.
14 Uzyja parūpino jiems visiems
skydus, ietis, šalmus, šarvus, lan-
kus, akmenis svaidyklėms
15 ir Jerūzalėje leido jis suma-
niems vyrams pasistatyti sudėtin-
gus pabūklus šaudymui iš bokštų
ir kampų su akmenimis ir
strėlėmis. Ir garsas apie jį paplito
toli, kadangi Dievas jam padėjo, kol
jis įsigalėjo.
16 O kai jis įsigalėjo, pasidi-
džiavo jis savo širdyje jo paties pra-
žūčiai. Nes jis nusidėjo prieš
Viešpatį, savo Dievą, eidamas
į Viešpaties bažnyčią ir degin-
damas smilkalus ant smilkalų
altoriaus.
17 Kunigas Azarija sekė jį su 80
Viešpaties kunigų, ištikimųjų
tarnų.
18 Ir jie atsistojo prieš jį ir tarė
jam: "Uzyja, tau netinka smilkalų
deginti Viešpačiui. Tai yra Aharono
ainių kunigų pareiga, kurie yra
tam tikslui pašventinti. Išeik iš
šventovės, nes tuo tu nusidėjai ir
Viešpats dėl to tavęs nepagerbs!"
19 Bet Uzyja užpyko, laikydamas
smilkymo indą savo rankoje. Ir
jam su kunigais besiginčyjant, iš-
šoko raupsas jo kaktoje Viešpaties
namuose kunigų akivaizdoje prie
smilkalų altoriaus.
20 Tai žvilgterėjo vyriausias ku-
nigas Azarija ir visi kunigai į jo
kaktą, o štai jo kakta buvo raup-
suota ir jie išstūmė jį iš tos vietos.
O jis ir pats skubinosi išeiti, nes ta
sloga buvo Dievo siųsta.
21 Taip pasiliko karalius Uzyja
raupsuotas ligi savo mirties ir gy-
veno atskirame pastate, raupsuo-
tas, nes jis buvo išvarytas iš
Viešpaties namų. Jo sūnus Jota-
mas prižiūrėjo jo karališkuosius na-
mus ir valdė krašto gyventojus.
22 O kas daugiau sakytina apie
Uzyją, jo pirmuosius bei pasku-
tiniuosius žygius, yra užrašyta
Amoco sūnaus Ješajos.
23 Ir Uzyja užmigo prie savo
tėvų ir jie palaidojo jį dirvoje
prie jo tėvų ties karalių kapi-
nėmis, nes jie tarė: "Jis raupsuo-
tas!" Ir Jotamas, jo sūnus užėmė jo
karališkąjį sostą.

27

Jotamo Karalystė

1 Jotamas buvo 25-rių metų
amžiaus, kai jis pradėjo valdyti ir
jis karaliavo 16 metų Jerūzalėje.
Jo motina buvo vardu Jerūša, Ca-
doko duktė.
2 Jis darė tai, kas Viešpačiui
gerai patiko, ką ir jo tėvas Uzyja
darydavo. Bet jis neeidavo į Vieš-
paties bažnyčią ir žmonės vis dar
nusidėdavo.
3 Jis pastatė viršutinius vartus
prie Viešpaties namų ir pradėjo
didelę statybą prie Ofelio mūrų.
4 Jis pastatė miestus Jūdos kal-

nuose ir giriose pastatydino jis pilis
ir bokštus.
5 Kariaudamas su Amono sūnumis, jis juos nugalėjo, kad Amono
sūnūs davė jam tais metais šimtą
centnerių sidabro, 2,200,000 litrų kviečių ir 2,200,000 litrų
miežių. Tiek pat davė jam Amono
sūnūs antrais ir trečiais metais.
6 Taip įsigalėjo Jotamas, kadangi jis ištikimai vaikščiojo Viešpaties keliais, savojo Dievo
akivaizdoje.
7 O kas daugiau pasakytina apie
Jotamą, jo karus, jo pasielgimą
yra užrašyta Izraelio ir Jūdos karalių metraščiuose.
8 Jis buvo 25-rių metų
amžiaus, kai jis pradėjo valdyti ir
karaliavo 16 metų Jerūzalėje.
9 Ir Jotamas užmigo prie savo
tėvų ir jie palaidojo jį Dovydo
mieste. Ir jo sūnus Achazas užėmė
savo tėvo karališkąjį sostą.

28

*Achazo Bedievybė,
Pranašas Odėdas*

1 Achazas buvo 20 metų
amžiaus, kai jis pradėjo valdyti ir
karaliavo 16 metų Jerūzalėje ir jo
elgesys Viešpačiui nepatiko, kaip jo
protėvio Dovydo patikdavo.
2 Nes jis elgdavosi, kaip Izraelio
karaliai pasielgdavo. Be to, jis nusiliedino pavidalus Baalui.
3 Jis smilkydavo Ben-Hinomo
slėnyje ir sudegino savo sūnus ugnimi pagal pagonių paprotį, kuriuos Viešpats pirm Izraelio sūnų
buvo išvaręs.
4 Jis aukodavo ir smilkydavo alkose ir ant kaukarų po visais žaliuojančiais medžiais.
5 Todėl atdidavė jį Viešpats į
sirų karaliaus rankas. Kai jis buvo
nugalėtas, tai didelis skaičius jo
žmonių buvo paimtas nelaivėn ir
nuvestas į Damaskų. Jis pats
pakliuvo į Izraelio karaliaus rankas, kuris nukovė daugelį jo
karių.
6 Per vieną dieną Remalijos
sūnus Pekachas užmušė jų Jūdoje
120,000, kurie ištikimai tarnavo, bet
Viešpatį, savo tėvų buvo
prastoję.
7 Ir Zikris, Efraymo galiūnas,
nužudė karaliaus sūnų Maasėją
ir Azrykamą, jo namų viršininką ir Elkaną, karaliaus artimą pareigūną.
8 Izraelio sūnūs nusivedė nelaisvėn savo brolių 200,000, moterų,
sūnų ir dukterų ir daug grobio
į Samariją.
9 O buvo čia vienas Viešpaties
pranašų vardu Odėdas, kuris išėjo
priešais Samarijon grįžtančiai
kariuomenei ir tarė jiems: "Kadangi Viešpats, jūsų tėvų Dievas, užsirūstino ant Jūdos, todėl
padavė Jis juos į jūsų rankas.
Bet jūs žudėte juos taip bjauriai, kad
jūsų žiaurumas iškilo iki dangaus.
10 O dabar jūs galvojate Jūdos ir
Jerūzalės vaikus savo bernais ir tarnaitėmis pasidaryti. Ar tai ne
nuodėmė jums prieš Viešpatį,
jūsų Dievą?
11 Taigi klausykite manęs ir sugrąžinkite sugautuosius belaisvius jūsų brolių į tą vietą,
iš kurios jūs juos atsivedėte, nes
Viešpats yra ant jūsų labai
supykęs."
12 Tai pasikėlė kai kurie Efraymo
vyresniųjų sūnų, Azarija, Jehochanano sūnus, Berekija, Mešilėmoto sūnus, Jechizkyja, Šalūmo
sūnus, Amasa, Chadlajo sūnus,
prieš grįžtančius iš karo kariuomenės atstovus
13 ir tarė jiems: "Jūs negalite sugautųjų parsivesti, nes tuo jūs
tik užsitrauksite kaltę ant savęs pačių Viešpaties akivaizdoje taip,
kad mūsų kalčių ir nuodėmių
dar daugiau padaugės, nors ir
pirmųjų nusikaltimų jau per
daug buvo ir dėl to Viešpaties rūstybė yra prieš Izraelį užsidegusi.
14 Tai paleido sargybiniai sugautuosius ir atidavė paimtąjį
grobį pareigūnų ir susirinkimo
akivaizdoje.
15 Tai pakilo tie vyrai, kurių

vardai suminėti buvo ir ėmė sugau-
tuosius ir davė jiems rūbų, tiems,
kurie jų neturėjo ir batų, kad
apsirėdytų ir apsiautų ir davė
jiems valgyti bei gerti ir patepė juos
ir kuriems sunku žygiuoti buvo,
tuos jie užsodino ant asilų ir nu-
gabeno juos į Jeriką prie savo
brolių į palmių miestą ir tada
jie grįžo į Samariją.
16 Tuomet kreipėsi karalius A-
chazas į Asirijos karalius, jų
pagalbos prašydamas.
17 Ir vėl atėjo edomiečiai ir su-
mušė Jūdą ir nusivedė kai kuriuos
nelaisvėn,
18 tuo tarpu, kai filistiečiai api-
plėšė pietų Jūdoje ir atkalnėse
esančius miestus. Jie nugalėjo ir
užėmė Bėtšemešį, Ajaloną,
Gedėrotą, Soką, Timną ir
Gimzą su aplinkinėmis sody-
bomis ir apsigyveno juose.
19 Taip pažemino Viešpats Jūdą
dėl karaliaus Achazo, kadangi jis
Jūdoje buvo paskleidęs bedievybę
ir nepasiliko ištikimas Viešpačiui.
20 Ir atvyko Asirijos karalius Til-
gat Pilneseris pas jį, kuris jam ne
tiek padėjo, kiek jam pakenkė.
21 Taip išdavė Achazas visą
auksą iš Viešpaties namų, iš
karaliaus rūmų ir iš vyresniųjų
namų Asirijos karaliui, kuris jam
jokios pagalbos nesuteikė.
22 Nors karalius Achazas nema-
žai vargų turėjo, tačiau jis dar la-
biau nusidėjo prieš Viešpatį.
23 Jis aukojo Damaskaus dievai-
čiams, kurių jis buvo nugalėtas,
galvodamas, jei sirų dievaičiai
jiems pagelbėjo, tai jie ir jam pa-
dėsią. Bet jie buvo jo ir viso
Izraelio pražūtimi.
24 Ir Achazas susinešė visus
Viešpaties namų indus į vieną
krūvą ir sukūlė juos, užrakino
Viešpaties namų duris ir pasistatė
sau aukurus visuose Jerūzalės
kampuose.
25 Jūdos miestuose jis pasidary-
dino alkas, kad smilkalus degintų
kitiems dievams ir tuo užrūstintų
Viešpatį, savo tėvų Dievą.
26 O kas daugiau apie jį pasaky-
tina ir visi jo pirmieji ir paskutinieji
žygiai yra užrašyti Izraelio ir Jūdos
karalių metraščiuose.
27 Ir Achazas numirė prie savo
tėvų ir buvo palaidotas Jerūzalės
mieste, nes jie nenugabeno jo į
Izraelio karalių kapines. Ir jo
sūnus Jechizkyja užėmė jo kara-
liškąjį sostą.

29

Jechizkyja Atstato Tvarką Šventovėje

1 Jechizkyja buvo 25-rių metų
amžiaus, kai jis pradėjo valdyti ir
jis karaliavo 29 metus Jerūzalėje. Jo
motina buvo vardu Abyja, Zekari-
jos duktė.
2 Ir jo elgesys Viešpačiui labai
patiko, taip, kaip ir jo protėvio Do-
vydo elgesys.
3 Pirmąjį mėnesį pirmųjų savo
valdymo metų atidarė Jechizkyja
Viešpaties šventovės duris ir davė
jas pataisyti.
4 Ir jis susišaukė kunigus ir le-
vitus rytinio tako keturkampyje
5 ir tarė jiems: “Levitai, klaus-
ykite manęs! Pasišventinkite ir iš-
valykite Viešpaties šventovę, savo
tėvų Dievo ir išmeskite visa tai,
kuo ji buvo suteršta!
6 Nes mūsų tėvai darė tai, kas
mūsų Viešpačiui, mūsų Dievui,
nepatiko, tuo nusižengdami ir Jį
prastodamai. Nes jie nusikreipė savo
veidu nuo Viešpaties namų ir
atsuko jiems savo užpakalį.
7 Jie užrakino prieangio duris ir
išgesino lempas ir jokių smil-
kalų nesmilkino ir jokių degi-
namųjų aukų nedegino Izraelio
Dievo šventovėje.
8 Todėl Viešpats labai supyko ant
Jūdos ir ant Jerūzalės ir leido, kad
jie būtų išsklaidyti ir išnaikinti ir
kad iš jų būtų pasityčiojama, kaip
tai jūs savo akimis matote.
9 Nes dėl tos priežasties žuvo
mūsų tėvai kardu. Ir mūsų sūnūs,
dukterys ir žmonos yra nelaisvėje.
10 Bet dabar aš apsiėmiau pada-

ryti sandorą su Viešpačiu, Izraelio
Dievu, kad Jis Savo kerštu ir
įtužimu nuo mūsų nusikreiptų.
11 Taigi, mano vaikai, netingė-
kite, nes jūs esate Viešpaties pa-
sirinkti, kad Jo akivaizdoje
stovėtumėte ir Jam tarnautumėte,
smilkalus smilkydami.
12 Tai pasikėlė šie levitai, Ma-
chata, sūnus Amasajo, Joėlis, sūnus
Azarijos iš kehatiečių sūnų, iš
Merario sūnų—Kyšis, Abdžio
sūnus ir Azarija, Jehalelėlio sūnus,
o iš Gėršono sūnų Joachas, Zimos
sūnus ir Ėdenas, Joacho sūnus,
13 iš Elycafano sūnų Šimris ir
Jeyėlis, iš Asafo sūnų, Zekarija ir
Matanija
14 ir iš Hėmano sūnų Jechyėlis
ir Šimyjis ir Jedūtūno sūnų Še-
maja ir Uzyėlis.
15 Ir jie susirinko savo brolius,
pasišventino ir ėjo karaliaus
įsakymu sulig Viešpaties žodžiu
apvalyti Viešpaties namus.
16 Kunigai įėjo į Viešpaties
namų vidų ir išvalė visus nešva-
rumus, kuriuos tik rado Viešpa-
ties nanuose ir išmetė į kiemą
prie Viešpaties namų ir levitai
paėmė tai iš čia ir nunešė viską į
Kidrono upelį.
17 Jie pradėjo pirmąją dieną
pirmojo mėnesio pasišventinti ir aš-
tuntąją mėnesio dieną įėjo
jie į Viešpaties namų prieangį
ir šventino Viešpaties namus aš-
tuonias dienas ir pabaigė šventinti
šešioliktąją mėnesio dieną.
18 Ir jie įėjo pas karalių ir
pranešė: "Mes išvalėme visus Vieš-
paties namus, deginamųjų aukų
altorius su visais jų indais,
šventintosios duonos stalą su
visais jo indais.
19 Ir visus indus, kuriuos kara-
lius Achazas užteršė, nuodėmę
padarydamas, mes išvalėme ir
pašventinome ir, štai, jie dabar yra
prie Viešpaties altoriaus.
20 Tai atsikėlė karalius Chizekyja
anksti ir susišaukė miesto vyres-
niuosius ir užėjo į Viešpaties
namus
21 ir jie atsigabeno 7 jautukus, 7
avinus, 7 avis, 7 ožius nuo-
dėmių aukoms už karalystę, už
šventovę ir už Jūdą. Ir jis liepė
kunigams, Aharono prosūniams au-
koti tuos ant Viešpaties altoriaus.
22 Tai jie pamušė jaučius ir kuni-
gai ėmė to kraujo ir apšlakstė juo
altorių. Taip pat jie papjovė avinus
ir avis ir jų krauju apšlakstė
altorių.
23 Tada jie atnešė ožius nuo-
dėmių aukoms karaliui ir susi-
rinkimui ir uždėjo savo rankas ant
jų
24 ir kunigai papjovė juos ir pa-
dėjo jų kraują ant altoriaus nuo-
dėmėms atleisti, kad visas Izraelis
būtų suderintas. Nes karalius buvo
įsakęs deginamųjų ir aukų už
nuodėmes aukoti už visą Izraelį.
25 Ir jis pasišaukė levitus į Vieš-
paties šventovę su cimbolais,
harfomis ir psalteriais, kaip Dovy-
das buvo liepęs ir regėtojas Gadas,
karaliaus pranašas, ir pranašas Na-
tanas, kadangi tai buvo Viešpaties
įsakyta per Jo pranašus.
26 Ir levitai stovėjo su Dovydo
styginiais padariniais ir kunigai su
trimitais.
27 Ir Chizekyja davė įsakymą
aukoti deginamąsias aukas. Kai
pradėjo aukas aukoti, tai pradėjo jie
ir giesmes Viešpačiui giedoti, su
trimitais ir Dovydo styginiais
padariniais pritardami.
28 Ir visas susirinkimas meldėsi ir
giedančiųjų bei trimitininkų
balsai nesustojo tol, kol
deginamųjų aukų aukavimas
nebuvo baigtas.
29 O kai jie deginamąsias aukas
pabaigė aukoti, nusilenkė karalius ir
visi su juomi esantieji ir meldėsi.
30 Ir karalius Jechizkyja liepė
kartu su vyresniaisiais Viešpatį
liaupsinti Dovydo ir Asafo, prana-
šo, giesmėmis. Ir jie darė tai su dž-
iaugsmu ir, nusilenkę, meldėsi.
31 Ir Jechizkyja tarė, atsakyda-
mas: "Dabar jūs pasišventinote
Viešpačiui, ženkite artyn ir atsineš-
kite savo aukas ir liaupsės aukų į

Viešpaties namus!" Ir susirinkimas atsinešė aukų ir liaupsės aukų ir kiekvienas laisva valia savo deginamųjų aukų
32 ir surinkimas atgabeno deginamųjų aukų, 70 jaučių, 100 avinų, 200 avių ir tai buvo visos deginamosios aukos Viešpačiui.
33 Ir jie pašventino 600 jaučių ir 3000 avių.
34 Bet nebuvo gana kunigų, kurie galėtų deginimo aukoms kailį nutraukti ir todėl jie pasiėmė pagalbon savo brolius levitus, kol viskas buvo užbaigta ir kol daugiau kunigų buvo pašventintų. Nes levitai šventinosi lengvesne širdimi, negu kunigai.
35 Be deginamųjų aukų, kurias visiškai sudegindavo, kunigai turėjo sudeginti ir taukus tų, kurias jie valgydavo, išpildami kartu su deginimo ir gėrimo aukas. Ir tuo buvo vėl pradėtos pamaldos Viešpaties šventovėje.
36 Ir Jechizkyja džiaugėsi kartu su visais žmonėmis dėl to, ką Dievas buvo suteikęs žmonėms tokiu neįtikėtinai greitu laiku.

30

Pasiruošimas Velykų— Praėjimo Šventei

1 Ir Jechizkyja paskelbė visame Izraelyje ir visoje Jūdoje, išsiuntinėdamas gromatas Efraymui bei Menašei ir pasikvietė visus ateiti į Viešpaties namus, į Jerūzalę švęsti Viešpačiui Velykas — Praėjimo šventę Izraelio Dievui.
2 Ir karalius susitarė su savo vyresniaisiais ir su visu susirinkimu Jerūzalėje švęsti Velykas antrąjį mėnesį.
3 Nes įprastu laiku jie negalėjo švęsti, kadangi dar nebuvo pakankamas skaičius kunigų, pasišventinusių, ir žmonės dar nebuvo atvykę į Jerūzalę.
4 Pačiam karaliui tai labai patiko, o patiko ir visam susirinkimui.
5 Ir jis patvarkė, kad tai būtų paskelbta po visą Izraelį, nuo Beėršebos iki Dano, kad atkeliautų Velykas švęsti Viešpačiui, Izraelio Dievui, Jerūzalėje, kadangi jos seniai nebebuvo švęstos, kaip parašyta yra.
6 Ir tekūnai bėgo su gromatomis iš karaliaus ir vyresniųjų rankos per visą Izraelį ir visą Jūdą ir skelbė, ką karalius buvo liepęs: "Izraelio sūnūs, sugrįžkite prie Viešpaties, Abraomo, Izaoko ir Izraelio Dievo, tai Jis atsigręš į jus, kurie esate išlikę nuo Asirijos karaliaus rankos.
7 Ir jūs nebūkite, kaip jūsų tėvai ir broliai buvo, kurie prieš savo tėvų Dievą nusižengė, kad Jis leido jiems pražūti, kaip jūs tai patys matote.
8 Taigi, nebūkite užsispyrėliais, kaip jūsų tėvai buvo. Bet pasišvęskite Viešpačiui ir ateikite į jo šventovę, kurią Jis amžiams pašventino ir tarnaukite jūsų Dievui, tai Jis nusikreips nuo jūsų Savo didžiuoju įtužimu.
9 Nes, jei jūs sugrįšite prie Viešpaties, tai susilauks ir jūsų broliai ir vaikai gailestingumo iš tų, kurių nelaisvėje jie yra, kad jie vėl į šį kraštą sugrįžti galės. Nes Viešpats, jūsų Dievas yra maloningas ir gailestingas ir Jis Savo veidu nuo jūsų nenusgręš, jei jūs prie Jo sugrįšite."
10 Ir tekūnai bėgo iš vieno miesto į kitą, per Efraymą ir Menašę iki Zebulūno, bet žmonės juos išjuokė ir tyčiojosi iš jų.
11 Vis dėlto pasižemino keletas iš Ašėrio, Menašės Zebulūno ir atvyko į Jerūzalę.
12 Taip pat užėjo Dievo ranka ant Jūdos, kad jie visi sutartinai nusistatė karaliaus klausyti ir vyresniųjų įsakymų sulig Viešpaties žodžiu.
13 Antrąjį mėnesį susirinko Jerūzalėje didelė minia žmonių švęsti Neraugintos Duonos šventę.
14 Jie išėjo po miestą ir nugriovė visus aukurus ir smilkymo padarynes ir suvertė viską į Kidrono upelį.

15 Keturioliktąją dieną antrojo mėnesio jie papjovė Velykų avinėlį. Ir kunigai bei levitai jautėsi sugėdinti ir pasišventino ir atnešė deginimo aukas į šventovę
16 ir laikėsi tos tvarkos, kuri Dievo žmogaus Mozės nustatyta buvo ir šlakstė kraują, paimdami tą iš levitų.
17 O susirinkime buvo daugelis tokių, kurie nebuvo pasišventinę. Todėl papjovė levitai Velykų avinėlį už visus, kurie nevalyvi buvo, kad būtų Viešpačiui šventinami.
18 Didžioji dalis iš daugybės atėjusių iš Efraymo, Menašės, Ysakaro ir Zebulūno buvo nepasišventinę ir tačiau valgė Velykų avinėlį, nors ir netaip, kaip parašyta buvo. O Jechizkyja meldė už juos: "Malonusis Viešpatie, atleiski jiems tai visiems,
19 kurie visa širdimi ateina Dievo ieškoti, Viešpaties, Dievo savo tėvų, nors ir nebūtų valyvi sulig šventovės nuostatais.
20 Ir Viešpats išklausė ir pagydė žmones.
21 Taip šventė Izraelio sūnūs, kurie Jerūzalėje buvo, neraugintosios duonos šventę septynias dienas, didžiai pasidžiaugdami. O levitai ir kunigai liaupsino Viešpatį kasdien stipriais Viešpaties stygų garsais.
22 Ir Jechizkyja nuoširdžiai pasikalbėjo su visais levitais, kurie žinojo, kaip Viešpatį garbinti. Per visas septynias švenčių dienas valgė jie ir aukojo padėkos aukas, dėkodami Viešpačiui, savo tėvų Dievui.
23 Ir visas susirinkimas nutarė dar septynias dienas švęsti ir taip pašventė jie džiaugsmingai dar kitas septynias dienas.
24 Nes Jūdos karalius Chizekija paskyrė susirinkimui dovanų 1000 jautukų ir 7000 avių. Ir vyresnieji davė susirinkimui 1000 jautukų ir 10,000 avių. Ir didelis skaičius kunigų save pasišventino.
25 Ir visas Jūdos susirinkimas, kunigai ir levitai džiaugėsi kartu su susirinkimu, atėjusiu iš Izraelio ir su svetimaisiais iš Jūdos ir Izraelio.
26 Ir buvo didelis džiaugsmas Jerūzalėje. Nes nuo Dovydo sūnaus Šelomono, Izraelio karaliaus laikų Jerūzalė nieko panašaus nebuvo turėjusi.
27 Ir kunigai bei levitai atsistojo ir laimino žmones. Ir jų balsas buvo išklausytas ir jų malda nuėjo į Jo šventuosius namus danguje.

31

Stabų Pašalinimas, Kunigų ir Levitų Aprūpinimas

1 Kai visa tai pasibaigė, ėjo izraelitai per visus Jūdos miestus ir nuvertė visus stulpus, iškirto visas pašvęstąsias giraites, išgriovė visas alkas bei aukurus visoje Jūdoje, Benjamine, Efrayme ir Menašėje tol, kol visa tai išnaikino. Tada keliavo Izraelio sūnūs prie savųjų turtų į savo miestus.
2 Karalius Jechizkyja atstatė tvarką kunigų ir levitų pareigoms, kiekvienam pagal jo uždavinius, kad kunigai ir levitai tarnautų deginimo ir padėkos aukomis ir dėkotų bei liaupsintų įvairiose Viešpaties šventovės vietose.
3 Ir karalius davė dalį savojo turto deginimo aukoms rytais ir vakarais ir sabatomis, naujo mėnesio ir kitomis šventėmis, kaip užrašyta yra Viešpaties įstatymo knygose.
4 Ir jis sakė Jerūzalės gyventojams, kad jie duotų savąją dalį kunigams ir levitams, kad šie griešČiau galėtų laikytis įstatymų, savo pareigas eidami.
5 Kai ta žinia pasklido, davė Izraelio sūnūs daugelį pirmonių, javų, šviežaus vyno, aliejaus, medaus ir viso to, kas užaugo laukuose. Ir jie sunešė daug visokiausių dešimtinių.
6 Izraelio ir Jūdos gyventojai, gyveną Jūdos miestuose irgi atnešė dešimtines savo galvijų ir avių ir dešimtąją dalį visų

pašventintųjų aukų Viešpačiui, savo
Dievui, ir sudėjo tas šen ir ten
krūvomis.
7 Trečią mėnesį jie pradėjo
krauti tas krūvas, o septintąjį
mėnesį jie jas pabaigė.
8 Kai Jechizkyja ir jo vyresnieji
atėjo ir pamatė tas krūvas, tai jie
liaupsino Viešpatį ir laimino Jo
Izraelio žmones.
9 Ir Jechizkyja paklausė ku-
nigų ir levitų apie tas krūvas.
10 Vyresnysis kunigų Azarija iš
Cadoko giminės atsiliepė, tarda-
mas: "Nuo to laiko, kai pradėjo su-
nešti dovanas į Viešpaties namus,
mes valgėme ir pasisotinome ir dar
daug liko, kadangi Viešpats laimino
Savo žmones. Todėl atliko ši
krūva."
11 Tai liepė karalius padirbti
skrynių prie Viešpaties namų. Ir
jie padirbo tų skrynių.
12 Ir jie sudėjo sąžiningai tas
dovanas į tas skrynias, kurių
viršininku buvo Kananija, levitas,
ir jo brolis Šimyjis buvo jo padėjėju.
13 Ychyėlis, Azazija, Nachatas,
Asahėlis, Jerymotas, Jozabadas,
Elyėlis, Ysmakija, Machatas ir Be-
naja buvo priežiūrėtojai Kananijos
ir Šimyjo žinioje, karaliaus Jechiz-
kyjos paskyrimu. O Azarija buvo
Dievo namų viršininku.
14 Levitas Korė, Ymnos sūnus,
rytinių vartų sargybinis, buvo
atsakomingas už laisvas Dievui
duodamas dovanas ir už jų pa-
skirstymą ir už pašventintas
dovanas.
15 Šiose pareigose jam padėjo
kunigų miestuose Ėdenas, Min-
jaminas, Jėšūa, Šėmaja, Amarija ir
Šekanija, kurie buvo jo patikėtiniai
ir kurie paskirstė jauniems ir se-
niams pagal nustatytąją
tvarką.
16 Be to, jie paskirstydavo vyriš-
kiams, pradedant nuo trijų metų
amžiaus ir vyresniems, kurie buvo
įrašyti į šeimų sąrašus, vi-
siems, kurie ateidavo į Viešpaties
šventovę atlikti kasdien įvairias
pareigas pagal nustatytą tvarką.
17 Ir jie taip pat paskirstydavo
kunigams, užrašytėms su savo šei-
momis, ir levitams virš 20 metų
amžiaus pagal jų atsakomybę ir
paskirtąsias pareigas,
18 ir visiems jų šeimos nariams,
kūdikiams žmonoms, sūnums ir
dukterims, tai visai daugybei, kad
jie sąžiningai pasišvęstų šven-
tam darbui,
19 ir visiems kunigams, Aharono
ainiams, gyvenantiems krašte, ne-
toli jų miestų ar sodybų, jie
turėjo paskirtus vyrus vardais, ku-
rie aprūpintų jų vyriškius ir vi-
sus tuos, kurie buvo užrašyti
levitų šeimose.
20 Tokią tvarką įvedė Jechiz-
kyja visoje Jūdoje, darydamas tai,
kas gera, teisinga ir priimtina Vieš-
pačiui, savo Dievui.
21 Ir jam tai pasisekė, kadangi,
ką tik jis darė Viešpaties šven-
tovei, vykdydamas Viešpaties
įstatymus, jis darė visa visišku
pasišventimu ir atsidavimu.

32

Sanchėrybas Užpuola Jūdą

1 Po visų šių įvykių, per
kuriuos Jechizkyja buvo taip
sąžiningai pasielgęs, atžygiavo
Asirijos karalius Sanchėrybas ir
užpuolė Jūdą. Jis apsupo Jūdos
apmūrytuosius miestus ir tikėjosi
juos nugalėti.
2 Kai Jechizkyja pamatė, kad
Sanchėrybas taisosi pulti Jerūzalę,
3 susitarė jis su savo vyresniai-
siais ir galiūnais uždaryti vandens
šulinius, kurie buvo lauke už
miesto. Ir jie padėjo jam tai
padaryti.
4 Ir susirinko didelė minia
žmonių ir jie užkimšo visus šuli-
nius ir užvertė upelį, kuris per
krašto vidurį tekėjo, tardami:
"Kai asirai ateis, tai jie daug van-
dens neras!"
5 Būdamas drąsus, jis pataisė
visus mūrus, kur jie skylėti buvo ir
užstatė bokštus ant jų. O lauke jis
pastatė dar kitą mūrą ir taip pat

mūrais aptvėrė Milą prie Dovydo
miesto ir pasidirbdino daugelį
ginklų bei skydų.
6 Jis paskyrė kovos vadus ka-
riuomenės daliniams ir susišaukė
juos į plačiąją gatvę prie miesto
vartų ir nuoširdžiai su jais
pasitarė:
7 "Būkite linksmi ir drąsūs,
nebijokite ir nenusiminkite dėl
Asirijos karaliaus nei tos daugybės,
kuri pas jį yra, nes pas mus yra
daugiau, negu pas jį yra.
8 Jie remiasi kūniškais pečiais,
bet su mumis eina Viešpats, mūsų
Dievas, kad Jis mums padėtų ir
karą už mus vestų." Ir žmonės
pasitikėjo Jūdos karaliaus Jechiz-
kyjos užtikrinimais.
9 Apsupęs kurį laiką Lak-
yšą savo karo pajėgomis, nu-
siuntė jis savo pasiuntinius pas
Jūdos karalių Jechizkyją į Je-
rūzalę ir visiems miesto gyvento-
jams leido padaryti tokį
pranešimą:
10 "Sanchėrybas, Asirijos kara-
lius, kreipiasi į jus klausimu—kuo
jūs pasitikite būdami apgultoje
Jerūzalėje?
11 Jechizkyja veda jus mirtin
badu ir troškuliu, jus šitaip
įtikindamas — Viešpats, mūsų
Dievas, išsaugos mus nuo Asirijos
karaliaus rankų!
12 Ar tai nėra tas pats Jechizkyja,
kuris alkas ir aukurus išgriovė ir Jū-
dai bei Jerūzalei pasakė—prie vieno
altoriaus jūs turite melstis ir ant to
smilkalus deginti.
13 Ar nežinote, ką aš ir mano
tėvai padarė visoms toms tautoms
tuose kraštuose? Ar galėjo pa-
gonių dievaičiai juos išsaugoti nuo
mano rankos?
14 Jei tų visų tautų dievai jų
negalėjo išsaugoti nuo mano ran-
kos, kaip galėtų jūsų Dievas iš-
gelbėti jus iš mano rankos?
15 Taigi, nesileiskite Jechizkyjos
suviliojimų išsivedžiojami ir ne-
patikėkite jam. Jei visų pagonių
ir karalysčių dievai neišsaugojo
jų nuo mano ir mano tėvų ran-
kos, tai ir jūsų dievai neišsaugos
jūsų iš mano rankos."
16 Be to, jo tarnai dar daugiau
kalbėjo prieš Viešpatį ir prieš Jo
tarną Jechizkyją.
17 Tokiu būdu įžeidė karalius
savo gromatomis Viešpatį, Izrae-
lio Dievą, prieš Jį rašydamas:
"Taip, kaip kitų kraštų tautų
dievai neišgelbėjo jų iš mano ran-
kos, taip neišsaugos ir Jechizkyjos
Dievas jo žmonių nuo mano
rankos."
18 Ir jie rėkė garsiai žydų kalba
Jerūzalės gyventojams, kurie ant
mūrų buvo, norėdami juos
įbauginti ir pagąsdinti, kad leng-
viau miestą paimtų.
19 Jie šaukė prieš Jerūzalės
Dievą, kaip prieš tautų dievai-
čius pagonių šalyse, kurie
žmonių rankomis padaryti.
20 O karalius Jechizkyja ir prana-
šas Ješaja, Amoco sūnus, meldėsi
Dievo dėl to ir šaukėsi dangaus.
21 Ir Viešpats atsiuntė vieną
angelą, kuris išnaikino visus galiū-
nus ir kariuomenės vadus ir Asiri-
jos karaliaus stovyklos viršininkus,
kad jie sugėdinti sugrįžo į savo
šalį. Ir kai jis į savo dievaičio
namus įėjo, nužudė jį čia tie,
kurie buvo iš jo paties kūno gimę.
22 Taip išsaugojo Viešpats Jechiz-
kyją ir Jerūzalės gyventojus nuo
Sanchėrybo, Asirijos karaliaus ir
visų kitų aplinkui esančių
priešų,
23 kad daugelis atnešė aukų
Viešpačiui į Jerūzalę ir dovanų
Jūdos karaliui Jechizkyjai, kad nuo
to laiko visos tautos Jechizkyją
didžioje pagarboje laikė.
24 Tomis dienomis susirgo Je-
chizkyja mirtina liga ir jis meldėsi
Viešpaties, kuris jį išklausė ir
suteikė jam stebuklingą dovaną.
25 Bet Jechizkyja nevertino jam
suteiktos malonės, būdamas per
daug išdidus. Todėl užpyko Viepats
ant jo, Jerūzalės ir Jūdos.
26 Pasididžiavęs, pagaliau pasi-
žemino Jechizkyja ir su juomi Je-
rūzalės gyventojai. Todėl neužpuolė

Viešpaties rūstumas Jerūzalės gy-
ventojų tol, kol Jechizkyja gyvas
buvo.
27 O Jechizkyja buvo labai turtin-
gas ir labai pagarsėjęs. Jis buvo sau
susikaupęs daugelį turtų, sida-
bro, aukso, brangiųjų akmenai-
čių, kvepalų, skydų ir brangių
įrengimų.
28 Jis turėjo sandėlių javams,
gėralams, aliejui, pastatus galvi-
jams ir avims.
29 Jis pasistatė sau miestus ir tu-
rėjo daugybę galvijų, avių ir jau-
čių, nes Viešpats buvo jam
dovanojęs didelių turtų.
30 Tai buvo tas pats Jechizkyja,
kuris užkasė Gychone viršutinę
vandens versmę ir nuvedė ją į
vakarų pusę žemyn nuo Dovydo
miesto. Nes Jechizkyjai sekėsi visi
darbai, kuriuos jis tik pradėjo.
31 Kai Babelės valdovai atsiuntė
savo pasiuntinius pasiteirauti dėl
stebuklo, kuris krašte buvo
įvykęs, prastojo jį Dievas, kad
jį išmėgintų ir iškeltų aikštėn,
kas jojo širdyje glūdi.
32 Kas daugiau pasakytina apie
Jechizkyją ir jo pasišventimą yra
užrašyta pranašo Ješajos, Amoco
sūnaus pranašystėse, Jūdos ir
Izraelio karalių metraščiuose.
33 Ir Jechizkyja užmigo prie savo
tėvų ir buvo palaidotas Dovydo
anūkų kapinių garbingiausioje
vietoje. Visa Jūda ir Jerūzalė reiškė
jam didelę pagarbą, jam numirus.
Jo sūnus Menašė užėmė jo kara-
liškąjį sostą.

33

Jūdos Karalius Menašė
Ir Karalius Amonas

1 Menašė buvo 12-kos metų
amžiaus, kai pradėjo valdyti ir ka-
raliavo Jerūzalėje 52 metus
2 ir jo pasielgimas Viešpačiui
nepatiko, kadangi jis kartojo visas
pagonių bjaurybes, kuriuos Vieš-
pats buvo išvaręs pirm Izraelio
sūnų.
3 Jis atstatė alkas, kurias jo tėvas
buvo išgriovęs ir pastatė aukurus
Baalui ir pašventė giraites ir mel-
dėsi visokios dangaus daugybės ir
tarnavo jiems.
4 Jis atvilko aukurus net į
Viešpaties šventovę, apie kurią
Viešpats buvo kalbėjęs: "Jerūzalėje
turės būti Mano vardas per
amžius!"
5 Taip pat jis sustatė aukurus vi-
sokiai dangaus daugybei abejuose
Viešpaties prieangiuose.
6 Jis leido savo sūnums Ben-
Hinomo slėnyje per ugnį bėgti,
sekė dienų-mėnulio atmainas, už-
siėmė užbūrimais, žyniavimais,
piktųjų dvasių šaukimu ir
įvairiausių ženklų aiškinimu.
Viešpačiui visa tai nepatiko ir Jis
dėl to užsirūstino.
7 Jis pasidirbo stabus ir pasidarė
jų paveikslus ir atsivilko juos į
Viešpaties namus, apie kuriuos
Viešpats Dovydui buvo kalbėjęs ir
taip pat jo sūnui Šelomonui: "Šiuose
namuose Jerūzalėje, kurią Aš iš
visų Izraelio giminių pasirin-
kau, turės būti Mano vardas per
amžius!
8 Aš neleisiu Izraeliui savo ko-
jos iškelti iš tos žemės, kurią Aš
jo tėvams daviau tol, kol jie vykdys
visa tai, ką Aš jiems liepiau,
Mozės įsakymais, įstatymais ir
nuostatais."
9 Bet Menašė išvedžiojo Jūdą
ir Jerūzalę, kad jie pikčiau pasielgė
už pagonis, kuriuos Viešpats buvo
išnaikinęs dėl Izraelio sūnų.
10 Kai Viešpats kalbėjo perspė-
damas Menašę ir jo gyventojus, tai
jie jokio dėmesio į tai nekreipė.
11 Todėl leido Viešpats Asirijos
karaliaus kariuomenės vadams už-
eiti ant jų, kurie paėmė jį ne-
laisvėn, supančiojo jį įvairiais
pančiais, įkabino kabį į jo
nosį ir nusivedė jį Babelėn.
12 Vargų prispaustas, jis mel-
dėsi nuolankiai Viešpaties, Dievo
savojo, ir labai nusižemino savo
tėvų Dievo akivaizdoje
13 ir meldėsi nuoširdžiai Jo pra-
šydamas. Ir Jis išklausė nuolankias

jo maldas ir sugrąž 424
Jerūzalę, į jo karalystę. Tada buvo
Menašė įsisąmoninęs, kad
Viešpats yra Dievas.
14 Po to jis sutvirtino Dovydo
miesto išorinius mūrus, padaryda-
mas juos augštesnius, pradedant
nuo Gichono šaltinio slėnyje vaka-
ruose iki įėjimo prie Žuvų
vartų ir aplink Ofelį ir jis pa-
skyrė viršininkus visiems Jūdos
apmūrytiems miestams.
15 Ir jis numetė svetimuosius die-
vaičius ir stabus iš Viešpaties
namų ir visus aukurus, kuriuos jis
buvo prisistatęs ant Viešpaties
namų kalno ir Jerūzalėje ir pa-
šalino tuos iš miesto.
16 Jis paruošė Viešpaties altorių
ir aukojo ant jo padėkos auką ir
liaupsės auką ir įsakė Jūdai, kad
tarnautų Viešpačiui, Izraelio
Dievui.
17 Nors gyventojai dar tebeau-
kodavo ir kitose apeigų vietose,
tačiau jie tai tedarydavo Viešpačiui,
savam Dievui.
18 O kas daugiau pasakytina apie
Menašę ir jo maldą į Dievą ir
regėtojų žodžius, jam Viešpaties,
Izraelio Dievo vardu pasakytus,
yra surašyta Izraelio karalių
metraščiuose.
19 Jo malda ir jo nuolankūs pra-
šymai ir visos jo kaltės bei nusidė-
jimai ir visos tos vietos, kuriose jis
alkas sustatė, giraites pašventė ir
stabus pasistatė, kol nebuvo pa-
žemintas, štai, tie yra sužymėti Re-
gėtojų užrašuose.
20 Ir Menašė užmigo prie savo
tėvų ir jie palaidojo jį jo rū-
muose. Ir jo sūnus Amonas užėmė
jo karališkąjį sostą.
21 Amonas buvo 22-jų metų
amžiaus, kai jis pradėjo valdyti ir
karaliavo Jerūzalėje dvejus metus
22 ir jo elgesys Viešpačiui nepa-
tiko, kaip nepatiko ir jo tėvo Me-
našės. Amonas aukojo viesiems
stabams, kuriuos Menašė buvo sau
pasidirbdinęs ir tarnavo jiems.
23 Bet jis nepasižemino prieš
Viešpatį, kaip tai jo tėvas Menašė
padarė, nors jis, Amonas daug nu-
sikaltimų buvo padaręs.
24 Ir jo tarnai pasipriešino jam ir
nužudė jį jo namuose.
25 Tai užmušė krašto gyventojai
visus tuos, kurie buvo pasikėlę prieš
karalių Amoną. Amono vieton
jie įsistatė karaliumi jo sūnų
Jošyją.

34

Įstaymų Knyga, Pranašė Chulda, Sandoros Atnaujinimas

1 Jošyja buvo 8-rių metų am-
žiaus, kai pasidarė karaliumi ir jis
karaliavo Jerūzalėje 31-ių metus.
2 Jo elgesys gerai patiko Vieš-
pačiui, kaip ir jo protėvio Dovydo
ir jis nenukrypo nei į dešinę, nei
į kairę.
3 Aštuntais metais savo val-
dymo, dar vaiku tebebūdamas, jis
pradėjo ieškoti savo protėvio Do-
vydo Dievo. O dvyliktais metai
jis pradėjo apvalyti Jūdą bei
Jerūzalę nuo alkų, pašvęstųjų
giraičių, nuo stabų ir nuo
lietųjų pavidalų.
4 Jo akivaizdoje turėjo nuversti
Baalo aukurus, nukirsti jų viršuje
esančius stulpus ir pašvęstas gi-
raites ir sudaužyti stabus ir jų
pavidalus į dulkes ir paberti tas
dulkes ant kapų tų, kurie jiems
buvo aukoję.
5 Ir jie sudegino apeigininkų
kaulus ant aukurų ir taip apvalė
Jūdą ir Jerūzalę.
6 Tą patį jis padarė Mena-
šės, Efraymo, Šimeono mies-
tuose, iki Naftalio dykumos sričių.
7 Ir kai jis aukurus buvo su-
griovęs, pašvęstas giraites nukirtęs
ir stabus į dulkes pavertęs ir visus
Ašeros stulpus nuvertęs, tai jis vėl
grįžo į Jerūzalę.
8 Aštuonioliktais metais savo
valdymo, kai jis kraštą ir Dievo
namus buvo apvalęs, siuntė jis Ša-
faną, Acaljos sūnų ir Maasėją,

miesto valdovą ir Joachą,
Joachazo sūnų, reikalų vedėją,
kad pataisytų Viešpaties, jo Dievo
namus.
9 Ir jie atėjo pas vyriausiąjį
kunigą Chilkyją ir jie gavo pi-
nigus, kurie levitų buvo surinkti
Dievo namams sargybą einant prie
slenksčių iš Menašės, Efraymo ir
visų likusių Izraelyje ir Jūdoje,
Benjamino ir Jerūzalės gyventojų.
10 Tuos pinigus jie įteikė darbų
vedėjams, pašauktiems prie Vieš-
paties namų pataisymo darbus at-
likti. Darbų vedėjai išmokėjo
pinigus darbininkams, kurie prie
Viešpaties namų, kas taisytina
buvo, pataisė,
11 būtent, dailidėms, statyto-
jams, medžių ir akmenų tašy-
tojams, kad pataisytų sėdus ir
stovus, kurių Jūdos karaliai ne-
buvo prižiūrėję ir dėl to buvo
supuvę.
12 Ir tie vyrai atliko sąžiningai
savo darbą. Jų darbams vado-
vavo levitai iš Merario padermės
Jachatas ir Obadija ir Zekarija bei
Mešulamas iš Kehato padermės. Jie
visi buvo levitai, kurie mokėjo pa-
lydėti stygų garsais giedotojus.
13 Kiti levitai vadovavo naštų
nešėjams ir pripuolamųjų darbų
darbininkams, kurių kai kurie
buvo raštininkai, pareigūnai ir
vartų sargybiniai.
14 Išimdamas pinigus iš sandėlio
patalpos, kurie Viešpaties namams
surinkti buvo, atrado vyriausias
kunigas Chilkyja Mozės surašytą
Viešpaties Įstatymų Knygą.
15 Ir Chilkyja tarė, atsakydamas
rašytojui Šafanui: "Aš radau Vieš-
paties Įstatymų Knygą Vieš-
paties namuose." Ir Chilkyja atidavė
tas knygas Šafanui.
16 O Šafanas nunešė tas knygas
karaliui, tardamas: "Tavo pareigū-
nai vykdo viską, kaip jiems
įsakyta."
17 Šventovėje rastus pinigus jie
išmokėjo darbininkams, patikėdami
darbų vedėjams.
18 Tada pranešė raštininkas Ša-
fanas karaliui: "Chilkyja davė man
tas knygas" ir Šafanas skaitė iš tų
knygų Viešpaties akivaizdoje.
19 Kai karalius išgirdo
ĮSTATYMO žodžius, įplėšė jis
savo rūbus.
20 Ir karalius liepė Chilkyjai ir
Achykamui, Šafano sūnui, Ab-
donui, Mykos sūnui ir raštininkui
Šafanui ir karaliaus tarnui Asajai,
tardamas:
21 "Nuėję, klauskite Viešpaties už
mane ir už likusius Izraelyje ir už
Jūdą dėl žodžių tose knygose,
kurios buvo atrastos. Nes didelis
Viešpaties rūstumas yra užsidegęs
prieš mus todėl, kadangi mūsų tė-
vai nesilaikė Viešpaties žodžių ir
jų nevykdė, kurie tose knygose
surašyti."
22 Tai nuėjo Chilkyja su kitais
karaliaus siųstaisiais pas pranašę
Chuldą, Šalumo žmoną, Tak-
hato sūnaus, Chasros sūnaus, rū-
binės sargo, kuri gyveno naujoje
miesto dalyje Jerūzalės ir kalbėjo
su ja apie tai.
23 Ir ji tarė jiems—taip kalba
Viešpats, Izraelio Dievas—saky-
kite tam vyrui, kuris jus pas mane
atsiuntė—
24 ką Viešpats sako: "Štai Aš
užvesiu nelaimę šiai vietai ir jos gy-
ventojams, visus tuos keikimus,
kurie surašyti šiose knygose, iš ku-
rių buvo paskaityta Jūdos karaliui,
25 kadangi jie Mane prastojo ir
kitiems dievams smilkydavo, kad
Mane erzintų visokiais savo
rankų darbais. Ir Mano rūstybė
užsidegė prieš šią vietą ir ji ne-
buvo išgesinta."
26 Jūdos karaliui, kuris jus at-
siuntė pasiklausti, pasakykite ši-
taip: "Taip kalba Viešpats, Izraelio
Dievas apie žodžius, kuriuos tu gir-
dėjai—
27 kadangi tavo širdis suminkš-
tėjo ir tu prieš Dievą pasižemi-
nai, girdėdamas žodžius prieš šią
vietą ir prieš jos gyventojus ir
pasižeminęs, savo rūbus įplėšei ir

verkei Mano akivaizdoje, tai Aš tave išklausiau, sako Viešpats.
28 Štai, Aš tave suvalysiu prie tavo tėvų, kad ramybėje atsigultumei į savo kapą ir tavo akys nematytų visų tų nelaimių, kurias Aš užvesiu šiai vietai ir jos gyventojams." Ir jie atpasakojo visa tai karaliui.
29 Tai susišaukė karalius visus vyresniuosius iš Jūdos ir iš Jerūzalės.
30 Ir karalius užėjo augštyn į Viešpaties namus ir visi Jūdos ir Jerūzalės gyventojai, kunigai, levitai, mažieji ir didieji ir visiems tiems buvo paskaityti sandoros žodžiai iš tų knygų, kurios buvo rastos Viešpaties namuose.
31 Ir karalius atsistojo į savo vietą ir padarė sandorą Viešpaties akivaizdoje, kad visi sektų Viešpatį, laikytųsi Jo įsakymų, nuostatų ir sprendimų visa širdimi ir visa siela, visų šių sandoros žodžių, kurie užrašyti šiose knygose.
32 O tada jie priėmė pasižadėjimą visų Jerūzalės gyventojų ir tų, kurie iš Benjamino buvo, laikytis tos sandoros. Ir Jerūzalės gyventojai laikėsi tos Dievo, jų tėvų Dievo, sandoros.
33 Ir Jošyja išmetė visas baisenybes iš visų Izraelio sričių ir rūpinosi, kad visi, kurie Izraelyje gyvena, Viešpačiui, savo Dievui tarnautų. Kol Jošyja gyvas buvo, jis neatsitolino nuo Viešpaties, savo tėvų Dievo.

35

Jošyja Švenčia Velykas, Kovoja Prieš Faraoną

1 Jošyja šventė Velykas Viešpačiui Jerūzalėje. Jis papjovė Velykų avinėlį pirmojo mėnesio keturioliktąją dieną.
2 Jis paskirstė pareigas kunigams ir paragino juos savo pareigas sąžiningai atlikti
3 ir tarė levitams, kurie mokė visą Izraelį ir Viešpačiui pašventinti buvo: "Atneškite šventąją skrynią į namus, kuriuos Šelomonas, Dovydo sūnus, Izraelio karalius pastatė ir neneškite jos ant savo pečių. Taigi, tarnaukite Viešpačiui, savo Dievui ir Jo Izraelio žmonėms,
4 ir pasiruoškite savo tėvų šeimomis ta tvarka, kuri parašyta Izraelio karaliaus Dovydo ir jo sūnaus Šelomono.
5 Atsistokite šventovėje su tais levitais, kurie prie jūsų šeimos vieneto priskirti yra.
6 Papjaukite Velykų avinėlį ir pasišventinkite ir paruoškite avinėlį savo broliams sulig Viešpaties žodžiu, suteiktą per Mozę."
7 Ir Jošyja davė tiems žmonėms, kurie čia buvo, Velykų šventei 30,000 avių ir ožkų ir 3000 jaučių iš savo karališkosios bandos.
8 O jo vyresnieji irgi dovanojo laisva valia žmonėms, kunigams ir levitams. Chilkyja, Zekarija, Ychyėlis, Dievo namų valdytojai, davė Velykoms 2600 ėryčių ir ožkų ir 300 jaučių.
9 Taip pat Kananija, Šemaja, Netaneėlis ir jo broliai Chašabija, Jeyėlis ir Jozabadas, levitų vyresnieji, dovanojo levitams Velykų šventėmis 5000 ėryčių ir ožkų ir 500 jaučių.
10 Kai viskas buvo paruošta, kunigai ir levitai užėmė savo vietas, kaip karaliaus buvo įsakyta.
11 Ir jie papjovė Velykų avinėlį, kunigai ėmė kraujo iš jų rankų ir šlakstė, o levitai nulupo jų kailį.
12 Jie atskyrė deginamąsias aukas, kad jas atiduotų šeimos vienetams, kad tie jas aukotų Viešpačiui taip, kaip parašyta yra Mozės įstatyme.
13 Ir jie kepė Velykų avinėlį ant ugnies, kaip parašyta yra. O kas pašventinta buvo, virė jie puoduose, katiluose ir keptuvėse ir greitai išdalino tai žmonėms.
14 Po to jie pasitaisė sau ir kunigams. Nes kunigai, Aharono sūnūs, buvo užsiėmę deginimo aukomis ir

taukais iki nakties. Todėl teko levitams patiems sau ir kunigams pasitaisyti.
15 O giedotojai, Asafo vaikai, stovėjo savo vietoje pagal Dovydo įsakymą, kaip ir Hėmano ir Jedutūno, karaliaus regėtojo vaikai. Vartų sargybiniams nereikėjo pasišalinti iš savo vietos, nes jų broliai levitai jiems tatai pataisė.
16 Taip buvo viskas paruošta pagal karaliaus Jošyjos įsakymą tą dieną švęsti Velykas Viešpačiui ir deginamąsias aukas uždegti ant altoriaus.
17 Taip šventė izraelitai, kurie čia buvo susirinkę, Velykų ir Neraugintos Duonos šventę visas septynias dienas.
18 Tokiu būdu Velykos nebuvo švęstos Izraelyje nuo pranašo Šemūėlio laikų ir nė vienas Izraelio karalių nešventė Velykų taip, kaip Jošyja šventė, su kunigais, levitais, Jūda ir tais, kurie čia buvo iš Izraelio ir su Jerūzalės gyventojais.
19 Šios Velykos buvo švenčiamos aštuonioliktais Jošyjos valdymo metais.
20 Po to, kai Jošyja šventovėje viską sutvarkęs buvo, atžygiavo Egipto karalius Neko kariauti prieš Karkemyšį prie Eufrato upės. Ir Jošyja išžygiavo jam priešais.
21 O jis atsiuntė savo pasinutinius pas jį ir sakydino jam: "Kokių ginčų mes turime tarpusavyje, Jūdos karaliau? Aš neatėjau tavęs pulti, bet namus, su kuriais aš esu karo stovyje. Ir Dievas man sakė paskubėti. Nesipriešink Dievui, kuris su manimi yra, kad Jis tavęs nepražudytų!"
22 Bet Jošyja nepaleido jo iš savo akių ir pasiruošė prieš jį kariauti, neklausydamas Nekos žodžių iš Dievo burnos. Ir jis pradėjo su juomi muštis Megidos lygumoje.
23 O šauliai pašovė karalių Jošyją ir karalius tarė: "Veškite mane iš čia, nes aš esu sunkiai sužeistas!"
24 Ir jo tarnai nukėlė jį nuo to vežimo ir nuvežė jį kitu vežimu į Jerūzalę. Ir jis numirė ir buvo palaidotas savo tėvo kapinėse. Ir visa Jūda bei Jerūzalė gedėjo dėl Jošyjos.
25 Ir Jeremija gedėjo dėl Jošyjos savo raudos giesmėmis apie Jošyją iki šių dienų, kadangi tai pavirto Izraelyje papročiu. Štai, visa tai yra užrašyta raudų giesmėse.
26 O kas daugiau pasakytina apie Jošyją ir jo pasišventimą Viešpaties įstatymų nuostatams
27 ir visi jo žygiai nuo pirmųjų ligi pakutiniųjų, yra užrašyti Jūdos ir Izraelio karalių metraščiuose.

36

Jošyjos Pasekėjai, Babelės Tremtis

1 Ir krašto gyventojai ėmė Jošyjos sūnų Jehoachazą ir įsistatė jį į karalius jo tėvo vieton Jerūzalėje.
2 Jehoachazas buvo 23-jų metų amžiaus, kai jis pradėjo valdyti ir karaliavo tris mėnesius Jerūzalėje.
3 Nes Egipto karalius atleido jį iš karaliaus Jerūzalėje pareigų, uždėdamas baudą Jūdai 100 centnerių sidabro ir vieną centnerį aukso.
4 Egipto karalius pasistatė jo brolį Elįakymą Jūdos ir Jerūzalės karaliumi, pramindamas jį Jehojakymu. O jo brolį Jehoachazą jis nusigabeno į Egiptą.
5 25-rių metų amžiaus buvo Jehojakymas, kai pradėjo valdyti ir karaliavo 11 metų Jerūzalėje ir jo pasielgimas Viešpačiui, jo Dievui, nepatiko.
6 Tai atžygiavo Babelės karalius Nebukadnecaras prieš jį, supančiojo jį grandinėmis ir nusivedė jį į Babelę.
7 Nebukadnecaras taip pat pasiėmė kai kuriuos indus iš Viešpaties šventovės ir nusivežė tuos į Babelę ir pasidėjo tuos savo šventyklon.
8 O kas daugiau pasakytina apie

Jehojakymą ir jo baisenybes, kurias jis išdarinėjo ir kurios pas jį rastos buvo, štai, visa tai surašyta Jūdos ir Izraėlio karalių metraščiuose. Ir jo sūnus Jojakynas užėmė jo karališkąjį sostą.
9 Jehojakynas buvo aštuonių metų amžiaus, kai jis pradėjo valdyti ir karaliavo tris mėnesius ir 10 dienų Jerūzalėje ir jo elgesys Viešpačiui nepatiko.
10 Pavasariui atėjus, atsiuntė Nebukadnecaras ir parsigabeno jį su brangiaisiais indais iš Viešpaties namų į Babelę ir įstatė jo dėdę Cedekyją Jūdos ir Jerūzalės karaliumi.
11 Cedekyja buvo 21-rių metų amžiaus, kai pradėjo valdyti ir karaliavo 11 metų Jerūzalėje
12 ir jo elgesys Viešpačiui nepatiko, jo Dievui, ir jis nepasižemino Jeremijos akivaizdoje, kuris skelbė Viešpaties žodį.
13 Be to, jis atsimetė nuo Nebukadnecaro, Babelės karaliaus, kuriam jis buvo Dievo vardu prisiekęs ir jis užsispyrė ir užkietino savo širdį, neprisiversdamas Dievui, Izraelio Dievui.
14 Ir visi kunigų vyresnieji kartu su žmonėmis padarė daug nuodėmių pagonių pavyzdžiu, užteršdami Viešpaties namus, kuriuos Jis buvo pašventinęs.
15 Ir Viešpats, jų tėvų Dievas, siuntė pas juos Savo pasiuntinius vis ir vėl, pakartotinai, besigailėdamas Savo tautos ir Savo namų.
16 Bet jie išjuokė Dievo pasiuntinius, niekino Jo žodžius ir pasityčiojo iš Jo pranašų tol, kol Viešpaties rūstybė ant jų taip užsidegė, kad nebebuvo vilties jų bepataisyti.
17 Tai atvedė Jis prieš juos kaldiečių karalių ir leido jam išžudyti vyriškąją jaunuomenę kardu pačioje šventovėje, kuris nesigailėjo nei jaunųjų berniukų, nei jaunųjų mergaičių, nei senųjų, nei senelių. Dievas atidavė juos visus į Nebukadnecaro rankas,
18 kuris nusivežė visus indus iš Dievo namų, nuo mažiausio iki didžiausio, visus Viešpaties namų turtus ir karaliaus bei kunigaikščių brangenybes į Babelę.
19 Ir jie sudegino Dievo namus ir sugriovė Jerūzalės mūrus ir išdegino visus rūmus ugnimi, kad jų visi brangieji įrengimai sunaikinti buvo.
20 Kurie nuo kardo buvo ištrūkę, tuos jis nusugabeno į Babelę ir ten turėjo jie jo sūnums tarnauti tol, kol persų karaliai pradėjo valdyti.
21 Ir tatai įvyko taip, kaip pranašas Jeremija Dievo vardu išpranašavęs buvo, kad žemė gautų gana pailsėti. Nes, kol praėjo 70 metų, žemė ilsėjosi visą laiką.
22 Pirmaisiais Persijos karaliaus Kyro metais sužadino Viešpats karaliaus Kyro dvasią, kad įsigyvendintų pranašo Jeremijos Viešpaties skelbtieji žodžiai, kad jis paskelbtų po visą savo karalystę žodžiu ir raštu—
23 taip sako persų karalius Kyras: "Viešpats, dangaus Dievas, davė man visų kraštų karalystes ir liepė man, kad aš jam namus statyčiau Jerūzalėje, Jūdoje. Taigi, kas iš jūsų visų būtų iš Jo žmonių, tas teeina į ten ir Viešpats, jo Dievas, tebūna su juomi!"

EZROS KNYGA

1

Kyras Leidžia Žydams Grįžti Ir Statyti Šventovę

1 Pirmaisiais Persijos karaliaus
Kyro metais sužadino Viešpats
Persijos karaliaus dvasią, kad
įsigyvendintų pranašo Jeremi-
jos Viešpaties skelbtieji žodžiai, kad
jis praneštų visoje savo karalys-
tėje žodžiu ir raštu—
2 taip kalba Persijos karalius
Kyras: "Viešpats, dangaus Dievas,
davė man visų kraštų karalystes
ir liepė man, kad aš Jam namus
statyčiau Jūdos Jerūzalėje.
3 Taigi, kas jūsų iš Jo žmonių
yra, tas tenuvyksta augštyn į Je-
rūzalę, Jūdoje ir testato namus
Viešpačiui, Izraelio Dievui, ir su
juomi tebūna jo Dievas, kuris yra
Jerūzalėje.
4 Ir visi likusieji, visose
vietovėse, kur jie ir begyventų, te-
padeda jam, kadangi jis ateivis yra,
sidabru auksu, gerybėmis ir galvi-
jais, be to, ką jie laisva valia duoda
Viešpaties namams Jerūzalėje.
5 Tai pakilo vyresnieji tėvai iš
Jūdos ir Benjamino ir visi kunigai
bei levitai, kurių dvasią Vieš-
pats buvo sužadinęs, ir vyko augš-
tyn į Jerūzalę Viešpačiui namus
statyti.
6 Ir visi aplinkui gyvenantieji
kaimynai atnešė jiems sidabro,
aukso indų, gerybių ir galvijų,
brangių daiktų ir, be to, dar ką
jie savo laisva valia davė.
7 Ir karalius Kyras išdavė indus,
kuriuos Nebukadnecaras buvo iš-
sivežęs iš Viešpaties namų ir savo
šventyklon pasidėjęs.
8 Persų karalius Kyras pavedė
tai turtų globėjui Mitredatui juos
suskaityti ir įteikti žydų kuni-
gaikščiui Šešbacarui.
9 Štai, kas buvo suskaityta: 30
aukso dubenių, 1000 sidabro du-
benių, 29 peiliai,
10 30 aukso taurių, 410 sidabri-
nių taurių ir 1000 kitų indų.
11 Iš viso buvo 5400 iš aukso ir
sidabro padarytų daiktų, ku-
riuos parsigabeno Šešbacaras kartu
su grįžtančiais belaisviais iš Ba-
belės į Jerūzalę.

2

Grįžusių Belaisvių Sąrašas

1 Sekantieji buvo to krašto
žmonės, kurie grįžo iš nelaisvės,
kuriuos Babelės karalius Nebukad-
necaras buvo į Babelę nusivedęs,
į Jerūzalę, Jūdon, kiekvienas į
savo miestą.
2 Su Zerubabeliu grįžo Ješūa,
Nechemija, Seraja, Reėlaja, Mar-
dekajis, Bilšanas, Misparas, Bigra-
jis, Rechūmas, Baana. Izraelitų
sąraše buvo
3 2172 Parošo ainių,
4 372 Šefatijos
5 775 Aracho,
6 2812 Pachat — Moabo pa-
dermės, tai yra Ješūos ir Joabo,
7 1254 Ėlamo,
8 945 Zatūos,
9 760 Zakajos,
10 642 Banio,
11 623 Bėbajo,
12 1222 Azgado,
13 666 Adonykamo,
14 2056 Bigvajo,
15 454 Adyno,
16 98 Atėrio šeimos, tai yra
Jechizkyjos,
17 323 Bėcajo,
18 112 Joros,
19 223 Chašumo,
20 95 Gibaro,
21 123 Bėtlechemo sūnų,
22 56 Netofos,
23 128 Anatoto,
24 42 Azmaveto,
25 743 Kiriat-Arymo, Kefyros ir
Beėroto,
26 621 Ramos ir Gabos,
27 122 Mikmaso vyrų,

28 223 Bėtėlio ir Ajos,
29 52 Nebos,
30 156 Magbyšo
31 1254 antrojo Ėlamo,
32 320 Charimo,
33 725 Lodo, Chadydo, Onos,
34 345 Jerėchos
35 3630 Senaos
36 973 Jedajos ainiai, iš Ješūos
kunigų šeimos,
37 1052 Imėrio
38 1247 Paschūrio,
39 1017 Charimo,
40 74 levitai, Ješūos ir Kadmyėlio
ainiai iš Hodavijos šeimos,
41 128 giedotojai, Asafo ainiai,
42 139 šventovės vartų sargybi-
niai, Šalūmo, Atėrio, Talmono, Ak-
ūbo, Chatytos ir Šobajo ainiai,
43 šventovės tarnai, Cychos,
Chasūfos, Tabaoto sūnūs,
44 sūnūs Kėroso, Syahos,
Padono,
45 Lebanos, Chagabos, Akūbo,
46 Chagabo, Šalmajo, Chanano,
47 Gidėlio, Gacharo, Reajos,
48 Recyno, Nekodos, Gazamo,
49 Uzos, Fasėacho, Bėsajo
50 Asnos, Meūnymo, Nefusymo,
51 Bakbūko, Chakūfos,
Charchūro,
52 Baclūto, Mechydos, Charšos,
53 Barkoso, Syseros, Tamachos,
54 Necyacho, Chatyfos.
55 Šelomono tarnų ainiai, sūnūs
Sotajo, Hasofereto, Perūdos,
56 Jaalos, Darkono, Gidėlio,
57 Šefatijos, Chatylo, Pokeret-
Hacebajymo ir Amio vaikai.
58 Visų šventovės tarnų ir Še-
lomono tarnų ainių buvo 392.
59 Sekantieji taip pat keliavo su
jais iš Tėlmelacho, iš Tėlcharšos,
Kerūbo, Adano ir Imėrio, bet ne-
galėjo įrodyti savo kilmės, jog
esą izraelitai.
60 Delajos, Tobyjos ir Nekodos
šeimos narių buvo 652.
61 Iš kunigų vaikų buvo Cha-
bajos sūnūs, Hakoco sūnūs, Bar-
zilajos sūnūs, kuris vedė gileadietę
žmoną iš Barzilajos dukterų ir
jos vardu pramintas buvo.
62 Šie visi mėgino nustatyti savo
kilmę, bet jiems nepavyko ir todėl
niekas iš jų negalėjo išeiti į
kunigus.
63 Žydų įgaliotinis atėjo ir pa-
sakė šiems nevalgyti Dievui pa-
šventintojo maisto tol, kol kunigas
nenustatys "šviesybės ir teisybės"
pagalba jųjų kilmės.
64 Visų sugrįžusių tremtinių buvo
42,360,
65 be tarnų ir tarnaičių, ku-
rių buvo 7337 ir 200 iš jų buvo
giedotojai ir giedotojos.
66 Jie turėjo 736 arklius, 245
mulus,
67 435 kupranugarius ir 6720
asilus.
68 Kai tremtiniai sugrįžo į Je-
rūzalę prie šventovės buveinės, tai
pasisiūlė kai kurie jų padermių
viršininkai atstatyti šventovę savo
senoje buveinėje
69 ir jie davė statybos reikalams,
kiek galėjo, apie 500 kilogramus
aukso, apie tris tonas sidabro ir 100
eilučių kunigiškos aprangos.
70 Taip apsigyveno kunigai, levi-
tai, kai kurie iš eilinių žmonių,
giesmininkai, durininkai ir šven-
tovės tarnai, Jerūzalėje ar arti
miesto ir visi kiti izraelitai savo
miestuose.

3

Altoriaus Atstatymas, Palapinių Šventė, Pamatų Dėjimas

1 Kai atėjo septintasis mėnuo,
visi izraelitai, kurie buvo apsigy-
venę savo vietovėse, atvyko į Je-
rūzalę vienširdžiai į susirinkimą.
2 Tai atėjo Ješūa, Jocadako
sūnus ir jo broliai kunigai ir Zeru-
babelis, Šealtiėlio sūnus ir jo broliai
ir ėmė statyti Izraelio Dievo alto-
rių deginamoms aukoms aukoti,
kaip parašyta yra Dievo žmogaus
Mozės įstatyme.
3 Ir jie atstatė altorių savo vie-
toje, nors ir prisibijojo kaimyni-
nių gyventojų ir aukojo ant to
altoriaus deginamąsias aukas ry-
tais ir vakarais.
4 Ir jie šventė Palapinių šventę,

kaip parašyta yra ir kasdien aukojo nustatytą skaičių deginamųjų aukų
5 ir tada kasdienines deginamąsias aukas, naujo mėnesio aukas ir visas kitas Viešpačiui nustatytų švenčių aukas ir laisvos valios aukas.
6 Deginamąsias aukas aukoti jie pradėjo septintojo mėnesio pirmąją dieną Viešpačiui. Bet pamatai Viešpaties bažnyčiai dar nebuvo padėti.
7 Ir jie mokėjo pinigus akmenų tašytojams ir statytojams ir davė maisto bei gėralų ir aliejaus darbininkams iš Sidono ir Tyraus, kad jūromis iš Libano cėdrų medžių į Jafą atgabentų, kaip Persijos karalius Kyras jiems buvo liepęs.
8 Sekančiais metais, antrąjį mėnesį po jų sugrįžimo prie Viešpaties šventovės Jerūzalėje pradėjo darbą Zerubabelis, Šealtiėlio sūnus ir Ješūa, Jocadako sūnus ir kiti jų broliai, kunigai ir levitai, kurie iš nelaisvės į Jerūzalę sugrįžę buvo ir paskyrė levitus nuo 20 metų amžiaus ir vyresnius, kad paspartintų šventovės atstatymo darbus.
9 Tada vadovavo Viešpaties šventovės statybos darbams Ješūa su savo sūnumis ir giminėmis ir Kadmyėlis su savo sūnumis, Jūdos ainiais, kartu su Chenandadu ir sūnumis ir broliais, levitais.
10 Ir statytojams Viešpaties namų pamatus dedant, stovėjo apsirėdę kunigai su trimitais ir levitai, Asafo sūnūs su cimbolais savo vietose ir liaupsino Viešpatį Izraelio karaliaus Dovydo giesmėmis.
11 Ir jie giedojo pakaitomis dėkodami ir liaupsindami Viešpatį: "Jis yra malonus ir Jo meilė Izraeliui yra amžina." Ir visi žmonės liaupsino Viespatį garsiais balsais, kai Viešpaties šventovės pamatai dedami buvo.
12 O daugelis senųjų kunigų, levitų ir vyresniųjų, kurie buvo matę pirmykštį Dievo šventovės pastatą, garsiai pravirko, kai stebėjo savo akimis dabartinius pamatus dedant. Kiti krykštavo iš džiaugsmo taip garsiai,
13 kad verkiančiųjų garsai susimaišė su džiūgaujančiųjų garsais ir kad nebuvo galima atskirti vienų nuo kitų, kadangi jie visi toli girdimi buvo.

4

Šventovės Ir Jerūzalės Mūrų Statybos Trukdymai

1 Kai Jūdos ir Benjamino priešai išgirdo, kad sugrįžę, tremtiniai Viešpačiui, Izraelio Dievui bažnyčią stato,
2 atėjo jie pas Zerubabelį ir pas šeimų vyresniuosius ir tarė jiems: "Mes norime su jumis kartu statyti, nes mes ieškome jūsų Dievo lygiai taip, kaip ir jūs ir mes aukojome nuo to laiko Jam, kai Esarchadonas mus į čia atgabeno.
3 Bet Zerubabelis ir Ješūa ir kiti šeimų vyresnieji iš Izraelio atsakė: "Netinka jums su mumis kartu mūsų Dievo namus statyti. Mes norime vieni Viešpačiui, Izraelio Dievui namus statyti, kaip mums Kyras, Persijos karalius liepęs yra.
4 Taip trukdė vietos gyventojai Jūdos vyrams šventovę statyti, gąsdindami juos, kad susilaikytų nuo to darbo.
5 Jie pasisamdė patarėjus prieš juos ir sutrukdė jiems jų užsibrėžtą tikslą pasiekti tol, kol Kyras, persų karalius, gyvas buvo, kol karalius Darius dar nebuvo Persijos pradėjęs valdyti.
6 Nes Achašvėrui pradėjus valdyti buvo Jerūzalės ir Jūdos žydai raštu pas jį apskųsti.
7 O Artachšasto laikais rašė Bišlamas, Mitredatas, Tabeėlis ir kiti jų draugai persų karaliui Artachšastui sirų kalba ir sirų raidėmis.
8 Ta gromata buvo parašyta Rechūmo, reikalų vedėjo ir raštininko Šimšajo prieš Jerūzalę tokio turinio:

9 Mes, Rechūmas, valdytojas,
raštininkas Šimšajis ir kiti patarėjai
iš Dynajės, iš Afarsatkajės, iš Tri-
polio, iš Persijos, iš Arako, Ba-
belės, iš Šūšano, Dechavės, Elamo
10 ir kiti žmonės, kuriuos žymu-
sis ir didysis Asnaparas atgabeno ir
apgyvendino Samarijos mieste ir
kitur Eufrato upės vakarų pusėje,
11 karaliui Artachšastui para-
šėme: "Mes, tavo tarnai, vyrai iš
vakarų pusės Eufrato upės,
pranešame,
12 kad žydai, kurie atėjo nuo tavęs
pas mus, nusikraustė į Jerūzalę ir
ima atstatyti tą maištingą ir pa-
sileidusį miestą. Jie ištaisė pa-
matus ir dabar statosi mūrus.
13 Karaliui visa tai pranešama
dėlto, kadangi, kai miesto mūrai bus
pastatyti, tai miestas nebemokės nei
mokesčių nei muito, nei duoklės
ir jų pradėti darbai atneš kara-
liams tik žalos.
14 Kadangi mes visi čia esame
karaliaus apmokami tarnai, tai mes
nenorime, kad karalius susilauktų
paniekinimo ir todėl siunčiame šį
pranešimą karaliui,
15 kad būtų tėvų užrašuose
paieškota ir nustatyta, kad šis mies-
tas yra maištingas ir pavojingas
karaliams ir kraštams ir kad jis dar
ir kitus gundo atsimesti ir dėl to
susilaukęs sunaikinimo.
16 Pranešimą siunčiame dėl to,
kadangi, kai miestas bus atstatytas
ir jo mūrai užbaigti, tai tu dėl jo
nieko nebeišlaikysi šioje pusėje
upės."
17 Karalius parašė Rechūmui at-
sakymą, valdytojui, ir raštininkui
Šimšajui ir kitiems tarybos na-
riams, kurie Samarijoje ir anapus
vandens gyvena, ramybės
linkėdamas ir sveikindamas.
18 Jūsų man atsiųstoji gro-
mata man buvo aiškiai paskaityta
19 ir aš liepiau paieškoti ir jie su-
rado, kad šis miestas nuo senų
laikų prieš karalius maištus kel-
davęs ir nuo jų atsimesdavęs,
20 kad galingi karaliai Jerūzlėje
karaliavę ir kad jie valdę visa, kas
anoje pusėje upės yra ir kad jiems
muitas, mokesčiai ir kasmetinė
duoklė mokėta buvusi.
21 Taigi, vykdykite šitą
įsakymą. Uždrauskite tiems
žmonėms miestą statyti tol, kol
jiems įsakysiu.
22 Taigi, žiūrėkite, kad neapsi-
leistumėte, šį įsakymą vyk-
dydami, ir kad karalius neturėtų
daugiau nuostolių.
23 Kai ta Artachšasto gromata
Rechūmui ir Šimšajui, raštininkui
ir jų bendradarbiams paskaityta
buvo, tai jie greitai nuskubėjo į
Jerūzalę augštyn pas žydus ir už-
draudė jiems ginklu ir jėga tęsti sta-
tybos darbus.
24 Taip sustojo statybos darbai
Dievo namų Jerūzalėje ligi Persi-
jos karaliaus Dariaus antrųjų
metų.

5

Bažnyčios Statymas

1 Tada pranašavo pranašai Cha-
gajis ir Zekarija, Ido sūnus, žydams
Jūdoje ir Jerūzalėje esantiems,
Izraelio vardu.
2 Tai išėjo Zerubabelis, Šealtie-
lio sūnus ir Ješūa, Jocadako sūnus,
ir pradėjo Dievo namus statyti Je-
rūzalėje ir juos rėmė pranašai, juos
padrąsindami.
3 Tuomet atėjo pas juos Tatnajis,
to krašto, šios upės pusės, valdovas
ir Šetar-Boznajis su palydovais ir
paklausė jų: "Kas jums liepė tuos
mūrus ir šiuos namus atstatyti?"
4 Tai mes atsakėme jiems, kuo
vardu tie vyrai esą, kurie tą sta-
tybą prižiūrėjo.
5 Bet jų Dievo akis buvo nu-
kreipta prieš žydų vyresniuosius,
kad jiems tatai neuždraudė tol, kol
tas reikalas nebuvo praneštas ir kol
jie iš jo negavo atsakymo.
6 O Tatnajis, krašto valdovas ir
Šetar-Bocnajis su palydovais para-
šė karaliui Dariui iš Afarsako, šioje
pusėje upės, tokio turinio
gromatą.

7 Toje gromatoje buvo taip parašyta: Linkime karaliui Dariui taikos!
8 Mes pranešame tau, kad buvome nuvykę į žydų žemę prie aukščiausiojo Dievo namų, kuriuos jie iš tašytų akmenų stato ir rąstus deda sienose ir kad darbas jų rankomis gerai sekasi.
9 Bet mes klausėme jų vyresniųjų: "Kas liepė jums tuos mūrus ir namus atstatyti?"
10 Taip pat paklausėme, kuo vardu jie esą, kad tau praneštume. Ir mes surašėme jų vyresniųjų vardus.
11 O jie mums taip atsakė: "Mes esame dangaus ir žemės Dievo tarnai ir statome tuos namus, kurie pirm daugelį metų buvo pastatyti, kuriuos didelis Izraelio karalius paruošęs buvo ir juos pastatė.
12 Bet, kai mūsų tėvai Dievą iš dangaus supykino, tai Jis juos padavė į Nebukadnecaro rankas, kaldiečio Babelės karaliaus, kuris sunaikino tuos namus, o žmones į Babelę nusivedė.
13 Bet pirmaisiais Kyro metais, Babelės karaliaus, tas pats karalius Kyras liepė tuos Dievo namus atstatyti.
14 Net ir aukso bei sidabro indus iš Dievo namų, kuriuos Nebukadnecaras iš Jerūzalės bažnyčios į Babelės šventyklą nusigabenęs buvo, išėmė karalius Kyras iš Babelės šventyklos ir perdavė tuos vyrui, kuris vardu buvo Šėšbacaras, kurį jis krašto valdovu buvo paskyręs,
15 tardamas jam: "Imk šiuos indus ir nuvešk juos į Jerūzalę ir padėk šventovėn ir atstatyk šventovę, kur ji anksčiau buvusi.
16 Tai atėjo tas pats Šėšbacaras ir padėjo pamatus Dievo namams Jerūzalėje. Ir taip jie ir šiandien tebestatomi ir dar nėra baigti."
17 Taigi, karaliau, jei tau patinka, įsakyk peržiūrėti karaliaus turtų pastatus Babelėje ir patikrinti, ar toks karaliaus Kyro įsakymas buvo išleistas Dievo namus Jerūzalėje statyti ir tada atsiųsk mums savo nuomonę tuo reikalu.

6

Atstatytosios Šventovės Pašventinimas

1 Tai įsakė karalius Darius perieškoti karaliaus turtų sandėlių raštinę, kuri buvo Babelėje.
2 Ir jie surado Achmetoje, Medų krašte, rūmuose, gromatą su šiais užrašais.
3 Pirmaisiais karaliaus Kyro metais įsakė karalius Kyras Jerūzalėje Dievo namus pastatyti, kuriuose būtų galima aukas aukoti, 27 metrų augštus ir 27 metrų plačius,
4 iš trijų eilių tašytų akmenų ir vienos eilės medžių. Išlaidos bus sumokėtos karaliaus namų.
5 Be to, aukso ir sidabro indai iš Dievo namų, Nebukadnecaro iš Jerūzalės bažnyčios išvežtieji ir į Babelę nugabentieji, turi būti sugrąžinti į Jerūzalę ir padėti savo vietoje Dievo namuose.
6 Taigi, "Tatnaji, krašto valdove ir Šetar-Boznaji ir jūs patarėjai iš vakarų pusės Eufrato upės, neužgaukite jų!
7 Tedirba jie prie Dievo namų ir testato žydų valdytojas ir jų vyresnieji Dievo namus savo vietoje!
8 Taip pat įsakau, kaip jūs turite padėti žydų vyresniesiems statyti Dievo šventovę. Karaliaus pinigais, iš surinktų mokesčių upės vakarų pusėje turite apmokėti dirbančiuosius toje statyboje neatidėliodami, kad darbai nesusitrukdytų.
9 Taip pat, jei ko nors kunigams pritrūktų dangaus Dievo aukoms, veršių, ėryčių ar ožių deginimo aukoms, ar kviečių druskos, vyno ar aliejaus pagal kunigų Jerūzalėje nustatytą tvarką, tai turite jiems pristatyti, kiek reikalinga, kas dieną be atidėliojimų,
10 kad jie aukotų dangaus Dievo

saldžiam kvapui ir melstų už karalių ir už jo vaikų gyvybę.
11 Toks yra mano įsakymas. Ir kuris jį iškraipytų, iš to žmogaus reikia paimti jo namų rąstą ir jį prie to pakarti ir jo namai turi atitekti vyriausybei dėl tokio nusikaltimo.
12 Bet danguje gyvenąsis Dievas tenužudo visus karalius ir žmones, kurie savo rankas tiesia kitaip daryti ir ardyti Dievo namus Jerūzalėje! Aš, Darius, tai įsakiau, kad tai tuojau būtų vykdoma."
13 Taip vykdė rūpestingai Tatnajis, krašto valdytojas vakarų pusėje upės ir Šetar-Boznajis su savo patarėjais karaliaus Dariaus jiems atsiųstą įsakymą.
14 Ir žydų vyresnieji statė ir tie statybos darbai jiems gerai sekėsi, kaip pranašai Chagajis ir Zekarija, Ido sūnus, išpranašavę buvo ir jie dirbo ir statė Izraelio Dievo ir Kyro, Dariaus ir Artachšasto, persų karalių įsakymu.
15 Ir jie baigė visus statybos darbus trečiąją dieną Adaro mėnesio šeštaisiais karaliaus Dariaus valdymo metais
16 ir Izraelio sūnūs, kunigai, levitai ir kiti tremtiniai, grįžę iš nelaisvės, pašventino Dievo namus su džiaugsmu.
17 Pašventindami Dievo namus, jie aukojo 100 veršių, 200 ėryčių, 400 ožių ir 12 ožių už nuodėmes viso Izraelio, po vieną už kiekvieną giminę.
18 Ir kunigai bei levitai buvo paskirti savo pareigoms, kad tarnautų Jerūzalėje esančiam Dievui, kaip parašyta yra Mozės knygose.
19 Iš nalaisvės grįžusieji Izraelio sūnūs šventė Velykas-Praėjimo šventę pirmojo mėnesio keturioliktąją dieną.
20 Nes kunigai ir levitai buvo visi apsivalę, kad jie visi perdėm valyvi buvo ir papjovė Velykų avinėlį visiems iš nelaisvės grįžusiems, savo broliams, kunigams ir sau patiems.
21 Su Izraelio sūnumis, kurie iš nelaisvės sugrįžę buvo, kartu valgė ir tie, kurie prie jų buvo prisidėję ir atsipalaidavę nuo pagonių nevalyvumo savojo krašto, kad ieškotų Viešpaties, Izraelio Dievo.
22 Ir jie valgė ir šventė Neraugintos Duonos šventę 7 dienas su džiaugsmu. Nes Viešpats suteikė jiems linksmą nuotaiką ir nusistatymą Asirijos karaliui jiems padėti Dievo namus statant, kuris yra Izraelio Dievas.

7

Ezra Atvyksta Į Jerūzalę

1 Po visų šių įvykių, Artachšastui valdant Persijos karalystę, atvyko iš Babelės Ezra, sūnus Serajos, Azarijos sūnaus, Chilkyjos sūnaus,
2 Šalūmo sūnaus, Cadoko sūnaus, Achytūbo sūnaus,
3 Amarijos sūnaus, Azarijos sūnaus, Merajoto sūnaus,
4 Zerachjos sūnaus, Uzio sūnaus, Bukio sūnaus,
5 Abyšūos sūnaus, Pinecho sūnaus, Eleazaro sūnaus, Aharono sūnaus, vyriausiojo kunigo.
6 Ir jis buvo gilus žinovas Mozės įstatymo, kurį Viešpats, Izraelio Dievas, buvo davęs. Ir karalius davė jam visa, ko tik jis prašė, kadangi Viešpaties, jo Dievo, ranka buvo su juomi.
7 Kartu atvyko į Jerūzalę kai kurie Izraelio sūnūs, kai kurie kunigai, levitai, giedotojai, vartininkai ir šventovės tarnautojai septintaisiais karaliaus Artachšasto metais.
8 Ezra atvyko į Jerūzalę penktąjį mėnesį, tai yra septintaisiais karaliaus metais.
9 Nes iš Babelės jis išvyko pirmąją dieną pirmojo mėnesio, o pirmąją dieną penktojo mėnesio jis atvyko į Jerūzalę, Dievo rankos vedamas.
10 Nes Ezra pasišventė savo širdyje įsigilinti į Dievo įsakymus, juos vykdyti ir juos skelbti bei aiškinti Izraelyje.

11 Ir štai kas buvo parašyta toje
gromatoje Artachšasto, kurią jis
davė Ezrai, kunigui, rašto žinovui
Viešpaties žodžių ir Jo
įsakymų mokytojui Izraelyje:
12 "Artachšastas, karalius visų
karalių, linki Ezrai, kunigui, dangaus Dievo įstatymų žinovui viso
gero ir taikos!
13 Aš liepiau, kad visi, kurie
laisva valia mano karalystėje nori keltis į Jerūzalę, iš kunigų, levitų ir žmonių, kad keliautų su
tavimi.
14 Juk tu esi siųstas karaliaus ir
septynių patarėjų, kad lankytumei Jūdą ir Jerūzalę, sulig Dievo
įstatymu, kurį savo rankoje
laikai
15 ir kad drauge pasiimtumei sidabro ir aukso, kurį karalius ir patarėjai gera valia paskyrė Izraelio
Dievui, kuris gyvena Jerūzalėje,
16 ir tą sidabrą bei auksą,
kurį tu rasi per visą Babelės
kraštą, su tuomi, kurį žmonės
ir kunigai laisva valia Dievo namams Jerūzalėje duoda.
17 Visa tai priimk ir rūpestigai pirk
iš tų pinigų veršių, ėryčių,
ožių valgomoms ir geriamoms aukoms ant altoriaus prie Dievo
namų aukoti Jerūzalėje.
18 O jei kiek atliktų iš tų pinigų, tai suvartok juos su tavo
broliais, kaip tau ir tavo broliams
patinka, pagal Dievo valią.
19 Indus, kurie tau duoti Dievo
namams, pristatyk tavo Dievui į
Jerūzalę.
20 Jei tau dar ko nors reikėtų
Dievo namams, pasiprašyk to iš
karaliaus sandėlių.
21 Aš, karalius Artachšastas,
įsakiau turtų globėjams anapus
upės, kad tai išduotų, jei Ezra,
kunigas, dangaus Dievo
įstatymų žinovas, ateitų ko
nors pasiprašyti,
22 iki šimto centnerių sidabro,
iki 22000 litrų kviečių, 2200 litrų vyno, 2200 litrų valgomojo
aliejaus ir druskos, kiek tik nori.
23 Visa, kas yra įsakyta sulig
dangaus Dievo įstatymais, vykdykite tai dangaus Dievo namų
labui, kad neužeitų koks nors kerštas ant karaliaus karalystės ir jos
gyventojų.
24 Ir žinokite, kad jūs neturite
teisės uždėti duoklės, metinių mokesčių ar muitų kunigams, levitams, giedotojams, vartininkams ir
Dievo šventovės tarnautojams.
25 Bet, tu, Ezra, pagal savojo
Dievo išmintį, kuri tau padeda,
įsitaisyk sau teisėjus ir pareigūnus, kurie žmonėms vakarų
pusėje upės darytų teismą, kurie pažįsta Dievo įstatymus, ir
kurie jų nepažįsta, tuos apšvieskite atitinkamai.
26 O tie, kurie nenori stengtis
vykdyti tavo Dievo įstatymų ir
karaliaus įsakymų, tiems bus
padarytas teismas dėl tokio nusidėjimo ir turės arba mirti, ar bus
ištremti iš krašto, ar turės pinigais
atsilyginti, ar eiti į kalėjimą.
27 Tebūna pašlovintas Viešpats,
mūsų tėvų Dievas, kuris suteikė
karaliui mintį taip gražiai pagerbti
Viešpaties namus Jerūzalėje
28 o ir man leido rasti malonės
karaliaus ir jo patarėjų akivaizdoje ir jo galiūnų, ir aš pasidžiaugiau, kai Viešpaties ranka mane padrąsino susišaukti Izrelio
vyresniuosius, kad jie su manimi
keliautų augštyn į Jerūzalę.

8

Ezros Kelionė Į Jerūzalę

1 Štai sąrašas padermių viršininkų, buvusių Babilonojos
nelaisvėje, kurie sugrižo į Jerūzalę su manim karaliaus Artachšasto laikais:
2 Gėršomas iš Pinecho sūnų,
Danièlis iš Ytamaro sūnų, Chatūšis iš Dovydo sūnų,
3 Šekanijos padermės, Zekarija
iš Parošo sūnų ir su juomi buvo
surašytų 150 vyrų,
4 Elihoėnajis, Zerachijos sūnus
iš Pachat-Moabo padermės ir 200
vyrų su juomi,

5 Šekanija iš Jachacyėlio sūnų,
Zatū padermės ir 300 vyrų su
juomi,
6 Ebedis, Jonatano sūnus iš
Adyno padermės ir 50 vyrų su
juomi,
7 Jošaja, Atalijos sūnus iš Ėlamo
padermės su 70 vyrų,
8 Zebadija, Mykaėlio sūnus iš
Šefatojos padermės su 80 vyrų,
9 Obadija, Jechyėlio sūnus iš
Joabo padermės ir 218 vyrų su
juomi,
10 Šelomytas, sūnus Josifijos iš
Banio padermės ir 160 vyrų su
juomi,
11 Zekarija, Bėbajo sūnus iš Bė-
bajo padermės ir 28 vyrai su juomi,
12 Jochananas, Hakatano sūnus
iš Azgado padermės ir 110 vyrų
su juomi,
13 Elyfeletas, Jeyėlis ir Šemaja iš
Adonykamo padermės, patys pas-
kutiniai, kurie vėlesniu laiku grįžo
ir su jais 60 vyrų,
14 Ūtajis ir Zabūdis iš Bigvajo
padermės ir 70 vyrų su jais.
15 Ir aš surinkau juos prie upės,
kuri į Ahavą teka ir toje vietoje
mes sustojome trims dienoms. Ir aš
perėjau per visus žmones ir kunigus
ir neradau jų tarpe nė vieno levito.
16 Tai aš pasišaukiau Elyezerį,
Aryelį, Šemają, Elnataną,
Jarybą, Elnataną, Nataną,
Zekariją ir Mešulamą, vyres-
niuosius ir Jojarybą bei
Elnataną, mokytojus
17 ir nusiunčiau juos pas virši-
ninką Idą į Kasifiją, kad jie
mums tarnų Dievo namams pa-
rūpintų. Ir aš pasakiau jiems, ką
jie turi kalbėti su Idu ir su jo bro-
liais, šventovės tarnais Kasifijoje.
18 Ir Dievas laimino mus Savo
ranka ir jie parvedė mums Šere-
biją, vyrą, kuris buvo sumanus
levitas iš Machlio padermės, Lėvio
giminės, Izraelio sūnaus, su jo bro-
liais ir sūnumis, 18 vyrų iš viso,
19 Chašabiją su Ješaja iš Mera-
rio padermės ir jo brolius ir bro-
lėnus, 20 vyrų,
20 taip pat jie parsivedė 220 šven-
tovės tarnų, kurių protėvius
Dovydas ir jo pareigūnai buvo pa-
skyrę būti levitų padėjėjais. Tie
visi buvo vardais surašyti.
21 Ten, prie Ahavos upės aš pa-
skelbiau pasninką, kad mes pasi-
žemintume savo Dievo akivaizdoje
ir prašytume Jo laimingos kelionės,
sau ir savo vaikams su visais mūsų
turtais.
22 Nes aš gėdyjaus prašyti ka-
raliaus raitų palydovų, kurie mus
saugotų kelionėje nuo priešų,
kadangi mes buvome karaliui sakę,
job Dievo ranka padedanti visiems,
kurie Jo ieško ir kad Jo galybė ir
kerštas užpuola kiekvieną, kuris
Jį prastoja.
23 Taip mes pasninkavome ir to
prašėme savojo Dievo ir Jis mus
išklausė.
24 Ir aš pasirinkau 12 iš vyres-
niųjų kunigų, Šerebiją ir
Chašabiją ir su jais 10 jų brolių
25 ir pasvėriau jiems sidabrą ir
auksą ir daiktus, kuriuos karalius,
jo patarėjai, pareigūnai ir izrae-
litai, kurie čia buvo, mūsų Dievo
namams dovanoję buvo
26 ir atsvėriau į jų rankas 650
centnerių sidabro ir sidabrinių
indų 100 centnerių ir 100 cent-
nerių aukso,
27 20 auksinių taurių, po tūks-
tantį auksinių vertės ir du indu
iš brangiausiojo skaistvario, gražiu,
kaip iš aukso,
28 ir sakiau jiems: "Jūs esate
šventi Viešpačiui, taigi ir šie indai
yra šventi, taip pat ir laisva valia
duotas auksas bei sidabras Vieš-
pačiui, jūsų tėvų Dievui.
29 Taigi saugokite tuos rūpestin-
gai tol, kol jūs pasversite tuos vy-
riausiųjų kunigų, levitų ir
padermių viršinkų akivaizdoje
Jerūzalėje, Jūdoje, padedant tai į
Viešpaties namų patalpas.
30 Tai ėmė kunigai ir levitai tą
atsvertąjį auksą ir sidabrą ir
indus, kad tai nugabentų į Je-
rūzalę, į namus mūsų Dievo.
31 Taip mes pasikėlėme nuo Aha-
vos upės dvyliktąją dieną pir-

mojo mėnesio kelionėn į Jerūzalę. Ir mūsų Dievo ranka saugojo mus kelionėje nuo mūsų priešų, kurie pakelyje mūsų tykojo.
32 Atvykę į Jerūzalę, pasilikome čia tris dienas.
33 O ketvirtąją dieną buvo pasvertas auksas ir sidabras ir indai mūsų Dievo namams ir perduotas kunigui Merėmotui, Ūrijos sūnui ir Eleazarui, jo draugui, Pinecho sūnui, su kuriais buvo Jozabadas, Ješūos sūnus, ir Noadija, Benūjo sūnus, levitas.
34 Viskas buvo suskaityta, pasverta ir užrašyta tuo pačiu metu.
35 Ir iš nelaisvės grįžusieji sūnūs aukojo deginamųjų aukų Izraelio Dievui 12 jautukų už visą Izraelį, 96 avinus, 77 ėryčius, 12 ožių auką už nuodėmes. Visi šie gyvuliai buvo Viešpaties deginamajai aukai.
36 Ir jie perdavė karaliaus įsakymus valdytojams ir pareigūnams vakarų pusėje upės, kurie tada šelpė žmones ir rėmė Dievo namus.

9

Ezros Išpažintis Ir Prisivertimo Malda

1 Kai visa tai buvo užbaigta, atėjo pas mane vyresnieji ir skundėsi, tardami: "Izraelitai su savo kunigais ir levitais neapsidraudžia nuo svetimtaučių svetimuose kraštuose daromų baisenybių, būtent, kanaaniečių, chitiečių, periziečių, jebūsiečių, amoniečių moabiečių, egiptiečių ir amoriečių.
2 Nes jie veda jų dukteris sau ir savo sūnums ir sumaišė savo šventąją sėklą su kitų kraštų žmonėmis. Ir tuo atžvilgiu yra vyresnieji ir patarėjai labiau nusižengę už kitus."
3 Kai aš tai išgirdau, įplėšiau aš savo rūbus ir savo apsiaustą ir roviau plaukus nuo savo galvos ir iš savo barzdos ir, nuliūdęs, atsisėdau.
4 Tada susirinko pas mane visi tie, kurie prisibijo Dievo žodžio, Izraelio Dievo, dėl tokio didelio nusižengimo. Ir aš sėdėjau nuliūdęs iki vakarinių aukų meto.
5 O apie vakarinių aukų laiką aš kėliaus susirūpinęs, su įplėštais rūbais ir apsiaustu, atsiklaupiau ant savo kelių, išplėčiau rankas į Dievą, į savąjį Dievą,
6 tardamas: "Mano Dieve, aš gėdžiuos ir bijau savo akis į Tave augštyn pakelti, mano Dieve, nes mūsų nusidėjimai iškilo viršum mūsų galvos, mūsų kaltės pritenka ligi pat dangaus.
7 Nuo mūsų protėvių laikų iki šios dienos yra mūsų nusikaltimai buvę dideli. Dėl mūsų nusikaltimų, mes ir mūsų karaliai, mūsų kunigai, esame paduoti kitų kraštų karaliams, kardu žudomi, kalėjime laikomi, apiplėšiami, apgėdinami, kaip tai mes šiandien matome.
8 O dabar suteikė Viešpats, mūsų Dievas trumpam laikui Savo malonės, leisdamas kai kuriems iš mūsų gyviems sugrįžti iš nelaisvės ir saugiai pagyventi šioje šventoje vietoje, apšviesdamas mūsų akis ir duodamas galimybės vergystėje kiek atsigauti.
9 Nes mes esame vergai ir mūsų Dievas mūsų neapleido, nors tebeesame vergystėje. Jis darė, kad persų karaliai leistų mums atsistatyti savo Dievo namus ir atsigautume ir pasitaisytume savo apsaugos sieną Jūdoje ir Jerūzalėje.
10 Taigi, mūsų Dieve, ką mes galime besakyti, kurie nesilaikėme Tavo įsakymų,
11 kuriuos Tu per Savo tarnus pranašus mums įteikei ir pasakei: Tą žemę, kurią jūs ateinate pasisavinti, yra užteršta žmonių baisenybėmis kitų kraštų, nuo vieno galo ligi kito.
12 Todėl neduokite savo dukterų jų sūnums ir jų dukterų neimkite jūsų sūnums ir netroškite jų pritarimo ar paramos, bet

prasiverskite tos žemės gerybėmis, kurių tada apsčiai susilauksite, sau ir savo vaikams per amžius.
13 Ir visa tai, kas nums atsitiko, mes užsipelnėme savo nusikaltimais ir vis dėlto, mūsų Dieve, Tu mums uždėjai mažesnę bausmę, negu mes savo nuodėmėmis užsitarnavome ir išsaugojai mus čia išsilikusius, kiek mūsų dar yra.
14 Jei mes vėl nebesilaikysime Tavo įsakymų ir susigiminiuosime su tų baisenybių tautomis, ar Tu tada nepyksi ant mūsų ir neišnaikinsi mūsų visiškai, kad nė vieno mūsų nebeliktų?
15 O Viešpatie, Izraelio Dieve, Tu esi teisus, nes Tu mus išgelbėjai, kaip tai mes dabar matome. Štai, mes turime prisipažinti, jog kalti esame ir neverti stoti Tavo akivaizdon."

10

Žmonės Išpažįsta Savo Nuodėmes

1 Kai Ezra nuolankiai meldėsi, išpažindamas savo nuodėmes, verkdamas, žemai nusilenkęs prie Dievo namų, susirinko prie jo iš Izraelio didelė daugybė vyrų, moterų ir vaikų ir žmonės labai verkė.
2 Tada tarė Šekanija, Jechyėlio sūnus iš Elamo padermės, atsakydamas Ezrai: "Gana jau esame mes nusižengę prieš savo Dievą, svetimas moteris iš žmonių tos šalies vesdami. Bet vis dėlto, dar yra vilties Izraeliui.
3 Taigi, pasidarykime sandorą su savo Dievu, kad visas moteris ir tuos, kurie iš jų gimę, išvarytume sulig Viešpaties žodžiu ir tų įsakymu, kurie Dievo bijosi, kad pasielgtume pagal įstatymą.
4 Taigi kelkis, nes tavo pareiga yra tai padaryti. Mes tave paremsime, imkis tik drąsos ir įgyvendink tai!"
5 Tai atsikėlė Ezra ir prisaikdino kunigų ir levitų vyresniuosius ir visą Izraelį, kad jie sulig šiais žodžiais veiktų. Ir jie prisiekė.
6 Tada atsikėlė Ezra nuo Dievo namų prieangio ir nuėjo į Jehochanano, Eliašybo sūnaičio patalpą. Ir čia būdamas, jis nei valgė duonos, nei gėrė vandens, liūdėdamas dėl tremtinių neištikimybės.
7 Ir buvo paskelbta po visą Jūdą ir Jerūzalę visiems iš nelaisvės grįžusiems, kad jie Jerūzalėje susirinktų.
8 Ir jei kuris per tris dienas nepasirodytų pagal vyriausiųjų ir vyresniųjų žodį, to turtas turėsiąs būti prakeiktas, o jis iš tremtinių sąrašo išbrauktas.
9 Tai susirinko visi vyrai iš Benjamino ir Jūdos Jerūzalėje trimis dienomis devintojo mėnesio dvidešimtą dieną ir žmonės sėdėjo gatvėje ties Dievo namais ir drebėjo dėl to ir dėl lietaus.
10 Kunigas Ezra tarė jiems, atsikėlęs: "Jūs nusižengėte svetimas moteris vesdami, tuo padidindami Izraelio kaltes.
11 Taigi, išsipažinkite savo nuodėmes Viešpačiui, savo tėvų Dievui ir vykdykite Jo valią, atsiskirdami nuo žmonių tos žemės ir svetimųjų moterų!"
12 Tai atsiliepė visas susirinkimas tvirtu balsu: "Mes darysime, kaip tu mums sakei!
13 O žmonių yra daugybė lietingame ore ir negalima lauke pabūti. Pagaliau, tai ir nėra vienos ar dviejų dienų darbas, kadangi mūsų yra daug, kurie taip nusižengė.
14 Išsirinkime sau vyresniuosius iš viso susirinkimo, kad visi, kurie mūsų miestuose svetimas moteris vedė, nustatytu laiku su savo miesto vyresniaisiais ir teisėjais kartu ateitų tol, kol atsileis didysis mūsų Dievo įtužimas dėl tos priežasties."
15 Tam tikslui buvo išrinkti Jonatanas, Asahėlio sūnus ir Jachzeja, Tikvos sūnus, nors tuodu tam pasiūlymui ir nepritarė. Ir Mešulamas bei Šabtajis, levitu abu, buvo jųdviejų padėjėju.

16 Ir grįžusieji iš nelaivės šitaip ir padarė. Kunigas Ezra pasirinko visas šeimų galvas, po vieną iš kiekvieno šeimos vieneto ir paskyrė juos vardais pirmąją dieną dešimtojo mėnesio pradėti tardymus.
17 Ir jie atliko tai su visais vyrais, turinčius svetimas moteris pirmąją dieną pirmojo mėnesio.
18 Iš kunigų, kurie svetimas moteris buvo vedę, būtent iš Ješūos, Jocadako sūnaus sūnų ir jų brolių jie rado: Maasėją, Elyezerį, Jarybą ir Gedalją.
19 Ir jie pasižadėjo rankos paspaudimu, kad išvarysią savo žmonas ir paaukosią po aviną už savo kaltes.
20 Iš Imėrio sūnų buvo Chananis ir Zebadija,
21 iš Charimo sūnų buvo Maasėja, Ėlyja, Šemaja, Ychyėlis, Uzyja,
22 iš Paschuro buvo Elioėnajis, Maasėja, Yšmaėlis, Natanaėlis, Jozabadas, Elasa,
23 iš levitų buvo Jozabadas, Šimyjis, Kėlaja, tai yra Kelyta, Petachja, Jūda, Elyezeris,
24 iš giedotojų buvo Eliašybas, iš vartininkų Šalumis, Telemis ir Ūris,
25 iš Izraelio, Parošo padermės, buvo Ramja, Yzyja, Malkyja, Myjaminas, Eleazaras, Malkyja ir Benaja,
26 iš Ėlamo sūnų buvo Matanja, Zekarija, Ychyėlis, Abdis, Jerėmotas, Ėlyja,
27 iš Zatūos sūnų buvo Elioėnajis, Eliašybas, Matanja, Jerėmotas, Zabadas, Azyza,
28 iš Bėbajo sūnų buvo Jehochananas, Chananija, Zabajis ir Atlajis,
29 iš Banio sūnų—Mešulamas, Malūkas, Adaja, Jašūbis, Šealis, Jeramotas,
30 iš Pachat-Moabo sūnų buvo Adna, Kelalis, Benaja Maaseja, Matanja, Becalėlis, Benūjis, Menašė,
31 iš Charimo sūnų—Elyezeris, Yšyja, Malkyja, Šemaja, Šimeonas,
32 Benjaminas, Malūkas, Šemarija,
33 iš Chašumo sūnų—Matnajis, Matata, Zabadas, Elyfeletas, Jeremajis, Menašė ir Šimyjis,
34 iš Banio sūnų—Maadajis, Amramas ir Ūėlis,
35 Benaja, Bėdja, Keluhis,
36 Vanja, Merėmotas, Eliašybas,
37 Matanja, Matenajis, Jaasavas,
38 Banis, Binūjis, Šimyjis,
39 Šelemja, Natanas, Adaja,
40 Maknadbajis, Šašajis, Šarajis,
41 Azarėlis, Šelemja, Šemarija,
42 Šalūmis, Amarija ir Josėfas,
43 iš Nebo sūnų—Jeyėlis, Matitja, Zabadas, Zebyna, Jadavis, Joėlis ir Benaja.
44 Visi šie buvo vedę svetimų tautų moteris, iš kurių kai kurios augino sūnų.

NECHEMIJOS KNYGA

1

Nechemijos Malda Už Izraelio Sūnus

1 Štai Nechemijos, Chakalijos
sūnaus žodžiai. Dvidešimtais me-
tais Kislevo mėnesį, man esant
rūmuose Šūšane,
2 atėjo Chananis, vienas mano
brolių su keliais vyrais iš Jūdos.
Ir aš paklausiau jų, kaip žydams
sekasi, kurie gyvi išlikę ir iš ne-
laisvės sugrįžę ir kas šiaip Jerū-
zalėje dedasi.
3 Ir jie atsakė man, kad iš ne-
laisvės grįžusieji toje žemėje labai
skursta ir apgėdinami yra, kadangi
mūrai suardyti ir jų vartai ugnimi
sudeginti yra.
4 Kai aš visa tai išgirdau, tai aš
atsisėdau ir verkiau ir liūdėjau ke-
letą dienų ir pasninkavau ir mel-
džiausi dangaus Dievo,
5 tardamas: "O Viešpatie, dan-
gaus Dieve, didysis ir išgąstingasis
Dieve, kuris laikai sandorą su tais,
kurie Tave myli ir esi gailestingas
tiems, kurie klauso Tavo
įsakymų,
6 išgirsk Savo ausimis ir atvi-
romis akimis priimk maldą Savo
tarno, kurią aš dabar Tavo aki-
vaizdoje meldžiu už Izraelio sūnus
dieną ir naktį, už Tavo tarnus ir
išpažįstu Izraelio sūnų nuo-
dėmes, kuriomis prieš Tave nusi-
dėjome. Ir aš ir mano tėvo giminė
taip pat nusidėjome.
7 Mes kvailai pasielgėme, nesi-
laikydami Tavo įsakymų, palie-
pimų ir sprendimų, kuriuos Tu
Savo tarnui Mozei įteikei.
8 Vis dėlto, atsimink anų žo-
džių, kuriuos minėjai Savo tarnui
Mozei, tardamas:—jei jūs nusi-
žengsite, tai Aš jus išbarstysiu tarpe
tautų,
9 bet, jei jūs Man atsiduosite ir
klausysite Mano įsakymų ir ati-
tinkamai pasielgsite, nors ir iš-
tremti būtumėte iki dangaus
pakraščių, tai Aš jus tačiau iš ten
surinksiu ir jus atgabensiu į tą
vietą, kurią Aš jums parinkau,
kad Mano vardas toje gyventų.—
10 Juk jie yra Tavo tarnai ir Tavo
žmonės, kuriuos Tu išgelbėjai Savo
didele jėga ir galinga ranka.
11 O Viešpatie, išgirsk Savo au-
simis Savo tarno maldą ir maldas
Savo tarnų, kurie nori Tavo vardo
bijotis ir duok šiandien Savo tarnui
laimėti ir duok jam susilaukti ma-
lonės šio vyro akivaizdoje! Nes aš
aprūpindavau karalių vynu.

2

Nechemija Gauna Leidimą Jerūzalę Statyti

1 Dvidešimtais metais karaliaus
Artachšasto Nisano mėnesį, kai
atgabeno vyno, aš paėmiau to vyno
ir daviau jį karaliui ir aš atro-
džiau labai nuliūdęs jo akivaizdoje.
2 Tai paklausė manęs karalius:
"Kodėl tu taip nuliūdęs? Juk tu
nesergi, bet tavo širdis labai pri-
slėgta!" O aš labai bijojaus.
3 Aš atsiliepiau karaliui: "Tegy-
vuoja karalius per amžius! Kaip aš
neturėčiau liūdėti? Miestas, ta vieta,
kur mano tėvai palaidoti, yra visiš-
kai išnaikintas ir jo vartai ugnimi
sudeginti."
4 Tai klausė karalius: "Ką tu
prašai?" Tai aš meldžiaus Dievo iš
dangaus
5 ir atsiliepiau karaliui: "Jei ka-
raliui ir jo akivaizdoje esantiems
tarnams patiktų ir mane
nusiųstumei į tą Jūdos
miestą, kur mano tėvai palaidoti
yra, tai aš jį atstatyčiau!"
6 Tai teiravosi karalius ir greta jo
sėdinčioji karalienė: "Kiek laiko
užtruktų tavo kelionė ir kada tu
sugrįžtumei?" Ir karalius sutiko
mane išsiųsti. Ir aš pasakiau jam,
kiek laiko aš užtruksiąs
7 ir prašiau karaliaus: "Jei tau
patinka, karaliau, tai duok man

gromatų valdovams, kurie yra
anoje pusėje upės, kad jie mane
praleistų nuvykti į Jūdą
8 ir gromatų karaliaus miškų
viršininkui Asafui, kad tas man
duotų medžių miesto vartams
prie šventovės ir miesto mūrams ir
pastatui, kuriame aš sustosiu. Ir
Viešpaties ranka buvo su manimi
taip maloni, kad karalius patenkino
mano prašymą.
9 O kai aš nuvykau pas valdovus
anoje pusėje upės, tai aš įteikiau
jiems karaliaus gromatas. Ir kara-
lius liepė, kad mane lydėtų kara-
liaus vyresnieji su raiteliais.
10 Kai Sanbalatas iš Chorono ir
Tobyja iš Amono, sričių pareigū-
nai, tai išgirdo, tai jiemdviem tatai
labai nepatiko, kad atsirado žmo-
gus, kuris pradėjo rūpintis žydų
gerove.
11 Kai aš atvykau į Jerūzalę ir
čia tris dienas pabuvau,
12 tai aš atsikėliau nakties metu
ir keli vyrai kartu su manimi. O aš
nebuvau nė vienam minėjęs, ką
man mano Dievas į mano širdį
įdėjęs buvo, ką aš daryčiau Je-
rūzalėje ir kito galvijo nebuvo kartu
su manimi, kaip tiktai tas, ant kurio
aš jojau.
13 Ir aš išjojau pro Pakalnės var-
tus nakčia ties Slibinų šuliniu ir
iki Mėšlų vartų ir mano širdis
plyšte plyšo, kai pamačiau, kad Je-
rūzalės mūrai išgriauti ir vartai ug-
nimi sudeginti buvo.
14 Ir aš nuėjau prie Šulinio vartų
ir prie karaliaus tvenkinio ir toliau
aš nebegalėjau su savo asilu praeiti.
15 Tada aš pasukau nakties metu
link upelio ir man buvo skaudu pa-
matyti mūrus taip išgriautus, ir iš
čia aš vėl grįžau į savo namus
pro Pakalnės vartus.
16 Pareigūnai nieko nežinojo, ko
aš buvau išėjęs ir kokiu reikalu, ka-
dangi iki tol aš nebuvau nieko sakęs,
nei žydams, nei kunigams, nei pa-
tarėjams, nei vyresniesiems, nei
kitiems, kurie prie tų darbų
dirbtų.
17 Ir aš sakiau jiems: "Jūs ma-
tote, kokia mūsų nelaimė yra. Je-
rūzalė yra išdergta, Jos vartai
sudeginti ugnimi. Eikime ir staty-
kime Jerūzalės mūrus, kad mes
išeitume iš tos sarmatos!"
18 Ir aš išdėsčiau jiems, kaip man
didingai Dievo ranka padėjusi buvo
ir ką man karalius buvo įsakęs.
Ir jie atsiliepė: "Taigi kelkimės!"
Ir taip jie pradėjo tą gerąjį
darbą visu pasiryžimu.
19 O išgirdę tai, Sanbalatas iš
Chorono ir Amono sričių parei-
gūnas Tobyja ir arabas Gešemis,
šaipėsi jie iš mūsų ir pajuokė mus,
tardami: "Kas tai yra, ką jūs čia
darote? Ar jūs vėl norite nuo ka-
raliaus atsimesti?"
20 Tai aš daviau jiems tokį at-
sakymą: "Dangaus Dievas pa-
laimino mus. Mes esame Jo tarnai
ir mes pradėsime atstatymo darbus.
Bet jūs neturite jokios dalies, ar
teisių, ar palikimo Jerūzalėje."

3

Jerūzalės Atstatymas

1 Tai pasikėlė vyriausias kunigas
Eliašybas su savo broliais kunigais
ir pastatė Avių vartus. Jie pašven-
tino juos ir įkabino jų duris, visa
pašventindami nuo Meos bokštelio
iki Chananeėlio bokštelio.
2 Greta jo statybos darbus dirbo
vyrai iš Jerikos, už jų dirbo Imrio
sūnūs.
3 Žuvų vartus statė Hasnaos
sūnus. Jie sudėjo rąstus, įkabino
duris, įtaisė spynas ir užkaiščius.
4 Greta jų statė Merėmotas,
Ūryjos sūnus, Hakoco sūnaus.
Greta jų dirbo Mešulamas, Be-
rekijos sūnus, Mešėzabėlio sūnaus.
Greta jų statė Cadokas, Baanos
sūnus.
5 Greta jų statė Tekoos gyven-
tojai, bet jų kilmingieji nesiteikė
paremti savo vyresniųjų pastangų.
6 Senuosius vartus statė Jojada,
Paseacho sūnus ir Mešulamas, Be-
sodijos sūnus. Jie apkalė tuos,
įkabino duris ir įdėjo spynas ir
užkaiščius.

7 Greta jų dirbo Melatja iš Gi-
beono ir Jadonas iš Meronoto ir
vyrai iš Gibeono ir Micpos iki pa-
stato valdovo, kuris valdė sritis
į vakarus nuo Eufrato upės.
8 Greta jų statė Ucyėlio, Char-
hajos sūnus, auksakalis. Greta jo
statė Chananija, vaistininko sūnus
ir jie ištaisė Jerūzalės sieną iki
Plataus mūro.
9 Greta jų dirbo Refaja, Chūro
sūnus, vienos pusės Jerūzalės
valdytojas.
10 Greta jo statė Jedaja, Charū-
mafo sūnus, priešais savo namų.
Greta jo statė Chatūšis, Chašabnė-
jos sūnus.
11 O Malkyja, Charimo sūnus ir
Chašūbas, Pachat-Moabo sūnus,
statė sekantį ruožą su Kros-
nių bokštu.
12 Greta jų statė Šalūmas, Hal-
ochėšo sūnus, valdytojas antrosios
pusės Jerūzalės, jis ir jo dukterys.
13 Pakalnės vartus statė Chanū-
nas ir Zanoacho gyventojai ir pa-
baigė juos, įkabindami duris,
įdėdami spynas ir uškaiščius ir jie
taip pat ištaisė 450 metrų mūro iki
Mėšlų vartų.
14 Mėšlų vartai buvo pataisyti
Malkyjos, Rėkabo sūnaus, Bet-
hakaremo apskrities valdytojo, ku-
ris įkabino duris, įdėjo spynas
ir užkaiščius.
15 O Šulinio vartus statė Šalūnis,
Kal-Chozės sūnus, Micpos apskri-
ties viršininkas. Jis pabaigė juos ir
apkalė juos, įkabino duris, įdėjo
spynas ir užkaiščius ir ištaisė mū-
rus prie Šeloacho tvenkinio prie
karaliaus sodo iki laiptų, einan-
čių žemyn iš Dovydo miesto.
16 Už jo statė Nechemija, Az-
būko sūnus, viršininkas pusės Bet-
Cūro apskrities iki Dovydo kapi-
nių ir iki dirbtino tvenkinio ir iki
Karžygių pastato.
17 Už jo statė levitas Rechūmas,
Banio sūnus. Greta jo statė Chaš-
abija, viršininkas pusės Keylos
apskrities, dirbdamas už savo
apskritį.
18 Greta jų statė jų broliai Ba-
vajis, Chenadado sūnus, viršinin-
kas antrosios pusės Keylos
apskrities.
19 Greta jų statė Ėzeris, Ješūos
sūnus, priešais ginklų sandėlio iki
tos vietos, kur mūras pasisuka.
20 Už jų ant kalno statė Barū-
kas, Zabajo sūnus, ruožą nuo
kampo iki vyriausiojo kunigo Elja-
šybo namų durų.
21 Už jų statė Merėmotas,
Ūryjos sūnus, Hakoco sūnaus kitą
ruožą, nuo Eljašybo namų
durų iki Eljašybo namų galo.
22 Greta jų statė kunigai, tos
šalies vyrai.
23 Greta jų statė Benjaminas ir
Chašūbis ties savo namais. Už tų
statė Azarija, Maasėjos sūnus, An-
anjos sūnaus, šalia savo namų.
24 Greta jų statė Binūjis, Chen-
adado sūnus, kitą ruožą, nuo
Azarijos namų iki mūro
pasisukimo.
25 Palalis, Ūzajo sūnus, statė nuo
kampo, ties karaliaus namų bokštu
iki kalėjimo kiemo. Už jo dirbo Pe-
daja, Parošo sūnus.
26 Šventovės tarnai, gyveną ant
Ofelio kalnelio, statė iki Vandens
vartų rytuose, kur bokštas augš-
tai iškeltas yra.
27 Greta jų statė Tekoos gyven-
tojai kitą ruožą, nuo augštojo
bokšto iki Ofelio mūrų.
28 O nuo Arklių vartų statė
kiekvienas ties savo namais.
29 Greta jų statė Cadokas, Im-
ėrio sūnus, ties savo namais. Už jo
statė Šemaja, Šekanijos sūnus,
Rytų vartų vartininkas.
30 Už jo statė Chananija, Še-
lemjos sūnus ir Chanūnis, šeštasis
Calafo sūnus, kitą ruožą. Greta
jo statė Mešulamas, Berekijos
sūnus, ties savo butu.
31 Greta jo statė Malkyja, vienas
iš auksakalių, iki šventovės tarnų
ir pirklių pastato, ties vartais, kur
teismas buvo daromas ir iki šiaurės
rytų kampinės patalpos.
32 Ir tarp to kampo ir Avių
vartų statė auksakaliai ir pirkliai.
33 Kai Sanbalatas išgirdo, kad

mes mūrus statome, tai jis labai užsirūstino, nusivylė ir ėmė žydus šmeižti,
34 tardamas savo brolių akivaizdoje ir galiūnų Samarijoje: "Ką tie bejėgiai žydai yra prasidėję? Ar jie galvoja atstatyti miestą? Ar jie galvoja, aukas aukodami, visą darbą atlikti per vieną dieną? Ar jie pasidirbs statybinės medžiagos iš sudegusio laužo?"
35 Bet amonietis, čia stovįs Tobyja tarė: "Tegul jie stato, jei lapės užeitų, tai jos išvartytų visus jų mūrus, iš akmenų pastatytus."
36 Išgirsk, mūsų Dieve, mes esame taip paniekinti. Parodyk, kad jų įžeidinėjimai sugrįžtų ant jų pačių galvos, kad jie būtų niekinami nelaisvės krašte.
37 Neapdangstyk jų nedorybių ir neišdildyk jų kalčių Savo akivaizdoje, nes jie įžeidinėjo statytojus.
38 Taip mes dirbome prie tų mūrų, kad mes juos užbaigėme iki pusės augštumo, kadangi žmonės darbavosi prie jų visu pasiryžimu.

4

Šmeižtai Ir Pasipriešinimas Nesustabdo Statybos

1 Kai Sanbalatas, Tobyja, arabai ir amoniečiai bei asdodiečiai išgirdo, kad mūrai Jeruzalėje visiškai užbaigti buvo ir jie pradėjo skyles užtaisyti, tai jie didžiai užpyko.
2 Ir jie ėmė tartis, kad kariautų prieš Jerūzalę ir maišatį joje sukeltų.
3 Bet mes meldėme savojo Dievo ir turėjome sargybinius prieš juos pasistatę dieną ir naktį.
4 Jūda dejavo: "Nešėjų jėgos ima išsisemti, o dar daug laužo reikia išvalyti ir mes negalime užbaigti mūrų!"
5 Ir mūsų priešai svajojo: "Jie nesužinos ir nepastebės, kai mes į jų tarpą įsiveršime ir juos išžudę, sutrukdysime jųjų darbą."
6 O žydai, kurie tarpe jų pasimaišę gyveno, atėjo pas mus iš visų vietovių ir pranešė tai kokį dešimtąjį kartą, kadangi jie mūsų apylinkėje gyveno.
7 Todėl aš išdėsčiau žmones žemiausiose mūro vietose, kurie atviri buvo, pagal gimines su kardais, ietimis ir kilpiniais.
8 Kai aš viską apžiūrėjau, nuėjau aš pas patarėjus, vyresniuosius ir likusius žmones ir tariau jiems: "Nesibijokite jų, atsiminkite didingojo ir baisingojo Viešpaties ir kovokite už savo brolius, sūnus, dukteris, žmonas ir namus!"
9 Kai mūsų priešai išgirdo, kad mes sužinojome, jog jų visos viltys niekais nuėjo per Dievo ranką, tai mes tučtuojau grįžome prie mūrų, kiekvienas prie savojo darbo.
10 Ir nuo to laiko mes taip susitvarkėme, kad viena pusė jaunuolių dirbo darbą, o antroji ėjo nuolatinę sargybą su ietimis, skydais, kilpiniais ir šarvais. O vyresnieji išsidėstė visos Jūdos giminės užpakalyje.
11 Visi mūrininkai, nešėjai ir krovėjai, dirbdami dirbo viena ranka ir antrąja laikė savo ginklą.
12 Kiekvienas darbininkas čia turėjo savo kardą prie šono prisijuosęs, bet kartu jis ir dirbo, o trimitininkas su trimitu buvo greta manęs.
13 Ir aš aiškinau patarėjams ir vyresniesiems ir kitiems žmonėms, kad tai didelis plačios apimties darbas esąs ir kad mes išsklaidyti esame, toli vienas nuo kito.
14 Kurioje vietoje išgirsite trimitą, ten susirinkite pas mus, nes mūsų Dievas kariaus už mus.
15 Taip mes dirbome tą darbą. Pusė vyrų laikė ietis nuo ryto aušros iki kol žvaigždės patekėjo vakare.
16 Taip pat pasakiau, kad kiekvienas pasilaikytų savo pagalbininką per naktį pas save, kad dieną dirbtų darbą, o naktį padėtų laikyti sargybą.

17 Bet aš ir mano broliai ir mano vyrai ir sargybiniai mūsų užnugaryje, savo rūbų neišsivilkome, tik tiek, kiek reikėjo apsiprausiant.

5

Nechemija Padeda Vargų Prispaustiesiems

1 Su laiku daugelis vyrų ir moterų pradėjo skųstis prieš savo tautiečius žydus,

2 sakydami: "Mūsų sūnų ir dukterų yra daug, pirkime javų ir valgykime, kad gyvi išliktume."

3 Kiti vėl siūlė: "Užstatykime savo dirvas, vynuogynus, namus, kad badu nenumirtume."

4 Kai kurie patarė: "Skolinkime pinigų iš karaliaus, užstatydami savo vaikus ir vynuogynus.

5 Nes mūsų brolių kūnas yra kaip mūsų kūnas ir jų vaikai, kaip mūsų vaikai. Mes esame priversti atiduoti savo vaikus vergystėn. Kai kurios dukterys mūsų jau yra vergėmis parduotos. Mes negalime jų išpirkti, kadangi mūsų žemė ir vynuogynai kitiems užstatyti."

6 Kai aš jų tokį dejavimą ir pasiskundimus išgirdau, mane paėmė didelis piktumas.

7 Apsvarstydamas visa tai savo širdyje, aš pabariau patarėjus ir vyresniuosius, tardamas jiems: "Ar jūs tarpusavyje turite nuošimčius imti vienas nuo kito?" Ir aš susišaukiau didelį susirinkimą prieš juos.

8 Ir aš jiems pareiškiau: "Mes atpirkome savo tautiečius žydus, kurie pagonims parduoti buvo, visomis savo išgalėmis. O jūs dabar norite juos vėl parduoti, kuriuos mes sau atsipirkome!" Tai jie nutilo ir nežinojo ką atsakyti.

9 Aš dar pasakiau: "Taip pasielgti yra negražu!" Jūs turėtumėte todėl bijoti Dievo ir to nedaryti, tai pagonys neturės jokios priežasties iš mūsų pasityčioti.

10 Aš ir mano broliai ir giminės irgi esame jiems paskolinę javų ir pinigų, bet dėl to nereikia iš jų lupti už paskolinimą!

11 Taigi, grąžinkite šiandien jiems jų žemes, vynuogynus, alyvmedžių sodus ir namus ir vieną šimtąją dalį pinigų, javų, šviežaus vyno ir aliejaus, kuriuos iš jų už nuošimčius ėmėte.

12 Tada jie atsakė: "Mes jiems tatai grąžinsime ir nieko iš jų neprašysime ir padarysime tai, kaip tu sakei." Tai aš susišaukiau kunigus ir prisaikdinau juos, kad jie taip padarytų.

13 Prie to aš iškračiau jų akivaizdoje savo antį, tardamas: "Šitaip teiškrato Dievas kiekvieną iš jo namų ir nuo jo darbo, kuris šių žodžių nesilaikys. Ir toks tebūna taip iškratytas ir tuščias! Ir visas susirinkimas pritarė, tardamas: Amen!" Ir žmonės liaupsino Viešpatį, visa tai vykdydami.

14 Taip pat nuo to laiko, kai aš karaliaus Artachšasto to Jūdos krašto valdytoju paskirtas buvau, tai yra 12 metų, nuo dvidešimtų iki trisdešimtantrų, aš neėmiau to maisto, kuris valdytojui ir mano žmonėms skiriamas buvo.

15 Nes pirmieji žemės valdytojai, kurie pirm manęs buvo, apsunkindavo žmones, imdami iš jų duonos ir vyno ir dar 40 sidabrinių. Be to, jų tarnai pavartodavo dar ir smurtą prieš gyventojus. Bet aš bijojaus Dievo ir nieko tokio nedariau.

16 Aš dirbau ir prie mūro ir jokios žemės nepirkau ir mano žmonės čia turėdavo prie darbo susirinkti.

17 Dargi sėdėdavo prie mano stalo ir valgydavo 150 žydų pareigūnų ir iš kitų aplinkui gyvenančių kitataučių.

18 Kasdien man paruošdavo vieną jautį, šešetą riebių avių ir paukštienos ir kas dešimtąją dieną daug įvairiausiojo vyno. Aš nereikalavau valdytojams skiriamo maisto, kadangi anksčiau žmonės tuo labai apsunkinami būdavo.

19 Atsimink manęs, mano Dieve,

mano labui viso to, ką aš šiems
žmonėms padaręs esu!

6

Nechemija Baigia Statyti Miesto Mūrus

1 Kai išgirdo Sanbalatas, Tobyja, arabas Gešemas ir visi likusieji mūsų priešai, kad aš mūrus baigiau atstatyti ir juose jau nebebuvo skylės, nors durys vartuose dar nebuvo įkabintos,
2 tai atsiuntė man Sanbalatas ir Gešemas tokį pranešimą: "Padarykime susirinkimą viename iš Onos lygumų kaime!" Bet jie buvo pikta sugalvoję prieš mane
3 Ir aš nusiunčiau jiems savo pasiuntinius ir sakydinau jiems: "Aš turiu didelį darbą atlikti ir negaliu žemyn nueiti. Jei aš pas jus žemyn nueičiau, tai tas darbas sustotų ir nebebūtų padarytas."
4 Ir jie siuntė man keturis tokius kvietimus. Ir aš jiems atsakiau vis tą patį.
5 Penktąjį kartą atsiuntė man Sanbalatas savo tarną su atvira gromata savo rankoje,
6 kurioje buvo parašyta: "Gešemas man pasakojo, kad gandai pasklidę pagonyse, jog tu ir žydai ketinate atsimesti ir todėl tu tuos mūrus statai ir nori būti jų karaliumi.
7 Tu taip pat turįs pasiskyręs pranašus, kurie tave karialiumi paskelbsią Jerūzalėje: "Štai, Jūdos karalius!" Šiuos gandus tikriausiai išgirs ir karalius, todėl, ateik ir aptarkime, ką daryti."
8 Bet aš jam pranešiau per pasiuntinius, kad tai netiesa, ką jis tvirtina ir kad visa tai jis pats sau išsigalvojęs.
9 Nes jie visi norėjo mus įbauginti, kad mes savo rankas nuleistume ir nebedirbtume to darbo. Bet aš tuo labiau pasiryžau tą darbą užbaigti.
10 Tai aš nuėjau į Šemajos, Delajos sūnaus, sūnaus Mėhėtabeėlio namus. O jis buvo užsirakinęs ir tarė: "Susieikime Dievo namuose, pačiame bažnyčios viduryje ir užsirakinkime bažnyčios duris, nes jie ateis tave pasmaugti ir tai bus nakties metas, kai jie ateis tave pasmaugti."
11 Bet aš atsiliepiau: "Aš netoks vyras, kuris bėgtų ir slaptytųsi. Ar man eiti į bažnyčią ir slapstytis, kad gyvas išlikčiau? Aš į vidų neeisiu!"
12 Nes aš supratau, kad jis nebuvo Dievo siųstas. Jis pranašavo prieš mane, kadangi Tobyja ir Sanbalatas buvo jį papirkę.
13 Jis ėmė kyšių, kad mane įbaugintų ir aš tai darydamas, padaryčiau nuodėmę ir tada jie galėtų mane apskelbti ir prie manęs kabinėtis.
14 Atsimink, mano Dieve, Tobyjos ir Sanbalato dėl šių padarytų žygių ir pranašės Noadijos ir kitų pranašų, kurie norėjo mane įbauginti!
15 Ir mūras buvo užbaigtas 25-tą dieną Elūlio mėnesio, per 52 dieni.
16 Kai mūsų priešai tai išgirdo, bijojosi visi pagonys, kurie aplinkui gyveno ir nusigandę drebėjo, nes jie suprato tai Dievo darbą esantį.
17 Ir tuo metu buvo daug vyresniųjų Jūdoje, kurie savo gromatas Tobyjai siųsdavo, o Tobyja jiems ir atsakydavo.
18 Nes jų buvo daugelis Jūdoje, kurie jam buvo priesaiką davę, nes jis buvo Šekanijos žentas, Aracho sūnaus, o Jehochananas, jo sūnus, buvo vedęs Berekijos Mešulamo dukterį.
19 Ir jie man gera kalbėdavo apie jį ir perduodavo jam mano nuomonę. Taip siuntė Tobyja man savo gromatas, kad mane įbaugintų.

7

Miesto Sargybiniai, Žmonių Suskaitymas

1 Kai mes mūrus buvome baigę statyti, tai aš įkabinau duris, pa-

skyriau vartininkus, giedotojus ir
levitus.
2 Ir aš įsakiau savo broliui
Chananiui ir Chananijai, pilies vir-
šininkui, Jeruzalėje, kuris Dievo
bijojosi labiau už visus kitus žmones
ir buvo ištikimas,
3 tardamas jiemdviem, kad
neatkeltų Jeruzalės vartų tol, kol
saulė nepradės gerokai kaitinti ir dar
darbo nebaigus juos vėl nuleistų,
uždarytų ir užkištų. Sargybiniai
buvo paskirti iš Jeruzalės miesto
gyventojų, kiekvienas prie tų
vartų, kurie buvo netoli nuo jo
namų.
4 Bet miestas buvo platus ir di-
delis. Ir buvo maža žmonių jame
ir namai nebuvo pastatyti.
5 Tai paragino mano Dievas
mano širdį, kad susišaukčiau savo
patarėjus ir žmones ir jų vyres-
niuosius ir surašyčiau gyventojus.
Aš suradau giminių sąrašus tų,
kurie anksčiau buvo sugrįžę. Ir
tuose sąrašuose buvo skaičius,
6 tų, kurie pirmiau buvo
sugrįžę iš nelaisvės, kuriuos Ne-
bukadnecaras buvo išsivedęs į
Babelę, ir Jeruzalėje ir Jūdoje,
kiekvienas savo mieste gyveno.
7 Jie buvo grįžę su Zeruba-
beliu, Ješūa Nechemija, Azarija,
Raamja, Nachamaniu, Mardekaju,
Bilšanu, Misperetu, Bigvajum,
Nechumu, Baana. Štai sąrašas
padermių ir jų iš nelaisvės
grįžusių vyrų skaičius:
8 iš Parošo padermės—2172,
9 iš Šefatijos—372,
10 iš Aracho—652,
11 iš Pachat-Moabo padermės,
Ješuos ir Joabo šeimų—2818,
12 iš Elamo—1254,
13 iš Zatūos—845,
14 iš Zakajo—760,
15 iš Binūjo—648,
16 iš Bėbajo—628,
17 iš Azgado—2322,
18 iš Adonykamo—667,
19 iš Bigvajo—2067,
20 iš Adyno—655,
21 iš Atėrio padermės, Jechizky-
jos šeimos—98,
22 iš Chašumo padermės—328,
23 iš Bėcajo—324,
24 iš Charyfo—112,
25 iš Gibeono—95,
26 iš Betlechemo ir Netofos
vyrų—188,
27 iš Anatoto padermės—128,
28 iš Bėt-Azmaveto—42,
29 iš Kiriat-Jearymo, Kefyros ir
Beėroto-743,
30 iš Ramos ir Gabos—621,
31 iš Mikmašio—122,
32 iš Bėtėlio ir Ajo—123,
33 iš antrojo Nebo—52,
34 iš antrojo Elamo—1254,
35 iš Charimo—320,
36 iš Jerėcho—345,
37 iš Lodo, Chadydo ir Ono—721,
38 iš Senaos šeimos—3930,
39 iš Jedajos padermės ir Ješūos
šeimos kunigai—973,
40 iš Imėrio sūnų—1052,
41 iš Paščhūro—1247,
42 iš Charimo—1017,
43 levitai iš Ješūos padermės,
Kadmyėlio šeimos, Hodavijos
sūnų—74,
44 giedotojų iš Asafo pa-
dermės—148,
45 vartininkų—Šalūmo, Atėrio,
Talmono, Akūbo, Chatytos, Šebajo
sūnų—138,
46 šventovės tarnų, Cichos,
Chasufos ir Tabaoto sūnūs,
47 Keroso, Syos, Padono sūnūs,
48 Lebanos, Chagabos, Šalmajo
sūnūs,
49 Chanano, Gidėlio, Gacharo
sūnūs,
50 Reajos, Recyno, Nekodos
sūnūs,
51 Gazamo, Uzos, Paseacho
sūnūs,
52 Bėsajo, Meūnymo, Nefušsymo
sūnūs,
53 Bakbūko, Chakūfos, Char-
chūro sūnūs,
54 Baclyto, Mechydos, Charšos
sūnūs,
55 Barkoso, Syseros, Temacho
sūnūs,
56 Necyacho ir Chatyfos.
57 Šelomono tarnų padermių
sūnūs buvo Sotajo, Sofereto,
Perydos,
58 sūnūs Jaalos, Darkono, Gidėlio,

59 sūnūs Šefatijos, Chatylio, Pok-
eret-Hacbaymo ir Amono.
60 Šelomono ir šventovės visų
tarnų buvo 392.
61 Sekantieji taipgi grįžo su jais
iš Tėl-Melacho, Tėl-Charšos, Ker-
ūbo, Adono ir Imėrio, bet jie ne-
galėjo įrodyti savo kilmės, jog
esą iš Izraelio,
62 kurie buvo Delajos, Tobyjos,
Nekodos sūnūs
63 ir iš kunigų buvo sūnūs Cha-
bajos, Hakoco, Barzilajo, kuris
buvo vedęs Barcilajo dukterį ir
priėmęs jos vardą.
64 Šie visi mėgino nustatyti savo
kilmę, bet jiems tai nepavyko ir to-
dėl iš jų niekas negalėjo išeiti į
kunigus.
65 Todėl įsakė jiems žydų
valdytojas nevalgyti to, kas Dievui
pašventinta tol, kol atsiras kunigas,
kuris nustatys "Šviesybės ir Tei-
sybės", Dievo pasiklausęs, keliu,
ar jie gali, ar negali tai daryti.
66 Viso jų susirinkimo buvo
42,360
67 su 7337 tarnais ir tarnaitėmis
ir 245 giedotojomis ir giedotojais.
68 Jie turėjo 736 arklius, 245
mulus,
69 435 kupranugarius ir 6720
asilus.
70 Kai kurios šeimų galvos prisi-
dėjo savo parama šventovei statyti.
Pats valdytojas davė 19 svarų
aukso, 50 dubenių ir 530 apdarus
kunigams.
71 Kai kurios šeimų galvos davė
20,000 auksinių, apie 375 svarus,
statybos išlaidoms ir 2200 svarų
sidabro.
72 Kiti žmonės irgi davė apie 375
svarus aukso ir 2000 sidabro bei 67
apdarus kunigams.
73 Taip apsigyveno kunigai, levi-
tai, vartininkai, giedotojai, šven-
tovės tarnautojai su kai kuriais
izrealitų užsilikusiais savo
miestuose.

8

Ezra Paskaito Įstatymus Žmonėms

1 Kai septintasis mėnuo atėjo ir
izraelitai savo miestuose apsigy-
venę buvo, susirinko visi žmonės
vienširdžiai Plačioje gatvėje ties
Vandens vartais ir prašė Ezro, rašto
žinovo, kad atneštų Mozės
Įstaymo knygas, kurias Viešpats
Izraeliui buvo įteikęs.
2 Ir kunigas Ezra atsinešė tas
knygas Įstatymo visų vyrų ir
moterų susirinkimo akivaizdoje ir
visų tų, kurie jas suprasti ga-
lėjo, septintojo mėnesio pirmąją
dieną.
3 Ir jis skaitė iš jų Plačioje
gatvėje ties Vandens vartais nuo pat
ryto ligi pietų, vyrams ir mote-
rims ir visiems, kurie tai suprasti
galėjo. Ir visi žmonės klausėsi ati-
džiai Įstatymo žodžių.
4 Rašto žinovas Ezra buvo atsi-
stojęs ant tam tikslui iš medžio pa-
daryto paaugštinimo Dievo žodį
skelbti. Greta jo stovėjo Matitja,
Šema, Anaja, Ūryja, Chilkyja ir
Maasėja jo dešinėje, o jo kairėje
stovėjo Pedaja, Myšaėlis, Malkyja,
Chašūmas, Chašbadana, Zekarija
ir Mešūlams.
5 Ezra atvyniojo tas knygas
visų žmonių akivaizdoje, nes jis
stovėjo augščiau už visus žmones.
O jam tas knygas atvyniojant, atsi-
stojo visi žmonės.
6 Ir Ezra liaupsino Viešpatį,
didįjį Dievą, ir visi žmonės pri-
tarė "Amen, Amen", savo rankas
augštyn keldami ir nusilenkė savo
veidu iki žemės, garbindami
Viešpatį.
7 Atsikėlę, jie pasiliko stovėti
savo vietoje ir sekantiej levitai iš-
aiškino jiems Įstatymą: Ješūa,
Banis, Šerebja, Jamynas, Akūbas,
Šabtajis, Hodaja, Maasėja, Kelyta,
Azarija, Jozabadas, Chananas ir
Pelaja.
8 Ir jie skaitė iš Dievo Įstatymo
knygos aiškiai ir suprantamai, kad
visi suprato, kas paskaityta buvo.
9 O Nechemija, kuris buvo val-
dytoju, ir kunigas Ezra, Rašto ži-
novas, ir levitai, kurie žmonėms
aiškino, tarė žmonėms: "Ši diena
yra šventa Viešpačiui, jūsų Die-
vui. Todėl nebūkite nuliūdę ir ne-

verkite!" Nes visi žmonės verkė,
Įstatymo žodžius girdėdami.
10 Todėl tarė jis jiems: "Eikite ir
pasivalgykite riebios mėsos ir išger-
kite ką nors saldaus ir atneškite
to ir tiems, kurie nieko neturi, nes
ši diena yra šventa mūsų Viešpa-
čiui. Todėl nesirūpinkite, nes Vieš-
paties džiaugsmas bus jūsų
stiprybė."
11 Ir levitai nutildė visus žmones,
tardami: "Tylėkite, nes ši diena yra
šventa, nesirūpinkite!"
12 Tai nuėjo visi žmonės valgyti
ir gerti ir dalį to kitiems pristatyti
ir savo džiaugsmą parodyti, kad
jie suprato žodžius, kurie jiems
paskaityti buvo.
13 Sekančią dieną susirinko
šeimų vyresnieji visų gyven-
tojų ir kunigai bei levitai pas
Ezrą, Rašto žinovą, kad jis
juos mokytų suprasti Įstatymo
žodžių.
14 Ir jie rado parašyta Įstatyme,
kurį Viešpats per Mozę buvo
davęs, kad izraelitai turį gyventi
septintojo mėnesio švenčių metu
palapinėse.
15 Ir jie pranešė, kad visur būtų
paskelbta visuose miestuose ir Je-
rūzalėje, kad jie išeitų ant kalnų
ir parsigabentų alyvų šakų,
balzamo šakų, mirtų šakų ir
šakų nuo tankių medžių pa-
lapinėms pasidaryti, kaip parašyta
yra.
16 Ir žmonės išėjo ir parsigabeno
tų ir pasidarė palapines iš šakų,
kiekvienas ant savo stogo ir priean-
gyje ir prieangiuose prie Dievo
namų ir Plačioje gatvėje prie Van-
dens vartų ir Plačioje gatvėje ties
Efraymo vartais.
17 Visi iš nelaisvės grįžusieji
pasidarė tokias palapines iš šakų
ir gyveno jose. Nes izraelitai ne-
buvo to darę nuo Ješūos, Nūno
sūnaus, laikų iki šiai dienai ir tai
sudarė jiems džiaugsmo.
18 Ir jie skaitė iš Įstatymo kny-
gos nuo pirmosios dienos iki pas-
kutiniosios ir šventė tą šventę
septynias dienas, o aštuntąją
dieną jie turėjo susirinkimą, kaip
Įstatyme numatyta.

9

Žmonių Viešoji Atgaila

1 Dvidešimtąją dieną šio
mėnesio susirinko izraelitai, pas-
ninkaudami, maišais apsisiautę, že-
mėmis apsibarstę
2 ir atskyrė visų izraelitų
vaikus nuo visų kitų vaikų, ir
sustoję, išsipažino savo nuodėmes
ir savo tėvų nusidėjimus.
3 Ir jie atsistojo savo vietose ir
jiems buvo paskaityta ketvirtdalis
dienos iš Įstatymo knygos Vieš-
paties, jųjų Dievo, ir ketvirdalį
dienos jie išpažino savo nuodėmes
ir meldėsi Viešpaties, savojo Dievo.
4 Ant paaugštinimo levitams
stovėjo Ješūa, Banis, Kadmyėlis,
Šebanja, Bunis, Šėrėbja, Banis,
Kenanis ir garsiai šaukėsi Dievo,
savojo Dievo.
5 Ir levitai, Ješūa, Kadmyėlis,
Banis, Chašabneja, Šėrėbja, Ho-
dija ir Petachja tarė: "Kelkitės,
liaupsinkite Viešpatį, savąjį
Dievą, nuo amžių iki amžių.
Teliaupsina kiekvienas Jo šlo-
vingąjį vardą ir tebūna Jo var-
das išaugštintas viršum visokio
palaiminimo ir gyriaus.
6 Viešpatie, Tu esi vienas, kuris
sutvėrei dangų ir visų dangų
dangus su visa jų daugybe, žemę
ir visa, kas joje yra, jūras ir visa,
kas jose yra. Tu darai visa ką
gyvą ir dangaus daugybės garbina
Tave.
7 Tu esi Viešpats Dievas, kuris
Abromą pasirinkai ir jį iš Kal-
dėjos Ūro išsivedei ir jį Abraomu
praminei.
8 Tu pamatei Savo akivaizdoje,
kad jis savo širdimi ištikimas buvo
ir Tu padarei sandorą su juomi jo
vaikams atiduoti kanaaniečių,
chitiečių, amoriečių, periziečių, je-
būsiečių ir girgašiečių žemę ir
Savo žodį ištesėjai, nes Tu esi
teisus.
9 Ir Tu atsižvelgei į vargus

mūsų tėvų Egipto žemėje ir išklausei jų šauksmą prie Švendrių jūros.

10 Tu padarei ženklų ir stebuklų Faraonui, jo tarnams ir jo žemės gyventojams, kadangi Tu matei jų pasididžiavimą prieš tuos žmones ir tuo išaugštinai Savo vardą, kaip tai šiandien matome.

11 Tu perdalinai jūrą jų akivaizdoje, kad jie per jūrą sausomis kojomis perėjo ir nugramzdinai tuos, kurie juos vijosi, gilybėje, kaip akmenis galinguose vandenyse.

12 Tu vedei juos debesies stulpu dienos metu ir ugnies stulpu nakties metu, apšviesdamas jiems kelią, kuriuomi jie keliautų.

13 Tu nusileidai ant Synajo kalno ir kalbėjai su jais iš dangaus ir davei jiems gerus nuostatus, tobulus įstatymus, gerus įsakymus ir nurodymus.

14 Tu paskelbei jiems Savo šventąją sabatą, įsakymus, nuostatus ir įstatymus per Savo tarną Mozę

15 ir davei jiems duonos iš dangaus, kai jie išalkę buvo ir vandens davei tekėti iš uolos, kai jie ištroškę buvo ir jiems kalbėjai, kad jie nueitų į tą žemę ir ją pasisavintų, kurią Tu pakelta ranka pažadėjai atiduoti.

16 Bet mūsų tėvai didžiavosi ir užsispyrė Tavo įsakymų neklausyti

17 ir nekreipė dėmesio į juos ir neatsiminė Tavo stebuklų, kuriuos Tu jiems parodei, bet, būdami užsispyrėliai, jie išsirinko vadą, kuris juos sugrąžintų į Egipto vergystę dėl jų pačių nekantrumo. Bet, Tu, mano Dieve, buvai malonus ir atsileidai. Tu buvai kantrus ir gailestingas, didžiai užjaučiąs ir Tu jų neprastojai.

18 Nors jie sau ir nulietą veršį buvo pasidarę ir tarė—tai tavo dievas, kuris tave iš Egipto išvedė—ir Tave tuo skaudžiai įžeidė,

19 tačiau Tu jų dykumoje neprastojai dėl Savo didelio gailestingumo, vesdamas juos debesies stulpu dienos metu ir ugnies stulpu apšviesdamas jų kelią naktimis, kuriuo jie keliautų.

20 Ir Tu davei jiems Savosios gerosios Dvasios, juos pamokydamas, juos penėdamas Savo mana ir duodamas jiems vandens, kai jie buvo ištroškę.

21 Tu aprūpinai juos dykumose 40 metų ir jiems nieko netrūko. Jų rūbai nepaseno, jų kojos nesutino.

22 Tu perleidai jiems karalystes ir padavei jiems tautas, paskirstydamas juos šen ir ten, kad jie užėmė Sychoną, Chešbono karaliaus ir Bašano karaliaus Ogo žemę.

23 Tu padauginai jų vaikus, kaip žvaigždes danguje ir nugabenai juos į žemę, apie kurią Tu jų tėvams buvai kalbėjęs, kad nueitų ir ją pasisavintų.

24 Ir vaikai nuėjo ir pasisavino žemę ir Tu pažeminai jų akivaizdoje toje žemėje gyvenančius kanaaniečius ir padavei juos į jų rankas su karaliais ir visais krašto gyventojais, kad jie susitvarkytų su jais pagal savo valią.

25 Ir jie užėmė apmūrytus miestus ir derlingąją žemę, lobiais prikrautus namus, iškastus šulinius, vynuogynus, alyvmedžius, sodus ir medžius, kurių vaisius buvo valgomas ir jie valgė ir pasisotino ir atsigavo ir džiaugėsi Tavo didžiosios malonės dovanomis.

26 Bet jie pradėjo nepaklusti ir Tau priešintis, niekindami Įstatymą, užmušdami Tavo pranašus, kurie juos graudeno prie Tavęs sugrįžti, ir jie įžeidinėjo Tave pakartotinai.

27 Todėl Tu atidavei juos į jų priešų rankas, kurie juos prispaudė. Savo priespaudoje jie šaukėsi Tavęs ir Tu išklausei juos iš dangaus, ir Jų didžiai pasigailėdamas, Tu davei jiems vaduotojų, kurie juos išvaduotų iš priešų rankos.

28 O ramybės susilaukę, jie vėl pasileido pikta daryti Tavo akivaizdoje. Tai Tu juos palikai jų priešų

rankose, kurie juos valdė. Pagaliau
jie atsigręžė ir šaukėsi Tavęs ir Tu
juos išklausei iš dangaus ir išgel-
bėjai juos Savo didžiuoju gailestin-
gumu daugelį kartų.
29 Tu perspėjai juos laikytis Ta-
vojo Įstatymo. Bet jie pūtėsi ir
neklausė Tavo įsakymų ir nusi-
dėjo laužydami Tavo įstatymus,
kuriuos laikydamas, žmogus gyvas
išlieka, ir jie užsispyrė ir savo pe-
čiais nusigręžė ir nepaklausė.
30 Daugelį metų Tu pakentė-
jai, graudendamas juos Savo Dva-
sia per pranašus. Bet jie jų
neklausė. Todėl Tu padavei juos į
rankas tautų iš įvairiausių
kraštų.
31 Bet dėl Savo didelio gailestin-
gumo Tu jų visiškai neišnaikinai,
neigi jų apleidai, kadangi Tu esi
malonus ir mielaširdingas Dievas.
32 Taigi, mūsų Dieve, Tu di-
dysis Dieve, galingas ir išgąstingas
Dieve, Tu laikaisi Savo sandoros ir
esi maloningas, nelaikyk už nieką
visą sielvartą, kuris mus užpuolė
ir mūsų karalius, kunigaikščius,
kunigus, pranašus, tėvus ir visus
Tavo žmones, nuo pat Asūro ka-
raliaus laikų iki šiai dienai.
33 Tu esi teisus, visa tai ant
mūsų užleisdamas, sulig visiška
teisybe, bet mes piktai pasielgėme.
34 O mūsų karaliai, kunigaikš-
čiai, kunigai ir tėvai nesilaikė Tavo
Įstatymo ir nepaisė Tavo
įsakymų bei perspėjimų, ku-
riais Tu juos lankydavai.
35 Ir jie Tau netarnavo savo ka-
ralystėje ir savo didelėmis dovano-
mis, kuriomis Tu juos apdovanojai,
tokioje plačioje ir derlingoje že-
mėje, kurią Tu jiems davei, ir jie
nenusikreipė nuo savo pikto
pasielgimo.
36 O štai, šiandien mes esame
vergai toje žemėje, kurią Tu
mūsų tėvams davei, kad valgytų
jos vaisių ir gerėtųsi jos gery-
bėmis. Štai, mes turime joje šian-
dien vergauti.
37 Dėl mūsų nuodėmių šioje
žemėje užaugąs gausus derlius
nueina karaliui, kurį Tu mums esi
paskyręs, kuriam priklauso mūsų
kūnas ir mūsų galvijai, su kuriais
jis daro, kaip jam patinka, o mes
esame didelėje priespaudoje."

10

Atnaujintosios Sandoros Patvirtinimas

1 Dėl viso to mes padarėme
tvirtą sandorą raštu, kuri pa-
tvirtinama mūsų kunigaikščių,
levitų ir kunigų.
2 O tie, kurie užantspaudavo
buvo Nechemija, valdytojas, Cha-
kaljos sūnus ir Cedekija,
3 Seraja, Azarija, Jeremija,
4 Paschūris, Amarija, Malkyja,
5 Chatūšis, Šebanija, Malūkas,
6 Charimas, Merėmotas, Ob-
adija,
7 Danielis, Gintonas, Barūkas,
8 Mešulamas, Abyja, Myja-
minas,
9 Maazija, Bilgaja, Šemaja, ku-
rie visi kunigai buvo.
10 Iš levitų buvo Ješūa, Azani-
jos sūnus, Benūjis, Chenadado
sūnus, Kadmyėlis
11 ir jų broliai Šebanija, Hodija,
Kelyta, Pelaja, Chananas,
12 Myka, Rechobas, Chašabija,
13 Zakūris, Šėrėbja, Šebanija,
14 Hodija, Banis, Benynū.
15 Iš vyresniųjų žmonių buvo Pa-
rošis, Pachat-Moabas, Elamas,
Zatū, Banis,
16 Bunis, Azgadas, Bėbajis,
17 Adonyja, Bigvajis, Adynas,
18 Atėris, Chizekyja, Azūras,
19 Hodija, Chašumas, Becajis,
20 Charyfas, Anatotas, Nėbajis,
21 Magpyašas, Mešulamas, Che-
zyras,
22 Mešėzabėlis, Cadokas, Jadūa,
23 Pelatija, Chananas, Anaja,
24 Hošea, Chananja, Chašūbis,
25 Halochėšis, Pilcha, Šobėkis,
26 Rechūmas, Chašabna, Ma-
asėja,
27 Achyja, Chananas, Ananas,
28 Malūkas, Charimas ir Beana
29 ir visi kiti žmonės, kunigai,

levitai, vartininkai, giedotojai, šventovės tarnautojai ir visi, kurie tautų šalyse nuo svetimųjų apsiriboję buvo dėl Dievo Įstatymo su savo žmonomis, sūnumis, dukterimis, visi, kurie tatai suprato,

30 laikėsi prie savo brolių, galingųjų ir buvo atėję, kad prisiekdami pasižadėtų gyventi sulig Dievo įstatymais, kurie buvo duoti per Dievo tarną Mozę, kad jie jų laikytųsi ir pasielgtų pagal visus įsakymus, nuostatus ir Dievo, mūsų valdovo nurodymus

31 ir kad mes savo dukterų kitataučiams neduotume ir taip pat jų dukterų mūsų sūnums neimtume.

32 Kai žmonės tų kraštų sabatos dieną atgabentų prekių ir įvairiausių javų parduoti, tai mes tų sabatomis ir kitomis šventomis dienomis nepriimtumėme ir kad kas septintaisiais metais atleistume visas skolas ir žemės neapsėtume.

33 Ir mes pasižadėjome kasmet mokėti 4 gramus sidabro Dievo šventovės reikalams,

34 tai yra, pašventintai duonai, kasdieninei valgomajai aukai, kasdieninei deginamajai aukai, sabatų, naujo mėnesio ir švenčių aukai, nuodėmių aukai Izraeliui suderinti ir tam, kas pašventinama ir įvairiems Dievo šventovės reikalams.

35 Ir mes metėme burtą, visi kunigai, levitai ir žmonės, kas kokiu nustatytu laiku metų laikotarpyje turi parūpinti malkų, kurios būtų deginamos ant Viešpaties, mūsų Dievo altoriaus, sulig įstatymu, kaip parašyta yra.

36 Dargi pasižadėjome kasmet atnešti į Dievo namus mūsų žemės pirmagimius ir pirmones visų vaismedžių

37 ir pirmones savo sūnų ir savo galvijų pagal Įstatymą ir pirmones savo jaučių, avių ir tai pristatyti kunigams, mūsų Dievo namuose tarnaujantiems,

38 taip pat ir pirmones savo tešlos ir savo duoklės aukas ir vaisių visokių medžių, šviežaus vyno ir aliejaus kunigams patalpose Dievo namuose ir dešimtines levitams, kad levitai gautų savo dešimtines viso žemės derliaus.

39 Vienas kunigas, Aharono kilmės, turi būti prie levitų, kai šie dešimtines surenka ir dešimtąją dalį visų surinktųjų dešimtinių jie turi pristatyti šventovės reikalamas į šventovės sandėlį.

40 Izraelio sūnūs ir Lėvio sūnūs turi atnešti pirmones javų, šviežaus vyno ir aliejaus į patalpas, kuriose yra šventovės indai, kunigai, kurie savo pareigas eina, vartininkai ir giedotojai, kad mūsų Dievo namai apleisti nepasiliktų.

11

Naujieji Jerūzalės Gyventojai

1 Gyventojų vyresnieji gyveno Jerūzalėje. Likusieji žmonės metė burtus, kad viena iš dešimties šeimų apsigyventų Jerūzalėje, šventame mieste, o kiti jų pasiliktų krašte.

2 Žmonės laimino tuos, kurie apsiėmė Jerūzalėje gyventi.

3 Kitose vietovėse, miestuose ir miesteliuose, izraelitai, kunigai, levitai, šventovės tarnautojai ir Šelomono tarnų ainiai gyveno vietovėse savųjų nuosavybių. Ir štai sąrašas žemės vyresniųjų, kurie gyveno Jerūzalėje.

4 Jerūzalėje gyveno keli ir iš Jūdos ir Benjamino. Iš Jūdos sūnų gyveno Ataja, Uzyjos sūnus, Zekarijos sūnaus, Amarijos sūnaus, Šefatijos sūnaus, Mahalalėlio sūnaus iš Pareco sūnų,

5 ir Maasėja, Barūko sūnus, Kal-Chozės sūnaus, Chazajos sūnaus, Adajos sūnaus, Jojarybo sūnaus, Zekarijos sūnaus, kuris buvo šiloniečio sūnus.

6 Visų Pereco sūnų, gyvenančiųjų Jerūzalėje buvo 468 padorūs vyrai.

7 Sekantieji yra Benjamino

sūnūs, Salū, Mešulamo sūnus,
Joėdo sūnaus, Pedajos sūnaus, Ko-
lajos sūnaus, Maasėjos sūnaus.
Ytyėlio sūnaus, Ješajos sūnaus,
8 ir po jo artimi giminės, Gabajis
ir Salajis ir kiti, viso 928,
9 Joėlis, Zikrio sūnus, buvo jų
viršininku. Jūda, Hasnūos sūnus,
buvo antros dalies miesto
viršininku.
10 Iš kunigų gyveno Jedaja, Jo-
jarybo sūnus ir Jakynas,
11 Seraja, Chilkyjos sūnus, Me-
šulamo sūnaus, Cadoko sūnaus,
Merajoto sūnaus, Achytūbo sū-
naus, kuris buvo Dievo namų
kunigaikštis.
12 Jo brolių, kurie prie Dievo
namų pasidarbavo buvo 822. Ir
Odaja, Jerochamo sūnus, Pelalijos
sūnaus, Amcio sūnaus, Zekarijos
sūnaus, Paschūro sūnaus, Mal-
kyjos sūnaus, ir
13 jo brolių šeimos galvų buvo
242 ir Amasajis, Azarėlio sūnus,
Achzajo sūnaus, Mešilėmoto sūn-
aus, Imėrio sūnaus.
14 Ir jo brolių, rimtų vyrų
buvo 128. Ir jų vyriausiuoju buvo
Zabdyėlis, Gedolymo sūnus.
15 Iš levitų buvo Šemaja, Cha-
šūbo sūnus, Azrykamo sūnaus,
Chašabijos sūnaus, Būnio sūnaus,
16 Šabtajis ir Jozabadas iš le-
vitų vyresniųjų, kuriems pri-
klausė šventovės išorinės pareigos
17 ir Matanja, Mykos sūnus, Zab-
džio sūnaus, Asafo sūnaus, kurių
pareigos buvo pradėti padėkos mal-
das ir Bakbukja, antrasis jo brolių
ir Abda, Šamūos sūnus, Galalio
sūnaus, Jeditūno sūnaus.
18 Viso levitų šventame mieste
buvo 284.
19 Ir vartininkai Akūbas ir Tal-
monas ir jų brolių, kurie vartus
saugojo, buvo 172.
20 Bet kiti izraelitai, kunigai ir
levitai gyveno visuose Jūdos mies-
tuose, kiekvienas savo tėviškėje.
21 Šventovės aptarnautojai gy-
veno Ofelyje, Jerūzalėje, ir buvo
Cychos ir Gišpos žinioje.
22 Levitų viršininku Jerūzalėje
buvo Uzis, Banio sūnus, Chašabi-
jos sūnaus, Matanijos sūnaus, My-
kos sūnaus, iš Asafo sūnų, kurie
giedodavo Dievo namuose.
23 Karaliaus įsakymu giedoto-
jai kasdien turėdavo savo pareigas
sąžiningai atlikti.
24 Petachja, Mešėzabėlio sūnus,
Zeracho sūnų, Jūdos sūnaus, buvo
karaliaus žmonių gynėjas persų
teismuose.
25 Kai kurie Jūdos sūnūs gyveno
kaimuose savo nuosavybėse, kai
kurie Kiriat-Arboje ir apylinkėse,
Dybone ir apylinkėse ir Kabciėlyje
ir apylinkėse
26 ir Ješūoje ir Moladoje ir Bėt-
Palete,
27 Chacar-Šūalyje, Beėršeboje ir
apylinkėse
28 ir Ciklage ir Mekonoje ir
apylinkėse
29 ir Ėnrimone, Caraoje, Jarmūte,
30 Zanoache, Adulame ir jo kai-
muose, Lakyše ir jo sodybose,
Azėke ir jo kaimuose. Taip apsigy-
veno Jūdos sūnūs nuo Beėršebos
pietuose iki Hinomo pakalnės
šiaurėje.
31 O Benjamino sūnų iš Gabos
irgi gyveno Mikmase, Ajyje, Bėtė-
lyje ir jų kaimuose
32 Anatote, Nobe, Ananjoje,
33 Chacore, Ramoje, Gitayme,
34 Chadyde, Ceboyme, Nebalate,
35 Lode, One ir amatininkų
slėnyje.
36 Kai kurie levitai, paskirstyti po
Jūdą, apsigyveno benjaminiečių
tarpe.

12

Kunigų ir Levitų Sąrašas,
Mūro Įšventinimas

1 Štai sąrašas kunigų ir levi-
tų, kurie su Zerubabeliu, Šealtiė-
lio sūnumi ir su Ješūa iš nelaisvės
sugrįžo: Seraja, Jeremja, Ezra,
2 Amarja, Malūkas, Chatūšis,
3 Šekanija, Rechumas, Merė-
motas,

4 Idas, Gintojis, Abyja,
5 Myjamynas, Maadija, Bilga,
6 Šemaja, Jojarybas, Jedaja,
7 Salū, Amokas, Chilkyja, Je-
daja. Šie buvo kunigų viršininkai
ir savo brolių, Ješūos laikais.
8 O sekantieji buvo levitai: Je-
šūa, Binūjis, Kadmyėlis, Šėrėbja,
Jūda, Matanija, kurių pareiga
buvo padėkos maldoms vadovauti,
9 tai pat ir Bakbukja ir Unis, ku-
riuodu priešais stovėdavo ir jiems
giesmėmis pritardami, padėdavo.
10 Ješūai gimė Jojakymas. Joja-
kymui gimė Eliašybas. Eliašybui
gimė Jojada.
11 Jojadai gimė Jonatanas. Jona-
tanui gimė Jadūa.
12 Jojakymo laikais buvo šie ku-
nigų viršininkais savo tėvų šei-
mose: Meraja iš Serajos šeimos,
Chananja iš Jeremjos šeimos,
13 Mešulamas iš Ezros, Jeho-
chananas iš Amarijos,
14 Jonatanas iš Malūko, Juozė-
pas iš Šebanijos,
15 Charimas iš Adnos, Chelkajis
iš Merajoto,
16 Zekarija iš Ido, Mešulamas iš
Gintono,
17 Zikris iš Abyjos, Piltajis iš
Minjamino-Moadijos,
18 Šamūa iš Bilgos, Jehoratanas
iš Šemajos,
19 Matnajis iš Jojarybo, Uzis iš
Jedajos,
20 Kalajis iš Salajo, Ėberis iš
Amoko,
21 Chašabija iš Chilkyjos, Neta-
neėlis iš Jedajos.
22 Kunigų viršininkų Eliašy-
bo, Jojados, Jochanano ir Jadūos
laikais buvo levitų šeimos galvos
surašytos, taip pat ir kunigų iki
Dariaus, persų karaliaus.
23 Levitų šeimos vadų
sąrašai buvo laikomi tik iki Jo-
chanano, Eliašybo sūnaičio laikų.
24 Levitų viršininkai buvo
Chašabija, Šėrėbija ir Ješūa,
Kadmyėlio sūnus ir jų broliai,
stovėdami vieni prieš kitus, jie su-
sitvarkė taip, kad vieni po kitų
liaupsintų ir dėkotų sutartinai
psalmėmis Dievo žmogaus Dovydo
nustatyta tvarka.
25 Matanija ir Bakbukja, Obadja,
Mešulamas, Talmonas ir Akūbas
buvo vartų sargybiniai prie šven-
tovės sandėlių vartų.
26 Šie tarnavo Jojakymo ir Je-
šūos, Jocadako sūnaus ir žemės
valdytojo Nechemijos ir kunigo
Ezros, Rašto žinovo, laikais.
27 Jerūzalės mūrų pašventinimui
jie susiieškojo visus levitus iš visų
vietovių ir atsigabeno juos į Je-
rūzalę, kad dalyvautų pašventi-
nime su džiaugsmu, padėka,
giesmėmis, cimbolais, psalteriais ir
harfomis.
28 Giedotojus jie irgi susirankiojo
iš Jerūzalės apylinkių ir iš Neto-
fos sodybų,
29 ir iš Gilgalio šeimų ir iš Ge-
bos sodybų ir Azmaveto, nes gie-
dotojai buvo įsikūrę savo
sodybose aplink Jerūzalę.
30 Kai kunigai ir levitai save ap-
sivalė, tai jie apvalė ir gyventojus,
vartus ir mūrus.
31 Ir aš liepiau Jūdos kunigaikš-
čiams ant mūrų viršaus užlipti. Aš
sudariau du dideliu giesmininkų
padėkojimo vienetu, kurių vienas
nuėjo dešinėn link Mėšlų vartų
augštai ant mūrų,
32 su kuriais ėjo Hošaja ir pusė
Jūdos kunigaikščių
33 ir Azarija, Ezra, Mešulamas,
34 Jūda, Benjaminas, Šemaja ir
Jeremija
35 ir keli iš kunigų sūnų su
trimitais, būtent Zekarija, Jonatano
sūnus, Šemajos sūnaus, Matanijos
sūnaus, Mykajos sūnaus, Zakūro
sūnaus, Asafo sūnaus
36 ir jo broliai Šemaja, Azraėlis,
Milalajis, Gilalajis, Maajis, Neta-
neėlis, Jūda, ir Chananis su Dievo
žmogaus styginiais garsais. O Ezra,
Rašto žinovas žengė pirm jų
37 link Šulinio vartų ir užėjo
tiesiai laiptais į Dovydo miestą
ant mūro iki Dovydo namų ry-
tuose prie Vandens vartų.

38 Antrasis giesmininkų padė-
kos vienetas atsistojo jiems priešais
ir aš su jais ir pusė žmonių ant
mūro viršaus praėjome Krosnių
bokštelį iki Plačiosios sienos
39 ir iki Efraymo vartų ir iki
Senųjų vartų ir iki Žuvų
vartų, iki Chananeėlio bokšto, iki
Avių vartų ir sustojome prie
Kalėjimo vartų.
40 Taip sustojo abu padėkos gies-
mininkų vienetu Dievo namuose
ir aš kartu su puse jų pareigūnų
41 ir kunigai, būtent, Eljakymas,
Maasėja, Minjamynas, Mykaja,
Elioėnajis, Zekarija, Chananija su
trimitais
42 ir Maasėja, Šemaja, Eleaza-
ras, Uzis, Jehochananas, Malkyja,
Elamas, Azeris. Giesmininkai gie-
dojo garsiai, kuriems vadovavo
Yzrachja.
43 Tą dieną aukojo jie dideles
aukas ir jie buvo linksmi, kadangi
Dievas buvo jiems daug džiaugsmo
suteikęs, nes ir moterys bei vaikai
džiaugėsi ir Jerūzalės linksmybę
buvo galima girdėti iš tolo.
44 Tuomet buvo paskirti vyrai
sandėliams, kuriuose duoklės,
pirmonės ir dešimtinės padėtos
buvo. Iš miestų apylinkėje
esamų ūkių buvo pristatomas
pagal įstatymą nustaytas kiekis
levitams ir kunigams, nes Jūda
džiaugėsi, turėdama kunigų ir
levitų.
45 Jie eidavo savąsias pareigas
Dievui ir žmonių apsivalymui taip,
kaip giesmininkai ir durininkai savo
pareigas atlikdavo, kurios jiems
buvo Dovydo ir jo sūnaus Še-
lomono nustatytos.
46 Nes seniai, Dovydo ir Asafo
laikais, buvo paskirti vyresnieji
giesmininkai ir nustatytos Dievui
liaupsės bei padėkos giesmės.
47 Zerubabelio ir Nechemijos lai-
kais visas Izraelis duodavo giesmi-
ninkams ir vartininkams kasdien
nustatytąjį kiekį maisto ir
pašventinto jie duodavo levitams,
o levitai duodavo pašventinto Aha-
rono sūnums.

13

Nechemija Stengiasi Įvesti Eilę Pagerinimų

1 Tuomet buvo paskaityta iš
Mozės knygų visiems žmonėms
besiklausant ir jie išgirdo tą
vietą, kurioje parašyta, kad
amoniečiai ir moabiečiai niekuomet
neturės teisės ateiti į Dievo
susirinkimą,
2 kadangi jie neėjo Izraelio sū-
nums priešais su duona ir vande-
niu, bet samdėsi Bileamą, kad šis
juos prakeiktų. Bet mūsų Dievas
pavertė tą keikimą į palaiminimą.
3 O kai jie išgirdo tą
Įstatymą, tai atskyrė jie visus
svetimuosius nuo izraelitų.
4 Prieš tai buvo kunigas Eliašy-
bas paskirtas viršininku Dievo
namų sandėliams. Būdamas To-
byjos giminė,
5 jis paskyrė jam didelę pa-
talpą, kurioje anksčiau padėdavo
valgomąsias aukas, smilkalus,
įrankius, javų dešimtines,
vyną, aliejų levitams, giesmi-
ninkams, vartininkams ir dovanas
kunigams.
6 Bet, kai tai atsitiko, aš nebu-
vau Jerūzalėje. Nes Babelės kara-
liaus Artachšasto 32-ais metais aš
nuvykau į Babelę pas karalių ir
po kelių dienų gavau leidimą
7 keliauti į Jerūzalę. Aš paste-
bėjau, kad Eliašybas buvo nege-
rai pasielgęs, perleisdamas Tobyjai
sandėlių patalpą Dievo namų
prieangyje.
8 Ir man tai labai nepatiko ir aš
išmečiau iš Tobyjos patalpos visus
indus.
9 Ir aš liepiau išvalyti sandėlio
patalpą ir į ją vėl sugrąžinti
Dievo namų indus, valgomąsias
aukas ir smilkalus.
10 Tada aš patyriau, kad levitai
savo maisto kiekio nebuvo gavę ir
todėl netik levitai, bet ir giesminin-
kai buvo išbėgioję, kiekvienas prie
savo dirvos ir nebuvo atlikę savo
jiems paskirtųjų pareigų.
11 Tada aš pabariau vyresniuo-

sius ir tariau-kodėl mes apleidžiame Dievo namus! Bet aš juos susišaukiau ir juos vėl įstačiau į savo pareigas.
12 Tai atgabeno žydai savo dešimtines javų, šviežaus vyno ir aliejaus į sandėlius.
13 Ir aš paskyriau atsargų sandėlių viršininkais kunigą Šelemją, Rašto žinovą Cadoką ir levitą Pedają ir Chananą, Zakūro sūnų, Matanijos sūnaus, jų padėjėju, kadangi jie buvo laikomi ištikimais ir jiems buvo įsakyta, kad jie išskirstytų savo broliams davinius.
14 Atsimink, Dieve, manęs ir neužmiršk mano ištikimai padarytųjų pastangų dėl namų mano Dievo ir juose laikomų pamaldų!
15 Tuomet aš pastebėjau žmones dirbant vyninėje sabatos dieną, pėdus nešant ir asilus, apkrautus vynu, uogomis, fygomis ir visokia našta, įžengiant į Jerūzalę sabatos dieną. Dėl to aš juos perspėjau, kad jie nepardavinėtų tų sabatos dieną.
16 Bet čia būdavo ir Tyraus miesto pirklių, kurie atveždavo žuvų ir įvairių prekių ir parduodavo sabatomis Jerūzalės ir Jūdos gyventojams.
17 Tada aš pabariau Jūdos vyresniuosius, tardamas: "Kaip baisu yra šitaip pasielgti ir nešvęsti sabatos!
18 Juk jūsų tėvai taip pat pasielgė ir todėl Dievas ir užvedė mums visą šitą nelaimę, įskaitant šį miestą. Bet jūs laužote sabatos įstatymą, kad mus užpultų dar didesnis rūstumas."
19 Kai vakaro šešėliai pasirodė ant Jerūzalės vartų, tai aš liepiau sabatos išvakarėmis vartus užrakinti ir jų neatidaryti iki sabatai praėjus. Ir prie tų vartų aš pastačiau keletą savo žmonių, kad sabatos dieną neįgabentų jokių prekių į miestą.
20 Nuo to laiko pasiliko pirkliai ir prekiautojai su savo prekėmis lauke už Jerūzalės mūrų vieną ar porą kartų nakvoti.
21 Tai aš tariau jiems, perspėdamas: "Kam jūs nakvojate prie mūrų? Jei kitą savaitę vėl ateisite, tai aš jus nubausiu." Nuo to laiko jie nebeatėjo sabatomis.
22 Ir aš tariau levitams, kad apsivalytų ir ateitų vartus saugoti, kad sabata būtų švenčiama. Mano Dieve, atsimink manęs ir šiuo atžvilgiu ir būk man malonus sulig Savo didele meile!
23 Tuomet apėjau ir tokių žydų, kurie žmonas buvo vedę iš Ašdodo, Amono ir Moabo.
24 Jų vaikai kalbėjo ašdodiškai ir žydų kalbos nemokėjo, bet kalbėjo kuria nors kita tarme.
25 Ir aš bariau juos ir iškeikiau juos ir mušiau kelis jų vyrus, plaukus išpešdamas ir prisiekdinau juos Dievo vardu, kad savo dukterų neduotų jiems ir jų dukterų neimtų savo sūnums, ar sau patiems.
26 Ar Šelomonas, Izraelio karalius, nenusidėjo tokiu būdu? Ir visose tautose nebuvo tokio karaliaus, kaip jis buvo. Ir jo Dievas mylėjo jį. Ir Dievas padarė jį karaliumi viso Izraelio. Tačiau svetimos moterys išvedžiojo jį ir jis nusidėjo.
27 Ar yra reikalinga, kad ir jūs tokią nuodėmę padarytumėte prieš Dievą mūsų, svetimas moteris vesdami?
28 Vienas sūnų Jojados, Eljašybo sūnaus, vyriausiojo kunigo, buvo Sanbalato žentu, iš Bėtchorono. Bet aš jį pavariau nuo savęs.
29 Atsimink jų, mano Dieve, kurie patys save susiteršė, kunigais būdami, ir kartu Tavo su kunigais ir levitais padarytąją sandorą.
30 Šitaip aš apvaliau juos nuo svetimųjų ir paskyriau kunigus ir levitus savo pareigoms,
31 kad jie parūpintų malkų aukoms nustatytu laiku ir taip pat pirmones, atsimink manęs, mano Dieve, mano labui!

ESTĖRĖS KNYGA

1

Karalienė Vašti Patenka Karaliaus Nemalonėn

1 Achašvėrus, Kserksas, buvo karaliumi 127-ių kraštų nuo Indijos iki Etiopijos.
2 Sėdėdamas savo karališkame soste Šūšano pilyje,
3 trečiaisiais savo karalystės metais, kėlė jis didelę puotą visiems savo kunigaikščiams, tarnams, Persijos ir Mėdijos galiūnams, valdytojams ir vyresniesiems savo kraštų,
4 kuri tęsėsi 180 dienų, kad aprodytų savo didelį karalystės turtingumą ir savo didybės šlovę.
5 Kai tos dienos pasibaigė, kėlė jis vaišes septynias dienas savo karališkųjų rūmų prieangyje visiems pilies gyventojams, didiems ir mažiems.
6 Prie marmoro stulpų buvo iškabinti balti ir melsvi kaurai su baltomis ir šviesiai raudonomis juostomis ir sidabriniais žiedeliais. Suolai buvo apauksuoti ir apsidabruoti, sustatyti ant žalios, baltos, geltonos ir tamsios spalvos marmorinio grindinio.
7 Vyną jie gėrė iš auksinių taurių, kurių kiekviena buvo kitoniška. Karališkuoju vynu galėjo visi apsčiai pasivaišinti.
8 Ir niekam nebuvo nustatyta, kiek jis turi išgerti, nes karalius buvo įsakęs savo tarnams, kad leistų kiekvienam vaišintis taip, kaip jam patinka.
9 O karalienė Vašti irgi kėlė vaišes karaliaus Achašvėraus rūmų moterims.
10 Septintąją dieną, kai karalius vyno išgėręs ir pralinksmėjęs buvo, įsakė jis septyniems savo pareigūnams, kurie karaliui Achašvėrui tarnavo, Mehūmanui, Biztai, Charbonai, Abagtai, Bigtai, Zėtarui ir Karkasui
11 atvesti karalienę Vaštį su karališkuoju vainiku pas karalių ir parodyti ją kunigaikščiams ir žmonėms, kaip ji graži buvo, nes ji buvo graži.
12 Bet, kai karaliaus pareigūnai pas ją atėjo su karaliaus įsakymu, tai ji nesutiko eiti. Tai karalius labai užpyko ir degte užsidegė savo rūstume.
13 Kaip įprasta būdavo, pasitarė karalius su savo pareigūnais, patarėjais, kurie buvo krašto teisės ir įpročių žinovai
14 ir tie, karaliui artimiausieji, buvo Karšena, Šėtaris, Admata, Taršyšis, Meresis, Marsena, Memūkanas, septyni persų ir mėdų kunigaikščiai, kurie būdavo karaliaus akivaizdoje ir tuo būdu buvo patys vyriausieji karalystėje.
15 Jis klausė jų, kokius įstatymus pritaikinti karalienei Vaštei, kuri neklausė karaliaus pareigūnų jai atnešto karaliaus įsakymo.
16 Tai atsiliepė karaliaus akivaizdoje Memūkanas: "Karalienė Vašti nusidėjo netiktai karaliui, bet ir kunigaikščiams ir visiems žmonėms karaliaus Achašvėraus kraštuose.
17 Nes apie karalienės pasielgimą sužinos visos moterys, kad jos visos ims niekinti savo vyrus, tardamos: "Karalius Achašverus liepė karalienei Vaštei pas jį ateiti, bet ji jo neklausė!"
18 Taip pradės tada visos kunigaikštienės Persijoje ir Mėdijoje atsisakinėti karaliaus kunigaikščiams, išgirdusios, kad pati karalienė taip pasielgė ir iš to sukils tada daug neapykantos ir nesusipratimų.
19 Jei tau patinka, karaliau, tai išleisk ir paskelbk karališką rašytą įsakymą sulig persų ir mėdų įstatymais, kurių peržengti negalima, kad Vašti daugiau nebepasirodytų karaliaus akivaizdoje ir teduoda karalius jos garbingąją vietą kitai, kuri yra geresnė už ją.

20 O kai ši gromata šiuo reikalu
parašyta ir po visą karalystę, kuri
didelė yra, paskelbta bus, tai visos
moterys laikys savo vyrus pagar-
boje, nuo papraščiausiųjų ligi
kilmingiausiųjų."
21 Ir tatai patiko karaliui ir ku-
nigaikščiams ir karalius priėmė Me-
mūkano pasiūlymą ir tai padarė.
22 Jis išsiuntė gromatas po visus
kraštus karaliaus, kiekvienai šaliai
atitinkamu raštu ir kalba tos šalies,
kad vyras būtų galva savo šeimoje.

2

Estėrei Suteikiama Karališka Garbė

1 Po šių įvykių, kai kara-
liaus piktumas atsileidęs buvo, at-
siminė jis Vašties, ką ji padariusi
ir koks sprendimas dėl jos padary-
tas buvo.
2 Tai pasiūlė jam karaliaus
tarnai, kurie jam tarnavo, kad
jis leistų sau gražių mergaičių
susiieškoti.
3 Tepaskiria karalius visuose
kraštuose karalystės vyrus, kad tie
sukviestų gražias mergaites į
Šūšano pilį į moterų rūmus,
Hėgejo žinion, karaliaus parei-
gūno, kuris moteris aprūpina ir
leistų joms pasipuošti.
4 Ir kuri mergaitė karaliui pa-
tiks, ta tebūna karalienė Vašties
vietoje. Karaliui tatai patiko ir jis
taip padarė.
5 O Šūšano pilyje buvo žydas
vardu Mardekajis, Jayro sūnus,
Šimyjo sūnaus, Kyšio sūnaus,
sūnaus Jemynio,
6 kuris Jerūzalėje buvo paimtas
nelaisvėn, kartu su Jūdos karaliumi
Jekanija ir karaliaus Nebukadne-
caro į Babelę nugabentas.
7 Mardekajis globojo savo dėdės
dukterį Hadasą, kurią jis
užaugino, kadangi ji nebeturėjo nei
tėvo, nei motinos ir buvo daili ir
graži mergaitė. Jos motinai ir tėvui
mirus, Mardekajis priėmė ją, kuri
taip pat Estėrės vardu vadinama
buvo ir jis augino ją kaip savo
dukterį.
8 Kai karaliaus įsakymas buvo
paskelbtas, daug mergaičių buvo
sugabenta į Šūšano pilį, vienon
vieton, Hėgejo žinion. Taip buvo ir
Estėrė nugabenta į karaliaus na-
mus, Hėgejo, moterų viršininko
žinion.
9 Ir šita mergaitė patiko jam ir
ji susilaukė malonės jo akivaizdoje.
Tučtuojau aprūpino jis ją apranga,
maistu ir pristatė jai septynias ka-
raliaus rūmų mergaites ir apgy-
vendino ją su tomis geriausiose
tų namų patalpose.
10 Ir Estėrė neminėjo nei savo
tėvų, nei savo tautybės, kadangi
Mardekajis jai taip buvo įsakęs.
11 Mardekajis eidavo kasdien pro
moterų namus ir kieme jis suži-
nodavo, kaip Estėrei sekasi ir kas
jai atsitikdavo.
12 Kol mergaitės galėdavo pasi-
rodyti karaliui Achašvėrui, praei-
davo 12 mėnesių, nes 6 mėnesius
tepdavo jas balzamu ir mira ir dar
6 mėnesius su brangiais tepalais ir
kvepaiais. Tada baigėsi mergaitės
išdabinimo paruošimas.
13 Mergaitė, eidama iš tų
namų į karaliaus rūmus, turėjo
teisę pasiimti ką tik norėjo, kad
tik save kuo puikiausiai
pasipuoštų.
14 Kai mergaitė vakare pas ka-
ralių įeidavo, tai rytmetyje ji iš-
eidavo į kitus moterų namus,
Šaašgazo žinioje, kuris prižiūrė-
davo karaliaus nesutuoktąsias
moteris. Mergaitė negalėjo pati pas
karalių sugrįžti. Jei karalius jos
norėjo, jis galėjo ją pasišaukti
vardu.
15 Kai Esterės eilė priėjo, kuri
buvo Mardekajo dėdės Abyhailės
duktė, kurią jis kaip savo duk-
terį priėmęs buvo, kad pas ka-
ralių įeitų, ji nesiėmė nieko su
savimi, o tiktai tą, ką Hėgejis
jai siūlė pasiimti. Ir Estėrė susi-
laukė malonės iš visų, kurie tik
ją pamatė.
16 O Estėrė buvo nuvesta į

Achašvėraus karališkuosius rūmus
dešimtąjį, Tebeto mėnesį,
septintaisiais jo karaliavimo metais.
17 Ir karalius pamilo Estėrę labiau už visas kitas moteris ir ji susilaukė daugiau malonės ir
susimilimo jo akyse, negu visos
kitos mergaitės. Ir jis uždėjo jai karalienės vainiką ant jos galvos ir
priėmė ją į karalienes Vašties
vietoje.
18 Ir karalius pakėlė didelį pokylį savo kunigaikščiams ir pareigūnams, tai buvo Estėrės vaišės ir
paskelbė švenčių metą per visą
savo karalystę ir išskirstė karališkų dovanų.
19 Kai mergaitės buvo surinktos
antrąjį kartą, sėdėjo Mardekajis karaliaus vartuose.
20 Nes Estėrė dar nebuvo apreiškusi savo kilmės ir tautybės, kaip
Mardekajis jai buvo liepęs, kadangi
Estėrė tebesielgė pagal savo globėjo Mardekajo įsakymą.
21 Mardekajui sėdint karaliaus
vartuose, du karaliaus pareigūnu,
Bigtanas ir Terešis, kuriuodu karaliaus vartus sergėjo, supyko
ir susitarė nužudyti karalių
Achašvėrų.
22 Mardekajis tai nugirdo ir
pranešė tai Estėrei, karalienei, ir
Esterė papasakojo tai karaliui Mardekajo vardu.
23 Kai tardymas pasibaigė,
paaiškėjo, kad tai buvusi teisybė.
Ir juodu abu buvo pakartu prie medžių. Ir visa tai buvo užrašyta
karaliaus metraščiuose,

3

Hamano Pasididžiavimas

1 Po šių įvykių karalius
Achašvėrus labai išaugštino Hamaną, Hamadatos sūnų, agagietį, iškeldamas jo sostą viršum
visų kitų savo kunigaikščių.
2 Tada visi pareigūnai, kurie
karaliaus vartuose buvo, žemai nusilenkdavo prieš Hamaną, atiduodami jam savo pagarbą, kadangi
karalius tai įsakęs buvo. Bet Mardekajis nesilenkdavo ir nesiklaupdavo prieš jį.
3 Tai paklausė karaliaus tarnai,
kurie karaliaus vartuose buvo,
Mardekajo: "Kodėl tu nesilaikai
karaliaus įsakymo?"
4 Ir kai jie jam tą patį sakydavo kasdien ir jis jų kalbų nepaisė, tai pranešė jie tatai Hamanui,
norėdami pamatyti, kaip ilgai Markekajis išsilaikysiąs, nes jis jiems
buvo pasisakęs, jog esąs žydas.
5 Kai Hamanas pastebėjo, kad
Mardekajis prieš jį nenusilenkdavo ir nesiklaupdavo, tai jis dėl to
labai užsigavo.
6 Sužinojęs Mardekajo tautybę,
jam buvo gaila, kad jis galėsiąs
tik vieną Mardekajį nužudyti,
kadangi jis ieškojo priežasčių
visiems žydams Achašvėraus
karalystėje išžudyti.
7 Pirmąjį mėnesį, tai yra
Nisano mėnesį, dvyliktais
Achašvėraus valdymo metais buvo
metamas burtas PUR Hamano akivaizdoje kiekvienai dienai ir kiekvienam mėnesiui, pradedant nuo
pirmojo, tai yra Nisano iki Adaro,
dvyliktojo mėnesio.
8 Tada pasakojo Hamanas
Achašvėrui apie tautą, kuri
pasisklaidžiusi po visus karalystės
kraštus, kurie laikosi nuošaliai. Jų
papročiai esą kitoniški, netokie,
kaip visų kitų tautų. Bet jie
neklausą karaliaus įstatymų.
Ir karaliui būtų nepravartu jiems
pataikauti ir jiems nieko nedaryti.
9 Jei karaliui patinka, tai teprašo
jis, kad jie būtų išnaikinti, tai aš
pasversiu 10000 centnerių sidabro
ir perleisiu juos karaliaus pareigūnams, kad jie juos padėtų į karaliaus sandėlius.
10 Tai numovė karalius žiedą
nuo savo rankos piršto ir davė jį
Hamanui, Hamdatos sūnui, agagiečiui, žydų priešui.
11 Karalius atsakė Hamanui:
"Pasilaikyk pinigus sau ir daryk su
tais žmonėmis taip, kaip tau
patinka!"
12 Tryliktąją dieną pirmojo mė-

nesio susišaukė karalius raštinin-
kus, kurie parašė kiekvieno krašto
kalba ir raštu karaliaus gromatas,
kaip Hamanas buvo liepęs, kuni-
gaikščiams, valdytojams, tautinių
vienetų vadovams ir užantspau-
davo jas karališkuoju antspaudu.
13 Ir karalius išsiuntė tas groma-
tas per tekūnus į visus savo val-
domus kraštus, kad išnaikintų,
pasmaugtų ir nužudytų visus
žydus, kaip jaunuosius, taip ir se-
nuosius, vaikus ir moteris tą
pačią dieną, tai yra dvyliktojo—
Adaro, mėnesio 13-tą dieną ir
kad pasiplėštų jų turtą.
14 Tų gromatų turinys turėjo
būti paskelbtas visoms tautoms
visų valdomų kraštų, kad visi
žmonės būtų pasiruošę tai dienai.
15 Ir tekūnai išskubėjo, kaip ka-
ralius jiems buvo įsakęs. Šūšano
pilyje šitas įsakymas buvo viešai
iškabintas. Ir karalius sėdėjo su
Hamanu ir gėrė. Bet Šūšano mies-
tas buvo labai susijaudinęs.

4

Mardekajis Įtikina Estėrę Prašyti Karaliaus Įsakymą Atšaukti

1 Mardekajis sužinojo visa tai,
kas atsitiko ir įplėšė savo rūbus,
apsisiautė maišu, apsibarstė pele-
nais, išėjo į miesto vidurį ir di-
deliu balsu šaukdamas, nepaprastai
skaudžiai dejavo.
2 Jis nuėjo iki karaliaus vartų.
O pro karaliaus vartus niekas ne-
galėjo įeiti, kas maišu apsisiautęs
buvo.
3 Ir visuose kraštuose, kuriuose
tas įsakymas paskelbtas buvo,
prasidėjo didelis žydų dejavimas
ir daugelis jų pasninkavo, verkė,
raudojo ir maišais apsisiautę pele-
nuose gulėjo.
4 Estėrės palydovės ir jos parei-
gūnai atėjo pas ją ir visa tai pa-
pasakojo. Tai karalienė labai
nusigando. Ir ji siuntė Mardekajui
rūbų, kad jis tais apsirėdytų ir
numestų maišus. Bet jis nepriėmė
tų rūbų.
5 Tai pasišaukė Estėrė Hataką,
vieną karaliaus pareigūnų, ku-
ris čia jos akivaizdoje buvo ir nu-
siuntė jį pas Mardekajį, kad jis
sužinotų, dėl kurios priežasties jis
taip pasielgiąs.
6 Tai nuėjo Hatakas į miesto
aikštę, kuri buvo prie karaliaus
vartų, pas Mardekajį.
7 Ir Mardekajis papasakojo jam
visa tai, kas jam atsitiko ir kiek pi-
nigų Hamanas pažadėjęs kara-
liaus iždui už žydų nužudymą
8 ir davė jam nuorašą to viešo
skelbimo, kuris Šūšane buvo iška-
bintas, žydus išnaikinti, kad jis Es-
tėrei parodytų ir jai sakytų ir
įsakytų, kad ši nueitų pas kara-
lių ir jo melste melstų už savo
tautiečius.
9 Hatakas sugrįžo pas Estėrę
ir pranešė jai, ką Mardekajis jam
buvo papasakojęs.
10 Tada įsakė ji jam pasakyti
Mardekajui,
11 kad karalius teturįs vieną
įstatymą visiems pareigūnams
ir visiems karaliaus kraštų gyven-
tojams ir kad visiems tai žinoma
yra, kad kiekvienas, kuris jam ar-
tintųsi kiemo vidaus pusėje, jo
nepašauktas, turėsiąs mirti, jei jis
tam neištiestų savo karališkosios
aukso lazdos. O aš esu karaliaus
jau 30 dienų nešaukta, kad pas
jį įeičiau.
12 Kai šie žodžiai Estėrės buvo
pranešti Mardekajui,
13 tai liepė Mardekajis Estėrei
atsakyti: "Negalvok, kad tu viena
gyva išliksi iš žydų, kadangi tu
karaliaus namuose gyveni.
14 Jei tu šiuo metu tylėsi, tai pa-
galba ir išlaisvinimas žydams ateis
iš kitos šalies ir tu bei tavo giminė
žūsite. O kas žino, kodėl tu šiokiu
laiku pakilai į karalienes!"
15 Estėrė siuntė Mardekajui
tokį atsakymą:
16 "Taigį, nueik į Šūšaną ir
surink visus žydus ir pasninkaukite
tris dienas ir tris naktis už mane,
nevalgydami ir negerdami. Aš taip
pat pasninkausiu su savo

palydovėmis ir tada aš įeisiu pas
karalių, nors jis tai ir uždraudęs
yra, jei žūsiu, tai žūsiu!"
17 Mardekajis nuvyko į Šū-
šaną ir padarė, kaip Estėrė jam
buvo liepusi.

5

Hamanas Tykoja Mardekajį Nužudyti

1 Trečią dieną apsirėdė Es-
tėrė karalienės rūbais ir atsistojo
prieangyje viduje ties karaliaus na-
mais. O karalius sėdėjo ant savo
karališkojo sosto karaliaus na-
muose, ties namų anga.
2 Ir kai karalius pamatė kara-
lienę Estėrę prieangyje stovinčią,
susilaukė ji malonės jo akivaizdoje.
Ir karalius ištiesė savo ka-
rališkąją aukso lazdelę į ją,
kurią jis savo rankoje turėjo.
Tai prižengė Estėrė artyn ir palietė
viršutinį galą tos lazdelės.
3 Karalius paklausė: "Kuo tau
galiu patarnauti, karaliene Estėre?
Duosiu tau, ko tik prašysi, kad ir
pusę savo karalystės."
4 Estėrė atsiliepė: "Jei tau pa-
tinka, karaliau, tai ateikita judu,
karalius ir Hamanas, į vaišes, ku-
rias aš paruošiau."
5 Karalius tarė: "Pašaukite man
tuojau Hamaną, kad darytume,
ką Estėrė prašiusi." Taigi, kara-
liui su Hamanu į puotą atėjus,
kurią Estėrė buvo paruošusi,
6 paklausė karalius Estėrės, kai
vyno buvo išgėręs: "Ko prašysi,
Estėre, visa tau bus duota, net iki
pusės karalystės!"
7 Tai tarė Estėrė, atsakydama:
"Aš meldžiu ir prašau,
8 jei aš malonės susilaukiau ka-
raliaus akivaizdoje ir jei tau, kara-
liau, patinka man duoti, ko aš pra-
šau ir daryti, ko aš noriu, tai ateik,
tu, karaliau su Hamanu į tas
vaišes, kurias aš paruošiu rytoj, tai
aš darysiu, karaliau, ką tu sakei."
9 Tai išėjo Hamanas tą dieną
linksmas ir gerai nusiteikęs, bet pa-
matęs Mardekąjį karaliaus var-
tuose, kad jis prieš jį nesikėlė ir
nenusilenkė, tai jis ant jo be galo
supyko.
10 O vis dėlto jis susilaikė.
Grįžęs į namus, jis susikvietė
savo draugus ir savo žmoną
Zerešę
11 ir pradėjo girtis savo šlove ir
turtais ir vaikų daugybe ir tuo, kad
karalius jį buvo iškėlęs viršum
visų tarnų ir karaliaus
kunigaikščių.
12 Ir tai ne viskas, gyrėsi Ha-
manas: "Pati karalienė Estėrė pa-
ruošė puotą rytojaus dienai ir
pasikvietė į ją mane su karaliu-
mi ir nė vieno kito.
13 Bet man nepatinka žiūrėti į
tą žydą Mardekajį, sėdintį
prie karaliaus vartų.
14 Tai tarė jam jo žmona Zerešė
ir visi jo draugai: "Liepk atitiesti
kokių 23-jų metrų kartuves ir
pasakyk rytoj karaliui, kad jose
Mardekajį pakartų, tai tu galėsi
linksmas puotauti su karaliumi."
Hamanui patiko visiškai toks pa-
siūlymas ir jis įsakė atitiesti
kartuves.

6

Mardekajo Pagerbimas

1 Tą naktį karalius negalėjo
miegoti ir jis liepė atnešti metraš-
čių knygas ir iš tų paskaityti.
2 Ir pasitaikė, kad jam paskaitė,
jog Mardekajis buvo pranešęs ka-
raliui apie jo dviejų tarnų susi-
tarimą, tai yra Bigtanos ir Terešio,
karaliaus įėjimo prie angos sar-
gybinių, nužudyti karalių
Achašvėrų.
3 Karalius paklausė: "Kuo jam
buvo už tai atsilyginta ir kokia garbė
suteikta?" "Nieko nebuvo pada-
ryta," atsiliepė vienas pareigūnų.
4 Ir karalius paklausė, kas esąs
atėjęs į prieangį. O prieangyje
buvo Hamanas, kuris buvo atėjęs
karaliaus paprašyti, kad pakartų
Mardekajį kartuvėse, kurias jis
buvo atitiesęs.
5 Karaliaus tarnai tarė jam: "Štai

Hamanas laukia prieanagyje!"
Karalius tarė: "Teįeina jis į
vidų!"
6 Įėjus Hamanui, paklausė
karalius jo: "Ką reiktų tokiam
žmongui padaryti, kurį karalius
norėtų pagerbti?" O Hamanas tuoj
pagalvojo, kad karalius negalįs
kito turėti, kaip jį, kuriam jis to-
kią pagarbą norįs pareikšti.
7 Tai ir atsakė Hamanas karaliui:
"Tą vyrą, kurį karalius nori
pagerbti,
8 reikia atsivesti ir jį karališ-
kais rūbais aprėdyti, tokiais, ku-
riuos karalius nešioja ir duoti jam
karaliaus jojamą žirgą ir vai-
niką ant jo galvos uždėti.
9 Tuos rūbus ir žirgą reikia pa-
vesti vienam iš karaliaus kunigaikš-
čių, kuris tą vyrą aprėdytų,
kurį karalius nori pagerbti ir jį
ant to žirgo užsodinti ir po miestą
pavedžioti ir leisti priešakyje jo ei-
nančiam paskelbti: "Štai, matote,
kaip karalius atsilygina tam, kurį
jis pagerbti nori!"
10 Ir karalius tarė Hamanui:
"Skubėk ir imk žirgą ir rūbus, kaip
sakei, ir daryk taip su Mardekaju,
kuris prie karaliaus vartų sėdi, ir
nieko neužmiršk padaryti, ką tu
kalbėjai."
11 Tada pasiėmė Hamanas rūbus
ir žirgą ir aprėdė jais Mardekajį
ir vedžiojo jį per miesto gatves,
skelbdamas pirm jo: "Taip-taip at-
silygina karalius tam, kurį jis nori
pagerbti!"
12 Mardekajis sugrįžo vėl prie
karaliaus vartų, O Hamanas sku-
bėjo į namus, gedėdamas su ap-
dengta galva.
13 Savo žmonai Zerešei ir savo
draugams jis papasakojo, ką jis
buvo pergyvenęs. Tai tarė jam jo
patarėjai ir jo žmona: "Jei Marde-
kajis žydų kilmės yra, dėl kurio
tavo nelaimė prasidėjo, tai tau ne-
siseks prieš jį ir tu pavirsi nieku.
14 O jiems taip dar bekalbant,
atėjo karaliaus pareigūnai ir vedėsi
Hamaną į puotą, kurią Es-
tėrė buvo paruošusi.

7

Bausmė Hamanui

1 Atėjus karaliui ir Hamanui į
vaišes, kurias Estėrė buvo
paruošusi,
2 tarė karalius Estėrei antrąją
dieną, kai vyno buvo išgėręs:
"Ką norėtumei, karaliene, Es-
tėre, kad tau duočiau, ko prašysi,
kad ir iki pusės mano karalystės aš
tau duosiu?"
3 Karalienė Estėrė tarė, atsaky-
dama: "Jei aš malonės susilaukiau
tavo akivaizdoje, karaliau, ir jei tai
tau patinka, karaliau, tai palik mane
gyvą, man tavęs prašant, ir mano
žmones dėl mano prašymų.
4 Nes mes esame pasmerkti, aš
ir mano žmonės ir mes būsime nai-
kinami. Dieve duok, kad mus ver-
gais ir vergėmis parduotų, tai aš
tylėčiau, tokiu atveju priešas bent
karaliui pakenkti negalėtų."
5 Atsiliepdamas, paklausė kara-
lius Achašvėrus karalienės: "Kas
jis toks ir kur jis yra, kuris išdrįsta
tatai padaryti?"
6 Estėrė atsiliepė: "Tasai priešas
ir pikčiausias mūsų nedorėlis yra
šis nelabasis Hamanas." Ir Ha-
manas nusigando dėl karaliaus ir
karalienės.
7 Tai kėlėse karalius nuo vaišių
ir vyno, ir labai supykęs, išėjo į
sodą, kuris buvo prie namų. Ir
Hamanas, atsikėlęs, meldė kara-
lienės Estėrės, kad jį gyvą pa-
liktų, nes jis matė, kad karalius
buvo jo likimą jau išsprendęs.
8 Ir karaliui sugrįžus iš sodo
prie namų į svetainę, kurioje jie
buvo valgę, pamatė karalius Ha-
maną ant tos sėdynės užsigulusį,
ant kurios Estėrė sėdėjo. Tai tarė
karalius: "Ar jis ir karalienę nori iš-
prievartauti mano namuose?" Ir
karaliui ištarus tuos žodžius, už-
dengė jie Hamanui veidą.
9 Tai tarė Charbona, vienas ka-
raliaus pareigūnų, kuris čia jo aki-
vaizdoje buvo: "Štai kartuvės prie
Hamano namų, kurias jis
23 metrų augštumo pastatydino

Mardekajui, kuris išsaugojo karaliaus gyvybę." Karalius tarė: "Tose jį ir pakarkite!"
10 Taip pakorė jie Hamaną tose kartuvėse, kurias jis buvo Mardekajui pastatęs. Tada atslūgo karaliaus įtužimas.

8

Žydai Gauna Leidimą Atsikeršyti

1 Tą dieną perleido Achašvėrus žydų priešo Hamano namus Estėrei. Ir Mardekajis atėjo karaliaus akivaizdon, nes Estėrė buvo jam pasakiusi, kad jis jos giminė esąs.
2 Ir karalius nuėmė žiedą nuo savo piršto, kurį jis buvo Hamanui atėmęs ir davė tą Mardekajui. Ir Estėrė paskyrė Mardekajį Hamano turtų valdytoju.
3 Estėrė vėl maldavo karaliaus su ašaromis, jam į kelius puldama, kad karalius panaikintų agagiečio Hamano prieš žydus užvestą bylą.
4 Tai ištiesė karalius savo auksinę lazdelę į Estėrę ir ji atsikėlė ir nuėjo prie jo.
5 Ir jis tarė: "Jei karaliui patinka ir jei aš susilaukiau malonės karaliaus akyse ir jei karalius tam pritaria ir jis su manimi patenkintas yra, tai terašo karalius įsakymą, kuriuo jis atšauktų Hamano, Hamdato sūnaus, agagiečio išsiuntinėtas gromatas, kuriomis jis buvo liepęs visus karalystės žydus išžudyti.
6 Kaip aš galėčiau pakęsti savo žmonių išžudymą ir kaip aš išlaikyčiau mano šeimos išnaikinimą!"
7 Karalius Achašvėrus atsiliepė Estėrei ir žydui Mardekajui: "Štai aš atidaviau Hamano namus Estėrei o jį patį leidau kartuvėse pakarti, kadangi jis savo ranką ištiesė prieš žydus,
8 taigi, rašykite dabar už žydus karaliaus vardu taip, kaip jums geriausiai atrodo ir užantspauduokite gromatą karaliaus žiedu, nes joks įsakymas rašytas karaliaus vardu ir jo žiedu užantspauduotas, negali būti atšaukiamas.
9 Tai buvo sušaukti Sivano, trečiojo mėnesio 23-ią dieną karaliaus raštininkai ir parašė gromatas, kaip Mardekajis jiems įsakė, visiems, žydams, kunigaikščiams, valdytojams ir vyresniesiems visų 127-tų kraštų, nuo Indijos iki Etiopijos, kiekvienam kraštui savo raštu, kiekvienai tautai savo kalba ir žydams taip pat sava kalba ir raštu.
10 Tos gromatos buvo rašytos karaliaus Achašvėraus vardu ir jo antspaudu užantspauduotos. Ir jis išsiuntinėjo jas per raituosius pasiuntinius, kurie išjojo jaunais mulais.
11 Tomis gromatomis įgaliojo karalius žydus susirinkti bet kuriame mieste ir apginti savo gyvybę visų tų išnaikinimu, kurie juos buvo puolę, su jų moterimis ir vaikais ir pasisavinti visą jų turtą,
12 ir kad tai žydai įgyvendintų Adaro, dvyliktojo mėnesio 13-tąją dieną visuose karaliaus Achašvėraus kraštuose.
13 Tose gromatose buvo parašyta, kad šitas įsakymas būtų paskelbtas visuose kraštuose visoms tautoms, kad žydai būtų pasiruošę tą dieną atsikeršyti savo priešams.
14 Ir karaliaus raitieji pasiuntiniai išjojo greitai ir skubėdami sulig karaliaus įsakymu ir tas skelbimas buvo iškabintas Šūšano pilyje.
15 O Mardekajis išėjo nuo karaliaus karališkais rūbais, geltonais ir baltais, su dideliu aukso vainiku, aprėdytas brangiausia drobe ir purpuros skraiste ir Šūšano miestas džiūgavo ir buvo linksmas.
16 Taip atėjo žydams šviesi, džiaugsminga, linksma bei garbinga diena.
17 Ir po visus kraštus ir miestus, į kuriuos karaliaus įsakymas atėjo, pasklido džiaugsmas ir linksmybė žydų tarpe ir jie vaišinosi

per dienas, kad daugelis žmonių
karalystėje žydais pasidarė, ka-
dangi baimė nuo žydų juos apė-
musi buvo.

9

Žydų Džiaugsmo Šventė

1 Dvylikto, tai yra Adaro, mė-
nesio 13-tą dieną, kurią kara-
liaus žodį ir įsakymą
įvykdyti reikėjo ir žydų priešai
buvo galvoję juos pribaigti, atsitiko
viskas atvirkščiai, būtent, žydai nu-
galėjo tą dieną savo priešus.
2 Žydai susirinko visų kraštų
miestuose karaliaus Achašvėraus
karalystėje, kad jie atsikeršytų
tiems, kurie jiems pakenkti norėjo.
Ir niekas negalėjo jiems pasiprie-
šinti, kadangi baimė nuo jų buvo
paplitusi po visas tautas
3 Ir vyresnieji kraštuose, kuni-
gaikščiai, valdytojai ir karaliaus
pareigūnai padėjo žydams, kadangi
jie buvo pagauti baimės nuo
Mardekajo.
4 Nes Mardekajis buvo didžiū-
nu karaliaus namuose ir žinios
buvo paplitusios po visus kraštus,
kad jis vis labiau įsigalėjąs.
5 Taip išžudė žydai visus savo
priešus kardu, mušdami ir naikin-
dami tuos ir darydami su tais, kaip
jiems patikdavo, kurie jiems
pasipriešindavo.
6 Šūšano pilyje žydai išžudė ir
išnaikino 500 žmonių.
7 Be šių jie dar nužudė Par-
šandatą, Dalfoną, Aspatą,
8 Poratą, Adaliją, Arydatą,
9 Parmaštą, Arysajį, Ari-
dają ir Jezatą,
10 dešimtį Hamdato sūnaus
Hamano sūnų, žydų priešų, bet
jų turtų jie nepasisavino.
11 Tą pačią dieną buvo pra-
nešta, kiek užmuštųjų buvo Šū-
šano pilyje.
12 Karalius pranešė karalienei
Estėrei, kad žydai išžudė 500
žmonių Šūšano pilyje ir visus de-
šimtį Hamano sūnų tą pačią
dieną. O kiek jie išžudė kituose
karaliaus kraštuose! Ką tu dabar
paprašysi? Aš tau neužginsiu nieko,
ko tik pareikalausi.
13 Estėrė tarė: "Jei karaliui pa-
tinka, tai leisk žydams Šūšano pi-
lyje vykdyti tavo įsakymą ir
rytojaus dieną pakarti dešimtį
Hamano sūnų kartuvėse."
14 Ir karalius davė tą
įsakymą, kuris buvo Šūšane iš-
kabintas ir taip jie pakorė dešimtį
Hamano sūnų.
15 Keturioliktąją dieną
Adaro mėnesį žydai irgi susirinko
Šūšane ir išžudė 300 vyrų, bet jų
turtų jie nepasisavino.
16 O kituose karaliaus kraštų
valdomuose miestuose žydai susi-
rinko ginti savo gyvybę ir užsitik-
rinti sau ramybę nuo savo priešų
ir išžudė 75000 žmonių, bet jų
turtų jie nepasisavino.
17 Visa tai buvo įvykdyta Adaro
mėnesio 13-tą dieną, o 14-tą
dieną ilsėjosi jie ir tai buvo jiems
linksmybės bei džiaugsmo diena.
18 Šūšane jie susirinko 13-tą ir
14-tą dieną ir ilsėjosi 15-tą
dieną, kuri jiems buvo links-
mybės ir džiaugsmo diena.
19 Todėl pasidarė žydai mieste-
liuose ir kaimuose keturioliktąją
dieną savo linksmybės ir
džiaugsmo diena ir apsidovanojo
tarpusavyje dovanomis.
20 Ir Mardekajis aprašė šitą
įvykį ir išsiuntinėjo gromatas
visiems arti ir toli gyvenantiems
žydams visuose Achašvėraus
kraštuose,
21 kad įsipratintų kasmet
švęsti Adaro mėnesio 14-tą ir
15-tą dieną,
22 kadangi tomis dienomis gavo
žydai pasiilsėti nuo savo priešų ir
tai buvo jiems mėnuo, kuriame jų
skausmas pavirto džiaugsmu ir jų
liūdesys prasidžiugimu, kad tos
dienos jiems būtų linksmybės
ir džiaugsmo dienomis, kuriomis
jie vienas kitą dovanomis
apsidovanotų.
23 Ir žydai apsiėmė tai vykdyti,

ką buvo pradėję ir ką Marde-
kajis jiems buvo parašęs:
24 kaip agagietis Hamdatos sūnus
Hamanas, žydų priešas, buvo su-
galvojęs žydus išžudyti, mesdamas
burtus dėl jų, kad juos sumuštų
ir išnaikintų,
25 kaip Estėrė pas karalių buvo
įėjusi ir kalbėjusi, kaip jo piktas
išmislas žydams išnaikinti į jį
patį atsisuko ir kaip jis ir jo sūnūs
kartuvėse pakarti buvo.
26 Todėl jie praminė tas dienas
Purim vardu, kadangi PURIM
reiškia burtai ir dėl viso to, kas bu-
vo parašyta šioje gromatoje, ką
jie patys savo akimis buvo matę
ir dėlto, ką patys pergyveno.
27 Taip apsiėmė žydai padaryti tai
įpročiu, kasmet švęsti tiedvi dieni,
jie, jų vaikai ir visi, kurie prie jų
prisidėtų, kad jie jokiu būdu neiš-
leistų tų dviejų dienų, kaip
parašyta ir nustatyta yra,
28 kad jie nepamirštų šių
dviejų dienų per kartų kartas
visose giminėse, visose šalyse ir
visuose miestuose. Tai yra Purimo
dienos, kurių žydai negali pralei-
sti nešventę, kad tas paprotys pri-
mintų jiems šiuos įvykius ir
niekuomet neišnyktų jų būsi-
mose kartose.
29 Ir karalienė Estėrė, Abychailio
duktė ir žydas Mardekajis dėjo vi-
sas pastangas, rašydamu antrąją
gromatą tuo reikalu, kad Purimo
šventė būtų priimta.
30 Ir jis išsiuntė tą gromatą
žydams į visus 127 kraštus
Achašvėraus karalystėje geros va-
lios ir užtikrinimo žodžiais,
31 kad priimtų tas Purimo
dienas, kaip nustatytą šventę taip,
kaip žydas Mardekajis ir karalienė
Estėrė buvo įsakę ir kaip jie sau
ir savo palikuoniams nustatė, atsi-
žvelgdami į savo pasninko ir
šauksmo dienas.
32 Estėrės įsakymas patvirtino
Purimo atžvilgiu išleistus nuostatus
ir tatai buvo užrašyta užrašų
knygose.

10

Achašvėraus Didybė,
Mardekajo Žygiai

1 Ir Achašvėrus uzdėjo duoklės
mokesčius visiems savo kraštams ir
visoms saloms jūroje savo
karalystės.
2 Visi jo galingieji ir didingieji
žygiai yra surašyti su Mardekajo
iškelta šlove Mėdijos ir Persijos
karalių metraščiuose.
3 Nes žydas Mardekajis buvo
antrasis Achašvėraus karalystėje,
pagarsėjęs žydų tarpe ir priimti-
nas daugybei savo brolių, kuris
stengėsi visomis jėgomis padėti savo
tautiečiams ir visur apginti žydų
garbę.

JUOBO KNYGA

1

Juobo Vargai Ir Kantrumas

1 Ūco šalyje gyveno žmogus,
vardu Juobas. Tai buvo nepeiktinas
ir teisus gyventojas, kuris bijojosi
Dievo ir vengė pikta.
2 Jis turėjo septynis sūnus ir tris
dukteris.
3 Jis laikė 7000 avių, 3000 ku-
pranugarių, 500 jungų jaučių,
500 asilų ir labai daug šeimynos
ir jis buvo vienas iš žymiausių
žmonių Rytuose.
4 Ir jo sūnūs keldavo vaišes,
kiekvienas nustatytą dieną savo
namuose ir jie pakviesdavo į tas
savo tris seseris, kad kartu val-
gytų ir gertų.
5 O sekantį rytą po vaišių,
prieš išsiųsdamas juos, jis pa-
šventindavo juos, anksti atsikėlęs
ir aukodavo deginamąją auką už
visus juos, galvodamas, kad jo
sūnūs kuo nors nusidėjo ir atsito-
lino nuo Dievo savo širdyje. Tatai
darydavo Juobas kiekvieną
dieną.
6 Vieną dieną atsitiko, kad
Dievo sūnums einant atsistoti Vieš-
paties akivaizdon, ir šetonas jų
tarpe atsirado.
7 Ir Viešpats paklausė šetono:
"Iš kur tu ateini?" Šetonas atsakė:
"Aš grįžtu, išvaikščiojęs visą
pasaulį."
8 Viešpats tarė šetonui: "Ar tu
nenusižiūrėjai į Mano tarną
Juobą, kuris yra ištikimas, teisus,
bijo Dievą, vengia pikta ir neturi
sau lygaus žemėje?"
9 Šetonas atsiliepė Viešpačiui ir
tarė: "Ar galvoji Juobą be reikalo
Dievą bijantį?"
10 Juk Tu jį apsergėjai, jo na-
mus ir visa, ką jis aplinkui turi.
Tu laiminai jo rankų darbus, kad
jo lobių yra priaugusi visa žemė.
11 Bet ištiesk Savo ranką ir
atimk jam visa, ką jis turi, tai jis
keiks Tave Tavo akyse."
12 Viešpats tarė šetonui: "Štai,
visa, ką jis turi tebūna tavo ran-
koje, tiktai prie jo paties savo ran-
kos neprikišk." Tai išėjo šetonas
nuo Viešpaties.
13 O tą dieną, kurią jo sūnūs
ir dukterys valgė ir gėrė savo pir-
magimio brolio namuose,
14 atėjo pasiuntinys pas Juobą
ir tarė: "Jaučiais buvo ariama ir
asilai ėdė čia pat netoli ganykloje
15 ir juos užpuolė Šebos klajok-
liai ir nusivedė juos. Jie nužudė tar-
nus, iš kurių aš vienas teišbėgau,
kad tau praneščiau."
16 Tam dar tebekalbant, atėjo ki-
tas ir tarė: "Dievo ugnis krito iš
dangaus ant avių ir jų ganytojų
ir suėdė juos ir aš vienas teišbėgau,
kad tau tai praneščiau."
17 Šiam dar bekalbant, atėjo
žmogus ir tarė: "Trys gaujos kal-
diečių užpuolė kupranugarius,
pasigrobė juos ir kardu išžudė tar-
nus, kad aš vienas teištrūkau ir tau
tai praneščiau."
18 Tas dar tebekalbėjo ir atėjo ki-
tas žmogus ir tarė: "Tavo sūnūs
valgė ir gėrė savo brolio pirmagimio
namuose
19 ir štai, užėjo smarkus vėjas iš
dykumos ir pagavo namus už visų
keturių kampų ir užvertė tuos
ant tų jaunųjų žmonių ir vi-
sus juos užmušė ir aš tik vienas
teišlikau, kad tau tai praneščiau."
20 Tai atsikėlė Juobas, įplėšė
savo rūbus, draskėsi savo plaukus,
puolė žemėn ir meldėsi,
21 tardamas: "Nuogas aš iš savo
motinos kūno atėjau, nuogas aš vėl
ir išeisiu! Viešpats buvo davęs,
Viešpats ir atėmė. Tebūna pašlo-
vintas Viešpaties vardas!"
22 Visu tuo Juobas nenusidėjo,
nieko pikto nepadarydamas prieš
Dievą.

2

Juobo Kančia

1 Ir tą dieną, einant Dievo
sūnums atsistoti Dievo akivaizdon,
atsitiko, kad ir šetonas jų tarpe
atsirado ir Dievo akivaizdoje
atsistojo.
2 Tai tarė Dievas šetonui: "Iš kur
tu ateini?" Šetonas atsakė: "Aš
grįštu iš pasaulio, kurį aš iš-
maišiau nuo vieno galo iki kito."
3 Viešpats klausė šetono: "Ar tu
nenusižiūrėjai į Mano tarną
Juobą, kuris yra ištikimas, teisus,
bijosi Dievo, vengia pikta ir neturi
sau lygaus pasaulyje ir vis Man dar
ištikimai tarnauja, bet tu Mane pa-
kusinai, kad Aš be jokios priežas-
ties jį taip varginčiau?"
4 Šetonas atsakė Viešpačiui, tar-
damas: "Oda už odą ir visa, ką
žmogus turi, palieka jis už savo
gyvybę.
5 Bet tik ištiesk Savo ranką ir
sužeisk jo kūną ir kaulus, tai pa-
matysi, kaip jis Tau į Tavo akis
keiks."
6 Dievas atsakė šetonui: "Štai,
tebūna jis tavo rankoje, tiktai ne-
liesk jo gyvybės!"
7 Tai nuėjo šetonas nuo Viešpa-
ties veido, ištiko Juobą piktais
skauduliais nuo jo kojų iki jo
muomens.
8 Ir jis atsisėdo pelenuose, pa-
siėmė šukę ir grandė ja savo kūną.
9 Tai ėmė jo žmona jį gundyti,
klausdama: "Ar tu vis dar nori būti
toks ištikimas? Prakeik Dievą ir
numirk!"
10 Bet jis atsakė jai: "Tu kalbi,
kaip pliuškės moterys kalba. Jei mes
gera gauname iš Dievo, kodėl ne-
priimti ir pikto!" Tuo visu, taip kal-
bėdamas, Juobas nenusidėjo savo
lūpomis.
11 Kai Juobo trys draugai suži-
nojo, kad jį toks vargas buvo ap-
nikęs, tai susitarė jie visi trys,
Elyfazas iš Tėmano, Bildadas iš
Šūcho ir Cofaris iš Naamos jį
aplankyti ir paguosti.
12 Jau iš tolo jie žiūrėjo į jį,
neatpažino jo ir ėmė pakeltu balsu
verkti, kiekvienas įplėšdamas savo
rūbą ir link dangaus dulkėmis savo
galvas apsibarstydami.
13 Ir jie sėdėjo su juomi ant žemės
septynias dienas ir septynias naktis
ir nieko su juomi nekalbėjo, maty-
dami, kad peršuliai labai dideli
buvo.

3

Juobas Skundžiasi Dievui

1 Pagaliau prabilo Juobas ir ėmė
keikti savo gimimo dieną.
2 Juobas tarė:
3 "Tedingsta diena, kurią aš
esu užgimęs ir ta naktis, kurią
buvo skelbiama, jog berniukas
esąs užgimęs!
4 Kad ta diena pavirstų tam-
sybe ir Dievas iš augštybės jos ne-
beminėtų, kad joks šviesybės
spindulėlis joje nebepasirodytų!
5 Kad ji būtų tamsumos ir
tamsybės apdengta ir tamsūs de-
besiai ją užklotų ir juodas rūkas
padarytų ją baisią,
6 kad ji būtų gilios nakties
tamsybės pagauta, kad ji nesi-
džiaugtų metinių dienų eilėje ir
mėnesio dienų skaičiuje.
7 Tebūna apleista ta naktis,
kurioje nebūtų girdėti jokių
džiūgavimų,
8 kad ji būtų prakeikta tų,
kurie dienas prakeikia ir kurie pa-
siruošę yra prižadinti siaubingąją
baisenybę leviataną,
9 kad jos žvaigždės būtų ap-
temusios, nors lauktų šviesos, ta-
čiau jos nesusilauktų jų ir
nematytų jokių aušros spindulių,
10 kadangi ji manęs neužrakino
motinos įsčiose ir neišsaugojo
manęs nuo šios nelaimės!
11 Kodėl aš nenumiriau gimda-
mas ir nepražuvau, vos tik užgimęs!
12 Kodėl aš buvau paimtas į
glėbį, kodėl mane maitino
krūtimis?
13 Būčiau galėjęs dabar sau ra-
miai gulėti, miegoti ir atsigauti
ramybėje,

14 su karaliais ir kraštų patarė-
jais, kurie sau pasistatė tai, kas da-
bar guli griuvėsiuose,
15 su kunigaikščiais, kurie namus
pilnus aukso ir sidabro turėjo,
16 arba, kodėl aš neužgimiau be
gyvybės ir nebuvau žemėje paslėp-
tas, kaip koks kūdikis, kuris nie-
kuomet nėra regėjęs saulės šviesos.
17 Ten turi vis dėlto paliauti
bedievių siautimas, ten ilsis dau-
gelį darbų dirbusieji.
18 Čia ir belaisviai gauna savo ra-
mybę visi kartu, nebegirdami savo
vadovų balsų.
19 Čia guli dideli ir maži ir vergai
yra atpalaiduoti nuo savo
savininkų.
20 Kam duodama šviesa nuvar-
gusiam ir gyvybė sielvartaujančiai
širdžiai,
21 kurie laukia mirties ir jos ne-
sulaukia, kurie ją mielai išsi-
kastų, kaip kokį paslėptą
turtą,
22 kurie džiaugiasi ir prasi-
džiunga, prieidami galą.
23 Kam duodama gyvybė žmo-
gui, kurio keliai paslėpti ir kuriam
tvora užtverta iš visų pusių?
24 Nes, kai man reikia valgyti, aš
turiu sielvartauti ir mano dejavimas
pasileidžia lyg koks vanduo.
25 Nes mane užklupo tai, ko aš
bijojau ir aš buvau susirūpinęs ir ta-
tai mane ištiko.
26 Ar aš nebuvau laimingas? Ar
aš nesigėrėjau, ramybėje gyvenda-
mas? Ar aš neturėjau gana poilsio?
Tokia nerimastis dabar mane
užklupo!"

4

Pirmoji Elyfazo Kalba: Nekalto Dievas Nebaudžia

1 Tai atsiliepė Elyfazas iš Tė-
mano ir kalbėjo.
2 Rasi tau nepatinka, jei kas
drįstų tave užkalbinti? O kas
begalėtų ilgiau susilaikyti ir tylėti?
3 Štai, tu esi daugelį pamokęs
ir daugeliui suteikęs drąsos, jų
rankas sustiprindamas.
4 Tavo kalba atkėlė tuos, kurie
buvo nugriuvę ir nuramino tuos,
kurių kinkos drebėjo.
5 Bet dabar, kai tave ištiko, tai
tu atsileidai, ir kai į tave pataikė,
tai tu pabūgai.
6 Ar, bijodamas Dievo, tu ne-
randi paguodos, vilties, vaikščiojęs
nepeiktinais keliais?
7 Pasakyk, ar yra koks nekal-
tasis pražuvęs? Arba, kur buvo tei-
sieji išnaikinti?
8 Aš esu pastebėjęs, kad tie, ku-
rie skausmus aparė ir nelaimę pa-
sėjo, tie juos ir nusipjovė.
9 Dievo kvapu jie išnyko ir Jo
Dvasios rūstumas juos išnaikino.
10 Liūtų staugimas, smarkiųjų
liūtų balsai pasiliovė, jaunųjų liūtų
dantys išmušti.
11 Liūtas krito, kad daugiau ne-
beplėštų, o liūtės jaunikliai liko
išsklaidyti.
12 Paslaptis mane aplankė ir pa-
šnabždėjo į mano ausį.
13 Regėjimai nakties metu, kai
žmonės miega, vertė mane
susimąstyti,
14 kad aš baimės pagavau ir pra-
dėjau drebėti visu kūnu
15 ir dvasia pro mane praslinko,
kad plaukai ant mano kūno
pasišiaušė.
16 Tada stovėjo pavidalas mano
akivaizdoje ir aš jo veido nepaži-
nau. Jis stovėjo ramiai ir aš išgirdau
balsą:
17 "Kaip gali žmogus teisesnis
būti už Dievą, arba būti skaistus
prieš tą, kuris jį sutvėrė?
18 Štai, jo tarnų tarpe nėra nė
vieno nekalto. Net Savo angelų
klaidas Jis pamato,
19 tuo labiau tų, kurie molio
pastatytose trobose žemėje gyvena
ir kirmėlių ėdami yra.
20 Žmogus dar gyvas ryto metu,
gali būti vakare jau numiręs, nie-
kam nepastebėjus.
21 Ar nesibaigia žmogaus didybė
jo mirtimi? Juk žmogui numirti iš-
minties nereikia.

5

Pražūtis Bedieviui, Išgelbėjimas Atgailaujančiam

1 Tad šaukis ir pamatysi, kas tau
atsilieps! Į kurį iš tų šventųjų tu nori
kreiptis?
2 Paikutis užsimuša savo rūstybėje, o bukaprotis gauna galą dėl
savo pavydo.
3 Aš stebėjau bukaprotį
įsigalint ir staiga aš prakeikiau jo
namus.
4 Jo vaikai bus toli nuo apsaugos, sumušti vartuose, kuriuose nebus jokio gelbėtojo.
5 Išalkusieji suvalgys kvailučio
derlių, išsilupdami net tą, kas
tarpe erškėčių auga ir ištroškusieji išsižios, praryti norėdami jo
turtus.
6 Juk vargas neišdygsta iš žemės
ir nelaimė neužauga dirvoje.
7 Juk žmogus gimsta tam, kad
vargtų, paukštis tam, kad
skraidytų.
8 Bet aš kreipčiaus į Dievą
ir jam pasiskųsčiau savo varge,
9 kuris didingus darbus atlieka,
kurių negalima suvokti ir daugybę
stebuklų, kurių negalima
suskaityti,
10 kuris lietaus duoda žemei ir
drėgmės laukų dirvoms,
11 kuris nuolankiuosius išaugština ir liūdnuosius pralinksmina,
12 kuris klastojančiųjų užmačioms užkerta kelią, kad jie savo
rankomis neturi pasisekimo.
13 Gudraujančiuosius Jis pagauna jų kėsluose ir paverčia sukčių patarimus niekais,
14 kad jie dienos viduryje atsiduria tamsybėje ir graibosi sienomis, kaip nakties metu.
15 Jis apsaugo vargingąjį nuo
kardo, nuo jų burnos ir nuo galingojo rankos.
16 Varguoliams Jis suteikia viltį, kad neteisybė prie jų
nesikabinėtų.
17 Taigi, išganytingas yra žmogus, kurį Dievas baudžia ir todėl
priimk kantriai Visagalio
pabaudimą.
18 Nes Jis sužeidžia ir apriša, Jis
sumuša ir pagydo Savo ranka.
19 Iš šešių sielvartų Jis tave
išgelbės, o septintasis vargas negaus tavęs paliesti.
20 Bado metu apsaugos Jis tave
nuo mirties, o kare nuo kardo priešo
rankose.
21 Jis apgins tave nuo piktų liežuvių, kad nebijotumei pražūčiai
ateinant.
22 Tu juoksies bado ir sunaikinimo metu ir žemės žvėrių tu
nebijosi.
23 Nes tu būsi sandoroje su akmenimis laukuose ir taikoje su laukiniais žvėrimis,
24 ir tu patirsi, kad taika užviešpatavo tavo pastogėje ir tu aprūpinsi savo namus, matydamas, kad
jiems nieko netrūksta.
25 Tu pasijusi, kad tavo vaikų
yra daug ir tavo vaikaičių, kaip
žolės žemėje.
26 Pasenęs, tu nueisi į kapą,
kaip pėdai suvežami savo laiku.
27 Štai, tai yra, ką mes ištyrėme. Ir tai yra tiesa, kuria tu turėtumei pasinaudoti savo labui."

6

Juobo Pasiteisinimas, Draugų Šiurkšti Paguoda

1 Juobas šitaip išdėstė savo
atsakymą.
2 Jei mano vargą svertų ir
mano kentėjimus ant svarstyklių
padėtų kartu,
3 tai tie būtų sunkesni už smiltis pajūryje. Todėl man nėra
prasmės ir kalbėti.
4 Nes Visagalio strėlės tebekyšo
manyje, kurių nuodai nuodyja
mano dvasią ir Dievas tebepuolinėja mane išgąsčiais.
5 Žvėrys nestaugs, jei turės kuo
maitintis. Jaučių bliovimo negirdėsi, jei jie pakankamai turės
pašaro.
6 Kas nori valgyti tai, kas ne-

sūdyta arba ragauti kiaušinio baltymų aplink trynį be druskos?
7 Kuo mano siela anksčiau baisėjosi, tą dabar turiu valgyti savo skausmuose.
8 O kad man Dievas duotų tai, ko aš meldžiau ir ko aš taip laukiu!
9 Kad tik Dievas pradėtų ir mane visiškai sumuštų, Savo ranką paleidęs, ir mane visiškai pribaigtų!
10 Tai aš turėčiau savo nuolatinėje kančioje bent tą paguodą—tenesigaili Jis manęs, kad aš neužsigyniau žodžių savo Šventojo.
11 Kiek beliko manyje jėgų? Kam begyventi, jei visos viltys išnyko! Kada sulauksiu savo vargų pabaigos ir kada galės mano siela nusiraminti?
12 Juk mano jėgos nėra iš akmens ir mano kūnas iš vario!
13 Ar aš jau nevisiškas bejėgis? Ir aš nebežinau į kur kreiptis pagalbos!
14 Kas atsisako savo artimo pasigailėti, tas atsisako Dievo baimės.
15 Iš savo brolių paguodos negaliu tikėtis, nes jie praeina pro šalį, kaip upelių vanduo nutekėdamas,
16 kurie pakyla nuo tirpstančiojo sniego ir ledų,
17 bet išdžiūsta vasaros metu ir visiškai išnyksta karščiams užėjus savo vagose.
18 Prekybininkų voros nukrypsta nuo kelio, beieškodamos vandens. Jos pasimeta dykumoje ir miršta.
19 Prekybininkai iš Tėmos ieško vandens ir keliaujantieji iš Šebos tikisi jo surasti.
20 Bet jie nusivylė, nieko nerasdami išdžiūvusiose upėse. Jie yra priblokšti, vilties netekę.
21 Taip jūs man niekuo negalite pasitarnauti. Jūs pamatėte tą vargą ir pabūgote.
22 Ar aš prašiau jūsų, kad ateitumėte ir atneštumėte man dovanų nuo savųjų turtų,
23 kad išgelbėtumėte mane iš mano priešo rankų, iš žiauriųjų smarkuolių nagų?
24 Pamokykite mane, tai aš tylėsiu. Suteikite man tų žinių, kurių aš neturiu.
25 Ar jums nepatinka, jei aš teisybę kalbu? Kuris būtų iš jūsų, kuris galėtų mane išbarti?
26 Jei mano žodžiai jums tiktai kaip vėjas praeina, tai kam didinate mano nusivylimą, atsiliepdami?
27 Jūs puolate mane kaip vargšą našlaitį, kasdami jam duobę!
28 Taigi, jei jau taip pradėjote su manimi, tai pasitikrinkite, ar aš esu jums ką nors pamelavęs?
29 Sakykite teisybę, atsiliepdami, kad nebūtų neteisybė. Tuo atžvilgiu mano atsakyme pasiliks teisybė!
30 Ar numanote ką nors pikto mano lūpose? Ar aš nebegaliu atskirti pikta nuo gero?

7

Juobas Skundžiasi Savo Vargais

1 Žmogaus gyvenimas susideda iš nuolatinių kovų žemėje ir jo dienos yra kaip padienio samdininko.
2 Kaip darbininkas išsiilgsta pavėsio ir padienis samdininkas, kad jo darbas užsibaigtų,
3 taip aš ištisus mėnesius be reikalo dirbau ir vargingai praleisdavau daugelį nakčių.
4 Atsiguldamas, aš statydavau sau klausimą—kada man atsikelti, kada praslinks naktis? Taip vartaus iki rytmečio aušros.
5 Mano kūnas perdėm prikirmėjęs ir užsiteršęs. Mano oda suskerdėjo ir visiškai suruko.
6 Mano dienos greičiau nulėkė, negu audėjos šeiva ir nuskrisdamos nepaliko jokios vilties.
7 Atsimink, kad mano gyvybė tėra tik kaip kvapelis ir kad mano akys gero nebematys.
8 Ir gyvųjų akys daugiau manęs nebematys. Tu pažvelgsi savo akimis į mane ir manęs jau nebebus.

9 Debesys ateina ir nueina, bet
kuris į pragarą nueina, tas
nebegrįžta.
10 Jis nebepareina į savo namus
ir jo vieta jo daugiau nebepažįsta.
11 Todėl aš neginsiu savo burnai
šnekėti. Iš savo širdies baimės aš
kalbėsiu, iš liūdnumo savo sielos aš
pasiskųsiu.
12 Ar aš esu jūra, ar jūrų pa-
baisa, kad manęs iš Savo akių
neišleidi?
13 Kai aš galvoju atsigulęs atsi-
gauti ir lovoje palengvinti savo
skausmą,
14 tai Tu gąsdini mane sapnais
ir baugini mane regėjimais,
15 tai būtų man kartuvės ir mir-
tis mielesni už šitą manąjį
kūną.
16 Aš nebenoriu daugiau gyvas
būti ir amžinai negyvensiu. Palik
mane ramybėje. Man nebėra jokios
prasmės gyventi.
17 Kas yra žmogus, kad Tu jį
tokioje pagarboje laikai ir už jį taip
pasirūpini?
18 Tu aplankai jį kas dieną ir
mėgini jį kas valandą.
19 Kaip ilgai truks, kol Tu nuo
manęs nusigręši, bent trumpam
mane ramybėje palikdamas, kad aš
savo seilę nuryčiau.
20 Jei aš nusidedu, ką aš galiu
Tau padaryti, o Saugotojau
žmonių! Kodėl Tu pasidarei mane
Savo taikiniu, kad aš būčiau našta
sau pačiam?
21 Kodėl Tu neatleidi mano nu-
sidėjimų ir neatimi nuo manęs
mano nuodėmių? Nes aš dabar
žemėn atsigulsiu ir kai ryte manęs
ieškosi, aš čia nebebūsiu.

8

Bildadas Kaltina Juobą

1 Tai davė Bildadas savo
atsakymą.
2 Kaip ilgai tu taip kalbėsi ir savo
burnos žodžiais taip pasididžiuosi?
3 Ar manai, kad Dievas netei-
singai teisia ir Visagalis teisybę
iškraipo?
4 Jei tavo sūnūs prieš Jį nusi-
dėjo, tai Jis nubaudė juos už jų
nuodėmes.
5 Jei tu laiku prie Dievo sugrįši
ir Visagalio prašysi
6 ir, jei būsi apsivalęs ir tai da-
rysi skaisčia sąžine, tai Jis kelsis,
pabudęs, ir atstatys tavo namus dėl
tavo teisybės.
7 Ir ko tu maža pirma turėjai, to
tu vėliau daug turėsi.
8 Tik pasiteirauk pas senesnės
kartos žmones ir kreipk dėmesį
į tai, ką jų tėvai yra patyrę.
9 Nes mes esame vakarykštės
dienos žmonės, nieko nežinome ir
mūsų gyvenimas yra tik kaip še-
šėlis žemėje.
10 O jie pamokys tave visa šir-
dimi, tau kalbėdami ir išdėstydami.
11 Ar gali nendrės užaugti ten, kur
nėra drėgmės ir švendrės žaliuoti
be vandens?
12 Jos padžiūsta bestovėdamos ir
nenupjautos greičiau nei žolė.
13 Taip atsitinka tiems, kurie
Dievą užmiršta ir veidmainių
viltys nueina niekais.
14 Nes bedievis neturi kuo pasi-
tikėti ir jo viltys yra kaip
voratinkliai,
15 į kuriuos atsirėmęs, kaip į
trobą, sugriūsi, kurie subyrės, jei
už jų imsi laikytis.
16 Toks bedievis yra kaip gerai
palaistomas augalas saulėtoje vie-
toje darže,
17 kuris savo šaknis plačiai išlei-
džia aplink akmenis ir laikosi už
kiekvieno namų akmenėlio,
18 bet, jei jis yra išraunamas iš
savo vietos, tai ta vieta dedasi, jog
jo visai nepažinusi.
19 Tai tik tiek ir teturi džiaugsmo
bedieviai, kai iš dulkių po juomi
kitas želmuo pradeda želti.
20 Taigi matai, kad Dievas neat-
meta pamaldžiųjų, bet piktada-
riui Jis pagalbon neateis tol,
21 kol tu nepasijuoksi savo burna

ir tavo lūpos nebus pilnos
džiaugsmo.
22 O tie, kurie tavęs nekenčia,
turės gėdoje sunykti ir bedievių
pastogė neišsilaikys.

9

Juobas Teisinasi Prieš Bildadą

1 Tada ėmė Juobas atsakinėti.
2 Aš tai gerai žinau, kad tai tiesa.
Taigi, kaip gali mirtingas žmogus
pasidaryti teisus Dievo akivaizdoje?
3 Jei jis nori ginčytis su Juomi,
tai jis negali atsakyti nė į vienin-
telį iš Jo tūkstančių klausimų.
4 Jis yra išmintingas ir galingas.
Dar tokių niekuomet nebuvo, ku-
rie prieš Jį stotų ir laimėtų.
5 Jis iškelia kalnus, jiems pa-
tiems to nežinant ir sugriauna juos
perdėm Savo keršte.
6 Jis pajudina žemę iš savo vie-
tos, kad jos stulpai sudreba.
7 Jis įsako saulei ir ji neužteka
ir lyg antspaudą uždeda ant
žvaigždžių, kad jos nešviestų.
8 Jis vienas ištiesia dangų ir
vaikšto jūros bangomis.
9 Jis padaro Grįžulio ratus prie
dangaus ir Orioną ir Sietą ir
žvaigždynus pietuose.
10 Jis padaro didingus darbus,
kurių negalima suvokti ir daugybę
stebuklų, kurių negalima
suskaityti.
11 Jis praeina pro mane ir aš Jo
nematau. Jis nueina ir aš Jo
nepastebiu.
12 Jei Jis ką nors atims, kas su-
laikys Jį ir paklaus Jo: "Ką Tu
čia darai?"
13 Jis yra Dievas ir Jo keršto nie-
kas negali numaldyti, net jūrų pa-
baisos turi Jam nusilenkti.
14 Kaipgi tad aš galėčiau prieš Jį
atsiliepti, visai žodžių nerasda-
mas, kuriais atsakyti?
15 Nors aš ir teisus būčiau, tačiau
aš kitaip neatsiliepčiau, kaip tik pa-
sigailėjimo prašydamas savo
Teisėjo.
16 Nors aš Jo ir šaukiuos ir Jis
išgirsta mano žodžius, tai tačiau aš
netikiu, kad Jis mano balso
klausytų.
17 Nes Jis spaudžia mane negai-
lestingai ir padaro man daug
žaizdų be priežasties.
18 Jis neduoda mano dvasiai at-
sigauti, bet perdėm slogina mane
sielvartu.
19 Ar galėčiau aš jėgą pavartoti
prieš Jį ir Jį į teismą pa-
traukti? O kas būtų Jo teisėju?
20 Jei aš sakausi esąs teisus, tai
Jis tačiau smerkia mane. Jei aš no-
rėčiau įrodyti savo teisumą, tai
Jis parodytų man mano kaltumą.
21 Aš esu nekaltas. Dėl savęs aš
nesisieloju. Aš nebenoriu gyventi.
22 Tai nesudaro jokio skirtumo.
Todėl aš sakau, kad Jis sunaikina
teisųjį, kaip ir bedievį.
23 Jei Jis pradeda bausti, tai Jis
baudžia, kad ir iki mirties, net ne-
pasigailėdamas kentėjimo
nekaltųjų.
24 Tai atsitinka, kai Dievas pa-
duoda žemę į bedievių rankas,
uždengdamas teisėjų veidą. Jei
ne Jis, tai kas taip padarytų?
25 Mano dienos greičiau prabėgo
už bėgiką. Jos nubėgo nieko gero
nesulaukusios.
26 Jos pralėkė kaip greitieji laivai,
kaip erelis nerdamas žemyn ant
savo grobio.
27 Kai aš pagalvoju, jau nebede-
juosiąs ir nebesiskųsiąs,
28 tai aš pabūgstu savo
skausmų, žinodamas, kad Tu
manęs nelaikysi nekaltu.
29 Ar aš esu bedievis, kad taip la-
bai turiu kankintis?
30 Jei aš nusiplaučiau save sniego
vandeniu ir mano rankos būtų
švarių švariausios,
31 tai Tu vis dėlto mane pamerk-
tumei į purvą, kad ir mano dra-
bužiai manimi pasibaisėtų.
32 Nes Jis juk ne žmogus, kad aš
su Juomi į teismą eičiau ir jame
prieš Jį atsiliepčiau.
33 Nes nėra taikintojo, kuris savo
rankas ant mudviejų uždėtų.

34 Teatsiima Jis nuo manęs Savo
rykštę ir tepašalina Jis išgąstį
nuo manęs,
35 kad kalbėti galėčiau, Jo nesi-
bijodamas. Bet tuo tarpu aš dar ne-
galiu žodžio ištarti.

10

Juobui Nusibodo Gyventi

1 Mano sielai nusibodo gyventi.
Savo dideliame sielvarte aš imsiu ir
išliesiu visą savo širdį,
2 sakydamas Dievui: "Nepa-
smerk manęs ir neduok man su-
prasti, kodėl Tu mane taip
pribloškei!
3 Ar patinka Tau jėgą prieš
mane pavartoti ir mane pasmerkti,
kurį Tavo ranka sutvėrė, lyg
pritartumei visoms bedievių
užmačioms?
4 Ar Tavo akys kūniškos? Ar Tu
matai taip, kaip žmogus mato?
5 Ar Tu skaitai dienas, kaip
žmogus, ir Savo metus, kaip žmonės
skaito?
6 Tad, kodėl ieškai mano nusi-
dėjimų ir ištiri kiekvieną mano
nusikaltimą?
7 Tu žinai, kad aš neesu be-
dievis, nors nėra tokio, kuris mane
iš Tavo rankos atimti galėtų.
8 Tavo rankos sutvėrė mane ir
padarė visa, kas ant mano sielos
yra. Ir kodėl turėtumei mane
nugramzdinti?
9 Atsimink, kad Tu mane iš mo-
lio padarei ir mane vėl dulkėmis
paversi!
10 Ar neišpylei mane, kaip
pieną ir nesurauginai mane, kaip
sūrį?
11 Tu apvilkai mane kūnu ir oda,
sunerdamas mano kaulus ir gyslas.
12 Tu suteikei man gyvybę ir meilę
ir Tavo globa išsaugojo mano
dvasią.
13 Bet Tu tai užslėpei Savo šir-
dyje—aš žinau, kad Tavo taip
numatyta,
14 kai aš nusidėjau, tai Tu veikiai
pastebėjai ir nepalikai manęs
nenubausto.
15 Jei aš esu kaltas, tai vargas
man. Jei esu teisus, tačiau
nedrįstu savo galvos pakelti, ka-
dangi susisarmatyju, matydamas
savo vargą.
16 Jei aš pakeliu savo galvą, tai
Tu užpuoli mane kaip liūtas ir imi
mane spausti iš naujo.
17 Tu pastatai naujus liudininkus
prieš mane, išliedamas savo keršto
bangas, vieną po kitos prieš mane.
18 Kodėl Tu leidai man užgimti?
Man būtų geriau, jei būčiau
dingęs ir jokia akis manęs nebūtų
mačiusi.
19 Tai aš būčiau kaip tie, kurie
niekuomet nebuvo, kurie iš moti-
nos įsčių tiesiai nukeliavo į
kapą.
20 Ar dar neišsibaigė mano
dienos? Palikite mane ramybėje,
kad aš bent truputėlį atsigaučiau,
21 kol dar neišėjau į tamsos ir
tamsybės pasaulį, iš kurio
nebesugrįšiu,
22 į tamsiausį mirties šešė-
lių sumišimą, kur ir šviesa pati
yra kaip tamsybė.

11

Cofaris Ragina Juobą Pasižeminti Ir Atgailauti

1 Tai atsiliepė naamatietis
Cofaris.
2 Argi tas, kuris daug kalbėjęs,
neturėtų ir pasiklausyti? Ar manai
savo ilgomis kalbomis save
išsiteisinti?
3 Ar niekas tavęs nesugėdins, tau
vienam šnekant ir pasityčiojant ir
visiems kitiems tylint?
4 Tu tvirtini, kad tu teisybę kalbi
ir esi skaistus Jo akyse!
5 O kad prabiltų Dievas į
tave, atverdamas Savo lūpas,
6 ir išdėstytų tau paslėptąją
išmintį, tai Jis dar darbo turėtų
tau atskleisti, kiek tavo nuodėmių
dar liko, kurių Jis neminėjo.
7 Ar manai, kad Dievas tik tiek
težino, kiek tu žinai. Ar galvoji,
perdėm suprantąs Visagalio
didybę?

8 Jis yra augštesnis už dangų,
kuris tau nepasiekiamas. Jis yra gi-
lesnis už pragarą, kurio tu
nepažįsti.
9 Jis yra ilgesnis už žemę ir pla-
tesnis už jūrą.
10 Jei Jis praeidamas ir pasiim-
damas ką nors nusiveda į
teismą, kas galėtų Jam
prieštarauti?
11 Juk jis pažįsta nelabuosius
žmones ir mato jų nedorybes, ar
tad Jis turėtų nepastebėti!
12 Nenaudėlis išsipučia ir žmo-
gumi užgimęs, jis nori būti kaip
žvėris.
13 Kad savo širdimi į Jį kreip-
tumeis ir savo rankas į Jį
ištiestumei,
14 kad tu tą nedorybę iš savo
rankos numestumei, kad tavo na-
meliuose jokios neteisbės
nebepasiliktų,
15 tada tu savo veidą pakeltu-
mei nesidrovėdamas, būdamas be
kaltės, drąsus ir be baimės.
16 Tada užmirštumei visą savo
nelaimę ir tiek beatsimintumei, kaip
kokį pro šalį nutekėjusį
vandenį.
17 Tada nušvistų tavo gyveni-
mas kaip vidudienis, iš tavo tamsos
užtekėtų naujas rytas,
18 o dar galėtumei ir pasidžiaugti,
gerų dienų susilaukdamas ir ra-
mybėje kapan atsigultumei
19 ir ilsėtumeis, niekam tavęs
negąsdinant ir daugelis glostytų
tavo veidą, maldaudami tavo
pagalbos.
20 O akys bedievių turės užgesti
ir jie nebegalės išbėgti, kadangi jie
savo sielai jokios vilties nebeturės.

12

Dievo Išmintis Ir Visagalybė

1 Tada Juobas, atsakydamas,
kalbėjo.
2 Beje, jūs esate tie žmonės,
kurie nusineš į kapus visą
išmintį.
3 Aš irgi turiu širdį, kaip ir jūs
ir neesu prastesnis už jus. Ir kur
tokį rastumei, kuris to nežinotų!
4 Aš esu išjuokiamas savo ar-
timų ir šaukiausi Dievo—Jis iš-
klausė mane. Teisieji ir pamaldieji yra
išjuokiami.
5 Jie yra niekinami kaip žiburė-
liai puikaujančiųjų mintyse, bet
neužgesta, kad dėl jų
pasipiktintų.
6 Niekas nekiša pirštų prie
plėšikų pastogės. Prieš Dievą
šėlstantieji giriasi savo saugumu,
kadangi kumštis yra jų Dievas.
7 Pasiklausk galvijų, tie tave
pamokys ir paukščiai po dangumi,
tie tau pasakys.
8 Arba kalbėk su žeme, ta tave
mokys ir jūrų žuvys tau
papasakos.
9 Kas viso to nežino, kad Vieš-
paties ranka visa tai padariusi,
10 kad Jo rankoje yra siela viso
to, kas gyva, ir dvasia kiekvieno
žmogaus kūno.
11 Ar ne ausimis klausomės
kalbą ir burna ragaujame valgį?
12 Beje, iš senelių gali išgirsti
išminties ir proto iš senųjų.
13 Bet Dievo yra išmintis ir ga-
lybė, patarimas ir protas.
14 Ką Jis suardo, to niekas ne-
gali atstatyti. Žmogaus, kurį Jis
padeda kalėjiman, niekas negali
išlaisvinti.
15 Štai, kai Jis vandenį sulaiko,
tai viskas išdžiūsta. Kai Jis van-
denį paleidžia, tai tas suverčia
žemę.
16 Jam priklauso galybė ir per-
galė. Jo valioje yra apgavikas ir
apgautasis.
17 Patarėjams jis atima patari-
mų išmintį ir padaro sarmatos
teisėjams.
18 Jis nuima karaliaus uždėtus
pančius ir apjuosia jų strėnas
diržu.
19 Jis nuveda nelaisvėn kunigus
ir galingus didžiūnus.
20 Jis užčiaupia burną patarėjui
ir sumažina protą seniesiems.
21 Jis niekinte suniekina kuni-
gaikščius ir suvaržo galingųjų
sauvaliavimą.

22 Jis apreiškia giliausias paslaptis ir pastato švieson mirties šešėlius.
23 Jis leidžia tautoms įsigalėti, bet jas ir vėl pamažina. Jis leidžia tautoms plačiai išsisklaidyti, bet ir ištižti ir laisvės netekti.
24 Jis atima drąsą širdyje tautų vadams ir paklaidina juos vesdamas nemintais takais,
25 kad jie tamsybėje be šviesos aplink graibosi ir kaip girti klydinėja.

13

Juobo Kalbos Tąsa

1 Štai, visa tai aš esu savo akimis matęs, ausimis girdėjęs ir tai supratęs.
2 Ką jūs žinote, tą ir aš žinau ir neesu prastesnis už jus.
3 Mano troškimas yra su Visagaliu pasišnekėti ir prieš Jį išsiaiškinti,
4 kadangi jūs visa tai klaidingai išaiškinote ir esate niekam tikusiais gydytojais.
5 Jei jūs visiškai nutilti galėtumėte, tai parodytumėte, kad bent tiek išminties turite.
6 Leiskite man, kad aš jus pabarčiau ir kreipkite dėmesį į tai, apie ką aš kalbu.
7 Ar jums reikalinga neteisybėmis Dievui pataikauti ir klastomis Jam pritarti!
8 Ar Dievui reikalingi jūsų patarimai, ar jūs norite Dievą užstoti, Jį teisindami?
9 Ar jums pasiseks, kai Jis ims jus teisti, galvodami Jį prigauti, kaip žmogus žmogų prigauna?
10 Jis nuteis jus, kai aikštėn išeis jūsų užslėptas šališkumas.
11 Ar Jo didenybė neišgąsdino jūsų ir ar nebūsite apimti baimės Jo baisumo?
12 Jūsų patarimų išmintis bus lyg pelenai, jūsų pateisinimai molio neverti.
13 Patylėkite, kad ir aš galėčiau kalbėti, kas ir bebūtų.
14 Kam aš save draskaus ir savo sielą pastatau pavojun?
15 Nors Jis mane ir pribaigtų, tai tačiau aš pasitikiu Juomi ir mėginsiu savo kelius pateisinti Jo akivaizdoje.
16 Jis išganys mane, kadangi joks bedievis nedrįstų stoti Jo akivaizdon.
17 Įsiklausykite, ką aš kalbu ir aiškinu ir visa tai įsisąmoninkite.
18 Dabar aš esu pasiruošęs kovoti ir tikiu, kad būsiu išteisintas.
19 Ar yra kas, kuris galėtų mane pasmerkti? Jei taip, tai aš nutilsiu ir numirsiu.
20 Dviejų dalykų prašau Tavęs, O Dieve, kad man nebereikėtų slapstytis nuo Tavo veido.
21 Nebebausk manęs ir nebegąsdink manęs Savo gąsdinimais.
22 Pašauk mane, tai aš Tau atsiliepsiu. Arba, leisk man pasisakyti ir Tu man nurodyk,
23 kiek yra mano nusikaltimų ir nuodėmių, parodyk man mano kaltes ir nuodėmes.
24 Kam Tu slepi Savo veidą nuo manęs ir laikai mane Savo priešu?
25 Ar nori būti taip griežtas prieš krintantį lapelį ir taip persekinėti išdžiūvusį šiaudelį?
26 Nes Tu leidi man liūdėti ir nori mane bausti už mano jaunystės nuodėmes.
27 Tu įdėjai mano kojas į šiekštą, sekdamas visus mano žingsnius visuose mano keliuose, nepraleisdamas nė vieno pėdsako nepatikrinęs,
28 nors aš ir nykstu kaip maita ir drabužis kandžių ėdamas.

14

Žmogaus Gyvenimo Trumpumas

1 Iš moteriškės gimęs žmogus gyvena tik trumpą laiką ir vis dėlto pergyvena daugelį vargų.
2 Jis užauga kaip gėlė ir pavysta, išnyksta, kaip šešėlis čia nepasilikdamas.

3 Tačiau Tu žiūri į žmogų ir
pasiimi jį su Savimi į teismą.
4 Ar galima susilaukti skaisčiųjų
iš neskaisčiųjų tarpo?
5 Žmogaus dienos yra nustatytos, kiek mėnesių jis gyvens. Tu
neleisi jam peržengti tų ribų.
6 Atsitrauk nuo jo, kad jis ramybės gautų tol, kol jo laikas ateis, kurio jis kaip padienis darbininkas laukia.
7 Medis, nors pakirstas, turi
viltį, kad vėl žaliuosiąs ir naujos šakelės ims sprogti.
8 Nors jo šaknys būtų pasenusios žemėje ir jo kelmas dulkėse
apmiręs,
9 bet gavęs drėgmės, jis žaliuos
kaip naujai pasodintas.
10 Bet žmogus miršta ir jo nebėra
ir kur jis dingsta?
11 Kaip vanduo išbėga iš ežerėlio
ir kaip upė išsenka ir išdžiūsta,
12 taip žmogus guli ir nesikelia.
Tol, kol dangus bus, jis nepabus ir
nebus prikeltas iš miego.
13 O kad Tu mane pragare paslėptumei apdengęs tol, kol Tavo
kerštas praeis ir man nustatymei
laiką ir tada manęs atsimintumei!
14 Ar turi numiręs žmogus vėl gyvas būti? Visas savo kovos dienas
gyvenimo aš lauksiu mano
pasikeitimo!
15 Tu pašauktumei ir aš atsiliepčiau Tau ir Tu pasiilgtumei to, kurį
Tavo rankos sutvėrė.
16 Nes Tu seki jau mano žingsnius, bet neskaitytumei mano
nuodėmių,
17 bet atleisi jas, lyg surišdamas
į ryšulėlį ir užantspauduodamas
jas.
18 Kaip kalnas nuvirsta ir subyra
ir uola iš savo vietos iškeliama,
19 kaip vandens srovės nuneša
akmenis ir vanduo žemes paplauna,
taip Tu sunaikini žmogaus viltį.
20 Nes suklupdai jį visiškai, kad
jis sunyksta, Tu pakeiti jo būtybę ir
leidi jam iškeliauti.
21 Ar jo sūnūs susilaukia pagarbos, ar patenka nemalonėn, to jis
nebegauna sužinoti.
22 Kol gyvas, jo kūnas turės kentėti skausmą ir jo siela sielvartą.

15

Elyfazas Kaltina Juobą

1 Tai atsiliepė Elyfazas iš Temano, tardamas:
2 "Ar reikalinga išmintingam
žmogui tokių netikusių žodžių
kalbėti ir nelabomis šnekomis taip
pasipūsti?
3 Tu bari netinkamais žodžiais ir
tavo kalbos perdėm nenaudingos.
4 Ar nebesibijai Dievo, taip akiplėšiškai prieš Jį kalbėdamas?
5 Tavo nusikaltimai apibūdinami
tavo paties išsireiškimais. Tu esi pasirinkęs apgaulingą liežuvį.
6 Tave pasmerks tavo burna, o
ne aš. Tavo lūpos liudys prieš tave.
7 Ar tu esi pats pirmasis iš
žmonių užgimęs? Ar tu prasidėjai
pirm visų kaukarų?
8 Ar tu esi girdėjęs visus Dievo
pasitarimus ir esi pasiglemžęs sau
visą išmintį?
9 Ką tu žinai, ko mes nežinome. Ką tu esi patyręs, ko mes
nepatyrėme?
10 Žilų ir senų žmonių turime savo tarpe, kurie ilgiau gyveno
už tavo tėvus.
11 Ar tau Dievo paguoda tik tiek
tereiškia, kuri tau švelniais žodžiais pereikšta buvo!
12 Ką turi savo širdyje, kam taip
pasididžiuodamas žiūri,
13 kad tavo dvasia taip pučiasi
prieš Dievą, pliauškėdama tokiais
įmantriais išsireiškimais?
14 Kas yra žmogus, kad jis galėtų būti nekaltas? Ar, kas gimęs
iš moteriškės, turėtų teisus būti?
15 Štai, Jo šventųjų tarpe nėra
nė vieno be kaltės ir patys dangūs
neturi visiško skaidrumo Jo
akivaizdoje.
16 Tuo mažiau skaistumo turi
žmogus, kuris yra pasibjaurėtinas
ir niekam tikęs, kuris prisisiurbia
neteisybės, kaip vandens.
17 Aš parodysiu tau. Klausyk

manęs. Aš papasakosiu tau, ką aš
matęs esu,
18 ką išmintingieji kalbėjo,
nieko nenuslėpdami, ką iš savo
tėvų girdėję buvo,
19 kuriems vieniems žemė duota
buvo, kad nė vienas svetimas per
ją nepereitų.
20 Bedievis dreba visą savo gy-
venimą ir priespaudą vykdan-
čiam metų skaičius jo gyvenimo
yra užslėptas.
21 Ką tik jis išgirsta, tatai
gąsdina jį, nors tai būtų taikos
metas, nes jis bijosi ateisiančio
naikintojo.
22 Jis nesitiki iš nelaimės išbėg-
siąs ir vis bijosi kardo.
23 Jis bėginėja šen ir ten, duonos
ieškodamas, vis bijodamas, kad ne-
laimė jo jau belaukianti.
24 Baimė ir sielvartas kankina jį
ir parmuša žemėn, lyg karalius su
kariuomene, atėjęs.
25 Nes jis turi savo ranką prieš
Dievą ištiesęs ir stengiasi Visa-
galiui pasipriešinti.
26 Galvą panėręs, jis daro at-
kaklų puolimą prieš Jį,
27 riebumų pilnu veidu ir ant
pilvo atsikišusiais lašiniais,
28 jis apsigyvens sugriautuose
miestuose, kuriuose pastatai į
vieną krūvą suversti yra.
29 Jis nepasiliks turtingu, jo tur-
tai sunyks ir visame krašte jų
niekur niekas nebeliks.
30 Nelaimės lydės jį visur.
Liepsnos sudegins jo šakeles ir Savo
burnos kvapu Jis jį suės.
31 Jis neišsilaikys, apsivylęs savo
paties įsidingojime ir jo alga bus
kiaura tuštybė.
32 Jis prieis galą prieš laiką,
kaip padžiūvusi šakelė, kuri nie-
kuomet nebeatsprogs.
33 Jis bus kaip vynmedis, nuo ku-
rio nudraskomos neprinokusios
vynuogės ir kaip alyvmedis, kuris
netenka savo žiedų.
34 Nes veidmainių draugija turės
sunykti ir ugnis suės namus tų,
kurie kyšius ima.
35 Nelaime jie yra nešti ir todėl
pagimdo tuštybę ir savo pilve jie
augina klastą.

16

Ketvirtasis Juobo Pasiteisinimas

1 Tada išdėstė Juobas savo
atsakymą.
2 Pakartotinai jau girdėjau, kad
jūsų paguoda yra perdėm
nevykusi.
3 Ar nėra galo tiems tuštiems
žodžiams? Iš kur tu taip akiplėšiš-
kai kalbi?
4 Ir aš galėčiau taip kalbėti, kaip
ir jūs. Jei jūsų siela būtų mano
sielos vietoje, tai aš taip pat suras-
čiau gana žodžių prieš jus ir aš
kraipyčiau prieš jus savo galvą.
5 Savo žodžiais aš padrąsinčiau
jus visus ir paguosčiau jus savo
lūpomis.
6 Nors aš ir kalbu, tačiau per-
šuliai manęs neapleidžia ir jie var-
gina mane taip pat, kaip ir tylint.
7 Tu taip davei mano jėgoms
išsisemti, visą mano šeimą
išnaikindamas!
8 Tu padarei mane raukšluotą
ir mano sumenkėjimas liudyja prieš
mane, mane skųste apskųsdamas.
9 Savo įtužimu Jis mane
draskyte drasko ir manęs neapken-
čia, dantimis prieš mane griežda-
mas. Mano priešas žiūri į mane
piktomis akimis.
10 Jie visi paleido savo burną
prieš mane ir begėdiškai man mušė
į veidą, visi sutartinai eidami
prieš mane.
11 Dievas atidavė mane neteisie-
siems ir leido man patekti į be-
dievių rankas.
12 Aš buvau turtingas, laimingas,
bet Jis mane suniekino, pačiupda-
mas mane už sprando ir mane su-
purtydamas, pasistatė mane Savo
taikiniu.
13 Jis apstojo mane Savo šauliais
ir nesigailėjo manęs, perskverbda-
mas mano inkstus ir žemėn palie-
damas mano tulžį.
14 Jis padarė man žaizdą prie

žaizdos, užpuldamas mane lyg koks
siaubas.
15 Savo odą aš apsiuvau maišu
ir savo išdidumo ragą aš paslė-
piau pelenuose.
16 Nuo verksmo ištino mano vei-
das ir mano akis aptemdė mano
akių vokai.
17 Aš nesusiteršiau kokiu rankų
nelabumu ir meldžiausi tyros
sąžinės maldomis.
18 O žeme, neužslėpk mano
kraujo ir nenutildyk mano skaus-
mingų šauksmų!
19 Ir štai, mano liudininkas yra
danguje ir tas, kuris mane pažįsta
yra augštybėse.
20 Mano draugai yra tie, kurie
mane niekina. Bet mano akys aša-
rojasi Dievui,
21 kad kas nors maldautų
Dievą už žmogų, kaip žmogus
maldauja už savo artimą!
22 Nes, štai, mano trumpieji me-
tai baigiasi ir aš esu tuo taku
beeinąs, kuriuo nebesugrįšiu.

17

Juobo Kančia Ir Viltis

1 Mano kvėpavimas susilpnėjo.
Jau nebeliko man daug dienų.
Mirtis visiškai priartėjusi.
2 Bet vis dar tebematau tuos
aplink mane, kurie iš manęs
tyčiojasi.
3 Tu Pats mane užtark, pasiim-
damas mane Savo glėbin! Kas kitas
šiaip mane užtartų?
4 Tu užrišai akis jų širdžių,
kad jie nebenusimano ir todėl jie
nelaimės prieš mane.
5 Tas, kuris pataikauja savo
draugams dėl jų turtų, to vai-
kams išsprogs akys.
6 Dievas atidavė mane žmo-
nėms, kad jie iš manęs pasityčiotų
ir kiekvienas man spjautų į
veidą.
7 Mano akys aptemo dėl nuola-
tinio liūdėjimo ir mano sąnariai
beliko lyg koks šešėlis.
8 Todėl pasibaisės teisieji ir ne-
kaltieji nusistatys prieš veidmainius.
9 Tokiu būdu išsilaikys teisusis
savo kelyje ir nekaltųjų rankos
sustiprės.
10 Taigi, atsigręžkite visi ir atei-
kite, nors aš ir nė vieno išmintingo
jūsų tarpe nerasčiau.
11 Mano dienos praslinko, mano
svajonės iširo ir išnyko mano šir-
dies troškimai.
12 Mano draugai stengiasi pada-
ryti šviesią dieną iš mano nak-
ties, tvirtindami, kad prošvaistė jau
švintanti, bet aš matau, kad tebeesu
tamsybėje.
13 Laukęs, kol laukęs, mano na-
mai bus pragare, mano lova paklota
tamsybėje.
14 Supuvimas bus mano tėvu ir
kirmėlės bus mano motina bei mano
sesuo.
15 Ko man tad laukti ir ko man
tikėtis?
16 Visa viltis nueis su manimi į
pragarą ir ten gulės dulkėse.

18

Bildadas Aiškina Bedievių Pražūtį

1 Tai atsiliepė Bildadas iš Šucho,
tardamas:
2 "Kada paliausite tokias kalbas
kalbėję? Bent, susimildami, leiskite
ir mums ką pasakyti!
3 Kodėl laikote jūs mus kaip gal-
vijus. Ar mes taip murzini jūsų
akivaizdoje?
4 Ar tu nori plyšti iš piktumo?
Ar manai, kad dėl tavęs žemė bus
apleista ir uola bus pajudinta iš savo
vietos?
5 Vis dėlto išges bedievių
šviesa ir jų liepsnelė daugiau
nebešvies.
6 Šviesėlė jo pastogėje bus tamsi
ir žiburys viršum jo bus išgesęs.
7 Jo smarkieji žingsniai atsileis
ir jo paties užmačios jį
parklupdys.
8 Nes jo kojos įsipainiojo į
žabangas ir jis vaikščioja įsivėlęs
tinkle.
9 Pinklėmis sulaikys jį už
kojų ir kilpomis jis bus sugautas.

10 Kilpos yra išdėstytos žemėje
ir spąstai jo takuose.
11 Staiga užpuls jį gąsdinanti
baimė iš visų pusių, kad jis nežinos, kur dėtis.
12 Jis turės apsčiai bado ir nelaimių, kurios jam numatytos ir
lyg lipte prie jo prilips.
13 Mirtinga liga apims jo kūną
ir sunaikins jo sąnarius mirties
kunigaikštis.
14 Vilties jo pastogėje neberasi ir
jis bus priešpastatytas išgąsčių
karaliui.
15 Jo namuose nieko nebeliks.
Ant jo namų bus išbarstyta siera.
16 Iš apačios padžius jo šaknys ir
viršuje bus nupjaustytos jo šakos.
17 Žemėje jis užmirštas ir gatvėje
jo vardas nebebus žinomas.
18 Iš žemės jis bus ištremtas, iš
šviesos perkeltas į tamsybę.
19 Jis neturės jokių vaikų, nei
vaikų vaikų savo žmonėse ir nė
vieno nebus, kuris jo turtą
užvaldytų.
20 Po jo ateinantieji išsigąs jo
dienos ir baimė užpuls tuos, kurie
pirm jo buvo.
21 Toks yra gyvenimas neteisiojo
ir tai yra ta vieta to, kuriam Dievas
visiškai nerūpi.

19

Penktasis Juobo Pasiaiškinimas, Pasitikėjimas Išganytoju

1 Tada kalbėjo Juobas.
2 Kam jūs varginate mano sielą
ir kankinate mane žodžiais taip
ilgai?
3 Jūs apgėdinote mane dešimtį
kartų ir neturite jokios sarmatos
mane taip prispausti.
4 Jei aš klystu, tai aš klystu sau.
5 Bet tikrumoje jūs gėdinate
mane ir barate mane, prieš mane
pasikėlę.
6 Bent įsisąmoninkite, kaip
Dievas mane savo tinklu apipainiojęs, neužpelnytai baudžia.
7 Nors aš šaukiu, kad kenčiu
neužpelnytai, tačiau neesu išklausomas. Aš šaukiu, bet išteisinimo
nesusilaukiu.
8 Jis užtvėrė man kelią, užstatydamas tamsybę ant mano tako,
kad nepereičiau.
9 Jis atėmė mano garbę ir nukėlė
vainiką nuo mano galvos.
10 Jis sužlugdė mane visapusiškai, kad manęs jau nebėra, išraudamas iš manęs visą viltį, lyg
kokį medį.
11 Jis laiko mane savo priešu ir
todėl paleido visą kerštą prieš
mane.
12 Jo kovotojai ateina prieš mane
ir sutartinai mane užpuolę, laiko
mane apgulę.
13 Jis atitolino mano brolius nuo
manęs ir lyg svetimus padarė mano
gimines.
14 Mano artimieji atsitraukė nuo
manęs ir mano draugai mane
užmiršo.
15 Mano šeimyna ir mano tarnaitės laiko mane svetimu. Jų
akyse aš pasidariau lyg
nepažįstamas.
16 Aš šaukiausi savo berno ir jis
man neasiliepė ir verkdamas savo
burna aš turiu jo prašyti.
17 Mano žmona elgiasi lyg svetima. Jei aš noriu jos prisišaukti, tai
turiu prašyti per savo vaikaičius.
18 Net patys jaunieji vaikai manęs
nebebijo. Kai aš imu juos barti, tai
jie atsako man piktais žodžiais.
19 Visi mano ištikimieji šalinasi
nuo manęs. Ir tie atsisuko prieš
mane, kuriuos aš mylėjau.
20 Iš manęs beliko viena oda ir
kaulai. O dantims uždengti ir odos
neužtenka.
21 Bent jūs, pasigailėkite mano
draugai, pasigailėkite, kadangi
Dievo ranka mane ištiko.
22 Kodėl jūs persekinėjate mane
taip, kaip Dievas, ėsdami mano
kūną?
23 O kad būtų mano kalbos
užrašomos, kad jos būtų surašomos į kokias knygas,
24 geležies virbalu švino lentelėje

ir uoloje įkertamos amžinai
atminčiai!
25 Bet aš žinau, kad mano at-
pirkėjas gyvas yra ir galų gale aš
būsiu prikeltas iš šių dulkių
26 ir būsiu šita oda apvilktas ir
savo kūne regėsiu Dievą.
27 Aš pats Jį matysiu savo aki-
mis, tą, kuris nėra man svetimas.
Kaip mano širdis manyje Jo
išsiilgusi!
28 Jei sakote "kaip mums jį
persekinėti ir kokį skundą prieš
jį surasti, kai pati priežastis jame
glūdi",
29 tai jūs patys turite bijoti kardo,
kadangi kardas yra nusikaltimų
bausmė, kad žinotumėte esantį
VIENĄ, kuris daro teismą.

20

Cofaris Iškelia Bedievių Palaimos Laikinumą

1 Tada prabilo Cofaris iš
Naamos.
2 Į tai turiu atsakyti ir nebe-
galiu laukti.
3 Tavo žodžiai yra tikras
įžeidinėjimas. Bet dvasia mano
proto padės man duoti tinkamą
atsakymą.
4 Ar nežinai, kad pasaulyje vi-
suomet taip būdavo nuo tų laikų,
kai žmonės pradėjo jame gyventi,
5 kad pasigyrimais bedieviai toli
nenueina ir kad veidmainių
džiaugsmas teišsilaiko vos vienin-
telę akimirką.
6 Nors jis ir pakiltų iki dan-
gaus ir savo galva debesis paliestų,
7 tai tačiau jis galų gale su-
teškės, kaip mėšlas, kad tie, kurie
jį pagarboje laikė, teirausis: "Kur
jis pradingo?"
8 Kaip sapnas praeina, taip ir jo
niekur nesuras, nes jis bus dingęs,
kaip regėjimas nakčia.
9 Akys, kurios jį matė, dau-
giau jo nebematys ir jo vieta jo
neberegės.
10 Jo vaikai turės atlyginti vargin-
giems už išplėštus lobius, savo ran-
komis dirbdami už padarytas
skolas.
11 Jo kaulai atitinkamai atkentės
už jo padarytas slaptas nuodėmes
ir su juomi atsiguls žemėn.
12 Nors jam skanu bus pikta tu-
rėti savo burnoje ir paslėpti tai po
liežuviu
13 ir tai laikyti ir neišleisti iš
burnos,
14 tačiau pavirs jam jo valgis vi-
duriuose į angių tulžį.
15 Turtus, kuriuos jis surijo, turės
jis vėl išspjauti ir Dievas išspaus juos
jam iš jo pilvo.
16 Jis čiulps angių nuodus ir gy-
vatės liežuvis jį numarins.
17 Jis nepasidžiaugs upėmis ir
upeliais, kurie teka medumi ir
sviestu.
18 Jis darbuosis, bet ne savo la-
bui. Jo turtai atiteks kitiems, ku-
riais jis negaus pasidžiaugti,
19 kadangi jis skriaudė ir apleido
vargdienį, pasiplėšdamas sau na-
mus, kurių jis nestatė.
20 Jo godumui nebuvo jokių
suvaržymų.
21 Jis taip valgo, kad nieko ne-
lieka ir taip jo apstusis gyvenimas
susilauks savo pabaigos.
22 Kai jis pakankamai ir apsčiai
bus apsirūpinęs, užklups jį baimė
ir įvairiausios nelaimės.
23 Kai jo pilvas bus prikimštas,
tai išlies Dievas Savo kerštą prieš
jį, suduodamas jam smūgį po
smūgio.
24 Jis bėgs nuo geležinio ginklo
ir bus pašautas vario kilpiniu.
25 Kai strėlė bus perėjusi per jo
kūną ir kraujas teškės nuo jos
žvilgančios galvutės, tai jis bus per-
dėm išgąsčio sukaustytas.
26 Jo turtų laukia baisiausia
tamsybė. Ugnis, kuri buvo užkurta
ne žmogaus rankomis, suės jį ir
jo namiškius.
27 Dangus atskleis jo nusikalti-
mus ir žemė pasikels prieš jį.
28 Jo turtai bus nunešti Dievo
rūstybės dieną lyg kokio tvano.

29 Tokia tad yra numatyta alga bedieviui paties Dievo, tokia jam Dievo paskirtoji dalia.

21

Šeštoji Juobo Kalba, Bedievių Palaima Ir Bausmė

1 Tada davė Juobas savo atsakymą.
2 Gerai įsiklausykite mano žodžius ir tuojau suteikite man savo paguodą.
3 Pakentėkite, kad ir aš pasisakyčiau, o po to galite vėl plepėti.
4 Aš nesiskundžiu žmonėmis, kad neturėčiau kuo jaudintis.
5 Atkreipkite dėmesį į mane ir pamatysite, kad turėsite užsičiaupti, burną ranka užsidengdami.
6 Kai aš apie tai pagalvoju, paima mane šiurpas ir aš pradedu drebėti.
7 Kam gyvena bedieviai ir pasensta ir dar pralobsta?
8 Jų vaikai su jais patogiai įsigyvena ir ramiai augina savo anūkus.
9 Jų namuose yra ramu ir nėra ko bijoti ir jie nėra Dievo rykštės plakami.
10 Jų galvijai apsieina ir neišsimeta. Jų karvės atsiveda veršiukus ir nepasilieka bergždžios.
11 Jie išleidžia savo vaikus lyg kokią kaimenę, kurie aplink šokinėdami žaidžia.
12 Jie linksminasi su būgneliais, harfomis ir džiaugiasi birbynėmis.
13 Jie pasensta ir, geras dienas gyvendami, vos akimirksnį teišsigąsta pragaro.
14 Vis dėlto jie sako Dievui: "Atsitrauk nuo mūsų, mes nieko nenorime žinoti apie Tavo kelius!
15 Kas yra tas Visagalis, kam mes turėtume Jam tarnauti? Kuo mes pasigerinsime, Jo šaukdami?"
16 Bet jų laimė nepriklauso nuo jų pačių rankų. Todėl man nėra priimtini bedievių patarimai.
17 O kaip tai dažnai atsitinka, kad bedievių žvakelė išgesta ir nelaimė juos užklumpa ir Dievas užleidžia jiems Savo rūstybės sielvartą,
18 kad jie pasidaro kaip ražienos ir pelai prieš vėją ir yra išnešiojami.
19 Dievas pasilaiko skausmo tėvų ir net jų vaikams. Tegu užmoka Jis jiems patiems, kad jie tai įsisąmonintų!
20 Tegu jie patys pamato savo pražuvimą ir tegu jie patys paragauja to Visagalio įtūžimo!
21 Kam besirūpinti žmogui dėl jo namų po jo mirties, jei jo mėnesiai jau suskaityti!
22 Ar kas nors gali Dievą pamokyti, kuris ir didžiūnus nuteisia?
23 Šitas miršta drūtas ir sveikas, turtingas ir patenkintas.
24 Jis yra gerai atsigavęs ir jo kaulams nestinga smegenių.
25 Bet kitas miršta nuliūdusia siela, niekuomet su džiaugsmu nevalgęs.
26 Ir vienas guli greta kito žemėje, pridengti kirmėlių.
27 Štai, aš atpažįstu jūsų mintis ir piktas užmačias prieš mane.
28 Nes jūs klausiate: "Kur yra dabar kunigaikščio rūmai ir bedievių pastogė, kuriuose jie gyveno?
29 Ar jūs nekalbate su keliautojais, kurie jums tą patį pasakytų,
30 kad piktasis palaikomas pražūties dienai ir išlaikomas iki didžiosios keršto dienos.
31 Kas jam tiesiai į akis pasakys, ką jis užsitarnavo? O kas jam atlygins už tai, ką jis yra padaręs?
32 Vis dėlto jis vežamas į kapines ir pasiliks kape gulėti.
33 Jam yra lengva slėnio žemelė. Nesuskaitoma minia ateis į tą vietą, kurioje jau yra atvykusių daugybė.
34 Kam jūs mane be reikalo guodžiate, visą laiką melus kalbėdami?

22

Elyfazas Ragina Juobą Atgailauti

1 Tai išdėstė Elyfazas iš Tėmano
savo atsakymą.
2 Ar gali žmogus būti Dievui
naudingas? Ar yra išmintingas
žmogus Dievui naudingas?
3 Ką turi Dievas iš to, jei tu
teisingas esi? Ką Jam padės, jei
tavo keliai bus nepeiktini?
4 Ar manai, kad Jis tave baudžia ir traukia teisman, kadangi tu
Jo bijaisi?
5 Ir ne dėl tavo daugybės nuodėmių ir dėl tavo nusikaltimų,
kuriems galo nėra?
6 Gal tu užstatą paėmei iš savo
brolio be jokio reikalo ir atėmei iš
jo drabužius, kad jis neturėjo kuo
apsirėdyti?
7 Gal tu nepagirdei tų, kurie
buvo pailsę ir nepavalgydinai
išalkusiojo,
8 turėdamas žemės ir galingai
joje gyvendamas?
9 Tu nepadėjai našlėms ir net
našlaičius apiplėšei.
10 Todėl esi tu slogomis lyg
virvėmis supančiotas ir baime staiga
sukaustytas.
11 Dėlto tu esi tamsybėje ir vandens srovės yra tave pridengusios.
12 Ar nėra Dievas augštai danguje ir žvelgia žemyn į jas, nors
jos ir taip augštai būtų?
13 Ir tu sakai: "Ką žino Dievas? Ar jis galėtų teisti tai, kas
yra tamsoje?
14 Ar manai, kad debesys apdangsto viską, kad Jis mūsų nemato, vaikščiodamas po dangaus
augštybę?"
15 Ar tu ketini vaikščioti takais,
kuriais neteisieji seniai
vaikščiodavo?
16 Jie dingo prieš laiką, tvanas
nunešė jų pamatus, kurie tarė
Dievui:
17 "Atsitolink nuo mūsų! Ką
galėtų mums Visagalis padaryti?",
18 nors Jis jų namus pripildė
visokiomis gerybėmis, todėl aš vengiu tokius bedieviškus patarimus.
19 Teisieji matys ir džiaugsis jų
žuvimu, nekaltieji tyčiosis iš jų,
tardami:
20 "Mūsų priešai sunaikinti ir
jų turtai sudegė gaisre."
21 Susitaikyk su Dievu ir gausi
ramybės ir tada Jis tave laimins.
22 Pasiklausyk įstatymus iš Jo
burnos ir įsisodink Jo žodžius į
savo širdį!
23 Jei tu sugrįši prie Visagalio,
tai Jis atstatys tavo sveikatą, jei
išmesi visą pikta is savo pastogės.
24 Atsisakyk savo aukso ir išmesk jį į dulkes ir tavo Ofyro
auksą į upės akmenyną.
25 Tai bus tau Visagalis tavo
aukso ir sidabro kalnais.
26 Tai tu džiaugsies Visagaliu ir
pakelsi savo veidą į Dievą.
27 Tada tu melsi Jį ir Jis tave
išklausys ir tu atitesėsi savo
pažadus.
28 Ką tik tu pradėsi, visa išeis
į gera ir šviesa nušvies tavo
kelią.
29 Nes kurie pasižemina, tuos Jis
paaugština ir taip vėl atsigauna
prislėgtieji.
30 Jis išgelbės ir tokį, kuris nebuvo nekaltas ir Jis padarys tai, kadangi tas nesusiteršė savo rankų.

23

Septintoji Juobo Kalba

1 Tada sekė Juobo atsakymas.
2 Ir šiandien aš tebeturiu liūdną
nusiskundimą pareikšti, kadangi
mano slogos yra didesnės už mano
vaitojimą.
3 O kad aš žinočiau, kaip Jį
surasti ir prie Jo sosto prieiti,
4 tai aš išdėstyčiau Jam savo
bylą ir pateikčiau Jam visus savo
pasiteisinimus.
5 Tada aš išklausyčiau Jo kalbą
ir suprasčiau, ką Jis nori man
pasakyti.
6 Kad tik Jis manęs nepar-

blokštų Savo didybės smarkumu
ir manęs nepakaltintų!
7 Tada teisusis galėtų prieš jį
teisintis ir būti išteisintas.
8 Jei aš žengiu pirmyn, tai Jo čia
nėra, jei einu atgal, tai Jo nematau.
9 Jei Jis yra kairėje, tai Jo akimis
nepagaunu, jei Jis pasislepia, tai Jo
nepamatau.
10 Jis pažįsta mano kelius. Jei
Jis mane mėgintų, tai rastų
mane, kaip auksą.
11 Nes aš keliauju Jo keliu ir lai-
kausi Jo kelio, nuo to
nenukrypdamas.
12 Aš nenukrypau nuo Jo lūpų
įsakymų ir branginu Jo burnos
žodžius labiau už savo nuostatus.
13 Bet Jis yra vienintelis, kuriam
niekas negali pasipriešinti. Ir ką
Jo siela pageidauja, tai Jis ir padaro.
14 Jis įvykdys tai, ką Jis yra
numatęs dėl manęs. O numatęs Jis
turi dar ir daugiau.
15 Tuo Jis mane ir gąsdina ir kai
aš apie tai pagalvoju, tai aš Jo bijau.
16 Dievas padarė mano širdį
jautrią, palauždamas mano drąsą ir
Visagalis yra mane įbauginęs.
17 Bet tamsybė manęs nenutildė,
neigi ta tamsybė, kuri skiria Jį nuo
manęs.

24

Nuodėmės Nevisuomet Susilaukia Pabaudos Šiame Pasaulyje

1 Kodėl Dievas nenustato teismo
dienos ar išteisinimo dienos tiems,
kurie Jam tarnauja?
2 Žmonės perkelia ribas, gano
kaimenes, kurias turi pasivogę.
3 Jie nusivaro našlaičių asilus
ir ima našlių jaučius užstatan.
4 Vargdieniai turi jam iš kelio
pasitraukti ir krašto vargingieji turi
slapstytis.
5 Lyg laukiniai asilai išeina var-
gingieji sauson dykumon maisto
ieškoti ir tyrumoje jie randa maisto
savo vaikams.
6 Jie nuvalo visą dirvą, ką
ji atnešusi. Jie renka bedievių
vynuogynuose.
7 Naktį jie guli be drabužių,
nuogi ir šalčių metu neturi
antklodės.
8 Todėl jie laikosi prie uolų,
kadangi staigiam lietui užėjus, jiems
nėra kur slėptis.
9 Jie pasigrobia kūdikį nuo
motinos krūčių, padaro jį naš-
laičiu ir apiplėšia žmones, užstatus
iš jų imdami.
10 Neturėdami drabužių, jie
vaikšto nuogi. Jie nešioja pėdus, bet
turi badauti.
11 Jie yra verčiami aliejų ga-
minti ir vynuoges išspausti ir turi
troškulį kentėti.
12 Iš miestų girdimi mirštan-
čiųjų dejavimai. Sužeistųjų
sielos šaukiasi pagalbos. Bet Die-
vas nekaltina nė vieno padarytu
nusikaltimu.
13 Tai yra tie, kurie yra atsitraukę
nuo Jo šviesos ir Jo kelių ne-
pažįsta ir nesugrįžta atgal į Jo
taką.
14 Auštant atsikelia žmogžudys,
užmuša vargdienį ir vargingąjį, o
naktį jis vagiliauja.
15 Svetimautojo akys tikisi su-
lauksiančios apytamsos. Jis galvoja
galėsiąs būti nepastebėtas, jei jis
ušidengsiąs savo veidą.
16 Sutemus, jie įsilaužia į na-
mus. Dienos metu jie slapstosi
vienas su kitu, bijodami šviesos.
17 Nes rytas yra jiems lyg mirties
šešėlis ir būti atpažintiems yra jiems
lyg mirties šešėlio išgąstis.
18 Bedievis yra kaip puta van-
dens paviršiuje. Jo žemiškieji turtai
yra prakeikti, nors jis ir prižiūrėtų
savo vynuogyną.
19 Pragaras pasigauna tuos, kurie
nuodėmiauja, kaip kaitra ir sausra
sniego vandenį išdžiovina.
20 Pati motina užmirš jį, kir-
mėlės pasidžiaugs juomi. Jo niekas
nebeprisimins. Jis bus sulaužytas
kaip apipuvęs šakalys,
21 tas, kuris įžeidė bevaikę
apleistąją ir našlei nieko gero
nepadarė.
22 Bet galiūnus Dievas pagauna
Savo galybe. Nors jie jaustųsi

tvirtai atsistoję ant savo kojų, tačiau jie neturi užtikrinimo savo gyvybei.
23 Dievas pasaugo jį nuo pavojų ir remia jį. Bet vis dėlto seka Jo akys jojo kelius.
24 Jie yra išaugštinami trumpam laikui ir pavirsta tada niekais. Jie susmunka ir krinta kaip visi kiti, kurie nuskabomi, kaip javų varpos.
25 Kas gali pasakyti ir įrodyti, kad taip nėra, kad aš melavęs ir kad tai, ką aš kalbėjęs, neturi jokios reikšmės.

25

Dievo Akyse Visi Žmonės Yra Nuodėmininkai

1 Tada sekė Bildado iš Šucho atsakymas.
2 Valdžia ir pagarba priklauso Dievui, kuris palaiko tvarką Savo dangaus augštybėse.
3 Kas gali suskaityti Jojo pajėgas? Ir kam neužteka Jojo saulelė?
4 Kaip gali būti žmogus teisus Dievo akivaizdoje? Ar gali būti žmogaus vaikas skaistus?
5 Štai, ir mėnulis nešviečia šviesiai ir žvaigždės nėra skaidrios Jo akims.
6 Ir kuo mažiau žmogus, kirmėlaitė, ir žmogaus sūnus, būdamas tik kirmėlė!

26

Žmogus Teturi Ribotą Dievo Galybės Supratimą

1 Juobas atsiliepė šitaip.
2 Kokia pagalba tu esi man bejėgiui, kurio rankos jau taip nusilpusios yra!
3 Kaip tu gali patarimą tokiam duoti, kuris išminties neturi, ir tiek daug savojo proto išlieti?
4 Kam tu kalbėjai ir kieno dvasia tu tai ištarei?
5 Numirusieji dreba po vandenimis su tais, kurie ten būna.
6 Pragaras yra atviras Jo akivaizdoje ir prapultis nėra apdengta dangalu.
7 Dievas ištiesė dangų viršum tuštumos ir pakabino žemę ant nieko.
8 Jis sulaiko vandenis Savo debesyse ir debesys tačiau neplyšta.
9 Jis apdengia Savo sosto veidą, dangų, išplėsdamas debesis aplink jį.
10 Jis atskiria šviesą nuo tamsos, išvesdamas ribą vandens paviršiumi.
11 Dangaus stulpai išsigąsta Jo pabarimų ir ima drebėti.
12 Savo jėgomis Jis sujudina jūras ir savo protu Jis nugali jūrų pabaisą.
13 Savo kvapu Jis nupučia debesis, nuskaidrindamas dangų ir Savo ranka Jis pribaigia besislepiančią jūrų gyvatę.
14 Bet tai yra tik krisleliai Jo galybės ir vos šnabždesys to, ką mes girdėjome. O kas gali suvokti perkūnišką smarkumą Jo veiksmų?

27

Paskutinis Juobo Pasiteisinimas, Nykstanti Bedievio Laimė

1 Tada tęsė Juobas savo išvedžiojimus.
2 Kol gyvas yra Dievas, kuris suvaržė mano teises, kol gyvas Visagalis, kuris girdo mano sielą kartybėmis,
3 kol aš tebekvėpuoju ir Dievo kvapas mano nosyje tebėra,
4 tol nekalbės mano lūpos jokios neteisybės ir mano liežuvis neištars jokio vyliaus!
5 Jūsų žodžiams aš jokiu būdu nepritarsiu tol, kol neateis mano galas ir aš neatsisakysiu savo nekaltumo.
6 Aš laikysiuos savo teisybės ir neišsižadėsiu jos ir mano sąžinė dėlto manęs nekankins.
7 Mano priešas turės susilaukti to, ko susilaukia bedieviai ir tą

pačią bausmę, kurią užsitar-
nauja mane puolantieji.
8 Nes kokia viltis belieka veid-
mainiui, kai Dievas atima jam jo
sielą ir jo gyvenimas pasibaigia?
9 Ar manai, kad Dievas išklau-
sys jo šauksmą, kai jis bus baimės
apimtas?
10 Ar jam patiks Dievas, jam be-
sišaukiant Visagalio bet kuriuo
metu?
11 Aš pamokysiu jus apie Dievo
galybę ir neužslėpsiu to, ką Vi-
sagalis yra numatęs.
12 Štai, jūs visi patys esate tai
matę ir kodėl tada kalbate jūs to-
kius niekus?
13 Tai yra, ką bedieviai susi-
lauks iš Dievo, alga, kuri jiems Vi-
sagalio bus išmokėta.
14 Jei jie daugelį vaikų turė-
tų, tai tie atiteks kardui. Jų vai-
kams niekuomet nepakaks duonos.
15 O slogos pribaigs tuos, kurie
jiems bus užsilikę. Ir jų našlės dėl
šių nepravirks.
16 Jei jis susikaups pinigų kaip
dulkių ir drabužių, kaip molio,
17 tai teisieji apsirėdys jo pasiū-
tais drabužiais ir nekaltieji tarpu-
savyje pasidalins jo pinigus.
18 Bedievis stato savo namus kaip
voras, kaip piemenėlis savo pa-
stogę laukuose pasistato.
19 Turtingasis, užmigdamas,
nieko su savimi nepasiims. Bet, jei
jis savo akis vėl atvertų, tai jis
nieko neberastų!
20 Išgąstis užklups jį kaip
vanduo ir audra nuneš jį nakties
metu.
21 Rytų vėjas jį pagaus ir au-
dra išvarys jį iš jo vietovės,
22 ir nuneš jį be pasigailėjimo,
nors jis ir labai mėgintų iš jos
ištrūkti.
23 Žmonės suplos rankomis ir ko-
liojimais išlydės jį iš tos vietovės.

28

Išmintis Yra Dievo Dovana

1 Yra vietų, kuriose iškasamas
sidabras ir yra vietų, kuriose va-
lomas auksas.
2 Geležis imama iš žemės. Varį
reikią tirpinti iš rūdos.
3 Žmogus skverbiasi į tamsias
vietas, ieškodamas rūdos pačiose
giliausiose tamsybėse.
4 Toli nuo gyvenamųjų vietų
žmonės išsikasa kasyklas,
vietovėse, kurios buvo užmirštos ir
į kurias žmogus savo kojos ne-
buvo įkėlęs, ir nusileidžia į jas
žemyn.
5 Žemės paviršiuje užauga
duona, bet apačioje žemė išver-
čiama lyg ugnimi.
6 Kai kuriose vietose randamas
safyras ir auksas kai kuriuose žemės
grumstuose.
7 Tokios vietos erelis nepažįsta
ir vanago akis nėra jos mačiusi.
8 Nei liūtų, nei kitų plėšrių
žvėrių nematysi šiais takais einant.
9 Žmogus įsikasa kietose
uolose ir prasikasa kalnų
papėdėse.
10 Urvus kasdami, žmonės
atranda brangių akmenėlių
uolose.
11 Žmogus ištiria upių šaltinius
ir iškelia paslėptus turtus į
šviesą.
12 Bet kur galima surasti išmin-
ties? Ir kur yra pasislėpęs protas?
13 Niekas nežino, kur ji glūdi ir
gyvųjų tarpe jos negalima rasti.
14 Gilybė sako: "Manyje jos
nėra." Jūra sako: "Pas mane jos
nėra!"
15 Nei auksu, nei sidabru, pa-
sisvėręs, už ją neužmokėsi.
16 Jai neprilygsta Ofyro auksas,
arba brangusis oniksas, arba safyras.
17 Jos nepalyginsi su auksu ar
kristalu ir negausi jos už aukso
brangenybes.
18 Karoliai ir kristalas jai nepri-
lygsta. Išmintis brangesnė už perlus.
19 Nesulyginsi jos su topazu iš
Etiopijos ir nenupirksi jos gryniau-
siu auksu.
20 Iš kur ateina išmintis ir kur
glūdi protas?
21 Ji yra paslėpta nuo akių
visų gyvųjų ir nežinoma
paukščiams po dangumi.
22 Net mirtis ir prapultis

pripažįsta, kad girdėjusios tik
gandą apie ją savo ausimis.
23 Dievas žino kelią į ją ir
pažįsta jos vietą,
24 kadangi Jis apžiūri visus žemės
kraštus ir mato visa, kas po dan-
gumi yra.
25 Kai Jis nustatė vėjui smar-
kumą ir tūrį vandeniui,
26 tikslą lietui, kelią žaibui ir
perkūnui,
27 tai Jis matė ją, pasakojo apie
ją, paruošė ir išrado ją
28 ir tarė žmogui: "Štai, bijoti
Viešpaties yra išmintis ir vengti
pikta yra protas."

29

Pirmos Juobo Laimingosios Dienos

1 Ir vėl pradėjo Juobas kalbėti.
2 O kad būčiau toks, koks buvau
praėjusiais mėnesiais, tomis die-
nomis, kuriomis Dievas mane
saugojo,
3 kai Jo šviesa viršum mano gal-
vos švietė ir Jo šviesa ėjau per
tamsybę,
4 koks buvau savo jaunomis
dienomis, kai Dievo paslaptis vir-
šum mano pastogės buvo,
5 kai Viešpats dar su manimi
buvo ir mano vaikai aplink mane,
6 kai aš savo žingsnius svieste
mazgojau ir uolos man aliejaus upe-
lius liejo,
7 kai aš išeidavau iš miesto
vartų ir savo sėdynę gatvėje
pasistatydinau,
8 kai jaunieji nuo manęs slėp-
davosi, mane pamatydami, o senieji
prieš mane atsikeldavo,
9 kai vyresnieji paliaudavo kal-
bėti, ranką ant savo burnos
užsidėdami,
10 kai kunigaikščiai neišdrįsdavo
žodžio ištarti ir jų liežuvis prie
gomurio prilipdavo,
11 nes kuris manęs klausydavo,
tas mane išganytu pagerbdavo ir
kuris mane savo akimis matydavo,
tas mane girdavo,
12 kadangi aš išgelbėdavau varg-
dienį, dejuojantį ir našlaitį,
kuris neturėjo, kas jam padėtų.
13 Tokio, kuris būtų pražuvęs,
palaiminimas aplankė mane ir aš
pradžiugindavau našlės širdį.
14 Teisingumu aš apsirėdydavau,
kaip drabužiais ir teisybė būdavo
mano kunigaikštiška kepurė.
15 Aklam aš būdavau akis ir ko-
jos raišam.
16 Aš būdavau tėvu neturtingie-
siems. Ir kurių padėties aš neži-
nojau, tąją aš ištirdavau.
17 Aš išmušdavau neteisiojo krū-
minius ir išplėšdavau grobį iš jo
dantų.
18 Aš tikėjaus mirti savame lizde
ir susilaukti kaip smėlio, daugybę
dienų.
19 Mano šaknys gaudavo vandens
ir mano šakelėms pakakdavo rasos.
20 Mano šlovė atsinaujindavo ir
kilpinį aš vis geriau valdydavau.
21 Žmonės klausydavo manęs ir
tylėdami laukdavo mano patarimų.
22 Po mano žodžių niekas ne-
bekalbėdavo ir mano kalba jiems
labai įtikdavo.
23 Jie laukdavo manęs kaip lie-
taus, išsižioję, kaip vakarinio
lietaus.
24 Kai aš į juos pasišypsoda-
vau, tai jie vėl įgaudavo drąsos,
nors kartais ir labai būdavo
nusivylę.
25 Aš padarydavau jiems jų
sprendimus, sėdėdamas garbin-
giausioje vietoje. Aš vadovavau
jiems kaip karalius savo kovoto-
jams, paguodos jiems teikdamas
jų suvargimo metu.

30

Juobas Išdėsto Savo Nelaimę

1 Dabar esu išjuokiamas jaunes-
nių už mane, kurių tėvus aš savo
šunims nebūčiau samdęs, kurie
mano avių kaimenes saugodavo,
2 kurių turtą aš už nieką
laikydavau, kurie pasenti
negaudavo,
3 kurie iš bado ir rūpesčių ei-
davo naktimis į tyrumas ir maitin-

davosi sausomis šaknelėmis
apleistose vietovėse.
4 Jie prisiraudavo dilgėlių iš
pakrūmių ir valgydavo tas su ka-
dagių šaknimis.
5 Jų artimieji nekęsdavo jų,
kadangi jie juos vagiliautojais
laikydavo.
6 Jie gyvendavo klaikiose vie-
tose prie upės, urvuose ir uolų
plyšiuose.
7 Krūmuose jie šūkaudavo ir us-
nynuose jie surikdavo.
8 Tai būdavo bedievių žmonių
vaikai, kitų paniekinti ir patys
prasčiausieji, kuriuos išvarydavo
nuo savo žemės.
9 Dabar jie tyčiojasi iš manęs,
mane išjuokdami.
10 Jie vengia mane pamatyti ir
šalinasi nuo manęs ir nesidrovi
mano akivaizdoje nusispjauti.
11 Jie atsirišo savo vadžias ir iš-
siėmė savo žąslus iš savo burnos
ir mane suniekino.
12 Visa jų gauja mane tiesiog iš
dešinės užpuolė, dar man stipriam
esant, pastūmė mane į pinkles ir
pasiruošė mane sunaikinti.
13 Jie užkirto mano kelius ir jiems
buvo lengva man pakenkti, kad
jiems tam net pagalbos nereikėjo.
14 Jie atėjo pas mane, kaip per
išlaužtą mūrą ir puolė mane be
atodairos.
15 Mane apėmė išgąstis, mano
šlovė buvo nupūsta lyg vėjo ir mano
laimingas gyvenimas dingo kaip
debesėlis.
16 O dabar išsiliejo manyje mano
siela ir mano skausmams nėra galo.
17 Sausgėla mano kauluose kan-
kina mane naktimis ir kančios var-
gina mane, nesustodamos.
18 Dėl daugybės skaudulių ant
mano kūno varžo mane mano dra-
bužiai kaip kokia apikaklė.
19 Aš esu numestas į purvus ir
pasidariau lygus dulkėms ir
pelenams.
20 Jei aš šaukiuosi Tavęs, tai Tu
man neatsiliepi, jei stojuosi Tavo
akivaizdon, tai tu nežiūri į mane.
21 Tu man pasidarei žiaurus, per-
sekiodamas mane Savo galinga
ranka.
22 Tu iškeli mane, kad vėjas mane
pagautų ir, blaškydamas mane,
smarkiai apdaužytų.
23 Nes aš žinau, kad Tu mane
perduosi mirčiai, į vietą, kuri
visiems gyviems paskirta yra.
24 Ar neištiestų toks, kuris mirti
turi, savo ranką ir nesišauktų
pagalbos, kuris tokioje nelaimėje
atsidūręs?
25 Aš verkdavau dėl tų, kurie
vargan patekdavo ir mano siela gai-
lėdavosi vargingųjų.
26 Aš laukiau gero ir nieko gero
nesulaukiau. Aš tikėjaus šviesybės
ir užėjo tamsybė.
27 Mano viduriai virte verda be
paliovos. Mane užpuolė tikras
vargas.
28 Aš vaikštau aplink pajuodavęs,
bet ne nuo saulės. Susirinkime aš
atsistoju ir šaukiuosi pagalbos.
29 Aš esu lyg šakalų brolis ir
strūčių draugas.
30 Mano kūno oda pasidarė juoda
ir mano kaulai išdžiūvo nuo karščio.
31 Mano harfos garsai pavirto
raudojimu, o birbynės—verksmu.

31

Juobo Kalbų Pabaiga

1 Aš padariau sutartį su savo
akimis, kad geiduliaudamas nepa-
žiūrėčiau į kokią mergaitę.
2 Ką turėtų Dievas man iš
augštybių padaryti ir Visagalis
paskirti?
3 Ar nesulauks neteisusis ne-
laimės ir piktadaris pasmerkimo?
4 Ar Jis nemato mano kelių ir
neskaito mano žingsnių?
5 Ar vaikščiodavau klastingais
keliais, ar aš būdavau greitas ką
nors apgauti?
6 Dievas nustatys mano nekal-
tybę, kai pasvers mane patiki-
momis svarstyklėmis.
7 Jei aš žengdamas nukrypčiau
nuo kelio ir savo širdimi eičiau ten,
kur mano akys veda ir kokia dėmė
prikibtų prie mano rankų,

8 tai kitas turėtų suvalyti, ką
pasėčiau ir mano giminę reikėtų
išrauti iš šaknių.
9 Jei mano širdis buvo suve-
džiota moters ir jei aš prie savo
artimo durų tykojau,
10 tai turėtų mano žmona būti
kito apgėdinta, su kitu suguldama,
11 tai tokia begėdiška nuodėmė
turėtų būti baudžiama
12 pragaro ugnimi, kuri suėda
viską iki pamatų, visa, kas tik-
tai man priklauso.
13 Ar aš neatsižvelgiau į teisę
savo tarno, ar savo tarnaitės, kai jie
ateidavo pas mane skųstis?
14 Ką aš daryčiau, jei Dievas
kreiptųsi į mane ir ką aš at-
sakyčiau, jei Jis pareikalautų at-
skaitomybės iš manęs už mano
nuodėmes?
15 Ar jie ne to paties sutverti, ku-
ris mane sutvėrė motinos įsčiose.
Ar jie nėra taip pat užauginti moti-
nos kūne, kaip ir aš?
16 Ar aš nepatenkindavau var-
gingųjų pageidavimų. Ar lei-
dau aš našlei savo akis išsiverkti?
17 Ar aš savo kąsnį vienas pats
valgiau, ar našlaitis nieko nuo to
negavo paragauti?
18 Nes aš iš savo jaunystės el-
giausi kaip tėvas ir iš savo vaikystės
dienų aš mėgdavau paguosti.
19 Ar aš mačiau kokį žūvant,
kuris neturėjo drabužių. Ar leidau
aš kokiam vargdieniui vargti, ne-
duodamas jam aprangos?
20 Ar nelaimino jis manęs, kai jis
šildomas buvo mano avių kailiais?
21 Ar aš iškėliau kumštį prieš
našlaitį, žinodamas, kad būsiąs
teisme užtartas?
22 Jei taip, tai teišsinarina mano
petys ir tenulūžta mano ranka ties
lenkmeniu,
23 nes aš bijausi Dievo bausmės,
kurios galėčiau neiškentėti!
24 Ar aš pasitikėjau auksu, ar ta-
riau grynam auksui: "Tu esi mano
paguoda!"
25 Ar aš džiaugiaus, kad mano
ranka daug įsigijusi buvo ir aš
daug turtų turėjau?
26 Ar aš žvelgiau į saulės
šviesą, ar į mėnulį skaidriai
šviečiant
27 ir leidaus suvedžiojamas ir
slapta jiems savo ranka bučkį
numečiau?
28 Tatai irgi būtų baustina nuo-
dėmė, nes tuo aš būčiau užsigynęs
Dievo iš dangaus.
29 Ar aš pasidžiaugiau dėl savo
priešo nelaimės ir pasididžiavau dėl
viso to,
30 leisdamas savo burnai pada-
ryti nusikaltimą, ištariant
prakeikimą?
31 Ar nesakydavo žmonės mano
pastogėje: "Kur tu radai tokį, ku-
ris nebūtų buvęs jo pavaišintas?"
32 Tokio aš nepalikdavau lauke,
bet pakeleivingą aš priimdavau.
33 Ar aš paslėpdavau savo nusi-
kaltimus, kaip kartais žmonės daro,
apdengdami savo nuodėmes?
34 Ar pabūgau aš didelės minios
žmonių, ar atbaidė mane draugų
papeikimas, kad aš nutilau ir pro
duris neišėjau?
35 Aš norėčiau, kad kas nors
manęs paklausytų! Štai mano ap-
sigynimo parašas! Kad Visagalis
man atsilieptų ir skundėjai sura-
šytų skundus prieš mane!
36 Tai aš užsikelčiau juos ant savo
pečių ir apsiriščiau juos kaip
kokį vainiką.
37 Tada aš praneščiau Jam visus
savo žingsnius ir artinčiaus prie Jo
kaip koks kunigaikštis.
38 Jei mano žemė šauktų prieš
mane ir josios vagos visos kartu
ašaromis verktų,
39 kadangi aš jos vaisių valgiau
neapsimokėjęs ir jos darbininkų
sielas apsunkinau,
40 tai tedygsta man usnys vieton
kviečių ir erškėčiai vietoje mie-
žių. Tuo pabaigė Juobas savo žo-
džius kalbėti.

32

Elyhaus Pirmoji Kalba

1 Kadangi Juobas tvirtino, jog

esąs teisus, todėl paliovė tie trys
vyrai atsakinėti.
2 Bet Barakėlio sūnus Elyhū iš
Būzo, Ramo šeimos, pyko ant
Juobo, kad šis save teisesniu laikė
už Dievą.
3 Taip pat pyko jis ant savo
draugų, kad jie jokio atsakymo
Juobui nesurado, o vis dėlto Juobą
pasmerkė.
4 Nes Elyhū laukė tol, kol anie
trys baigs kalbėti su Juobu, kadangi
jie vyresni už jį buvo.
5 Jis pyko ant tų trijų dėl to,
kad jie nieko nebežinojo, ką
Juobui beprikišti.
6 Tai pradėjo Barakėlio sūnus
Elyhū iš Būzo šnekėti.
7 Aš dar jaunas, o jūs jau pagy-
venę. Todėl aš galvojau, kad amžius,
patyrimų metai pasirodys visa
savo išmintimi!
8 O aš matau, kad Dievo Dva-
sios esama žmonėse ir kad Vieš-
paties kvapas padaro juos
protingais.
9 Bet didieji nėra patys išmintin-
gesni ir senieji nėra vieni su-
prantą, kur teisybė esanti.
10 Todėl noriu ir aš kalbėti ir pa-
rodyti, ką aš suprantu.
11 Aš tylėjau jums kalbant ir
klausiaus, kaip jūs žodžių ieško-
jote savo mintims išreikšti.
12 Atidžiai aš sekiau jūsų kal-
bas, bet pastebėjau, kad nė vienas
jūsų neįtikino Juobo ir nesuge-
bėjo savo atsakymais į jo klausi-
mus jo patenkinti.
13 Tiktai nesakykite, kad
pataikėte surasti tikrąją iš-
mintį ir kad Dievas turįs jį slo-
ginti ir niekas kitas!
14 Kalbėdamas, jis nesikreipė į
mane. O jūsų žodžiais aš ir
neatsakysiu.
15 Jie nusivylė ir nebeturi ko be-
sakyti, neberasdami tam žodžių.
16 Kadangi aš laukiau, o jie nutilo
ir nebekalbėjo ir paliovė šnekėti,
17 tai aš savo pasakysiu ir išdės-
tysiu, kaip aš visa tai suprantu.
18 Aš laukiu progos pasisakyti ir
laukdamas, nebeiškenčiu.
19 Mano širdis taip pilna, kaip
statinė šviežaus vyno, aklinai už-
daryta, kad plyšti galėtų.
20 Aš turiu ką pareikšti, kad
atsikvėpčiau, kad atverčiau savo lū-
pas ir atsakyčiau.
21 Aš nebūsiu šališkas ir nepatai-
kausiu niekam.
22 Jei aš pataikaučiau, tai ko gero
Sutvėrėjas ir mane netrukus
atimtų.

33

Dievo Bausmė Reikalinga Sielai Išganyti

1 Juobai, pasiklausyk dabar
mano kalbos ir kreipk dėmesį į
visa, ką aš tau sakysiu.
2 Štai, aš atversiu savo burną
ir turiu žodžius jau ant savo
liežuvio.
3 Mano širdis turės pasakyti
tiesą ir mano lūpos turės išreikšti
visą išmintį.
4 Dievo Dvasia mane padarė ir
Visagalio kvapas man suteikė
gyvybę.
5 Atsakyk man tada, jei gali. Pa-
siruošk ir atsikirsk man atitinkamai.
6 Štai, prieš Dievą aš esu taip,
kaip ir tu, abu nudrėbtu iš molio.
7 Tu manęs neprivalai bijoti, aš
tavęs skaudžiai neužgausiu.
8 Tu kalbėjai man girdint. Aš
girdėjau tavo paties pasakytus žo-
džius.
9 "Aš esu skaistus, nenusidėjęs,
nekaltas ir nuodėmių aš jokių
neturiu.
10 Štai, Dievas surado kokią
priežastį ir laiko mane Savo
priešu.
11 Jis supančiojo mano kojas ir
sekioja mane visais keliais
keliaujant."
12 Štai, iš to aš sprendžiu tave
esantį neteisų, kadangi Dievas
yra didesnis už žmogų.
13 Kodėl tu nori su Juomi ginčy-
tis, kad Jis neatsako į visus tavo
klausimus.
14 Nes Dievas apsireiškia vienaip

ir kitaip ir žmogus ne visą pa-
gauna iš karto,
15 sapne, nakties regėjime, kai
miegas jį apima, kai jis savo lo-
voje miega.
16 Tada Jis atveria žmogaus ausį
ir jį pagąsdina ir sudraudžia,
17 kad nukreiptų žmogų nuo
savo užsimojimų ir apgintų jį
nuo išsikėlimo,
18 kad išsaugotų jo sielą nuo
pražūties ir jo gyvybę nuo kardo.
19 Jis baudžia smarkiai Jį ir jo
kaulus ligos patale,
20 taip sutvarkydamas, kad jis
bijo, nedrįsdamas ko valgyti ir jo
siela vengia pačių geriausiųjų
patiekalų.
21 Jo svoris nukrinta ir jo kaulai
pradeda prasikišti.
22 Jo siela artėja prie pražūties ir
jo gyvybė prie mirties.
23 Jei Dievo angelas, vienas iš
tūkstančių, ateitų ir jį užsto-
damas, nurodytų, kaip jam teisybę
reikia įgyvendinti
24 ir jo susimildamas tartų: "Iš-
saugok jį, kad jis nenueitų į
pražūtį, aš radau, kuo jį išpirkti.
25 Teatauga jo kūnas, kuris buvo
sunykęs, kad jis būtų toks, koks
jis jaunystėje buvo."
26 Jis mels Dievo ir tas suteiks
jam Savo malonės ir leis jam Savo
veidą su džiaugsmu pamatyti ir
atsilygins žmogui sulig jo teisybe.
27 Jis išsipažins žmonėms ir
sakys: "Aš padariau nuodėmę, lau-
žydamas įstatymą. Bet man už
tai neatlygino.
28 Jis išgelbėjo mano sielą, kad
nepražūtų, bet, kad mano gyvybė
šviesą matytų."
29 Štai, taip daro Dievas du arba
tris kartus su kiekvienu,
30 kad Jis sugrąžintų jo sielą
iš pražūties ir apšviestų jį
gyvųjų šviesa.
31 Kreipk dėmesį, Juobai, ir
paklausyk manęs ir patylėk, kad aš
kalbėčiau!
32 Bet, jei dar turi ką pasakyti,
tai kalbėk ir pasakyk. Aš mielai
noriu tave pateisinti.
33 Bet, jei neturi nieko pasakyti,
tai tylėk ir paklausyk manęs. Aš
pamokysiu tave išminties.

34

Elyhaus Antrasis Pabarimas, Dievo Teisybė

1 Tai pradėjo Elyhū ir šitaip
kalbėjo.
2 Paklausykite, jūs išmintingieji,
mano kalbos ir, jūs protingieji,
kreipkite dėmesį į mane.
3 Nes ausys mėgina kalbą ir
liežuvis ragauja maistą.
4 Nusistatykime tarpusavyje, kas
yra teisu ir pripažinkime, kas yra
gera.
5 Nes Juobas buvo sakęs: "Aš
esu teisus ir Dievas man teisybės
nedaro.
6 Aš turiu meluoti, nors esu tei-
sus ir esu kankinamas strėlių, nors
niekuo nenusikaltau."
7 Kur rasi tokį žmogų, kaip
Juobą, kuris paniekinimus geria
kaip vandenį,
8 kuris palaiko ryšius su pikta-
dariais ir draugauja su niekam ne-
vertais žmonėmis?
9 Nes jis yra sakęs: "Jei žmogus
ir būtų pamaldus, tai tatai nieko
nereikštų."
10 Taigi, paklausykite manęs, jūs
išmintingieji žmonės. Negalėtų
būti, kad Dievas elgtųsi bedie-
viškai ir Visagalis būtų neteisus.
11 Bet Jis atlygina žmogui taip,
kaip tas užsitarnauja ir kiekvienam
pagal jo pasielgimą.
12 Be abejonės nepasmerkia Die-
vas nė vieno neteisingai ir Visagalis
neiškraipo teisybės.
13 Kas sustatė žemės paviršių
ir kas surėdė visa, kas žemės pa-
viršiuje yra?
14 Jei Jis būtų savanaudis ir ati-
trauktų Savo Dvasią ir Savo
kvapą,
15 tai visas kūnas sugaištų ir
žmogus vėl pavirstų dulkėmis.
16 Taigi, jei proto turi, tai klausyk
to ir kreipk į tai dėmesį, ką
turiu pasakyti.

17 Kas teisybės nekenčia, negali
būti valdovu. Ar tu gali išdrįsti
Jį pasmerkti, kuris toks teisus ir
toks galingas yra?
18 Ar kas tartų karaliui "tu ne-
labasis" ir kunigaikščiams "jūs
piktieji",
19 nors Dievas ir neatsižvelgia į
asmenį, ar jis būtų didžios šlovės
kunigaikštis ar beturtis varguižis,
nes jie yra Jo rankos darbai.
20 Netikėtai turi žmogus mirti, iš-
sigąsti per patį vidurnaktį ir
išnykti. O galiūnai bus atimti Dievo
be žmonių pagalbos.
21 Nes Jo akys seka visų
žmonių kelius. Jis mato visus jų
žingsnius.
22 Nėra tokios tamsios vietos ar
tamsybės, kurioje piktadariai ga-
lėtų pasislėpti.
23 Nes Dievui nereikia daug laiko
į žmogų pasižiūrėti, kad Jis jį
į teismą pasišauktų.
24 Galiūnus Jis išnaikina be pa-
tikrinimų ir pastato kitus jų
vieton,
25 kadangi Jis jų darbus
pažįsta ir todėl nuverčia juos ir
leidžia juos sutriuškinti.
26 Jis nubaudžia juos už savo ne-
dorumą, kuris visiems matomas
yra,
27 kadangi jie yra nuo Jo atsito-
linę ir nepaiso nė vieno Jo kelių,
28 kad vargingųjų šauksmas
atskambėtų į Jo ausis ir Jis varg-
dienių balsą girdėtų.
29 Kas galėtų pasmerkti
Dievą, jei Jis nieko nedarytų?
Kas Jį pamatytų, jei Jis Savo
veidą žmogui ar visai tautai
paslėptų!
30 Nes Jo tikslas yra neleisti veid-
mainiui užvaldyti ir skriausti kitus
žmones.
31 Žinoma, kad gražu yra priimti
pabaudą ir tarti Dievui: "Mano
kaltė ir aš daugiau
nebeįžeidinėsiu!"
32 Pamokyk mane to, ko aš ne-
suprantu. Jei aš negerai pasielgiau,
tai aš taip daugiau nebedarysiu.
33 Ar turėtų Dievas atsilyginti
pagal tavo pasiūlymą, jei tu atsi-
sakai padaryti atgailą. Tu turi ap-
sispręsti, o ne aš. Taigi, papasakok,
ką tu žinai.
34 Išmintigi žmonės, kurie manęs
klauso, tvirtina ir sako man:
35 "Juobas kalba lyg be proto ir
jo žodžiai yra neišmintingi."
36 O kad būtų Juobas mėgina-
mas iki paskutiniųjų, kadangi jis
atsakinėjo lyg koks niekam tikęs
žmogus.
37 Savo nuodėmes jis dar papildo
pasididžiavimais, pasityčiojimais
mūsų tarpe ir prieštaravimais pa-
čiam Dievui.

35

Trečioji Elyhaus Kalba, Dievo Teisybė Ir Teisumas

1 Tai paklausė Elyhū,
atsakydams:
2 "Ar tu manai, kad tai teisinga
yra, jei tu tvirtini, jog esąs ne-
kaltas Dievo akivaizdoje,
3 iškeldamas—ką tai man pa-
deda, jei aš nuodėmių nedarau ir
kokį skirtumą tatai sudaro
Dievui?"
4 Į tai aš atsakysiu tau ir tavo
draugams kartu.
5 "Žvilgterėk į dangų ir pasi-
žiūrėk, kaip augštai debesys yra!
6 Jei tu nusidedi, tai kuo tu Jam
pakenksi ir jei labai nusikalsi, tai
ką blogo tu Jam padarysi?
7 Kuo tu pasitarnausi Dievui, jei
būsi teisus? Ką galės Jis gauti iš
tavo rankų?
8 Tavo bedieviškumas kenkia to-
kiems, kaip tu pats esi, bet tavo
teisumas padeda kitiems žmonėms.
9 Priespauda verčia žmones pa-
siskųsti. Didelė priespauda varo
juos pagalbos šauktis.
10 Bet jie nesikreipia į Dievą
savo tamsiausiomis valandomis, į
savo Sutvėrėją, kuris jiems sutei-
kia vilties,
11 kuris mus protingesniais pa-
daro už žemės galvijus ir išmintin-
gesniais už paukščius po dangumi."
12 Jie šaukiasi pagalbos, bet Die-

vas neišklauso jų, kadangi jie iš-
didūs ir pikti žmonės yra.
13 Pasipūtėlių tuščių pra-
šymų Dievas neišklauso ir Vieš-
pats neatsižvelgia į tokius.
14 Dargi sakai, Juobai, kad Jo ne-
matysiąs. Juk tu turėsi stoti teis-
man Jo akivaizdoje. Ir tu turi Jo
tiktai laukti.
15 Jei Jis tuo tarpu nėra taip už-
sirūstinęs, kad baustų, tai nereiš-
kia, kad Jis nesirūpintų dėl jų
pačių kvailystės daromųjų
nuodėmių.
16 Todėl atverė Juobas be reikalo
savo burną ir kalbėjo išdidžiai,
nesivadovaudamas savo protu.

36

Elyhū Iškelia Dievo Teisybę Ir Didybę

1 Ir Elyhū tęsė savo išve-
džiojimus.
2 Turėk dar truputėlį kan-
trybės. Aš turiu tau dar ką dėl
Dievo pasakyti.
3 Aš pasinaudosiu iš tolo gau-
tomis žiniomis ir įrodysiu, kad
mano Sutvėrėjas teisus yra.
4 Gali būti tikras, kad dėl šių
žodžių tau nereikės abejoti ir kad
šie mano žodžiai tave įtikins.
5 Štai, Dievas yra galingas ir
neniekina nė vieno ir Jis palieka
tvirtas Savo nusistatymu.
6 Jis neišlaiko bedievio, bet žiūri,
kad vargingojo teisės būtų
apgintos.
7 Jis nenuleidžia Savo akių nuo
teisiųjų ir pasodina juos sos-
tuose su karaliais, kad būtų iš-
aukštinti visam laikui.
8 Jie yra supančioti grandinėmis
ir kenčia už tai, ką jie padarę yra.
9 Tada Jis apreiškia jiems, ką
jie padarę yra ir jų nedorybes ir
kodėl jie save iškėlė,
10 atverdamas jiems jų ausis,
kad sudraustų ir pasako jiems, kad
nusigręžtų nuo neteisybės.
11 Jei jie Jo klauso ir Jam tar-
nauja, tai jie, gerai gyvendami, pa-
sens ir bus patenkinti savo
gyvenimu.
12 Jei jie neklauso, tai jie bus nu-
kirsti kardu ir žus savo nuodėmėse.
13 Veidmaniai pyksta savo širdyje
ir nesimeldžia net tada, kai bau-
džiami yra.
14 Taip jie mirs savo jaunystėje ir
jų gyvenimas baigsis, kaip ir visų
pasmerktųjų, kurie atsidavę
stabų garbinimui.
15 Bet tuos, kurie kenčia, Jis iš-
gano jų sielvarte, atverdamas
jiems jų ausis.
16 Taip plėšte išplėšė Dievas ir
tave iš nesibaigiančio sielvarto
nasrų ir atves tave prie stalo erd-
vioje vietoje, apkrauto gerybėmis,
kur tu galėsi ramiai atsigauti.
17 Bet tuo tarpu yra tau padary-
tas sprendimas kaip bedieviui ir tu
esi baudžiamas, kaip užsitarnavai.
18 Tad žiūrėk, kad nerodytumei
savo piktumo ir nebūtumei kyšių
suvedžiojamas, kai tavęs nė di-
džiausi pinigai negalėtų išpirkti.
19 Ar galvoji, kad Jis atsi-
žvelgtų į tavo galybę, pinigus,
sugebėjimus ar turtus?
20 Nelauk tos nakties, kurią
tautos turės žūti!
21 Todėl saugokis ir nenukrypk į
neteisybę. Tavo kančios tau buvo
duotos tam, kad tave apgintų nuo
pikto.
22 Štai, Dievas yra galingas Savo
galybėje! Kur yra toks mokytojas,
kaip Jis?
23 Kas Jam nurodytų Jo kelius
ir tartų: "Tu neteisingai padarei."
24 Atsimink, kad išgirtumei Jo
darbus, kaip žmonės tai daro
giesmes giedodami.
25 Visi žmonės mato Jo darbus,
bet nesupranta jų tobulybės.
26 Štai, Dievas yra didis ir ne-
aprėpiamas. Jo amžiaus metų nie-
kas negali suskaityti.
27 Jis padaro vandenį iš mažų
lašų ir suvaro debesis, kad lietus
lytų,
28 kad debesys išlieja savo van-
denį smarkiu lietumi ant
žmonių,

29 kai Jis pagauna ištiesti debesis
augštai lyg kokią palapinę.
30 Štai, taip išplatina Jis Savo žai-
bus ant jų ir apdengia jūrų
gelmes.
31 Nes tuo Jis gąsdina žmones
ir tačiau suteikia jiems apsčiai
maisto.
32 Jis paleidžia žaibą iš Savo
rankų į tikslą ir įsako jam
vėl sugrįžti.
33 O perkūnas praneša, kad au-
dra artėjanti, net gyvuliai pasako
apie Jo atėjimą.

37

Elyhū Baigia Kalbėti,
Dievo Šlovė Perkūnijoje

1 Nuo perkūnijos mano širdis iš-
sigąsta ir ima smarkiai plakti.
2 O tik paklausykite, kaip Jo
perkūnas yra įtužęs ir kokius gar-
sus Jis iš Savo burnos leidžia.
3 Jis leidžia žaibuoti po visu
dangumi ir apšviečia žemę nuo
krašto iki galo.
4 Po žaibo trenkia perkūnas Jo
balso galingais garsais, kurių nie-
kas negali sulaikyti, kai jie girdimi
yra.
5 Dievo griaustinio garsai yra
didingi. Jis daro didžius darbus,
kurių mes nesuprantame.
6 Jis įsako sniegui ir jis atsi-
randa žemės paviršiuje ir lietui ir
ima smarkiai lyti,
7 kad žmonės turi sustoti dirbę,
kad žmonės matytų, ką Dievas
daryti gali.
8 Žvėrys lenda tada į savo ur-
vus ir glūdi juose.
9 Audra ateina iš pietų ir šaltis
iš šiaurės.
10 Iš Dievo kvapo ateina šalna,
kuri užšaldo didelius vandenis.
11 Debesis Jis pripildo vandeniu
ir raižo debesis Savo žaibais.
12 Jis nupučia debesis į tą
vietą, į kurią Jis nori, kad jie
darytų žemės paviršiuje tai, ką
Jis jiems paliepęs,
13 ar tai būtų žmones šalyje
sudrausti ar juos palaiminti.
14 Sustok, Juobai, susikaupk va-
landėlei ir apmąstyk Dievo
stebuklus!
15 Ar tu žinai, kaip Dievas juos
suvaldo ir kada Jis įsako žaibuoti
Savo žaibams iš Savo debesų?
16 Ar tu žinai, kaip debesys juda?
Tai yra stebuklas To, kuris yra to-
bulo žinojimo.
17 Tu tik gali prakaituoti savo
drabužiuose, kai pietų vėjas yra
papūtęs.
18 Ar gali tu su Juomi ištiesti
dangų ir padaryti jį kietą kaip
veidrodį, iš skaistvario nulietą?
19 Pamokyk, ką mes turime
Dievui pasakyti, kadangi mes nieko
Jam negalime pasakyti, nieko
nežinodami.
20 Kas Jam papasakos, kad aš
noriu kalbėti? Bet, jei kas kalbėtų,
tas bus sunaikintas.
21 Dabar niekas negali pažiūrėti
į saulę, jai skaisčiai šviečiant dan-
guje, kai vėjas papūtė ir nuskaid-
rino dangų.
22 Auksinė šviesa ateina iš dan-
gaus, Dievas apsuptas didinga šlove.
23 Dievo galybė yra tokia didelė,
kad mes jai artintis negalime. Jis
yra teisus ir teisingas žmonių at-
žvilgiu ir prievartos nenaudoja.
24 Todėl turi bijoti Jo visi žmonės,
kadangi Jis nepaiso tų, kurie de-
dasi esą išmintingi.

38

Pats Dievas Gerbia Savo
Visagalybę Ir Išmintį

1 Ir Viešpats atsiliepė Juobui iš
vėtros, tardamas:
2 "Kas tu toks esi, kad tu su-
darkai Mano patarimus neprotin-
gais žodžiais?
3 Apsijuosk savo strėnas kaip
vyras ir Aš tave klausinėsiu ir tu
Man atsakinėsi.
4 Kur tu buvai, kai Aš žemei pa-
matus dėjau? Pasakyk, ar tu esi taip
gudrus!

5 Kas nustatė žemės didumą
ir kas pamatavo ją matuojama
juostele?
6 Ant ko stovi jos kojos ir ar yra
įdėtas jai kertinis akmuo?
7 Kada šlovino Mane visos rytmečio
žvaigždės kartu ir kada
džiūgavo visi Dievo vaikai?
8 Kas uždarė jūrai duris, kai ji
veržėsi iš žemės lyg iš motinos
įsčių,
9 kai aš ją aprėdžiau debesimis
lyg drabužėliais ir apsiaučiau ją
tamsybe lyg vystyklais,
10 kai Aš jai užpyliau pylimą ir
jai vartus su užkaiščiais užtvėriau,
11 tardamas: "Tu ateisi iki šios
vietos, bet ne toliau. Čia turi sustoti
tavo puikiosios bangos!"
12 Ar tu savo laiku davei
įsakymą rytui ir nurodei aušrai
savo vietą,
13 kad žemės kampai suimti ir
bedieviai iškratyti būtų?
14 Žemė keičiasi savo paviršiuje
kaip molis po antspaudu ir ji yra
suklostyta lyg koks rūbas.
15 Bedieviams bus atimta šviesa,
pasididžiuojančiam bus sulaužytas
petys.
16 Ar kada nors nusileidai į
jūrų gelmes ir vaikščiojai jūrų
dugnu?
17 Ar esi matęs mirties vartus tau
atidarytus? Ar esi matęs tamsybės
vartus?
18 Ar esi girdėjęs, kokio platumo
žemė esanti? Ar tau tai yra žinoma?
19 Ar tu žinai prie kurio kelio
šviesybė gyvena ir iš kur ateina
tamsybė,
20 kad tu suvoktumei jos ribas ir
taką į jos namus?
21 Tu tai tikriausiai žinai, kadangi
tada tu buvai jau gimęs ir esi po to
ilgą laiką gyvenęs.
22 Ar tu esi buvęs ten, iš kur sniegas
ateina ir kur ledai atsiranda,
23 kuriuos Aš laikau didelio sielvarto
dienai, kovų ir karo
metams?
24 Kur yra tas kelias, kuris nuveda
į tą vietą, kurioje žaibai
yra paskirstomi ir iš kur rytvėjis
pakyla ant žemės?
25 Kas nustatė smarkiam lietui
eigą ir kelią žaibams bei
perkūnui,
26 kad lytų žemėje, kur nė vieno
nėra ir dykumoje, kurioje žmonės
negyvena,
27 kad Jis sudrėkintų dykynes
ir raistus, kad žolė pradėtų želti?
28 Kas yra lietaus tėvas? Kas pagimdė
rasos lašus?
29 Iš kurio kūno išėjo ledai ir kas
pagimdė šarmą po dangumi,
30 kad vanduo apdengiamas lyg
akmeniu ir gelmių paviršius viršuje
užšala?
31 Ar tu gali suraišioti Sieto
žvaigždyno žvaigždes į vieną ryšulį
arba atraišioti Oriono
raiščius?
32 Ar tu gali išvesti Aušros
žvaigždę nustatytu laiku ir kartu su
ja Grįžulio Ratų žvaigždes?
33 Ar tu žinai, kaip dangus yra
valdomas, ar gali jo valdymą suderinti
su žemės valdymu?
34 Ar tu pajėgtumei debesims prišaukti
įsakymą, kad jie tau suteiktų
reikalingo lietaus?
35 Ar tu gali paleisti žaibus, kad
jie išėję pasisakytų, kur jie esą?
36 Kas suteikia išminties paslaptims
suvokti ir kas duoda protingų
minčių?
37 Kas turi tiek išminties, kad jis
sugebėtų debesis suskaityti ir išlydinti
visą dangaus lietų
38 ir tuomi sudrėkintų visas
dulkes, paversdamas jas į
dirvožemį?
39 Ar tu suieškai liūtams maisto
ir pašeri jo jaunikliius,
40 kurie slepiasi savo urvuose ir
tyko ką nors pagauti?
41 Kas paruošia varnui ėdalą,
kai jo jaunikliai Dievo šaukiasi ir
klaidžioja, maisto neturėdami?

39

Gyvulių Pasaulis, Juobo Išpažintis

1 Ar tu žinai, kuo metu pagimdo

laukinės ožkos ant uolų arba esi
pastebėjęs, kada elnės vesiančios
yra?
2 Ar tu žinai, kiek mėnesių
joms reikia, kol jos atsiveda? Ir, ar
žinai, kada jos atsiveda?
3 Jos susiriečia ir atsiveda,
paleidžia savo jauniklį ir jų pa-
gimdymo skausmai yra praėję.
4 Jų jaunikliai atsigauna, iš-
eina į laisvę, atsiskiria ir prie jų
nebegrįžta.
5 Kas atrišo laukinio asilo virves
ir paleido jį išeiti į laisvę?
6 Dykynėje yra jo pastogė ir ty-
rumos yra jo gyvenamoji vieta.
7 Jis apsieina be miestų
triukšmingojo gyvenimo ir negirdi
savo varovo šūkavimų.
8 Jis dairosi po kalnus, kur jo
ganykla ir kur jam žolės būtų.
9 Ar manai, kad stumbrą galė-
tumei prijaukinti ir kad jis pasi-
liktų prie tavo ėdžių?
10 Ar tu galėtumei jį pakinkyti
ir su juomi arti arba akėti?
11 Ar tu galėtumei pasitikėti tokiu
gyvuliu, kuris toks stiprus yra, kad
jis tau dirbtų darbą?
12 Ar tu galėtumei jam patikėti,
kad jis tau vežimą trauktų ir ja-
vus į kluoną suvežtų?
13 Strūtis gražiai plasnoja spar-
neliais, bet tie sparneliai yra be
plunksnų.
14 Jis palieka savo kiaušinius
smėlyje, kad būtų karštos žemės
išperėti.
15 Jis užmiršta, kad kas nors gali
juos sumindžioti ar koks laukinis
gyvulys sukulti.
16 Jis yra toks žiaurus prieš savo
jauniklius, lyg šie svetimi būtų ir
nė kiek nesigaili, atlikdamas savo
uždavinį.
17 Nes Dievas atėmė jam iš-
mintį, o proto jam jokio nedavė.
18 Bet, kai jis pakels savo spar-
nelius bėgti, tai jis išjuoks jojiką
ir arklį, juodu abu pralenkdamas.
19 Ar tu gali padaryti, kad arklys
būtų stiprus ir jo kaklas pasi-
puoštų žvengimu?
20 Ar gu gali jį nubaidyti kaip
kokį žiogelį, bet savo smagiu
šnypštimu jis gali tave išgąsdinti.
21 Jis kapoja kojomis žemę, pa-
siilsėjęs, ir išeina pilnas jėgų prieš
apsišarvavusiuosius.
22 Jis neturi baimės, neišsigąsta
ir nebėga nuo kardo,
23 barškančių strėlių, švy-
truojančių iečių ir durtuvų.
24 Jis nerimauja ir kasa kojomis
žemę ir yra vos suvaldomas, trimi-
tams suskambėjus.
25 Išgirdęs trimitą, jis žvingte-
lėja, užuodžia kovą iš tolo ir girdi
vadų rėkavimą ir įsakymų
skelbimą.
26 Ar vanagas išmoko skraidyti iš
tavęs, kai jis pasileidžia link pietų?
27 Ar erelis tavo įsakymu taip
augštai skraido ir tokiose augš-
tybėse savo lizdą krauna?
28 Jis palieka tarpe uolų ir gy-
vena ant stačių kaukarų, sau-
giose vietose.
29 Iš ten jis skatosi, savo akimis
toli matydamas, ieško maisto.
30 Jo jaunikliai geria kraujo ir prie
maitos ereliai greitai susirenka.

40

Juobas Pasižemina, Antroji Viešpaties Kalba Iš Vėtros

1 Ir Viešpats atsakė Juobui,
tardamas:
2 "Ar tu nori ginčytis su Dievu
visą laiką besiskųsdamas? Ar
tau ir nereikės už tai atsakyti, kuris
tu Dievą peiki?"
3 Bet Juobas atsiliepė Viešpa-
čiui, tardamas:
4 "Štai aš buvau niekam never-
tas ir ką aš turiu atsakyti? Aš už-
čiaupsiu ranka savo burną.
5 Vieną kartą aš jau kalbėjau
ir antru kartu atsiliepdamas, aš
nieko nenoriu pridėti.
6 Ir Viešpats atsiliepė Juobui iš
vėtros ir tarė jam:
7 "Apsijuosk savo strėnas kaip
vyras ir aš tave klausinėsiu ir tu man
atsakinėsi.

8 Ar tu nori paniekinti Mano
sprendimą ir Mane pasmerkti, kad
pats save išsiteisintumei?
9 Ar tu esi toks galingas kaip
Dievas ir ar tu gali tokia garsia per-
kūnija griauti, kaip Jis gali?
10 Apsirėdyk gražiai ir pagarbiai,
pasipuošdamas didybe ir šlove!
11 Išliek savo rūstybės kerštą,
pasižiūrėjęs į išdidžiuosius, kur jie
ir bebūtų ir pažemink juos!
12 Surask visus pasidi-
džiuojančiuosius, pažemink juos, su-
mušdamas, kur juos ir berastumei!
13 Užkask juos visus žeme ir
nuskandyk kartu jų puikystę
nežinomybėn!
14 Tai Aš ir tau pripažinsiu, kad
tu tai savo paties dešine atlikai.
15 Štai, behemotas, kurį aš
kartu su tavimi padariau, ėda
šieną, kaip jautis.
16 Štai, visos jo jėgos yra šlaunėse
ir pilvo muskuluose.
17 Jo uodega išsitęsia lyg koks
cėdro medis ir jo blauzdų gyslos
yra tankiai suaustos.
18 Jo kaulai yra kaip vario
vamzdeliai ir geležinės lazdos.
19 Jis yra Dievo kelių pradžia,
kuris jį padarė ir kuris jam įteikė
kardą.
20 Savo maistą randa jis kal-
nuose, kur netoliese visi laukiniai
gyvuliai žaidžia.
21 Jis mėgsta gulėti pavėsyje, tarp
nendrių pasislėpęs dumblyne.
22 Pavėsį duoda jam krūmai ir
gluosniai paupyje, kurių jis ap-
suptas yra.
23 Štai, jis ryja srovę be atodairos
ir atrodo, kad jis visą Jordaną
savo burna išgersiąs.
24 Ar galima jį sugauti atvi-
romis akimis ir virvę praverti pro jo
šnerves?
25 Ar galima leviataną meškere
pagauti ir virvę užrišti ant jo
liežuvio?
26 Ar tu gali meškerę į nosį
įkabinti ir akstinu jo žandus
perdurti?
27 Ar manai, kad jis tavęs labai
prašys, ar gal švelniais žodžiais
maldaus,
28 ar manai, kad jis padarys su-
tartį su tavimi ir kad jis tau pasi-
žadės amžinai tarnauti?
29 Ar gali su juomi žaisti, lyg su
kokiu paukšteliu ir leisti jį savo
mergelėms pririšti?
30 Ar manai, kad pirkliai jį su-
pjaustys ir su prekiautojais jį tar-
pusavyje pasidalins?
31 Ar tu gali jo odą pilną
prismaigstyti strėlėmis ir jo galvą
perkirsti smeigtuvu.
32 Jei tu norėsi su juomi muštis,
tai atsimink, kad turėsi tokią
kovą, kurios tu daugiau niekuo-
met nebepradėsi.

41

Leviatano Pajėgumas Ir Didumas

1 Kiekvienas, kuris pasižiūri į
leviataną, netenka drąsos ir
krinta žemėn.
2 Niekas neturi tiek drąsos,
kad išdrįstų jį paerzinti. Taigi,
kur yra toks, kuris prieš mane ga-
lėtų atsistoti?
3 Kas yra ką nors padaręs pirm
Manęs, kad Aš jam už tai atsilygin-
čiau? Visa, kas po visais dangumis
yra, priklauso Man.
4 Todėl Aš ir turiu pabrėžti, kad
jis yra didelis, galingas ir tobulai
sutvertas.
5 Kas atidengtų jo rūbą ir kas
siektų tarpe jo dantų?
6 Kas galėtų jį pražiodyti ir
į jo nasrų baisumą pasižiūrėti.
7 Jo puikūs žvynai yra kaip drūti
skydai, glaudžiai suklostyti, vienas
į kitą.
8 Jie yra taip tampriai suglausti,
kad pro juos nė kvapelis vėjo negali
praeiti.
9 Jie yra tvirtai susikabinę vienas
prie kito, kad jie pavieniui
neatsikira.
10 Jam čiaudant šviesos sublyk-
čioja. Jo akys yra kaip aušros akių
vokai.

11 Iš jo burnos veržiasi liepsnos
ir sproginėja kibirkštys.
12 Iš jo nosies rūksta dūmai lyg
iš verdančio puodo ar katilo.
13 Jo kvapas yra lyg šviesi
liepsna. Iš jo nasrų išeina liepsnos.
14 Jis turi labai drūtą kaklą ir
kuris jį sutinka, sustingsta iš
baimės.
15 Jo kūno sąnariai yra labai
glaustai vienas prie kito ir tampriai
sujungti, kad jis negali susileisti.
16 Jo širdis yra drūta kaip akmuo
ir tvirta kaip apatinioji girna.
17 Kai jis pasikelia, tai išsigąsta
patys galingiausieji ir kur jis žengia,
ten pasigailėjimo nėra.
18 Kardu, ietimi, strėlėmis ar
durtuvu jo sužeisti negalima.
19 Geležį sudoroja jis kaip šiau-
dus ir varį kaip supuvusį medį.
20 Strėlėmis jo nenubaidysi.
Svaidomieji akmenys paliečia jį
tiktai, kaip ražienos.
21 Kūjis yra jam kaip šiaudas ir
iš švilpiančios ietės jis tik juokiasi.
22 Jo papilvė susideda lyg iš pla-
čios aštrių šukių, suaugusių,
viena prie kitos, juostos, kuria jis
slenka per uolas lyg per purvą.
23 Ežerą sujudina jis lyg ver-
dantį puodą, kuriame tepalas
sumaišomas.
24 Takas, kuriuomi jis nujudėjo,
atžymėtas putomis taip, kad gelmė
atrodo, lyg būtų pražilusi.
25 Žemėje jam panašaus nėra. Jis
yra sutvertas gyventi be baimės.
26 Jis niekina visa, kas prieš jį
keliasi. Jis yra karaliumi visų lau-
kinių žvėrių."

42

Juobo Prisivertimas Ir Palaiminimas

1 Ir Juobas atsakė Viešpačiui,
tardamas:
2 "Aš pripažįstu, kad Tau vis-
kas galima ir kad Tau nėra per sunku
padaryti, ką Tu tik ir apsiimtumei.
3 Kas aš esu, kad aš sudergčiau
Tavo darbus savo neišmanymu! To-
dėl aš prisipažįstu netikusiai kal-
bėjęs apie tai, kas man per augšta
buvo ir ko aš neišmaniau.
4 Taigi, išklausyk mane ir leisk
man pasakyti, ko aš noriu paklausti
ir pamokyk mane!
5 Aš girdėjau Tave savo ausimis,
o dabar mato Tave mano akys.
6 Togidėl aš kaltinu save ir at-
gailauju dulkėse ir pelenuose."
7 Kai Viešpats baigė tuos žo-
džius su Juobu kalbėti, tarė Jis Ely-
fazui iš Tėmano: "Mano kerštas
užsidegė prieš tave ir prieš tavo du
draugu, kadangi jūs nekalbėjote, kas
teisinga, kaip Mano tarnas Juobas.
8 Taigi, imkite septynis jaučius
ir septynis avinus ir nuėję pas Mano
tarną Juobą, aukokite degi-
namąją auką už save ir temel-
džia už jus Mano tarnas Juobas. Nes
Aš atsižvelgiau į jį, kad jums
neatlyginčiau už jūsų neišma-
nymą, kadangi jūs nekalbėjote apie
Mane tai, kas teisu yra, kaip Mano
tarnas Juobas kalbėjo."
9 Tai nuėjo Elyfazas iš Tėmano,
Bildadas iš Šūcho ir Cofaris iš Naa-
mos ir padarė, kaip Viešpats jiems
buvo sakęs. Ir Viešpats atsižvelgė
į Juobą.
10 Ir Viešpats atėmė Juobo ligos
sukaustymus, kai jis meldė už savo
draugus. Ir Viešpats suteikė Juobui
dvigubai to, ką jis buvo anksčiau
turėjęs.
11 Ir atėjo pas jį visi jo broliai,
visos seserys ir visi, kurie jį anks-
čiau pažino ir valgė su juomi jo
namuose ir, lankydami jį, pra-
džiugino jį po viso pikto, kurį
Viešpats jam buvo užleidęs. Ir
kiekvienas davė jam nemaža pi-
nigų ir aukso kaktos juostą.
12 Ir Viešpats laimino Juobą la-
biau negu pirma, kad jis gavo 14000
avių, 6000 kupranugarių, 1000
jungų jaučių ir 1000 asilų.
13 Ir jam gimė septyni sūnūs, trys
dukterys,
14 kurių pirmąją jis praminė
Jemyma, antrąją Kecyja, tre-
čiąją Keren-Hapūka.

15 Gražesnių moterų už Juobo dukteris nebuvo galima rasti visose žemėse.
16 Po to išgyveno Juobas dar 140 metų, kad jis matė savo vaikų vaikus iki ketvirtosios kartos.
17 Ir Juobas mirė pasenęs ir sulaukęs pakankamai savo amžiaus dienų.

PSALMIŲ KNYGOS

1

Pirmoji Psalmių Knyga

1 Išganytingas yra žmogus, kuris neklauso bedieviškų patarimų, nevaikšto nusidėjėlių keliais, neigi susideda su keikėjais,
2 bet mėgsta Viešpaties Dievo įstatymą ir kalba apie Jo įstatymą dieną ir naktį.
3 Tasai yra lyg medis, sodintas paupyje, kuris neša savo vaisių savo laiku, kurio lapai nepavysta ir kuriam gerai pasiseka, ką tiktai jis daro.
4 Bet taip nėra su bedieviais, kurie yra kaip pelai, kuriuos vėjas išnešioja.
5 Todėl neišsilaikys bedieviai teisme ir kaltieji teisiųjų susirinkime.
6 Nes Viešpats Dievas seka teisiųjų kelius, bet bedievių keliai yra pragaištingi.

2

1 Kodėl siaučia pagonys ir kodėl kalba žmonės taip tuščiai?
2 Žemės karaliai kartu su savo valdovais maištauja prieš Viešpatį ir Jo Įšventintąjį, siūlydami:
3 "Nutraukime su jais savo ryšius ir numeskime nuos savęs jųjų pančius!"
4 O danguje Gyvenąsis juokiasi ir Viešpats iš jų pasityčioja.
5 Įnirtęs, Jis kalbės su jais ir išgąsdins juos Savo kerštu:
6 "Nes Cione Aš įstačiau Savo Karalių, ant Savo šventojo kalno."
7 Ir, štai, Aš paskelbsiu žodį, kurį Man Viešpats kalbėjęs: "Tu esi Mano sūnus, šiandien Aš Tave pagimdžiau.
8 Prašyk iš Manęs ir Aš Tau duosiu ištisas tautas ir Tau priklausys visas pasaulis.
9 Tu sumuši juos geležine rykšte, sukulsi juos kaip kokį puodą."
10 Togidėl išmanykite, jūs karaliai ir priimkite proto, jūs žemės teisėjai!
11 Tarnaukite Viešpačiui su baime ir džiaukitės, nors drebėdami.
12 Bučiuokite Sūnų, kad neužpyktų ir nepražudytų jūsų pakelyje ir kad ūmai neužsiliepsnotų Jojo rūstybė. O palaiminti yra visi, kurie Jame pasitikėjimą atranda.

3

1 Dovydo psalmė. Bėgant nuo sūnaus Abšalomo.
2 Viešpatie, kokia daugybė tųjų, kurie mane puola ir visų mano priešų!
3 Daugelis sako apie mano sielą: "Ji negauna jokios pagalbos iš Dievo!" — Muzikinis paįvairinimas.
4 Bet, Tu, Viešpatie Dieve, esi mano skydas, kuris iškeli mano galvą, mane garbėn vesdamas.
5 Aš šaukiuosi savo balsu į Viešpatį, tai Jis mane išklauso nuo Savo šventojo kalno.—Muzikinis paįvairinimas.
6 Aš guliu, miegu ir pabundu, nes Viešpats išlaiko mane.
7 Aš nesibijau šimtų tūkstančių einančių aplink prieš mane.
8 Kelkis Viešpatie, ir gelbėk mane, mano Dieve! Nes Tu smogi visiems mano priešams į žandą ir sutriuškini bedievių dantis.
9 Išganymas ateina iš Viešpaties. Teateina palaiminimas Tavo tautai!—Muzikinis paįvairinimas.

4

1 Dovydo psalmė, stygų muzikai pritariant.
2 Išklausyk mane, kai šaukiuosi, mano teisybės Dieve, kuris Tu mane palinksmini mane mano sielvarte, pasigailėk manęs ir išklausyk mano maldą!

3 Mirtingieji, kaip ilgai niekin-
site Tąjį, kurį aš garbinu? Kam
taip mylite niekus ir taip trokštate
meluoti!—Muzikinis paįvairinimas.
4 Žinokite, kad Viešpats Dievas
šventuosius stebuklingai vadžioja.
Viešpats Dievas girdi, kai aš Jo
meldžiuos.
5 Rūstaudami, nenusidėkite,
perkratykite savo sąžinę, savo pa-
tale gulėdami.—Muzikinė įtarpa.
6 Atneškite tikras aukas ir pasi-
tikėkite Viešpačiu!
7 Daug kas sako: "Kas parodys
mums savo gerumo!" Viešpatie, iš-
kelk ant mūsų Savo veido
šviesybę!
8 Tu pralinksmini mano širdį
labiau, negu anie savo vyno ir javų
apstumu.
9 Aš galiu ramiai atsigulti ir mie-
goti, nes Tu, Viešpatie, vienas sau-
goji mano gyvenimą.

5

1 Dovydo psalmė, pritariant
vamzdžių muzikai.
2 Klausykis mano žodžių,
Viešpatie, išgirsk mano kalbą!
3 Suprask mano šauksmą,
mano Karaliau ir mano Dieve, aš
maldauju Tave!
4 Klausykis anksti, Viešpatie,
manęs. Augštyn žvelgdamas ryt-
metyje, aš kreipiuos prašymais į
Tave.
5 Nes Tu nemėgsti piktųjų
pasielgimo ir piktasis neišsilaikys
Tavo akivaizdoje.
6 Gyrpelniai išnyksta iš po Tavo
akių, kadangi Tu neapkenti pikta
darančiųjų.
7 Melagius Tu išnaikini. Vieš-
pats neapkenčia klastos ir kraujo
trokštančiųjų.
8 Bet iš Tavo didžiosios malonės
aš eisiu į Tavo namus ir, Tavęs
bijodamas, aš melsiuos Tavo šven-
toje bažnyčioje.
9 Dėl mano priešų, Viešpatie,
vesk mane Savąja teisybe Sa-
vuoju, man paruoštuoju keliu.
10 Nes jų burnoje nėra tiesos,
jų širdis pilna kančios, jų gerklė
lyg atviras kapas. Savo liežuviais
jie veidmainiauja.
11 Bausk juos, Dieve, kad jie
liautųsi, ir valią gavę, pikta da-
ryti. Ištremk juos dėl gausybės
jųjų piktųjų darbų ir
nusikaltimų, nes jie maištauja
prieš Tave.
12 Duok džiaugtisi visiems, kurie
Tavimi pasitiki, kad amžinai kryk-
štautų. Nes Tu apgini juos. Duok
džiaugtis visiems Tavo vardą
mylintiems.
13 Nes Tu, Viešpatie, laimini tei-
siuosius, nes Tu vainikuosi juos
malone, lyg kokiu skydu.

6

1 Dovydo psalmė, pritariant aš-
tuonių stygų muzika.
2 O Viešpatie, nebausk manęs
Savuoju įniršimu ir nerūstauk,
man atkeršydamas!
3 Viešpatie, būk man gailestin-
gas, nes aš esu silpnas. Gydyk
mane, Viešpatie, nes aš esu sukrės-
tas iki kaulo.
4 Ir mano siela labai išsigando.
Kaip ilgai dar uždelsi, Viešpatie, kol
man padėsi?
5 Atsigręžki, Viešpatie ir išgel-
bėk mano sielą, išgelbėk mane dėl
Savo meilės.
6 Nes numirėlis Tavęs nebeatsi-
mins ir neateis Tau iš pragaro
padėkoti.
7 Aš taip pailsau bedejuodamas,
per naktį šlapinęs savo patalą ir
patalynę savo pasriuvusiomis
ašaromis.
8 Mano akys įdubo dėl liūdė-
jimo ir paseno dėl visokios
priespaudos.
9 Atstokite piktadariai, visi, nuo
manęs, nes Viešpats išgirdo mano
verksmą.
10 Viešpats išgirdo mano prašy-
mus, Viešpats priima mano maldas.
11 Visi mano priešai tebūna ap-
gėdinti ir išgąsdinti ir, staiga su-
krėsti, jie turės pasitraukti.

7

1 Dovydas, nekaltas, gieda
psalmę Viešpačiui, pasiskųsdamas
dėl benjaminiečio Kūšo.
2 Viešpatie, mano Dieve, aš pa-
sitikiu Tavimi. Saugok mane nuo
visų mano persekiotojų ir
išgelbėk mane,
3 kad jie nepagautų mano sie-
los ir nesudraskytų jos kaip liūtai,
kadangi nėra jokio gelbėtojo!
4 Viešpatie Dieve, jei aš tai pa-
dariau ir neteisybė yra mano pusėje,
5 jei piktu atsilyginau sandoroje
su manimi gyvenantiesiems arba
tiems, kurie manęs neapkentė be
priežasties,
6 tai tepersekioja mano priešas
mano sielą ir tesugauna ją ir
tesumindžioja mano gyvybę žemėje
ir tenumeta mano garbę į
dulkes.—Muzikinis paįvairinimas.
7 Kelkis, Viešpatie, užsirūstinęs,
ir sudrausk mano priešų siau-
timą ir padaryk teismą, mane
užstodamas,
8 kad žmones vėl aplink Tave
susirinktų ir kad Tu būtumei jų
karaliumi augštybėse.
9 Viešpats yra tautų teisėjas.
Teisk mane, Viešpatie, pagal mano
teisumą ir nekaltumą.
10 Tesiliauja bedievių piktybės,
padrūtink teisiuosius, nes Tu, tei-
susis Dieve, išmėgini širdis ir
inkstus.
11 Mano apsauga yra teikiama
Dievo, kuris gelbsti skaisčias širdis.
12 Dievas yra teisus teisėjas, Die-
vas yra pykstąs kas dieną.
13 Jei kas nenori prisiversti, tai
Jis pagalanda Savo kardą ir taiko,
įtempęs Savo kilpinį,
14 mirtingomis strėlėmis, kad
nužudytų.
15 Tas, kuris pikta galvoja, piktu
užsiima, tas pikta ir pagimdo,
klastą,
16 kaip tas, kuris duobę kasa ki-
tam tol, kol pats jon nupuola.
17 Nes nelaimė užlips ant jo gal-
vos ir nelabumas ant jo muomens.
18 Aš dėkoju Dievui dėl Jo teisy-
bės ir aš liaupsinsiu Augščiausiojo
Viešpaties vardą.

8

1 Dovydo psalmė su gititos
palyda.
2 Viešpatie, mūsų valdove, kaip
šlovingas esti Tavo vardas visuose
kraštuose, kaip Tavo garbei gie-
dama danguje!
3 Iš burnos jaunų kūdikėlių
bei žindančiųjų Tu pasidarei
stiprus dėl Savo priešų, kad iš-
naikintumei priešus bei keršytojus.
4 Kai pažiūriu į dangus, Tavo
pirštų darbą, į Tavo sutvertus
mėnulį ir žvaigždes,
5 kasgi yra žmogus, kad Tu jį
atsimeni, arba žmogaus sūnus, kad
Tu jį aplankai?
6 Tu padarei Jį kiek mažesniu
už Dievą, bet apvainikavai Jį
garbe ir šlove,
7 leisdamas Jam valdyti Savo
rankų darbus, vislab padėdamas
po Jo kojomis,
8 avis ir jaučius visus, taipojau
ir laukinius žvėris,
9 paukščius po dangumi ir žuvis
jūrose ir kas jose gyvuoja.
10 Viešpatie, valdove mūsų,
koks šlovingas yra Tavo vardas vi-
sose šalyse!

9

1 Dovydo gražiosios jaunystės
giesmė.
2 Aš dėkoju Viešpačiui visa šir-
dimi ir išpasakoju visus Jo didingus
darbus.
3 Aš džiaugiuosi ir linksminuos
Tavimi ir liaupsinu Tavo vardą, Tu
visų Augčiausiasis,
4 kad Tu mano priešus nuvarei,
kurie puolė ir pražuvo Tavo
akivaizdoje.
5 Nes Tu apgini mano teises ir
išvedi mano bylą, Savo soste sė-
dėdamas, teisusis Teisėjau.
6 Tu išbari pagonis ir naikini be-
dievius, išgaišindamas jų vardus.
7 Priešų kardai išnyko, miestai
sugriauti, jų nė vardo nebeliko.

8 O Viešpats išsilaiko amžinai.
Jis paruošė Savo sostą teismui
pravesti.
9 Ir Jis teis pasaulį teisingai ir
valdys žmones doringai.
10 Nes Viešpats yra apsauga
tiems, kurie susirūpina, ir apgynimas tiems, kurie vargsta.
11 Todėl nusitiki visi Tavimi, kurie Tavo vardą pažįsta, nes Tu,
Viešpatie, neapleidi tų, kurie
Tavęs ieško.
12 Liaupsinkite Viešpatį, kuris
Cione gyvena, ir apreiškite žmonėms Jo darbus.
13 Dėl kraujo keršto Jis atsimena
juos ir nepamiršta vargstančiųjų
šauksmo.
14 Viešpatie, būk man malonus ir
pažvelk į mano kančias, kurias
kenčiu dėl priešų. Tu iškeli mane
iš mirties vartų,
15 kad aš pasakočiau visą Tavo
šlovę Ciono dukters vartuose ir
džiaugčiaus Tavąja pagalba.
16 Pagonys nugrimzdo duobėn,
kurią patys išsikasė. Jų koja
įsipainiojo į tinklą, kuris buvo
paspęstas.
17 Tuo Dievas parodė, koks teisus Jis yra. Bedievis įsipainioja
savo paties rankų darbais.—Higajon sutartinė ir muzikinis
paįvairinimas.
18 Kad visi netikėliai būtų nuvaryti pragaran ir visi pagonys, kurie užmiršta Dievą.
19 Nes vargužių nebus užmiršta
visą laiką ir vargstančiųjų
viltys neišblės per amžius.
20 Kelkis, Viešpatie, kad žmonės
neįsigalėtų, kad tautos būtų
teisiamos Tavo akivaizdoje.
21 Perspėk tautas, Viešpatie, kad
jos įsisąmonintų, jog jos tėra
mirtingos būtybės.

10

1 Viešpatie, kodėl atsistoji taip
toli, kodėl slepiesi sunkiomis
valandomis?
2 Dėl bedievių pramuštgalvystės turi pavargėliai kentėti.
Vienas su kitu, jie išgalvoja visokias bjaurybes.
3 Nes bedieviai giriasi sauvaliavimais, o godusis koliojasi ir
įžeidinėja Viešpatį.
4 Bedieviai yra taip išpuikėję ir
rūstūs, kad jie nesiskaito su nė vienu
ir verčia Dievą nieku savo
piktenybėmis.
5 Ir jie nesiliauja pikta darę. Tavo
teisumas jiems į mintį neateina
ir dėl visų savo priešų jie tiktai
nusišaipo.
6 Savo širdyje jie svaičioja:
"Mūsų niekas nenublokš ir niekados mums niekas nepakenks."
7 Jų burna pilna keikimo, klastos ir prigavystės. O jų liežuvis
kalba tiktai, kas pikta ir bjauru.
8 Jie sėdi ir tykoja kaimuose ir
slaptai smaugia nekaltuosius, visą
laiką nusižiūrėdami į pavargusiuosius.
9 Jie tykoja pasislėpę kaip liūtai,
kad kokį pavargusį sugautų.
O pagavę, jie nusivelka jį savo
tinklu.
10 Savo jėgomis jie nutrenkia
vargšą žemėn, prispaudžia jį ir
sumuša.
11 Savo širdyje jie svaičioja, kad
Dievas tai užmiršo ir, Savo veidą
slėpdamas, to niekuomet nebereges.
12 Kelkis Viešpatie, pakelk, Dieve, Savo ranką ir neužmiršk
vargstančiųjų.
13 Kodėl turėtų bedieviai niekinti Dievą savo širdyje tardami:
"Juk Jam tatai nerūpi."
14 Tu apsižvalgai ir pamatai
vargą bei skausmą, kuris yra
Tavo rankose. Pavargėliai atsiduoda Tau, nes Tu esi našlaičių
gelbėtoju.
15 Sulaužyk bedievio petį ir atiteisk jam atitinkamai už jo
piktumą.
16 Viešpats yra karalius visados
ir per amžius ir pagonys turės išnykti iš Jo žemės.
17 Viešpatie, Savo ausimis Tu
girdi troškimus priespaustųjų,
kurių širdims Tu suteiki Savo
paguodos,

18 atlygindamas našlaičiams bei
vargšams taip teisingai, kad žemės
žmogus priespaudos pasinaudojimu
daugiau nebesinaudotų.

11

1 Dovydo giesmė. Aš pasitikiu
Viešpačiu, Kodėl sakote mano sie-
lai: "Skrisk kaip paukštis į
kalną."
2 Nes, štai, bedieviai užsideda
strėles, įtempia lanką ir priete-
moje šaudo į geruosius.
3 Ką bepadarys teisusis, kai jo
pamatai išgriauti?
4 Viešpats yra Savo šventoje
bažnyčioje. Viešpaties sostas yra
danguje. Jo akys stebi, Jo akių
vokai seka žmonių vaikus.
5 Viešpats ištiria teisųjį. Jo
siela neapkenčia piktojo ir to, kuris
užsiima smurtu.
6 Jis duos lyti ant bedievių su
žaibais, ugnimi ir siera ir audra bus
jų alga.
7 Viešpats yra teisus ir myli
teisybę ir teisieji regės Jojo veidą.

12

1 Dovydo giesmė, aštuonioms
stygoms pritariant.
2 Gelbėk Viešpatie, šventųjų
būrelis mažas ir tikinčiųjų ne-
daugelis beliko žmonių tarpe.
3 Vienas su kitu šneka niekus ir
dviveidžių širdimis klastoja.
4 Viešpatie, išnaikink visą
klastą bei puikaujantį liežuvį
ir tuos, kurie giriasi:
5 "Mūsų liežuvis turi viršų
gauti, mums privalu kalbėti, kas
turėtų būti mūsų viešpačiu."
6 Dėl našlaičių priespaudos ir
dėl vargingųjų dejavimų Aš
kelsiuos, sako Viešpats, ir suteiksiu
pagalbos tiems, kurie tos trokšta.
7 Viešpaties kalba yra skaisti,
kaip sidabras žemės tirpykloje va-
lytas, septynis kartus išmėgintas.
8 Viešpatie, Tu apsaugok juos ir
apgink mus nuo šios giminės per
amžius,
9 nes kur daugelis atsiranda
piktųjų, ten bedieviai ima už-
valdyti žmones.

13

Liūdesio Bei Širdgėlos Malda

1 Dovydo psalmė.
2 Viešpatie, iki kolei nori mane
užmiršti ir kaip ilgai slėpsi Savo
veidą nuo manęs?
3 Kaip ilgai kasdieniniai rūpes-
čiai kankins mano sielą ir liūdesys
spaus mano širdį? Iki kol kelsis
mano priešas viršum manęs?
4 Žvilgterėk ir išklausyk mane,
Viešpatie, mano Dieve! Peršviesk
mano akis, kad aš mirties miegu
neužmigčiau,
5 kad mano priešas nesigirtų
lyg mane nugalėjęs ir mano prieši-
ninkai nesidžiaugtų, man
pražuvus.
6 Bet aš pasitikiu Tavo malone,
mano širdis linksma, kad Tu taip
mielai padedi. Ir aš giedosiu Vieš-
pačiui už Jo didžiąją gerybę.

14

Visi Esame Nuodėmingi

1 Dovydo giesmė choro vedėjui.
Paikieji kalba savo širdyje: "Nėra
Dievo." Jie niekam netinka, pasi-
baisėtinai pasielgdami, nors ir nėra
nė vieno, kuris gera darytų.
2 Viešpats žiūri iš dangaus į
žmones, kad matytų, ar yra kas
nors išmanąs ir ieškąs Dievo.
3 Bet jie visi yra nusikreipę ir
visi iš vieno niekam netinka ir nėra
nė vieno, kuris gera darytų ir nė
vieno vienintelio.
4 Argi ne visi iš šių pikta-
darių žino, kurie ryja Mano
žmones, kad jie ėdą Viešpaties
duoną,
5 nesiprašę ir kad jie bus užnikti
baimės, nes Viešpats eina su
teisiųjų karta.
6 Jūs niekinate pavargėlių
balsą, tačiau tie pasitiki Dievu.
7 O kad pagalba Izraeliui ateitų
iš Ciono ir Viešpats išlaisvintų

Savo tautą, tai Jokūbas pasidžiaugtų ir Izraelis būtų linksmas.

15

1 Dovydo giesmė, giedama surinkimo: "Viešpatie, kas gyvens Tavo pastogėje, kas pasiliks ant Tavo šventojo kalno?" Vedėjas gieda:
2 Tas, kuris gyvena padoriai, elgiasi tinkamai ir kalba tiesą savo širdimi,
3 kuris savo artimo liežuviu neįžeidžia ir jam pikto nedaro ir jo neniekina,
4 kuris laiko bedievį už niekąą, bet augštai vertina tuos, kurie Viešpaties bijosi. Laikyk su priesaika duotąjį pažadą, nors tai tau ir pasunktų.
5 Neimk nuošimčių už paskolintus pinigus ir nereikalauk kyšių iš nekaltojo. Jei tatai darysi, tai tau gerai seksis.

16

Pranašystė Apie Kristaus Kentėjimą Ir Prisikėlimą

1 Dovydo auksinių žodžių giesmė. Apsaugok mane, Dieve, nes aš pasitikiu Tavimi.
2 Aš sakiau Viešpačiui: "Tu esi mano Viešpats, be Tavęs nebus man gera.
3 Šventaisiais bei kilmingaisiais aš turiu pasigėrėti šioje žemėje.
4 Bet tie, kurie seka kitus dievus, turės kentėti širdies kančias. Jų kraujo,—gėrimo aukų aš nepripažinsiu ir mano burna neminės jų vardų.
5 Viešpats yra mano lobis ir mano dalia, kuris išlaiko mano tėvonystę.
6 Pasitaikė, kad mano dalis yra patogioje vietoje ir kad man atiteko graži tėviškė.
7 Aš liaupsinu Viešpatį už Jo patarimus ir Jo širdies pamokymus nakčia.
8 Aš laikau Viešpatį visuomet savo akivaizdoje ir su Juomi savo dešinėje, aš neklupinėsiu.
9 Todėl džiaugiasi mano širdis ir mano siela yra linksma, o ir mano kūnas gulės apsaugotas.
10 Nes Tu nepaliksi mano sielos pragare, neigi leisi, kad Tavo Šventasis sugęstų.
11 Gyvasties kelią Tu man parodai ir džiaugsmo apstumą Tavo akivaizdoje ir maloningą gyvenimą Tavo dešinėje per amžius."

17

1 Dovydo malda. Viešpatie, išgirsk teisybę, išklausyk mano maldą, suprask mano šauksmą, ateinatį iš neklastingos burnos.
2 Duok Tu man Savo sprendimą, o Tavo akys mato teisybę.
3 Tu mėgini mano širdį, aplankydamas mane nakčia ir darai mane skaistų ir manyje nieko nerasi. Taigi, aš apsiėmiau nenusikalsti savo burna.
4 Aš apsidraudžiu Tavo lūpų žodžiu nuo žmogaus skriaudų ir smurto kelių.
5 Išlaikyk mane, vaikščiojantį Tavo takais ir žingsnį žengiant neduok mano kojai paslysti.
6 Aš šaukiuosi Tavęs, nes Tu, Dieve, išklausai mane. Kreipk Savo ausį prie manęs ir išgirsk, ką aš noriu paprašyti.
7 Išganytojau, parodyk Tavimi pasitikintiems teikiamą malonę tiems, kurie priešinasi Tavo dešinei.
8 Apsaugok mane kaip akies vyzdį ir apgink mane Savo sparnų šešėliu,
9 nuo bedievių, kurie mane labai kapoja ir pripspaudžia, nuo iš visų pusių pasikėsisinančiųjų į mano sielą.
10 Jie yra perdėm pasipūtę ir jų kalba yra pilna išdidumo.
11 Kur tik einame, jie mus apstoja ir seka savo akimis, kaip mus žemėn nublokšti,
12 lygiai taip, kaip liūtas užsigeidęs plėšimo arba jaunas liūtas už uolos užsilindęs.
13 Viešpatie, pakilk ir užklupęs juos, pažemink juos Savo kalaviju,

išgelbėdamas mano sielą nuo
bedievių,
14 žmonių šio pasaulio, kurie jau
atsiėmė savo dalį šiame gyvenime
ir sudrausk juos Savo bausmėmis,
kurių Tu pakankamai turi numatęs
jiems, jų vaikams ir jųjų vaikų
vaikams.
15 Aš gi išvysiu Tavo veidą teisy-
bėje ir pabudęs, būsiu patenkintas
Tavo panašumu.

18

1 Giedotojų vadovui Viešpa-
ties tarno Dovydo Viešpačiui pagie-
dota giesmė, kai Viešpats buvo jį
išsaugojęs nuo visų priešų ir
Saūlio rankos.
2 Aš myliu Tave, Viešpatie,
mano stiprybe!
3 Viešpatie, mano uola, mano
išgelbėtojau, mano Dieve, mano
stiprybe, kuria pasitikiu, mano
skyde, mano išganymo rage, mano
apsauga,
4 aš prašysiu šlovės vertąjį
Viešpatį, tai būsiu išgelbėtas nuo
savo priešų.
5 Nes mane apėmė mirties pan-
čiai ir pragaištingi srovės sūkuriai
išgąsdino mane.
6 Pragaro pančiai sukaustė mane
ir mirties ryšiai apgalėjo mane.
7 Didžiai bijodamas, aš šau-
kiausi Dievo, savo Viešpaties ir
prašiau. Tai Jis išgirdo mano balsą
Savo šventovėje ir mano šauksmas
nuskambėjo į Jo ausis.
8 Žemė sujudo ir drebėjo ir kal-
nynų papėdės pasviro, kai Jis
pakiršo.
9 Garai kilo iš Jo nosies bei
ėdanti ugnis iš Jo burnos, lyg žai-
buodami žaibai.
10 Jis palenkė dangų ir nužengė
ir po Jo kojomis buvo tamsu.
11 Ir Jis atskrido su kerubu,
sklandydamas vėjo sparnais.
12 Jis buvo paslėptas tamsių de-
besų iš visų pusių, kurie buvo
pilni vandens.
13 Šviesa, išeinanti iš Jo per-
skrodė debesis, pilnus ledų ir
žaibavimų.
14 Ir Viešpats paleido Savo
griausmą iš dangaus ir Augčiau-
sias perkūną su ledais ir
žaibavimu.
15 Šaudamas Savo strėlėmis, iš-
vaikė Jis juos, išgąsdindamas juos
labai Savo žaibavimu.
16 Ir pasirodžiusios vandens
srovės, Viešpatie, Tau bebarant nuo
Tavo nosies kvapo nupūstos, ati-
dengė jūrose žemės pamatus.
17 Ir Jis, ištiesęs Savo ranką iš
augštybių, paėmė ir ištraukė mane
iš didelių vandenų.
18 Jis išgelbėjo mane nuo
stipriųjų mano priešų, manęs
nekenčiančiųjų, kadangi šie
buvo per stiprūs.
19 Tie apgalėjo mane nelaimin-
guoju metu, bet aš pasitikėjau
Viešpačiu.
20 Išgelbėdamas, Jis išvedė mane
į laisvę, kadangi Jis mane pamilo.
21 Viešpats atlygina man pagal
mano teisumą, užmoka man pa-
gal mano rankų nekaltumą.
22 Nes aš laikausi Viešpaties
kelių ir piktuoju nesišalinu nuo
savojo Dievo.
23 Nes aš matau visus Jo
įstatymus ir Jo įsakymų aš
nepaniekinu.
24 Esu ir nepeiktinas Jo akivaiz-
doje ir saugausi prieš Jį nusikalsti.
25 Todėl užmoka man Viešpats
pagal mano teisumą ir atlygina
man pagal mano rankų nekal-
tumą Jo akyse.
26 Šventiesiems Tu esi šventas, o
ištikimiesiems ištikimas.
27 Skaistiesiems Tu esi skaistus,
o su sukčiais Tu pasielgi atitinkamai.
28 Nes Tu padedi vargstantie-
siems žmonėms, o pasidi-
džiuojančias akis Tu pažemini.
29 Nes Tu leidi mano žiburiui
šviesti ir padarai šviesą iš mano
tamsybės.
30 Nes su Tavimi aš galiu išvai-
kyti kareivių pulką ir su savo
Dievu persigauti per mūrą.
31 Dievo keliai yra tobuli, Vieš-
paties kalba perskaistinta. Jis yra
skydu visiems, kurie tik prašosi
apsaugomi.

32 Ar dar yra koks dievas be Viešpaties arba kokia kita uola be Dievo?
33 Dievas yra tas, kuris padaro mane stiprų ir tobulus mano kelius,
34 kuris duoda man greitas kojas, lyg stirnai ir pastato mane augštoje vietoje.
35 Jis pratina mano rankas kariauti ir miklina mano petį varinį lanką įtempti.
36 Tu duodi man Savo išganymo skydą, Tavo dešinė stiprina mane ir Tavo uolumu Tu darai mane dideliu.
37 Tu padarai man plačius takus, kad savo kojomis nesuklupčiau.
38 Aš vysiu savo priešus, sugausiu juos ir nesugrįšiu, jų nepribaigęs.
39 Ir aš sumušiu juos taip, kad jie nebesikeltų prieš mane, bet kristų po mano kojomis.
40 Tu duodi man jėgų kovoti, bet suklupti mano priešui po mano kojomis.
41 Tu leidi mano priešams bėgti, kad aš sunaikinčiau tuos, kurie manęs neapkenčia.
42 Jie šaukiasi Viešpaties, o pagalbos nėra—Jis jiems neatsako.
43 Aš susmulkinsiu juos, kaip dulkes, vėjo vaikomas, nušluosiu juos, kaip purvą gatvėje.
44 Tu atpalaiduoji mane nuo maištaujančių žmonių, Tu padarai mane tautos vadu pagonių eilėse. Man tarnauja žmonės, kurie manęs nepažino.
45 Vos išgirdę apie mane, jie klauso manęs. Svetimi būdami, jie patys pasiduoda.
46 Visi jie susilpsta ir drebėdami išeina iš savo įsitvirtinimų.
47 Viešpats yra gyvas! Pagarbinta tebūna mano uola! Didžiai pašlovintas tebūnie Dievas, kuris mane išgano,
48 Dievas, kuris keršyja už mane ir leidžia man nugalėti tautas,
49 kuris išlaisvina mane nuo mano priešų ir iškelia mane viršum tų, kurie man priešinosi ir apgina mane nuo įžūliųjų.
50 Už tai aš dėkosiu Tau, Viešpatie, tautose, liaupsindamas Tavąjį vardą,
51 Tau, kursai Savo karaliui didelę pergalę atidavei, būdamas maloningas Savo pateptajam Dovydui ir jo vaikų vaikams per amžius.

19

1 Dovydo giesmė choro vedėjui.
2 Dangūs pasakoja Dievo garbę ir jų tvirtybė apsako Jo rankų darbus.
3 Diena pasakoja dienai ir naktis praneša nakčiai.
4 Nėra nei liežuvio, nei kalbos, kur jų balsas nebūtų girdimas.
5 Jų garsas paplinta po visą žemę, jų žodžiai ligi pasaulio pakraščių. Ir Jis pastatė pastogę saulei danguose,
6 kuri išeina iš savo patalpos lyg jaunikis ir džiaugiasi kaip karžygys, žygiuodamas savo keliu.
7 Ji pateka viename dangaus pakraštyje ir apeina ligi kito ir niekas negali pasislėpti nuo jos karščio.
8 Viešpaties įstatymas yra tobulas ir atgaivina sielą. Viešpaties liudymas yra patikimas, padarąs išmintingą iš neprotingo.
9 Viešpaties paliepimai yra teisingi ir pradžiugina širdį. Įsakymai Viešpaties yra skaistūs, kad nuo jų akys atšvinta.
10 Viešpaties baimė yra skaisti ir išsilaiko per amžius. Viešpaties sprendimai yra tikri ir iš viso teisingi.
11 Jie yra brangesni už auksą ir už daugumą gražaus aukso, jie saldesni už medų ir už medaus syvą.
12 Dargi yra įspėjamas jais Tavo tarnas, o kuris jųjų laikosi, gaus didelį atlyginimą.
13 Kas gali susekti, kiek kartų jis nusideda? Atleisk man ir mano nežinomas kaltes!
14 Ypatingai apsaugok nuo įsidrąsinimų ir kad tos nuodėmės neužvaldytų Tavojo tarno. Tada būsiu be nuotarties ir išvengsiu didelių nusidėjimų.

15 Duok Viešpatie, kad mano
burnos žodžiai ir mano širdies kalba
patiktų Tavo akyse, mano Apgin-
tojau ir mano Išganytojau!

20

1 Dovydo giesmė choro vedėjui.
2 Teišklauso tave Viešpats tavo
sunkiomis valandomis. Teapgina
tave Jokūbo Dievo vardas.
3 Tesiunčia Jis tau Savo pagal-
bos iš šventovės ir tepastiprina tave
iš Ciono.
4 Teatsimena Jis tavo
valgomųjų aukų ir tepriima Jis
tavo deginamąją auką.—Mu-
zikinis paįvairinimas.
5 Teduoda Jis tau, ko tavo širdis
geidžia ir teišsipildo visi tavo
troškimai.
6 Didžiai užganėdinti esame Tavo
išganinga pagalba ir savo Dievo
vardan iškeliame savo vėliavą.
Teišpildo Dievas visus tavo
prašymus.
7 Dabar esu tikras, kad Viešpats
leidžia Savo pateptajam laimėti,
išklausydamas jį iš Savo šventojo
dangaus, padėdamas išganinga galia
Savo dešinės.
8 Anie pasitiki savo vežimais bei
žirgais, mes gi atsimename vardo
Viešpaties, savo Dievo.
9 Jie suklupo ir nukrito, o mes
stovime tvirtai.
10 Viešpatie, padėk karaliui ir
išklausyk mus, šaukiančius.

21

1 Dovydo giesmė choro vedėjui.
2 Viešpatie, karalius džiaugiasi
Tavo galia ir yra labai linksmas dėl
Tavo pagalbos.
3 Tu duodi jam, ko jo širdis
trokšta ir neatmeti jo lūpų pra-
šymo.—Muzikinis paįvairinimas.
4 Nes Tu palaimini jį apstingai
ir uždedi jam gryno aukso vainiką
ant jo galvos.
5 Jis prašo, kad Tu leistumei jam
gyventi ir Tu duodi jam dienų
dienas per amžių amžius.
6 Jam didelė garbė, kad Tu jam
išganymą suteikei, jį iškelda-
mas ir išgirdamas.
7 Nes Tu palaimini jį amžiams
ir jis didžiai džiaugsmingas Tavo
akivaizdoje.
8 Nes karalius pasitiki Viešpačiu
ir dėl Augščiausiojo meilės jis
nesusvyruos.
9 Tavo ranka atranda visus Tavo
priešus, Tavo dešinė visus tuos, ku-
rie Tavęs neapkenčia.
10 Ateidamas, Tu uždegsi juos
Savo žvilgsniu lyg ugnies krosnį,
sunaikindamas juos Savo narse ir
ėste suės juos ugnis.
11 Jų vaisių Tu išnaikinsi že-
mėje ir jų vaikų vaikus iš
žmonių tarpo.
12 Nors jie pikta mėgins ir klastas
išgalvos prieš Tave, tačiau jiems
nesiseks.
13 Taikydamas Savo lanku į jų
veidą, Tu priversi juos bėgti.
14 Viešpatie, kelkis Savo galia, tai
giedosime ir liaupsinsime Tavo
galybę.

22

Kristaus Kančios Giesmė

1 Dovydo psalmė apie anksti su-
laukiamą pagalbą.
2 Mano Dieve, mano Dieve, ko-
dėl mane apleidai? Kodėl esi taip
toli ir man nepadedi, negirdėdamas
mano verksmo?
3 Mano Dieve, dienų dienomis
aš šaukiuosi Tavęs ir Tu neatsiliepi,
o aš nenutilstu taip pat ir naktimis.
4 Bet Tu esi šventas Savo soste,
Izraelio pagarboje.
5 Mūsų tėvai pasitikėjo Tavimi
ir Tu išgelbėjai juos, jiems pasitikint
Tavimi.
6 Jie šaukėsi Tavęs ir buvo išgel-
bėti. Tavimi jie pasitikėjo ir nebuvo
apgėdinti.
7 Bet aš esu kirmėlė ir ne žmo-
gus. Žmonės juokiasi iš manęs, pa-
saulis mane niekina.
8 Kas tik mane mato, tas ju-
okiasi iš manęs ir išsižiojęs kraipo
galvą—
9 jei jis pasitiki Viešpačiu, tai te-

būna jis Jo išlaisvinamas ir išganomas, jei jis Jį taip myli.
10 Nes Tu mane išėmei iš mano motinos kūno ir buvai mano Visagaliu, man būnant motinos prieglobstyje.
11 Tau esmi paduotas nuo užgimimo, nuo pat mano prasidėjimo, Tu esi mano Dievas.
12 Neatsitolink muo manęs, nes sielvartas arti, o gelbėtojo nėra.
13 Dideli veršiai stovi aplink mane, patys riebieji Bašano jaučiai mane apsupo.
14 Kaip rėkiąs, plėšrus liūtas jie išsižioja prieš mane.
15 Aš esu išlietas kaip vanduo, visi mano kaulai iširo, o širdis lyg vaškas sutirpo manyje.
16 Mano jėgos sudžiūvo lyg šukelė, liežuvis prilipo prie gomurio ir tu paguldei mane į mirties dulkes.
17 Nes šunys apstojo mane, piktųjų pulkas mane apsupo ir jie perskverbė mano rankas ir kojas.
18 Kaulus visus savo galiu suskaityti, o jie pasižiūri į mane ir vypso.
19 Mano rūbus jie pasidalina tarpusavyje ir dėl mano apsiausto jie meta burtą.
20 Bet Tu, Viešpatie, mano Stiprybe, neatsitolink ir skubėk man ateiti pagalbon.
21 Išgelbėk mano sielą nuo kardo, mano vienturtę nuo šunų.
22 Gelbėk mane iš liūto nasrų ir išvaduok mane nuo vienaragio.
23 Tavo vardą aš skelbsiu savo broliams, o surinkime Tave išgirsiu.
24 Girkite Jį, kurie bijote Viešpaties ir Jokūbo vaikai visi šlovinkite Jį. Izraelio vakai, bijokite Jo, visi!
25 Nes Jis nei paniekino, nei nieku vertė vargą vargstančiųjų, neigi paslėpė Savo veidą nuo Jo, o kai Jis šaukėsi Jo, Jis išklausė Jį.
26 Tu leidi man Tave liaupsinti dideliame susirinkime ir savo pažadus aš atitesėsiu akivaizdoje Tavęs bijančiųjų.
27 Pavargėliai valgys ligi bus pasotinti. Viešpatį garbins tie, kurie Jo ieško. Tegyvuoja jūsų širdys per amžius!
28 Visi iki žemės pakraščių atsimins Viešpaties ir gręšis į Jį ir melsis Jo visos pagonių giminės.
29 Nes valdžia yra iš Viešpaties. Jis valdo ir pagonis.
30 Nors visi pasaulio turtuoliai Jam nusilenks ir visi, kurie dulkėse guli, prieš Jį pasižemins, tačiau jie negalės išlikti gyvi.
31 Jis turės vaikų, kurie Jam tarnaus. Apie Viešpatį bus skelbta vaikų vaikams.
32 Jie ateis ir apsakys Jo teisybę žmonėms, kurie užgims, jog Jis yra tasai, kuris tai daro.

23

Kristus—Mūsu Ganytojas

1 Viešpats yra mano Ganytojas, aš nieko nepristoksiu.
2 Jis gano mane žaliuojančioje lankoje ir nuveda mane prie gaivinančio šaltinio.
3 Jis atgaivina mano sielą, vesdamas tiesos keliais dėl Savojo vardo.
4 Nors aš ir eičiau tamsiausiomis daubomis, tačiau aš pikto nebijau, nes Tu esi su manimi. Tavo lazda bei ramstis pastiprina mane.
5 Tu paruoši man stalą mano priešų akivaizdoje, patepi mano galvą aliejumi ir pripili man sklidinai.
6 O gerumas ir gailestingumas lydės mane per visą mano gyvenimą ir aš pasiliksiu Viešpaties namuose visados.

24

Kristus, Garbės Karalius

1 Dovydo giesmė. Viešpaties yra žemė ir kas joje yra ir žemės paviršius, ir kas ant to gyvena.
2 Nes Jis sutvėrė tą ant jūrų ir sutvirtino viršum vandenų.
3 Kas lips į Viešpaties kalną ir kas stovės Jo šventoje vietoje?
4 Tas, kuris turi nekaltas rankas

ir skaisčią širdį, kuris nepasimeta į tuštybes ir neduoda klastingos priesaikos.
5 Tas gaus Viešpaties palaiminimą ir teisingą atlyginimą Dievo, savo Išganytojo.
6 Tai yra ta karta, kuri Jo klauso ir ieško veido Dievo Jokūbo. Muzikinis paįvairinimas.
7 Plačiai atverkite vartus ir amžinąsias duris, kad garbės karalius įeitų!
8 Kas yra tas garbės karalius? Tai yra Viešpats, stiprus ir galingas karžygys kovoje.
9 Plačiai atkelkite vartus ir amžinąsias duris, kad garbės karalius įeitų!
10 Kas yra tas garbės karalius? Tai yra dangaus pulkų Visagalis, Viešpats. Jis yra garbės karalius.— Muzikinis paįvairinimas.

25

1 Dovydo malda. Į Tave aš kreipiuos savąja siela, o Viešpatie!
2 Mano Dieve, Tavimi aš pasitikiu. Neleisk, kad aš būčiau apgėdintas ir kad mano priešai nedžiūgautų dėl manęs.
3 Nes, kas Tavimi pasitiki, tas nebus apviltas, o apgėdinti bus tie, kurie neturi gėdos laužyti savo ištikimybę.
4 Viešpatie, parodyk mano kelius, pamokyk mane eiti Tavo takais.
5 Vesk mane Savo tiesoje ir pamokyk mane, nes Tu esi Dievas, mano gelbėtojas ir aš turiu Tavyje vilties per dienų dienas.
6 Atsimink, Viešpatie, kad Tu visuomet esi buvęs gailestingas ir mielaširdingas.
7 Neminėk mano jaunystės nuodėmių, neigi mano nusikaltimų, o atsimink manęs pagal Savo gailestingumą ir dėl Savo mylistos.
8 Viešpats yra geras ir teisus ir Jis nurodo nusidėjėliams Savo kelius.
9 Pasižeminančiuosius Jis veda teisybėje, mokydams juos Savojo kelio.
10 Tikrai malonu keliauti visais Viešpaties takais tiems, kurie laikosi Jo sandoros ir nuostatų.
11 Būk man gailestingas, Viešpatie, ir atleisk mano tokius didelius nusidėjimus dėl Savojo vardo.
12 Kas yra tasai, kuris Viešpaties bijosi? Jis pamokys jį geriausiuoju keliu keliauti.
13 Jo siela susilauks gerų dienų ir jo ainiai gaus žemę savo nuosavybėn.
14 Viešpats atidengs Savo paslaptį tiems, kurie Jo bijosi, kartu apreikšdamas jiems Savo sandorą.
15 Mano akys visados nukreiptos į Viešpatį, nes tik Jis ištrauks mano kojas iš tinklo.
16 Gręžkis į mane ir būk man malonus, nes aš esu apleistas ir nuskriaustas.
17 Širdgėla mane labai kankina. Išvesk mane iš to sielvarto.
18 Pažvelk į mano nuliūdimą bei vargus ir atleisk mano visas nuodėmes.
19 Tu matai, kokia daugybė yra mano priešų ir kaip jie manęs neapkenčia iš piktumo.
20 Apsaugok mano sielą ir išgelbėk mane. Neleisk, kad aš būčiau apgėdintas, nes aš pasitikiu Tavimi.
21 Dorumas bei tiesumas teišlaiko mane, nes Tavyje aš turiu vilties.
22 Išgelbėk, Dieve, Izraelį iš visų jo suspaudimų!

26

1 Dovydo malda. Daryk man teismą, Viešpatie, dėl mano gyvenimo padorumų, o aš pasitikiu Dievu ir neabejoju. Todėl aš nesuklupsiu.
2 Išmėgink ir išbandyk mane, Viešpatie, išskalbk mano inkstus ir mano širdį!
3 Nes Tavo maloningumas yra vis prieš mano akis ir aš vaikščioju Tavo tiesoje.
4 Aš nesėdžiu su nelabaisiais ir nedraugauju su klastoriais.
5 Aš neapkenčiu piktųjų su-

sirinkimo ir neatsisėdu su
bedieviais.
6 Aš mazgoju savo rankas ne-
kaltybe ir laikausi, Viešpatie, prie
Tavo altoriaus,
7 kur girdimi padėkos balsai ir
apsakomi visi Tavo stebuklai.
8 Viešpatie, aš myliu tuos na-
mus, kuriuose Tu esi ir tą vietą,
kurioje Tavo garbė gyvena.
9 Neatimk mano sielos kartu su
nusikaltėliais ir mano gyvybės su
kraujo trokštančiais žmonėmis,
10 kurių klastingos rankos vis tik
kyšių laukia.
11 Bet aš gyvenu padoriai, išgel-
bėk mane ir būk man malonus!
12 Savo kojomis aš stoviu ant ly-
gios žemės tvirtai ir Tave, Viešpa-
tie, aš liaupsinsiu susirinkimuose.

27

1 Dovydo giesmė. Viešpats yra
mano šviesa ir mano išganymas. Ko
aš turėčiau bijoti? Viešpats yra galia
mano gyvasties ir ko man būkštauti?
2 Todėl suklumpa ir parkrinta
mano kenkėjai, piktieji žmonės ir
visi priešai, kai jie artinasi mano
kūną ėsti.
3 Nors pulkų pulkai prieš mane
siaustų, tačiau mano širdis ned-
rebės, o jei ir karas prieš mane
kiltų, tai aš vis dėlto Juomi
pasitikėsiu.
4 Vieno daikto prašau Viešpa-
ties, ko aš mielai norėčiau, tai yra
pasilikti Dievo namuose visą savo
gyvenimą ir pasigėrėti Jo šlove,
besimeldžiant Jo šventovėje.
5 Piktu metu apgaubs Jisai mane
Savame name, apglobs mane Sa-
voje šventovėje ir užkels mane aug-
štai ant uolos,
6 taip išaugštindamas mano
galvą viršum priešų, kurie mane
apsupę. Už tai aš atnešu Jo šven-
tovėn džiaugsmo auką, šlovinda-
mas Viešpatį su liaupsės
giesmėmis.
7 Viešpatie, išgirsk mano
balsą, man šaukiant. Būk man
gailestingas ir išklausyk mane.
8 Mano širdis kartoja Tavo
žodį: "Mano veido ieškokite", to-
dėl aš ir ieškau, Viešpatie, Tavojo
veido!
9 Neslėpk Savo veido nuo manęs,
o supykęs, neatstumk Savo tarno,
nes Tu esi mano pagalba. Neapleisk
manęs ir neatitrauk Savo rankos nuo
manęs, o Dieve, mano Išganytojau!
10 Nors tėvas ir motina mane pa-
liktų, tačiau Viešpats mane priims.
11 Viešpatie, parodyk man Savo
kelius ir vesk mane tiesiaisiais ta-
kais dėl mano priešų.
12 Neatiduok manęs mano
priešų valiai, nes klastingi liudi-
ninkai keliasi prieš mane akiplėšiš-
kai pavartoti smurtą.
13 Ir vis dėlto aš tikiu, kad ma-
tysiu Viešpaties gėrybę gyvųjų
žemėje.
14 Lauk Viešpaties, nenusimink
ir Jis pastiprins Tavo širdį ir tik
lauk Viešpaties.

28

1 Dovydo malda. Viešpatie, kai
aš šaukiuos Tavęs, Tu manoji Uola,
tai netylėk, kad tylint Tau, nepri-
lygčiau tiems, kurie nueina į
pragarą.
2 Išgirsk balsą mano maldų,
kai šaukiuos Tavęs, rankas pakėlęs
į Tavo švenčiausiąją vietą.
3 Neišnaikink manęs su bedie-
viais ir su piktadariais, kurie ro-
dos meiliai kalba su kaimynais, bet
pikta nešioja savo širdyje.
4 Atlygink jiems už jų darbus
ir jų piktą pasielgimą. At-
mokėk jiems už jų rankų darbus
taip, kaip jie užsipelnė.
5 Nes jie nežiūri Viešpaties
darbų, neigi ką Jo rankos pa-
dariusios. Todėl Jis juos išardys ir
neatstatys.
6 Pašlovintas teesie Viešpats, nes
Jis išklausė balsą mano maldų.
7 Viešpats yra mano stiprybė ir
mano skydas. Juo pasitiki mano šir-
dis, man buvo pagelbėta. Mano šir-
dis prasidžiugo ir su giesmėmis aš
Jam už tai padėkosiu.
8 Viešpats yra stiprybė Savo

žmonėms ir išganančioji pagalba Jo pateptajam.
9 Gelbėk Savo žmonėms, laimink Savuosius, ganyk juos ir išaugštink juos visiems amžiams!

29

Dievo Šlovė Perkūnijoje

1 Jūs galingieji Dievo vaikai, atneškite ir atiduokite Viešpačiui garbę, pripažindami Jo galybę!
2 Atneškite garbę Viešpaties vardui, Viešpaties pasimelsdami šventais rūbais aprėdyti.
3 Viešpaties balsas nuaidi viršum vandenų. Garbės Viešpats grumena, Viešpats grumena viršum galingųjų vandenų.
4 Viešpaties balsas skamba galingai, Viešpaties balsas aidi šlovingai.
5 Cėdrai lūžta nuo Viešpaties balso. Viešpats palaužo Libano cėdrus.
6 Jis išvaro Libaną šokinėti kaip veršiuką, o Chermono kalną, kaip jaunutį vienragį.
7 Viešpaties balsas kerta kaip ugnies liepsna.
8 Viešpaties balsas sukrečia dykumą, Viešpaties balsas sukrečia Kadėšo dykumą.
9 Viešpaties balsas nunuogina miškus, sujaudina lones, kad jos pagimdo ir Jo šventovėje visi iškelia Jo garbę.
10 Viešpats užleidžia visuotiną tvaną, Viešpats pasiliks karaliumi amžiams.
11 Viešpats duos Savo žmonėms pajėgumo, Viešpats palaimins Savo žmones ramybe.

30

Padėkos Giesmė Už Gyvybės Išsaugojimą

1 Dovydo giesmė šventovės pašventinimui.
2 Tave aš liaupsinsiu, Viešpatie, kad Tu mane atkėlei ir neleidai mano priešams džiūgauti dėl manęs.
3 O Viešpatie, Dieve, aš šaukiaus Tavęs ir Tu išgydei mane.
4 O Viešpatie, Tu išvedei mano sielą iš pragaro, Tu išlaikei mane gyvą, aniems nužengiant į bedugnę.
5 Liaupsinkite Viešpatį, jūs šventieji, dėkokite Jam, pagirdami Jo šventąjį vardą.
6 Nes Jis užpyksta tik akimirksniui, bet pasilieka malonus visą gyvenimą. Po vakaro verksmo ateina rytmečio džiaugsmas.
7 Kai man gerai sekėsi, aš tariau: "Man niekas neatsitiks."
8 Nes, Viešpatie, Tau patiko padaryti mane tvirtą lyg kokį kalną. Bet, kai Tu Savo veidą paslėpei, tai aš nusigandau.
9 Viešpatie, Tavęs aš šaukiaus ir prašiau Tavęs pasigailėjimo.
10 Kam tinka mano kraujas, man numirus? Ar dulkės gali būti Tau dėkingos ir apreikšti Tavo ištikimybę?
11 Viešpatie, klausyk ir būk man malonus. Padėk man, Viešpatie!
12 Tu paverti mano dejavimą į šokinėjimą. Tu nudengi mano gedulo maišą ir apjuosi mane Savo džiaugsmu,
13 kad mano siela Tave liaupsintų ir nenutiltų. Viešpatie, mano Dieve, aš Tau amžiais už tai dėkosiu.

31

1 Dovydo giesmė choro vedėjui.
2 Viešpatie, mano viltis Tavyje. Niekuomet neleisk man nugrimzti gėdoje, išgelbėk mane dėl Savo teisybės.
3 Prilenk prie manęs Savo ausį ir suskubk mane išgelbėti. Būk man tvirta uola ir apsaugos pilis, kuri mane priglaustų.
4 Juk Tu esi mano uola ir mano pilis, todėl norėtumei dėl Savo vardo mane vadžioti ir būti mano vadovu.
5 Tu norėtumei mane išvesti iš tinklo, man slaptai paspęsto, nes Tu esi mano stiprybė.

6 Į Tavo rankas pavedu savo
dvasią. Tu mane išgelbėjai, Viešpatie, ištikimasis Dieve.
7 Aš nekenčiu tų, kurie negyvus stabus garbina. Aš pasitikiu
Viešpačiu.
8 Aš džiaugiuos ir esu linksmas
dėl Tavo mylistos, kad Tu atsižvelgi į mano vargą ir atpažįsti mane
mano sielvarte,
9 ir neatiduodi manęs į priešo
rankas, bet leidi man laisvai kojomis pajudėti.
10 Viešpatie, būk man vargstančiam malonus, nes dėl liūdnumo silpsta mano akys, o kartu genda ir kūnas bei mano siela.
11 Nes mano gyvumas sunyksta
iš liūdesio ir metai dėl dejonių. Mano nusikaltimai paėda mano jėgas ir mano kaulai pasidaro silpni.
12 Mano priešai manęs neapkenčia ir savo kaimynams aš esu gėda. Giminės bijo manęs, o kas mane lauke pamato, tas bėga nuo manęs.
13 Jų širdyje aš esu užmirštas,
lyg būčiau numiręs ir taip aš pasilikau lyg koks sudužęs indas.
14 Daugelis kolioja mane, grasina
man iš visių pusių, tariasi vienas su kitu prieš mane ir galvoja mane nužudyti.
15 Bet aš, Viešpatie, pasitikiu
Tavimi, sakydamas: "Tu esi mano Dievas."
16 Mano laikas yra Tavo rankose.
Išgelbėk mane iš rankų mano priešų ir nuo tų, kurie mane persekioja.
17 Tavo veidas tešviečia ant Savo
tarno ir Tu gelbėk mane Savo malone.
18 Viešpatie, neleisk man nugrimzti gėdoje, nes aš šaukiaus
Tavęs. Sugėdinti turi būti bedieviai ir nutilti pragare.
19 Užčiaupti reikia ir melagių
burnas, kalbančias stačiokiškai, išdidžiai ir užgaunančiai prieš teisiuosius.
20 Kokia didelė Tavo malonė, kurią Tu sukaupęs turi tiems, kurie Tavęs bijosi ir parodai tiems, kurie žmonių akivaizdoje Tavimi pasitiki.
21 Tu pasaugoji juos neviešai Savo
globoje, kad žmonės iš jų nesityčiotų ir Tu apgini juos nuo besivaidyjančių liežuvių.
22 Garbė teesie Viešpačiui už
nuostabią malonę, suteiktą, man esant sunkioje padėtyje.
23 Drebėdamas tariausi esąs
atitolintas nuo Tavo veido, tačiau Tu išgirdai mano prašymų balsą, kai aš Tavęs šaukiaus.
24 Mylėkite Viešpatį, visi Jo
šventieji. Tikinčiuosius išsaugo Viešpats, bet išpuikėjusiems Jis atlygina atitinkamai.
25 Būkite tvirti ir kupini drąsos,
visi jūs, kurie turite vilties Viešpatyje.

32

Palaimintas, Kurio Nuodėmės Atleistos

1 Dovydo pamokymai. Kokia
palaima tų, kurių kaltės atleistos yra ir kurių nuodėmės uždengtos.
2 Kokia žmogaus palaima, kai
Viešpats jojo nusidėjimų neužskaito ir kai jojo dvasioje nėra vyliaus.
3 Nes, kai aš norėjau juos užtylėti, išdžiūvo mano kaulai, man bevaitojant per dienų dienas.
4 Nes Tavo ranka buvo sunki ant
manęs dieną bei naktį, jog mano jėgos išsisėmė, lyg nuo vasaros karščių. Muzikinis paįvairinimas.
5 Todėl aš prisipažinau savo nuodėmes ir neslėpiau savo nusikaltimų, tardamas: "Aš išsipažinsiu Viešpačiui savo nusižengimus" ir Tu atleidai mano nuodėmių kaltę.—Muzikinis paįvairinimas.
6 Todėl melsis visi šventieji laiku,
kol dideli tvanai jų nebus pasiekę.
7 Būdamas mano apsauga, Tu
neleisi man baimės kentėti, kad galėčiau pasidžiaugti Tavo išgelbėjimu.—Muzikinis paįvairinimas.
8 Aš tave pamokysiu ir paro-

dysiu tau kelią, kuriuo turi keliauti
ir Aš lydėsiu tave Savo akimis.
9 Nebūkite kaip arkliai ir asilai,
kurie nesupranta, kuriems reikia
žąslus su kamanomis į burną
įdėti, kurie jūs nenorite prie Viešpaties eiti.
10 Bedieviai turi daug kentėti, bet
Viešpačiu pasitikintį apims meilė.
11 Džiaukitės Viešpačiu, jūs teisieji ir būkite linksmi, giedokite visi,
kurių širdys yra skaisčios.

33

1 Džiaukitės, teisieji, Viešpatyje. Juk pamaldiems pritinka Jį
šlovinti.
2 Dėkokite Viešpačiui su harfomis, giedokite Jam liaupsės
giesmę su dešimčiastygiu psalteriu.
3 Giedokite Jam naują giesmę,
stygoms garsiai skambant ir jums
linksmai pritariant.
4 Viešpats kalba teisybę ir atlieka viską ištikimai.
5 Viešpats myli, kas teisu ir teisinga yra. Žemė yra pilna Viešpaties meilės.
6 Dangūs yra padaryti Viešpaties žodžiu ir žvaigždžių daugybė
Dvasia Jo burnos.
7 Jūrų vandenis Jis sulaiko į
vieną lyg kokiame inde ir atsargai
slepia jų gelmes.
8 Visas pasaulis tebijo Viešpaties ir viskas tepabūgsta, kas gyva
ant žemės.
9 Nes Jam tariant, atsiranda ir
Jam liepiant—atlikta.
10 Viešpats išblaško pagonių
mintis ir paverčia niekais jų
užsimojimus.
11 Bet Viešpaties sumanymai yra
amžini. Jo širdies mintys išlieka per
kartų kartas.
12 Palaiminta yra tauta, kurios
Dievas yra Viešpats, kuris ją Pats
Sau pasirinkęs.
13 Viešpats mato visus žmonių
vaikus, į juos žvelgdamas iš
dangaus.
14 Nuo Savo tvirtojo sosto Jis
stebi visus, kurie žemėje gyvena.
15 Jis yra kūrėjas jų širdžių ir
mato, ką jie daro.
16 Karaliui nepadeda tiktai jo paties galybė ir karžygys neišsigelbės
savo didžiausiomis pastangomis.
17 Taipojau nepadės jam ir jo žirgai ir neišgelbės jo savo dideliu
stiprumu.
18 Štai, Viešpaties akis žiūri į
tuos, kurie Jo bijosi, kurie pasitiki
Jo meile,
19 kad išgelbėtų jų sielą nuo
mirties, o badaujant išlaikytų juos
gyvus.
20 Mūsų siela laukia Viešpaties:
Jis mūsų pagalba ir mūsų
apsauga.
21 Nes mūsų širdis džiaugiasi
Juo ir mes pasitikime Jo šventuoju
vardu.
22 Tavo meilė, Viešpatie, tepalydi
mus taip, kaip mes pasitikime
Tavimi.

34

Padėka Už Dievo Meilę

1 Dovydo giesmė, kai jis pas
Abymeleką pamišėliu apsimetė,
jo išvarytas buvo ir išėjo.
2 Aš Viešpatį šlovinsiu visados ir Jam bus liaupsė visuomet
mano burnoje.
3 Mano siela girsis Viešpačiu,
kad nuolankieji džiaugtųsi, tai
girdėdami.
4 Garbinkite Viešpatį su manimi ir visi iš vieno iškelkime Jo
vardą.
5 Kai aš Viešpaties ieškojau, tai
Jis atsiliepė man ir išgelbėjo mane
iš visos mano baimės.
6 Žvelkite į Jį, tai pralinksmėsite ir jūsų veidai neparaus.
7 Kai šis pavargėlis šaukė, Viešpats išgirdo ir išgelbėjo jį iš visų
jo vargų.
8 Viešpaties angelai sustoja
aplink tuos, kurie Jo bijosi ir Jis
juos išsaugo.
9 Ragaukite ir regėkite, kaip
meilingas yra Viešpats. Palaimintas
tas, kuris prie Jo glaudžiasi.
10 Bijokite Viešpaties, jūs Jo

šventieji, nes tiems nieko nepritrūks, kurie Jo bijosi.
11 Ir turtuoliams pritrūksta ir užeina badas, bet Viešpaties ieškantieji gero niekuomet nestokos.
12 Ateikite, vaikeliai, ir pasiklausykite, aš pamokysiu jus Viešpaties baimės.
13 Kas tik nori gyventi ir gerų dienų turėti,
14 tas telaiko liežuvį nuo pikto ir savo lūpas, kad nekalbėtų neteisybės.
15 Liaukis pikta daręs, daryk gera ir siekdamas taikos, ieškok ramybės.
16 Viešpats seka Savo akimis teisiuosius, Savo ausimis jųjų šauksmą.
17 Viešpaties veidas priešinasi pikta darantiems, kad jų nė vardo neliktų žemėje.
18 Teisiesiems šaukiant, Viešpats išklauso juos ir išgelbsti juos iš visų vargų.
19 Viešpats artinasi tiems, kurių širdis lūžta ir padeda tiems, kurie parblokšti dvasioje.
20 Teisusis turi daug kentėti, bet Viešpats išveda jį iš viso to.
21 Jis išlaiko visus jo kaulus ir neleidžia nė vieno jų sulaužyti.
22 Piktumas nuvaro bedievį mirtin ir nubausti bus tie, kurie neapkenčia teisiojo.
23 Viešpats išvaduoja Savo tarnų sielas ir visi, kurie pasitiki Juo, nesusilauks Jo bausmės.

35

Apsauga Nuo Piktų Priešų

1 Dovydo malda. Viešpatie išbark tuos, kurie ginčą kelia su manim. Kovok su tais, kurie prieš mane kariauja.
2 Pasiimk skydą ir ginklus ir ateik man pagelbėti.
3 Iškėlęs ietį, užkirsk kelią tiems, kurie mane persekioja. Tark mano sielai: "Aš esmi tavo pagalba."
4 Gėdytis ir apgėdinti turi būti tie, kurie kėsinasi į mano sielą. Su negarbe turi atsitraukti tie, kurie man pikta galvoja daryti.
5 Tebūna jie kaip pelai, vėjo išblaškomi ir Viešpaties angelas tenuvaro juos šalin.
6 Jų kelias tebūnie tamsus ir slidus ir tepesekioja juos Viešpaties angelas.
7 Nes jie man be priežasties spendė savo tinklus ir be priežasties iškasė mano sielai duobę.
8 Juos reikia paskubomis užpulti ir jų pačių iškastoje duobėje jų pačių ištiestu tinklu sugauti.
9 Bet mano siela tesidžiaugia Viešpačiu ir linksma tebūna Jo pagalba.
10 Visi mano kaulai turi pritarti: "Viešpatie, kas Tau lygus? Tu apsaugojai vargšelį nuo pajėgesniojo, vargingąjį ir beturtį nuo plėšikų."
11 Neteisūs liudininkai atsiranda ir kaltina mane tuo, kuo esu nekaltas.
12 Jie atsilygina man piktu už gera, tuo padarydami man didelę širdgėlą.
13 O aš, jiems sergant, užsidėjau gedulo apsiaustą, varginaus pasninku ir meldžiaus nepaliaudamas,
14 lyg tai dėl draugo ar brolio, vaikščiojau nusiminęs, kaip kas liūdi dėl savo motinos.
15 Man vargstant, jie, susiėję, džiaugiasi ir puola mane iš nežinių, be paliovos draskydami,
16 ir kartu šmeižia mane ir griežia dantis prieš mane su tais, kurie saunaudiškai iš manęs pasityčioja.
17 Viešpatie, kaip ilgai Tu kentėsi? Bent išgelbėk mano sielą iš jų sauvaliavimo, mano vienturtę iš jaunųjų liūtų.
18 Aš Tau išreikšiu padėką iškilmingame susirinkime ir išgirsiu Tave daugelio žmonių tarpe.
19 Neleisk mano priešams be pagrindo džiaugtis dėl manęs ir neduok be priežasties šaipytis tiems, kurie manęs neapkenčia.
20 Pikta trokšdami, jie apgaulingai kelia skundą prieš ramiai gyvenčius krašto gyventojus.

21 Jie plačiai išsižioja prieš mane,
tardami—taigi, taigi, dabar ma-
tome savo akimis.
22 Viešpatie, Tu tai matai ir todėl
netylėk, arti pasilikdamas prie
manęs!
23 Išsibudinęs, pasikelk ginti
mano teises ir mano reikalus, mano
Viešpatie, mano Dieve!
24 Viešpatie, teisk mane pagal
Savo teisybę, kad jie dėl manęs
nesidžiaugtų.
25 Tenesako jie savo širdyje—tai,
tai, to norėjome, arba, mes jį
prarijome!
26 Tesigėdi jie ir tebūna apgėdinti
visi, kurie dėl mano vargų
džiaugiasi ir teprasmenga gėdoje
bei apgėdinime tie, kurie giriasi
prieš mane.
27 Tedžiūgauja ir tebūna linksmi
tie, kurie mane užstoja, vis karto-
dami: Išaugštintas tebūna Viešpats,
kuris Savo tarnui suteikia
laimėjimą.
28 Ir mano liežuvis kalbės apie
Tavo teisybę ir garbins Tave per
dienų dienas.

36

Pasiskundimas Prieš Veidmainius Ir Bedievius

1 Viešpaties tarno Dovydo
giesmė choro vedėjui.
2 Bedievių piktas pasielgimas
mane giliai įtikina, kad jie Dievo
visiškai nebijo.
3 Teisindami vienas kitą tar-
pusavyje, jie užsiima piktu ir dargi
kitus į į gėdą nuveda.
4 Jų kalba yra pavojinga ir
klastinga, o gera daryti jie irgi
nesileidžia pamokomi.
5 Net lovoje gulėdami, jie išgal-
voja nedorybes, perdėm atsidavę
piktam, jie nevengia jokios
bjaurybės.
6 Viešpatie, Tavo malonė nueina
ligi dangaus, Tavo ištikimybė ligi
debesų.
7 Tavo teisumas yra lyg galingi
Dievo kalnai, Tavo sprendimai, kaip
didžioji jūrų gelmė. Viešpatie, Tu
suteiki Savo pagalbą ir žmonėms
ir gyvuliams.
8 Kokia brangi, Dieve, yra Tavo
malonė, kad žmonės ir angelai Tavo
sparnų pavėsyje prieglobstį
atranda.
9 Jie apsčiai atsigaivina Tavo
namų lobiais ir pasimėgimų
srovės gėrimais.
10 Nes pas Tave yra gyvoji versmė
ir Tavo šviesybėje mes regime
šviesą.
11 Išplatink Savo meilę tarpe Tave
pažįstančiųjų ir Savo teisybę
tarpe pamaldžiųjų.
12 Ir duok, kad pasipūtėliai
nemindžiotų manęs kojomis ir be-
dievių rankos manęs
neparblokštų,
13 o piktadariai sukniubtų čia-
pat ir žemėn parkritę, daugiau
nebeatsikeltų.

37

Nepavydėtinas Bedievių Likimas

1 Dovydo giesmė. Nesipiktink
dėl piktųjų, neigi nepavydėk
jiems.
2 Nes netrukus jie bus pakirsti
kaip žolė ir pavys kaip žalioji žolė.
3 Pasitikėk Viešpačiu, daryk
gera, pasilik savame krašte ir pe-
nėkis atitinkamai.
4 Pasimėk Viešpačiu ir Jis tau
duos, ko tavo širdis geidžia.
5 Pavesk Viešpačiui savo kelius
ir pasitikėk Juo ir Jis tau atsilygins.
6 Jis apreikš tavo teisybę kaip
šviesą ir tavo teisumą kaip
vidudienį.
7 Nesiskųsk Viešpačiu, bet
lauk Jo kantriai, net kai piktu už-
siėmusiam sektųsi savo darbe.
8 Liaukis pykdamas, atvėsk savo
kerštu ir nesipiktink, kad ir pats
pikto nepapildytumei.
9 Nes piktieji bus išnaikinti, o
Viešpačiu pasitikintieji gaus žemę
savo nuosavybėn.
10 Vos bereikia valandėlės ir ne-
bėra bedievio, o kai pažvelgsi į jo
vietą, tai jojo ten jau nebebus.
11 Bet pasižeminantieji įgaus
žemės ir pasidžiaugs didinga gerove.

12 Bedievis grasina teisiesiems ir griežia prieš juos dantimis.

13 O Viešpats juokiasi iš jo, nes Jis mato jo dieną ateinant.

14 Bedieviai išsitraukia kardą ir įtempia kilpinį, kad parmuštų nelaiminguosius bei vargšus ir išskerstų pamaldžiuosius.

15 Bet jų kardas perdurs jų pačių širdį ir jų kilpinis susileis.

16 Mažumėlis teisiųjų yra geresnis už didelį būrį daugybės bedievių.

17 Nes bedieviai palūžta savo pečius, o teisiuosius Viešpats išlaiko.

18 Viešpats rūpinasi nekaltaisiais kas dieną ir jų lobis išliks visiems amžiams.

19 Jiems nereikės baimės kentėti piktais laikais, o bado metu jie turės apsčiai peno.

20 Bet bedieviai sugaiš su Viešpaties priešais, nors jie ir būtų lyg kokia gražiausia lanka, tačiau jie išnyks, kaip išnyksta dūmai.

21 Bedievis skolinasi ir negrąžina, o teisusis pasigaili ir mielai atiduoda.

22 Nes Jo palaimintieji įgaus žemę, o prakeiktieji bus išnaikinti.

23 Tokio žmogaus žingsnius daro Viešpats tvirtus ir Jis mėgsta jo kelius.

24 Nors jis ir suklupų, tačiau jis nenukris, nes Viešpats palaikys jį už rankos.

25 Buvau jaunas, dabar esu pasenęs ir neesu matęs, kad teisusis būtų buvęs apleistas arba, kad jo vaikaičiai išeitų elgetaudami duonos.

26 Jis yra visuomet mielaširdingas ir mielai paskolina ir jo vaikai bus palaiminti.

27 Liaukis pikta daręs, daryk gera, kad amžiams išliktumei.

28 Nes Viešpats mėgsta tai, kas teisu yra ir neapleis Savo šventųjų ir palaikys juos amžinoje apsaugoje, bet bedievių vaikai bus išnaikinti.

29 Teisieji gaus žemę gyventinai ir pasiliks joje amžiams.

30 Teisiojo burna kalba išmintį ir jo liežuvis mokina tiesą.

31 Įstatymas Dievo yra jo širdyje ir žingsnį žengdamas jis nepaslysta.

32 Bedievis tykoja teisiojo ir yra pasiruošęs jį nužudyti.

33 Viešpats neatiduos jo į ano rankas ir nepasmerks jo, kai jis bus teisiamas.

34 Lauk Viešpaties ir laikykis Jo kelių, tai gausi žemę gyventinai ir pamatysi, kad bedieviai yra išnaikinami.

35 Aš mačiau bedievį, pasipūtusį ir išsiplečiantį kaip šakotą cėdrą.

36 O man praeinant, jau jo nebebuvo. Nors aš jo ieškojau, tačiau aš jo neradau.

37 Laikykis taurumo, įsižiūrėk į teisųjį, nes taikingasis susilauks palikuonių.

38 O nusikaltėliai bus visi kartu išnaikinti ir bedieviai galiausiai neteks savo prieauglio.

39 Teisiesiems ateina išgelbėjimas nuo Viešpaties, kuris vargo metu juos išsaugo.

40 Ir Viešpats užstos juos ir išgelbės juos. Jis išgelbės juos nuo bedievių, kadangi jie Juomi pasitiki.

38

Baudžiamo Nusidėjėlio Malda

1 Dovydo malda, prisimintina.

2 Viešpatie, nebausk manęs Savo narse ir neplak manęs Savo keršte.

3 Nes Tavo strėlės įsiskverbė į mane ir Tavo ranka slėgia mane.

4 Dėl Tavo rūstumo nebeliko nieko sveiko mano kūne ir mano kauluose nėra jokios ramybės dėl mano nuodėmių.

5 Nes mano kaltės iškilo viršum mano galvos ir, lyg sunki našta, jos pasidarė man per sunkios.

6 Mano žaizdos dvokia ir pūliuoja dėl mano neišminties.

7 Aš vaikščioju labai susilenkęs, galvą nuleidęs ir visą dieną nusiminęs.

8 Nes mano strėnos degte dega ir nieko sveiko nebeliko mano kūne.

9 Esu labai susmukęs ir suvargęs.

Mano širdis nerimsta ir aš gailiai
dejuoju.
10 Viešpatie, Tu pažįsti visus
mano troškimus ir mano dejonės
nėra paslėptos.
11 Mano širdis dreba, mano jėgos
išsisėmė, akių šviesa išsibaigė.
12 Mano mylimieji ir mano drau-
gai šalinasi nuo manęs dėl mano
slogos ir mano artimieji laikosi
nuošaliai.
13 O tie, kurie tykoja mano sie-
los, spendžia man spąstus, man
visą laiką pikta trokšdami, gra-
sindami mane pribaigti kuria nors
išgalvota apgaule.
14 O aš turiu būti lyg kurtinys ir
nieko negirdėti, lyg nebylys, kuris,
negali atverti savo burnos.
15 Būdamas kaip nieko negirdįs,
aš negaliu nė vienu žodžiu atsikirsti.
16 Bet aš laukiu Tavęs, Viešpatie,
Mano Dieve, Tu mane išklausysi.
17 Nes aš sakau—tenesidžiaugia
jie dėl manęs ir tenesikelia puiky-
bėn prieš mane, mano kojoms
silpstant.
18 Nes man lemta nuolat vargti bei
kentėti
19 ir aš prisipažįstu savo kaltes
ir esu susirūpinęs dėl savo
nuodėmių.
20 O mano priešai gyvuoja ir yra
stiprūs ir jų yra daugybė, kurie
manęs neapkenčia be priežasties.
21 Piktu už gera atsilygina man
tie, kurie mane puola, kadangi
siekiu to, kas gera.
22 Neapleisk manęs, Viešpatie,
mano Dieve ir nepasilik toli nuo
manęs.
23 Paskubėk man padėti, Vieš-
patie, mano Išganytojau!

39

1 Dovydo giesmė choro vedėjui,
Jedūtūnui.
2 Aš apsiėmiau saugotis, kad
nenusikalsčiau savo liežuviu ir aš
laikysiu savo burną užčiaupęs tol,
kol tik pasiliks koks bedievis mano
akivaizdoje.
3 Aš nutilau ir tyliu, nerodyda-
mas jokio džiaugsmo, vargų
kankinamas.
4 Mano širdis užsidegė mano
kūne, man bemąstant, ir lyg degte
degdamas aš pratariau savo
liežuviu:
5 "Duok man, Viešpatie, su-
vokti savo galą, kiek man dienų
dar liko ir kada man reikės
atsiskirti."
6 Štai, mano dienų beliko per
plaštakos platumą pas Tave ir
mano amžius yra bereikšmis Tavo
akyse ir žmonės savo pačių
drąsumu nueina lyg koks kvapelis.
7 Jie vaikščioja kaip šešėlis,
stengiasi bergždžiai turtus krauti,
net nežinodami, kam tie turės
atitekti.
8 Taigi, Viešpatie, kur man pa-
guodos rasti? Aš pasitikiu Tavimi.
9 Išgelbėk mane nuo visų mano
nuodėmių ir neduok paikiesiems
iš manęs juoktis.
10 Aš tylėsiu ir savo burnos neat-
versiu, Tu padarysi geriausiai.
11 Atitolink nuo manęs Savo
slogą, nes aš apalpau nuo bau-
dimo Tavo rankos.
12 Kai Tu žmogų baudi dėl jo
kalčių, tai suėdamas jo gražumas
lyg kokių kandžių. Taigi, iš
žmogaus nebelieka nė kvapelio.
Muzikinis paįvairinimas.
13 Klausykis mano maldos ir iš-
girsk mano šauksmą ir netylėk dėl
mano ašarų, nes aš esmi ateivis
pas Tave ir svečias, kaip ir visi mano
tėvai.
14 Aplenk mane, kad atsigaučiau,
prieš iškeliaudamas ir čia
nebebūdamas.

40

Pranašystė Apie Kristų
Ir Jo Kentėjimą

1 Dovydo giesmė choro vedėjui.
2 Aš kantriai laukiau Viešpaties.
Jis prisilenkė prie manęs ir klausėsi
mano šauksmo.
3 Jis iškėlė mane iš baisios
duobės purvo ir pastatė mano kojas
ant uolos, kad galėjau žengti tvir-
tais žingsniais.
4 Ir naują giesmę Jis įdėjo į
mano burną pagarbinti mūsų

Dievą. Tatai pamatys daugelis,
bijosis Dievo ir Juo pasitikės.
5 Palaimintas žmogus, kurio vil-
tys sudėtos Viešpatyje, kuris nesi-
kreipia į puikaujančius ir
melagius.
6 Viešpatie, mano Dieve, kiek
Tavo stebuklų ir didingų min-
čių, kuriuos Tu mums parodai. Tau
niekas neprilygsta. Aš apsakysiu ir
apie tai kalbėsiu, nors jų tiek daug
yra, kad jų neįmanoma
suskaityti.
7 Aukos ir valgomosios aukos
Tau nepatinka. Bet Tu man atvėrei
ausis. Tu nenorėjai nei
deginamųjų, nei nuodėminių
aukų.
8 Tai aš tariau: "Štai, aš ateinu,
knygose apie mane parašyta."
9 Myliu vykdyti, Dieve, Tavo
valią ir Tavo įstatymus aš ne-
šioju savo širdyje.
10 Aš skelbsiu teisybę dideliame
susirinkime ir netylėsiu, Viešpatie,
o Tu tai žinai.
11 Tavo teisybės aš nepaslėpiau
savo širdyje, kalbėdamas apie Tavo
ištikimumą ir Tavo išganymą.
Tavo malonės ir Tavo ištikimybės
neslėpiau nuo didelio susirinkimo.
12 Neatsitrauk, Viešpatie,
Savąja miela mielaširdingyte nuo
manęs ir Tavo meilė bei ištikimybė
teišlaiko mane visuomet.
13 Tokia daugybė vargų mane
apėmė, kad negaliu jų suskaityti.
Nuodėmės mane taip pagavo, kad
akių negaliu pakelti. Jų yra dau-
giau negu plaukų ant mano galvos
ir mano širdis ima apnykti.
14 Malonėk, Viešpatie, mane iš-
gelbėti. Ateik, ateik, Viešpatie man
greitai padėti.
15 Gėdytis ir apgėdinti turėtų
būti tie, kurie tykoja mano sielą
žudyti ir su gėda turėtų atsitraukti
tie, kurie man pikta galvoja daryti.
16 Tenusigąsta jie visi dėl savo
pačių gėdos, kurie man taria:
"Taigi, taigi . . ."
17 Tesidžiaugia ir tebūna linksmi
visi, kurie Tavęs ieško. O tie, kurie
Tavo išganymą myli, visi turėtų
sakyti: "Didžiai tebūna pagarbintas
Viešpats."
18 Nors aš skursčiau ir suvargęs
būčiau, tačiau pasirūpins manimi
Viešpats. Tu esi mano gelbėtojas ir
išganytojas. Tik neuždelsk, mano
Dieve!

41

1 Dovydo giesmė choro vedėjui.
2 Palaimintas tas, kuris atsi-
mena pavargėlį, nes nelaimės
metu Viešpats jį išgelbės.
3 Viešpats apsaugos jį ir išlai-
kys jį gyvą bei laimingą že-
mėje, jo neatiduodamas jo priešų
valiai.
4 Viešpats atgaivins jį ligos pa-
tale ir Tu pagydysi jį nuo visų
ligų.
5 Sakau, Viešpatie, būk man
maloningas, gydyk mano sielą,
nes aš Tau nusidėjau.
6 Mano priešai kalba pikta apie
mane—kada jis mirs, kada išnyks
jo vardas?
7 Apsilankydami, jie pliauškia
niekus, užsiima piktumais, o išėję,
tai dar ir kitiems zaunyja.
8 Visi, kurie manęs neapkenčia,
šnibžda tylomis prieš mane, galvoja
man pakenkti,
9 tvirtindami, kad pikta sloga
mane užklupusi ir iš tos vietos aš
nebesikelsiąs, kurion aš atsiguliau.
10 Net mano draugas, kuriuo bu-
vau pasitikėjęs, ir kuris mano
duonos valgė, mindžioja mane savo
kojomis.
11 Bet Tu, Viešpatie, būk man
maloningas ir atkelk mane, kad
jiems atsilyginčiau.
12 Iš to aš numanau, kad Tu esi
manimi patenkintas, jei Tu neleidi
mano priešams dėl manęs
džiūgauti.
13 Bet Tu mane laikai dėl mano
nekaltumo ir statai mane Savo
akivaizdon amžiams.
14 Pašlovintas tebūnie Viešpats,
Izraelio Dievas, nuo amžių iki
amžių! Amen, Amen.

ANTROJI PSALMIŲ KNYGA

42

Išsiilgimas Dievo

1 Koracho vaikų pamokymas
choro vedėjui.
2 Kaip elnias trokšta šaltinėlio
vandens, taip šaukiasi Tavęs, Dieve,
manoji siela.
3 Mano siela trokšta Dievo, gyvojo Dievo. Kada aš ten nueisiu,
kad Dievo veidą regėčiau?
4 Mano ašaros yra mano penas
dieną ir naktį, kadangi kasdien
man sakoma: "Kur yra tavo
Dievas?"
5 Visa tai prisimindamas, aš išlieju savo sielą savyje, nes aš norėčiau mielai keliauti su jų visu
pulku į Dievo namus, džiaugtis,
reikšti padėką iškilmingoje
šventėje.
6 Kodėl, mano siela, taip nuliūdusi ir kodėl taip nerimsti manyje?
Lauk Dievo, nes aš Jam dar dėkosiu už pagalbą Jo veido.
7 Mano Dieve, mano siela yra
nuliūdusi manyje, todėl aš atsimenu
Tave nuo Jordano krašto, nuo
Chermono augštumų, nuo Micaro
kalno.
8 Tavo giliųjų vandenų
bangos eina ir šen ir ten per mane
šniokšdamos.
9 Dienos metu Viešpats pažadėjo Savo malonę, o naktį aš Jam
giedu giesmę ir meldžiuos savo gyvybės Dievo.
10 Aš sakau Dievui, savo uolai:
"Kodėl mane užmiršai, kodėl aš
turiu vaikščioti toks liūdnas, kai
mano priešas mane taip spaudžia.
11 Mano priešai laužyte laužo
mano kaulus savo šmeižtais ir pasityčioja visą dieną—kur dabar
tavo Dievas?"
12 Kodėl taip liūdna, mano siela,
ir taip nerimsti manyje? Lauk
Dievo, aš Jam dar dėkosiu už tai,
kad Jis mano veido pagalba ir mano
Dievas yra.

43

1 Dieve, padaryk man teismą
ir gink mano bylą prieš nešventuosius žmones ir išsaugok mane
nuo klastingų ir neteisingų
žmonių.
2 Nes Tu esi Dievas, mano stiprybė. Kodėl atstumi mane? Kam
leidi man vaikščioti nuliūdusį,
mano priešams mane spaudžiant?
3 Siųsk Savo šviesą ir Savo
tiesą, kad mane vestų ir nuvestų į Tavo šventąjį kalną,
į tą vietą, kurioje Tu gyveni,
4 kad aš prieičiau prie Dievo altoriaus, prie to Dievo, kursai yra
mano džiaugsmas ir mano linksmumas ir Tau, Dieve dėkočiau harfos garsais, mano Dieve.
5 Kam taip liūdi, mano siela, ir
taip nerimsti manyje. Lauk Dievo,
nes aš Jam dar dėkosiu, kadangi Jis
mano veido pagalba ir mano Dievas
yra.

44

Apleistieji Prašo Pagalbos

1 Koracho sūnų pamokymai.
2 Dieve, mes girdėjome savo ausimis, kai mūsų tėvai mums papasakojo, ką Tu esi atlikęs senais
laikais, jųjų dienomis.
3 Išvaręs pagonis, Tu įsodinai
juos Sava ranka ir juos išplatinai,
išnaikinęs tautas.
4 Nes jie neužkariavo žemės savo
kardu, neigi jų petys jiems padėjo, bet Tavo dešinė, Tavo petys ir
šviesybė Tavo veido, nes Tu buvai
juos pamilęs.
5 Dieve, Tu esi manasis karalius,
kuris atneša Jokūbui laimėjimų.
6 Su Tavimi sumušime savo priešus. Tavo vardu sutrypsime tuos,
kurie prieš mus keliasi.
7 Nes aš nepasitikiu savo kilpiniu, o mano kardas taip pat manęs
neišgelbės.
8 Bet Tu apgynei mus nuo

priešų ir apgėdinai tuos, kurie
mūsų nekenčia.
9 Mes šlovinsime Dievą kas
dieną ir dėkosime Tavo vardui per
amžius.—Muzikinis paįvairinimas.
10 O dabar, Dieve, Tu mus palikai
apgėdinęs ir nebeišeini su mūsų
pulkais.
11 Tu leidi mums bėgti nuo
priešų ir tie apiplėšia mus, kurie
mūsų nekenčia.
12 Tu atiduodi mus suryti lyg avis
ir išsklaidai mus tarpe pagonių.
13 Tu parduodi Savo žmones už
nieką ir už juos nieką neimi.
14 Tu leidi mūsų kaimynams
mus kolioti, pajuokti ir apgėdinti
tiems, kurie aplink mus gyvena.
15 Tu padarei mus pikta paskalba
pagonyse ir tautos kraipo galvas dėl
mūsų.
16 Kasdien kenčiu gėdą išrau-
dusiu veidu,
17 girdėdamas šmeižtą ir pa-
nieką, matydamas priešus bei
keršautojus.
18 Visa tai užėjo mums ir vis dėlto
mes neužmiršome Tavęs, neigi pa-
žeidėme Tavo sandoros.
19 Nei savo širdimi, nei savo
vaikščiojimu mes nenusikreipėme
nuo Tavo kelio.
20 Nors Tu mus ir pribloškei sli-
binų landynėje, apdengdamas mus
su tamsybe ir
21 nors būtume užmiršę vardą
savo Dievo ir būtume kėlę ranką
svetimam dievui,
22 argi Dievas nebūtų ištyręs
viso to, atpažindamas visas mūsų
širdies paslaptis?
23 Bet mes esame žudomi kas-
dien dėl Tavęs ir laikomi pjauti-
nomis avelėmis.
24 Pabusk, o Dieve! Kam taip
miegi? Pabudęs, neatmesk mūsų
visiškai!
25 Kam slepi Savo veidą ir ne-
paisai mūsų vargų bei
priespaudos?
26 Nes mūsų siela prilenkta prie
žemės ir mūsų kūnas neatitrūksta
nuo žemės.
27 Kelkis mums padėti ir išva-
duok mus dėl Savo meilės.

45

Pranašystė Apie Jaunikį Kristų Ir Šventųjų Surinkimą, Jo Marčią

1 Koracho sūnų "Marčios
giesmė apie rožes" choro vedėjui.
2 Mano širdyje gimsta didinga
giesmė, kurią giedosiu apie ka-
ralių. Mano liežuvis yra lyg
plunksna įgudusio rašytojo.
3 Tu esi pats gražiausias žmo-
gus. Lipšnios Tavo lūpos trykšta
meilumu. Todėl Dievas palaimino
Tave amžiams.
4 Karžygy, prisijuosk kardą
prie Savo šalies, gražiai
pasipuošdamas.
5 Tu laimėsi Savo didybėje ko-
vodamas už teisybę ir nu-
skriaustųjų teises taip, kad Tavo
dešinė pasižymės stebuklingais
laimėjimais.
6 Aštrios yra Tavo strėlės, ei-
nančios per karaliaus priešų šir-
dis, kad tautos Tau pasiduoda.
7 Tavo sostas, Dieve, išsilaiko
per amžių amžius, Tau viešpatau-
jant teisingumo karališkąja
lazdele.
8 Tu myli teisybę ir neapkenti
pikto. Todėl Dievas, Tavo Dievas,
pašventino Tave linksmybės pa-
šventinimu labiau, negu Tavo
draugus.
9 Tavo rūbai kvepia mira, aloe ir
kasija, kai Tu išeini iš dramblio
kaulo rūmų, Savo didžioje
grožybėje.
10 Karalių dukterys džiaugiasi
tavo gražumu, o marti Tavo deši-
nėje yra pasidabinusi brangiausiu
Ofyro auksu.
11 Klausyk, dukrele, prilenk savo
ausį, dabar turėsi užmiršti savo
žmones, savo tėvo namus.
12 Karalius yra užganėdintas tavo
grožybėmis. Jis Tavo Viešpats, Jo
turi melstis!
13 Ir Tyraus duktė ateis su savo
dovanomis. Net patys turtingiau-
sieji žmonės prisistatys,
pateikaudami.
14 Karaliaus duktė pati iškilmin-
giausia. Jos apranga aukso ataudais
išdabinta.

15 Išsiuvinėtais drabužiais ją nuveda pas karalių, o mergaites, jos palydoves, atves pas Tave.
16 Jos yra vedamos su džiaugsmu ir pakilusia nuotaika ir ateina į karaliaus rūmus.
17 Tavo sūnūs bus vietoje Tavo tėvų ir Tu įstatysi juos kunigaikščiais visoje žemėje.
18 Tavo vardą aš atsiminsiu per visas kartų kartas ir todėl šlovins Tave tautos per amžių amžius.

46

Bažnyčios Pasitikėjimas Dievu

1 Koracho sūnų giesmė apie jaunystę choro vedėjui.
2 Dievas yra mūsų stiprybė, Juo pasitikime, nes didelėje nelaimėje yra užtikrinta Jo pagalba.
3 Todėl nebijome, nors ir pasaulis sunyktų ir kalnai į jūrų vidurį nugarmėtų.
4 Nors jūros sukiltų putodamos ir kalnai drebėtų jose nuo jų siautėjimo,—muzikinis paįvairinimas,
5 tačiau išsilaikys Dievo miestas puikiausiai su visomis savo versmelėmis, kur Augščiausiojo šventieji namai pastatyti.
6 Dievas yra pačiame mieste, todėl jis išsilaikys, nes Dievas padės anksti, rytui beauštant.
7 Tautos pakrinka, karalystės sugriūva, Dievui prabylant, pradeda žemė drebėti.
8 Visagalis Viešpats yra su mumis, Jokūbo Dievas yra mūsų apgintoju.
9 Ateikite pasižiūrėti Viešpaties darbų, kiek Jo išgriauta šioje žemėje,
10 kuris sustabdo karus ligi pasaulio pakraščių, sulaužo kilpinius, sudaužo ietis ir ugnimi sudegina vežimus.
11 Stabtelėję, pripažinkite Mane esantį Dievą, būsiantį išaugštintą tautose, būsiantį išaugštintą žemėje.
12 Visagalis Viešpats yra su mumis, Jokūbo Dievas yra mūsų apsauga.—Muzikinis paįvairinimas.

47

Kristus Žengsiąs Dangun

1 Koracho sūnų giesmė choro vedėjui.
2 Džiaukitės, žmonės, visi rankomis plodami, džiūgaukite Dievui linksmais savo balsais.
3 Nes visų Augščiausiasis yra išgąstingas Dievas, didis karalius visoje žemėje.
4 Jis pavergs tautas ir žmones po mūsų kojomis.
5 Jis parinko mums tėviškės dalį, garbę Jokūbo, kurį Jis myli.—Muzikinis paįvairinimas.
6 Dievas užžengia džiūgavimais, Viešpats su trimitų balsais.
7 Liaupsinkite, liaupsinkite Dievą, liaupsinkite, liaupsinkite mūsų karalių!
8 Nes Dievas yra visos žemės karalius, todėl giedokite Jam liaupsę išmintingai.
9 Dievas yra tautų karalius ir sėdi Savo šventajame soste.
10 Žmonių kunigaikščiai susirenka, kad būtų Abraomo Dievo žmonėmis, nes žemės valdovai priklauso Dievui, kuris yra didingai išaugštintas.

48

Cionas—Dievo Miestas

1 Koracho sūnų psalminė giesmė.
2 Didis yra Viešpats ir didžiai pagirtas mieste mūsų Dievo ant Savo šventojo kalno.
3 Ciono kalnas yra gražiai iškilęs šiauriniame pakraštyje, kuriuo džiaugiasi visas pasaulis, tai esti miestas didžiojo karaliaus.
4 Dievas yra žinomas jo rūmuose, būdamas jo apgintoju.
5 Nes, štai, karaliai, susimetę kartu pražygiavo pro šalį,
6 nustebo, tai pamatę, išsigando ir greitomis nuskubėjo.
7 Juos apėmė baimė ir jie pra-

dėjo drebėti, lyg gimdanti moteriškė,
8 lyg laivai jūroje, kurie sudaužomi rytinio vėjo.
9 Kaip mes girdėjome, taip mes ir matome mūsų Dievo, Visagalio Dievo mieste, kad Dievas jį išlaiko.—Muzikinis paįvairinimas.
10 Dieve, mes susikaupiame dėl Tavo mylistos Tavo šventovėje.
11 Dieve, koks Tavo vardas, tokia Tavo ir garbė, nutenkanti ligi žemės pakraščių ir Tavo dešinė yra pilna teisingumo.
12 Tasidžiaugia Ciono kalnas ir tebūna Jūdo miesteliai linksmi dėl Tavo teisingųjų sprendimų.
13 Atėję prie Ciono, apvaikščiokite aplink jį, suskaityjite jo bokštelius,
14 gerai įsižiūrėkite į jo įtvirtinimus, pereikite per visus jo rūmus, kad žinotumėte tai atpasakoti jaunajai kartai,
15 jog tas Dievas yra visuomet mūsų Dievas ir liks mūsų valdovu per amžius.

49

Laikinas Bedievių Pasisekimas

1 Koracho sūnų giesmė choro vedėjui.
2 Paklausykite, visos tautos, išgirskite tai savo ausimis pasaulio gyventojai,
3 visi prastieji, bei kilmingieji, ar būtute turtingi, ar beturčiai.
4 Mano burna kalbės apie išmintį, mano širdis išsireikš protingai.
5 Mano ausys pagaus išminties grūdelius, o kanklių garsai padės sukaupti mano išdrikusias mintis.
6 Ko man bijoti nelemtomis dienomis ir piktumo mano kenkėjų, mane apsupusių,
7 kurie pasitiki savo turtu ir giriasi dideliais savo lobiais.
8 Juk brolis negali nė vieno išganyti, neigi atvadavimo mokesčiais kurį nors išpirkti.
9 Nes toks sielos išpirkimas būtų per kaštaunas, nebūtų amžinas
10 ir neapdraustų jo nuo mirties.
11 Juk mes matome, kad išminčiai miršta lygiai taip, kaip ir neprotingieji. O paikieji bei bepročiai taip pat sunyksta ir palieka savo turtus kitiems.
12 Jų širdies troškimas yra, kad jų namai išsilaikytų visados, kad jų buveinės išliktų kartų kartoms ir kad savo žemę galėtų vadinti savo pačių vardais.
13 Tačiau jie neišliks su savo šlove, bet turės pragaišti, kaip galvijai.
14 Toks yra paikųjų likimas, kurie savimi pasitiki ir jų vaikai duoda tam savo pritarimą, tai savo žodžiu pareikšdami. Muzikinis paįvairinimas.
15 Lyg avys, jie dedami pragaran ir mirtis jais minta ir teisieji netrukus juos užvaldys, jų kūnas turės gesti ir pasityčiavimų nebebus, pragare jie pasiliks.
16 Bet mano sielą Dievas išgelbės iš pragaro galybės, nes Jis mane priėmė.—Muzikinis paįvairinimas.
17 Nebijok, jei kas pralobsta ir savo namus prisikrauna dideliais turtais,
18 nes, mirdamas, jis nieko nepasiims su savimi ir jo turtai jo nepalydės.
19 Kol gyvas, jis galvoja savo sielą esančią laimingą ir esąs giriamas už savęs apsirūpinimą,
20 tačiau jis nueis pas savo tėvus ir šviesos niekuomet nebematys.
21 Žmogus, trumpam gyvenęs savo šlovėje, bet niekuomet nesusivokęs, yra lyg pragaištąs gyvulys.

50

Koks Pamaldumas Dievui Patinka

1 Asafo giesmė. Galingasis Dievas, Viešpats kalba, šaukdamas žemei nuo saulėtekio iki saulėlydžio.
2 Iš Ciono atspindi tobulasis Dievo skaistumas.

3 Mūsų Dievas ateina netylė-
damas. Ėdanti ugnis su smarkiai
siaučiančia audra praskina Jam
kelią.
4 Jis pasišaukia dangus ir žemę
iš augšto, kad teistų Savuosius
žmones.
5 Surinkite Mano šventuosius,
kurie aukodami padarė sandorą
su Manimi.
6 Ir dangūs apsakys Jo teisin-
gumą, nes Dievas yra teisėjas.
Muzikinis paįvairinimas.
7 Klausykite, mano žmones.
Leisk Man prabilti, Izraeli ir Aš liu-
dysiu prieš tave—Aš Dievas, esu
tavasis Dievas.
8 Dėl tavo aukų Aš nebarsiu
tavęs, nes deginamųjų aukų yra
visuomet Mano akyvaizdoje.
9 Aš neimsiu veršio iš tavo
namų ir ožio iš tavo tvarto.
10 Nes Mano yra visi miškų
žvėrys ir tūkstančiai gyvulių
kalnuose.
11 Aš pažįstu kiekvieną
paukštelį kalnuose ir kas tik gy-
vas kruta laukuose, yra Mano.
12 Jei Aš alkčiau, tai Aš tau apie
tai nesakyčiau, nes žemė yra ma-
noji su visu tuo, kas joje yra.
13 Ar sakytumei mane norintį
jautienos valgyti arba ožių kraujo
gerti?
14 Atnešk Dievui savo padėkos
auką ir ištesėk Augščiausiam savo
pažadus.
15 Ir nelemtą dieną šaukis
Manęs, tai Aš išgelbėsiu tave ir tu
Mane pagarbinsi.
16 O bedieviui Dievas užduoda:
“Kam zaunyji apie Mano
įstatymus ir burnoji dėl Mano
sandoros,
17 taip neapkęsdamas Mano
drausmės ir numesdamas Mano žo-
džius savo užpakalin?
18 Pamatęs vagį, tu susidedi su
juo ir bendrauji su svetimautojais.
19 Savo burnai tu leidi pikta iš-
tarti ir pridarai klastų savo
liežuviu.
20 Tu sėdi ir kalbi prieš savo
brolį, apšmeiždamas savo moti-
nos sūnų.
21 Tu taip pasielgi, o ar Man tai
užtylėti? Ar manai, gal Mane es-
antį tau lygu? Aš tave bausiu ir
visa tai išdėstysiu tau prieš tavo
akis.
22 Tad žiūrėkite jūs, kurie užmir-
štate Dievą, kad veik nepaimčiau
jūsų, kurie neturite jokio
gelbėtojo.
23 Kas padėkos auką atneša, tas
garbina Mane, o kas tvarko savo
gyvenimą, tam atviras Dievo iš-
ganymo kelias.

51

Dovydo Atgailos Malda

1 Dovydo giesmė choro vedėjui,
2 kai pranašas Natanas pas jį
atėjo, jam nusidėjus su Batšeba.
3 Dieve, būk man malonus pagal
Savo gailestingumą ir atleisk mano
nuodėmes pagal Savo didįjį
susimilimą.
4 Nuplauk visas kaltes nuo
manęs ir apvalyk mane nuo mano
nusikaltimų.
5 Nes aš prisipažįstu savo nu-
sižengimus ir mano nuodėmės man
vis stovi po mano akių.
6 Tau vienam aš nusikaltau, pikta
darydamas Tavo akivaizdoje, kad Tu
žodžiu reikštumei Savo teisybę ir
teismo sprendimais Savo teisumą.
7 Juk esu gimęs nuodėmingas ir
nuodėmingas buvau, kai motina
manę susigavo.
8 Štai, Tu mėgsti teisybę, ma-
nyje paslėptą ir nori, kad aš bū-
čiau išminties išmokęs savo širdies
gelmėse.
9 Apšlakstyk mane yzopu ir
būsiu apvalytas, numazgok mane ir
būsiu baltesnis už sniegą.
10 Duok man išgirsti džiaugsmą
bei linksmybę, kad kaulai prasi-
džiugtų, kuriuos Tu man sudaužei.
11 Paslėpk Savo veidą nuo mano
kalčių ir pašalink visas mano
nuodėmes.
12 Padaryk manyje, o Dieve,
skaisčią širdį ir suteik man nau-
josios Dvasios pastovumo.
13 Neatmesk manęs nuo Savo

veido, neigi atimk nuo manęs Savo
Šventosios Dvasios.
14 Atnaujink manyje Savo išga-
nymo džiaugsmą ir išlaikyk mane
Savo Dvasios gyvumu.
15 Tada aš pamokysiu nusikaltė-
lius Tavo kelių ir nuodėmininkai
sugrįš pas Tave.
16 Išgelbėk mane iš kraujo kal-
čių, Dieve, manasis Ganytojau, ir
mano liežuvis liaupsins Tavo
teisingumą.
17 Viešpatie, atverk mano lūpas,
kad mano burna apsakytų Tavo
garbę.
18 Tuščių aukų Tu nemėgsti,
nors jų ir duočiau, ir deginimo
aukos Tau nepatinka.
19 Aukos, kurios Dievui patinka
yra pasižeminanti dvasia. Tu, Dieve,
nepapeiksi sukultos ir pasižeminu-
sios širdies.
20 Daryk gera Cionui pagal Savo
malonę, atystatydamas mūrus
Jerūzalei.
21 Tada įtiks Tau tikrosios tei-
sybės, deginamosios ir visuotinos
aukos. Tada bus aukojamos jaučių
aukos ant Tavo altoriaus.

52

Dovydas Peikia Skundiką

1 Dovydo pamokomoji giesmė
choro vedėjui,
2 kai edomietis Doegas pranešė
Šaūliui, kad Dovydas nuėjęs į
Achymeleko namus.
3 Kam tyčiojies, smarkuoli, kas-
dien piktu užsiėmęs, prieš Dievo
mylimuosius?
4 Lyg paaštrintas skustuvas, tavo
liežuvis tik melams ir skriaudoms
atsidavęs.
5 Tu veikiau myli pikta kalbėti,
negu gera ir melus vietoje teisybės.
Muzikinis paįvairinimas.
6 Tau patinka kenksminga kalba,
tu klastingas liežuvi!
7 Už tai sunaikins tave Dievas,
tave sumušdamas, ištraukdamas
tave iš tavo pastogės ir su šaknimis
išraudamas tave iš žemės gyvųjų
tarpo.—Muzikinis paįvairinimas.
8 Teisieji matys tai ir bijosis ir
juoksis iš jo taip:
9 "Štai žmogus, kuriam nereikia
Dievo savo paguodai, kuris pasitiki
savo dideliais turtais, įsidrąsinęs
skriausti kitus."
10 O aš gi išsilaikysiu kaip žaliuo-
jantis alyvmedis Dievo namuose
visuomet ir per amžius pasitikėsiu
Dievo malone.
11 Aš šlovinsiu Tave per amžius
už tai, ką Tu esi padaręs, pasi-
tikėdamas didingu Tavo vardu,
kurį aš iškeliu Tavo šventųjų
akivaizdoje.

53

Žmogaus Nedorumas

1 Dovydo pamokomoji giesmė
choro vedėjui.
2 Paikieji kalba savo širdyje:
"Nėra Dievo." Jie yra niekam ne-
tikę ir jų elgesys yra pasibaisėti-
nas. Ir nėra nė vienintelio, kuris
gera darytų.
3 Dievas žvelgia iš dangaus į
žmones, kad pamatytų kokį,
kuris susivokia ir kreiptųsi į
Dievą, pagalbos prašydamas.
4 Bet jie visi yra pasimetę ir nie-
kam netinka. Nėra nė vieno, kuris
gera darytų, nei vieno vienintelio.
5 Ar piktadariai nesileis pamo-
komi, kurie ryja rytinai mano
žmones, patys save pasipenėdami
ir Dievo nesimeldžia?
6 Ir štai, juos apims išgąstis
tada, kai nereikėtų baimintis, kai
Dievas išbarstys kaulus tų, kurie
tave apsupę. Tu juos apgėdinsi, nes
Dievas yra juos paniekinęs.
7 O kad ateitų pagalba Izrae-
liui iš Ciono ir Dievas išlaisvintų
Savo žmones, tai džiaugtųsi Jo-
kūbas ir Izraelis būtų linksmas.

54

Zyfiečiai Įskundė Dovydą

1 Dovydo pamokomoji giesmė
choro vedėjui, stygoms pritariant,
2 kai zyfiečiai Saūliui pranešė:
"Dovydas pas mus slapstosi."

3 Gelbėk, mano Dieve, dėl Savo vardo ir atiteisk man Savo galybėje.
4 Dieve, išgirsk mano burnos žodžius ir išklausyk mano maldą.
5 Nes pasipūtėliai keliasi prieš mane ir smarkuoliai tyko mano sielos, visiškai nesiskaitydami su Dievu. Muzikinis paįvairinimas.
6 Štai, Dievas mane užstoja. Viešpats išlaiko mano sielą.
7 Jis atsilygins mano priešams už jų piktumą ir Savo tiesoje Jis juos išnaikins.
8 Tad su džiaugsmu aš atnešiu Tau auką, o ir būsiu dėkingas Tavo vardui už tai, kad mus labai pralinksminęs.
9 Nes Tu išgelbėjai mane iš viso vargo, kad mano akys džiaugiasi, žiūrėdamos į mano priešą.

55

Neištikimas Draugas

1 Pamokomoji Dovydo giesmė su stygų palyda choro vedėjui.
2 Klausykis, Dieve, mano maldos ir nesislėpk nuo manęs, man prašant.
3 Atsižvelk į mane ir išklausyk mane, man taip skaudžiai dejuojant bei raudojant.
4 dėl priešo triukšmo ir bedievių priespaudos, nes jie skriaudžia mane savo puldinėjimais.
5 Mano širdis įbūgusi ir mirties šiurpulys mane apėmė.
6 Baimė ir drebėjimas mane užklupo, pasibaisėjimas mane užpuolė.
7 Tad sakau, kad tik sparnus turėčiau kaip karvelis, tada išskrisčiau ir gaučiau ramybės.
8 Ir tikrai toli nulėkčiau ir pasilikčiau dykumoje. Muzikinis paįvairinimas.
9 Ir mielai pasiskubinčiau, kad ištrūkčiau nuo didelio vėjo ir audros.
10 Duok jiems, Viešpatie, jų liežuviams susikirsti ir pražūti, nes aš matau siaubą ir vaidus mieste.
11 Dieną ir naktį juda jie ant jo mūrų, o mieste neapsieina be rūpesčių ir triūso.
12 Griovimams jame nėra jokio galo ir melagystės bei sukčiavimai jo gatvėse nesiliauja.
13 Jei mano priešas man pakenktų, tai dar pakentėčiau ir jei tas, kuris manęs nekenčia, mane imtų pulti, tai aš pasislėpčiau.
14 Bet tai esi tu, žmogus, kaip ir aš, mano pažįstamas, artimas draugas.
15 Būdamu mielu draugu, vienas antram, abu eidavome su būriu į Dievo namus.
16 Teužklumpa mirtis juos staiga ir tenueina jie gyvi pragaran, nes jų širdys pilnos piktumo.
17 Bet aš šauksiuos Dievo ir Viešpats išgelbės mane.
18 Vakarais, rytais ir vidudienį aš melsiuos ir dejuosiu, tai išgirs Jis mano balsą.
19 Jis išperka mano sielą nuo tų, kurie tykoja manęs, ir suteikia jai ramybę, nors jų ir daugybė yra, kurie prieš mane eina.
20 Tegu išgirsta juos Dievas, kuris nuo amžių viešpatauja ir tepažemina juos. Muzikinis paįvairinimas. Nes jie nesigerina ir Dievo nebijo.
21 Kiekvienas ištiesia savo rankas prieš savo ramiai gyvenančius draugus ir nesilaiko savo duotųjų įsipareigojimų.
22 Jų burna slidesnė už sviestą, nors jie galvoja muštis, tačiau jų žodžiai švelnesni už aliejų, bet jie laiko savo kardus ištraukę.
23 Pavesk Viešpačiui savo rūpesčius, tai Jis Tave aprūpins ir teisiojo nepaliks neramumuose visam laikui.
24 Bet Tu, Dieve, nustumsi juos į gilią duobę. Kraugeriai ir sukčiai nė pusės neišgyvens savo gyvenimo. Aš gi, pasitikiu Tavimi.

56

Pasitikėjimas Dievu

1 Dovydo auksinių žodžių giesmė choro vedėjui, kai filistiečiai jį sugautą laikė Gate.
2 Dieve, būk man malonus. Nes

žmonės mindžioja mane, kasdien
kariaudami, jie vargina mane.
3 Visą dieną persekioja mano
priešai mane, nes jų yra daugybė,
kurie prieš mane su pasidi-
džiavimu kariauja.
4 O Augščiausiasis, kai paima
baimė, tai pasitikiu Tavimi.
5 Dievu aš pasitikiu, išgirdamas
Jo žodį ir aš nebijosiu, kad mir-
tingas žmogus man ką padarytų.
6 Jie kabinėjasi kasdien prie
mano žodžių, vis mėgindami man
pakenkti.
7 Jie susimeta į būrius, tykoja,
seka mano žingsnius, žiūrėdami,
kaip pagauti mano sielą.
8 Ar jie galės išvengti bausmės,
taip žiauriai pasielgę? Bausk, Dieve,
tokius žmones be susimilimo!
9 Suskaityk mano tremties ke-
lius, surink mano ašaras į odinę,
kurias atžymėjai Savo knygoje.
10 Tada turės mano priešai atsi-
traukti, kai šauksiuos Tavęs, pajus-
damas, kad Tu mano Dievas esi.
11 Aš girsiu Dievo žodį, aš gir-
siu Viešpaties žodį.
12 Aš pasitikiu Dievu, nesibijo-
damas: Ką gali man žmonės
padaryti?
13 Esu pasižadėjęs Tau dėkoti, o
Dieve, tad ir ištesėsiu savo padėkos
pažadą, Tave bešlovindamas.
14 Tu išgelbėjai mano sielą iš
mirties, saugojai mane, kad nesu-
klupčiau Dievo akivaizdoje, vaikš-
čiodamas gyvųjų žemėje.

57

Dovydas Meldžiasi Pagalbos

1 Dovydo auksinių žodžių
giesmė, "Al taškėt" gaida, kai jis
uolose slapstėsi nuo Saūlio.
2 Būk man malonus, būk ma-
lonus man, Dieve! Nes mano siela
pasitiki Tavimi. Aš pasiliksiu ap-
saugotas šešėlyje Tavo tol, kol
praeis šis pavojus.
3 Aš šauksiuos Augščiausiojo,
Dievo, kuris viską daro mano
labui.
4 Iš dangaus Jis atsiunčia pa-
galbą išgelbėti mane nuo tų, ku-
rie skandina mane gėdoje.
Muzikinis paįvairinimas. Tesutei-
kia Dievas Savo malonę bei
ištikimybę.
5 Savo siela aš esu lyg liūtų
tarpe. Žmonės dega lyg liepsnomis.
Jų dantys yra kaip ietys ir strėlės,
jų liežuviai, kaip aštrūs kalavijai.
6 Išsikelk, Dieve, viršum dan-
gaus ir Tavo garbė tebūna viršum
visos žemės.
7 Jie spendžia tinklus mano
žingsniams, prispaudžia mano
sielą, iškasa man duobę ties ma-
nimi ir jon patys įkrinta. Muzikinis
paįvairinimas.
8 Mano širdis plūsta, Dieve,
mano širdis trykšta, kad Tau gie-
dočiau, kad Tave liaupsinčiau.
9 Pabusk, mano brangioji, pa-
buskite psalteri ir kanklės, kad ir aš
atsikelčiau su auštančia aušra.
10 Aš dėkosiu Tau, Viešpatie,
tautose, aš Tave liaupsinsiu
žmonėse.
11 Nes Tavo malonė išsitenka iki
dangaus ir Tavo tiesa iki debesų.
12 Būk išaugštintas viršum dan-
gaus, Tavo garbė tebūnie viršum
visos žemės."

58

Dievas Yra Žemės Teisėjas

1 Dovydo auksinių žodžių
giesmė, "Al taškėt" gaida, choro
vedėjui.
2 O jūs teisėjai, ar jūs iš
tikrųjų pasakysite, kas teisu yra,
ar jūs teisite žmones teisingai?
3 O jūs savo širdyje tik sugal-
vojate neteisybę ir savo rankomis
prievartaujate krašto žmones.
4 Bedieviai klaidžioja nuo savo
užgimimo, nuo savo motinos
įsčių jie klydinėja, melus
kalbėdami.
5 Jų nuodai yra kaip žalčių
nuodai, kaip angies, kuri užsikemša
savo ausis,
6 kad negirdėtų žynio ir bur-
tininko balso, kurie gerai įgudę
yra užkerėti.
7 Dieve, išmušk jiems dantis jų

burnoje, sulaužyk žandikaulį tų
jaunųjų liūtų.
8 Leisk jiems pradingti kaip van-
deniui, kuris nuteka, ir duok, kad
jiems betaikant, jų strėlės
sulūžtų.
9 Tesugaišta jie, kaip sraigė be-
šliauždama sumindžiojama, kaip
nelaiku gimęs moteriškės kūdi-
kis, saulės nematęs.
10 Kol jų erškėčiai išaugs
erškėtyne, Viešpats nuneš juos kaip
audra.
11 Teisusis džiaugsis tada, išvydęs
pagiežą ir mazgos savo kojas
bedievių krauju,
12 kad žmonės sakys—iš tiesų,
teisusis tebegauna savo atlygi-
nimą ir Dievas juk tebėra žemės
teisėju.

59

Dovydas Prašo Apsaugos Nuo Užpuolikų

1 Dovydo auksinių žodžių
giesmė choro vedėjui, kai Saūlio
vyrai, jį apsupę namuose, buvo
atėję jį nužudyti. Gaida "Al
taškėt."
2 Mano Dieve, išgelbėk mane
nuo mano priešų ir apgink mane
nuo tų, kurie prieš mane keliasi.
3 Išgelbėk mane nuo pikta-
darių ir išvaduok mane nuo
kraugerių.
4 Nes, štai, Viešpatie, jie tykoja
mano sielos. Stipruoliai renkasi
prieš mane ne dėl mano kaltės ar
nusidėjimo.
5 Jiems pikto nepadariau, tačiau
jie skuba prieš mane, todėl padėk
man Savo budrumu, juos
susekdamas.
6 Taigi, pakilk, dangaus pulkų
Viešpatie, Izraelio Dieve, nubausk
visus pagonis ir nepasigailėk nė
vieno įžūlusio piktadario. Muzi-
kinis paįvairinimas.
7 Tesugrįžta jie vakare, kaip
šunys kaukdami, ir teslankioja po
miestą.
8 Štai, ką jie pliauškia tarpu-
savyje. Jie giriasi kardo aštrumo
žodžiais, galvodami: "Kas tai
girdės?"
9 Bet Tu, Viešpatie, juoksies iš
jų ir atiduosi visus pagonis
paniekai.
10 Dėl jų stiprumo aš laikausi
prie Tavęs, nes Dievas yra mano
apgintoju.
11 Dievas duoda man apsčiai Savo
malonės, suteikdamas pasigerė-
jimą dėl mano priešų.
12 Neišžudyk jų visų iš karto,
Viešpatie, mūsų gynėjau, bet par-
blokšk juos ir išblaškyk juos, kad
mano žmonės jų neužmirštų,
panaudodamas Savo stiprybę.
13 Tebūna jie sugauti savo išdi-
dumu savo burnos nuodėmių ir
savo lūpų žodžių, dėl keiksmų
ir melagingų kalbų.
14 Išnaikink juos be susimilimo
taip, kad žmonės pajustų, jog
Dievas yra Jokūbo Viešpats ligi
žemės pakraščių. Muzikinis
paįvairinimas.
15 Tesugrįžta jie vakarais,
kaukdami kaip šunys ir teslankioja
jie po miestą.
16 Tegul jie staugia, alkani bū-
dami, ir tebėginėja jie šen ir ten
maisto ieškodami.
17 Bet aš giedosiu apie Tavo
galybę ir jau iš ryto aš liaupsinsiu
Tavo malonę, nes Tu esi mano ap-
sauga bei pasitikėjimas suspaudimo
metu.
18 Aš liaupsinsiu Tave, mano
Gelbėtojau, nes Tu, Dieve, esi mano
apsauga ir mano maloningasis
Dievas.

60

Malda Karo Metais

1 Dovydo pamokomoji auksi-
nių žodžių giesmė, pritariant
šešių stygų psalteriu,
2 kai jis kariavo su Mezopota-
mijos ir Cobos sirais ir Joabas
sugrįžęs, išmušė 12000 edomie-
čių Druskos slėnyje.
3 Dieve, Tu buvai užpykęs, Tu
mus išsklaidei ir mus atmetei, o da-
bar paguosk mus vėl iš naujo.

4 Tu sujudinai žemę ir ji suplei-
šėjo. Užtaisyk jos plyšius, nes ji
skeldėja.
5 Tu užleidai Savo žmonėms di-
delį vargą, Tu davei mums
malką vyno, kad svyrinėjame.
6 Tu davei gaires tiems, kurie
Tavęs bijosi, kad jie tas iškeldami,
drąsūs pasidarė. Muzikinis
paįvairinimas.
7 Kad Tavo mylimieji išvaduoti
būtų, taigi, gelbėk Savo dešine ir
išklausyk mus.
8 Dievas prabilo Savo šven-
tovėje — tuo Aš džiaugiuos, Aš
perdalinsiu Šekemą ir atmatuosiu
Sukoto pakalnę.
9 Gileadas yra Mano, Menašė
yra Mano, Efraymas yra Mano gal-
vos galia ir Jūda, Mano karališkoji
lazdelė.
10 Moabas yra Mano plautuvė,
ant Edomo užmesiu Savo kurpę,
parodydamas, kad jis Mano yra. O
Filistija džiūgauja dėl Manęs.
11 O kas nugabens mane į su-
tvirtintą miestą, kas palydės
mane iki Edomo?
12 Argi ne Tu tai darysi, Dieve,
kuris mus atstūmei, neišeidamas su
mūsų kariais.
13 Duok mums Savosios pagal-
bos prieš priešus, nes žmonių pa-
galba nedaug tepadeda.
14 Su Dievu turėsime didelį lai-
mėjimą. Jis sumindžios mūų
priešą.

61

Malda Už Karalių

1 Dovydo giesmė choro vedėjui
stygų muzikai pritariant.
2 Dieve, išgirsk mano šauksmą
ir klausykis mano maldos.
3 Aš šaukiuos Tavęs, mano šir-
džiai nykstant, nuo žemės, kad
mane užvestumei ant augštos uolos.
4 Nes Tu esi mano pasitikėjimas,
stiprus įsitvirtinimas dėl priešų.
5 Aš trokštu gyventi Tavo pa-
stogėje visados ir pasilikti Tavo
sparnų priedangoje. Muzikinis
paįvairinimas.
6 O kad Tu, Dieve, girdėtumei
mano pasižadėjimus ir apdovano-
tumei mane taip, kaip Tu apdova-
noji tuos, kurie Tavo vardo bijosi.
7 Suteik karaliui ilgą amžių,
kad jis gyventų iš kartos į
kartą,
8 kad jis vis pasiliktų Dievo
akivaizdoje, apglobk jį malone ir
ištikimybe ir tada jis išsilaikys.
9 Ir tada aš vis giedosiu Tavo
vardui, kasdien atitesėdamas savo
pažadą.

62

Pasitikėjimas Dievu

1 Dovydo giesmė Jedūtūnui,
choro vedėjui.
2 Tik Dievo artybėje nurimsta
mano siela, nes Jis išgano mane.
3 Tik Jis yra mano uola, mano
išganymas, mano apsauga, nuo
visų pavojų.
4 Kaip ilgai jūs visi tykosite jį
pasmaugti, nuversti lyg pasvirusią
sieną, lyg apgriuvusį mūrą?
5 Jie žiūri tik, kaip įmanydami,
jam pakenkti, nesivaržo meluo-
dami, į akis šneka saldžiai,
o širdyje keikia. Muzikinis
paįvairinimas.
6 Raminkis tik Dievu, manoji
siela, nes Jis yra mano viltis.
7 Jis yra mano uola, mano išgan-
ymas, mano apsauga nuo pavojų.
8 Dievè yra mano išganymas,
mano garbė, mano stiprybės uola.
Aš pasitikiu Dievu.
9 Mieli žmones, visuomet pasi-
tikėkite Juomi. Išliekite Jam savo
širdį. Dievas yra mūsų
pasitikėjimas.
10 Mirtingi žmonės yra tik lyg
kvapelis. Kilmingi žmonės irgi nu-
sideda. Jų svoris mažesnis už
nieką, nors jų ir daug būtų.
11 Nepasitikėkite neteisybe, ne-
vartokite prievartos ir neužsiimkite
tuo, kas niekinga. Jei sekasi
pralobti, tai nepasitikėkite turtais.
12 Dievas yra pasakęs ir tai esu
pakartotinai girdėjęs, kad galingas
yra tik Dievas vienas.

13 Ir Tu, Viešpatie, esi malonus ir atlygini kiekvienam už tai, ką jis yra padaręs.

63

Išsiilgimas Dievo

1 Dovydo giesmė, jam esant Jūdos dykumoje.
2 O Dieve, Tu esi mano Dievas. Anksti aš nubundu dėl Tavęs. Mano siela trokšta Tavęs. Mano kūnas išsiilgsta Tavęs sausoje ir išdžiūvusioje žemėje, kurioje nėra vandens.
3 Čia tada žvelgiu į Tavo šventumą, trokšdamas pamatyti Tavo galią bei šlovę.
4 Nes Tavo malonė yra geresnė už gyvybę. Mano lūpos liaupsina Tave.
5 Čiapat, rods, liaupsinčiau Tave, kol gyvas, rankas iškeldamas Tavo vardan.
6 Tai būtų mano širdžiai džiaugsmas ir linksmybė, kad Tave džiūgaujančia burna garbinti galėčiau.
7 Lovon atsiguldamas galvoju apie Tave ir kalbu apie Tave, kai esu pabudęs.
8 Nes Tu esi mano Gelbėtojas ir Tavo sparnų pavėsyje aš džiūgauju.
9 Mano siela glaudžiasi prie Tavęs, Tavo dešinė išlaiko mane.
10 Bet jie tykoja mano sielos, norėdami mane užpulti, bet nueis į pačią žemės gilumą.
11 Jie bus visi kartu nukirsti ir atiteks lapėms.
12 O karalius džiaugiasi Dievu. Kas Jo vardu priesaiką duos, tas susilauks pagarbos, nes melagių burna bus užkimšta.

64

Dovydas Prašo Vardo Išsaugojimo

1 Dovydo giesmė choro vedėjui.
2 O Dieve, išgirsk mano susirūpinimo balsą, išsaugok mano balsą nuo žiauraus priešo.
3 Apgink mane nuo piktadarių susibūrimų, nuo nenaudėlių gaujos,
4 kurie savo liežuvį aštrina lyg kokį kardą, kurie savo nuodėmingais žodžiais taiko lyg strėlėmis,
5 kad iš pasalų paleistų į pamaldųjį, staiga jį pašautų, niekuo nesivaržydami.
6 Jie yra drąsūs savo užsimojimais, susitarę slaptai išdėstyti pinkles, pasiteisindami: "Kas tai matys?"
7 Jie pramano klastas, užtyli jas ir būdami sukčiais, jie nejučiomis ką nors susukčiauja.
8 Bet Dievas ims šauti į juos ir staiga jie bus sužeisti.
9 Juos pražudys jų pačių liežuvis, kad iš jų juoksis, kas tik juos pamatys.
10 Visi žmonės bijosis, pritardami: "Tai Dievas padarė" ir pripažins, tai esant Jo darbą.
11 Teisieji džiaugsis Viešpačiu ir Juo pasitikės, o visos gerosios širdys tegarbina Jį!

65

Padėka Už Gerybes

1 Dovydo psalmė—giesmė choro vedėjui.
2 Garbė priklauso Tau, Dieve, šventame Cione ir pasižadėjimai Tau bus atitesėti.
3 Tu išklausai maldas, todėl ateina pas Tave visi žmonės.
4 Mūsų nusikaltimai mus labai spaudžia, malonėk mums atleisti mūsų nuodėmes.
5 Palaimintas yra kiekvienas, kurį Tu pasirenki ir leidi jam artintis prie Tavęs, kad gyventų Tavo namuose, kad gerėtųsi didžiąja Tavo namų paguoda, Tavo šventosios bažnyčios.
6 Išklausyk mus pagal Savo didingąjį teisingumą, Dieve, mūsų Išganyme. Tu esi pasitikėjimu visų žemės kraštų ir tolimiausiųjų jūrų,
7 kuris susijuosęs Savo galybe, sudedi kalnus Savo jėga,

8 kuris nutildai jūrų ūžimą,
bangų ir žmonių siautimą,
9 kad išsigąstų tie, kurie gy-
vena pakraščiuose, nuo Tavo
ženklų. Tu pralinksmini visa tai,
kas tik gyvas kruta, nuo saulės už-
tekėjimo iki saulės nusileidimo.
10 Tu aplankai žemę ir drėkini ją
ir padarai ją labai derlingą.
Dievo versmės turi apsčiai van-
dens. Tu leidi javams užderėti, nes
Tu paruoši dirvą.
11 Tu girdai jos vagas ir pašlapini
jos dirvą, paminkštini ją lietumi
ir palaimini jos želmenį.
12 Metus Tu vainkuoji Savo lo-
biais ir Tavo pėdai varva riebumu.
13 Taip pat riebios yra ganyklos
dykumoje ir kalneliai aplinkui yra
vainikuoti džiaugsmu.
14 Ganyklos yra pilnos avių, o
lankoje bujoja tankūs javai, kad
žmonės todėl krykštauja ir giesmes
gieda.

66

Padėkos Liaupsė

1 Liaupsės giesmė choro vedėjui.
2 Krykštaukite Dievui, visos
žemės, giedokite Jo vardo garbei,
girkite Jį šlovingai.
3 Tarkite Dievui: "Kokie ste-
buklingi yra Tavo darbai! Tavo prie-
šai neištesės prieš Tave dėl Tavo
didžiosios galybės.
4 Visas pasaulis turi Tavęs mel-
stis ir liaupsinti Tave, liaupsinti Tavo
vardą. Muzikinis paįvairinimas.
5 Ateikite ir apsižiūrėkite Dievo
darbus, ką Jis taip stebuklingai
nuveikęs žmonijos labui.
6 Iš jūros padarė Jis sausumą,
kad pėsti perėjo per buvusį po-
tvynį. Dėlto mes Juo džiaugiamės.
7 Jis viešpatauja Savo galybe per
amžius. Jo akys mato visas tautas,
pasekdamas, kad atsimetusieji
prieš Jį nesikeltų. Muzikinis
paįvairinimas.
8 Liaupsinkite, jūs tautos,
mūsų Dievą ir paskelbkite Jo
garbę plačiai!
9 Jisai išlaiko mūsų sielas gy-
vas ir neduoda mūsų kojoms
paslysti.
10 Nes Tu, Dieve, esi mus išmė-
ginęs ir apvalęs, kaip apvalomas
sidabras.
11 Tu apkaldinai mus kalėjime ir
užkrovei ant mūsų naštą.
12 Tu leidai žmonėms per mūsų
galvas važiuoti, mums einant per
ugnį bei vandenį, tačiau Tu iš-
vedei mus ir mus atgaivinai.
13 Todėl aš atnešiu
deginamąją auką į Tavo na-
mus ir atitesėsiu savo pažadą,
14 kaip aš žodžiu pasižadėjau ir
savo lūpas atvėriau, būdamas
priespaudoje.
15 Aš atnešiu Tau deginamąją
auką riebiųjų avių ir avinų
su smilkalais ir jaučių bei ožių
aukas.
16 Ateikite ir visi pasiklausykite,
kurie Dievo bijote, aš jums išpasa-
kosiu, ką Jis mano sielai padaręs
yra.
17 Aš šaukiausi Jo savo burna ir
garbinau Jį savo liežuviu.
18 Jei pikta laikyčiau savo šir-
dyje, tai Viešpats manęs
neklausytų.
19 Bet Dievas girdėjo ir išklausė
mano prašymą.
20 Pagarbintas tebūna Dievas,
kuris mano maldos nepaniekino ir
Savo malonės nuo manęs nesulaikė.

67

Padėka Už Dievo Palaimą

1 Psalminė giesmė choro vedė-
jui, stygų garsais palydima.
2 Tebūna mums Dievas malonus
ir telaimina Jis mus ir Jo veidas te-
šviečia ant mūsų. Muzikinis
paįvairinimas,
3 kad pasaulis pažintų Tavo
kelius ir visi pagonys Tavo
išganymą.
4 Tau dėkoja, Dieve, žmonės,
Tau dėkoja visi žmonės.
5 Tebūna tautos linksmos,
džiūgaudamos, kad Tu teisingai
teisi žmones ir valdai pasaulio
tautas. Muzikinis paįvairinimas.

6 Dėkoja Tau, Dieve, žmonės,
dėkoja Tau visi žmonės.
7 Žemė atneša savo vaisių, te-
laimina mus Dievas, mūsų Dievas.
8 Telaimina mus Dievas ir tesi-
bijo Jo visos pasaulio šalys.

68

Išpranašaujamas Kristaus Paaugštinimas Ir Jo Galybė

1 Dovydo psalminė giesmė choro
vedėjui.
2 Tesikelie Dievas, kad Jo prie-
šai išsisklaidytų ir tie, kurie Jo
nekenčia, nuo Jo pabėgtų.
3 Išblaškyk juos, kaip išblaš-
komi dūmai. Kaip vaškas sutirpsta
prie ugnies, taip turi pradingti be-
dieviai Dievo akivaizdoje.
4 Bet teisieji tebūna linksmi ir
tesidžiaugia Dievo akivaizdoje ir te-
džiūgauja visa širdimi.
5 Giedokite Dievui, liaupsinkite
Jo vardą, praskinkite kelią ke-
liaujančiam per dykumą. Jo var-
das yra Viešpats ir džiaukitės Jo
akivaizdoje,
6 kuris yra tėvu našlaičiams, gy-
nėju našlėms. Jis yra Dievas Savo
šventoje vietovėje.
7 Jis yra Dievas, kuris vieni-
šiems namus vaikais papildo, ap-
kaltuosius išlaisvina tikruoju metu,
o nepaklusniuosius palieka
sausroje.
8 O Dieve, kai Tu ėjai priešakyje
Savo žmonių, keliaudamas per
dykumą—muzikinis
paįvairinimas—,
9 tai padrebėjo žemė, dangus
prakiuro Dievo akivaizdoje, Syna-
jis sujudo dėl Dievo, kuris yra
Izraelio Dievas.
10 O dabar, Tu Dieve, maloningai
gaivini Savo pagiedrėjusį savastį
lietaus gausumu,
11 kad Tavieji čia susirinkę pa-
būtų. Dieve, Tu atgaivini pavar-
gėlius Savo gerybėmis.
12 Viešpats buvo apreiškęs Savo
žodį ir daugelis atirado tų, kurie
jį skelbė.
13 Karaliai ir jų pulkai bėgte
pabėgo, o pasilikusieji pasidalino
grobiu.
14 Jums gulint lauke garduose,
karveliai blizgėjo sidabruotais
sparnais ir su paauksuotomis
plunksnomis.
15 Tuo tarpu čia tebeskirstė Augš-
čiausias karalius, lyg sniegą
sningantį ant Calmono kalnų.
16 Didingasis Bašano kalnynas
yra Dievo kalnynas!
17 Kodėl jūs augštieji kalnai žiū-
rite kreivomis į tą kalną, ku-
riame Dievas mėgsta gyventi ir
kuriame Dievas visam laikui pasi-
likti nori.
18 Dievo vežimų yra dešimtys
tūkstančių, tūkstančių tūkstan-
čiai angelų. Viešpats yra jųjų
tarpe šventame Synajyje.
19 Tu užžengei augštyn, apkalęs
kalėjimą, priimdamas dovaną
žmonijai, net atpuolusiems atžaga-
reiviams, kad ten Viešpats Dievas
gyventų.
20 Viešpats teesie pašlovintas kas
dieną. Jis nešiojo mūsų naštą,
tai Dievas, kuris mus išgano. Mu-
zikinis paįvairinimas.
21 Mūsų Dievas yra išganantis
Dievas, Viešpačių Viešpats, iš-
vaduojąs iš mirties.
22 O priešų galvas sutriuškins
Dievas kartu su jų apžėlusiu
momeniu, kurie nesiliauja
nuodėmiaudami.
23 Viešpats sako—Aš parsivesiu
juos iš Bašano, Aš parsigabensiu
jus iš jūros gelmių,
24 kad tavo kojos bus aptaškytos
tavo priešų krauju, kurį aplaižys
tavo šunys.
25 Galima matyti, Dieve, kaip Tu
įžengi, kaip Tu, mano Dieve, mano
Karaliau, pasirodai šventovėje.
26 Priešakyje eina giedantieji, po
jų kanklininkai ir mergaitės iš
šalių su būgneliais.
27 Liaupsinkite Viešpatį Dievą
susirinkimuose, jūs, kurie esate
Izraelio kilties.
28 Štai, Benjaminas pats jauniau-
sias jų priešakyje, Jūdo kuni-
gaikščiai su savo pulkais, Zebulūno
bei Naftalio kunigaikščiai.

29 Įkinkyk, Dieve, Savo galybę, parodyk Savo stiprybės, Dieve, tame, ką Tu mūsų labui darai,

30 iš Tavo šventovės augštai Jeruzalėje, kur karaliai Tau dovanų atneša.

31 Pabark tą žvėrį nendryne ir jo daugybę jaučių su veršiais tautų, sumindžiojusį žmones dėl pinigų. Išvaikyk tokius, kurie taip myli kariauti!

32 Kunigaikščiai ateis iš Egipto, Etiopija išties savo rankas į Dievą.

33 Jūs karalystės šios žemės, giedokite Dievui, liaupsinkite Viešpatį. Muzikinis paįvairinimas.

34 Štai, galingąjį balsą Jo, kuris nuo amžių valdo dangų dangus, jūs išgirsite perkūne.

35 Apreikškite Dievo galybę. Jo šlovė yra Izraelyje ir Jo galia debesyse.

36 Didingas Tu esi, Dieve, Savo šventume. Tai yra Izraelio Dievas, suteikiąs Savo tautai stiprybės bei galios. Būk pašlovintas Dieve!

69

Dievo Tarno Didelės Kančios

1 Dovydo giesmė, šešiomis stygomis palydima.

2 Gelbėk mane, Dieve, nes vandenys apsėmė mano sielą.

3 Aš vis gilyn grimstu dumblan, kur jokio dugno nėra. Vanduo čia toks gilus, kad srovė mane neštinai neša.

4 Aš pavargau bešaukdamas, mano kaklas užkimo, mano akys apsilpo, manojo Dievo belaukiant.

5 Tų, kurie manęs nekenčia, yra daugiau nei plaukų ant mano galvos. Galingųjų yra daug, kurie mane išnaikinti nori. Jie verčia mane užmokėti už tai, ko pavogęs nėsu.

6 Dieve, Tu žinai, ko aš neišmanau ir mano nusidėjimai nėra Tau užslėpti.

7 Dėl manęs neapgėdink tų, kurie laukia Tavęs, Dieve, Visagalis Viešpatie. Neleisk jiems dėl manęs raudonuoti, kurie Tavęs, Izraelio Dievo ieško.

8 Nes dėl Tavęs aš kenčiu šmeižtą ir mano veidas rausta iš gėdos.

9 Aš pasidariau svetimas savo broliams, nepažįstamas savo motinos vaikams.

10 Nes uolumas dėl Tavo namų man labai pakenkė ir šmeižtas tų, kurie šmeižia Tave, užgavo mane.

11 Man verkiant ir susilaikant nuo valgių, dar esu užgauliojamas.

12 O kai aš užsimečiau maišą ant savęs, tai jie šaipėsi iš manęs.

13 Vartuose sėdintieji pliauškia niekus apie mane, o girtuokliai įžeidinėja mane dainomis.

14 Bet aš, o Viešpatie, šaukiuos Tavęs, Tau priimtinu metu. Iš Savo didžiosios meilės išklausyk mane Savo ištikimu išgelbėjimu.

15 Ištrauk mane iš purvo, kad nenugrimsčiau, kad būčiau išgelbėtas nuo tų, kurie manęs nekenčia, ir iš giliųjų vandenų,

16 kad vandens srovės manęs nenuneštų, kad giluma manęs neprarytų ir kad duobė viršum manęs neužgriūtų.

17 Išklausyk mane, Viešpatie, nes Tavo yra džiuginanti malonė, kreipkis į mane pagal Savo didįjį susimilimą.

18 Ir neslėpk Savo veido nuo Savo tarno, taip spaudžiamo, ir nedelsk manęs išklausyti.

19 Prisiartink prie mano sielos ir atpirk ją, išvaduok mane dėl mano priešų.

20 Juk Tu žinai, kaip aš esu įžeistas, apgėdintas ir pažemintas. Mano kenkėjai Tau visi žinomi.

21 Gėda paėda mano širdį ir slogina mane ir aš dairausi užjaučiančiųjų, kurie mane paguostų, bet nė vieno negaliu rasti.

22 Jie davė man tulžies valgyti ir girdė mane actu, man labai trokštant.

23 O jų atlyginimui tepavirsta stalas, prie kurio jie atsisės gaivintis, jų pačių pančiais ir spąstais.

24 Teaptemsta jų akys, kad nematytų ir padaryk, kad jų strėnos vis braškėtų.

25 Išliek Savo pyktį ant jų ir
Tavo rūstybės įkarštis tepagauna
juos.
26 Jų namai tebūnie apleisti ir
tenesiranda nė vienas, kuris jų
pastogėje gyventų,
27 kadangi jie persekioja tą,
kurį Tu užgavai ir labiau
įskaudino, kurį Tu buvai
sužeidęs.
28 Duok jiems iš vienos nuo-
dėmės pakliūti į kitą, kad Tavo
išteisinimo neregėtų.
29 Neįrašyk jųjų į gyvųjų kny-
gas, kad jų vardai nebūtų kartu
atžymėti su teisiaisiais.
30 O aš kenčiu ir turiu skausmų
ir Tavo išganančioji galia teišlaiko
mane.
31 Tad liaupsinsiu aš Dievo
vardą giedojimu, augštai Jį iš-
keldamas savo atsidėkojimais.
32 Visa tai Viešpačiui labiau
priimtina, negu skeltnagiai, ragoti
jaučiai.
33 Pavargėliai pastebės tai ir
prasidžiugs, o jūs, kurie ieškoti
Dievo, įgausite širdis, kurios
atsigauna.
34 Nes Dievas klauso vargstan-
čiųjų ir nepaniekina Savo
apkaltųjų.
35 Teliaupsina Jį dangus, žemė
bei jūros ir visa, kas jose yra.
36 Nes Dievas išgelbės Cioną ir
atstatyts Jūdos miestus, kad tie
jiems atliktų, kuriuose jie buvo
įsikūrę.
37 Ir vaikai Jo tarnų visus tuos
paveldės ir tie, kurie myli Jo
vardą, pasiliks čia gyventi.

70

Pagalbos Šauksmas

1 Dovydo psalmė prisiminimui.
2 Skubėk, Dieve, mane išgel-
bėti, skubėk Viešpatie man padėti.
3 Gėdytis turėtų ir apgėdinti
būti tie, kurie tykoja mano sielos.
Su gėda turi atsitraukti tie, kurie
man ieško pikta.
4 Tebūna jie pakartotinai apgė-
dinti, kurie rėkauja dėl manęs: Pala,
pala, taigi, taigi.
5 Džiaugtis turėtų ir linksmi
būti tie, kurie ieško Tavęs, kurie
myli Tavo išganymą, vis karto-
dami: "Didžiai pagarbintas, būk,
Dieve!"
6 Bet aš esu išvargintas ir var-
gingas. Dieve, skubėk pas mane,
nes Tu esi mano išgelbėtojas ir man
padedi, neuždelsk, mano Dieve!

71

Malda Senatvėje

1 Viešpatie, aš pasitikiu Tavimi.
Nebeleisk manęs niekuomet
apgėdinti.
2 Išgelbėk mane Savo teisybe,
man padėdamas. Prilenk Savo
ausį prie manęs ir išgelbėk mane.
3 Būk man apsaugos uola, už
kurios vis slėpčiaus, kuris esi man
pažadėjęs gelbėti, nes Tu esi mano
uola ir mano tvirtovė.
4 Išgelbėk, mano Dieve, iš
rankų bedievio, iš rankų netei-
siojo ir smarkuolio.
5 Nes Tu esi mano viltis, Vieš-
patie Dieve, o Tavimi pasitikiu iš
jaunų dienų.
6 Nuo pat gimimo esu nuo Tavęs
priklausomas. Tu išėmei mane iš
motinos įsčių, todėl aš Tave vi-
sados girsiu.
7 Daugeliui aš esu lyg stebuklas,
bet Tu esi man stipriu pasitikėjimu.
8 Mano burna tebūna pilna pa-
garbinimo Tau ir pašlovinimo visą
dieną.
9 Neatmesk manęs mano se-
natvėje ir neapleisk manęs, man
pasilpus.
10 Nes mano priešai burnoja prieš
mane ir tie, kurie mano sielos tyko,
tariasi tarpusavyje,
11 sakydami: "Dievas apleido jį.
Vykite ir sugaukite jį, nes nėra,
kas jį išvaduotų."
12 Dieve, nebūk toli nuo manęs!
Mano Dieve, skubėk man padėti.
13 Gėdytis ir pražūti turėtų tie,
kurie priešinasi mano sielai, skęsti

gėdoje bei negarbėje, kurie mano
nelaimės ieško.
14 O aš gi visados turėsiu vilties
ir garbinsiu Tave vis labiau.
15 Mano burna apsakys Tavo
teisybę ir kasdien Tavo išganymo
darbus, kurių yra daugiau, negu
aš galiu suskaityti.
16 Įeidamas į Tavo namus, aš
minėsiu tik Tavęs vieno padarytus
žygius.
17 Dieve, Tu mokinai mane iš
jaunystės, todėl aš tebeapsakau
Tavo stebuklus.
18 O ir neapleisk manęs, pasenu-
sio, Dieve, bei pražilusio tol, kol
nebūsiu Tavo galybės apsakęs
vaikų vaikams ir Tavo stiprybės
dar užgimsiantiems,
19 kadangi Tavo teisumas ištenka
ligi dangaus, Dieve, kuris esi atlikęs
didingus darbus. Dieve, kas Tau
lygus?
20 Nes Tu duodi man daug dide-
lių vargų patirti, bet ir vėl at-
gaivini ir sugrąžini iš žemės
gilumo.
21 Tu iškeli mane ir mane vėl
pralinksmini.
22 Todėlgi aš dėkosiu Tau psal-
terio garsais už Tavo ištikimybę,
mano Dieve. Aš Tave liaupsinsiu
harfa, Tu Šventasis Izraelyje.
23 Mano lūpos džiaugsmingai
liaupsina Tave, taip pat ir mano
siela, kuriuos Tu esi išpirkęs.
24 Ir mano liežuvis kalba apie
Tavo teisumą per dienų dienas
ir gėdytis turi ir sugėdinti būti tie,
kurie ieško mano nelaimės.

72

Pranašystė Apie Kristų Ir Jo Karalystę

1 Šelomono psalmė. Dieve, duok
karaliui Savo išminties teisingai
teisti ir karaliaus sūnui Savojo
teisingumo,
2 kad jis Tavo žmones teisingai
teistų ir vargstančiųjų teises
apgintų.
3 Teatneša kalnai žmonėms tai-
kos, o kalneliai teisybę.
4 Jis apgins teises pažemintųjų
ir išsaugos varguolių vaikus ir
sutriuškins prispaudėją,
5 kad tas Tavęs bijos tol, kol
saulė bei mėnulis švies per kartų
kartas.
6 Jis nužengs kaip lietus ant nu-
kirstos žolės, kaip šlakai, kurie
žemę drėkina.
7 Jo laikais klestės teisieji ir taika
išsilaikys tol, kol nebebus mėnulio.
8 Ir Jis viešpataus nuo jūros ligi
jūros ir nuo Eufrato upės iki žemės
pakraščių.
9 Jam nusilenks tie, kurie dy-
kumoje gyvena ir Jo priešai laižys
dulkes.
10 Taršyšio ir salelių karaliai
atiduos duoklę, Arabijos ir Šebos
karaliai atneš dovanų.
11 Visi karaliai Jo melsis ir visos
tautos jam tarnaus.
12 Nes Jis išvaduos bešaukiantį
beturtį ir išgelbės vargstantįjį,
neturintį gelbėtojo.
13 Jis susimils pavargėlių bei
vargšų ir gelbės vargstančiųjų
sielas.
14 Jis atpirks jų sielas nuo
priespaudos bei smurto ir brangus
bus Jo akyse jų kraujas.
15 Todėl tegyvuoja Jis ir teduoda
Jam aukso iš turtingosios Arabijos
ir visuomet tesimeldžia už Jį, kas-
dien Jį laimindami.
16 Tebūna apsčiai javų lygu-
mose, net augštai ant kalnų. Jų
vaisiai težydi kaip Libanas, klestė-
dami, kaip žolė laukuose.
17 Teišlieka Jo vardas per amžius,
kol tik saulelė bešvies, Jo vardas
išliks vaikų vaikams ir jie bus per
tai palaiminti ir visos tautos Jį
pagerbs.
18 Tebūna palaimintas Viešpats
Dievas, Izraelio Dievas, kuris tik
vienintelis yra, kuris stebuklus
daro.
19 Šlovingas Jo vardas tebūnie
palaimintas per amžius ir visos
žemės tebūna pilnos Jo garbės.
Amen ir Amen.
20 Tai yra Yšajo sūnaus Dovydo
maldų pabaiga.

TREČIOJI PSALMIŲ KNYGA

73

Bedievių Laimės Laikinumas

1 Asafo psalmė. Kokia tai yra
paguoda Izraeliui, ypatingai tiems,
kurie skaisčios širdies yra.
2 O aš beveik suklupau savo ko-
jomis, beveik paslydau, žingsnį
žengdamas.
3 Nes aš pavydėjau pasipūtė-
liams, pastebėdamas, kad bedie-
viams taip gerai sekasi.
4 Skaudėte jiems niekas ne-
skauda. Mirtis jų nebaugina. Kūnu
jie visi yra sveiki ir drūti.
5 Nelaimės jų neaplanko ir
žmogaus vargo jie nepažįsta,
6 todėl jie tyčiojasi išdidžiai, lyg
brangiu papuošalu ir rėdosi smurtu,
lyg drabužiu.
7 Jų nutukusios širdys trykšta
išdykumu ir jie daro, kas jiems į
galvą ateina.
8 Jie verčia viską nieku, dargi
piktai apie tai kalba, pasidi-
džiuodami tyčiojasi.
9 Jie kalba, lyg būtų iš dan-
gaus, dergdami žemę savo liežuviu.
10 Todėl randa jie pritarėjų
žmonėse, kurie būriais pas juos
bėga, kaip vanduo,
11 tardami: ar Dievas turėtų
jais rūpintis ir Augčiausias jų
atsiminti?
12 Štai, kaip sekasi bedieviams ir
kaip jie savo turtus krauna,
nesuvaržomi!
13 Argi aš veltui išlaikiau skais-
čią savąją širdį ir ploviau
savo rankas nekaltybėje?
14 Dargi esu varginamas kas
dieną ir plakamas kas mielą
rytelį.
15 Jei ir aš taip būčiau išsireiškęs,
kaip šie, tai būčiau pasmerkęs visą
kartą Tavųjų žmonių.
16 Begalvodamas apie tai, tikėjaus
suprasti, bet tai man dar buvo per
sunku tol,
17 kol nebuvau nuėjęs į Dievo
šventovę ir suvokęs, koks liūdnas
likimas jų laukia.
18 Iš tikrųjų, Tu užvedei juos
ant slidaus kelio ir pasmerkei juos
savo pražūčiai.
19 Kaip greit jie išnyksta ir prieina
išgąstingąjį galą!
20 Kaip sapno, pabudus, nebėra,
taip Tu, Dieve, pasmerksi juos, kai
Tu atsikelsi.
21 Kai savyje esu susikrimtęs ir
mano širdis prislėgta,
22 tai nieko nesuprantu, kaip
neišmanėlis, ir būnu kaip galvijas
Tavo akyse.
23 Tačiau aš vis laikaus prie Tavęs,
nes Tu pasiėmei mane už dešinės
rankos.
24 Tu vedi mane pagal Savo
apvaizdą ir galiausiai priimsi mane
garbėje.
25 Jei aš Tave turiu danguje, tai
man nėra kam trokšti kito šioje
žemėje.
26 Nors mano kūnas bei siela su-
nyktų, tačiau Tu, Dieve, visuomet
pasiliksi mano širdies atgaivinimu
ir mano dalia.
27 Nes štai, kurie nuo Tavęs atsi-
traukia, tie yra pasmerkti ir Tu su-
naikinsi visus, kurie nepasilieka
Tau ištikimi.
28 Todėl aš ir džiaugiuos, kad lai-
kausi prie Dievo ir pasitikiu Vieš-
pačiu, Dievu, kad apsakyčiau visus
Tavo darbus!

74

Šventovės Sugriovimas

1 Asafo pamokymas. Kam Tu,
Dieve, mus taip visiškai atstūmei?
Kodėl užsidegė taip Tavo kerštas
ant avelių Savo ganyklos?
2 Atsimink Savojo surinkimo iš
seno, tą giminę, kurią Tu Sau
išsipirkai, Ciono kalną, kuriame
Tu gyveni.

3 Atkelk Savuosius žmones nuo
šių ilgai gulinčių griuvėsių, o
priešo išdergta visa šventovė.
4 Tavo priešai rėkauja Tavo su-
sirinkimų vietoje, išsistatinėdami
čia savo stabus.
5 Nuo durų pradėjo jie kir-
viais, kaip miške kertamas
tankumynas.
6 Kirviais ir dalbomis jie iš-
draskė visus vidaus įrengimus
7 ir sudegino Tavo šventovę ligi
pamatų, užteršę namus Tavojo
vardo.
8 Jie galvojo savo širdyje-mes
juos visiškai išnaikinsime—tai jie
sudegino Dievo namus visoje
žemėje.
9 Stebuklingų ženklų iš dan-
gaus nebematome, pranašų ne-
beliko ir niekas nežino, kaip ilgai
viskas taip tęsis.
10 Kaip ilgai, Dieve, priešas mus
taip įžeidinės ir kaip ilgai keiks jie
Tavąjį vardą?
11 Kodėl sulaikai Savo ranką?
Ištiesk Savo ranką iš prieglobščio
ir sunaikink juos.
12 Juk iš seno yra Dievas buvęs
mano karaliumi, kuris suteikia lai-
mėjimus visoje žemėje.
13 Savo galia Tu sujudinai jūras,
sutriuškinai slibinų galvas
vandenyje.
14 Jūros pabaisų galvas Tu su-
mušei ir padarei maistą iš to jūrų
rykliams.
15 Upeliams ir šaltiniams Tu leidi
tekėti. Bet Tu irgi išdžiovini neiš-
senkančią srovę.
16 Diena yra Tavo, taip pat ir nak-
tis. Tu nustatai saulei, kaip ir
žvaigždėms, savo takus.
17 Kiekvienam kraštui Tu duodi
savo ribas ir atskiri žiemą nuo
vasaros.
18 Taigi atsimink, Viešpatie, kad
priešas pasityčioja ir neprotingi
žmonės keikia Tavąjį vardą.
19 Neatiduok sielos Savojo kurk-
lelio žvėrims ir neužmiršk taip
labai gyvybės Savo vargstančiųjų
žmonių.
20 Atsimink Savo sandoros, ka-
dangi žemė taip smurtu ir žiauru-
mais pripildyta.
21 Neleisk nuskriaustųjų išeiti
su gieda. Tegu liaupsina vargingieji
ir vargstantieji Tavo vardą.
22 Pakilk Dieve, įgyvendink
teisybę! Atsimink, kiek gėdos Tau
kasdien padaro paikieji.
23 Neužmiršk siautimo Savo
priešų, nes triukšmas prieš Tave
pasikeliančiųjų vis kyla ir plinta.

75

Dievas—Teisėjas

1 Asafo psalminė giesmė choro
vedėjui, gaida "Al taškėt."
2 Mes dėkojame Tau Dieve ir
dėkodami apsakome Tavo stebu-
klus, kad toks artimas mums Tavo
vardas.
3 —Mano nustatytu metu Aš
teisiu teisingai.
4 Drebant žemei ir visiems jos
gyventojams, Aš laikau tvirtai jos
stulpus. Muzinkinis paįvairinimas.
5 Sakyk pasipūtėliams, kad jie
nebesigirtų, o bedieviams, kad jie
nebepasitikėtų savąja galia.—
6 Nepasitikėkite taip labai, be-
sigirdami savo galia, prieš Kūrėją
savo išdidumu.
7 Nes Jis bus laimėtoju nuo
Rytų ligi Vakarų, nuo dykumų
iki kalnų.
8 Ir Dievas yra teisėjas, kuris
vieną pažemina, kitą iškelia.
9 Bet Viešpaties rankoje yra
taurė, pripildyta drūtu vynu ir iš tos
duos gerti ir bedieviai iš tos turės
visi gerti ir išbaigti mieles.
10 O aš apsakysiu ir amžinai
liaupsinsiu Jokūbo Dievą.—
11 Aš sulaužysiu visą bedievių
galią, kad teisiųjų galia būtų
iškelta.—

76

Liaupsė Dangaus Teisėjui

1 Asafo psalminė giesmė choro
vedėjui su stygų garsų palyda.
2 Dievas apsireiškė Jūdoje, pa-
šlovintas yra Jo vardas Izraelyje.

3 Jo pastogelė yra Šalėme ir Jo namai Cione.
4 Čia Jis sulaužė ugningas strėles, skydą, kardą ir užbaigė karą. Muzikinis paįvairinimas.
5 Tu esi stipresnis ir galingesnis nei amžinieji kalnai.
6 Mandruoliai yra apiplėšti. Jie užmigo amžinuoju miegu—karžygiai nuleido rankas.
7 Ką Tu subari, Jokūbo Dieve, tas užminga mirties miegu, ar būtų arklys, ar vežimas.
8 Tu esi išgąstingas. Kas gali išsilaikyti, Tau pykstant?
9 Kai Tu iš dangaus duodi išgirsti Savo sprendimą, tai išsigąsta žemė ir nutyla,
10 Dievui pasikeliant ir teisiant tikslu išgelbėti visus vargstančiuosius žmones. Muzikinis paįvairinimas.
11 Kai žmonės prieš Tave siaučia, tai Tau atitenka garbė. Ir jei jie nesiliauja, tai Tu juos sutvarkai.
12 Žadėdami, ir atitesėkite Viešpačiui, savam Dievui. Visi, kurie esate aplink Jį, neškite dovanų Išgastingajam,
13 kuris atima drąsą kunigaikščiams ir baimės įvaro karaliams.

77

Sielvartas Ir Paguoda

1 Asafo giesmė choro vedėjui Jedūtūnui.
2 Aš šaukiuosi Dievo savo balsu. Aš šaukiuosi Jo ir Jis išklauso mane.
3 Kai užeina vargas, kreipiuos į Viešpatį pagalbos, ištiesęs rankas naktį, nors mano siela ir nesiduoda nusiraminama.
4 Kai liūdnumas užeina, atsimenu Dievo, kai sielvartauju, imu kalbėti. Muzikinis paįvairinimas.
5 Tu laikai mane, kad mano akys neužsimerktų. Aš esu taip pasilpęs, kad nebegaliu kalbėti.
6 Aš atsimenu senųjų laikų, seniai praėjusios gadynės.
7 Vakarais vedu giesmę kanklėmis, kalbu savo širdyje, iškeldamas klausimą:
8 "Ar Viešpats mane jau visiškai atmetęs ir nebenori rodyti jau jokios malonės?
9 Ar Jo malonė jau visiškai išsibaigusi? Ar Jo pažadėjimai jau visi pasiliovė?
10 Ar užmiršo Dievas būti malonus, ar užpykęs, ėmė ir užrakino Savo gailestingumą?" Muzikinis paįvairinimas.
11 Visgi sakiau—tiek turiu pakentėti. Dešinioji Augščiausiojo ranka gali tai kitaip padaryti.
12 Todėl aš atsimenu, ką Viešpats esti padaręs, Tavo pirmųjų stebuklų.
13 Ir aš apmąstau visus Tavo darbus ir apsakau Tavo veiksmus.
14 Dieve, Tavo kelias yra šventas. Kuris dievas yra toks didis, kaip mūsų Dievas?
15 Tu esi Dievas, kuris darai stebuklus. Tavo galybė yra apsireiškusi per tautų tautas.
16 Savąja galia Tu atpirkai Savuosius žmones, Jokūbo ir Juozėpo palikuonius. Muzikinis paįvairinimas.
17 Vandenys regėjo Tave, Dieve, vandenys Tave regėdami išsigando ir sujudo iki paties dugno gelmių.
18 Iš debesų išsiliejo vanduo. Padangėmis dundėjo griausmai, žaibai žaibavo.
19 Padangėse dundėjo perkūnas. Tavo žaibai tviskėjo ant žemės ir jų išjudinta žemė drebėjo.
20 Tavo kelias ėjo per jūrą, tavo takas per didelius vandenis ir Tavo pėdsakų niekas nematė.
21 Kaip avis tu vedei Mozę bei Aroną su Savo žmonėmis.

78

Viešpaties Stebuklingas Vedimas

1 Asafo pamokymas. "Klausykite, Mano žmonės, Mano įstatymų, prilenkdami savo ausis Mano burnos žodžiams!"
2 Aš kalbėsiu palyginimais, iškeldamas senų paslapčių,
3 kurių esame girdėję ir žinoję ir mūsų tėvai yra mums pasakoję,
4 kad mes tų nenuslėptume

savo vaikams. Būsimai kartai ap-
sakysime didingąją Viešpaties
šlovę, Jo galybę ir Jo padarytus
stebuklus.
5 Nes liudyjimą Jis dave Jo-
kūbe, išleido įstatymus Izraelyje,
kuriuos paliepė mūsų tėvams savo
vaikams išaiškinti,
6 kad būsimoji karta juos pa-
žintų ir vaikai, kurie dar užgims,
perduotų tai savo būsimai kartai,
7 kad šie pasitikėtų Dievu ir
neužmirštų Dievo darbų ir lai-
kytų Jo įsakymus
8 ir nebūtų tokie, kaip jų tė-
vai, atžagareiviai, nepaklusnūs, ne-
pastovios širdies ir savo dvasia
neištikimi Dievui,
9 kaip efraymiečiai, kurie atsi-
metė pačiu kovos metu, nors buvo
šarvuoti ir apsiginklavę lanku.
10 Jie nesilaikė sandoros Dievo ir
nesilaikė Jo įstatymų.
11 Jie užmiršo Jo darbus ir jiems
Jo padarytus stebuklus.
12 Jų tėvai matė Jo stebuklus
Egipto žemėje, Coano laukuose.
13 Jis perdalino jūrą, leido jiems
pereiti, sulaikydamas vandenis abi-
pusiai, kaip mūrą.
14 Dieną vedė Jis juos debe-
simi, o naktį šviečiančia unginimi.
15 Uolas perskėlęs dykumoje, Jis
pagirdė juos sočiai,
16 kad vanduo versmėmis iš uolos
tryško ir žemyn tekėjo, kaip upeliai.
17 Bet jie nesiliovė Jam nusikals-
dami, užrūstindami Aukščiausiąjį
tyrumoje.
18 Jie gundė Dievą savo širdyje,
prašydami maisto, kurio jie
užsigeisdavo.
19 ir murmėjo prieš Dievą, tvir-
tindami: "Ar galėtų mums Dievas
stalą paruošti dykumoje?
20 Juk tiesa, kad Jis uolą pra-
mušo ir uola pasileido upeliais. Bet
iš kur gaus Jis duonos ir mėsos Savo
žmonėms?"
21 Ir, Viešpats, girdėdamas tai,
labai supyko. Ugnis, lyg degte už-
sidegė prieš Jokūbą ir kerštas
prieš Izraelį,
22 kadangi jie netikėjo į Dievą
ir Jo pagalbos nelaukė.
23 Tačiau Jis įsakė debesims
augštai ir atvėrė duris danguje
24 ir leido manai ant jų lyti, kad
valgytų ir davė jiems dangaus
duonos.
25 Jie valgė angelų duoną ir
gavo tos tiek, kiek tik galėjo
suvalgyti.
26 Jis paleido Rytų vėją po
dangumi ir Savo galia pakėlė vėją
iš pietų
27 ir leido mėsai lyti ant jų kaip
dulkėmis ir paukščiais, kaip pajūrio
smėliu,
28 leisdamas jiems kristi į jų
stovyklas, visur, kur tik jie gyveno.
29 Tai jie valgė ir gėrė ir pasiso-
tino, nes Jis davė jiems, ko jie buvo
užsigeidę.
30 Bet jiems savo geiduliams pa-
taikaujant ir jiems dar bevalgant,
31 užėjo ant jų Dievo rūstybė ir
užmušė jų jaunikaičius ir Izraelio
pačius narsiausius.
32 Bet, be to viso, jie dar labiau
nusidėjo, netikėdami Jo stebuklams.
33 Tada Jis padarė, kad jų dienos
išsibaigė lyg kaip kvapelis ir jų
metai su išgąsčiu.
34 Kai Dievas jų išmušdavo, tai
jie ieškodavo Jo, atgailaudavo ir
kreipdavosi į Jį,
35 atsimindami, kad Dievas yra
jų uola ir jų atpirkėjas, Augš-
čiausias Dievas.
36 Vis dėlto, jie pataikavo Jam
savo burna ir melavo Jam savo
liežuviu.
37 Bet savo širdimis jie nesilaikė
tvirtai prie Jo ir nepasiliko ištikimi
Jo sandorai.
38 Bet Jis buvo gailestingas,
atleisdamas jiems jų nuodėmes,
neižžudė jų ir dažnai susilaiky-
davo Savo rūstybėje, neišliedamas
viso Savo keršto.
39 Ir Jis atsiminė, kad jie tėra kū-
nas, kaip vėjas, kuris nuėjęs,
nebesugrįžta.
40 O jie dažnai prieš Jį pasikel-
davo dykumoje ir Jį labai
įpykindavo tyrumoje.
41 Pakartotinai jie gundydavo
Dievą ir užgaudavo Izraelio
Šventąjį.

42 Jie neatsiminė tos dienos, kurią Jis Savo ranka juos iš prispaudėjų išvadavo,
43 kokius ženklus Jis buvo padaręs Egipte ir stebuklus Coano apylinkėje,
44 kai Jis krauju pavertė jų vandenį, kad jie nebegalėjo gerti iš savo versmių,
45 kai juos apleido vabzdžiais, kurie juos ėdė ir varlėmis, kurios juos gadino,
46 kai ant jų augmenijos užleido vabzdžius ir žiogus ant jų pasėlių,
47 kai kruša sunaikino jų vynuogynus ir ledai jųjų šilkmedžius,
48 o taip pat ledais ir jų galvijus, o žaibais jųjų kaimenę,
49 kai Jis išliejo prieš juos Savo rūstybės įkarštį, atsiųsdamas jiems piktų angelų, kad siautėtų, keršytų ir įskaudintų.
50 O kai Jis dar didesniu kerštu užsidegė, neišsaugojo Jis jų sielos nuo mirties ir išmarino juos maru,
51 kai Jis ištiko visus pirmagimius Egipte, jų pajėgumo pačius pirmuosius kūdikius Chamo palapinėse
52 ir išleido Savo žmones, kaip avis vesdamas juos bandomis per dykumą.
53 Jis vadžiojo juos saugiai, kad jiems nereikėjo bijoti, kai jų priešai jūroje nuskendo.
54 Ir Jis atgabeno juos į Šventąją žemę, prie to kalno, kurį Jo dešinė buvo įsiteikusi,
55 ir nuvarė prieš juos tautas, davė jiems išdalinti tėviškę ir leido šių pastogėse apsigyventi Izraelio giminėms.
56 Bet jie gundė ir įpykino Augščiausiąjį Dievą ir nesilaikė Jo nuostatų.
57 Ir jie atsimetė ir niekino viską, kaip jų tėvai, būdami nepatikimi, kaip atsileidęs lankas.
58 Ir jie pykino Jį savo augštomis alkomis ir erzino Jį savo dievaičiais.
59 Ir Dievas išgirdo tai ir labai įkiršo ir griežtai atmetė Izraelį,
60 kad Jis apleido Šilos gyvenamąją pastogę, kur Jis tarpe žmonių buvo gyvenęs,
61 perleisdamas Savo galybės ir šlovės skrynią į priešo nelaisvę
62 ir labai įniršęs ant Savųjų, atidavė Savo tautą kardui.
63 Jų jaunuolius suėdė ugnis, o jaunosios paliko netekėjusios.
64 Jų kunigus išžudė kardu ir neužteko našlių jiems apraudoti.
65 Ir Viešpats pabudo lyg iš miego, lyg narsuolis krykštaudamas nuo vyno
66 ir užniko Savo priešus iš užpakalio, padarydamas jiems amžiną gėdą.
67 Tada Jis atmetė Juozėpo palapines ir Efraymo giminės neišsirinko,
68 bet išsirinko Jūdos giminę, Ciono kalną, kurį Jis mylėjo.
69 Ir Jis pastatė Savo šventovę, kaip augštąjį dangų, kaip žemę ant amžinų pagrindų
70 ir pasirinko Dovydą, Savo tarną, pasiimdamas jį nuo avininkų.
71 Nuo žindančių avių Jis atėmė jį, kad ganytų Jo žmones, Jokūbą ir Jo savastį Izraelį.
72 O tas ir ganė juos visu savo širdies skaistumu ir valdė juos visokia išmintimi.

79

Pasiskundimas Dėl Jerūzalės Išgriovimo

1 Asafo psalmė. O Dieve, pagonys įsiveržė į Tavąją savastį, užteršdami Tavo šventąją bažnyčią ir sugriaudami Jerūzalę.
2 Tavo tarnų lavonus jie atidavė dangaus paukščiams suėsti ir mėsą Tavo šventųjų žemės žvėrims.
3 Jų kraują jie praliejo aplink Jerūzalę kaip vandenį ir nebuvo kam jų laidoti.
4 Mūsų kaimynai užgaulioja mus, juokiasi iš mūsų ir niekina mus tiems, kurie aplink mus yra.
5 Viešpatie, kaip ilgai nori pykti ir Savo kerštu degti, lyg ugnimi?

6 Išliek Savo kerštą ant pagonių, kurie Tavęs nepažįsta ir ant karalysčių, kurios nesišaukia Tavo vardo.
7 Nes jie suėdė Jokūbą ir sunaikino jo namus.
8 Neužskaityk mums mūsų tėvų nusikaltimų, pasigailėk ir ateik greitai, nes mūsų jėgos labai išsisėmusios.
9 Padėk mums, Dieve, mūsų Gelbėtojau, dėl Savo vardo garbės, išvaduok mus ir atleisk mums mūsų nuodėmes dėl Savojo vardo.
10 Kodėl turėtų tautos kelti klausimą: "Kur dingo jų Dievas?" Tepamato tautos kerštą mūsų akivaizdoje už Tavo tarnų pralietą kraują.
11 Tepasiekia Tave belaisvių dejonės ir Savąja galia neleisk mirti tiems, kurie buvo pasmerkti.
12 Ir atlygink kiekvienam paskirai mūsų kaimynų, septyneriopai už šmeižtus, kuriais jie Tave, Viešpatie, užgauliodavo.
13 O mes, Tavo tauta ir avys Tavo ganyklos, Tau vis dėkosime ir apsakysime Tavo garbę kartų kartoms.

80

Izraelio Išlaikymo Malda

1 Asafo liudyjimas, psalmė choro vedėjui su šešių stygų palyda, "Lelijų" gaida.
2 O Izraelio Ganytojau, klausykis, Tu, kuris ganai Juozėpą, kaip avis, pasirodyk, kuris sėdi tarp kerubų,
3 kuris vedi Efraymą, Benjaminą ir Menašę, pasikelk Savąja galia ir ateik mus išgelbėti.
4 Paguosk mus, Dieve ir šviesk mums Savuoju veidu į mus, kad mes vėl atsigautume.
5 Viešpatie, Visagalis Dieve, kaip ilgai Tu rūstausi prieš Savo besimeldžiančią tautą?
6 Ašarų duona Tu juos maitini ir girdai juos dideliu saiku ašarų.
7 Tu leidi kaimynams vaidytis dėl mūsų ir mūsų priešmas mus išjuokti.
8 Paguosk mus, Visagalis Dieve, ir leisk Savo veidui šviesti, tai atsigausime.
9 Iš Egipto Tu pargabenai vynmedį ir išvaręs tautas, jį įsodinai.
10 Tu paruošei jam dirvą, kad plačiai galėjo šaknis išleisti ir pripildyti žemę.
11 Jo pavėsiu yra kalnai pridengti ir Dievo cėdrai jo šakelėmis.
12 Beaugdamas, jis išsiplatino iki jūros ir jo atžalos nueina iki upės.
13 Kamgi nuardei jo akmens tvorą, kad jį kiekvienas draskytų, kuris tik praeina?
14 Šernai iš miško ateina jį išknaisyti ir laukų žvėrys jį apgadinti.
15 Dangaus pulkų Dieve, sugrįžk, pažvelk iš dangaus ir apžiūrėk šį vynmedį, jį aplankydamas,
16 prižiūrėdamas tą, kurį Tavo dešinė ranka pasisodinusį, Sau stiprų sūnų užsiauginusį.
17 Tesunyksta jie Tavo rūstaus veido akivaizdoje, kurie jį kapojo ir ugnimi degino.
18 Tavo ranka teapsaugoja žmones Tavo dešinėje, žmogaus sūnų, kurį Sau užsiauginai.
19 Tada mes neatsitrauksime nuo Tavęs. Duok mums gyviems išlikti, tai melsimės Tavojo vardo.
20 Paguosk mus Viešpatie, Visagalis Dieve, šviesk mums Savo veidu, kad tarptume.

81

Pagraudenimas Liaupsinti Dievą

1 Asafo psalmė choro vedėjui su gitytos palyda.
2 Linksmai giedokite Dievui, mūsų Stiprybei, krykštaukite Jokūbo Dievui.
3 Giedokite psalmę su būgno, maloniosios harfos ir psalterio balsais.
4 Trimituokite mėnesio pirmąją dieną, per pilnatį, šventės metu.
5 Nes taip yra nustatyta Izraeliui, tai Jokūbo Dievo įsakymas.

6 Tą sprendimą Jis davė Juozėpui, išeidamas prieš Egiptą, kur mes girdėjome svetimą kalbą, kurios mes nesupratome.
7 "Kai Aš naštą nuėmiau nuo jų pečių ir jų rankas atpalaidavau nuo pintinių,
8 kai buvai prispaustas ir šaukeis Manęs, tai Aš išgelbėjau tave. Aš atsiliepiau tau iš perkūnijos debesų ir pasitikrinau tavo ištikimumą prie Merybos vandenų. Muzikinis paįvairinimas.
9 Klausykite Mano žmones, ką Aš turiu jums pasakyti. Tik paklausyk Manęs, Izraeli!
10 Kad nebūtų jūsų tarpe kito dievo ir nesimelstumėte svetimo dievo!
11 Aš esu Viešpats, tavo Dievas, kuris tave iš Egipto išvedė. Išsižiok plačiai, kad Aš tavo burną pripildyčiau.
12 Bet Mano žmonės neklauso Mano balso ir Izraelis Manęs nenori.
13 Taip Aš palikau juos jų pačių valiai, kad jie pasielgtų, kaip jiems patinka.
14 Jei Mano žmonės norėtų Manęs klausyti ir Izraelis Mano keliais vaikščioti,
15 tai Aš pažeminčiau jų priešus tuojau ir ištiesčiau Savo ranką prieš tuos, kurie jiems priešinasi.
16 O tiems, kurie Viešpaties neapkenčia, nesiseks ir jų bausmė pasiliks per amžius nepasikeitusi.
17 Bet juos Aš penėčiau geriausiais kviečiais ir vaišinčiau geriausiu medum iš uolos.

82

Perspėjimas Neteisingiems Valdovams

1 Asafo psalmė. Dievas vadovauja dieviškam surinkimui ir daro teismą dievų tarpe.
2 Kaip ilgai teisite ir pataikausite bedieviams? Muzikinis paįvairinimas.
3 Ginkite teises vargstančiųjų bei našlaičių, padėkite pažemintiems bei beturčiams.
4 Išvaduokite vargingąjį bei stokojantį, išgelbėkite jį iš bedievių rankos.
5 Jie nesusivokia ir nesileidžia patariami, ir jiems taip tamsoje vaikščiojant svyruoja visi žemės pamatai.
6 Aš esu sakęs—jūs esate dievai ir visi Augščiausiojo vaikai.
7 Bet jūs mirsite, kaip visi žmonės ir krisite, kaip koks kunigaikštis krinta.
8 Kelkis, Dieve, teisti žemę, nes Tau priklauso visos tautos.

83

Malda Priešams Nugalėti

1 Asafo psalminė giesmė.
2 Netylėk, o Dieve. Liaukis, betylėdamas ir susilaikydamas, Dieve.
3 Nes, štai, Tavo priešai siaučia, keldami galvas. Jie nekenčia Tavęs.
4 Jie sąmokslauja prieš Tavo tautą ir tariasi prieš Tavo globojamuosius.
5 Eikime, sako jie, ir išnaikinkime jųjų tautą, kad Izraelio nė vardo neliktų.
6 Nes jie visi ta pačia mintimi kalbasi ir yra susitarę prieš Tave.
7 Edomo, yšmaėliečių, Moabo, hagariečių stovyklos,
8 Gebalio, Amono, Amalėko ir Filistijos su Tyraus gyventojais.
9 Prie jų prisidėjo Asirija ir padeda Loto sūnums. Muzikinis paįvairinimas.
10 Padaryk jiems kaip midianiečiams, kaip Syserai, kaip Jabynui prie Kyšono upelio,
11 kurie žuvo ties Endoru, pasidarydami, kaip žemės atmatomis.
12 Jų kilminguosius padaryk kaip Orėbą ir Zeėbą, jų vyresniuosius, kaip Zebachą ir Calmuną,
13 kurie sako: "Pasisavinkime Dievo žemę."
14 Mano Dieve, padaryk juos, kaip lapus, kaip pelus vėjo nešamus,
15 lyg ugnį, sudeginančią girią ar liepsnas kalnų šlaitus.
16 Taip pat persekinėk juos audra ir pagąsdink juos perkūnija.

17 Padaryk jų veidus pilnus gėdos, kad jie ieškotų Tavojo Vardo, Viešpatie.
18 Gėda ir baimė tekankina juos ligi gėdingos pražūties.
19 Tada jie išpažins, kad Tu vienas esi vardu Viešpats ir Augščiausias visoje žemėje.

84

Išsiilgimas Šventovės

1 Koracho sūnų psalmė choro vedėjui.
2 Visagalis Viešpatie, kaip malonu būti tose vietose, kuriose Tu gyveni.
3 Mano siela išsiilgsta ir trokšta Viešpaties prieangių. Mano kūnas ir siela džiaugiasi gyvuoju Dievu.
4 Nes paukštis suranda namus ir kregždė savo lizdą vaikams perėti, Tavo altorius, Visagalis Viešpatie, mano Karaliau, mano Dieve.
5 Palaiminti yra tie, kurie gyvena Tavo namuose, vis Tave garbindami. Muzikinis paįvairinimas.
6 Palaiminti yra tie žmonės, kurių stiprybė esi Tu ir iš širdies Tavęs klauso.
7 Ir jiems einant per ašarų pakalnę, Jis atidaro jiems šaltinių, dargi laimina visa ankstyvuoju lietumi.
8 Ir jie eina nuo vieno laimėjimo prie kito tol, kol pamato, kad tikrasis Dievas yra Cione.
9 Visagalis Viešpatie, Dieve, išklausyk mano maldą, išgirsk Jokūbo Dieve. Muzikinis paįvairinimas.
10 Pažvelk į mūsų valdovą, o Dieve, ir pasižiūrėk į Savo pateptojo veidą.
11 Nes viena diena Tavo prieangiuose yra geresnė už tūkstantį kitų. Mieliau norėčiau būti durininku savo Dievo namuose, negu ilgai gyventi bedievių pastogėje.
12 Nes Viešpats Dievas yra saulė ir skydas. Viešpats suteikia malonės ir garbės ir Jo gerieji nieko nestokos.
13 Visagalis Viešpatie, palaimintas yra žmogus, kuris Tavimi pasitiki.

85

Prašymas Naujos Palaimos

1 Koracho sūnų psalmė choro vedėjui.
2 Viešpatie, Tu buvai maloningas Savo žemei. Tu sugrąžinai Jokūbą iš nelaisvės.
3 Tu atleidai Savo žmonių nusidėjimus ir apdengei visas jų nuodėmes.
4 Tu paliovei pykdamas ir Tavo keršto įkarštis atslūgo.
5 Paguosk mus, Dieve Išganytojau, ir liaukis būti mums nemaloningas.
6 Argi rūstausi amžiams dėl mūsų ir keršysi per kartų kartas?
7 Argi ne vėl mus atgaivinsi, kad Tavo žmonės Tavimi džiaugtis galėtų?
8 Viešpatie, parodyk mums Savo meilę, suteikdamas mums Savo išganymą.
9 Aš klausysiuos Viešpaties Dievo žodžių, pažadančio taikos Savo žmonėms ir Savo šventiesiems, kad tik jie nepasileistų neišmintingai pasielgti.
10 Juk Jo pagalba yra artima tiems, kurie Jo bijosi, kad Jo šlovė išliktų mūsų šalyje,
11 kad meilė bei ištikimybė susitiktų, o teisybė pasibučiuotų su ramybe,
12 kad ištikimumas žemėje klestėtų ir teisingumas iš dangaus pasižiūrėtų,
13 kad Viešpats Dievas duotų tai ir mums, kas gera, ir žemė neštų savo derlių,
14 kad teisybė žengtų pirma Jo, skindama kelią Jo žingsniams.

86

Sielvartaujančio Malda

1 Dovydo malda. Viešpatie, prilenk Savo ausis ir išklausyk mane vargstantį bei suvargusį.
2 Apsaugok mano sielą, nes aš

esu šventas. Gelbėk Tu, Dieve, Savam tarnui, kuris Tavimi pasitiki.

3 Būk man maloningas, Viešpatie, nes kas dieną aš šaukiuosi Tavęs.

4 Pradžiugink, Dieve, sielą Savo tarno, nes Tavęs aš pasiilgstu.

5 Nes Tu, Dieve esi geras bei malonus, didžiai meilingas visiems Tavęs besimeldžiantiems.

6 Viešpatie, išgirsk mano maldą ir klausykis balso mano prašymų.

7 Sielvartaudamas, aš šaukiuos Tavęs, nes Tu mane išklausai.

8 Viešpatie, dievų tarpe nėra Tau lygaus ir niekas negali padaryti to, ką Tu gali padaryti.

9 Visos tautos, kurias Tu sutvėrei, ateis, Viešpatie, Tavęs melstis, šlovindamos Tavo vardą,

10 kad Tu toks didis esi, stebuklus darydamas, ir vienintelis teesi Dievas.

11 Rodyk, Viešpatie, man Savąjį kelią, kad vaikšiočiau Tavo tiesoje ir visa širdimi to vieno laikyčiaus ir bijočiaus Tavojo vardo.

12 Tau dėkoju, Viešpatie, mano Dieve, visa širdimi ir aš amžinai šlovinsiu Tavąjį vardą.

13 Tu mylėjai mane didele meile ir išgelbėjai mano sielą iš gilaus pragaro.

14 Pasipūtėliai keliasi prieš mane, Dieve, ir smarkuolių gauja tykoja mano sielos, nes jie į Tave nė žiūrėte nežiūri.

15 Bet Tu, Viešpatie, Dieve, esi gailestingas ir maloningas, kantrus ir didžios meilės bei ištikimybės.

16 Gręškis į mane, būk man malonus, stiprink Savo tarną Savąja galia ir padėk Savo tarnaitės sūnui.

17 Apsireišk, Dieve, Savo gerumu manyje, kad tie, pamatę, kurie manęs nekenčia, susigėstų, kadangi Tu man padėjęs ir mane paguodęs.

87

Garbė Cionui

1 Koracho sūnų psalmė ir giesmė. Viešpats pasistatė jį ant šventųjų kalnų

2 ir myli Ciono vartus labiau už visus Jokūbo gyvenamuosius.

3 Tu Dievo mieste, tavyje apsakoma didelė šlovė. Muzikinis paįvairinimas.

4 Turiu paskelbti, kad Egiptas ir Babilonija Mane pažįsta. Štai, Filistija, Tyrus ir Etiopija laikomi kaip čia gimę piliečiai.

5 Apie Cioną bus sakoma, kad jame gimė visokių žmonių ir kad pats Augščiausias jį išlaikąs.

6 Surašydamas tautas, Viešpats pažymės: "Šitas yra čia gimęs." Muzikinis paįvairinimas.

7 Jame giedos giedotojai ir ratelis: "Visi mano šaltiniai yra prasidedą iš Tavęs."

88

Gundomo Žmogaus Malda

1 Koracho sūnų psalmė, giesmė. Ezrachiečio Hėmano pamokymas.

2 Viešpatie, Dieve, manasis Išganytojau, aš šaukiuos Tavęs dieną ir naktį.

3 Atkreipk Savo ausis į mano šauksmą ir tepasiekia Tave mano malda.

4 Mano siela yra pilna rūpesčių, mano gyvastis arti pragaro.

5 Aš esu skaitomas prie tų, kurie žengia į pragarą, kaip žmogus, kurio jėgos išsibaigusios.

6 Aš guliu apleistas mirusiųjų tarpe, lyg užmuštieji kapuose, kurių Tu daugiau nebeatsimeni ir kurie atskirti nuo Tavo lemiančiosios rankos.

7 Tu nuleidai mane žemyn į duobę, į tamsiąją gilybę.

8 Tavo kerštas kankina mane, visos Tavo srovės mane gramzdina. Muzikinis paįvairinimas.

9 Tu atitolinai mano draugus nuo manęs ir darai, kad jie manimi pasibaisėtų. Aš esu apkaltas ir negaliu išeiti.

10 Mano išvaizda pablogėjo iš didelių vargų. Viešpatie, aš šau-

kiuos Tavęs kasdien, rankas į Tave iškeldamas.
11 Ar Tu ir numirėliams darysi stebuklus? Argi keltųsi numirėliai Tau už tai padėkoti? Muzikinis paįvairinimas.
12 Ar kas nors kapuose galės apreikšti Tavo malonę arba bepūdamas kalbėti apie Tavo ištikimybę?
13 Ar būtų galima toje tamsybėje Tavo stebuklus atpažinti, ar Tavo teisybę užuomaršos pasaulyje?
14 Bet aš šaukiuos Tavęs, Viešpatie, ir kreipiuos rytmečio maldomis į Tave.
15 Kodėl Tu, Viešpatie, atstumi mano sielą ir slepi Savo veidą nuo manęs?
16 Taip atstumtas iš pat jaunystės, aš kentėjau kančias iki apalpimo, Tavo sudraudimą iki beviltiškumo.
17 Aš esu apimtas Tavo rūstybės ir Tavo baimė žudo mane.
18 Jie tvįsta kasdien aplink mane kaip vanduo ir mane kartu spaudžia iš visų pusių.
19 Tu atitolinai nuo manęs mano draugus bei mylimuosius, kad mano artimiausiu draugu beliko— tamsybė.

89

Liaupsė Dievui Tautinės Priespaudos Metu

1 Ėtano, ezrachiečio pamokymai.
2 Amžinai aš giedosiu apie Viešpaties malonę ir apsakysiu savąja burna visuomet Jo ištikimybę.
3 Aš skelbsiu, kad Jo malonė yra amžina ir kad Jo ištikimybė danguose pasilieka tvirta.
4 "Sandorą padariau su Savo išrinktuoju. Savo tarnui Dovydui, prisiekdamas prižadėjau—
5 tavąją sėklą išlaikysiu amžiams, sodindamas ją į tavąjį sostą per kartų kartas." Muzikinis paįvairinimas.
6 Tavo stebuklus, Viešpatie šlovins dangūs ir Tavo ištikimybę šventųjų susirinkimas.
7 Nes, kas gali Viešpačiui debesyse prilygti ar būti panašus į Viešpatį iš Dievo vaikų?
8 Nes Dievas itin galingas šventųjų tarpe ir didingesnis už visus, kurie aplink Jį yra.
9 O Viešpatie, Visagalis Dieve, kas gali prilygti Tavo galybei ir Tavo teisybei su Tavimi!
10 Tu valdai audringąją jūrą, nutildydamas jos sukilusias bangas.
11 Tu užmušei didelę pabaisą ir Savo stipriais pečiais išsklaidei Savo priešus.
12 Dangūs priklauso Tau, o taip pat ir žemė. Tu padarei pasaulį ir kas jam priklauso.
13 Tu sutvėrei Šiaurę ir Pietus. Taboras ir Chermonas krykštauja dėl Tavojo vardo.
14 Galingas yra Tavo petys, stipri Tavoji ranka ir Tavo dešinė augštai iškelta.
15 Pagrindan Savo sosto Tu statai teisę bei teisybę, kad meilė su tiesa Tau pasitarnautų.
16 Palaiminti yra tie žmonės, Viešpatie, kurie gali krykštauti, bevaikščiodami Tavo veido šviesybėje.
17 Jie bus linksmi kasdien dėl Tavojo vardo ir pašlovinti Tavo teisybėje.
18 Tu esi jų pasididžiavimas bei stiprybė ir iš Tavo malonės mes keliame savo ragus.
19 Nes Viešpats yra mūsų skydas ir mūsų karalius yra Izraelio Šventasis.
20 Kartą Tu kalbėjai regėjime Savo šventiems: "Karalių prikėliau, kuris gelbės. Aš paaugštinau išrinktąjį iš žmonių.
21 Aš radau Savo tarną Dovydą, Aš patepiau jį Savo šventuoju aliejumi,
22 kad Mano ranka jį išlaikytų ir Mano petys jį pastiprintų.
23 Joks priešas nenugalės jo ir neteisieji jam nepakenks.
24 Nes Aš pribaigsiu jo priešus jam bematant ir persekiosiu tuos, kurie jo nekenčia.
25 Bet Mano teisybė ir malonė lydės jį ir jo ragas bus išaugštintas Mano vardan.

26 Jūrą pavesiu jo rankai ir vandenis jo dešinei.
27 Taip jis šauksis Manęs—Tu esi mano Tėvas, mano Dievas ir mano išganančioji Uola.
28 Aš padarysiu jį pirmagimiu, pačiu augščiausiuoju iš žemės karalių.
29 Amžiams Aš palaikysiu jį Savo malonėje ir sandora su juom vis pasiliks tvirta.
30 Aš suteiksiu jam sėklos amžinai ir jo sostas išsilaikys taip ilgai, kaip ir dangus.
31 Bet, jei jo vaikai nesilaikys Mano įsakymų ir nevaikščios Mano keliais,
32 paniekindami Man įstatymus ir neklausys Mano paliepimų,
33 tai bausiu jų nusikaltėlius rykštėmis ir vargais už jų piktuosius darbus.
34 Bet Savo malonės Aš nuo jo neatitrauksiu ir nelaužysiu Savo ištikimybės,
35 išlaikydamas Savo sandorą šventą, nekeisdamas žodžių Savo burnos.
36 Esu kartą pasižadėjęs, kad Dovydui nemeluočiau.
37 Vaikų užteks jam per amžius ir jo sostas pasiliks Mano akyse taip, kaip ir saulė
38 ir jis pasiliks per amžius kaip mėnulis tikru dangaus liudininku." Muzikinis paįvairinimas.
39 Bet dabar Tu jį atstūmei ir atmetei ir keršyji Savo pateptajam,
40 atsisakai sandoros su Savuoju tarnu, niekini jo vainiką, numesdamas jį žemėn.
41 Tu sugriauni visus jo mūrus ir paverti visus jo įsitvirtinimus niekais.
42 Visi praeinantieji jį apiplėšia, kaimynai daro jam patyčias.
43 Jo skriaudėjų dešinę Tu sustiprini ir pradžiugini visus Jo priešus.
44 Tu atėmei jo kardui visą smarkumą ir neleidi jam kovojant laimėti.
45 Tu davei, kad jo garbingosios dienos išsibaigtų ir jo sostą žemėn nugriautų
46 ir sutrumpinęs jo jaunystės dienas, Tu apgaubei jį gėda.
47 Viešpatie, ar visą laiką nori slėptis ir kaip ugnis degti Savo kerštu?
48 Atsimink, koks trumpas mano gyvenimas. Ar esi žmones be reikalo sutvėręs?
49 Ar yra bent vienas, kuris gyvendamas, išliktų nemiręs arba savo sielą išgelbėtų iš pragaro galios? Muzikinis paįvairinimas.
50 Viešpatie, kur dingo Tavo pirmykštė malonė, kurią Tu Savo tiesoje Dovydui buvai pažadėjęs?
51 Atsimink, Viešpatie, Savo tarnų gėdos, kurią aš savo širdyje nešioju nuo tokios daugybės tautų,
52 dėl kurios, Viešpatie, tyčiojasi Tavo priešai ir tai dar tyčiojasi iš kiekvieno žingsnio Tavo pateptojo.
53 Tebūnie pašlovintas Viešpats per amžius. Amen ir Amen.

KETVIRTOJI PSALMIŲ KNYGA

90

Amžinasis Dievas

1 Mozės, Dievo tarno malda.
Viešpatie, Tu esi visuomet buvęs
mums prieglobsčiu.
2 Kai dar nebuvo kalnų ir Tu
nebuvai sutvėręs žemės ir pasaulio,
tai Tu, Dieve, buvai nuo amžių ir
per amžius,
3 kuris leidi žmonėms sunykti į
dulkes, tardamas: sugrįžkite
žmonių vakai.
4 Nes tūkstantis metų Tavo aki-
vaizdoje yra kaip vakarykštė diena,
lyg pasibaigusi naktinė sargyba.
5 Eidami, jie nuteka kaip srovė
ir praeina, kaip miegas ir pavysta,
kaip vystanti žolė,
6 kuri ryte tebeauga ir žaliuoja,
bet vakare nukertama ir padžiūsta.
7 Tatai daro Tavo kerštas, kad
taip sugaištame, dėl Tavo rūstybės,
ūmai mirdami.
8 Nes mūsų nusikaltimus Tu
iškeli ir mūsų neišpažintas nuo-
dėmes Tu pastatai į Savo veido
šviesą.
9 Todėl praeina visos mūsų
dienos Tavo rūstybėje ir mes bai-
giame savo metus lyg kokią
pasaką.
10 Mes gyvename 70 metų, jei
dar sveiki, 80 metų, besirūpin-
dami ir bevargdami, kurie ūmai bai-
giasi ir lyg skriste nuskrenda.
11 Kas tikisi Tave taip pykstant ir
kas bijosi Tavojo keršto?
12 Pamokyk mus tada, kad mirti
turime, jog išminties įgautume.
13 Kiek dar užtruksi, susimilda-
mas? Pasigailėk Savųjų tarnų.
14 Duok mums anksti Savosios
malonės, kad mes džiaugsmingi,
dėkingi ir linksmi pasiliktume per
visas savo gyvenimo dienas.
15 Ir vėl palinksmink mus, taip
ilgai bevargstančius ir taip ilgai
kentėjusius.
16 Parodyk Savo tarnams Savo
darbus, bei Savąją garbę jų
vaikams.
17 Ir Viešpats, mūsų Dievas te-
būna mums malonus, laimindamas
mūsų rankų darbus, laiminda-
mas mūsų užsiėmimus.

91

Visagalio Dievo Apsauga

1 Tas, kuris gyvena Augščiau-
siojo globoje ir pasilieka Visagalio
pavėsyje,
2 tasai tesako Viešpačiui: "Mano
Viltis, mano Apsauga, mano Die-
vas, kuriuo pasitikiu."
3 Nes Jis išsaugos tave nuo me-
džiotojo spąstų bei pavojingojo
maro.
4 Jis apdengs tave Savo spar-
nais, jais tave apsaugodamas. Jo
teisybė yra tavo skydas bei šarvas,
5 kad tau nereikėtų bijoti pa-
vojų, nakčia ar dieną atšau-
namų strėlių,
6 maro, atslenkančio naktį,
piktos ligos, atklystančios dieną,
7 nors ir tūkstantis kristų tavo
pašonėje ir dešmtis tūkstančių
tavo dešinėje, vis dėlto tavęs
nepaliestų.
8 Džiugu tau bus stebėti ir pa-
matyti bedievius gaunant tai, ką
jie užsipelnė.
9 Nes Viešpats yra tavo viltis ir
Augščiausias tavo apsauga.
10 Tau nieko pikto neatsitiks ir
jokia sloga neprikibs prie tavo
namų.
11 Kadangi Jis įsakė Savo an-
gelams tave saugoti visose tavo
kelionėse,
12 nešioti tave savo rankomis, kad
savo kojos neįsitrenktumei į
akmenį,
13 tu sumindžiosi liūtą bei angį
ir sutraiškysi liūtų jauniklį ir
slibiną.

14 "Jis išsiilgsta Manęs, todėl Aš
jį išgelbėsiu. Jis pripažįsta Mano
vardą, todėl Aš jį apginsiu.
15 Jis šaukiasi Manęs ir Aš jį
išklausysiu, išgelbėdamas jį iš ne-
laimės ir Aš jį pagerbsiu.
16 Ilgu amžiumi Aš jį patenkin-
siu, parodydamas jam Savo
išganymą."

92

Dievo Šlovinimas

1 Liaupsės psalminė giesmė sa-
batos dienai.
2 Didinga yra dėkoti Viešpačiui
ir liaupsinti Tavo vardą, o
Augščiausiasis,
3 rytmečiais apsakyti Tavo ma-
lonę ir naktimis Tavo ištikimybę,
4 dešmties stygų psalterio ir
harfos garsais pritariant.
5 Nes Viešpatie, Tu leidi man
linksmai giedoti apie Tavo darbus
ir apie tai, ką Tavo rankos
padariusios.
6 Kokie didingi yra Tavo darbai,
Viešpatie, kokios gilios yra Tavo
mintys!
7 Bukapročiams tai nesupran-
tama, o paikieji tuo nesirūpina.
8 Nors bedieviai žaliuotų kaip
žolė ir piktadariai bujotų, tačiau
jie bus išnaikinti visiems amžiams.
9 Bet Tu, Viešpatie esi Augš-
čiausias ir išsilaikai per amžius.
10 Nes, štai, Viešpatie, Tavo prie-
šai pražus ir piktadariai bus
išsklaidyti.
11 Bet mano ragą Tu išaugštini,
lyg kokio vienragio, ir patepi mane
šviežiu aliejumi.
12 Džiugu bus savo akimis matyti
priešus nugalėtus ir ausimis girdėti
nelabuosius išvaikytus, kurie prieš
mane kėlėsi.
13 Teisusis žaliuos kaip palmė ir
klestės kaip cėdras Libane.
14 O, nors jie ir pasentų, tačiau
jie žydės, bus vaisingi ir sveiki,
15 kad apreikštų Viešpatį,
manąją Uolą, esantį teisų
ir kad Jame jokios neteisybės nėra.

93

Dievo Galia Ir Didybė

1 Viešpats yra didingai išrėdytas
karalius, galingai valdąs tvirtai
pastatytą pasaulį, kurio nega-
lima pajudinti.
2 Tavo sostas stovi tvirtai nuo
amžių ir Tu esi amžinas.
3 Viešpatie, vanduo tvįsta, jo
ūžimas didėja, jo bangos pakyla.
4 Bangos jūroje yra didelės ir
galingas jų ūžimas, bet Viešpats
augštybėse yra galingesnis.
5 Tavo liudyjimai, Viešpatie, yra
perdėm įtikinantys. Tavo namus
puošia Tavo amžinasis šventumas.

94

Teisingojo Dievo Pagalba

1 Viešpatie, pagiežos Dieve, ku-
ris atkeršyji, pasirodyk.
2 Pasikelk, Pasaulio Teisėjau, ir
atmokėk puikaujantiems, ką jie
yra užsipelnę.
3 Kaip ilgai, Viešpatie leisi di-
džiuotis bedieviams
4 ir piktadariams taip išdidžiai
kalbėti ir girtis?
5 Viešpatie, jie muša Tavo
žmones ir vargina Tavuosius,
6 jie smaugia našles bei sveti-
muosius, užmušdami našlaičius,
pasiteisindami:
7 "Viešpats to nemato ir Jokūbo
Dievas tuo nesirūpina."
8 Supraskite jūs, tautos neiš-
manėliai, kada, jūs paikieji,
įgausite protą?
9 Ar tas, kuris ausį padaręs,
neturėtų girdėti ir tas, kuris akį
sutvėręs, neturėtų matyti?
10 Ar tas neturėtų sudrausti,
kuris baudžia tautas, ar tas netu-
rėtų žinoti, kuris žmones pamoko?
11 Juk Viešpats pažįsta
žmonių mintis, kurios yra
niekingos.
12 Palaimintas yra žmogus, kurį
Tu baudi, pamokydamas jį Savo
žodžiu,

13 sielvarto metu pakentėti tol, kol bedieviui duobė bus iškasta.
14 Nes Viešpats neatmes Savo tautos ir neapleis Savųjų.
15 Ir teisėjai ims vėl teisingai teisti, tiesios širdies esantieji sieks teisingumo.
16 Ar kas mane užstos prieš piktuosius, ar kas kelsis už mane prieš piktadarius?
17 Jei Viešpats man nebūtų padėjęs, greitai būčiau atsidūręs pragare.
18 Kai aš jaučiu mano koją slystant, Viešpatie, Tavo malonė išlaiko mane.
19 Kai daugelis rūpesčių spaudžia mano širdį, tai Tavo paguoda pradžiugina mano sielą.
20 Ar Tu gali susidėti su pražūtingu sostu, įstatymus piktam pasinaudojančiu?
21 Jie renkasi prieš teisiojo sielą ir pasmerkia nekaltą kraują.
22 Bet Viešpats yra mano apsauga, mano Dievas yra uola mano vilties.
23 Ir Jis atmokės jiems už jų nusikaltimus, pražudys juos dėl jų pačių piktumo, Viešpats, mūsų Dievas juos išnaikins.

95

Paraginimas Garbinti Dievą

1 Ateikite, krykštaudami Viešpačiui, linksmai rykaudami savo Išganymo Uolai.
2 Dėkodami, ateikime Jo akivaizdon, krykštaudami Jam su psalmėmis.
3 Nes Viešpats yra didis Dievas ir didis visų dievų karalius.
4 Nes Jo rankoje yra žemės gilybės ir taip pat Jo yra kalnų augštybės.
5 Jo yra jūra, nes Jis ją padarė ir Jo rankos sutvėrė sausumą.
6 Eikime melstis, atsiklaupę pulkime Dievo akivaizdon, kuris mus sutvėrė.
7 Nes Jis yra mūsų Dievas ir mes esame žmonės Jo ganyklos ir avys Jo kaimenės. O šiandien, išgirdę Jo balsą,
8 neužkietinkite savo širdžių, kaip Meryboje, kaip aną dieną Masoje, dykumoje,
9 kai jūsų tėvai Mane gundė, mėgindami, pamatę Mano darbus.
10 Keturias dešimtis metų erzino Mane šie žmonės ir Aš sakiau: "Tai klystančios širdies žmonės, kurie nenori pažinti Mano kelių."
11 Tad ir esu prisiekęs Savo rūstybėje: "Jie neįeis į Mano poilsio vietą."

96

Paraginimas Giedoti Naują Giesmę

1 Giedokite Viešpačiui naują giesmę, visi žmonės, giedokite Viešpačiui.
2 Giedokite Viešpačiui ir liaupsinkite Jo vardą, dienų dienomis skelbdami Jo išganymą.
3 Pasakokit pagonims Jo garbę, visoms tautoms apie Jo stebuklus.
4 Nes Viešpats yra didis ir didžiai garbintinas, labiausiai bijotinas Dievas.
5 Visi kiti tautų dievai yra tik dievaičiai, bet Viešpats padarė dangų,
6 su šlove ir didybe Jo priešakyje, galybe bei grožybe Jo šventovėje.
7 Atiduokite, tautų giminės, Viešpačiui pagarbą, pripažindami Jam garbę ir galybę.
8 Atneškite garbę Viešpaties vardui, Jam dovanų atgabendami ir ateidami į Jo prieangius.
9 Melskite Viešpaties, šventumu pasipuošę. Tesibijo Jo visas pasaulis.
10 Skelbkite tautose, kad Viešpats esąs karaliumi, kad pasaulis tvirtai pastatytas ir neišjudinamas, kad Jis teisingai teisiąs žmoniją.
11 Džiaukis dangau ir linksminkis žeme, teūžia jūra ir visa, kas joje yra.
12 Laukai tebūna linksmi ir visa,

kas juose yra, ir tesidžiaugia me-
džiai miške,
13 Viešpaties akivaizdoje. Nes Jis
ateis ir Jis ateis teisti pasaulį. Jis
teis žemę Savo teisybe ir žmoniją
Savo ištikimybe.

97

Dievo Karalystės Didybė

1 Viešpats yra karaliumi. Todėl
tedžiūgauja žemė ir linksmos te-
būna salos, kiek jų ir bebūtų.
2 Jis yra apsuptas debesų bei
tamsumos. Jo sostas vadovaujasi
teisingumu ir teisybe.
3 Ugnis praskina Jam kelią,
sunaikindama aplink Jį esančius
priešus.
4 Jo žaibai žaibuodami nušvie-
čia pasaulį ir žemė, matydama tai,
išsigąsta.
5 Kalnai sutirpsta Viešpaties a-
kivaizdoje kaip vaškas, akivaizdoje
visos žemės valdovo.
6 Dangūs apsako Jo teisybę ir
visos tautos mato Jo garbę,
7 ir gėdytis turi visi, kurie tar-
nauja paveikslams ir giriasi savo
dievaičiais. Jo melskitės, visi jūs
dievai!
8 Cionas girdi tai ir džiaugiasi ir
Jūdos dukterys džiūgauja dėl Tavo
valdymo, Viešpatie.
9 Nes Tu, Viešpatie, esi Augš-
čiausiasis visų kraštų, iškeltas
viršum visų dievų.
10 Jūs, kurie mylite Viešpatį,
pikto neapkęskite. Viešpats saugoja
Savo šventųjų sielas ir apgina
juos nuo bedievių rankos.
11 Teisiajam šviesa vis ir vėl už-
tekės ir džiaugsmas pamaldžioms
širdims.
12 Jūs, teisieji, džiaukitės Vieš-
pačiu ir dėkokite Jam, atsimindami
Jo šventumo.

98

Viešpaties Laimėjimų Liaupsė

1 Psalmė. Giedokite Viešpačiui
naują giesmę, nes Jis yra padaręs
stebuklų, laimėjęs pergalę Savo
dešine ir Savo šventuoju pečiu.
2 Viešpats leidžia apsakyti Savo
išganymą ir apreiškia tautoms
Savo teisumą.
3 Jis atsimena Savo meilės ir iš-
tikimybės Izraelio namams. Visi
žemės kraštai yra matę mūsų
Dievo išganymą.
4 Krykštaukite Viešpačiui visa
žeme, giedokite, garbinkite ir
liaupsinkite.
5 Liaupsinkite Viešpatį har-
fomis, harfomis su psalmėmis.
6 Trimitais ir rageliais krykštau-
kite Dievui, karaliui.
7 Teaidi jūra ir viskas, kas joje
yra, žemė ir kas joje gyvena.
8 Tesidžiaugia vandenys ir kal-
nai tebūna linksmi,
9 Viešpaties akivaizdoje, nes Jis
ateis teisti pasaulį. Visą pa-
saulį Jis teis teisingai ir visus
žmones sulig Savo ištikimumu.

99

Viešpaties Karalystės Šventumas

1 Viešpačiui karaliaujant dreba
tautos. Žemė dreba Jam sėdint soste
kerubų tarpe.
2 Didis yra Viešpats Cione ir iš-
augštintas viršum visų tautų.
3 Dėkokime Tavo didžiam bei
didingam vardui, kuris yra šventas.
4 Šios karalystės karalius myli
teisybę, įvesdamas teisungumą.
Tu įgyvendini teisę bei teisybę
Jokūbe.
5 Išaugštinkite Viešpatį, mūsų
Dievą, melskitės prie Jo kojų
suolelio, nes Jis yra šventas.
6 Mozė ir Aronas su Jo kunigais
ir Šemūėlis buvo tarpe tų, kurie
Jo vardo meldėsi. Jie meldėsi Vieš-
paties ir Jis išklausė jų.
7 Iš debesies stulpo kalbėjo Jis
su jais ir jie laikėsi Jo gautųjų
nuostatų ir įstatymų.
8 Viešpatie, Tu esi mūsų Die-
vas, Tu juos išklausei. Tu, Dieve
atleidai jiems ir pabaudei juos už
jų nusikaltimus.
9 Išaugštinkite Viešpatį, mūsų
Dievą ir melskitės Jo prie Jo šven-
tojo kalno. Nes Viešpats, mūsų
Dievas yra šventas.

100

Liaupsinkite Dėkodami

1 Padėkos psalmė. Krykštaukite Viešpačiui visos žemės.
2 Tarnaukite Viešpačiui visu linskmumu ir Jo akivaizdon ateikite džiaugsmingi.
3 Įsisąmoninkite, kad Jis yra Viešpats, kad Jis yra Dievas.
4 Įženkite pro Jo vartus dėkodami, į Jo prieangius šlovindami. Dėkokite Jam, liaupsindami Jo vardą.
5 Nes Viešpats yra geras ir Jo malonė yra amžina ir Jo teisybei nėra galo.

101

Pavyzdingas Valdymas

1 Dovydo psalmė. Viešpatie, aš giedosiu apie malonę ir teisybę, Tave liaupsindamas.
2 Aš trokštu keliauti tobulais keliais—kadagi būsi pas mane? Aš gyvensiu ramia sąžine savo namuose.
3 Aš nemyliu užsiimti tuo, kas neteisinga ir man nepatinka neištikimųjų elgesys ir su jais aš nenoriu susidėti.
4 Nedoros mintys tenutolsta nuo mano širdies, pikto žmogaus neapkenčiu.
5 Aš nutildysiu kiekvieną, kuris slaptai šmeižia savo artimą. Pasipūtusio ir išdidaus aš neapkęsiu.
6 Mano akys žiūri į ištikimuosius krašto žmones, kad jie su manimi gyventų ir padorieji man tarnautų.
7 Sukčiams nėra vietos mano namuose ir melagio nelaikysiu pas save.
8 Kas rytą išnaikinsiu bedievius krašte, kad visi nusikaltėliai būtų pašalinti iš Viešpaties miesto.

102

Dievo Malonės Alkstančiųjų Malda

1 Nusiminusio bei kenčiančio malda, išliejančio Viešpačiui savo sielvartą.
2 Išklausyk, Viešpatie, mano maldą ir išgirsk mano šauksmą.
3 Man vargstant, neslėpk Savo veido nuo manęs. Man šaukiant, lenkis prie manęs, mane veikiai išklausydamas.
4 Mano dienos nuėjo kaip dūmai, mano kaulai sudegė kaip nuodegulys.
5 Mano širdis yra kaip žolė, kuri yra nukirsta ir pavysta, kad ir savo duonos užmirštu valgyti.
6 Man beliko tik oda bei vieni kaulai dėl skaudžių dejonių.
7 Aš likau lyg koks baublys dykumoje, lyg apuokėlis apleistoje vietoje.
8 Aš negaliu miegoti, palikęs vienišas kaip paukštelis ant stogo.
9 Visą dieną užgaulioja mano priešai ir užsikeikia, prieš mane šėldami.
10 Nes aš valgau pelenus kaip duoną ir geriu savo gėrimą su ašaromis,
11 dėl Tavo pykimo ir keršto, kai mane išaugštinęs, vėl žemyn nubloškei.
12 Mano dienos slenka kaip šešėlis ir aš džiūstu kaip žolė.
13 Bet Tu, Viešpatie, karaliauji per amžius ir Tavo vardas išlieka per kartų kartas.
14 Kelkis ir pasigailėk Ciono, nes metas susimilimo, o ir net valanda atėjo.
15 Nes Tavo tarnai rods norėtų jį atstatyti, panaudodami akmenis jo griuvėsių.
16 Tada bijotųsi pagonys Viešpaties vardo ir visi žemės karaliai Tavo garbės,
17 Viešpačiui atstatant Cioną ir pasirodant Savo šlovėje.
18 Jis išklausys maldas nuskriaustųjų ir neatmes jųjų prašymo.
19 Tebūnie tai užrašyta būsimai kartai, kad ir užgimsiantieji žmonės liaupsintų Viešpatį.
20 Nes Jis pažvelgė iš Savo augštosios šventovės, apžiūrėdamas žemę iš dangaus,

21 kad išgirstų belaisvių de-
jonę ir išlaisvintų mirtin
pasmerktuosius,
22 kad jie Cione apsakytų Vieš-
paties vardą ir Jo liaupsę
Jeruzalėje,
23 kai tautos ir karalystės susi-
renka Viešpaties pamaldoms.
24 Jis sumažino mano gyvastin-
gumą bei skaičių mano dienų,
25 kad aš jo prašiau: "Mano
Dieve, neatimk manęs mano
amžiaus pusėje, Tavo metams ne-
sibaigiant per amžių amžius.
26 Juk Tu pačioje pradžioje esi
padėjęs žemei pamatus ir taip pat
dangus yra Tavo rankų darbas.
27 Tie visi sugaiš, bet Tu pasi-
liksi. Visi jie pasens, kaip drabu-
žiai, kaip rūbus Tu juos pakeisi, kad
jie taip išsibaigtų.
28 Bet Tu pasilieki nesikeisdamas
ir Tavo metams nėra galo.
29 Tavo tarnų vaikai išsilaikys
ir jų vaikai gyvuos Tavo
akivaizdoje."

103

Dievo Šlovinimas Uš Jo Malonę

1 Dovydo psalmė. Liaupsink
Viešpatį, manoji siela, ir visa, kas
manyje yra, Jo šventąjį vardą.
2 Liaupsink Viepatį, manoji
siela, visų Jo geradarysčių
neužmiršdama.
3 Jis atleidžia visas tavo kaltes
ir gydo visas tavo ligas.
4 Jis išsaugoja tavo gyvybę nuo
pražūties, vainikuodamas tave ma-
lone bei pasigailėjimu.
5 Jis aprūpina tave visokiomis
gerybėmis, atjaunindamas tave, kaip
erelį.
6 Viešpats pritaiko teisingumą
bei teisybę visiems
nuskriaustiesiems.
7 Jis davė Mozei pažinti Savo
kelius, Savo darbus Izraelio
sūnums.
8 Viešpats yra gailestingas ir
malonus, kantrus ir didžiai
mielaširdingas.
9 Nevisados Jis barasi, neamži-
nai Jis keršyja.
10 Su mumis Jis nesielgia pagal
mūsų kaltes ir neatlygina mums
už mūsų nuodėmes.
11 Nes kiek dangus yra augštes-
nis už žemę, tiek daug yra Jo ma-
lonės tiems, kurie Jo bijosi.
12 Kaip toli yra Rytai nuo Va-
karų, taip toli atitolina Jis mūsų
nusikaltimus nuo mūsų.
13 Kaip tėvas vaikų susimilsta,
taip susimilsta Viešpats tų, kurie
Jo bijosi.
14 Jis žino, kaip mes padaryti
esame ir atsimena, kad mes esame
tik dulkės.
15 Žmogaus gyvenimas yra kaip
žolė, kaip gėlės, žydinčios laukuose.
16 Papūtus vėjeliui, jų jau ne-
bėra ir jos savo vietos jau
nebepažįsta.
17 Bet Viešpaties malonė yra
amžina tiems, kurie Jo bijosi, ir Jo
teisybė jų vaikų vaikams,
18 tiems, kurie laikosi Jo sando-
ros ir vykdo Jo įsakymus, juos
atsimindami.
19 Viešpaties sostas yra danguje
ir viskas yra Jo valdžioje.
20 Liaupsinkite jūs, Jo angelai,
Viešpatį, jūs didžiai galingieji,
kurie girdėdami Jo balsą, Jo
valią vykdote.
21 Liaupsinkite Viešpatį, visi Jo
dangiškieji pulkai, Jo tarnai, Jo
valią vykdantieji.
22 Visi Jo darbai, liaupsinkite
Viešpatį, visose Jo valdžios vie-
tose. Manoji siela, liaupsinki
Viešpatį!

104

Viešpaties Didybės Šlovinimas

1 Liaupsink Viešpatį, manoji
siela. Viešpatie, Dieve, Tu esi di-
džiai šlovingas, gražiai ir puoš-
niai išrėdytas.
2 Šviesybė yra Tavo drabužis,
kuriuo Tu apsivilkęs ir dangų Tu
ištiesi lyg kokį kaurą,
3 kuris Tu pasidarei Sau ren-
tinį viršum vandenų, keliauji
debesimis lyg vežimu ir skraidai lyg
vėjo sparnais.
4 Iš vėjo Tu padarai Savo ange-

lus, iš ugnies liepsnų Savo tarnus,
5 kuris padėjai žemės pamatus
taip, kad jų nebūtų galima
pajudinti.
6 Tu ją apdengei vandenynais
lyg drabužiu ir apsėmei kalnus
vandenimis.
7 O Tau barant, jie ėmė nusekti
ir Tau griaudžiant, jie nutekėjo.
8 Kalnai vėl išlindo ir slėniai pa-
sirodė Tavo paskirtose vietose.
9 Ir Tu nustatei jiems ribą, ku-
rios jie neperžengtų ir žemės vėl
neapsemtų.
10 Daubose Tu leidai šaltiniams
ištrykšti, kad vanduo nutekėtų
tarpe kalnų,
11 kad galvijai laukuose atsi-
gertų ir laukiniai žvėrys
atsigaivintų.
12 Prie jų laikosi dangaus
paukščiai, čia giedodami tarpe
šakų.
13 Iš augšto Tu padrėkini kalnus
ir papildai žemę Savo darbų
vaisiais.
14 Tu želdini žolę galvijams ir pa-
sėlius žmonėms, kad duoną už-
siaugintų iš žemės,
15 kad vynas palinksmintų
žmogaus širdį, kad aliejus su-
teiktų grožį jo veidui ir duona
stiprumo jo širdžiai,
16 kad Viešpaties medžiai, Li-
bano cėdrai, kuriuos Jis sodino,
būtų pilni syvų,
17 kuriuose paukščiai savo lizdus
krauna ir kur gandras turi savo na-
mus eglių šakose.
18 Augštai kalnuose laikosi
kalnų ožkos, uolose gyvena lau-
kiniai triušiai.
19 Mėnulis parodo mums metų
laikus, saulė žino, kada nusileisti.
20 Tu padarai tamsumą ir už-
eina naktis, kada žvėrys miške iš-
eina medžioti,
21 kad jaunieji liūtai staugia, iš-
alkę, maisto sau prašydami iš Dievo.
22 Kai saulė užteka, jie vėl
sugrįžta į savo urvus pailsėti.
23 Tada žmogus išeina į darbą,
ir laukuose triūsdamas, pasilieka iki
vakaro.
24 Viešpatie, koks įvairumas
Tavųjų darbų. Visi jie yra at-
likti Tavo išmintimi ir žemė yra pilna
Tavųjų lobių.
25 Štai, jūra didelė bei plati ir pilna
visokiausių gyvūnų, nuo ma-
žiausių iki didžiausių,
26 kurioje plaukioja laivai ir nardo
leviatanas, Tavo sutvertasis.
27 Visi jie žiūri į Tave, kad laiku
jiems duotumei maisto.
28 Tau duodant jie pasiima, Tau
atveriant ranką, jie gerai
pasisotina.
29 O kai Tu paslepi Savo veidą,
tai jie išsgąsta ir kai Tu sustabdai
jų kvėpavimą, tai jie sunyksta ir
atvirsta į dulkes.
30 Tau duodant Savosios Dva-
sios, jie yra sutveriami ir Tu atnau-
jini žemės paviršių.
31 Viešpaties garbė yra amžina,
tesidžiaugia Viešpats Savo darbais.
32 Kai Jis pažiūri į žemę, tai ji
sudreba, kai Jis paliečia kalnus, tai
jie rūksta.
33 Aš giedosiu Viešpačiui visą
savo gyvenimą ir liaupsinsiu
Dievą, kol gyvas būsiu.
34 Kad tik Jam patiktų mano
liaupsė, man besidžiaugiant
Viešpatyje.
35 Teišnyksta žemės nuodėminin-
kai, kad nebeliktų daugiau jokių
bedievių! Liaupsink Viežpatį,
manoji siela! Aleliuja!

105

Dievas Aprūpina Savuosius

1 Dėkokite Viešpačiui, apsaky-
dami Jo vardą ir paskelbdami Jo
darbus žmonėms.
2 Liaupsinkite Jį, giedodami
Jam ir išvardindami visus Jo ste-
buklinguosius darbus.
3 Šlovinkite Jo šventąjį
vardą ir tesidžiaugia Viešpaties
ieškančiųjų širdys.
4 Kreipkitės į Viešpatį bei Jo
galybę, visuomet ieškodami Jo
veido.
5 Atsiminkite Jo stebuklų, ku-
riuos Jis padaręs, Jo ženklų bei
nuostabiųjų sprendimų,

6 jūs ainiai Abraomo, Jo tarno,
jūs sūnūs Jokūbo, jūs išrinktieji.
7 Jis yra Viešpats, mūsų Die-
vas. Jis teisia visą pasaulį.
8 Per amžius Jis atsimins Savo
sandoros, tūkstančiui kartų
duotųjų pažadų,
9 padarytųjų su Abraomu bei
priesaikos su Izaoku,
10 įteisindamas tai Jokūbui bei
patvirtindamas Izraeliui amžinąją
sandorą,
11 šiais žodžiais—Aš tau duosiu
Kanaano žemę jūsų nuosavybėn.
12 Tada, kai jų dar nedaug te-
buvo ir tik vos keletas jų sveti-
mame krašte,
13 kai jie keliavo per tautų tau-
tas, iš vienos karalystės į kitą,
14 tai Jis neleido niekam jų už-
gauti, sudrausdamas dėl jų
karalius.
15 "Nelieskite Mano pateptųjų
ir nedarykite jokios skriaudos Mano
pranašams!"
16 Jis leido krašto žmonėms iš-
baigti duonos atsargas ir užėjo
badas.
17 Pirm jų Jis išsiuntė vyrą—
Juozėpą, kuris buvo vergijon
parduotas.
18 Jo kūnas buvo geležimi su-
kaustytas, jo kojos supančiotos tol,
kol neatėjo
19 Jo Žodis, kol jis nebuvo pa-
darytas skaistus ir peršviestas.
20 Tai nusiuntė karalius, kad jį
paleistų ir tautų valdovas išleido
jį.
21 Jis paskyrė jį viršininku
savųjų rūmų ir užvaizdu savo
lobių,
22 kad patartų jo kunigaikš-
čiams savo būdu ir pamokytų vy-
resniuosius savos išminties.
23 Taip nusikėlė Izraelis į
Egiptą ir Jokūbas pasiliko ateiviu
Chamo žemėje.
24 Ir Viešpats leido Savo tautai
labai sustiprėti, padarydamas ją
gausingesnę už jos priešus,
25 kurie pakeitė savo nusista-
tymą ir pradėjo neapkęsti Jo tau-
tos ir klastingai elgtis su Jo tarnais.
26 Tada Jis atsiuntė Mozę, Savo
tarną ir Aroną, kurį buvo
išsirinkęs.
27 Šiuodu parodė jiems jų
ženklų bei stebuklų Chamo
žemėje.
28 Jie užleido tamsybę ir sutemo
ir jie vis dėlto Jo žodžių neklausė.
29 Jis pavertė jų vandenis į
kraują, numarindamas jų žuvis.
30 Jų žemė priviso pilna var-
lių, net karaliaus gyvenamose
patalpose.
31 Jam tariant atsirado
įvairiausių vabzdžių bei utė-
lių visoje šalyje.
32 Vieton lietaus davė Jis jiems
krušos bei liepsnojančios ugnies per
visą šalį.
33 Jis sugadino jų vynmedžius
ir fygmedžius, sužalodamas me-
džius jų šalyje.
34 Jam tariant atsirado skėrių bei
nesuskaitoma daugybė vabalų,
35 kurie nuėdė visus žalumynus
bei laukų derlių jų krašte.
36 Ir Jis išmušė visus pirmagi-
mius jų šalyje, jų pačių
pirmąjį gimusį vaisių.
37 Jis išvedė juos su sidabru ir
auksu ir jų giminėse nebuvo nė
vieno negalingo.
38 Egiptiečiai džiaugėsi, jiems
išėjus, nes dėl jų jie buvo užklupti
baimės.
39 Debesimi Jis saugojo juos ir
naktį Jis apšvietė juos ugnimi.
40 Kai jie Jo prašė, tai atsiuntė Jis
jiems putpelių ir pamaitino juos
dangaus duona.
41 Jis praskėlė uolą, kad van-
duo ištryško ir upeliais tekėjo sau-
soje dykumoje.
42 Nes Jis laikėsi Savojo šventojo
pažado, duoto Abraomui, Savam
tarnui.
43 Ir taip Jis išvedė Savo žmones
su džiaugsmu ir Savo išrinktuosius
su linksmybe,
44 atiduodamas jiems tautų
žemes, kurias tie buvo įsigiję,
45 kad klausytų Jo nuostatų
bei laikytų Jo įstatymus.
Aleliuja.

106

Dievo Gerumas Nedėkingai Tautai

1 Pagarbintas tebūnie Viešpats! Dėkokite Viešpačiui, nes Jis yra geras ir Jo yra amžinoji malonė.
2 Kas gali išvardinti visus Jo didžiuosius darbus ir suskaityti visa, už ką Jam reikia dėkoti.
3 Palaiminti yra tie, kurie laikosi Jo įsakymų ir visuomet teisingai elgiasi.
4 Viešpatie, atsimink manęs pagal tą malonę, kurią Savo žmonėms pažadėjai, padėk man, kitiems gelbėdamas,
5 kad aš gėrėčiaus palaima iš rinktųjų ir džiaugčiaus gerove Tavo žmonių ir pasigirčiau Tavaisiais.
6 Mes nusidėjome, kaip ir mūsų tėvai, nusikaltome ir elgėmės bedieviškai.
7 Egipte nenorėjo mūsų tėvai vertinti Tavųjų stebuklų, neatsimindami Tavo didžiosios malonės ir pakėlė maištą prie Raudonosios jūros.
8 Bet Jis išgelbėjo juos dėl Savojo vardo, parodydamas jiems Savo galybę.
9 Ir Jis sudraudė Raudonąją jūrą, kuri išdžiūvo ir Jis pervedė juos per gilybę, kaip per dykumą,
10 išsaugodamas juos nuo rankos to, kuris jų neapkentė, išvaduodamas juos iš priešo nagų.
11 Ir taip apsėmė juos visus vandenys, kad jų nė vienas neišliko.
12 Tada jie įtikėjo Jo žodžiams ir jie liaupsino Jį giedodami.
13 Bet jie greit užmiršo, ką Jis buvo padaręs ir netikėjo Jo nurodymais.
14 Ir pasileidę, geiduliaudami, jie gundė Dievą dykumoje.
15 Bet Jis davė jiems, ko jie prašė tol, kol jiems tai nusibodo.
16 Ir stovykloje jie pasikėlė prieš Mozę, prieš Aroną, Viešpaties šventąjį.
17 Tada, atsivėrusi žemė, prarijo Dataną ir palaidojo Abyramo gaują.
18 Iš jų tarpo kilusios ugnies liepsnos sudegino bedievius.
19 Chorėbe jie pasidarė veršį ir meldėsi to nulieto stabo.
20 Taip, vietoje Dievo, jie garbino pavidalą jaučio, kuris žolę ėda.
21 Jie pamiršo Dievą, savo išvaduotoją, kuris Egipte tiek nuostabių darbų buvo atlikęs,
22 stebuklų Chamo žemėje ir išgąstingų žygių prie Raudonosios jūros.
23 Ir Jisai paskelbė, kad norįs juos išnaikinti, jei Mozė, Jo išrinktasis nebūtų stojęs plyšin Jo akivaizdoje ir nukreipęs Jo kerštą nuo visiško išžudymo.
24 Mieląją Jo žemelę jie niekino, netikėdami Jo pažadui.
25 Savo palapinėse jie murmėjo ir neklausė Viešpaties balso.
26 Ir Jis pakėlė Savo ranką ir pasižadėjo juos pribaigti dykumoje,
27 išsklaidyti jų vaikus po tautas, išblaškyti juos į visas šalis.
28 Ir jie prisidėjo prie Baal-Peoro ir valgė negyvųjų dievaičių aukas.
29 Tokiu būdu jie užrūstino Viešpatį savo pasielgimu ir jų tarpe paplito maras.
30 Tada pradėjo Pinechas prašyti Dievą žmonėms atleidimo ir maras pasiliovė.
31 Tatai buvo jam teisingai nuopelnu užskaityta, kartų kartoms, per amžius.
32 Prie Merybos vandenų jie Jį užpykino ir Mozė turėjo su jais daug vargo,
33 kadangi jie buvo jo širdį užgavę ir jis jiems griežtai atsiliepė,
34 nes jie neklausė Viešpaties paliepimo išnaikinti tautas,
35 bet susigiminiavę su pagonimis, jie ėmė elgtis pagal jų darbus, ir
36 tarnaudami jų dievaičiams, jie patys įsipainiojo į jų pinkles.
37 Aukodami savo sūnus ir dukteris velniams,
38 praliedami nekaltą kraują, kraują savo sūnų ir savo duk-

terų Kanaano dievaičiams, už-
teršdami kraujo kaltybėmis žemę,
39 jie apsiteršė savo pačių dar-
bais, bedieviškai pasielgdami.
40 Tada degte užsidegė Viešpa-
ties kerštas prieš Jo tautą, kad Jis
Savųjų nebeapkentė.
41 Tada padavė Jis juos tautų
valiai, kad jie būtų valdomi tų,
kurie jų nekentė.
42 Ir jie kentėjo dėl savo priešų
priespaudos ir pažeminimo jųjų
rankomis.
43 Jis buvo juos pakartotinai iš-
vadavęs, bet jie, besipriešindami, vis
gilyn prasmego savo nuodėmėse.
44 Vis dėlto, Jis atsižvelgė į jų
sielvartą, išgirdęs jų šauksmą.
45 Ir Jis atsiminė Savo sandoros,
su jais padarytos, ir gailėjosi jų iš
Savo didžiosios meilės.
46 O Jis ir leido pasigailėjimo su-
silaukti tarpe tų, kurie juos
buvo išvedę nelaisvėn.
47 Padėk mums, Viešpatie,
mūsų Dieve, ir surink mus iš
tautų, kad dėkotume Tavo šven-
tam vardui ir šlovintume Tavo
garbę.
48 Pagarbintas tebūnie Viešpats,
Izraelio Dievas, nuo amžių ligi
amžių ir visi žmonės tesako
Amen, Aleliuja.

PENKTOJI PSALMIŲ KNYGA

107

Išlaisvintųjų Padėkos Giesmė

1 Dėkokite Viešpačiui, nes Jis
yra geras ir Jo malonė yra amžina.
2 Taip tarkite jūs, kurie esate iš-
vaduoti Viešpaties iš priešo rankos,
3 kuris surankiojo jus iš Rytų
ir Vakarų, iš Šiaurės, bei jūros
pakraščių,
4 klajojančių nemintais takais
dykumose, neradusių vietos, kur
apsigyventi,
5 išalkusius ir ištroškusius, bei
sielvartaujančius.
6 Ir kai jie šaukėsi Viešpaties
savo varge, išgelbėjo Jis juos nuo
jų sielvarto.
7 Jis užvedė juos ant tikrojo ke-
lio, kad jie tuo eidami, prieitų
vietą, kurioje galėtų gyventi.
8 Togidėl jie tebedėkoja Viešpa-
čiui už Jo malonę ir padarytus ste-
buklus žmonijai.
9 Nes Jis pagirdė ištroškusią
sielą, o alkstančiąją Jis papil-
dė gerybėmis.
10 Tų, kurie geležimi apkalti tu-
rėjo kentėti tamsumoje ir mirties
šešėlyje,
11 dėl to, kadangi jie Dievo
įsakymų neklausė ir Jo
įstatymų nepaisė,
12 širdgėla taip parbloškė, kad
nebebuvo, kas jiems padėtų.
13 Tie, kurie šaukėsi Viešpaties
savo varge, tiems Jis padėjo jų
sielvarte,
14 išvesdamas juos iš tamsybės ir
mirties šešėlio ir atrišdamas jų
pančius.
15 Tie tedėkoja Viešpačiui už Jo
malonę ir Jo padarytus stebuklus
žmonijai,
16 kad Jis sulaužė vario vartus ir
sukapojo geležies užkaištus.
17 Neišmanėliai buvo varginami
dėl savo nedorybių ir kentėjo dėl
savo nusikaltimų taip,
18 kad bijojo ką valgyti, priėję
prie mirties slenksčio.
19 Ir tiems, kurie šaukėsi Vieš-
paties savo varge, Jis padėjo jųjų
sielvarte.
20 Ir atsiuntęs Savo žodį, Jis iš-
gydė juos, išgelbėdamas juos iš
mirties.
21 Tie turi Viešpačiui dėkoti už
Jo malonę ir Jo padarytus stebu-
klus žmonijai,
22 atnešti padėkos auką ir
džiaugsmingai apsakyti Jo atliktus
darbus,
23 kurie plaukioja jūrų laivais ir
prekiauja ant didelių vandenų,
24 kurie išpažįsta Viešpaties dar-
bus bei stebuklus vandenyse.
25 Jam įsakant, užeina audra ir
sukelia bangas,
26 kurių siela, mėtoma link dan-
gaus ir vėl žemyn į gelmes, iš
baimės sustingo,
27 kad jie kaip girti svyrinėjo bei
šlitinėjo, negalėdami susilaikyti
28 ir tiems, kurie šaukėsi Vieš-
paties savo varge, Jis padėjo jųjų
sielvarte,
29 kad audra aprimo ir bangos
atslūgo.
30 Ir nutilus, jie džiaugėsi ir Jis
išgabeno juos į krantą, kaip jie
norėjo.
31 Tie turi Viešpačiui dėkoti už
Jo malonę ir žmonijai padarytus
stebuklus.
32 Taip pat teliaupsina Jį susi-
rinkimai ir vyresnieji savo
pasitarimuose.
33 Jis leidžia upėms išdžiūti bei
vandens vermėms užakti
34 ir dėl pasileidimo čia gyve-
nančiųjų Jis padaro jiems iš der-
lingos perdžiūvusią žemę.
35 Bet ir vėl Jis žemę apsčiai pa-
drėkina vandeniu, atverdamas
versmes sausumose,
36 kur alkstantieji, atėję, sau so-
dybas statosi, kuriose galėtų
gyventi,
37 ir, apsėję laukus, pasisodinę
vynuogynus, kasmet susilaukia
vaisių derliaus.

38 Ir Jis laimino juos žmonių ir
galvijų pagausėjimu.
39 Tuos, kurių skaičius buvo
sumažėjęs dėl priespaudos, pažeminimo,
vargo ir rūpesčių,
40 kai paniekintieji kunigaikščiai
turėjo klajoti dykumose, kur kelių
nėra,
41 Jis apgynė nuo skurdo, padaugindamas
jų šeimas ir bandas.
42 Teisieji pamatys tatai ir tuo
pasidžiaugs, o visiems piktiesiems
burnos bus užčiauptos.
43 Ir kas tariasi tatai išmanąs,
tas teįsižiūri, kiek daug yra tos
malonės Viešpatyje.

108

Dovydo Padėka Ir Prašymas Pagalbos

1 Dovydo psalmė, giesmė.
2 Dieve, aš esu tvirtai nusistatęs
giedoti ir garsais visa širdimi
liaupsinti.
3 Suskambėkite harfa ir kanklės,
kad aš ir pats išbusčiau anksti
su aušra.
4 Aš dėkosiu Tau, Viešpatie,
tautose, Tau liaupsės giesmes giedosiu
žmonėse.
5 Nes Tavo malonė pritenka ligi
dangaus ir Tavo ištikimybė ligi
debesų.
6 Pasikelk, Dieve, viršum dangaus
ir Tavo garbė tebūna per visas
žemes.
7 Išklausyk mane, padėk man
Savo dešine, kad Tavo mylimieji
būtų išgelbėti.
8 Dievas yra pažadėjęs Savo
šventovėje "Aš džiaugsiuos, išdalindamas
Šekemą bei išmatuodamas
Sukoto pakalnę.
9 Gileadas yra Mano, taip pat ir
Menašė. Efraymas yra šalmas ant
Mano galvos, Jūda yra Mano karališkoji
lazdelė.
10 Moabas yra Mano praustuvė,
ant Edomo Aš užmesiu Savo kurpę,
patvirtindamas, kad tai esanti Mano
nuosavybė, Filistijoje Aš pasidžiaugsiu
pergale."
11 Kas nuves mane į sutvirtintąjį
miestą, kas palydės
mane ligi Edomo?
12 Tai ne Tu esi, Dieve, kuris mus
apleidai ir nebekariauji su mūsų
pulkais!
13 Duok mums Savosios pagalbos
priešui nugalėti, nes žmonių
pagalba toli nenueina.
14 Su Dievo pagalba bus mūsų
kova sėkminga, nes Jis yra tas, kuris
sumindžios mūsų priešus.

109

Pagalbos Prašymas Kovai Su Klastingu Priešu

1 Dovydo psalmė. Pagarbintasis
mano Dieve, netylėk.
2 Bedieviškos ir apgaulingos
burnos atsivėrė prieš mane, kalbėdamos
klastingais liežuviais.
3 Iš visur jie plūsta mane neapykantos
žodžiais ir puldinėja mane
be priežasties.
4 Aš myliu juos, o jie mane
skundžia. Bet aš meldžiu už juos.
5 Už gera jie atsilygina man piktu
ir neapykanta už mano meilę,
tardami:
6 "Atiduok jį bedievių valiai,
tai ir šetonas atsistos jo dešinėje.
7 O teisme tebūna jis paskelbtas
kaltuoju, tepasmerkia jį jo paties
maldos.
8 Kad jo dienų nedaug tebūtų
ir jo pareigos atitektų
kitam,
9 kad jo vaikai netektų tėvo ir
jo žmona savo vyro.
10 Tesibasto jo vaikai po pasaulį,
elgetaudami, toli išvaryti
nuo savo apleistųjų namų.
11 Teišlupa sukčiai viską iš jo
ir jo lobį tepasiima svetimieji,
12 kad nebūtų nė vieno, kuris
jam gera darytų, ar pasigailėtų
jo našlaičių.
13 Tebūna išnaikintas jo prieauglis
ir jo vardas su sekančiąja karta.
14 Jo tėvų nusikaltimai tebūna
minimi Dievo akivaizdoje ir jo motinos
nuodėmės telieka neišdildytos.

15 Ir jų nuodėmės tepasilieka
visuomet Dievui matomos ir žemėje
tebūna išnaikintas jų vardas,
16 kadangi jis jokio pasigailėjimo
neturėjo, persekiojo ir norėjo
vargstantį varguží ir sielvartau-
jantį, nužudyti.
17 Ir mėgdamas keikti, jis prasi-
keikė pats save ir laiminti nenorėjęs,
jis pats jokios laimės ir nesusilauks.
18 Taip apsivilko jis keikimu lyg
marškiniais, lyg vanduo įsisiurbė
į jo vidurius, lyg aliejus į jo
kaulus.
19 Tatai tepasilieka jam lyg dra-
bužiu, kuriuo apsivilktų, ir juosta,
kuria jis vis susijostų."
20 Taip teatlygina Viešpats mano
priešams ir tiems, kurie pikta kalba
prieš mano sielą.
21 Bet Tu, Viešpatie, Dieve, da-
ryk man pagal Savąjį vardą,
išgelbėdamas mane Savo džiugi-
nančia meile.
22 Nes aš esu vargingas ir pa-
vargęs ir mano širdis yra pilna
skausmo.
23 Aš nykstu kaip šešėlis, kuris
ištįsta, ir nubaidomas, kaip
skėriai.
24 Mano keliai susilpo bepasnin-
kaujant ir mano kūnas sulyso, ne-
tekęs riebalų.
25 Pamatę mane, jie šaiposi iš
manęs ir kraipo savo galvas.
26 Padėk man Viešpatie, mano
Dieve, gelbėk man dėl Savosios
malonės,
27 kad jie suprastų, jog tai Ta-
voji ranka, Viešpatie, kad Tu tai
padaręs,
28 jei jie mane keiktų, tai Tu pa-
laimink. Jei jie prieš mane keltųsi,
duok pralaimėti jiems su gėda, kad
Tavo tarnas prasidžiugtų.
29 Teapsivelka mano priešo tar-
nautojai negarbe ir tebūna jie ap-
siausti gėda, lyg kokiu apsiaustu.
30 Didžiai aš dėkosiu Viešpačiui
savo žodžiu, girdamas Jį daugelio
tarpe.
31 Nes Jis stoja vargšo dešinėn,
kad jį išgelbėtų nuo tų, kurie
teisia jo sielą.

110

*Vyriausias Vyskupas
Karalius Kristus*

1 Dovydo psalmė. Viešpats sako
mano Viešpačiui: "Sėskis Mano
dešinėje iki padarysiu Tavo kojoms
kreslelį iš Tavo priešų."
2 Iš Ciono suteiks tau Viešpats
galią, kad tu viešpatautumei savo
priešų tarpe.
3 Tavo žmonės mielai pasiaukos,
tau juos šaukiant. Ir jaunimas, pa-
sipuošęs šventumu, prisistatys tau
tavo kovos dieną kaip aušrinė
rasa.
4 Viešpats nesigailės, davęs prie-
saiką: "Amžinoji kunigystė yra
Tavo, kaip ir Malkycedeko.
5 Tavo dešinėje Viešpats užsi-
rūstinęs, išmuš karalius.
6 Jis darys teismą tautose, su-
versdamas lavonų krūvas, sumuš-
damas daugelio žemės kraštų
valdovus.
7 Pakelyje Jis atsigers iš upelio
ir todėl eis galvą iškėlęs.

111

*Padėkos Giesmė Už Kūniškas Ir
Dvasiškas Dovanas*

1 Aleliuja. Aš dėkosiu Viešpa-
čiui visa širdimi teisiųjų pasita-
rimuose ir susirinkimuose.
2 Viešpaties darbai yra didingi
tiems, kurie juos vertina ir jais
džiaugiasi.
3 Ką Jis daro, tai yra kilnu ir
didinga ir Jo teisybė išlieka per
amžius.
4 Atsimintini yra Jo padarytieji
stebuklai. Malonus ir gailestingas
yra Viešpats.
5 Jis maitina tuos, kurie Jo bi-
josi, vis atsimindamas Savo
sandoros.
6 Jis supažindina Savo žmones
su Savo galingais žygiais, atiduo-
damas jiems tautų žemes.
7 Jo rankų darbai yra teisybė
bei teisingumas, rimti yra visi jo
įsakymai,

8 per amžius laikomi, ištikimai
ir nuosekliai vykdomi.
9 Jis išvadavo Savo tautą,
amžiams padaręs Savo sandorą.
Jo vardas yra šventas ir didžiai
garbingas.
10 Bijodamas Dievą, įgausi
išminties. Visi, kurie taip pasielgs,
bus protingi—Jam tebūna pa-
reikšta amžinoji pagarba!

112

Dievą Bijančiųjų Palaima

1 Aleliuja. Palaimintas tas, kuris
bijosi Viešpaties, kuris labai mėgsta
Jo įsakymus.
2 Jo palikuonys bus galingi že-
mėje, teisiųjų karta bus
palaiminta.
3 Jo namai bus pilni lobių bei
turtų. Jo teisybė išliks viesiems
laikams.
4 Teisiesiems sušvinta šviesa
tamsybėje nuo Maloningojo, Gai-
lestingojo bei Teisiojo.
5 Žmogui tinka pasigailėti ir pa-
skolinti ir teisingai savo reikalus
tvarkyti.
6 Tokiam žmogui visuomet se-
kasi, nes teisiojo visuomet bus
atsiminta.
7 Kai vargai užeina, tai jis nesi-
bijo. Stipri jo širdis turi vilties
Viešpatyje.
8 Viltimi savo širdyje, jis nebijo
savo priešo, kuris prieina savo
galą.
9 Su vargingaisiais jis plačiai
pasidalina dovanomis. Jo teisumas
išliks amžiams ir jo vardas bus
išaugštintas.
10 Bedieviai tai pastebės ir grieš
dantimis iš piktumo ir sunyks, ka-
dangi bedieviai to nesusilaukia, ko
jie užsigeidžia.

113

Malonė Pasižeminantiems

1 Aleliuja. Liaupsinkite, jūs tar-
nai Viešpaties, liaupsinkite Vieš-
paties vardą.
2 Tebūnie pagirtas Viešpaties
vardas dabar ir per amžius.
3 Nuo saulės užtekėjimo ligi jos
nusileidimo tebūna pagirtas Vieš-
paties vardas.
4 Viešpats yra išaugštintas vir-
šum visų tautų. Jo garbė yra
augštesnė už dangų.
5 Kas yra lygus Viešpačiui,
mūsų Dievui, turinčiam sostą
augštybėje?
6 Jis nusilenkia žemyn į
dangų ir žemę stebėti
pasižeminančiuosius.
7 Jis iškelia vargstantįjį iš
dulkių ir paaugština vargužį iš
purvo,
8 kad pasodintų jį prie kuni-
gaikščių, prie Savo tautos
kunigaikščių,
9 kuris pargabena nevaisingąją į
Savo namus, padarydamas ją
laimingą vaikų motina. Aleliuja.

114

Stebuklingas Izraelio Išėjimas
Iš Egipto

1 Kai Izraelis išėjo iš Egipto,
Jokūbo giminė iš svetimos tautos,
2 tai pasidarė Jūda Jo šventovė
ir Izraelis Jojo karalystė.
3 Jūra išvydo tai ir atslūgo, Jor-
danas atsitraukė atgal.
4 Kalnai šokinėjo kaip ėryčiai,
kalneliai, kaip jaunos avelės.
5 Kas atsitiko tau, jūra, kad tu
atslūgai ir tau, Jordane, kad tu
pasitraukei,
6 jūs kalnai, kad šokinėjote kaip
ėryčiai ir jūs kalneliai, kaip jauno-
sios avelės?
7 Prieš Viešpatį drebėk tu,
žeme, prieš Jokūbo Dievą,
8 kuris iš uolos padarė vandens
ežerus, iš akmens vandens šulinius.

115

Garbė Viešpačiui

1 Ne mums, Viešpatie, ne mums,
bet Savo vardui suteik garbę dėl
Savo malonės ir tiesos.

2 Kodėlgi turėtų sakyti pa-
gonys: "Kurgi yra jų Dievas?"
3 Bet mūsų Dievas yra dan-
guje. Jis daro, ką Jis nori.
4 O jų dievaičiai yra sidabras
bei auksas, žmonių rankomis
padaryti.
5 Jie turi burną, bet nekalba.
Jie turi akis, bet nemato.
6 Jie turi ausis ir negirdi, jie turi
nosis, tačiau neužuodžia.
7 Rankas turėdami, jie negali
nieko nutverti. Jie turi kojas, bet
nevaikščioja. Savo kaklu negali jie
išduoti jokio garso.
8 Tie, kurie juos padirba, pri-
lygsta jiems, taip pat ir visi, kurie
jais pasitiki.
9 O Izraeli, pasitikėk Viešpačiu!
Jis yra jums pagalba ir apsauga.
10 Namai Arono, pasitikėkite
Viešpačiu. Jis yra jūsų pagalba ir
apsauga.
11 Jūs, kurie bijote Dievo, pasi-
tikėkite Viešpačiu. Jis yra jūsų
pagalba ir apsauga.
12 Viešpats laimina mus, atsimin-
damas. Jis laimina Izraelio namus,
Jis laimina Arono namus.
13 Jis laimina tuos, kurie bijosi
Viešpaties, tiek mažus, tiek
didelius.
14 Ir Viešpats tepadaugina jus ir
jūsų vaikus.
15 Jūs esate palaimintieji Viešpa-
ties, kuris sutvėrė dangų ir žemę.
16 Augščiausieji dangūs yra Vieš-
paties, bet žemę Jis atidavė
žmonijai.
17 Numirusieji negarbina Vieš-
paties, neigi tie, kurie nueina
ramybėn.
18 Tačiau mes garbinsime Vieš-
patį, dabar ir per amžių amžius.
Aleliuja.

116

Padėka Už Išgelbėjimą Iš Mirties

1 Aš myliu Viešpatį, nes Jis iš-
girdo mano balsą ir mano
prašymus.
2 Kadangi Jis prilenkė man Savo
ausį, tai šauksiuos Jo tol, kol tik
gyvas būsiu.
3 Mirties ryšiais aš buvau su-
pančiotas, pragaro kančios buvo
mane užnikusios, vargas ir rūpes-
čiai kankino mane.
4 Bet aš šaukiuos Viešpaties
vardo: "O Viešpatie, išgelbėk mano
sielą!"
5 Viešpats yra maloningas ir tei-
sus ir gailestingas yra mūsų
Dievas.
6 Viešpats saugoja paprastuo-
sius, aš buvau suvargęs ir Jis man
padėjo.
7 Nusiramink, manoji siela, nes
Viešpats yra tau gera padaręs.
8 Nes Tu išgelbėjai mano sielą
iš mirties, mano akis nuo ašarų,
mano kojas nuo suklupimo,
9 kad vaikščiočiau Viešpaties a-
kivaizdoje gyvųjų žemėje.
10 Aš tikiu, nors pasisakiau, jog
esąs labai prislėgtas.
11 Savo sielvarte išsitariau, kad
visi žmonės esą melagiai.
12 Kaip aš galėčiau Viešpačiui
atsilyginti už visą tą gera, kurį
Jis man daro?
13 Aš priimsiu išganymo taurę ir
šauksiuos Viešpaties vardo.
14 Savo pažadus aš ištesėsiu
Viešpačiui visos Jo tautos
akivaizdoje.
15 Jo šventųjų mirtis yra labai
brangi Viešpaties akyse.
16 O Viešpatie, aš esu Tavo tar-
nas, tarnas ir sūnus Tavo tarnaitės,
Tu atleidai mano pančius.
17 Aukomis aš Tau dėkosiu ir
šauksiuos Viešpaties vardo.
18 Savo pažadus aš ištesėsiu
Viešpačiui visos Jo tautos
akivaizdoje,
19 Viešpaties šventovės priean-
giuose, tavyje, o Jerūzale! Aleliuja.

117

Paraginimas Dievą Garbinti

1 Liaupsinkite Viešpatį visos
tautos, garbink Jį visa žmonija.
2 Nes Jo malonė yra didinga ir

Jis yra mums ištikimas per amžius. Aleliuja!

118

Padėkos Giesmė Už Kristaus Auką

1 Dėkokite Viešpačiui, nes Jis
yra geras ir Jo malonė yra amžina.
2 Todėl tesako Izraelis—amžina
yra Jo malonė,
3 tesako Arono namai—amžina
yra Jo malonė.
4 Tesako tie, kurie Viešpaties
bijo—amžina yra Jo malonė.
5 Varge aš meldžiausi Viešpaties, ir Viešpats išklausęs, paguodė
mane.
6 Viešpats yra su manimi, todėl
nesibijau. Ką gali žmonės man
padaryti?
7 Viešpats yra su manim man
padėti ir aš prasidžiugsiu, pamatęs
savo priešą nugalėtą.
8 Geriau nusitikėti Viešpačiu,
negu pasitikėti žmonėmis.
9 Geriau nusitikėti Viešpačiu,
negu pasitikėti kunigaikščiais.
10 Pagonys apstojo mane, visi;
Viešpaties vardan aš nuo jų
apsigyniau.
11 Jie apstoja mane iš visų
pusiu, bet Viešpaties vardan aš juos
sukaposiu.
12 Jie apstoja mane kaip bitės, bet
jie sudegs kaip erškėtis ugnyje,
Viešpaties vardan aš juos pribaigsiu.
13 Jie stumdo mane, kad nuvirsčiau, bet Viešpats padeda man.
14 Viešpats yra mano stiprybė,
mano psalmė ir mano išganymas.
15 Linksmi pergalės balsai
skamba teisiųjų pastogėse, laimėjus žygį Viešpaties dešinei.
16 Viešpaties dešinė yra augštai
iškelta, Viešpaties ranka yra
nugalinti.
17 Aš nemirsiu, bet liksiu gyvas
ir apsakysiu Viešpaties darbus.
18 Nors Viešpats mane bauste
baudė, tačiau mirčiai Jis manęs
neatidavė.
19 Atkelkite man teisingumo vartus, kad įėjęs Viešpačiui dėkočiau.
20 Tai yra tie vartai, pro kuriuos
teisieji įeina.
21 Aš dėkoju Tau, kad Tu mane
pažeminai, bet man ir vėl padėjai.
22 Statytojai atmetė Jį, bet Jis
buvo padarytas kertiniu akmeniu.
23 Tatai padarė Viešpats tikru
stebuklu mūsų akims.
24 Džiūgaukime ir būkime linksmi
tą dieną, kurią Viešpats mums
dovanoja.
25 O Viešpatie, gelbėk, o Viešpatie, suteik palaimos.
26 Palaimintas tebūnie ateinąsis
Viešpaties vardan, mes laiminame
jus, kurie esate iš Viešpaties
šventovės.
27 Viešpats yra Dievas, šviečiąs
mums Savąja šviesa iškilmingoje
eisenoje, kurie einame šakelėmis
pasipuošę iki pat altoriaus ragų.
28 Tu esi mano Dievas ir Tau aš
dėkoju, mano Dieve, didžiai Tave
garbindamas.
29 Dėkokite Viešpačiui, nes Jis
yra geras ir Jo malonė yra amžina.

119

Malda, Liaupsė,
Dievo Žodžio Šlovė

1 Išganytingi yra tie, kurie elgiasi nenusikalsdami ir klauso Viešpaties įstatymų.
2 Išganytingi yra tie, kurie laikosi Jo nuostatų ir ieško Jo visa
širdimi.
3 Nes tie, kurie Jo keliais vaikščioja, tie pikto nedaro.
4 Tu esi įsakęs griežtai laikytis
Tavųjų įstatymų.
5 O kad aš visu savo gyvenimu
laikyčiaus Tavųjų įstatymų!
6 Ir kai aš klausysiuos visų
Tavo paliepimų, tai man gėdytis
nereikės.
7 Aš dėkoju Tau visos savo širdies atsidėjimu, kad Tu mane mokai
Savo teisingųjų įstatymų.
8 Aš laikysiuos Tavųjų nuostatų, tiktai neapleisk manęs!
9 Kaip gali jaunuolis išlikti nenusikaltęs? Tiktai, jei jis elgsis,
kaip Tu esi liepęs.
10 Visa širdimi aš ieškau Tavęs,
neleisk man nutolti nuo Tavo
įstatymų.

11 Tavo žodį laikau priglaudęs
savo širdyje, kad nenusidėčiau prieš
Tave.
12 Būk pagirtas, Viešpatie! Duok
man išmokti Tavo įstatymus.
13 Savo lūpomis aš išpasakosiu
visus Tavo burnos sprendimus.
14 Lyg kokiais turtais aš
džiaugiuos Tavo patvarkymų būdu.
15 Aš mąstau apie Tavo nuo-
status, žiūrėdamas Tavųjų kelių.
16 Aš gėriuos Tavo nuostatais,
neužmiršdamas Tavo žodžių.
17 Gera daryk Savam tarnui, kad
gyvas išlikčiau ir Tavo žodį
laikyčiau.
18 Atverk mano akis, kad suvok-
čiau stebuklingumą Tavųjų
įstatymų.
19 Esu svečias žemėje, neslėpk
Savo įstatymų nuo manęs.
20 Mano siela pailsta, vis besiil-
gėdama Tavųjų sprendimų.
21 Tu sudraudi išdidžiuosius ir
prakeikti yra tie, kurie nukrypsta
nuo Tavo įstatymų.
22 Atitolink šmeižtus ir panie-
ką nuo manęs, nes aš laikausi
Tavo nuostatų.
23 Net, kai kunigaikščiai susiėję
tariasi prieš mane, šneka Tavo tar-
nas apie Tavo nuostatus.
24 Tavo nuostatai yra man dar ir
džiaugsmas bei patarėjai.
25 Mano siela yra nublokšta į
dulkes, atgaivink mane, kaip esi
pažadėjęs.
26 Tu išklausai mane, kai aš iš-
dėstau Tau savo vargus. Mokyk
mane Savo nuostatų.
27 Mokyk mane Savo įsakymų
kelių, tai kalbėsiu apie Tavo
stebuklus.
28 Aš taip sielvartauju, kad net
mano širdis nyksta. Stiprink mane,
kaip esi pažadėjęs.
29 Neleisk man užeiti ant apgau-
lingojo kelio ir malonėk mane pa-
mokyti Savųjų kelių.
30 Aš pasirinkau tiesos kelią,
kreipdamas dėmesį į Tavo
įstatymus.
31 Aš laikausi, Viešpatie, Tavo
liudyjimų ir neleisk, kad aš patek-
čiau gėdon.
32 Kai Tu mano širdį nuramdai,
tai bėgte bėgu Tavo įstatymų
keliais.
33 Parodyk man, Viešpatie, Savo
nuostatų kelią, kuriuo eičiau
tada ligi galo.
34 Duok man suprasti Tavo
įstatymus ir kad aš juos laikyčiau
visa savo širdimi.
35 Vesk mane Savo įstatymų
taku, nes tatai pradžiugina mane.
36 Nukreipk mano širdį į Tavo
liudyjimus, tik ne į godą.
37 Nukreipk mano akis, kad neiš-
mokčiau niekam nevertų tušty-
bių ir atgaivink mane Savo
keliuose.
38 Duok, kad Tavo tarnas tvirtai
laikytų Tavo įsakymus, kaip
Tavo žodį, kad aš Tavęs bijočiau.
39 Gėdą, kurios baidaus, atimk
nuo manęs, nes Tavo paliepimai yra
meilingi.
40 Štai, aš geidauju Tavo
įsakymų, atgaivink mane Savo
teisingumu.
41 Viešpatie, aplankyk mane su
Savo malone ir išganyk mane, kaip
esi pažadėjęs,
42 kad galėčiau atsiliepti savo už-
gauliotojui, nes aš pasitikiu Tavo
pažadu.
43 Neatimk tiesos žodžio iš mano
burnos, nes aš tikiuos sulaukti Ta-
vojo sprendimo.
44 Taip aš laikysiuos Tavo
įstatymų nepaliaudamas, visados
ir per amžius.
45 Ir taip aš vaikščioju linksmas,
susipažindamas su Tavo nuostatais.
46 Tavąją tiesą aš skelbsiu
net karaliams ir dėl to nesivaržysiu.
47 Aš gėriuos Tavo įsakymais,
juos taip pamilęs.
48 Pakėlęs rankas Tavo
įstatymams, aš mąstau apie Tavo
nuostatus.
49 Atsimink pažado Savo tarnui,
kuriuo man esi vilties davęs.
50 Tatai yra paguoda mano varge,
nes Tavo žodis atgaivina mane.
51 Išdidieji juokiasi begėdiškai iš
manęs, tačiau aš neatsisakau Tavo
įstatymų.
52 Aš atsimenu, Viešpatie, kaip

Tu esi pasaulį teisęs, ir tuo aš save
pasiguodžiu.
53 Bedieviai, kurie nesilaiko Tavo
įstatymų, sukelia manyje di-
delį piktumą.
54 Kur ir bebūčiau, vis pagiedu
giesmelę apie Tavo nuostatus.
55 Naktį atsimenu, Viešpatie,
Tavo vardą ir vykdau Tavo
įstatymus.
56 Tokia yra mano dalia, kad lai-
kausi Tavo įstatų.
57 Aš sakiau, Viešpatie, kad Tavo
taip leista, jog aš klausyčiau Tavo
žodžių.
58 Aš meldžiuos visa širdim Ta-
vojo veido, būk man molonus, kaip
esi pažadėjęs.
59 Pasitikrinęs savo kelyje, ėmiau
kreiptis į Tavo liudyjimus.
60 Aš skubu, nedelsdamas, vyk-
dyti Tavo įstatymus.
61 Nors bedievių gauja mane
apiplėšė, tačiau aš neužmiršau Tavo
įstatymų.
62 Vidunaktį aš keliuosi dėkoti
Tau už teisinguosius Tavo
sprendimus.
63 Aš esu su tais, kurie Tavęs bijo
ir laiko Tavo įsakus.
64 Viešpatie, žemė yra pilna Tavo
malonės, mokyk mane Savųjų
tiesų.
65 Viešpatie, Tu darai gera Savam
tarnui, kaip ir pasižadėjai.
66 Pamokyk mane padoriai pa-
sielgti, nes aš pasitikiu Tavo
įstatymais.
67 Tu pažeminai mane beklai-
džiojant, bet dabar aš klausau Ta-
vo žodžių.
68 Tu esi malonus ir mielas, mo-
kyk mane Savųjų tiesų.
69 Išdidieji apmeluoja mane, bet
aš laikausi visa širdimi Tavo
įsakymų.
70 Jų širdis yra perdėm taukais
aptukusi, bet mane džiugina Tavo
įstatai.
71 Man buvo malonu būti Tavęs
pažemintu, kad mokyčiaus
Tavųjų tiesų.
72 Tavo burnos įstatymai man
mielesni už tūkstantį gabalų
aukso ir sidabro.
73 Tavo rankos yra mane pada-
riusios ir paruošusios, duok man
suprasti ir mokytis Tavo
įsakymų.
74 Tavęs bijantieji mato mane ir
džiaugiasi, nes aš turiu vilties Tavo
žodžiais.
75 Viešpatie, aš žinau, kad Tavo
sprendimai teisingi yra, ir kad išti-
kimas būdamas, mane pažeminai.
76 Tavo malonė tebūnie mano
paguoda, kaip ir esi Savo tarnui
pasižadėjęs.
77 Pasigailėk manęs, kad gyvas
išlikčiau, nes aš mėgstu Tavo
įsakymus.
78 Išdidieji tebūnie sugėdinti, nes
jie be priežasties mane užgauliojo,
apmeluodami, o aš gi kalbu apie
Tavo paliepimus.
79 Tavęs bijantieji teateina su
manimi mokytis Tavųjų tiesų.
80 Duok, kad aš visa širdimi
laikyčiaus Tavo nuostatų ir kad
man nereikėtų susigėsti.
81 Mano siela pailsta besiilgė-
dama Tavo išganymo, aš pasitikiu
Tavo pažadu.
82 Mano akys pailsta belaukda-
mos Tavo pažado—kadagi paguosi
mane?
83 Nors aš esu kaip surūkusi pū-
slė dūmuose, tačiau aš neužmiršau
Tavo nuostatų.
84 Kaip ilgai reikės laukti Tavo
tarnui, kadagi pradėsi teisti tuos,
kurie mane persekioja?
85 Pasipūtėliai man iškasė
duobes, bet ne pagal Tavo
nurodymus.
86 Tavo įsakymai yra tikri, bet
jie persekioja mane melagystėmis,
padėk man!
87 Beveik jie būtų mane pri-
baigę šioje žemėje, bet aš neatsi-
sakiau Tavo įsakymų.
88 Atgaivink mane per Savo ma-
lonę, kad laikyčiaus Tavo burnos
liudyjimų.
89 Viešpatie, Tavo žodis pasilieka
pastovus per amžius danguje.

90 Tu esi ištikimas per amžius,
kuris sutvėrei žemę, kad ji
išsilaikytų.
91 Taip ji ir šiandien tebesilaiko,
nes visa kas Tau tarnauja.
92 Jei Tavo įstatymas man ne-
būtų suteikęs paguodos, būčiau
pražuvęs savo varge.
93 Tavo įsakymų aš niekuo-
met neužmiršiu, kadangi jais Tu
mane atgaivini.
94 Aš esmi Tavo, gelbėk mane,
nes aš ieškau Tavo įsakymų.
95 Bedieviai tykoja mane nužudy-
ti, bet aš remiuos Tavo liudyjimais.
96 Visa ką esu matęs galą pri-
einant, bet Tavo įstatymui ribo-
tumo nėra.
97 Aš myliu Tavo įstatymus taip,
kad kasdien apie juos kalbu.
98 Tavo įstatymai padaro mane
išmintingesnį už mano priešus,
nes jie visuomet pasiliks mano
nuolatiniu turtu.
99 Bemąstydamas apie Tavo
liudyjimus, aš esu mokytesnis už
visus mano mokytojus.
100 Aš esu protingesnis už se-
nuosius, nes laikau Tavo įstatymus.
101 Aš susilaikau užeiti ant bet
kokio kelio, kad tik Tavo žodžiui
pakluščiau.
102 Aš nenukrypstu nuo Tavo
nuostatų, nes Tu Pats pamokai
mane.
103 Koks skanumas Tavo
žodžių, kurie yra mano burnoje
saldesni už medų!
104 Tavo įsakymai daro mane
išmaningą, todėl neapkenčiu ap-
gaulingų kelių.
105 Tavo žodis yra žiburys mano
kojoms ir šviesa mano kelyje.
106 Aš daviau priesaiką, kad aš
laikysiuos Tavųjų teisingųjų
sprendimų.
107 Esu labai pažemintas, Vieš-
patie, atgaivink mane pagal Savo
pažadėjimą.
108 Viešpatie, priimk liaupsę,
trykštančią iš mano burnos ir mo-
kyk mane Savųjų sprendimų.
109 Nors mano siela yra nuolati-
niame pavojuje, tačiau aš neužmir-
štu Tavo įstatymų.
110 Bedieviai spendė man žaban-
gas, bet aš nenuklydau nuo Tavo
įsakymų.
111 Tavo liudyjimus aš pasisavi-
nau amžiams, nes jie yra mano šir-
dies džiaugsmas.
112 Mano širdis visuomet linkusi
vykdyti Tavo įstatymus ligi galo.
113 Veidmainių aš nekenčiu, bet
Tavo įstatymus aš myliu.
114 Tu saugoji ir apgini mane,
mano viltis paremta Tavo žodžiu.
115 Atstokite nuo manęs, pikta-
dariai, aš noriu laikyti mano Dievo
įstatymus.
116 Išlaikyk mane, kaip esi ža-
dėjęs, kad išlikčiau ir neapsigėdin-
čiau, vilties netekęs.
117 Gaivink mane, kad atsigau-
čiau, tai visuomet pasigėrėsiu Tavo
įstatymais.
118 Tu pasmerki tuos, kurie atsi-
sako Tavo nuostatų ir meluodami
patys save apsigauna.
119 Žemės netikėlius Tu pašalini
kaip atmatas, todėl myliu aš Tavo
liudyjimus.
120 Iš baimės šiurpas ima mano
kūną, drebantį dėl Tavo teismo.
121 Aš darau tai, kas teisu ir tei-
singa, neatiduok manęs engėjams.
122 Užstok Savo tarną ir pa-
guosk jį, kad puikieji man prievar-
tos nedarytų.
123 Mano akys privargsta, besiil-
gėdamos Tavo išganymo, bei paža-
dėtojo teisingumo.
124 Maloningai atsiteisk Savo tar-
nui, mokydamas mane Savųjų
įstatymų.
125 Aš esu Tavo tarnas, suteik
man išminties, kad suvokčiau Tavo
liudyjimus.
126 Viešpatie, štai metas pasi-
reikšti, o jie verčia nieku Tavo
įstatymus.
127 O aš myliu Tavo įsakymus
labiau už auksą, už skaistųjį auksą,
128 ir teisingai laikydamas visus
Tavo nuostatus, aš neapkenčiu ap-
gaulingo kelio.

129 Tavo liudyjimai yra stebuklingi—jais laikos mano siela.
130 Tavo žodžiui apsireiškiant, paprastieji džiaugiasi, įgaudami išminties.
131 Aš trokštu atvira burna Tavo įsakymų, nes esu jų išsiilgęs.
132 Gręškis į mane ir būk man malonus, kaip ir esi tiems, kurie Tavo vardą myli.
133 Tvirtu žingsniu duok man žengti pagal Tavo žodį ir neleisk valios gauti ant manęs jokiai neteisybei.
134 Išlaisvink mane iš žmonių priespaudos, tai aš laikysiu Tavo įsakymus.
135 Apšviesk Savo tarną Savuoju veidu, mokydamas mane Savųjų nuostatų.
136 Ašarų srovės teka iš mano akių, kai kiti nesilaiko Tavo įstatymų.
137 Viešpatie, Tu esi teisingas ir, teisdamas, Tu teisingai teisi.
138 Tu išleidai teisingus įstatymus, kuriais visiškai galima pasitikėti.
139 Mirtinai skaudu žiūrėti, kai mano priešai nepaiso Tavo žodžių.
140 Tavo pažadai yra kruopščiai išdėstyti ir jie labai patinka Tavo tarnui.
141 Aš esu paniekintas ir nežymus, tačiau Tavo įsakymų aš nepamirštu.
142 Tavo teisingumas yra amžinas, Tavo įstatymas teisingas.
143 Nors vargai ir sielvartas mane užpuolė, tačiau Tavo įsakymai pradžiugina mane.
144 Tavųjų liudyjimų teisybė yra amžina, duok man juos suprasti, kad gyvas išlikčiau.
145 Iš širdies gelmių aš šaukiu, Viešpatie, išklausyk mane, aš laikysiu Tavo nuostatus.
146 Aš šaukiuos į Tave, išgelbėk mane, kad laikyčiaus Tavo liudyjimų.
147 Dar nepradeda brėkšti, jau aš ateinu maldaudamas pagalbos, pasitikėdamas Tavo žodžiu.
148 Aš pabundu, dar neišaušus, kad apmąstyčiau Tavo žodį.
149 Maloningai klausyk mano balsą. Viešpatie, pagal Savo apvaizdą, atgaivink mano gyvastį.
150 Tie, kurie mane žiauriai persekioja, vis artėja, atitoldami nuo įstatymų.
151 O Tu, Viešpatie, esi arti. Tavo įsakymai yra teisingi.
152 Aš seniai supratau Tavo liudyjimus, kurie išleisti visiems amžiams.
153 Pažvelk į mano vargą ir išgelbėk mane, nes aš neužmirštu Tavo įstatymų.
154 Būk mano gynėju ir išganyk mane, atgaivindamas mane pagal Savo pažadėjimą.
155 Bedieviai yra nutolę nuo išganymo, nes jie nesirūpina Tavo nuostatais.
156 Viešpatie, Tu esi didžiai susimilstąs, atgaivink mane pagal Savo apvaizdą.
157 Mano persekiotojų ir mano priešininkų yra daug, tačiau aš nesikreipiu nuo Tavo liudyjimų.
158 Skaudu žiūrėti į nusidėjėlius ir matyti juos, nesilaikančius Tavo žodžių.
159 Viešpatie, Tu matai, kaip aš Tavo įstatymus myliu, atgaivink mane pagal Savo malonę.
160 Tavo žodis yra perdėm teisybė ir visi Tavo teisingieji sprendimai yra amžini.
161 Kunigaikščiai persekioja mane be priežasties, bet mano širdis prisibijo Tavo žodžių.
162 Aš džiaugiuos Tavo pažadais, lyg radęs didelį laimikį.
163 Melagysčių nemėgstu ir neapkenčiu, bet Tavo įstatymą myliu.
164 Septynis kartus į dieną aš liaupsinu Tave už Tavo teisybės teismą.
165 Didžios ramybės apimami tie, kurie myli Tavo įstatymus ir nieko nėra, dėlko jie suklupty.
166 Viešpatie, aš laukiu Tavo išganymo ir įgyvendinu Tavo paliepimus.
167 Mano siela laikosi Tavo liudyjimais ir aš juos didžiai myliu.

168 Aš laikausi Tavo paliepimų ir nurodymų ir mano keliai Tau nepaslėpti.
169 Leisk man, Viešpatie, kad Tau pasiskųsčiau. Pamokyk mane, kaip pažadėjęs.
170 Leisk man kreiptis maldomis į Tave, kad mane išgelbėtumei pagal Savo pažadą.
171 Mano lūpos liaupsina Tave, kadangi Tu mokai mane Savo nuostatų.
172 Tegieda mano liežuvis apie Tavo žodį, nes visi Tavo įsakymai yra teisingi.
173 Tepadeda man Tavo ranka, nes aš pasirinkau Tavo įsakymus.
174 Viešpatie, aš ilgiuos Tavo išganymo ir Tavo įstatymai džiugina mane.
175 Gyvą išlaikyk mano sielą, kad ji Tave liaupsintų ir Tavo apvaizda man padėtų.
176 Aš klaidžioju, kaip pasimetusi avis, ieškok Savo tarno, nes aš neužmiršau Tavo įsakymų.

120

Giesmė, Giedama, Einant Į Pamaldas

1 Iš sielvarto šaukiuos į Viešpatį ir Jis išklauso mane.
2 Apgink, Viešpatie, mano sielą nuo meluojančių lūpų bei apgaulingų liežuvių.
3 Ką Jis tau duotų ar dar pridėtų, tu klastingasis liežuvi!
4 Jis tik tave pabaustų aštriomis galiūnų strėlėmis ir kadagių liepsnomis.
5 Vargas man būti svetimam Mešeke ir gyventi prie Kėdaro palapinių.
6 Mano sielai yra labai ilgu gyventi su tokiais, kurie ramybės neapkenčia,
7 Kai aš taikingai su jais kalbu, tai jie pradeda kelti nesantaiką.

121

Giesmė, Giedama, Einant Į Pamaldas

1 Aš pakeliu savo akis į kalnus, nuo kurių man ateina pagalba.
2 Mano pagalba ateina nuo Viešpaties, kuris padarė dangų ir žemę.
3 Jis neleis Tavo kojai paslysti ir tas, kuris tave saugo, neužsnūsta.
4 Štai, Izraelio sargas nei miega, nei snaudžia.
5 Viešpats apgina tave. Viešpats yra tavo pavėsis tavo dešinėje,
6 kad saulė tavęs neperkaitintų dieną, neigi mėnulis naktį.
7 Viešpats teapsaugoja tave nuo viso pikto. Jis teapsaugoja tavo sielą.
8 Viešpats teapasaugoja tavo išėjimą bei įėjimą ir dabar ir per amžius.

122

Jerūzalės Miesto Šlovė

1 Giesmė, giedama, einant į Dievo namus. Aš prasidžiugau, kai jie man pasakė: "Eikime į Viešpaties namus".
2 Ir štai, mes stovime savo kojomis tavo vartuose, Jerūzale.
3 Jerūzalė yra ištisas glaudžiai sustaytas miestas, kuriame susirenka
4 atkeliavusios giminės, būtent Viešpaties giminės, kaip Izraeliui įsakyta, padėkoti Viešpaties vardui.
5 Nes čia pastatytos teismo krasės, Dovydo namų krasės.
6 Melskite už taiką Jerūzalei, kad tie, kurie ją myli, būtų saugūs.
7 Ramybė teviešpatauja tavyje ir palaima tavo rūmuose.
8 Dėl savo brolių ir giminių aš linkiu tau ramybės.
9 O dėl mūsų Viešpaties, mūsų Dievo, aš melsiu už tavo gerovę.

123

Giesmė, Giedama, Keliaujant Į Šventovę

1 Aš pakeliu savo akis į Tave, kuris Tu Savo sostą turi danguje.

2 Štai, kaip tarnai žiūri į rankas savo darbdavių, kaip tarnaitės į savo šeimininkės, taip mes žiūrime į Viešpatį, mūsų Dievą, ligi Jis mūsų susimilsta.
3 Būk mums malonus, Viešpatie, pasigailėk mūsų, nes mes esame perdaug paniekinti.
4 Mūsų siela yra perdaug apsunkinta puikiųjų paniekos ir pasididžiavimo išdidžiųjų.

124

Viešpaties Išsaugojimas

1 Jei Viešpats nebūtų už mus, tai tepasisako Izraelis.
2 Jei Viešpats nebūtų su mumis, kai žmonės prieš mus keliasi,
3 tai jie prarytų mus gyvus, ant mūsų užpykę.
4 Tada mus vandenys nuskandintų, srovės apsemtų mūsų sielą,
5 ir vanduo virsdamas augštai per mūsų sielą, mus nusineštų.
6 Pašlovintas teesie Viešpats, kad Jis neatiduoda mūsų į jų dantis ir jie mūsų nepasigrobtų.
7 Mūsų siela išsprūdo kaip paukštelis iš paukštininko žabangų. Kilpa patrūko ir mes išėjome laisvėn.
8 Mūsų pagalba yra varde Viešpaties, kuris sutvėrė dangų bei žemę.

125

Pasitikėjimas Dievu

1 Tie, kurie pasitiki Viešpačiu, nepražus, bet išsilaikys amžiams, kaip Ciono kalnas.
2 Kaip kalnai yra aplink Jerūzalę, taip yra Viešpats aplink Savo žmones, dabar ir per amžius.
3 Nes bedievių valdžia neišsilaikys teisiųjų žemėje, kad teisiesiems nereikės pridėti savo rankų prie neteisybės.
4 Gera daryk, Viešpatie, geriesiems bei pamaldiesiems.
5 Bet, kurie pasileidžia apgaulingais keliais, tuos nuvarys Viešpats kartu su nusikaltėliais ir Izraelyje tebūnie ramybė.

126

Ciono Išlaisvinimas

1 Mes lyg sapnuote sapnavome, kai Viešpats sugrąžino belaisvius į Cioną.
2 Tada buvo mūsų burnos pilnos juoko. Mūsų liežuviai giedojo liaupsės giesmę, o tautos tarpusavyje kalbėje: "Didingai jiems Viešpats apsireiškęs!"
3 Ir Dievas apsireiškė mums didingai ir dėl to mes džiaugiamės.
4 Viešpatie, sugrąžink mūsų belaisvius, kaip Tu sugrąžini versmeles pietų dykumoje.
5 Kurie sėja su ašaromis, tie pjauna su džiaugsmu.
6 Verkdami jie eina sėti brangią sėklą, bet grįžta su džiaugsmu, pėdus parsinešdami.

127

Šelomono Giesmė, Giedama Einant Į Šventovę

1 Jei Viešpats nestato namų, tai statytojų darbai nueina niekais. Jei Viešpats miesto nesaugo, tai ir sargybinių sargyba jo neišsaugos.
2 Nėra prasmės anksti keltis ir ilgai triūsti bei duoną valgyti susirūpinusiems, kai Savo mylimiesiems Jis duoda jos bemiegant.
3 Štai, vaikai yra Viešpaties dovana, jūsų pačių kūno vaisius jums dovanotas.
4 Kaip strėlės kariautojo rankoje, taip yra vaikai užgimę žmogaus jaunystėje.
5 Palaimintas yra tas, kuris turi jų pilną krepšį ir gali drąsiai kalbėti su savo priešu ir jį pavaryti nuo savo vartų.

128

Palaiminta Šeima— Kelionės Giesmė

1 Palaimintas yra kiekvienas, kuris bijosi Viešpaties ir laikosi Jo kelių.

2 Tu valgysi tai, ką tavo rankos uždirba. Ir tau seksis ir tu būsi laimingas.
3 Tavo žmona bus tau lyg koks derlingas vynmedis prie tavo namų, tavo vaikai lyg alyvmedžio ūgliai aplink tavo stalą.
4 Štai, kokia palaima vyrui, kuris bijosi Viešpaties.
5 Telaimina Viešpats tave iš Ciono, kad matytumei Jerūzalės klestėjimą visą savo gyvenimą,
6 netgi tavo vaikų vaikus bei ramybę Jerūzalėje.

129

Izraelio Priešų Sugėdinimas

1 Pasakyk, Izraeli, kaip tavo priešas tave iš jaunų dienų puldinėjo.
2 Jie persekiojo mane žiauriai iš pat jaunystės, bet nenugalėjo.
3 Arėjai arė ant mano nugaros, išvarydami ilgas vagas.
4 Bet teisusis Viešpats atpalaidavo mane nuo tos bedievių vergystės.
5 Tebūna sugėdinti ir tepasitraukia visi, kurie neapkenčia Ciono,
6 tebūnie jie kaip žolė ant stogo, kuri pavysta neužaugusi,
7 kurios pjovėjui nėra ko surinkti ar rišėjui suimti į glėbį,
8 kad iš praeivių niekas nesakytų: "Būkite Viešpaties palaiminti, mes laiminame jus vardan Viešpaties."

130

Pagalbos Šauksmas

1 Iš gilybių, Viešpatie, aš šaukiuos Tavęs.
2 Viešpatie, klausykis mano balso, savo ausimis išgirsk mano maldavimus.
3 Jei Tu, Viešpatie, ketini nuodėmių neužmiršti, tai kas beiš liks nenubaustas?
4 Bet Tu mums atleidi, kad Tavęs bijotume.
5 Aš laukiu Viešpaties, mano siela laukia ir Jo žodyje yra mano viltis.
6 Mano siela laukia Viešpaties labiau, nei sargybiniai laukia aušros.
7 Izraeli, pasitikėk Viešpačiu, nes Viešpats pasigaili, būdamas didžiai atlaidus.
8 Jis išpirks Izraelį nuo visų jo nuodėmių.

131

Nuolankumas Dievui

1 Viešpatie, mano širdis nesididžiuoja, mano akys nepuikauja ir aš neužsiimu dideliais dalykais, kurių aš pasiekti negaliu.
2 Taigi, aš nusiraminau ir nutildžiau savo sielą, kaip mažą vaiką motinos prieglobstyje. Mano siela manyje yra kaip mažas vaikas.
3 Izraeli, pasitikėk Viešpačiu dabar ir per amžius.

132

Dovydo Giesmė, Giedama Sandoros Skrynios Perkėlimo Metu

1 Atsimink, Viešpatie Dovydo ir visų jo kančių,
2 kaip jis prisiekė Viešpačiui ir pasižadėjo Jokūbo Galingajam:
3 "Aš neeisiu į savo gyvenamąją pastogę, neigi gulsiuos į savo lovą,
4 neleisdamas savo akims miegoti, savo akių vokams užsimerkti tol,
5 kol nerasiu vietos Viešpačiui, namų Jokūbo Galingajam.
6 Štai, mes girdėjome apie ją Efratoje ir radome ją Kiriat-Jearymo laukuose.
7 Eikime į Jo būstinę ir melskimės prie Jo kojų suolelio.
8 Pasikelk Viešpatie, ir sustok Savo šventovėje, Tu ir Tavo galybės galingoji skrynia.
9 Tesirėdo Tavo kunigai teisybe ir Tavo šventieji tesidžiaugia.
10 Dėl Dovydo, Savo tarno, nenukreipk Savo veido nuo Savo pateptojo.

11 Viešpats pasižadėjo Dovydui ir neatsisakys, prisiekdamas: "Tavo kūno vaisių Aš pasodinsiu į tavo sostą.
12 Jei tavo vaikai laikysis Mano sandoros bei įstatymų, kurių Aš juos mokysiu, tai ir jų vaikai sėdės ant tavo sosto per amžius."
13 Nes Viešpats pasirinko Cioną, norėdamas jame gyventi.
14 Čia Aš pasiliksiu amžiams karaliauti, kadangi čia man tinka pabūti.
15 Palaimintas bus jo aprūpinimas maistu ir vargingieji turės apsčiai duonos.
16 Jo kunigus Aš aprėdysiu išganymu ir jo šventieji galės būti linksmi.
17 Čia Aš išaugštinsiu Dovydo ragą. Čia įstatysiu žiburį Savo pateptajam.
18 Gėda Aš apdangstysiu jo priešus lyg drabužiu, bet ant jo galvos žvilgėte žvilgės jo vainikas.

133

Brolių Sugyvenimas

1 Štai, kaip gražu ir malonu yra, kai broliai, vienas su kitu, sandoroje sugyvena.
2 Tai yra kaip kaštaunas balzamas, tekąs nuo Arono galvos ir barzdos ant jo aprangos,
3 kaip rasa Chermono, nusileidžianti ant Ciono kalnų, nes čia Viešpats pažadėjęs laiminti amžinuoju gyvenimu, visuomet ir per amžius.

134

Vakarinė Liaupsės Giesmė

1 Taigi, dabar liaupsinkite Viešpatį, visi jūs Viepaties tarnai, nakties metu, būdami Viešpaties namuose.
2 Iškelkite savo rankas šventovėje ir liaupsinkite Viešpatį.
3 Iš Ciono telaimina tave Viešpats, kuris sutvėrė dangų ir žemę.

135

Padėka Dievui

1 Aleliuja. Liaupsinkite Viešpaties vardą, jūs tarnai Viešpaties, liaupsinkite Viešpatį,
2 jūs, kurie tarnaujate Viešpaties namuose, mūsų Dievo šventoriuje.
3 Liaupsinkite Viešpatį, nes Viešpats yra mielas, giedokite liaupsę Jo vardui su malonumu.
4 Nes Viešpats pasirinko Sau Jokūbą ir Izraelį, kaip Savo ypatingą nuosavybę.
5 Nes aš žinau Viešpatį esantį didį, mūsų Dievą didesnį už visus dievus.
6 Jis daro visa, ką tik nori danguje ir žemėje, jūroje ir jos gilybėse.
7 Jis leidžia debesims pakilti nuo žemės pakraščių, padaro žaibus su lietumi, išleidžia vėją iš savo atsargų.
8 Egipte Jis nužudė visus žmonių ir gyvulių pirmagimius.
9 Jis aplankė Egiptą Savo ženklais ir stebuklais, nubaudė Faraoną ir visus jo tarnus,
10 išmušė daugelį tautų ir nužudė galingus karalius,
11 kaip amoriečių karalių Sychoną, Bašano karalių Ogą ir visus Kanaano karalius,
12 perleisdamas jų žemes Savo žmonėms, atiduodamas jas Izraeliui.
13 Viešpatie, Tavo vardas yra amžinas. Tavęs bus atsiminta per amžių amžius.
14 Nes Viešpats užstoja Savo žmones ir susimilsta Savo tarnų.
15 Pagonių dievaičiai yra sidabras bei auksas, žmogaus rankų darbas.
16 Jie turi burnas, bet nekalba, jie turi akis, bet nemato.
17 Ausis jie turi ir negirdi, irgi nėra kvapo jų burnoje.
18 Tie, kurie juos dirba, yra jiems lygūs su tais, kurie jais pasitiki.
19 Izraelio namai, liaupsinkite Viešpatį, liaupsinkite Jį, jūs Dievo kunigai.

20 Liaupsinkite Viešpatį, Lėvio
namai, liaupsinkite Viešpatį, ku-
rie bijote Viešpaties.
21 Iš Ciono tebūna pagarbintas
Viešpats, kuris gyvena Jerūzalėje.
Aleliuja.

136

Padėkos Giesmė

1 Dėkokite Viešpačiui, nes Jis
geras ir amžina yra Jo malonė.
2 Dėkokite visų dievų Die-
vui, nes amžina yra Jo malonė.
3 Dėkokite visų viešpačių
Viešpačiui, nes amžina yra Jo
malonė.
4 Jis yra vienintelis, kuris dide-
lius stebuklus daro, nes amžina yra
Jo malonė.
5 Jis padarė dangus visa išmin-
timi, nes amžina yra jo malonė.
6 Jis užklojo žemę ant van-
denų, nes amžina yra Jo malonė.
7 Jis padarė dvi dideli šviesi, nes
amžina yra Jo malonė,
8 saulę, kuri šviestų dienos
metu, nes amžina yra Jo malonė,
9 mėnulį bei žvaigždes, kad
šviestų nakčia, nes amžina yra Jo
malonė.
10 Jis ištiko Egipto pirmagimius,
nes amžina yra Jo malonė,
11 Jis išvedė Izraelį iš Egipto,
nes amžina yra Jo malonė,
12 galinga ranka ir ištiestu petimi,
nes amžina yra Jo malonė.
13 Jis perdalino Raudonąją
jūrą, nes amžina yra Jo malonė.
14 Jis pervedė Izraelį per jos
vidurį, nes amžina yra Jo malonė
15 ir nuvarė Faraoną su visu
pulku į Raudonąją jūrą, nes
amžina yra Jo malonė.
16 Jis vedė Savo tautą per dyku-
mą, nes amžina yra Jo malonė,
17 išmušdamas galingus karalius,
nes amžina yra Jo malonė,
18 išmušdamas pasižymėjusius
galiūnus, nes amžina yra Jo malonė,
19 amoriečių karalių Sy-
choną, nes amžina yra Jo malonė
20 ir Bašano karalių Ogą, nes
amžina yra Jo malonė
21 ir leido pasisavinti jų žemę,
nes amžina Jo malonė,
22 Savam tarnui Izraeliui, nes
amžina yra Jo malonė.
23 Nes priespaudos metu Jis at-
siminė mūsų, nes amžina yra Jo
malonė
24 ir išvadavo mus iš mūsų
priešų, nes amžina yra Jo malonė.
25 Jis pamaitina kiekvieną
gyvą būtybę, nes amžina yra Jo
malonė.
26 Dėkokite dangaus Dievui, nes
amžina yra Jo malonė!

137

Verksmo Giesmė Babelės Tremties Metais

1 Ten prie Babelės upelių mes
atsisėdome ir verkėme, atsimin-
dami Ciono.
2 Savo kankles mes čia pakabi-
nome į arti esančius gluosnius.
3 Nes ten, liepė mums tie, kurie
mus išvedė, taip nuliūdusiems gie-
doti ir būti linksmiems, pageidau-
dami: "Pagiedokite mums giesmę
apie Cioną!"
4 Kaip mums giedoti Viešpaties
giesmę svetimoje šalyje?
5 Jei pamirščiau, tai teneuž-
gauna mano dešinė mano kanklių.
6 Mano liežuvis turėtų prilipti
prie gomurio, jei Tavęs neatsimin-
čiau, jei Jerūzalės nelaikyčiau savo
didžiausiu džiaugsmu.
7 Atsimink, Viešpatie, kaip
edomiečiai rėkavo Jerūzalės užė-
mimo dieną: "Sugriaukite ją, su-
griaukite ligi pamatų!"
8 O Babele, ardytoja, sugriauta
būsiančioji! Laimingas bus tas, ku-
ris tau atlygins už tai, ką tu mums
esi daręs,
9 kuris paims jūsų vaikučius ir
sutreškys juos, numesdamas į
akmenyną.

138

Dovydo Padėka Už Pagalbą

1 Aš dėkoju Tau visa širdimi,

dievų akivaizdoje aš tave
garbinsiu.
2 Atsikreipęs į Tavo šventovę,
aš melsiuos dėl Tavo vardo, dėko-
damas už Tavo malonę bei ištiki-
mybę, nes Tu iškėlei Savo vardą
ir pažadą augščiau viršum viso ko.
3 Kai aš šaukiaus Tavęs, Tu iš-
klausei mane, suteikdamas mano
sielai stiprumo.
4 Išgirdę Tavo burnos žodžius,
Tau dėkoja visi žemės karaliai.
5 Ir jie gieda apie Viešpaties ke-
lius, nes Viešpaties šlovė yra
didinga.
6 Nes Viešpats, nors ir taip aug-
štas, tačiau Jis pažvelgia į
žemąjį ir atpažįsta pasidi-
džiuojantį iš tolo.
7 Nors aš ir būčiau di-
džiausiame varge, tačiau Tu mane
atgaivini ištiesta ranka nuo
keršto mano priešų apgindamas
ir padėdamas man Savo dešine.
8 Viešpats padarys viską dėl
manęs. Viešpatie, Tavo malonė yra
amžina. Malonėk neatsisakyti Savo
rankų darbo!

139

Dievas Viską Žino,
Visur Būdamas

1 Tu esi ištyręs mane, Viešpatie,
ir pažįsti mane.
2 Tu žinai, ar aš sėdžiu, ar ke-
liuosi. Tu supranti mano mintis
iš tolo.
3 Tu matai mane ir vaikščio-
jantį ir gulintį ir pažįsti visus
mano kelius.
4 Dar neištarė mano liežuvis nė
žodelio, o Tu, Viešpatie, jau žinai,
ką aš norėjau sakyti.
5 Tu laikai mane apglaudęs, Savo
ranką iškėlęs viršum manęs, iš
visų pusių.
6 Tu pažįsti mane taip stebėti-
nai, kad aš to niekaip negaliu
suprasti.
7 Kur aš nueisiu nuo Tavo Dva-
sios ir kur nubėgsiu nuo Tavo veido?
8 Jei aš užžengčiau į dangų,
tai Tu čia esi, jei pasikločiau savo
patalą pragare, štai, Tu ir čia esi.
9 Jei nuskrisčiau aušros spar-
nais ir nusileisčiau prie tolimiausios
jūros,
10 tai tačiau Tavo ranka mane
vestų ir Tavo dešinė laikytų
mane.
11 Jei sakyčiau, kad tamsa mane
paslėptų ir šviesa apklink mane
pasidarytų nakčia,
12 tai tamsuma Tau nebūtų tamsi
ir naktis šviestų Tau kaip diena ir
tamsybė būtų šviesa.
13 Tu esi mane visą sutvėręs,
pradėdamas mane mano motinos
įsčiose.
14 Aš dėkoju Tau, kad Tu mane
taip nuostabiai padaręs esi. Stebu-
klingi yra Tavo darbai, kuriuos
mano siela visiškai išpažįsta.
15 Mano kaulai nebuvo Tau jokia
paslaptis, kai aš buvau nematomai
daromas savo motinos įsčiose,
stebuklingai užaugdamas, lyg ko-
kioje paslėptoje vietoje.
16 Tavo akys matė mane dar ne-
gimusį. Man skirtas dienas Tu
surašei visas į Savo knygas, ku-
rių dar nė viena nebuvo
prasidėjusi.
17 Kaip didingos, Dieve, yra man
Tavo mintys ir kokia begalinė yra
jų daugybė!
18 Jei aš imčiau jas suskaityti, tai
jų būtų daugiau nei smėlio grū-
delių. O kad tebebūčiau su Ta-
vimi, atsibudęs!
19 O Dieve, kad Tu užmuštumei
bedievius ir kad kraugeriai nuo
manęs atstotų!
20 Jie kalba begėdiškai apie Tave
ir be reikalo vartoja Tavo vardą
piktam.
21 Viešpatie, ar man neapkęsti
tų, kurie Tavęs neapkenčia ir, ar
nepasipiktinti tais, kurie Tau
pasipriešina?
22 Aš tikrai jų neapkenčiu, jie
pasidarė iš tikrųjų mano
priešais.
23 Ištirk, mane, Dieve, pažinda-
mas mano širdį. Išmėginęs mane,
sužinok mano nusistatymą
24 ir žiūrėk, bau nėra ko pikto

manyje ir vesk mane amžinuoju
keliu!

140

Prašymas Pagalbos Priešams Nugalėti

1 Dovydo giesmė choro vedėjui.
2 Išgelbėk mane, Viešpatie, nuo
piktų žmonių, apgink mane nuo
sauvaliaujančių smurtininkų,
3 kurie prasimano pikta savo
širdyje, kasdien sukeldami
nesantaiką.
4 Aštrų jie padaro savo lie-
žuvį, kaip žalčių ir po jų lū-
pomis yra angies nuodai. Muzikinis
paįvairinimas.
5 Apgink mane, Viešpatie, nuo
rankos bedievių, apsaugok mane
nuo sauvaliaujančių žmonių,
norinčių mane parklupdyti.
6 Pasididžiuojantieji deda man
kilpas, virvėmis užtraukia man
tinklus ir paspendžia spąstus
mano keliuose. Muzikinis
paįvairinimas.
7 O Viešpatie, aš sakau Tau: "Tu
esi mano Dievas!" Klausykis, Vieš-
patie, balso mano maldavimo.
8 O Dieve, Viešpatie, mano sti-
prioji Pagalba, apsaugok mano
galvą kovos įkarštyje!
9 Viešpatie, neduok bedieviams,
ko jie nori ir neremk jų savo
sauvaliavimuose.
10 Tą nelaimę, kurią mano
priešai tariasi suruošti, užvesk ant
jų pačių galvos.
11 Tegu apibarsto Jis juos žari-
jomis ir tenuvaro Jis juos giliai že-
mėn, kad jie daugiau
nebeatsikeltų.
12 Pikti liežuviai neturės pasise-
kimo žemėje. Tad, kas savo
liežuvio nesuvaldys, bus nuvarytas
ir nublokštas.
13 Nes aš žinau, kad Viešpats už-
stos vargstantįjį ir apgins var-
gužio teises.
14 O teisieji dėkos Tavo vardui ir
pamaldieji išsilaikys Tavo
akivaizdoje.

141

Dovydo Psalmė—Vakarinė Malda

1 Aš šaukiuos Tavęs, Viešpatie,
skubėk, man padėdamas. Išgirsk
mano balsą, man Tavęs
maldaujant.
2 Tebūna mano maldos Tau
priimtinos kaip smilkalai, mano
rankų pakėlimas, kaip vakarinė
auka.
3 Duok Viešpatie, kad laikyčiau
savo burną užčiaupęs ir savo lū-
pas sutaupęs.
4 Neduok, kad mano širdis
linktų į pikta, nesusidėtų su
piktadėjais, neigi eitų su jais
smaguriauti.
5 Tepagraudena mane teisusis ir
teperspėja švelniai, tai man patiks,
kaip kvepiąs balzamas ant mano
galvos, nes aš vis meldžiuos, kad
jie man skriaudos nepadarytų.
6 Kai jų vadai bus nustumti nuo
uolos žemyn, tai žmonės įsitikins,
kad aš teisybę kalbėjęs.
7 Jie turės pripažinti—kaip ar-
tojas išpurena plėšinį, taip bus
mūsų kaulai išbarstyti iki pragaro
angos.
8 Nes mano akys, Viešpatie, nu-
kreiptos į Tave. Tavimi aš pasiti-
kiu, neapleisk mano sielos.
9 Apsaugok mane nuo
žabangų, kurias jie man spendė ir
nuo spąstų piktadėjų.
10 Man juos laimingai apeinant,
leisk bedieviams į savo pačių
pančius pakliūti.

142

Malda Oloje

1 Dovydas meldžia pagalbos,
oloje būdamas, giedodamas šią
psalmę.
2 Šaukte šaukiuosi Viešpaties,
maldaute maldauju Viešpatį.
3 Labai besiskųsdamas, aš iš-
dėstau Jam visus savo vargus.
4 Mano dvasiai silpnėjant, Tu
žinai mane pastiprinti, kelyje ku-
riuo eimi, jie spendžia man kilpas.

5 Aš pažvelgiau į dešinę ir štai, čia nebuvo nė vieno norinčio manęs pažinti. Man nėra kur dingti. Nėra nė vieno, kuris rūpintųsi mano siela.

6 Į Tave šaukiuosi, Viešpatie, sakydamas: "Tavimi aš pasitikiu, Tu esi mano dalia gyvųjų žemėje."

7 Išklausyk mane besimeldžiantį, nes esu labai priblokštas, apgink mane nuo mano persekiotojų, nes jie man per stiprūs.

8 Išvesk mane iš mano sielvarto, kad dėkočiau Tavo vardui su Tavo teisiaisiais, pas mane atėjusiais, už man suteiktą malonę.

143

Pagalbos Prašymas

1 Išklausyk mano maldą, Viešpatie, išgirsk mano prašymą dėl Savo ištikimybės, išklausyk mane dėl Savo teisingumo.

2 Ir neimk manęs teisti, Savo tarno, nes nė vienas gyvųjų nėra teisus Tavo akivaizdoje.

3 Nes priešas persekioja mano sielą, mirtinai mane spausdamas, nuvaręs mane į tamsybę, kaip seniai mirusiuosius.

4 Todėl esu taip dvasioje prislėgtas ir visiškai nelinksmos širdies.

5 Atsimindamas senųjų laikų, padarau apžvalgą Tavųjų stebuklų ir esu nustebintas Tavo rankų darbais.

6 Savo rankas aš iškeliu į Tave. Mano siela trokšta Tavęs, kaip išdžiūvusi žemė. Muzikinis paįvairinimas.

7 Negaišk Viešpatie, mane išklausydamas, nes mano dvasia išsisėmusi. Neslėpk Savo veido nuo manęs, kad nebūčiau lygus tiems, kurie nueina į kapą.

8 Tavo malonę leisk man patirti iš pat ryto, nes Tavimi pasitikiu, apreišk man tą kelią, kuriuo eičiau, nes esu Tavęs išsiilgęs.

9 Išgelbėk mane, mano Dieve, nuo mano priešų, aš glaudžiuos prie Tavęs.

10 Mokyk mane vykdyti Tavo valią, nes Tu esi mano Dievas. Geroji Tavo Dvasia tevadžioja mane Tavo saugiaisiais takais.

11 Viešpatie, atgaivink mane dėl Savojo vardo. Išvesk mano sielą iš vargų dėl Savo teisybės.

12 Dėl Savo malonės išnaikink mano priešus, nužudyk visus, kurie mano sielai kenkia, nes aš esu Tavo tarnas.

144

Apsaugos Ir Palaiminimo Prašymas

1 Pagarbintas tebūnie Viešpats, mano Stiprybė, kuris moko mano rankas kovoti ir mano kumštis kariauti,

2 mano Meilė, mano Pilis, mano Gynėjas ir mano Išgelbėtojas, mano Skydas, kuriuo pasitikiu, kuris verčia tautas man pasiduoti.

3 Viešpatie, kasgi yra žmogus, kad juo taip rūpinies ir žmogaus sūnus, kad jį taip vertini?

4 Juk žmogus kaip ir niekis, jo gyvenimas praeina kaip šešėlis.

5 Viešpatie, linkterėk Savo dangų ir nuženk, pakrutink kalnus, kad jie rūktų.

6 Žaibais žaibuodamas išblaškyk juos ir išgąsdink juos, šaudamas Savo strėlėmis.

7 Savo ranka iš augšto išgelbėk mane. Išvaduok mane iš didelių vandenų, iš svetimųjų rankų,

8 kurių burna tik vienus niekus plepa ir meluoja, net priesaiką duodami.

9 Dieve, aš giedosiu Tau naują giesmę ir liaupsinsiu Tave dešimties stygų psalteriu,

10 kuris karaliams leidžia laimėti ir apsaugo Savo tarną Dovydą nuo pražūtingojo kardo.

11 Atimk mane ir išlaisvink mane iš svetimųjų rankos, kurių burna pilna melo ir kurie meluoja net priesaiką duodami.

12 Tebūna mūsų sūnūs, kaip iš pat jaunystės gerai prižiūrimas atžalynas, mūsų dukros, išdabin-

tos, kaip kertiniai stulpai
puošniuose rūmuose.
13 Mūsų sandėliai tebūna pilni
visokiausių atsargų, mūsų avys
teatsiveda tūkstančius ir tepadau-
gėja jos dešimtimis tūkstančių
mūsų ganyklose.
14 Mūsų jaučiai teatlieka nau-
dingą darbą be nelaimės ir
nuostolio ir kad gatvėse negirdė-
tume nusiskundimų.
15 Palaiminti yra tie žmonės, ku-
riems taip klojasi. Tie žmonės yra
palaiminti, kurių Dievas yra
Viešpats.

145

Dovydo Liaupsės Psalmė

1 Didžiai išaugštinsiu Tave, mano
Dieve, Karaliau, ir Tavo vardą
garbinsiu visada ir per amžius.
2 Aš garbinsiu Tave kasdien ir
Tavo vardą, girdamas per amžius.
3 Viešpats yra didis ir labai gir-
tinas ir Jo didybė yra neiškalbama.
4 Viena karta pagirs Tavo dar-
bus kitai kartai, pranešdama Tavo
galybės veiksmus.
5 Aš kalbėsiu apie Tavo didžiai
šlovingą didybę ir apie Tavo
stebuklus,
6 kad apie Tavo didžiuosius dar-
bus būtų skelbiama ir Tavo di-
dybė apreikšta,
7 kad girtų Tavo didžiąją
gerybę ir liaupsintų Tavo teisybę.
8 Maloningas yra Viešpats bei
gailestingas, kantrus ir didžiai
meilingas.
9 Viešpats yra geras visiems ir
Jis pasigaili visų Savo kūrinių.
10 Tedėkoja Tau, Viešpatie, visi
Tavo darbai ir teliaupsina Tave Tavo
šventieji.
11 Tavo garbę teapsako Tavo ka-
ralystės, iškeldamos Tavo galybę,
12 kad žmonėse apsireikštų Tavo
galybė bei didžioji šlovė Tavo
karalystės.
13 Tavo karalystė yra amžina ka-
ralystė ir Tu viešpatausi per
amžius.
14 Viešpats išlaiko visus puolan-
čius ir atitiesia prislėgtuosius.
15 Visų akys laukia Tavęs ir Tu
duodi jiems pasisotinti tinkamuoju
laiku.
16 Iš Savo atviros rankos Tu pa-
sotini kiekvieną gyvą būtybę
tuo, kas jai tinka.
17 Viešpats yra teisus visuose
Savo keliuose ir šventas visais Savo
darbais.
18 Viešpats yra artimas visiems,
kurie Jo šaukiasi, visiems, kurie Jo
nuoširdžiai šaukiasi.
19 Jis daro tai, ko Jo bijantieji
prašo ir padeda jiems, išgirdęs jų
šauksmą.
20 Viešpats apsaugo visus, kurie
Jį myli, bet Jis išnaikins bedievius.
21 Tegarbina mano burna Vieš-
patį ir visas kūnas teliaupsina Jo
šventąjį vardą, visuomet ir per
amžius.

146

Pasitikėjimas Dievu

1 Aleliuja. Liaupsink Viešpatį,
manoji siela.
2 Aš liaupsinsiu Viešpatį visą
savo gyvenimą. Aš giedosiu sa-
vam Dievui, kol tik gyvas būsiu.
3 Nepasitikėkite kunigaikščiais,
žmonėmis, iš kurių pagalbos
nesulauksite.
4 Jų dvasiai išėjus iš kūno, jų
kūnas sugrįžta į žemę ir tuo bai-
giasi jų užsimojimai.
5 Palaimintas yra tas, kuriam
padeda Jokūbo Dievas, kurio viltis
yra Dieve, Viešpatyje,
6 kuris padarė dangų, žemę,
jūrą ir visa, kas juose yra ir kuris
visuomet pasilieka ištikimas,
7 kuris užstoja skriau-
džiamuosius, pasotina alkstan-
čiuosius ir laisvėn išleidžia
apkaltuosius.
8 Akluosius padaro Viešpats re-
ginčiais. Viešpats atitiesia žemėn
nublokštuosius. Viešpats myli
teisiuosius.
9 Viešpats pasaugo ateivius, iš-

laiko našlaičius ir našles, bet už-
kerta kelią bedieviams.
10 Viešpats karaliaus per amžius,
Tavasis Dievas, Cione, per kartų
kartas. Aleliuja!

147

Paraginimas Liaupsinti Dievą

1 Liaupsinkite Viešpatį, nes
mūsų Dievui giedoti liaupsę yra
didinga, miela ir gražu.
2 Viešpats atstato Jerūzalę, su-
rinkdamas Izraelio tremtinius.
3 Jis gydo jų pažeistas širdis ir
aptveria jų žaizdas.
4 Jis suskaito žvaigždes ir va-
dina jas vardais.
5 Mūsų Viešpats yra didis ir
labai galingas. Jo išmintis yra
begalinė.
6 Viešpats atitiesia nuolankiuo-
sius, bet bedievius Jis numeta
žemėn.
7 Pakarčiui giedokite Viešpa-
čiui, dėkodami ir liaupsinkite
mūsų Dievą kanklėmis.
8 Jis apdangsto debesimis
dangų, duoda žemei lietaus ir žel-
dina žolę kalnuose.
9 Jis pasirūpina, kad būtų pa-
šaro galvijams ir maisto varnai-
čiams, kurie Jo šaukiasi.
10 Jis nesižavi nei žirgo pajė-
gumu, nei vyro karžygiškumu.
11 Bet Jis mėgsta tuos, kurie Jo
bijosi ir pasitiki Jo malone.
12 Jerūzale, garbink Viešpatį,
Cione, liaupsink savo Dievą.
13 Nes Jis padaro tvirtus tavo
vartų skląstus ir laimina tavyje
tavo vaikus.
14 Jis padaro taiką tavo sie-
noms ir pasotina tave geriausiais
kviečiais.
15 Jis duoda įsakymą žemei
ir Jo žodis greitai paplinta.
16 Jis duoda sniegą kaip vilną
ir pabarsto šarmą kaip pelenus.
17 Jis mėto ledus kaip kąsnius.
Kas gali pakelti Jo šaltį?
18 Jam tariant žodį, jie tirpsta
o Jo vėjui papučiant, jie pavirsta
vandeniu.
19 Jis apreiškia Savo žodį Jokū-
bui, Savo nuostatus bei sprendi-
mus Izraeliui.
20 To Jis nedaro jokiai tautai ir
neapsako jiems Savo sprendimų.
Aleliuja.

148

*Paraginimas Visatai
Dievą Garbinti*

1 Aleliuja. Girkite Viešpatį
danguose, girkite Jį augštybėse.
2 Liaupsinkite Jį, visi Jo an-
gelai, liaupsinkite visi Jo pulkai.
3 Liaupsinkite Jį, saule ir
mėnuli, liaupsinkite Jį, visos ži-
bančios žvaigždės.
4 Liaupsinkite Jį augščiausieji
dangūs ir vandenys augštai
padangėse.
5 Tie visi teliaupsina vardą
Viešpaties, nes Jam įsakant, jie
buvo sutverti.
6 Ir ten Jis padėjo juos amžiams
Savąja tvarka, kurios niekas ne-
gali pakeisti.
7 Liaupsinkite Viešpatį nuo
žemės, jūs didieji jūrų gyvūnai,
jūs vandenų gilybės,
8 ugnie, kruša, sniege, rūke, au-
dra, kurie įgyvendinate Jo žodį,
9 kalnai ir visos kalvos, vaisme-
džiai ir visi cėdrai,
10 žvėrys ir visi galvijai, kirmėlės
bei paukščiai,
11 žemės karaliai ir visos tautos,
kunigaikščiai ir visi kiti žemės
valdovai,
12 jaunikaičiai ir mergaitės, se-
nieji su jaunaisiais.
13 Jie visi teliaupsina Viešpaties
vardą, nes Jo vardas vienintelis
tėra didingas, augštesnis už žemę
ir už dangų.
14 Ir Jis padaro galingais Savuo-
sius žmones, kad Jo šventieji Jį
liaupsintų, Izraelio tauta, kuri Jam
tarnauja. Aleliuja.

149

Cione, Liaupsink Viešpatį

1 Aleliuja. Giedokite Viešpačiui

naują giesmę, liaupsinkite susirinkę, šventieji.
2 Tesidžiaugia Izraelis savo Sutvėrėju, tebūna linksmi Ciono žmonės dėl savo karaliaus.
3 Teliaupsina jie Jo vardą šokinėjimais, būgnų ir kanklių garsais.
4 Nes Viešpats džiaugiasi Savo žmonėmis, vainikuodamas nuolankiuosius išganymu.
5 Tesidžiaugia šventieji Jo garbe, liaupsindami Jį savo pataluose.
6 Teliaupsina jie Dievą savo garsiais balsais ir dviašmeniais kardais savo rankose,
7 kad atsikeršytų tautoms ir pabaustų žmones,
8 kad surištų jų karalius grandinėmis ir jų kilminguosius geležiniais pančiais,
9 kad jie tuos teistų, kaip parašyta yra. Tokia garbė tenka visiems Jo šventiesiems. Aleliuja.

150

Paraginimas Visiems Viešpatį Garbinti

1 Aleliuja. Liaupsinkite Viešpatį Jo šventovėje, liaupsinkite Jo galybę Jo danguose.
2 Liaupsinkite Jį dėl Jo didingų darbų, liaupsinkite Jį dėl Jo šlovingos didybės.
3 Liaupsinkite Jį trimitų garsais, liaupsinkite Jį psalteriu ir kanklėmis.
4 Liaupsinkite Jį būgnais ir šokinėjimais, liaupsinkite Jį stygomis ir vamzdžiais.
5 Liaupsinkite Jį garsiais cimbolais, liaupsinkite Jį skambiais cimbolais.
6 Teliaupsina Viešpatį visi gyvieji sutvėrimai. Aleliuja!

ŠELOMONO PATARLĖS

1

Raginimas Klausyti Išminties

1 Patarlės Šelomono, sūnaus
Dovydo, Izraelio karaliaus,
2 suteikti žmonėms išminties bei
drausmės gilioms mintims suprasti,
3 kaip gyventi protingai, būti
sąžiningu, teisingu ir atsakomingu,
4 kad neišmanėliai įgautų
proto, žinių įsigytų jaunuoliai
ir akylais pasidarytų.
5 Išmintingasis klausosi ir
tobulėja, protingasis leidžiasi
patariamas,
6 kad išmanytų patarimų žodžius, jų prasmę, išminčių mintis ir mįsles.
7 Baimė Viešpaties yra pradžia
išminties, bet paikieji išmintį
niekina ir nesileidžia pamokomi.
8 Mano sūnau, klausyk savo tėvo
nurodymų ir neniekink savo motinos įsakymų,
9 nes tai yra gražus vainikas tavo
galvai ir papuošalas tavo kaklui.
10 Mano sūnau, jei nuodėmininkai tave vilioja, tai tu jų neklausyk,
11 jei jie tau sako, eikš su mumis
kokio nekalto žmogaus kraujo tykoti, paspęsdami jam žabangas be
priežasties,
12 prarykime juos gyvus ir sveikus, kurie šiaip savo paprasta mirtimi mirtų.
13 Mes rasime daug brangaus
turto, plėšdami, ir prisikrausime
pilnus savo namus.
14 Prisidėk prie mūsų ir ką
pavogsime, tuo pasidalinsime.
15 Mano sūnau, neeik su jais ir
nekelk savo kojos ant jų tako.
16 Nes jų kojos pasiduoda piktam, skubėdamos kraują pralieti.
17 Jei nori paukščių susigauti,
tai negali tinklus paspęsti jiems
matant.
18 Ir jie tykoja kraujo tarpusavyje, įsipainioję į savo pačių
tinklą, jie turės pražūti.
19 Toks yra likimas visų pasimetusių į godumą, siekiančių vienas kitą praryti.
20 Išmintis reiškiasi viešumoje ir
girdima gatvėse.
21 Ji reiškiama miesto vartų angoje susirinkusiai žmonių miniai
mieste tokiais žodžiais:
22 "Kaip ilgai, jūs pliuškiai užsiimsite pliuškiavimu, jūs keikėjai
keikimais ir jūs neišmanėliai,
mokslo vengimu?
23 Klausykite manęs, man jus
perspėjant, kad jums išliečiau savo
širdį ir išdėstyčiau savo mintis.
24 Bet man šaukiant, jūs pasipriešinote ir niekas dėmesio nekreipė, man jums ranką ištiesiant.
25 Kadangi jūs paniekinote mano
patarimus ir nepaisote jokių
pabarimų,
26 tai ir aš juoksiuos jūsų nelaimėje, jus paniekindamas, kai užeis
visa tai, ko jūs bijote,
27 kai staiga jus užpuls nelaimė,
kurios jūs bijote ir pražūtis, lyg audra, su vargais ir sielvartu.
28 Tada jie šauksis manęs, bet aš
jiems neatsiliepsiu. Jie ieškos
manęs, bet nesuras,
29 todėl, kadangi jie nesileido pamokomi ir nesiteikė Dievo bijoti,
30 nenorėdami priimti jokių patarimų ir nekęsdami visų mano
pabarimų.
31 Tokiu būdu turės jie valgyti tokio savo pasielgimo vaisius, prisisotindami savo pačių patarimais.
32 Neišmanėliai užsimuša savo
pačių užgaidomis, o pliuškiai
gauna galą, savimi pasitikėdami.
33 O kas manęs klauso, tas gyvena ramybėje, nestokodamas, nelaimės nebijodamas."

2

Klausykis Išminties

1 Mano sūnau, jei nori priimti

mano žodžius ir pasilaikysi mano
įsakymus
2 taip, kad savo ausimis klausysi
išminties ir visa širdimi norėsi
suprasti,
3 rimtai prašydamas pažinimo ir
melsdamas supratimo,
4 jei ieškosi jos kaip sidabro ar
kito kokio paslėpto turto,
5 tai tu suprasi, kaip bijoti Dievo
ir kaip išpažinti Dievą.
6 Nes Viešpats suteikia išminties
ir iš Jo burnos ateina pažinimas ir
supratimas.
7 Jis duoda jos teisiesiems, kaip
ir nekaltiesiems,
8 apsaugodamas teisinguosius ir
sergėdamas kelią šventųjų.
9 Tada tu suprasi, kas teisinga
bei teisu, kas gera ir kas veda į
gera.
10 Jei išmintis įeis į tavo
širdį, tai sudarys pažinimas malonumo tavo sielai,
11 tai patariamas, išsisaugosi ir
savo protu apsiginsi,
12 kad nepakliūtumei į piktą
kelią, prie niekam netikusių
žmonių,
13 kurie nukrypsta nuo tikrojo ir
pasuka tamsiaisiais keliais,
14 kuriems patinka piktu užsiimti
ir kurie yra patenkinti pikta
darydami,
15 kurie yra pasidarę vėjavaikiais
ir kuriais negalima pasitikėti,
16 kad nepriklystumei prie svetimos moters, viliojančios tave saldžiais žodžiais,
17 kuri pametusi savo vyrą iš
jaunystės ir užmiršusi savo Dievui
duotą pasižadėjimą.
18 Nes jos namai yra mirties pakelėje ir jos takais nueisi prie
numirusiųjų.
19 Pas ją einantieji nebesugrįžta, išganymo kelio nesuradę.
20 Kad tu vaikščiotumei geru keliu
ir laikytumeis teisiųjų kelių.
21 nes teisieji gyvens žemėje ir
nekaltieji pasiliks joje.
22 O bedieviai bus išrauti su nuodėmininkais lyg žolė iš žemės.

3

Paraginimas Vertinti Išmintį

1 Mano sūnau, neužmiršk mano
įstatymo ir tavo širdis telaiko
mano įsakymus.
2 Nes jie suteiks tau ilgą
amžių, gerų dienų ir ramybės.
3 Neleisk malonei ir ištikimybei
nuo tavęs nutolti. Įsirašyk jas į
savo širdies lentelę ir užsikabink jas
ant savo kaklo.
4 Tai tu, rasi, pergyvensi, kaip
Dievas ir žmonės tave myli ir
vertina.
5 Pasitikėk Viešpačiu visa savo
širdimi ir ne savo paties išmanymu.
6 Atsimink Jo visais savo keliais
keliaudamas, tai Jis nuves tave pačiu geriausiuoju taku.
7 Nesidėk, esąs išmintingas,
bet bijok Dievo ir šalinkis nuo pikto.
8 Visa tai suteiks sveikatos tavo
kūnui ir atgaivins tavo kaulus.
9 Duok Viešpaties garbei auką
savo lobių ir pirmonių viso savo
derliaus.
10 Tada bus tavo daržinės kimštinai prikrautos ir tavo vyninės sklidinos vynu.
11 Mano sūnau, nesipriešink, kai
Jis tave baudžia, bet iškentėk kantriai tau uždėtąją bausmę.
12 Nes kurį Viešpats myli, tą
Jis ir baudžia ir pasimėgsta juo, kaip
tėvas savo sūnumi.
13 Palaimintas yra žmogus, kuris
randa išminties ir žmogus, kuris
įgauna proto,
14 nes ja prasiversi labiau nei sidabru ir užsidirbsi daugiau nei
skaisčiausiu auksu,
15 nes ji yra brangesnė už perlus
ir ką tik pageidautumei, tu nepalyginsi su ja.
16 Jos dešinėje yra ilgas amžius
ir turtai bei garbė, jos kairėje.
17 Jos keliais keliauti yra malonu
ir pasigėrėtina jos takų ramybė.
18 Ji yra gyvasties medis visiems,
kurie ją pagauna ir išganymas
tiems, kurie ją laiko.
19 Viešpats sutvėrė žemę Savo iš-

mintimi, Savo protu Jis padarė
dangus.
20 Jo išmintimi yra užlietos gi-
lybės ir sutelktos debesys, kad rasa
drėkintų žemę.
21 Mano sūnau, neišleisk jos iš
savo akių, kad nepritrūktumei iš-
minties ir proto.
22 Tatai suteiks tavo sielai gy-
vumo ir bus papuošalu tavo kaklui.
23 Tada tu galėsi saugus vaikš-
čioti savo keliais, savo kojomis
nesuklupdamas,
24 galėsi nebijodamas atsigulti ir
atsigulęs, saldžiai pamiegoti.
25 Tau nereikės bijotis netikėto
išgąsčio, piktųjų pražūties, jai
ateinant,
26 kadangi tu pasitiki Viešpačiu.
Jis saugos tavo koją, kad
įsipainiojęs, nebūtumei pagautas.
27 Nevenk vargstančiam gero
daryti, nes Dievas davė tau rankas
pavartoti tokiam reikalui.
28 Nesakyk savo artimui—ne da-
bar, ateik rytoj aš tau duosiu, nors
ir šiandien turėtumei.
29 Negalvok pikta daryti savo ar-
timui, jam tavimi pasitikint ir prie
tavęs gyvenant.
30 Nesibark nė su vienu be rei-
kalo, jei jis nėra tau pikto padaręs.
31 Nepavydėk netikėliui ir tu ne-
pasirink nė vieno iš jo pavyzdžių.
32 Nes Viešpats labai nekenčia
atsimetusiųjų, bet pasitiki tais,
kurie yra teisūs.
33 Viešpats užleidžia prakei-
kimą bedievių namams, bet
teisiųjų namus Jis palaimina.
34 Iš pasityčiojančiųjų Jis
juoksis, bet bus malonus
nuolankiesiems.
35 Išmintingieji susilauks pagar-
bos, bet paikųjų pasididžia-
vimas užsibaigs gėda.

4

Tėvų Pamokymai

1 Pasiklausykite, mano vaike-
liai, savo tėvo pamokomi ir žiūrėki-
te, kad patariami, jūs suprastumėte.
2 Nes aš duodu jums gerą
mokslą. Neapleiskite mano
įstatymų.
3 Kai aš buvau savo tėvo sūnus,
jaunutėlis, vienintelis prie savo
motinos,
4 tada jis mane irgi mokydavo,
sakydamas: "Priimk mano žodžius
į savo širdį ir vadovaukis mano
įsakymais, tai tu gyvensi.
5 Imkis išminties, imkis proto,
neužmiršk, ką tau sakau ir
neapsileisk.
6 Neapleisk jos ir ji išlaikys tave,
mylėk ją ir ji saugos tave.
7 Nes pradžia išminties yra jos
klausyti ir mylėti protą labiau už
visą kitą turtą.
8 Brangink išmintį ir ji padarys
tave didingą ir atneš tau pagar-
bos, jei tu ją puoselėsi.
9 Ji papuoš maloningai tavo
galvą, uždėdama tau didingą
vainiką."
10 Taigi, klausyk, mano sūnau,
mano žodžių ir tu gyvensi dau-
gelį metų.
11 Mokydamas tave išminties, aš
parodysiu, kaip tau vaikščioti tik-
raisiais keliais,
12 kad tau niekas netrukdytų
jais keliauti ir kad nesukluptumei,
bėgdamas.
13 Laikykis drausmės ir nepa-
mesk jos, prižiūrėk ją, nes ji tavo
gyvenimas.
14 Neužeik ant tako bedievių ir
nevaikščiok piktųjų keliais.
15 Venk jais keliauti, nusigręšk
nuo jų ir keliauk savo keliais.
16 Nes jie nesiliauja pikta dary-
dami ir neužmigs tol, kol nebus pa-
darę skriaudos.
17 Nes jie minta bedievių duona
ir geria vyną, skriausdami.
18 Bet teisiųjų takas šviečia,
kaip prasidėjusi rytmečio aušra, vis
kylanti, kol išaušta diena.
19 Tačiau bedievių kelias yra
tamsus kaip naktis ir jie nežino, dėl
ko jie suklumpa.
20 Mano sūnau, kreipk dėmesį
į tai, ką sakau, klausydamas
mano žodžių.
21 Neišleisk jų iš savo akių,

laikyk juos įglaudęs savo širdyje.
22 Nes jie duoda gyvastingumo tiems, kurie juos randa ir sveikatos visam jų kūnui.
23 Prižiūrėk savo širdį rūpestingai, nes ji yra tavo gyvasties šaltinis.
24 Nepliuškiauk ir neįsileisk į apgaulingas ir melagingas kalbas.
25 Žvelk savo akimis tiesiai pirmyn, pasitikėdamas ir nenuleidęs galvos.
26 Tebūnie apgalvotas tavo žingsnis ir tada pasiseks tavo žygis.
27 Bėgte bėk nuo pikto, nenukrypdamas nei dešinėn, nei kairėn.

5

Perspėjimas Vengti Paleisuvystės

1 Mano sūnau, kreipk dėmesį į mano išmintį ir palenk savo ausį mano aiškinimui,
2 tai tu suvoksi, kaip tinkamai pasielgti ir tavo žodžiai parodys, ką esi teisingai supratęs.
3 Nes paleistuvės lūpos yra saldžios nei medaus syvas ir jos gerklė yra glitesnė už aliejų,
4 bet apsisukus, jos yra karčios kaip metėlės ir aštrios, kaip dviašmenis kardas.
5 Jos kojos žengia į mirtį, žingsnis po žingsnio, tiesiai į pragarą.
6 Ji neeina tiesiuoju išganymo keliu, bet klaidžioja, nežinodama, kur einanti.
7 Taigi, klausykite manęs, mano vaikeliai, ir neatsitraukite nuo mano burnos žodžių.
8 Neeikite keliu, vedančiu prie jos namų ir nesiartinkite prie jos durų,
9 kad jūsų garbė neatitektų svetimam ir jūsų metai akiplėšai,
10 kad svetimi nesidžiaugtų jūsų lobiu ir netriūstumėte svetimųjų namuose
11 ir vėliau jums nereikėtų dejuoti, jog praūžę turtus ir sveikatą
12 ir prisipažinsite—kaip mes nekentėme būti sudraudžiami ir savo širdyje bijojome pabarimų,
13 kaip mes neklausėme savo mokytojų ir nepaisėme savo patarėjų balso,
14 kaip mes pasijutome suniekinti žmonių ir susirinkimo akivaizdoje.
15 Gerk vandens iš savojo šulinio ir tekantį vandenį iš savųjų versmių.
16 Ar turėtų tavo šaltiniai išsilieti po gatves ir tavo versmės po viešąsias vietas?
17 Pasilaikyk tu jas sau ir nesidalink jų su svetimais.
18 Tebūna palaimintas tavo šaltinis ir tu pasidžiauk savo jaunystės moterimi.
19 Ji yra meilinga, kaip lonė ir grakšti, kaip stirna. Vis pasisotink jos meile ir visaip pasigerėk jos mielumu.
20 Mano sūnau, kam tu nori suklupti prie išdykusios moters ir apsikabinti su kitojo žmona?
21 Nes Viešpats mato visus tavo kelius ir Jis stebi visus tavo žingsnius.
22 Nusikaltėlis sugaunamas savo paties nusikaltimų ir jį supančioja jo paties nuodėmių virvės.
23 Jis mirs, kadangi jis nesileido sudraudžiamas ir prasižudys beprotiškai, nesuvaldęs savo geismų.

6

Laidavimas, Tingumas, Pykimas, Pasileidimas

1 Mano sūnau, jei tu laidavai už savo artimą, pasižadėdamas paspaudei ranką svetimam,
2 tai tu įsipainiojai žodžiais savo burnos ir esi sugautas savo kalba.
3 Tai žiūrėk, mano sūnau, kad atsipalaiduotumei, būdamas pakliuvęs į artimo rankas, skubiai derėkis dėl atsisakymo.
4 Neduok savo akims miegoti ar savo akių vokams snausti.
5 Sugautas būdamas, išsilaisvink lyg kokia stirna ar paukštis iš paukštininko rankų.
6 Tu tinginy, nueik prie skruzdėlės ir mokykis iš jos gyvenimo pobūdžio.

7 Nors ji neturi nei teisėjo, nei
viršininko, nei valdovo,
8 tačiau ji susirenka sau maistą
vasarą ir susikrauna jį pjūties
metu.
9 Kaip ilgai tu gulėsi, tinginy, ir
kada tu kelsies iš savo miego?
10 Dar kiek miegučio, dar snūs-
telėsi trupučiuką, dar kiek pail-
sėsi, rankas susidėjęs.
11 Ir tau užeis neturtas, kaip pa-
keleivis ir badas lyg ginkluotas
plėšikas.
12 Atpuolėlis, nenaudėlis žmogus
bastosi melais užsiėmęs,
13 mirksi akimis, trypia kojomis,
mostaguoja pirštais,
14 sėja visą laiką piktumu savo
širdies apgaulę ir nesantaiką.
15 Todėl užklups jį pražūtis ne-
lauktai ir jis bus staiga sutriuškin-
tas, nesulaukęs pagalbos.
16 Štai šeši dalykai, kurių Vieš-
pats nekenčia ir jų yra septyni,
dėl kurių Jis pyksta.
17 Pasididžiuojančios akys, klas-
tingas liežuvis, nekaltą kraują
liejančios rankos,
18 apgaulinga širdis, kojos, ku-
rios greitos skriaudos padaryti,
19 nesąžiningas liudininkas, ku-
ris meluoja ir žmogus, kuris sėja
nesantaiką brolių tarpe.
20 Mano sūnau, laikyk savo tėvo
įsakymus ir nepamesk savo mo-
tinos įstatymų.
21 Laikyk juos įglaudęs į savo
širdį visuomet ir užsikabink juos
ant savo kaklo.
22 Jie bus tau vadovu kelyje, ap-
sauga miegant ir tau pabudus, jie
kalbės su tavimi.
23 Nes įsakymai yra žiburys, o
įstatymai šviesa ir susidrausmi-
nimas yra kelias išganymo,
24 kad tave apsaugotų nuo pasi-
leidusios moteriškės, nuo saldaus
liežuvio svetimosios.
25 Tavo širdis teneužsigeidžia jos
dėl jos gražumo ir nesileisk sugau-
namas jos mirkčiojimais,
26 nes dėl kekšės netenka vyras
savo duonos, o ištekėjusi moteris,
svetimaudama, nuvaro savo vyrą
mirtin.
27 Ar gali žmogus uždengti ugnį
savo antyje, jo drabužiams
neužsidegant?
28 Kas galėtų vaikščioti ant ža-
rijų ir nesusideginti savo kojų?
29 Taip atsitinka įeinančiam pas
savo artimo žmoną, kad jis ją
palietęs, neliktų nenubaustas.
30 Vagiui netenka tiek daug gė-
dos, jei jis vagia, alkanas būdamas,
kad pasisotintų.
31 Tačiau, sugautas, jis turi atsi-
lyginti septyneriopai ir grąžinti,
ką tik turi.
32 O svetimautojas, lyg proto ne-
tekęs, pražudo savo sielą.
33 Be to, jis bus slogintas ir su-
gėdintas ir jo negarbė niekuomet
neišdils.
34 Nes pavydaus vyro narsas
neatsileis keršto dieną,
35 nesileidžia permaldaujamas nė
vieno ir nepriima, kad ir
didžiausių kyšių išsipirkimui.

7

Paleistuvės Dalia

1 Mano sūnau, laikykis mano
žodžių ir nešiok mano įsakymus
visuomet savyje.
2 Palaikyk mano įsakymus ir
gyvenk ir sek mano įstatymus,
kaip savo akies vyzdį.
3 Užsirišk juos ant savo pirštų,
įsirašyk juos į savo širdies
lentelę.
4 Tark išminčiai — tu mano
sesuo, o savo nuovoką pavadink
savo gentaine,
5 kad tu apsaugotas būtumei nuo
pasileidėlės moters, nuo neištiki-
mosios žmonos viliojančių žo-
džių.
6 Žiūrėdamas pro grotelius savo
namų lango,
7 pastebėjau nepatyrusių jau-
nuolių būryje
8 vieną paikutį prie gatvės
kampo einantį į jos namus,
9 vakare sutemus.
10 Ir štai, išėjo jį pasitikti pa-
leistuvė moteris, kekšės rūbais
apsivilkusi,
11 neaiškiais tikslais, begėdė, aki-

plėša, nenustinganti savo namuose,
12 tykodama lauke, tai gatvėse, tai
užkampiuose,
13 pasigavo jaunikaitį ir bučiavo
jį, nesivaržydama ir šnektelėjo—
14 šiandien aš atitesėjau savo pa-
žadus ir nuo atneštų aukų turiu
kai ką namuose,
15 todėl išėjau tavęs pasitikti ir
beieškodama, suradau tave.
16 Mano lova gražiai apklota gra-
žiais austiniais iš Egipto,
17 mano patalai pakvepinti mira,
aloe ir cinamonu.
18 Eikiva ir sugulkiva ir prisimy-
lėkiva vienas su antru iki aušros.
19 Nes mano vyro namie nėra, jis
pasileido į tolimą kelionę.
20 Piniginę su pinigais jis pasiėmė
su savimi ir sugrįš tik prieš pat
šventes.
21 Ji vilioja jį saldžiais žodžiais,
savo lūpomis, išvedžiodama
22 ir iš karto jis sekė ją, kaip
jautis vedamas į skerdyklą, kaip
neišmanėlis supančiotas dėl
pabaudos,
23 kol strėlė nebus perskverbusi
jo kepenų, lyg paukštis skubėda-
mas į žabangas, nežinodamas, kad
čia neteksiąs savo gyvybės.
24 Taigi, dabar klausykite manęs,
mano vaikeliai, kreipdami dėmesį
į žodžius mano burnos.
25 Nepasileisk savo širdimi eiti
josios keliais ir nenuklysk į jos
taką.
26 Ji yra pribaigusi daugelį su-
žeistųjų, net daugelis pačių sti-
priausiųjų yra jos užmušti.
27 Iš jos pastogės eina kelias į
pragarą, tiesiog į giltinės nasrus.

8

Amžinoji Išmintis

1 Ar išmintis nėra apsireiškianti,
ar išmanymas nekelia savo balso?
2 Jos esama pakelyje į kalno
viršūnę, takelių sankryžoje,
3 prie miesto vartų, prie pat
durų įėjimo ji aiškiai byloja:
4 Aš kreipsiuos į jus, vyrai, į
viso pasaulio žmoniją.
5 Jūs neišmanėliai, semkite iš-
minties, jūs paikučiai, rimtai pa-
sistenkite, kad išmanytumėte.
6 Klausykite, aš šnekėsiu apie
tai, kas didinga, mano lūpos ap-
sakys, kas teisu.
7 Nes mano burna turi ištarti
teisybę ir mano lūpos nekęsti, kas
pikta yra.
8 Visi žodžiai mano burnos yra
teisingi ir nėra juose jokio melo ar
apgaulės.
9 Kaip tik jie tinka tiems, kurie
juos išmano ir pasitarnauja tiems,
kurie jais skaitosi.
10 Mylėkite drausmę labiau už
sidabrą ir trokškite mokslo dau-
giau už skaistųjį auksą.
11 Nes išmintis yra brangesnė už
brangenybes, o ką ir betrokštu-
mei, jai neprilyginsi.
12 Aš, išmintis, gyvendama su
protingumu, turiu mokslo žinių ir
sveiką nuovoką.
13 Kas bijo Viešpaties, vengia
pikta. Aš nekenčiu puikystės,
pasididžiavimo, nedoro pasielgimo
ir apgaulingos burnos.
14 Aš esu patarianti, sveikos nuo-
vokos, suprantanti ir galinga.
15 Manimi naudojasi karaliai,
karaliaudami ir valdovai įstatymus
leisdami.
16 Manimi naudojasi kunigaikš-
čiai, viešpataudami, kilmingieji ir
pasaulio galiūnai.
17 Aš myliu mane mylinčiuosius
ir laiku ieškodamas, tu surasi mane.
18 Turtai su garbe, tai mano pa-
stovūs lobiai ir sekmė.
19 Mano vaisiai yra geresni už
auksą ir už skaistųjį auksą
ir mano dariniai už grynąjį
sidabrą.
20 Aš keliauju teisingumo keliais,
teisybės takais,
21 kad gerai aprūpinčiau mane
mylinčius, suteikdamas jiems vi-
sokiausio lobio.
22 Viešpats buvo padaręs mane
pradžioje Savo darbų, kai dar
nieko nebuvo sutverta.
23 Aš buvau sutverta pačioje pra-
džioje, kai pasaulis dar nebuvo
prasidėjęs.
24 Aš gimiau, kai dar nebuvo

vandenynų, kai versmių nebuvo
ir kai šaltiniai dar vandens neturėjo,
25 kai dar nebuvo nusistovėję
kalnynai ir kalneliai, bet aš jau
buvau,
26 kai Dievas dar nebuvo padaręs
žemės, nei laukų, nei dirvos.
27 Aš buvau jau, kai Jis ruošė
dangus, suglaudė vandenis į
vandenynus,
28 kai Jis augštai padanges su-
tvirtino, kai Jis atvėrė vandenynų
šaltinius,
29 kai Jis dėjo krantus aplink van-
denis ir įsakė vandenims neišeiti
iš savo ribų ir kai jis dėjo pamatus
žemei.
30 Tada aš buvau su Juomi, va-
dovaudama Jo darbuose, per dienas
pasigerėdama, visuomet laiminga Jo
akivaizdoje,
31 besidžiaugdama Jo apgyventu
pasauliu, pasigerėdama žmonija.
32 Taigi, dabar klausykite mano
vaikeliai. Palaiminti yra tie, kurie
laikosi mano kelių.
33 Laikykitės drausmės, semkitės
išminties ir neapleiskite jos.
34 Palaimintas žmogus, kuris
manęs klauso, budėdamas kasdien
prie mano durų, laukdamas prie
mano namų įėjimo.
35 Žmogus, kuris randa mane,
randa gyvenimą, gauna Viešpa-
ties išganymą.
36 Kuris gi man nusideda, tas
kenkia savo sielai ir visi, kurie
manęs nekenčia, yra pamilę mirtį.

9

Išmintis Ir Kvailystė Puotoje

1 Išmintis pasistatė sau namus,
išsikirtusi sau septynis stulpus.
2 Papjovusi gyvulį, primaišiusi
vyną, ji ir stalą paruošė.
3 Ir išsiuntė savo tarnaites į
augščiausią miesto vietovę,
kviesdama:
4 Kas nieko neišmano, tas teat-
eina. O tiems kurie jokio supra-
timo neturi, sako ji:
5 Ateikite ir valgykite mano
duonos, gerkite mano vyno, į
kurį įdėjau prieskonių,
6 atsisakykite savo neprotingo
pasielgimo ir tada išliksite gyvi ir
eikite išminties keliais.
7 Kas ima drausminti keikėją,
tas susilaukia įžeidinėjimų, kas
ima išbarti bedievį, yra
užgauliojamas.
8 Keikėjo nepabark. Jisai tavęs
nekenčia. Pabark išmintingą ir jis
tave mylės.
9 Išmintingasis, patariamas,
pasidaro dar išmintingesnis. Pa-
mokyk teisųjį, ir jis pasidarys
mokytesnis.
10 Viešpaties baimė yra išminties
pradžia. Jei šventąjį atpažįsti,
tai turi supratimo.
11 Nes per mane tu susilauksi
daug dienų ir daugiau gyvenimo
metų.
12 Būdamas išmintingas, esi pats
sau išmintingas. Jei pasityčioji, tai
pats vienas atkentėsi.
13 Kvailybė yra lyg pliuškė, neiš-
manėlė, nesisarmatyjanti moteriškė,
14 ant krėslo atsisėdusi savo
namų duryse augštoje miesto
vietovėje,
15 kviečianti visus pro šalį ei-
nančius teisybės keliais—
16 užsukite neišmanėliai, ir kvai-
lučiui ji sako—
17 vogtieji vandenys saldesni ir
smagu yra valgyti duoną slapčia.
18 Josios aukos nežino, kad žmo-
gus, eidamas į jos namus, miršta
ir jos svečiai nusmunka į pragaro
gilybę.

10

Teisybės Vaisius

1 Šelomono patarlės. Išmintin-
gas sūnus yra džiaugsmas savo tė-
vui, o paikasis sūnus yra apmaudas
savo motinai.
2 Neteisingai įsigyti turtai ne-
padeda, bet teisingumas išgelbsti iš
mirties.
3 Viešpats neleidžia teisiojo sie-
lai badauti, o bedievio užgaidas Jis
atmeta.
4 Patingusio rankos padaro
žmogų vargingą, o stropusis
pralobsta savo rankomis.

5 Renkąsis pjūties metu yra išmintingas. Bet, kuris prasnaudžia derliaus metą, yra vertas sugėdinimo.
6 Teisiojo galva vainikuojama palaimomis, o už bedievių burnos slepiasi smurtas.
7 Atsiminimas teisiųjų yra palaiminimas, bet bedievių vardas pagenda.
8 Išmintingos širdies esąsis priima įsakymus, bet pliuškis plakamas savo paties netikusiais pasisakymais.
9 Nekaltajam nėra reikalo ko bijoti, bet nesąžiningasis bus pagautas.
10 Kas mirkčioja akimis, sukelia rūpesčių, bet pliuškis plakamas savo paties netikusiais žodžiais.
11 Teisiojo burna yra gyvenimo šaltinis, o už bedievio burnos slepiasi smurtas.
12 Iš neapykantos kyla nesantaika, bet meilė uždengia visus nusikaltimus.
13 Iš lūpų išmintingojo išgirsi išminties, bet supratimo neturinčiam reikia rykštės.
14 Išmintingasis renkasi žinių, kiek galėdamas, gi paikojo burna užsisako sau išgąstį.
15 Turtuolis jaučiasi saugus dėl savo lobių, varguolis baiminasi dėl savo neturto.
16 Teisusis naudoja savo uždarbį gyvenimui, bedievis praranda savo pelną nuodėmiaudamas.
17 Jei laikaisi drausmės, tai eini keliu į išganymą. Jei pabarimų nepaisysi, tai pasiliksi beklaidžiojąs.
18 Už klastingos burnos slepiasi neapykanta ir piktažodžiautojai pasirodo savo neišmanymu.
19 Kas daug plepa, neapsieina be nuodėmės. Bet kuris taupo savo lūpas, parodo tuo savo išmintį.
20 Teisiojo liežuvis yra lyg brangusis sidabras, gi bedievių širdis yra neikam netikusi.
21 Teisiojo lūpos būna daugeliui naudingos, bet kvailučiai miršta dėl savo pačių kvailumo.
22 Viešpaties palaiminimas daro turtingais be vargo.
23 Paikučiui nepadoriai pasielgti yra malonumas, bet proto turįs, žavisi išmintimi.
24 Ko bedievis bijo, tatai jį užklumpa, bet teisieji gauna, ko jie trokšta.
25 Bedievio nebebus kaip praėjusios audros, tačiau teisusis išsilaikys amžiams.
26 Kaip actas dantims, kaip dūmai akims, taip tinginys tiems, kurie jį siunčia.
27 Bijodamas Dievo, prailginsi savo gyvenimą, bet bedievių metai yra trumpinami.
28 Teisieji, laukdami, susilauks džiaugsmo, o bedievių viltys nueis niekais.
29 Viešpaties kelias yra stiprybė nekaltiesiems, bet pražūtis tiems, kurie pikta daro.
30 Teisiojo gyvenimas visuomet užtikrinamas, neteisieji neišsilaikys savo krašte.
31 Teisiojo kalba yra išmintinga, bet nedorėlio liežuvis bus išnaikintas.
32 Teisusis žino kalbėti tai, kas Dievui patinka, o bedievių žodžiai niekam netinkami.

11

1 Viešpats nekenčia apgaulingų svarstyklių. Jei pasversi teisingai, tai Jis prasidžiugs.
2 Kur puikybė yra, ten atsiranda ir sugėdinimas, o nuolankieji pasižymi išmintimi.
3 Teisieji vadovaujasi savo nekaltumu, o nedorėliai susinaikina savo klastingumu.
4 Keršto dienoje turtai nieko nepadės, bet teisingumas išgelbės iš mirties.
5 Teisingumas nekaltojo išlygina jam kelią, bet bedievis kris dėl savo bedievystės.
6 Teisieji bus išgelbėti dėl savo teisingumo, bet neištikimieji bus sugauti savo pačių piktųjų užgaidų.
7 Mirštant bedieviui, miršta ir jo

viltys ir jam niekas nebelieka, kuo pasitikėti.
8 Teisieji yra apsaugomi nuo to vargo, į kurį bedieviai patenka.
9 Veidmainys užgauna savo artimą savo kalba, bet teisieji tai supranta ir apsidraudžia nuo to.
10 Teisiųjų pasisekimu džiaugiasi miestas ir džiūgauja bedieviams žūvant.
11 Miestas iškyla teisiųjų laiminamas, bet jis sunaikinamas bedievių žodžiais.
12 Kas savo artimą išpeikia, tam trūksta proto, bet kuris turi supratimo, tas prikanda savo liežuvį.
13 Neištikimasis išduoda jam patikėtą paslaptį, bet, kas turi ištikimą širdį, tasai nuo to susilaiko.
14 Tauta pakrinka, neturėdama vadovų, o turėdama apsčiai patarėjų, ji išsilaiko.
15 Laiduodamas už kitą, turėsi nukentėti. Nieko nepasižadėjęs, nebūsi paliestas.
16 Maloni moteriškė įsigyja pagarbos, o smarkininkai krauna tik turtus.
17 Gailestingas žmogus daro gera savo sielai, bet žiaurusis kenkia net savo paties kūnui.
18 Bedieviams darbai nesiseka, bet teisybę sėjančiam, atlyginimas yra užtikrintas.
19 Teisingumas veda į išganymą, bet sekimas pikto paskubina mirtį.
20 Viešpats nekenčia veidmainių, bet Jis pasimėgsta nekaltaisiais.
21 Ką tik ir bedarytų, piktasis nebus laikomas nekaltu, tačiau teisiųjų šeima bus išgelbėta.
22 Graži moteriškė, bet apsileidusi, yra kaip kiaulė su auksiniu kaspinu.
23 Teisiųjų troškimai išeina į gera, bet bedievių viltys sukelia pasipiktinimo.
24 Kai kas turtėja, pasidalindamas su kitu, bet šykštuolis neduoda, kur reikia ir labiau nuskursta.
25 Laiminančioji siela gražiai atsigauna. Kas kitą girdo, tas bus ir pats sočiai pagirdytas.
26 Žmonės keikia javus neparduodantį, bet parduodąsis susilaukia palaimos.
27 Kas rūpinasi tuo, kas gera, susilauks gero. Kas skriaudos ieško, bus nuskriaustas.
28 Kas pasitiki savo turtais, padžiūsta, bet teisieji žaliuoja, kaip žalieji lapai.
29 Kas apleidžia savo šeimą, susilauks vėjo ir paikasis vergaus išmintingajam.
30 Teisiojo vaisius yra gyvasties medis ir kuris užkariauja sielas, yra išmintingas.
31 Jei teisiesiems šioje žemėje prisieina kentėti, tai tuo labiau kentės bedieviai ir nuodėmininkai.

12

Protingojo Ir Neprotingojo Pasielgimas

1 Kas myli žinojimą, leidžiasi pagraudenamas. Kvailutis pabarimų nemėgsta.
2 Pamaldusis semiasi malonės iš Viešpaties, klastingasis prasižudo pats save.
3 Žmogus netarpsta, piktai pasielgdamas, bet teisiųjų šaknis pasiliks neišrauta.
4 Dora moteris yra vainikas savo vyrui, bet netikusi moteris yra lyg pūliai jo kauluose.
5 Teisieji kreipia dėmesį į tai, kas padoru, bet bedievių mintys yra perdėm klastingos.
6 Bedievių žodžiai veda į kraujo praliejimą, bet teisiųjų kalba apsaugo juos nuo to pavojaus.
7 Piktieji išnyksta ir jų nebėra, bet teisiųjų namai išsilaiko.
8 Išmintingo žmogaus patarimai laikomi pagarboje, bet apgaulingos mintys baigiasi gėda.
9 Eilinis žmogus, apsirūpinęs save, yra geresnis už tą, kuris didžiuojasi ir kuriam duonos pritrūksta.

10 Teisusis žino, kaip aprūpinti
savo galvijus, bet bedievis elgiasi su
jais negailestingai.
11 Kas savo dirvą stropiai
įgyvena, tas turės apsčiai duonos,
bet, kas vėjus gaudo, tas yra paikas.
12 Bedieviai mėgsta skriausti ki-
tus, o teisiųjų šaknis atneša
vaisiaus.
13 Piktąjį sugauna jo paties
klastinga kalba, bet teisusis išeis iš
to pavojaus.
14 Žmogus džiaugiasi vaisiumi
savo burnos ir jam bus atlyginta pa-
gal jo rankų darbus.
15 Kvailučiui visuomet atrodo, jog
jis esąs teisus, bet išmintingasis
klauso patarimų.
16 Kvailutis įniršta staiga, o
protingasis susilaiko kitų
įžeidinėjamas.
17 Teisusis pasako teisybę
drąsiai, bet klastingas liudytojas
meluoja.
18 Neapgalvota kalba sužeidžia
lyg koks kardas, o išmintingųjų
liežuvis pagydo.
19 Tiesos žodis išlieka amžiams,
bet melagingas liežuvis vos
akimirksnį.
20 Piktais patarimais apsigauna
žmogus, tačiau taikos patarėjai su-
silaukia džiaugsmo.
21 Teisieji apsieina be nelaimių,
bet bedieviams nelaimių
netrūksta.
22 Viešpats nekenčia melagingų
lūpų, bet jam patinka visi, kurie
elgiasi sąžiningai.
23 Protingas žmogus nesigiria
savo protu, bet iš kvailučio širdies
plūsta paikumas.
24 Dirbančios rankos užviešpa-
tauja, tačiau tingios rankos pasi-
lieka vergauti.
25 Rūpesčiai slėgia širdį, tačiau
geras žodis pralinksmina.
26 Teisusis yra pranašesnis už
savo artimą, bet bedievių keliai
juos išvedžioja.
27 Tinginiui darbas nesiseka, bet
darbštusis pralobsta.
28 Teisybės kelyje yra gyvastis ir
ant suminto tako nėra mirties.

13

1 Išmintingas sūnus laikosi savo
tėvo pamokymų, bet priešginys
nesileidžia sudraudžiamas.
2 Žmogui bus atlyginta už jo
burnos vaisių, bet netikėlis neap-
sieina be smurto.
3 Kas apgalvoja, ką sako, tas
išsaugo savo gyvybę. Kas nesivar-
žydamas zaunyja, tas pats save
prasižudo.
4 Tinginys, daug norėdamas,
nieko negauna. Bet darbščioji siela
pasisotina puikiausiai.
5 Teisusis nekenčia melo, bet
bedieviai kenkia sau, save
apšmeiždami.
6 Teisingumas apsaugo
nekaltąjį, bet bedievystė pra-
žudo nusidėjėlį.
7 Kai kas dedasi turtingu, nieko
neturėdamas, kai kas rodosi vargin-
gas, nors ir daug turtų turi.
8 Turtingam gali prireikti jam jo
gyvybę išsaugoti, bet vargingojo
niekas negrasina.
9 Teisiųjų šviesa šviečia
linksmindama, bet bedievių šviesa
gęsta.
10 Išdidžiųjų tarpe kyla vai-
das, bet išmintingieji leidžiasi
patariami.
11 Neteisybe įsigytas turtas
nueina niekais, bet sunkiai uždirb-
tasis didėja.
12 Užtrunkanti viltis slogina
širdį, bet, kai ji išsipildo, ji yra
gyvybės medis.
13 Kas perspėjimų nepaiso, tas
pats save susinaikina, bet, kas bijo
įsakymų, tam bus atlyginta.
14 Išmintingojo pamokymai yra
gyvybės versmė mirties pančiams
išvengti.
15 Geras supratimas suteikia ma-
lonumo, bet nepatikimųjų kelias
veda pražūtin.
16 Išmintingasis daro viską ap-
galvojęs, o kvailutis pasirodo savo
paikumu.
17 Per neištikimą pasiuntinį
ateina nelaimė, gi per ištikimą
palaima.

18 Kas nepaiso drausmės, tas pavargsta ir apsigėdina, kas leidžiasi perspėjamas, įsigyja pagarbos.
19 Troškimas, jei patenkintas, džiugina sielą, bet paikieji vengia šalintis nuo pikto.
20 Kas laikosi prie išmintingųjų, pats pasidaro išmintingu, bet, kas susideda su paikaisiais, tas turės nukentėti.
21 Nusidėjėlius užklumpa nelaimė, o teisiesiems bus atlyginta gerybėmis.
22 Gerasis paliks savo lobį vaikų vaikams, bet nuodėmininko turtas atiteks teisiesiems.
23 Apleistuosius laukus būtų galima apsėti, kad kas užaugtų vargingiesiems, bet neteisingi žmonės neleidžia jais pasinaudoti.
24 Kas gailisi rykštės, nekenčia savo sūnaus. Jei tu jį myli, tai nesigailėk jo sudrausti.
25 Teisusis valgo, pasotindamas savo sielą, bet bedievių pilvui niekuomet neužtenka.

14

Išmintis Girtina Kasdieniniame Gyvenime

1 Išmintinga moteris stato savo namus, neišmintinga išdrasko juos savo rankomis.
2 Kas Viešpaties prisibijo, tas vaikščioja tikru keliu, kas Jį niekina, tas nuklysta nuo kelio.
3 Paikieji giriasi akiplėšiškai, išmintingieji saugosi tai daryti.
4 Kur jaučių nėra, ten ėdžios yra tuščios. Kas jaučiais dirba, tas surenka daug derliaus.
5 Ištikimas liudininkas nemeluoja, bet neištikimasis drąsiai kalba melus.
6 Niekintojas ieško išminties ir jos neranda, bet išmintingasis mokosi be vargo.
7 Šalinkis nuo paikojo, nes iš jo lūpų nieko rimto neišmoksi.
8 Išmintingasis pasielgia protingai dėl savo išminties, paikasis, neturėdamas proto, save vis apsigauna.
9 Paikieji tyčiojasi iš nuodėmės, bet teisiųjų tarpe išlieka malonė.
10 Širdis pažįsta savo kančią, bet jos džiaugsmo nesudrums joks svetimasis.
11 Bedievių namai bus sugriauti, bet teisiųjų trobelė pasiliks stovinti.
12 Kai kam patinka jo kelias, bet galų gale jis nuveda į mirtį.
13 Juoktis galima ir su peršuliais ir džiaugsmas gali baigtis skausmais.
14 Netikintieji turės atsakyti už savo pasielgimus, bet pamaldieji bus pranašesni už juos.
15 Paikasis tiki visa kam, bet apdairusis žiūri, kur jis kels savo koją.
16 Išmintingas bijo ir vengia pikto, bet paikasis pasikarščiuoja be atodairos.
17 Nekantrusis elgiasi neprotingai, bet apdairusis nesikarščiuoja.
18 Neišmanėliai gauna tai, ką užsitarnauja savo neišmanymu, bet išmintingieji yra apvainikuojami žinojimu.
19 Piktieji turi nusilenkti gerųjų akivaizdoje, o bedieviai teisiųjų vartuose.
20 Varguolio nekenčia net jo kaimynai, bet turtingasis turi daug draugų.
21 Nuodėmingasis niekina savo artimą, bet palaimintas yra tas, kuris pasigailі vargstančiųjų.
22 Pikta darantieji klysta, gera darantieji susilauks meilės ir ištikimybės.
23 Kas sunkiai dirba, sukrauna turtus, o kas tik kalba, tas tik skursta.
24 Išmintingieji vainikuojami turtais, o paikiesiems tuštybė yra jų kvailumas.
25 Sąžiningas liudininkas išsaugo gyvybę, bet apgaulingas liudininkas meluoja.
26 Bijotis Viešpaties reiškia pasitikėti, tad jis ir jo vaikai turės kur prisiglausti.
27 Bijojimas Viešpaties yra gyvybės versmė mirties pančiams išvengti.

28 Skaitlinga tauta yra garbė karaliui. Kur gyventojų nėra, nėra ir valdovo.
29 Kantrusis pasižymi išmintingumu, nekantrusis tik rodo savo paikystę.
30 Rami sąžinė priduoda kūnui sveikatos, bet pavydas yra lyg pūliai kauluose.
31 Kas skriaudžia vargingąjį, tas užgaulioja jo Sutvėrėją. Bet kas jo pasigaili, tas garbina Dievą.
32 Bedievis neišsilaiko, vargo spaudžiamas, bet teisusis turi vilties net mirdamas.
33 Protingo žmogaus širdyje glūdi išmintis, apsireiškianti net paikųjų tarpe.
34 Teisingumas išaugština tautas, bet nuodėmė yra žmonėms pražūtis.
35 Protingas tarnas patinka karaliui, bet gėdą darąs, susilauks jo rūstumo.

15

Išmintis—Išganinga

1 Švelnus atsakymas numalšina pyktį, o rūstus žodis padidina piktumą.
2 Išmintingas liežuvis iškelia mokslo patrauklumą. Iš kvailučio burnos plūsta vieni niekai.
3 Viešpaties akys mato visur, stebėdamos, tiek geruosius, tiek ir piktuosius.
4 Taikingas liežuvis yra gyvasties medis, tačiau melagingas padaro sielvartą.
5 Kvailutis tyčiojasi iš savo tėvo drausmės. Bet, kas leidžiasi sudraudžiamas, tas įgauna proto.
6 Teisiojo namuose yra daug turto, bet bedievio pelnas pražudo jį patį.
7 Išmintingųjų lūpos apsako žinojimą, bet paikųjų širdis to nedaro.
8 Viešpats nekenčia bedievių aukos. Bet teisiųjų malda Jam patinka.
9 Viešpats nekenčia bedievių pasielgimo, bet myli tą, kuris siekia teisybės.
10 Kas išeina iš kelio, susilaukia didelės bausmės, kas nesileidžia sudraudžiamas, tas turės mirti.
11 Pragaras ir prapultis neišeina iš Viešpaties akių, tuo labiau žmonių širdys.
12 Niekintojas nemėgsta tų, kurie jį bara, o pas išmintinguosius jis nenueina.
13 Nusiteikusi širdis padaro linksmą veidą, bet iš sielvarto ateina prislėgta nuotaika.
14 Protinga širdis elgiasi apgalvodama, bet paikųjų burna užsiima tuštybėmis.
15 Kenčiantieji niekuomet nesijaučia gerai. Bet linksmos širdies žmonės visuomet džiaugiasi gyvenimu.
16 Verčiau turėti mažumėlį su Viešpaties baime, negu didelius turtus valdyti su rūpesčiais.
17 Mieliau vaišintis daržovių viralu su meile, negu penėtu veršiu su neapykanta.
18 Rūstusis sukelia nesantaiką, kantrusis sustabdo barimąsi.
19 Tinginio kelias yra pilnas erškėčių, teisiojo kelias yra gerai pravažiuotas.
20 Išmintingas sūnus linksmina tėvą, bet paikas žmogus gėdina savo motiną.
21 Kvailutis džiaugiasi, pritrūkęs išminties, tačiau išmintingasis žengia tiesiu keliu.
22 Pasiūlymai nepriimami, jei nėra pritarėjų. Bet, kur daug pritarėjų, ten jie yra įgyvendinami.
23 Duoti gerą atsakymą suteikia žmogui džiaugsmo ir atitinkamu laiku tartas žodelis yra labai mielas.
24 Išmintingam išganymo kelias veda augštyn, kad išvengtų kelią žemyn į pragarą.
25 Viešpats sugriaus išdidžiųjų namus, bet našlės nuosavybę Jis išsaugos.
26 Piktų minčių Viešpats nekenčia, bet skaisčios ir padorios mintys Jam patinka.
27 Gobšusis ardo savo paties namus, bet, kuris kyšių nekenčia, tas išliks gyventi.
28 Teisusis apsvarsto savo šir-

dyje, duodamas atsakymą, bet iš
bedievio burnos plūsta piktumas.
29 Viešpats laikosi toli nuo be-
dievių, bet teisiųjų maldą Jis
išklauso.
30 Meilingas žvilgsnis pradžiu-
gina širdį, gera naujiena duoda
kaulams stiprumo.
31 Ausis, kuri klauso gyvasties
pabarimų, pasiliks gyventi išmin-
tingųjų tarpe.
32 Kas nesiduoda auklėjamas, tas
pats niekina savo sielą. Kas klauso
pabarimų, tas įgauna proto.
33 Bijodamas Viešpaties, mokaisi
išminties, o po pergyvento paže-
minimo, susilauksi pagarbos.

16

Dievas Seka Žmogaus Darbus

1 Ką žmogus turi savo širdyje
ir ką jo liežuvis ištars, pareina nuo
Viešpaties.
2 Kiekvienam žmogui atrodo,
kad jo darbai esą geri, bet Dievas
apsvarsto kiekvieno širdies
nusistatymą.
3 Pavesk Viešpačiui savo dar-
bus, tai pasiseks tavo užsiėmimai.
4 Viešpats yra padaręs visa ką
Savam tikslui, net ir bedievį atsi-
lyginimo dienai.
5 Išdidi širdis Viepaties neken-
čiama ir neliks nenubausta, nors
jų ir kažin kiek būtų.
6 Mylėdamas ir būdamas ištiki-
mas, numaldysi nusidėjimą, bi-
jodamas Viešpatį išvengsi pikta.
7 Kai žmogaus keliai Viešpačiui
patinka, tai Jis padaro, kad ir jo
priešai su juomi susitaiko.
8 Verčiau įsigyti mažumėlį
sąžiningai, negu didelius turtus
neteisingai.
9 Žmogus numato kelią savo
širdyje, bet Viešpats vienas vado-
vauja jo kelionei.
10 Karalius daro sprendimus, pa-
siremdamas Dievo įsakymais ir,
teisdama, jo burna, klaidos
nepadaro.
11 Teisingos svarstyklės su svars-
čiais priklauso Viešpačiui, o visi
svariniai maiše taip pat Jo padaryti.
12 Karaliams netinka bedievystės
darbai, nes per teisybę jų sostas
patvirtinamas.
13 Sąžiningi patarėjai patinka
karaliui. Jis myli tuos, kurie tiesą
kalba.
14 Karaliaus pyktis yra lyg mir-
ties pranešėjas, bet išmintingas
žmogus jį numaldo.
15 Karaliaus geroji nuotaika tei-
kia gyvybės, jo malonės gaivina,
kaip pavasario lietus.
Pasirink išminties, nes ji geresnė
už auksą ir imkis proto, nes jis
kilnesnis už sidabrą.
17 Teisieji, keliaudami, nutolsta
nuo pikto ir kurie laikosi kelio, tie
išsaugos savo sielą.
18 Išdidumas veda į pražūtį.
Po pasididžiavimo ateina
sužlugimas.
19 Geriau būti kukliam ir pasilikti
vargingu, kaip dalintis grobiu su
išdidžiaisiais.
20 Kas mokosi žodžio, bus pa-
sėkmingas, kas pasitiki Viešpačiu,
bus palaimintas.
21 Išmintingos širdies žmogus lai-
komas protingu ir švelniais žo-
džiais sėkmingai auklėjama.
22 Išmintis yra gyvas šaltinis tam,
kuris ją turi, bet paikųjų au-
klėti nėra prasmės.
23 Išmintinga širdis kalba protin-
gai, tuo kitus auklėdama.
24 Meilingi žodžiai yra kaip me-
daus syvas, kuris atgaivina sielą
ir įduoda kaulams sveikatos.
25 Kai kam atrodo, jog jo kelias
esąs teisingas, nors jis galų gale
ir į mirtį nuveda.
26 Kai kas patenka į didelę ne-
laimę per savo paties burną.
27 Netikėlis žmogus pats sau už-
sitraukia nelaimę savo burnos pik-
tumu, lyg degančia ugnimi.
28 Nelabas žmogus sukelia ne-
santaiką, sukiršindmas draugus
tarpusavyje piktomis kalbomis.
29 Prievartautojas apgauna savo
artimą, nusivesdamas jį pra-
gaištingais keliais.
30 Kas akimis mirkčioja, galvoja

pikta, kas lūpas sučiaupia, tas jau
padaręs pikta.
31 Žili plaukai yra garbės vaini-
kas, jei įsigytas keliaujant tei-
sybės keliais.
32 Kantrusis yra geresnis už kar-
žygį ir už tą, kuris miestus už-
valdo, yra tas, kuris save susivaldo.
33 Žmonės meta burtus į sterblę
Viešpaties valiai atspėti, bet Vieš-
pats nustato jiems duodamą
atsakymą.

17

Išmintis Ir Kvailumas

1 Verčiau turėti sausą kąsnį
su džiaugsmu, negu pilnus namus
aukų mėsos su vaidais.
2 Išmintingas tarnas apvaldys
gėdą darančius sūnus ir pasida-
lins tėviškę kaip su broliais.
3 Kaip ugnimi sidabrą ir kros-
nyje auksą, taip Viešpats mėgina
širdis.
4 Piktasis klauso piktos burnos,
o melagis klauso pasileidusio
liežuvio.
5 Kas šmeižia vargingąjį, tas
įžeidžia jo Sutvėrėją ir kas
džiaugiasi kitojo nelaime, neliks
nenubaustas.
6 Senųjų vainikas yra jųjų
vaikų vaikai, o vaikų garbė yra
jų tėvai.
7 Kvailam nepritinka kalbėti apie
tai, kas didinga, tuo labiau kuni-
gaikščiui meluoti.
8 Kyšis atrodo davėjui lyg nuo-
stabus ginklas, kur jis juo pasinau-
doja, ten jis laimi.
9 Kas nesiduoda įžeidžiamas,
tas parodo meilę savo draugui, kas
užsigauna, tas netenka draugystės.
10 Sudraudimas gudriam labiau
padeda, negu šimtas kirčių
paikam.
11 Nelabasis visuomet ieškosi
priekabių ir nuožmus angelas,
atėjęs, turės jį sutvarkyti.
12 Saugiau sutikti mešką, kuriai
vaikai pagrobti, negu kvailutį pa-
čiame kvailume.
13 Kas atsilygina už gera piktu,
to namuose piktumas niekuomet
nepasiliaus.
14 Pradėti ginčus yra pavojingiau,
negu prakasti užtvanką. Liaukis
nuo jų, kol į juos dar neįsivėlei.
15 Tiek tas, kuris išteisina be-
dievį ir tiek tas, kuris pasmerkia
teisųjį, abu, yra lygiai Viešpaties
nekenčiamu.
16 Kam kvailam pinigais nusi-
pirkti išminties, jei jis tos savo šir-
dyje net netrokšta!
17 Draugas visuomet myli, o
varge atpažinsi brolį.
18 Neprotingas tas, kuris pa-
spausdamas ranką, laiduoja už
savo artimą.
19 Kas mėgsta ginčytis, myli nuo-
dėmę. Kas statosi augštus vartus,
tas atkreipia piktadėjų dėmesį.
20 Veidmainys laimės neranda ir
sukčius bus užkluptas nelaimių.
21 Gimdąs kvailutį, neišeina
iš rūpesčių ir kvailučio tėvui nėra
jokio džiaugsmo.
22 Linksma širdis yra lyg vaistai,
prislėgta nuotaika, kaip džiova
kaulams.
23 Bedievis mielai priima kyšių
paslaptomis, peržengdamas teisin-
gumo dėsnius.
24 Protingasis randa išminties čia
pat, bet neprotingasis kažin kur
žvalgosi savo akimis.
25 Neišmintingas sūnus yra ap-
maudas savo tėvui ir skausmas savo
motinai, kuri jį pagimdė.
26 Netinka lupti teisųjį ar
mušti teisingai valdantį
kunigaikštį.
27 Protingas žmogus žino ką
sakyti, o kuris gerai susigaudo, tas
nesikarščiuoja.
28 Paikutį, jei jis tylėtų, irgi
būtų galima laikyti išmintingu ir
suprantančiu, jei jis prikąstų
savo liežuvį.

18

Susiklausymas

1 Tas, kuris skiriasi, vadovaujasi
savo užgaidomis, prieštaraudamas
tam, kas gera yra.

2 Paikučiui nerūpi išmintingumas, jam tik svarbu, kad jis tik gauna pasakyti, ką jis nori.
3 Su bedieviu ateina ir paniekinimas, gėda ir įžeidimas.
4 Žodžiai žmogaus burnos yra lyg gilus vaduo, išminties vermė, lyg tekanti upės srovė.
5 Pataikaujant bedieviui, netinka teisme nuskriausti teisųjį.
6 Paikučio lūpos kelia vaidus ir savo paties burna jis prašosi mušamas.
7 Kalbėdamas, paikutis, pakenkia sau pačiam ir jo lūpos yra jo sielos spąstai.
8 Paskalbos, apkalbėtojo, žodžiai gyvai plinta ir giliai įsiskverbia į žmogaus širdį.
9 Jei tingi darbą dirbti, tai esi kaip brolis to, kuris išeikvoja tai, ką užsidirbęs.
10 Viešpaties vardas yra drūta pilis. Teisusis bėga į ją ir yra apsaugomas.
11 Turtuolio lobiai atrodo jam lyg aptvertas miestas, lyg augštas neperžengiamas mūras.
12 Žmogus pasididžiuoja savo širdyje prieš savo pražūtį, bet pagarba ateina po pasižeminimo.
13 Kas jau atsako, dar neišgirdęs klausymo, yra paikutis ir kartu begėdis.
14 Kas linksmos širdies, aiškaus nusistatymo, tas gali pasiguosti varge. Bet, jei širdis nusiminusi, kas ją galės pakelti?
15 Išmintinga širdis semiasi žinojimo. Išmintingasis, ausimis klausydamas, išsiauklėja.
16 Paruošta dovana praskins tau kelią ir nuves tave pas didį kunigaikštį.
17 Pirmasis, į teismą atėjęs, atrodo teisus tol, kol neatėjo jo artimas, o tada imama ištirti.
18 Burtus mesdami, išvengia nesusipratimus ir išriša ginčus net patys galiūnai.
19 Įžeistas brolis yra atkaklesnis už tvirčiausią miestą ir jo užsispyrimas kietesnis už pilies vartų užkaištį.
20 Žmogui bus atlyginta sulig jo burnos kalba ir jis bus pasotintas savo lūpų vaisiumi.
21 Mirtis, ar gyvenimas, priklauso nuo liežuvio. Ką pasakysi, už tai atsakysi.
22 Kas randa sau žmoną, tas randa laimės, galėdamas pasidžiaugti Viešpatyje.
23 Vargdienis kalba nuolankiai, bet turtuolis atsako šiurkščiai.
24 Ištikimas draugas labiau mylimas ir pastovesnis už brolį.

19

Kvaišumo, Tingumo Ir Pasityčiojimų Pasekmės

1 Padoraus elgesio vargdienys yra geresnis už veidmainį ir neišmanėlį.
2 Jei pasielgsi neapsigalvodamas, tai tau tatai neišeis į gera ir jei per greit šoksi, tai ir greitai suklupsi.
3 Savo gyvenimą žmogus susigadina per savo kvailumą ir tačiau dėl to kaltina Viešpatį.
4 Turtingasis įsigyja daug draugų, bet nuo vargingojo šalinasi ir pats paskutinis.
5 Neteisus liudininkas neliks nenubaustas, ir drąsiai meluodamas, neišsisuksi.
6 Daugelis pataikauja kunigaikščiui, norėdami būti draugiški ir nuo jo dovanų gauti.
7 Vargdienio nekenčia visi jo broliai, tuo labiau šalinasi nuo jo jojo draugai. Kad jų ir kažin kaip prašytų, tačiau negali jų žodžiu prisikalbinti.
8 Kas semiasi išminties, myli savo sielą, kas imasi proto, turi pasisekimo.
9 Neteisus liudytojas neišliks nenubaustas ir begėdiškasis melagis turės gauti galą.
10 Prabanga nepritinka paikučiui, tuo mažiau vergui valdyti kunigaikščius.
11 Protingasis pasižymi kantrumu ir jam yra garbė nekreipti

dėmesio į jam daromą nedorybę.

12 Karaliaus įtužimas yra kaip jauno liūto staugimas, bet jo malonė, kaip rasa ant žolės.

13 Neprotingas sūnus savam tėvui yra nelaimių nelaimė ir vaidinga žmona vyrui yra kaip nesiliaująs varvėjimas.

14 Namus ir turtą vaikai paveldi iš tėvų, bet išmintinga dovana yra Viešpaties dovana.

15 Tinginys užpuolamas gilaus miego, bet besivangstanti siela turės kentėti badą.

16 Kas laikosi įsakymo, tas apsaugo savo sielą, bet, kas Jo kelią niekina, tas turės mirti.

17 Kas vargingojo pasigaili, tas paskolina Viešpačiui ir Jis atlygins jam už tai, ką padaręs.

18 Sudrausk savo sūnų, kol dar yra vilties, tik teneapsiima tavo siela jo nužudyti.

19 Labai pykstąs žmogus pasidaro sau žalos. Jei mėginsi jį nuramdyti, gali jį dar labiau užrūstinti.

20 Susidrausk save, klausydamas patarimų, kad būtumei išmintingas tolimesniame savo gyvenime.

21 Žmogus daug ką užsimano, bet Viešpaties valia lieka nepasikeitusi.

22 Žmogus pasimėgsta gera daryti, vargingasis yra geresnis už melagį.

23 Viešpaties baimė veda į gyvenimą, kuriuo būsi patenkintas, skriaudos nebevarginamas.

24 Yra tinginių, kurie net pasivalgyti nepaslenka.

25 Bausk išjuokėją, tai ir paikasis imsis proto, pabark išmintingą ir jis save ims susidrausti.

26 Kas savo tėvą apiplėšia ir savo motiną išvaro, yra prakeikiamas, begėdiškas vaikas.

27 Liaukis, sūnau, klausyti klaidinančių pamokymų, kad nenuklystumei nuo protingojo mokslo.

28 Netikęs liudininkas juokiasi iš teismo ir bedievių burna ryja neteisybę.

29 Išjuokėjams yra bausmė nustatyta ir rykštė yra padėta paikųjų nugarai.

20

Apsirijimas, Girtavimai

1 Nuo vyno žmogus pasileidžia ir dūksta nuo drūto gėrimo ir kas nuo jų apsvaigsta, tas nėra išmintingas.

2 Bijok įtužusio karaliaus kaip staugiančio jauno liūto, o jį užrūstinęs, būsi gyvybės pavojuje.

3 Vyrui yra garbė nesiginčyti, bet paikieji mielai vaidyjasi.

4 Tinginys sakosi, nenorįs arti dėl šalčio, todėl jis elgetaus derliaus metu, nieko negaudamas.

5 Žmogaus mintys širdyje yra lyg gilus vanduo, bet protingasis gali numanyti, ką jis galvoja.

6 Daug kas gali būti vadinamas geru, bet kur tu rasi visiškai ištikimą žmogų?

7 Nekaltybėje gyvendamas žmogus palieka po savęs palaimintus vaikus.

8 Karalius, teisdamas savo soste, išsijoja savo žvilgsniais visus piktumus.

9 Kas gali sakyti, esąs švarus savo sąžinėje ir laisvas nuo nuodėmės?

10 Neteisingas svoris ir neteisingas saikas, abu yra pasibaisėjimu Viešpačiui.

11 Iš vaiko pasielgimo galima atpažinti, ar jis užaugs geras ir ištikimas.

12 Tiek girdinčią ausį, tiek reginčią akį, abi yra Viešpats padaręs.

13 Miego nemylėk, kad nenuskurstumei. Tebūna tavo akys budrios, tai tu turėsi pakankamai duonos.

14 Pirkėjas visuomet sako, kad kas nevertas savo kainos, bet kai nueina, tai tuojau giriasi savo geru pirkiniu.

15 Esama aukso ir brangių akmenaičių, bet išmintingas liežuvis yra kilnesnė brangenybė už juos visus.

16 Imk užstatan apdarą to, ku-
ris laiduoja už svetimą, kad ne-
turėtumei nuostolio.
17 Vogta duona būna skani pra-
džioje, bet vėliau ji yra, kaip burna,
pilna žvyro.
18 Gerai apgalvoti užmanymai
pasiseks, jei vykdomi su patari-
mais, o kariauti nepradėk
nepasiruošęs.
19 Neįsileisk su tokiu, kuris
paslapčių neišlaiko ir mėgsta ple-
pėti, apgaulingai pasielgdamas.
20 Kas savo tėvą bei motiną
keikia, to šviesa užges pačioje tam-
sybės gilumoje.
21 Tėviškė, paskubomis pavel-
dėta, galų gale nebebus palaiminta.
22 Nesakyk, atsilyginsiąs piktu!
Lauk Viešpaties ir Jis tave išganys.
23 Viešpats nekenčia dvejopo
svaro, taip pat netinka apgaulingos
svarstyklės.
24 Žmogus keliauja Viešpaties
vedamas, kaipgi gali žmogus su-
prasti savąjį kelią?
25 Pražūtinga žmogui skubėti
šventais pasižadėjimais, neapsi-
svarsčius, ir po pažadų abejoti.
26 Išmintingas karalius išblaško
bedievius, ratais per juos
važiuodamas.
27 Viešpaties šviesa yra žmogaus
sąžinė, pereinanti visą jo esybę.
28 Gailestingumu bei tiesa kara-
lius išsilaiko savo soste, sustiprin-
damas jį savo maloningumu.
29 Jaunikaičiai džiaugiasi, bū-
dami stiprūs, o žili plaukai senie-
siems yra pažiba.
30 Piktuosius reikia drausti drūta
lazda ir kirčiais, kurie užgautų
jųjų sielą.

21

Dievo Maloningas Aprūpinimas

1 Karaliaus širdis yra Viešpaties
rankoje kaip upelių vanduo, kurį
Jis gali nukreipti, kurlink Jis tik
nori.
2 Kiekvienas žmogaus kelias
atrodo jam esąs teisingas, tačiau
Viešpats persvarsto širdis.
3 Padorus ir teisingas elgesys
patinka Viešpačiui labiau už aukas.
4 Išdidžios akys, pasipūtusi šir-
dis, bedievių išsikėlimas yra
nuodėmė.
5 Kruopštusis apsčiai apsirū-
pina, bet tirškalui visuomet ko nors
trūksta.
6 Kauptis turtus melagingu būdu
yra bergždžios pastangos tų, ku-
rie nešdinasi į mirtį.
7 Bedieviai, lupikaudami, susi-
naikina patys save, nes jie nenori
daryti, kas teisinga.
8 Kaltasis eina šunkeliais, ne-
kaltasis elgiasi padoriai.
9 Geriau gyventi pastogės
kampe, negu su peštuke moteriške
viename bute.
10 Bedievio siela trokšta pikto,
nesiskaitydama su savo artimu.
11 Plėgos gaudamas, išjuokėjas ir
būdamas neišmanėliu, įgauna
proto, bet išmintingasis, pamoko-
mas, semiasi žinojimo.
12 Teisusis Dievas mato, kas de-
dasi bedievių namuose. Jis par-
blokš ir nubaigs juos visus.
13 Kas užsikemša savo ausis, pa-
vargėliui šaukiant, tas nebus išgir-
stas, kai jis pats šauksis.
14 Slapta dovana numaldo
pyktį, bet asmeniškai pristatytas
kyšis nuramdo žiauriai įtužusį.
15 Teisusis džiaugiasi, gera dary-
damas, bet pikta darantį apima
baimė.
16 Kas nuklysta nuo teisybės ke-
lio, tas pasilieka mirusiųjų tarpe.
17 Kas mėgsta lėbauti, tam pri-
sieina skursti, kas smaguriauja ir
mėgsta vyną, tas nepralobsta.
18 Už teisųjį duodamas be-
dievis, pamaldusis vaduojamas
nusikaltėliu.
19 Verčiau gyventi dykumoje,
negu gyventi su peštuke, pikta
moteriške.
20 Išmintingasis turi apsčiai at-
sargų ir aliejaus savo namuose.
Paikutis išeikvoja viską.

21 Siekdamas teisingumo ir gailestingumo, pasieksi gailestingumą, gyvenimą ir pagarbą.
22 Išmintingasis užkariauja stipriųjų miestą, sugriaudamas jo mūrus, kuriais jie pasitikėjo.
23 Kas prilaiko savo burną ir liežuvį, tas apsaugo savo sielą nuo baimės.
24 Išdidusis ir pasipūtėlis yra vadinamas išjuokėju, išsikeldamas perdėtu įžulumu.
25 Tinginys numiršta begeidaudamas, nes savo rankomis jis nieko nenori daryti.
26 Jis geidauja visą dieną, bet teisusis duoda neatsisakydamas.
27 Bedievių auka yra pasibaisėjimas, jei ji aukojama klastinga širdimi.
28 Melagis liudininkas turės pražūti, bet, kuris leidžiasi patariamas, gaus irgi pasisakyti.
29 Bedievis nuduoda, jog esąs drąsus, bet teisusis apsvarsto savo kelius.
30 Prieš Dievą tau nepadės nei išmintis, nei protas, nei patarimai.
31 Žirgus paruošia kovos dienai, bet laimėjimas yra Viešpaties rankoje.

22

Geras Vardas

1 Geras vardas vertesnis už daugelį turtų ir maloninga pagarba yra brangesnė už auksą ir sidabrą.
2 Be turtingųjų turi būti ir vargingųjų, nes Viešpats yra abiejų Sutvėrėjas.
3 Gudrusis mato užeinančią nelaimę ir ją apeina, bet kvailutis nesitraukia ir yra užgaunamas.
4 Kas vargsta, bijodamas Viešpaties, yra turtingas, garbingas ir gyvas.
5 Bedievių keliuose yra erškėčių bei kilpų išdėstyta. Tolinkis nuo jų, kad išsaugotumei savo sielą.
6 Auklėk vaiką iš jaunystės, tai jis žinos, ir pasenęs, kaip pasielgti.
7 Turtingasis užvaldo varginguosius, nes kas skolinasi, tas palieka skolintojo vergu.
8 Kas sėja neteisybę, užsiaugins vargą ir bus pribaigtas lazda savo rūstybės.
9 Duosnusis bus palaimintas, nes jis duoda vargdieniui savo duonos.
10 Išvaryk išjuokėją ir tada baigsis ginčai, rietenos su įžeidinėjimais.
11 Kas yra ištikimos širdies, tas maloniai šnekėdamas, pasidarys karaliaus draugu.
12 Viešpats žiūri, kad tiesos žodžiai būtų išsaugoti nuo melagysčių, kurias Jis verčia nieku.
13 Tinginys sako—liūtas lauke, gali mane sudraskyti gatvės viduryje.
14 Kekšės burna yra lyg gili duobė, kam Viešpats nemalonus, tas jon nupuola.
15 Išdykumas yra lyg įrištas vaiko širdyje, bet pabaudos rykšte jis toli nuvaromas nuo jo.
16 Kas vargingam neteisybę daro, sau turtus kraudamas, tas ir turtingam duos, pats skursdamas.
17 Prisilenk pasiklausyti išminties išmintingųjų ir dėkis mano žodžius į savo širdį.
18 Tu galėsi jais džiaugtis, laikydamas juos savo omenyje ir savo lūpomis juos kitiems apreikšdamas,
19 kad tavo pasitikėjimas būtų Viešpatyje, aš noriu juos tau šiandien kartoti,
20 ką raštu esu išdėstęs, suteikdamas žinių ir patarimų,
21 kad pats gerai susivoktumei tiesos pagrinduose, kad žinotumei ką atsakyti tiems, kurie tave siunčia!
22 Neapiplėšk vargdienio, kuris jau ir taip skursta ir neguik elgetos nuo savo vartų.
23 Nes Viešpats apgins juos, išplėšdamas gyvybę tų, kurie iš kitų plėšė.
24 Nebičiuliauk su rūstaisiais ir

neturėk nieko bendro su
padūkusiais,
25 kad nepasimestumei su jais ir
nepakenktumei savo sielai.
26 Neįsileisk su tais, kurie save
parsiduoda ir laiduoja už kitų
skolą.
27 Jei neturi kuo užsimokėti, kam
turėtų jie atimti tavo lovą iš po
tavęs?
28 Nenukelk senųjų akmenų
nuo lauko, kuriais tavo tėvai yra ri-
bas atžymėję.
29 Jei pastebėsi apsukrų darbi-
ninką, tai jis nepasiliks
prastųjų tarpe dirbti, bet išeis
tarnauti karaliui.

23

Santūrumas

1 Jei atsisėdi su valdovu valgyti,
tai žiūrėk su kuo esi už stalo.
2 Varžykis, valgydamas, nors ir
labai išalkęs būtumei.
3 Nepageisk jo skanumynų, nes
jie patiekiami su apgaule.
4 Nepersistenk pralobti, susi-
prask susilaikyti.
5 Nežiūrėk į tai, ko negali
gauti. Nes turtai gali greitai sparnus
įgauti ir pasprukti į padanges lyg
koks erelis.
6 Nevalgyk duonos pas pavy-
duolį ir neužsigeisk jo
skanumynų.
7 Būdamas apsimetėliu, jis ra-
gina valgyti ir gerti, bet tai nedaro
sąžiningai, o tik dėl akių.
8 Tuos kelis kąsnius, kuriuos
tu suvalgysi, turėsi išvemti ir gai-
lėtis savo gražiai pasakytųjų žo-
džių.
9 Nekalbėk, neišmanėliui besi-
klausant, nes jis paniekina tavo žo-
džių išmintį.
10 Nenukelk ribai atžymėti
senųjų akmenų, o ir nepaliesk
našlaičių dirvos.
11 Nes Viešpats yra jų galin-
gasis gynėjas ir Jis užstos jų teises
prieš tave.
12 Savo širdimi atsiduok draus-
mei, klausydamas išmintingųjų
kalbos.
13 Nesiliauk baudęs savo vaiko,
nes nuo rykštės jis nenumirs.
14 Plakdamas jį rykšte, tu iš-
saugosi jo sielą nuo pragaro.
15 Mano sūnau, jei tu išmintingas
esi, tai džiaugiasi ir mano širdis.
16 Aš prasidžiugsiu, išgirdęs tave
kalbantį išminties žodžius.
17 Savo širdimi nepavydėk nuo-
dėmininkui, visą dieną, pasi-
lik, bijodamas Viešpaties.
18 Ir visa tai išeis tau į gera ir
tu nebūsi laukęs be reikalo.
19 Klausyk, mano sūnau, būk iš-
mintingas ir laikykis kelio visa savo
širdimi.
20 Nesusidėk su girtuokliais ir
palaidūnais.
21 Nes girtuokliai ir palaidūnai
pavargsta ir miegaliai turi vaikščioti
su sudriskusiais rūbais.
22 Klausyk savo tėvo, kuriam tu
esi gimęs ir nepaniekink savo mo-
tinos, jai pasenus.
23 Pirkis tiesos, jos neišsižadė-
damas, taip pat ir išminties,
drausmės ir proto.
24 Teisiojo tėvas džiaugiasi ir jis
yra linksmas todėl, kad jam išmin-
tingas sūnus užgimęs yra.
25 Tesidžiaugia tavo tėvas bei tavo
motina tebūna linksma, kuri tave
pagimdžiusi yra.
26 Mano sūnau, duok man savo
širdį ir tavo akys tesidžiaugia
mano keliais.
27 Nes kekšė yra gili duobė ir sve-
timautoja yra ankštas šulinys.
28 Kaip plėšikas, ji tykoja prisi-
vilioti pačių smarkiausiųjų ir
padauginti neištikimųjų skaičių.
29 Kam vargas, kam rūpesčiai,
kam ginčai, kam pasiskundimai,
kam nereikalingi sužeidimai, kam
paraudusios akys?
30 Būtent tiems, kurie prie vyno
sėdi, gerdami, kas įpilta.
31 Nežiūrėk į vyną, kad jis taip
raudonas ir stikle taip gražiai
atrodo—jis lengvai nuslenka.

32 Bet vėliau jis įkanda kaip
žaltys ir užnuodyja, kaip angis.
33 Tada nukryps tavo akys į
svetimas moteris ir tu kalbėsi iš savo
širdies nepadoriai
34 ir būsi, kaip užmigęs jūros viduryje, lyg užsnūdęs laivo stiebo viršūnėje.
35 "Jie muša mane ir man neskauda", tu svaičiosi, "jie man suduoda ir aš nejaučiu, kadangi aš pabusiu, kad dar atsigerčiau?"

24

Kantrumas Ir Santaika

1 Nepavydėk piktiems žmonėms
ir nenorėk su jais bičiuliauti.
2 Nes jų širdis trokšta tik pa-
kenkti, jų lūpos tik įžeidinėti.
3 Namai yra statomi išminties
pagrindais ir protu jie yra išlaikomi.
4 Jų patalpos įrengiamos sumaniai ir papuošiamos turtais ir prašmatnybėmis.
5 Išmintingas žmogus yra tvirtas, o mokytasis padidina savo pajėgumą.
6 Nes karą pradėti gali tik, kas
gerai pasiruošęs ir jį laimėti tik, daugelį patarėjų turėdamas.
7 Paikam išmintis yra per aukšta, o viešoje vietoje jis neišdrįsta savo burnos atverti.
8 Kas piktu užsiima, yra piktam
perdėm atsidėjęs.
9 Piktadėjis užsiima tuo, kas
nuodėminga, o šmeižtų skelbėjas žmonių nekenčiamas.
10 Kas varge dreba, nėra drūtas.
11 Išgelbėk tuos, kuriuos nori nužudyti ir neatsitrauk nuo tų, kuriuos nori nukankinti.
12 Tu negali sakyti, kad tai ne tavo
reikalas. Ar manai, kad Tas, kuris širdis permato, to nesupranta ir Tas, kuris saugoja tavo sielą, to nežino ir neatlygina žmogui pagal jo pasielgimą?
13 Valgyk medaus, mano sūnau,
nes jis yra geras ir medaus syvo, kuris saldus tavo liežuviui.
14 Taigi, mokykis išminties savo
sielai. Ją suradęs, turėsi pasisekimo ir tavo viltys nenueis niekais.
15 Netykok teisiojo namų, kaip
bedievis ir nedrumsk jo ramybės.
16 Nes teisusis puls septynis kar-
tus ir vėl atsikels, bet bedievis prasmenga nelaimėje.
17 Nedžiūgauk tavo priešams
žlungant ir tavo širdis tenesidžiaugia dėl jų nelaimės,
18 kad kartais Viešpačiui į tai
žiūrint, neįtiktų ir Jis nenugręžtų nuo jų Savo rūstybės.
19 Nesijaudink dėl piktųjų ir
nepavydėk bedieviams.
20 Nes piktieji neturi jokių vil-
čių ir bedievių šviesa turės išgesti.
21 Mano sūnau, bijok Viešpaties
ir reikšk pagarbą karaliui, nesusidėk su maištaujančiais,
22 nes ūmai užeis jų prapultis ir
niekas negali pasakyti, kokios nelaimės jie susilauks iš abiejų.
23 Taip pat yra išmintingieji pa-
sakę, kad teisme šališkumo negali būti.
24 Kas sako bedieviui: "Tu esi
teisus", tą keikia žmonės, jo nekęsdami.
25 Bet teisėjas, kuris uždeda
bausmę nusikaltėliui, turės pasisekimo ir įsigys gerą vardą.
26 Teisingas atsakymas yra kaip
meilingas pabučiavimas.
27 Pirma atlik savo laukų dar-
bus, rūpestingai įgyvendamas savo dirvą, paskui galėsi statyti savo namus.
28 Neliudyk prieš savo artimą
be priežasties ir neapgauk nė vieno savo lūpomis.
29 Nesakyk—kaip man daro, taip
ir aš darysiu, kiekvienam atlygindamas už jo darbą.
30 Aš praėjau pro tinginio dirvą
bei paikučio vienuogyną.
31 Ir štai, čia buvo pilna dilgėlių
ir usnių ir akmeninė tvora buvo apgriuvusi.
32 Visa tai pastebėjau ir įsidėjau

į širdį ir iš to pasimokiau, ką
ten pamačiau.
33 Truputį pamiegosi, truputį
pasnausi, truputį susidėsi rankas
pailsėti
34 ir tau užeis skurdas lyg koks
pakeleivis ir badas lyg koks ginkluotas plėšikas.

25

Garbė, Šlovė—Išminties Alga

1 Sekančios yra taip pat Šelomono patarlės, surinktos Jūdos
karaliaus Chizekyjos vyrų.
2 Dievui yra garbė užlaikyti paslaptį, karaliui yra garbė ištirti
paslaptį.
3 Kaip dangaus augštybė ir
žemės gilybė neištiriama, taip neištiriama yra karalių širdis.
4 Nuvalyk putas nuo sidabro ir
turėsi švarų indą.
5 Atskirk bedievį nuo karaliaus tarnų ir jo sostas pasitvirtins
teisybe.
6 Neišsikelk karaliaus akivaizdoje ir nestok didikų vieton.
7 Nes geriau, kad tau sakytų
"slink augštyn", negu būtumei kunigaikščio akivaizdoje pažemintas.
8 Nebėk skubotai į teismą,
ką nors pastebėjęs, kad nebūtumei sugėdintas vėliau tai mačiusių ir nežinotumei ką tada daryti.
9 Ginčus su savo kaimynu
išspręskite tarpusavyje, neišplepėdami vienas kito paslapčių,
10 kad neužsitarnautumei sau gėdos ir priekaištai be paliovos tavęs
nekankintų.
11 Laiku pasakytas žodis yra kaip
auksinis obuolys ant sidabrinio
padėklo.
12 Kas išmintingo perspėjamas,
klauso, to klusnumas yra lyg auksinė galvos juosta ar aukso apikaklės papuošalas.
13 Kaip sniego šaltumas derliaus
metu, taip yra ištikimas pasiuntinys
tam, kuris jį siuntė, nes tas atgaivina jo sielą.
14 Kas žada ir savo pažado nelaiko, tas yra kaip debesys su vėju,
bet be lietaus.
15 Kantrumu numaldomas kunigaikštis ir nuo švelnių žodžių
palūžta kiečiausias užsispyrimas.
16 Radęs medaus, valgyk ligi sočiai ir nepersivalgyk, kad
nereikėtų išvemti.
17 Nekelk kojos per dažnai į artimo namus, kad nenusibostumei ir
nepradėtų tavęs neapkęsti.
18 Melagis liudytojas prieš savo
artimą yra kaip ietis, kardas, aštri
strėlė.
19 Pasitikėti nepatikimu vargo
metu yra lyg valgyti nulūžusia dantimi ar vaikščioti šlubuojančia koja.
20 Nuliūdusiai širdžiai giesmę
giedoti yra kaip drabužius atnešti
žmogui šalčių metu arba actą
užpilti ant kreidos.
21 Jei tavo priešas alksta, duok
jam duonos valgyti ir vandens gerti,
jei trokšta.
22 Tai jis degte degs, susigėdęs,
ir Viešpats tau už tai atsilygins.
23 Kaip žiemys atpučia šaltą
orą, taip padaro šmeižtai susiraukusį veidą.
24 Geriau pastogės kampe tupėti,
negu su peštuke moteriške viename
bute gyventi.
25 Pagyrimas iš tolimos šalies yra
kaip gaivinantis vanduo ištroškusiai sielai.
26 Teisusis, pasiduodąs bedievių valiai, yra kaip murzinas
šaltinis arba užnuodytas šulinys.
27 Perdaug medaus valgyti netinka, taip pat pasunksta siekti to,
kas nepasiekiama.
28 Žmogus, negalįs savęs susivaldyti, yra kaip neapginamas
miestas be mūrų.

26

Garbės Neverti Žmonės

1 Kaip sniegas vasarą ir lietus
pjūties metu, taip netinka garbė
neišmanėliui.
2 Kaip paukščiai laksto ir
kregždės skrajoja, taip nuskris ir
neužpelnytas keikimas.
3 Arkliui reikalingas botagas,
asilui brizgilas ir rykštė neišmanėlio nugarai.

4 Neatsiliepk paikam pagal jo
paikumą, kad ir pats jam
neprilygtumei.
5 Bet atsiliepk paikam pagal jo
paikumą taip, kad jis nesijaustų
esąs išmintingas.
6 Išsiųsti netikusį pasiun-
tinį yra kaip nusikirsti savo paties
koją ir turėti nuostolių.
7 Kaip šokiai netinka luošam,
taip netinka paikam kalbėti apie
išmintį.
8 Reikšti pagarbą neišmanėliui
yra kaip numesti akmenėlį ak-
menų krūvon.
9 Kaip erškėtis girtuoklio ran-
koje, taip yra patarlė neišmanėlio
burnoje.
10 Geras amatininkas atlieka
gerą darbą, bet pasisamdęs ne-
tikusį darbininką, turėsi
nuostolių.
11 Kaip šuo grįžta prie savo
vėmalo, taip grįžta kvailutis kar-
toti savo kvailysčių.
12 Jei matai žmogų, kuris taria-
si esąs išmintingas, tai daugiau
susilauksi iš neišmanėlio, negu iš
jo.
13 Tinginys teisinasi—liūtas pa-
kelyje, žiaurus liūtas ateina gatve.
14 Tinginys voliojasi lovoje, kaip
durys varstomos vašuose.
15 Yra tokių tinginių, kurie net
pasivalgyti tingi.
16 Tinginys tariasi esąs išmin-
tingesnis už septynis protingai
kalbančius.
17 Praeivis, kuris kišasi į sve-
timųjų vaidus yra kaip tas, kuris
laikosi šunį už ausų nusitvėręs.
18 Kaip pamišėlis šauna ginklu ir
nuodingomis strėlėmis žudo,
19 taip elgiasi apgaulingas žmo-
gus su savo artimu, pasiteisinda-
mas, kad tatai tik juokais padaręs.
20 Nebėsant malkų, ugnis iš-
gesta, be kurstytojų vaidai
pasiliauja.
21 Kaip žarijos atsiranda iš ang-
lių ir ugnis iš malkų, taip vaidi-
ninko vyro sukeliami ginčai.
22 Apkalbėtojo žodžiai kerta kaip
smūgiai ir užgauna širdį.
23 Klastinga burna bei pikta šir-
dis yra kaip molinė šukė, aptraukta
sidabro puta.
24 Priešas pažįstamas iš kalbos,
nes jo širdis užsiėmusi klastomis.
25 Netikėk jam, nors jis švelniau-
siu balseliu kalbėtų, nes jo širdyje
slepiasi septynios nedorybės.
26 Kas nori pakenkti, slėpdamas
savo kerštą, to piktumas bus ati-
dengtas viešame susirinkime.
27 Kas duobę kasa, tas pats jon
nupuola, o kas akmenį ima ritinti,
tas užsiritina jį ant savęs.
28 Melagingas liežuvis nekenčia
to, kuris jį sudraudžia ir pataikau-
janti burna yra pražūtinga.

27

Savimyla Ir Meilė

1 Nesigirk rytojaus diena, nes tu
nežinai, kas tau dar šiandien gali
atsitikti.
2 Tegul kitas tave giria ir ne tavo
burna, svetimasis, ir ne tavo paties
lūpos.
3 Akmuo yra sunkus ir smėlis
svarus, bet kerštas neišmanėlio yra
sunkesnis už abudu.
4 Žiauru yra pykti ir siaubinga
rūstauti ir kas gali išsilaikyti prieš
pavydą.
5 Viešas pabarimas yra geresnis
už slaptą meilę.
6 Kas myli, tas muša su meile,
bet kas neapkenčia ir bučiuoja, tas
yra pliuškis, apgavikas.
7 Soti siela mindo medaus
syvą, bet išalkusiai sielai yra saldu
ir tai, kas kartu yra.
8 Kaip paukštis nuklysta nuo
savo lizdo, taip nuklyta ir žmogus
nuo savo namų.
9 Tepalai ir kvepalai džiugina
širdį, bet siela džiaugiasi mielo
draugo nuoširdžiais patarimais.
10 Neapleisk nei savo draugo, nei
savo tėvo draugo ir neeik į savo
brolio namus nelaimės metu, nes
geriau turėti kaimyną arti, negu
brolį kažin kur toli.
11 Būk išmintingas mano sūnau
ir pradžiugink mano širdį, kad
žinočiau, kaip atsakyti tam, kuris
mane šmeižia.

12 Protingasis, numatydamas nelaimę, apeina ją, bet neišmanėlis nesišalina nuo jos ir nukenčia.
13 Imk užstatan apdarą to, kuris laiduoja už svetimą, kad neturėtumei nuostolio.
14 Kas ryte anksti aiškiu balsu savo artimą laimina, tas padaro iš to keikimą.
15 Priekabinga moteriškė yra panaši į nesiliaujantį telžimą, lietui užėjus.
16 Tu nesustabdysi jos, kaip ir nesustabdai vėjo ar tekančio aliejaus savo ranka.
17 Peilis pagalanda peilį ir vienas vyras kitą.
18 Kas savo fygų medį prižiūri, tas valgys nuo jo fygų. Kas pasaugo savo valdovą, tas bus pagerbtas.
19 Kaip žmogaus paveikslas atsimuša vandenyje, taip atsimuša žmogaus širdis į kitą žmogų.
20 Pragaras ir prapultis niekuomet neprisipildo taip, kaip ir žmogaus akys, žiūrėdamos, niekuomet neprisisotina.
21 žmogus yra tiriamas pagyrimais kaip sidabras liejykloje ir auksas krosnyje.
22 Nors paikąjį grūstuvu grūstumei piestoje kaip grūdus, tačiau niekaip tu paikumo iš jo neišgrūsi.
23 Prižiūrėk savo aveles, aprūpindamas savo kaimenę.
24 Nes turtai nėra amžini ir vainikas ne visiems amžiams.
25 Kai šienas nuvežamas, tai atolas pradeda želti, o daržovės surenkamos atkalnėse.
26 Avinėliai yra dėl tavo aprangos, o ožiai dirvai nusipirkti.
27 Ožkos pieno tu turi pakankamai sau, savo šeimai ir tarnaitėms pasisotinti.

28

Sąžinės Balsas

1 Bedievis bėga, niekam jo nevejant, bet teisusis yra drąsus, kaip jaunas liūtas.
2 Dėl šalies nuodėmių atsiranda daugelis valdžios pasikeitimų, bet dėl išmintingų ir suprantančių žmonių, valdžia ilgai išsilaiko.
3 Bedievis valdovas, kuris vargstančiuosius skriaudžia, yra kaip amaras dėl kurio užeina badas.
4 Tie, kurie įstatymų nesilaiko, tie giria bedievį. Bet tie, kurie laikosi įstatymų, tie jiems priešinasi.
5 Pikti žmonės nepaiso įstatymų, bet Viešpaties ieškantiems viskas rūpi.
6 Nekalto elgesio vargdienis yra geresnis už turtuolį, vaikščiojantį nešventais keliais.
7 Protingas sūnus laikosi įstatymų, bet kuris susideda su smaguriautojais, padaro gėdos savo tėvui.
8 Kas savo turtus didina nuošimčiais ir palūkanomis, tas krauna juos tam, kuris pasigaili vargingųjų.
9 Kas nusisuka, nenorėdamas įstatymų girdėti, tojo malda yra pasibaisėtina.
10 Kas teisųjį suklaidina, nuvesdamas jį piktais keliais, tas kris į savo paties duobę, bet teisusis susilauks gero pasisekimo,
11 Turtuolis įsidingoja esąs išmintingas, bet varguolis mato, koks jis iš tikrųjų yra.
12 Teisiesiems vadovaujant, visiems gera, bet bedieviams užvaldant, žmonės ima slapstytis.
13 Kas savo nusidėjimus slepia, tam nesiseks, bet kas juos išpažįsta ir liaujasi tai daręs, tas susilauks gailestingumo.
14 Kas visuomet prisibijo, tas yra palaimintas, kas savo širdį užkietina, užsitrauks sau nelaimę.
15 Bedievis valdovas, valdąs neturtingus žmones, yra kaip rėkiąs liūtas bei siaučianti meška.
16 Daugelis nukenčia nuo valdovo, kuriam proto trūksta. Bet kas godo nekenčia, tas pasiliks ilgai gyventi.
17 Žmogžudys yra sąžinės per-

sekiojamas ir to niekas nesulaiko
iki mirties.
18 Nekaltai gyvenąsis bus išgelbėtas, bet, kas nukrypsta nuo kelio, dingsta iš karto.
19 Kas savo dirvą įgyvena, tas turės apsčiai duonos, bet, kas tinginiauja, tas turės skursti.
20 Ištikimas žmogus bus palaimintas, bet kas skuba pralobti, tas neapsieis be nusikaltimo.
21 Būti šališku netinka, bet kai kas padarys pikta ir už duonos kąsnį.
22 Pavyduolis skubinasi pralobti, bet nežino, kad jo laukia skurdas.
23 Iš žmogaus, kurį pabarsi, susilauksi galų gale daugiau nei iš to, kuris tuščiai pataikauja.
24 Kas pasiima ką nors iš savo tėvo ar motinos, neatsiklausęs, manydamas, kad tai neesąs nusikaltimas, yra dalininkas su žudytoju.
25 Puikuolis, besididžiuodamas, sukelia nesantaiką, o kas pasitiki Viešpačiu, gražiai atsigauna.
26 Paikas yra tas, kuris savo širdimi pasitiki. Kas gi išmintingai elgiasi, bus išgelbėtas.
27 Kas duoda vargšui, tas nieko nestokos. Kas užsimerkia, kad nematytų prašančio bus labai keikiamas.
28 Užvaldant bedieviams, žmonės pradeda slapstytis, o jiems žūnant, teisiųjų padaugėja.

29

Išmintis Veda Į Laimę

1 Žmogus, kuris pasilieka užsispyręs po pakartotinų pabarimų, bus staiga sunaikintas ir daugiau nebeatsigaus.
2 Kai teisiųjų daug yra, žmonės džiaugiasi, kai bedieviai užvaldo, tai žmonės dejuoja.
3 Kas myli išmintį, pradžiugina savo tėvą. Kas susideda su kekšėmis, netenka savo lobio.
4 Teisusis karalius sustiprina valstybę, bet kuris leidžiasi papirkamas, tas užsiima josios griovimu.
5 Kas savo artimui pataikauja, tas spendžia tinklą sau pačiam.
6 Piktam žmogui nusikaltimas yra pinklės. Bet teisusis neįsipainioja, džiaugiasi ir yra linksmas.
7 Teisusis atsižvelgia į vargingųjų padėtį. Bedievis neturi tam jokio supratimo.
8 Neatsakomingi žmonės nesigėdi mieste maištaudami, bet išmintingieji maldo neapykantą.
9 Išmintingasis, besiginčydamas su paikuoju, negauna ramybės, ar tai būtų geruoju, ar piktuoju.
10 Kraujo trokštantieji nekenčia nekaltojo, bet teisieji siekia jo sielą išgelbėti.
11 Neišmanėlis išlieja visą savo tulžį, o išmintingasis kalba pasisaugodamas.
12 Valdovo, kuris pasitiki melais, visi tarnai išeina į bedievius.
13 Dievas daro matančias akis ir vargingam ir turtingam.
14 Karaliaus sostas išsilaikys amžiams, jei jis savo vargingųjų teises sąžiningai apgins.
15 Rykštė ir sudraudimas duoda išminties, bet vaikas, visą valią gavęs, daro gėdos savo motinai.
16 Bedieviams daugėjant, daugėja nusikaltimų, bet teisieji matys jų žlugimą.
17 Bausk savo sūnų, tai tu juomi pasigerėsi ir turėsi paguodos savo sielai.
18 Kai pranašystės liaujasi, tai žmonės pasileidžia ir išdyksta, bet palaimintas tas, kuris laikosi įstatymų.
19 Vergas nesiduoda pamokomas žodžiais. Nors jis ir suprastų, tačiau jis to daryte nedaro.
20 Iš paikojo galima daugiau susilaukti, megu iš greitai šnekančio, kuris neapsigalvoja.
21 Bernas, lepinamas iš jaunų dienų, norės vėliau viską užvaldyti.
22 Rūstieji kelia vaidus, o įtužusieji daug nuodėmiauja.
23 Žmogus prasižudo savo išdi-

dumu, o pasižeminantieji susilauks
pagarbos.
24 Kas susideda su vagimi ir, gir-
dėjęs prakeikimą, neišsiduoda, tas
nekenčia savo sielos.
25 Kas žmonių bijosi, tas greitai
klumpa. Bet kas Viešpačiu pasitiki,
bus apsaugotas.
26 Daugelis prašosi malonių iš
kunigaikščio, bet teisūs sprendimai
ateina iš Viešpaties.
27 Teisiajam neteisusis yra nea-
pykanta. Bet, kas vaikščioja
teisiųjų keliais, nekenčiamas
bedievių.

30

Agūro Pareiškimai

1 Tai yra Agūro iš Masos, Jakės
sūnaus žodžiai, pareikšti Ytyėliui,
pačiam Ytyėliui ir Ukalui.
2 Aš esu pats paikiausias ir žmo-
gaus proto aš neturiu.
3 Išminties aš nesimokiau ir
Šventojo aš nepažįstu.
4 Kas užengia dangun ir kas
nužengia žemyn? Kas pagauna
vėją savo rankomis? Kas
įsivyniojo vandens savo drabu-
žiais? Kas nustatė žemei ribas? Kuo
Jis vardu ir kuo vardu Jo sūnus, ar
žinai?
5 Visi Jo žodžiai yra skaistūs,
užtikrintas skydas tiems, kurie
Juomi pasitiki.
6 Nieko nepridėk prie Jo žo-
džių, kad Jis tavęs nenubaustų,
nutvėręs meluojantį.
7 Dviejų dalykų aš prašau
prieš savo mirtį, kad man tų
neužgintumei.
8 Tuštybes ir melą atitolink nuo
manęs, neduodamas man nei
turtų, nei skurdo, tik suteik man
kasdieninę duoną.
9 Kad persisotinęs, neužsigin-
čiau "Kas yra Viešpats", arba nu-
skuręs, imčiau vogti, nusidėdamas
prieš Dievo vardą.
10 Neskųsk tarno darbdavėjui,
kad tavęs nekeiktų ir tau nereikėtų
už tai atsakyti.
11 Yra žmonių, kurie keikia savo
tėvą ir nelaimina savo motinos.
12 Yra žmonių, kurie dedasi
švarūs ir vis dėlto savo nešva-
rumų nenusiplauna.
13 Yra žmonių, kurie savo akis
augštai kelia ir savo akių vokus
augštai laiko.
14 Yra žmonių, kurie vietoje
dantų turi kardus, žandikaulius,
kaip peilius ir ryja žemės
varguolius, suėsdami žmonių
varginguosius.
15 Siurbėlė turi dvi dukteri, ku-
riedvi sako "duok šen, duok šen."
Trys yra nepasotinami, ketvirtasis
niekuomet nesakys "užtenka".
16 Pragaras, nevaisinga moteriš-
kė, perdžiūvusi žemė, vandens iš-
troškusi, ir ugnis nesako "gana".
17 Tėvą pajuokiančią akį ir
motinos klausyti nenorinčią akį
teiškapoja varnai nuo upelio ir te-
suryja ją jaunieji ereliai.
18 Nuostabūs yra trys dalykai ir
ketvirtojo nesuprantu,
19 erelio kelių po dangumi, žal-
čių takų uolų tarpuose, jūros
laivų kelių ir vyro bei moters
įsimylėjimo.
20 Toksai pat kelias yra ir sveti-
mautojos, kuri pavalgiusi šluosto
savo burną, teigdama—nieko
pikto nepadariau.
21 Dėl trijų dalykų sujunda
žemė ir ketvirtojo ji negali pakęsti,
jie yra
22 bernas, kuris pasidaro karaliu-
mi, neišmanėlis, kuris persivalgo,
23 papeikta moteriškė, ištekanti
už vyro, tarnaitė užimanti savo
šeimininkės vietą.
24 Keturi žemės mažiausieji yra
išmintingesni už išmintinguosius.
25 Skruzdės, nedidelio pajėgu-
mo, susikrauna per vasarą savo
maisto atsargas.
26 Kalnų opšrai, mažo pajėgu-
mo, įsitaiso savo namus uolose.
27 Žiogai neturi karaliaus, tačiau
kartu išlekia būriais.
28 Voras, audžiąs savo ran-
komis, užtinkamas karalių
rūmuose.

29 Yra trys, kurie grakščiai vaikščioja ir ketvirtąjį žengiant malonu žiūrėti.
30 Liūtas, žvėrių galingiausias, kuris nieko nebijo,
31 kurtas, gerų strėnų ir avinas, bei karalius priešakyje savo žmonių, kuriam niekas nesipriešina.
32 Jei esi neprotingai išsireiškęs ir pasididžiavęs, ar ką pikta užsimanęs, tai uždėk ranką ant savo burnos.
33 Pieną plakdamas, gauni sviestą. Skaudžiai nosį šnypšdamas, išvarysi kraują, o erzindamas, sukelsi vaidus.

31

Motinos Patarimai Karaliui

1 Štai žodžiai karaliaus Lemūėlio, kuriais jo motina jį auklėjo.
2 Mano mylimas sūnau, aš tave pagimdžiau, aš tave išsimeldžiau.
3 Neatiduok savo stiprybės moterims ir neeik tais keliais, kuriais karaliai eidami, pagenda.
4 Neduok, karaliams, Lemūėli, vyno gerti, neigi kunigaikščiams drūto gėrimo,
5 kad gerdami neužmirštų įstatymų, kurie neleidžia skriausti vargingųjų.
6 Duokite drūto gėrimo tiems, kurie priėjo liepto galą ir vyno tiems, kurių sielos nusiminusios,
7 kad jie gertų ir užmirštų savo vargus, nebeprisimindami savo skurdo.
8 Kalbėk už tuos, kurie patys už save kalbėti negali ir stok už teises visų apleistųjų.
9 Užtark ir teisingai spręsk, gindamas vargingųjų ir vargdienių teises.
10 Kas randa padorią moteriškę, tai ta yra toli brangesnė už brangiausius perlus.
11 Jos vyro širdis gali ja pasitikėti ir jisai duonos nestokos.
12 Kol gyva, ji jam padės, nepakenkdama.
13 Ji pasiima vilnų bei linų ir darbuojasi savo darbščiomis rankomis.
14 Ji yra lyg prekybinis laivas, savo maistą atgabenąs iš toli.
15 Ji keliasi su tamsa paruošti valgį savo šeimai, tarnaitėms uždaodama darbą.
16 Apsižiūrėjusi dirvą, ji nuperka tą iš savo uždarbio ir įsisodina vynuogyną.
17 Ir vikriai besidarbuojant, jos rankos sustiprėja.
18 Ji mato, kad jos pastangos vaisingos, ji dirba iki vėlaus vakaro.
19 Pakankamai gijų susiverpusi, ji pati išsiaudžia sau drabužius.
20 Ji padeda vargdieniams ir pašelpia nuskriaustuosius.
21 Jos namiškiai nebijo šalčių sningant, nes visi turi dvigubus vilnonius drabužius.
22 Ji pati pasidaro savo antklodes. Jos apranga susideda iš purpuros bei šilko.
23 Jos vyras yra gerbiamas visuomenės, kartu sėdėdamas su valdžios vyresniaisiais.
24 Iš plonos drobės ji pasiuva drabužį ir parduoda, pirkliui pristatydama juostą.
25 Ji puošiasi ištverme bei kilnumu ir šypsosi, rytojaus nebijodama.
26 Iš jos burnos eina išmintis, meilingais žodžiais duodama nurodymus.
27 Ji atlieka rūpestingai visus namų ruošos darbus, tinginio duonos nevalgydama.
28 Jos sūnūs lenkiasi jai atsidėkodami, savo vyro ji yra giriama.
29 Daugelis dukterų pasižymi savo dorumu, bet tu pranašesnė už jas visas.
30 Meilumas apgauna, grožis išnyksta, bet Viešpaties bijanti moteriškė didžiai gerbtina.
31 Ji bus giriama dėl savo rankų vaisiaus ir pagerbta dėl savo darbų visuomenėje.

MOKYTOJAS ŠELOMONAS

1

Žemiškumo Tuštybė

1 Mokytojo, Dovydo sūnaus, Jeruzalės karaliaus pamokymai.
2 Viskas pragaišta, tarė mokytojas, visa kas nueina niekais.
3 Kur nueina žmogaus pastangos, kurias jis sudeda pasaulyje?
4 Viena karta išmiršta, kita gimsta, o žemė pasilieka amžiams.
5 Saulė užteka, saulė nusileidžia ir skuba į savo vietą, kad vėl užtekėtų.
6 Vėjas pučia į pietus, pasisuka į šiaurę, apeina aplink į tą vietą, iš kurios prasidėjo.
7 Visas vanduo nuteka į jūrą, o jūra nepilnėja. Vanduo sugrįžta į vietas, kur upės prasideda ir vėl ima tekėti.
8 Viskas taip nuostabiai veikia, kad žodžiais negalima išpasakoti, kad akys nepersisotino, žiūrėdamos, o ausys, girdėdamos.
9 Kas buvo, tatai bus ir vėl. Kas padaryta, bus ir vėl daroma ir taip nieko naujo nėra pasaulyje.
10 Jei ir atsirastų, apie ką galėtume sakyti—štai kas naujo—tai visa tai jau yra buvę senais laikais, prieš mūsų laikus.
11 Mes neatsimename tų, kurie anksčiau buvo. Taip ir būsiančiųjų neatsimins vėliau būsiantieji.
12 Aš, mąstytojas, buvau Izraelio karalius Jeruzalėje.
13 Aš apsiėmiau savo širdyje išmintingai stebėti bei ištirti visa, kas tik dedasi po dangumi. Tai Dievo lemta žmonėms užduotis, kad jie save pasivargintų.
14 Ir aš stebėjau visa, kas tik dedasi pasaulyje. Ir štai, vislab tuščia, vienas vėjų gaudymas.
15 Kreivo daikto neištiesi. Negali skaitytis su tuo, ko nėra.
16 Aš tariau savo širdyje, štai aš pasižymėjau, įsigydamas daugiau išminties už visus, kurie prieš mane buvo Jeruzalėje. Daug patirdama, mano širdis daug išmoko.
17 Taipgi kreipiau dėmesį į tai, kaip išmokti išminties sąryšyje su paikumu ir pašėlimu ir patyriau, kad tai yra taip pat tuščias vėjų gaudymas.
18 Kuo daugiau išminties, tuo daugiau rūpesčių. Kas daug mokosi, turi daug kentėti.

2

Pasaulio Linksmybės

1 Savo širdyje aš nutariau linksmai pagyventi, norėdamas laimės pajusti, bet patyriau, kad ir tai yra pragaištinga.
2 Juokui pasakiau: "Tu neturi proto," o linksmybei "Tu niekam netinki".
3 Tada nusprendžiau savo širdyje linksmintis vynu, besivadovaudamas savo širdies išmintimi, kad suvokčiau, kas yra paikybė ir ištirčiau, ką žmonės turėtų daryti, kas jiems gera, kol jie gyvena po dangumi.
4 Buvau užsiėmęs dideliais darbais. Pasistačiau sau namus, įsisodinau vynuogynus.
5 Prisisodinau daržus, bei puošniausius sodus su visokiausiais vaismedžiais,
6 išsikasiau tvenkinius augantiems medžiams padrėkinti.
7 Aš turėjau tarnų ir tarnaičių ir tebeaugančias šeimynas ir daugiau galvijų ir avių už visus čia Jeruzalėje prieš mane buvusius.
8 Aš susirinkau sau sidabro ir aukso ir įvairiausių lobių iš karalių ir šalių, susikviečiau giesmininkų ir giesmininkių, nemaža moterų ir pasirūpinau visokiausių styginių padarynių.
9 Aš buvau didesnis už visus prieš mane Jeruzalėje buvusius, pasilikdamas išmintingas.
10 Ko tik mano akys geidė, to

joms neužgyniau. Savo širdies ne-
sulaikiau nuo jokios linksmybės, nes
mano širdis džiaugiasi mano dar-
bais ir tai buvo mano dalia už visą
mano vargą.
11 Tada pasižiūrėjau į visus
darbus, mano rankų atliktus, ir
visas įdėtas pastangas ir paste-
bėjau, kad visa tai pragaištinga ir
tik tuščių vėjų gaudymas
pasaulyje.
12 Tada ėmiausi žiūrėti skir-
tumų tarp išminties, paikumo ir
pašėlimo. Kasgi bus tas ir ką jis
bedarys, kuris ateis po karaliaus?
Tiktai tą, kas jau padaryta.
13 Tai išvydau, kad išmintis pra-
našesnė už paikumą, kaip šviesa
už tamsumą.
14 Išmintingojo akys yra galvoje,
bet paikutis vaikščioja tamsybėje.
Vis dėlto pastebėjau, kad abiejų
laukia toks pat likimas.
15 Tada svarsčiau savo širdyje,
kad kas atsitinka paikam, tai tas
atsitinka ir man ir kamgi aš troškau
tos išminties ir savo širdyje
įsitikinau, kad ir tai esti
pragaištinga.
16 Nes neatsimenama išmintin-
gojo visados, kaip ir paikojo. Ateis
diena, kai abu bus užmirštu. Lygiai
taip, kaip paikasis, turi mirti ir
išmintingasis.
17 Todėl man įgriso gyventi, ka-
dangi man nepatinka tai, kas dedasi
pasaulyje, kai viskas nueina niekais
ir yra tik vėjų gaudymas.
18 Tada aš pradėjau neapkęsti
visų savo darbų, kuriuos pasau-
lyje turėjau, kadangi aš turėsiąs
juos palikti po manęs būsiančiam
pasekėjui.
19 Ir kas žino, ar jis bus išmintin-
gas, ar paikas, kuris perims mano
pareigas, kurias aš taip rūpestingai
atlikau pasaulyje. O ir tai esti
pragaištinga.
20 Tokiu būdu pradėjau apgailėti,
kad tiek daug buvau triūsęs po
saule.
21 Štai žmogus, kuris išmintingai,
protingai ir sumaniai triūso, turi visa
palikti kitam, kuris nė piršto nėra
prikišęs. O ir tai esti pragaištinga ir
niekinga.
22 Nes, ką turi žmogus iš visų
savo darbų ir visų savo širdies
rūpesčių pasaulyje?
23 Nė viena diena nepraeina be
rūpesčių, skausmo ar sielvarto,
kad širdis net nakties metu nenu-
rimsta. Ir tai esti pragaištinga.
24 Taigi, ar negeriau žmogui val-
gyti ir gerti ir kad jo siela pasi-
džiaugtų jo darbais? Bet ir tai re-
gėjau ateinant iš Dievo rankos.
25 Nes be Jo nepasigėrėsi, nei
valgydamas, nei gerdamas.
26 Nes žmogui, kuris Jam pa-
tinka, Jis suteikia išminties, proto
ir džiaugsmo. O nuodėmininkui lei-
džia pavargti, kad tai, kas jo su-
rinkta, bei sukrauta, atitektų tam,
kuris Dievui patinka. Todėl ir tatai
esti pragaištinga ir vėjų gaudymas.

3

Visa Kam Ateina Metas

1 Visa kam ateina metas ir va-
landa kiekvienam įvykiui po
dangumi.
2 Yra metas užgimti, numirti,
sodinti, išrauti, kas sodinta.
3 Yra metas užmušti, gydyti, ar-
dyti, statyti.
4 Yra metas verkti, juoktis, de-
juoti, šokti.
5 Yra metas akmenis išmėtyti ir
juos surinkti, yra metas apsikabinti
ir neapsikabinti.
6 Yra metas ieškoti bei pamesti,
palaikyti bei išmesti.
7 Yra metas suplėšyti bei susiūti
ir tylėti bei kalbėti.
8 Yra metas mylėti ir neapkęsti,
yra metas karo bei taikos.
9 Kokia nauda būtų iš to, kad
ir kažin kaip pasistengtume
bedirbdami.
10 Aš regėjau žmonėms Dievo
duotą vargą, kad jie savo var-
gelį išvargtų.
11 Savo laiku yra Jis viską kuo
gražiausiai surėdęs, primindamas
žmonėms amžinybę su būsiančiais
įvykiais. Tačiau niekaip negalima

suprasti Dievo darbų, nei jų
pradžios, nei galo.
12 Iš viso to patyriau, kad žmogui
nieko nėra geresnio, kaip būti linksmam ir gera daryti savo gyvenime.
13 Nes ir tai yra Dievo dovana, jei
žmogus valgo, geria ir yra linksmos
širdies, bet ką bedarydmas.
14 Aš pastebėjau, kad tai, ką
Dievas daro yra amžina ir kad nieko
negalima pridėti, ar atimti. Ir Dievas tai daro, kad bijotume.
15 Kas dabar yra, tatai jau yra
buvę. Kas bus, tai jau bus buvę prieš
tai. Ir Dievas atranda tai, kas jau
praėjo.
16 Dargi mačiau po saule neteisumo teismo vietose ir bedievių
teisingumo vietose.
17 Tada pasvarsčiau savo širdyje,
kad Dievas turi teisti ir teisųjį
ir bedievį ir kad metas nustatytas
kiekvienam tikslui bei uždaviniui
įgyvendinti.
18 Taip pat pagalvojau apie
žmonių pasielgimą, kodėl Dievas juos mėgina ir jiems parodo,
kad jie esą kaip gyvuliai, vienas
kitam.
19 To paties likimo susilaukia ir
žmonės ir gyvuliai, kaip vieni išleidžia kvapą ir miršta, taip miršta
ir antri. Tuo atžvilgiu žmogus nėra
pranašesnis už gyvulį, kadangi
abu pragaištingu.
20 Abu nueina į tą pačią
vietą. Abu iš dulkių padarytu ir
vėl dulkėmis pavirsta.
21 Kas pažįsta žmogaus dvasią, kylančią augštyn ir gyvulio
kvapą einantį žemėn?
22 Todėl numaniau, kad nieko
geresnio žmogui nėra, kaip linksmam būti savo darbe, kadangi tokia
jo dalia. Ir kas duos jam tos progos
pamatyti tai, kas po jo bus?

4

Vargas Ir Priespauda

1 Atsisukęs, pamačiau priespaudą, kurią pamačiau po saule.
Ir štai, ašaros tų, kurie neteisiai
kenčia ir neturi, kas juos paguostų. Ir ta priespauda buvo tokia
didelė, kad jiems niekas negalėjo
padėti.
2 Tada aš pagerbiau mirusiuosius labiau už tuos, kurie dar tebebuvo gyvi.
3 Bet laimingesnis už vienus ir
antrus yra tas, kuris dar negimęs ir
nematęs pasaulyje daromų
skriaudų.
4 Taip pat pamačiau, kad visas
triūsas ir pastangos dedamos dėl
pavydo savo kaimynams. Ir tai esti
pragaištinga bei vėjų gaudymas.
5 Paikutis susideda rankas ir ima
save krimsti.
6 Geriau turėti saujelę be vargo,
negu abi rieškutes pilnas per triūsą
ir vargus.
7 Ir dar ką pamačiau, kas pasaulyje pragaištinga yra.
8 Ir štai, vienų vienas, be
kitų, be vaiko ir be brolio. Tačiau
jo darbams nėra galo, jo akims niekuomet nepakanka lobio. Kamgi aš
dirbu, pasivydėdamas savo sielai?
Juk ir tai esti pragaištinga bei tuščias triūsas.
9 Geriau vargti dviese, negu
vienam, nes dviese lengviau
prasimušti.
10 Jei vienas krinta, antrasis
padės jam atsikelti. Vargas vienam,
jei jis kristų, niekas jo neatkeltų.
11 Du, kartu gulėdamu, greičiau
sušyla. Kaip galima vienam sušilti?
12 Dviese lengviau apsiginti
užpuolimo metu, ko vienas negalėtų padaryti. Nes trilinka virvė
neveik trūksta.
13 Kad ir vargingas, bet išmintingas jaunuolis yra geresnis už pasenusį karalių, kuris nebepaiso
jokių patarimų.
14 Anas jaunuolis išėjo iš kalėjimo ir buvo paskirtas karaliaus valdovu, o kitas, savo karalystėje
gimęs, pavargo.
15 Ir aš mačiau, kad visi gyvieji
po saule ėjo pas kitą vaiką, kuris bus paaugštintas ano vieton.
16 Ir žmonių buvo be skaičiaus
tų, kurie ėjo jo priešakyje ir taip

pat, kurie jį sekė, tačiau jie negavo juo pasidžiaugti.
17 Būk atsargus, eidamas į Dievo namus ir eik ten, kad klausytumeis. Nes tatai geriau už paikųjų auką, kurie nežino, kiek pikto jie padaro.

5

Pamokymas Gerom Dienom Sulaukti

1 Neskubėk kalbėdamas ir išliedamas savo širdį Dievo akivaizdoje, nes Dievas yra danguje, o tu gi žemėje. Todėl tebūna nedaug tavo žodžių!
2 Nes, kas daug rūpesčių turi, tas daug sapnuoja ir kas daug šneka, pasirodo savo paikumu.
3 Pažadą pažadėjęs Dievui, nedelsk jį atitesėti, nes Jis nekenčia paikųjų. Ką pažadi, tai ir atitesėk.
4 Geriau nieko nežadėti, kaip pažadėti ir neatitesėti.
5 Neduok valios savo burnai, kad nesuviliotų tavo kūno ir nesiguosk angelui, jog padaręs klaidą ir kad Dievas supykęs, nesunaikintų visų tavo rankų darbų.
6 Kur daug sapnų, ten daug ir tuščių žodžių. Bet tu, bijokis Dievo!
7 Jei matai vargšui daromą skriaudą, neatsižvelgiant nei jo teisių, nei teisybės, nesistebėk todėl, nes yra augštesnis prižiūrėtojas už augštąjį ir kiti dar augštesni už abudu.
8 Žemė atneša vaisiaus visiems, jei karalius prižiūri, kad laukai būtų įgyventi.
9 Pinigų mylintiems niekuomet jų nepakanka. Kas turtus myli, tas ir pralobdamas nėra patenkintas.
10 Kur daug gerybių, ten ir daug tų, kurie jas valgo ir jas turinčiam tik tokia nauda, kad jis gali pasidžiaugti, jas matydamas.
11 Kas dirba, ar jis mažai ar daug valgytų, tas ir saldžiai miega. Bet persivalgiusiam turtuoliui sunku miegoti.
12 Dar yra kita žiauri blogybė, kurią mačiau po saule, kad turtuoliai taupo savo turtus savo pačių nenaudai,
13 ar netenka jų, užėjus kokiai nors nelaimei ir tada nieko nelieka jo gimusiam sūnui paveldėti.
14 Kaip plikas gimė iš savo motinos, taip jis nueis, mirdamas, nieko nepasiimdamas iš savo darbų.
15 Tai žiauri kančia, kad turi nueiti, kaip esi atėjęs. Kas iš to, kad visos pastangos turi nueiti vėjais!
16 Visą savo gyvenimą jis yra valgęs tamsoje, didžiai nuliūdęs, sirgdamas ir nusiminęs.
17 Togidėl įsitikinau, kad gera ir gražu yra valgyti ir gerti, būti geros nuotaikos visokiame darbe po saule visą gyvenimą, kurį tik Dievas duoda, nes tokia esanti žmogaus dalia.
18 Nes tai yra Dievo dovana, kad Jis duoda žmogui turtų, lobio ir sveikatos valgyti, pasiimti savo dalį ir pasidžiaugti savo darbais.
19 Nes jis nedaug teatsimins savo vargo dienų, kadangi Dievas džiugina jį darbais, kuriuos jis atlieka linksma širdimi.

6

Godas, Garbės Troškimas

1 Šita blogybė, kurią regėjau po saule, yra žmonėse plačiai paplitusi.
2 Yra žmonių, kuriems Dievas duoda turtų, lobio, garbės ir ko tik užsigeistų ir jiems nieko netrūksta. Bet Dievas nesuteikia jiems galimybės visu tuo naudotis, kai visa tai kitam atitenka. Tai esti pragaištinga ir skaudi blogybė.
3 Jei žmogus augintų šimtą vaikų, gyvendamas ilgą amžių ir jo siela nesigerėtų savo gerybėmis visą savo gyvenimą, kad net palaidotas nebūtų, tai sakau, kad negyvas kūdikis, gimęs, yra laimingesnis už jį.
4 Nes šitas nebegyvas gimdamas

nueina tamson, būdamas pragaiš-
tingas ir jo vardas dangstomas
tamsybe.
5 Nors šis saulės nematė ir ne-
pažino, tai jis bent ilsis ramybėje.
6 O kad žmogus ir du tūkstančiu
metų gyventų ir niekuomet nesi-
džiaugtų savo gerybėmis, ar jis
nenueis į tą pačią vietą?
7 Visas žmogaus triūsas yra dėl
gyvybės išlaikymo, bet jo siela tuo
nepasisotina.
8 Kuo pranašesnis yra išmintin-
gasis už paikąjį, ar ką padeda
varguoliui pastangos savo gyvybę
išlaikyti?
9 Geriau pasitenkinti tuo, ką
turi, negu svajoti apie tai, ko nėra.
Ir tatai yra pragaištinga ir vėjų
gaudymas.
10 Visa, kas yra, esti iš anksto už-
rašyta gyvybės knygoje ir nusta-
tyta, juo žmogus bus ir kad jis ne-
gali bartis su už save galingesniu.
11 Kuo daugiau ginčų, tuo dau-
giau tuščių žodžių. Kokia nauda
žmogui iš viso to?
12 Kas gali pasakyti, kas žmogui
naudinga jo pragaištingame gyve-
nime, kuris praeina kaip šešėlis.
Arba, kas gali žinoti, kas pasaulyje
dėsis, žmogui numirus?

7

Išmintis, Pasitenkinimas Paprastumu

1 Garbingas vardas daugiau ver-
tas už brangiuosius kvepalus. Mir-
ties diena vertesnė už gimimo
dieną.
2 Verčiau eiti į liūdesio namus,
negu į džiaugsmingą pokylį,
kad gyvieji jiems primintų jų
ateinančią mirties valandą, ir
kad jie tatai imtųsi į širdį.
3 Liūdėti sveikiau, negu juoktis,
nes liūdėdama, širdis pasitaiso.
4 Išmintingųjų mintys kryp-
sta į raudos namus. Paikųjų
širdis yra linksmybės namuose.
5 Verčiau klausytis išmintingojo
pabarimų, negu klausytis paikojo
pagyrimų.
6 Paikojo juokas yra kaip degan-
čių erškėčių spragėjimas po
puodu ir tatai taip pat esti
pragaištinga.
7 Išmintingas žmogus, vartoda-
mas prievartą, elgiasi, kaip pai-
kutis, o kyšis kenkia sąžinei.
8 Pabaiga kokio dalyko yra ge-
resnė už pradžią, pakanta yra
pranašesnė už išdidumą.
9 Nebūk staigus rūstaudamas,
nes rūstumu, pasižymi paikojo
širdis.
10 Neklausk: "Kodėl nebėra taip,
kaip anksčiau būdavo, kas atsi-
tiko?" Tai neišmintingas klausimas.
11 Paveldėti tėviškę su išmintimi
padeda ir išeina į naudą tiems,
kurie mato saulę.
12 Išmintis duoda užtikrinimą
gyvenimui, kaip ir pinigai, tik, kad
išmintis pagyvina gyvąjį.
13 Atsižvelk į Dievo darbus!
Kas gali ištiesti, ką Jis sukraipo.
14 Geromis dienomis būk links-
mas. Nelemtą dieną priimk taip
pat už gerą, nes ir ji Dievo duota,
kartu su ana, kad žmogus neži-
notų, kas bus po to.
15 Savo pragaištingomis dienomis
esu matęs visokių, teisųjį mir-
štant ir bedievį ilgai gyvenant savo
neteisybėje.
16 Nebūk perdaug teisus ir nesi-
dėk perdaug išmintingas, kad savęs
nesusinaikintumei.
17 Nebūk perdėm nedoras ir ne-
paikauk, kad nesavo laiku
nenumirtumei.
18 Nes gera laikytis tuo ir iš
rankų neišleisti ano. Kas Dievą
bijo, vengia vieno ir kito.
19 Išmintis padaro išmintingąjį
galingesnį už dešimtį miesto
galiūnų.
20 Žemėje nėra tokio teisaus, ku-
ris tik gera darytų ir niekuomet
nenusižengtų.
21 Nekreipk dėmesio į visas
žmonių kalbas, kad tau nepri-
sieitų išgirsti tavo tarną tave
keikiantį.
22 Nes tavo širdis žino, kad daž-
nai tu ir kitus esi užgavęs.
23 Visa tai aš protingai ištyriau,

tariausi būsiąs išmintingas, bet išmintis pasiliko toli nuo manęs.
24 Išmintis nueina toli, net į pačias gelmes. Kas gali ją aprėpti?
25 Aš apsiėmiau savo širdyje sužinoti, ištirti ir surasti išminties, atpažinti bei suvokti bedievių paikystę, bepročių neišmanymą.
26 Ir radau, kad kartesnė už mirtį yra moteriškė, gaudanti savo širdimi lyg tinklais bei kilpomis ir kaustanti, savo rankomis lyg grandinėmis. Kas Dievui patinka, tas pabėgs nuo jos, bet nuodėmininkas bus jos sugautas.
27 Štai ką patyriau, sako mąstytojas, sugretinęs vieną su kitu, įsitikinau,
28 kad ko mano siela ieškojo, dar neradusi. Iš tūkstančio suradau vieną vyrą, bet jų tarpe nebuvo nė vienos moters.
29 Tiktai suradau, kad Dievas sutvėrė teisius žmones, bet žmonės daug ką patys prasimano.
30 Kas būtų taip išmintingas, kuris galėtų tatai išaiškinti?

8

Pagarba Vyriausybei, Dievą Bijančiųjų Sėkmė

1 Žmogaus veidas nušvinta jo išmintimi, bet suniurusio veido niekas nekenčia.
2 Klausyk karaliaus įsakymų dėl Dievui duotos priesaikos.
3 Neskubėk išeiti iš Jo akivaizdos su negryna sąžine, nes Jis gali daryti, ką tik nori.
4 Nes karaliaus žodis yra galingas ir niekas negali jam sakyti: "Ką tu darai?"
5 Kol jo klausysi, tol tau nereikės ko bijoti ir išmintingasis pramato, kada ką daryti.
6 Kievienam reikalui yra laikas bei tvarka nustatyti, nes žmonės sielojasi,
7 nežinodami, kas būsią ir kas galėtų pasakyti, kas kada atsitiksią.
8 Žmogui nevalia drausti Dvasiai, net Jos užlaikyti. Taip pat jo valioje nėra ir mirtis ar būti atleidžiamu iš kovos lauko. Piktas pasielgimas bedievio neišgelbės.
9 Visa tai regėjau, apsvarstydamas savo širdyje, kas tik dedasi po saule, kad kartais žmonės, užvaldomi kitų, turi kentėti.
10 Taip pat aš stebėjau, kaip bedieviai buvo laidojami kapinėse ir kaip grįžtantieji iš šventos vietos juos išgyrė tame mieste, kuriame jie buvo nedorai pasielgę. Ir tai esti pragaištinga.
11 Kadangi bausmė už piktus darbus nėra vykdoma tuojau, todėl drįsta žmonės nesivaržydami užsiimti piktu.
12 Nors kaltasis šimtą kartų nusidėtų ir tačiau ilgai gyventų, tai vis dėlto žinau, kad Dievo bijantiems seksis, kadangi jie Jo veido bijosi.
13 Bet bedieviams taip nesiseks ir jie negyvens ilgai kaip koks šešėlis, kuris Dievo nebijo.
14 Tai esti pragaištinga šioje žemėje, kad yra teisiųjų, kurie yra baudžiami, kaip bedieviai, ir yra bedievių, kurie gauna teisiųjų atlyginimą. Sakau, kad tai esti pragaištinga.
15 Todėl aš pagyriau linksmybę, kadangi žmogui nebėra nieko kito geresnio po saule, kaip tik valgyti, gerti ir linksmintis ir taip gauna jis visas, dirbdamas savo gyvenimo dienas, kurias tik Dievas jam duoda pasaulyje.
16 Kai aš apsiėmiau pažinti išmintį ir žemėje vykstančius darbus, žmogui galint apsieiti be miego dieną ir naktį,
17 tai įsitikinau, kad žmogus nepagauna prasmės visų Dievo reikalaujamų darbų po saule, nors jis ir labai pasistengtų. Ir jei koks išmintingas tartų juos pažinęs, tai vis dėlto jis jų prasmės nesupranta.

9

Išminties Laimėjimas

1 Visa tai savo širdyje gerai apsvarstęs, priėjau išvados, kad tiek teisieji, tiek išmintingieji su savo

darbais, yra Dievo rankoje. Ar jie
susilauks meilės, ar neapykantos,
nė vienas žmogus negali pasakyti.
2 Kaip vienam, taip ir kitam sekasi, kaip teisiam, taip ir piktam,
kaip geram ir skaisčiam, taip ir užsiteršusiam, kaip aukojančiam, taip
ir neaukojančiam, kaip geram, taip
ir nuodėmininkui, kaip, kuris prisiekia, taip ir tam, kuris bijo
prisiekti.
3 Tame ir yra blogumas pasaulyje, kad visi yra to paties likimo ir
dar žmonių širdys yra pilnos piktumo ir paikumo, kol tik gyvi ir kad
jie staiga miršta.
4 Bet, kiekvienas kuris yra gyvas gyvųjų tarpe, turi vilties. Nes
gyvas šuo yra vertesnis už negyvą liūtą.
5 Nes gyvieji žino, kad jie turės
mirti. Bet numirusieji nieko nebežino, neigi nieko daugiau beužsipelnys, kadangi jie yra užmiršti.
6 Jų niekas nebemyli, jų niekas nebeapkenčia ir niekas jiems
nebepavydi ir jie niekuomet nebeturės dalies tame, kas dedasi
pasaulyje.
7 Taigi, eik ir valgyk linksmas ir
gerai nusiteikęs, gerk savo vyną,
nes Dievui patinka tavo darbai.
8 Tebūna tavo drabužiai visuomet balti ir tenepritrūksta tavo galvai aliejaus.
9 Gerėkis gyvenimu su savo
žmona, kurią myli, kol Dievas tave
laiko šiame pragaištingame pasaulyje, džiaukis tau Dievo kiekviena
duota diena, nes tai yra tavo dalia
šio pasaulio ir darbai, kuriuos tu
dirbi.
10 Mudriai atlik tau kiekvieną
pavestą darbą nes mirusiems,
koks ir tu būsi, nebėra darbų, galvojimo, proto ar išminties.
11 Ir dar pastebėjau pasaulyje,
kad greitasis nevisuomet laimi lenktynes, kad karžygiui kovoje pasižymėti neužtenka jėgų, kad duonai
užsidirbti neužtenka apsukrumo,
kad, gudrus būdamas nebūtinai
pralobsi, kad tau seksis, jei būsi išsilavinęs, bet kad viskas priklauso
nuo laiko ir laimės.
12 Tokiu būdu nežino ir žmogus
savo laiko. Kaip žuvys sugaunamos
apgaulingomis meškerėmis, paukščiai žabangomis, taip užklumpami
ir žmonės nelemtu laiku nelaimės,
kuri jiems užeina netikėtu laiku.
13 Apėjau ir tą išmintį pasaulyje, kuri man atrodė didelė.
14 Mažame mieste tebuvo nedaug
žmonių. Atėjo smarkus karalius
ir apsupo miestą dideliu pylimu.
15 O tame mieste atsirado vargingas, bet išmintingas žmogelis, kuris
savo išmintimi išsaugojo miestą.
Bet niekas neatsiminė to vargingojo
žmogaus.
16 Tad ir sakiau, kad išmintis yra
galingesnė už stiprumą. O vis
dėlto vargšo išmintis niekinama ir
jo žodžių niekas neklauso.
17 Mieliau klausomi ramūs žodžiai išmintingojo žmogaus, negu
smarkuolio rėkavimai paikųjų
tarpe.
18 Nes išmintis yra geresnė už
karo ginklus, bet vienas nuodėmininkas gali daug žalos padaryti.

10

Išmintis Bei Neišmanymas

1 Kaip nuodinga musė sugadina
vaistininkui tepalą, taip mažumėlis paikystės pakenkia išmintingam ir garbingam žmogui.
2 Protingojo žmogaus širdis
linksta į dešinę, bet paikojo krypsta į kairę.
3 Paikąjį atpažinsi iš jo pasielgimo, kuris visus kitus paikais
vadina.
4 Jei viršininkas dėl tavęs labai
užpyktų, tai nenusimink, bet atsileisdamas, gali daugelį nesusipratimų išvengti.
5 Tai yra nelaimė, kurią mačiau po saule, lyg koks valdovo apsirikimas padarytas,
6 kad paikasis užėmęs garbingą vietą ir turtuolis sėdi pažemintoje vietoje.
7 Aš mačiau tarnus, raitus ant
arklių, o kunigaikštį pėsčią
greta vaikščiojantį, lyg berną.
8 Kas duobę kasa, tas pats į

ją įsiris, kas tvorą nuardo, tam
įgels žaltys.
9 Skaldydamas akmenis gali
susižeisti, skeldamas medį, gali
pasižeisti.
10 Kai geležis atšimpa ir ašmuo
nepagaląstas, tai turėsi sunkiau
dirbti, jei iš anksto nebūsi apie tai
pagalvojęs.
11 Pliuškis nėra geresnis už
žaltį, kuris gali įgelti, kol
neužburtas.
12 Malonu klausytis žodžių iš-
mintingo žmogaus, bet paikojo lū-
pos praryja jį patį.
13 Paikystė yra jo kalbos pra-
džioje ir kenksminga beprotystė jo
žodžių pabaigoje.
14 Pliuškis daug plepa. Niekas
nežino, kas bus. O kas gali jam pa-
sakyti, kas atsitiks, kai jo nebebus.
15 Paikasis nusivargina kelio
beieškodamas, net į namus
keliaudamas.
16 Vargas tau žeme, kurios kara-
liumi kūdikis yra ir kurios kuni-
gaikščiai iš pat ryto puotauja.
17 Laiminga yra šalis, kurios ka-
ralius yra kilnus ir kurios kuni-
gaikščiai valgo į sveikatą,
nesmaguriaudami.
18 Tinginio pastogė sulinksta ir
pro jo stogą laša vanduo.
19 Žmonės vaišinasi, kad pasi-
juoktų, vynas pralinksmina
gyvųjų širdį ir visa tai daro
pinigai.
20 Nekeik karaliaus savo širdyje
ir turtuolio savo miegamajame, kad
dangaus paukščiai neišgirstų tavo
balso ir sparnuočiai to
neišplepėtų.

11

Anksti Pasėk Savo Pasėlį

1 Išdalink savo duoną už van-
denų, tai tu ją rasi ir po ilgo
laiko,
2 atiduodamas ją dalimis sep-
tyniems bei aštuoniems, nes neži-
nai, kokia nelaimė gali atsitikti
žemėje.
3 Kai debesys pilni vandens, tai
jie atneša žemei lietaus, o medis,
virsdamas į pietus ar į šiaurę,
kur nukrinta, ten ir guli.
4 Vėjus gaudydamas, nepasėsi,
debesis vaikydamas nenupjausi.
5 Kaip tu nežinai, kaip dvasia
ateina ar kaulai auga nėščioje mo-
teryje, taip tu ir nepažįsti Dievo
darbų, kuris viską padaro.
6 Pasėk anksti savo pasėlį ir
nesiliauk net vakare sėjęs, nes ne-
žinai ar vienas, ar antras užderės,
o jei abu, tai dar geriau.
7 Šviesa yra džiuginanti ir ma-
lonu akimis saulę regėti.
8 Žmogus tebūna linksmas vi-
sais metais, nors jis jų ir daugelį
gyventų ir teatsimena tamsiųjų
dienų, kad jų būsią daugybė
ir tai esti pragaištinga, kas ir
beužeitų.
9 Džiaukis jaunuoli, savo jau-
natve ir būk linksmas per visą savo
jaunystę. Daryk tai, ko tavo širdis
trokšta ir kas tavo akims patinka ir
atsimink, kad už viską turėsi Die-
vui atsakyti.
10 Mesk rūpesčius iš savo širdies
ir atitolink pikta nuo savo kūno, nes
pragaištinga yra ir kūdikystė ir
jaunystė.

12

Atsimink Dievo Jaunystėje,
Turėsi Paguodos Senatvėje

1 Jaunas būdamas, atsimink sa-
vojo Sutvėrėjo, kol neatėjo piktos
dienos ir sunkūs laikai tavęs nepri-
vertė sakyti—man jos nepatinka,
2 kol neaptemo saulė, šviesa,
mėnulis ir žvaigždės ir kol neužėjo
debesys po lietaus.
3 Kuomet namų sargai dreba,
stipruoliai sunyksta, nebemala ma-
lėjai, kurių nebedaug beliko ir kol
nesusilpnėjo pro langą žiūrinčios
akys,
4 kai vartai gatvės pusėje užra-
kinami, kai malėjos balsas susilp-
nėja, kai paukščių čiulbėjimas iš
miego pažadina, kai giesmininkų
balsai aptyla,
5 kai žmogus bijosi augštų
vietų, vaikščioti keliais, kai plau-
kai visai pražilę ir kojomis vos gali

pasivilkti, kai džiaugsmas visiškai
išsisėmęs, tada jis eina į
amžinąją vietą, raudotojams
jau esant gatvėje,
6 kol sidabrinis saitas nebus nu-
trūkęs, kol auksinė versmė nebus
nutekėjusi, kol kibiras prie šulinio
nebus perdžiūvęs, kol svirtis prie
šaltinio nebus nulūžusi.
7 Nes dulkės turi pavirsti vėl
dulkėmis žemės, iš kurios atėjusios
ir dvasia vėl sugrįžti į Dievą,
kuris ją mums davęs.
8 Visa tai pragaištinga, tarė
mąstytojas—viskas pragaišta.
9 Netik mąstytojas pats buvo
išmintingas, bet ir kitus mokė savo
išminties, gerai apsvarstydamas, iš-
tirdamas ir sudėdamas daugelį iš-
mintingų patarlių.
10 Mąstytojas kruopščiai pasi-
rinko paguodos žodžius,
sąžiningai užrašė, išreikšdamas
tiesą.
11 Šie išmintingųjų žodžiai yra
lyg aštri kerdžiaus lazda bei tvirtai
įkaltos vinys, Dievo duoti, vie-
nintelio mūsų Ganytojo.
12 Tad saugokis, mano sūnau, nuo
kitų, nes knygų rašymui nebus
galo, o užsiimdamas jomis perdaug,
nuvarginsi savo kūną.
13 Ir tai visų šių pamokymų
pagrindinė mintis: "Bijokis Dievo
ir klausyk Jo įsakymų!" O tatai
yra visų žmonių pareiga.
14 Nes Dievas leis per teismą
visus darbus ir net paslėptuosius,
ar jie būtų geri, ar pikti.

ŠELOMONO GIESMIŲ GIESMĖ

1

Šventieji Ilgisi Kristaus

1 Šelomono giesmių giesmė.
2 Tepabučiuoja Jis mane Savo
burnos pabučiavimu, nes Tavo meilė
vertesnė už vyną.
3 Toks malonus kvapumas Tavo
tepalų. Tavo vardas kaip palieti
kvepalai, todėl myli Tave mergaitės.
4 Pasiimk mane su Savimi ir tada
bėgsime. Būk mano karalius,
įsivesk mane į Savo rūmus. Mes
džiaugsimės dėl Tavęs ir būsime
linksmos, atsimindamos Tavo meilę,
geresnę už vyną. Bepigu joms
Tave mylėti!
5 Jerūzalės dukterys, aš esu
tamsi, bet meilinga, kaip Kėdaro
pastogės, kaip Šelomono kaurai.
6 Nežiūrėkite į mane todėl, kad
esu taip juoda, saulės nudegusi.
Mano motinos sūnūs pyksta dėl
manęs ir pastatė mane prižiūrėti
vynuogynus, kad man pačiai laiko
nebeliko.
7 Pateik Tu man, kurį mano
siela myli, kur Tu ganai Savo kai-
menę ir kur Tu ilsies vidudienį,
kad man nereikėtų klaidžioti po
Tavo draugų kaimenes.
8 Ar tu nežinai tos vietos, gra-
žiausioji moteriške? Išeik ir varyk
savo avinus avių pėdsakomis ir
ganyk juos aviganių pastogių
apylinkėje.
9 Mano mylimoji, tavo žavingu-
mas prilygsta Faraono arklių
grakštumui, pakinkytų prie jo
vežimų.
10 Tavo skruostai žydi tarpe gran-
dinėlių ir karolių, kabančių ant
tavo kaklo.
11 Mes padarysime tau auksinę
apikaklę, nusagstytą sidabri-
nėmis gėlytėmis.
12 Kai karalius atsisuko, pakve-
pinau jį savo nardu.
13 Mano Mylimasis yra kvapus
kaip miros žiupsnelis ant mano
krutinės.
14 Mano Mylimasis yra lyg kam-
paro kekė iš Engedi vynuogynų.
15 Štai, Mano brangioji, tu esi
graži, tikrai graži. Tavo akutės, kaip
karvelių akys.
16 Štai, mano Brangusis, Tu esi
gražus ir žavingas, mūsų patalas
visas žalumynuose.
17 Mūsų namai yra iš cėdro me-
džio su kyparisų išdailinimais.

2

Kristaus Ir Jo Bažnyčios Tarpusavio Meilė

1 Aš esmi Šarono laukų rožytė
ir slėnių lelija.
2 Kaip rožytė tarpe erškėčių,
taip Mano mylimoji dukterų tarpe.
3 Kaip obelis tarpe girios me-
džių, taip mano Mylimasis sūnų
tarpe. Aš džiaugiuos, sėdėdama Jo
pavėsyje ir Jo vaisius skanus man
paragauti.
4 Jis nusivedė mane į vyninę
su meilės gairele, iškelta viršum
mano galvos.
5 Gaivinkite mane vynuogėmis
ir atgaivinkite mane obuoliais, nes
aš alpstu iš meilės.
6 Mano galva yra ant Jo kairio-
sios, o Jo dešinioji ranka mane
apkabina.
7 Aš prašau, jūs Jerūzalės duk-
terys, pasižadėkite Man stirnų ir
lonių akivaizdoje laukuose neža-
dinti ir neprikelti Mano mylimosios
tol, kol ji pati nenorės keltis.
8 Štai, aš girdžiu balsą mano
Mylimojo. Jis ateina kalnais ir kal-
neliais, pasišokinėdamas.
9 Mano Mylimasis yra lyg stirna
ar jaunas briedis. Jau Jis stovi už
sienos, žvelgia pro grotelius ir žiūri
pro langelį.
10 Mano Mylimasis kalbino mane
“Kelkis Mano brangioji gražuole ir
ateik.
11 Nes žiema jau praėjo, lietus
pasibaigė ir jo nebėra.

12 Gėlės dygsta iš žemės, pavasaris atėjo ir kurklelį burkuojant galima girdėti mūsų krašte.
13 Fygų medžiai pradėjo užmegzti su pražydusiais vynmedžiais, skaniai kvepėdami. Kelkis Mano brangioji ir ateik Mano gražioji, ateik!
14 Mano balandėle uolos plyšiuose, kalnų atšlaitėje, parodyk Man savo veidą. Leisk Man išgirsti tavo balsą, nes tavo balsas yra žavingas ir tavo veidas meilingas."
15 Sugaukite mums lapes ir išgaudykite jaunąsias laputes, gadinančias vynuogynus, nes vynmedžiai ką tik pačiame žydėjime.
16 Mano Mylimasis priklauso man ir aš priklausau Jam, ganančiam lelijų apylinkėje.
17 Kol rytmečio vėjelis tebepučia ir kol šešėliai neišnyko, grįžk mano Mylimasis, kaip stirna, kaip jaunas briedis į Savo uolėtas atkalnes.

3

Bažnyčios Kova Su Pagundomis Ir Jos Laimėjimas

1 Nakties metu, užmigusi savo patale ieškojau to sapne, kurį mano siela myli, ieškojau ir neradau.
2 Dabar kelsiuos ir eisiu po miesto gatves ir kelius ieškoti to, kurį mano siela myli. Ir ieškojau ir Jo neradau.
3 Sutiko mane naktiniai sargai, kurie vaikšto miesto gatvėmis. "Ar nepastebėjote to, kurį mano siela myli?"
4 Galiuką paėjusi nuo jų, sutikau Tą, kurį mano siela myli. Pasigavusį Jį, aš Jo nepaleisiu, kol nebūsiu parsivedusi į savo motinos namus, į savo gimdytojos kambarėlį.
5 Aš prašau, jūs Jerūzalės dukterys, pasižadėkite man stirnų ir lonių akivaizdoje laukuose nežadinti ir neprikelti Mano mylimosios tol, kol ji pati nenorės keltis.
6 Kas yra toji, ateinanti iš dykumos kaip dūmų debesys, rūkstąs iš miros, smilkalų ir vaistininko sutrintų kvepiančių žolelių?
7 Štai, Šelomono sostą saugo 60 Izraelio drąsiausiųjų karžygių.
8 Visi jie yra ginkluoti, patyrę kariai, su kardais prie šalies dėl nakties gūdumos.
9 Karalius Šelomonas pasidarė sau nešamą sostą iš Libano medžio.
10 Jo stulpeliai yra sidabruoti, dangtis auksinis, sėdynė purpurinė, Jerūzalės dukterų su meile iš vidaus dailiai išdabintas.
11 Išeikite, Ciono dukterys, pasižiūrėti karaliaus Šelomono su vainiku, kuriuo jo motina jį apvainikavo vestuvių dieną, jo širdies didelio džiaugsmo dieną!

4

Dievo Malonės Dovana—Bažnyčia

1 O Mano mylimoji, tu esi graži, graži esi tu. Tavo akys yra kaip karvelių akys tarpe tavo kasų. Tavo plaukai yra kaip ožkų kaimenė, pareinanti nuo Gileado kalnų.
2 Tavo dantys, kaip avys, nukirptos, kurios ateina ištrinktos, visos turinčius dvynus, kurių tarpe nėra nė vienos bergždės.
3 Tavo lūpos lyg raudonos juostelės, tavo kalba maloni ir tavo raudonieji skruostai žydi iš po tavo šydo.
4 Tavo kaklas kaip Dovydo ginklų bokštas, apkabinėtas tūkstančiu skydų bei pačių drąsiausiųjų šarvais.
5 Tavo dvi krūti kaip dvi stirni, dvynuki, kuriedvi ganosi tarpe lelijų.
6 Kol tebepučia rytmečio vėjelis, kol šešėliai neišnyko, aš nueisiu prie miros kalnų ir smilkalų kalvos.
7 Tu esi iš viso graži, Mano mylimoji, be nuotarties.
8 Eikš su Manim, Mano marti, nuo Libano kalnų, eikime nuo Libano pasižvalgyti, nuo Amanos viršūnės, nuo Senyro ir Chermono,

nuo liūtų urvų, nuo kalnų, kuriuose leopardai gyvena.
9 Tu pasigavai Mano širdį, Mano sesuo, mieloji marti, vienu savo akių žvilgsniu ir vienu savo kaklo grandinėlės papuošalu.
10 Kaip džiugina Mane tavo meilė, Mano sesuo, mieloji marti. Tavo krūtys yra Man mielesnės už vyną, tavo tepalų kvepėjimas skanesnis už visus brangiausius kvepalus.
11 Tavo lūpos, Mano marti, yra kaip varvąsis medaus syvas, medus su pienu po tavo liežuviu, kaip Libanas yra tavo drabužių kvapumas.
12 Kaip atitvertas sodelis esi tu, Mano sesuo, mieloji martele, kaip užrakintas šulinys, kaip užantspauduotas šaltinis.
13 Tavo sode bujoja granatų su brangiausiųjų vaisių medžiais su nardu ir žydi rožės,
14 nardas su krokusu, kalmės su cinamonu, įvairūs smilkalų medžiai, mira su aloe, paties skaniausio kvapumo.
15 Tu esi kaip šaltinėlis sode, kaip gyvojo vandens versmės, tekančios nuo Libano.
16 Pasikelk šiaury ir papūsk pietų vėjeli, per mano sodą, kad jo kvapumas plačiai padvelktų.
17 Teateina Mylimasis į Savo sodą ir tevalgo Savo skaniausiųjų vaisių.

5

Kristus Kviečiamas Marčios Į Pokylį

1 Aš atėjau į Savo sodą, Mano sesuo, mieloji marti. Aš nusiskyniau Sau miros ir brangiausiųjų žolelių. Aš valgiau syvo ir Savo medaus, aš gėriau vyno ir Savo pieno. Valgykite ir gerkite, mylimieji, atsigergikte brangieji!
2 Aš miegu, bet mano širdis budi. Tai balsas mano Mylimojo, beldžiančio: "Atverk, Mano mylimoji, Mano sesuo, Mano balandėle, Mano geroji, nes Mano galva aprasojusi, Mano garbanos pilnos nakties drėgnumo."
3 Aš jau esu nusirengusi, ar man vėl apsirengti? Savo kojas aš nusiploviau, ar jas vėl supurvinti?
4 Mano Mylimasis įkišo Savo ranką pro skląstą ir palietė mane, kad aš susijaudinau.
5 Tada atsikėliau ir atidariau savo Mylimajam mira įteptomis rankomis, kad nuo mano pirštų tekėjo mira ant durų užrakto.
6 O kai savo Mylimajam buvau atvėrusi, tai Jo jau nebebuvo. Jis buvo nuėjęs. Mano siela tirpdavo, Jam šnekant. Aš ieškojau Jo, bet neradau. Aš šaukiau Jo, bet Jis man neatsiliepė.
7 Sargai, kurie vaikščioja po miestą, mušė ir sužeidė, mane suradę. O mūrų sargybiniai atėmė man mano galvos raištį.
8 Aš sakau jums prisiekdama, jūs Jerūzalės dukterys, jei surasite mano Mylimąjį, tai praneškite Jam, kad aš susirgusi meilės liga.
9 Gražiausioji moteriške, kuo geresnis yra tavo Mylimasis už kitus, kuo skiriasi Jis nuo kitų, kad mes turime tau prisiekdamos pasižadėti?
10 Mano Mylimasis yra skaisčiai raudonas, parinktas iš daugelio tūkstančių.
11 Jo galva yra kaip skaistusis auksas, Jo plaukai yra garbanoti ir juodi kaip varnai,
12 Jo akys kaip karveliai pienu numazgoti prie upelio ir jos Jam labai pritinka.
13 Jo skruostai yra lyg kvepiančių žolelių darželis, Jo lūpos mira padrėkintos.
14 Jo rankos yra dailios ir papuoštos aukso žiedais su brangiais akmenėliais, Jo liemuo kaip dramblio kaulas su safyrais nusagstytas.
15 Jo blauzdos yra kaip marmoro stulpeliai ant auksinių kojų pastatyti. Jis yra gražus, kaip Libanas, laibas, kaip cėdras.
16 Jo burna yra patraukli, iš viso, Jis yra perdėm žavingas. Toks yra

mano Mylimasis, Jis toks ir yra, jūs Jerūzalės dukros!
17 Katrul nuėjo tavo Mylimasis, gražiausioji moteriške, kuriuo keliu Jis pasisuko? Mes eisime kartu su tavimi Jo ieškoti.

6

Bažnyčia Išsipažįsta Kristui

1 Mano Mylimasis nuėjo į sodą, ganydamas prie balzamo medelių, kad Sau pasiskintų lelijų.
2 Mano Mylimasis priklauso man ir aš priklausau Jam, kuris gano lelijų pakraščiais.
3 Mano mylimoji, tu esi graži kaip Tirca, puošni, kaip Jerūzalė, baisinga, kaip kariuomenė kovos parengtyje.
4 Nežiūrėk taip į Mane, savo akis taip įspylojusi, nes tu jomis Mane degte degini. Tavo plaukai yra kaip ožkų kaimenė, nukirpta Gileado atkalnyje.
5 Tavo dantys yra kaip avių kaimenė, kuri ateina ištrinkta, kurių visos turi dvynius ir nėra nė vienos nevaisingos.
6 Tavo skruostai žydėte žydi tarpe kasų.
7 Nors yra ir 60 karalienių, 80 moterų ir mergaičių be skaičiaus karaliui,
8 bet dėl Manęs yra vienų vienintelė balandėlė, nekaltoji, savo motinos mieliausioji, savo augintojos pasirinktoji, dukterų pagerbta, kurios ją pamatė, pagirta karalienių ir moterų.
9 Kasgi yra ta, kuri ateina lyg užtekanti aušra, graži, kaip mėnulis, skaisti, kaip saulė, baisinga, kaip kariuomenė kovos parengtyje.
10 Aš nuėjau į riešutyną pasižiūrėti krūmelių prie upelio, pasitikrinti, ar vynmedžiai išsprogę, ar granatai pražydę.
11 Net juste nepasijutau, kaip pasidariau meilės įrankiu taip, kaip įrankiu yra Amynadabui jo karo vežimai.
12 Atsigręšk šūlamiete, atsisuk taip, kad į tave pasižiūrėtume! Ką ji jums parodys? Ar gal kokį machanaymų šokį?

7

Kristaus Marčios Liaupsė Ir Malda

1 Kaip grakštūs yra tavo žingsniai, kunigaikštyte, tau kurpėtai žengiant! Tavo strėnos lygiagretės lyg dvi sagti, nuostabaus menininko padaryti.
2 Tavo liemuo, kaip išdailinta taurė, kurioje pasaldintas vynas niekuomet nenusenka. Tavo pilvas kaip kviečių kaupas rožėmis apkaišytas.
3 Tavo dvi krūti, kaip dvi stirni, jauni dvynuki.
4 Tavo kaklas yra kaip dramblio kaulo bokštas. Tavo akys yra kaip Chešbono ežeriukai ties Batrabymo vartais. Tavo nosis, kaip Libano bokštas, nukreiptas į Damaskų.
5 Tavo galva iškelta kaip iškilusis Karmelio kalnas. Tavo galvos plaukai, kaip karaliaus purpura, pluoštais suraišioti.
6 Kaip graži ir kaip meilinga tu esi, Mano mylimoji, Mane džiuginančioji!
7 Tavo stuomuo prilygsta palmės medžiui, tavo krūtys vynuogių kekėms.
8 Sakau, įkopsiu į palmę pasiimti jos vaisių ir tebūna tavo krūtys, kaip vynuogių kekės ir tavo burnos kvapas, kaip obuolių kvapas.
9 Ir tavo gomurys, kaip geriausias vynas, kuris mano Mylimajam patinka ir kuris iš miegūsto žmogaus padaro šnekutį.
10 Aš priklausau savo Mylimajam ir Jis trokšta manęs.
11 Mano Brangusis, išeikiva į lauką ir pasilikiva sodžiuje,
12 kad anksti atsikėlusiu, nueitume į vynuogyną pasižiūrėti, ar pražydo vynmedžiai, ar žiedai mezga vaisių, ar granatai pradėjo žydėti. Ten Tau bus mano meilė.
13 Lelijos skleidžia savo kvapą

ir ties mūsų vartais yra visokių brangių vaisių, kurių aš esu pasilaikiusi Tau, mano Mylimasis, tiek šiometinių, tiek pernykščiųjų.

8

Kristaus Pasikalbėjimas Su Marčia

1 O kad Tu būtumei mano brolis, kurį mano motina savo krūtimis žindžiusi, tai aš Tave bučiuočiau, lauke sutikusi, ir niekas todėl neturėtų ką sakyti.
2 Ir aš pasiimčiau Tave ir nusivesčiau į savo motinos namus, kur Tu mane mokytumei, o aš Tau duočiau paskaninto vyno ir granatų sunkos išgerti.
3 Jo kairioji yra po mano galva ir Jo dešinė mane globoja.
4 Aš prašau jus, Jerūzalės dukterys, prisiekti, kad nežadinsite ir neprikelsite Mano mylimosios tol, kol ji pati nenorės keltis.
5 Kas yra toji, kuri iš dykumos ateina, ranka rankon su savo Mylimuoju? Obels ūksmėje aš Tave pažadinau, kur Tavo motina Tave nešiojo, kur Tavo gimdytoja Tave pagimdė.
6 Uždėk mane lyg antspaudą ant Savo širdies, lyg antspaudą ant Savo peties, nes meilė yra stipri, kaip mirtis, atkakli, kaip pragaras. Jos karštis yra kaip ugnies karštis, kaip Viešpaties liepsna.
7 Meilės negali net dideli vandenys išgesinti, neigi upių srovės paskandinti. Jei kas ir visą savo namų turtą už ją atiduotų, tai vis dėlto nieko nepadėtų.
8 Mūsų seselė mažytė ir krūčių neturi. Ką darysime su savo seseria, kai ji bus peršama?
9 Jei ji būtų mūras, tai mes pastatytume ant jos sidabrinius bokštus, jei ji būtų durys, tai apmuštume ją cėdro lemtomis.
10 Aš esmi mūras ir mano krūtys yra kaip bokštai ir Jo akivaizdoje aš esu lyg atradusi ramybę.
11 Šelomonas turi vynuogyną Baal-hamone, kurį jis savo prižiūrėtojams atidavė, kad kiekvienas už jo vaisius atneštų jam tūkstantį sidabrinių.
12 Aš turiu tūkstantį Šelomonui už savo vynuogyną ir du šimtu prižiūrėtojams už vaisius.
13 Tu, kuri gyveni soduose, leisk Man su draugais čia išgirsti tavo balsą.
14 Mano Mylimasis, bėk tekinas lyg stirna ar jaunas brėdis kvepiančiųjų žolelių atkalnėmis!

JEŠAJOS PRANAŠYSTĖS

1

Paraginimas Prisiversti

1 Tai yra Ješajos, Amoco sūnaus regėjimai, liečią Jūdą ir Jerūzalę, kuriuos jis turėjo Uzyjos, Jotamo, Achazo ir Jechizkyjos, Jūdos karalių valdymo metais.

2 Klausykite dangūs ir žeme, išgirskite ausimis, nes Viešpats kalba. Aš užsiauginau vaikus ir juos išaugštinau, o jie pasikėlė prieš Mane, Mane paniekindami.

3 Jautis pažįsta savo šeimininką ir asilas savo šėrėjo ėdžias, bet Izraelis Manęs nepažįsta ir Mano tauta to neišmano.

4 Vargas nuodėmingai tautai, taip sunkiai nusidėjusiems žmonėms, tai piktai veislei, tiems nenaudėlių vaikams, kurie atsisakė Viešpaties, užrūstino Izraelio Šventąjį, Jam nugaras atsukdami.

5 Kam jus bebausti, kurie jūs vis tebesitolinate nuo Manęs? Izraeli, tavo galva visa sužeista, tavo širdis visa sustingusi.

6 Nuo kojos pado ligi viršugalvio nieko nėra sveiko. Tik žaizdos, randai, neišvalyti skauduliai, neaprišti ir aliejumi nepatepti.

7 Jūsų šalis yra dyka, jūsų miestai ugnimi sudeginti. Kas tik užauga ant jūsų laukų, svetimi suryja jums bežiūrint ir sunaikina viską lyg koks priešas, užpuldamas.

8 Iš Ciono dukters, Jerūzalės, beliko maža pastogėlė vynuogyne, lyg sargo trobelė agurkyne, lyg apgultas miestas.

9 Jei dangaus pulkų Viešpats nebūtų leidęs mūsų mažumai išlikti, tai mes būtume kaip Sodoma, lyg kaip Gomora.

10 Sodomos kunigaikščiai, klausykite Viešpaties žodžio, Gomoros gyventojai, klausykite mūsų Dievo įsakymų, juos girdėdami.

11 Kas Man iš tos daugybės jūsų aukų, sako Viešpats. Man nusibodo jūsų aukos. Deginamųjų avinų ir penėtųjų galvijų taukų ir kraujo jaučių, ėryčių ir ožių Aš nemėgstu.

12 Kas jų prašo iš jūsų, kai jūs ateinate į Mano šventorių ir stojate Mano akivaizdon?

13 Tuščių aukų Man daugiau nebeneškite, neerzinkite Manęs savo smilkalais. Aš neapkenčiu jūsų jaunačių, jūsų sabatų, net pasipiktinimą keliančių jūsų iškilmingųjų pobūvių.

14 Mano siela nemėgsta jūsų jauno mėnesio bei metinių švenčių, kurių esu nusibodęs ir nebegaliu pakęsti.

15 Nors ir savo rankas iškelsite, labai melsdami, Aš nežiūrėsiu į jas ir negirdėsiu, nes jūsų rankos pilnos kraujo.

16 Apsimazgokite, apsivalykite, liaukitės nepadoriai pasielgdami Mano akivaizdoje, liaukitės darę pikta!

17 Įpraskite gera daryti, žiūrėkite teisumo, padėkite nuskriaustam, užstokite našlaitį ir ginkite našlės teises.

18 Taigi, tada ateikite su Manimi bylinėtis, sako Viešpats. Nors jūsų nuodėmės būtų raudonos kaip kraujas, tačiau turės jos būti baltos kaip sniegas. Ir nors jos būtų raudonos kaip purpura, tačiau turės jos būti baltos kaip vilna.

19 Jei jūs tik Manęs klausysite, tai ir valgysite tų gerybių, kurios šioje žemėje auga.

20 Bet, jei neklausydami, prieštarausite, tai jus suės kardas, kaip Viešpaties burna kalbėjusi.

21 Kaip atsitiko, kad tas ištikimasis miestas taip atsidavė paleistuvystei? Jame viešpatavo tiesumas ir teisingumas, o dabar — galvažudystė.

22 Tavo sidabras pavirto putomis, tavo vynas atskiestas vandeniu.

23 Tavo kunigaikščiai yra atsi-

metę nuo Dievo, vagių rėmėjai.
Visi jie ima dovanų ir laukia
kyšių. Našlaičių jie neužstoja ir
neapgina našlės teisių.
24 Todėl sako Visagalis Viešpats,
Izraelio Galingasis: "Aš jiems atsi-
lyginsiu, atkeršydamas Savo
priešams.
25 Savo ranką ištiesęs prieš tave,
Aš išdeginsiu visas tavo putas kuo
švariausiai, išvarydamas visą tavo
ciną.
26 Ir Aš vėl grąžinsiu tavo val-
dovus, kaip pirma ir tavo patarėjus,
kaip pradžioje. Ir tada tave vėl va-
dins teisingumo miestu, ištikimuoju
miestu.
27 Cionas bus atpirktas teisybe ir
jo atgailaujantieji teisingumu,
28 kad nusikaltėliai bei nuodėmi-
ninkai būtų kartu palaužti ir kad
tie, kurie Viešpaties atsisako,
pražūtų.
29 Nes jie turės gėdytis dėl taip
pamėgtųjų ąžuolų, o jūs turė-
site parausti dėl stabams garbinti
pasirinktųjų alkų.
30 Jūs būsite kaip ąžuolas su
pavytusiais lapais ir kaip sodas be
vandens,
31 kai galingasis bus lyg pakulos
ir lyg kibirkštis jo darbai, ir jis už-
siliepsnos su savo darbais ir niekas
jų išgesinti negalės.

2

Būsiančioji Kristaus Karalystė

1 Tai yra Amoco sūnaus Ješajos
regėjimai, liečią Jūdą ir Jeruzalę.
2 Paskutinėmis dienomis bus
Viešpaties šventovės kalnas žino-
mas pačiu žymiausiuoju, pakilesniu
viršum visų kalnų ir kalvų, į
kurį tautos plaukte atplauks.
3 Daugelis žmonių atkeliaus ir
sakys: "Ateikite, kad užeitume į
Viešpaties kalną, į Jokūbo Dievo
namus, kur Jis pamokytų Savo
kelių, kad mes vaikščiotume Jo
takais. Nes iš Ciono išeis
Įstatymas ir Viešpaties žodis iš
Jeruzalės.
4 Jis bus teisėju tautoms ir
išspręs daugumoje jų ginčus, kad
jie pasidarys žagres iš savo kala-
vijų ir pjautuvus iš savo iečių. Nė
viena tauta nebekels kardo prieš
kitą ir daugiau nebesimokys
kariauti.
5 Ateikite Jokūbo žmonės ir
vaikščiokime Viešpaties šviesoje.
6 Tu apleidai Savo žmones, Jo-
kūbo namus, nes jie yra užsikrėtę
rytiečių žyniavimu, filistiečių
burtininkavimu ir susigiminiavo su
svetimaisiais.
7 Jų kraštas pilnas aukso ir
sidabro. Jie turi be galo daug
turtų. Jų žemė pilna žirgų bei
nesuskaitomos daugybės vežimų.
8 Jų šalis taip pat pilna dievai-
čių. Jie meldžiasi savo rankų
darbų, kuriuos jie patys pasidirbo
savo pirštais.
9 Taip lankstosi ten stabams ei-
liniai, bet ir valdžios žmonės, o to
Tu jiems neatleisi.
10 Eik į olas ir slėpkis žemėje
nuo Viešpaties ir Jo šlovingosios
didenybės.
11 Nes išdidžios akys bus paže-
mintos ir visi pasididžiuojantieji tu-
rės nusilenkti. Tik Viešpats vienin-
telis bus tada išaugštintas.
12 Nes Visagalio Viešpaties diena
ateis visiems, kurie didžiuojasi ir
pasipūtę yra ir kurie puikauja, kad
pažeminti būtų.
13 Ir visiems Libano cėdrams,
augštiems ir platiems, ir visiems
Bašano ąžuolams,
14 visiems augštiesiems kalnams
ir visoms iškilusioms kalvoms,
15 visiems augštiems bokštams ir
visiems drūtiesiems mūrams,
16 visiems laivams jūroje ir visa
kam, kas gražu pasižiūrėti.
17 Tada turės susmukti visa žmo-
gaus puikybė ir visi išdidūs žmonės
pasižeminti ir tik Viešpats vienin-
telis tada pasiliks Augštuoju.
18 Dievaičiai bus tuomet visiškai
išnaikinti.
19 Kai Jo smarkumas ims judinti
žemę, tai skubės žmonės iš baimės
slėptis nuo Viešpaties šlovingosios

didybės į uolų urvus bei žemės plyšius.
20 Tuomet išmes kiekvienas savo pasidarydintus sidabro ir aukso dievaičius, kurių jie meldėsi, kurmiams ir šikšnosparniams,
21 kad iš baimės galėtų slėptis akmens plyšiuose ir uolų urvuose nuo Viešpaties garbingosios didybės, Jam imant žemę smarkiai judinti.
22 Taigi liaukis, žmogumi pasitikėjęs, kol jis dar kvapo neišleido. Argi jis ir būtų to vertas?

3

Bausmė Už Nuodėmes

1 Štai, Visagalis Viešpats atims iš Jerūzalės ir Jūdos visas duonos ir vandens atsargas,
2 galinguosius su karžygiais, valdovus, pranašus, žynius ir valdininkus,
3 penkiasdešimtininkus, pasižymėjusius žmones, patarėjus, patyrusius amatininkus ir geruosius kalbėtojus.
4 Jų kunigaikščiai bus jauni, jų valdovai nesubrendę.
5 Tarpusavyje žmonės susiės vienas kitą ir kiekvienas savo artimą. Jaunuolis didžiuosis prieš senį, eilinis prieš kilmingąjį.
6 Tada nutvers žmogus iš savo tėvo namų kita ir tars: "Tu dar tebeturi apsiaustą, būk mūsų valdovu šitame dideliame varge."
7 Bet jis nesutiks, sakydamas: "Aš neesu gydytojas, mano namuose nėra nei drabužių, nei duonos, nepadarykite iš manęs žmonių valdovo."
8 Tokiu būdu griūva Jerūzalė ir smunka Jūda, kadangi jie priešinasi Viešpačiui žodžiu ir veiksmais, prieštaraudami Jo šlovės akims.
9 Jie bus pakaltinti dėl savo užsispyrimo, kadangi jie nesidrovėdami, nusikalsta ir nedangsto savo nuodėmių, kaip Sodoma. Vargas jų sielai! Nes tuo būdu jie užsisako patys savo pačių pražūtį.
10 Teisiajam pasakykite, kad jis valgys savo darbų vaisių ir kad jam bus gera.
11 Vargas bedieviams. Dėl jų piktumo bus jiems, kaip jie kitiems darė.
12 Vaikai yra Mano tautos darbdavėjai ir moterys užvaldė juos. Mano žmonės, jūsų vadai, paklaidina jus, užkirsdami jums kelią, kuriuomi jums reikėtų eiti.
13 Viešpats yra apsiėmęs teisti tautas ir jas nuteisti.
14 Ir Viešpats veda į teismą tautos vyresniuosius bei kunigaikščius. Nes jūs išdraskėte vynuogyną ir ką atėmėte iš vargingųjų, tatai yra jūsų namuose.
15 Kas leido jums mindžioti Mano žmones ir vargšų veidus daužyti, klausia Viešpats, Visagalis Dievas.
16 Ir Viešpats atsako. Dėl to, kadangi Ciono dukterys keliasi į puikybę, vaikščiodamos iškeltais kaklais, išteptais veidais, trumpais žingsneliais, žvangindamos savo kojų papuošalais, bei šaudydamos savo žvilgsniais.
17 Todėl leis Viešpats Ciono dukterų galvoms nuplikti ir Viešpats atims jų papuošalus.
18 Ateis diena, kurią Viešpats nuims jų papuošalus nuo jų kojų, galvų ir kaklų,
19 grandinėles, apyrankes, tvankas,
20 blizges, raištelius, juostas, kvepalų obuolaičius, auskarus,
21 žiedus, kaspinus,
22 išeiginius rūbus, apsiaustus, šydus, pinigines,
23 veidrodžius, skepetaites, rumbus, margines.
24 Ir vieton kvepalų jie gaus smarvę, vieton diržo virvės galą, vieton garbanų plikę, vieton plataus apsiausto siaurą maišą, visą sarmatą grožybės vietoje.
25 Tavo vyrus iškapos kardu ir tavo karžygius kovos lauke.

26 Ir jos vartai gedės bei raudos,
o ji, suvargusi, sėdės žemėje.

4

Kristus—Karalius Ir Jo Valdiniai

1 Tą dieną nusitvers septy-
nios moterys vieną vyrą ir
sakys—mes pačios užsidirbsime
savo duoną ir aprangą, tik leisk
mums tavo vardu vadintis, kad sar-
mata nuo mūsų būtų atimta.
2 Tą dieną bus Viešpaties at-
žala graži ir garbinga ir žemės vai-
siais galės didžiuotis ir džiaugtis tie
Izraelyje, kurie bus išlikę.
3 Ir kas tik bus užsilikęs Cione
ir gyvas Jerūzalėje, tas bus vadi-
namas šventu, kiekvienas užrašy-
tas Jerūzalės gyventojas.
4 Tada nuplaus Viešpats Ciono
dukterų kaltę ir Jerūzalės kraują
Savo Dvasia, teisdamas ir
uždegdamas ugnį.
5 Ir Viešpats padarys viršum
visų Ciono gyvenamųjų ir su-
sirinkimų dūmų debesį dienos
metui ir liepsnojančią ugnį nak-
ties metui, saugojančią visą šlovę
lyg kokiu gaubtu.
6 Ir tai bus pavėsiu nuo karščių
dienos metu ir saugi pastogė apsi-
ginti nuo audros ir lietaus.

5

Nevaisingasis Vynuogynas

1 Taigi, aš pagiedosiu giesmę
savo Mylimajam apie Jo vynuo-
gyną. Mano Mylimasis turėjo
vynuogyną derlingoje atkalnėje.
2 Jis aptvėrė jį, išrankiojo ak-
menaičius, įsisodino pačių ge-
riausiųjų vynšakelių. Viduryje
jis pasistatė sargybos bokštelį ir
įsitaisė spaustuvą, laukdamas
vyno derliaus. Bet kai vynuogės iš-
noko, jos buvo rūgščios.
3 Taigi, Jerūzalės gyventojai ir
Jūdos žmonės, padarykite dabar
savo sprendimą dėl Manęs ir dėl
Mano vynuogyno.
4 Ką daugiau Aš bebūčiau ga-
lėjęs daryti? Aš dariau viską, kad
užaugtų geros vynuogės ir užaugo
tik rūgščios.
5 Dabar Aš parodysiu, ką Aš
padarysiu Savo vynuogynui. Aš
atimsiu jo sieną, kad jis būtų
sunaikintas ir nuardysiu jo tvorą,
kad būtų sumindžiotas.
6 Aš paliksiu jį nelietęs, kad jis
nebus nei apgenėtas, nei apkarpy-
tas, bet apžels usnimis ir erškė-
čiais, o debesims Aš paliepsiu, kad
lietus ant jo nelytų.
7 O Visagalio Viešpaties vynuo-
gynas yra Izraelio namai ir Jūdos
gyventojai Jo mielasis pasėlis. Ir jis
susilauks priespaudos vietoje tei-
sumo ir klyksmo vietoje teisybės.
8 Vargas tiems, kurie įsigyja
namus, vienus po kitų ir lauką
po lauko, nieko nebepalikdami, lyg
vieni visoje žemėje gyventų.
9 Savo ausimis girdėjau Visaga-
lio Viešpaties žodį, sakantį, kad
daugelis tų namų iš tikrųjų
bus apleisti, patys didieji ir gražieji
be gyventojų.
10 Nes dešimtis akrų vynuo-
gynas teduos vieną kibirą vyno
ir trys dešmtys saikų sėklos
teatneš tris saikus.
11 Vargas tiems, kurie anksti ke-
liasi, kad girtautų ir sėdi iki vėlaus
vakaro, kol vynas juos perkaitina.
12 Jie turi kankles, psalterį,
būgnelius, birbynes ir vyno savo
pokyliuose, bet į Viešpaties
veiklą jie dėmesio nekreipia ir
nesidomi Jo rankų darbais.
13 Todėl bus Mano žmonės ne-
tikėtai ištremti ir jų garbingieji
mirs badu, o jų paprastieji,
nutrokšdami.
14 Todėl labai išalkęs pragaras
prasižiojo be galo plačiai, kad
jame nugrimztų garbingieji ir
prastieji, kartu su turtingaisiais ir
įsilinksminusiaisiais,
15 kad kiekvienas lenktųsi ir
žemintųsi, o išdidieji būtų nu-
dūrusiomis akimis,
16 kad Visagalis Viešpats būtų

augštinamas teisumu ir Šventasis
Dievas būtų šventinamas
teisingumu.
17 Taigi, tada ganysis avys lyg savoje ganykloje ir svetimi naudosis turtingųjų apleista nuosavybe.
18 Vargas jums, kurie gaudote neteisybę melagingomis virvėmis ir nuodėmę lyg vežėčių diržais,
19 tardami: "Tepaskuba Jis ir tepagreitina Jis Savo darbus, kad matytume, ką Šventasis Izraelyje yra numatęs, kad mes tai netrukus patirtume."
20 Vargas tiems, kurie pikta geru vadina ir šviesą daro iš tamsybės, iš šviesos tamsybę, iš rūgštaus saldų, iš saldaus kartų.
21 Vargas tiems, kurie įsidingoja esą išmintingi, patys save protingais laikydami.
22 Vargas jums, kurie esate karžygiais vyno maukti ir smarkūs drąsuoliai girtaudami,
23 kurie išteisinate nusikaltėlį už kyšį ir teisybės teisiesiems nepripažįstate.
24 Todėl, kaip ugnies liepsnos suėda šiaudus, išdegina rugienas, taip pages jų šaknys ir jų žiedai išlakios kaip dulkės, kadangi jie paniekino Viešpaties Visagalio įstatymą ir atmetė Šventojo žodį Izraelyje.
25 Todėl užsidegė Viešpats kerštu prieš Savo žmones, mušdamas juos ištiesta ranka, kad kalnai dreba ir jų lavonai gatvėse guli lyg atmatos. Bet tuo nesibaigia Jo rūstybė ir Jo ranka tebėra ištiesta.
26 Nes Jis duos kovos ženklą žmonėms toli tautose, sušaukdamas juos nuo žemės pakraščių ir jie prisistatys ūmai ir paskubomis.
27 Ir jų tarpe nebus nė vieno pavargusio ar nusilpusio, snaudžiančio ar užmigusio. Nė vienam iš jų neatsileidžia apsijuostas diržas ir batų ryšelis nepatrūksta.
28 Jų strėlės yra aštrios, visi jų kilpiniai įtempti. Jų žirgų kanopos kietos kaip titnagas, jų vežimų tekiniai, kaip siaučianti audra.
29 Jų staugimas kaip liūtų kriokimas ir urgzdami jie pasigaus grobį ir nusineš, kad jų niekas nesulaikys.
30 Tą dieną užeis ant jų lyg šėlstančios jūros ūžimas ir pažvelgęs į žemę, tematysi sielvarto tamsumą ir šviesa iš viršaus ant jų nebešvies.

6

Ješaja Mato Viešpaties Šlovę

1 Karaliaus Uzyjos mirties metais aš mačiau Viešpatį sėdintį augštai pakeltame soste ir Jo rūbas apteko per visą šventovę.
2 Viršum Jo buvo šeši serafai, kurie turėjo po šešis sparnus. Dvejais jie dengė savo veidą, dvejais savo kojas ir dvejais jie sklandė
3 ir prišaukė vienas kitam, tardami: "Šventas, šventas, šventas Visagalis Viešpats, žemė visa, pilna Jo garbės,"
4 tokiu stipriu balsu, kad šventovės viršus drebėjo ir pati šventovė dūmais prisipildė.
5 Aš tariausi esąs pražuvęs dėl savo nuodėmingų lūpų ir dėl to, kad gyvenu tarpe žmonių su nešvariomis lūpomis ir kadangi savo akimis išvydau Karalių, Visagalį Viešpatį.
6 Ir atskrido vienas iš serafų prie manęs. Jis turėjo žėrinčią anglį, kurią buvo pasiėmęs replėmis nuo altoriaus.
7 Jis tarė man, palietęs mano burną: "Štai, šiuo pakrutinimu tavo lūpų yra atimti tavo nusikaltimai ir tau atleistos visos tavo nuodėmės."
8 Tada aš išgirdau Viešpatį klausiantį: "Kurį Man siųsti, kas nori būti Mūsų pasiuntiniu?" Ir aš tariau: "Štai aš, siųsk mane!"
9 Tai liepė Jis man eiti ir pranešti žmonėms: "Girdėte, jūs girdite, bet neišmanote. Regėte jūs regite, bet nesuprantate."
10 Užkietink širdį šių žmonių, apkurtink jų ausis ir apakink jų akis, kad nematydami savo akimis, ne-

girdėdami savo ausimis ir nesuprasdami savo širdimi, jie neprisiverstų ir Aš jų nepagydyčiau.
11 O aš paklausiau: "Iki kolei, Viešpatie?" Jis atsiliepė: "Kol gyventojai nebus išėję iš miestų, kol namai nebus be žmonių ir laukai perdėm apleisti.
12 Nes Viešpats ištrems žmones toli, kad krašte bus daug užleistos žemės.
13 O jei ir dešimtoji dalis jų liktų, tai ir tie bus užgauti ir sunokioti taip, kaip liepos ar ąžuolo medį nukirtus, vos kelmas belieka. Ir toks kelmas bus šventoji sėkla."

7

Imanūėl—Dievas Su Mumis

1 Jūdos karaliaus Uzyjos, sūnaus Jotamo, sūnaus Achazo, dienomis artinosi prie Jerūzalės Sirijos karalius Recynas, su Izraelio karaliumi Pekachu, Remalijos sūnumi užkariavimo tikslais, bet negalėjo jos paimti.
2 Kai Dovydo namams buvo apie tai pranešta, kad Sirija susidėjo su Efraymu, tai padrebėjo jo ir jo žmonių širdys, kaip medžiai dreba girioje nuo vėjo.
3 Bet Viešpats liepė Ješajai ir jo sūnui Šear-jašūbui eiti ir pasitikti Achazą prie augštojo tvenkinio vandentiekio galo kelyje ties kailiadirbio lauku
4 ir jam sakyti, kad būtų atsargus, kad nesijaudintų ir nebijotų. Tenenusigąsta tavo širdis dėl tų dviejų tūkstančių gestančių nuodegulių, būtent Sirijos Recyno ir Remalijos sūnaus.
5 Sirija susitarė su Efraymu ir Remalijos sūnumi tave užkariauti ir sako:
6 "Užpulkime Jūdą, nugalėkime ir pasidalinkime juos tarpusavyje ir įstatykime ten karalių Tabeėlio sūnų."
7 Tačiau Viešpats Dievas sako: "Taip neatsitiks ir to nebus.
8 Damaskus yra Sirijos sostinė, o Recynas valdo Damaskų ir per 65 metus suteškės Efraymo galybė.
9 Samarija yra Efraymo sostinė, o Samarijos galva yra Remalijos sūnus. Jei tikėjimo neturite, tai neišliksite.
10 Ir vėl kalbėjo Viešpats su Achazu:
11 "Prašykis sau ženklo iš Viešpaties, savo Dievo, ar tai būtų iš gilaus pragaro, ar iš augštojo dangaus."
12 Bet Achazas atsiliepė, kad neprašysiąs ir kad negundysiąs Viešpaties.
13 Tada tarė Ješaja: "Taigi, klausykite, Dovydo namai, ar negana jums žaisti su žmonių kantrybe, ar dargi ir Dievą norite užgauti?"
14 Todėl Dievas pats duos jums ženklą—štai yra nėščia mergaitė, kuri pagimdys sūnų ir pramins jį Imanūėlio vardu.
15 Sviesto ir medaus Jis nevalgys tol, kol Jis neišmoks atmesti tai, kas pikta ir pasirinkti tai, kas gera.
16 Bet prieš tai, kol dar vaikelis nebus išmokęs atskirti pikto nuo gero, abi šali, abiejų karalių, kurių tu bijai, bus sunaikinti.
17 Ir Viešpats užleis ant tavęs ir ant tavo tautos ir ant tavo tėvo namų Asirijos karalių, kad tavo dienos bus taip sunkios, kaip dar niekuomet nebuvusios nuo to laiko, kai Efraymas atsiskyrė nuo Jūdos.
18 Nes tomis dienomis švilpterės Viešpats musei Egipto upių gale ir bitei Asirijoje
19 ir jiedvi atskris ir nusileis prie išdžiūvusių upelių, į uolų plyšius, erškėtynus ir pakrūmius.
20 Tą dieną pasinaudos Viešpats skustuvu iš anapus upės, būtent Asirijos karaliumi ir nuskus galvą, barzdą ir kojų plaukus.
21 Tuomet laikys vienas žmogus vieną karvę ir dvi ožki,
22 kad jam teks daug milžti ir sviesto valgyti, nes sviesto ir medaus valgys visi krašte užsilikusieji.
23 Ir tomis dienomis augs vietoje tūkstančio vynmedžių, vertų

tūkstantį sidabrinių, vienos us-
nys ir erškėčiai.
24 Ir žmogus galės praeiti tik kil-
piniu bei strėlėmis, nes visa žemė
bus apaugusi erkėčiais ir usnimis,
25 kad ir atkalnėse, kur kapliu
kasama, nieko nebus galima pada-
ryti dėl usnių ir erškėčių tanku-
mo, o tik jaučiai ir avys galės juos
trypti.

8

Paguoda Tikintiesiems

1 Ir Viešpats tarė man: "Imkis
sau didelę gromatą ir rašyk ant
jos žmogaus rašykle—paskubomis
plėšk ir nešdinkis grobiu.
2 Ir aš pasiėmiau liudininkais du
ištikimu, kunigą Ūryją ir Ze-
kariją, Jeberekijos sūnų.
3 Ir įėjau pas pranašę ir ji pa-
sidarė nėščia ir pagimdė sūnų. O
Viešpats man liepė jį praminti
vardu: "Paskubomis plėšk ir neš-
dinkis grobiu."
4 Nes kol vaikelis išmoks iš-
tarti—mama, tėti, Asirijos karalius
bus išplėšęs Damaskaus turtus ir
nusinešęs Samarijos grobį.
5 Ir Viešpats man dar daugiau
pasakė.
6 Kadangi ši tauta paniekino Šil-
oacho tykiai tekantį vandenį ir
patenkinti yra Recynu ir Remalijos
sūnumi,
7 todėl užleis jiems Viešpats
galybę ir gausybę upės vandenų,
būtent, Asirijos karalių su visa
didybe, kad apsems visus upelius
ir krantus,
8 ir eis per Jūdą ir vanduo taip
užplūs ir pakils ligi kaklui, užlie-
damas visą kraštą, o Imanūeli!
9 Pasikarščiuokite tautos ir bū-
site išvaikytos. Klausykite, jūs to-
limos šalys, apsijuoskite ir būsite
nugalėtos.
10 Užsimanykite ką nors ir tatai
nueis niekais. Padarykite kokį
nutarimą ir jis nebus įvykdytas,
nes Dievas yra su mumis.
11 Nes taip taria man Viešpats,
lyg už rankos nutverdamas ir per-
spėdamas, kad neeičiau šių
žmonių keliais, atsakydamas:
12 "Nelaikykite sąmokslu to,
ką ši tauta sąmokslu vadina.
Nebijokite to, ką jie bijo ir
neišsigąskite.
13 Visagalį Viešpatį laikykite
šventu. Tebūna Jis jūsų baimė ir
jūsų išgąstis.
14 Tai Jis bus jums pašventimu,
bet užsigavimo akmuo ir pasipikti-
nimo uola abejiems Izraelio na-
mams ir kilpa bei spąstai Jerū-
zalės gyventojams,
15 kad jų daugelis įsitrenktų,
sukluptų, palūžtų, įsipainiotų
ir būtų pagauti.
16 Užrišk liudyjimą ir užant-
spauduok įstatymus mano
mokytiniams.
17 Bet aš pasitikiu Viešpačiu, ku-
ris Savo veidą paslėpė nuo Jo-
kūbo namų, Jo laukdamas.
18 Štai aš ir vaikai, kuriuos man
Viešpats davęs yra ženklu bei ste-
buklu Izraeliui Visagalio Viešpa-
ties, gyvenančio Ciono kalne.
19 Jei kas jums patartų kreiptis
į žynius ir raganius, kurie tik
šnabžda ir murma, tai atsakykite,
kad žmonės turi pasiklausti savojo
Dievo. Kam klausinėti mirusiųjų
gyviesiems?
20 Verčiau laikytis įstatymų ir
apreiškimų. Kas jų nepaiso,
aušros nematys.
21 Ir tie klaidžios žemėje pri-
blokšti ir išalkę. Būdami alkani, jie
pyks ir keiks savo karalių ir savo
Dievą, žvelgdami į viršų.
22 O pasižiūrėję į žemę, jie teras
tik sielvartą ir tamsybę ir baimės
apimti, jie klydinės tamsoje.

9

Mesijo Užgimimas Ir Karalystė

1 Bet jie nepaliks sielvarte vi-
sam laikui, kurie baimės apimti.
Kaip anksčiau Zebulūno sritis su
Naftalio šalimi pažemintos buvo,
taip Jis vėliau vėl išaugštins kelią

prie jūros, žemę pagal Jordaną,
pagoniškąją Galilėją.
2 Tamsoje vaikščioją žmonės
mato didelę šviesą ir labai pra-
švito viršum tų, kurie gyvena mir-
ties šešėlio žemėje.
3 Padidindamas jų žmonių
skaičių, Tu suteiki jiems daug
linksmumo. Tavo akivaizdoje jie
džaugsis, kaip džiaugiamasi pjū-
tyje, kaip linksminamasi grobį
pasidalinant.
4 Nes Tu sulaužei jų nešamą
jungą, jų nugaros rykštę ir pri-
spaudėjų lazdą, kaip Midiano
laikais.
5 Nes visi užpuolančiųjų pa-
dargai su kruvinais drabužiais bus
sudeginti ir ugnyje sunaikinti.
6 Nes užgimė mums Kūdikis,
Sūnus mums yra duotas, ant kurio
pečių bus valdžia ir Jo vardas
Nuostabusis, Patarėjas, Galingasis
Dievas, Amžinasis Tėvas, Ra-
mybės Kunigaikštis,
7 kad Jo viešpatavimas įsigalės
ir taika nesibaigtų ir sėdėtų
Dovydo soste Savo karalystėje, ją
sustiprindamas teisėtai ir teisingai,
dabar ir per amžius. Ir taip bus Vi-
sagalio Viešpaties valia
įgyvendinta.
8 Viešpats siuntė pranašystę
prieš Jokūbą, perspėdamas
Izraelį,
9 kad Efraymo gyventojai ir Sa-
marijos miesčionys tatai išgirstų,
kurie taip pasipūtę ir taip išdidžiai
šneka—
10 plytos apgriuvo, bet mes atsta-
tysime jas tašytais akmenimis. Jie
nukirto šilkmedžius, o mes paso-
dinsime cėdrus jų vietoje.
11 Nes Viešpats padrąsino Re-
cyno karius, sukeldamas visus jų
priešus prieš juos.
12 Taip "rijo Izraelį visa burna"
Sirija iš rytų, o Filistija iš vaka-
rų. Bet tuo dar neatslūgo Jo ker-
štas ir Jo ranka tebėra dar ištiesta.
13 O žmonės vis dėlto nesikreipė
į Tą, kuris juos mušė ir neieš-
kojo Visagalio Viešpaties.
14 Todėl atkirs Viešpats nuo
Izraelio abu, ir galvą ir uodegą,
šakas ir kamieną tą pačią
dieną.
15 Senieji su kilmingaisisis yra
galva, o pranašai, kurie meluoja,
sudaro uodegą.
16 Nes šių žmonių vadai yra
išvedžiotojai, o jų vedamieji yra
žuvę.
17 Todėl nesidžiaugia Viešpats
jų jaunikaičiais ir nepasigaili jų
našlaičių ir našlių, kadangi jie
visi bedieviai, pikti ir kalba apie tai,
kas nepadoru. Bet tuo dar neat-
slūgo Jo kerštas ir Jo ranka dar
tebėra ištiesta.
18 Nes bedievystė užsidega kaip
ugnis, suėdanti erškėčius bei usnis,
uždeganti miško tankumyną, kad
dūmai kamuoliais į viršų kyla.
19 Nes Visagalis Viešpats supleš-
kino kraštą, bausdamas, kai
žmonės nesigailėjo vienas kito,
o buvo tik pašaru ėdančioms
liepsnoms.
20 Jei jie suvalgo ką nors deši-
nėje, tai jie alksta. Jei jie praryja
ką nors kairėje, ir tai jie nepasi-
sotina. Kiekvienas kramto savo
vaiko kūną. Menašė ėda Ef-
raymą, Efraymas—Menašę. O
juodu abu yra prieš Jūdą. Bet tuo
dar neatslūgo Jo kerštas ir Jo ranka
tebėra ištiesta.

10

Bausmė Už Neteisybę,
Asirijos Žlugimas

1 Vargas tiems, kurie leidžia
neteisingus įstatymus ir tiems,
kurie išrašo neteisėtus sprendimus,
2 apeidami vargstančiųjų teises,
prievartaudami tautos mažuosius,
skriausdami našles ir apleisdami
našlaičius.
3 O ką jūs veiksite bausmės
dieną ir nelaimės dieną, kuri
ateina iš toli. Pas ką bėgsite pa-
galbos ieškoti ir kur slėpsite savo
garbę,
4 kad nebūtumėte pažeminti
pančiais, ar užmušti kovoje? Bet tuo

dar neatslūgo Jo kerštas ir Jo ranka
tebėra ištiesta.
5 Vargas Asirijai, rykštei, ku-
rią vartoju keršydamas ir lazdai
Mano rankoje, kurią vartoju,
pykdamas.
6 Asiriją Aš išsiunčiau prieš
bedievišką tautą, prieš žmones,
kurie Mane pykina, kad juos
apiplėštų, išdraskytų ir min-
džiotų, kaip purvus gatvėje.
7 Nors ji, Asirija, taip ir negal-
vojo ir savo širdyje nebuvo apsiė-
musi, tačiau jos tikslas yra išnaikinti
daugelį tautų.
8 Nes ji giriasi—ar mano valdo-
vai ne karaliai?
9 Ar Kalno nėra kaip
Karkėmišis, ar Chamatas kaip Ar-
padas, ar Samarija ne kaip
Damaskus?
10 Jei Mano ranka surado dievai-
čių karalystes, kurios daugiau
stabų turėjo už Jerūzalę bei
Samariją,
11 ar Man nepadaryti ir Jerūzalei
su jos stabais tą patį, ką pa-
dariau Samarijai ir jos dievaičiams?
12 O Viešpats sako, kad atlikęs
visus darbus Ciono kalne ir Jerū-
zalėje, Jis imsiąs bausti Asirijos
karaliaus pasigyrimų vaisių ir jo
išdidžias akis,
13 kadangi jis sakėsi, visa tai aš
atlikau savo jėgomis ir žinojau, kaip
tai įvykdyti, nes aš esu protingas.
Sienas tarp tautų aš panaikinau,
išsiplėšiau jų turtą ir kaip bulius
išmaurojau žmonių gyvenamąsias
vietas.
14 Mano ranka užčiupo tautų
turtus kaip lizdą su paliktais kiau-
šiniais. Aš pasigrobiau visas žemes,
kad niekas nei ausies nelizgino, nei
snapo neatvėrė, nei cypte nesucypė.
15 Ar gali kirvis girtis prieš kir-
tėją, ar pjūklas priešintis tam, ku-
ris jį traukia? Kaip gali rykštė
keltis prieš tą, kurio ji rankoje,
arba lazda lyg ji nebūtų iš medžio?
16 Todėl atsiųs Visagalis Vieš-
pačių Viešpats Asūrui nutuku-
siųjų slogą ir uždegs jo
ištaigumą, kad jis degs, kaip
ugnis.
17 O Izraelio Šviesa švies kaip
ugnis ir jo Šventatsis kaip liepsna ir
uždegusi jo erškėčius ir usnis, per
dieną suės.
18 Ir pavers nieku jo girių ir
laukų gražumą, nuo sielos ligi
kūnui, viskas sugaiš ir pražus,
19 kad medžių jo miškų tebus
likę nedaug, kad jų sąrašą net
vaikas padaryti galės.
20 Tuomet nebepasitikės Izraelio
likutis ir užsilikusieji iš Jokūbo
namų tuo, kuris juos mušė, bet iš
tikrųjų pasitikės Viešpačiu,
Izraelio Šventuoju.
21 Likusieji prisivers. Taigi
sugrįš Jokūbo užsilikusieji prie
Galingojo Dievo.
22 Nors tavo žmonių, o Izraeli,
būtų daug, kaip smilčių pajū-
ryje, tačiau prisivers tiktai tavo už-
silikusieji. Nes sprendimas
padarytas naikinti, kad teisybė
būtų visiškai atstatyta.
23 Taip įvyks sunaikinimas vi-
soje žemėje pagal Visagalio Vieš-
paties nutarimą.
24 Todėl sako Visagalis Viešpa-
čių Viešpats Savo Cione gyve-
nantiems žmonėms: "Nesibijok
Asūro, jei jis tave plaktų rykštėmis
ir keltų savo lazdą prieš tave,
kaip Egipte būdavo."
25 Dar tik mažumėlio bereikia ir
Aš jūsų nebebausiu ir atsigręšiu
Savo kerštu prieš jų
nusikaltimą."
26 Tada baus jį Visagalis Vieš-
pats botagu kaip Midiano mūšyje
prie Orėbo uolos ir pavartos lazdą
kaip Egipte, kuria Jis pasinaudojo
prie jūros.
27 Tuomet bus nuimta jo našta nuo
tavo pečių ir jo jungas nuo tavo
kaklo, nes jungas patreš dėl
riebumo.
28 Jie žygiuoja per Migroną,
užima Ajatą ir sustato savo veži-
mus Mikmaše.
29 Pažygiavę siauru keleliu, jie
sustoja Geboje nakvoti. Rama

išsigąsta ir Saūlio žmonės iš Gibeos išsiskirsto.

30 Galymo dukte, šauk, kiek galėdama. Klausyk Laiša ir atsiliepk Anatote!

31 Madmena traukiasi, Gėbymo gyventojai slapstosi, bėgdami.

32 Šiandien jie turi dar sustoti Nobėje. Čia jie grūmoja iškeltomis rankomis Ciono dukters kalnui, Jerūzalės augštumai.

33 Štai, Visagalis Viešpačių Viešpats visa galia nulauš šakas, pakirsdamas augštuosius medžius, pažemindamas iškiliuosius.

34 Ir Viešpats nukirs juos kaip medžius miško tankumyne, kaip nukertami kirviu smarkiųjų patys laibiausieji Libano medžiai.

11

Kristus Ir Jo Galingasis Žodis

1 Atžala išsprogs iš Yšajo kelmo ir želmuo iš jo šaknies atneš vaisiaus,

2 ant kurio ilsėsis Viešpaties Dvasia, išminties ir proto Dvasia, sugebėjimo ir pajėgumo Dvasia, atpažinimo Dvasia ir baimė Viešpačiui.

3 Ir bijotis Viešpaties Jam bus lyg koks skanus kvapas. Jis neteis, kaip matydamas ir nebaus, kaip girdėdamas.

4 Jis teis pavargėlius su teisybe ir padarys teisingus sprendimus nuskriaustųjų atžvilgiu. Savo burnos rykštėmis baus Jis žemę ir pūsdamas Savo lūpomis Jis nužudys bedievį.

5 Teisybė bus juosta Jo strėnoms, o ištikimybė susijuosimas Jo inkstams.

6 Tuomet gyvens vilkai kartu su avinėliais ir leopardai atsiguls su ožiais ir mažas vaikas ganys veršius kartu su jaunikliais liūtais ir penėtais galvijais.

7 Karvės vaikščios su meškomis po pievą. Jų jaunikliai atsiguls kartu ir liūtai ės šiaudus, kaip jaučiai.

8 Žindomas kūdikis žais prie angies urvo, nujunkintas vaikelis kiš ranką prie baziliškio į uolos plyšį.

9 Niekas nebus nei pažeista nei pagadinta ant Mano šventojo kalno, nes žemė yra pilna Viešpaties išpažinimo taip, kaip jūra pripildyta vandeniu.

10 Ir tuo laiku bus Yšajo šaknis pavyzdžiu pasaulio tautoms, lyg koks iškeltas kovos ženklas, kad pagonys į Jį kreipsis, reikšdami pagarbą Jo Ramybei.

11 Ir tomis dienomis atsitiks, kad Viešpats išties Savo ranką antru kartu susirankioti Savo žmonių likusiuosius iš Ašūro, Egipto, Patroso, Sūdano, Ėlamo, Šinearo, Chamato ir salų, kurios yra jūros pakraščiuose.

12 Ir Jis iškels vėliavą tautose, kad prie jos susirinktų Izraelio išvarytieji ir Jūdos išsklaidytieji iš visų keturių žemės krypčių.

13 Tada pasiliaus pavydas prieš Efraymą, o Jūdos priešai bus sunaikinti, kad Efraymas nebepavydėtų Jūdai ir Jūda nesikeltų prieš Efraymą.

14 O kartu juodu užpuls Filistiją vakaruose ir taip pat išdraskys gyvenančiuosius rytuose, užvaldys Edomą ir Moabą, o ir Amono žmonės jų klausys.

15 Ir Viešpats išdžiovins Egipto įlanką, Savo ranka užleisdamas smarkų vėją, kuris išblaškys upę ir septynius upelius, per kuriuos sausomis kurpėmis galėsi pereiti.

16 Ir kelias bus atviras ištrūkusiems Jo žmonėms nuo Ašūro lygiai taip, kaip buvo Izraeliui kadaise grįžtant iš Egipto.

12

Padėkos Giemė Už Išvadavimą

1 Tuomet tu sakysi: "Aš dėkoju Tau, Viešpatie, kad Tavo rūstumas pasiliovė, nors buvai labai užpykęs, ir kad Tu mane paguodi."

2 Štai, Dievas yra mano išgany-

mas. Aš pasitikiu ir nebijau. Nes
Viešpats yra mano galia ir giesmė.
Jis mane išgelbėjo.
3 Su džiaugsmu jūs pasisemsite
vandens iš išganymo šulinių,
4 ir sakysite tuomet: "Dėkokite
Viešpačiui, apreikškite Jo vardą,
apsakydami Jo darbus tautoms, primindami Jo vardo kilnybę.
5 Giedokite Viešpačiui, nes Jis
šlovėje apsireiškęs ir teišgirsta tai
visas pasaulis!
6 Džiūgaukit ir liaupsinkite
Ciono gyventojai, nes Izraelio
Šventasis yra didis Savųjų
tarpe."

13

Babilonijos Sunaikinimas

1 Štai bausmė Babelei, kurią
Amoco sūnus Ješaja regėjo.
2 Ant augšto neapaugusio kalno
iškelkite kovos ženklą. Garsiai
šaukdami, pamokite jiems ranka,
kad pultų kunigaikščių vartus.
3 Savo pašventintiems daviau
įsakymą ir Savo keršte pasišaukiau karžygius, kurie džiaugiasi ir
tikri yra, kad laimėsią.
4 Nuo kalnų ateina daugelio
žmonių garsai, lyg kokios daugybės šūkavimas čia susirenkančių karalysčių, kurių karius
Visagalis Viešpats išdėsto kovos
žygiui.
5 Jie ateina iš tolimų šalių,
nuo dangaus pakraščių. Čia yra
Viešpats su Savo įrankiais visai
žemei išnaikinti.
6 Aimanuokite, Viešpaties diena
priartėjo. Nuo Viešpaties ateina
sunaikinimas.
7 Todėl bus visų rankos nutirpusios ir žmonių širdys
pabūgusios.
8 Juos užklups išgąstis, baimė
ir širdgėla. Jie raitysis lyk kokia
gimdančioji ir užkaitusiais veidais,
išsigandę, žiūrės vienas į kitą.
9 Štai, ateina Viešpaties diena,
žiauri ir pilna keršto ir rūstumo sunokioti žemę ir išnaikinti jos
nuodėmininkus.
10 Nes dangaus žvaigždės nešvies su Orijonu. Saulė bus aptemusi, tekėdama ir mėnulis
nepasirodys.
11 Aš bausiu pasaulį dėl jo piktumo, bedievius dėl jų nepadorumo, sustabdydamas išsikėlimą
išdidžiųjų, užkirsdamas kelią
žiauriesiems,
12 kad vyras bus brangesnis už
gryną auksą ir žmogus mielesnis už auksą iš Ofyro.
13 Todėl Aš pajudinsiu dangų,
kad žemė padrebės iš savo vietos
tą dieną, kai Aš, Visagalis Viešpats, parodysiu Savo kerštą.
14 O Babelė bus kaip pabaidyta
stirna ir kaip kaimenė be kerdžiaus,
kad kiekvienas glausis prie savo
žmonių ir skubės į savo
gimtąją šalį.
15 Todėl, kadangi kiekvienas čia
rastasis bus nudurtas, o pagautasis
kardu nukautas.
16 Jų kūdikiai bus sutriuškinti
jų akivaizdoje, jų namai išplėšti
ir jų moterys išgėdintos.
17 Štai, Aš pakurstysiu medus
prieš juos, kuriems sidabras nerūpi
ir kurių auksas nevilioja,
18 kurie nušaus jaunuosius strėlėmis, nesusimils negimusiųjų ir
nesigailės kūdikių.
19 Taip bus Babelė Dievo sugriauta gražiausioje karalystėje, didžioji kaldiečių pažiba, kaip
Sodoma bei Gomora.
20 Ir niekas joje nebegyvens ir
nebeturės savo namų. Arabai nebestatys čia savo palapinių ir kerdžiai savo pastogių.
21 Čia užsilaikys dykumų gyvūnėliai su apuokais ir strūčiai ten
šokinės su ilgaplaukėmis ožkomis.
22 Jų rūmuose dejuos pelėdos
ir šakalai kauks jų kadaise linksmose patalpose. Babelės diena yra
priartėjusi ir jai laikas nebebus
pratęstas.

14

Izraelio Išlaisvinimas,
Babelės Žlugimas

1 Nes Viešpats pasigailės Jokū-

bo ir vėl išsirinks Izraelį ir duos
jiems atsigauti žemėje ir ateiviai prie
jų prisidės ir glausis prie Jokūbo
namų.
2 Ir daugelis žmonių sugrąžins
juos į savąją vietą jų nuosavybę,
Viešpaties žemę ir jie laikys tuos
vergais, kurių vergais anksčiau
patys buvo ir valdys savo
skriaudėjus.
3 Ir tada, kai Viešpats bus davęs
tau pailsėti nuo vargo, kančių ir
sunkios baudžiavos, kuriuos tu
kentėjai,
4 tai tu galėsi užtraukti tokią
giesmę prieš Babelės karalių:
"Kaip ūmai sužlugo tas skriaudė-
jas, kaip staiga pasiliovė jo
siautimas!
5 Viešpats sulaužė bedievių
lazdą, viešpatavusiųjų rykštę,
6 kurie įnirtę be paliovos plakė
tautas, pavergdami jas ir persekio-
dami jas be pasigailėjimo.
7 Dabar, galų gale, visas pa-
saulis nusiramino ir ilsisi, taikos
giesmę giedodamas.
8 Dėl tavęs džiaugiasi net kipa-
risai ir Libano cėdrai. Nes niekas
nebeateina mūsų kirsti nuo to
laiko, kai buvai parblokštas.
9 Tau artėjant, pragaras apa-
čioje sujudo. Mirusieji turi tave
pasitikti, visi buvusieji pasaulio
galiūnai ir karaliai keltis ir palikti
savo sostus.
10 Jie visi tau sako, atsiliep-
dami—ir tu esi dabar, kaip mes—
bejėgiai.
11 Tavo prašmatnybės su kan-
klių garsais nugarmėjo pragaran.
Kandys bus tavo patalas ir kirmėlės
tavo antklodė.
12 Kaip atsitiko, kad tu, kaip ta
šviesioji aušros žvaigždė iš dangaus
iškritai? Tiek tautų buvai nuga-
lėjęs, dabar esi žemėn nublokštas!
13 Tu dingojaisi savo širdyje už-
kopsiąs į dangų ir savo sostą
pasistatysiąs augščiau už Dievo
žvaigždes,
14 sėdėsiąs toli šiaurėje susi-
rinkimo kalne, pakilsiąs virš de-
besų ir prilygsiąs Augščiausiam.
15 Dėja, tavo kelias veda į pra-
garą, pačią giliausiąją vietą.
16 Nustebę yra tie, kurie tave
mato. Jie pasižiūri į tave ir kelia
klausimą: "Ar tai tas, prieš kurį
visa žemė drebėjo ir visos kara-
lystės sukrėstos buvo,
17 kuris visą gyvenamąją
žemę sunokiojo, miestus sugriovė
ir belaisvius apkaltus laikė?
18 Tiesa, visi tautų karaliai gar-
bingai palaidoti. Kiekvienas jų il-
sis savo kape.
19 Bet tu esi toli numestas nuo
savo kapo, lyg paniekinta šakelė,
užmuštųjų drabužis, kardu žu-
vusiųjų, lyg sumindžiotas la-
vonas, nuverstas į pragaro
akmenų krūvą.
20 Tu nebūsi palaidotas, kaip kiti
karaliai, nes tu išniekinai savo šalį,
užmušdamas savo žmones. Be-
dievių vaikų niekuomet nebus
minėta.
21 Pasiruoškite žudyti jų vaikus
dėl kalčių savo tėvų, kad jie
neužvaldytų žemės ir joje sau
miestų nesistatytų!
22 Aš pasikelsiu prieš juos, sako
Visagalis Viešpats, kad išnaikin-
čiau Babelės vardą, likusius
vaikus su vaikų vaikais—taip
kalba Viešpats.
23 Babelę Aš paversiu liūnu
ežiams įsiveisti, iššluodamas ją
naikinančia šluota, sako Visagalis
Viešpats.
24 Visagalis Viešpats pasižadėjo
prisiekdamas: "Ką sakiau, tai bus
įvykdyta, ką nusprendžiau, ta-
tai bus padaryta."
25 Kad Ašūrą sumuščiau Savo
žemėje, jį ant Savo kalnų
sumindžiočiau, kad jo jungas būtų
atimtas nuo jų ir našta nuo jų
kaklo.
26 Taigi, ši mintis liečia visą pa-
saulį. Ir štai, ranka ištiesta prieš
visus pagonis.
27 Visagalis Viešpats yra ap-
siėmęs tai įvykdyti. Jo ranka iš-
tiesta ir niekas jos nesulaikys.
28 Ši pranašystė buvo paskelbta
karaliaus Achazo metais.
29 Filistija, nesidžiauk, kad tave
ištikusioji rykštė sulaužyta, nes iš

žalčio išeis baziliškis, kurio vaisius bus ugningas skraidąs slibinas.

30 Vargstančiųjų pirmagimiai bus pamaitinti ir vargą kenčiantieji ilsėsis saugiai, bet tavo kiltį Aš numarinsiu badu su visais tavo likusiaisiais.

31 Kaukite jūs vartai, šaukite pagalbos, jūs miestai. Visa Filistija yra baimės apimta. Nes iš šiaurės ateina dūmų debesys ir nė vienas neištrūks iš jų nagų.

32 Ir ką pasakysime Filistijos pasiuntiniams? Cionas yra Viešpaties tvirtai pastatytas, kuriuo pasitiki Jo nuskriaustieji.

15

Vargas Moabui

1 Šita pranašystė liečia Moabą. Aras, Moabo miestas, bus sugriautas nakties metu ir sunaikintas. Kyras, Moabo miestas, bus sugriautas ir sunaikintas per naktį.

2 Jie užeina prie savo aukurų į Baytą ir Dyboną Moabe verkti ir aimanuoti dėl Nebo ir Medebos nuskustomis galvomis ir nukirptomis barzdomis.

3 Gatvėse jie vaikšto maišais apsisiautę. Jie verkia ant stogų ir vaitoja viešose vietose.

4 Chešbono ir Elealės vaitojimas girdimas net iki Jahaco. Vaitoja net jų kovotojai, drąsos netekę.

5 Mano širdis lūžta dėl Moabo. Jo tremtiniai bėga į Coarą iki Trečiojo Eglato ir verkia eidami per Lūchytą, o į Choronaymą skubantieji graudžiai dejuoja.

6 Nimrymo vanduo išsisėmė, kad šienas perdžiūvo, žolė pavyto ir nebežaliuoja.

7 Turtelį, kurį jie su savimi velka, turi jie persinešti per Karklų upelį.

8 Nes šauksmas girdimas net iki Moabo pakraščių, net iki Efraymo miestelio ir prie Ėlymo šaltinio.

9 Dymono vandenys pilni kraujo. Nes Aš užleisiu ant Dymono dar daugiau, būtent, liūtą ant bėgančiųjų ir tų, kurie Moabe užsiliko.

16

Moabo Užsispyrimas

1 Siųskite ėryčių nuo Selos iš dykumos krašto valdytojams į Ciono dukters kalną.

2 Kaip nuskrendąs paukštis, pabaidytas nuo savo lizdo, taip bus Moabo dukterys, eidamos per Arnono brastą.

3 Patarkite mums, padarykite sprendimą. Suteikite mums lyg nakties pavėsį per vidurdienį, priglauskite tremtinius, neišduokite pabėgėlių!

4 Tepasilieka Moabo atbėgėliai pas jus, kad naikintojai jų nesunaikintų, kol skriaudėjai nepaliaus skriaudę, draskytojai draskę ir spaudėjai prievartavę.

5 Iš malonės bus pastatytas sostas, kad jame teisėtai sėdėtų vienas iš Dovydo pastogės, teisdamas, ieškodamas teisybės, bei teisingumą įgyvendindamas.

6 Bet mes girdime apie Moabo išdidumą, per didelį išsipūtimą, rūstumą ir kad jų pasigyrimas yra be pagrindo.

7 Todėl vaitos moabiečiai dėl Moabo ir vaitos visi iš vieno. Jie pasiges Kyr-Chareseto gerybių ir jų netekę, jie bus visiškai kaip nesavi.

8 Nes Chešbonas paverstas tyrlaukiais, Sibmos vynuogynai sugadinti, nes pagonių vadai iškirto pačius geriausius, kurie nusitęsdavo iki Jazėrio miestelio ir rytuose iki dykumos, vakarauose iki anapus Mirties Jūros.

9 Todėl aš verkiu dėl Jazėrio ir Sibmos vynuogynų ir pralieju daug ašarų dėl Chešbono ir Elealės. Nes džiūgavimas dėl vasaros derliaus čia jau užsibaigęs.

10 Džiaugsmo ir linksmybės laukuose nebėra. Dainų ir šūkavimų vynuogynuose nebegirdėti. Vynas nebespaudžiamas spaustuvuose, minančiųjų balsai nutildyti.

11 Todėl liūdi mano širdis dėl
Moabo lyg kanklių balsai, mano
vidus dėl Kyr-Chareseto.
12 Visa tai rodo, kaip Moabas nu-
sikamuoja savo alkose ir atėjęs į
savo šventyklas melstis, nieko
nesusilaukia.
13 Tai ir yra, ką Viešpats yra
prieš Moabą kalbėjęs.
14 O dabar, Viešpats kalbėda-
mas, šitaip sako: "Per trejetą
metų, kuriam laikui samdininkai
samdyti, susmuks Moabo didybė,
kad iš jo didelės daugybės nebe-
daug beliks, vos keletas."

17

Pranašystė Prieš Izraelį Ir Damaską

1 Pranašytė liečianti Damaską.
Damaskus pasiliaus buvęs miestu,
o bus tik suvirtusių akmenų
krūva.
2 Aroėrio miestai bus apleisti,
kad kaimenės juose ganysis ir ne-
bus kam jų pabaidyti.
3 Efraymo tvirtovės nebebus,
kaip ir nebebus Damaskaus kara-
liškosios galybės. O kas liko iš
Sirijos, bus kaip ir Izraelio
pažeminimas, sako Visagalis
Viešpats.
4 Jokūbo šlovė bus tuomet
menka ir jo riebusis kūnas bus
suliesėjęs.
5 Ji bus kaip rinkėjui pjūties
metu, suimant atlikusias varpas
glėbiu arba varpas renkant Re-
faymo pakalnėje,
6 kurios po derliaus užsilikusios
arba nukrėtęs alyvmedį, randi dar
dvi ar tris augštai viršūnėje ir ke-
turias ar penkias uogeles prie šakos
galo, taria Viešpats Izraelio Dievas.
7 Tuomet kreipsis žmonės į
savo Sutvėrėją, Izraelio Šventąjį
Dievą,
8 ir nebežiūrės į aukurus savo
pačių rankų padarytus ir nebe-
kreips dėmesio į tai, ką savo pir-
štais pasidirbo, nei į alkas, neigi
į stabų pavidalus.
9 Tuo laiku bus jų apginkluo-
tieji miestai apleisti lyg kokia nu-
mesta šaka ar šakelė, izraelitams
besiartinant, ir jie bus tušti.
10 Nes tu užmiršai Dievą, kuris
tave išgano ir nebeprisiminei Uolos,
kuri tave priglaudžia, bet tu "prisi-
sodini sau tinkančių augalų ir
vynmedžių iš svetimos šalies."
11 Sodindamas ir sėdamas tu gal-
voji greit gero derliaus susilaukti.
Bet pjūties metu, kai derlių turėsi
suvalyti, tu nieko nerasi, kaip tik
širdgėlą ir nusivylimą.
12 Vargas jums, jūs galingosios
tautos, kurios šėlstate kaip sukilusi
jūra, kaip jūros lūžtančiosios
bangos.
13 O kai tautos siautės lyg galin-
gosios jūrų bangos, tada Jis jas
sudraus, kad jos toli išlakstys. Ir Jis
persekinės jas, kaip pelus kalnuose
išvaikydamas, kaip dulkes vėjo
sūkuriais.
14 Koks išgąstis vakare! O ry-
tui dar neišaušus, jų jau nebėra!
Štai, kas atsitiks tiems, kurie mus
apiplėšė, koks likimas bus tų, ku-
rie mus apvogė!

18

Kūš-Etiopijos Prisivertimas

1 Vargas anai plasnojančių
sparnų šaliai, esančiai anapus
Etiopijos upelių,
2 kuri siunčia pasiuntinius jū-
romis ir iš nendrių padarytais lai-
vais vandens keliais keliauja!
Nueikite, jūs greitieji pranešėjai į
augšto ūgio ir blizgančios odos
tautą, baisesnę už visas kitas, už-
grūdintą ir atkaklią, gyvenan-
čią upeliais išraižytame krašte.
3 Visi jūs pasaulio gyventojai, o
ir čia krašte esantieji, matysite ant
kalno iškeltą kovos ženklą ir iš-
girsite trimito garsus.
4 Štai, ką man Viešpats
pranešė: "Aš ramiai stebėsiu iš Sa-
vojo sosto, kaip rytmečio rasa at-
gaivina ir kaip vidudienio saulutė
džiovina."
5 Prieš pat pjūtį, žydėjimo
laikui praėjus, vynuogėms prade-

dant išnokti, bus jų uogliai
priešų nukarpyti, vynšakelės
nupjautos ir išmestos,
6 kad visa tai atiteks paukščiams
kalnuose ir žvėrims žemėje, kad
vasaros metu čia savo lizdus
krautų, o žvėrys praleistų čia
savo žiemas.
7 Tuomet atneš augšto ūgio tauta,
blizgančios odos, kuri baisesnė už
visas kitas, užgrūdinta ir atkakli,
gyvenančioji upelių išraižytame
krašte, Visagaliui Viešpačiui do-
vanų į Ciono kalną, kur itin
garbinamas Visagalio Viešpaties
vardas.

19

Dievo Bausmė Egiptui

1 Tai pranašystė, liečianti
Egiptą. Štai, Viešpats užeis greitu
debesiu ant Egipto, kad Egipto die-
vaičiai drebėte drebės Jo akivaiz-
doje, o egiptiečių širdys tirpte
tirps.
2 Aš juos taip sukurstysiu, kad
egiptietis prieš egiptietį, brolis
prieš brolį, artimas prieš artimą,
miestas prieš miestą, karalystė
prieš karalystę kovos.
3 Ir egiptiečiai turės netekti
drąsos, jų užsimanymai nueis
niekais. Jie eis tada klaustis savo
dievaičių, žavėtojų, žynių ir
burtininkų.
4 Bet Aš paduosiu Egiptą į
žiauraus valdovo rankas, kad
įžulus karalius jį valdytų, sako
viešpataująs Visagalis Viešpats.
5 Jūros vanduo bus nusekęs,
upės sausai išdžiūvusios.
6 Tvenkiniai prie pylimų ir
dauguma Egipto upių bus be van-
dens, kad nendrės ir biežiai pradės
vysti.
7 Ir žolė prie vandenų išdulkės
ir pasėliai pavandenyse perdžius ir
išnyks.
8 Ir žvejai ims dejuoti ir meške-
riotojai skųstis, o tie, kuri tinklus
į vandenį nuleidžia bus
nusiminę.
9 Linų verpėjos nusivils, o au-
deklų audėjai neteks vilties.
10 Krašto galiūnai bus kaip gal-
vos netekę, o tarnautojai visi
susirūpinę.
11 Coano kunigaikščiai yra per-
dėm pliuškiai, patarėjai Faraonui
duoda netikusius patarimus. Kam
jums girtis, jog esą išmintingų
tėvų ir senų karalių sūnūs,
Faraonui?
12 Kur dingo tavo išmintingieji?
Tegu praneša jie ir teišdėsto, ką
Visagalis nori su Egiptu daryti.
13 Coano valdovai nesusigaudo,
Nofės kunigaikščiai apgauti. Jie
suvedžiojo Egiptą, nors jie buvo
patys pagrindiniai tautos vadai.
14 Nes Viešpats užleido nepasto-
vumo dvasią ant Egipto taip, kad
jie vis klysta ką tik ir pradeda
ir svyrinėja, kaip girtuokliai,
bevemdami.
15 Ir Egiptui niekas negalės pasi-
tarnauti, nei galiūnas, nei papras-
tasis, nei galva, nei uodega, nei šaka
ar pats kelmas.
16 Tuomet bus Egiptas lyg mo-
terys, kurios iš baimės dreba, kai
Visagalis Viešpats išties Savo
ranką prieš juos.
17 Tada bijosis Egiptas Jūdos ša-
lies ir kas kartą, kai tik atsimins
jos vardo, išsigąs dėl Visagalio
Viešpaties padarytųjų žygių
prieš juos.
18 Ir ateis laikas, kai penkiuose
Egipto miestuose kalbės Kanaano
kalba ir prisieks Visagaliui Viešpa-
čiui. Vienas jų bus vadinamas
Saulės miestu.
19 Tuomet bus pastatytas altorius
Egipto viduryje ir jo pasienyje pa-
minklas Viešpačiui.
20 Ir tai bus ženklu ir liudyjimu
Visagaliui Viešpačiui Egipte. Nes
jie, spaudžiami, šauksis Viešpaties,
kuris siųs jiems gelbėtoją ir gy-
nėją, kad juos išlaisvintų.
21 Tada leisis Viešpats pasižinti
Egiptui ir egiptiečiai išpažins Vieš-

patį, tarnaudami Jam dovanomis
ir aukomis, pasižadėjimais ir
atitesėjimais.
22 Viešpats slogins egiptiečius,
bet juos ir išgydys. Nes jie sugrįš
į Viešpatį, o permaldaujamas,
Jis juos pagydys.
23 Tais laikais eis vieškelis iš
Egipto į Asiriją. Egiptiečiai ke-
liaus į Asiriją o asiriečiai į
Egiptą, kad egiptiečiai su asirie-
čiais Dievą kartu garbins.
24 Kai ta diena ateis, tai bus
Izraelis iš palaimintųjų šalių
kartu su Egiptu ir Asirija visame
pasaulyje.
25 Nes Visagalis Viešpats tars,
laimindamas: "Būk palaimintas
Egipte, Mano tauta, ir tu, Ašūre,
Mano rankų darbe ir tu Izraeli,
Mano savastis!"

20

Asirai Nugalės Egiptą Ir Etiopiją

1 Tais metais, kai Ašūro karalius
buvo išsiuntęs Tartaną kovoti
prieš Ašdodą ir bekovodamas
prieš jį, jį ir paėmė,
2 tuo pačiu metu kalbėjo Vieš-
pats per Amoco sūnų Ješają,
tardamas: "Eik ir nusirišk maišą
nuo savo strėnų ir nusiauk kurpes
nuo savo kojų." Ir tai padaręs, jis
vaikščiojo basas ir nusivilkęs.
3 Tai tarė Viešpats: "Lygiai, kaip
Mano tarnas Ješaja tris metus
vaikščiojo neapsivilkęs ir basas, taip
tatai tebūna ženklu ir stebuklu
Egiptui ir Etiopijai,
4 kad Asirijos karalius nusivarys
Egipto belaisvius ir Etiopijos trem-
tinius, jaunus su senais, nuogus ir
basus, plikomis šlaunimis, sarma-
tydamas Egiptą.
5 Tada jie bus visi nusigandę ir
sugėdinti dėl Etiopijos, kad ja pa-
sitikėjo, o vėl Etiopija dėl egiptie-
čių, kuriais jie gyrėsi.
6 Tuomet sakys Filistijos pajūrio
gyventojai "štai kas atsitiko su tais,
kuriais mes pasitikėjome, kad mus
apgintų nuo Asirijos karaliaus.
Kaip mes begalime ištrūkti?"

21

Babelės, Edomo,
Arabijos Žlugimas

1 Pranašystė, liečianti pajūrio
dykumas. Kaip pietuose viską su-
verčianti audra, taip ateina viesulas
iš dykumų, iš baisios šalies.
2 Turėjau šiurpulingą regė-
jimą. Plėšikas eina plėšikauda-
mas, naikintojas naikindamas. Pulk
Elame, medai apsupkite juos!
Aš padarysiu galą jų visų
vaitojimams.
3 Todėl yra mano strėnos pilnos
skausmo. Nerimas užklupo mane,
kaip kokią gimdysiančią. Aš
raitausi, tai girdėdamas ir
išsigąstu, tai matydamas.
4 Mano širdis nerimauja. Baimė
yra mane taip apėmusi, kad naktį
nemiegu iš susijaudinimo.
5 Patieskite stalą, pasižvalgy-
dami iš žvalgyklos, valgykite ir ger-
kite. Kelkitės kunigaikščiai,
pasitepę skydus!
6 Nes Viešpats man taip liepė:
"Išsiųsk žvalgą ir tegu jis pra-
neša, ką jis pastebės.
7 Ir kai jis pamatys raitelius po-
romis ant žirgų, asilų, kupranu-
garių, tai teseka jis juos atidžiai
ir rūpestingai."
8 O žvalgas atsako lyg liūto
balsu: "Ištisas dienas aš praleidžiu
žvalgydamas ir kiauras naktis,
sergėdamas!"
9 Štai atjoja raiteliai poromis ir
žvalgas praneša: "Babelė nugalėta,
visi jų dievaičiai sutriuškinti ir nu-
versti žemėn.
10 Mano kuliamoji ir vėtytoji!
Ką aš girdėjęs iš Visagalio Vieš-
paties, Izraėlio Dievo, tai ir jums
apsakau."
11 Štai pranašystė, liečianti
Edomą. Iš Seyro girdžiu šau-
kiant: "Sarge, sakyk, ar dar nesi-
baigė naktis, kiek jos dar liko?"
12 Sargas atsiliepė: "Rytas ateina,

kaip ir naktis. Jei jūs ieškote,
tai ieškokite ir sugrįžę, vėl
pasiklauskite."
13 Pranašystė, liečianti Arabiją.
Jūs dedaniečių voros, jūs nakvo-
site Arabijos miškuose.
14 Tėmos gyventojai, neškite
vandens, pasiūlykite duonos
bėgantiesiems.
15 Nes jie išbėgo nuo kardo, iš-
kelto kardo, nuo įtempto kilpinio,
nuo žiauraus karo.
16 Štai, ką Viešpats man sako:
"Beliko vieneri meteliai pagal sam-
dininkų metus ir Kėdaro galybė
bus išsibaigusi.
17 Nes iš kėdariečių narsiųjų
šaulių likučių beliks vos mažas
pulkelis, kadangi Viešpats, Izraelio
Dievas taip kalbėjęs.

22

Jerūzalės Apsupimas

1 Pranašystė, liečianti Regėjimo
Pakalnę. Kas jums taip atsitiko, kad
jūs visi ant stogų sulipote?
2 Tu buvai gyvas linksmas mies-
tas, pilnas gyventojų. Tavo žuvu-
sieji nėra kardu užmušti ar kovoje
mirę.
3 Visi tavo valdovai pabėgo kartu
ir buvo sugauti be pasipriešinimo,
o tavo toliau nubėgusieji taip pat
buvo visi paimti į nelaisvę.
4 Todėl sakau jums, atsitolinkite
nuo manęs ir leiskite man grau-
džiai nusiverkti. Nesistenkite ma-
nęs paguosti dėl naikinimo mano
dukters žmonių!
5 Nes į Regėjimo Pakalnę atėjo
Viešpaties, Visagalio Viešpaties
išgąsčio, mindžiojimo ir sumi-
šimo diena, kai miesto mūrai su-
griauti ir pagalbos šauksmas
atskamba nuo kalnų.
6 Nes Elamas atvyksta su kilpi-
niais, vežimais ir raiteliais. O Kyras
atblizga su skydais.
7 Tavo rinktinės pakalnės bus
pilnos kovos vežimų, o raitieji ap-
stos vartus.
8 Tokiu būdu bus Jūdos gynyba
pažeista, kad jie turės imtis ginklų
iš Miško, Šelomono sandėlių.
9 Jūs matysite daugelį iš-
griautų vietų Dovydo miesto
mūruose ir taupysite vandenį že-
mutiniame tvenkinyje.
10 Jūs suskaitysite miesto na-
mus ir nugriausite tų kai kuriuos
miesto mūrams pataisyti.
11 Tarp abiejų mūrų jūs pa-
darysite perkasą vandeniui su-
leisti iš senojo tvenkinio. Tačiau jūs
dėmesio nekreipiate į Tą, kuris
tatai daro ir nežiūrite į Jį, kuris
tai iš anksto yra numatęs.
12 Todėl palieps jums tą dieną
Visagalis Viešpačių Viešpats
verkti, raudoti, apsiskusti ir maišu
apsijuosti.
13 Nes dabar tiktai vienas
džiaugsmas ir linksmybė jaučius
pamušti, avis pjauti, mėsos val-
gyti, vyno gerti—valgykime ir ger-
kime, juk rytoj mirsime!
14 Tatai apreiškė Visagalis Vieš-
pats mano ausims: "Šitas jų nu-
sikaltimas nebus jiems atleistas",
sako Visagalis Viešpačių Viešpats.
15 Šitaip kalba Visagalis Viešpa-
čių Viešpats: "Įeik pas ūkvedį
Šebną, kuris yra karaliaus rūmų
viršininku ir paklausk—
16 ką tu čia veiki ir kas tu čia,
kad tu čia sau išsikirsdinai kapą
ir dar augštoje vietoje, ramybės
vietelę pačioje uoloje?
17 Žmogau, kuris savimi pasitiki
ir tariesi esąs didis, tave Viešpats
nutvers ir išmes.
18 Jis tave raityte raičios kaip ka-
muolį po plynus laukus, kur tu
mirsi, palikdamas savo gražiuosius
vežimus su sarmata savo valdovo
namams.
19 Aš išvarysiu tave iš tavo gar-
bingos vietos ir atleisiu tave iš tavo
pareigų.
20 Tuomet Aš pasišauksiu tavo
tarną Eliakymą, Chilkyjos sūnų,
21 aprėdysiu jį tavo aprėdu, ap-
juosiu jį tavo juosta ir tavo teises
perleisiu į jo rankas, kad jis būtų
tėvu Jerūzalės gyventojams ir Jū-
dos žmonėms.

22 Ir raktus Dovydo namų Aš
užkabinsiu ant jo pečių. Ką jis
atrakins, niekas negalės uždaryti,
ką jis užrakins, niekas neatidarys.
23 Aš jį įkalsiu lyg kokį ke-
beklį drūtoje vietoje ir jis bus lyg
garbės sostas savo tėvo namams.
24 Ir jie kabins ant jo visą garbę
tėvo namų ir vaikų su vaikų
vaikų, nuo mažiausių indelių
iki visokiausių saikelių ir sty-
ginių padargų.
25 Bet ateis diena, sako Visa-
galis Viešpats, kad tas tvirtoje vie-
toje įkaltas kebeklis nulūš ir
nukris su visu tuo, kas ant jo už-
kabinta ir suduš, nes Viešpats taip
esti kalbėjęs.

23

Tyraus Žlugimas

1 Pranašystė, liečianti Tyraus
žlugimą. Kaukite jūs Taršyšio lai-
vai jūroje, nes Tyraus miestas su-
griautas. Nebeliko nei namų, nei
uosto, kur sustoti ir tatai sužino-
site, grįždami iš Kipro salos.
2 Būkite apstulbę, jūs pajūrio
salos gyventojai! Pas jus būdavo
pilna Sidono pirklių, kurie keliau-
davo jūromis,
3 atveždavo vaisių iš Šichoro
ir javų nuo Nilo didžiaisiais jūrų
keliais ir jūs buvote tautoms pre-
kybiniu židiniu.
4 Dabar gali būgštauti, Sidone,
nes jūrų tvirtovė su pačia jūra
pasisako, jog nebeesanti nėščia ir
nebegimdanti ir nebeauginanti, nei
berniukų, nei mergaičių.
5 Net Egiptui bus išgąstis iš-
girsti apie Tyraus sunaikinimą.
6 Persikelkite į Taršyšį, rau-
dokite, jūs salos gyventojai!
7 Argi tai ne jūsų linksmasis
miestas, pagirtas iš senųjų
laikų, kurio kojos nuves jį
įsikurti po tolimas šalis.
8 Kas tai būtų tikėjęs, kad tam
karališkam vainikui Tyrui taip galė-
tų atsitikti, kadangi jo pirkliai yra
kunigaikščiai ir patys žymiausieji
žemės žmonės jo prekiautojai.
9 Tatai yra Visagalio Viešpaties
nuspręsta, kad sudraustų links-
mojo miesto puikybę ir niekinamais
padarytų krašto įžymybes.
10 Eik, Taršyšio dukterie, ir
įgyvenk visą savo žemę, kaip
Nilas ją drėkina, nes čia tau ne-
bėra suvaržymų.
11 Jis ištiesė savo ranką ant
jūrų ir gąsdina karalystes. Vieš-
pats įsakė išnainaikinti Kanaano
didžiūnus,
12 tardamas: "Daugiau tu nebesi-
džiaugsi, nuvainikuotoji Sidono
dukterie. Persikelk į Kiprą. Bet
ramybės tu ir ten negausi.
13 Pažvelkite į kaldiečių šalį,
kurių tauta nėra pasižymėjusi,
Ašūro įkurta. Bet jie užpuolė Ty-
raus įsitvirtinimus, išdraskė juos,
sugriovė jų rūmus ir visa sulygino
su žeme.
14 Kaukite, jūs Taršyšio laivai,
jūsų galybė sunaikinta.
15 Nuo to laiko bus Tyrus užmir-
štas per 70 metų, pakol vienas
karalius patenka. Po 70 metų per-
gyvens Tyrus tai, kas kekšės dai-
noje dainuojama:
16 "Imkis kankles, vaikščiok po
miestą, tu užmirštoji kekše, dai-
nuok kankliuodama drąsiai, kad
tavęs vėl atsimintų."
17 Nes po 70 metų aplankys
Viešpats Tyrų, jam pasileidėlio
algą išmokėti, kad jis vėl palai-
dautų su visomis žemės
karalystėmis.
18 Bet tada jo uždarbis ir alga bus
pašvęsti Viešpačiui ir nebus tau-
pomi ar slepiami, o paskiriami
tiems, kurie Viešpačiui tarnauja,
kad šie sočiai gautų pavalgyti ir
padoriai apsirengti.

24

Pasaulio Pabaiga

1 Štai, Viešpats ištuštins žemę,
padarydamas ją dyką, suvers-
damas tai, kas joje yra ir išsklai-
dydamas jos gyventojus.
2 O tai turės pergyventi žmonės
ir kunigai, darbdaviai ir samdiniai,

šeimininkė ir tarnaitė, pardavėjas ir
pirkėjas, skolintojas ir skolininkas,
kaip vertelga, taip ir elgeta.
3 Nes žemė bus perdėm ištuš-
tinta ir nualinta dėl Viešpaties tokio
sprendimo.
4 Žemė pagiedrės ir sunyks, vi-
sas pasaulis pavargs, patys di-
džiausieji žemės turės žiopčioti.
5 Žemės gyventojai padarė žemę
nešventą, nesilaikydami įstatymų,
iškraipydami įsakymus, sulaužydami
amžinąją sandorą.
6 Todėl ėda prakeikimas žemę ir
jos gyventojus, baudžiamus už nu-
sikaltimus, kad jų maža beliks.
7 Vynas dingsta, nes vynme-
džiai vysta, visi linksmos širdies
buvusieji dejuoja.
8 Džiūgaujančiųjų šūkavimai
su linksmais būbnų ir švelniais
kanklių garsais pasibaigė.
9 Nebedainuoja vyną gerdami
gėrėjai ir pakarto jiems patys drū-
tieji gėrimai.
10 Miestas ištuštėjęs ir sugriau-
tas, butai uždari, kad niekas į juos
neįeitų.
11 Nusiskundimai girdisi dėl vyno
stokos gatvėse ir linksmų veidų
nebėra. Iš žemės atimtas visas
džiaugsmas.
12 Miestas sugriautas, miesto
vartai sulaužyti.
13 Nes tatai pergyvens visos pa-
saulio tautos, lyg po nuskinto
alyvmedžio ir vynuogių derliaus,
rankiodamos vieną kitą atliku-
sią uogelę.
14 Nuo vakarų pusės išlikusieji
giedos pakeltais balsais Viešpačiui
gyriaus giesmę, visi linksmai
džiūgaudami.
15 Taigi, liaupsinkite Viešpatį
rytuose ir jūrų salose Izraelio
Dievą, Viešpaties vardą.
16 Liaupsės giesmė atskamba nuo
žemės pakraščių Teisiojo garbei.
O aš sakau, vargas man, vargstan-
čiam vargšui. Nes niekintojai nie-
kinte niekina ir tik niekina.
17 Todėl laukia jūsų, žemės gy-
ventojai, išgąstis, bedugnė ir
pinklės.
18 Jei kas išgąsčio riksmą iš-
girdęs ištrūktų, tai jis tačiau nu-
pultų į duobę. O jei jis iš duobės
išliptų, tai jis vis dėlto patektų
į pinkles, nes augštybės langai bus
atidari ir žemės pamatai drebės.
19 Žemė pleišės ir bus mėtoma,
smarkai drebėdama.
20 Žemė svyrinės kaip girtuoklis
ir bus nunešta kaip palapinė. Jos
nusikaltimai taip spaudžia, kad ji
turės kristi ir nebeatsikelti.
21 Tą dieną atlankys Viešpats
dangaus pulkus augštybėje ir baus
karalius žemėje,
22 surinkdamas juos visus į
tamsią duobę, juos apkaldamas,
čia palikdamas juos teismui.
23 Ir mėnulis apsiraudonuos ir
saulė gėdysis, kai Visagalis Vieš-
pats karaliaus Ciono kalne ir Jerū-
zalėje akivaizdoje Savo amžinųjų
tarnų.

25

Pranašo Padėka Už Teisiųjų Išgelbėjimą

1 Viešpatie, Tu esi mano Dievas,
aš tave šlovinu. Aš liaupsinu Tavo
vardą už Tavo stebuklus, seniai
pažadėtus ir ištikimai atitesėtus.
2 Nes Tu pavertei miestą ak-
menų krūva, tvirtą miestą
griuvėsiais, kad svetimųjų sta-
tytųjų rūmų čia nebebūtų ir
jų nebestatytų.
3 Todėl giria Tave stiprioji tauta
ir pagoniški smarkuolių miestai
Tavęs bijosi.
4 Nes Tu padarai prastąjį
galingą, pastiprini vargšą siel-
varte, priglaudi nuo audros ir kai-
tros, smarkininkams siaučiant, kaip
vėtrai prieš sieną.
5 Tu sudraudi svetimųjų
siautimą kaip karštį sausoje
vietoje. Kaip kaitra sumažinama
debesų šešėliu, taip nutildoma
jaunuolių žygių daina.
6 Ir Visagalis Viešpats iškels
puotą Ciono kalne visoms tau-
toms su saldžiu vynu, maistingais
patiekalais ir pastovėjusiu vynu.

7 Ant šito kalno Jis nuims dangalą, kuriuo visi žmonės apdengti ir šydą, kuriuo dangstosi visos tautos.
8 Jis prarys mirtį amžiams ir Viešpačių Viešpats nubrauks ašaras nuo visų veidų ir nuims gėdą nuo Savo tautos visoje žemėje, nes Viešpats taip esti kalbėjęs.
9 Tuo metu bus sakoma—tai yra mūsų Dievas, kurio laukiame. Jis išgelbės mus. Tai yra Viešpats, kurio laukiame, kad Jo išganymu pasidžiaugtume ir būtume linksmi.
10 Nes Viešpaties ranka pasiliks, gindama, šitame kalne. Bet Moabas bus sumindžiotas, kaip samindžiojami šiaudai su mėšlais.
11 Ir Jis išskės Savo rankas jų tarpe, kaip plaukikas plaukdamas, ir gyvai sutramdys jomis jų išsikėlimą,
12 nuardydamas jūsų augštuosius įsitvirtinimo mūrus, nuversdamas juos žemėn ir paversdamas juos dulkėmis.

26

Liaupsės Giesmė

1 Tuomet bus giedama Jūdos šalyje šita giesmė: "Mes turime drūtą miestą ir jo mūrus ir įsitvirtinimus Jis padaro išganymu.
2 Atkelkite vartus, kad teisieji įeitų, kurie ištikimai laikosi tikėjimo.
3 Tu suteiki tikrą ramybę tiems, kurie yra tvirto nusistatymo, Tavimi pasitikėdami.
4 Pasitikėkite Viešpačiu per amžius, nes Viešpats yra amžinoji uola.
5 Išsikeliančiuosius Jis pažemino, neprieinamą miestą Jis sulygino su žeme, paversdamas jo mūrus dulkėmis,
6 kad jis būtų mindžiojamas ir mindžiojamas nuskriaustųjų kojomis ir paprastųjų kulnais.
7 O teisiojo takas tiesus ir teisiojo kelius Tu išlyginsi.
8 Eidami Tavo sprendimų teisybės keliais, Viešpatie, mes laukiame Tavęs. Mūsų siela trokšta Tavo vardo, Tavęs atsimindama.
9 Iš širdies aš geidžiu Tavęs nakčia, savo dvasioje aš nubundu anksti dėl Tavęs. Nes, kai Tavo sprendimai pasireiškia krašte, tai išmoksta gyventojai Tavojo teisingumo.
10 Nors bedievio ir pasigailėsi, tačiau jis neišmoks teisingumo, nes jis nemato Viešpaties didybės ir daro pikta net teisiųjų žemėje.
11 Viešpatie, Tavo ranka yra išaugštinta. To jie nemato. Bet, kai jie pamatys Tavo rūpestį Savo žmonėmis, tai jie bus sugėdinti, pavydėdami, ir sudeginti ugnimi, kuria Tu sudegini Savo priešus.
12 Bet mums, Viešpatie, Tu užtikrini ramybę. Nes visa, ką mes atliekame, yra Tavo padaryta dėl mūsų.
13 Viešpatie, mūsų Dieve, be Tavęs ir kiti valdovai yra mus valdę, bet mes pripažįstame tiktai Tave ir Tavąjį vardą.
14 Bet jie visi jau mirę, nebegyvi. Tu pabaudei juos ir išnaikinai, kad atsikėlę į čia nebesugrįžtų.
15 Bet, Tu Viešpatie, Savo žodžiu eini į pagonis ir vis tolyn eidamas jų tarpe išreiški Savo didybę, pasiekdamas pačius pasaulio pakraščius.
16 Viešpatie, kai juos sielvartas užpuola, tai jie ieško Tavęs. Kai Tu juos pabaudi, tai jie vos išdrįsta ištarti kokį maldos žodelį.
17 Mes, Viešpatie, esame lygiai tokie pat Tavo akivaizdoje, kaip ir nėščioji prieš gimdymą, išsigandusi, šaukdama, skausmų sukaustyta.
18 Taip laukiame ir mes čia ir būgštaujame, kad vos kvapą atgauname ir kraštui negalime padėti, o žemės gyventojai nenori atgimti.
19 Bet Tavo mirusieji bus gyvi ir kelsis savo kūnu. Pabuskite ir girkite, jūs, kurie po žeme gulite, nes Tavo rasa yra rasa žaliuojančio lauko, o žemė atiduos savo mirusiuosius.
20 Nueikite, mano žmonės, į

savo kamaras. Užsirakinę savo
duris, pasislėpkite čia trumpam
laikui, kol praeis Jo kerštas.
21 Nes, štai, Viešpats ateis iš Savo
vietos bausti žemės gyventojus už
nuodėmes ir žemė nebeslėps už-
muštųjų ir išduos savo kraują.

27

Dievas Prižiūri Savo Vynuogyną

1 Tą dieną lankys Viešpats
leviataną Savo kietu, dideliu ir
galingu kardu, užmušdamas tą
greitą besivinguriuojantį jūrų
slibiną.
2 Ir tada bus giedama geriau-
siojo vynuogyno giesmė:
3 Aš, Viešpats, prižiūriu jį,
dažnai palaistydamas, kad nepa-
vystų, Aš saugau jį dieną ir
naktį.
4 Aš nepykstu dėl vynuogyno.
Jei tai tik būtų usnys ir erškėčiai,
tai Aš visus sumesčiau į krūvą
ir uždegčiau.
5 Iš kitos pusės, kad vynuogyno
priešai nori, kad aš juos išsaugo-
čiau, tai tesikreipia jie į Mane ir
tesiderina su Manimi.
6 Ateinančiomis dienomis
įsišaknys Jokūbas, žydės ir ža-
liuos ir atneš vaisiaus visam
pasauliui.
7 Juk jis nėra Viešpaties taip
žiauriai baudžiamas, kaip jo prie-
šai. Ar žuvo jo žmonių tiek, kaip
jo priešų?
8 Tu baudi juos nuosaikiai ir juos
vėl paleidi, sudraudęs juos žiau-
riomis audromis, ateinančiomis iš
rytų.
9 Bet Jokūbas bus suderintas ir
jo nusikaltimai atimti tik tada, kai
visos alkos su pašvęstais medžiais,
pavidalais ir akmens aukurais bus
sutrinti į pelenus.
10 Tvirtovės miestas ištuštėjęs.
Gražieji pastatai apleisti lyg dyku-
moje, kad ten veršiukai ganosi, at-
žalėles skabydami ir pasiilsėdami.
11 Jų šakelės taip perdžiū-
vusios, kad jos nulūžta ir atėju-
sios moterys jas sukūrena. Nes tai
yra neišmananti tauta. Todėl nesu-
simils jų Tas, kuris juos padaręs
ir sutvėręs ir nebus jiems
gailestingas.
12 Tuomet ims Viešpats kulti,
vėtydamas nuo Eufrato krantų ligi
Egipto upelio, jūs, Izraelio vaikai,
būsite surinkti vienas po kito.
13 Ir didelio trimito garsais bus
sušaukti bežūnantieji iš Ašūro
žemės ir ištremtieji iš Egipto ir mel-
sis Viešpaties šventajame Jeruzalės
kalne.

28

Bausmė Efraymui, Kristus Pažadėtas

1 Vargas Efraymo girtuoklių
vainikui, jo didžiosios šlovės vys-
tančiai gėlei, tiems, kurie viršum
derlingiausio slėnio vidurio girti nuo
vyno svyrinėja.
2 Štai Viešpats turi drūtą ir
galingą kaip audrą su ledais,
viesulą, draskantį, griaunantį
kaip potvynį, kuris juos užpuls ir
nublokš žemėn,
3 kad puikusis girtųjų vaini-
kas iš Efraymo kojomis būtų
sumindžiotas.
4 Ir pavytęs žiedas jo didžiosios
šlovės, esančios viršum vidurio
derlingojo slėnio, bus lyg anksty-
voji fyga, prieš vasarą išnokusi,
vos tik pastebėta, tučtuojau nu-
skinta ir čiapat suvalgyta.
5 Tuomet bus Visagalis Viešpats
gražiu ir brangiu vainiku likusiems
Savo žmonių,
6 teisingumo dvasios pastipri-
nimu teisme sėdinčiam ir ryžtu
tiems, kurie priešą nuvaro nuo
miesto vartų.
7 Bet ir tie yra padūkę nuo vyno,
svyrinėdami nuo drūto gėrimo.
Kaip kunigai, taip ir pranašai, nu-
skendę vyne, svyrinėja nuo drūto
gėrimo, nesusigaudo pranašaudami
ir klumpa, teisdami.
8 Nes visi stalai apvemti ir visi
kampai pilni nešvarumų.
9 Jie giriasi—kurį Jis pamokys
pažinimo ir kam leis Jis suprasti

pamokslą? Ar nujunktiems nuo
pieno, ar nutrauktiems nuo motinos krūčių?
10 Nes daugiau negirdėsi iš jų,
kaip: liepk ir vėl liepk, liepk ir vėl
liepk. Lauk ir vėl lauk, lauk ir vėl
lauk, truputį čia, truputį ten!
11 Taigi, mikščiojančiomis lūpomis ir svetima kalba kalbės Jis
šiems žmonėms,
12 kuriems Jis buvo sakęs: "Stai
vieta poilsiui, leiskite pailsusiems
atsigauti, tai atsigaivinimo vieta."
Bet jie nenorėjo klausyti.
13 Todėl Viešpats ir kalbės jiems
jų žodžiais—liepk ir vėl liepk,
liepk ir vėl liepk, lauk ir vėl lauk,
lauk ir vėl lauk, truputį čia, truputį ten, kad jie išeis, bet bus sužeisti, atsitraukdami ir įsipainioję,
paimti nelaisvėn.
14 Taigi klausykite Viešpaties, jūs
pasityčiotojai, Jo žodžio, kurie valdote Jeruzalėje esančius žmones.
15 Nes jūs tvirtinate, kad esate
susiderėję su mirtimi ir su pragaru
padarę sutartį. Jei tvanas užeitų,
tai jūsų neliestų, kadangi pasitikite melais ir apgavyste, kuri jus
saugotų.
16 Todėl taip kalba Viešpats Dievas: "Štai, Aš dedu Ciono pamatan
akmenį, brangų, išmėgintą akmenį, kampinį, tvirtai nusistovėjusį, bylojantį-kas tiki, tas
ir pakantus!
17 Aš vadovausiuos teismo
sprendimais ir teisingumu. Kruša
sukuls jūsų melus ir potvynio
vandenys nuneš jūsų priedangą,
18 kad jūsų susiderėjimai su
mirtimi iširtų, kad jūsų sutartis
su pragaru negaliotų ir kad užėjęs
potvynis jus nuverstų ir nuneštų.
19 Tatai atsitiks jums rytmetį po
rytmečio, dieną ir naktį ir jūs
pamatysite iš pagundų, kad į
Žodį reikia kreipti dėmesį.
20 Nes lova per trumpa, kad joje
būtų galima išsitiesti, o antklodė
taip siaura, kad nėra kaip užsikloti.
21 Nes Viešpats kelsis kaip Peracymo kalne ir keršys kaip Gibeono slėnyje Savotišku būdu ir
įvykdys tai, ką apsiėmęs,
neįprastu būdu.
22 Todėl nesišaipykite, perspėjami, kad jūsų pančiai nebūtų
suvaržyti, nes aš girdėjau Visagalio
Viešpaties nusistatymą sunaikinti
visą žemę.
23 Klausykite mano žodžių ir
kreipkite dėmesį į tai, ką jums
noriu pasakyti.
24 Ar ūkininkas nesiliauja ardamas, ekėdamas, ruošdmas savo
dirvą sėjai?
25 Paruošton dirvon jis sėja krapus, kmynus, miežius, kviečius atskiruose laukuose, rugius ir
pašarinius javus.
26 Jo Dievas parodo jam ir pamoko jį, kaip tai kuo geriausiai
padaryti.
27 Nes krapai nekuliami kuliamąja ir kmynai vežėčių tekiniu. Krapams kulti vartojama
rykštė, o lazda kmynams.
28 Grūdus malti reikia duonai, todėl negalima jų sukulti, iškuldami
juos per ilgai vežėčių tekiniais ar
arkliais.
29 O ir tai yra Visagalio Viešpaties išmintis, nuostabūs nurodymai ir stebuklingi, juos
įgyvendinant.

29

Jerūzalės Apsupimas

1 Vargas Aryėliui, Dovydo sostinei. Švęskite savo šventes metus
po metų.
2 Bet Aš įbausiu tą Aryėlį,
kad jis bus nuliūdęs ir dejuos ir vis
dėlto pasiliks Man lyg tikrasis aukuro židinys.
3 Nes Aš apsupsiu tave iš visų
pusių, įsitvirtindamas ir supildamas pylimą aplink tave.
4 Tu būsi pažeminta, kalbėsi lyg
iš po žemės silpnu balseliu, kaip
šmėkla iš dulkių šnabždėdama.
5 Ir daugybė tavo priešų užklups tave staiga kaip smulkiosios
dulkės ir gaujos smarkuolių užniks tave netikėtai, kaip vėjo nešami pelai.

6 Visagalis Viešpats aplankys
tave perkūnijos trenksmais, žemės
drebėjimu, ūžimu, audra, vėjo sū-
kuriais ir ėdančiomis ugnies
liepsnomis.
7 Tada staiga dings tautų gau-
jos, kovojančios prieš Aryėlį su
savo pulkais, su visais ginklais ir
prietaisais kaip regėjimas sapne
nakties metu.
8 Nes, kaip alkanasis sapnuoja,
būk jis valgąs, bet pabudęs nėra
sotus, arba, kaip ištroškęs sap-
nuoja, būk jis geriąs ir pabudęs,
alpsta iš troškulio, taip atsitiks pa-
gonių daugybei, kovojusiai prieš
Ciono kalną.
9 Sustinkite ir apstulbkite, savo
apmarkusiomis akimis apakite. Bū-
kite lyg girti, tik ne nuo vyno ir svy-
rinėkite, tik ne nuo drūto gėrimo!
10 Nes Viešpats užleido jums mė-
gūstumo dvasią, užmerkdamas
jūsų, jūsų pranašų, jūsų ku-
nigaikščių ir jūsų regėtojų akis,
11 kad jums visų pranašų re-
gėjimai būtų kaip žodžiai užant-
spauduotos knygos, duodamos
skaityti mokančiam skaityti su
prašymu—malonėk paskaityti ir
jis atsakytų—negaliu, nes jos
užantspauduotos.
12 Arba, lyg kad jas duotumei
skaityti nemokančiam, prašyda-
mas—malonėk paskaityti ir tau at-
silieptų—aš nemoku skaityti.
13 Viešpats sako: "Kadangi šie
žmonės kreipiasi į Mane savo
burna ir savo lūpomis Mane gar-
bina, bet savo širdimi toli nuo
Manęs yra ir bijo Manęs tik pagal
jų pačių žmonių įsakymus,
14 todėl Aš juos nustebinsiu keis-
tai ir stebuklingai, kad jų išmin-
tingųjų išmintis dingtų ir jų
protingųjų protas išnyktų.
15 Vargas tiems, kurie savo užsi-
mojimais slapstosi nuo Viešpaties
ir laiko savo užsiėmimus tamsoje,
sakydami—kas tai mato ir kas mus
pažįsta?
16 Kodėl jūs visa tai verčiate
augštyn kojomis? Kaip gali molis
puodžiui ar šiaip koks padarinys
sakyti tam, kuris jį padarė—tu
manęs nepadarei! Ar gali kūrinys
sakyti kūrėjui: "Tu to nesupranti!"
17 Trumpu laiku pavirs Libanas
daržu ir dirva išaugs į girią.
18 Tą dieną girdės kurtiniai iš
knygos skaitomus žodžius ir iš tam-
sybės ir prieblandos aklųjų akys
praregės.
19 Ir varguoliai vėl džiaugsis
Viešpačiu ir vargingieji žmonės bus
linksmi dėl Šventojo Izraelyje,
20 kai prispaudėjai bus pribaigti
ir pasityčiotojai išnaikinti su visais,
kurie stengiasi skriaudos padaryti,
21 kurie suvedžioja žmones klas-
toti, priešinasi baudimui nusikaltė-
lių ir apmeluoja neteisingai
nekaltą žmogų.
22 Todėl sako Viešpats, kuris
Abraomą atpirko, Jokūbo na-
mams: Jokūbas nebebus daugiau
sugėdintas ir jo veidas nebeparaus.
23 Kai jie matys savo vaikus,
esančius Mano rankų darbą jų
tarpe, tada jie laikys Mano vardą
šventu ir Jokūbo Šventąjį šventu
ir bijosis Izraelio Dievo.
24 Tada ir tie, kurie dvasia klys-
davo, įgaus proto, o zauniai leis
pasimokomi.

30

Pasitikėjimas Dievu

1 Vargas jums, jūs atsimetėliai,
sako Viešpats, kurie derybas ve-
date be Manęs ir padarote sutartis
be Mano Dvasios, pakartotinai
nusikalsdami,
2 kurie einate į Egiptą, Manęs
neatsiklausę, pasitikėdami Faraono
pajėgomis ir Egipto šešėlio apsauga!
3 Bet jūs nusivilsite Faraono pa-
jėgomis ir būsite sugėdinti, pasi-
tikėję Egipto pagalbos šešėliu.
4 Tiesa, jų kunigaikščiai buvo
Coane ir jų pasiuntiniai atvyko į
Chanes.
5 Bet jie visi bus sugėdinti dėl
žmonių, kurie niekam netinka ir
negali padėti ir niekuo nepasitar-
naus, kaip tik sarmata ir gėda.
6 Ši pranašystė liečia galvijus,

sielvarto ir priespaudos šalyje su
liūtais ir liūtėmis, su angimis ir su
ugningais skraidančiais slibinais;
jų brangusis lobis sukrautas ant
asilaičių nugaros, kupranugarių
kupros ir nešamas tautai, negalin-
čiai padėti.
7 Egipto pagalba neturi prasmės
ir jokio tikslo. Todėl vadinu Egiptą
sėdinčiu pagyrų puodu.
8 Taigi, eik ir užrašyk jiems tai
ant lentelės, pasižymėdamas tai
knygoje, kad tai pasiliktų ateičiai,
liudyjimu visiems amžiams.
9 Nes tai yra nepaklusni tauta,
melagingi žmonės, vaikai, kurie
neklauso Dievo įstatymų,
10 kurie sako regėtojams, kad ne-
turėtų regėjimų ir pranašams,
kad nepranašautų tiesos, o tik
kalbėtų jiems tai, kas jiems pa-
tinka, nesugriaudami jiems jųjų
svajonių.
11 Eikite iš kelio, nueikite nuo
tako ir nekalbėkite mums apie
Izraelio Šventąjį.
12 Todėl ir kalba Izraelio Šven-
tasis šitaip: kadangi jūs Žodį at-
metate, pasitikėdami priespauda ir
sauvaliavimu,
13 tai bus jums šita nedorybė lyg
plyšys augštame mūre, kuris
traškėdamas, staiga susileidžia
14 ir sudūžta kaip puodas, kad iš
jo niekas nebelieka, kuriuo būtų
galima atsinešti ugnies ar pasisemti
vandens iš šulinio.
15 Nes taip sako Viešpats, Izrae-
lio Šventasis. Jei sugrįšite ir ap-
siraminsite, tai būsite išganyti.
Nusiraminimas ir viltis suteiks jums
stiprybės. Bet jūs to nenorite,
16 sakydami—mes to nenorime,
kadangi mes raiti pabėgsime. Tiesa,
jūs turėsite bėgti. Ir nors jūs užsė-
site ant greičiausiųjų arklių, ta-
čiau jūs būsite pagauti.
17 Nes jūsų tūkstantis bėga,
vienam vieninteliui gąsdinant ir
jūsų visi bėgs penkiems vejant,
kad nė vieno nebeliks, tik vėliavos
stiebas augštai ant kalno ir kovos
ženklas ant kalvos.
18 Todėl laukia Viešpats, kad
jums malonus būtų ir keliasi, kad
jūsų susimiltų, nes Viešpats yra
teisusis Teisėjas. Palaiminti visi,
kurie Jo laukia.
19 Nes Ciono tauta gyvens Jerū-
zalėje ir daugiau nebeverks. Jis
bus tau malonus ir išgirdęs tavo
šauksmą, Jis tau atsilieps.
20 Ir Viešpats duos jums duonos
sielvarto metu ir vandens priespau-
dos dienomis. Jūsų mokytojams
jau nebereikės slapstytis, bet savo
pačių akimis matysite savo
Mokytoją.
21 Ir iš užpakalio išgirsi žodį
savo ausimis, eik šiuo keliu ir ne-
nukrypk nei dešinėn, nei kairėn.
22 Tada jums nebebus šventi
jūsų apsidabruoti dievaičiai ir
paauksuotieji pavidalų užvalkalai
ir jūs juos išmesite kaip mėnesinį
nešvarumą, tardami: "Laukan!"
23 Tada Jis duos tavo dirvon pa-
sėtai sėklai lietaus, kad duonos
užaugtų ir kad jos apsčiai būtų.
O tavo galvijai ganysis plačiose
lankose.
24 Tavo jaučiai ir asilaičiai, ku-
riais dirvą įgyvensi, ės gerai
vėtytų grūdų maišytojo abrako.
25 Bokštams griūvant, didelių
žudynių metu, tekės nuo kiek-
vieno augšto kalno vandens upeliai
ir vandens vermės nuo kiekvienos
augštos kalvos.
26 Mėnulis švies kaip saulė, o
saulė bus septynis kartus švie-
sesnė, negu paprastai tą dieną,
kai Viešpats Savo žmonių žaizdas
gydys, jas aprišdamas.
27 Štai, Viešpaties vardas ateina
iš tolo, Jo kerštas degte dega ir yra
sunkus. Jo lūpos dega įtūžimu. Jo
liežuvis yra kaip ėdanti ugnis.
28 Jo papūstas kvapas bus lyg
potvynis ligi kaklo tautoms sunai-
kinti, lyg brizgilas žemės žmonėms
sutvarkyti.
29 Tada jūs giedosite lyg kokios
šventės vakarą ir džiaugsitės visa
širdimi, keliaudami su vamzdžiais
į Viešpaties kalną, Izraelio
Uolon.
30 Ir Viešpats duos išgirsti Savo

didingąjį balsą, kad pamatytų Jo kerštu grasinančią ištiestą ranką su ėdančiomis ugnies liepsnomis, perkūnija, dideliu lietumi ir ledais.
31 Ašūras bus nublokštas Viešpaties balsu, baudžiamas Jo lazda.
32 Kiekvienas Viešpaties smūgis jiems bus palydėtas būgnelių ir harfos garsais, juos perdėm įveikdamas, Viešpats prieš juos kariaus.
33 O duobė iš vakarykštės dienos paruošta ir pačiam karaliui bus pakankamai gili ir plati, kur laužas ir daug malkų bus padegti Viešpaties papūtimu, lyg kokia sieros versme.

31

Ašūro Pralaimėjimas

1 Vargas tiems, kurie eina į Egiptą pagalbos, pasitikėdami arkliais, daugybe karo vežimų, raitelių stiprumu, nepasitikėdami Izraelio Šventuoju, neieškodami Viešpaties.
2 Juk Jis yra išmintingas. Jis užleidžia nelaimę ir nekaitalioja Savo pažadų. Jis kelsis prieš piktųjų namus ir prieš tuos, kurie daro tai, kas pikta.
3 Nes Egiptas yra žmogus, o ne Dievas. Ir jų žirgai yra kūnas, o ne dvasia. Ir tokiu būdu išties Viešpats Savo ranką, kad pagalbininkas kluptų ir kad tas kristų, kuriam pagalba teikiama ir taip abudu žūtų.
4 Nes Viešpats tarė man šitaip: kaip liūtas su jaunuoju liūtu urzgia dėl savo grobio, nors kerdžių gauja juos vaikytų, tačiau jis neišsigąsta ir nesileidžia nubaidomas. Taip nužengs ir Visagalis Viešpats kariauti ant Ciono kalno ir jo augštumos.
5 Taip pridengs Visagalis Viešpats Jerūzalę, lyg paukštis savo sparnais gindamas, išsaugodamas ir išganydamas.
6 Viešpats sako: "Sugrįžkite, jūs taip užsispyrusieji izraelitai!
7 Nes ateina diena, kurią jūs numesite visus savo auksinius ir sidabrinius dievaičius, padarytus jūsų pačių nuodėmingomis rankomis.
8 Asirija bus kardu nugalėta, bet ne mirtingųjų žmonių jėga. Jie bėgs nuo kardo. Bet jų jaunoji karta turės vergauti.
9 Jos stiprybė subyrės iš baimės. Kai jos vadai pamatys kovos ženklą, tada jie sumiš ir ims bėgti", skelbia Viešpats, kurio liepsna yra Cione ir krosnis Jerūzalėje.

32

Kristaus Karalystės Palaima

1 Štai, karalius valdys, įvesdamas teisę, kunigaikščiai viešpataus, įgyvendindami teisybę,
2 kad kiekvienas būtų apsaugotas nuo vėjų bei staigių liūčių, kaip vandens versmės sausoje vietoje, kaip didelės uolos šešėlis išdžiūvusioje žemėje.
3 Tada nebus užmerktos regинčiųjų akys ir girdinčiųjų ausys klausysi atidžiai.
4 Tada bus patys neatsargieji atsargūs ir mikščiojančiųjų liežuvis atsileis ir ištars laisvai ir suprantamai.
5 Paikutis nebebus vadinamas kunigaikščiu ir godusis kilminguoju.
6 Nes paikutis ir tekalba apie paikystes, užsiimdamas klastomis bei Viešpaties užsirūstinimu, kad išalkusioji siela alktų ir ištroškusioji kentėtų troškulį.
7 Nes godus valdytojas yra žalingas, kadangi jis ieško būdų, kaip nuskriausti vargšą tuo metu, kai jis turėtų ginti vargingojo teises.
8 Bet kunigaikštis užsiims tuo, kas tinka kunigaikščiui, atitinkamai pagal tai pasielgdamas.
9 Jūs drąsiosios moterys, kreipkite dėmesį į tai, ką pasakyti turiu, ir jūs dukterys, pilnos pasitikėjimo, klausykite mano balso.
10 Už metų ir kelių dienų,

jūs, kurios perdaug pasitikite, nebus vynuogių derliaus ir nebus ko rinkti.
11 Drebėkite, jūs paikosios moterys, išsigąskite jūs, kurios taip pasitikite. Ateina laikas nusirengti ir apsijuosti maišu.
12 Jūs turėsite raudoti dėl dirvos, dėl brangiosios žemės, dėl derlingųjų vynuogynų,
13 dėl mano tautos apžėlusių usnimis ir erškėčiais laukų, dėl visų namų, kuriuose žmonės pasilinksmindavo linksmame mieste.
14 Nes rūmai buvo apleisti gyventojų. Judėjimas mieste išnykęs. Gynybos ir žvalgybos bokšteliai sugriauti, kur laukiniai asilai slankios ir kaimenė ganysis
15 iki to laiko, kai ant mūsų bus išlieta Dvasia iš augštybės. Dykuma tada pavirs dirva ir dirva užaugs į giria.
16 Tada bus įgyvendinta teisybė tyrumoje ir teisingumas derlinguose laukuose.
17 Ir teisingumas užtikrins ramybę, nusiraminimą ir pasitikėjimą visam laikui.
18 Mano žmonės gyvens ramiose vietose, saugiuose namuose, nė vieno netrukdomi,
19 net tada, kai kruša krušos ant miško ir miestas bus sukapotas.
20 Palaiminti jūs, kurie sėjate prie vandenų ir leidžiate jaučiams bei asilams laisvai pasiganyti!

33

Pagalbos Prašymas

1 Vargas tau, naikintojau! Ar dingai, kad tu nebūsi sunaikintas? Tu plėšike, negalvok, kad tu nebūsi apiplėštas! Kai tu paliausi naikinti, tai ir pats būsi sunaikintas. O kai paliausi plėšęs, tai tu būsi apiplėštas.
2 Viešpatie, būk mums malonus, nes mes laukiame Tavęs. Pagelbėk mums kas rytą, būk mums išganymu priespaudos metu.
3 Tegu bėga tautos, kai Tu kariauji ir teišsisklaido pagonys, Tau išsiaugštinant.
4 Tai jūs surinksite priešo paliktą grobį lyg skėriai, kaip žiogai tatai užnikdami.
5 Viešpats yra išaugštintas, nes Jis gyvena Augštybėje. Cionas yra pilnas Jo teisybės ir teisingumo.
6 Tavo laiku valdžia sustiprės, apsčiai bus tikėjimo, išganymo, išminties ir proto, baimės Viešpačiui. Tai bus jų visas turtas.
7 Štai, jų karžygiai verkia gatvėje, taikos pasiuntiniai graudžiai vaitoja.
8 Vieškeliuose susisiekimo nebėra, niekas nevaikšto gatvėmis. Sutartis sulaužyta, miestas su gyventojais palikti savo valiai.
9 Kraštas yra sunokiotas ir atrodo liūdnai. Libanas žiauriai sukapotas. Šaronas yra tuščias, Bašanas ir Karmelis vysta.
10 Dabar Aš kelsiuos, taria Viešpats, dabar Aš pakilsiu bausti, dabar Aš būsiu išaugštintas.
11 Jūsų užmanymai yra niekam tikę, jūsų darbai niekam neverti. Vėjelis, papūtęs, uždegs jus, kad būsite ugnies suėsti.
12 Ir žmonės bus deginami kaip kalkės, sudeginami kaip nukirsti erškėčiai.
13 Taigi girdėkite, jūs toli esantieji, ką esu padaręs ir, artimieji, pripažinkite Man Mano galią.
14 Ciono nusidėjėliai išsigando ir dreba iš baimės, tardami—kas iš mūsų išsilaikys nuo tos ėdančios ugnies, kas iš mūsų iškentės tą amžinąją kaitrą?
15 Tas, kuris teisybėje vaikščioja, teisybę kalbėdamas, kas neteisybės ir godumo nekenčia, kas vengia imti kyšių, kuris nesusideda su žudikais, ar šiaip kuriais nors piktadėjais.
16 Tas gyvens augštybėse, saugiai uolos pilyje, turėdamas apsčiai duonos pavalgyti ir vandens atsigerti.
17 Ir vėl matysi karalių Savo šlovėje apsireiškiantį plačiausiose šalyse,

18 dar nevisai užmiršdamas praėjusių skriaudų, kai svetimieji ateidavo uždėti mokesčius, juos išreikalaudavo, tiksliai suskaitydavo ir pasverdavo.

19 Taip pat tada nebematysi anų akiplėšiškų žmonių, kurie kalba šiurkščiu balsu ir nesuprantama kalba.

20 Žvelk į Cioną, mūsų iškilmingąjį miestą. Savo akimis apsižiūrėk Jerūzalę, tą saugiąją gyvenimo vietovę, kurios pastogė nebus perkelta ir neištrauktas nė vienas jos ramsčių ir nė vienas raiščių nebus pakirstas.

21 Nes čia būsime galingojo Viešpaties globoje, lyg plataus vandens perkaso apsupti, per kurį nepersigaus, nei irklinis, nei joks karinis laivas.

22 Nes Viešpats yra mūsų teisėjas, mūsų valdovas, mūsų karalius, kuris mus išsaugos.

23 Jūsų laivo virvės yra palaidos, stiebas neatitiestas burėms iškelti, kovos ženklas neužstatytas taip, kad daug grobio bus paimta, kad net raišasis galės pasiplėšti.

24 Nė vienas Ciono gyventojas nesakys—sergu, negaliu. Nes visiems čia gyvenantiesiems nuodėmės bus atleistos.

34

Bausmė Edomui

1 Ateikite visų tautų žmonės! Susirinkite ir pasiklausykite. Teišgirsta visi žemės žmonės ir pasaulio gyventojai.

2 Nes Viešpats pyksta ant visų tautų. Jis yra jas pasmerkęs, nutaręs sunaikinti.

3 Jų užmuštieji bus pamesti, kad jų lavonai ims dvokti ir jų kraujas sravens pakalniui.

4 Ir dings visi dangaus pulkai. Dangus bus suriestas kaip knygos rietimas. Visi jo pulkai kris, kaip lapai nuo vynmedžio krinta ir lapai nuo fygos medžio.

5 Viešpats yra pasirinkęs kardą danguje, kurį Jis pavartos Edomui bausti ir jo prakeiktiesiems gyventojams.

6 Viešpaties kardas yra aptekęs ėryčių ir ožių krauju ir taukuotas nuo avinų inkstinių riebalų dėl Viešpaties aukų Bacroje ir dėl skerdynių Idumėjos šalyje.

7 Taip turės žūti su jais ir vienragiai ir veršiukai su penėtaisiais jaučiais. Nes jų žemės prigers kraujo ir nutuks iš riebumo.

8 Nes tai yra Viešpaties keršto diena, atsilyginimo metai dėl Cionui padarytos skriaudos.

9 Tada pavirs jų upeliai derva, jų dirva siera, visa jų žemė bus deganti smala,

10 neišgestanti nei dieną, nei naktį, amžinai rūkstanti, pasiliekanti dyka per kartų kartas, per kurią niekas niekuomet nebevaikščios.

11 Bet baubliai ir ežiai joje užsilaikys. Ir apuokai su varnais ten sukinėsis. Nes Viešpats yra numatęs Edomo sritis taip ištuštinti, kad jos būtų negyvenamos,

12 kad jų valdovai bus vadinami valdovai be žemės ir kad jie nebeturės kunigaikščių,

13 kad erškėčiai užaugs jų rūmuose ir usnys su dilgėlėmis jų pilyse ir visa tai bus slibinams landynėmis ir strūčiams ganykla.

14 Ten bėginės laukiniai žvėrys kartu su kiaunėmis ir laukinai ožiai vaikysis vienas su kitu ir aitvaras užklys pasiilsėti ir pasiliks čia nakvoti.

15 Taipojau ir baublys susisuks sau lizdą ir susidės čia kiaušinius ir išperės juos pavėsyje lygiai taip pat, kaip ir lingės.

16 Skaitydami Viešpaties knygose ir tai pasekdami, pamatysite, kad iš šių patinėlių nė vienam netrūks patelės ir patelei patinėlio. Nes Jis tai įsakė per mano burną ir Jo Dvasia visa tai ir vykdo.

17 Pats Viešpats išdalina jiems žemę burtų keliu ir ta priklausys visuomet jiems, kad jie joje pasiliks gyventi per kartų kartas.

35

Atpirktųjų Džiaugsmas

1 Tesidžiaugia apleistoji ir per-
džiūvusioji žemė ir dykynės tebūna
linksmos ir težydi jos, kaip lelijos.
2 Žydėdama ji bus linksma ir
džiaugsis krykštaudama. Nes jai
duota Libano didybė ir Karmelio
bei Šarono grožybė. Kiekvienas
matys Viešpaties šlovę, didybę ir
galią.
3 Pasistiprinkite nuvargusias
rankas ir atsigaivinkite linkstan-
čiuosius kelius.
4 Pasakykite nuliūdusioms šir-
dims, kad nenustotų drąsos ir
kad nebijotų. Juk jūsų Dievas
atkeršys ir atsilygins ir ateis jums
padėti.
5 Tada galės aklieji savo akimis
matyti ir kurtiniai savo ausimis
girdėti.
6 Tada šokinės raišasis kaip
briedis ir nebyliai galės žodžiu iš-
reikšti savo padėką. Nes dyku-
moje ims vandens versmės tekėti
šen ir ten ir upeliai išdžiūvusioje
žemėje.
7 Kur anksčiau sausa žemė
buvo, dabar bus tvenkiniai pilni
vandens. Iš perdžiūvusių vietų
ims trykšti vandens versmės. Kur
anksčiau šakālai raivydavosi, ten
dabar žels žolė, augs nendrės ir ža-
liuos žalumynai.
8 Tada bus ten vieškelis, vadi-
namas šventuoju keliu, kad nuo-
dėmingieji juo nekeliautų ir juo tik
jie vaikščiotų ir paikieji jame
neklaidžiotų.
9 Ir čia nebus nei liūto, nei dras-
kančiųjų žvėrių, kurie užpultų. Bet
juo keliaus tik atpirktieji.
10 Viešpaties išgelbėtieji sugrįš
į Cioną liaupsės giesmėmis ir
apvainikuoti amžinuoju džiaugsmu,
kupini pasitenkinimo ir linksmumo,
vargų ir rūpesčių nebekankinami.

36

Jerūzalės Išlaisvinimas

1 Keturioliktais karaliaus Chi-
zekyjos metais pradėjo Asirijos
karalius Sanchėrybas kariauti prieš
Jūdos ginkluotuosius miestus ir už-
ėmė juos.
2 Tada atžygiavo Rabšakė stipria
kariuomene, Asirijos karaliaus
siunčiamas iš Lakyšo prieš Chize-
kyją, karalių Jerūzalėje ir su-
stojo prie augštesniojo tvenkinio
vandentiekių kelyje, prie pat
krosnininko dirvos.
3 Jį pasitikti išėjo Eliakymas,
rūmų viršininkas, Šebna, rašti-
ninkas ir ūkio vedėjas Joachas,
Asafo sūnus.
4 Kariuomenės vadas Rabšakė
šitaip kalbėjo: "Praneškite ir pa-
klauskite Chizekyjos Asirijos di-
džiojo karaliaus žodžiais—kuo yra
paremtas tavo pasitikėjimas?
5 Kokiomis jėgomis ir kokiu
būdu ketini tyčiotis ir maištauti, ne-
turėdamas kuo pasitikėti?
6 Gal manai gausiąs pagalbos
iš Egipto, anos įlūžusios nendrės,
ant kurios pasiremdamas, persi-
skverbsi savo ranką? Taip atsitin-
ka visiems, kurie pasitiki Egipto
karaliaus Faraono pagalba.
7 O jei tvirtini—mes pasitikime
Viešpačiu, savo Dievu, ar tai ne Tas,
kurio alkas ir aukurus Chizekyja
nuardė, liepdamas Jūdai ir Jerūza-
lei "prie šio altoriaus turite melstis!"
8 Taigi, susitark su mano virši-
ninku, Asirijos karaliumi. Aš tau
duosiu du tūkstančiu arklių, jei tu
tik iš savo pusės turėsi gana
raitelių.
9 Tu neįstengsi pasipriešinti net
mažiausiam mano viršininko
vadų, pasitikėdamas Egipto veži-
mais ir jųjų raitaisiais.
10 Ar manai aš atvykau be Vieš-
paties valios kraštą sunaikinti?
Viešpats man liepė pulti ir naikinti."
11 Tai atsiliepė Eliakymas, Sebna
ir Joachas Rabšakei: "Prašau kal-
bėti su savo tarnais sirų kalba,
kurią mes suprantame ir ne žy-
diškai, žmonėms ant mūro esan-
tiems girdint."
12 Bet Rabšakė atkirto: "Ar ne-
žinai, kad mano valdovas siuntė

mane taip kalbėti su tavo valdovu ir tik su tavimi, o ne su tais, kurie ant mūro yra, bet pasakyti, kad jiems, kaip ir jums prisieisią savo pačių mėšlus valgyti ir savo šlapumą gerti."
13 Tada stojosi Rabšakė ir ėmė garsiai šaukti žydų kalba: "Klausykite didžiojo karaliaus, Asirijos karaliaus!
14 Karalius sako—nesileiskite Chizekyjos apgaunami, nes jis negali jūsų išgelbėti.
15 Nesileiskite Chizekyjos įtikinami, jog Dievu turite pasitikėti—Viešpats mus išgelbės ir šis miestas nebus atiduotas į Asirijos karaliaus rankas.
16 Neklausykite Chizekyjos, nes taip kalba Asirijos karalius—susiderėkite su manimi ir pasiduokite man. Tada galės kiekvienas jūsų valgyti nuo savo vynmedžio ir fygmedžio ir gerti vandens iš savojo šulinio,
17 kol aš, atėjęs, jus pasiimsiu į kraštą, kuris lygiai toks pat yra, kaip jūsų, kuriame rugių ir saldaus vyno yra, o ir duonos ir vynkalnių.
18 Tenemėgina Chizekyja jus įtikinti—Viešpats mus išsaugos! Ar bent vienas tautų dievaitis yra išlaisvinęs savo šalį iš Asirijos karaliaus rankų?
19 Kur dingo Chamato ir Arpado dievaičiai? Kame yra Separvaymo dievaičiai? Argi jie išlaisvino Samariją iš mano rankos?
20 Jei nėra dievaičio, kuris būtų savo šalį išlaisvinęs iš Asirijos karaliaus rankų, tai kodėl turėtų Viešpats Jerūzalę išsaugoti nuo mano rankos?
21 Bet jie tylėjo, jam nieko neatsakydami, nes karalius jiems buvo liepęs: "Neatsakykite jam nė žodžio!"
22 Tai atėjo Eliakymas, Chilkyjos sūnus, rūmų viršininkas, Šebna, raštininkas ir Joachas, Asafo sūnus, ūkio vedėjas, pas Chizekyją įplėštais rūbais ir pranešė jam Rabšakės žodžius.

37

Chizekyjos Malda, Asirijos Pralaimėjimas

1 Kai karalius Chizekijas visa tai išgirdo, įplėšė jis savo rūbus, apsisiautė maišu ir nuėjo į Viešpaties namus.
2 Eliakymą, rūmų viršininką, raštininką Šebną su vyresniaisiais kunigais, maišais apsidengusiais, jis nusiuntė pas Amoco sūnų, pranašą Ješają,
3 kad jie jam praneštų Chizekyjos žodžius: "Atėjo skausmo diena. Mes esame baudžiami ir niekinami, skausmo apimti ir bejėgiai, lyg kūdikiai prieš gimstant, nėsant jėgų jiems pagimdyti.
4 Gal Viešpats, tavo Dievas, išgirdęs Asirijos karaliaus karo vado Rabšakės pasityčiojimus iš gyvojo Dievo ir jį už tai pabaustų ir tu malonėtai melsti už žmones, kurie dar užsilikę."
5 Taip atėjo karaliaus Chizekyjos tarnai pas Ješają.
6 Ješaja atsiliepė jiems—štai, praneškite savo valdovui šiuos Viešpaties žodžius: "Nebijokite Asirijos karaliaus tarnų kalbos, kuria jie iš Manęs pasityčiojo.
7 Štai, Aš išgąsdinsiu jį žiniomis, kad jis sugrįš į savo šalį ir aš nužudydinsiu jį kardu savo žemėje."
8 Sugrįžęs, Rabšakė išgirdo Asirijos karalių išžygiavusį iš Lakyšo ir kariaujantį prieš Libną.
9 Tada gavo Sanchėrybas žinią, kad Etiopijos karalius Tirhaka atvykstąs prieš jį kariauti. Tatai sužinojęs, jis vėl siuntė pasiuntinius pas Chizekyją,
10 kad pasakytų Jūdos karaliui Chizekyjai, jog nesileistų apgaunamas Dievo, sakančio—"Jerūzalė nebus atiduota į Asirijos karaliaus rankas."
11 Juk tu girdėjai, ką Asirijos karaliai padarė su visais tais kraštais, kai jie juos visiškai sunaikino.

Ar tu galvoji nebūsiąs taip paliestas?
12 Ar galėjo Gozanas, Charanas, Recefas, Edeno sūnūs, gyveną Telasare, kuriuos mano tėvai išmušė, išsisaugoti, savo dievaičių padedami?
13 Kur yra Chamato karalius, kur Arpado karalius, kur Separvaymo miesto karaliu Hėna ir Iva?
14 Chizekyja ėmė gromatą iš pasiuntinių, perskaitė ją, nuėjo į Viešpaties namus ir išvyniojo ją Viešpačiui.
15 Chizekyja meldėsi Viešpaties šiais žodžiais:
16 "Visagalis Viešpatie, Izraelio Dieve, kuris augštai sėdi tarpe dviejų kerubų. Tu esi žemę ir dangų padaręs, vienintelis Dievas visoms pasaulio karalystėms.
17 Prilenk, Viešpatie, Savo ausį ir klausyk, atvėręs akis, pasižiūrėk ir atkreipk dėmesį į visus Sanchėrybo žodžius, kuriais jis tyčiojosi iš gyvojo Dievo.
18 Iš tikrųjų, Viešpatie, Asirijos karaliai yra sunaikinę visas karalystes su visomis žemėmis,
19 įmesdami jų dievaičius į ugnį, kurie nebuvo dievaičiais, o tik žmonių rankų darbas iš medžio ar akmens, kurie sudegė.
20 Dabargi, Viešpatie, mūsų Dieve, gelbėk mus iš jų rankos, kad visos pasaulio karalystės žinotų Tave vieną esantį Viešpatį."
21 Tuomet pranešė Amoco sūnus Ješaja karaliui Chizekyjai, kad atsiliepdamas į jo maldą dėl Sanchėrybo Asirijos karaliaus,
22 Viešpats taria Sanchėrybui: Ciono duktė juokiasi iš tavęs, tave paniekindama. Jerūzalės duktė kraipo savo galvą dėl tavęs.
23 Kam tu darkei ir niekinai pakeltu balsu ir pasididžiuojančiomis akimis užgavai Izraelio Šventąjį?
24 Per savo tarnus tu išdarkei Viešpatį, besigirdamas—su savo karo vežimų daugybe užvažiavau į kalnų augštybę, į pačią Libano augštumą, prisikirtau augštųjų cėdrų, rinktinių eglių, pasiekdamas pačią viršūnę su gražiausiais medžiais.
25 Tu gyreis, kad kasei šulinius ir svetur gėrei vandens ir kad tavo kariškiai savo padais sausai ištrypė visus Egipto upelius.
26 Ar neesi girdėjęs, kad visa tai Mano iš seno numatyta ir iš pat pradžių paruošta buvo? Dabar atėjo vykdymo metas, kad apginkluotieji būtų į griuvėsių krūvas nuversti,
27 kad gyventojai nusilptų ir sustingtų ir būtų apgėdinti lyg laukų žolė, lyg sužaliavusios daržovės, lyg piktžolės ant stogų, kurios padžiūva, neišaugusios.
28 Bet Aš pažįstu tavo gyvenimą ir matau tave įeinant ir išeinant ir tavo dūkimą prieš Mane.
29 Kadangi tu prieš Mane siauti ir Aš tavo pasididžiavimą Savo ausimis girdėjau, todėl Aš įdėsiu varžtą į tavo nosį ir tave pažabojęs, sugrąžinsiu į tą kelią, kuriuomi atėjęs esi.
30 Ir tai tau tebūna ženklu. Šiais metais tu valgysi, kas nesėta auga, antrais metais, kas atliko, o trečiaisiais sėsi ir pjausi, sodinsi vynuogynus ir valgysi jų vaisių.
31 Nes Jūdos išgelbėtieji ir užsilikusieji vėl atsigaus kaip augalai, kurie leidžia apačioje šaknis, o viršuje neša vaisių.
32 Nes Visagalis Viešpats žiūrės uoliai, kad Jerūzalėje būtų užsilikusių, Ciono kalno likutis būtų išgelbėtas."
33 Apie Asirijos karalių Viešpats todėl taip sako: "Jis neturi įsigauti į šį miestą, net nė vienos strėlės į ją įšauti. Jokio pylimo jis aplink jį nesupils ir skydais nepriartės.
34 Bet tuo keliu, kuriuo jis atėjo, turės jis grįžti, neįėjęs į šitą miestą, sako Viešpats.
35 Nes Aš užstosiu šį miestą, kad jį išgelbėčiau dėl Savęs ir Savojo tarno Dovydo."
36 Tai išėjo Viešpaties angelas ir užmušė iš asiriečių stovyklos 185000 vyrų ir ryte anksti

atsikėlusieji matė visur pilna negyvų lavonų.
37 Tada iškeliavo Asirijos karalius Sanchėrybas ir grįžo į savo namus, apsigyvendamas Ninevėje.
38 Atsitiko, kai jis buvo įėjęs į Nisroko šventyklą garbinti savo dievaitį, kad jo du sūnu, Adramelekas ir Sareceris jį užmušė savo kardais ir į Ararato šalį pabėgo. Ir jo karaliaus vietą užėmė jo sūnus Esarchadonas.

38

Chizekyjos Liga Ir Pagydymas

1 Tuomet atsitiko, kad karalius Chizekyja susirgo mirtina liga. Pas jį atėjo Amoco sūnus, pranašas Ješaja ir tarė: "Susitvarkyk savo namų šeimos reikalus, kadangi tu mirsi, nepasveikęs."
2 Tai atsisuko Chizekyja veidu į sieną ir meldėsi Viešpaties,
3 tardamas—atsimink, Viešpatie, kad aš Tavo akivaizdoje ištikima širdimi elgiaus neklastodamas, o darydamas, kas Tau patinka. Ir Chizekyja graudžiai verkė.
4 Tada kalbėjo Viešpats Ješajai.
5 Nueik ir pranešk Chizekyjai Viešpaties tavo tėvo Dovydo Dievo žodžius—Aš girdėjau tavo maldą ir regėjau tavo ašaras. Štai, Aš pridėsiu prie tavo dienų dar penkiolika metų.
6 Ir išgelbėsiu tave iš Asirijos karaliaus rankų ir šitą miestą, jį stipriai gindamas.
7 Ir tai tau tebūna Viešpaties ženklu, kad Viešpats vykdysiąs tai, ką pažadėjęs.
8 Šešėlį ant karaliaus Achazo saulės laikrodžio Aš atkelsiu dešimtį žingsnių. Tokiu būdu sugrįžo saulė dešimtį žingsnių, kuriuos ji buvo nuėjusi.
9 Tai yra giesmė Jūdos karaliaus Chizekyjos, pasveikusio po ligos.
10 Aš tariausi turįs nueiti prie pragaro vartų, mano amžiaus dienoms įpusėjus, nors norėjau dar ilgiau gyventi.
11 Aš maniau, kad gyvųjų pasaulyje niekuomet nebematysiąs Viešpaties ar gyvo žmogaus, būdamas mirusiųjų tarpe.
12 Aš esu atgyvenęs, kaip nuardoma kerdžiaus pastogė. Mano gyvybė nutraukta, kaip audėjas nutraukia ploną siūlą. Savo dienų pabaigą turėjau sulaukti prieš vakarą.
13 Skausmas mane taip kankino per naktį, lyg kaip liūtas laužyte laužė mano kaulus per dieną, kad nesitikėjau sulaukti vakaro.
14 Aš vaitojau kaip geršė ir kregždė, uldavau, kaip karvelis. Mano akys pavargo, bežiūrėdamos į dangų. Viešpatie, dideli skausmai vargina mane, palengvink man juos kentėti.
15 Ką čia bekalbėti! Kaip Jis man pažadėjo, taip Jis man ir atitesėjo. Tiek sielvarto patyręs, gyvensiu nuolankumo neatsisakydamas, kol tik būsiu gyvas.
16 Viešpatie, dėl Tavęs aš gyvenu ir mano dvasia tik Tau pasišventusi. Suteik man sveikatos ir pastiprink mano gyvastį.
17 Aš labai troškau paguodos, bet Tu rūpinai už mano sielą, kad nežūtų, nes Tu numetei visas mano nuodėmes į užpakalį.
18 Nes pragaras Tavęs negirs ir mirtis Tavęs negarbins ir mirštantieji negali laukti tobulesnės ištikimybės.
19 O tik gyvieji Tave liaupsina, kaip ir aš Tave liaupsinu šiandien. Tėvas apreikš vaikams Tavo ištikimybę.
20 Viešpatie, padėk man! Tai giedosime liaupsės giesmes Viešpaties namuose, kol gyvi būsime.
21 Tada liepė Ješaja padaryti fygų paplotį ir uždėti tą ant skaudulio, kad pagydytų.
22 O Chizekija teiravosi, iš ko numanysiąs, kad nueisiąs į Viešpaties namus!

39

Chizekyjos Pasididžiavimas Ir Bausmė

1 Tuomet siuntė Merodakas-Baladanas, Baladano sūnus, Babelės

karalius dovanų su gromatomis
Chizekyjai, kadangi jis buvo gir-
dėjęs jį sirgusį ir vėl pagilbusį.
2 Iš to džiaugsmo parodė jiems
Chizekyja savo brangenybių san-
dėlius, sidabrą, auksą, kvepa-
lus ir tepalus, ginklų atsargas,
visą turtą, kurį tik turėjo. Ir
nebuvo nieko, ko Chizekyja jiems
nebūtų parodęs savo namuose ir
savo karalystėje.
3 Tada atėjo pranašas Ješaja pas
karalių Chizekyją ir paklausė jo:
"Iš kur atėjo tie vyrai ir kokią
naujieną jie atnešė?" Chizekyja
atsiliepė: "Iš tolimos šalies, tai yra
iš Babelės."
4 Ką jie matė tavo rūmuose,
teiravosi pranašas. Chizekyja pa-
tvirtino, kad jiems viską parodęs,
ką tik savo namuose turįs, kad
nieko neesą, ko nebūtų parodęs.
5 Tada tarė Ješaja Chizekyjai:
"Klausykis Visagalio Viešpaties
žodžių.
6 Štai, ateis laikas, kai visa, kas
tavo rūmuose yra ir ką tavo tėvai
sutelkė iki šiai dienai, bus nuga-
benta į Babelę, kad čia nieko ne-
liks, sako Viešpats.
7 Taipgi jie paims tavo vaikus,
kurie iš tavęs išeis ir tau užgims ir
išgabens į Babelę, kad ten kaip
romytiniai karaliaus rūmuose
tarnautų."
8 Ir Chizekyja sutiko su Ješaja,
kad Dievo jam duotasis žodis geras
esąs, pabrėždamas", kad tik pasi-
liktų ramu ir saugu iki mano gy-
vosios galvos."

40

Paguoda Dievo Žmonėms

1 Paguoskite, paguoskite Mano
žmones, sako jūsų Dievas.
2 Ramindami kalbėkite su Je-
rūzale, pranešdami, kad jos sun-
kioji kova pasibaigusi, kad jos kaltė
atleista, kadangi ji atsiėmusi dvi-
gubą pabaudą iš Viešpaties ran-
kos už savo nuodėmes.
3 Tai yra balsas dykumoje pa-
mokslaujančio—taisykite kelią
Viešpačiui, išlyginkite takus lau-
kuose mūsų Dievui.
4 Visos daubos turi būti užpil-
tos, visi kalnai su kalneliais, iškili-
mais ir įdubimais išlyginti,
5 nes Viešpats apsireikš Savo
šlove, kad visų akys kartu tai ma-
tys, kadangi Viešpaties burna tai
kalbėjusi.
6 Balsas skelbė: "Pamokslauk"
ir aš užklausiau, ką aš turiu pra-
nešti. Žmogus yra kaip žolė ir jo
gražumas kaip laukų gėlė.
7 Žolė sudžiūsta, gėlė nuvysta
Dievo Dvasiai padvilktelėjus, lyg
žmonės nebūtų kaip žolė!
8 Žolė padžiūsta, gėlė nuvysta,
bet mūsų Dievo žodis pasilieka per
amžius.
9 Jerūzale, užeik ant augšto
kalno, skelbdama gerąją nau-
jieną, Cione, skelbk tai galingu
balsu, nesibijodamas pasakyk Jū-
dos miestams: "Štai jūsų Dievas!"
10 Štai, ateina Viešpats Dievas,
kad Jo galingoji ranka viešpatautų,
atsilygindama Jo išgelbėtiesiems
žmonėms.
11 Jis ganys Savo kaimenę kaip
kerdžius. Jis surinks ėryčius Savo
prieglobstin, panešios Savo glėbyje
ir pavedžios žindomąsias.
12 Kas gali paseikėti vandenis
rieškute, pamatuoti dangų sprin-
džiais, apčiuopti žemę trimis pir-
štais, pasverti kalnus ir kalvas
svarstyklėmis?
13 Ar Viešpaties Dvasiai reikia
pamokymo? Ar reikia Jai patarėjo,
kuris Jai patartų?
14 Su kuomi tariasi Ji, kad su-
voktų ir išsiaiškintų tiesos ke-
lią, suprastų reikalus ir juos
protingai išspręstų?
15 Viešpačiui tautos tėra kaip
lašas kibire, kaip dulkių grūdelis
svarstyklėse, salos Jam tėra kaip
dulkelė.
16 Visas Libanas neužtektų ug-
niai prakurti, jo gyvulių deginimo
aukai.
17 Pagonys nieko nereiškia Jo a-
kivaizdoje ir Jis laiko juos niekam
nevertais.
18 Su kuomi būtų galima

Dievą palyginti ir į ką Jis turė-
tų būti panašus?
19 Jis nėra kaip amatininko nulie-
tas pavidalas, auksakalio aptrauk-
tas auksu ir pastatytas ant apsida-
bruotos pakojos.
20 Taip pat Jis nėra pasirinktas
nepasiturinčiųjų negendančio
medžio galas, apdirbtas įgudusio
dailidės ir taip pastatytas, kad
nenuvirstų.
21 Argi jūs nežinote, ar negirdė-
jote, ar jums nėra iš seno apsakyta,
ar nesate to išmanę nuo žemės
prasidėjimo?
22 Jis sėdi Savo soste viršum dan-
gaus skliauto ir žemės, kurios gy-
ventojai yra kaip žiogai. Jis ištiesia
dangų kaip kokią ploną odelę,
ištempia kaip palapinę, kurioje
gyvenama,
23 kuris padaro žemės teisėjus
bereikšmiais ir niekais paverčia
kunigaikščius,
24 lyg jie nebūtų nei pasėti, nei
pasodinti, lyg neturėtų šaknų
žemėje ir vėjui papūtus į jų
tarpą, jie padžiūsta ir nunešami
vėjo pūtos, kaip šiaudai.
25 Su kuomi jūs Mane sulygin-
site? Ar kas būtų panašus į
Manę, kalba Šventasis.
26 Žvilgterėkite į viršų ir pasi-
žiūrėkite, kieno tai sutverta, kurio
rankoje yra visa ta pulkų dau-
gybė, kurių kiekvieną Jis vadina
vardu, kurių dėl Jo didybės ir galy-
bės nė vienos žvaigždės netrūksta.
27 Kamgi tau taip kalbėti, o Jo-
kūbe, ir skųstis, o Izraeli? Ar Vieš-
pačiui nežinomi tavo keliai? Ar Jam
nerūpi tavo vargai, jei tau daroma
skriauda?
28 Ar nežinai, ar negirdėjai?
Viešpats, amžinasis Dievas yra, ku-
ris sutvėrė pasaulį nuo galo ligi
galo ir nepailsta ir nepavargsta ir
kurio išmintis neišsemama.
29 Pailsusiam Jis suteikia jėgų
ir duoda stiprybės silpnam.
30 Net patys jaunieji pailsta ir pa-
vargsta. Ir jaunikaičiai nusilpsta ir
krinta.
31 Bet tie, kurie Viešpačiu pasi-
tiki, tie įgauna naujų jėgų, kad
gali pakilti lyg ereliai savo sparnais.
Ir jie bėgdami nepavargsta ir ne-
pailsta, vaikščiodami.

41

Dievas Siunčia Nugalėtoją

1 Nutilkite, jūs šalys prie van-
denų, kad žmonės atsigautų!
Teateina jie ir tepasisako, kad kartu
stotume į teismą!
2 Kas prikėlė tą teisųjų iš
Rytų, kuris laimi visose kovose?
Kas atidavė tautas ir karalius jo val-
džion, kad jis savo kardu pavertė
juos dulkėmis ir išblaškė juos savo
lanku kaip pelus?
3 Jis persekioja juos be kovos ir
visai nepailsta keliu žygiuodamas!
4 Kas tai padarė ir įvykdė su
tautomis iš pat pradžių? Tai Aš
esu, Viešpats, pats pirmasis ir pats
paskutinis.
5 Matydamos tai, salos, pabūgo
ir žemės pakraščiai nusigandę, su-
sirinko ir atėjo.
6 Vienas kitam padėjo, kiek-
vienas tardamas savo artimui: "Būk
drąsus!"
7 Taip ragina dailidė auksakalį
žodžiais "gerai padaryta" ir kalvis
padrąsina tą, kuris glitina ant
priekalo, sakydamas "tai bus gražu"
ir prikala pavidalą vinimis, kad
nenuvirstų.
8 Bet tu, Izraeli, Mano tarne
Jokūbe, esi, kurį Aš išsirinkau,
Abraomo sėkla, Mano mylimojo,
9 kurią Aš pasiėmiau nuo
žemės pakraščių, pasišaukdamas
ją iš pačių tolimiausių vieto-
vių, sakydamas—tu esi Mano tar-
nas, Aš tave išsirinkau, tavęs
neatmesdamas.
10 Todėl nebijok, nes Aš esu su
tavimi, nebūgštauk, Aš esu tavo
Dievas. Aš pastiprinsiu tave, Aš tau
padėsiu, Aš išlaikysiu tave teisybe
Savo dešinės.
11 Štai, tie, kurie nekenčia tavęs,
turės parausti ir bus sugėdinti, turės
pavirsti nieku ir pražūti visi, kurie
prieš tave kovoja,

12 kad tu jų ieškodamas, nerastumei. Karas tų, kurie prieš tave kovoja, nueis niekais ir jų nebebus.
13 Nes Aš esu Viešpats, tavo Dievas, pasiimąs tave už tavo dešinės ir suteikiąs tau stiprybės, sakydamas: "Nesibijok, Aš tau padėsiu!"
14 Taigi, nesibijok tu kirmėlaite, Jokūbe, vargstąsis Izraelio pulkeli, sako Viešpats, tavo Atpirkėjas, Šventasis Izraelyje.
15 Štai, Aš padariau tave aštrių dantų kuliamuoju įrankiu, kad sukultumei kalnus ir kaukarus paverstumei dulkėmis.
16 Tu išsijosi juos ir vėjas juos išnešios ir viesulas juos išblaškys. Ir tu džiaugsies Viešpačiu ir linksminsies Izraelio Šventuoju.
17 Vargingieji ir vargdieniai ieško vandens. O jo nėra. Iš troškulio išdžiūvo jų liežuvis. Bet Aš, Viešpats, juos išklausysiu ir Aš, Izraelio Dievas, jų neapleisiu.
18 Augštumose Aš atversiu vandens versmes ir šulinius laukuose ir dykumose padarysiu vandens ežerų ir sudrėkinsiu sausąją žemelę šaltinėliais.
19 Tyrumoje Aš auginsiu cėdrų, akacijų, mirtų ir alyvmedžių, o laukų dirvose eglių, jovarų su skirpstų medžiais,
20 kad būtų matoma, išpažįstama, numanoma ir kartu išmanoma, kad tatai Viešpaties padaryta ir Šventojo Izraelyje sutverta.
21 Taigi, ateikite savo parodymais, sako Viešpats ir pasiteisinkite, sako Jokūbo Karalius.
22 Atėję, tepasako jie mums, kas būsią! Teišdėsto jie mums, kas išpranašauta praeityje, kad mes galėtume kreipti dėmesį į tai, kaip kas išsipildė ir teišaiškina mums, kas dar turi įvykti.
23 Tepasako jie mums būsimus įvykius, tai mes numanysime, kad jie esą dievai. Tedaro jie ar gera ar pikta, kad iš to spręstume ir padarytume išvadą.
24 Štai, jūs esate niekingi ir taipgi yra jūsų darbai vieni niekai. Apgailėtinas tas, kuris jus pasirenka.
25 Bet Aš prikėliau vieną iš šiaurės, kuris ateidamas iš rytų, šaukiasi Mano vardo ir žygiuos per galinguosius, kaip per purvą, sumindžiodamas juos, kaip puodžius minkydamas molį.
26 Kas iš jūsų bet kada yra nusakęs, kad kas nors įvyksią, kad mes jums teisybę pripažintume? Nė vienas iš jūsų nėra nė žodžio pasakęs. Iš jūsų niekas nieko neišgirdo.
27 Aš buvau pirmasis, Cionui pranešąs—štai jie čia. Jerūzalei Aš duodu gerųjų žinių skelbėjų.
28 Bet ten pasižvalgęs, nematai nė vieno. Jų tarpe nėra nė vieno, kuris patartų. Į Mano klausimus jie neatsako.
29 Štai, jų visi darbai yra tiktai tuščios pastangos ir jų dievaičiai yra niekingi, kurie nueina, kaip vėjas.

42

Viešpaties Tarnas

1 Štai, Mano tarnas, kurį Aš stiprinu ir remiu, Mano išrinktasis, kuriuomi Mano siela pasimėgsta. Aš daviau jam Savo Dvasios. Jis įgyvendins teisybę tautose.
2 Jis nerėks ir nešūkaus ir gatvėse Jo balso nebus girdėti.
3 Įlūžusios nendrės Jis nesulaužys ir gruzdančio dagčio Jis neužgesys. Iš tiesų, Jis įgyvendins teisybę.
4 Jis neužtruks ir nenusivils, įgyvendindamas teisybę žemėje ir pajūrio šalys lauks Jo įstatymų.
5 Šitaip kalba Viešpats Dievas, kuris plačiai išskėsdamas sutvėrė dangus, kuris žemę padarė ir jos augmeniją, kuris joje esantiems žmonėms duoda kvapą ir dvasią joje vaikščiojantiems.
6 Aš, Viešpats, pasišaukiau tave tiesoje. Aš laikysiu tave už rankos, tave sergėdamas. Aš padariau

sandorą su tavimi dėl visų
žmonių, kad būtumei šviesa
tautoms,
7 kad aklieji praregėtų, kad
kalinamuosius išvestumei iš kalė-
jimo, iš tamsybės tamsoje sėdinčius.
8 Aš vienintelis esu Viešpats, tai
Mano vardas. Niekam kitam ne-
duosiu Savo garbės ir Savosios pa-
garbos neduosiu dievaičiams.
9 Mano pranašystės išsipildė. Ir
dar daugiau jums pranešiu iš anksto
apie tuos įvykius, kurie dar
neprasidėjo.
10 Giedokite Viešpačiui naują
giesmę, girdami Jį, visi pasaulio
pakraščiai. Liaupsinkite Jį visi jū-
ros keliautojai ir visi, kurie joje gy-
venate ir salos su savo gyventojais.
11 Tešūkauja dykumos su savo
miesteliais ir Kėdaro gyvenamosios
sodybos. Tedžiūgauja uolos gyven-
tojai ir tepakelia jie savo balsą nuo
kalnų viršūnės.
12 Tesuteikia jie garbę Viešpačiui
ir teapsako Jo gyrių salose.
13 Viešpats išeis kaip milžinas,
pilnas ryžto, rėkaudamas, kaip kar-
žygys ir šūkaudamas Jis nugalės
Savo priešus.
14 Aš ilgai tylėjau. Susilaikyda-
mas, Aš nieko nesakiau. Bet dabar
Aš šauksiu lyg gimdančioji. Aš
išnaikinsiu juos, visus juos
prarydamas.
15 Aš sunokiosiu kalnus su kal-
vomis, sudžiovindamas jų aug-
meniją. Iš upelių padarysiu
salas, išdžiovindamas jų vandenis.
16 Akluosius Aš vesiu jiems ne-
žinomais keliais ir jiems nepažista-
mais takais. Jų tamsybę Aš
paversiu jų akivaizdoje į
šviesą, nelygiąsias vietas pa-
darysiu lygumomis. Tatai Aš jiems
padarysiu ir jų neapleisiu.
17 Bet, tie, kurie pasitiki dievai-
čiais, tardami nulietam pavidalui
"jūs esate mūsų dievai", bus pa-
žeminti ir skaudžiai sugėdinti.
18 Klausykite, jūs kurtiniai, ir
pažvelkite šen jūs aklieji, kad
regėtumėte.
19 Kas yra taip aklas, kaip Mano
tarnas, kas taip užkurtęs, kaip
Mano pasiuntinys, kurį siunčiu?
Kas taip aklas, kaip tobulasis ir
apakęs, kaip Viešpaties tarnas?
20 Daug buvo jums pamokslauta,
bet jūs nesiklausėte, daug jums pa-
sakyta, bet nenorėjote girdėti.
21 Tačiau panorėjo Viešpats jiems
gero dėl Savo teisybės, kad
įstatymus didingus ir išaugštintus
padarytų.
22 Bet ši tauta yra apiplėšta ir iš-
draskyta. Visi jie supančioti uolose
ir paslėpti kalėjimuose. Neturėdami
gelbėtojo, jie buvo apiplėšti ir iš-
draskyti ir nėra nė vieno, kuris sa-
kytų: "Sugrąžinkite juos!"
23 Kas iš jūsų tarpo tai klau-
sytųsi ir dėmesį kreiptų į at-
eities dalykus?
24 Kas leido Jokūbą išdraskyti
ir Izraelį apiplėšti? Ar tai ne Vieš-
paties padaryta, prieš kurį nusi-
dėjome. Jie nenorėjo Jo keliais
vaikščioti, Jo įstatymų klausyti.
25 Todėl Jis išliejo ant jų Savo
degantį kerštą, užvesdamas
jiems žiauriausius karus, juos su-
degindamas. Bet jie nesuprato ir,
nors aplinkui liepsnų apsupti, jie
nepasiryžo pakeisti savo širdies
nusistatymo.

43

Dievas Pasižada
Išgelbėti Savuosius

1 O dabar sako Viešpats, kuris
tave sutvėrė, Jokūbe, ir tave pa-
darė, o Izraeli: "Nesibijok, nes Aš
tave atpirkau, Aš šaukiau tave tavo
vardu, tu esi Manasis.
2 Tau einant per gilius vandenis,
Aš būsiu su tavimi, kad srovės tavęs
nenuneštų, tau einant, o tau ei-
nant per ugnį, kad nesudegtumei
ir liepsnos tavęs neužgautų.
3 Nes Aš esu Viešpats, tavo Die-
vas, Šventasis Izraelyje, tavo Iš-
ganytojas. Už tave atidaviau
Egiptą, Etiopiją ir Sebą tavo
vieton.
4 Kadangi tu esi brangus Mano
akyse, todėl Aš vertinu ir myliu

tave, atiduodamas žmones už tave
ir tautas už tavo sielas.
5 Todėl nesibijok, nes Aš esu su
tavimi. Tavo vaikus Aš pargabensiu
iš tolimųjų Rytų ir surankiosiu
juos iš tolimiausių vakarinių
kraštų.
6 Šiaurei Aš sakysiu "Atiduok"
ir Pietums "Nesulaikyk." Parga-
benk Mano sūnus iš tolimų
kraštų ir Mano dukteris nuo žemės
pakraščių,
7 kiekvieną vadinamą Mano
vardu, kurį sutvėriau ir paruošiau
ir padariau Savo garbei.
8 Išvesk akląją tautą, tu-
rinčią akis ir kurčiąją, turin-
čią ausis.
9 Ir surink visus pagonis ir tau-
tas. Kas iš jų būtų galėjęs ap-
sakyti ir mums tai išpranašauti.
Teateina jų liudytojai ir teįrodo
ir teįtikina mus, kad mes pripa-
žintume, jog tai tiesa!
10 Tačiau jūs esate Mano liudi-
ninkai, teigia Viešpats. Aš juos pa-
sirinkau, kad žinotumėte ir Man
tikėtumėte ir išmanytumėte, kad Aš
Pats tai esmi. Dievas nebuvo pa-
darytas pirm Manęs, o ir nebus po
Manęs.
11 Aš esmi Viešpats ir be Manęs
nėra Išganytojo.
12 Aš apsireiškiau, jus išgel-
bėsiąs, o ir apsakiau tai ir ne koks
svetimas dievaitis iš jūsų tarpo.
Jūs esate Mano liudytojai, sako
Viešpats, o Aš esmi Dievas.
13 Aš buvau jau pirmajai dienai
prasidedant. Ir nėra nė vieno, kuris
galėtų iš Mano rankos ištrūkti.
Kas gali kištis į Mano darbus?
14 Taip kalba Viešpats, jūsų At-
pirkėjas, Šventasis Izraelyje. Dėl
jūsų Aš siunčiau į Babelę ir
atsklendžiau visus užkaiščius ir nu-
variau pabėgėlius kaldiečius, ai-
manuojančiuosius į laivus.
15 Aš esu Viešpats, jūsų Šven-
tasis, Izraelio Sutvėrėjas, jūsų
Karalius.
16 Taip kalbėjo Viešpats, ke-
liaująs jūrų keliais ir takais ga-
lingųjų vandenų,
17 kuris išveda kovos vežimus su
žirgais, kariuomenę su karžygiais,
kad jie visi vienon krūvon sugultų
ir nebeatsikeltų, užgesdami, kaip
užgesęs dagtis.
18 Užmirškite praeities įvykius
ir jų daugiau nebeminėkite.
19 Nes Aš padarysiu kai ką
naujo ir tai atsitiks dabar, kai jūs
ištirsite Mane vedantį keliu per
dykumą ir upes vandenų per
negyvenamą žemę,
20 kad Mane girtų laukų
žvėrys, šakalai ir strūčiai, kadangi
jiems vandens duodu dykumoje ir
versmes upelių Savo tautai pagir-
dyti, Savo išrinktiesiems.
21 Šiuos žmones Aš užsiauginau
dėl Savęs, kurie Man liaupsės
giesmes giedos,
22 nors tu, Jokūbe, Manęs nesi-
šaukei ir dėl Manęs nesistengei, o
Izraeli!
23 Man tu, tiesa, neatnešei avių
deginimo aukoms ir Manęs au-
komis negarbinai, Man netrokštant
tavo valgomųjų aukų ir Man
nereikalaujant tavųjų smilkalų.
24 Tu nepirkai už pinigus Man
kalmusų ir negarbinai Manęs savo
riebiomis aukomis, bet varginai
Mane savo nuodėmėmis ir padarei
Man rūpesčių savo nusikaltimais.
25 Aš esu tas, kuris atleidžia tavo
kaltes dėl Savojo vardo, jų
nebeminėdamas.
26 Primink Man, kad kartu galė-
tume apsvarstyti. Pasisakyk, jei turi
kuo pasiteisinti.
27 Tavo tėvų tėvai nusidėjo ir
tavo mokytojai nusikalto prieš
Mane.
28 Todėl Aš padariau nešventais
šventovės vyresniuosius, prakeik-
damas Jokūbą ir įžeisdamas
Izraelį.

44

Malonės Išplatinimas

1 Taigi, klausyk dabar, Mano
tarne, Jokūbe ir Izraeli, kurį Aš
išsirinkau.
2 Taip kalba Viešpats, kuris tave

sutvėrė ir tave padarė, tave užsto-
damas nuo pat motinos įsčių:
"Nesibijok, Mano tarne Jokūbe, ir
tu, Izraeli, kurį išsirinkau.
3 Nes Aš liesiu vandenį ant iš-
troškusiųjų ir sroves ant sau-
sumų. Aš išplatinsiu Savo
Dvasią ant tavo vaikų ir Savo
palaimą ant tavo vaikų vaikų,
4 kad jie žaliuotų kaip žolė ir
gluosniai paupiuose.
5 Vienas pasisakys esąs Vieš-
paties, kitas vadinsis Jokūbo vardu,
vėl kitas užsirašys savo ranka Vieš-
pačiui, pasivadindamas Izraelio
vardu.
6 Taip kalba Viešpats, Izraelio
karalius ir jo Išgelbėtojas, Visagalis
Viešpats: Aš esu Pirmutinis ir Pas-
kutinis ir be Manęs nėra Dievo.
7 Kas nori su Manimi lygintis?
Tegu pasisako, tepaskelbia ir teiš-
dėsto Man, kas atsitiko nuo amžių
Man tautas valdant, tepraneša, kas
dar neįvyko ir kas dar turi
įvykti.
8 Nesibijokite ir neišsigąskite.
Nuo amžių esu tai pranešęs ir ap-
sakęs, nes jūs esate Mano liudinin-
kai. Ar būtų dar kitas Dievas ir
Uola, kurios Aš nepažinčiau?
9 Dievaičių dirbėjai yra visi iš
vieno niekingi ir jų branginamieji
išdirbiniai niekam neverti. Būdami
jų liudininkais, jie nieko nemato
ir nesupranta ir todėl turi būti
sugėdinti.
10 Kam dirbti dievaitį, nulieti
pavidalą, jei jis niekam netikęs!
11 Visi jų garbintojai bus su-
niekinti, nes jų dirbėjai yra tik
žmonės. Nors jie visi krūvon su-
sieitų ir stotų, tačiau jie visi pa-
būgtų ir kartu būtų sugėdinti.
12 Vienas laiko replėmis gelž-
galį žarijose, plaka plaktukais,
dirba, alkį kęsdamas visomis jė-
gomis, kol nebegali ir, vandens
negėręs, apalpsta.
13 Kitas tašo medį, matuoja jį,
užbraukdamas raudona kreida, ap-
dailina, apvaliai nuskrieja, padary-
damas tai nei vyriškį, gražų
žmogelį, troboje gyvenantį.
14 Jis keliauja drąsiai į mišką
pasikirsti cėdrų, jovarų ir
ąžuolų. Jis pasisodina pušį,
kurią lietus užaugina,
15 kurios malkas žmonės ima, kad
pasišildytų ir sau duoną išsi-
keptų. Jie dar pasidaro iš jos die-
vaitį, prieš kurį atsiklaupia ir lyg
tai meldžiasi.
16 Pusę jis sukūrena ugnyje, išsi-
kepdamas sau mėsos valgyti. Pasi-
sotinęs kepsniu ir pasišildęs taria—
bent pasišildžiau, pasigėrėdamas
ugnimi.
17 Iš likusios medienos jis pasi-
dirba dievaitį, stabą, kurį gar-
bina atsiklaupęs ir maldaudamas—
išgelbėk mane, nes tu esi mano
dievas.
18 Jie nieko nežino ir nieko neiš-
mano, nes jie yra apakinti ir aki-
mis nemato ir širdimis nesusivokia.
19 Jie daro tai nepagalvodami,
neapsvarstydami ir nesąmoningai.
Pusę malkų sukūrena apsišildy-
mui, mėsai ant anglių išsikepti,
kad pavalgytų. Ir kam iš likusio
medžio pasidaryti pabaisą ir su-
klupti prieš medžio gabalą?
20 Jis giriasi pelenais. Jo širdyje
yra maišatis, kuri jį suvedžioja.
Jis negali savęs išsigelbėti, nors ir
sakytų: "Ar neapgauna manęs
mano dešinės rankos darbai?"
21 Todėl atsimink viso to Jokūbe
ir Izraeli, nes tu esi Mano tarnas.
Aš paruošiau tave būti Mano tarnu.
Izraeli, tu neturi Manęs užmiršti.
22 Tavo nusidėjimus Aš išgaišinu
kaip debesis, tavo nuodėmes kaip
miglą. Sugrįžk pas Mane, nes
Aš tave atpirkau.
23 Džiūgaukite dangūs, nes tai
Viešpats padarė. Krykštaukite,
žeme, čia žemai, ir kalnai džiau-
kitės liaupsėmis, girios su visais
medžiais, nes Viešpats išgelbėjo
Jokūbą ir šlovingai apsireiškė
Izraelyje.
24 Taip kalba Viešpats, tavo At-
pirkėjas ir tavo Kūrėjas nuo moti-
nos įsčių. Aš esu Viešpats,
viską darąsis, kuris dangų iš-
tiesiau vienas ir vienas žemę
sutvėriau, be padėjėjo,
25 kuris verčia žynių ženklus

niekais, kuris darau, kad burtininkai nusiviltų, kuris laikau išminčių mintis tiktai nesąmone.
26 Bet Aš patvirtinu žodį Savojo tarno ir įgyvendinu uždavinius Savo pasiuntinių, Jerūzalei tardamas, kad ji vėl bus apgyventa ir Jūdos miestai vėl atstatyti, prikelti iš griuvėsių.
27 Aš pasakau gilybei, kad ji išsektų ir ji išsenka, su visomis upėmis.
28 Kyrą Aš skelbiu Mano valios vykdytoju, kuris sakys Jerūzalei—tu būsi atstatyta ir tars šventovei—tu stovėsi ant tvirtų pamatų!

45

Kyras Pasitarnauja Bažnyčiai

1 Taip kalba Viešpats Savo pašventintam Kyrui, kurį pasiėmiau už dešinės rankos, kad pagonis jam atiduočiau, karaliams nujuosdamas kardą, kad jam būtų visos durys atidarytos ir visi vartai atskleisti.
2 Aš eisiu pirm tavęs išlyginti nelygumus, sudaužyti vario duris ir sulaužyti geležinius užkaiščius.
3 Aš duosiu tau paslėptus turtus ir nežinomas brangenybes, kad išpažintumei, jog Aš, Viešpats, Izraelio Dievas, tave vardu šaukiau,
4 dėl Jokūbo, Manojo tarno ir dėl Mano išrinktojo Izraelio. Taip, Aš šaukiau tave tavo vardu, tave įpareigodamas, tau Manęs dar nepažįstant.
5 Aš esu Viešpats ir niekas kitas. Kito Dievo nėra be Manęs. Aš apginklavau tave, tau Manęs dar nepažįstant,
6 kad visi nuo saulėtekio iki saulėlydžio ištirtų be Manęs kito nėsant. Aš esu Viešpats ir kito nėra.
7 Aš padarau šviesą ir užleidžiu tamsybę. Aš nešu laimę ir atiduodu nelaimei. Aš esu Viešpats, kuris visa tai daro.
8 Dangūs lašnokite iš augštybių ir debesys išliekite teisybę, teatsiveria žemė ir teišugdo išganymą, kad kartu užaugtų su teisybe. Aš, Viešpats, tai darau.
9 Vargas tam, kuris nesutinka su savo Kūrėju, kaip šukė su kitomis molinėmis šukėmis. Ar gali molis priekaištauti savo puodžiui—ką tu darai? Ar gali padaras skųstis—tu neturi rankų!
10 Vargas tam, kuris savo tėvui sako—kam tu mane pagimdydinai? O moteriškei—kam tu gimdai?
11 Taip kalba Viešpats, Izraelio Šventasis ir jo Sutvėrėjas: "Jums nėra reikalo teirautis dėl Mano vaikų ir Man nurodymus duoti, ką Aš turiu daryti!
12 Žemę Aš sutvėriau su jos žmonėmis. Savo rankomis ištiesiau dangus, valdydamas visus jų pulkus.
13 Kyrą Aš prikėliau teisybei įgyvendinti ir išlyginsiu jam visus jo kelius. Jis atstatys Mano miestą, paleis Mano belaisvius ne už pinigą ar atlyginimą, sako Visagalis Viešpats.
14 Viešpats sako, kad Egipto darbuotojai, Etiopijos pirkliai ir augšto ūgio sabiečiai atėję, pasiduos tau ir seks tave supančioti ir atsiklaupę prašys tavęs, nes Dievas eina tikriausiai su tavimi ir kito Dievo nėra.
15 Izraelio Dieve, Išganytojau, Tu esi iš tikrųjų santūrus Dievas!
16 Iš gėdos paraudę ir suniekinti turės nešdintis visi dievaičių dirbėjai.
17 Izraelį Viešpats išgelbės amžinuoju išganymu, nesugėdindamas ir neapjuokdamas amžių amžiams.
18 Nes taip kalba Viešpats, kuris sutvėrė dangų, Dievas kuris žemę paruošė ir padarė ne be reikalo, bet kad žmonės joje gyventų. Aš esu Viešpats ir kito nėra.
19 Aš kalbėjau nepasislėpęs tamsioje žemės vietoje ir neveltui liepiau Jokūbo vaikams Manęs ieškoti. Nes Aš esu Viešpats, kalbąs apie teisingumą ir apsakąs teisybę.
20 Tesusieina ir tesusirenka visi tautų išlikusieji, kurie nieko nežinodami, nešiojasi iš medžio padirbtus dievaičius ir meldžiasi jų, kurie jiems padėti negali.
21 Susineškite, ateikite ir pasitarkite kartu. Kas pranešė tai įvyksiant nuo amžių ir seniai

paskelbė? Argi ne Aš, Viešpats? Be
Manęs nėra kito teisaus ir išga-
nančio Dievo.
22 Kreipkitės į Mane, tai būsite
išganyti, visi žemės pakraščiai, nes
Aš esu Dievas ir kito nėra.
23 Aš Sau pasižadėjau, kad tei-
sybės žodis iš Mano burnos išėjęs,
nebus pakeistas, būtent—prieš
Mane klaupsis visi keliai ir pasi-
žadės visi liežuviai,
24 tardami, tik Viešpatyje aš turiu
teisybės ir stiprybės. Visi, kurie eina
pas Jį prieštaraudami, bus
sugėdinti.
25 Nes Viešpatyje bus išteisinti
visi Jokūbo vaikai ir Juomi jie di-
džiuosis.

46

Babelės Dievaičių Sunaikinimas

1 Bėlo ir Nebo garbinimas su-
stojo. Jų dievaičiai sukrauti ant
gyvulių ir galvijų ir pasidarė
tiems sunki našta.
2 Dievaičiai negali savęs išsisau-
goti. Jų sunkioji našta nueina
nelaisvėn.
3 Klausykite Manęs, Jokūbo na-
mai, ir visi Izraelio išlikusieji. Aš
pasiėmiau jus Savo globon nuo
jūsų užgimimo dienos.
4 Aš nešiosiu jus mielai iki pa-
sensite ir pražilsite, jus išlaikyda-
mas, jums padėdamas ir jus
išgelbėdamas.
5 Kas turėtų Man prilygti ir kas
turėtų būti panašus į Mane,
klausia Viešpats. Su kuo sulygin-
site Mane, į ką darote Mane
panašų?
6 Jie išsiima aukso iš maišo, at-
sisveria sidabro svarstyklėmis, pa-
sisamdo auksakalį, kad dievaitį
padirbtų, prie kurio klauptųsi ir
melstųsi.
7 Užsikėlę jį ant savo pečių,
jie nusineša jį ir pasistato jį savo
vieton, iš kurios tas judėte nepa-
juda. Jei kas šaukiasi jo pagalbos,
jis neatsako ir negali padėti jiems
jų nelaimėje.
8 Atsiminkite tai, jūs nusidėjė-
liai, ir giliai susirūpinkite, savo šir-
dyje tvirtai nusistatydami.
9 Atsiminkite pirmykščiųjų
įvykių iš senovės. Įsisąmoninkite,
kad Aš esu Dievas ir kito Man
lygaus niekur nėra.
10 Aš apsakau būsimus įvykius,
kurie dar neprasidėjo, nuo amžių,
tvirtu nusistatymu, vykdydamas
Savo valią.
11 Iš rytų Aš pasišaukiu erelį,
žmogų, vykdantį Mano valią,
iš tolimos šalies. Ką sakau, tai ir
įgyvendinu, ką galvoju, tai ir
padarau.
12 Klausykite, jūs užsispyrėliai,
kurie taip toli esate nutolę nuo
teisybės!
13 Mano teisingumas yra čia pat
ir visai netoli. Mano išganymas ne-
bus atidėtas. Nedelsdamas Aš iš-
ganysiu Cioną, suteikdamas
Izraeliui Savo šlovę.

47

Bausmė Babelei

1 Nuženk žemėn, mergele, Ba-
belės dukte. Atsisėsk dulkėse, nes
nebėra sosto kaldiečių dukteriai,
kuri nebebus vadinama lepūnėle ir
gražuole.
2 Paimk girnas ir malkis miltų,
susipink savo kasas, nusiauk basa,
atsiraityk drabužius ir brisk per
vandenį,
3 kad būtumei apnuoginta ir tavo
gėda būtų regima. Aš atsikeršysiu
ir nebus žmogaus, kuris Mane
numaldytų,
4 sako mūsų Atpirkėjas, kuris
yra Visagalis Viešpats, Izraelio
Šventasis.
5 Nuėjusi į tamsumą, kaldie-
čių dukte, sėdėk tylėdama, nes
tavęs niekas nebevadins karalys-
čių valdove.
6 Nes, kai Aš ant Savo žmonių
buvau užpykęs, Aš nebelaikiau jų
Saviškiais ir padaviau juos į tavo
rankas. Bet tu neparodei jiems Jo-
kio pasigailėjimo, net jų senuo-
sius perdaug spausdama.
7 Tu galvojai būsianti karalienė

per amžius. Tu to
neįsisąmoninai ir nepagalvojai,
kaip viskas gali baigtis.
8 O dabar paklausyk, smagu-
riautoja, gyvenančioji be baimės ir
taip savo širdyje įsitikinusioji-aš
tokia esu ir kitos tokios nėra. Našle
aš nebūsiu ir nevaisinga nebūsiu.
9 Bet tave staiga užklups tiek
vienas, tiek antras tą pačią
dieną, kad būsi našlė ir bevaikė,
kadangi tave paveiks ta daugybė
tavo žynių ir burtininkų, kurie
pas tave yra.
10 Tu pasitiki savo nelabumu,
tvirtindama—niekas manęs ne-
mato. Tavo protas ir tavo žinojimas
apgavo tave, kadangi tu pasigiri savo
širdyje—aš esu tokia ir kitos to-
kios, kaip aš, nėra.
11 Todėl užeis tau nelaimė, kad
tu nesusigaudysi, iš kur ji atsirado.
Tave užpuls vargas, kurio tu nega-
lėsi atsimelsti. Naikinimas užgaus
tave staiga, kurio tu nesitikėjai.
12 Taigi, pasirodyk dabar su savo
žyniais ir burtininkais, su kuriais
užsiimdavai nuo pat jaunystės. Gal
jie tau padės, gal tu jais prasiversi?
13 Tavo patarėjai tave perdaug
nuvargino. Tepadeda tau dabar tavo
dangaus stebėtojai, kurie žvaigždes
seka ir mėnesius skaito ir tepasako
tau tavo ateitį.
14 Jie yra kaip ugnies išdegintos
ražienos ir jie negali savo gyvybės
nuo ugnies liepsnos išsisaugoti. Tai
nėra, prie kurių būtų galima
pasišildyti arba ugnelė, aplink ku-
rią būtų galima susisėsti.
15 Tik tiek jie tau ir tegali padėti,
kuriais tu nuo pat jaunystės užsiim-
davai. Kiekvienas iš jų išsivaikš-
čios savo keliais, kad nė vieno
neliks, kuris tau gelbėtų.

48

Bausmė Už Užsispyrimą

1 Išgirskite Jokūbo namai, vadi-
namieji Izraelio vardu, kurie esa-
te Jūdos kilmės, kurie prisiekiate
Viešpaties vardu, kurie atsimenate
Izraelio Dievą, bet ne visa širdimi
ir nesąžiningai,
2 jūs, kurie esate šventojo miesto
gyventojai ir pasitikite Izraelio
Dievu, kurio vardas yra Visagalis
Viešpats.
3 Seniai Aš buvau apsakęs bū-
siančius įvykius, kurie dabar jau
įsigyvendino. Ir tai išėjo iš Mano
burnos ir tatai Aš daviau paskelbti,
staiga veikdamas ir tai atlikdamas.
4 Aš žinojau, kad jūs esate už-
sispyrę ir kietsprandžiai su skaist-
varine kakta.
5 Iš anksto Aš apsakiau tatai ir
pranešiau dar neįvykus, kad ne-
sigirtumėte, jog jūsų dievaitis tai
darąs ir stabų bei paveikslų
tatai įsakyta.
6 Visa tai jūs girdėjote ir matėte,
bet nenorite pripažinti. Dabar pa-
sakysiu jums naujų dalykų, pa-
slėptų, kurių jūs nežinote.
7 Tai yra daroma dabar ir ne nuo
amžių ir nė vienos dienos iš ank-
sto to neišgirdote, kad nesakytu-
mėte—štai, aš tatai žinojau.
8 Jūsų ausys buvo lyg užkim-
štos, kad nuo to laiko jūs nei gir-
dėjote, nei žinojote, bet Aš gerai
pažinau jūsų atžagareiviškumą
ir žinojau, kad nuo motinos
įsčių, tikrais nusikaltėlias vadi-
nami buvote.
9 Dėl Savojo vardo Aš atidedu
Savo rūstumą ir susilaikau dėl
Savo pagarsėjimo kad jūsų
neišnaikinčiau.
10 Štai, Aš išvalysiu jus, bet ne
kaip sidabrą, o leisiu jus per
vargų krosnį.
11 Ir tatai Aš darysiu dėl Savęs,
tiktai dėl Savęs, kad Mano vardas
nebūtų nepadarytas nešventu ir
kad Mano garbė neatitektų kitam.
12 Klausyk Manęs, Jokūbe ir
Izraeli. Aš esu tas, kuris tave išsi-
rinkau. Aš esu pats Pirmasis ir pats
Paskutinis.
13 Mano ranka sutvėrė žemę,
Mano dešinė išdėstė dangus. Kai
juodu prisišaukiu, tai prisistato
abudu.
14 Susirinkite visi ir pasiklausy-

kite. Ar būtų koks iš tų dievai-
čių, kuris galėtų tai apreikšti?
Viešpats myli jį ir todėl vykdys
Babelėje Savo valią, parodyda-
mas kaldiečiams Savąją galią.
15 Taip, Aš jį tikrai pasišaukiau,
kad jis ten eitų ir jo žygis bus
pasėkmingas.
16 Ateikite pas Mane ir pasiklau-
sykite. Nuo pat pradžios Aš neesu
slaptomis kalbėjęs. Aš čia buvau,
įvykiams dar neprasidėjus. O da-
bar Viešpačių Viešpats su Savo
Dvasia siunčia Mane.
17 Taip kalba Viešpats, tavo At-
pirkėjas, Izraelio Šventasis: Aš esu
Viešpats, tavo Dievas, mokąs tave
naudingų dalykų, vedąs tave
tavo einamuoju keliu.
18 Jei tu Mano įsakymų bū-
tumei klausęs, tai tave būtų
aplankiusi palaima lyg kokia upės
srovė, tavo teisybė, kaip jūros
vilnys.
19 Tavo sėklos gausumas būtų
lyg smilčių gausumas ir tavo pa-
likuonių, kaip žvyro akmenaičių,
kurių vardas neišnyktų ir nebūtų
išnaikintas Mano akivaizdoje.
20 Išeikite iš Babelės, bėkite nuo
kaldiečių džiaugsmingais balsais,
išgarsindami ir paskelbdami ligi
žemės pakraščių, tardami: "Vieš-
pats išgelbėjo Savo tarną Jokūbą."
21 Jie neištroško, kai Jis juos per
dykumas vadžiojo. Jis davė jiems
vandens iš uolos, praplėšdamas
uolą, kad vanduo iš jos tekėjo.
22 O bedieviams ramybės nebus,
sako Viešpats.

49

*Kristus Neužmiršta Savo
Šventojo Surinkimo*

1 Klausykite Manęs, pajūrio
kraštai, ir kreipkite dėmesį, jūs
tolimosios šalys, į tai. Viešpats
pasišaukė Mane ir Mano vardas jau
buvo minimas, Man dar negimus.
2 Mano burną padarė Jis lyg
aštrų kardą, pridengdamas
Mane Savo rankos šešėliu nušveis-
damas Mane kaip strėlę ir slėpda-
mas Mane Savo krepšyje.
3 Ir tarė Man: "Tu esi Mano tar-
nas Izraeliui, per Tave pasirodys
Mano šlovė."
4 Aš dingojaus veltui vargstąs
ir Savo jėgas be reikalo eikvojąs,
tačiau tai priklauso nuo Viešpaties
valios, kad Dievas Man atlygintų.
5 Dabargi kalba Viešpats, jog
nuo motinos įsčių Mane Savo
tarnu padaręs, kad Jam
sugrąžinčiau Jokūbą ir Izraelis
nežūtų ir todėl pagarbintas bū-
čiau Viešpaties akyse ir Dievas
būtų Mano stiprybė,
6 pridėdamas: "Neužtenka, kad
Tu esi Mano tarnas Jokūbo giminei
atgaivinti ir Izraelio likučiams su-
grąžinti, bet Tu taip pat esi pa-
darytas šviesa tautoms, kad
būtumei išganymu visiems žmo-
nėms ligi žemės pakraščių.
7 Taip kalba Viešpats, Izraelio
Atpirkėjas, Jo Šventasis, paniekin-
tai sielai, žmonėms, kurie pasibai-
sėtinais laikomi, valdovų Tarnui:
"Karaliai atsikels, pamatę Tave ir
kunigaikščiai nusilenks prieš Tave,
kadangi Viešpats, Izraelio Šven-
tasis yra ištikimas ir Jis Tave
pasirinko."
8 Taip kalba Viešpats: "Aš iš-
klausiau Tave malonės metu. Išgel-
bėjimo dieną Aš Tau padėjau,
apsaugodamas Tave, padarydamas
Tave tautos sandora, kad atkurtu-
mei šalį, iš naujo paskirstydamas
sunokiotas žemes.
9 Sakykite apkaltiesiems "išei-
kite" ir tamsoje esantiems "pasi-
rodykite," kad jie pakelėse ir ant
visų kalnelių pasiganytų.
10 Jie nealks ir netrokš. Jų ne-
kaitins nei saulė, nei karštis. Nes
Tas, kuris jų susimilsta, vadžios
juos, nuvesdamas juos prie vandens
šaltinių.
11 Per visus Savo kalnus Aš pra-
vesiu kelius ir visi Mano takai bus
praminti.
12 Štai, kai kurie ateina iš tolimo
krašto, kai kurie iš šiaurės, kai ku-
rie iš pajūrio, kai kurie iš Asvano,
pietų šalies.
13 Šūkaukit, jūs dangūs, džiau-
kis žeme ir jūs kalnai, krykštau-

kite bei garbinkite. Nes Viešpats
pralinksmino Savo žmones, susi-
mildamas Savo vargingųjų.
14 O Cionas sako: "Viešpats
mane apleido, Viešpats mane
užmiršo."
15 Ar gali moteriškė užmiršti savo
kūdikį ir nesusimilti sūnaus savo
kūno? Nors ji jį ir užmirštų, tai
tačiau Aš tavęs neužmiršiu.
16 Štai, Aš įsirašiau tave į
Savo rankas. Tavo sienos Man vi-
suomet stovi Mano akyse.
17 Tavo vaikai atbėga atstatyti ir
yra greitesni už ardytojus ir tavo
griovėjai pasišalina.
18 Pažvelk aplinkui savo akimis.
Štai, jie visi ateina susirinkti pas
tave. Kaip tikrai Aš gyvas, sako
Viešpats, tu pasipuoši jais visais,
kaip marti pasidabina savo
papuošalais.
19 Nes tavo apleistoji, sugadintoji
ir sugriautoji žemė bus tau dabar
per ankšta visiems apsigyventi, kad
tavo ardytojai, toli nuo tavęs
pasišalins,
20 kad vaikai, gimę tavo tremtyje,
tau sakys—čia man per ankšta, pa-
daryk man vietos, kad pas tave ga-
lėčiau gyventi.
21 Ir tu tarsi savo širdyje—kas
man šituos pagimdė? Aš buvau
vieniša, nevaisinga, ištremta, ne-
laisvėje. Kas juos man užaugino.
Štai, aš buvau palikta vieniša, o iš
kur šie atsirado?
22 Viešpačių Viešpats taip
kalba. Pagonims Aš pamosiu Savo
ranka ir parodysiu tautoms Savo
kovos vėliava, kad jie atneštų tavo
sūnus ant savo rankų ir ant savo
pečių tavo dukteris.
23 Tada bus karaliai jiems kaip
auklėtojai ir karalienės kaip auklės
ir kniūbšti, parpuolę prieš tave, jie
laižys tavo kojų dulkes. Tada tu
ištirsi Mane esantį Viešpatį ir
tie, kurie Manęs laukia, nebus
sugėdinti.
24 Ar galima iš kareivio atsiimti
jo grobį, ar iš galingojo išlaisvinti
belaisvius?
25 "Netaip," sako Viešpats. "Šį
kartą milžinui sugautieji bus atimti
ir grobis iš galingųjų sugrąžintas.
Aš kariausiu prieš tuos, kurie prieš
tave kariavo, išgelbėdamas tavo
vaikus.
26 Ir tavo lupikus Aš valgydinsiu
jų pačių mėsa ir jie turės savo
krauju lyg saldžiu vynu apsigerti,
kad kiekvienas kūnas ištirtų,
Mane esantį Viešpatį, tavo Iš-
ganytoją, tavo Atpirkėją, Jokū-
bo Galingąjį."

50

Izraelio Nuodėmė, Viešpaties Tarno Paklusnumas

1 Taip kalba Viešpats. Kur yra
atsiskyrimo raštas jūsų motinos,
kuriuo Aš ją paleisčiau? Arba,
kam Aš būčiau tiek skolingas ir jus
dėl to parduočiau? Štai jūs esate
parduoti dėl savųjų nuodėmių,
jūsų motina paleista dėl jūsų
nusižengimų.
2 Kodėl čia nebuvo nė vieno
žmogaus, Man atėjus? Aš šaukiau
ir nė vienas neatsiliepė. Ar Mano
ranka taip sutrumpėjusi, kad ne-
begalėtų išgelbėti? Ar Manyje nėra
pakankamai jėgos išlaisvinti. Štai,
Savo barimu Aš išdžiovinu jūras ir
padarau dykumas iš vandens
srovių, kad žuvys, vandens pri-
stokusios, ima gesti ir iš troškulio
miršta.
3 Dangų Aš apvelku tamsa,
uždengdamas lyg maišu.
4 Viešpats Dievas pamokė Mane,
kaip gyvu liežuviu padrąsinti
pailsusius tinkamu metu. Jis bu-
dina Mane kas rytą, kad gerai
įsiklausyčiau Jo mokomas.
5 Viešpats Dievas davė Man au-
sis kad nebūčiau Jam nepaklusnus,
nuo Jo pasitraukdamas.
6 Aš atsukau Savo nugarą
Mane plakantiems, Savo skruostus
Mane mušantiems ir neslėpiau Savo
veido nuo tų, kurie Mane ap-
spjaudė ir apgėdino.
7 Nes Viešpats Dievas padeda
Man, kad nepatekčiau į gėdą.
Todėl Aš pasiūliau Savo veidą kaip
titnagą, žinodamas, kad nebūsiąs
sugėdintas.

8 Jis yra arti, kuris Mane aptei-
sina. Kas nori su Manimi ginčytis?
Susistokime vienas prieš kitą! Kas
turi pagrįstą skundą prieš
Manę, tas teateina pas Mane!
9 Štai, Viešpats Dievas Man pa-
deda. Kur yra tas, kuris norėtų
Mane pasmerkti? Štai, jie visi pa-
sens, kaip drabužis ir jie bus kan-
džių suėsti.
10 Kas iš jūsų bijosi Viešpaties
ir klauso balso Jojo tarno? Nors jis
tamsoje vaikščiotų, be šviesos,
tačiau toks tesiremia Viešpaties
vardu ir tepasitiki savo Dievu.
11 Štai, jūs, visi, kurie uždegate
ugnį, liepsnomis apsišarvavę, pa-
tenkate į savo pačių ugnies
šviesą ir liepsnas, kurias patys
pasidegėte. Tatai būna jums iš Mano
rankos, kad skausmą turite
kentėti.

51

Dievo Pažadai Juomi Pasitikintiems

1 Klausykite Manęs, kurie sten-
giatės teisybę įgyvendinti, ieško-
dami Viešpaties. Pažvelkite į tą
Uolą, iš kurios iškirsti esate ir į
tą Šulinį, iš kurio iškasti esate.
2 Prisiminkite Abraomą, savo
protėvį ir Sarą, iš kurių gimę
esate. Nes tada jis tebuvo dar
vienas, kai Aš jį pasišaukiau, jį
palaiminau ir padauginau.
3 Nes Viešpats paguodžia
Cioną, visus jo griuvėsiuose gy-
venančius žmones. Jo tyrumas pa-
vers Jis pasilinksminimo sodu ir jo
laukus Viešpaties daržu, kuriame
bus džiaugsmo ir linksmybės, pa-
dėkos ir liaupsės giesmių.
4 Klausykite Manęs, Mano
žmones, ką jums pasakysiu. Nes
iš Manęs išeis įstatymas, kad Ma-
noji teisė švies tautoms kaip šviesa.
5 Nes Mano teisingumas arti,
mano išganymas artėja. Mano ran-
kos teis tautas. Manęs laukia pajū-
rio kraštai, pasitikėdami, kad Aš
juos išgelbėsiu.
6 Pakelkite savo akis į dangų
ir pažiūrėkite žemyn į žemę! Nes
dangus išnyks kaip dūmai ir žemė
pasens kaip drabužis ir joje gyve-
nantieji išmirs kaip musės. Bet Ma-
no išganymas išliks amžiams ir
Mano teisingumas niekuomet
neišsisems.
7 Klausykite Manęs, jūs, kurie
pažįstate teisybę, jūs žmones, ku-
rių širdyse Mano įstatymai yra.
Nesibijokite, kai esate žmonių ap-
šmeižiami ir neišsigąskite, kai jie
jus įžeidinėja.
8 Nes kandys suės juos kaip
rūbą ir kirmėlės, kaip vilnonį
milą. Bet Mano teisybė išliks
amžiams ir Mano išganymas kartų
kartoms.
9 Pakilk ir pasikelk, o Viešpaties
ranka, nuo amžių apsiginklavusi
stiprybe, kaip senaisiais laikais. Ar
Tu nebuvai tasai, kuris puikiuosius
iškapojo ir slibiną sužeidė?
10 Ar nebuvai Tu, tasai, kuris iš-
džiovino gilių vandenų jūrą,
paversdamas keliu jūros dugną,
kuriuo Tavo išgelbėtieji galėjo
pereiti?
11 Taipgi sugrįžo Viešpaties iš-
gelbėtieji į Cioną su liaupsės
giesmėmis, džiūgaudami ir kryk-
štaudami, papildyti amžinuoju
džiaugsmu. Jie bus perimti links-
mybės ir džiaugsmo ir užmirš
amžiams rūpestį ir vargus.
12 Aš paguosiu juos. Kas tu toks,
kuris bijai mirtingo žmogaus ir
žmogaus vaikų, kurie sudžiūsta
kaip šienas?
13 Ir užmiršti Viešpatį, savo
Sutvėręją, kuris ištiesė dangų,
padėjo pamatus žemei, kasdien bi-
jodamas per visą dieną smarkuo-
lio rūstybės, pasiruošusio tave
sunaikinti? Kur dingo ta smarkuo-
lio rūstybė?
14 Supančiotieji belaisviai bus
veikiai išleisti, kad nemirtų ne-
laisvėje ir jiems duonos nepritrūks.
15 Nes Aš esu Viešpats, tavo Die-
vas, išjudinąs jūras, kad jų ban-
gos šėlsta, Aš esu Visagalis
Viešpats.

16 Aš dedu Savo žodžius į tavo
burną ir pridengiu tave Savo še-
šėliu, kuris išdėsčiau dangus ir pa-
dėjau žemei pamatus ir sakau
Cionui: "Tu esi Mano tauta."
17 Pabusk, Jerūzale, ir atsikelk,
kuri išgėrei Viešpaties rūstumo
taurę ligi mielių, net paskutinį
lašą išlaižydama.
18 Iš jos pačios augintųjų
vaikų nebuvo nė vieno, kuris ją
pavedėtų, nė vienas iš jos gim-
dytojų vaikų, kuris ją paimtų
už rankos.
19 Tave užniko dvejopas vargas.
O kas tave užjautė? Užėjo griovi-
mas, naikinimas, kardas ir badas ir
nebuvo kam tavęs paguosti.
20 Tavo vaikai buvo apalpę. Jie
gulėjo pakelėse kaip sugautas stum-
bras tinkle, perdėm priblokšti dėl
Viešpaties rūstumo bei pabarimo.
21 Todėl išgirsk tu tai, vargstan-
čioji ir girtoji, nors vyno negėrei!
22 Taip kalba Viešpats Dievas,
tavo Dievas, keršyjąs už Savo
žmones: "Štai, Aš atimsiu Savo di-
džiojo keršto taurę su mielėmis iš
tavo rankos, kad daugiau iš jos ne-
begertumei ir nebesvyrinėtumei.
23 Bet Aš duosiu tą taurę tavo
lupikams, kurie sakydavo tavo sie-
lai—pasilenk, kad per tave liptume
ir išsitiesk ant žemės, kad per tave
vaikščiotume, lyg gatve eidami.

52

Šventojo Surinkimo Išgelbėjimas

1 Išbusk, Cione, ir atsikėlęs, ap-
sišarvuok savo stiprybe. Pasi-
puošk didingai, Jerūzale, tu
šventasis mieste. Nes nuo šio laiko
nebeviešpataus tavyje joks užter-
štasis, neapipjaustytasis.
2 Išsilaisvink supančiotoji Je-
rūzale, kelkis iš dulkių, apkaltoji
Ciono dukte, ir numesk pančius nuo
savo kaklo.
3 Nes Viešpats sako, kad ne už
pinigus jūs buvote atiduoti ne-
laisvėn. Be pinigų jūs būsite ir
atvaduoti.
4 Taip kalba Viešpačių Vieš-
pats. Pradžioje nuėjo Mano tauta
į Egiptą gyventi, o Ašūras ją
ėmė skriausti be reikalo.
5 O ką Aš čia dabar matau,
klausia Viešpats. Mano žmonės
paimti be reikalo. Jų valdovai
kankina juos, sako Viešpats ir kas-
dien tyčiojasi iš Mano vardo.
6 Todėl gaus Mano žmonės pa-
žinti tą dieną, kurią jie suži-
nos, kad Aš esu tas, kuris kalbu.
7 Kaip malonu matyti pasiunti-
nius, ateinančius per kalnus gero-
mis naujienomis, skelbiančius
ramybę, išganymą ir tariančius
Cionui: "Tavo Dievas yra karalius."
8 Tavo žvalgai šūkauja pakeltais
balsais, kartu girdami, nes jie mato
savo akimis Viešpatį, sugrįžtantį į
Cioną.
9 Džiūgaukite jūs Jerūzalės
griuvėsiuose visi kartu liaupsin-
dami, nes Viešpats paguodė Savo
tautą, atvaduodamas Jerūzalę.
10 Viešpats apsireiškė Savo
šventąja ranka visų tautų aki-
vaizdoje, kad visi pasaulio kraštai
matytų mūsų Dievo išganymą.
11 Keliaukite, keliaukite, išeikite
iš čia, nieko neliesdami. Išeikite ap-
sivalę, kurie nešate su savimi Vieš-
paties indus.
12 Nes jūs turite išeiti neskubė-
dami ir nebėgti keliaudami, nes
Viešpats eis jūsų priešakyje ir
Izraelio Dievas saugos jus iš visų
pusių.
13 Štai, Mano tarnas bus pasėk-
mingas, pasižymės, bus išaugštin-
tas ir didžiai pašlovintas,
14 nors daugelis pasibaisės Jo
veidu, kuris labiau sužalotas už vi-
sus kitus žmonių veidus.
15 Bet tuo būdu Jis nustebins
daugelį tautų, kad ir karaliai
prieš Jį apstulbs ir negalės ištarti
nė žodžio, kadangi jie bus pamatę
tai, kas jiems nebuvo pranešta ir iš-
girdę tai, kas jiems nebuvo
pasakyta.

53

Tikėjimo Stoka,
Kristaus Kentėjimas

1 Kas būtų tikėjęs tokiam
mūsų skelbimui! Ir kam buvo
apreikšta Viešpaties galybė?
2 Nes Jis išsprogo Jo akivaizdoje
kaip daigelis iš šaknies sausoje žemėje,
neturėdamas ypatingos išvaizdos
ar grožio, kurie atkreiptų
mūsų dėmesį, kad į Jį žiūrėtume.
3 Jis bus pačiu papeikčiausiu ir
neverčiausiu, pilnas peršulių ir ligos
kankinamas, taip nieku laikomas,
kad jie veidu nuo Jo
nusikreips.
4 Iš tiesų, Jis nešiojo mūsų
ligas ir pasiėmė su Savimi mūsų
peršulius, nors mes Jį laikėme
Dievo baudžiamu, plakamu ir
kankinamu.
5 Bet Jis buvo sužeistas dėl
mūsų nusižengimų ir sumuštas
dėl mūsų nuodėmių. Jis pasiėmė
mūsų bausmę Savo žaizdomis,
gydydamas mūsų ligas.
6 O mes visi klaidžiojame kaip
avys, kiekvienas eidamas savo keliais.
Bet Viešpats uždėjo Jam visas
mūsų kaltes.
7 Baudžiamas ir kankinamas, Jis
neatvėrė Savo burnos, lyg pjaunamas
ėrytis ir kaip tylinti avis,
kerpama.
8 Jis buvo suimtas, teistas, nubaustas.
Jo gyvybe niekas nesirūpino.
Ir Jis kentėjo dėl Jo žmonių
nusikaltimų ir atidavė Savo
gyvybę.
9 O miręs, Jis buvo palaidotas
turtingųjų ir bedievių tarpe,
nors nebuvo padaręs jokios neteisybės
ir Jo burnoje nebuvo jokio
vyliaus.
10 Ir tai buvo Viešpaties valia palaužti
Jį kentėjimu, mirtimi, kad
Jis pasiaukotų už kaltes, kad tuo
vaisiaus susilauktų ir ilgai gyventų
ir Jo ranka Viešpaties valia
įgyvendinta būtų.
11 Už Savo sielos vargą Jis bus
pasotintas šviesa. Savo pasiaukojimu,
Mano teisusis Tarnas išteisins
daugelį, pasiimdamas Sau jų
nusikaltimus.
12 Todėl Aš atlyginsiu Jam didele
daugybe žmonių, kad ir
drūtųjų Jam turės tekti, kadangi
Jis Savo sielą mirtin atidavęs,
paskaitytas nusikaltėliu, daugelio
nuodėmes nešiojęs ir už nusidėjėlius
meldęs.

54

Šventojo Surinkimo
Malonės Dovana

1 Džiaukis nevaisingoji, kuri negimdai.
Liaupsink džiūgaudama,
nėščia neesančioji. Nes negimdžiusioji
turi daugiau vaikų už vyrą
turinčiąją, sako Viešpats.
2 Išplėsk savo palapinės gyvenamąją
vietą, išskėsk savo kaurus
nevydėdamas, pailgink virvutes
ir tvirčiau prikalk kuolelius.
3 Nes tu išsiplatinsi visomis
kryptimis ir tavo palikuonys užvaldys
tautas, kad apleistieji miestai
prisipildys žmonėmis.
4 Nesibijok, nes tu nebūsi sugėdinta,
nenustok vilties ir nesisarmatyk,
bet užmiršk savo jaunystės
nusivylimus ir nebeminėk savo našlystės
sielvarto.
5 Nes tavo vyras yra tavo
Sutvėrėjas, vadinamasis Visagalis
Viešpats, tavo Atvaduotojas, vadinamasis
visos žemės Dievas.
6 Nes Viešpats pasiėmė tave lyg
apleistą giliai liūdinčią moteriškę,
jauną ir pamestą, sako tavo
Dievas.
7 Trumpam laikui Aš buvau tave
palikęs, bet Aš tave sugrąžinsiu
dideliu pasigailėjimu.
8 Keršydamas, vos akies
mirksnį, Aš nusikreipiau nuo
tavęs, bet susimilau tavęs amžina
malone, sako Viešpats, tavo
Atpirkėjas.
9 Man tai yra kaip Noacho laikais,
kai Aš prisiekiau Noachui
tvano ant žemės daugiau nebeužleisti,
kaip Aš prisiekiau, kad ant
tavęs nebepyksiąs ir tavęs daugiau
nebebarsiąs.

10 Nors kalnai atstotų ir kalne-
liai sugriūtų, tačiau Mano malonė
neatstos nuo tavęs ir Mano ramybės
sandora nieku nepavirs, sako Vieš-
pats, kuris tavęs susimilsta.
11 Tu kenčiančioji ir visų au-
drų draskomoji, nepaguodžia-
moji! Štai, Aš atstatysiu tave bran-
giais akmenimis, papuošdamas tavo
pamatus safyrais.
12 Tavo bokštelių langai bus
kristaliniai, tavo vartai spindančiais
papuošimais, o sienos visos bran-
giais akmenėliais nusagstytos.
13 Viešpats mokys visus tavo
vaikus, juos perdėm užganė-
dindamas.
14 Tu būsi atstatyta teisybės pa-
grindais. Smurtas bei neteisybė
tavęs nepalies, kad išgąsčio tau
nereikės bijoti, kadangi tau tokio
pavojaus nebus.
15 Jei kas keltųsi ir pultų tave,
tai jis darys tai be Manęs ir turės
žūti.
16 Štai, Aš darau, kad kalvis
pūsdamas į degančias anglis, pa-
sidirbtų sau tinkamą ginklą.
Bet Aš taip pat padariau naikin-
toją, kuris tai sunaikintų.
17 Nes nė vienas ginklas ne-
laimės, kuris bus prieš tave pavar-
totas. Ir kiekvienas liežuvis,
pasiskundžiąs prieš tave, bus pa-
smerktas teisme. Tokia yra Viešpa-
ties tarnų dalia, kurių teises Aš
apginsiu, taria Viešpats.

55

Tikras Prisivertimas, Dievo Žodžio Galybė

1 Ateikite visi, kurie esate iš-
troškę, ateikite prie vandens. Atei-
kite ir jūs, kurie pinigų neturite,
pirkite ir valgykite, pirkite be pi-
nigų, neužmokėdami, tiek vyno,
tiek pieno.
2 Kam mokate pinigus už tai, kas
nėra duona ir kam dirbate darbą,
kuris jūsų nepatenkina? Bent pa-
siklausykite Manęs, tai valgysite,
kas gera ir jūsų siela prasidžiugs
tomis gerybėmis.
3 Taigi, ateikite pas Mane ir tada
jūsų siela atsigaus. Nes Aš pada-
rysiu su jumis amžiną sandorą,
tikrai suteikdamas Dovydui priža-
dėtas malones.
4 Štai, Aš padariau jį žmo-
nėms, liudytoju, kunigaikščiu ir
valdovu.
5 Tu pasišauksi tautas, kurių tu
nepažinai ir tautos, kurios tavęs ne-
pažino, skubės pas tave dėl Vieš-
paties, tavo Dievo ir dėl tave
garbinančio Šventojo Izraelyje.
6 Ieškokite Viešpaties tol, kol Jis
leidžiasi randamas, šaukitės Jo, kol
Jis arti.
7 Tegul meta bedievis savo ke-
lią ir piktadėjis savo nusista-
tymą ir tegrįžta prie Viešpaties
ir Jis jo pasigailės ir prie Dievo, ku-
ris mielai atleidžia.
8 Nes Mano mintys ne jūsų
mintys ir Mano keliai ne jūsų ke-
liai, sako Viešpats.
9 Nes kuo dangus yra augštesnis
už žemę, tuo augštesni yra Mano
keliai už jūsų kelius ir Mano min-
tys už jūsų mintis.
10 Nes lygiai, kaip lietus lyja ir
sniegas sninga iš dangaus ir atgal
nesugrįžta, bet žemę padrėkina,
ją vaisingą ir žaliuojančią pa-
daro, kad sėkla užauga sėjėjui ir
duona valgantiems,
11 taip turi ir žodis, išeinąs iš
Mano burnos, nesugrįžti tuščias,
bet vykdyti Mano pageidavimus ir
atlikti tai, kam jis yra skirtas.
12 Nes jūs išeisite linksmi ir bū-
site linksmybėje išlydėti. Kalnai ir
kalneliai jums linksmai giedos
liaupsę ir visi laukų medžiai plos
rankomis.
13 Dagių vietoje augs eglės ir
mirtos vietoje erškėčių ir tai bus
Viešpaties vardui amžinu ženklu,
kuris nebus sunaikintas.

56

Dievo Pažadai, Bažnyčios Aklieji Vadai

1 Taip sako Viešpats—laikyki-
tės teisybės, įgyvendindami tei-

singumą. Nes Aš esu pasiruošęs
jus išganyti, apreikšdamas Savo
teisingumą.
2 Palaimintas žmogus, kuris tai
daro ir žmogaus sūnus, kuris to
tvirtai laikosi, laikydamas sabatas
šventomis, jomis nedirbdamas, savo
rankomis susilaikydamas, kad jokio
pikto nepadarytų.
3 O svetimasis, prie Viešpaties
prisiglaudęs, neturi sakyti—Viešpats
atskirs mane nuo Savo
žmonių ir išromytasis neturi tvirtinti—štai,
aš padžiūvęs medis.
4 Nes Viešpats kalba išromytiesiems.
Tiems, kurie laikosi Mano
sabatos, atsimindami Mano sandoros
ir darydami tai, kas Man
patinka,
5 Aš duosiu Savo šventovėje
paminklą ir vardą, geresnį už
sūnų ir dukterų, kuris bus
amžinas ir nepragaištantis.
6 O svetimuosius, kurie laikosi
Viešpaties, kad Jam tarnautų ir Jo
vardą mylėtų, būtų Jo tarnais,
laikytų sabatą šventą, nepadarydami
ją nešventa ir tuos, kurie
laikosi Mano sandoros,
7 Aš atvesiu prie Savo šventojo
kalno ir pradžiuginsiu juos Savo
maldų namuose. Ir jų aukos su
deginamomis aukomis bus Man
mielos ant Mano altoriaus, nes
Mano šventovė bus vadinama maldos
namais visoms tautoms.
8 Viešpats Dievas, kuris surankioja
Izraelio tremtinius, paskelbė:
"Prie šių surinktųjų pulko Aš
pridėsiu dar ir kitų."
9 Ateikite visi laukų žvėrys,
ateikite ir ėskite visi girios žvėrys!
10 Visi jų sargai yra akli ir nieko
nežino. Jie neloja kaip nebyliai
šunys ir negali pabarti. Jie tik tingi,
guli ir mėgsta pasnausti.
11 Bet jie yra šunys, didžiausi besočiai,
kurie niekuomet nepasotinami.
Būdami ganytojais, jie neturi
proto. Kiekvienas jų žiūri savosios
naudos, godžiai siekdami savųjų
tikslų,
12 viliodami—eikime, gerkime
vyno ir prisigerkime, nes kaip ši
diena, bus ir rytojaus diena ir dar
daugelis kitų.

57

Palaiminta Teisiųjų Mirtis,
Pažadas Atgailaujantiems

1 Teisusis baigia savo gyvenimą
ir nėra nė vieno, kuris dėl to
savo širdyje krimstųsi. Miršta ir
šventi žmonės ir niekas dėmesio į
tai nekreipia. Nes teisieji suvalomi
prieš nelaimės atėjimą.
2 Tie, kurie be klastos elgėsi,
pereina ramybėn ir ilsisi savo žemės
kamarėlėje.
3 Bet, jūs, raganos sūnūs, kekšės
ir kekšininko vaikai, ženkite artyn!
4 Iš kurio jūs dabar
pasityčiosite? Pries ką norite išsižioti
ir jam liežuvį parodyti? Ar
jūs nesate nusikaltimų vaikai ir
niekam tikusi sėkla?
5 Ar ne jūs esate tie, kurie taip
karštai pamilote savo dievaičius ir
po kiekvienu žaliuojančiu medžiu
bėginėjate ir aukojate savo kūdikius
prie upelių po uolų rievėmis?
6 Tu praleidi daug laiko prie
glitųjų upelio akmenaičių, kaip
su dievaičiais, kuriems duodi savo
gėrimo ir valgomųjų aukų. Ar
manai, kad Man tatai patinka?
7 Tu pasidarai savo guolį ant
augšto ir didingo kalno ir ten nusineši
savo auką.
8 Už durų, netoli staktų tu
pasistatai sau paminklą. Tu nusikreipi
nuo Manęs, augštyn užėjęs
ir išsitiesęs savo guolį, su jais susidėdamas.
Tu myli jų guolį, kur
jis ir bebūtų.
9 Tepalais ir visokiais kvepalais
tu pasidabini, eidama pas karalių,
toli nusiųsdama savo pasiuntinius,
tu esi pažeminta sulig pragaru.
10 Nors tu pailsai, tiek daug bekeliaudama,
tačiau tu nesakei
"liausiuos" ir vis atsigaudama,
neapalpai.
11 Ko tu taip bijai, susirūpinusi,
Man pamelavusi ir Manęs neatsimindama,
į tai dėmesio nekreipdama!
Ar manai, kad Aš visą

laiką tylėsiu, tau Manęs visiškai
nebijant?
12 Bet Aš parodysiu, kur tavo
teisybė ir tavo darbai, kad tavo die-
vaičiai tau negalės padėti.
13 Tepadeda tau tavo dievaičiai,
tau šaukiant, kurie kvapo pūstelė-
jimu bus nuversti ir vėjo nunešti.
Bet tas, kuris pasitiki Manimi, tam
atiteks žemė jo nuosavybėn, kaip ir
Mano šventasis kalnas.
14 Ir bus sakoma—išpilkite ke-
lią ir išlyginkite jį. Pašalinkite
visas kliūtis iš Mano žmonių kelio!
15 Nes taip kalba Augštasis ir Di-
dingasis, kuris yra amžinas ir kurio
vardas šventas: "Aš, kuris gyvenu
augštai šventovėje ir prie sudaužy-
tos bei pažemintos dvasios esančių,
kad atgaivinčiau nužemintųjų dvasią
ir jų liūdną širdį,
16 barsiuos nevisados, neigi ker-
šysiu amžinai, kad Mano įkvėptoji
Dvasia ir siela neapalptų.
17 Aš užsirūstinau dėl jų per-
dėto godo ir pabaudžiau juos ir,
pykdamas, atsitraukiau. Bet šie už-
sispyrėliai vis dėlto nesiliovė eiti
savo užgaidų keliais.
18 Aš mačiau, kaip jie elgiasi. Aš
gydau juos ir pavadžioju juos, pa-
guosdamas juos ir jų liūdinčiuosius.
19 Aš laiminsiu juos Savo lūpų
vaisiumi, gydydamas ir sakydamas:
"Ramybė, ramybė tebūna su visais
arti ir toli!"
20 O bedieviai yra kaip šėlstanti
jūra, negalinti nusiraminti, kurios
bangos išplauna dumblą ir
atmatas.
21 Mano Dievas sako: "Bedieviai
ramybės negauna."

58

Apsimetėlių Bausmė,
Palaima Dievo Tarnams

1 Skelbk Mano žmonėms jų
kaltes ir Jokūbo namams jo nuo-
dėmes, šaukte šaukdamas pakeltu
balsu, lyg trimitais trimituodamas.
2 Kasdien jie ieško Manęs, no-
rėdami sužinoti Mano kelius, kaip
žmonės, kurie teisybę įgyvendinę
ir neapleidę kelių savo Dievo. Jie
prašo Manęs teisingų sprendimų,
kad Dievas įsileisdamas į jų ginčus,
jiems prisiartintų.
3 Kam mes pasninkaujame ir Tu
to nežiūri, sako jie. Kam mes var-
giname savo kūną ir Tu to nepa-
stebi? Štai, jūs pasninkaujate
sauvališkai ir spaudžiate savo
darbininkus.
4 Štai, jūs pasninkaujate besi-
bardami ir besivaidydami, žiauriai
apsikumščiuodami. Toks pasnin-
kavimas nepadės jums, kad jūsų
maldos būtų išgirstos augštybėje.
5 Ar turėtų toks pasninkas Man
patikti, kai žmogus per dieną savo
sielą kankina, galvą nuleidęs,
kaip plušė arba ant maišo ar pele-
nuose guli? Ar norite tatai vadinti
pasninku, Viešpačiui priimtina
diena?
6 O Man patinka toks pasnin-
kas—paleisk tuos, kurie neteisėtai
supančioti, palengvink naštą sun-
kiai nešantiems, išlaisvink pri-
spaustuosius, nuimdamas nuo jų
visą jungą.
7 Nulaužk išalkusiam savo
duonos ir vargstantįjį įsivesk
į savo namus, aprėdyk nuogąjį
drabužiu ir neatstumk nuo savęs
savo gentainių.
8 Tada ims tavo šviesa brėkšti
kaip aušra ir tavo pasigerinimas
augti ir tavo teisybė eis pirm tavęs
ir tave palydės Viešpaties šlovė.
9 Tada Viešpats atsilieps, tau
prašant ir sakys tau šaukiant: "Štai
Aš esu čia, jei tu savųjų nė vieno
nespausi, pirštu nerodydamas ir
pikta nekalbėdamas
10 ir išalkusiam parodysi širdį
ir pasotinsi vargingojo sielą, tai
tavo šviesa užtekės tamsybėje, kuri
bus tada šviesi, kaip vidudienis.
11 Ir Viešpats nepaliaus tave ves-
damas ir tavo sielą sotinęs ir tu
būsi kaip laistomas daržas ir kaip
šaltinis, kurio vanduo niekuomet
neišsenka.
12 Tada atstatys tavo žmonės tai,
kas seniai buvo sugriauta ir dės pa-
matus eilių eilėms ir vadins tave

tvorų ir gyvenamųjų kelių
taisytoju,
13 jei laikysi Mano sabatą
šventą, nieko joje nedirbdamas,
nekeliaudamas ir tuščių dalykų
nešnekėdamas ir pasigėrėsi Viešpaties pagarbinimu Jo šventąją
dieną.
14 Tada tu džiaugsiesi Viešpatyje
ir tu būsi gerbiamas visur ir Aš valgydysiu tave tavo tėvo Jokūbo tėviškėje, kadangi Viešpaties burna tai
kalbėjusi.

59

Bedievių Išnaikinimas, Atpirkėjo Sandora

1 Štai, Viešpaties ranka nėra taip
trumpa, kad negalėtų gelbėti ir Jo
ausys nėra apkurtusios, kad
negirdėtų.
2 Bet jūsų kaltės atitolino jus
nuo Dievo ir jūsų nuodėmės užstoja Jo veidą, kad esate
neišklausomi.
3 Nes jūsų rankos suteptos
krauju ir jūsų pirštai nusikaltimais. Jūsų lūpos kalba melus,
jūsų liežuvis kartoja klastas.
4 Nėra nė vieno, kuris mokytų
teisybės arba teistų teisingai.
Kiekvienas pasitiki niekingumais ir
tik kalba apie tai, kas niekam netinka. Jie velkasi su savimi nelaimę
ir pagimdo skriaudą.
5 Jie peri baziliškio kiaušinius ir
audžia voratinklius. Kas užvalgo
jų kiaušinių, tas turi mirti. Iš
sumušto kiaušinio išlenda baziliškis.
6 Jų voratinkliai netinka drabužiams ir iš jų audinių nepadarysi antklodės, nes jų darbai yra
sauvaliavimas ir pikta priespauda.
7 Jų kojos skuba dėl pikto ir
yra greitos nekaltą kraują pralieti. Jų mintyse yra tik suktumas,
jie užsiima tik gadinimu ir
naikinimu.
8 Ramiai pasielgti jie nemoka ir
nežengia nė vieno teisingo žingsnio. Jie yra pasileidę suktumo keliais. Kas tokiais vaikščioja, tas
niekuomet neranda ramybės.
9 Todėl pasilieka teisybė atitolusi nuo mūsų ir teisingumas
mūsų nepasiekia. Mes ieškome
šviesos, bet viskas tamsu. Mes laukiame spindulio, bet štai, mes tebevaikščiojame tamsoje.
10 Mes einame lyg aklieji sienas
graibydami, lyg akių neturėdami.
Vidurdienį mes užsigauname kaip
apytamsoje, mes esame tamsoje,
kaip mirusieji.
11 Mes visi urzgiame kaip meškos ir ulduojame kaip karveliai, nes
mes laukiame teismo ir jo nėra, mes
laukiame išganymo ir jis toli nuo
mūsų.
12 Nes mūsų nusikaltimų Tavo
akivaizdoje yra perdaug ir mūsų
nuodėmės liudyja prieš mus. Ir
mūsų kaltės mus vis kankina, nes
mes esame sąmoningi
nuodėmininkai,
13 vis nusikalsdami ir meluodami
Viešpačiui ir atsitraukdami prieštaravimais bei smurtu nuo Dievo,
prasimanydami ir išsigalvodami
klastas savo širdyje.
14 Todėl yra teismas nukeltas ir
sprendimas atidėtas, nes teisybė atsitolino ir tiesa svyrinėja gatvėse,
kad bešališkumui nebelieka vietos.
15 Tokiu būdu nėra teisybės ir tas,
kuris liaujasi pikta daryti, yra puolamas. Bet Viešpats žiūri ir pamato
tai ir Jam nepatinka, kad niekas
nesilaiko teisybės.
16 Ir Jis matė ir stebėjosi, kad nebuvo kam įsiterpti ir padėti. Taip
Jis pasirėmė Savo teisingumu, pasinaudojo Savo ranka ir laimėjo
išganymą.
17 Nes Jis apsiginkluoja teisybe
lyg šarvu, užsidėdamas išganymo
šalmą ant galvos, apsivilkdamas
uolumu lyg drabužiu, pasiruošdamas kerštui.
18 Jis atkeršys jiems pagal jų
darbus, rūstumu savo priešams,
bausme prieštaraujantiems ir atsilyginimu žmonėms toli prie
vandenų,
19 kad Viešpaties vardo būtų
bijoma nuo saulėleidžio ir Jo šlovės
nuo saulėtekio, kai Jis ateis kaip

užlaikyta upės srovė, Viešpaties vėjo
varoma.
20 Tada Jis ateis į Cioną kaip
Atpirkėjas ir pas tuos, kurie prisi-
verčia ir atgailauja dėl Jokūbo kal-
čių, sako Viešpats.
21 Tai tokia Mano sandora su jais,
sako Viešpats. Mano Dvasia ir
Mano žodžiai, kuriuos Aš į tavo
burną įdėjau, neatstos nuo tavo
burnos, tavo vaikų burnos ir bur-
nos tavo vaikų vaikų, sako
Viešpats, nei šiandien, nei per
amžius.

60

Ciono Šlovė, Pagonių Prisivertimas

1 Kelkis Jerūzale ir šviesk, nes
tavoji šviesa ateina, Viešpaties šlovė
užteka ant tavęs.
2 Štai žemė pridengta tamsybės
ir žmonės tebėra tamsumoje. Bet
tau užteka Viešpats ir Jo šlovė pa-
sirodo viršum tavęs.
3 Ir prie tavo šviesos ateis tautos
ir karaliai prie tavo užtekančios
skaistybės.
4 Pasižvalgyk aplinkui, pakėlęs
savo akis! Visi šie, susirinkę, ateina
pas tave. Iš toli ateis tavo sūnūs,
lydimi tavo dukterų.
5 Ir tu prasidžiugsi, tatai pa-
matęs. Tu būsi susijaudinęs savo
širdyje, tai matydamas, tokią
daugybę nuo vandenų prisiver-
čiant ir tiek daug pagonių pas tave
ateinant.
6 Tavo žemėje sustos daugybė
kupranugarių. Ir taip pat
jaunųjų kupranugarių iš Mi-
diano ir Efos. Iš Šebos ateis visi.
Atsinešdami aukso ir smilkalų, jie
apsakys Viešpaties liaupsę.
7 Visos Kėdaro kaimenės bus
pas tave suvarytos. Ir Nebajoto
avinai tau pasitarnaus. Jie bus mie-
lai priimtini ant Mano altoriaus. Tuo
bus Mano didingoji šventovė labai
pašlovinta.
8 Kas tie, kurie lekia kaip de-
besys ir kaip karveliai į savo
lizdą?
9 Gyventojai prie vandenų lau-
kia Manęs ir jau seniai laukė laivai,
kad iš tolo atvežtų tavo vaikus su
jų sidabru ir auksu Viešpaties,
tavo Dievo vardui ir Izraelio Šven-
tajam, kuris tave šlovingą padarė.
10 Tavo mūrus atstatys svetimi ir
jų karaliai tau tarnaus. Aš pabau-
džiau jus, supykęs, bet dabar pasi-
gailiu jūsų dėl Savo malonės.
11 Ir tavo vartai bus visados ati-
dari, neužrakinti nei dieną, nei
naktį, kad pagonių pulkai tau
būtų atvesti ir jų karaliai tau
pristatyti.
12 Bet tautos su jų karaliais,
kurios nenorės tau tarnauti, turės
pražūti ir bus visiškai išnaikintos.
13 Libano grožybė atiteks tau su
jo pušimis, eglėmis ir jovarais Mano
šventovei išdailinti. Nes vietą Savo
kojoms Aš padarysiu šlovingą.
14 Nusileisdami tau, ateis pas tave
tavo buvusieji prispaudėjai ir visi,
kurie iš tavęs tyčiojos, suklups prie
tavo kojų ir vadins tave Viešpaties
miestu, Izraelio šventuoju Cionu.
15 Kadangi tu buvai apleista ir
neapkenčiama ir niekas per tave
nekeliaudavo, todėl Aš padarysiu
tave puikybe amžiams bei
džiaugsmu kartų kartoms.
16 Tu gersi pieno iš tautų ir būsi
žindoma karališkomis krūtimis, kad
ištirtumei Mane esantį Viešpatį,
tavo Išganytoją, Jokūbo
Galingąjį, tavo Atpirkėją.
17 Aš atnešiu tau aukso vieton
skaistvario, sidabrą vieton gele-
žies, skaistvarį vieton medžio ir
geležies vietoje akmenų. Ir tavo
valdžia bus taikinga ir tavo valdovai
teisingi.
18 Nusikaltimų nebebus girdėti
tavo žemėje, neigi naikinimo, neigi
griovimo tavo kraštuose. Tu vadinsi
savo mūrus išganymu ir tavo vartus
liaupse.
19 Saulė tau dieną nebešvies ir
mėnulio skaistumas tau nežibės, bet
Viešpats bus tavo amžinoji Šviesa
ir tavo Dievas bus tavo garbe.
20 Saulė tau daugiau nebenusileis
ir mėnulis nebepames savo šviesos,
nes Viešpats bus tavo amžinoji

šviesybė ir tavo vargo dienos
pasibaigs.
21 Tavo žmonės bus perdėm visi
teisūs, paveldėdami žemę amžiams,
kaip Mano įsodintoji atžala, Mano
rankų darbas, Man suteikianti
garbę.
22 Iš mažiausiojo bus tūkstantis,
iš menkiausiojo galinga tauta.
Laikui atėjus, Aš Viešpats, tatai
įgyvendinsiu paskubomis.

61

Kristus Ir Krikščioniško Surinkimo Džiaugsmas

1 Viešpaties Dievo Dvasia yra
Manyje, kadangi Viešpats yra Mane
pašventinęs. Jis išsiuntė Mane pa-
mokslauti vargstantiems, pagydyti
skaudžiąsias širdis, apsakyti iš-
laisvinimą belaisviams ir palei-
dimą supančiotiesiems,
2 paskelbti Viešpaties malonės
metus keršto dieną mūsų Dievo
palinksminimui visų liūdinčiųjų,
3 padaryti, kad liūdintieji Cione
gautų vieton pelenų grožybės,
vieton gedulo džiaugsmo aliejaus,
vieton liūdesio liaupsės giesmę, kad
jie teisybės medžiais vadinami
būtų, Viešpaties atžala Jo šlovei
apreikšti.
4 Jie įgyvens senąsias dyku-
mas ir atstatys, kas seniai su-
griauta, atnaujins kartų kartoms
sunaikintus miestus.
5 Svetimieji ateiviai ganys jūsų
kaimenes, svetimšaliai bus jūsų
laukų ir vynuogynų darbininkai.
6 Jūs būsite vadinami Viešpaties
kunigais ir mūsų Dievo tarnais.
Jūs valgysite tautų gerybes, pasi-
girdami jų šlove.
7 Jums bus dvigubai atlyginta už
jūsų sugėdinimą ir vieton gėdos
jūs pasidžiaugsite dvigubais savo
žemės turtais ir amžina nesibaigian-
čia linksmybe.
8 Nes Aš esu Viešpats, mylįs
teisybę, nekenčiąs plėšikiškų
aukų. Aš žiūrėsiu, kad už jų
darbus būtų teisingai atlyginta,
padarydamas su jais amžiną
sandorą.
9 Jų sėkla bus žinoma pagon-
yse ir jų vaikų vaikai pasaulio
tautose, kad kas pamatęs, atpažins
juos, esančius Viešpaties palai-
mintąją sėklą.
10 Aš džiaugiuos Viešpatyje ir
Dievu linksma yra Mano siela. Nes
Jis apvilko Mane džiaugsmo rūbais
ir apsiautė Mane teisingumo ap-
siaustu, aprėdė Mane kaip jaunikį
kunigaikščio apranga ir išpuošė
Mane kaip išdabintą marčią.
11 Nes kaip želmuo iš žemės
užauga, kaip sėkla darže išdygsta,
taip užaugs Viešpaties Dievo tei-
sybė ir gyrius tautų akivaizdoje.

62

Būsimoji Ciono Šlovė

1 Dėl Ciono Aš netylėsiu ir dėl
Jerūzalės Aš nelūkuriuosiu, pakolei
jos teisingumas nepradės aiškiai
šviesti ir jos išganymas neužsidegs
kaip žibintas,
2 kad tautos pamatytų Tavo
teisingumą, karaliai Tavo šlovę. Tu
būsi vadinamas nauju vardu, iš
Viešpaties burnos išėjusiu.
3 Tu būsi gražus vainikas Vieš-
paties rankoje ir Dievo rankoje, kaip
karališkoji karūna.
4 Tu nebebūsi daugiau vadinama
apleistąja ir tavo žemė dykuma.
O tavo vardas bus "Mano pasimė-
gimas." Vardas tavo žemės bus
"Mieliulė." Nes Viešpats pasigė-
rėjo tavimi ir tavo žemė turi
mieliulį.
5 Nes kaip sužadėtinis savo mar-
čią myli, taip mylės tavo vaikai
tave ir kaip jaunikis džiaugiasi savo
jaunąja, taip džiaugiasi tavo Die-
vas tavimi.
6 O Jerūzale, Aš pastatysiu sar-
gus ant tavo mūrų, kurie nety-
lėtų nei dienos, nei nakties metu,
o jūs kurie Jo šaukiatės, kad
nedelstumėte,
7 priminti Jam, kad Jis neuž-
truktų atstatyti Jerūzalę tol, kol

miestas nebus visiškai pabaigtas,
garbės vertas pasaulyje.
8 Viešpats prisiekė Savo dešine
ir Savo galingąja ranka, kad tavo
javų neduosiąs valgyti daugiau
tavo priešams, neigi tavo naujai pa-
sigaminto vyno gerti svetimiesiems.
9 Bet tie, kurie suvalys, tie jų
ir valgys, Viešpatį garbindami ir
kurie jį suneša, gers jo švento-
riuje Mano šventovės.
10 Nueikite, išėję pro vartus!
Paruoškite tautai kelią, nuties-
dami vieškelį, išimkite akmenis.
Iškelkite tautoms laimėjimo
ženklą.
11 Štai, Viešpats leidžiasi girdi-
mas ligi žemės pakraščių. Saky-
kite Ciono dukteriai: "Štai, ateina
tavo išganymas, štai, Jis ateina su
alga, kad perdėm atsilygintų."
12 Jie bus vadinami šventais žmo-
nėmis, Viešpaties atpirktaisiais. Ir
tu būsi vadinamas mylimuoju
miestu ir nebepametamuoju.

63

Kristaus Pergalė,
Dievo Stebuklingieji Darbai

1 Kas yra tasai, kuris ateina iš
Edomo, rausvai apsirengęs iš Bac-
ros? Kas jis toks, taip pasipuošęs,
atvyksta su savo didele galybe? Tai
esu Aš, kalbąs už teisybę, galin-
gas gelbėtojas.
2 Kodėl Tavo drabužis taip rau-
donokas, lyg būtų rūbas vyno
mindytojų?
3 Aš mindau vienas pats vyni-
nėje. Nė vienas Mano žmonių ne-
buvo su Manimi. Užpykęs Aš min-
džiojau juos ir sumindžiojau juos
Savo rūstumu, kad jų kraujas už-
teškėjo ant Mano rūbų ir sutepiau
visus Savo drabužius.
4 Nes Aš apsiėmiau vieną
dieną atkeršyti ir Savųjų
vadavimo metas jau atėjo.
5 Aš apsižvalgiau aplink ir ne-
buvo nė vieno, kuris Man padėtų,
nusistebėdamas, kad nė vienas Man
nepritarė. Tik rūstumas Man pa-
dėjo laimėti išganymą Savąja
ranka.
6 Todėl Aš sumindžiojau Savo
rūstybėje tautas, apgirdydamas jas
Savo užsidegime ir paliedamas jų
kraują žemėn.
7 Aš atsiminsiu Viešpaties ma-
lonės, girdamas Jį dėl viso to, ką
Viešpats yra mums padaręs ir dėl
suteiktų didžiųjų gerybių
Izraelio namams iš Savo pasigailė-
jimo ir didžiosios meilės.
8 Nes Jis tarė: "Juk jie yra Mano
žmonės, tikrai ištikimi vaikai." Ir
Jis pasidarė jų Išganytoju.
9 Kas juos vargina, tai ir Jį
vargins. Ir Jo akivaizdos angelas
padėjo jiems. Jis atvadavo juos, ka-
dangi Jis jų pasigailėjo, juos taip
mylėdamas. Jis pasiėmė juos ir iš-
globojo juos iš senų dienų.
10 Bet jie įpykino Jį ir užrūs-
tino Jo Šventąją Dvasią, kad
Jis jiems jų priešu pasidarė ir prieš
juos kariavo.
11 Tada atsiminė Jo tauta
senųjų dienų, Mozės—kur yra
Tas, kuris išvedė juos iš jūros su Jo
kaimenės ganytojais? Kur yra Tasai,
kuris davė jiems Savo Šventosios
Dvasios,
12 kuris Mozę už dešinės pa-
siėmęs, vedė Savo šlovinga ranka,
kuris vandenis perdalino jų prie-
šakyje, kad pasidarytų Sau
amžiną vardą,
13 kuris vedė juos per gilumą,
kaip žirgus neklumpančius
dykumoje,
14 kaip galvijus, varomus į lau-
kus? Tu vedei žmones Savo Dvasia
ramybėn, pasidarydamas tuo Sau
didingą vardą.
15 Taigi, pažiūrėk dabar iš dan-
gaus ir pažvelk žemyn iš Savo
šventųjų šlovingųjų namų!
Kur dabar Tavo kerštas, Tavo ga-
lingieji darbai? Nepaliauk mūsų
pasigailėti ir mūsų susimilti!
16 Juk Tu esi mūsų tėvas. Abra-
omas nieko nežinojo apie mus ir
Izraelis mūsų nepažino. Bet Tu,
Viešpatie, esi mūsų Tėvas, mūsų

Atvaduotojas ir tai yra Tavo vardas
nuo amžių!
17 Kam leidai, Viešpatie, mums
nuklysti nuo Tavo kelių ir savo širdis
užkietinti, kad Tavęs nebijotume?
Sugrįžk dėl Savųjų
tarnų, dėl Savo išrinktųjų
giminių!
18 Tik trumpą laiką buvo Tavo
šventoji vieta Tavo šventųjų
žmonių rankose, bet dabar mūsų
priešai mindžioja Tavo šventovę.
19 Mes esame, lyg niekuomet nebūtume
buvę Tavo valdžioje, lyg
nebūtume buvę vadinti Tavuoju
vardu.

64

Atvadavimo Maldos Tąsa

1 O kad Tu dangų prasiplėštumei,
tai kalnai padrebėtų Tavo
akivaizdoje.
2 Kaip vanduo suverda nuo karštos
ugnies, taip gautų Tavo priešai
pažinti Tavo vardą ir drebėtų
Tavo akivaizdoje,
3 kaip jau esi kartą nužengęs
stebuklingu būdu, ko niekas nesitikėjo,
kad kalnai Tavo akivaizdoje
tirpte tirpo!
4 Nuo pasaulio pradžios niekas
nėra patyręs, ausis nėra girdėjusi,
akis nėra mačiusi Dievo, be Tavęs,
kuris tiek gero darytų tiems, kurie
Jo laukia.
5 Tu ateini priešais tiems, kurie
teisybę įgyvendina su džiaugsmu
ir atsimena Tavęs savo keliuose.
Nors Tu buvai užpykęs, tačiaus mes
nesiliovėme, nusikalsdami. Ar Tu
gali mus dar išganyti?
6 Mes esame visi nuodėmingi ir
visas mūsų teisingumas yra kaip
nešvarūs skarmalai. Mes visi pavytome
kaip lapai ir mūsų nuodėmės
nuneša mus kaip vėjas.
7 Niekas nesišaukia Tavojo
vardo, niekas neprašo Tavo pagalbos.
Tu paslėpei Savo veidą nuo
mūsų ir užtrokšdini mus savo
nuodėmėse.
8 Bet dabar, Tu, Viešpatie, esi
mūsų tėvas. Mes esame molis, tu
esi mūsų puodžius ir mes visi esame
Tavo rankų darbai.
9 Nepyk taip labai ant mūsų,
Viešpatie, ir neminėk mūsų nuodėmių
per amžius! Atsižvelk į
mus, mes prašome, juk mes visi
esame Tavo žmonės!
10 Tavo šventieji miestai yra dyki.
Cionas yra tuščias, Jerūzalė sugriauta
ir apleista.
11 Mūsų didžioji ir gražioji
šventovė, kurioje mūsų tėvai Tave
garbino, yra ugnimi sudeginta ir
visa, ką gražaus turėjome, yra
griuvėsiais paversta.
12 Ar dėl viso to nori, Viešpatie,
susilaikyti mūsų pasigailėdamas,
ir tylėti, mus taip labai spausdamas?

65

Teismas, Išganymas, Naujasis Dangus, Naujoji Žemė

1 Aš esu ieškomas tų, kurie
Manęs nesišaukė, Aš esu randamas
tų, kurie Manęs neieškojo. O
žmonėms, kurie nesišaukė Mano
vardo, saukau, kad esu čia, čia
būdamas.
2 Per ištisą dieną Aš laikau
Savo rankas ištiesęs į žmones,
kurie Manęs neklauso, bet vaikšto
savo keliais, netikusiais, kuriuos jie
patys išsigalvoja.
3 Šie žmones Mane visuomet
Mano akivaizdoje erzina savo aukomis
daržuose ir smilkalus ant
plytų degindami.
4 Jie slambosi kapinėse, miega
per naktis urvuose, valgo kiaulieną
ir verda pagoniškus viralus
savo puoduose,
5 sakydami—pasilik, kur esąs
ir nepaliesk manęs, nes aš esu tau
per šventas. Šie yra tik dūmai, Man
keršyjant ir tik deganti ugnis visą
dieną.
6 Štai, Aš nutariau juos nubausti
ir jų bausmė yra jau užrašyta. Aš
atlyginsiu jiems, netylėdamas ir atmokėdamas
iš karto,
7 už jų nusikaltimus kartu su
jų tėvų kaltėmis, sako Viešpats,

kurie smalkino ant kalnų ir ant
kalnelių ir Mane darkė. Atseikėsiu
jiems bausmę taip, kaip jie
užsipelnė.
8 Taip kalba Viešpats—kaip kas
radęs vyno jaunoje vynkekėje
sako—nesunaikink jos, nes joje yra
palaima—taip darysiu su Savo tar-
nais, jų visiškiai neišnaikindamas.
9 Jokūbui Aš duosiu užaugti pa-
likuonių ir taip pat Jūdai, kuris
gaus Mano kalną ir Mano išrink-
tieji jį pasiims, kad Mano tarnai
ten gyventų.
10 Šaronas bus ganykla kaime-
nėms, Akoro slėnis galvijams pail-
sėti, tų žmonių, kurie Manęs
ieško.
11 Bet jus, kurie Viešpatį aplei-
džiate ir Mano šventąjį kalną
užmiršote, bet aukurą statote
Gadui ir geriamąją auką pri-
pilate Meniui,
12 Aš paduosiu kardui, kad tu-
rėsite žūti todėl, kadangi Man šau-
kiant, jūs neatsiliepėte, Man
kalbant, jūs nesiklausėte, bet da-
rėte tai, kas Man nepatinka ir užsi-
ėmėte tuo, ko Aš nemyliu.
13 Dėlto kalba Viešpats Dievas
šitaip. Štai, Mano tarnai valgys, o
jūs alksite, Mano tarnai gers, o jūs
trokšite, Mano tarnai bus linksmi,
o jūs būsite sugėdinti.
14 Štai, Mano tarnai džiūgaus,
linksmi būdami, o jūs rėksite ir
šauksite iš širdies skausmo,
dejuodami.
15 Jūsų vardas bus prakeikimu
Mano išrinktiesiems. Viešpats Die-
vas užmuš tave pavadindamas Savo
tarnus kitu vardu.
16 Todėl, kas laimina save že-
mėje, tas laimina save Tiesos Dievu,
o kas prisiekia žemėje, tas prisiekia
Tiesos Dievu, nes senieji rūpesčiai
užmiršti ir paslėpti nuo Mano
akių.
17 Nes, štai, Aš sutversiu naują
dangų ir naują žemę, kad
pirmųjų daugiau nebebus mi-
nėta, neigi širdyje atsiminta.
18 Būkite linksmi amžinai ir
džiaukitės tuo, ką Aš sutveriu.
Nes atstatytoji Jerūzalė bus linksma
ir žmonėms pilna džiaugsmo.
19 Ir Aš būsiu linksmas dėl Je-
rūzalės ir džiaugsiuos Savo žmo-
nėmis, kad joje nebebus girdėti nei
verksmo, nei raudojimo.
20 Nebegims ten vaikų, kurie tik
keletą dienų tegyvena ir nebe-
bus ten senųjų, kurie prieš
laiką miršta, bet vaikaičiai mirs
šimto metų amžiaus ir šimto meto
nuodėmininkai bus prakeikti.
21 Jie pasistatys namus ir gyvens
juose, įsisodins vynuogynus ir
valgys nuo jų vaisiaus.
22 Jie nestatys to, kame kitas gy-
ventų, jie neaugins to, ką kitas
valgytų. Nes Mano žmonių
dienos bus kaip dienos kokio me-
džio ir Mano išrinktieji džiaugsis
ilgiau savo rankų darbu.
23 Jie nedirbs veltui ir negimdys
prieš laiką, nes jie yra Viešpaties
palaimintųjų palikuonys ir jų
vaikai kartu su jais.
24 Ir atsitiks, kad jiems dar ne-
šaukiant, Aš atsiliepsiu ir jiems dar
bekalbant, Aš būsiu girdėjęs.
25 Vilkas su ėryčiu ganysis kartu.
Liūtas ės šiaudus, kaip jautis ir žal-
tys valgys žemę. Jie nepakenks nie-
kam ir nieko nesunaikins Mano
šventajame kalne, sako Viešpats.

66

Naujoji Jerūzalė,
Paskutinis Teismas

1 Taip kalba Viešpats. Dangūs
yra Mano sostas ir žemė yra krės-
lelis Mano kojoms. Kokie gi tie na-
mai, kuriuos Man norite statyti? Ir
kur yra ta vieta, kurioje Aš turėčiau
ilsėtis?
2 Mano ranka yra padariusi visa
tai, kas tik ir bebūtų, sako Vieš-
pats. Bet Aš žiūriu į tą, kuris
yra vargingas ir pasižeminančios
dvasios ir kuris dreba prieš Mano
žodį.
3 Bet jie aukoja netik jautį, bet
užmuša ir žmogų. Jie aukoja netik
avį, bet nusuka sprandą ir šu-

niui. Jie netik maistą atneša au-
koms, bet ir kiaulės kraują. Jie
uždega smilkalus, kad Viešpats jų
atsimintų, bet garbina ir dievai-
čius. Tokias nedorybes jie daro savo
keliais eidami ir jų siela gėrisi to-
kiomis bjaurybėmis.
4 Togidėl darysiu ir Aš Savo ir
užvesiu jiems tai, ko jie bijo, ka-
dangi Man šaukiant, jie neatsiliepė,
Man kalbant, jie nesiklausė ir darė
tai, kas Man nepatinka, užsiimdami
tuo, ko Aš nemyliu.
5 Pasiklausykite Viešpaties žo-
džio, kurie drebate prieš Jo žodį.
Jūsų broliai, kurie jūsų neken-
čia ir jus atstumia dėl Mano vardo,
sakydami "parodykite mums, kaip
šlovingas yra Viešpats ir tepasirodo
Jis jūsų džiaugsmui," turi būti
sugėdinti.
6 Mieste išgirsite riksmą,
šauksmą iš šventovės, balsą
Viešpaties, atsilyginančio Savo
priešams.
7 Jerūzalė gimdo be skausmų
ir pagimdė sūnų, skausmams dar
neprasidėjus.
8 Kas tai yra regėjęs, kas tai gir-
dėjęs? Ar gali šalis užgimti per
dieną? Ar galima tautą pagim-
dyti be skausmų iš karto? O vis
dėlto pagimdė Cionas savo vaikus
be skausmo.
9 Negalvokite, kad Aš kitiems
leisčiau gimdyti ir Savo žmonėms
drausčiau, sako Viešpats. Arba, ar
kitiems leisdamas gimdyti, pats
Save užsirakinčiau, sako tavo
Dievas!
10 Džiaukitės su Jerūzale ir bū-
kite visi linksmi, kurie ją mylite.
Džiaukitės su ja visi, kurie dėl jos
liūdėjote,
11 kad jūs žįstumėte ir pasiso-
tintumėte iš jos paguodžiančių
krūčių, atsigaivindami ir pasigė-
rėdami apstumu jos šlovės.
12 Nes taip kalba Viešpats. Aš
suteiksiu jums pasisekimo lyg ko-
kią upę. Ir tautų turtai atplauks
jums kaip perteką̨s upelis, kuriais
jūs pasinaudosite. Jūs būsite ant
rankų nešiojami ir meilingai pa-
sodinami ant kelių.
13 Kaip motina užjaučia vaiką,
taip paguosiu Aš jus ir jūs linksmai
pasigėrėsite Jerūzale.
14 Jūs matysite ir jūsų širdis
džiaugsis ir jūsų kaulai žaliuos
kaip žolė. Ir Viešpaties ranka apsi-
reikš Jo tarnuose, bet Jo priešuose
Jo rūstumas.
15 Štai, Viešpats ateis ugnimi ir
audringais kovos vežimais atsily-
ginti, užsidegęs Savo rūstume ir nu-
baus ugnies liepsnomis.
16 Nes Viešpats ateis bausti ug-
nimi ir kardu visą žmoniją, kad
Jo užmuštų bus didelė daugybė.
17 Staiga ir kartu bus visi sunai-
kinti, kurie vienas kitą sekdami,
ruošiasi alkose dievaičius garbinti,
valgydami kiaulieną, bjaurybes ir
peles, sako Viešpats.
18 Aš pažįstu jų darbus ir ži-
nau jų mintis. Ateis laikas, kai Aš
surinksiu visas tautas ir visus lie-
žuvius, kad jie atėję, pamatytų
Mano šlovę.
19 Jų tarpe Aš įtaisysiu
ženklą ir siųsiu keletą jų už-
silikusiųjų į tautas ir tolimas
šalis prie jūrų, į Taršyšį ir
Libiją ir Lidiją pas šauniuosius
šaulius, į Tubalį ir į Graikiją,
kurie nieko apie Mane negirdėjo ir
Mano šlovės neregėjo, kad apsa-
kytų Mano garbę tautose.
20 Ir jie sugabens visus jūsų
brolius iš visų tautų prie šven-
tojo kalno į Jerūzalę kaipo val-
gomąją auką Viešpačiui ant
arklių, vežimais, neštuvais, ant
asilų ir kupranugarių, sako
Viešpats, kaip ir Izraelio sūnūs at-
neša valgomąją auką švariuo-
se induose į Viešpaties namus.
21 Iš tų Aš pasirinksiu kunigus
ir levitus, sako Viešpats.
22 Lygiai, kaip naujasis dangus
bei naujoji žemė, kuriuos Aš pa-
dariau, yra Mano akivaizdoje, taip
turės pasilikti ir jūsų vaikai ir jų
vardas Mano akyse.
23 Ir kiekvienas kūnas ateis kas

mėnesį po mėnesio ir kas sabatą
po sabatos ir melsis Manęs, sako
Viešpats.
24 Tada jie, išėję, pamatys lavonus žmonių, prieš Mane nusidėjusių, kurių kirmėlė nemirs ir kurių ugnis nebus išgesinta ir kuriais visi žmonės pasibaisės.

PRANAŠAS JEREMIJA

1

Jeremijos Pašaukimas

1 Tai yra Chilkyjos sūnaus Je-
remijos, vieno iš kunigų iš Ana-
totų iš Benjamino žemės,
2 kurį Viešpats aplankė Savo
žodžiu tryliktaisiais metais Jūdos
karaliaus Jošyjos, Amono sūnaus
laikais,
3 ir taip pat Jūdos karaliaus Je-
hojakymo, Jošyjos sūnaus laikais
ligi Cedekijos vienuoliktųjų
metų pabaigos, sūnaus Jošyjos,
Jūdos karaliaus iki penktojo mė-
nesio tų metų, kuriais įvyko
Jerūzalės ištrėmimas.
4 Viešpats kalbėjo su manimi
šiais žodžiais.
5 Aš pažinau tave, tavęs dar ne-
pradėjęs tavo motinos įsčiose ir
motina nebuvo tavęs dar pagim-
džiusi, kai Aš tave pašventinau ir
paskyriau ir pasirinkau tave būti
tautų pranašu.
6 Bet aš atsiliepiau: "O Viešpa-
tie, aš nemoku kalbėti, nes esu per
jaunas."
7 Ir Viešpats tarė man: "Nesa-
kyk, kad esi per jaunas. Bet tu turi
eiti, kur aš tave siųsiu, ir turi ap-
sakyti, ką Aš tau liepsiu.
8 Nesibijok jų, nes Aš esu su
tavimi, kad tave išgelbėčiau," sako
Viešpats
9 Ir Viešpats ištiesė Savo
ranką, pakrutino mano burną ir
tarė man: "Štai, Aš dėmi Savo žo-
džius į tavo burną.
10 Štai, nuo šios dienos Aš skiriu
tave tautoms ir karalystėms išrauti,
sulaužyti, sugadinti, naikinti ir sta-
tyti bei sodinti."
11 Tada kreipėsi Viešpats į mane
klausimu: "Jeremija, ką tu regi?"
Aš atsiliepiau Jam: "Aš matau
sprogstančią migdolo šakelę."
12 O Viešpats atsakė: "Tu gerai
pamatei. Aš vykdysiu Savo žo-
džius, juos budriai sekdamas."
13 Ir Viešpats kalbino mane antru
kartu: "Ką tu matai?" Aš atsa-
kiau: "Aš matau karštai verdantį
puodą, krypstantį iš šiaurės į
šią pusę."
14 Ir Viešpats aiškino, kad iš
šiaurės ateisianti negerovė ant visų
šalies gyventojų.
15 Štai, Aš sušauksiu kunigaikš-
čius visų šiaurinių karalysčių,
sako Viešpats, kad jie atėję, savo
krėslus pasistatytų ties Jerūzalės
vartais, aplink mūrus ir prie visų
Jūdos miestų.
16 Aš uždėsiu jiems teisingą
bausmę už jų piktumą, kadangi
jie Mane apleidžia, smilkydami die-
vaičiams ir garbindami savo pačių
rankų darbus.
17 Todėl susijuosk savo strėnas,
kelkis ir apsakyk jiems, ką Aš tau
liepiu. Nesibijok jų, kad tau ne-
reikėtų drebėti dėl Manęs jų
akivaizdoje.
18 Nes šiandien Aš padarysiu tave
miesto tvirtove, geležies bokštu,
varine siena prieš visą kraštą,
prieš Jūdos karalius, jos kunigaikš-
čius, jos kunigus, jos gyventojus,
19 kad jie, nors ir kariaudami
prieš tave, tavęs nenugalėtų, nes
Aš esu su tavimi, sako Viešpats, kad
tave išgelbėčiau.

2

*Izraelio Neištikimybė
Ir Nedėkingumas*

1 Ir Viešpats taip pat įsakė:
2 "Eik ir pranešk Mano žodį
visiems girdint Jerūzalėje, tarda-
mas, taip kalba Viešpats—Aš atsi-
menu tave dar jaunutę ir mielą
marčią, kai tu Mane sekei dyku-
mose, kuriose nesėjama,
3 kai Izraelis šventas buvo Vieš-
pačiui, Jo vaisių pats pirmasis.
Kas tik į juos pasikėsino, tas buvo
kaltas ir nelaimės ištiktas, sako
Viešpats.

4 Klausykite Viešpaties žodį,
Jokūbo namai ir visos Izraelio
giminės!
5 Taip kalba Viešpats—kokią
gi neteisybę Manyje atrado jūsų
tėvai, kad jie nuo Manęs nusikreipė
ir kabinėjosi prie niekam nevertų
dievaičių, iš kurių jie nieko
negaudavo?
6 Ar jie niekuomet sau nepasistatė
klausimo—kame yra tas Viešpats,
kuris mus išvedė iš Egipto ir
vadžiojo mus dykumomis, tamsioje,
išdžiūvusioje, negyvanamoje
ir nekeliaujamoje žemėje, kur niekas
nekeliaudavo ir negyvendavo?
7 O Aš nugabenau jus į gerą
žemę, kad valgytumėte jos vaisių
ir gerybių. Bet jūs įėjote į tą
kraštą ir subjaurinote Mano žemę
ir padarėte ją pasibaisėtiną, kurią
Aš davęs buvau.
8 Kunigai nekėlė tokio klausimo:
"Kur yra Viešpats?" Ir teisininkai
Manęs nepažino, valdytojai
nebuvo Man ištikimi. Pranašai
pranašavo Baalo vardu ir laikėsi prie
niekam netikusių dievaičių.
9 Aš vis turiu su jumis bartis ir
taip pat su jūsų vaikų vaikais,
sako Viešpats.
10 Persikelkite į Kipro salą ir
nuėję į Kėdarą, pasiteiraukite
ir gerai pasitikrinkite, ar čia kas nors
panašaus daroma.
11 Ar tautos kaitalioja savo dievus,
kurie niekuomet nebuvo dievais?
Vis dėlto, iškeitė Mano
žmonės savo Šlovę į dievaičius,
kurie jiems padėti negali.
12 Nustebkite, dangūs, ir nusigandę,
drebėkite, sako Viešpats.
13 Nes Mano žmonės nusikalsta
dvejopai. Mane, gyvąją Versmę
jie apleidžia ir išsikerta sau šen ir
ten kiaurus šulinius, kurie vandens
neduoda.
14 Izraelis nėra tarnas ir nėra
vergu gimęs. Tai kam visi jį taip
drasko?
15 Nes, kaip jauni liūtai jie
užpuolė jį staugdami ir nusiaubė
jo žemę, sudegindami jo miestus,
kad niekas juose negyvena.
16 Net Nofo ir Takpanės vyrai
daužo tavo galvą.
17 Ir visa tai dėl jūsų pačių
kaltės, kadangi jūs savo Viešpatį
Dievą apleidžiate, kas kartą, kai
Jis jus tikruoju keliu vesti nori.
18 Kokia tau nauda nueiti į
Egiptą ir gerti Šichoro vandens
arba gerti Prato vandens, nuėjus į
Asiriją?
19 Tu nusikaltai savo piktumu ir
nepaklusnumu, kad taip plakamas
ir baudžiamas esi. Tu turi patirti ir
įsisąmoninti, koks skausmas ir
širdgėla kyla apleidžiant savo
Dievą Viešpatį ir jo nebijant,
skelbia Dievas Visagalis Viešpats.
20 Nes tu bėgai nuo Manęs visą
laiką, nenorėdamas Manęs garbinti,
sakydamas, kad noris nuo
visa ko atsipalaiduoti o tu vis dėlto
ėjai ant visų kaukarų ir po visais
išsišakojusiais medžiais
paleistuvauti.
21 Aš buvau tave įsodinęs kaip
saldų vynmedį iš tikrai geros
sėklos. Kaip tu taip išsigimei, pavirsdamas
į kartų laukinį
vynmedį?
22 Nors tu ir šarmu nusipraustumei,
daug muilo pavartodamas, tačiau
tavo piktumas bus kuo
ryškesnis Mano akivaizdoje, sako
Viešpačių Viešpats.
23 Kaip tu drįsti sakyti—aš nesusiteršiau,
aš nesikreipiau į
Baalą? Tik pažvelk, kaip tu pasielgei
dauboje ir pagalvok, ką tu
ten esi padaręs!
24 Tu lakstai kaip įkaitusi kupranugarė,
kurios niekas negali sulaikyti,
bet apsivaisinimo metu
kupranugariui nėra vargo jos
pasigauti.
25 Susilaikyk, kad savo basų
kojų nesužeistumei ir nepatrokštumei,
belakstydamas prie dievaičių.
Bet tu atsisakai, tvirtindamas,
kad myli svetimuosius dievaičius ir
nesiliauji jų gaudęs.
26 Kaip sugautas vagis sugėdinamas,
taip yra sugėdinti Izraelio
namai su savo karaliais, kunigaikščiais,
kunigais ir pranašais,

27 kurie medžiui sako "tu esi
mano tėvas" ir akmeniui, "tu mane
pagimdei." Nes jie atsuka Man nu-
garą, o ne veidą. Bet, kai vargas
užeina, tai jie prašo Mano pagalbos.
28 O kur yra tavo dievaičiai, ku-
riuos tu sau pasidarei? Pasakyk
jiems, kad jie ateitų. Pamatysime,
ar jie jums galės pagelbėti reikalui
esant. O Jūda, kiek miestų tu turi,
tiek tu turi ir dievaičių.
29 Kuo jūs turite prieš Mane pa-
siskųsti? Jūs visi atsimetėte nuo
Manęs, sako Viešpats.
30 Tavo vaikus Aš veltui pabau-
džiau ir jie vis dėlto nesileidžia pa-
mokomi. Juk jūsų kardas ryja
jūsų pranašus, kaip koks plėšrus
liūtas.
31 Tu nelaboji gimine, klausykis
Viešpaties žodžio! Argi Aš esu
Izraeliui dykuma, ar apleista žemė?
Kodėl sako Mano žmonės: "Mes
esame laisvi ir daugiau nebeatei-
sime pas Tave?"
32 Ar gali mergaitė užmiršti pa-
sipuošti ir marti pasidabinti? Mano
tauta užmiršta Mane per dienas,
kurių suskaityti negalima.
33 Kam tu taip pataikauji, kad tau
malonus būčiau? Taip pataikauda-
mas tu sukeli dar daugiau piktumo!
34 Be to, pas tave randama var-
gingųjų ir nekaltųjų sielų
kraujo visuose tavo kampuose, ku-
rio tu nuslėpti negali, bet visi tatai
mato.
35 Tačiau tu sakaisi, nesanti kalta
ir kad Jis nepykstąs. Bet Aš bau-
siu tave už neprisipažinimą, ka-
dangi tu sakai—aš nenusidėjau.
36 Kam tu taip pasimetei, laksty-
dama šen bei ten? Kaip tau Asirija
padarė, taip apgėdins tave ir
Egiptas.
37 Ir iš Egipto tu išeisi nuleis-
tomis rankomis, kadangi Viešpats
sugriaus visas tavo viltis ir tu nieko
su jais nelaimėsi.

3

Pažadas Atgailaujantiems

1 Ir Jis sako—jei vyras atsi-
skyręs nuo savo žmonos, o ši
ištekėjusi už kito, ar beprivalo jis
ją vėl priimti? Argi tuo nesu-
bjaurinama visa žemė? Nors tu pa-
leistuvavai su daugeliu meilužių,
bet tu grįžk vėl pas Mane, sako
Viešpats.
2 Pažvelk savo akimis į aug-
štumas ir tu nerasi vietos, kurioje
tu neesi kekšavusi. Tu sėdi prie
vieškelių kaip arabas dykumoje,
kad subjaurintumei žemę savo kek-
šavimu ir piktenybėmis.
3 Todėl susilaikė ankstyvusis
lietus, o vėlyvasis irgi neužėjo. Iš
veido matyti, kad tu esi kekšė, kuri
gėdos neturi.
4 O vis dėlto, ar tu nesišaukei
Manęs: "Mielas Tėve, mano jau-
nystės Vadove,
5 ar Tu nori visada pykti bei rūs-
tauti?" Taip tu darai pikta ir kalbi
apie tai be atvangos.
6 Karaliaus Jošyjos laikais
aplankė Mane Viešpats Savo žo-
džiu. Ar nematai ką neištikimoji
Izraelio tauta yra padariusi?
Kiekvienoje kalnų augštumoje ir
po kiekvienu žaliuojančiu medžiu
ji yra kekšavusi.
7 Ir Aš tariau jai, visa tai pada-
rius: "Sugrįžk pas Mane!" Bet ji
negrįžo. Nors jos neištikimoji
sesuo Jūda matė,
8 kaip Aš baudžiau Izraelį už
svetimavimą, jį apleidau ir jam
skyrybų raštą įteikiau, tai jo
užsispyrusioji sesuo Jūda neišsi-
gando todėl ir taipojau nuėjo ir pra-
dėjo paleistuvauti.
9 Ir taip ji nesigėdyjo garbinti
medį ir akmenį, tuo subjaurin-
dama visą žemę.
10 Be to, jo sesers Jūdos prisi-
vertimas nebuvo nuoširdus, bet klas-
tingas, sako Viešpats.
11 Tai tarė Viešpats man: "Izrae-
lis be tikėjimo yra teisesnis už neiš-
tikimąją Jūdą.
12 Nuėjęs į šiaurę, skelbk Mano
žodį—neištikimasis Izraeli,
sugrįžk, sako Viešpats. Aš neat-
siliepsiu piktai į tave, nes Aš esu
gailestingas, sako Viešpats, ir Aš
nenoriu amžinai keršyti.
13 Tik prisipažink, kad nusikaltai

prieš Viešpatį, savo Dievą, šen
ir ten bėginėdamas pas svetimus
dievaičius po visais žaliuojančiais
medžiais ir neklausydamas Mano
balso, sako Viešpats.
14 Prisiverskite, jūs atsimetėliai,
sako Viešpats. Jūs Man priklausote
ir Aš paimsiu jūsų vieną iš kiek-
vieno miesto ir po du iš kiekvienos
giminės ir įvesiu juos į Cioną.
15 Ir Aš duosiu jums ganytojų
pagal Savo širdį, kurie juos pro-
tingai ganys ir visa išmintimi.
16 O kai jūsų bus daugybė
užaugusi ir prasiplatinusi, tada nie-
kas nebekalbės apie Viešpaties san-
doros skrynią. Niekam neateis į
galvą jos atsiminti, minėti, lankyti
ar naują padaryti.
17 O tuomet bus Jerūzalė vadi-
nama Viešpaties garbės sostu. Dėl
Viešpaties vardo susirinks Jerūza-
lėje visos tautos, kurios nebesiva-
dovaus ir nebegyvens savo širdies
nelabumu.
18 Tuomet eis Jūdos giminė pas
Izraelio giminę, kad abi ateis iš
šiaurės į tą žemę, kurią Aš
jūsų tėvams esu davęs.
19 Aš galvojau tave laiminti kaip
mylimą sūnų, duodamas tau
daugelį vaikų, mielą žemę, gra-
žiausią tautų tėviškę ir kad Mane
vadinsiąs mieluoju Tėvu ir Manęs
neapleisianti.
20 Bet, kaip moteris paniekina
Savo meilužį, taip paniekino Mane
Izraelis ir nebemyli Manęs, sako
Viešpats.
21 Todėl bus girdimas augštu-
mose didelis Izraelio vaikų kau-
kimas ir verksmas už piktuosius
darbus ir už tai, kad užmiršo Vieš-
patį, savo Dievą.
22 Taigi, sugrįžkite, jūs, neti-
kintieji žmonės. Aš gydysiu jus nuo
jūsų nepaklusnumo. Štai, mes
ateiname pas Tave, nes Tu esi Vieš-
pats, mūsų Dievas.
23 Iš tikrųjų, dievaičių gar-
binimas kalnų viršūnėse ir augš-
tumose yra tik viena apgavystė.
Izraelio išganymas iš tiesų yra tik
iš Viešpaties, mūsų Dievo.
24 Begėdiškas dievaičių garbi-
nimas suėdė nuo mūsų jaunystės
dienų visą mūsų tėvų triūsą
su jo avimis, jaučiais, sunumis ir
dukterimis.
25 Mums dabar yra tai tik gėda ir
sarmata, kuo mes pasitikėdavome
ir iš ko mes paguodos laukdavome.
Nes mes nusidėjome prieš Vieš-
patį, savo Dievą, tiek mes, tiek
ir mūsų tėvai iš jaunų dienų
ligi šiai dienai, neklausydami balso
Viešpaties, savojo Dievo.

4

Paraginimas Atgailauti,
Jūdos Nelaimė

1 Izraeli, jei nori sugrįžti, sako
Viešpats, tai sugrįžk pas Mane.
Jei pašalinsi visas baisenybes iš po
Mano akių, tai nebūsi patremtas.
2 Tada tu prisieksi gyvojo Dievo
vardu šventai ir be klastos. Tada
prašysis visos tautos laiminamos ir
jos garbins Jį.
3 Viešpats sako Jūdai ir Izrae-
liui: "Arkite savo plėšimus ir nesė-
kite tarpe erškėčių.
4 Apsijuoskite Viešpačiu ir nu-
meskite savo širdies užgaidas, jūs
Jūdos vyrai Jerūzalės gyventojai,
kad Mano didysis kerštas neiš-
šoktų kaip ugnis, kurio niekas ne-
galėtų išgesinti dėl jūsų viso
nelabumo.
5 Praneškite Jūdai ir plačiai pa-
skelbkite Jerūzalėje, kad trimitais
garsiai trimituotų visame krašte—
susirinkite, kad nueitume į susti-
printus miestus.
6 Cione iškelkite pavojaus
vėliavą ir susirinkite prie tos,
neužtrukdami. Nes iš šiaurės Aš
atsiunčiu nelaimę baisaus
sugriovimo.
7 Lyg liūtas iš savo urvo išlindo
tautų naikintojas griauti jūsų
kraštą. Tavo miestai bus išdeginti
ir be gyventojų.
8 Todėl apsisiauskite maišais,
dejuokite ir kaukite, nes didysis
Viešpaties įtužimas nenori nuo
mūsų atsileisti.
9 Ir tą dieną stingte sustings
karalių ir kunigaikščių širdys.

Kunigai bus pabūgę ir pranašai
išsigandę.
10 Tuomet aš tariau: "Viešpatie,
Dieve, Tu nedavei šiems žmonėms
ir Jeruzalei pasisekimo, kaip jie no-
rėjo ir kaip jie tikėjosi, turėsią ra-
mybės, bet, štai, kardas prie pat jų
sielos.
11 Tada bus pasakyta šiems žmo-
nėms ir Jerūzalei, kad sausas vėjas
atpučia per kalnus iš dykumos į
Mano žmones ne vėtymui ir ne
išvalymui,
12 bet, kad smarkiai pūsdamas
atneštų Mano sprendimą.
13 Štai, Jis užeina kaip debesys,
lyg audra vežimais važiuodama,
žirgais, greitesniais už erelį. Var-
gas mums, mes esame pasmerkti
žūti.
14 Todėl mazgok, Jerūzale, savo
širdį ir nuplauk visą piktumą,
kad pagalbos susilauktumei. Kaip
ilgai tu manai užsiimti tokiomis
nuodėmingomis mintimis?
15 Nes iš Dano ateina šauksmas,
kuris apsako ateinančią nelaimę
iš Efraymo kalnų.
16 Praneškite tautoms, paskelb-
kite Jerūzalei, kad priešas iš toli-
mos šalies ateina ir pasiryžęs yra
kariauti prieš Jūdos miestus.
17 Jie išsidėstys aplink ją kaip
sargai laukuose, kadangi jie Mane
įpykino, kalba Viešpats.
18 Tebūna tau tatai alga už tavo
triūsą ir vargą. Tada tu pajusi
savo širdyje, kiek to piktumo tavyje
būta.
19 Aš taip jaudinuosi, kad mano
širdis pradėjo smarkiau plakti. Aš
negaliu susilaikyti, girdėdamas savo
sieloje trimitų garsus ir prasidė-
jusių kovų įkarštį,
20 mirštančiųjų riksmą, vieną
po kito, kadangi visas kraštas
sunokiojamas. Mano pastogės ūmai
nuverčiamos ir palapinės perdėm
sudraskomos.
21 Kaip ilgai man reikės žiūrėti
tų kovų eigos ir klausytis tų
trimitų garsų?
22 Viešpats sako: Mano tauta pa-
dūkusi, Man netikėdama. Jie nieku
nesirūpina, kaip vaikai, kadangi
nieko nesupranta. Bloga padaryti jie
sugeba, bet gera daryti nenori
mokytis.
23 Aš apžvalgiau tą žemę, ir
štai, ji buvo dyka ir negyvenama ir
dangų, kuris buvo tamsus.
24 O kalnai, kuriuos apžvalgiau,
drebėjo ir visi kalneliai virpėjo.
25 Ir štai, bežiūrėdamas, nema-
čiau nė vieno žmogaus, o ir paukš-
čiai po dangumi visi buvo palėkę.
26 Apsidairęs, pamačiau, kad
derlingoji dirva buvo tuščia ir visi
miestai sugriauti Viešpaties aki-
vaizdoje, Jo baisaus keršto.
27 Nes taip kalba Viešpats—žemė
bus visa užleista, bet išnaikinte Aš
jos visiškai neišnaikinsiu.
28 Žemė liūdės ir dangus augštai
bus nusiminęs, kadangi Aš taip kal-
bėjau ir taip buvau nutaręs. Ir todėl
Aš nesigailėsiu, o ir nesiliausiu
nesigailėjęs.
29 Miestiečiai, išgirdę šaulių ir
raitelių triukšmą, išbėgs į
miško tankumyną ir slėpsis uolose
taip, kad miestai ištuštės ir juose
niekas negyvens.
30 Ką tu tada veiksi, sugriau-
toji? Jei ir purpura apsirėdytumei,
aukso brangenybėmis pasipuoštu-
mei ir savo veidą gražiausiai išsi-
teptumei, tai tačiau visa tai būtų
be reikalo, nes tavo mylimieji ne-
kenčia tavęs ir tyko tave užmušti.
31 Nes aš girdžiu lyg balsą gim-
dančios savo pirmąjį kūdikį,
šauksmą Ciono dukters, raudo-
jančios ir rankas sumetančios—
vargas man, mano siela alpsta mano
žudikų akivaizdoje!

5

Bausmė Už Jerūzalės Kaltes

1 Eikite per Jerūzalės gatves ir
žiūrėkite, ar rasite jos viešose vie-
tose bent vieną žmogų, kuris
elgtųsi teisingai ir būtų ištiki-
mas, tai Aš būsiu jai malonus.
2 Nors jie ir tartų "prie gyvojo
Dievo," tai vis dėlto būtų jųjų
priesaika neteisinga.
3 Viešpatie, Tavo akys ieško iš-

tikimybės. Tu plaki juos, bet jie to
nejaučia. Tu slogini juos, bet jie ne-
sigerina. Jų veidas yra kietesnis
už akmenį ir prisiversti jie nenori.
4 Aš pamaniau, kad tas vargšų
pulkelis tesusideda iš neišmanėlių,
kurie nepažįsta Viešpaties kelių
ir nieko nežino apie Dievo teisybę.
5 Todėl, sakau, eisiąs pas ga-
linguosius ir su jais kalbėsiąs, ku-
rie žinosią Viešpaties kelius ir savo
Dievo teisybę. Bet tie buvo visi su-
tartinai nutraukę ryšius su Dievu ir
atsisakę Jam tarnauti.
6 Todėl suplėšys juos liūtas iš
miško ir vilkas, atėjęs iš dykumų
juos sudraskys. Leopardas tykos
prie jų miestų, kad visus išei-
nančius suėstų, kadangi jųjų
nuodėmių yra per daug ir,
užsikietinę, jie dar nori pasilikti
nepaklusniais.
7 Kaip Aš galėčiau būti tau ma-
lonus, kai tavo vaikai Mane aplei-
džia ir prisiekia tais, kurie ne dievai!
O dabar Man juos pasotinus, jie
bėga į kekšės namus ir
paleistuvauja.
8 Kiekvienas jų užsigeidžia
savo artimo moters, kaip nupenėti,
išlepę eržilai.
9 Ar Aš neturėčiau jų todėl nu-
bausti, klausia Viešpats. Ar Mano
siela nekeršytų tokiai tautai, kuri
taip pasielgia?
10 Užkopę ant jų mūrų, imkite
tuos ardyti, bet visiškai nesugriau-
kite. Tik nupjaukite jos atžalas, nes
jos nėra Viešpaties.
11 O jie paniekina Mane, sako
Viešpats, tiek Izraelio, tiek Jūdos
giminė.
12 Užsigindami Viešpaties, jie
sako: "Jo nėra, kad Jis mums pikta
darytų taip, kad mes kardo ir bado
nematysime.
13 Pranašai neskelbia Dievo žo-
džio. O kaip jie sau šneka, taip tegu
jiems ir teatsitinka."
14 Todėl kalba Viešpats, Visa-
galis Dievas šitaip. Kadangi jūs taip
šnekate, tai Aš padarysiu jūsų
burnos žodžius ugnimi, o šiuos
žmones malkomis, kurias ji turės
suėsti.
15 Štai, Aš užvesiu jums, kurie jūs
esate iš Izraelio giminės, tautą,
galingą iš senų laikų iš toli,
kurių kalbos jūs nemokate ir ne-
suprantate, ką jie kalba.
16 Jie yra visi karžygiai su strė-
lių krepšiais, kaip atvirais kapais.
17 Jie suvalgys tavo javus ir tavo
duoną. Jie suės tavo sūnus ir tavo
dukteris. Jie prarys tavo avis ir tavo
jaučius, jie sugadins tavo vynuo-
gynus ir tavo fygų medžius. Tavo
apmūrytus miestus, kuriais tu pa-
sitiki, jie iškapos kardais.
18 Bet ir tuomet, sako Viešpats,
Aš jų visiškai neišnaikinsiu.
19 O jei jie ir sakytų—kodėl
Viešpats, mūsų Dievas mums taip
daro, tai atsakyk jiems: "Kaip jūs
Mane paliekate, svetimiems die-
vams tarnaudami savo pačių že-
mėje, taip ir jūs turėsite tarnauti
svetimiems žemėje, kuri ne jūsų
yra."
20 Praneškite tatai Jokūbo gimi-
nei ir apsakykite Jūdoje, tardami:
21 "Klausykite, jūs paikieji be-
pročiai, kurie akis turėdami, ne-
matote ir ausis turėdami, negirdite."
22 "Ar jūs Manęs nebijote," klau-
sia Viešpats. Ar jūs nedrebate Mano
akivaizdoje, kuris Aš jūrų pakraš-
čius aptvėriau smėliu, kuris čia vi-
sados turi pasilikti, kuriam jūros
siautimas nepakenkia ir kurio di-
delės bangos niekuomet nenuplaus.
23 Bet šie žmonės yra nepaklus-
nios širdies atsimetėliai ir jie
pasilieka tokiais, vis labiau
atsitolindami,
24 nė kartą nesakydami savo
širdyje: "Bijokimės Viešpaties, savo
Dievo, kuris mums duoda tinkamu
laiku ankstyvąjį ir vėlyvąjį
lietų, ištikimai išsaugodamas kas-
met mums mūsų derlių."
25 Bet jūsų nusidėjimai su-
trukdo tai, jūsų nuodėmės atito-
lina jūsų palaimą nuo jūsų.
26 Nes Mano žmonių tarpe yra
bedievių, kurie spendžia žmo-
nėms žabangas, tykodami juos su-
gauti, lyg koks paukštininkas.
27 Kaip narveliuose išstatomi vi-
liojimui dirbtini paukščiai, taip yra

ir jų namai pilni klastos, kuria jie
pralobsta, tunka ir pasileidžia.
28 Jie išsigalvoja visokių nedo-
rybių ir nesilaiko teisybės. Našlai-
čių jie neužstoja, kad ir tiems
sektųsi ir vargstantiems jie nepa-
deda, jų teisių neapgindami.
29 Ar Aš neturėčiau tokius bausti,
sako Viešpats. Ar Mano siela ne-
turės atsikeršyti tokiems žmonėms,
kaip šie yra?
30 Žemėje dedasi bjaurūs ir bai-
sūs dalykai.
31 Pranašai pranašauja melus,
kunigai sauvaliauja ir Mano žmo-
nėms tatai nepatinka. Bet kuo tai
jums galų gale visa tai pasibaigs?

6

Priešų Apsupta Jerūzalė

1 Susirinkite, Benjamino
žmones, ir bėkite iš Jerūzalės.
Trimituokite iš Tekoos bokšto. Bėt-
hakeremo bokšte iškelkite kovos
ženklą, nes iš šiaurės ateina
nelaimė dideliu smarkumu.
2 Ciono duktė yra lyg žavinga
žaliuojanti lanka.
3 Bet ganytojai užeis ant jos su
savo kaimenėmis ir visur pasistatys
savo palapines ir ganys, kiekvienas
užėmęs savo plotą, tardami:
4 "Apsiginkluokite karui prieš
ją! Ir žygiuokime, kol dar daug
dienos liko, nes vakaras artėja ir
šešėliai ilgėja.
5 Pasikėlę nakties metu, pradė-
kime puolimą ir sugriaukime jų
rūmus."
6 Nes taip kalba Visagalis Vieš-
pats. Pasikirskite medžių ir supil-
kite pylimą aplink Jerūzalę. Nes
ją reikia nubausti, kadangi ji pilna
nelabumų.
7 Nes, kaip vanduo iš versmės
teka, taip liejasi ir jų nelabumai.
Jie užsiima prievarta ir smurtu,
kasdien Mano akivaizdoje plėši-
kaudami ir besimušdami.
8 Pasigerink, Jerūzale, kol Mano
širdis nuo tavęs nenusikreipė ir tavęs
neišdraskė, kad niekas tavyje ne-
begalės gyventi.
9 Taip kalba Visagalis Viešpats—
kaip paskutinės vynuogės nuski-
namos, taip bus surinkti Izraelio
užsilikusieji. Kaip vynuogės meta-
mos viena po kitos į pintinę, taip
ir jie visi bus surankioti.
10 Kuris iš jų leistųsi perspė-
jamas? Kas nori klausyti, su kuo
galėčiau pasišnekėti? Jų ausys yra
neapipjaustytos ir jie nenori klau-
sytis. Štai, jie nemėgsta Viešpaties
žodžio, jį juoku nuleisdami.
11 Bet Viešpaties rūstumas ir
mane taip pagavo, kad nebegaliu
susilaikyti. Išliek jį ant vaikų
gatvėje ir kartu ant susirinkusių
jaunikaičių būrio taip, kad ir vy-
ras su žmona, suaugusieji su se-
naisiais sugauti būtų.
12 Jų laukai su namais ir moteri-
mis atiteks svetimiems, nes Aš iš-
tiesiu Savo ranką ant gyventojų
šios žemės, sako Viešpats.
13 Nes visi jų, tiek mažieji, tiek
didieji, yra godūs ir jų pranašai ir
kunigai mėgsta pameluoti,
14 tuščiais žodžiais guosdami
Mano žmones nelaimėje, lyg jos
nebūtų, sakydami "ramybė, ra-
mybė," kai jokios ramybės nėra.
15 Todėl bus jie sugėdinti už to-
kias bjaurybes, kadangi jie nesigėdi
ir nenori būti apgėdinti, bet jie kris
visi vienon krūvon, kai Aš juos at-
lankysiu, ir jie pražus, sako
Viešpats.
16 Į kryžkelius išeikite, sako
Viešpats, ir ieškokite pirmykščiojo
kelio ir pasiteiraukite, kuris iš jų
būtų pats gerasis, ir tuo vaikš-
čiokite, tai gausite savo sielai ra-
mybės. Bet jie atsakė—mes to
nedarysime.
17 Taip pat Aš paskyriau jums
sargus, kad klausytumėte jų tri-
mito garsų—bet jie atsakė—mes
neklausysime.
18 Todėl pasiklausykite, jūs tau-
tos, sužinokite ir paliudykite, kas
čia dedasi.
19 O žeme, klausyk, Aš užvesiu
nepalaimą šiems žmonėms, bū-
tent, jųjų užsipelnytąją algą, ka-
dangi jie Mano žodžių nesilaikė ir
Mano įstatymą niekina.

20 Ar Man turėtų rūpėti jūsų iš Šebos atsivežti smilkalai, arba cinamono žievės iš tolimos šalies? Jūsų deginamosios aukos yra Man nemielos ir jūsų aukos Man nepatinka.

21 Todėl Viešpats dar sako: "Aš leisiu šiems žmonėms pasipiktinti, kad ir tėvai ir vaikai, kaimynas su kaimynu kartu, pasipiktinę, turės pražūti."

22 Taip kalba Viešpats. Štai, iš šiaurės ateina tauta, galingas žmonių pulkas pasijudino nuo žemės pakraščių.

23 Jie yra žiaurūs, be pasigailėjimo, apsiginklavę ietimis ir skydais, šėlsta kaip sujudusi jūra, apsišarvavę kariai joja prieš tave, Ciono dukterie.

24 Kai mes apie juos išgirdome, nusviro mūsų rankos ir mus užniko sielvartas ir skausmas, lyg kokią gimdančią.

25 Kad tik niekas neišeitų laukan, į dirvas, nes niekur nėra saugu, o baugu visur dėl priešo kalavijo!

26 O dukterie Mano žmonių, apsisiausk maišu ir gulkis į pelenus, gedėk kaip dėl vienturčio sūnaus, graudžiai raudodama, nes mūsų naikintojas pradės staiga pulti.

27 Aš pasirinkau tave tyrėju Savo žmonių, kad tirdamas jų kietumą, ištirtumei ir patikrintumei jų kelius.

28 Jie visi yra kietsprandžiai ir elgiasi kaip išdavikai, jie visi, kaip pagadintas varis ir geležis.

29 Dumplės sugedo, švinas išnyko, tirpymas nepasisekė, nes jų piktenybės nuo jų neatšoko.

30 Jie vadinami pamestu sidabru, nes Viešpats juos atmetė.

7

Paraginimas Atgailauti

1 Šiais žodžiais kalbėjo Viešpats Jeremijai.

2 Atsistojęs Viešpaties namų vartuose, sakyk: "Išgirskite visi Jūdos žmonės, Viešpaties žodį, kurie ateinate pro šiuos vartus Viešpaties melstis."

3 Taip kalba Visagalis Viešpats, Izraelio Dievas: "Pasigerinkite savo pasielgimu ir nusistatymu, tai galėsite su Manimi šioje vietoje gyventi.

4 Nepasitikėkite tais apgaulingais žodžiais, tardami: "Čia yra Viešpaties šventovė, čia Viešpaties šventovė, čia Viešpaties šventovė."

5 Nes, jei perdėm pasitaisysite savo pasielgimu bei nusistatymu, teisingai sugyvendami vienas su kitu,

6 nedarysite ateiviams, našlaičiams bei našlėms skriaudos ir nepraliesite nekalto kraujo šioje vietoje ir neseksite savo nelaimei svetimų dievų,

7 tai Aš visada ir amžinai gyvensiu su jumis šioje vietoje, toje žemėje, kurią Aš jūsų tėvams esu davęs.

8 O dabar jūs pasitikite niekam nevertomis melagystėmis.

9 Be to, jūs esate vagys, plėšikai, svetimautojai kurie klastojate priesaiką duodami, Baalui smilkydami, jums nepažįstamus dievus sekate.

10 Vėliau jūs atsistojate Mano akivaizdoje, atėję į Mano namus, kurie Mano vardu praminti yra ir tariate—mums pavelyta tokias bjaurybes atlikinėti, mums nėra ko bijoti.

11 Ar jūs pavertėte šiuos Mano vardu pavadintuosius namus plėšikų dauba? Štai, visa tai sekdamas, Aš gerai matau, sako Viešpats.

12 Nueję į Manąją vietą, į Šilą, kur kadaise Mano vardas gyvendavo ir pasižiūrėkite, ką Aš ten padariau dėl Izraelio, Mano žmonių piktumo.

13 Kadangi jūs dabar visi tokias bjaurybes išdarinėjate, sako Viešpats, nors Aš jums visados sakydinau, tačiau jūs neklausėte. Man šaukiant jus, jūs neatsiliepėte.

14 Todėl, ką Aš padariau Šilai, tą Aš dabar padarysiu namams, kurie Mano vardu vadinami, šven-

tovei ir tai vietai, jūsų tėvams
duotai, kuria jūs pasitikite.
15 Ir Aš atmesiu jus nuo Savo
veido, kaip esu atmetęs visus jūsų
brolius efraymiečius.
16 Nemelsk už šiuos žmones ir
neateik kokiu nors pasiskundimu ar
prašymu. Neigi imkis jų užtarti
Mano akivaizdoje, nes Aš tavęs
neišklausysiu.
17 Ar nematai, ką jie daro Jūdos
miestuose ir Jerūzalės gatvėse?
18 Vaikai surenka malkų, tėvai
kūrena ugnį, moterys minko
tešlą Melekėtei, dangaus "karalienei"
papločių pakepti ir kad geriamųjų
aukų svetimiems
dievaičiams atneštų ir tuo Mane
užrūstintų.
19 Bet jie ne Man patyčias daro,
sako Viešpats, o sau patiems ir už
tai bus išgėdinti.
20 Todėl taria Viešpats Dievas:
"Štai Mano kerštas bei Mano
įtūžimas išsiliejo ant šios vietos,
tiek ant žmonių, tiek ant galvijų,
ant lauko medžių ir ant žemės
vaisių, kad užsidegęs degte degs
ir niekas negalės jo išgesinti."
21 Visagalis Viešpats, Izraelio
Dievas sako: "Sudėkite savo deginamąsias
aukas su kitomis aukomis
ir valgykite mėsos.
22 Nes jūsų tėvams, juos išvesdamas
iš Egipto, Aš nieko nesakiau
apie aukas ir Aš neliepiau jiems jų
deginti,
23 bet liepiau jiems, sakydamas—
klausykite Mano žodžių, tai Aš
būsiu jūsų Dievu ir jūs būsite
Mano žmonėmis ir vaikščiokite
Mano visais keliais, kaip jums
įsakiau, kad jums gerai sektųsi."
24 Bet jie nenorėjo klausyti, neigi
apie tai girdėti. Jie vadovavosi savo
širdies nelabomis užgaidomis, eidami
savo keliais atgal, o ne pirmyn.
25 Nuo jūsų tėvų išėjimo iš
Egipto ligi šiai dienai, Aš esu siuntęs
jums ištikimai visus Savo tarnus,
pranašus.
26 Bet jie nenori klausyti, neigi
apie tai girdėti ir, užsispyrę, jie pikčiau
pasielgia už savo tėvus.
27 Nors tu jiems visa tai išdėstysi,
tačiau jie tavęs neklausys ir tau
šaukiant jie tau neatsilieps.
28 Togidėl pasakyk jiems: "Tai yra
tie žmonės, kurie nenori Viešpaties,
savo Dievo klausyti, neigi pasigerinti.
Jų tikėjimo jau nebeliko
ir jau nieko nebegirdėsi apie tai iš
jų burnos.
29 Nusikirpk savo plaukus ir numesk
juos ir pradėk savo raudas ant
kalnelių, nes Viešpats atmetė šią
giminę ir ją patrėmė, ant jos
pykdamas.
30 Nes Jūdos gyventojai elgiasi
piktai Mano akivaizdoje, sako
Viešpats. Jie užteršė Mano vardu
pramintuosius namus, pasistatydami
juose savo stabus.
31 Hinomo sūnaus dauboje jie
pasistatė aukurus savo sūnums ir
dukterims deginti, ko Aš jiems
niekuomet neesu liepęs, net negalvojęs
paliepti.
32 Todėl ateina metas, taria Viešpats,
kai Tofetas ir Hinomo slėnys
nebebus minimi savo vardais, bet
vadinsis Mirties duobe, kadangi ir
Tofete reikės laidoti tol, kol kitur
nebebus vietos.
33 Ir padangių paukščiams bei
žemės žvėrims teks ėsti šių
žmonių lavonus, kadangi jų niekas
nenubaidys.
34 Tada Aš atimsiu iš Jūdos
miestų ir Jerūzalės gatvių
džiūgavimą, jaunikio ir marčios
linksmuosius džiaugsmo balsus, nes
žemė bus visa išdergta.

8

Nusikaltimas Ir Bausmė

1 Tuomet, sako Viešpats, išmes
Jūdos karalių kaulus ir kaulus jų
kunigaikščių, kunigų, pranašų
ir Jerūzalės miesčionių iš
kapinių.
2 Ir išbarstys juos po saule, po
mėnuliu, po visu dangaus pulku,
kuriuos jie mylėjo ir kuriems jie
tarnavo, kuriuos jie sekė, jų ieškodami
ir kurių jie meldėsi. Jie

nebus surinkti ir palaidoti, bet pasiliks mėšlu žemės paviršiui.
3 O visų šių nelabųjų žmonių užsilikusieji, kur jie ir bebūtų Manęs nublokšti, mieliau norės mirti, negu gyvais pasilikti, taria Visagalis Viešpats.
4 Todėl kalbėk jiems—taip sako Viešpats. Ar žmogus kritęs, nenorėtų atsikelti ar paklydęs, sugrįžti į tikrąjį kelią?
5 Tad, kodėl nepaliauja šie Jeruzalės gyventojai taip klydinėti? Kodėl jie nesiliauja tarnauti dievaičiams ir kodėl jie nuo jų neatsitraukia?
6 Man stebint ir klausant, jūs nesakote nieko, kas būtų teisinga. Nėra nė vieno, kuris apgailėdamas savo nelabumą, tartų: "Ką aš padariau?" Jie visi skuba savo keliais, lyg koks įniršęs eržilas kovon.
7 Gandras po dangumi žino savo laiką, kurklelis, geršė ir kregždė numano savo laiką, kuriuo reikia grįžti, bet Mano žmonės nenori žinoti Viešpaties teisybės.
8 Kaipgi jūs galite sakyti: "Mes žinome, kas teisu ir Šventasis Raštas yra mūsų akivaizdoje. Ką Rašto žinovai parašo, tai tik vienas melas!"
9 Todėl reikia tokius mokytojus sugėdinti, išgąsdinti ir sugauti, nes ką gero gali jie kitus mokyti, patys Viešpaties žodį paniekindami.
10 Todėl duosiu Aš jų žmonas svetimiems ir jų dirvas tiems, kurie juos išvarys. Nes jie iš viso visi godūs, tiek jų mažieji, tiek jų didieji. Jų kunigai, kaip ir pranašai, užsiima tik melagystėmis,
11 paguosdami Mano žmones nelaimėje, kad nesijaudintų, žodžiais "ramybė, ramybė" tokiu metu, kai jokios ramybės nėra.
12 Todėl darydami tokias bjaurybes, jie bus sugėdinti, nors jie nenori gėdytis ir būti sugėdinti. Bet Man juos atlankant, jie visi virs vienon krūvon, taria Viešpats.
13 Aš juos visus taip surankiosiu, kaip paskutinę vynuogę nuo vynkekės ir paskutinę fygą nuo fygmedžio su visais lapais. O ką Aš jiems davęs esu, tai bus nuo jų atimta.
14 Ko mes tada laukiame? Susirinkite ir eikime į sustiprintą miestą, kad tenai žūtume. Nes Viešpats, mūsų Dievas girdys mus nuodingu gėrimu, kad pražūtume, kadangi mes prieš Jį nusidėjome.
15 Mes laukėme ramybės ir nieko gero nebuvo, sveikatos ir užėjo tik baisumas.
16 Jau galima girdėti arklius nuo Dano atšnypščiant, jų žirgus žvengiant, kad visa žemė dreba. Jie ateina suėsti žemę ir visa, kas joje yra, miestą su visais jo gyventojais.
17 Nes, štai, Aš atsiųsiu į jūsų tarpą žalčių ir baziliškių, kurių užburti negalima, kad jus sukanžiotų, taria Viešpats.
18 O kad Aš turėčiau kuo palengvinti Savo skausmą, kentėdamas tokią širdgėlą!
19 Toks bus Mano dukters šauksmas iš tolimos šalies—ar Viešpats nebenori būti Dievu Cione, ar ten nebenori turėti Savo karaliaus? Kodėl erzina jie Mane savo pavidalais ir svetimaisiais dievaičiais?
20 Derliaus metas praėjo. Vasara pasibaigė. Ir pagalba mums neatėjo.
21 Aš gailiuos širdingai, kad Mano žmonės taip parblokšti ir susigriaužę, dejuoju.
22 Ar nera balzamo Gileade, ar nėra gydytojo? Tai, kodėl žaizda Mano žmonių dukters negydoma?

9

Pranašas Skundžiasi Dėl Savo Žmonių Nusikaltimų

1 O kad būtų mano galvoje tiek vandens ir mano ašarų versmių versmės, tada aš verkčiau dieną ir naktį dėl mano užmuštųjų žmonių.
2 Jei turėčiau dykumoje vietą, kur sustoti, tai aš palikčiau savo žmones ir atitrūkčiau nuo jų, nes

jie visi svetimautojai ir nepatikimi
žmonės.
3 Savo liežuviais jie šaudo melagystes, tiesos nežiūrėdami, bet
prievartaudami, jie eina nuo vieno
nelabumo prie kito, Manimi nesiskaitydami, taria Viešpats.
4 Tesisaugo kiekvienas savo artimo. Tenepasitiki net savo broliu.
Nes ir brolis brolį apgauna ir
draugas skundžia savo draugą.
5 Vienas su kitu užsiima klastomis, nepasakydami nė vieno tiesos žodelio. Jie tik žiūri, kaip vienas
kitą apgautų ir dar jiems gaila,
kad pikčiau pasielgti negali.
6 Jų tarpe pilna apgavysčių
ir dėl klastos jie nenori Manęs pažinti, taria Viešpats.
7 Todėl kalba šitaip Visagalis
Viešpats. Štai, Aš tirpinsiu juos ugnyje ir mėginsiu, nes ką gi kita Aš
daryčiau Savo tautos dukteriai?
8 Jų liežuviai yra lyg mirtingos
strėlės. Nors su artimu jie meiliai
šnekasi, tačiau, apsisukę, jie tik
žiūri, kaip kur galėtų įgelti.
9 Ar Aš neturėčiau jų dėl to
bausti, taria Viešpats? Ar Mano
siela neturėtų atsikeršyti tokiems
žmonėms, kaip šie yra?
10 Aš šauksiu ir verksiu dėl
kalnų ir dejuosiu dėl ištuštėjusių ganyklų, kad ten niekas nebevaikšto ir jokio balso nebėra
girdėti. Viskas pradingo su gyvuliais ir dangaus paukščiais.
11 Iš Jerūzalės Aš padarysiu akmenų krūvą bei šakalų landynę. Jūdos miestai bus apleisti,
kuriuose niekas negyvens.
12 Kas turi tiek proto visa tai suprasti? Kas gali išaiškinti, ką
Viešpats jam apreiškęs, dėl ko žemė
taip sunokiota ir išdeginta lyg dykuma, kurioje niekas nekeliauja?
13 Štai Viešpaties atsakymas.
Kadangi jie nesilaiko Mano
įsakymų, kuriuos Aš jiems esu
davęs ir neklauso Mano kalbos, kad
pagal ją elgtųsi,
14 bet gyvena pagal savo širdies
užgaidas, sekdami Baalo dievaičius, kaip juos jų tėvai mokinę,
15 todėl šitaip kalba Viešpats,
Visagalis Izraelio Dievas: "Aš valgydinsiu šiuos žmones mėtėlėmis ir
girdysiu juos tulžimi.
16 Aš išsklaidysiu juos po tautas,
kurių nei jie nei jų tėvai nepažino ir kardas juos vysis tol, kol
jų nebebus."
17 Visagalis Viešpats šitaip sako:
"Matote, kas darosi. Pasišaukite
raudotojas moteriškes ir atsiveskite
tas, kurios gerai įgudusios yra,
18 kad jos, nedelsdamos, imtų
mus apraudoti, kad mūsų akys
ašarotų ir nuo mūsų akių
vokų lyg vanduo varvėtų,
19 kad Cione tokį raudingą
šauksmą išgirstų—kaip labai
mes esame sunaikinti ir sugėdinti.
Mes turime apleisti kraštą, nes
mūsų namai sugriauti.
20 Taigi, klausykitės, moterys,
Viešpaties žodžio ir kreipkite dėmesį į tai, ką Jis sako. Išmokykite savo dukteris verkti ir viena
tepamoko kitą šitaip raudoti:
21 Mirtis įlindo pro mūsų
langą ir atėjo į mūsų rūmus
kūdikius žudyti gatvėse ir jaunuomenę viešose vietose.
22 Taip taria Viešpats: Sakyk,
žmonių lavonai gulės kaip mėšlas
ant lauko ir kaip nupjauti javai pjovikų, kurių niekas nerenka.
23 Viešpats sako: Išmintingasis
tenesigiria savo išmintimi, stiprusis
savo stiprumu ir turtingasis savo
turtais.
24 Bet, jei nori pasigirti, tai pasigirk tuo, kad Mane pažįstąs,
suvokiąs, kad Aš Viešpats esąs,
apsireiškiąs pasigailėjimu, teisybe ir teisingumu žemėje, nes tai
Man patinka, sako Viešpats.
25 Štai, ateina laikas, taria Viešpats, kai Aš aplankysiu apipjaustytuosius su neapipjaustytaisiais,
būtent:
26 Egiptą, Jūdą, Edomą, Amono
sūnus, Moabą ir visus, kurie
apsiskuta ir plaukus apsikerpa ir
gyvena dykumose, nes tautų yra

neapipjaustyta prieodė, o Izraėlio
yra neapipjaustyta širdis.

10

Dievas Ir Dievaičiai

1 Išgirskite Izraelio žmonės, ką
Viešpats apie jus kalbėjo.
2 Viešpats taip sako. Nesimo-
kykite pagoniškojo kelio ir nebijo-
kite dangaus ženklų, kurių
pagonys bijo.
3 Nes pagonių įstatai neturi
jokios reikšmės. Iš girioje pasikir-
sto medžio nutašo dailidė dievaitį,
4 pagražina jį sidabru bei
auksu, prikala plaktuku vinis, kad
nenuvirstų.
5 O tai juk tėra aptraukti stul-
peliai, kurie nekalba, kuriuos reikia
nešioti, kadangi jie patys nevaikšto.
Todėl neturite jų bijoti, nes jie ne-
gali jums nei padėti, neigi pakenkti.
6 Viešpatie, tau niekas nepri-
lygsta. Tu esi didis ir didelė yra Tavo
galybė, kuria Tu gali apsireikšti.
7 Ar būtų toks, kuris Tavęs ne-
bijotų, Tu, tautų Karaliau! Tavęs
reikia klausyti, nes tautų išmin-
tingieji ir karaliai neturi Tau lygaus.
8 Juk jie visi neišmintingi ir paiki,
pasiduodami niekingam medžio
gabalui.
9 Sidabro skarda atgabenama iš
Taršyšio, auksas iš Ūfazo, kuriuos
amatininkai apdirba ir paruošia. Jie
aprėdo juos geltonu šilku ir pur-
pura, tai yra įgudusių darbas.
10 Bet Viešpats yra tikras Dievas,
gyvasis Dievas, amžinasis Kara-
lius. Žemė dreba, Jam pykstant,
tautos neišsilaiko Jam keršyjant.
11 Pasakykite jiems tai, kad tie
dievai, kurie nepadarė nei žemės,
nei dangaus, bus žemėje išnaikinti
ir po dangumi.
12 O Jis padarė žemę Sava jėga
ir pasaulį Savo išmintimi ir ištiesė
dangų Savo išmanymu.
13 Kai Jis griaustiniu prabyla, tai
atsiranda daug vandens padangėse,
nuo žemės pakraščių kyla migla.
Lietaus metu Jis leidžia žaibams
žaibuoti ir išleidžia vėjus iš Savo
atsargų.
14 Tokiu savo žinojimu, žmogus
pasirodo tik kaip neišmanėlis. Auk-
sakaliai pasidaro sau gėdos savo
pavidalais, nes jų dievaičiai yra tik
viena apgaulė, kadangi jie yra be
gyvybės.
15 Jie yra perdėm niekingi, pasi-
tyčiojimas tuštybėmis. Jie bus su-
naikinti nustatytu laiku.
16 Netoks yra Jokūbo Dievas, ku-
ris visa padarė. Izraelis yra Jo nuo-
savybė, kurio vardas yra Visagalis
Viešpats.
17 Jūs apsupto miesto gyventojai,
susirinkite savo daiktus ir išeikite
iš tos žemės.
18 Nes taip taria Viešpats. Šį
kartą Aš meste išmesiu šios žemės
gyventojus, juos prispausdamas,
kad jų čia nė vieno neliktų.
19 Man tik vargas ir sielvartas.
Mes, Jerūzalės gyventojai, esame
skaudžiai paliesti, nes mums lemta
tokią sunkią slogą kentėti.
20 Mano pastogė sugriauta, visos
virvės nutraukytos. Vaikai mano yra
išėję ir jų nebėra. Niekas nebeati-
ties mano pastogės ir nebestatys
mano sienų.
21 Nes ganytojai pakvaišo. Į
Viešpatį jie nesikreipia. Todėl ne-
gali jiems sektis ir todėl žmonės visi
išsisklaidė.
22 Štai pasiklausykite iš šiaurės
atžygiuojančiųjų galingųjų garsų,
kurie ateina išnaikinti Jūdos mies-
tus ir padaryti juos slibinų
landynėmis.
23 Aš žinau, Viešpatie, kad žmo-
gui nevalia elgtis taip, kaip žmogus
nori ir kad ne nuo žmogaus pri-
klauso, kuriuo keliu jis vaikščiotų
ir kurlink jis savo koją keltų.
24 Bausk mane, Viešpatie, tik su
saiku ir ne visu Savo įtūžimu, kad
ne visiškai sunykčiau.
25 Išliek Savo pyktį ant Tavęs
nepažįstančių tautų ir ant
žmonių, kurie nesišaukia Tavojo
vardo. Nes jie suėdė Jokūbą ir jį

prarijo bei pribaigė, išdraskydami
jo namus.

11

Dievo Sandora, Pavojus Jeremijai

1 Šiais žodžiais kalbėjo Viešpats
Jeremijai.
2 Išgirskite šios sandoros žo-
džius ir praneškite juos Jūdos
žmonėms ir Jeruzalės gyventojams,
3 tardami—taip kalba Viešpats
Izraelio Dievas—prakeiktas yra
žmogus, kuris neklauso šios san-
doros žodžių,
4 kuriuos Aš daviau jūsų tė-
vams tą dieną, kurią juos iš
Egipto išvedžiau iš geležinės kros-
nies, įsakydmas: "Klausykite
Mano balsą ir darykite, kaip jums
įsakęs esu, tai jūs būsite Mano
žmonės ir Aš būsiu jūsų Dievas,
5 kad atitesėčiau jūsų tėvams
duotąją priesaiką, suteikčiau
žemę, kurioje pienas ir medus
sklysta, kaip tatai šiandien yra." Aš
atsakiau: "Tebūnie taip, Viešpatie!"
6 Ir Viešpats tarė man: "Pa-
skelbk visus šiuos žodžius Jūdos
miestuose ir Jeruzalės gatvėse, sa-
kydamas—išklausykite šiuos
įsakymus šios sandoros ir
vykdykite juos.
7 Nes Aš primygtinai įsakiau
jūsų tėvams, išvesdamas juos iš
Egipto ir vis juos perspėjau ligi šios
dienos klausyti Mano balso.
8 O jie neklausė ir net girdėti
nenorėjo. Kiekvienas jų vadova-
vosi savo nelabosios širdies užgai-
domis, eidamas savo keliais. Todėl
Aš ir užvesiu jiems visa tai, kas šioje
sandoroje pasakyta, ką jiems bu-
vau liepęs. Bet jie vis dėlto šios
sandoros nesilaikė.
9 Ir Viešpats tarė man: "Gerai
žinai, kaip Jūdos žmonės su Jeru-
zalės gyventojais prieš Mane
maištauja.
10 Jie grįžta prie savo senųjų
tėvų darytųjų nuodėmių, kurie irgi
nenorėjo klausyti Mano žodžių,
sekdami kitus dievus ir jiems
tarnaudami. Tokiu būdu sulaužė
Izraelio namai su Jūdos namais
sandorą, kurią su jų tėvais
buvau padaręs."
11 Todėl, štai, taria Viešpats, Aš
užleisiu jiems nelaimę, iš kurios jie
negalės išeiti. Bet, kai jie Manęs
šauksis, tai Aš jų negirdėsiu.
12 Taigi, teeina ir tesišaukia Jū-
dos miestai ir Jeruzalės gyventojai
tų dievų, kuriems jie smilkalus
smilkydavo. Bet nelaimei užėjus, šie
tikriausiai neišgelbės.
13 Nes kiek miestų yra Jūdoje,
tiek turi jie ir dievaičių! Kiek gat-
vių Jeruzalėje, tiek begėdiškų
aukurų jūs pastatėte Baalo
smilkalams.
14 Taigi, nesimelsk už šiuos
žmones, neigi ateik užmeldimais ar
maldavimais, nes Aš jūsų neklau-
sysiu, jiems Manęs bešaukiant savo
priespaudoje.
15 Ką tie žmonės išdarinėja,
kuriuos Aš taip myliu, Mano na-
muose! Klastomis ir aukų mėsa
jie galvoja išsipirkti savo kaltes ir
jie džiaugtųsi, jei jiems tatai
pasisektų.
16 Viešpats vadindavo tave ža-
liuojančiu, gražiu, vaisingu alyvme-
džiu. Bet lyg perkūnijos griausmu
Aš uždegsiu jo lapus, kad jo šakos
nudegtų.
17 Nes Viešpats Visagalis, kuris
tave sodino, perspėjo tave nelaime
dėl Jūdos ir Jeruzalės namų da-
romų piktenybių, dėl sukelto
rūstumo, smilkant Baalui.
18 Viešpats apreiškė man, kad
žinočiau, parodydamas man jų
sumanymus,
19 būtent, kad jie norėjo nusivesti
kaip vargšelę avelę ir mane pa-
pjauti. Nes aš nežinojau, kad jie bu-
vo prieš mane susitarę, sakydami:
"Išraukime medį su visu vaisiumi
iš gyvųjų žemės ir sunaikinkime
jį, kad jo vardo daugiau nebe-
būtų minima."
20 Bet, Tu, Visagalis Viešpatie,
teisusis Teisėjau, kuris permatai
širdį ir mintis, leisk man pama-
tyti, kaip Tu jiems atkeršysi, nes Tau
pavedu savo kelius.

21 Todėl kalba Viešpats šitaip apie Anatoto vyrus, mano gyvybės tykojančius ir man grasinančius, kad nepranašaučiau Viešpaties vardan, jei aš nenoriu jų rankomis žūti.
22 Todėl taria Viešpats šitaip: "Aš juos atlankysiu ir jų jaunuomenė mirs kovodama, o jų vaikai mirs badu, kad jų nieko nebeliks.
23 Iš jų nieko neliks, kadangi Aš nelaimę Anatoto žmonėms užvesiu tuomet, kai jie bus pabaustini."

12

Trumpalaikė Bedievių Laimė

1 Viešpatie, Tavo yra teisybė, nors aš su Tavimi ir ginčyčiaus. Tačiau aš norėčiau išsiaiškinti tokį dalyką. Kodėl bedieviams taip gerai sekasi ir kodėl neištikimieji taip turtingai gyvena?
2 Tu sodini juos. Jie įsišaknyja, auga ir neša vaisiaus. Lūpomis jie giria Tave, bet jų širdis yra toli nuo Tavęs.
3 Bet mane, Viešpatie, Tu pažįsti ir matai. Tu mėgini mano nusistatymą Tavo atžvilgiu. Atskirk juos kaip pjautinas avis ir nustatyk jiems papjovimo laiką.
4 Kaip ilgai reikės žemei liūdėti ir augmenijai laukuose visur vysti, kad net gyvuliai ir paukščiai išnyko dėl čia gyvenančių bedievių? O jie dar sako: "Jam neteks mūsų galo matyti."
5 Jei tu pailsti, su pėstininkais eidamas, kaip bus tau, kai tau reikės bėgti su raiteliais? Jei tu nesijauti saugus ramioje žemėje, tai kaip tu gyvensi Jordano tankumynuose?
6 Net tavo broliai ir tavo tėvo namiškiai apgavo tave, susidėdami su tais, kurie prieš tave šūkauja. Nepasitikėk jais, nors jie tave ir meiliai kalbintų.
7 Todėl Aš turėjau palikti Savo šventovę, atsisakyti Savo pasirinktųjų ir atiduoti Mano sielos mylimuosius į priešo rankas.
8 Mano pasirinktieji žmonės pavirto lyg tai girios liūtu, kuris prieš Mane rėkia. Todėl Aš jų nekenčiu.
9 Mano pasirinktieji žmonės yra lyg šlakuotas paukštis, puolamas visų kitų paukščių. Susirinkite visi lauko žvėrys ir atėję, suėskite juos.
10 Daugelis ganytojų sunaikino Mano vynuogyną, sumindžiojo Mano dirvą, paversdami Mano gražųjį turtą apleista dykuma.
11 Žemė apleista ir graudu į ją pažiūrėti. Visas kraštas yra perdėm nuteriotas ir nėra nė vieno, kuris dėl to susirūpintų.
12 Nes naikintojai atvyksta visomis dykumos kalvomis ir suėdąsis Viešpaties kardas nuo vienų žemės pakraščių ligi kitų, kad niekas negalės išsisaugoti.
13 Jie sės kviečius, bet jiems užaugs usnys. Nors jie labai stengsis, tačiau jiems nesiseks. Savo darbų vaisiais jie nesidžiaugs dėl didžiosios Viešpaties rūstybės.
14 Taip kalba Viešpats prieš visus piktuosius kaimynus, kurie paliestų tą žemę, kuri atiduota Mano žmonėms, Izraeliui. Aš išrausiu juos kaip piktžoles iš jų žemių, išgelbėdamas Jūdos namus iš jų tarpo.
15 O po jų ištrėmimo Aš jų vėl pasigailėsiu ir leisiu jiems sugrįžti į savo tėviškę, kiekvienam į savo šalį.
16 Ir tai įvyks, jei jie kruopščiai mokysis iš Mano žmonių Mano kelių ir Mano vardu prisieks "kaip Viešpats gyvas," lygiai, kaip jie anksčiau mokė Mano žmones Baalui pasižadėti, tai jiems bus valia gyventi su Mano žmonėmis.
17 Ir jei jie nenorės klausyti, tai išrausiu tokius žmones ir sunaikinsiu juos, taria Viešpats.

13

Kaip Marškonis Diržas

1 Tai liepė man Viešpats nusipirkti marškonę juostą, apsijuosti ja savo strėnas, bet jos nesušlapinti.
2 Ir aš nusipirkau juostą, kaip Viešpats man buvo liepęs ir apsijuosiau ja savo strėnas.

3 Tai kalbėjo Viešpats antru
kartu su manimi:
4 "Pasiimk tą juostą, kurią
nusipirkai ir savo strėnas apsijuosei
ir nueik prie Eufrato upės ir paslėpk
ją ten uolos plyšyje."
5 Nuėjęs prie Eufrato upės, aš
paslėpiau ją uolos plyšyje, kaip
man Viešpats buvo liepęs.
6 Po ilgo laiko tarė man Viešpats:
"Kelkis ir nueik prie Eufrato
upės ir parsinešk vėl aną juostą,
kurią Aš tau liepiau ten paslėpti."
7 Nuėjęs prie Eufrato upės, atsikasiau
aš tą vietą, kurioje buvau
juostą paslėpęs ir štai, juosta
buvo pagedusi, kad jau niekam
nebetiko.
8 Tada kalbėjo Viešpats vėl su
manimi, sakydamas,
9 taip sako Viešpats—lygiai taip
pat Aš leisiu sugesti ir Jūdos bei didžiajai
Jerūzalės puikybei.
10 Šie nelabieji žmonės, kurie
nenori klausyti Mano žodžių, kurie
vadovaujasi savo širdies užgaidomis
ir eina savais keliais, kitus
dievus sekdami, kad tiems tarnautų
ir jų melstųsi, bus kaip
ana juosta, kuri niekam nebetinka.
11 Nes kaip juosta prisiglaudžia
prie žmogaus strėnų, taip Aš buvau
prie Savęs prisiglaudęs visus
Izraelio ir visus Jūdos namus, kad
jie Mano žmonėmis būtų, sako
Viešpats, įsigydami vardą, pagarbos
ir garbės, bet jie neklausė.
12 Taigi, sakyk jiems šiuos žodžius—taip
kalba Viešpats, Izraelio
Dievas—kiekvieną legerę
reikia vynu pripilti, tai jie tau
atsilieps—kas to nežino, kad visas
legeres reikia vynu pripilti!
13 Pasakyk jiems tada, sako
Viešpats: "Štai Aš visus šios žemės
gyventojus, Dovydo soste sėdinčius
karalius, kunigus, pranašus ir visus
Jerūzalės gyventojus pripildysiu
girtumu,
14 kad vienas nuo kito išsiblaškys,
tėvai nuo vaikų, taria Viešpats,
kad nė vienas jų nebus
aplenktas, pasigailėtas ar susimiltas,
jiems sugaištant.
15 Taigi, išgirdę tai, kreipkite į
tai dėmesį ir nesišiauškite, nes
Viešpats tai kalbėjęs.
16 Atiduokite garbę Viešpačiui,
savo Dievui, kol nesutemo, kol jūs
nepradėjote savo kojomis klupti ant
aptemusių kalnų, jums šviesos
belaukiant, kurią Jis pavers darganą
ir tamsia naktimi.
17 Bet, jei jūs to nenorėsite girdėti,
tai slapta nusiverks mano siela
dėl jūsų puikybės, mano akys apteks
ašaromis, kai Viešpaties kaimenė
bus paimta nelaisvėn.
18 Pasakykite karaliui ir karalienei,
kad nužengtų nuo savo sosto
ir kad jų gražusis vainikas bus
nuimtas nuo jų galvos.
19 Pietiniai Jūdos miestai yra užimti
ir prie jų negalima prieiti. Visi
Jūdos gyventojai yra išvesti
nelaisvėn.
20 Pakelkite savo akis ir pasižiūrėkite
į tuos, kurie iš šiaurės šenlink
ateina! Kur dabar tavo tau
patikėtoji kaimenė, tavo gražioji
kaimenė?
21 Ką pasakysi, kai Jis tave atlankys,
įstatydamas tuos tavo
priešus valdovais, su kuriais tu elgeis,
kaip su draugais? Ar neužklups
tavęs nerimastis, kaip
gimdysiančios moteriškės?
22 Ir gal tu klaustumei savo širdyje:
"Kodėl man tai atsitiko?" Dėl
daugybės tavo nusižengimų buvo
tavo gėda atidengta ir pavartota
rykštė.
23 Ar gali etiopas pakeisti savo
odos spalvą, ar leopardas savo
dėmėtumą? Taipgi ir jūs negalite
daryti gera, kadangi esate papratę
daryti pikta.
24 Todėl Aš išdraikysiu juos kaip
šiaudgalius, kurie iš dykumos papūsto
vėjo išnešiojami.
25 Tai bus tavo alga ir tavo dalia,
Mano tau atseikėta, taria Viešpats,
už tai, kad Mane užmiršai, melais
pasitikėdama.
26 Dėl to Aš atkelsiu tavo rūbus
virš tavo veido, kad tavo gėda būtų
matoma.
27 Nes Aš mačiau tavo svetimavimo
nusikaltimus, tavo gašlumą,
tavo begėdišką kekšystę ir tavo

bjaurybes, tiek ant kalnelių, tiek
lygumose. Vargas tau Jeruzale!
Kaip ilgai truks tau apsivalyti?

14

Sausra, Badas, Jeremijos Malda

1 Štai yra Viešpaties žodžiai kal-
bėti apie brangymetį.
2 Jūda skaudžiai raudoja. Jos
miestai yra kaip apmirę. Visur pilna
dejavimų. Jeruzalė šaukiasi
dangaus.
3 Didieji siunčia mažuosius van-
dens. Bet tie atėję prie šulinio, ne-
randa vandens ir grįžta tuščiais
indais. Nusiminę ir nusivylę, jie
dangsto savo galvas.
4 Žemė yra supleišėjusi dėl lie-
taus stokos. Laukininkai yra ap-
maudingi ir dangsto savo galvas,
nenorėdami pasirodyti.
5 Net ir lonės, lauke atsivedu-
sios, palieka savo jaunuosius, ka-
dangi žolės neušauga.
6 Laukiniai asilai stovinėja ant
uolų ir žiopčioja, orą gaudy-
dami, lyg šakalai ir alpsta, pašaro
nerasdami.
7 O Viešpatie, mes tai užsipel-
nėme savo nusikaltimais. Bet dėl
Savojo vardo išgelbėk mus, nors
mes ir Tavęs didžiai neklausėme ir
tuo prieš Tave labai nusidėjome.
8 Tu esi Izraelio paguoda ir vie-
nintelis, kuris gali išgelbėti iš pra-
žuvimo pavojaus. Kam tu dediesi
svečiu esąs šioje žemėje ir lyg
svetimas čia tik pernakvoti tenori?
9 Kam Tu pasirodai lyg karžy-
gys, kuris yra nusiminęs ir lyg mil-
žinas, negalįs gelbėti? Juk Tu esi
mūsų tarpe, Viešpatie, mes Tavo
vardu vadinami, neapleisk mūsų!
10 Taip kalba Viešpats apie šiuos
žmones. Jie mėgsta šen ir ten lak-
styti ir nesusilaikyti. Tai Viešpačiui
nepatinka ir todėl Jis atsimena jų
nusikaltimus dabar ir nori juos
bausti už jų nuodėmes.
11 Ir Viešpats įsakė man: "Nesi-
melsk Manęs, kad Aš šiems žmo-
nėms padėčiau!
12 Nors jie ir pasninkautų, ta-
čiau Aš jų maldavimų neklau-
sysiu. Nors jie Man deginamųjų
ir valgomųjų aukų atneštų,
tai tačiau jos Man nepatiktų. A-
naiptol, Aš žudysiu juos kardu, badu
ir maru."
13 Aš atsiliepiau: "O Viešpatie,
Dieve! Štai, pranašai jiems prana-
šauja, kad jie kardo neregėsią,
brangymečio nepergyvensią, bet
čia užtikrintai susilauksią
ramybės."
14 Ir Viešpats Man atsiliepė. Anie
pranašauja neteisybę Mano vardu.
Aš jų nesiunčiau ir nieko jiems
neliepiau ir nieko su jais nekalbė-
jau. Jie skelbia jums prasimanytus
regėjimus, monus, burtus bei savo
pačių širdies klastas.
15 Todėl sako Viešpats apie tuos
pranašus, kurių Aš nesiunčiau,
kurie Mano vardu pranašauja, jog
šioje žemėje nebūsią nei kardo,
nei brangymečio, kad jie turės žūti
kardu ir badu.
16 O žmonės, kuriems jie prana-
šavo, gulės Jeruzalės gatvėse šen ir
ten, bado ir kardo pakirsti, su
žmonomis, sūnumis ir dukterimis,
kad nebus kam jų palaidoti. Ant
šių Aš išliesiu tai, ko jie verti dėl
savo piktenybių.
17 Ir tu turi jiems apsakyti, kad
Mano akys ašaroja dieną bei
naktį be paliovos, kadangi mer-
gaitė, duktė Mano žmonių yra
bjauriai nukankinta, baisiai
sumušta.
18 Jei išeinu į laukus, matau
kardu žuvusius, jei vaikštau po
miestą, tai randu badu marina-
muosius. Tiek pranašai, tiek kuni-
gai yra tokioje padėtyje, kurioje jie
nesižino, ką bedarą.
19 Ar Tu Jūdą jau visiškai pa-
metei? Ar Tavo siela pasipiktino
Cionu? Kodėl Tu mus taip ištikai,
kad niekas negali mūsų pagydyti?
Mes tikėjome, susilauksią ra-
mybės, o niekas gero neatėjo. Mes
manėme išgysią, bet vargas dar
didėja.
20 Viešpatie, mes išpažįstame
savo nelabumą ir savo tėvų nu-
sižengimus, nes prieš Tave
nusikaltome.

21 Dėl Savojo vardo neduok mums apgėdintais būti! Neleisk, kad Tavo šlovės sostas nebūtų atiduotas pajuokai! Atsimink Savo sandoros su mumis, kad ji neužsibaigtų.
22 Juk pagonyse nėra nė vieno dievaičio, kuris galėtų lietaus duoti. Ir dangūs patys iš savęs to negali padaryti. Bet, juk Tu esi mūsų Viešpats Dievas, kuriuomi mes pasitikime, nes Tu gali visa tai padaryti.

15

Neišvengiama Bausmė, Pažadėjimai Jeremijai

1 Ir Viešpats tarė man: "Nors Mozė ir Šemūėlis Mano akivaizdon atsistotų, prašydamu, tai tačiau Aš nesusimilčiau šių žmonių. Pavaryk juos nuo Mano veido, kad jų nematyčiau.
2 Ir jei jie tau sakytų: "Katrul mes eisime?", tai atsakyk jiems šiais Viešpaties žodžiais—tas, kuris turi mirti, tas temiršta, kas kardu turi žūti, tas tesutinka kardą, kas kenčia badą, tas temiršta badu, kam teks patekti nelaisvėn, tą teima į nelaisvę.
3 Ketveriopa sloga Aš juos aplankysiu, sako Viešpats. Kardu jie bus žudomi, šunys valkios juos šen ir ten, dangaus paukščiai bei žemės žvėrys juos ėste ės ir naikins.
4 Dėl Menašės, Jechizkyjos sūnaus, Jūdos karaliaus padarytų nusidėjimų Jerūzalėje Aš juos leisiu būti gujamais visose pasaulio karalystėse.
5 Ir kasgi tavęs susimils, Jerūzale? Kasgi tavęs gailėsis? Kasgi ateis tave paguosti, ramybės linkėdamas?
6 Tu apleidai Mane, taria Viešpats, nuo Manęs atsiskirdamas. Todėl Aš ištiesiau Savo ranką prieš tave, pailsęs tavęs gailėtis, kad tave sunaikinčiau.
7 Miestų vartuose Aš juos vėtykle laukan išvėtysiu, atimsiu jiems jų vaikus žudysiu Savo žmones, kadangi jie nenorėjo nusikreipti nuo savo pikto kelio.
8 Aš padarysiu, kad jų tarpe bus daugiau našlių nei prie jūros smilčių. Per patį vidudienį Aš užvesiu jiems jaunuomenės naikintoją, kuris jų miestą išgąstingai ir žiauriai užpuls,
9 kad motina septynis vaikus auginus, bus visiškai parblokšta ir graudžiai aimanuos. Nes nepasibaigus dienai, jai saulė nusileis. Ji bus prislėgta ir pažeminta. O jų linksmuosius Aš atiduosiu jų priešo kalavijui, taria Viešpats.
10 Vargas man! Kam tu, motina, mane pagimdei. Aš turiu ginčytis ir kariauti su visu pasauliu. Niekam aš neskolinau ir pats neesu niekam skolingas, o tačiau visi keikia mane.
11 Viešpats tarė: "Iš tikrųjų, keletui iš jūsų išlikusiųjų Aš vėl suteiksiu pasisekimo, ateidamas jums pagelbėti jūsų varge, besistengiant jums prieš savo priešus.
12 Ar nemanai, kad tam tikra geležis negalėtų sulaužyti šiaurės geležį ir varį?
13 Pirma Aš duosiu jūsų lobį ir turtus išplėšti, kad nieko už tai negautumėte ir tai dėl visų jūsų nuodėmių, padarytų per visą jūsų žemę.
14 Aš nuvesiu jus pas jūsų priešus į jums nepažįstamą šalį, nes dėl jūsų užsidegė Mano rūstumo ugnis.
15 Tu žinai, Viešpatie, atsimink manęs ir užstok mane, atkeršydamas mano persekiotojams. Nerodyk jiems jokio kantrumo, kad nepražūčiau, žinodamas, kad dėl Tavęs taip esu įžeidžiamas.
16 Tavo žodžiai, kuriuos Tu man kalbėjai, atgaivino ir pradžiugino mane ir suteikė linksmumo mano širdžiai, nes aš juk Tavuoju vardu vadinamas esu, Viešpatie, Visagalis Dieve.
17 Aš nesėdžiu su pasityčiojančiais ir nesilinksminu su jais. Aš laikausi nuošaliai, prisibijodamas Tavo rankos, kadangi Tu taip pyksti.
18 Kodėl aš turiu taip ilgai ken-

tėti? Kodėl nėra mano žaizdos pa-
gydomas? Ar Tu esi kaip išdžiūvęs
šaltinis be išgydančiojo vandens?
19 Todėl kalba Viešpats šitaip. Jei
tu prie Manęs laikaisi, tai ir Aš lai-
kysiuos prie tavęs, kad tu pasilik-
tumei Mano žodžio apsakytoju.
Jei mokini geruosius atsiskirti nuo
piktųjų, tai būsi Mano moky-
toju. Šitie žmonės turėtų sugrįžti
pas tave, kad tau nereikėtų eiti prie
jų.
20 Nes Aš padariau tave drūta
varine siena šiems žmonėms. Nors
jie kariaus prieš tave, tačiau jie tavęs
neįveiks, nes Aš esu su tavimi,
kad tau padėčiau ir tave išvaduo-
čiau, sako Viešpats.
21 Aš išgelbėsiu tave iš piktųjų
rankos, išvaduodamas tave iš ran-
kos galingųjų.

16

Žydai Babelės Nelaisvėje, Išlaisvinimo Stebuklas

1 Ir Viešpats liepė man,
sakydamas:
2 "Tu neturi vesti žmonos, neigi
auginti sūnų ar dukterų šioje
vietoje."
3 Nes taip kalba Viešpats apie
šioje vietoje gimstančius sūnus ir
dukteris ir jų motinas, kurios juos
pagimdė ir apie tėvus, iš kurių jie
yra gimę šioje žemėje—
4 jie mirs žiauriomis ligomis.
Niekas jų neapraudos ir nepalai-
dos, bet jie bus išmesti laukan, kaip
mėšlas. Taip pat bus atiduoti jų
lavonai badu mirusiųjų ir kardu
žuvusiųjų dangaus paukščiams
ir žemės žvėrims suėsti.
5 Nes taip sako Viešpats—
"Neeik į raudojančiųjų namus
ir pats neraudok, jų pasigailėda-
mas! Nes Aš atėmiau iš šių
žmonių Savo ramybę, taria Vieš-
pats, kartu su malone ir susimilimu.
6 Didi ir maži turės mirti šioje
žemėje, kurių niekas neapraudos
ir nepalaidos ir nė vienas dėl jų
nei susiraižys, neigi pakaušį
nusiskus.
7 Ir niekas nesės valgyti su rau-
dojančiais, kad užjaustų ir niekas
negers su jais, kad juos paguostų,
tėvo ar motinos netekus.
8 Ir neeik į tokius namus, ku-
riuose girtaujama, kad nesėstumei
prie jų valgyti ar gerti."
9 Nes taip sako Visagalis Vieš-
pats, Izraelio Dievas—štai, Aš
atimsiu čia iš po jūsų akių, jums
gyviems beesant, džiaugsmo ir
linksmybės balsus, jaunikio ir mar-
čios džiūgavimą.
10 Ir kai tu tiems visiems visa tai
būsi apsakęs, tai jie ims tavęs
klausti: "Kodėl turi Viešpats mums
tokią didelę nelaimę numatęs?
Kuri gi yra mūsų kaltė ir nuo-
dėmė, kuria mes nusidėjome prieš
Viešpatį, savo Dievą?"
11 O tu jiems atsiliepk šitaip:
"Todėl, kad jūsų tėvai Mane
apleido, sako Viešpats, kitus die-
vus sekdami, jiems tarnaudami ir
jų maldaudami ir Mane palikę,
Mano įstatymų nesilaikė.
12 O jūs elgiatės dar pikčiau už
savo tėvus. Nes kiekvienas vado-
vaujasi savo nelabosios širdies už-
gaidomis ir Manęs neklauso.
13 Todėl Aš išvarysiu jus iš šios
žemės į šalį, kuri nei jums, nei
jūsų tėvams nepažįstama. Ten
jūs tarnausite dieną ir naktį ki-
tiems dievams ir ten iš Manęs jo-
kios malonės nesulauksite.
14 Taigi, todėl ateina laikas, sako
Viešpats, kad daugiau nebebus sa-
koma "kaip tikrai Viešpats gyvas,"
kuris Izraelio vaikus iš Egipto
išvedė,
15 bet sakys: "Kaip tikrai Vieš-
pats gyvas, kuris Izraelio vaikus
išvedė iš šiaurės krašto ir iš visų
kitų šalių, į kurias Jis juos buvo
ištrėmęs." Nes Aš parvesiu jus į
tą žemę, kurią Aš jūsų tėvams
buvau davęs.
16 Štai, Aš išsiųsiu daugelį
žvejų, kurie juos sužvejos ir po to
daugelį medžiotojų, kurie juos
sumedžios nuo visų kalnų ir
kalvų ir iš visų uolos plyšių.
17 Nes Mano akys seka juos vi-

sais jų keliais, kad jie Mano aki-
vaizdoje su savo nusikaltimais
pasislėpti negali.
18 Pirmiausia Aš atlyginsiu jiems
dvigubai už jų kaltes ir nuo-
dėmes, kadangi jie užteršė Mano
žemę savo negyvais pavidalais lyg
lavonais ir subjaurino Mano tėviškę
šlykščiais stabais.
19 Viešpatie, Tu esi mano stipru-
mas, mano pajėgumas, mano prie-
glauda pavojaus metu. Pas Tave at-
eis tautos nuo žemės pakraščių,
tardami: "Mūsų tėvai turėjo die-
vus, kurie buvo netikri, niekingi ir
niekam tikę.
20 Ar gali žmogus pasidirbti die-
vaitį, kuris būtų dievu?
21 Štai, dabar Aš pamokysiu juos,
apreikšdamas Savo jėgą ir galią,
kad jie patirtų, jog Aš vardu
Viešpats.

17

Stabų Garbinimas, Paraginimas Švęsti Sabatą

1 Jūdos nuodėmės užrašytos ge-
ležinėmis rašyklėmis ir įrėžtos
smailiu deimantu jų širdies lente-
lėje ir jųjų altorių raguose,
2 kad jų vaikai atsimintų šių
aukurų ir stabų po kiekvienu
žaliuojančiu medžiu ant augštųjų
kalnų.
3 Bet tavo alkas kalnuose ir ly-
gumose ir tavo lobį su visais tur-
tais leisiu išplėšti dėl tavo visame
krašte padarytųjų nuodėmių.
4 Tu būsi ištremtas iš savo tė-
viškės, kurią tau daviau. Tu ver-
gausi savo priešo žemėje, kurios tu
nepažįsti, nes jūs uždegėte Mano
rūstybės amžinai degančią ugnį.
5 Taip taria Viešpats: "Prakeik-
tas yra žmogus, kuris pasitiki žmo-
gumi ir kūno pajėgumu ir kurio
širdis šalinasi nuo Viešpaties.
6 Nes jis bus kaip džiūstąs
krūmelis, užsilikęs dykumoje, kol
gyvas, nesulauksiąs lietaus sau-
soje žemėje, kurioje niekas
negyvena.
7 Tačiau palaimintas yra žmo-
gus, kuris pasitiki Viešpačiu ir ku-
rio viltis yra Viešpatyje.
8 Nes jis bus kaip prie vandens
pasodintas medis, įsišaknyjęs gi-
liai, kuris nebijo, kad karščiams
užėjus, jo lapai nepavysta. Tokiam
sausmetis nerūpės ir jis nesiliaus
vaisių nešęs."
9 Širdis iš viso apgaulinga. Kas
gali ją ištirti?
10 Aš, Viešpats, ištyręs širdies
gelmes ir išmėginęs inkstus, duodu
kiekvienam, ko vertas jo pasielgi-
mas su jo pastangų vaisiais.
11 Žmogus, kuris neteisėtu būdu
turtus susikrovė, yra lyg paukštis
nesavus vaikus išperėjęs ir netenka
savo lobių netikėtu laiku, pamato,
kad galų gale pats save apsigavęs.
12 Bet mūsų šventovės vieta,
Dievo šlovės sostas, yra
nepajudinamas.
13 Nes Tu, Viešpatie, esi Izraelio
viltis. Visi, kurie Tave apleidžia, bus
išgėdinti. Atsimetusieji nurašomi
žemėn, nes jie palieka Viešpatį,
gyvojo vandens versmę.
14 Gydyk mane, Viešpatie, tai
būsiu sveikas, ganyk mane, tai būsiu
išganytas, kad tave pagarbinčiau.
15 Štai, jie man sako: "Kur Dievo
žodis?" Tegul Jis jį dabar
įgyvendina.
16 Aš nebėgau nuo Tavęs, būda-
mas Tavo ganytoju. Tu žinai, kad aš
nelaukiau skaudžių dienų. Iš
mano lūpų išėjo tik tai, kas teisu
Tavo akivaizdoje.
17 Tik nebūk man išgąsčiu, nes
aš tik prie Tavęs glaudžiuos, vargan
patekęs.
18 Tebūna išgėdinti mano perse-
kiotojai vieton manęs. Gąsdink
juos vietoje manęs, nelaimė teuž-
eina jiems dvigubu smarkumu.
19 Štai ką man Viešpats kalba:
"Eik ir atsistok ties žmonių var-
tais, pro kuriuos Jūdos karaliai
įeina ir išeina ir ties visais Jerū-
zalės vartais,
20 ir tark jiems—klausykite Jū-
dos karaliai, Dievo žodžio ir visa
Jūdos šalis su Jerūzalės gyvento-
jais, kurie įeinate pro šiuos vartus.

21 Taip sako Viešpats: "Pasisau-
gokite ir neįneškite jokios naštos
sabatos dieną pro šiuos vartus į
Jeruzalę.
22 Ir neišvežkite jokios mantos iš
savo namų sabatos dieną ir ne-
dirbkite jokio darbo, bet švęskite
sabatos dieną taip, kaip Aš jūsų
tėvams esu liepęs."
23 Bet jie neklauso ir nenori to nė
girdėti. Jie taip užsikietina, kad
Manęs nesiklauso ir nepaiso Mano
perspėjimų.
24 Jei Manęs klausysite, taria
Viešpats, nenešdami jokios naštos
pro šiuos vartus sabatos dieną, o
švęsite, nedirbdami jokio darbo tą
dieną,
25 tai šio miesto vartais ir išeis ir
įeis karaliai ir kunigaikščiai, kurie
Dovydo soste sėdi, arkliais raiti joja,
vežimais važiuoja, jie ir jų val-
dovai su visais Jūdos ir Jeruzalės
gyventojais. Ir tas miestas bus vi-
suomet apgyventas.
26 Ir jie ateis iš Jūdos miestų,
Jeruzalės apylinkių, Benjamino
šalies, iš slėnių ir nuo pietinių
kalnų su deginamomis, pjauna-
momis, valgomomis aukomis ir
smilkalais ir įneš juos į Vieš-
paties namus.
27 Bet, jei Manęs neklausysite,
sabatos nešvęsdami, pro Jeruzalės
vartus naštas nešdami, tai Aš už-
degsiu vartus ugnimi, kuri supleš-
kys Jeruzalės rūmus, kurios niekas
negalės išgesinti.

18

Puodžiaus Pavyzdys,
Atgailos Svarbumas

1 Štai žodžiai, kuriuos Viešpats
kalbėjo Jeremijai.
2 Nueik į puodžiaus namus ir
ten tu išgirsi, ką Aš tau turiu
pasakyti.
3 Ir aš nuėjau į puodžiaus na-
mus ir štai, jis buvo bedirbąs su
savo tekiniu.
4 Tas puodas, kurį jis ką tik
dirbo iš molio, jam nenusisekė. Tai
jis ėmė ir padarė iš to kitą
puodą, kaip jam padingo.
5 Tada kalbėjo man Viešpats.
6 Argi ir Aš negaliu daryti,
Izraelio žmonės, su jumis, kaip šis
puodžius, taria Viešpats. O kaip
molis yra puodžiaus rankoje, taip
ir jūs iš Izraelio namų esate Mano
rankoje.
7 Ūmai Aš galiu pasisakyti prieš
tautą ir karalystę, ją išrauda-
mas, sugriaudamas ir
sunaikindamas.
8 Bet, jei jie nusigręžia nuo savo
nelabumo, prieš kurį Aš kalbu,
tai Aš gailėsiuos jų ir neužvesiu
tos nelaimės jiems, kurią buvau
numatęs.
9 Arba, jei apsiimčiau tautą ar
karalystę atstatyti ir atkurti,
10 ir jei ji pikta darys Mano aki-
vaizdoje, Manęs neklausys, tai Aš
gailėsiuos to gero, kurį jiems
pažadėjau.
11 Taigi, dabar kalbėk Jūdos ir
Jeruzalės gyventojams ir pranešk
jiems, ką Viešpats sako—Aš turiu
jums nelaimę, kad jus pabausčiau.
Todėl temeta kiekvienas jūsų savo
piktąjį kelią ir tesigerina savo
darbais ir užsiėmimais.
12 Bet jie atsakė, kad iš to nieko
nebūsią—mes gyvensime, kaip
gyvenę ir vadovausimės savo pik-
tosios širdies užgaidomis.
13 Taip sako Viešpats—pasitei-
raukite tautose, ar kas būtų gir-
dėjęs, kad Izraelio mergelė tokią
didelę baisenybę padariusi.
14 Sniegas, sningąs ant Libano
šlaitų taip greit neištirpsta ir lie-
taus vanduo taip greit nenubėga,
kaip Mano žmonės Mane užmiršta.
15 Jie smilkina stabams, kurie
jiems kliudo eiti amžinuoju keliu,
kad jie, nuklydę, pradėjo eiti ne-
mintais takais,
16 kad jų žemė pavirstų dyku-
ma, amžina gėda, kad praeivis pa-
matęs, apstulbtų, galvą
kraipydamas.
17 Aš išsklaidysiu juos lyg rytiniu
vėju, jų priešams bematant, at-
suksiu jiems Savo nugarą ir ne-

rodysiu jiems Savo veido, jiems
pražūvant.
18 Bet jie svaičioja: "Eikime ir
susitarkime prieš Jeremiją! Ne-
galimas dalykas, kad kunigai
klystų, įstatymą aiškindami,
kad išmintingieji duotų piktų
patarimų, kad pranašai skelbtų
neteisybę. Eikime ir, nepaisydami
visų jo žodžių, užmuškime jį
liežuviu."
19 Pažvelk į mane, Viešpatie, ir
išgirsk ką mano priešai prieš mane
kalba.
20 Ar tinka piktu atsilyginti už
gera? Nes jie iškasė mano sielai
duobę. Juk atsimeni, kad stojau
Tavo akivaizdon, kad juos užtar-
čiau ir Tavo didįjį kerštą nuo
jų nukreipčiau.
21 Taigi, bausk badu jų vaikus,
kad kardu žūtų, kad jų moterys
našlėmis ir be vaikų liktų, kad
jų vyrai būtų išžudyti ir jų
jaunuomenė kovoje nuo kalavijo
mirtų,
22 kad riksmas iš jų namų toli
pasigirstų, ūmai Tau užleidžiant
ant jų kareivius. Nes jie iškasė
man duobę, kad mane sugautų ir
paspendė žabangas mano kojoms.
23 Ir, kadangi, Viešpatie, Tu žinai
visus jų kėslus prieš mane, kad jie
mane nužudyti nori, tai neatleisk
jiems jų nusikaltimų, neatimda-
mas jų nuodėmių iš po Savo
akių. Tebūna jie parblokšti Tavo
akivaizdoje ir atsilygink jiems Savo
įtužimu.

19

Jerūzalės Sugriovimas

1 Taip kalba Viešpats. Nuėjęs pas
puodžių, nusipirk molinį
puodą ir pasiimk su savimi kelis
žmonių ir kelis kunigų
vyresniųjų
2 ir nuėjęs Ben-Hinomo slėniu
ties plytų vartais, perduok jiems
žodžius, kuriuos Aš tau sakau,
3 tardamas: "Jūdos karaliai ir
Jerūzalės gyventojai, klausykite
Viešpaties žodžių." Visagalis
Viešpats, Izraelio Dievas skelbia—
štai, Aš užleisiu šiai vietai tokią
nelaimę, kad tai išgirdusiam ausys
turės spengti,
4 kadangi jie nuo Manęs atstojo
ir šią vietą svetimam dievui ati-
davė, dievaičiams smilkino, kurių
nei jie, nei jų tėvai, nei Jūdos ka-
raliai nepažino, papildydami šią
vietą nekaltųjų žmonių
krauju.
5 Nes jie pastatė Baalui alkas,
kad ant aukuro Baalui savo vaikus
degintų, ko Aš jiems nebuvau
liepęs, nieko apie tai neminėjau ir
negalvojau sakyti.
6 Todėl taria Viešpats, kad ateis
laikas, kada šios vietos daugiau ne-
bevadins Tofetu ar Ben-Hinomo
slėniu, bet Mirties duobe.
7 Šioje vietoje Aš paversiu nie-
kais Jūdos ir Jerūzalės užmanymus,
pražudysiu juos kardu jų priešų
akivaizdoje, rankomis tų, kurie
jų sielos tykodami ateina ir ati-
duosiu jų lavonus dangaus paukš-
čiams ir žemės žvėrims suėsti.
8 Aš išdergsiu šį miestą, pa-
darydamas jį pasibaisėtinu, kad
praeivis stebėsis visomis ant jo
užleistomis slogomis ir dėl *to*
šaipysis.
9 Aš duosiu jiems jų pačių
sūnus ir dukteris valgyti, kad vienas
kito kūną valgys, kai jie vargs ir
priešų bus prispausti ir tų, kurie
jųjų sielų tyko.
10 Ir akivaizdoje su tavimi nuė-
jusių vyrų tu turi sukulti tą
puodą.
11 Ir pasakyk jiems, ką Visa-
galis Viešpats sako—lygiai, kaip
puodžiaus indas sudaužomas, kurio
nebegalima pataisyti, taip Aš su-
kulsiu ir šiuos žmones ir šitą
miestą, kad net Tofete turės lai-
doti, kadangi vietos neužteks.
12 Taip Aš pasielgsiu su šia vieta
ir jos gyventojais, sako Viešpats,
kad šis miestas bus Tofetas-
kapinynas.
13 Taipgi užteršti bus Jerūzalės ir
Jūdos karalių namai, ant kurių
stogų padangių pulkams smil-

kino ir kitiems dievaičiams ge-
riamąsias aukas aukodavo.
14 Ir Jeremija, parėjęs iš Tofeto,
į kurį jį Viešpats buvo siuntęs
pranašauti, stojosi Viešpaties
namų prieangyje ir tarė žmonėms:
15 "Taip kalba Visagalis Vieš-
pats, Izraelio Dievas—štai, Aš
užleisiu visas nelaimes šiam mies-
tui ir visiems jų miestams, kurias
buvau pranešęs, kadangi jie taip
užsikietinę ir nenori klausyti Mano
žodžių.

20

Jeremija, Kankinamas Išpranašauja Babelės Tremtį

1 Kunigo Imėrio sūnus Paš-
chūris, šventovės viršininkas, iš-
girdęs Jeremijos pranašystes,
2 apmušė pranašą Jeremiją,
sukaustė jį grandinėmis, nuvedė
jį kalėjiman ties augštaisiais Ben-
jamino vartais, kurie prie šventovės
buvo.
3 Kitą rytą išsivedė Paš-
chūris Jeremiją iš sklepo. Jeremi-
ja tarė jam tada, kad Viešpats
nebevadina jį Paščhūrių, bet
Visapusišku Išgąsčiu.
4 Nes Viešpats sako—Aš pada-
rysiu tave išgąsčiu tau pačiam ir
visiems tavo draugams ir kad tu
savo akimis matysi juos priešų
kardu žudomus. Babelės karaliaus
valiai paduosiu visą Jūdą, kuris
juos nusives į Babelę, kardu
žudydamas.
5 Visą šio miesto lobį ir visą
jų rankų darbo vaisių su vi-
somis brangenybėmis ir Jūdos ka-
ralių turtais Aš atiduosiu į jų
priešų rankas, kad visa išplėšę,
pasiimtų ir nusivežtų į Babelę.
6 O tu, Paščhūre, būsi paimtas
ir su visais savo namiškiais nuga-
bentas į Babelę, kur tu mirsi ir
pakastas būsi kartu su visais savo
draugais, kuriems tu melus
pranašauji.
7 Viešpatie, Tu įtikinai mane ir
aš pats įsitikinau. Tu paveikei
mane, kad esu nugalėtas, išjuokia-
mas visą dieną, nes visi iš manęs
tyčiojasi.
8 Nes, kas kartą, kalbėdamas,
aš turiu primygtinai iškelti prie-
vartą ir sunaikinimą ir todėl esu
visą dieną išjuokiamas ir šmei-
žiamas dėl Dievo žodžio.
9 Aš buvau galvojęs Jo daugiau
nebeminėti ir Jo vardu nebeskelbti,
bet tada užsidegė Jo žodis mano
širdyje lyg karšta ugnis, mano
kauluose užsistovėjusi, kad
mirtinai nebegalėjau susilaikyti,
nekalbėdamas.
10 Nes aš girdžiu daugelį mane
šmeižiančių ir gąsdinančių—
apskųskite jį, eikime ir
apskųskime jį, sako mano drau-
gai ir pažįstami. Gal jis kurs nors
nesusigaudys, kad mes jį priver-
stume pasiduoti ir tada jam
atkeršytume.
11 Bet Viešpats yra su manimi lyg
koks drūtas karžygys. Todėl su-
klups mano persekiotojai, manęs
neįveikdami ir bus labai sugėdinti.
Kadangi jie neišmingai pasielgė,
pasiliks jų gėda neišdildoma.
12 Todėl, Viešpatie, Visagalis,
kuris mėgini teisiuosius ir permatai
jų inkstus ir širdis, duok man re-
gėti Tave jiems atsikeršyjant, nes
Tau aš pavedžiau savo reikalus.
13 Giedokite Viešpačiui, liaup-
sindami Viešpatį, kuris vargšo
sielą iš nelabųjų rankos
išvadavo.
14 Prakeikta tebūnie mano gimi-
mo diena ir nepalaiminta, kurią
mano motina mane pagimdė.
15 Prakeiktas tebūna tas, kuris
mano tėvui pranešė linksmą nau-
jieną "sūnus tau užgimė," tuo jį
pradžiugindamas.
16 Tebūna tas žmogus, kaip tie
miestai, kuriuos Viešpats, nesigai-
lėdamas sugriovė. Teišgirsta jis
riksmą rytmetyje ir kauksmą
vidudienį,
17 kadangi jis manęs neužmušė
įsčiose, kad mano motina būtų
buvusi mano kapas ir manęs
nepagimdžiusi, amžiams būtų
pasilikusi nėščia.

18 Kam aš esu gimęs, kad tiek
vargo ir skausmo turiu kentėti ir
savo gyvenimą baigti gėdoje?

21

Pranašystė Apie Jerūzalės Nugalėjimą

1 Šitie žodžiai buvo Viešpaties
tarti Jeremijai, kai karalius Cede-
kyja siuntė pas jį Malkyjos sūnų
Paščhūrą ir kunigo Maasėjos
sūnų Cefaniją, sakydamas:
2 "Pasiklausk Viešpatį už mus,
nes Nebukad-Necaras ateina, Ba-
belės karalius, prieš mus kariauti.
Kad tik Viešpats stebuklingai su
mumis pasielgtų ir priverstų jį
nuo mūsų atsitraukti."
3 Jeremija atsakė jiemdviem—
šitaip atsiliepkita Cedekyjai.
4 Viešpats, Izraelio Dievas ši-
taip kalbėjo. Štai, Aš apgręšiu jų
ginklus jūsų rankose, kuriais ka-
riaujate prieš Babelę karalių bei
kaldiečius, apsupusius jūsų mūrus
iš lauko ir krūvon surinksiu juos
miesto vidurin.
5 Ir Aš kovosiu prieš jus ištiesta
ranka, visu pasiryžimu, didžiai
užpykęs, be susimilimo, skaudžiai
keršydamas.
6 Ir Aš ištiksiu šiame mieste gy-
venančius žmones ir gyvulius, kad
jie numirs dideliu maru.
7 Ir po to, sako Viešpats, Aš
perduosiu Jūdos karalių Cede-
kyją su jo tarnais ir žmonėmis,
kurie išliko šiame mieste nuo karo,
maro ir bado, į Babelės karaliaus
Nebukad-Necaro rankas ir rankas
jų priešų, kurie ieško jų sielų,
kad užgautų juos kardo ašme-
nimis, jų neaplenkdami, nesusimil-
dami, ar nesigailėdami.
8 Ir sakyk šiems žmonėms—taip
taria Viešpats-štai, Aš jums prista-
tau jūsų akivaizdon kelią gy-
vybės ir kelią mirties.
9 Kas šiame mieste pasiliks, tas
turės mirti kardu, maru ar badu,
bet, kas išėjęs pasiduos kaldie-
čiams, kurie jus apgulė, tas išliks
gyvas, savo sielą lyg plėšte
išplėšdamas.
10 Nes Aš nusigręšiu Savo veidu
nuo šio miesto, kad vieton gero jam
pikta daryčiau, taria Viešpats. Jis
bus atiduotas Babelės karaliui, kad
jį ugnimi sudegintų.
11 O Jūdos karaliaus namams
pranešk šį Viešpaties žodį.
12 Jūs, Dovydo namai, taip kalba
Viešpats—teisybę įgyvendindami,
pradėkite iš ryto, išgelbėkite nu-
skriaustąjį iš skriaudėjo rankų,
kad Mano kerštas neiššoktų lyg
liepsna ir neužsidegtų taip, kad jos
niekas nepajėgtų išgesinti dėl
jūsų nedoro pasielgimo.
13 Štai taria Viešpats, Aš tau
sakau, gyvenančiai laukuose ir ly-
gumos uolose, tvirtinančiai "kas
mus užpuls ir įsiverš į mūsų
neįveikiamus namus!"
14 Aš atsilyginsiu jums, taria
Viešpats, pagal jūsų darbų
vaisių, uždegdamas jūsų girią,
kuri supleškės su visu tuo, kas tik
aplink jus yra.

22

Trijų Karalių Bausmė

1 Viešpats man liepė nueiti į
Jūdos karaliaus namus ir šitaip
kalbėti.
2 Klausykis, Jūdos karaliau,
sėdįsis Dovydo soste, su savo tar-
nais ir žmonėmis, šiais vartais
įeinančiais, Viešpaties žodžio.
3 Viešpats taria: "Teisingai pa-
sielgdami, įgyvendinkite teisybę.
Išvaduokite nuskriaustąjį iš
skriaudėjo rankos, neatstumkite
ateivio, našlaičių ir našlių nė
vieno neprievartaudami ir nepra-
liekite nekalto kraujo šioje vietoje.
4 Jei taip pasielgsite, tai šių
namų vartais įeis karaliai, kurie
sėdi Dovydo soste su savo tarnais
ir žmonėmis ir važiuodami ir raiti
ant arklių.
5 Jei šių žodžių neklausysite,
tai Aš Savimi prisiekiu, taria Vieš-
pats, kad šie rūmai bus sugriauti."
6 Nes taip kalba Viešpats apie

Jūdos karaliaus rūmus. Nors tu Man
esi savo grožiu kaip Gileadas ir iš-
kilusis Libanas, tačiau Aš užtikrin-
tai padarysiu iš tavęs dykumą ir
negyvenamus miestus.
7 Nes dėl tavęs Aš pasišaukiau
naikintojus, kiekvieną su savo
įrankiais. Jie pakirs tavo rinkti-
nius cėdrus ir sumes juos į ugnį.
8 Daugelis tautų pereis per šį
miestą, vienas kitą klausdami:
"Kodėl Viešpats taip pasielgė su
šiuo miestu?"
9 Ir toks bus atsakymas. Todėl,
kadangi jie nesilaikė Viešpaties san-
doros, meldėsi kitų dievų ir jiems
tarnavo.
10 Neverkite dėl mirusiojo kara-
liaus ir neraudokite, bet verkite dėl
ištremtųjų, kurie niekuomet
nebesugrįš ir savo tėviškės
nebematys.
11 Nes taip kalba Viešpats apie
Šalumą, Jūdos karaliaus Jošyjos
sūnų, karaliaujančio vietoje savo
tėvo Jošyjos, kuris išėjo iš šios vie-
tos ir jon atgal nebesugrįš,
12 bet mirs toje vietoje, kurion jis
bus ištremtas, šios šalies daugiau
nebaregėdamas.
13 Vargas tam, kuris savo namus
statosi nesąžiningai ir savo patal-
pas apgavystėmis, kuris išnaudoja
jam dirbantį, neikuo jam
neatsilygindamas,
14 galvodamas, pasistaysiąs sau
didelius rūmus su erdviomis patal-
pomis, pats įsidėsiąs langus su
puošniomis cėdro raudonai pada-
žytomis langinėmis.
15 Ar dingai būsiąs karaliumi,
cėdrais bepuikaudamas? Juk ir tavo
tėvas valgė ir gėrė, teisingai pa-
sielgė, mylėjo teisybę ir jam visa
gerai pasisekdavo.
16 Jis gynė vargingųjų ir
vargstančiųjų teises ir jam gerai
sekėsi. Argi ne dėl to, kad jis Mane
pažino, klausia Viešpats.
17 Bet tavo akys ir širdis nieko
kito netrokšta, kaip tik godumo,
kaip pralieti nekaltą kraują, kaip
tik prievartauti ir skriausti.
18 Todėl taip kalba Viešpats apie
Jūdos karalių Jehojakymą, Jo-
šyjos sūnų. Niekas neverks dėl jo,
o brolau, o sesuo, apraudodami, o
kilnusis, o valdove!
19 O jis bus pakastas kaip asilas,
išvilktas ir laukan išmestas už Je-
rūzalės vartų.
20 Užeik ant Libano ir šauk ir
pakelk savo balsą Bašane, rėk-
damas iš Abarymo, nes visi tavo
mieliuliai yra išžudyti.
21 Aš kalbinau tave, kai tau dar
gerai sekėsi. Bet tu atsakei, kad
neklausysiąs. Šitaip tu elgeis iš
jaunų dienų, vis Manęs
neklausydamas.
22 Vėjas išvaikys visus tavo va-
dovus ir išves tavo mieliulius ne-
laisvėn, kad tu būsi apjuokta ir
sugėdinta dėl visų savo
nedorybių.
23 Tu, kuri sėdi iš Libano atvež-
tais cėdrais saugojame lizde, kaip
pasigailėtina tu būsi, kai tave už-
niks sopuliai su peršuliais lyg ko-
kią gimdysiančią.
24 Kaip Aš gyvas, sako Viešpats,
jei Jūdo karaliaus Jehojakymo
sūnus Jehojakynas būtų žiedas ant
Mano dešinės rankos, tai Aš jį ta-
čiau nuo Mano rankos nutraukčiau
25 ir jį atiduočiau į rankas tavo
sielos tykojančių ir tų, kurių
tu bijai, būtent, į rankas Babelės
karaliaus Nebukad-Necaro ir
kaldiečių
26 ir ištremčiau tave ir tavo mo-
tiną, kuri tave augino, į sve-
timą šalį, kurioje jūs nesate
gimę, kurioje jūs mirsite.
27 Ir į savo šalį, į kurią visa
širdimi norėsite grįžti, niekuomet
nebesugrįšite.
28 Ar karalius Jehojakynas taip
paniekintas, lyg koks sukultas puo-
das ir išmestas, kurio niekas ne-
kenčia? Kodėl yra jis ir jo vaikai
ištremiami į tokią šalį, kurios
jie nepažįsta?
29 O žeme, žeme, žeme, klausy-
kis Viešpaties žodžių!
30 Taip kalba Viešpats. Nurašy-
kite šitą vyrą būti vyru, kuriam
nesiseks, kol jis gyvas. Nes jis ne-

turės tos laimės, kad kas besėdėtų
Dovydo soste ir Jūdoje
bekaraliautų.

23

Bausmė Neištikimiems Pranašams, Pažadėtasis Ganytojas

1 Vargas jums, ganytojai, kurie
Mano ganyklos kaimenę žudote ir
išsklaidote, sako Viešpats.
2 Todėl taip kalba Viešpats,
Izraelio Dievas apie Mano žmonių
ganytojus. Jūs išsklaidėte Mano
kaimenę, nuvarėte ją ir jos nelankėte.
Dėl jūsų nedorųjų
darbų Aš aplankysiu jus, sako
Viešpats.
3 O likučius Savo kaimenės Aš
vėl surinksiu iš visų šalių, į
kurias jas ištremęs buvau ir suvesiu
juos į žardes, kad jie augtų ir
daugintųsi.
4 Ir Aš duosiu jiems ganytojus,
kurie juos ganytų, kad jie daugiau
nebebijotų ir nebeišsigąstų,
neigi atlankyti būtų, sako
Viešpats.
5 Štai, ateina laikas, sako Viešpats,
kada Aš išugdysiu Dovydui
teisų želmenį, karalių išmintingai
karaliaujantį, žemėje
įgyvendinsiantį teisę ir teisybę.
6 Tuomet bus Jūda išgelbėta,
Izraelis galės saugiai gyventi. Ir šiuo
vardu jis bus vadinamas—Viešpats,
mūsų Teisybė!
7 Štai, todėl ateis laikas, taria
Viešpats, kada daugiau nebesakys
"kaip tikrai Viešpats gyvas, kuris
Izraelio vaikus iš Egipto išvedęs,
8 bet, kaip tikrai Viešpats gyvas,
kuris Izraelio namų sėklą iš
šiaurės išvedęs ir iš kitų kraštų
parvedęs, į kuriuos Aš juos buvau
ištremęs, kad savo žemėje
gyventų."
9 Jeremijos kalba pranašams.
Mano širdis lūžte lūžta manyje ir
mano visi kaulai dreba. Aš esu kaip
girtas žmogus ir kaip kas nors, kuris
nuo vyno svyrinėja dėl Viešpaties
ir dėl šventųjų Jo žodžių.
10 Kadangi šalis yra dėl daugybės
svetimiautojų prakeikta ir todėl
liūdi ir todėl lankos tyrumose pagiedrėjo,
užsiima pranašai tuo, kas
pikta ir daro tai, kas netinka.
11 Bedieviškai elgiasi ir kunigai ir
pranašai, ką esu pastebėjęs net
Mano namuose, sako Viešpats.
12 Todiu būdu jie yra lyg tamsoje
užėję ant slidaus kelio, kuriame
paslysta ir nuvirsta. Dėl to Aš
užleisiu jiems nelaimę, juos aplankydamas,
sako Viešpats.
13 Ir Samarijos pranašų tarpe
mačiau nusikaltimų tų, kurie
Baalo vardu pranašaudami, Mano
tautą Izraelį išvadžiojo.
14 O Jerūzalės pranašų tarpe
matau svetimavimo bjaurybę, apgaulingą
elgesį, paskatinimą
pikta daryti ir neatsisakyti nuo pasileidimo.
Mano akyse jie visi yra
lyg Sodoma ir jų gyventojai lyg
Gomora.
15 Todėl sako Visagalis Viešpats
šitaip apie pranašus. Štai, Aš valgydysiu
juos metėlėmis ir girdysiu
juos tulžimi, kadangi Jerūzalės
pranašų bedievystė yra paplitusi
po visą kraštą.
16 Todėl taria Visagalis Viešpats—neklausykite
pranašysčių
jūsų pranašų, kurie jus apgauna,
plepėdami, kaip jiems patinka,
Mano žodžių neminėdami.
17 Tiems, kurie Mane šmeižia, jie
įkalba, jog jie turėsią ramybės,
kadangi Aš tai pažadėjęs, o visiems,
kurie savo širdies užgaidomis
gyvena, jie tvirtina, kad jokia
nelaimė neateisianti.
18 Kas dalyvavo Viešpaties taryboje
ir girdėjo bei matė Jo žodį?
Kas suprato Jo žodį, girdėdamas?
19 Štai užeis audringas Viešpaties
įtūžimas, lyg koks siaubingas sūkurys
nusileis ant bedievių galvos.
20 Ir Viešpaties užsidegimas nesiliaus,
kol Jis nebus įvykdęs ir
pabaigęs tai, ką buvo Savo širdyje
apsiėmęs, ką jūs ateityje aiškiai
patirsite.
21 Pranašų Aš nesiunčiau. Bet
jie vis dėlto patys bėgo. Aš jiems

nieko nesakiau, tačiau jie prana-
šavo Mano vardu.
22 Jei jie būtų Mano patarimų
klausę, Mano žodžius Mano žmo-
nėms apsakydami, tai jie būtų juos
nukreipę nuo jų piktojo kelio ir
jųjų piktojo pasielgimo.
23 Argi Aš esu Dievas tik arti bū-
damas, o ne toli būdamas?
24 Ar gali žmogus taip pasislėpti,
kad Aš jo nematyčiau, sako Vieš-
pats. Ar nepilni Mano dangūs ir
žemė, sako Viešpats?
25 Aš girdžiu pranašus, kurie me-
lus pranašauja Mano vardu—štai
sapnavau, sapne regėjau!
26 Kada liausis tie pranašai ne-
teisybes pranašavę ir savo širdyje
prasimanytas apgaules?
27 Savo sapnus pasakodami
vienas kitam, jie nori padaryti, kad
Mano tauta užmirštų Mano
vardą, lygiai taip, kaip jų tėvai
užmiršo Mano vardą, Baalą
garbindami.
28 Jei pranašas ką nors sap-
navo, tai tepasipasakoja savo
sapną, bet turįs Mano žodį,
teperduoda Mano žodį teisingai.
Kaip susiderina šiaudai su kvie-
čiais, klausia Viešpats.
29 Ar nėra Mano žodis kaip ug-
nis, sako Viešpats ir kaip plaktukas
akmenis suskaldąs?
30 Todėl Aš esu prieš tokius pra-
našus, taria Viešpats, kurie Mano
žodį vienas nuo kito graibsto.
31 Štai, Aš eisiu prieš tuos pra-
našus, sako Viešpats, kurie savo pa-
čių nuomonę skelbia, tvirtindami,
kad tai Jo pasakyta.
32 Štai, Aš eisiu prieš tuos, kurie
prasimanytus sapnus sapnuoja,
sako Viešpats ir tokiais savo melais
bei neatsakingomis kalbomis Mano
žmones suvedžioja, ko Aš jiems
neesu liepęs, neigi jų tam siuntęs,
o jie ir šiems žmonėms niekuo ne-
pasitarnauja, sako Viešpats.
33 Jei tave šie žmonės, ar prana-
šas, ar kunigas ims klausti—kokia
gi Viešpaties našta, tai atsakyk
jiems: "Jūs esate našta, kuria Aš
nusikratysiu," taria Viešpats.
34 Jei pranašas, kunigas ar koks
žmogus sakytų "tai Viešpaties
našta," tai tą Aš nubausiu kartu
su jo namiškiais.
35 O jūs vienas su kitu turite ši-
taip išsireikšti: "Koks gi Viešpaties
atsakymas į tai ir ką Jis sako?"
36 Ir to nebevadinkita daugiau
Viešpaties našta, nes kiekvienam
bus jo paties žodis našta, nes jūs
iškraipote gyvojo Dievo, Visagalio
Viešpaties, mūsų Dievo žodį.
37 Todėl jūs turite šitaip pranašo
klausti: "Ką atsakė tau Viešpats,
ką Jis tau kalbėjo?
38 Kadangi jūs tai vadinate Vieš-
paties našta, todėl sako Viešpats,
kadangi vartojate šį išsireiškimą
"Viešpaties našta," ko Aš jums bu-
vau liepęs nebedaryti,
39 todėl Aš pasiimsiu jus lyg ko-
kią naštą, su jūsų miestu, ku-
rį Aš buvau jums ir jūsų tėvams
davęs ir išmesiu jus, kad išeitumėte
iš po Mano akių.
40 O jums pasiliks amžina gėda ir
negarbė, kurių niekuomet nebus
galima užmiršti.

24

Gerosios Ir Prastosios Fygos Regėjime

1 Kai Babelės karalius Nebu-
kad-Necaras buvo išsivedęs iš
Jerūzalės Babelės nelaisvėn
Jehojakymo sūnų Jehojakyną
Jūdos karalių su Jūdos kunigaikš-
čiais, dailidėmis ir kalviais, Vieš-
pats man parodė dvi pintini, fygų
pilni, padėti ties Viešpaties
šventove.
2 Vienoje pintinėje buvo labai
geros fygos, kaip pirmosios išno-
kusios fygos būna. Antroje pintinė-
je buvo labai prastos fygos, taip
prastos, kad jų nebuvo galima
valgyti.
3 Viešpats tarė man: "Jeremija,
ką tu regi?" Aš atsiliepiau:
"Fygų," aš atsakiau, "gerų, ku-
rios yra labai geros ir prastų, ku-
rios yra taip prastos, kad jų
negalima valgyti."

4 Tai aplankė Viešpats mane
Savo žodžiu.
5 Viešpats, Izraelio Dievas ši-
taip kalbėjo. Kaip geros šios fygos
yra, taip geras Aš būsiu Jūdos iš-
tremtiesiems, kuriuos Aš išleidau iš
šio miesto į kaldiečių žemę.
6 Aš atsižvelgsiu į juos malo-
ningai, parvesdamas juos atgal į
savo žemę, netrukdydamas, bet juos
paremdamas, jiems iš naujo
įsikuriant. Aš įsodinsiu juos,
neišraudamas.
7 Aš duosiu jiems širdį, kuria
jie Mane pažins esantį Viešpatį.
Jie bus Mano žmonės, o Aš būsiu
jų Dievu, nes jie visa savo širdimi
sugrįš pas Mane.
8 Bet, kaip prastos yra negero-
sios fygos, kurių valgyti nega-
lima, taip Aš atiduosiu, taria
Viešpats, Jūdos karalių Cede-
kyją su savo kunigaikščiais ir su
likusiais Jerūzalės, šios žemės ir
Egipto gyventojais.
9 Aš užleisiu jiems nelaimę, kad
jie bus išblaškyti po visas žemės
karalystes, kuriose jie bus sugė-
dinti, apkalbami, šmeižiami, kei-
kiami visose vietovėse, į kurias
Aš juos buvau ištrėmęs.
10 Aš aplankysiu juos karu, badu
ir maru tol, kol jų nė vieno neliks
toje žemėje, kurią Aš jiems ir jų
tėvams buvau davęs.

25

70 Metų Babelės Nelaisvėje

1 Viešpats kalbėjo Jeremijai dėl
visų Jūdos žmonių ketvirtais
metais Jūdos karaliaus Jehojaky-
mo, Jošyjos sūnaus, tai yra pir-
maisiais Babelės karaliaus
Nebukad-Necaro metais.
2 Visa tai pranešė pranašas Je-
remija Jūdos žmonėms ir Jerūza-
lės gyventojams, tardamas:
3 "Nuo tryliktųjų Jūdos kara-
liaus Amono sūnaus Jošyjos val-
dymo metų ligi šiai dienai Viešpats
su manimi kalbėjo ir aš jums per
23 metus rūpestingai visa tai apsa-
kiau. Bet jūs niekuomet nenorėjote
klausyti.
4 Ir taip siuntė Viešpats jums
visus Savo tarnus, pranašus vis ir
vėl. Bet jūs nenorėjote jų klausy-
ti, neigi girdėti, niekuomet nebū-
dami paklusnūs.
5 Nusigręžkite visi jūs nuo savo
piktųjų kelių ir nelabųjų
darbų, tai galėsite būti toje že-
mėje, kurią Viešpats jums ir jūsų
tėvams yra davęs ir joje pasilikti
visiems amžiams.
6 Nesekite kitų dievų, jiems
tarnaudami ir jų maldaudami, kad
Manęs neužpykintumėte savo
rankų darbais ir Aš jums turėčiau
užsiųsti nelaimę.
7 Bet jūs nenorėjote Manęs
klausyti, taria Viešpats ir vis dėlto
Mane užrūstinote savo rankų dar-
bais, savo pačių nelaimei.
8 Todėl kalba Visagalis Viešpats
šitaip—kadangi jūs nenorite Mano
žodžių klausyti,
9 tai Aš atsiųsiu visas tautas iš
šiaurės ir Mano tarną Nebukad-
Necarą, Babelės karalių, sako
Viešpats, ir atvesiu juos į šią
žemę ant jos gyventojų ir ant
visų aplinkinių tautų, kurie
juos išmuš, ištrems ir juos amžiams
paliks išniekintais.
10 Tada Aš nebeduosiu jums gir-
dėti tų linksmų giedojimų, jau-
nikio ir marčios balsų, girnų
ūžimo ir alyvos žiburėlio užsidegti,
11 kad visa ši žemė bus sugriauta
ir pasiliks dyka ir visi žmonės ver-
gaus Babelės karaliui 70 metų.
12 Bet pasibaigus septynioms de-
šimtims metų, Aš atlankysiu Ba-
belės karalių ir tą tautą ir
kaldiečius už jų nusikaltimus,
sako Viešpats, juos bausdamas
ir juos amžiams dykuma
paversdamas.
13 Tokiu būdu bus įgyvendinti
visi Mano žodžiai, kuriuos Aš esu
kalbėjęs prieš šią šalį ir kurie
parašyti šioje knygoje, Jeremijos iš-
pranašauti, prieš visas šias tautas.
14 Ogi jie turės vergauti daugeliui
tautų bei galingiems karaliams,
kadangi Aš jiems užmokėsiu tai,
ką jie užsipelnė savo rankų
darbais.

15 Nes šitaip sako Viešpats,
Izraelio Dievas: "Imk šią vyno
taurę, pilną keršto, iš Mano ran-
kos ir duok jo gerti visoms tautoms,
pas kurias Aš tave nusiųsiu,
16 kad jo gertų, apsvaigtų ir
sumištų akivaizdoje į jų tarpą
ateisiančio kardo.
17 Ir aš, ėmęs tą taurę iš Vieš-
paties rankos, daviau iš jos gerti
visoms tautoms, į kurias Viešpats
mane nusiuntė,
18 būtent, Jerūzalei, Jūdo mies-
tams, karaliams ir kunigaikščiams,
kad jie būtų išdergti, liktų dyki,
išjuokti ir prakeikti, kap tatai šian-
dieną yra,
19 ir Faraonui, Egipto karaliui, su
jo kunigaikščiais, tarnais ir visais
jo žmonėmis,
20 visiems kraštams į vakarus,
visiems Ūco šalies karaliams, vi-
siems filistiečių žemės karaliams,
kartu su Aškalonu, Gaza, Ekronu
ir Ašdodo likusiais,
21 visiems iš Edomo, visiems iš
Moabo, Amono vaikams,
22 visiems Tyraus karaliams, vi-
siems karaliams iš Sidono, visiems
karaliams jūrų salose,
23 visiems iš Dedano, visiems iš
Tėmos, visiems iš Būzo ir visiems
tos apylinkės kunigaikščiams,
24 visiems karaliams Arabijoje,
visiems karaliams vakaruose, dy-
kumos gyventojams,
25 visiems karaliams Zimryje, vi-
siems karaliams Elame, visiems
karaliams mėdų žemėje,
26 visiems karaliams šiaurėje, vi-
siems iš eilės, ar jie būtų arti ar
toli ir visiems karaliams, kurie yra
pasaulyje ir po jų gers karalius
Šėšakas.
27 Ir tark jiems: "Taip kalba Vi-
sagalis Viešpats, Izraelio Dievas—
gerkite ir nusigerkite ir vemkite,
kriskite, kad nebeatsikeltumėte
kardui, kurį Aš į jūsų tarpą
atsiųsiu.
28 Jei jie atsisakys imti taurės iš
tavo rankos ir iš jos gerti, tai tark
jiems, ką Visagalis Viešpats yra
sakęs: "Jūs turite gerti!"
29 Štai, Aš pradedu užleisti
slogą ant miesto, kuris Mano
vardu vadinamas, Ar jūs liksite
nenubausti? Jūs neliksite nenu-
bausti, nes Aš šaukiuos kardą vi-
siems žemės gyventojams, taria
Visagalis Viešpats.
30 Taigi, pranašauk jiems visais
šiais žodžiais. Viešpats sušuks iš
augštybių galingais griausmais iš
Savo šventosios vietos, šaukte
šaukdamas ant savo gyventojų,
kad tie bus girdimi, kaip vynuoges
minančiųjų garsai girdimi yra,
ligi žemės pakraščių.
31 O Viešpats turi atsiskaityti su
bedieviais. Jis teis visus žmones,
bedievius kardui atiduodamas, sako
Viešpats.
32 Taip kalba Visagalis Viešpats—
štai nelaimė eis per tautų tautas,
didelei audrai užkylant nuo žemės
pakraščių.
33 Tada gulės Viešpaties už-
muštųjų nuo vienų žemės pa-
kraščių ligi kitų, kurių niekas
neapraudos, nepaims ir nepalai-
dos, bet pasiliks gulėti kaip žemės
mėšlas.
34 Verkite jūs ganytojai, apsibar-
stykite pelenais, aimanuokite jūs
kaimenės valdytojai, nes atėjo me-
tas, kad jūs būtumėte užmušti, iš-
sklaidyti ir sukiužtumėte lyg koks
brangus puodas.
35 Ganytojams nebus kur bėgti ir
kaimenės valdovai negalės
pasprukti.
36 Tada rėks ganytojai ir kauks
kaimenės valdytojai, kadangi Vieš-
pats jų ganyklas išnaikino,
37 Savo užsidegusiu rūstumu jų
gražiąsias lankas išdergė.
38 Jis išeis kaip liūtas iš savo urvo
ir taip bus jų visa žemė nuteriota
Jo ginklų žiaurumu ir degančiu
kerštu.

26

Jeremija Ragina Atgailauti, Teisiamas

1 Jūdos karaliaus Jošyjos sū-
naus Jehojakymo karaliavimo pra-
džioje kalbėjo Viešpats su manimi.
2 Taip taria Viešpats: "Stokis

Viešpaties namų šventoriun ir
pranešk visiems gyventojams,
ateinantiems iš Jūdos miestų į
Viešpaties namus melstis, visa tai
ką Aš tau liepiau jiems pasakyti
ir neužslėpk nė žodžio,
3 kad jie ko gero paklausytų ir
kiekvienas jų nusigręžtų nuo
savo piktojo kelio, kad ir Man gaila
būtų tos nelaimės, kurią Aš
jiems esu numatęs dėl jų pikto
pasielgimo
4 ir tark jiems—taip kalba Viešpats—jei
jūs Manęs neklausysite,
nesielgdami pagal Mano
įsakymus, kuriuos Aš jums
daviau,
5 kad klausytumėte žodžių
Mano tarnų, pranašų, kurių Aš
jums vis esu siuntęs, bet jūs nenorėjote
jų klausyti.
6 Todėl Aš padarysiu su šiais
namais kaip su Šila, šį miestą
prakeikimu visoms žemės tautoms."
7 Kunigai, pranašai ir visi
žmonės girdėjo Jeremiją kalbant
Viešpaties namuose.
8 Ir Jeremijai baigus visus šiuos
žodžius kalbėti, kuriuos jam Viešpats
buvo liepęs žmonėms pasakyti,
nutvėrė jį kunigai ir kiti
žmonės, jam sakydami: "Tu turi
mirti!
9 Kam tu drįsti pranašauti
Viešpaties vardan, kad šiems namams
būsią kaip Šilai ir kad šitas
miestas būsiąs taip sugriautas, kad
jame niekas negyvens." Ir visi
žmonės susirinko Viešpaties šventovėje
prieš Jeremiją.
10 Kai Jūdos kunigaikščiai tatai
išgirdo, ėjo jie iš karaliaus namų
į Viešpaties šventovę ir atsisėdo
ties Viešpaties naujaisiais vartais.
11 Tai tarė kunigai su pranašais
kunigaikščių ir žmonių akivaizdoje:
"Šitas žmogus yra mirties
vertas, nes jis pranašavo prieš šį
miestą, kaip jūs patys savo ausimis
girdėjote."
12 Bet Jeremija tarė kunigaikščiams
ir visiems žmonėms: "Viešpats
mane siuntė, kad pranašaučiau
prieš šiuos namus ir prieš šitą
miestą, visa tai, ką jūs girdėjote.
13 Taigi, pasigerinkite savo darbais
ir savo pasielgimu ir klausykite
Viešpaties, savojo Dievo balso, tai
ir Viešpats gailėsis to pikto, kurį
prieš jus kalbėjęs.
14 Štai, aš esu jūsų rankose.
Darykite tai su manimi, kas jums
atrodo gera ir teisinga.
15 Tačiau atsiminkite, kad mane
nužudydami, jūs užsitrauksite ant
savęs nekaltą kraują ant šio
miesto ir jo gyventojų. Nes iš
tikrųjų Viešpats mane pas jus
atsiuntė, kad aš jums patiems girdint
visa tai išdėstyčiau.
16 Tada kreipėsi kunigaikščiai ir
žmonės į kunigus ir pranašus tvirtindami,
kad jis mirties neužsipelnė,
kadangi jis jiems Viešpaties
vardu kalbėjęs.
17 Tai atsikėlė keletas krašto vyresniųjų
ir tarė čia susirinkusiems
žmonėms:
18 "Jūdos karaliaus Chizekyjos
laikais buvo pranašas Mykaja iš
Morašeto, kuris buvo apsakęs visiems
žmonėms Visagalio Viešpaties
žodžius, kad Cionas bus
ariamas kaip dirva, kad iš Jerūzalės
liks tik akmenų krūva ir iš šventovės
kalnelio tik apžėlusi augštuma.
19 Tadagi Jūdos karalius ir visa
Jūda jo vis dėlto nenužudė, bet tuo
labiau Viešpaties pabijojo ir Jo meldėsi.
Tai ir pasigailėjo Viešpats to
pikto, kurį prieš juos buvo kalbėjęs.
Tokiu būdu galime mes savo
sieloms daug žalos pasidaryti."
20 Taip pat buvo dar vienas, kuris
Viešpaties vardan pranašavo, Ūryja,
Šemajos sūnus, iš Kiriat-Jearymo,
kuris prieš šį miestą ir prieš šį
kraštą lygiai taip pranašavo, kaip
ir Jeremija.
21 Bet karaliui ir visiems jo galiūnams
ir kunigaikščiams išgirdus
jo žodžius, norėjo karalius jį
nužudydinti. Ūryja išgirdo tai, išsigando,
nutarė bėgti ir paspruko į
Egiptą.
22 O karalius Jehojakymas nusiuntė
Akboro sūnų Elnataną ir
kitus su juomi kartu į Egiptą.

23 Šie parsivedė jį iš Egipto ir
pristatė jį karaliui Jehojakymui,
kuris jį nužudydino ir jo lavoną
prastųjų žmonių kapinėse
pakasdino.
24 O Šafano sūnus Achykamas
užstojo Jeremiją, kad jis nepa-
tektų į žmonių rankas ir
žmonės jo nenužudytų.

27

Jeremija Ragina Jūdą Pasiduoti Babelės Nelaisvėn

1 Jūdos karaliaus Jošyjos sū-
naus Jehojakymo karaliavimo pra-
džioje Viešpats kalbėjo šiais žo-
džiais su Jeremija,
2 liepdamas Jeremijai: "Pasida-
ryk sau jungą su diržais ir su sker-
siniais ir užsimauk tą ant savo
kaklo.
3 Tada siųsk tai Edomo,
Moabo, Amono, Tyraus ir Sidono
karaliams per jų pačių pasiun-
tinius, kuriuos jie atsiuntė pas
Jūdos karalių Cedekyją į
Jerūzalę.
4 Paliepk jiems savo valdovams
sekančius Visagalio Viešpaties,
Izraelio Dievo žodžius pranešti.
5 Savo didele jėga ir ištiesta
ranka Aš padariau žemę ir žmones
su galvijais žemėje ir duodu tai, kam
Man patinka.
6 O dabar Aš atidaviau visas ši-
tas žemes Savo tarnui Babelės ka-
raliui Nebukad-Necarui, kartu su
laukų žvėrimis, kad ir tie jam
tarnautų.
7 Ir jam turės tarnauti visos tau-
tos ir jo sūnui ir sūnaus sūnui tol,
kol ateis laikas jo kraštui sužlugti,
kai šis turės tarnauti daugeliui
tautų ir galingų karalių.
8 Bet tautą ar karalystę, neno-
rinčią tarnauti Babelės karaliui
Nebukad-Necarui ir tą, kuris savo
kaklo nenori atiduoti Babelės ka-
raliaus vergystėn, tuos Aš atlan-
kysiu kardu, badu ir maru, kol Aš
jų jojo ranka nebūsiu išžudęs.
9 Todėl neklausykite savo pra-
našų, žynių, sapnininkų, bur-
tininkų, kerėtojų, kurie tvirtina
—jums nereikės Babelės karaliui
tarnauti!
10 Nes tie pranašauja jums me-
lus, kad jus toli iš savo krašto iš-
gautų, kad Aš jus ištremčiau ir
kad jūs žūtumėte.
11 Nes tie žmonės, kurie pasi-
duos po Babelės karaliaus jungu ir
jam tarnaus, bus palikti savo že-
mėje, kad ją apdirbtų, joje gy-
vendami, taria Viešpats.
12 Ir visa tai aš kalbėjau Jūdos
karaliui Cedekyjai—pasiduokite
Babelės karaliaus vergijon ir tar-
naukite jam ir jo žmonėms, tai iš-
liksite gyvi.
13 Kam jūs norite žūti, tu ir tavo
žmonės, kardu, badu ar maru? Juk
Viešpats taip kalbėjo prieš žmones,
kurie Babelės karaliui nenori
tarnauti.
14 Todėl neklausykite tiems pra-
našams, kurie tvirtina, kad jums ne-
reikėsią Babelės karaliui tarnauti,
kadangi šie jums melus pranašauja.
15 Nes Aš jų nesiunčiau, taria
Viešpats. Jie pranašauja neteisingai
Mano vardan, kad Aš juos ištrem-
čiau ir jūs žūtumėte kartu su jums
pranašaujančiais pranašais.
16 Ir aš pranešiau kunigams ir vi-
siems šiems žmonėms—taip taria
Viešpats—neklausykite žodžių
savo pranašų, jums pranašaujan-
čių, jog netrukus būsią visi
šventovės indai iš Babelės parga-
benti, nes tai yra melagingos
pranašystės.
17 Neklausykite tų, bet tarnau-
kite Babelės karaliui, tai išliksite
gyvi. Kam jie turėtų šitą
miestą sugriauti?
18 Bet, jei jie yra pranašai, Dievo
žodžiu apdovanoti, tai teprašo jie
Visagalio Viešpaties, kad Viešpa-
ties šventovėje likusieji indai ir Jū-
dos karaliaus bei Jerūzalės indai irgi
nebūtų į Babelę išgabenti.
19 Nes taip sako Viešpats apie
stulpus, apie tynę, krėslus ir apie
įrankius, užsilikusius šiame mieste,
20 kurių Nebukad-Necaras ne-
pasiėmė su savimi iš Jerūzalės, iš-

vesdamas į Babelę Jūdos karaliaus
Jehojakymo sūnų Jehojakyną su
visais Jerūzalės ir Jūdos
vyresniaisiais.
21 Nes taip taria Visagalis Viešpats, Izraelio Dievas apie Jūdos
karaliaus namuose ir Jerūzalėje likusius indus:
22 Jie bus nugabenti į Babelę ir
pasiliks ten iki tai dienai, kai Aš
juos atlankysiu, taria Viešpats. Ir
tada Aš juos vėl sugrąžinsiu į
šią vietą.

28

Melagis Chananja

1 Tais pačiais metais, tai yra,
ketvirtaisiais metais, penktą mėnesį Jūdos karaliaus Cedekyjos
karaliavimo pradžioje Azūro sūnus
Chananija, pranašas iš Gibeono,
tarė man Viešpaties namuose akivaizdoje kunigų ir žmonių:
2 "Taip sako Visagalis Viešpats,
Izraelio Dievas—Aš sulaužiau Babelės karaliaus jungą.
3 Dveji metai nepraeis ir Aš sugrąžinsiu visus iš Viešpaties
namų Babelės karaliaus Nebukad-Necaro išsivežtus indus atgal į
šią vietą.
4 Taip pat ir Jehojakyną, Jūdos karaliaus Jehojakymo sūnų
drauge su visais iš Jūdos išvežtaisiais Aš sugrąžinsiu į šią
vietą, taria Viešpats, nes Aš
sulaužysiu Babelės karaliaus
jungą."
5 Tada atsiliepė pranašas Jeremija pranašui Chananijai kunigų
ir visų žmonių Dievo namuose
esančiųjų akivaizdoje,
6 tardamas: "Amen, tebūna taip,
kad Viešpats tai vykdytų, ką tu
išpranašavai ir sugrąžintų iš
Viešpaties namų išvežtus indus su
visais ištremtaisiais atgal į šią
vietą.
7 Bet taipgi įsiklausyk ir šį
žodį, kurį aš kalbu tavo ir visų
žmonių akivaizdoje.
8 Pranašai, kurie prieš mane ir
ir prieš tave yra buvę nuo senų
laikų, pranašaudavo prieš daugelį kraštų ir prieš dideles karalystes apie karą, slogą ir
marą.
9 Bet pranašas, ramybę pranašaująs, bus tik tada pripažintas
tikru Viešpaties siųstu pranašu, jei
jo pranašystė įsigyvendins."
10 Tada ėmė pranašas Chananija
jungą nuo Jeremijos kaklo ir sulaužė jį
11 ir Chananija tarė visų
žmonių akivaizdoje—taip sako
Viešpats—dveji metai nepraeis ir Aš
lygiai taip pat nuimsiu Babelės karaliaus Nebukad-Necaro jungą nuo
žmonių kaklo ir jį sulaužysiu. Ir
pranašas Jeremija nuėjo savo keliu.
12 Kai pranašas Chananija
jungą nuo pranašo Jeremijos kaklo
buvo sulaužęs, aplankė Viešpats
Jeremiją Savo žodžiu, tardamas:
13 "Nueik ir pranešk Chananijai,
ką Viešpats sako—medžio jungą
tu sulaužei, taigi pasidaryk vieton
to geležinį jungą!
14 Nes taip kalba Visagalis Viešpats, Izraelio Dievas—geležinį
jungą Aš užkabinsiu ant visų
šių žmonių sprando, kad Nebukad-Necarui tarnautų. Ir jie
tarnaus Babelės karaliui, nes Aš
pavedžiau jam ir žvėris, kad ir tie
jam paklusnūs būtų.
15 Tai kreipėsi pranašas Jeremija
į pranašą Chananiją: "Klausyk Chananija, Viešpats tavęs nesiuntė, tu tik darai, kad žmonės
melais pasitikėtų.
16 Todėl kalba Viešpats šitaip—
štai, Aš suvalysiu tave nuo žemės,
tu mirsi šiais metais, nes tu atkreipei žmones nuo Viešpaties savo
kalbomis."
17 Taip ir numirė Chananija tais
pačiais metais septintąjį mėnesį.

29

Jeremijos Gromata Žydams
Babilonijos Nelaisvėje

1 Šitie yra pranašo Jeremijos žodžiai gromatos, rašytos Jerūzalėje,
siųstos likusiems vyresniųjų

tremtyje ir kunigams bei pranašams
su visais žmonėmis, kuriuos Ne-
bukad-Necaras buvo išsivežęs į
Babelę.
2 Tai buvo tada, kai karalius Je-
hojakynas su motina karaliene,
sosto tarnais, Jūdos ir Jeruzalės ku-
nigaikščiais, kartu su kalviais ir
medžio darbininkais iš Jeruzalės iš-
tremti buvo,
3 per Eleasą, Šafano sūnų ir
Gemariją, Chilkyjos sūnų, Jū-
dos karaliaus Cedekyjos siunčiamu
į Babelę pas Nebukad-Necarą,
karalių, tokiais žodžiais:
4 "Taip kalba Visagalis Vieš-
pats, Izraelio Dievas, visiems iš Je-
ruzalės Mano ištremtiems į
Babelę—
5 pasistatykite namelius ir gy-
venkite juose. Pasisodinkite daržus
ir valgykite jų vaisiaus.
6 Veskite žmonas, auginkite
sūnų ir dukterų. Taip pat duoki-
te savo sūnums žmonas ir vyrus
savo dukterims, kad ir tie gimdytų
sūnų ir dukterų, kad jūsų čia
padaugėtų ir nemaža būtų!
7 Pasirūpinkite dėl miestų
gerovės, į kuriuos Aš esu jus iš-
trėmęs ir melskite Dievo dėl jų,
nes, jei miestams seksis, tai ir jūs
būsite pasėkmingi.
8 O taip kalba Visagalis Vieš-
pats, Izraelio Dievas. Teneapgauna
jūsų pranašai, jūsų tarpe esan-
tieji, ir burtininkai ir nesivadovau-
kite savo sapnais, kuriuos
sapnuojate!
9 Nes jie praneša jums melus
Mano vardu ir Aš jų nesiunčiau,
taria Viešpats.
10 Nes, štai, ką Viešpats sako.
Kai septynias dešimtis metų Ba-
bilonijoje būsite praleidę, tai Aš jus
aplankysiu, Savo maloningąjį
žodį atitesėdamas, kad jus vėl į
šią vietą sugrąžinčiau.
11 Nes Aš žinau, ką Aš esu dėl
jūsų numatęs, teigia Viešpats, bū-
tent gera vieton nelaimės, vilties
jūsų ateičiai, kurios jūs laukiate.
12 Jūs šauksitęs Manęs ir atėję
prašysite Mane ir Aš jus išklausysiu.
13 Jūs ieškosite Manęs ir Mane
rasite. Jei Manęs ieškosite visa
širdimi,
14 tai Mane surasite, taria Vieš-
pats ir Aš sugrąžinsiu jus iš ne-
laisvės, surankiodamas jus iš visų
žemės tautų, iš visų kraštų, į
kuriuos Aš buvau jus išvaręs, taria
Viešpats ir parvesiu jus vėl į šią
vietą, iš kurios Aš jus ištrėmiau.
15 Gal jūs sakysite, kad Viešpats
jums pranašų davęs Babelėje?
16 Bet Viešpats kalba šitaip apie
Dovydo soste sėdintį karalių ir
apie visus šio miesto gyventojus,
jūsų brolius, kurie nebuvo su
jumis paimti į nelaisvę.
17 O taip kalba Visagalis Vieš-
pats. Štai, Aš užleisiu jiems kardą,
badą ir marą, darydamas su jais,
kaip su prastomis fygomis, kurių
valgyti negalima, kadangi jos taip
blogos,
18 persekiodamas juos kardu,
badu ir maru ir neleisiu jiems išlikti
jokioje žemės karalystėje, kurioje
jais nesibaisėtų, jų nekeiktų,
nešmeižtų ir neniekintų jų
tautose, po kurias Aš juos
išblaškysiu,
19 todėl, kadangi jie Mano žo-
džių neklauso, taria Viešpats,
jums nepaliautinai siuntęs Savo tar-
nus, pranašus. Bet jūs nenorėjote
klausyti, taria Viešpats.
20 O jūs nelaisvėn išvestieji, iš Je-
ruzalės į Babelę ištremtieji, klau-
sykitės Viešpaties žodžio!
21 Visagalis Viešpats, Izraelio
Dievas, taip kalba prieš Kolajos
sūnų Achabą ir prieš Maasėjos
sūnų Cedekyją, kuriuodu jums
Mano vardu melus pranašauja. Štai,
Aš atiduosiu juodu į Babelės kara-
liaus Nebukad-Necaro rankas, ku-
ris leis juodu jums bematant
užmušti,
22 kad Jūdos tremtiniai Babelėje
pasidarys sau iš tų dviejų
keiksmą, sakydami-Viešpats te-
daro tau taip, kaip Cedekyjai ir
Achabui, kuriuodu Babelės kara-
lius gyvus ant ugnies kepdino,
23 kadangi juodu Izraelyje begė-

diškai pasielgė, svetimaudamu su
artimųjų žmonomis, pranašavo
melus Mano vardu, ko Aš jiem-
dviem nebuvau liepęs. Aš tatai
žinau ir paliudyju, sako Viešpats.
24 O prieš Šemają iš Nechel-
amo tu turi sakyti—
25 Visagalis Viešpats, Izraelio
Dievas kalba—už tai, kad tu savo
vardu gromatas siuntei visiems Je-
rūzalės gyventojams, Maasėjos
sūnui, kunigui Cefanijai ir visiems
kunigams, tardamas:
26 Viešpats įstatė tave kunigu
būti kunigo Jehojados vieton, kad
būtumei viršininku Viešpaties na-
muose visų dūkstančiųjų ir
pranašaujančiųjų, kad tu juos
apkaltumei ir supančiotumei.
27 Taigi, kodėl nebaudi Jeremijos
iš Anatoto, kuris jums pranašauja?
28 Kadangi jis mums Babelėje
pranešdino, kad tremtis dar ilgai
užsitęsianti, kad namus pasistaty-
tume ir juose gyventume ir sodus
pasisodintume, kurių vaisiaus
valgytume.
29 Nes kunigas Cefanija paskaitė
šitą gromatą pranašui Jeremijai
girdint.
30 Todėl kalbėjo Viešpats su Je-
remija, sakydamas:
31 Siųski ir praneški visiems
belaisviams Viešpaties žodį prieš
Šemają iš Nechelamo, kadangi
Šemaja pranašauja, nors Aš jo ne-
siunčiau, ir daro, kad jūs melais
pasitikite.
32 Todėl sako Viešpats, Aš lan-
kysiu, štai, Šemają iš Nechelamo
su jo šeima, kad nė vieno neliks iš
jo saviškių žmonių tarpe ir to
gero neregės, kuriuo Savo žmones
aprūpinsiu, taria Viešpats, kadangi
jis maištą kėlė savo kalbomis prieš
Viešpatį.

30

Babelės Belaisvių Išleidimas, Kristaus Atėjimas

1 Viešpats kalbėjo šiais žo-
džiais su Jeremija.
2 Viešpats, Izraelio Dievas
sako—užsirašyk sau visus žodžius
į knygą, kuriuos tau kalbu.
3 Nes, štai, ateina laikas, taria
Viešpats, kada Aš Savo Jūdos ir
Izraelio žmones išlaisvinsiu ir juos
sugrąžinsiu, taria Viešpats, į tą
žemę, kurią Aš jų tėvams da-
viau, kad joje įsikurtų.
4 Apie Izraelį ir Jūdą kalbėjo
Viešpats šiais žodžiais.
5 Nes Viešpats taria—mes gir-
dime išgąsčio riksmą, visi išsi-
gandę ir nėra jokios ramybės.
6 Žiūrėkite, ar galimas dalykas,
kad vyras gimdytų? Kaipgi atsi-
tiko, kad aš matau visus vyrus su
išblykusiais veidais ir rankomis ant
šlaunių, kaip gimdančiųjų?
7 Juk tai didelė diena, kuriai
panašios niekada nebuvo. Tai yra
nerimo metas Jokūbui, tačiau jis bus
iš to išgelbėtas.
8 Ir tą dieną atsitiks, taria
Visagalis Viešpats, kad Aš jo
jungą nuo jo kaklo nuėmęs, jį
sulaužysiu, jo pančius sutraukysiu,
kad jam svetimiems daugiau ver-
gauti nebereikės,
9 bet tarnaus Viešpačiui, savo
Dievui, bei savo karaliui Dovydui,
kurį Aš jiems prikelsiu.
10 Todėl nesibijok, Mano tarne,
Jokūbe, taria Viešpats, ir
neišsigąsk, Izraeli! Nes, štai, Aš
tave išgelbėsiu iš tolimų kraštų,
iš nelaisvės šalies, kad Jokūbas vėl
pareis ir sau ramiai gyvens, visa
ko apsčiai turėdamas, nieko
nebijodamas.
11 Nes Aš esmi su tavimi, taria
Viešpats, kad tave gelbėčiau. Aš
pribaigsiu visas tautas, po kurias Aš
tave išsklaidžiau. Bet tavęs Aš ne-
pribaigsiu, o bausiu tave su saiku,
kad nesilaikytumei savęs nekaltu.
12 Nes Viešpats sako, kad tu esi
skaudžiai sužeistas, tavo žaizdos
nepagydomas.
13 Nėra, kas tavimi rūpintųsi,
kas aprištų tavo žaizdas, nėra vil-
ties, kad pagytumei.
14 Tave mylintieji užmirš tave ir
visiškai nebesirūpina tavimi. Aš iš-
tikau tave lyg kokį priešą, su-

drausdamas tave be pasigailėjimo
dėl tavo nusidėjimų baisybės ir
dėl tavo nuodėmių gausybės.
15 Ko tu dejuoji dėl savo žaizdų,
kurių negalima pagydyti! Aš
nubaudžiau tave už tavo nuo-
dėmių daugybę ir dėl tavo nusi-
dėjimų baisumo.
16 Todėl visi, kurie tave ėdė, bus
suėsti. Visi, kurie tave spaudė, bus
paimti nelaisvėn, visi, kurie tave
draskė, bus apiplėšti, visi, kurie tave
apnuogino, bus visiškai nunuoginti.
17 Bet Aš pagydysiu tavo žaizdas
ir tu būsi sveikas, taria Viešpats,
kadangi tave vadina atmestąja,
Cionu, kuriuo niekas nesirūpina.
18 Taip taria Viešpats—štai, Aš
pasigailėsiu Jokūbo namų ir juos
vėl sugrąžinsiu iš nelaisvės. Ir
miestas bus vėl atstatytas ant savo
kalvelių ir šventovė bus vėl, kaip
anksčiau buvusi.
19 Jie giedos džiaugsmo ir padė-
kos giesmes, nes Aš dauginsiu juos,
jų nemažindamas.
20 Jų sūnūs bus lygiai kaip ir
pirma būdavo ir jų susirinkimas
Mano akyse nusistovės, nes Aš pa-
jieškosiu visus jų skriaudėjus.
21 Jų kunigaikštis bus jų pa-
čių saviškis ir jų valdovas iš
savųjų tarpo. Aš darysiu, kad
jis į Mane kreiptųsi ir priar-
tėtų. Nes kas būtų tasai, kuris
noringa širdimi Man artintųsi,
taria Viešpats.
22 Ir jūs būsite Mano žmonėmis
ir Aš būsiu jūsų Dievu.
23 Štai, užeis Viešpaties didelis
kerštas lyg pakilęs viesulas ir kaip
baisi audra nusileis ant bedievių
galvų.
24 Nes pats didysis Viešpaties
kerštas neatsileis tol, kol nebus pa-
daręs ir atlikęs savo uždavinio, ką
jūs galiausiai paskutinėmis die-
nomis patirsite.

31

Izraelis Sugrįšta, Naujo Testamento Malonės Karalystė

1 Tuomet, taria Viešpats, būsiu
Aš visų Izraelio giminių Dievu,
o jie bus Mano žmonėmis.
2 Taip taria Viešpats—tie
žmonės, kurie išliko nuo kardo,
atrado malonę dykumoje. Izraelis
iškeliauja poilsin.
3 Viešpats man pasirodė iš
tolo,—Aš mylėjau tave nesiliaujan-
čia meile, todėl Aš prisitraukiau tave
prie Savęs skaisčiu gerumu.
4 Aš tave vėl statysiu ir tu būsi
vėl atstatyta. Tu, Izraelio mergaite,
dar pasiimsi būgnelį ir linksmai
šokinėsi.
5 Tu vėl sodinsi vynuogynus Sa-
marijos atkalnėse, netik sodinsi, bet
ir pasidžiaugsi jų vaisiumi.
6 Nes dar ateis laikas, kai sargai
prie Efraymo kalnyno pašauks:
"Kelkimės ir užeikime į Cioną,
prie Viešpaties, savo Dievo!"
7 Nes taip taria Viešpats: "Džiū-
gaukite dėl Jokūbo ir džiaukitės dėl
tautų pačios didingiausios, ją
didžiai pagirdami, tarkite: "Vieš-
patie, išgelbėk Savo žmones, Izrae-
lyje užsilikusius!"
8 Štai, Aš pargabensiu juos iš
šiaurinės šalies, surankiosiu nuo
žemės pakraščių, ir akluosius ir
šlubuosius, nėščias ir gimdančias,
kad jie dideliais būriais vėl
sugrįžtų.
9 Jie pareis verkdami ir karštai
besimelsdami, Mano vedami. Aš
vedžiosiu juos prie vandens upe-
lių ir lygiais keliais, kad
neįsitrenktų, nes Aš Izraelio
Tėvas, ogi Efraymas bus Mano pir-
magimiu sūnumi.
10 Klausykitės, tautos, Viešpa-
ties žodžio ir apsakykite jį toli sa-
lose, tardami: "Kuris Izraelį
išsklaidė, Tas jį ir vėl surankios ir
ganys kaip kerdžius Savo kaimenę."
11 Nes Viešpats atvadavo Jo-
kūbą ir išgelbėjo jį iš galinges-
niųjų rankų.
12 Jie ateis džiūgaudami Ciono
augštumon. Voros žmonių džiaug-
sis Viešpaties dovanomis, būtent ja-
vais, šviežiu vynu, aliejumi,
jaunomis avelėmis ir jaučiais, kad
jų siela pasijus kaip drėkinamas

daržas, kuriai išalkus, nebereikės susirūpinti.

13 Tada linksminsis mergaitės šokinėdamos. Senieji džiaugsis su jaunaisiais kartu. Nes Aš paversiu jų gedėjimą į džiaugsmą, paguosdamas juos ir palinksmindamas juos po jų sielvarto.

14 Aš pradžiuginsiu ir kunigų širdį, o Mano žmonės bus apsčiai apdovanoti, taria Viešpats.

15 Viešpats kalba. Iš Ramos aukštumų ataidi raudojančių ir graudžiai verkiančių balsai. Rachėlė raudoja dėl savo vaikų ir nesileidžia nuraminama, kadangi jų nė vienas neišliko.

16 O Viešpats šitaip teigia—liaukis rėkdama ir verkdama bei ašaras liedama, nes už tavo darbus bus gerai atlyginta, sako Viešpats. Jie vėl sugrįš iš priešo šalies.

17 Tavo palikuonys susilauks daug gero, nes tavo vaikai sugrįš į tėviškę, sako Viešpats.

18 Juk Aš girdėjau Efraymo dejonę—Tu pabaudei mane kaip išdykusį veršiuką ir aš buvau sudraustas. Priversk, Tu mane, tai aš būsiu priverstas. Nes Tu, Viešpatie esi mano Dievas.

19 Kai aš prisiverčiau, aš apgailėjau, nusidėjęs. O kai atsiprotėjau, mušiaus sau į krūtinę. Aš paraudau ir susigėdinau, turėdamas kentėti sarmatą savo jaunystės.

20 Ar Efraymas nėra Mano brangusis sūnus ir mieliausias Mano kūdikis? Aš atsimenu jam kalbėtų žodžių ir Mano širdis plyšte plyšta, kad turiu jo susimilti, taria Viešpats.

21 Pasistatyk sau kelrodžių, stulpelių ir laikykis vieškelio, kuriuo buvai ištremta ir grįždama, sugrįžk vėl, Izraelio mergaite, į savo miestus.

22 Kaip ilgai tu klaidžiosi, tu paklydusioji dukterie? O Viešpats atneš žemei naują sutvėrimą, moteriškė bus nėščia vyrišku kūdikėliu.

23 Taip kalba Visagalis Viešpats, Izraelio Dievas. Kai Aš sugrąžinsiu žmones į savo šalį, tai jie tebesakys savo miestuose ir Jūdos žemėje: "Telaimina tave Viešpats, tu teisybės soste, tu šventasis kalne!"

24 Ir Jūda gyvens ten su visais savo miestais, su ūkininkais ir kerdžiais, su kaimenėmis, keliaujančiomis iš vienos vietos į kitą.

25 Nes Aš atgaivinsiu pailsusias sielas ir pasotinsiu alkstančiąsias.

26 Todėl aš pabudau ir apsižvalgiau, pabudęs iš saldaus miego.

27 Štai, ateina laikas, taria Viešpats, kai Aš pripildysiu Jūdos ir Izraelio namus žmonėmis ir galvijais.

28 Ir lygiai, kaip Aš stengiausi juos išrauti, sudraskyti, sugriauti, sunaikinti ir kankinti, lygiai taip Aš stengsiuos juos įsodinti ir atstatyti, skelbia Viešpats.

29 Tuomet jau nebesakys: "Tėvai valgė rūgščių vynuogių, o vaikams dantys atšipo.

30 Bet kiekvienas mirs dėl savo nuodėmių. Ir kuris rūgščių vynuogių valgys, to dantys ir atšips."

31 Štai ateis laikas, taria Viešpats, kai Aš su Izraelio namais ir su Jūdos namais padarysiu naują sandorą,

32 netokią sandorą, kokią buvau padaręs su jų tėvais, kad juos už rankų reikėjo paimti ir išvesti iš Egipto, kurios jie nesilaikė, nors Aš jų valdovas buvau, sako Viešpats.

33 Bet tą naująją sandorą su Izraelio namais Aš įsodinsiu jų atmintin ir užrašysiu jų širdyse, kad jie būtų Mano žmonėmis, o Aš jų Dievu.

34 Nė vienas nebemokys daugiau savo artimo ir brolis savo brolio, sakydamas: "Pažink Viešpatį," nes jie visi pažins Mane, tiek maži, tiek dideli, taria Viešpats, nes Aš atleisiu jiems jų nusidėjimus ir nebeminėsiu daugiau jųjų nuodėmių.

35 Taip kalba Viešpats, kuris leidžia saulei šviesti dienos metu ir mėnuliui su žvaigždėmis savo tvarka nakties metu, kuris išjudina

jūras, kad jų vilnys ūžia—Jis
vardu Visagalis Viešpats.
36 Kai ši tvarka liausis Mano a-
kivaizdoje, tai ir Izraelis liausis būti
Mano tauta amžiams.
37 Štai, ką Viešpats sako. Jei
dangų augštai būtų galima iš-
matuoti ir žemę ištirti savo gelmėje,
tai Aš ir Izraelio palikuonius at-
mesčiau dėl viso to, ką jie yra pa-
darę, sako Viešpats.
38 Štai, ateis laikas, sako Vieš-
pats, kad Viešpaties miestas bus
statytas, pradedant Chananėlio
bokštu ir baigiant kampiniais
vartais.
39 Ir nuo šios vietos bus tiesiai
matuojama iki Garėbo kalnelio ir
tada aplink Gaatą.
40 Ir visas lavonų ir pelenų
slėnis su dirva ligi Kidrono upelio,
iki Arklių vartų kampo rytuose
bus šventas Viešpačiui, kurio
amžiams niekas nebeardys ir
nebegriaus.

32

Jeremija Perka Dirvą, Pažadėtas Izraelio Išlaisvinimas

1 Viešpats kalbėjo su Jeremija
dešimtais Jūdos karaliaus Cede-
kyjos metais, kurie buvo Nebukad-
Necaro aštuonioliktieji metai.
2 Tuomet buvo Babilonijos ka-
riuomenė apsupusi Jerūzalę, kai Je-
remija buvo laikomas uždarytas
kalėjimo prieangyje prie Jūdos ka-
raliaus rūmų.
3 Čia buvo Jūdos karalius Ce-
dekyja jį užrakydinęs, sakyda-
mas: "Kam tu pranašauji ir tari
Viešpaties vardu—štai, Aš duomi
šitą miestą į Babelės karaliaus
rankas ir tas jį paims."
4 O Jūdos karalius Cedekyja
neištrūks, bet pateks į Babelės
karaliaus rankas, su kuriuomi jis
žodžiu šnekėsis veidas į veidą
ir kurį jis savo akimis pamatys.
5 Ir jis išves Cedekyją į Ba-
belę ir pasiliks ten tol, kol Aš jo
nebūsiu ten atlankęs, taria Vieš-
pats. O jei jūs ir kovosite prieš kal-
diečius, jūs nieko nelaimėsite.
6 Tada pranešė Jeremija jam
Viešpaties kalbėtus žodžius.
7 Štai, Chanameėlis, Šalumo
sūnus, tavo dėdės sūnus ateis pas
tave ir tau sakys: "Pirkis sau mano
dirvą Anatote, nes tau valia
ją pirkti, kaip artimiausiam
giminaičiui."
8 Taip ir atėjo Chanameėlis,
mano dėdės sūnus, kaip Viešpats
buvo minėjęs, pas mane kalėjimo
prieangyje, sakydamas: "Pirkis
mano dirvą Anatote, Benjamino
žemėje, nes tu, kaip artimiausias
turi teisę ją nusipirkti." Iš to aš
supratau, kad tatai buvo Viešpaties
valia.
9 Ir aš pirkau tą dirvą Ana-
tote iš mano dėdės sūnaus ir aš
pasvėriau jam 200 gramų sidabro,
10 pasirašiau raštą ir jį už-
antspaudavau prie liudininkų, at-
sverdamas pinigus svarstyklėmis.
11 Tada aš pasiėmiau tą ant-
spauduotą gromatą įprasta
teisėta tvarka su viešu nuorašu
12 ir daviau tą pirkimo raštą—
išrašą Machsėjos sūnaus Nėrijos
sūnui Barūkui, mano dėdės sūnaus
Chanameėlio pirkimo rašte mi-
nėtų liudininkų ir visų kalė-
jimo prieangyje esančiųjų žydų
akivaizdoje,
13 ir liepiau Barūkui jų akivaiz-
doje, tardamas:
14 "Imk šiedvi gromati, nes taip
kalba Visagalis Viešpats, Izraelio
Dievas, užantspauduotą pirkimo
raštą su viešuoju išrašu ir įdėk
juos į molio indą, kad ilgai
išsilaikytų."
15 Nes taip kalba Visagalis Vieš-
pats, Izraelio Dievas—vėl bus per-
kama šioje žemėje namų, dirvų
ir vynkalnių.
16 Atidavęs pirkimo raštą Nėri-
jos sūnui Barūkui, aš meldžiausi
Viešpaties šiais žodžiais.
17 "O Viešpatie, Dieve, Tu pa-
darei dangų ir žemę didele Savo
galia ir ištiesta ranka ir nėra to, kas
Tau nebūtų negalima.

18 Tu darai gera daugeliui tūks-
tančių ir baudi vaikus iš mažens
už tėvų nusikaltimus, Tu didysis
ir galingasis Dieve. Tu esi vardu
Visagalis Viešpats!
19 Tu esi galingas veiksmu ir di-
dingas patarimais. Tavo akys vi-
suomet atviros, kad matytų žmo-
gaus kelius, kad kiekvienam atiduo-
tumei pagal jo pasielgimą ir jo
darbų vaisių!
20 Tu darai ženklus ir stebuklus
Egipte ligi šios dienos. Ir taip pat
Izraelyje ir kitų žmonių tarpe,
kad Tavo vardas visur žinomas.
21 Tu išvedei Savo Izraelio
žmones iš Egipto su ženklais ir ste-
buklais, galinga, ištiesta ranka, su
dideliu išgąsčiu.
22 Ir Tu davei jiems šią žemę,
kurią jų tėvams prisiekdamas
pažadėjai duoti, žemę, kurioje
pienas ir medus sklysta.
23 O kai jie atėjo į tą žemę ir
ją pasisavino, tai jie neklausė Tavo
balso, nepasielgdami pagal Tavo
įstatymus. Ir ką Tu jiems liepei
daryti, to jie nedarė. Ir todėl Tu
užleidai jiems visas šias nelaimes.
24 Štai, šitas miestas yra kariuo-
menės apsuptas ir jau puolamas. Dėl
kardo, bado ir maro jis pateks į
kaldiečių rankas, kurie prieš jį
kovoja, kaip Tu kalbėjęs esi ir Tu
matai tatai jau įvykstant.
25 O Tu Viešpatie, Dieve, liepi
man dirvą nusipirkti už pinigus
prie liudininkų, kai miestas per-
eina į kaldiečių rankas.
26 Tai tarė Viešpats Jeremijai:
27 "Štai, Aš Viešpats, esu viso
kūno Dievu, kas Man būtų
negalima?"
28 Todėl sako Viešpats šitaip—Aš
paduosiu šį miestą į kaldie-
čių rankas, į rankas Babelės
karaliaus Nebukad-Necaro, kuris
jį užims.
29 Ir kaldiečiai, kurie šį miestą
puola, įsiverš į jį, uždegs jį
ir sudegins jį kartu su tais na-
mais, ant kurių stogų jie rūkino
ir svetimiesiems dievams geriamas
aukas atnešdavo, kad Mane
įpykintų.
30 Nes Izraelio vaikai ir Jūdos
sūnūs iš savo jaunų dienų dary-
davo, kas Man nepatikdavo. Ir
Izraelio sūnūs įpykino Mane savo
rankų darbais, taria Viešpats.
31 Nes, nuo tos dienos, kai šis
miestas buvo įkurtas iki šiai dienai
jis Mane įkiršino ir taip didžiai
užrūstino, kad Aš turiu jį paša-
linti iš po Savo akių
32 dėl viso pikto, padaryto Izrae-
lio ir Jūdos vaikų, kad Mane
užrūstintų. Jie, jų karaliai, ku-
nigaikščiai, kunigai ir pranašai su
Jūdos Ir Jerūzalės gyventojais,
33 atsuko Man Savo nugarą vie-
ton veido, nors Aš juos nepaliau-
damas mokydinau. Bet jie nenorėjo
nei klausyti, neigi pasigerinti.
34 Be to, jie atsivilko savo pa-
baisas į namus, kurie Mano vardu
vadinami, kad juos užterštų.
35 Jie pasistatė ir alkas Baalui
Ben-Hinomo slėnyje, kad savo
sūnus ir dukteris Molekui degintų,
apie ką Aš jiems niekuomet neesu
sakęs, neigi pagalvojęs, kad jie to-
kiomis bjaurybėmis užsiimtų ir
Jūdą taip nuodėmėn nuvestų.
36 O todėl kalba dabar Viešpats,
Izraelio Dievas šitaip apie šį
miestą, kuris, kaip jūs sakote bus
atiduotas į Babelės karaliaus ran-
kas dėl kardo, bado ir maro.
37 Štai, Aš surankiosiu juos iš
visų kraštų, į kuriuos Aš juos
ištrėmiau Savo kerštu, dideliu
įtužimu ir nepasigailėjimu ir par-
vesiu juos vėl į šią vietą, kad
be baimės gyventų.
38 Ir jie bus Mano žmonėmis, o
Aš būsiu jų Dievu.
39 O Aš duosiu jiems vienodą
širdį ir vienodą nusistatymą
Manęs bijoti jų pačių labui, kol
gyvi ir jų vaikų gerovei po jų.
40 Aš padarysiu su jais amžiną
sandorą, nesiliaudamas jiems gera
daręs. Savo baimės Aš įdėsiu į
jų širdį, kad jie nuo Manęs
nesišalintų.
41 Aš džiaugiuos jiems gera da-
rydamas ir Aš nesivaržydamas lei-
siu jiems šioje žemėje pastoviai
įsikurti visa širdimi ir visa siela.

42 Nes taip kalba Viešpats—lygiai kaip Aš šiems žmonėms užvedžiau visą tą didelę nelaimę, taip Aš jiems suteiksiu Savo palaimos, kaip pažadėjęs esu.

43 O dirvos dar bus perkamos šioje žemėje, apie kurią sakote, kad ji dyka būsianti dėl žmonių ir galvijų stokos, kadangi viskas būsią kaldiečių rankose.

44 Vis dėlto bus dirva perkama už pinigus, surašoma, užantspauduojama prie liudininkų Benjamino žemėje, Jeruzalės apylinkėje, Jūdos miestuose, kalnų miestuose, pakalnių miestuose ir pietiniuose miestuose, nes Aš sugrąžinsiu juos iš nelaisvės, sako Viešpats.

33

Pažadėtasis Išlaisvinimas, Kristaus Karalystė

1 Viešpats kalbėjo Jeremijai antru kartu, kai jis dar tebebuvo prieangio kalėjime.

2 Taip kalba Viešpats, kuris žemę tvėrė, padarė ir savo vieton padėjo, kurio vardas Viešpats.

3 Šaukis Manęs, tai atsiliepsiu ir parodysiu tau didingų ir galingų daiktų, kurių tu nepažįsti.

4 Nes taip kalba Viešpats, Izraelio Dievas apie šio miesto namus, apie Jūdos karalių namus, kurie nugriauti ir apsigynimo įtvirtinimams paimti

5 ir apie čia atėjusius prieš kaldiečius kovoti, kurie pripildys juos negyvųjų lavonais, kuriuos Aš Savo kerštu ir dideliu įtūžimu užmušiu, slėpdamas Savo veidą nuo šio miesto dėl viso jo pasileidimo.

6 Štai, Aš gydysiu juos, suteikdamas jiems ramybės ir sveikatos, kad jie tikrai saugiai gyventų.

7 Nes Aš sugrąžinsiu Jūdos ir Jeruzalės belaisvius ir atstatysiu juos, kad jie būtų, kokie jie buvo.

8 Ir Aš apvalysiu juos nuo visų nuodėmių, kuriomis jie prieš Mane nusidėjo ir atleisiu jiems jų kaltes, kuriomis jie prieš Mane nusidėjo ir nusikalto.

9 Ir Jeruzalė bus Man tada džiugesiu, pagarba ir pažiba, kai visos tautos išgirs, kiek gero Aš jiems darau. Ir bus apstulbę ir stebėsis visa ta gerybe ir ramybe, kurią Aš jiems duodu.

10 Taip taria Viešpats—šioje vietoje, kuri apleista, kaip jūs sakote, ir nebeliko nei žmonių, nei galvijų Jūdos miestuose ir Jeruzalės gatvėse, jūs vėl girdėsite

11 džiugesį ir linksmumą, jaunikio ir marčios balsus ir balsą šaukiančių "dėkokime Visagaliui Viešpačiui, kad Jis taip malonus ir taip nepaliaudamas gera daro" ir į Viešpaties namus aukų atnešančiųjų padėkos žodžius. Nes Aš vėl laiminsiu šią žemę, kaip ir anksčiau, sako Viešpats.

12 Taip kalba Visagalis Viešpats. Šioje vietoje ir visuose miestuose, kuriuose nebeliko nei žmonių, nei galvijų ir taip apleista yra, vis dėlto bus vėl pastogėlių kerdžiams, kurie kaimenes ganys.

13 Kalnų miestuose, slėnių miestuose ir pietiniuose miestuose, Benjamino žemėje, Jeruzalės apylinkėje ir Jūdos miestuose kaimenės bus vėl suskaitomos, jas išvarant ir jas parvarant, taria Viešpats.

14 Ateina metas, skelbia Viešpats, kad Aš atitesėsiu malonės žodį, kurį Aš Jūdos ir Izraelio namams buvau pažadėjęs.

15 Tuomet, tomis dienomis Aš želte želdysiu Dovydui teisybės želmenį ir jis įgyvendins teisybę ir teisingumą žemėje.

16 Tuo pačiu laiku bus Jūda išgelbėta ir Jeruzalė gyvens saugi ir bus vadinama "Viešpats—mūsų Teisybė."

17 Nes taip taria Viešpats. Niekuomet neatsitiks, kad kas iš Dovydo nesėdėtų Izraelio soste.

18 Taip pat niekuomet nestigs kunigų bei levitų Mano akivaizdoje, deginamąsias aukas aukojančių ir uždegančių valgomąsias aukas ir pjaunančių gyvulius aukoms per amžius.

19 Ir Viešpats kalbėjo Jeremijai, sakydamas:

20 Taip taria Viešpats—jei Mano
sandora su diena ir Mano sandora
su naktimi pasiliautų, jog nebe-
būtų nei dienos, nei nakties nu-
statytu metu,
21 tai ir Mano sandora su Dovydu
galėtų pasiliauti, kad jis nebetu-
rėtų sūnaus karaliumi savo sostui
ir taip pat su levitais ir kunigais,
Mano tarnais.
22 Lygiai, kaip dangaus pulkų
negalima suskaityti ir smilčių pa-
jūryje suseikėti, šitaip Aš dauginsiu
Savo tarno Dovydo vaikus su Man
tarnaujančiais levitais.
23 Tada kreipėsi Viešpats į Je-
remiją klausimu.
24 Ar tu nepastebėjai, ką šie
žmonės kalba, šnekėdami? Ar
Viešpats patrėmė ir tiedvi gimini,
kuriedvi Jis Sau buvo išsirinkęs? Tuo
niekina jie Mano žmones, lyg jie jau
nebebūtų Mano žmonėmis.
25 Taip taria Viešpats—jei Aš
nesilaikyčiau Savo sandoros su
diena ir naktimi ir žemės nustaty-
tosios tvarkos,
26 tai Aš atmesčiau ir Jokūbo
sėklą ir Dovydo, Mano tarno ir
Aš neimčiau valdovo iš jo sėklos
Abraomo, Izaoko ir Jokūbo pali-
kuonius valdyti. Bet Aš sugrąžinsiu
juos iš nelaisvės ir pasigailėsiu jų.

34

Perspėjimas Karaliui Cedekyjai Ir Pabauda

1 Viešpats kalbėjo su Jeremija,
kai Babelės karalius Nebukad-Ne-
caras kariavo su visomis jo val-
džioje esančiomis žemės karalystė-
mis ir tautomis ir su savo pulkais
prieš Jerūzalę ir jos apylinkės
miestus.
2 Taip kalba Viešpats, Izraelio
Dievas: "Nueik pas Jūdos karalių
Cedekyją ir pranešk jam—taip
kalba Viešpats—štai, Aš atiduosiu
šį miestą į Babelės karaliaus
rankas, kuris jį ugnimi sudegins.
3 Tu būsi sugautas, į jo rankas
perduotas ir neiškliūsi iš jo rankų.
Tu matysi jį savo akimis, veidas
į veidą, kalbėsi su juomi ir tu
būsi nugabentas į Babelę.
4 Taigi, klausykis, Cedekyja, Jū-
dos karaliau, Viešpaties žodžio, nes
Viešpats sako apie tave, kad tu
kardu nemirsi,
5 bet mirsi ramybėje. Nes, kaip
tavo tėvams smilkalus smilkydavo,
kurie pirm tavęs buvo, taip bus ir
tau smilkoma ir tu būsi apraudotas,
žodžiais "o Valdove," nes Aš taip
kalbėjau, taria Viešpats.
6 Ir pranašas Jeremija pranešė
visus šiuos žodžius Jūdos karaliui
Jerūzalėje,
7 Babelės kariuomenei jau puo-
lant Jerūzalę ir kitus Jūdos miestus,
būtent, Lakyšą ir Azėką, abudu
sutvirtintu, kuriuodu dar nebuvo
paimtu Jūdoje.
8 Tai buvo tie žodžiai, kuriais
Viešpats kalbėjo su Jeremija, kai
karalius Cedekyja buvo sutartį
padaręs su Jerūzalės gyventojais,
paskelbti laisvę vergams,
9 kad kiekvienas savo berną,
žydą ir kiekvieną tarnaitę, žydę
paleistų laisvėn, kad žydas žydą
nebelaikytų vergu.
10 Taip pakluso visi kunigaikščiai
ir visi gyventojai, kurie šitą su-
tartį padarė, paleisti savo bernus
ir tarnaites ir jų toliau nebelaikyti
vergais.
11 Bet vėliau jie pradėjo sutarties
nebesilaikyti ir vėl pasišaukė savo
paleistuosius bernus ir tarnaites ir
vertė juos vėl vergauti.
12 Tada kalbėjo Viešpats su Je-
remija šiais žodžiais.
13 Taip kalba Viešpats, Izraelio
Dievas—Aš padariau sandorą su
jūsų tėvais, išvesdamas juos iš
Egipto vergijos, tardamas—
14 septintais metais turi paleisti
savo brolį žydą, kuris parsi-
davęs ir tau yra ištarnavęs šešerius
metus. Bet jūsų tėvai Manęs ne-
klausė ir to nė girdėti nenorėjo.
15 Dabar jūs prisivertėte ir pada-
rėte, kas Man patinka, paskelb-
dami laisvę kiekvienas savo
artimui, padarydami sutartį Ma-

no vardu vadinamojoje šventovėje
Mano akivaizdoje.
16 Bet jūs atsimetėte ir dar-
kėte Man vardą, kiekvienas
susigrąžindamas savo berną ir
tarnaitę, kuriuos buvote paleidę
laisvėn, gyventi savo gyvenimą,
o dabar jūs juos verste verčiate jums
vėl vergauti bernais ir tarnaitėmis.
17 Todėl kalba Viešpats šitaip. Jūs
Manęs neklausėte paleisti savo bro-
lių ir artimų. Dėl to, Aš Vieš-
pats, skelbiu jums laisvę mirti
kardu, maru ir badu ir būti išnie-
kintais visose žemės karalystėse.
18 Visus žmones, kurie laužo
Mano sandorą ir nesilaiko duotų
pasižadėjimų Mano akivaizdoje,
Aš padarysiu kaip aną veršiuką,
kurį jie į dvi dali padalino ir
tarpu tų dviejų dalių nuėjo,
19 būtent, Jūdos ir Jerūzalės ku-
nigaikščiai, sosto tarnautojai, ku-
nigai ir visi krašto gyventojai, kurie
veršiuko šmotų tarpu nuėjo.
20 Ir Aš duosiu juos į jų
priešų rankas ir tų, kurie jų
sielos tyko, kad jų lavonai ati-
tektų padangių paukščiams ir
žemės žvėrims ėdesiu.
21 Jūdos karalių Cedekyją
atiduosiu su jo vyresniaisiais į jų
priešų rankas ir tų, kurie jų
sielos tyko, Babelės karaliaus ka-
riuomenei, kuri dabar nuo jūsų
traukiasi.
22 Nes, štai, Aš paliepsiu jiems,
taria Viešpats, sugrįžti prie šio
miesto, jį pulti, nugalėti ir jį ug-
nimi sudeginti. O Jūdos miestus
paversiu tyrumomis, kad juose nie-
kas negyventų.

35

Rėkabiečių Klusnumas, Žydų Nepaklusnumas

1 Jūdos karaliaus Jehojakymo,
Jošyjos sūnaus laikais kalbėjo Vieš-
pats Jeremijai šiais žodžiais ir tarė:
2 "Nueik į rėkabiečių gyve-
namąją ir kalbėk su jais ir nusi-
vesk juos į vieną Viešpaties
koplytėlę ir duok jiems vyno gerti."
3 Tai aš pasiėmiau Jaazaniją,
Jeremijos sūnų, Chabacinijos
sūnaus, drauge su jo broliais ir vi-
sais sūnumis ir visą rėkabiečių
giminę,
4 įsivedžiau juos į Viešpaties
šventovę, į Dievo vyro, Ygdalijos
sūnaus Chanano vaikų koplytėlę,
greta kunigaikščių koplytėlės, kuri
buvo viršum Maasėjos, vartininko
Šalumo sūnaus koplytėlės.
5 Aš pastačiau jiems indus pil-
nus vynu, daviau jiems taures ir
prašiau jų gerti.
6 Bet jie atsiliepė: "Mes vyno
negeriame, nes mūsų tėvas Jona-
dabas, Rėkabo sūnus, yra mums
liepęs ir mūsų vaikams niekados
vyno negerti,
7 nesistatyti namų, jokios sėk-
los nesėti, vynkalnio nesodinti ir
neturėti, bet gyventi visą gyve-
nimą palapinėje, kad sulauktume
ilgą amžių žemėje, kurioje
svetaujame.
8 Tokiu būdu mes ir klausome
savo tėvo Jonadabo, Rėkabo sū-
naus paliepimų, kol gyvi, neger-
dami vyno, nei mūsų žmonos, nei
sūnūs, nei dukterys.
9 Mes nestatome nei namų,
kuriuose gyventume ir neturime
vynkalnio, nei dirvos, nei sėklos.
10 Mes gyvename palapinėse ir
klausome, darydami visa, ką
mūsų tėvas Jonadabas mums
liepęs yra.
11 O kai Nebukad-Necaras ėmė
pulti mūsų kraštą, sutarėme,
bijodami sirų ir kaldiečių, per-
sikelti į Jerūzalę, kurioje ir
pasilikome.
12 Tada kalbėjo Viešpats su
Jeremija.
13 Visagalis Viešpats, Izraelio
Dievas liepė man nueiti pas Jūdos
žmones ir Jerūzalės gyventojus ir
jų paklausti: "Ar jūs nenorite
priimti Mano pamokymų ir klau-
syti Mano žodžių," kalba Viešpats.
14 Rėkabo sūnus Jonadabas liepė
savo vaikams negerti vyno ir jie
negeria vyno ligi šiai dienai, klau-
sydami savo tėvo įsakymo. Bet jūs

neklausėte Manęs, nors Aš nesi-
lioviau jus perspėjęs.
15 Taipgi nepaliaudamas siunčiau
jums Savo tarnus, pranašus ir sa-
kydinau—nusikreipkite kiekvienas
jūsų nuo savojo negero kelio ir
pasitaisykite savo pasielgimu, ne-
sekite svetimų dievų ir netar-
naukite jiems, tai pasiliksite krašte,
kurį Aš jums ir jūsų tėvams esu
davęs. Bet jūs nenorėjote Manęs nei
girdėti, nei klausyti.
16 O vis dėlto klausė Rėkabo
sūnaus Jonadabo vaikai savo tėvo,
jiems paliepto įsakymo. O šie
žmonės Manęs neklauso.
17 Todėl kalba Visagalis Vieš-
pats, Izraelio Dievas šitaip. Dėl tos
priežasties Aš užleisiu visą tą
vargą Jūdai ir Jerūzalės gyvento-
jams, kurį pažadėjau, kadangi Aš
jiems kalbėjau, o jie nenorėjo
klausyti. Aš šaukiau ir jie Man
neatsiliepė.
18 O rėkabiečių namams tarė
Jeremija. Taip sako Visagalis Vieš-
pats, Izraelio Dievas—jūs klausėte
savo tėvo Jonadabo įsakymo, be-
silaikydami jo nurodymų, dary-
dami visa tai, ką jis jums buvo
liepęs.
19 Todėl sako Visagalis Viešpats,
Izraelio Dievas, kad Rėkabo sūnus
Jonadabas niekuomet nestokos
tarno, kuris tarnautų Mano
akivaizdoje.

36

Sudegintos Pranašystės Užrašomos Iš Naujo

1 Jūdos karaliaus Jošyjos sū-
naus Jehojakymo ketvirtaisiais
metais kalbėjo Viešpats Jeremijai
šiais žodžiais.
2 Pasiimk sau knygos ritinį ir
įrašyk į jį visas tau Mano pa-
sakytas kalbas apie Izraelį, Jūdą
ir apie visas kitas tautas, nuo Jo-
šyjos laikų, kai pradėjau kalbėti,
ligi šių dienų.
3 Ko gero ims Jūdos namai, iš-
girdę visą tą vargą, kurį Aš
jiems užleisti ketinu, prisiversti ir
mesti savo piktą pasielgimą, kad
galėčiau jiems jų nusižengimus ir
nuodėmes atleisti.
4 Tada pasišaukė Jeremija Nė-
ryjos sūnų Barūką. Barūkas
surašė į knygas iš Jeremijos lūpų
visas Viešpaties jam pasakytas
kalbas.
5 Tada kreipėsi Jeremija į Ba-
rūką įsakymu. Aš negaliu nueiti
į Viešpaties namus, kadangi esu
kalėjime.
6 Todėl tu, nuėjęs į juos, skai-
tyk iš tų knygų, į kurias su-
rašei Viešpaties kalbas iš mano
lūpų visų žmonių akivaizdoje
Viešpaties namuose pasninko
dieną ir taip pat paskaityk vi-
siems Jūdos žmonėms, kurie į čia
ateina iš savo miestų.
7 Ko gero norės jie, besimels-
dami Viešpaties akivaizdoje, pasi-
žeminti ir prisiversti, kiekvienas
atsisakydamas savo pikto pasiel-
gimo, nes Viešpaties kerštas ir
įtužimas yra didelis, kuriuo Jis
juos yra perspėjęs.
8 Taip darė Nėryjos sūnus Ba-
rūkas, kaip pranašas Jeremija jam
buvo liepęs ir paskaitė Viešpaties
žodžius iš tų knygų Viešpaties
namuose.
9 Devintą mėnesį penktaisiais
Jūdos karaliaus Jošyjos sūnaus
Jehojakimo metais buvo paskelbtas
pasninkas Viešpaties akivaizdoje
Jerūzalės gyventojams ir visiems iš
Jūdos miestų sukeliavusiems
žmonėms.
10 Ir Barūkas skaitė visiems
žmonėms girdint Jeremijos užra-
šytus žodžius raštininko Šafano
sūnaus Gemarijos koplytėlėje
Viešpaties namų viršutiniame
prieangyje ties naujaisiais vartais.
11 Kai Šafano sūnaus Gemarijos
sūnus Mikaja buvo išklausęs visas
Viešpaties kalbas iš šių knygų,
12 tai nuėjo jis žemyn į kara-
liaus rūmų raštinę, kurioje sėdėjo
visi vyresnieji, raštininkas Elyšama,
Delaja, Šemajos sūnus, Akboro
sūnus Elnatanas, Šafano sūnus Ge-

marija ir Chananijos sūnus Cedek-
ija su visais kunigaikščiais.
13 Ir Mikaja išpasakojo jiems visa
tai, ką jis buvo girdėjęs Barūkui
skaitant iš knygų visų žmonių
akivaizdoje.
14 Tada siuntė vyresnieji Kūšio
sūnaus, Šelemijos sūnaus Netanijos
sūnų Jehūdį pas Barūką, tar-
dami—"Pasiimk su savimi tas kny-
gas, iš kurių žmonėms skaitei ir
ateik." Nėryjos sūnus Barūkas pa-
siėmė tas knyga ir nuėjo pas juos.
15 O jie tarė jam: "Sėskis ir skai-
tyk, kad girdėtume. Ir Barūkas
skaitė jiems girdint.
16 Ir išklausę visas tas kalbas, jie
išsigando ir visi iš vieno tarė Ba-
rūkui: "Visus šiuos žodžius mes
turime pranešti karaliui."
17 Tada jie paklausė Barūko:
"Sakyk, kaip tu tas visas kalbas iš
jo lūpų užrašei?"
18 Barūkas atsiliepė jiems: "Jis,
Jeremija, išdėstė man visas tas kal-
bas savo žodžiu ir aš surašiau jas
rašalu į knygas.
19 Tai skilbterėjo vyresnieji Ba-
rūkui: "Eik ir pasislėpk su Jere-
mija, kad niekas nežinotų, kur judu
esatu."
20 Tai išėjo jie pas karalių į
prieangį, palikę tas knygas rašti-
ninko Elyšamos apsaugai raštinėje ir
apsakė karaliui visas tas kalbas.
21 Tada siuntė karalius Jehūdį
tas knygas atnešti. Jehūdis pasiėmė
tas knygas iš raštininko Elyšamos
raštinės ir paskaitė iš jų karaliui
ir visiems su juomi esantiems
kunigaikščiams.
22 Tai buvo devintas mėnuo ir
karalius sėdėjo žiemos metu prie
ugnelės patalpoje.
23 Kai tik Jehūdis buvo paskaitęs
tris ar keturis lenkimus, supjaustė
juos karalius raštininko peiliuku ir
numetė jas į čia pat degančią
ugnį, kol knygos nieko nebeliko.
24 Ir tačiau niekas iš jų neišsi-
gando, neigi įplėšė savo rūbų,
nei karalius, nei jo tarnai, nors jie
visi tas kalbas girdėjo.
25 Nors Elnatanas, Delaja ir Ge-
marija prašė karaliaus, kad jis tų
knygų nedegintų, tačiau jis jų
neklausė.
26 Be to, karalius liepė karaliaus
sūnui Jerachmeėliui, Azryėlio sūnui
Serajai ir Abdeėlio sūnui Šelemijai
raštininką Barūką ir pranašą
Jeremiją suimti. Bet Viešpats
buvo juodu paslėpęs.
27 Kai karalius buvo sudeginęs tas
knygas, į kurias Barūkas buvo
surašęs tas kalbas iš Jeremijos
lūpų, liepė Viešpats Jeremijai:
28 "Imk sau kitas knygas ir sura-
šyk visas kalbas, kurios buvo pir-
mose knygose, kurias Jūdos
karalius Jehojakymas sudegino.
29 Sakyk Jūdos karaliui Jehoja-
kymui, ką Viešpats kalba—tu su-
deginai šias knygas ir sakei: "Kam
tu į jas rašei Babelės karalių
ateisiantį į šį kraštą ir su-
naikinsiantį šią žemę, kad nei
žmonių, nei galvijų joje
nebebūsią?"
30 Todėl, štai, ką kalba Vieš-
pats apie Jūdos karalių Jehojak-
ymą. Jo vaikų nė vienas nesėdės
Dovydo soste. O jo lavonas bus iš-
mestas dienos kaitrai ir nakties
pašoliui.
31 Ir Aš bausiu jį ir jo vaikus ir
tarnus dėl jų nusikaltimų ir už-
vesiu jiems, Jerūzalei ir Jūdos gy-
ventojams visą vargą, apie
kurį Aš jiems esu kalbėjęs. O jie
vis dėlto Manęs neklausė.
32 Tai pasiėmė Jeremija kitas
knygas ir davė jas Nėryjos sūnui
Barūkui, kuris įrašė į jas visas
kalbas iš Jeremijos lūpų, kurios
anose knygose užrašytos buvo, ku-
rias Jūdos karalius Jehojakymas
ugnimi sudegino ir pridėjo prie tų
daugelį panašių kalbų, kurių
pirmose nebuvo.

37

Jeremija Laikomas Kalėjime Ir Mušamas

1 Ir Jošyjos sūnus Cedekyja už-
ėmė karaliaus sostą vieton Jeho-
jakymo sūnaus Jehojakyno, nes

Babelės karalius Nebukad-Necaras
paskyrė jį Jūdos karaliumi.
2 Bet jis, jo tarnai ir gyventojai
toje žemėje neklausė Viešpaties žo-
džių, kuriuos Jis per pranašą
Jeremiją kalbėjo.
3 Vis dėlto siuntė karalius Ce-
dekyja Šelemijos sūnų Jūkalą ir
Maasėjos sūnų Cefaniją, ku-
nigą, pas pranašą Jeremiją,
prašydamas: "Melskis Viešpaties,
mūsų Dievo už mus!"
4 Nes Jeremija tebevaikščiojo
nevaržomas tarpe žmonių, ka-
dangi jis dar nebuvo paimtas
kalėjiman.
5 Be to, Faraono kariuomenė
buvo pajudėjusi iš Egipto. Ir kal-
diečiai, kurie Jerūzalę apsupę buvo,
išgirdo tai ir atsitraukė nuo
Jerūzalės.
6 Tada kalbino Viešpats pra-
našą Jeremiją.
7 Pranešk Jūdos karaliui, kuris
pas Mane siuntė pasiteirauti, sako
Viešpats, Izraelio Dievas, kad Fa-
raono kariuomenė pasikėlusi jums
padėti, vėl grįžtanti atgal į
Egiptą.
8 O kai kaldiečiai sugrįš prieš
šį miestą kovoti, tai tie jį paims
ir sudegins jį ugnimi.
9 Todėl perspėja jus Viešpats,
kad savęs neapsigautumėte, galvo-
dami, kad kaldiečiai nuo jūsų pa-
sitrauks. Jie nepasitrauks.
10 Nors jūs ir sumuštumėte visą
kaldiečių kariuomenę, kuri prieš
jus kariauja, kad jų tik keletas
sužeistųjų teliktų, tai tačiau jie
visi pasikeltų iš savo palapinių
ir sudegintų šį miestą.
11 Taip kaldiečių kariuomenei
nuo Jerūzalės atsitraukus dėl Fa-
raono kariuomenės,
12 pasikėlė Jeremija iš Jerūzalės
kelionėn į Benjamino žemę per-
imti savo dirvą iš žmonių.
13 Ir jam atėjus prie Benjamino
vartų, pagavo Chananijos sūnaus
Šelemijos sūnus Yryja, vartinin-
kas, pranašą Jeremiją, tarda-
mas: "Tu bėgi pas kaldiečius!"
14 Jeremija atsiliepė: "Netiesa, aš
nebėgsiu pas kaldiečius." Bet Yryja
jam nepatikėjo, o suėmė jį ir nu-
sivedė jį prie kunigaikščių.
15 Ir kunigaikščiai užpyko ant
Jeremijos, nuplakdino jį ir nuvedė
jį Jonatano namų kalėjiman, ku-
rių jis viršininku buvo.
16 Taip jie įmetė Jeremiją į
duobę ir laikė jį joje uždarytą
daugelį dienų.
17 Tada nusiuntė karalius Cede-
kyja, parsigabeno jį į savo na-
mus ir klausinėjo jį slapčia: "Ar
turi kokį pranešimą nuo Vieš-
paties?" Jeremija atsiliepė: "Turiu—
tu būsi paduotas į Babelės ka-
raliaus rankas."
18 Ir Jeremija skundėsi karaliui
Cedekyjai: "Kuogi aš prieš tave nu-
sikaltau, tavo tarnas, ar prieš šiuos
žmones, kad jie mane duobėn
numetė?
19 Kur dingo jūsų pranašai, ku-
rie jums pranašaudavo, jog Babelės
karalius neateisiąs pulti jūsų ir
jūsų žemės?
20 Tad išklausyk dabar mane,
mano valdove, karaliau ir priimk
mano prašymą, kad nebebūčiau
nugabentas į raštininko Jonatano
namus ir kad ten nenumirčiau."
21 Tada liepė karalius Cedekyja
palaikyti Jeremiją kalėjimo
prieangyje ir jam duoti kasdien ke-
palėlį duonos iš kepėjų gatvės,
kol duona dar nebuvo mieste vi-
siškai išsibaigusi. Taip pasiliko Je-
remija kalėjimo prieangyje.

38

Jeremija Duobėje, Ragina Karalių Pasiduoti

1 Šefatija, Matano sūnus, Ge-
dalija, Paščhūro sūnus, Jūkalas, Še-
lemijos sūnus ir Paščhūras,
Malkyjos sūnus girdėjo Jeremiją
žmonėms šitaip kalbant.
2 Viešpats sako—kas šiame
mieste pasiliks, tas turės kardu, ba-
du ar maru mirti, bet kas išeis lau-
kan pas kaldiečius, tas lyg plėšte iš-
plėš savo sielą ir pasiliks gyvas.
3 Nes Viešpats sako, kad šitas

miestas bus paduotas Babelės ka-
raliaus kariuomenei, kuris jį užims.
4 Tai pasiūlė kunigaikščiai šitą
vyrą nužudyti, kadangi jis to-
kiomis kalbomis atėmė kareiviams
ir mieste dar išlikusiems žmonėms
visą drąsą, juos taip pribaugin-
damas, kadangi jis žmonių nu-
raminti nesistengė, bet veikiau
pakenkė.
5 Tada pareiškė karalius Cede-
kija: "Štai, jis yra jūsų rankose, nes
karalius neturi kuo jums
prieštarauti.
6 Tai pasiėmė jie Jeremiją ir
įmetė jį į karaliaus sūnaus
Malkyjos duobę, kuri arti prie ka-
lėjimo prieangio buvo, nuleisdami
jį žemyn virvėmis, kur vandens
nebuvo, o tik purvo. Ir Jeremija
pargrimzdo tame purve.
7 Kai Ebed Melekas, etiopas,
karaliaus tarnas, išgirdo Jeremiją
duobėn numestą, pačiam karaliui
Benjamino vartuose sėdint,
8 išėjo Ebed Melekas iš kara-
liaus namų kalbėti su karalium,
sakydamas:
9 "Mano valdove, karaliau, anie
vyrai negerai pasielgė su pranašu
Jeremija, įmesdami jį į duobę,
kad badu mirtų, nes mieste jau
nebėra duonos."
10 Tai liepė karalius pasiimti su
savimi 30 vyrų ir ištraukti Je-
remiją iš duobės, kol jis dar
nenumiręs.
11 Taip nuėjo Ebed Melekas su
tais vyrais į karaliaus sandėlio
sklepą ir pasiėmė iš čia sau skar-
malų ir nudėvėtų drabužių ir
nuleido tuos virvėmis duobėn
Jeremijai.
12 Tada prišaukė etiopas Ebed
Melekas Jeremijai apsivynioti virvę
tais skarmalais ir nudėvėtais dra-
bužiais ir pasikišti po pažasčių.
Taip Jeremija padarė.
13 Tokiu būdu jie ištraukė Jere-
miją virvėmis iš duobės ir Jere-
mija pasiliko kalėjimo prieangyje.
14 Ir karalius Cedekyja nusiuntė
ir parsigabeno pranašą Jeremiją
prie Viešpaties šventovės trečiųjų
vartų ir tarė jam: "Aš noriu tavęs
ko klausti, bent neslėpk nieko nuo
manęs!"
15 Jeremija atsiliepė Cedekyjai:
"Jei aš tau ką sakysiu, tai tu mane
žudysi, jei tau duosiu kokį pata-
rimą, tai tu manęs neklausysi."
16 Tai prisiekė karalius Cedekyja
vogčiomis Jeremijai: "Kaip gyvas
Viešpats, kuris mūsų sielą pa-
daręs, aš tavęs nežudysiu, neigi
atiduosiu tavęs į tų rankas, ku-
rie tavo sielos tyko."
17 Ir Jeremija kalbėjo Cedekyjai.
Taip sako Visagalis Viešpats, Izrae-
lio Dievas. "Jei pasiduosi Babelės
karaliaus vyresniesiems, tai tu iš-
liksi gyvas su visais savo namiškiais
ir šis miestas nebus sudegintas.
18 Bet, jei tu nepasiduosi Babelės
kunigaikščiams, tai pateks šis mies-
tas į kaldiečių rankas ir jie su-
degins jį ugnimi ir tu neištrūksi iš
jųjų rankos."
19 O karalius Cedekyja atsiliepė
Jeremijai: "Aš bijau žydų, kurie
perėjo pas kaldiečius, kad jiems
nebūčiau perduotas ir jų
kankinamas."
20 Jeremija tarė: "Jie tavęs ne-
perduos. Bent klausyk Viešpaties
balso, kurį tau sakau, tai tau gerai
pasiseks ir tu išliksi gyvas.
21 Bet, jei tu nepasiduosi, štai,
ką man Viešpats apreiškė.
22 Aš regėjau visas moteris, ku-
rios tebėra Jūdos karaliaus rū-
muose, vedamas pas Babelės
karaliaus kunigaikščius, kurios tada
sakys: "Visi tave užjaučiantieji
suvedžiojo tave ir nugalėjo tave. Jie
įklampino tave į purvą ir tada
atsimetė nuo tavęs.
23 Taip bus visos tavo žmonos ir
kūdikiai kaldiečių išvesti ir tu pats
neištrūksi iš jų rankų. Babelės
karalius sugaus tave ir sudegins šį
miesta ugnimi."
24 Tai tarė Cedekyja Jeremijai:
"Žiūrėk, kad niekas nesužinotų
šių žodžių, tai tu išliksi gyvas.
25 O jei kunigaikščiai išgirstų
mane su tavimi kalbėjusį ir atėję
klaustų, tai sakyk, ką tu kara-

liui pateigei ir ką karalius tau pasakė, nieko neužslėpdamas, tai tavęs neužmušime.

26 Tai atsakyk jiems—aš prašiau karaliaus, kad manęs vėl nenuvestų Į Jonatano namus, kur aš numirčiau."

27 Kai visi kunigaikščiai atėjo pas Jeremiją ir jį klausinėjo, tai jis papasakojo jiems tai, ką karalius jam buvo liepęs. Tada paliko jie jį ramybėje, negalėdami nieko iš jo išgauti.

28 Taip pasiliko Jeremija kalėjimo prieangyje iki tos dienos, kurią Jerūzalė buvo paimta.

39

Jerūzalės Paėmimas, Jeremija Su Ebed Meleku Išlieka Gyvu, Cedekyja Eina Nelaisvėn

1 Štai, kaip Jerūzalė buvo paimta. Dešimtą mėnesį Jūdos karaliaus Cedekyjos devintaisiais metais atžygiavo Babelės karalius Nebukad Necaras su visa savo kariuomene prieš Jerūzalę ir apgulė ją.

2 Ketvirto mėnesio penktą dieną vienuoliktais Cedekyjos metais jie įsiveržė į miestą.

3 Babelės karaliaus visi kunigaikščiai įėjo į miestą ir sustojo ties viduriniais vartais, būtent, Nėrgal Sareceris, Samgar—Nebū, Sarsekimas, vyriausias rūmų viršininkas, Nėrgal Sareceris, vyriausias ūkvedis ir visi kiti Babelės karaliaus kunigaikščiai.

4 Kai Jūdos karalius su kareiviais juos pamatė, išbėgo jis nakčia per sodą pro vartus tarp dviejų sienų iš miesto į Jordano slėnį vedančiu keleliu.

5 O kaldiečių kariuomenė vijosi juos ir pagavo Cedekyją Jerikos lygumoje ir nuvedė jį pas Babelės karalių Nebukad Necarą į Riblą, Chamato žemėje, kuris jam padarė teismą.

6 Babelės karalius liepė Ribloje nužudyti Cedekyjos vaikus jam pačiam matant. Taip pat nužudė čia ir visus Jūdos kunigaikščius.

7 O Cedekyjai leido jis akis išbadyti ir sukaustyti jį grandinėmis kelionei į Babelę.

8 Taip pat sudegino kaldiečiai karaliaus ir miestiečių namus ir pargriovė Jerūzalės mūrus.

9 Kariuomenės vadas Nebūzar-Adanas pasiėmė likusius miesto gyventojus su tais, kurie pas jį perbėgę buvo ir nusivedė juos į Babilonijos nelaisvę.

10 Bet prastųjų žmonių paliko vadas Nebūzar-Adanas kelis Jūdos šalyje ir pavedė jiems vynuogynus ir dirvas.

11 Tuo tarpu davė Babelės karalius Nebukad Necaras įgulos viršininkui tokį įsakymą, liečiantį Jeremiją.

12 Pasiimk jį ir prižiūrėk jį, jam nieko pikto nedarydamas. Kaip jis iš tavęs norės, taip jam padaryk.

13 Tai nusiuntė Nebūzar-Adanas, kariuomenės vadas, rūmų viršininkas Nebūšazbanas, ūkio viršininkas Nėrgal Sareceris ir visi Babelės karaliaus kunigaikščiai,

14 atsivesdino Jeremiją iš kalėjimo prieangio ir padavė jį Šafano sūnaus Achykamo sūnui Gedalijai, kad paleistų jį eiti namuon ir gyventų saviškių tarpe.

15 Jam tebeesant kalėjimo prieangyje, aplankė Jeremiją šis Viešpaties žodis:

16 "Nueik ir sakyk etiopui Ebed Melekui—Visagalis Viešpats, Izraelio Dievas užves nelaimę vieton palaimos šiam miestui, kaip pažadėjęs ir tu tai tuomet matysi savo akimis."

17 Bet tuomet Aš tave išgelbėsiu, taria Viešpats ir tu neatiteksi tiems žmonėms, kurių tu bijaisi.

18 Aš išsaugosiu tave, kad kardu nežūtumei. Tu išliksi gyvas, kadangi Manimi pasitikėjai, taria Viešpats.

40

Jeremija Gedalijos Žinioje

1 Viešpats aplankė Savo žodžiu Jeremiją, kai jis buvo paleistas

Ramoje kariuomenės vado Nebū-
zar-Adano, nes jis buvo sukausty-
tas grandinėmis su visais kitais
Jerūzalėje ir Jūdoje paimtais, kad
į Babelę išvesti būtų.
2 Taigi tarė kariuomenės vadas
Jeremijai, jį pas save atsivadinęs:
"Viešpats, tavo Dievas buvo ap-
sakęs nelaimę užeisiant šiai vietai
3 ir tai Jis įvykdė ir padarė,
kaip kalbėjęs, kadangi jūs nusikal-
tote prieš Viešpatį, Jo balso ne-
klausydami. Todėl jums tatai ir
atsitiko.
4 Štai, šiandien aš nuėmiau
grandines nuo tavęs, kuriomis tavo
rankos surakintos buvo. Jei tau pa-
tinka su manimi į Babelę eiti, tai
eikš, aš tave gerai prižiūrėsiu. Bet,
jei tau nepatinka eiti su manimi į
Babelę, tai neeik. Štai, tau atviri
visi keliai po visą žemę. Ir tu gali
eiti, kur tau patinka.
5 Nebuzar-Adanas, nesulaukęs
atsakymo Jeremijos, tarė jam—tau
valia sugrįžti pas Gedaliją,
Achykamo sūnų, Šafano sūnaitį,
kurį Babelės karalius yra pasky-
ręs valdytoju Jūdos miestams ir
gyventi prie jo savo žmonių tarpe,
arba eiti, kur tau patinka. Ir kariuo-
menės vadas davė jam maisto ir do-
vanų ir paleido jį.
6 Taip atėjo Jeremija pas Achy-
kamo sūnų Gedaliją į Micpą
ir gyveno prie žmonių, kurie
krašte dar buvo užsilikę.
7 Kai kariuomenės vyresnieji,
pasisklaidę po kraštą, išgirdo su
savo žmonėmis, kad Babelės ka-
ralius paskyrė Achykamo sūnų
Gedaliją krašto valdytoju, būti
atsakomingu už vyrus, moteris,
vaikus ir šalies varguolius, kurie
nebuvo į Babelę išvesti,
8 tai atėjo pas Gedaliją į
Micpą Netanijos sūnus Yšmaėlis,
Jochananas ir Jonatanas, du Ka-
rėacho sūnu, Seraja, Tanchumeto
sūnus, Efajo sūnus iš Netofato ir
Jezanija iš Maakaos su savo vyrais.
9 Ir Šafano sūnaus Achykamo
sūnus Gedalija prisiekė jiems ir jų
vyrams, tardamas: "Nesibijokite
kaldiečių valdomi. Pasilikite
krašte, tarnaukite Babelės karaliui
ir tada jums gerai seksis.
10 Štai, aš pasiliksiu Micpoje, jus
atstovaudamas kaldiečiams, kurie
čia ateina. O jūs suvalykite vyną,
fygas ir aliejų ir supilkite tuos į
savo indus ir gyvenkite savo mies-
tuose, kuriuos gavote."
11 Tuo tarpu sužinojo visi žydai,
gyveną Moabo, Amono sūnų
Edomo ir kitose žemėse, kad Ba-
belės karalius palikdinęs kelis žydus
krašte ir jiems valdytoju paskyręs
Šafano sūnaus Achykamo sūnų
Gedaliją
12 ir visi sugrįžo iš visų vie-
tovių, į kurias jie buvo išblaš-
kyti, į Jūdos žemę pas Gedaliją,
į Micpą ir suvalė labai daug vyno
ir vasaros vaisių.
13 O Jochananas, Karėacho
sūnus, kuris su kariuomenės vyres-
niaisiais po visą kraštą pasi-
sklaidęs buvo, atėjo į Micpą pas
Gedaliją,
14 klausdamas: "Ar negirdėjai,
kad Baalis, amoniečių karalius
siuntęs Netanijos sūnų Yšmaėlį
tave nužudyti? Bet Gedalija, Achy-
kamo sūnus jiems netikėjo.
15 Tada pašnibždėjo tylomis Jo-
chananas, Karėacho sūnus Gedali-
jai Micpoje—leisk man nueiti ir
užmušti Netanijos sūnų Yšmaėlį
ir niekas to nesužinos, kam jis
turėtų tave nužudyti, kai visi
žydai pas tave susirinkę, kurie dar
išlikę, irgi pražūtų, jei jie
neišsisklaidytų!
16 Bet Achykamo sūnus Gedalija
atsakė Karėacho sūnui Jochananui:
"Nedaryk to, nes tai netiesa, ką
tu apie Yšmaėlį kalbi."

41

Yšmaėlis Nužudo Gedaliją

1 Atsitiko, kad septintąjį
mėnesį atėjo Elyšamo sūnaus Ne-
tanijos sūnus Yšmaėlis, karališko-
sios kilmės, vienas karaliaus
vyresniųjų ir dešimtis vyrų su
juomi pas Gedaliją, Achykamo
sūnų į Micpą. Jiems čia vi-
siems kartu bevalgant,

2 kėlėsi Netanijos sūnus Yšmaė-
lis ir tie dešimtis vyrų su juomi ir
kardu nužudė Achydamo sūnų
Gedaliją, Šafano sūnaitį todėl,
kadangi Babelės karalius jį buvo
paskyręs krašto valdytoju.
3 Be to, Yšmaėlis užmušė ir vi-
sus žydus ir kareivius, kurie pas
Gedaliją Micpoje buvo ir tuos
kaldiečius, kuriuos jie pagavo.
4 Sekančią dieną po dienos,
kurią Gedalija užmuštas buvo, kai
to dar niekas nebuvo sužinojęs,
5 atėjo 80 vyrų iš Šekemo, iš
Šilos ir iš Samarijos, barzdas nu-
siskutę, savo rūbus įplėšę, susi-
raižę, atsinešdami valgomųjų
aukų ir smilkalų Viešpaties
namams.
6 Tai išėjo Netanijos sūnus
Yšmaėlis iš Micpos miesto laukan
jiems priešais ir verkė beeidamas.
Priartėjęs prie jų, tarė jis jiems:
"Ateikite pas Gedaliją, Achy-
kamo sūnų!"
7 Kaip veik tik jie atvyko į
miestą, nužudė juos Netanijos
sūnus Išmaėlis ir sumetė visus į
šulinį.
8 Bet dešimtis vyrų iš jų tarė
Išmaėliui: "Nežudyk mūsų, nes
mes turime atsargas kviečių, mie-
žių, aliejaus ir medaus paslėptas
dirvoje!" Ir jis paliovė, jų su kitais
nebežudydamas.
9 Šulinys, į kurį Yšmaėlis
negyvuosius lavonus sumetė, ku-
riuos buvo užmušęs su Gedalija,
buvo iškasdintas karaliaus Asos,
kad apsigintų nuo Izraelio kara-
liaus Baešos. Netanijos sūnus
Yšmaėlis pripildė tą šulinį
užmuštaisiais.
10 Likusius Micpos gyventojus ir
karaliaus dukteris išsivedė Netani-
jos sūnus Yšmaėlis, kuriems ka-
riuomenės vadas buvo paskyręs
Achykamo sūnų Gedaliją valdy-
toju, ir nužygiavo, norėdamas per-
eiti pas amoniečius.
11 Kai Karėacho sūnus Jochana-
nas ir visi prie jo esantieji kariuo-
menės vyresnieji išgirdo apie visą
tą Netanijos sūnaus Yšmaėlio pa-
darytą pikta,
12 pasiėmė jis visus vyrus su sa-
vimi ir išžygiavo prieš Netanijos
sūnų Yšmaėlį kariauti ir apėjo
jį prie Gibeono didžiųjų
vandenų.
13 O Yšmaėlio visi žmonės prasi-
džiugo, pamatę Jochananą, Ka-
rėacho sūnų ir visus su juomi
esančius kariomenės vyresniuosius.
14 Taip apsisuko žmonės, kuriuos
Yšmaėlis sugautus vedėsi, ir grįžo
pas Jochananą, Karėacho sūnų.
15 Bet Netanijos sūnus Yšmaėlis
ištrūko iš Jochanano nagų su aš-
tuoniais vyrais ir perėjo pas Amono
sūnus.
16 Tada vedėsi Karėacho sūnus
Jochananas ir jo kovotojų vadai,
kurie su juomi buvo, likusius Mic-
pos gyventojus, atsiimtus iš Neta-
nijos sūnaus Yšmaėlio, užmušusio
Gedaliją, Achykamo sūnų, kartu
su kariškiais, moterimis, vaikais ir
namų tarnais
17 ir keliaudami sustojo Gerūt-
Kimhame netoli Bėtlechemo, no-
rėdami pasprukti nuo kaldiečių į
Egiptą,
18 nes jie bijojosi jų, kadangi
Netanijos sūnus Yšmaėlis buvo už-
mušęs Gedaliją, Achykamo
sūnų, kurį Babelės karalius buvo
paskyręs krašto valdytoju.

42

Žmonės Prašo Jeremiją Už Juos Melsti

1 Tada susirinko visi kariuo-
menės vyresnieji, Jochananas, Ka-
rėacho sūnus, Jezanija, Hošajos
sūnus ir visi žmonės nuo mažiau-
siojo iki didžiausiojo
2 ir tarė pranašui Jeremijai:
"Priimk mūsų prašymą ir mel-
skis už mus, Viešpaties, savo Dievo,
čia likusius, kurių tiek beliko iš
daugybės, kaip pats matai savo
akimis,
3 kad Viešpats, tavo Dievas
mums apreikštų, kuriuo keliu eiti
ir ką veikti!"
4 Pranašas Jeremija atsiliepė:
"Aš sutinku melstis Viešpaties, kaip
jūs pageidaujate ir pranešiu jums

visa, ką tik Viešpats pasakys,
nieko nuo jūsų nenuslėpdamas."
5 Ir jie atsakė Jeremijai: "Viešpats tebūna mums teisiu ir ištikimu liudininku, jei mes viso to nedarysime, ką mums Viešpats, tavo Dievas, per tave įsakys.
6 Ar bus gera ar bloga, mes klausysime, Viešpaties balso, savo Dievo, pas kurį mes tave siunčiame, kad mums pasisektų, klausant balso Viešpaties, savojo Dievo."
7 Po dešimties dienų aplankė Viešpats Jeremiją Savo žodžiu.
8 Tada jis pasišaukė Karėacho sūnų Jochananą ir visus pas jį esančius kariuomenės vyresniuosius ir visus žmones nuo didžiausio iki mažiausio
9 ir tarė jiems: "Taip kalba Viešpats, Izraelio Dievas, pas kurį jūs mane siuntėte, kad jūsų maldą praneščiau.
10 Jei jūs šioje žemėje pasiliksite, tai Aš jus statysiu ir neišardysiu. Aš sodinsiu ir jūsų neišrausiu, nes Aš jau gailėjaus to pikto, kurį jums užleidau."
11 Nesibijokite Babelės karaliaus taip labai, taria Viešpats. Nebijokite jo, nes Aš būsiu su jumis, jums padėti ir išsaugoti jus iš jo rankų.
12 Nes Aš susimilsiu jūsų, darydamas, kad jis jūsų pasigailėtų ir išleistų jus grįžti į savo namus.
13 Bet, jei sakysite, kad nenorite šioje žemėje pasilikti, visiškai neklausydami Viešpaties balso, savojo Dievo,
14 ir užsispirsite eiti į Egiptą, karui išvengti, negirdėti trimitų garsų, duonos pristokti ir badą kentėti ir ten pasilikti,
15 tai, jūs Jūdos užsilikusieji, pasiklausykite dabar Viešpaties žodį. Taip kalba Visagalis Viešpats—jūs esate apsisprendę keliauti į Egiptą ir ten pasilikti.
16 O Egipte pagaus jus kardas, kurio jūs bijote ir badas, kuris jus baugina, nesiliaus jus Egipte kankinęs, kad ten ir mirsite.
17 Taip visi, kas ir bebūtų, kurie nutars eiti į Egiptą ir ten pasilikti, mirs kardu, badu ar maru ir nė vienas neišliks, neigi išbėgs iš to pikto, kurį Aš jiems užvesiu.
18 Nes taip kalba Visagalis Viešpats, Izraelio Dievas. Lygiai, kaip Mano kerštas ir didysis įtūžimas užėjo ant Jerūzalės gyventojų, taip tas užeis ir ant jūsų, jei keliausite į Egiptą ir šios vietos daugiau nebereginsite, bet būsite pasmerkti, keikiami, išjuokiami ir įžeidžiami.
19 Jums, jūs Jūdos išlikusieji, yra sakomas šitas Viešpaties žodis, kad jūs nekeliautumėte į Egiptą. Žinokite, kad jūs tuomi šiandien esate perspėjami!
20 Kitokiu būdu jūs savo sielų neišsaugosite. Nes jūs siuntėte mane pas Viešpatį, savo Dievą, sakydami—melskite Viešpaties, mūsų Dievo už mus ir visa, ką Viešpats, mūsų Dievas sakys, tai pranešk mums, kad mes tatai vykdytume!
21 Taip aš pranešiau šiandien jums, bet jūs nenorite Viešpaties, savo Dievo balso klausyti, viso to, ką Jis jums per mane yra liepęs.
22 Togidėl dabar žinokite, kad kardu, badu ir maru turėsite mirti toje vietoje, į kurią nukeliausite apsigyventi.

43

Žydai Keliauja Į Egiptą

1 Kai Jeremija baigė kalbėti visus Viešpaties, jų Dievo žodžius visiems žmonėms, kuriuos Viešpats, jų Dievas buvo siuntęs jiems pranešti,
2 tai tarė Azarija, Hošanos sūnus ir Karėacho sūnus Jochananas ir visi pasipūtėliai Jeremijai: "Tu meluoji. Viešpats tavęs pas mus nesiuntė ir nesakė, kad mes neeitume į Egiptą ir ten apsigyventume!
3 Bet Nėryjos sūnus Barūkas kiršina mus, kad mes kaldiečiams pasiduotume, jų nužudyti, ar į Babelę nuvesti būtume."
4 Tokiu būdu neklausė Jochananas, Karėacho sūnus ir visi kariuomenės vyresnieji su visais

žmonėmis Viešpaties balso pasilikti
Jūdos žemėje.
5 Taip ėmė Karėacho sūnus Jo-
chananas ir visi kariuomenės vy-
resnieji su savimi visus likusius
Jūdoje, čia grįžusius ir atbėgėlius
iš įvairiausių šalių,
6 vyrus, moteris, kūdikius, net
karaliaus dukteris ir visas sielas,
kurias Nebūzar-Adanas, kariuo-
menės vadas, Gedalijai, Achykamo
sūnui, Šafano sūnaičiui pavedęs
buvo ir pranašą Jeremiją ir Nė-
ryjos sūnų Barūką
7 ir keliavo į Egiptą, neklau-
sydamas Viešpaties balso ir atvyko
į Tachpanchėsą.
8 Tachpanchėse aplankė Vieš-
pats Savo žodžiu Jeremiją,
įsakydamas:
9 "Pasiimk sau didelių ak-
menų ir apžarstyk juos plytų
krosnyje, kuri yra netoli nuo
įėjimo vietos prie Faraono rūmų
Tachpanchėse, Jūdos žmonėms
žiūrint
10 ir tark jiems—taip kalba Vi-
sagalis Viešpats, Izraelio Dievas—
štai, Aš nusiųsiu ir parsigabensiu
Savo tarną Nebukad Necarą,
Babelės karalių, ir pastatysiu jo
sostą augštai ant šių akmenų,
kuriuos apžarsčiau ir jis čia pasi-
statys ant jų savo karališką
būstinę.
11 Jis ateis ir nugalės Egiptą ir
žudys tuos, kuriems skirta žūti ir
išsives tuos, kurie pateks nelaisvėn
ir muš kardu tuos, kuriems skirta
mirti nuo kardo.
12 "Dievaičių namus Aš uždeg-
siu ir ugnimi sudeginsiu ir išgaben-
siu dievaičius." Jis išvalys Egiptą,
kaip kerdžius apsivelka savo rūbą,
išsivalęs, ir išeis iš ten ramybėje.
13 Jis nuvers Egipte "Saulės"
stulpus ir sudegins ugnimi Egipto
dievaičių šventyklas.

44

Jeremijos Paskutinė Pranašystė

1 Viešpats kalbėjo per Jere-
miją Egipto žemėje gyvenantiems
žydams Migdole, Nofe ir Patroso
krašte, tardamas:
2 Taip kalba Visagalis Viešpats,
Izraelio Dievas—jūs matėte visą
pikta, kurį Aš užvedžiau ant Je-
rūzalės ir ant visų Jūdos miestų
ir štai, šiandien jie yra visi dyki ir
juose niekas negyvena.
3 Ir tai atsitiko dėl jų nela-
bumo, kuriuo jie Mane įpykino,
smilkindami ir tarnaudami kitiems
dievams, kurių nei jie, nei jūs, nei
jūsų tėvai nepažino.
4 Ir Aš siunčiau, nedelsdamas,
pas jus Savo tarnus, pranašus, sa-
kydamas—nedarykite tų bjaury-
bių, kurių Aš nekenčiu!"
5 Bet jie neklausė ir net girdėti
apie tai nenorėjo ir nenusigręžė nuo
savo piktenybių ir nesiliovė
smilkinę svetimiems dievaičiams.
6 Todėl Aš išliejau Savo
įtužimą ir kerštą po Jūdos
miestus ir Jerūzalės gatves, kad jie
pavirto griuvėsiais ir buvo apleisti
ir šiandien tokie tebėra.
7 Taigi, Visagalis Viešpats,
Izraelio Dievas stato klausymą:
"Kodėl jūs taip labai negerai el-
giatės prieš savo pačių sielą, kad
iš jūsų išnaikinti būtų ir vyras
ir moteriškė, ir kūdikis ir žindo-
masis ir nė vieno Jūdoje
nebeliktų?
8 Kam taip įpykinote Mane
savo rankų darbais, smilkindami
svetimiems dievams Egipto šalyje,
į kurią jūs nuėjote apsigyventi,
kad būtumėte išnaikinti, prakeikti
ir apjuokti visų žemės tautų
tarpe?
9 Ar jūs užmiršote visą tą
savo tėvų pasileidimą, pasilei-
dimą Jūdos karalių, jųjų
žmonų, dargi savo pačių ir savo
moterų, paplitusį Jūdos žemėje
ir Jerūzalės gatvėse!
10 Ir tačiau jūs iki šios dienos ne-
pasižeminote ir negerbėte Manęs,
nebijodami, nesilaikėte Mano
įstatymų ir įsakymų, ku-
riuos Aš jums ir jūsų tėvams esu
davęs.
11 Todėl šitaip kalba Visagalis

Viešpats, Izraelio Dievas—štai, Aš
pažvelgsiu piktai į jus ir sunaikin-
siu visą Jūdą.
12 Ir Aš imsiu Jūdos likusius, ku-
rie ketino į Egiptą keliauti ir ten
apsigyventi ir Aš juos ten sunaikin-
siu kardu ir badu, didelius ir ma-
žus. Kardu ir maru mirdami, jie bus
pasibaisėjimu, pasityčiojimu, kei-
kiami ir įžeidžiami.
13 Kaip Jerūzalėje, taip Egipte
gyvenančiuosius Aš aplankysiu
kardu ir maru.
14 Nė vienas iš Jūdos
išlikusiųjų neištrūks ir neišliks,
kurie vis dėlto atėjo į Egiptą,
lyg keliautojai pernakvoti, kad
grįžtų į Jūdą vėl apsigy-
venti, ko jie taip trokšta. Bet jų
nė vienas nesugrįš, išskyrus tuos,
kurie pabėgs.
15 Tai atsakė vyrai, visi, kurie
gerai žinojo savo žmonas kitiems
dievams smilkinančias, ir didžiau-
sias moterų pulkas, susirinkęs
su Egipte ir Patrose gyvenančiais,
tardami:
16 "Tavo žodžių mes neklausy-
sime, kuriuos tu mums Viešpaties
vardan kalbėjai.
17 Bet mes darysime visa tai, ką
mes esame apsiėmę daryti. Mes
smilkinsime dangaus karalienei ir
atnešime jai geriamųjų aukų,
kaip mes, mūsų tėvai, mūsų
karaliai ir kunigaikščiai Jūdoje ir
Jerūzalės gatvėse darydavome, kai
mes duonos apsčiai turėdavome, kai
mums gerai sekėsi ir pikto
nematėme.
18 Bet nuo to laiko, kai paliovėme
dangaus karalienei smilkinti ir ge-
riausiųjų aukų nešti, tada pra-
dėjome visa ko pristokti ir mirti
kardu bei badu.
19 O dangaus karalienei mes
smilkome ir aukojame
geriausiųjų aukų ne be savo
vyrų sutikimo, jai papločius kep-
damos ir geriamąsias aukas neš-
damos, kad mūsų pasigailėtų.
20 Tai atsiliepė Jeremija tai miniai
žmonių, vyrų ir moterų, da-
vusiems jam atsakymą, šitaip.
21 Ar Viešpats neatsimena tų
smilkymų, kuriuos jūs darėte Jū-
dos miestuose ir Jerūzalės gatvėse,
kartu su savo tėvais, karaliais, ku-
nigaikščiais ir visais žmonėmis že-
mėje, ar būtų Jis tatai užmiršęs?
22 Viešpats nebegalėjo daugiau
pakęsti jūsų darbų piktumo ir
tų bjaurybių, kurias jūs padarė-
te. Dėl to ir yra jūsų žemė dyka,
pasibaisėtina ir prakeikta, kad
niekas joje negyvena, kaip tatai
šiandien yra.
23 Taip ten šiandien yra, kadangi
jūs smilkinote ir prieš Viešpatį
nusikaltote, Jo balso neklausėte, Jo
įstatymų nesilaikėte ir jo nuo-
statų ir nurodymų nepaisėte.
Dėl to užėjo jums visos šios
nelaimės.
24 Ir Jeremija tarė visiems žmo-
nėms ir visoms moterims: "Pasi-
klausykite Viešpaties žodį, jūs visi,
kurie esate iš Jūdos Egipto žemėje!
25 Taip kalba Visagalis Viešpats,
Izraelio Dievas—jūs ir jūsų
žmonės kalbėjote savo burna ir savo
rankomis jūs tai vykdėte, kaip
sakėte—mes norime savo pažadus
atitesėti dangaus karalienei, jai
smilkindami ir geriausiųjų
aukų atnešdami! Jūs perdėm ati-
tesėjote savo pažadus, darydami tai,
ką buvote pasižadėję.
26 Taigi, dabar išgirskite Viešpa-
ties žodį, jūs visi iš Jūdos Egipte
gyvenatieji. Aš prisiekiu Savo di-
džiuoju vardu, taria Viešpats, kad
Mano vardas nebeturi būti minimas
Jūdos žmonių visoje Egipto že-
mėje, sakančio: "Kaip Viešpats gy-
vas yra . . .!"
27 Štai, Aš budėsiu ne dėl jų
gerovės, bet dėl jų nelaimės, kad
visi, kurie iš Jūdos Egipte yra,
mirtų kardu bei maru ir jų nė
vieno neliktų.
28 Bet tas mažas pulkelis, kuris
išbėgo nuo kardo, turės iš Egipto
į Jūdą sugrįžti. Tada likusieji
iš Jūdos šalies, atėję į Egiptą
gyventi, patirs, kieno buvusi tei-
sybė—Mano, ar jų.
29 Ir įrodymui taria Viešpats,

kad Aš jus šioje vietoje aplankysiu, kad žinotumėte, jog Mano žodis išsipildys jūsų nelaimei.

30 Štai, ką sako Viešpats—Faraoną Chafrą, Egipto karalių, Aš atiduosiu į jo priešo rankas, kuris jo sielos tyko, lygiai, kaip Aš perdaviau Jūdos karalių Cedekyją į Babelės karaliaus Nebukad Necaro rankas, kuris norėjo jį nužudyti.

45

Pranašo Paguoda Barūkui

1 Tai yra žodžiai, kuriuos pranašas Jeremija kalbėjo Nėryjos sūnui Barūkui, rašančiam šias kalbas į knygas iš Jeremijos burnos ketvirtais metais Jošyjos sūnaus Jehojakymo, Jūdos karaliaus, pasakyti:

2 Visagalis Viešpats, Izraelio Dievas, apie tave, Barūkai, šitaip kalba.

3 Tu sakai: "Vargas man, Viešpats padidino mano skausmą sielvartu, kurį Jis man pridėjo, kad pailsau dejuodamas ir ramybės negaudamas."

4 Pasakyk jam tai, ką Viešpats sako: "Ką pastačiau, tai suardau, ką pasodinau, išrausiu, tai yra, visą kraštą.

5 Ar tu kažką didingo sau susilauksi? Nelauk. Nes, štai, Aš užvesiu nelaimę kiekvienam kūnui, taria Viešpats. Bet tavąją sielą Aš išsaugosiu, kur tik tu nueisi."

46

Egipto Nelaimė, Izraelio Paguoda

1 Viešpats kalbėjo pranašui Jeremijai apie tautas.

2 Prieš Egiptą. Prieš Egipto karaliaus Faraono Neko kariuomenę, kuri buvo Jūdos karaliaus Jošyjos sūnaus ketvirtais metais sumušta Babelės karaliaus Nebukad Necaro Karkemiše prie Eufrato upės:

3 Apsišarvuokite mažuoju ir didžiuoju skydu ir išeikite į mūšį.

4 Pasikinkykite arklius, raiteliai teužsėda ant jų. Užsidėkite šalmus, pasiaštrinkite savo ietis, apsirėdykite šarvais!

5 Ką Aš matau, klausia Viešpats. Aš matau juos nusigandusius ir bėgančius, jų karžygius nužudytus. Jie bėga, kad net pažiūrėti neatsisuka. Visur tik išgąstis, taria Viešpats.

6 Greitasis negali išbėgti, drūtasis atsipalaiduoti. Šiaurėje prie Eufrato upės jie klumpa ir krinta.

7 Kas yra tasai, kuris kyla kaip patvinęs Nilas ir veržiasi, kaip vandens sūkuriai?

8 Egiptas pakilo kaip tvanas, kaip sūkuriais tekėdamas upelių sraunusis vanduo, tardamas: "Aš užeisiu ir apdengsiu žemę ir išnaikinsiu miestą su jo gyventojais."

9 Taigi sėskite ant arklių, skubėkite vežimais, karžygiai težygiuoja pirmyn iš Sūdano ir iš Libijos, skydus nešini, bei įgudusieji šauliai iš Lydos!

10 Nes tai yra Visagalio Viešpaties atkeršyjimo diena, kurioje Jis Savo priešams atsikeršytų. Kardas ės juos ligi sočiai ir apsigers jų krauju. Nes jie turi būti pjaunamoji auka šiaurėje Visagaliui Viešpačiui Dievui prie Eufrato upės.

11 Užeik į Gileadą, mergaite, Egipto dukterie, ir parsinešk balzamo! Be reikalo tu suvartojai tiek vaistų, nes tavęs negalima pagydyti.

12 Tautos išgirdo apie tavo sugėdinimą. Visas kraštas prisipildė tavo šauksmais, nes vienas karžygys virsta ant kito, kad abu žemėn sukrinta.

13 Tai yra žodžiai, kalbėti Viešpaties pranašui Jeremijai, Babelės karaliui Nebukad Necarui žygiuojant užpulti Egiptą.

14 Praneškite tai Egiptui, apsakykite tai Migdole, Nofe bei Tachpanchėse. Atsistok ir ginkis, nes kardas suės tai, kas aplink tave yra.

15 Kas atsitiko, kad tavo galingieji krinta žemėn ir negali atsilaikyti? Viešpats juos taip pribloškė.

16 Jis padarė, kad jų krintan-
čiųjų skaičius padidėjo, kad jų
vienas ant kito suvirto.
17 Ten apšauks jį tokiu vardu:
"Egipto karalius, tai tik tuščias
burbulas, nieko nelaimėjęs."
18 Kaip tikrai Aš gyvas esu, taria
Karalius, kuris vardu Visagalis
Viešpats, kad tas, kuris tave užpuls,
bus augštas, kaip Taboro kalnas,
iškilęs tarp kitų kalnų ir galin-
gas kaip Karmelis prie jūros.
19 Pasiruošk Egipte gyvenančioji
dukterie būti ištremama! Nes Nofas
bus sudegintas ir dykas, kad jame
niekas negyvens.
20 Egiptas yra daili telyčia, bet iš
šiaurės ateina mėsininkas.
21 Net jo samdytieji kovotojai yra
bejėgiai veršiukai. Jie neišėjo gin-
tis, bet apsisuko ir ėmė bėgti. Jie
neišliks, kadangi nelaimės diena
jiems užeina, metas, kuriuo jie pa-
bausti bus.
22 Jie traukiasi atbuli lyg šnypš-
čianti gyvatė nuo artėjančio priešo
kariuomenės, kuri užpuls juos
kirviais lyg medžių kirtėjai.
23 Ta iškirs juos kaip medžius gi-
rioje, taria Viešpats, nors ji ir labai
tanki būtų, kadangi jų yra lyg
didelė daugybė skėrių, kurių
niekas negali suskaityti.
24 Egipto duktė yra sugėdinta,
patekusi į šiaurinės tautos rankas.
25 Visagalis Viešpats, Izraelio
Dievas taria, Aš atsiskaitysiu su
Tėbų dievaičiu Amonu, su Fara-
onu, Egiptu ir jo dievaičiais ir kara-
liais, kaip su Faraonu, taip ir su
tais, kurie juomi pasitiki,
26 kad juos atiduočiau į rankas
tų, kurie jų sielos tykoja ir į
Babilonijos karaliaus Nebukad Ne-
caro ir jam tarnaujančiųjų ran-
kas. Vėliau bus Egiptas vis dėlto
apgyventas, kaip ir senais laikais,
taria Viešpats.
27 O tu, Mano tarne Jokūbe, ne-
sibijok, ir tu Izraeli, nenusimink!
Nes, štai, Aš tave išgelbėsiu iš
tolimos šalies, pargabendamas tavo
vaikus iš nelaisvės krašto, kad Jo-
kūbas gyvens ramybėje, visa ko
apsčiai turėdamas, ir tada jo nie-
kas nebebaugins.
28 Todėl nesibijok, Jokūbe, Mano
tarne, taria Viešpats, nes Aš esu su
tavimi. Aš išnaikinsiu visas tautas,
į kurias Aš tave buvau ištrėmęs.
Bet tavęs Aš nesunaikinsiu, bet pa-
bausiu atitinkamai, kad neišleisčiau
tavęs nenubausto.

47

Pranašystė Prieš Filistiją, Tyrų Ir Sidonų

1 Viešpats aplankė pranašą
Jeremiją Savo žodžiu prieš filis-
tiečius, Faraonui Gazos dar
nesumušus.
2 Taip kalba Viešpats—štai,
vandenys užtvinsta iš šiaurės, lyg
koks tvanas apsemdamas žemę ir
visa, kas joje yra, su miestais ir jų
gyventojais viską nunešdamas,
kad žmonės tik klyks ir šauks,
3 dėl jų smarkiųjų atsku-
bančiųjų žirgų tranksmo, dėl
jų vežimų dardėjimų, jų teki-
nių kaukšėjimo, kad tėvai nebe-
sugebės atsisukti ir pažvelgti į savo
vaikus iš tokio didelio nusiminimo,
4 dėl ateinančios dienos, kurią
filistiečiai bus išnaikinti, Tyrus ir
Sidonas su savo pagalbininkais iš-
rauti. Nes Viešpats išnaikins filis-
tiečius, kurie užsiliko iš Kretos
salos.
5 Didelis sielvartas užpuolė Ga-
zos gyventojus, Aškelonas nutil-
dytas. Kaip ilgai raižysis likusieji
Filistijos lygumų gyventojai?
6 O karde Viešpaties, kada tu
pasiliausi? Sugrįžk į savo mak-
štį, ilsėkis ir tylėk!
7 Kaip tu gali ilsėtis, kai Vieš-
pats tau yra paliepęs eiti prieš Aš-
keloną ir prieš jūros pakarščius?

48

Pranašystė Prieš Moabą

1 Prieš Moabą. Taip kalba Vi-
sagalis Viešpats, Izraelio Dievas—
vargas Nebui, nes jis žiauriai su-
naikintas. Kiriataymas yra paimtas.

Jo augštoji tvirtovė yra nugriauta ir
sugėdinta.
2 Moabo pasityčiojimas prieš
Chešboną pasibaigė. Chešbono
atžvilgiu jie taip nusistatę: "Eikime
ir išnaikinkime juos, kad jų gy-
ventojų nebeliktų. Madmenos
miestas taip pat bus kardo užklup-
tas ir sunaikintas.
3 Choronayme girdimas šauks-
mas ir dejavimas dėl sunaikinimo.
4 Moabas sutriuškintas ir jau-
nuolius girdime klykiant,
5 nes jie eina verkdami į Lu-
chitą, o priešas girdi aimana-
vimą pareinant žemyn iš
Choronaymo.
6 Būtent: "Bėkite, saugodami
savo gyvybę, kad liktumėte kaip
vienišas šilelis dykumoje."
7 Kadangi tu pasitikėjai savo
tvirtovėmis ir turtais, todėl ir tu būsi
paimtas nelaisvėn, kaip Kemošas
drauge su savo kunigais ir
kunigaikščiais.
8 Nes naikintojas ateis į visus
miestus, kad nė vienas neliks ne-
paliestas. Sunaikintos bus pakalnės
ir lygumos, nes Viešpats taip yra
kalbėjęs.
9 Duok Moabui sparnus, kad
kuo greičiausiai išskristų! Nes jo
miestai bus sugriauti ir apleisti, kad
niekas juose negyvens.
10 Prakeiktas yra tas, kuris
apsileidžia, dirbdamas Viešpaties
darbą! Prakeiktas yra tas, kuris
delsia pralieti moabiečių kraują!
11 Moabas gyveno ramybėje jau
iš savo jaunų dienų, lyg vynas,
kurio niekas neužgavo. Jis nebuvo
niekuomet pilstytas iš indo į
indą, niekuomet nebuvo ištrem-
tas. Dėlto ir nėra pasikeitęs nei jo
skonis, nei kvapas.
12 Štai taria Viešpats, ateina lai-
kas, kai Aš atsiųsiu jiems leidi-
kus, kurie juos praleidę, išleis,
ištuštindami jų statines ir sudau-
žydami jų ąsočius.
13 Tada turės Moabas nusivilti
Kemošu taip, kaip Bėtėlio dievai-
čiai apgėdino Izraelio žmones, ku-
riais jie pasitikėjo.
14 Kaip jūs drįstate sakyti "mes
esame karžygiai ir drąsūs
kovotojai,"
15 vis dėlto turi būti Moabas iš-
naikintas, jo miestai paimti, jo ge-
riausioji jaunuomenė išžudyta, ta-
ria Karalius, kuris vardu Visagalis
Viešpats.
16 Nes Moabo pražūties valanda
arti ir jo nelaimė ateina paskubomis.
17 Pasigailėkite jų visi, kurie
aplinkui gyvenate ir jo vardą
pažįstate, tardami: "Kaip atsi-
tiko, kad jo galingoji valdžia ir jo
didingoji galybė taip pairo?"
18 Dybono dukterie, nusileisk že-
myn iš savo šlovės ir sėskis ant sau-
sos dirvos, nes Moabo naikintojas
ateina prieš tave, griaudamas tavo
tvirtoves.
19 Stokis ant vieškelio Aroėrio
gyventoja, ir pasidairyk po bėgan-
čius ir pasiklausk ištrūkusiųjų,
kas atsitiko.
20 Moabas yra sumuštas ir sugė-
dintas. Kaukdami ir klykdami ap-
sakykite gyvenantiems prie Arnono
upės, kad Moabas sunaikintas.
21 Bausmės susilaukė Cholono,
Jacos, Mefaato,
22 Dybono, Nebo, Bėt-
Diblataymo,
23 Kiriataymo, Bėt-Gamulo, Bėt-
Meono,
24 Kerijoto, Bacros lygumos ir
visi tolimieji bei artimieji Moabo
miestai.
25 Moabo ragai nulaužti, jo ga-
lybė suteškėjo, taria Viešpats.
26 Apgirdykite jį, kad susi-
vemtų! Juk jis yra prieš Viešpatį
pasididžiavęs, tesivolioja jis savo
vėmaluose, kad visi iš jo juoktųsi.
27 Nes tu juokeis iš Izraelio, lyg
būtų jis vagių gaujoje nutvertas.
Tu purtai savo galvą, kas kartą
apie jį kalbėdamas.
28 Moabo gyventojai, išeikite iš
miestų ir gyvenkite uolų lan-
dynėse taip, kaip balandžiai susi-
krauna savo lizdus tuščiuose uolos
plyšiuose.
29 Mes esame girdėję apie Moabo
puikavimą. Jis yra be galo išdi-

dus, pasipūtęs, akiplėšiškas ir
išdykęs.
30 Bet Viešpats pareiškė—Aš
gerai pažįstu jo pasipūtimą. Jo
pasididžiavimas yra bereikšmis, nes
pasigyrimais toli nenueisi.
31 Todėl Aš aimanuoju dėl
Moabo, šaukdamas dėl viso Moabo
ir dejuodamas dėl Kiriat-Chereso
gyventojų.
32 Sibmos vynuogyne, Aš tave
labiau apverkiu už Jazėrį, nes tavo
kekės būdavo gabenamos mariomis
iki Jazėrio. Nes naikintojas užpuolė
tave pjūties metu, kai surenkamas
vynas.
33 Džiaugsmas ir linksmybė dingo
iš laukų ir viso Moabo krašto, nes
vynas nebespaudžiamas ir spau-
dėjų dainos garsų niekam ne-
beteks girdėti,
34 dėl ataidančio šauksmo nuo
Chešbono iki Elealės, net iki Ja-
haco, nuo Coaro iki Choronaymo
ir Eglat-Šelišyjos ir kad Nimrymo
upelio vanduo išdžiūvo.
35 Viešpats taria, Aš noriu
Moabą pribaigti, kad jie daugiau
nebeaukotų savo alkose ir nebe-
smilkintų savo dievaičiams.
36 Todėl liūdi Mano širdis, kaip
trimitai Moabe ir Kyr-Cherese, ka-
dangi visi jų suliuobti turtai
pražuvo.
37 Jų galvos nuskustos, barz-
dos nukirptos, rankos suraižytos,
visi apsisiautę maišais.
38 Gatvėse ir ant stogų, visur
Moabe bus raudojama, nes Aš su-
kūliau Moabą, lyg kokį neti-
kusį indą, taria Viešpats.
39 Moabas yra sutriuškintas. Visi
šaukia ir klykia, galvas liūdnai nu-
leidę. Ir visi juokiasi iš Moabo, ka-
dangi jis pasibaisėjimu pasidarė
visiems aplinkui gyvenantiesiems.
40 Nes taip kalba Viešpats, štai,
jis atskrenda kaip erelis, savo spar-
nus išplėsdamas ant Moabo.
41 Kirjatas yra užimtas, visi su-
tvirtintieji miestai nugalėti. Moabo
karžygių širdis yra lyg gimdančios
moteriškės širdis.
42 Moabas bus išnaikintas ir liau-
sis buvęs tauta, kadangi jis pasikėlė
prieš Viešpatį.
43 Baimė, duobė ir pančiai laukia
jūsų, kurie gyvenate Moabe, skel-
bia Viešpats.
44 Kas nuo baimės išbėgs, tas
įpuls į duobę. O kas iš duobės
išsikapstys, tas bus pančių sugau-
tas. Nes Aš užvesiu Moabui pabau-
dos metus, taria Viešpats.
45 Tie, kurie iš mūšio pabėgs, tie
mėgins prisiglausti Chešbone, kur
ugnis užsidegs ir liepsnos pakils iš
Sychono, kurios nusvilins Moabo
kaktą ir nudegins jo pakaušį.
46 Vargas tau, Moabe! Kemošo
žmonės sunaikinti. Tavo sūnūs ir
tavo dukterys yra paimti nelaisvėn.
47 Bet paskučiausiomis dienomis
Aš sugrąžinsiu Moabo belaisvius
iš nelaisvės. Tai tiek tebūna pasa-
kyta apie Moabo pabaudimą.

49

Pranašystės Prieš Amoną Ir Kitus Žydų Kaimynus

1 Prieš Amono sūnus Viešpats
štai ką sako. Ar Izraelis neturi
vaikų, ar nėra nė vieno tėviškei
paveldėti? Tagi, kam laiko Malka-
mas užėmęs Gadą ir kam apsi-
gyveno jo žmonės Gado miestuose?
2 Todėl ateis diena, taria Vieš-
pats, kurią Aš duosiu išgirsti
Amono sostinėje Raboje kautynių
garsus, kad ji pavirs griuvėsių
krūva ir jo miesteliai bus sudeginti
ugnimi. O Izraelis gaus tuos, kurie
jį valdė, taria Viešpats.
3 Aimanuok Chešbone, nes Ajis
yra sugriautas. Šaukite Rabos duk-
terys, apsisiautusios maišais, rau-
dokite ir bėginėkite šen ir ten ant
mūrų, nes Malkamas paimtas ir
išgabenams su savo apeigininkais ir
aptarnautojais nelaisvėn.
4 Ko tu taip didžiuojiesi savo
lankomis? Tavo lankos nugrimzdo,
tu neištikimoji dukterie! Tu pasi-
tikėjai savo turtais ir savo širdyje
pasigyrei: "Kas drįstų mane
užkabinti?"

5 Štai, taria Visagalis Viešpats,
Dievas. Aš išbauginsiu tave visais
aplink tave gyvenančiais, kad visi
bėgs savo keliais ir išlakstys, kad
niekas negalės bėgančiųjų
surankioti.
6 Bet vėliau, sako Viešpats, Aš
vėl sugrąžinsiu Amono sūnus iš
nelaisvės.
7 Prieš Edomą. Taip taria
Viešpats. Argi jau nebeliko jokios
išminties Tėmane? Ar gudrieji ne-
beturi jau jokio proto? Ar jų iš-
mintis jau visiškai išnykusi?
8 Bėkite, nugarą atsukę, ir
pasislėpkite kur nors, jūs Dedano
gyventojai! Nes Aš užvedu jam ne-
laimę, kadangi atėjo laikas Ėsavą
pabausti.
9 Tave apniks vynuogių
rinkėjai, kad tau nebeliks ko rinkti
ir vagys nakčia pasiplėš tiek, kiek
tik norės.
10 Nes Aš apiplėšiu Ėsavą, ati-
dengdamas jo landynes, kad nebe-
galės slapstytis jo vaikai, broliai ir
jo kaimynai ir bus sunaikinti ir jų
nė vieno nebeliks.
11 O kurie išliks iš tavo našlai-
čių, tie galės gyvi pasilikti ir tavo
našlės tepasitiki Manimi!
12 Nes taip sako Viešpats. Štai,
tie, kurie neužsipelnė, turės tą
taurę gerti. Ar tu turėtumei likti
nenubaustas? Tu neliksi nenubaus-
tas. Taigi, tu turėsi gerti.
13 Nes Aš prisiekiau Savimi, taria
Viešpats, kad Bacra bus pasibai-
sėtina, išjuokiama, dyka, ir kei-
kiama, nes jos miestai liks amžiams
griuvėsiais.
14 Iš Viešpaties girdėjau, kad Jis
tautoms išsiuntęs įsakymą—su-
sirinkite ir pasikelkite prieš juos
kovoti.
15 Nes, štai Aš padarysiu tave
silpną tautų akyse, kad tavimi
niekas nesiskaitys.
16 Tavo tyčiojimasi ir tavo pasidi-
džiavimas tave apgavo, kadangi
augštus kalnus turi ir plyšiuose gy-
veni. Nors tu savo lizdą ir augštai
susikrautumei, kaip koks erelis, ta-
čiau Aš tave iš ten žemyn nublok-
šiu, taria Viešpats.
17 Idumėja bus taip suniokiota,
kad jos praeiviai bus šiurpu su-
krėsti, matydami visas jos slogas,
18 lygiai taip, kaip Sodoma ir Go-
mora su gretimais miestais sugriau-
tos buvo, taria Viešpats, kad niekas
ten gyvas neliktų ir joks žmogus
ten negyventų.
19 Lyg koks liūtas pakils iš Jor-
dano didingųjų tankumynų
prieš Edomą ir Aš padarysiu, kad
jie paskubomis iš ten išsinešdins.
Tada jie turės vadą, kurį Aš
jiems paskirsiu. Nes kas yra Man
lygus? Ir kas Man tai uždraustų?
Ir kur yra toks ganytojas, kuris Man
galėtų pasipriešinti?
20 Taigi, išgirskite, ką Viešpats
nori padaryti su Edomu ir ką Jis
galvoja apie Tėmano gyventojus.
Net patys jauniausieji jų bus iš-
vaikyti ir jų gyvenamosios vietos
bus išdraskytos,
21 kad žemė padrebės, jiems
griūvant ir jų riksmas nuaidės iki
Raudonosios jūros.
22 Štai, jis atskris lyg koks erelis
ir išskės savo sparnus ant Bacros.
Edomo karžygių širdis bus tuo-
met kaip kūdikį gimdančios
moteriškės.
23 Prieš Damaskų. Abu miestu,
Chamatas ir Arpadas yra susijau-
dinusiu ir nusiminusiu dėl atei-
načių blogų žinių. Lyg jūros,
gyventojai taip nusigandę, kad
negali nusiraminti.
24 Damaskaus gyventojai yra
įbūgę ir bėga. Jie yra skausmo ir
sielvarto taip suimti, lyg kokia gim-
danti moteriškė.
25 Ar jis dabar nėra aplei-
džiamas, tas pagarsėjęs miestas,
Mano pažiba?
26 Todėl kris jo jaunieji jo gatvėse
ir jo kovotojai žus tą dieną,
skelbia Visagalis Viešpats.
27 Damaskaus mūrus Aš uždeg-
siu ugnimi, kad Ben-Hadado rūmai
ugnyje supleškėtų.
28 Prieš Kėdaro ir Chacoro kara-

lystes, kurias Babelės karalius Ne-
bukad Necaras nugalėjo, Viešpats
kalba šitaip. Pasikelk ir užpulk Kė-
darą ir sunaikink rytų šalies
žmones!
29 Jų palapinės ir kaimenės bus
atimtos ir jų pastogės su
įrengimais nusavintos su kupra-
nugariais ir jiems tik šūkaus
"Išgąstis iš visų pusių!"
30 Greitai sprukite, slėpkitės gi-
liai uolose, jūs Chacoro gyventojai,
skelbia Viešpats, nes Babelės ka-
ralius Nebukad Necaras ką nors
prieš juos sugalvojo, kas jums
numatyta.
31 Taigi, kelkitės augštyn ir žy-
giuokite prieš pasiturinčią be bai-
mės gyvenančią tautą, taria Vieš-
pats. Jie neturi nei miesto vartų,
nei užkaiščių ir vieni patys
sau gyvena.
32 Jų kupranugariai ir visa dau-
gybė jų galvijų bus jiems atimta.
Aš išsklaidysiu juos po visus vėjus
į tolimas šalis ir užvesiu jiems
visų kraštų nelaimes, taria
Viešpats.
33 Ir Chacore įsiveis šakalai ir
jis pasiliks dykas amžiams, kad nė
vienas žmogus ten neužsilaikys ir
negyvens.
34 Tai yra žodžiai, kuriais Vieš-
pats aplankė pranašą Jeremiją
prieš Ėlamą, Jūdos karaliaus Ce-
dekijos valdymo pradžioje.
35 Taip kalba Visagalis Viešpats.
Štai, Aš sulaužysiu Ėlamo kilpinį,
jo didžiausią stiprybę.
36 Ir Aš atvesiu ant Ėlamo ketu-
rius vėjus iš keturių dangaus
kampų ir šiais vėjais Aš juos
išsklaidysiu, kad nebus tautos, pas
kurią Ėlamo tremtiniai
neatsidurtų.
37 Aš padarysiu Ėlamą ir tų,
kurie jo sielos tyko, akyse, nusi-
minusį ir keršydamas Aš užvesiu
jiems Savo nelaimę, atsiųsdamas
jiems kardą, kad juos pribaigčiau,
taria Viešpats.
38 Savąjį sostą Aš pasta-
tysiu Ėlame, nužudęs ten ir ka-
ralių ir kunigaikščius, sako
Viešpats.
39 O ateinančiais laikais, sako
Viešpats, Aš sugrąžinsiu Ėlamo
belaisvius iš nelaisvės.

50

Babilonijos Žlugimas,
Žydų Išlaisvinimas

1 Štai žodžiai Viešpaties, kal-
bėti per pranašą Jeremiją prieš
Babelę bei kaldiečių žemę.
2 Paskelbkite ir praneškite tau-
toms, vėliavą iškėlę, nieko nenu-
slėpdami ir apsakydami—Babelė
yra nugalėta, Bėlas sugėdintas,
Merodokas sutriuškintas, jų die-
vaičiai išniekinti, jų stabai
sudaužyti.
3 Nes iš šiaurės atžygiuoja
žmonės prieš ją, kurie nuterios
žemę, kad niekas toje negyvens,
kadangi ir galvijai ir žmonės iš jos
pabėgs.
4 Tomis dienomis ir tais laikais,
sako Viešpats, ateis Izraelis ir Jūda
ašaromis Viešpaties, savo Dievo
ieškoti.
5 Jie klausinės kelio į Cioną
ir tuo nužygiuos. Jie ateis ir prisi-
glaus prie Viešpaties amžina san-
dora, kurios jie niekuomet
neužmirš.
6 Mano žmonės yra nei pakly-
dusi kaimenė, kurią jų ganytojai
išvedžiojo, kad jie kalnuose pasi-
metė, kad jie eidami nuo kalnų
į augštumas, savo pastogių
nebeprisiminė.
7 Kas tik juos aptiko, tas juos
ėdė. Ir jų priešai tvirtino: "Mes
nekalti, kad jie nusidėjo prieš Vieš-
patį Jo teisybės namuose, prieš
savo tėvų vilties Viešpatį."
8 Išbėkite iš Babelės ir išeikite
iš kaldiečių žemės ir atsistokite
kaip ožiai kaimenės priešakin!
9 Štai, Aš prikelsiu iš šiaurės
visą eilę didelių tautų ir vesiu
juos prieš Babelę, prieš kurią jie
kariaus ir ją nugalės. Išsirikiavę,
jie savo strėlėmis visuomet pataiko

į taikinį, nes jie yra įgudę
karžygiai.
10 Tokiu būdu bus Kaldėja už-
grobta, kad visi jų puolantieji gaus
pasiplėšti, taria Viešpats,
11 kadangi jūs džiaugiatės ir di-
džiuojatės išplėšę Mano tėviškę,
šokinėdami kaip išdykę veršiukai
ir žvengdami kaip šaunieji eržilai.
12 Jūsų motina bus didžiai su-
gėdinta, ta, kuri jus pagimdžiusi,
bus paversta dulkėmis. Štai, ji bus
paskutinė tautų eilėse, apleista,
išdžiūvusi ir negyvenama.
13 Dėl Viešpaties rūstumo ji pa-
siliks negyvenama ir bus perdėm
apleista, kad Babelės praeiviai
stebėsis ir pasibaisės jos slogomis.
14 Išsidėstykite, šauliai, iš visų
pusių prieš Babelę ir pulkite ją,
negailėdami strėlių, nes ji nusi-
kalto prieš Viešpatį.
15 Šūkaukite prieš ją iš visų
pusių! Jos įsitvirtinimai neat-
laikė, mūrai suiro, ji pasiduoda. Tai
Viešpaties kerštas. Atsilyginkite jai,
taip padarydami jai, kaip ji kitiems
padariusi.
16 Muškite Babilonijoje ir sėjėją
ir pjovėją derliaus metu, kad kiek-
vienas eitų nuo smurtininko kardo
prie savo žmonių ir grįžtų į
savąjį kraštą.
17 Izraelis turėjo būti išsklaidyta
kaimenė, lyg būtų išbaidyta. Pir-
masis ėdė juos Asirijos karalius,
vėliau nugalėjo juos Babelės kara-
lius Nebukad Necaras.
18 Todėl šitaip kalba Visagalis
Viešpats, Izraelio Dievas: "Štai Aš
aplankysiu nubausdamas Babelės
karalių ir jo kraštą taip, kaip
nubaudžiau Asirijos karalių.
19 O Izraelį Aš vėl parvesiu į
savo namus, kad ganytųsi ant
Karmelio ir Bašane ir kad jų siela
atsigautų ant Efraymo ir Gileado
kalnų.
20 Tuomet, tomis dienomis bus
ieškomas Izraelio nusikaltimas, bet
jis nebus surastas, taria Viešpats.
Ir Jūdos nuodėmių nebus galima
rasti, nes Aš atleisiu visiems, ku-
riems duosiu gyviems išlikti.
21 Pasikelk prieš Merataymą ir
prieš Pekodo gyventojus. Mušk juos
ir išnaikink juos visiškai, sako
Viešpats, ir daryk taip, kaip
įsakiau.
22 Didelių kautynių ir žauraus
sunaikinimo garsai pasigirdo vi-
same krašte.
23 Kaip atsitiko, kad sulūžo visos
žemės kūjis ir taip sutrupėjo? Kaip
galėjo Babilonija iš visų tautų
taip pavirsti nieku?
24 Babilone, Aš paspendžiau tau
kilpas! Tu esi sugautas, nors nesi-
tikėjai. Tave atrado ir nutvėrė dėl
tavo pasityčiojimo prieš Viešpatį!
25 Viešpats atsirakino sandėlį ir
išsinešė Savo keršto ginklus, nes
Visagalis Viešpats, Dievas, turi
darbo Babilonijos žemėse.
26 Ateikite prieš ją iš visų
pakraščių, atidarykite jų javų
sandėlius, suverskite juos kaip krū-
vas grūdų ir sunaikinkite, kad jai
jokių atsargų nebeliktų!
27 Papjaukite visus jo jaučius,
nusivesdami juos į skerdyklą!
Vargas jiems! Nes atėjo diena, ku-
rią jie pabaudžiami.
28 Šauksmas bėgančiųjų gir-
dimas ir tų, kurie ištrūko iš Ba-
belės, kad apsakytų Cione
Viešpaties, mūsų Dievo pagiežą
ir atsikeršyjimą už sugriovimą
Jo šventovės.
29 Pašaukite visus šaulius prieš
Babelę ir apstatykite ją daugeliu
tų, kurie vartoja kilpinį, iš visų
pusių ir neleiskite nė vienam iš-
trūkti. Atlyginkite jai taip, kaip ji
užsipelniusi. Ką ji dariusi, tą
darykite ir jai, nes ji pasididžiavo
prieš Viešpatį, Izraelio
Šventąjį.
30 Todėl kris jos vyriškoji jau-
nuomenė gatvėse ir jos kovotojai
bus tada sunaikinti, taria Viešpats.
31 Štai, puikuoli, Aš ateinu prieš
tave, taria Visagalis Viešpats, nes
tavo diena atėjo, kad tave
pabausčiau!
32 Tada parklups puikuolis ir nu-
virs ir jo niekas neprikels. Jo mies-
tus Aš uždegsiu ugnimi, kad toji
viską suės, kas tik aplinkui yra.
33 Visagalis Viešpats taip kalba.

Štai, Izraelis kartu su Jūda yra ne-
laisvėje ir kenčia priespaudą. Tie,
kurie juos nelaisvėn išsivedė, laiko
juos ir nenori jų paleisti.
34 Bet jų Atpirkėjas yra galin-
gas, vardu Visagalis Viešpats. Jis
pats juos apgins taip didingai, kad
žemė pabūgs ir Babelės gyventojai
drebėte drebės.
35 Kardas užeis, sako Viešpats,
ant kaldiečių ir ant Babelės gy-
ventojų ir ant jos kunigaikščių
ir ant jos išmintingųjų.
36 Kardas užklups jų burtinin-
kus, kad jie susisarmatys. Kardas
užniks jų karžygius, kad jie
pabūgs.
37 Kardas užgaus jos žirgus ir ve-
žimus ir visus jų tarpe esančius
svetimuosius, kad jie pasidarys,
kaip moterys. Kardas palies jos
turtus, kurie bus išplėšti.
38 Sausra išdžiovins visus krašto
vandenis, nes tai yra dievaičių
šalis. Jie yra savo stabais taip už-
siėmę, kad jie tiesiog iš proto eina.
39 Todėl įsiveis ten dykumų
žvėrys, šakalai ir jaunieji strūčiai,
kad ten niekuomet niekas nesustos
ir neapsigyvens,
40 lygiai taip, kaip Dievas So-
domą ir Gomorą su kaimyni-
nėmis vietovėmis išnaikino, taria
Viešpats, kad niekas tuose negy-
ventų ir žmogus ten
neužsilaikytų.
41 Štai, ateina tauta iš šiaurės,
daug žmonių ir daug karalių pa-
sikels nuo žemės pakraščių.
42 Jie yra ginkluoti kilpiniais ir
ietimis, žaurūs ir negailestingi. Jų
balsai yra kaip ūžiančios jūros. Jie
atjoja raiti ant arklių, apsišar-
vavę, kaip tikri kariautojai prieš
tave, tu Babilonijos dukterie!
43 Kai Babelės karalius išgirs šį
pranešimą, tai jis nuleis savo ran-
kas ir jį suims toks išgąstis bei
skausmas, lyg kokią gimdančią
moteriškę.
44 Štai, jis pakils kaip liūtas iš
Jordano tamsiųjų tankumynų
prieš tvirtąsias pastoges. Ir Aš
padarysiu, kad jie paskubomis iš-
sinešdins. Tada jie turės vadą,
kurį Aš jiems paskirsiu. Nes kas
Man lygus, kad Man tai galėtų
uždrausti? Ir kur yra toks ganyto-
jas, kuris Man pasipriešintų?
45 Taigi, dabar išgirskite, ką
Viešpats nori padaryti su Babilo-
nija ir ką Jis galvoja apie Kaldėjos
gyventojus. Net patys jauniausieji
jų bus išvaikyti ir jų gyvena-
mosios vietos išdraskytos,
46 kad žemė padrebės nuo
šauksmo, kuris nuaidės po tautas,
kai Babelė bus paimta.

51

Medai Sunaikina Babelę,
Žydai Sugrįžta

1 Taip taria Viešpats. Štai, Aš
pakelsiu smarkų vėją prieš Ba-
belę ir prieš jos gyventojus, kurie
Man prieštarauja.
2 Nelaimės dieną ateis vėtytojai
iš visų pusių, išvėtys Babelę ir
visiškai ištuštins jos žemę.
3 Nelaukite tol, kol jos šauliai
pradės šaudyti, šarvus užsidėję.
Nesigailėkite jos vyriškosios jau-
nuomenės, išmuškite visą jos
kariuomenę,
4 kad jie kristų nukauti kaldie-
čių žemėje, kad jie mirtų su-
žeisti jų gatvėse.
5 Nes Visagalis Viešpats Dievas
nepaliks Izraelio ir Jūdos našlėmis,
kadangi anų šalis didžiai nusi-
kalto Izraelio Šventajam.
6 Bėkite iš Babilonijos, kiek-
vienas saugodamas savo sielą, kad
nebūtumėte užmušti dėl jų nuo-
dėmių. Nes tatai yra Viešpaties
keršto metas, kuriuo Jis jai
atitinkamai atsilygins.
7 Babilonija bus auksinė taurė
Viešpaties rankoje, nugirdžiusi
visą žemę. Visos tautos gėrė jos
vyno ir pragėrė savo protą.
8 Babilonija staiga sužlugo ir yra
sunaikinta. Aimanuokite dėl jos.
Pasiimkite balzamo jos žaizdoms,
gal ji ko gero atsigaus.
9 Mes gydome Babelę, bet ji
nenori pasveikti. Tad palikime ją
ir eikime kiekvienas į savo

kraštą, nes jos nusikaltimai pa-
siekė dangų ir jos pasmerkimas
už tai pakilo ligi debesų.
10 Viešpats atsižvelgė į mus dėl
mūsų teisingumo. Todėl eikime ir
apsakykime Cione Viešpaties, savo
Dievo darbus!
11 Pasiaštrinkite strėles ir pasi-
ruoškite skydus. Viešpats paska-
tino medų karalius, juos
padrąsindamas. Nes Jis yra nusi-
statęs Babelę sunaikinti Savo pa-
gieža ir kerštu dėl Savo šventovės.
12 Duokite ženklą Babelės
mūrams pulti. Išdėstykite žvalgus,
patikrinkite sargybas, pasiruoškite
puolimui. Nes, ką Viešpats apsi-
ima, tą Jis ir vykdo, o Jis vykdys
ir tai, ką Jis yra kalbėjęs prieš
Babilonijos žmones.
13 Tu, kuri gyveni prie daugelio
vandenų, tau ateina galas, tu, kuri
tiek daug turtų susikaupei savo
dideliu godumu.
14 Visagalis Viešpats pasižadėjo
Savo sielai užvesti tau daugybę
žmonių, lyg skėrių, kurie džiaugs-
mingai šūkaus, tave nugalėję.
15 Savo galia Jis padarė žemę,
Savo išmintimi Jis sutvėrė pasaulį,
Savo supratimu Jis ištiesė dangus.
16 Jam griaudžiant būna gausu
vandens padangėse. Nuo žemės
pakraščių Jis leidžia pakilti rūkui.
Lietui lyjant Jis paleidžia žaibą ir
vėją iš Savo sandėlių.
17 Tuo atžvilgiu pasijaučia žmo-
gus bejėgis ir neišmanąs. Auk-
sakalis susisarmatyja tuo, ką jis
nulieja, nes jo dievaitis yra negyvas
ir dėl to jis juo tik apsigauna.
18 Jie yra netikę padarai. Apgau-
linga jais užsiimti.
19 Jiems yra nustatytas laikas,
kada jie žūti turės.
20 Babilonija, tu esi Mano kala-
vijas, Mano karo ginklas. Tavimi Aš
sukapojau tautas ir išnaikinau
karalystes.
21 Tavimi Aš išblaškysiu arklius
ir raitelius, tavo vežimus ir tavo
vežikus.
22 Aš išsklaidysiu tavo vyrus ir
tavo moteris, tavo senuosius ir tavo
jaunuosius, tavo vyriškąją ir
tavo moteriškąją jaunuomenę.
23 Aš išvaikysiu tavo piemenis ir
jų kaimenę, tavo artojus ir jų
jaučių jungus, tavo valdovus ir
tavo kunigaikščius.
24 Aš atsilyginsiu Babilonijai ir
visiems kaldiečiams už visą pik-
tenybę, kurią jie jūsų akyse
Cionui padarė, sako Viešpats.
25 Štai, Aš eisiu prieš tave, tu
kenksmingas kalne, kuris gadini
visą žemę, taria Viešpats. Aš iš-
tiesiu Savo ranką prieš tave ir
nuritinsiu tave nuo uolos ir pada-
rysiu iš tavęs išdegusį kalną,
26 kad iš tavęs neims nei kampi-
nio nei pamatinio akmens, kadangi
tu būsi apleistas amžiams, taria
Viešpats.
27 Duokite ženklą, trimituokite
tautoms trimitais, išdėstykite tau-
tas kovai, pašventinkite tautas prieš
jį Ararato, Minio ir Aškenazo
karalius, paskirkite kariuomenės
vadą prieš jį ir atveskite žirgų,
kaip vibždančių skėrių.
28 Pašventinkite tautas prieš jį,
medų karalius, jų valdytojus ir
valdovus su visais jų valdomais
kraštais,
29 kad žemė padrebėtų ir iš-
sigąstų. Nes Viešpats vykdo tai,
ką apsiėmęs prieš Babelę, kad jos
žemė pavirstų dykuma, kurioje
niekas negyventų.
30 Babelės karžygiai neišeina
laukan į kovą, bet pasilieka tvir-
tovėje. Jų jėgos išsisėmė, jie pa-
sidarė kaip moterys, jų namai
uždegti, namų užkaščiai sulaužyti.
31 Vienas bėga šen, kitas ten,
vienas prieš kitą. Vienas pasiun-
tinys sutinka kitą, kad praneštų
Babelės karaliui, jog visas miestas
paimtas,
32 kad brastos apstatytos, kad
įsitvirtinimai uždegti, kad kariuo-
menė pakrikusi.
33 Nes taip kalba Visagalis Vieš-
pats, Izraelio Dievas—Babilonijos
duktė yra lyg klojimas kūlimo metu

ir jos suvalymo metas jau visiškai
priartėjo.
34 Babelės karalius Nebukad Ne-
caras nužudė ir suėdė mane, pa-
darydamas iš manęs lyg tuščią
indą. Jis prarijo mane kaip slibi-
nas, pripildydamas savo pilvą
mano skanumynais ir išmetė mane.
35 Bet dabar teužeina man ir
mano kūnui padarytoji skriauda ant
Babelės, sako Ciono gyventoja. Ir
mūsų kraujas tekrinta ant
Babilonijos gyvenojų, sako
Jerūzalė.
36 Todėl kalba Viešpats šitaip.
Štai, ar Aš tave užstosiu, keršyda-
mas už tave? Aš padarysiu, kad
Babelės vandens šaltiniai išseks ir
kad jų versmės išsisems.
37 Babilonija pavirs akmenų
krūvomis, kur šakalai užsilaikys,
žmonės negyvens, kadangi ji bus
pasibaisėtina dėl savo žiaurios
išvaizdos.
38 Jie visi iš vieno staugs kaip
kokie liūtai ir rėks kaip liūtų
jaunieji.
39 Jų įkarštyje Aš juos gir-
dysiu ir nugirdysiu, kad jie
įsilinksminę amžinuoju miegu už-
migtų ir nebesikeltų, taria
Viešpats.
40 Aš nusivesiu juos pjauti kaip
avinėlius, kaip tekius su ožiais.
41 Kaip atsitiko, kad Šėšakas
buvo užkariautas ir paimta visos
žemės pažiba ir Babelė taip nema-
loniai nustebino visas tautas?
42 Jūra išsiliejo ant Babilonijos ir
apsėmė ją savo bangų daugybe.
43 Jos miestai apleisti, žemė iš-
džiūvo ir yra dyka, kurioje niekas
negyvena ir joks žmogus nekeliauja.
44 Aš nubausiu Babilonijos die-
vaitį Bėlą ir ištrauksiu iš jo
nasrų, ką jis prarijo ir tautos
daugiau nebebėgs pas jį, nes Ba-
belės mūrai sugriauti.
45 Išeikite iš jos, Mano žmonės,
kiekvienas išsaugodamas savo sielą
dėl didžiojo Viešpaties rūstumo.
46 Neišsigąskite ir tenenusi-
mena jūsų širdis dėl paskalbų,
kurios pasklis po visą šalį. Vieni
gandai paplis vienais metais, kiti
kitais apie savavaliavimą, vieną
valdovą kovojantį prieš kitą.
47 Štai, ateina laikas, kada Aš at-
lankysiu Babelės dievaičius, išgė-
dysiu visą jos žemę ir visur joje
gulės jos užmuštųjų.
48 Tada džiūgaus dangus ir žemė
ir kas juose yra dėl Babelės, kad jos
naikintojai iš šiaurės atėjo, taria
Viešpats.
49 Kaip babiloniečiai Izraelyje
žudė, taip ir visoje Babilonijoje bus
žudoma.
50 Todėl eikite jūs, kurie ištrū-
kote nuo kardo ir nedelskite. Toli
tebebūdami, prisiminkite Viešpa-
ties ir turėkite Jerūzalę savo širdyje.
51 Mes buvome sugėdinti, girdė-
dami tokius įžeidinėjimus. Mes
buvome pažeminti, kadangi svetimi
užėjo į Viešpaties šventovės
šventąsias vietas.
52 Bet ateina dienos, skelbia
Viešpats, kuriomis Aš nubausiu
dievaičius, kad visame krašte vai-
tos mirtinai sužeistieji.
53 Nors Babelė ir dangun nusi-
keltų ir ten augštai įsitvirtintų,
tai tačiau ji bus užnikta naikintojų
nuo Manęs, taria Viešpats.
54 Babelėje girdimas didelis
šauksmas ir aimanavimas dėl Kal-
dėjos sutriuškinimo.
55 Nes Viešpats naikina Babelę ir
tildo jos triukšmingą šėlimą.
Ūžiančios bangos, lyg didelių
vandenų, užeina ant jų visu
smarkumu.
56 Nes naikintojai puola Babilo-
niją. Jos karžygiai sugaunami, jų
kilpiniai sulaužomi, kadangi ker-
šyjimo Dievas, Viešpats, jai lyginte
atsilygina.
57 Aš apgirdysiu jos kunigaikš-
čius, išmintinguosius, valdovus,
kariuomenės vyresniuosius, karius,
kad jie amžinuoju miegu užmigtų
ir niekuomet nebeatsikeltų, taria
Karalius, kuris vardu Visagalis
Viešpats.
58 Visagalis Viešpats štai ką

teigia. Didžiosios Babelės mūrai bus
kaste pakasti, jos augštieji vartai
ugnimi sudeginti, kad tautų dar-
bai nueis niekais ir visa tai sudegs,
ką žmonės buvo rūpestingai
pasistatę.
59 Pranašas Jeremija davė
įsakymą Machsėjos sūnaus
Nėrijos sūnui Serajai, kai jis ėjo su
Jūdos karaliumi Cedekyja į Ba-
belę ketvirtais jo valdymo metais ir
Seraja buvo tos kelionės vadovu.
60 Jeremija surašė visas tas ne-
laimes į knygas, kurios užklup-
siančios Babelę, būtent, visa tai, kas
pasakyta prieš Babelę.
61 Ir tada tarė Jeremija Serajai:
"Kai tu atvyksi į Babelę, tai žiū-
rėk, kad paskaitytumei visus šiuos
žodžius.
62 Tark—Viešpatie, Tu esi kal-
bėjęs prieš šią vietą, kad Tu ją
išnaikinsiąs, kad joje negyven-
siąs nei žmogus, nei galvijas ir kad
ji amžiams būsianti dyka.
63 Ir kai tas knygas būsi visiškai
perskaitęs, tai pririšk prie jų ak-
menį, paimk jas ir įmesk jas į
Eufrato upę,
64 ir tark—šitaip bus nuskan-
dinta Babelė, kuri nebesikels iš tos
nelaimės, kurią Aš jai užvesiu, bet
pražūs." Tuo baigiasi Jeremijos pa-
sakyti žodžiai.

52

Jerūzalės Įvykių Eiga

1 Cedekyja buvo dvidešimt vie-
nerių metų, kai jis pradėjo kara-
liauti ir jis karaliavo vienuolika
metų Jerūzalėje. Jo motina buvo
Chamutalė, Jeremijos duktė iš
Libnos.
2 Jis elgdavosi lygiai taip, kaip
elgdavosi Jehojakymas, kas Vieš-
pačiui nepatiko.
3 Nes Viešpaties kerštas užėjo
ant Jerūzalės ir ant Jūdos tol, kol
Jis juos atmetė nuo Savo veido. O
Cedekyja atsimetė nuo Babelės
karaliaus.
4 Devintais jo valdymo metais,
dešimtojo mėnesio dešimtąją
dieną atžygiavo Babelės karalius
Nebukad Necaras prieš Jerūzalę su
savo kariuomene, apsupo ją ir ėmė
prieš ją įsitvirtinti.
5 Taip buvo miestas apgultas ligi
karaliaus Cedekyjos vienuoliktųjų
valdymo metų.
6 O ketvirtojo mėnesio devintą
dieną paplito badas po visą
miestą, kad žmonės nebeturėjo ko
valgyti.
7 Tada buvo pralaužtas miesto
mūras, o miesto gynėjai spruko
nakčia pro vartus keleliu tarp
dviejų sienų, vedančiu pro ka-
raliaus daržą į Jordano slėnį,
kaldiečiams sugulus aplink miestą
iš visų pusių.
8 O jiems bebėgant, pasivijo kal-
diečių kariuomenė karalių Ce-
dekiją laukuose netoli Jerikos, kad
jo kariškiai visi išlakstė ir jį
apleido.
9 O anie sugavo karalių ir nu-
gabano jį į Riblatą pas Ba-
belės karalių Chamato krašte,
kuris paskelbė jam teismo
sprendimą.
10 Riblate nužudydino Babiloni-
jos karalius visus Cedekyjos vaikus,
jam bematant ir visus Jūdos
kunigaikščius.
11 Cedekyjai pačiam jis išdurdino
akis ir supančiojo jį dviem gran-
dinėm. Taip nusivedė jį Babelės
karalius į Babiloniją, kur pa-
dėjo jį kalėjiman ir jį čia ligi
mirties išlaikė.
12 Dešimtąją dieną penk-
tojo mėnesio, tai yra, devyniolik-
tais Babelės karaliaus Nebukad
Necaro metais atvyko Babelės ka-
raliaus kariuomenės vadas Nebū-
zar-Adanas į Jerūzalę
13 ir sudegino Viešpaties šven-
tovę, karaliaus rūmus, visus namus
ir reikšminguosius pastatus
Jerūzalėje.
14 O sieną aplink Jerūzalę iš-
griovė kaldiečių kariuomenė, atė-
jusi su kariuomenės vadu.
15 Kai kuriuos paprastųjų gy-
ventojų ir kitų mieste užsiliku-
siųjų bei Babelės karaliui
pasidavusiųjų ir atlikusių ama-

tininkų išsivedė kariuomenė va-
das Nebūzar-Adanas nelaisvėn.
16 Ir krašte paliko Nebūzar-
Adanas kai kuriuos iš paprastųjų
žmonių vynuogynams ir laukams
apdirbti.
17 Kaldiečiai nuvertė vario stul-
pus, papėdes, varinę tynę prie
Viešpaties šventovės ir, išsilupę
skaistvarį iš jų, nusivežė jį į
Babelę.
18 Taip pat jie pasiėmė su savimi
ir katilus, samčius, peilius, taures,
dubinius ir visus varinius indus,
vartojamus pamaldų metu.
19 Be šių pasiėmė kariuomenės
vadas ir visus aukso bei sidabro in-
dus, taures, smilkytuves, katilus,
žibintuvus, šaukštus ir dubenius.
20 Anų dviejų stulpų, tynės,
dvylikos varinių jaučių, papė-
džių, karaliaus Šelomono pada-
rydintų prie Viešpaties šventovės
skaistvario, buvo tiek daug, kad jo
nebuvo galima pasverti.
21 Abu stulpu buvo aštuoniolika
mastų augštu, keturių pirštų
storumo, viduje tuščiu, apjuostu
dvylikos mastų juostele.
22 Abu stulpu turėjo viršuje po
skaistvarinę galveną, penkių mas-
tų augštumo su tinkleliu ir obuo-
liukais apjuostą. Viskas buvo
padaryta iš skaistvario. Vienas
stulpas buvo toks, kaip ir antrasis,
o taip pat ir obuolėliai buvo visi
vienodi.
23 Prie šonų kabėjo 96 obuoliu-
kai ir 100 jų buvo aplinkui prie
tinklelio.
24 Kariuomenės vadas pasiėmė
nelaisvėn vyresnįjį kunigų Se-
rają ir jo pavaduotoją kunigą
Cefaniją ir tris vartininkus,
25 vieną rūmų tarnautoją iš
miesto, buvusį atsakomingą už
karaliaus sargybą, septynis kara-
liaus patarėjus, mieste surastus,
vyriausią kariuomenės raštinin-
ką, kuris naujokus tikrindavo ir
60 jo vyrų, mieste esančių.
26 Šiuos pasiėmė kariuomenės
vadas Nebūzar-Adanas ir nuvedė
juos Babelės karalui į Riblatą.
27 Riblate, Chamato žemėje nu-
žudė juos Babelės karalius. Taip
buvo Jūda ištremta iš savo šalies.
28 Septintais metais išsigabeno
Nebukad Necaras 3023 žydus,
29 aštuonioliktais savo metais 832
sieli iš Jerūzalės.
30 Dvidešimt trečiais Nebukad
Necaro metais išsivedė kariuo-
menės vadas Nebuzar-Adanas 745
sielas iš Jūdos, kad iš viso buvo
4600 sielų.
31 Jūdos karaliaus Jehojakyno
trisdešimtseptintais tremties metais
dvyliktojo mėnesio dvidešimt-
penktą dieną suteikė Evyl-
Merodakas, pradėjęs, karaliauti tais
metais Babelėje, Jūdos karaliui
Jehojakynui malonę ir išleido jį iš
kalėjimo
32 ir kalbėjo meilingai su juomi ir
iškėlė jo krasę augščiau už kitų
karalių krases, kurie su juomi Ba-
belėje buvo
33 ir liepė jam pakeisti jo kalinio
drabužius ir valgyti visuomet jo
akivaizdoje tol, kol tik gyvas buvo.
34 Kol tik jis gyvas buvo, davė
jam Babelės karalius kasdien
paskirtą maistą ligi jo mirties.

JEREMIJOS RAUDŲ GIESMĖS

1

Sugriautoji Jerūzalė

1 Kaip apleistas dabar tas miestas, kuris pirma taip pilnas žmonių buvo. Jis yra lyg kokia našlė, buvusi tautų pagarboje, šalių kunigaikštienė, o dabar turi vergauti.
2 Ji verktinai verkia ir ašaros rieda per jos skruostus. Jos mylimųjų nėra nė vieno, kuris ją paguostų. Jos artimieji visi ją niekina ir pasidarė jos priešais.
3 Jūda yra tremtyje ir skaudžiai vergauja. Būdama pagonyse, ji negauna ramybės. Jos persekiotojai elgiasi žiauriai su ja.
4 Keliai į Cioną apleisti, nes niekas jais nekeliauja į šventes. Visi jos vartai išmušti. Jos kunigai dejuoja, mergaitės aimanuoja. Ji visa prislėgta sielvarto.
5 Jos priešams pasisekė, jie laiko ją suvaržytą. Nes Viešpats uždėjo jai skausmą dėl jos nuodėmių daugybės. Jos kūdikiai varytinai buvo išvaryti į nelaisvę.
6 Pradingo visas Ciono dukters grakštumas. Jos kunigaikščiai yra lygūs avinams, kurie neranda ganyklos. Bejėgiai jie eina priešakyje, persekiotojų varomi.
7 Savo varge atsimena Jerūzalė, kiek gero ji iš seno yra turėjusi. Kai visi jos žmonės pateko į priešo rankas, tai nebebuvo, kas jai padėtų. Jos priešai žiūrėjo į ją ir šaipėsi iš jos dėl jos sabatų.
8 Jerūzalė nusikalto ir save apsibjaurino. Visi, kurie ją gerbdavo, tie dabar ją niekina, matydami jos gėdą. Bet ji atbula traukiasi, vaitodama.
9 Jos bjaurioji nuodėmė buvo visų matoma ir jai nerūpėjo, kokią nelaimę atneš jai toks nusikaltimas. Ji yra žiauriai ištremta ir nėra to, kuris ją paguostų. O Viešpatie, pažvelk į mano vargą, nes priešas labai šiaušiasi.
10 Priešas išvogė visus jos turtus ir dar ji turėjo matyti pagonis įeinant į jos šventovę, į kurios surinkimą Tu liepei kojos nekelti.
11 Visi jos žmonės ieško duonos, dejuodami. Jie atiduoda brangenybes už duonos kąsnį gyvybei išlaikyti. O Viešpatie, bent pažiūrėk ir matysi, kaip aš paniekinta esu.
12 Aš sakau jums visiems praeinantiems—bent pažiūrėkite ir pamatysite, kad tokio skausmo niekas nekenčia, kokį man Viešpats užleido, Savo kerštą išliedamas.
13 Jis atsiuntė ugnį iš augštybės į mano kaulus, kuri manyje degdama, mane kankina. Jis spendė tinklą mano kojoms ir apstabdė mane. Jis mane taip sunokiojo, kad aš dejuoju per dienų dienas.
14 Bausdamas mane, Jis surišo visas mano kaltes į vieną ir uždėjo jas ant mano kaklo, kad mano jėgos išsisėmė, joms taip spaudžiant. Viešpats mane taip pribloškė, kad aš nepajėgiu atsikelti.
15 Viešpats atsiėmė visus mano galinguosius, kuriuos aš turėjau. Jis pasišaukė pulkus mano jaunuomenei sunaikinti, mergaitę sutraiškindamas, Jūdos dukterį, lyg kokias vynuoges.
16 Mano abi aki taip pasruvo ašaromis ir aš verkiu, kadangi tas, kuri mane paguostų ir mano sielą atgaivintų, taip toli yra. Mano vaikai pražuvo, nes mano priešas įsigalėjo.
17 Cionas ištiesė rankas, bet nėra, kas jį paguostų. Nes Viešpats liepė Jokūbo priešams aplinkui, kad Jerūzalė būtų lyg kraujuojanti moteriškė jųjų tarpe.
18 Viešpats yra teisus, tik aš buvau nepaklusni Jo burnai. Pasiklausykite, tautos, ir pažvelkite į mano skausmą. Mano mergaitės ir mano jaunikaičiai, visi yra išvesti nelaisvėn.
19 Aš kreipiausi į savo draugus,

bet jie mane apvylė. Mano kunigai
ir miesto vyresnieji nugaišo, duonos
ieškodami savo gyvybei išlaikyti.
20 O Viešpatie, pasižiūrėk, kaip
aš nerimstu, nes skaudu visame
mano kūne. Aš taip sielvartauju,
būdama tokia priešgynė. Lauke yra
kardas, mirtis, namuose padarė iš
manęs našlę.
21 Jie girdi mano dejonę, bet
paguodos man niekas neduoda. Visi
mano priešai džiaugiasi mano ne-
laime. Ir Tu tai darai, kad taip
būtų. Teateina ir jiems Tavo pa-
skirtoji diena, kurioje ir jiems taip
eis, kaip man atsitiko.
22 Teateina visas jų piktumas
Tavo akivaizdon. Daryk jiems taip,
kaip man darei dėl visų mano nu-
sižengimų, nes aš turiu daug vai-
toti ir mano širdis yra nuliūdusi.

2

Viešpaties Bausmė Jerūzalei

1 Kaip apipylė Viešpats Ciono
dukterį taip Savo kerštu? Iš dan-
gaus Jis numetė žemėn Izraelio
šlovę, neminėdamas Savo kojų
kėslelio Savo įtužimo dienoje.
2 Be pasigailėjimo sugriovė
Viešpats Jokūbe kiekvieną gy-
venamą vietovę. Savo narse Jis
suardė kiekvieną Jūdos dukters
įsitvirtinimą, sulygindamas juos
su žeme, nešventais padarydinda-
mas jos karalystę su kunigaikščiais.
3 Didžiai užpykęs, Jis nulaužė
Izraelio ragus. Jis atitraukė Savo
ranką priešui ateinant prieš Jo-
kūbą, uždegdamas ugnį ir viską
aplinkui supleškindamas.
4 Jis įtempė Savo kilpinį lyg
priešas, galingai mušdamas Savo
dešine viską, kas gražu buvo pa-
žiūrėti ir išliejo Savo didįjį ker-
štą lyg ugnį Ciono dukters
palapinėje.
5 Viešpats sunokiojo Izraelį,
lyg koks priešas, išgriovė jo rūmus,
jo pilis ir padarė, kad Jūdos duktė
skaudžiai raudotų ir aimanuotų.
6 Jis leido sunaikinti Savo šven-
tovę lyg kokį netikusį sodą,
išdergdamas susirinkimų vietovę.
Viešpats užmiršdino švęsti Cione
sabatas ir šventes ir išgėdino Savo
dideliame keršte karalius ir kunigus.
7 Viešpats pametė Savo altorių
ir apleido Savo šventovę, paduo-
damas jos mūrus į priešų ran-
kas, kurie, laimėdami, šūkavo
Viešpaties namuose, kuriuose
šventomis dienomis būdavo susi-
renkama maldai.
8 Viešpats nusprendė sugriauti
Ciono dukters mūrus. Jis pasirinko
juos visiškam sunaikinimui. Taip ir
beliks iš sargybinių bokštų ir
mūrų vieni liūdni griuvėsiai.
9 Jos vartai nusileido giliai į
žemę. Jis sulaužė jos užkaiščius,
juos sugadindamas. Jos karaliai ir
kunigaikščiai yra ištremti po tau-
tas, kurios Viešpaties įstatymų
nesilaiko ir jos pranašai nebegauna
regėjimų iš Viešpaties.
10 Ciono dukters vyresnieji sėdi
ant žemės ir tyli. Jie yra maišais
apsisiautę ir turi savo galvas
dulkėmis apsibarstę. Jerūzalės
mergaitės eina savo galvas žemėn
nuleidusios.
11 Aš kone išsiverkiau savo akis
ir kenčiu sielvartą savo širdyje.
Mano kepenos lyg ant žemės išsi-
leidusios dėl vargo mano žmonių
dukters, kūdikiams dar tebežin-
domiems ir nekalbantiems miesto
gatvėse alpstant,
12 kai jie alpdami savo motinos
prieglobstyje, lyg sužeistieji, vyno
ir duonos prašė, mirdami miesto
gatvėse, savo sielas atidavė.
13 O dukterie, kam aš tave prily-
ginsiu ir prie ko aš tave priskai-
tysiu, mergaite, Ciono dukterie, su
kuomi aš tave sulyginsiu, kad tave
paguosčiau! Nes tavo skriauda yra
didelė kaip jūra. Kas gali tave
išgydyti?
14 Tavo pranašai pasakojo tau
melus, niekuomet neiškeldami tavo
nusikaltimų, kuo jie būtų galėję
tave išsaugoti nuo tremties. Savo
melagingomis pranašystėmis jie iš-
varė tave iš tavo tėviškės.
15 Tavo praeiviai šnairuoja ir

tyčiojasi iš tavęs, kraipydami savo
galvas prieš Jeruzalės dukterį: "Ar
tai tas gražusis miestas, viso pasaulio
pažiba?"
16 Visi tavo priešai šaiposi prieš
tave ir išsižioję rodo dantis, tardami:
"Mes ją pribaigėme tą
dieną, kurios mes laukėme. Mes
to geidėme, tad to ir sulaukėme."
17 Viešpats įvykdė tai, ką buvo
apsiėmęs. Jis ištesėjo Savo žodį,
kurį Jis seniai prieš tai buvo davęs.
Jis naikino, nepasigailėdamas,
leisdamas tavo priešams tavimi pasidžiaugti
ir tuo pačiu iškeldamas
jųjų ragą.
18 Jų širdis šaukėsi Viešpaties:
"O mūrai Ciono dukters, liekite
savo ašaras lyg upelius vandens,
nepaliaudami nei dieną, nei
naktį ir tenepailsta jūsų akys,
tai darydamos!"
19 Atsikėlusi naktį su kiekviena
sargybos pamaina, šauk ir išliek
savo širdį Viešpaties akivaizdon
savo širdį kaip vandenį, pakelk
į Jį savo rankas dėl jaunųjų
sielų tavo kūdikių, badu mirštančių
namų angoje visose
gatvėse.
20 Žvilgterėk ir pasižiūrėk, Viešpatie,
kam Tu tai esi padaręs. Ar
turi moterys valgyti savo vaisių,
jaunutėlius savo kūdikėlius, ant
rankų nešiojamus? Ar galima žudyti
kunigus ir pranašus Viešpaties
šventovėje?
21 Jauni ir seni guli ant gatvės
grindinio. Kaip moteriškoji, taip ir
vyriškoji jaunuomenė yra kardu iškapota.
Savo keršto dieną Tu kirtai
ir užmušei, nepasigailėdamas.
22 Mano priešus Tu prisišaukei iš
visų šalių lyg kokiai šventei, kad
Viešpaties keršto dieną nė vienas
neištrūktų ir neišliktų. Mano
priešas nužudė tuos, kuriuos aš
užauginau ir prižiūrėjau.

3

Bausmė, Atgaila Ir Viltis

1 Aš, vargšas žmogus, iškentėjau
Jo didžiojo keršto rykštės
plakimą.
2 Vesdamas mane, Jis nuvedė
mane tamsybėn ir ne į šviesą.
3 Savo ranka Jis atsisuko prieš
mane vis ir vėl, dieną iš dienos.
4 Jis pasendino mano odą ir
sudildė mano kūną, sudaužydamas
mano kaulus.
5 Tvertinai Jis mane aptvėrė tulžies
kartumu ir vargais iš visų
pusių.
6 Tamsion vieton Jis mane padėjo,
kaip seniai mirusį.
7 Jis apmūryjo mane mūrais, kad
neišeičiau ir supančiojo sunkiais
pančiais.
8 Man šaukiant ir rėkiant, Jis
užsikemša Savo ausis mano maldai.
9 Tašytais akmenimis Jis užtvėrė
mano kelius ir užvertė mano takus.
10 Jis tykojo manęs nei lokys, nei
koks liūtas uolose.
11 Jis leido man nuklysti nuo kelio,
sudraskė mane ir numetė.
12 Jis įtempė Savo kilpinį ir
padarė mane Savo taikiniu Savo
strėlėms.
13 Strėlėmis iš Savo krepšio Jis
šaudo į mano širdį.
14 Kasdien šaiposi mano žmonės
dėl manęs, visą laiką mane
išjuokdami.
15 Kartumynais jie mane privalgydino
ir metėlėmis prigirdė.
16 Jis sutriuškino mano dantis į
šipolius, Jis volioja mane
pelenuose.
17 Mano sielai atimta ramybė ir
aš gero gyvenimo nebepažįstu.
18 Aš jaučiu nebeturįs ko tikėtis
iš Viešpaties, vilties netekęs, susilaukti
kentėjimų galo.
19 Atsimink, kaip aš esu apleistas
ir turiu vargti, girdomas metėlėmis
ir tulžimi.
20 Tu tikriausiai tai atsimeni, kad
mano siela taip labai pritrenkta.
21 Dėl to aš taip rūpinuos, turėdamas
dar vilties.
22 Viešpats susimilo mūsų ir todėl
nebaigė mūsų išnaikinti. Jo
gailestingumas nėra išsisėmęs.
23 Jis yra vis naujas kas rytą ir
didelė, yra, Viešpatie, Tavo
ištikimybė.
24 Viešpats yra mano dalia, taria

mano siela, todėl aš Juomi pasitikiu.
25 Nes Viešpats yra meilingas
tam, kuris Jo laukia ir Jo ieškančiai
sielai.
26 Didinga yra kantriai kentėti ir
tikėtis Viešpaties išganymu.
27 Didinga yra žmogui nuo pat
jaunystės nešioti savo naštą,
28 ir kantriai kentėti apleistajam,
vargams užėjus
29 ir pasižeminti, viltimi pasitikint
30 ir duotis mušamu į veidą ir
leistis būti apgėdinamu.
31 Nes Viešpats nevisuomet at-
meta, bet ir pasigaili.
32 Skausmą suteikęs, Jis vėl su-
similsta pagal Savo didįjį
gailestingumą.
33 Nes, ne Jo tikslas yra žmones
varginti ar kankinti,
34 šios žemės belaisvius kojomis
mindžioti,
35 užleisti, kad būtų nesiskai-
toma Augščiausiuoju Dievu ir žmo-
gaus teisėmis.
36 Ar Viešpats neturėtų matyti
žmogui daromos neteisybės?
37 Kas drįsta tada sakyti, kad
tatai atsitinka Viešpačiui neliepiant?
38 Ar neateina abu iš Viešpaties—
tai, kas gera ir tai, kas pikta?
39 Taigi, kam žmogui murmėti,
gyvam esant, dėl bausmės savo
nuodėmių?
40 Pasitikrinkime patys save ir iš-
tyrę savo kelius, nusikreipkime į
Viešpatį.
41 Pakelkime savo širdis ir rankas
į Viešpatį dangun!
42 Nes mes tikrai nusidėjome, bū-
dami Tau nepaklusnūs, ir Tu vertai
mūsų nesigailėjai.
43 Taip Tu išliejai Savo rūstumą
ant mūsų, mus persekiodamas ir
be gailesčio mušdamas.
44 Tu apdengei mus Savo debe-
simi, kad mūsų maldos negalėjo
prasiskverbti.
45 Tautose Tu mus padarei
sąšlavomis ir atmatomis.
46 Visi mūsų priešai prieš mus
žiostosi.
47 Mes esame spaudžiami ir var-
ginami išgąsčiais ir nerimu.
48 Ašarų upeliai teka iš mano
akių dėl mano žmonių dukters
sunaikinimo.
49 Mano akys ašaroja ir nepa-
liauja ir visiškai nenori apstoti tol,
50 kol Viešpats iš dangaus nepa-
žvelgs ir to nepamatys.
51 Mano akys sudaro skausmo
mano sielai dėl dukterų mano
miesto.
52 Mano priešai mane medžiote
medžiojo kaip kokį paukštį be
jokios priežasties.
53 Jie nustūmė mane gyvą
duobėn ir užrito akmenį ant
viršaus.
54 Kai vandenys pradėjo užtvinti
viršum mano galvos, tariausi jau
esąs pražuvęs.
55 Bet aš šaukiaus Tavojo vardo,
Viešpatie, žemai iš duobės.
56 Ir Tu išklausei Mano balsą.
Nenukreipk Savo ausies nuo mano
dejonių ir šauksmų.
57 Tu prisiartinai, man Tavęs šau-
kiant ir pasakei: "Nesibijok!"
58 Viešpatie, Tu užstojai mano
sielą ir atvadavai mano gyvybę.
59 Tu matai, Viešpatie, kaip man
daroma neteisybė. Tu padaryk man
Savąją teisybę.
60 Tu matai visą jų kerštą ir
užsimojimą prieš mane.
61 Viešpatie, Tu girdi jų
įžeidinėjimą ir kėslus prieš
mane,
62 lūpas, kalbančias prieš mane
mano priešų ir kasdieninį jų
sąmokslą prieš mane.
63 Štai, ar jie sėdi, ar keliasi, jie
visi loja prieš mane.
64 Atsilygink jiems, Viešpatie,
pagal jų pasielgimą.
65 Tepajunta jie Tavo keikimą ir
savo širdžių slėgimą.
66 Persekiok juos, užpykęs ir iš-
naikink juos po Viešpaties dangumi!

4

Jūdos Sielvartas Ir Vargai

1 Kas atsitiko, kad auksas visas
taip patamsėjo ir jo spalva taip pa-
sikeitė? Šventovės akmenys yra iš-
mėtyti po visus gatvių kampus.
2 Kilnieji Ciono sūnūs, aukso

verti, buvusieji, prilygsta dabar
molio puodams, kuriuos puodžius
padaro.
3 Net vilkės žindo ir pamaitina
savo vaikus, tačiau Mano žmonių
moterys yra žiaurios, kaip strūčiai
dykumoje.
4 Žindomojo liežuvis prilimpa
prie gomurio iš troškulio. Jaunieji
kūdikiai prašo duonos, bet nėra nė
vieno, kuris jiems tos duotų.
5 Kurie anksčiau skaniausius
valgius valgydavo, tie dabar alpsta
gatvėse. Kurie buvo šilkuose
užauginti, tie guli dabar
mėšlynuose.
6 Mano žmonių dukters nusi-
kaltimai yra didesni už kaltes So-
domos, sunaikintos per vieną
akimirksnį, žmogui nė pirštu prie
to neprisidėjus.
7 Jos išrinktieji kunigaikščiai-
kunigai buvo skaistesni už sniegą
ir baltesni už pieną, rudesnio kūno
už rubiną ir iš pamatymo gražesni
už safyrą.
8 Bet dabar yra jų veidas tam-
sesnis už anglį, kad gatvėje jų
neatpažinsi. Jų oda yra prilipusi
prie kaulų, jie sudžiūvo kaip
malkų plauskelė.
9 Kardu užmuštiems buvo ge-
riau, negu tiems, kurie badu mirė,
pamažu sunykdami dėl žemės
vaisių stokos.
10 Mano tautos dukters sunaiki-
nimo metu virė pačios gailestingo-
sios moterys savo pačių vaikus,
kad valgytų.
11 Viešpats atbaigė Savo rūs-
tumą, išliedamas visą Savo
pyktį ir uždegdamas ugnį, kuri
suėdė Cioną ligi pamatų.
12 Nei karaliai, nei pasaulio
žmonės nesitikėjo, kad priešininkai
ir priešas įsiveržtų pro Jerū-
zalės vartus.
13 O tatai įvyko dėl jųjų
pranašų nuodėmių ir kalčių
jų kunigų, kurie joje teisiųjų
kraują praliejo.
14 Jie vaikščiojo gatvėmis šen ir
ten kaip akli, taip kraujais aptaš-
kyti, kad niekas negalėjo jų rūbų
paliesti.
15 "Atsitraukite" būdavo jiems
šaukiama," nes jūs kraujais aptekę,
atstokite ir nelieskite mūsų. "Taip
jie bėgo ir klaidžiojo pas pagonis,
iš kurių jie išgirdo, kad jie čia il-
giau negalėsią pasilikti.
16 Viešpaties rūstumas juos iš-
blaškė. Ir Jis nebenori į juos žiū-
rėti, kadangi jie savo kunigų
nelaiko pagarboje ir nesigaili savo
senųjų.
17 Vis dėlto mes dairėmės, su-
lauksią niekingos pagalbos tol, kol
mūsų akys pavargo belaukiant
žmonių, kurie mūsų išgelbėti
negalėjo.
18 Priešas mus pasivijo, kad
gatvėmis nebegalėjome eiti. Jau ne-
betoli. Mūsų dienos išsibaigė.
Taip, mums atėjo galas.
19 Mūsų persekiotojai buvo
greitesni už erelius po dangumi.
Kalnuose jie mus gainiojo, dyku-
moje jie mūsų tykojo.
20 Viešpaties pateptasis, nuo ku-
rio mūsų gyvybė priklausė, ku-
riuomi mes pasitikėjome, kad po jo
pavėsiu tautose gyvensią, buvo
pagautas.
21 Džiaukis ir būk linksma Edomo
dukterie, gyvenančioji Ūco šalyje.
Nes taurė ateis ir prie tavęs, kad
tave nugirdytų ir apnuogintų.
22 Ciono dukterie, tavo bausmė
baigiasi. Daugiau Jis tavęs nebeiš-
trems. Bet Jis baus Edomo
dukterį už nusikaltimus,
atskleisdamas jos nuodėmes.

5

Jeremijos Malda

1 Atsimink, Viešpatie, kas mums
atsitiko! Pažvelk ir pažiūrėk, kaip
mes išgėdinti.
2 Mūsų tėviškė atiteko sveti-
miems, mūsų namai ateiviams.
3 Mes esame našlaičiai, netur[ė]-
dami tėvo. Mūsų motinos yra kaip
našlės.
4 Savo geriamąjį vandenį
turime nusipirkti. Už malkas, ku-
rias suvartojame, turime
apsimokėti.

5 Jie mus per daug vargina ir
neleidžia mums pailsėti.
6 Mums teko Egiptui ir Ašūrui
pasiduoti, kad bent duonos turė-
tume pavalgyti.
7 Mūsų tėvai nusikalto ir jų
jau nėra. O dėl jų kalčių mes
turime atkentėti.
8 Bernai yra mūsų viešpačiai
ir nėra nė vieno, kuris mus iš jų
rankos išgelbėtų.
9 Mums yra pavojinga atsinešti
savo duoną dėl klajoklių grasi-
nančio kardo iš dykumos.
10 Mūsų oda sudegusi kaip
krosnyje nuo baisaus bado.
11 Moteris jie išgėdino Cione ir
mergaites Jūdos miestuose.
12 Kunigaikščius jie pakorė savo
ranka, o senųjų jie taip pat
negailėjo.
13 Vyriškoji jaunuomenė turėjo
sunkiai dirbti prie girnų, o vaikai
malkas nešioti, nors ir klupdami.
14 Senieji nebesėdi po vartais ir
jaunieji nebežaidžia stygomis.
15 Mūsų širdies džiaugsmas pa-
sibaigė, mūsų šokiai pavirto
vaitojimu.
16 Nuo mūsų galvos nukrito
vainikas. O vargas mums, kad taip
nusidėjome.
17 Dėl to yra mūsų širdis nuliū-
dusi ir mūsų akys aptemo,
18 dėl Ciono kalno, kad jis taip
apleistas, kad lapės per jį bėginėja.
19 O Tu, Viešpatie, pasilieki per
amžius, Savo karališkame soste
viešpataudamas.
20 Kodėl nori mus visiškai už-
miršti ir laikyti mus taip ilgai
apleistus?
21 Sugrąžink mus, Viešpatie, vėl
prie Savęs, kad mes vėl į savo na-
mus sugrįžtume. Atstatyk mūsų
gyvenimą taip, kaip jis anksčiau
būdavo.
22 Nes Tu esi mus meste pametęs,
be galo ant mūsų supykęs!

PRANAŠAS JECHEZKĖLIS

1

Viešpaties Šlovės Pasirodymas

1 Trisdešimtais metais ketvirtojo
mėnesio penktąją dieną, man
esant belaisviu prie Kebaro upės,
atsivėrė dangus ir aš pergyvenau
dievišką regėjimą.
2 Tai buvo penktais Jūdos kara-
liaus Jehojakyno tremties metais,
ketvirtojo mėnesio penktąją
dieną,
3 kai Viešpats aplankė Būzio
sūnų Jechezkėlį Savo žodžiu
kaldiečių krašte prie Kebaro upės
ir jį čia sustiprino.
4 Štai, aš regėjau iš šiaurės vie-
sulo atnešantį didelį debesį, iš
kurio besiraičiojanti ugnis švietė.
Ugnies vidurys žerėjo lyg pačiu
šviesiausiu skaistvariu.
5 Ugnies viduryje atrodė lyg
esą keturi gyvuliai, kaip kokio
žmogaus pavidalo.
6 Kiekvienas jų turėjo keturis
veidus ir keturis sparnus.
7 Jų kojos buvo tiesios, jų
pėdos lyg veršio kojos, šviečiančios
lyg įkaitęs skaistvaris.
8 Ir jie turėjo žmogaus rankas po
sparnais savo keturiuose šonuose,
nes visi keturi turėjo savo veidus ir
savo sparnus.
9 Išskėstieji sparnai susilietė
vienas su kitu, kad jiems einant
nereikėjo sukinėtis, bet kiekvienas
ties savimi galėjo žengti pirmyn.
10 Visi turėjo žmogaus veidus
priešakyje. Visi keturi turėjo deši-
nėje pusėje liūto veidą, kairėje
jaučio veidą, užpakalyje erelio
veidą.
11 Viršuje jų sparnai ir veidai
buvo atskirti, kad vis tik du sparnu
vienas su kitu tesusilietė ir dviem
sparnais savo kūną apdengė.
12 Kiekvienas jų žengė tiesiai
pirmyn ties savimi, nesisukdamas,
kurlink dvasia jį nukreipė.
13 Tie gyvuliai atrodė lyg žėrin-
čios anglys, kurios degė ir blykčiojo
kaip žibintai jų tarpe ir žaibavo
kaip žaibai, išėję iš ugnies.
14 Ir tie gyvuliai, lyg žaibai, te-
kinėjo ir šen ir ten.
15 Ir taip bežiūrėdamas į tuos
gyvulius, aš pastebėjau po tekinį
žemėje, kiekvieno tų keturių
priešakyje.
16 Ir tie ratai buvo lyg tai iš tur-
kiso, jūros mėlynumo, akmenėlio
padirbti, visi keturi vienodi ir
atrodė, lyg vienas tekinys būtų
skersai prakištas pro kitą.
17 Kai jiems reikėjo eiti, tai jie
galėjo judėti visomis keturiomis
kryptimis, nesisukdami.
18 Visų keturių ratų skrytys
buvo baisaus augštumo ir aplinkui
pilnos akių.
19 O gyvuliams einant, ir ratai ėjo
kartu su jais. Gyvuliams pasike-
liant nuo žemės į viršų, ir ratai
kartu pasikėlė.
20 Kurlink dvasia juos vedė, į
ten jie ėjo ir ratai su jais kartu, nes
gyvūnų dvasia buvo ratuose.
21 Gyvūnams einant, su jais kartu
ėjo ir tekiniai. Jiems stovint, ir tie
stovėjo. O jiems pasikeliant nuo
žemės, pasikėlė ir tie, nes gyvulių
dvasia buvo ratuose.
22 Tiesiai iš viršaus buvo gyvu-
lių galvos lyg nuostabaus kristalo
dangaus dengiamos,
23 kad po dangumi jų sparnai
vienas prieš kitą stovėjo ir du jų
kiekvieną kūną apdengė.
24 ir jiems einant buvo girdimas
ūžimas lyg didelių vandenų ir
dundėjimas Visagalio ir garsai ju-
dančios kariuomenės. O sustoję, jie
nuleisdavo sparnus.
25 Jiems sustojus ir sparnus nu-
leidus, sudundėjo griaustinis aug-
štai danguje viršum jų.
26 Dangus viršuje, kuris buvo
viršum jų galvų, buvo lyg kaž-
kas iš safyro padarytas, lyg koks
sostas ir tame soste sėdėjo
pavidalas, panašus į žmogų.
27 Ir aš regėjau skaistų švie-

sumą, einant lyg ugnį iš vidaus
ir galingai šviečiančią ugnį
augštyn ir žemyn nuo Jo juostos.
28 Visa tai švietė į visas puses
lyg dangaus juosta, pasirodanti lie-
tingomis dienomis danguje. Taip aš
regėjau Viešpaties šlovę. O tai iš-
vydęs, aš puoliau ant savo veido ir
išgirdau Kalbančiojo balsą.

2

Pranašo Jechezkėlio Pašaukimas

1 Žmogaus sūnau, tarė Jis man,
stokis ant savo kojų, tai Aš su ta-
vimi kalbėsiu.
2 Taip pastiprino mane Kalban-
čiojo Dvasia, kad aš atsistojau ant
savo kojų ir klausiaus.
3 Ir Jis tarė man: "Žmogaus
sūnau, Aš siunčiu tave į Izraelį,
pas žmones, kurie nuo Manęs atsi-
metė ir nuo Manęs atstojo. Jie ir
jų tėvai yra ligi šiai dienai prieš
Mane nusidėję.
4 O tie žmonės, pas kuriuos Aš
tave siunčiu, turi kietas galvas bei
užkietintas širdis, kuriems turi sa-
kyti—taip kalba Viešpats.
5 Ar jie klausytų, 1ar neklausy-
tų, tie namai, kurie nepaklusnūs
yra, turi žinoti, pranašą jų tarpe
esant.
6 Ir tu, žmogaus vaike, neturi
jų pabūgti ir nebijoti jų žodžių.
Tiesa, jie yra užsispyrę ir atžaga-
reiviai ir tu gyveni skorpijonų
tarpe. Bet tu neturi bijoti jų
žodžių, neigi išsigąsti jų
žvilgsnių, nors jie ir iš nepaklusnių
namų yra.
7 Taip tu turi jiems apsakyti
Mano žodį, ar jie apsiimtų jų
klausyti, ar neklausyti, o jie yra ne-
paklusnūs žmonės.
8 O tu, žmogaus sūnau, klausy-
kis, ką Aš tau sakau ir nebūk ne-
paklusnus, kaip anie nepaklusnieji
namai. Atverk savo burną ir val-
gyk, ką Aš tau duosiu."
9 Ir štai, aš regėjau į mane iš-
tiestą ranką, kurioje buvo su-
vyniota gromata.
10 Ta ranka išvyniojo gromatą,
apipusiai prirašytą raudomis, liū-
desiu ir dejonėmis.

3

Pranašas Skiriamas Būti Izraelio Sargu

1 Ir Jis tarė man: Žmogaus
sūnau, imk ir valgyk tą gromatą,
kurią matai ir nuėjęs, kalbėk
Izraelio namams.
2 Tai aš atvėriau savo burną ir
Jis davė man tą gromatą valgyti,
3 tardamas: "Žmogaus sūnau,
valgyk šią gromatą, kurią tau
duodu. Tavo kūnas turi ją priimti
ir pripildyti tavo vidurius." Tada
valgiau aš ją ir ji buvo man bur-
noje saldi kaip medus.
4 Ir Jis tarė man: "Eik ir skelbk
Izraelio namams Mano žodį!
5 Juk Aš tavęs nesiunčiu pas
svetimos kalbos žmones, kurie sve-
timos kalbos nesupranta, bet į
Izraelio namus.
6 O jei Aš tave nusiųsčiau į
didelę tautą su svetima kalba, ku-
rios tu nemoki ir nesupranti, tai jie
tavęs klausytų.
7 Bet Izraelio namai nenori tavęs
klausyti, nes jie ir Manęs nenori
klausyti, kadangi Izraelio namai yra
kietų kaktų bei užkietėjusių
širdžių žmonės.
8 Bet dabar Aš padarysiu tave
tvirčiau nusistačiusiu už juos ir la-
biau užsispyrusiu, negu jie yra.
9 Ir Aš padarysiu tavo kaktą
kietą kaip deimantą, kietesnį
už titnagą. Todėl nesibijok ir neiš-
sigąsk, nors jie ir taip nepaklus-
nūs namai būtų!"
10 Jis man dar pasakė: "Žmogaus
sūnau, įsiklausyk gerai ir kreipk
dėmesį į tai, ką tau pasakysiu.
11 Dabar eik pas ištremtuosius
belaisvius, savo žmones, ir apsa-
kyk jiems, ką Viešpats Dievas
kalba, ar jie klausys, ar neklausys."
12 Tai pakėlė mane Dvasia ir aš
išgirdau už savęs tariantį di-
dingą balsą: "Pagirta tebūnie
Viešpaties garbė savo vietoje!"
13 Tada buvo girdimas sparnų

šlamėjimas anų gyvulių ir su jais
einančių tekinių bildėjimas ir lyg
didelis žemės padrebėjimo
dundėjimas.
14 Tai nunešė mane Dvasia išsi-
gandusį ir pyktelėjusį. Bet
Viešpaties ranka buvo mane
nutvėrusi ir mane tvirtai laikė.
15 Taip aš patekau pas tremtinius
Telabybe prie Kebaro upės apgy-
vendintus, javų guboms lauke sto-
vint ir atsisėdau su jais,
pasilikdamas didžiai sujaudintas
septynias dienas jų tarpe.
16 Praėjus septynioms dienoms,
aplankė mane Viešpats Savo žo-
džiu ir tarė:
17 "Žmogaus sūnau, Aš įstatau
tave būti Izraelio žmonių prižiū-
rėtoju. Įsiklausyk žodį iš Mano
burnos ir perspėk juos atitinkamai
dėl Manęs.
18 Jei Aš bedieviui sakau "tu turi
mirti" ir tu jo negraudeni mesti savo
piktojo kelio, kad išsaugotų
savo gyvybę, tai mirs bedievis dėl
savo nuodėmių, bet jo kraują Aš
paieškosiu iš tavo rankos.
19 Bet, jei tu bedievį graudeni
ir jis neprisiverčia liautis piktai pa-
sielgdamas, tai jis mirs dėl savo
nuodėmių, bet tu išgelbėsi savąją
sielą.
20 Jei teisusis atsisako savo tei-
sybės ir pradeda užsiimti piktu, tai
Aš leisiu jam suklupti, kad jis
pražūtų. Kadangi tu jo nepagrau-
denai, jis mirs dėl savo nuodėmių
ir į jo teisybę, kurią jis vykdęs,
nebus atsižvelgta, bet Aš paieško-
siu jo kraują iš tavo rankos.
21 Bet, jei tu teisųjį graudeni,
kad nenusikalstų, ir jis nenusi-
deda, tai jis išliks, kadangi jis priėmė
pagraudenimą ir tu išgelbėsi savo
sielą."
22 Ir čiapat atėjo Viešpaties ranka
ant manęs ir Jis tarė man: "Kelkis
ir išeik į laukus, ten Aš kalbėsiu
su tavimi."
23 Tai aš atsikėliau ir išėjau į
lauką ir regėjau čia stovinčią
Viešpaties šlovę, tokią, kokią
buvau matęs prie Kebaro upės ir aš
parpuoliau kniūbsčias ant savo
veido.
24 Dvasios atgaivintas, aš atsi-
stojau ant savo kojų ir Jis tarė
man, su manimi kalbėdamas: "Nu-
eik ir užsirakink savo namuose!
25 Štai, žmogaus sūnau, tu būsi
supančiotas pančiais, kad tu nega-
lėsi laisvai jų tarpe išeiti.
26 Tavo liežuviui Aš duosiu pri-
lipti prie gomurio, kad negalėsi kal-
bėti ir jų barti, nes jie yra
nepaklusnieji namai.
27 Kai Aš su tavimi kalbėsiu, tai
Aš atversiu tavo burną, kad jiems
turėsi sakyti—taip kalba Viešpats
Dievas—kas klausosi, tas tesi-
klauso, kas neklauso, tas tenesi-
klauso, nes tai yra nepaklusnieji
namai.

4

Apgultos Jerūzalės Pavaizdavimas

1 Žmogaus sūnau, pasiimk sau
plytelę ir pasidaryk sau ant jos Je-
rūzalės brėžinį.
2 Parodyk brėžinyje miesto ka-
riuomenės apgulimą iš visų
pusių, pylimą, kariuomenės iš-
sidėstymą ir kovos pabūklų su-
statymą aplink miestą.
3 Tada pasiimk geležinę kep-
tuvę. Tatai tebūnie geležinis mūras
tarp tavęs ir miesto ir atsisukęs į
miestą, taip pavaizduok miesto
apgulimą. Ir tai tebūna ženklu
Izraelio namams.
4 Po to gulkis ant savo kairiojo
šono, uždėjęs Izraelio nusikaltimus
ant jo. Kiek dienų tu ant to šono
gulėsi, tiek dienų tu nešiosi jo
nusikaltimą.
5 Bet jų nusikaltimų metų
skaičių Aš paversiu į dienų
skaičių, būtent, 390 dienų tu ne-
šiosi Izraelio nuodėmes.
6 Tai atlikęs, tu turi gulėti ant
savo dešiniojo šono už Jūdos
namų nuodėmes 40 dienų, nes
Aš tau duodu po dieną už kiek-
vienus metus.
7 Veidu atsigręžk į apgulimą,

ištiesk savo dešinę, rankoves atsi-
raitęs, prieš Jerūzalę ir pranašauk
prieš ją.
8 Aš suraišiosiu tave pančiais,
kad nesisukinėtumei nuo vieno šono
ant kito tol, kol nebūsi apgulimo
dienas pabaigęs.
9 Taigi, pasiimk sau kviečių,
miežių, pupų, lęšiukų, naminių
sorų ir vikių ir supylęs tuos į
kubilą, kepkis sau duonos iš tų,
kurios tau turės užtekti 390 dienų,
kol tu gulėsi ant savo šono.
10 Kiekvienai dienai pasiimk sau
tų 8 uncijas ir valgyk tiek duonos
kasdien nustatytu laiku.
11 Taip pat ir vandenį gersi su
saiku, atitinkamu laiku. Kiekvienai
dienai atsiseikėk po du geru pusli-
triniu puoduku, iš viso 1.2 litro.
12 Jų akivaizdoje turi išsikepti
miežinį ragaišį ant žmogaus
mėšlo kūrenamos ugnies ir jį
valgyti.
13 Ir Viešpats tarė: "Šitaip valgys
izraelitai užterštą duoną tau-
tose, į kurias Aš juos ištremsiu."
14 O aš atsiliepiau: "O Viešpatie,
Dieve, štai, aš dar niekuomet neuž-
teršiau savo sielos iš pat jaunystės
ligi šios dienos, valgydamas maitos
ar žvėrių sudraskyto ar imdamas
netinkamos mėsos į savo
burną."
15 Ir Jis atsakė man: "Štai Aš
pavelysiu tau karvės mėšlą var-
toti vietoje žmogaus mėšlo savo
duonai išsikepti, ir
16 dar pasakysiu, žmogaus sūnau,
štai Aš atimsiu maisto atsargas iš
Jerūzalės, kad jie su baime valgys
savo atsvertą duonelę ir prisibi-
jodami gers jiems atseikėtą
vandenį,
17 kadangi užeis maisto ir van-
dens stoka, ir vienas į kitą pasi-
žiūrėjęs liūdės, alpdamas dėl savo
nuodėmių.

5

Jerūzalės Bausmės Pavaizdavimas

1 Žmogaus sūnau, imk savo
kardą, aštrų kaip britvą ir nu-
siskusk savo plaukus ir barzdą
ir, juos padalinęs, pasverk
svarstyklėmis.
2 Vieną trečdalį tų tu turi
sudeginti pačiame miesto viduryje,
kai užsibaigs apgulimo dienos. An-
trąjį trečdalį, paėmęs, suka-
pok kardu visur aplinkui,
paskutinį trečdalį išblaškyk po
visus vėjus, kad Aš jį kardu
persekiočiau.
3 Žiupsnelį tų plaukų įsirišk į
savo skverno kampą
4 ir vėl, keletą jų ėmęs, nu-
mesk į ugnį ir sudegink juos ug-
nimi, iš kurios užsidegs visi Izraelio
namai.
5 Taip taria Viešpats Dievas: "Tai
yra Jerūzalė pačiame tautų vidu-
ryje su žemėmis aplinkui iš visų
pusių.
6 Bet ji paniekino Mano
įstatymus labiau už pagonis ir
Mano nuostatus už aplinkui gyve-
nančius kraštus. Nes jie atmetė Ma-
no įstatymus ir nesilaiko Mano
nuostatų."
7 Todėl sako Viešpats Dievas:
"Kadangi jūs labiau nusikalstate už
pagonis, kurie aplinkui gyvena ir
nesilaikote Mano įstatymų, nesi-
elgdami pagal Mano nuostatus, bet
prisitaikote pagonims, aplinkui
gyvenantiems,
8 todėl ir sako Viešpats Dievas:
"Aš ateisiu prieš jus ir padarysiu
jums teismą pagonių akyse
9 ir padarysiu su jumis taip, kaip
dar niekuomet nebuvau daręs ir
ateityje nedarysiu dėl visų tavo
pasibaisėjimų,
10 kad tavyje tėvai savo vaikus ir
vaikai savo tėvus turės ėsti ir da-
rysiu tau tokį teismą, kad visi
tavo likusieji po visus vėjus išblaš-
kyti būtų.
11 Todėl, kaip tikrai Aš gyvas
esmi, taria Viešpats Dievas, Aš su-
daužysiu tave, Savo akimis tavęs
negailėdamas ir nesusimildamas,
kadangi tu Mano šventovę užteršei
visokiomis pabaisomis ir dievaičiais.
12 Trečdalį tavęs Aš numarinsiu

maru ir badu. Kitas tavo trečdalis
kris nuo kardo aplinkui tave. O li-
kusį trečdalį Aš išsklaidysiu po
visus vėjus, kad būtų persekiojami
kardu.
13 Taip išsibaigs Mano įtūžimas
ir didysis kerštas dėl jų visais šiais
įvykiais, kad jie ištirs Mane,
Viešpatį Savo keršte kalbėjusį
ir visą Savo rūstumą ant jų
išliejusį.
14 Aš paversiu tave dykuma ir tu
būsi pasityčiojimu pagonių, kurie
aplink tave gyvena, akyse ir visiems
tavo praeiviams.
15 Kai Aš įtužęs ir užpykęs
bausiu tave, tai pasibaisės visos tavo
apylinkės tautos ir apšmeiš tave. Jie
įžeidinės ir niekins tave, kai Aš
tau darysiu teismą, keršydamas ir
skaudžiai bardamas, Aš Viešpats,
tau tatai sakau.
16 Maisto atsargas atimdamas, Aš
padarysiu, kad badas vis toliau pa-
plistų ir lyg šaunamomis strėlėmis
į jus pataikytų ir jus žudytų.
17 Su badu atsiųsiu jums ir pik-
tus žvėris, kurie jus bevaikiais pa-
darys. Bus maras ir kraujo
praliejimas, Man kardą ant tavęs
užvedus, Aš Viešpats, tau tatai
kalbėjau.

6

Bausmė Už Dievaičių Garbinimą

1 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu, tardamas:
2 "Žmogaus sūnau, pažvelk į
Izraelio kalnus ir pranašauk prieš
juos,
3 sakydamas—jūs Izraelio kal-
nai, pasiklausykite Viešpaties Dievo
žodį. Štai, ką kalba Viešpats
Dievas kalnams bei kalvoms, upe-
liams ir slėniams. Štai, Aš už-
vesiu ant jūsų kardą ir
sunaikinsiu jūsų alkas.
4 Jūsų aukurai bus nugriauti,
dievaičiai sulaužyti ir prie jų bus
numesti jūsų užmuštieji.
5 Taip, Aš numesiu izraelitų
kūnus ties jų dievaičiais ir išbar-
stysiu jų kaulus aplink jų
aukurą.
6 Kur tik jūs gyvensite, ten
jūsų miestai bus išgriauti ir jūsų
alkos išnaikintos, nes jūsų auku-
rai bus paversti niekais, jūsų die-
vaičiai sulaužyti į gabalėlius,
jūsų paveikslai sudaužyti ir jūsų
šventyklos nuardytos.
7 Iš čia begulinčių jūsų už-
muštųjų jūs pamatysite Mane
esantį Viešpatį.
8 Bet keliems iš jūsų Aš leisiu
išlikti, kurie ištrūks nuo kardo
tautų, po kurias Aš jus
išblaškysiu.
9 Šitie jūsų išlikusieji tada at-
simins Mane tautose, į kurias jie
ištremti bus, kai Aš jų pasileidu-
sią ir nuo Manęs pabėgusią
širdį ir jų kekšaujančias akis,
kuriomis jie į savo dievaičius žiū-
rėjo, sukūlęs būsiu ir jie gailėsis
tada, taip pasibaisėtinai pasielgę.
10 Jie turi ištirti Mane esantį
Viešpatį ir ne be reikalo kalbė-
jusį, jog užvesiąs jiems tą
nelaimę.
11 Viešpats Dievas sako—suplok
rankomis ir tryptelėk koja, tarda-
mas—galas visoms Izraelio pasi-
bjaurėtinoms piktenybėms, dėl
kurių jie kardu, maru ir badu žūti
turės!
12 Kas toli yra, tas mirs maru, ir
kas arti yra, tas kris nuo kardo. O
nuo tų išlikusieji, apsaugotieji,
mirs badu. Taip Aš pabaigsiu Savo
didįjį kerštą jų tarpe,
13 kad ištirtumėte Mane esantį
Viešpatį, kai jų užmuštieji gulės
tarpe jų dievaičių aplink jų au-
kurų, augštai ant visų kaukarė-
lių, visų kalnų, po visais
žaliaisias medžiais, po visais tan-
kiausiais ąžuolais ir kur tik jie vi-
sokiems dievaičiams kvepinčių
smilkalų smalkindavo.
14 Aš ištiesiu prieš juos Savo
ranką, išnaikindamas žemę ir pa-
darydamas ją negyvenamą nuo
dykumos ligi Diblato, kur jie gy-
vena, kad pamatytų Mane es-
antį Viešpatį.

7

Jūdos Šaliai Numatyta Skaudi Bausmė

1 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu ir tarė:
2 "Žmogaus sūnau, štai, ką
kalba Viešpats Dievas apie Izraelio
kraštą—ateina galas, galas visiems
keturiems kampams šios
žemės.
3 Dabar ateina tavo galas. Aš
pabausiu tave Savo didžiuoju kerštu,
kaip tu užsipelnęs esi ir atlyginsiu
tau pagal tavo pasibaisėtiną
pasielgimą.
4 Aš nežiūrėsiu į tave pasigailėdamas
ir neaplenksiu tavęs. Aš
užmokėsiu tau tinkamai už tavo
darbus ir tavo pasibaisėtiną pasielgimą,
kad pamatytumei Mane
esantį Viešpatį.
5 Taip kalba Viešpats Dievas,
štai, ateina nelaimė po nelaimės.
6 Ateina galas, kuris pabudo
prieš tave, štai jis ateina.
7 Tavo sunaikinimas artėja, šalies
gyventojau! Ateina metas,
išgąsčio diena, kurioje nebegirdėsi
dainų atkalnėse.
8 Netrukus tu pajusi Mano
įtužimą, kai Aš išliesiu Savo
kerštą, tave bausdamas už tai,
ką tu užsipelnei savo piktuoju pasielgimu
ir darbais.
9 Mano akys neturi tavęs
aplenkti, neigi susimilti. Bet Aš tau
užmokėsiu, kaip tu užsipelnei savo
piktenybėmis, kad ištirtumei Mane
esantį Viešpatį, jus baudžiantį.
10 Štai aušta naikinančioji diena.
Pražydo būsiančioji rykštė. Pasididžiavimas
yra išbujojęs.
11 Nuožmusis keliasi pabūti
rykšte bedieviams, kad niekas iš
jų ir jų tautos daugybės nesusilauks
paguodos.
12 Ateina metas, artinasi diena.
Tenesidžiaugia perkąsis ir tegul
neliūdi parduodąsis, nes kerštas
užeina ant visos jų daugybės.
13 Todėl teneieško pardavėjas
savo parduotojo turto. Nes tas, kuris
išliks, tas jį turės. Nes pranašystė,
liečianti visą jų daugybę,
nebus atšaukta, kad niekas neišliks
gyvas dėl savo nusikaltimų.
14 Tik tetrimituoja trimitais ir tepasirengia
kovai, nors nė vienas
neišeis kariauti, kadangi Mano didysis
kerštas apima visą jų
daugybę.
15 Kardas vaikščioja gatvėmis, po
butus eina maras ir badas. Kas
laukuose yra, mirs nuo kardo, o
badas su maru suės tą, kuris
mieste yra.
16 Kai kurie jų išliks ir slėpsis
kalnuose, kaip išbaidyti karveliai,
visi kartu dejuodami dėl savo
nusikaltimų.
17 Visų rankos nulims ir visų
keliai pasileis kaip vanduo.
18 Jie apsisiaus maišais ir bus pilte
apipilti baime, jų veidai pilni
skausmo, galvos visų jų
nuskustos.
19 Jie išmes savo sidabrą į
gatves ir savo auksą laikys atmatomis.
Nes nei sidabras, nei auksas
nepadės jiems Viešpaties rūstybės
dienoje. Ir tais jie nepasotins savo
sielos ir nepapildys jais savo pilvo,
kadangi tais jie įsivėlė į
nusikaltimus.
20 Nes iš savo brangiųjų akmenaičių,
kuriais jie puikaudavo,
jie pasidarė sau pabaisas ir baidyklių
paveikslus. Todėl Aš padarysiu,
kad jie jais pasibaisėtų.
21 Ir Aš atiduosiu juos
svetimųjų rankoms išplėšti ir
patiems žemės bedieviams pasigrobti
ir visiškai sutaršyti.
22 Aš nukreipsiu Savo akis šalin,
kad jie Mano lobį tikrai nešventu
padarytų. Taip turi užeiti ant jo
plėšikai ir jį išdergti.
23 Padaryk grandinę, kadangi
krašte praliejama daug kraujo ir
mieste yra daugybė nusikaltimų
padaroma.
24 Aš atvesiu pikčiausius iš
tautų, kad tie jų namus atimtų
ir galiūnų pasididžiavimui kelią
užkirstų ir jų šventyklas
išdergtų.

25 Naikintojas užeis ir jie ieškos
taikos, bet jos nesuras.
26 Viena nelaimė užeis po kitos,
gandai pasklis vienas po kito. Tada
jie kreipsis į pranašus, bet tie ne-
galės duoti jokių patarimų, kaip
ir jų vyresnieji. O ir kunigai ne-
beduos jokių nurodymų.
27 Karalius bus nusiminęs ir ku-
nigaikščiai apsivilkę gedulu.
Žmonių rankos šalyje bus sustin-
gusios. Aš darysiu su jais taip pagal
jų pasielgimą ir bausiu juos, kaip
jie užsipelnė, kad pergyventų
Mane esantį Viešpatį.

8

Jechezkėlio Antrasis Regėjimas

1 Šeštaisiais metais šeštojo mė-
nesio penktąją dieną palietė
Viešpats Dievas mane Savo ranka,
man sėdint su Jūdos senaisiais mano
akivaizdoje savo namuose.
2 Ir mačiau lyg ugningą žmo-
gaus pavidalą nuo juostos žemyn,
bet nuo juostos augštyn lyg žė-
rintį skaistvarį.
3 Lyg koks rankos pavidalas
čiupterėjo mane už plaukų ir Dva-
sia pakėlė mane tarpe dangaus ir
žemės dieviškame regėjime ir
nunešė mane į Jerūzalę prie vi-
dujinių vartų, kurie šiaurinėje
pusėje yra, prie pavydą sukelian-
čio dievaičio.
4 Ir štai, tatai buvo Izraelio
Dievo šlovė, kurią aš anksčiau
buvau matęs Kebaro slėnyje.
5 Ir Jis tarė man: "Žmogaus
sūnau, pakylėk savo akis į
šiaurę!" Ir man žvilgterėjus į
šiaurę, štai čia riogsojo netoli alto-
riaus prie šiaurinio įėjimo anas
neapkenčiamas pavidalas.
6 O Jis sakė man: "Ar matai,
žmogaus sūnau, kokias piktenybes
Izraelis čia daro? Jie tai daro, kad
Aš tik kuo toliausiai atsitraukčiau
nuo Savo šventovės. Bet toliau tu
matysi dar daugiau baisenybių.
7 Tada Jis nuvedė mane prie lau-
kinio šventoriaus durų. Ir štai, čia
beesanti skylė sienoje.
8 Ir Jis tarė man: "Žmogaus
sūnau, prasilaužk sieną!" Ir aš
prasilaužiau sieną ir pamačiau
angą.
9 Ir Jis liepė man: "Įeik čia
vidun ir tu pamatysi, kokias bjau-
rybes jie čia daro!"
10 Aš įėjau ir pamačiau
įvairiausių kirminų ir gyvu-
lių ir pasibaisėtinų Izraelio die-
vaičių, nupieštų visur sienose,
11 ties kuriais stovėjo Izraelio 70
vyresniųjų su Šafano sūnumi
Jaazanija, kiekvienas jų su
smilkytuvais rankoje, iš kurių
tirštas rūkas augštyn kilo.
12 Tuomet tarė Jis man—"Žmo-
gaus sūnau, ar nematai ką Izrae-
lio vyresnieji tamsoje, kiekvienas
savo patalpoje su savo dievaičiu
daro ir galvoja—Viešpats mūsų
nemato, nes Viešpats yra apleidęs
mūsų žemę."
13 Ir Jis vėl tarė: "Tu regėsi
dar daugiau jųjų daromųjų
baisenybių."
14 Tada Jis nuvedė mane prie
Viešpaties šventovės šiaurinių
vartų. Ir štai, čia buvo besėdin-
čios moteriškės ir apverkiančios
Tamūzą.
15 Ir Jis tarė man: "Žmogaus
sūnau, ar tu tai regi? Bet tu pama-
tysi bjauresnių baisenybių, negu
šios yra."
16 Ir Jis įvedė mane į vidu-
rinį šventorių Viešpaties1 šven-
tovės ir prie durų tarp šventoriaus
ir altoriaus buvo apie 25 vyrai, ku-
rie nugaras atsukę Viešpaties šven-
tovei, atsikreipę į rytus, garbino
saulėtekį.
17 "Žmogaus sūnau, ar tu tai ne-
matai," klausė Jis manęs. Ar Jūdos
namams neužtenka tų baiseny-
bių, kurias jie čia daro? Juk jie ir
visame krašte užsiima prievarta-
vimu ir neteisybėmis vis nuolat Ma-
ne pykindami! O štai, jie dar ir vy-
no šakeles savo panosyje laiko.
18 Todėl Aš ir pasielgsiu labai ne-
gailestingai su jais. Mano akys jų
neaplenks ir Aš nenoriu jų susi-
milti. Nors jie ir galingu balsu į

Mano ausis rėktų, tačiau Aš jų
neklausysiu.

9

Bausmė Dievaičių Gerbėjams

1 Tada Jis šaukė dideliu balsu,
kad ir aš girdėčiau: "Ateikite visi,
kurie esate paskirti nubausti šitą
miestą, kiekvienas su savo mir-
tinu ginklu."
2 Ir štai, keliu nuo augštųjų
vartų iš šiaurinės pusės be-
ateiną šeši vyrai, kiekvienas su
mirtinu ginklu savo rankoje. Bet
vienas jų buvo apsivilkęs marš-
koniu ir turėjo rašymo įrankius
prie juostos prisikabinęs. Įėję, jie
atsistojo prie varinio altoriaus.
3 Ir Izraelio Dievo šlovė pasikėlė
nuo kerubo, ant kurio ji buvo prie
namų slenksčio ir šaukė marš-
koniu apsivilkusiam ir rašymo
įrankius prie savo šalies turinčiam.
4 Viešpats tarė jam: "Pereik per
visą Jerūzalės miestą ir užrašyk
kaktoje kiekvieno žmogaus, kuris
dūsauja ir raudoja dėl čia daromų
piktenybių, raidę 'T'.
5 O aniems penkiems Jis tarė,
man girdint: "Jūs eikite jam iš pas-
kos ir muškite per visą miestą,
kad jūsų akys negailėtų ir ne-
aplenktų nė vieno.
6 Mirtinai nužudykite senuosius
su jaunaisiais vaikais, mergas, kū-
dikius ir moteris. Bet tų, kurie
kaktoje pažymėti yra, nė vieno ne-
lieskite. Pradėkite nuo Mano šven-
tovės!" Ir jie pradėjo nuo senųjų,
kurie ties šventove buvo.
7 Ir Jis tarė jiems—užterškite
tuos ir pripildykite šventorius la-
vonais. Išeikite! Ir jie išėjo ir ėmė
mieste žudyti.
8 O kai jie pabaigė žudyti, aš dar
buvau išlikęs gyvas. Aš parpuoliau
ant savo veido ir šaukiau: O Vieš-
patie, Dieve, ar Tu taip visus liku-
sius Izraelyje išžudysi, Savo
kerštą ant Jerūzalės išliedamas?
9 Jis atsiliepė man: "Izraelio ir
Jūdos namų nusidėjimai yra per-
dėm dideli. Visame krašte vyksta
tik vienas prievartavimas, o mieste
daroma neteisybė." Nes jie sako—
Viešpats apleido šią žemę ir Vieš-
pats mūsų nemato.
10 Todėl Mano akys jų negailės
ir Aš jų nesusimilsiu, kad jų pa-
sielgimas užlips ant jų pačių
galvos.
11 Ir štai, vyras marškoniu ap-
sirėdęs ir su rašymo įrankiais prie
šalies tarė, atsakydamas: "Aš pa-
dariau, kaip Tu man liepei."

10

Žėrinčios Anglys, Viešpaties Šlovė

1 Štai, žiūrėdamas į skliautą
viršum kerubų galvų, aš paste-
bėjau lyg kokį sostą, padarytą
iš safyro.
2 Ir Jis tarė marškoniu apsirė-
džiusiam: "Eik ir pasiimk iš po ke-
rubų tarpe tekinių prie kerubų
savo rankomis pilnas saujas
žėrinčių anglių ir išbarstyk tas
ant miesto." Ir jis ėjo ir aš mačiau
jį įeinant.
3 Kerubai stovėjo šventovės pie-
tinėje pusėje vyrui įeinant ir vi-
durinis šventorius prisipildė
debesimi.
4 Ir Viešpaties šlovė pasikėlė nuo
kerubų prie šventovės slenksčio
ir šventovė prisipildė debesimi, kad
visas šventorius spinduliavo Vieš-
paties šlove.
5 Kerubų sparnų šlamėjimas
buvo girdimas ligi laukutinio šven-
toriaus, lyg tai būtų Visagalio
Viešpaties balsas, Jam kalbant.
6 Kai Jis buvo įsakęs marš-
koniu apsivilkusiam: "Imkis ug-
nies nuo ratų iš po kerubų,"
įėjo tas vyras ir atsistojo prie
tekinių.
7 Ir kerubas ištiesė savo ranką
į ugnį ir ėmė tos ugnies, kuri
tarpe kerubų buvo ir davė ją
marškoniu apsivilkusiam vyrui į
rankas, kuris ją pasiėmė ir išėjo.
8 Po kerubų sparnais atrodė,
lyg jie turį žmogaus rankas.
9 Ir man taip žiūrint, tie keturi

ratai, bestovį prie kerubų, po
tekinį prie kiekvieno kerubo,
atrodė, lyg jie būtų padaryti iš
turkiso.
10 Visi keturi ratai buvo vienas,
kaip kitas, lyg būtų vienas ratas
kitame rate.
11 Jie galėjo judėti visomis ketu-
riomis kryptimis, nesisukinėdami.
Ta kryptimi, kuria pirmasis ėjo, ju-
dėjo visi keturi kartu, nesisukdami
į šonus.
12 Kartu su visu savo kūnu,
užpakaliu, rankomis ir sparnais, visi
keturi tekiniai, buvo visi pilni akių
iš visų pusių.
13 Man girdint, buvo tie ratai sū-
kuriu vadinami.
14 Kiekvienas jų turėjo keturis
veidus. Pirmasis veidas buvo ke-
rubo, antrasis žmogaus, trečiasis
liūto, ketvirtasis erelio.
15 Tada pasikėlė kerubai ir tai
buvo tie patys sutvėrimai, kuriuos
aš mačiau prie Kebaro upės.
16 Kerubams einant, ėjo ir ratai
su jais kartu. Kerubams savo spar-
nais nuo žemės pasikeliant, ir ratai
nuo jų neatsiliko.
17 Aniems stovint, taipojau ir šie
stovėjo. Aniems pasikeliant, ir šie
taipojau pasikėlė, kadangi juose
buvo gyvo sutvėrimo dvasia.
18 Tada pasikėlė Viešpaties šlovė
atgal nuo šventovės slenksčio ant
kerubų.
19 Ir tada pasikėlė kerubai savo
sparnais nuo žemės mano akivaiz-
doje, ratams su jais kartu einant ir
nusileido ties Viešpaties šventovės
rytiniais vartais, o Izraelio Dievo
šlovė buvo viršum jų.
20 Tai buvo tos pačios gyvosios
būtybės, kurias aš mačiau po Izrae-
lio Dievu prie Kebaro upės ir pa-
stebėjau, kad tai buvo kerubai,
21 nes kiekvienas jų turėjo po
keturis veidus, po keturis sparnus
ir po sparnais lyg žmogaus rankas.
22 Jų veidai buvo tie patys, ku-
riuos buvau matęs prie Kebaro
upės. Kiekvienas jų ėjo tiesiai pir-
myn ties savimi.

11

Bausmė Izraelio Valdovams

1 Dvasia pakėlė mane ir nunešė
mane prie Viešpaties šventovės ry-
tinių vartų, kurie rytiniame šone
yra. Ir štai, čia buvo 25 vyrai. Jų
tarpe mačiau Jaazaniją, Azuro
sunų ir Benajos sūnų Pelatiją,
žmonių vyresniuosius.
2 Ir Jis tarė man: "Žmogaus
sūnau, šie žmonės yra piktai nusi-
teikę ir jų užmanymai šiam mies-
tui yra niekam tikę.
3 Nes jie sako, kad dar ne laikas
bijoti, kadangi miestas dar netoks
senas, kad neišsaugotų, kaip
mėsą katile ir kad jam dar naujų
įtvirtinimų nereikia.
4 Todėl tu, žmogaus sūnau turi
pas juos pranašauti."
5 Ir Viešpaties Dvasia aplankė
mane ir liepė man sakyti: "Taip
kalba Viešpats. Jus iš Izraelio
namų, Aš gerai pažįstu, jūsų
širdžių mintis ir ką jūs
kalbėjote."
6 Jūs užmušėte daugelį
žmonių šiame mieste, jo gatvės yra
pilnos lavonų.
7 Todėl sako Viešpats Dievas—
jūsų nužudytieji yra mėsa ir mies-
tas yra puodas, o jūs būsite iš miesto
išvaryti.
8 Kardą, kurio jūs bijote, Aš
užvesiu jums, taria Viešpats.
9 Aš ištremsiu jus ir atiduosiu jus
į svetimųjų rankas, padaryda-
mas jums teismą.
10 Jūs žūsite kardu. Aš bausiu jus
Izraelio žemėje, kad pamatytumėte
Mane esantį Viešpatį.
11 O miestas nebus jums puodu
ir jūs mėsa jame nebūsite, bet
Izraelio pakraščiuose Aš jus bausiu.
12 Ir jūs patirsite Mane esantį
Viešpatį, kadangi jūs nepasielgėte
pagal Mano įsakymus, nesilaiky-
dami Mano nuostatų, bet gyven-
tote kaip pagonys, kurie aplink jus
yra.
13 Man pranašaujant, mirė Pela-
tija, Benajos sūnus. Tai aš puoliau

ant savo veido ir šaukiau garsiai
tardamas: "Viešpatie, Dieve, Tu iš-
naikinsi Izraelio likutį iki
paskutinio."
14 Tada atsiliepė man Viešpats
Savo žodžiu:
15 "Žmogaus sūnau, tavo broliai,
artimieji ir giminės ir visi Izraelio
namų išlikusieji Jeruzalėje kalba
apie ištremtuosius izraelitus—jūs
esate toli nuo Viešpaties, todėl
mums priklauso žemė."
16 Todėl sakyk jiems—taip taria
Viešpats Dievas—Aš ištrėmiau juos
toli po kraštus ir tautas ir išsklai-
džiau juos. Vis dėlto, Aš būsiu jiems
šventove trumpam laikui tuose
kraštuose, į kuriuos jie yra
išblaškyti.
17 Todėl pranešk jiems, ką
Viešpats sako: "Aš surankiosiu jus
iš tautų ir kraštų į kuriuos jūs
išsklaidyti esate ir duosiu jums
Izraelio žemę."
18 Sugrįžę, jie turės išmesti iš
ten visas pasibaisėtinas ir pikti-
nančias baisenybes.
19 Ir Aš duosiu jiems sando-
ringą širdį bei naują Dvasią
jiems įkvėpsiu. Aš išimsiu iš jų
akmens širdį ir duosiu jiems
minkštą širdį,
20 kad pasielgtų pagal Mano
nuostatus ir laikytų Mano
įstatymus, juos sekdami. Ir jie bus
Mano žmonėmis, O Aš būsiu jų
Dievu.
21 Bet tiems, kurie pagal savo šir-
dies užgaidas ir pasileidimą gy-
vena, Aš užmesiu jiems jų darbus
ant jų galvos, sako Viešpats
Dievas.
22 Tai pasikėlė kerubai savo spar-
nais ir tekiniai su jais ir Izraelio
Dievo šlovė buvo viršum jų.
23 Tada pasikėlė Viešpaties šlovė
iš miesto ir nusileido ant kalno, ku-
ris į rytus nuo miesto yra.
24 Ir regėjime aš mačiau Dievo
Dvasią mane pakeliančią ir nu-
nešančią pas tremtinius į Babi-
loniją ir tuo pasaibaigė regėjimas.
25 Tremtiniams aš išdėsčiau visa
tai, ką Viešpats man buvo
parodęs.

12

Pranašystė Prieš Cedekyją

1 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
2 "Žmogaus sūnau, tu gyveni
atžagareivių tarpe, kurie akis tu-
rėdami, nežiūri ir ausis turėdami,
nesiklauso, kadangi jie yra užsi-
spyrėliai žmonės.
3 Todėl, žmogaus sūnau, pa-
siimk savo kelionės reikmenis ir iš-
eik dienos metu, jiems matant. Tu
turi keltis iš šios vietos į kitą.
Gal jie, matydami, tave keliaujant,
susipras, jog jie esą neklaužados.
4 Savo kelionės reikmenis turi
išsinešti dienos metu laukan, jiems
matant, o pats išeik vakare, jiems
matant, kelionei visiškai pasiruošęs.
5 Prasilaužk sieną, jiems ma-
tant, ir išeik pro ją.
6 Jiems bematant, užsidėk daik-
tus ant pečių ir temstant pasileisk
kelionėn. Prisidenk savo veidą,
kad žemės nematytumei ir tuo at-
kreiptumei Izraelio namų dėmesį."
7 Aš padariau taip, kaip man
Viešpats liepė. Savo kelionės reik-
menis aš išsinešiau šviesioje die-
noje. Vakare prasilaužiau sieną,
išlindau pro ją, sutemus, užsidėjau
daiktus ant pečių ir jiems matant,
iškeliavau.
8 Ryte anksti aplankė mane
Viešpats Savo žodžiu.
9 "Žmogaus sūnau, ar neklausė
tavęs tie neklaužados Izraelio na-
mai, ką tu darai?
10 Tu pranešk jiems, kad tuo nori
Viešpats Dievas perspėti Jeruzalės
kunigaikštį su visais čia esančiais
izraelitais.
11 Pasakyk jiems, kad tu išeida-
mas jiems parodei, kas ir jiems at-
sitiks, kad ir jiems teks iškeliauti—
nelaisvėn.
12 Jų kunigaikštis, savo mantą
ant pečių užsikrovęs, tamsoje, iš-
eis pro jų pralaužtą sieną pri-

dengtomis akimis, kad nė viena
akimi žemės nematytų.
13 Aš užmesiu ant jo Savo tinklą
ir jį sugausiu. Į kaldiečių šalį,
į Babelę Aš jį nugabensiu, ku-
rios jis vis dėlto nematys, bet tenai
numirs.
14 Ir visus su juomi esančius pa-
lydovus ir pagalbininkus Aš išblaš-
kysiu į visus vėjus, persekiodamas
juos kardu iš užpakalio.
15 Tokiu būdu jie ištirs Mane es-
antį Viešpatį, kai Aš būsiu juos
išsklaidęs po tautas ir kraštus.
16 Nedaugelis jų teišliks nuo
kardo, bado ir maro, kad papasa-
kotų anų žiaurumus žmonėms,
pas kuriuos pateks ir ištirtų Mane
esantį Viešpatį."
17 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
18 "Žmogaus sūnau, tu turi val-
gyti savo duoną drebėdamas ir
susirūpinęs ir kuždėdamas savo
vandenį gerti.
19 Pranešk tautai tos šalies, ką
Viešpats Dievas kalba apie Jerūzalę
ir Izraelio gyventojus, kad jie savo
duoną turės valgyti susirūpinę ir
gerti vandenį prisibijodami, ka-
dangi visas kraštas bus apiplėštas
jo sauvaliaujančių gyventojų.
20 Miestai, kurie dabar pilni
žmonių, bus išgriauti, visas kraš-
tas išnaikintas, kad ištirtumėte
Mane esantį Viešpatį."
21 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
22 "Žmogaus sūnau, ką jūs šne-
kate Izraelyje, kad diena praeinanti
po dienos, o pranašystės
neišsipildančios!
23 Todėl pranešk jiems, ką
Viešpats Dievas sako—Aš padary-
siu, kad jūs taip nebešnekėsite, ka-
dangi jau visiškai arti tai, kas
išpranašauta.
24 Ir greit pergyvensite, kad
regėjimai neužtrunka ir kad nė
viena pranašystė nemeluoja prieš
Izraelį.
25 Nes Aš esu Viešpats, ką Aš
kalbu, tatai ir netrukus įvyksta.
Dar jums gyviems esant, jūs ne-
klaužados, Aš kalbėsiu ir tai
įgyvendinsiu, sako Viešpats
Dievas."
26 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
27 "Žmogaus sūnau, Izraelio na-
mai tvirtina, kad šie jo regėjimai
liečia tolimą ateitį ir negreit
būsią įgyvendinti.
28 Todėl šnekėk jiems Mano žo-
džiais—Aš nieko nebeatidėliosiu.
Ką būsiu pasakęs, bus įgyvendinta,
taria Viešpats Dievas."

13

Bausmė Netikriems Pranašams

1 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
2 "Žmogaus sūnau, pranašauk
prieš Izraelio pranašus, kurie pra-
našauja iš savo širdies ir tark jiems—
išgirskite Viešpaties žodį!
3 Taip kalba Viešpats Dievas—
vargas tiems pasileidusiems pra-
našams, kurie regėjimų neturi, o
tik vadovaujasi savo pačių širdies
užgaidomis.
4 O Izraeli, tavo pranašai yra
kaip lapės dykumose.
5 Jie nestoja gintis prie mūro
plyšio ir neatstato Izraeliui sienos
ir nekovoja Viešpaties dienoje.
6 Jų regėjimai yra tušti ir jų
pranašystės sumeluotos. Jie sakosi
Dievo vardu kalbėję, nors Viešpats
jų nėra siuntęs, tačiau jie tvirtina,
kad jų pasakymai išsipildysią.
7 Ar netiesa, kad jūsų regėji-
mai bergždi ir jūsų pranašystės
sumeluotos? Vis dėlto jūs tvirti-
nate, jog "Viešpats tai kalbėjęs," kai
Aš nieko nėsu sakęs.
8 Todėl kalba Viešpats Dievas
prieš jus, kadangi jūs šnekate ir
pranašaujate melus.
9 Ir Mano ranka užeis ant taip
šnekančių pranašų ir melus
pranašaujančių, iš kurių nieko
nebūsią. Jie nebus Mano žmonių
susirinkime, neigi Izraelio namų
sąrašuose. Jie nepateks į Izrae-
lio žemę. Ir jūs turite patirti Mane
esantį Viešpatį,

10 kadangi jie Mano žmones išve-
džioja, skelbdami "Ramybė," kai
ramybės nėra. Vienas nudrėbė
sieną, kitas nulaistė netikusiomis
kalkėmis.
11 Pasakyk tiems, kurie laisto ne-
tikusiomis kalkėmis, kad staigus
lietus, užėjęs su kruša, visa tai nu-
plaus ir nudraskys.
12 Kai siena susileis, ar jūsų
nepaklaus: "Kur dingo jūsų už-
dažytieji dažai?"
13 Viešpats Dievas taip sako:
"Užpykęs, Aš paleisiu viesulą su
staigiu lietumi ir kruša, kurie viską
sunaikins dėl Mano didžiojo keršto.
14 Tokiu būdu Aš nuversiu tą
sieną, kurią jūs netikusiomis
kalkėmis laistėte ir sulyginsiu ją
su žeme, kad jos pamatus matyti
galėsite, o ir jūs patys čia žūsite,
ištyrę Mane esantį Viešpatį.
15 Taip Aš išliesiu Savo kerštą
ant sienos ir ant jos laistytojų ne-
tikusiomis kalkėmis ir sakysiu—ne-
beliko sienos, nebėra ir jos
laistytojų.
16 Tai yra tie Izraelio pranašai,
kurie Jerūzalei ramybę pranašauja,
kuri neatėjo, sako Viešpats Dievas."
17 Taip pat, žmogaus sūnau, sto-
kis prieš tautos dukteris, kurios
pranašauja pagal savo širdies už-
gaidas, ir pranašauk prieš jas,
18 tardamas: "Viešpats Dievas
sako—vargas jums, kurios siuvate
patiesalus tiek jaunųjų, tiek
senųjų alkūnėms pasidėti ir pa-
galvėles jų galvoms, kad jų sie-
las pagautumėte. Pagautoms
sieloms Mano tautos jūs dargi pri-
žadate jų gybę išsaugoti.
19 Jūs padarote Mane nešventu
Mano tautoje dėl miežių saujos ir
duonos kąsnio, sielas mirtin nu-
teisdamos, kurios neprivalėtų
mirti ir išteisindamos tuos, kurie
mirties verti, savo melagystėmis
žmonių tarpe, kurie melams tiki.
20 Todėl taria Viešpats Dievas:
"Štai, Aš esu prieš jūsų patiesa-
lus, kuriais jūs sielas gaudote ir
linksminate. Aš išplėšiu jas iš jūsų
rankos ir išlaisvinsiu tas sielas.
21 Aš nutrauksiu ir jūsų šydus
ir išvaduosiu Savo žmones iš jūsų
rankos, kad jų daugiau nebegau-
dysite, ištyrę Mane esantį
Viešpatį.
22 Kadangi jūs teisiųjų širdis
melagingai sugraudinote, kurių Aš
nesuraudinau, ir padrąsinote be-
dievius nuo pikto nesikreipti, kad
gyvi išliktų,
23 todėl jūs nebeskelbkite mela-
gingų regėjimų ir pranašysčių,
nes Aš išgelbėsiu Savo žmones iš
jūsų rankos ir jūs ištirsite Mane
esantį Viešpatį.

14

Dievas Nekenčia Dievaičių

1 Keletas Izraelio vyresniųjų
atėjo pas mane ir atsisėdo.
2 Ir tada aplankė Viešpats mane
Savo žodžiu:
3 Žmogaus sūnau, šie žmonės
myli savo širdimis dievaičius ir
Mane labai erzina savo nusikalti-
mais. Ar Aš turėčiau atsiliepti į
jų klausimus?
4 Todėl, kalbėdamas su jais pa-
sakyk jiems, ką Viešpats Dievas
todėl sako. Kas iš izraelitų, pami-
lusių visa širdimi savo dievaičius,
nesiliauja keldamas tokiais nusikal-
timais tokį pasipiktinimą ir
ateina pas pranašą, tai Aš, Vieš-
pats, tokiam atsakysiu taip, kaip jis
užsipelnęs savo stabų garbinimu.
5 Aš tai darysiu, kad vėl pagau-
čiau izraelitų širdis, kadangi jie su
savo stabais Man svetimi pasidarė.
6 Todėl sakyk Izraelio
namams—taip kalba Viešpats Die-
vas—sugrįžkite, atsimetę nuo
stabmeldystės ir nebežiūrėkite į
visas tas bjaurybes.
7 Kuris izraelitų, kad ir sveti-
mas Izraelyje gyvenąs nuo Manęs
atstoja, visa širdimi savo dievaitį
mylėdamas ir pasipiktinimą kel-
damas savo stabų garbinimu, pas
pranašą ateina per jį Manęs to
klausti, tam Aš, Viešpats, pats
atsakysiu.
8 Prieš tokį žmogų Aš at-

sigręšiu Savo veidu, kad jis būtų
sunaikintas, pavyzdžiu ir panieka
ir iš savo žmonių išrautas, kad iš-
tirtumėte Mane esantį Viešpatį.
9 Jei koks pranašas bus suve-
džiotas bepranašaudamas, tai tebū-
nie Viešpaties padaryta. Prieš tokį
Aš ištiesiu Savo ranką ir jį iš Iz-
raelio, Savo žmonių išnaikinsiu.
10 Taip turės už tai abu kentėti.
Tas, kuris į pranašą kreipėsi ir
tas, kuris meluodams pranašavo,
kadangi abu nusikalto,
11 kad jie Izraelio namų dau-
giau nebeatitolintų nuo Manęs ir
nebesuterštų savo nusižengimais,
bet būtų Mano žmonėmis ir Aš
būčiau jų Dievu, sako Viešpats
Dievas.
12 Ir Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
13 "Žmogaus sūnau, jei kokia
šalis prieš Mane nusikalsta ir tai dar
dėl visa ko patyčias daro, tai Aš
prieš tokią Savo ranką ištiesęs,
atimsiu jų maisto atsargas ir
užleisiu badą, nuo kurio mirs ir
žmonės ir gyvuliai.
14 Nors joje būtų ir visi trys,
Noachas, Danielius ir Juobas, tai
jie tik vieni savo teisybe savo sielas
teišgelbėtų, taria Viešpats Dievas.
15 Ir jei Aš paleisčiau piktų
žvėrių į šį kraštą, kurie
žmones išdraskytų ir žemę nute-
riotų, kad per ją nebebūtų ga-
lima pereiti dėl žvėrių
16 ir šie vyrai taipojau čia būtų,
kaip tikrai Aš gyvas, taria Viešpats
Dievas, tai ir jie nei sūnaus, nei
dukters negalėtų išgelbėti, o tiktai
save vienus pačius ir visa šalis pa-
virstų tyruma.
17 Arba, jei Aš kardui leisčiau
ateiti ir sakyčiau "Karde, pereik per
visą kraštą" ir taip žmones ir
galvijus išnaikinčiau,
18 o tie trys vyrai būtų jame,
kaip tikrai Aš gyvas esu, taria Vieš-
pats Dievas, jie neišgelbėtų savo
nei sūnaus, nei dukters, bet būtų
tik patys vieni išgelbėti.
19 Arba, jei Aš marą į tą
kraštą atsiųsčiau, Savo didįjį
keršta išliedamas, krašte kraują
praliedamas ir taip žmones su gal-
vijais kartu išmarinčiau,
20 ir Noachas, Danielius bei Juo-
bas jame būtų, kaip tikrai Aš gy-
vas esu, taria Viešpats Dievas, tai
savo nei sūnaus, nei dukters neiš-
saugotų, o tiktai savo sielas savo
teisybe.
21 Nes taip kalba Viešpats Die-
vas—užtikrintai Aš pabausiu Je-
rūzalę keturiomis sunkiomis
bausmėmis. Žmones ir galvijus iš-
naikinsiu kardu, badu, piktais
žvėrimis ir maru,
22 tačiau keletas joje
užsilikusiųjų išsaugos sūnus ir
dukteris ir ateis pas jus ir kai jūs
pamatysite jų gyvenimą ir pa-
sielgimą, tai jūs būsite patenkinti
ta bausme ir visu kitu, kuriuo Aš
Jerūzalę nubaudžiau.
23 Kai jūs pamatysite jų gyveni-
mo pobūdį ir jų elgesį, tai jūs
įsitikinsite, kad Aš tai joje ne be
priežasties dariau, ką padariau,
taria Viešpats Dievas."

15

Jerūzalė Lyg Nevaisingas Vynmedis

1 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
2 "Žmogaus sūnau, kuriuo at-
žvilgiu yra vynmedis geresnis už
kitus medžius ir kitų medžių
šakas girioje?
3 Ką galima iš jo padirbti? Ar
galima iš jo pasidaryti bent vieną
gembę daiktams pasikabinti?
4 Štai, jis numetamas į ugnį,
kad abu galu nudega ir vidurys ap-
svyla ir daugiau niekam nebetinka.
5 Iš jo nieko nebuvo galima
padirbti tol, kol dar sveikas buvo,
o tuo mažiau iš jo padarysi, kai jį
nudeginsi ir apsvilinsi."
6 Todėl taria Viešpats Dievas:
"Lygiai kaip Aš vynmedį pasirin-
kau iš kitų medžių sukūrenti,
taip Aš pasielgsiu su Jerūzale,
7 Savo veidą prieš juos at-
kreipdamas, kad jie nuo ugnies

neišbėgtų, bet juos suėstų. Ir jūs
turite pergyventi Mane esantį
Viešpatį, Savo veidu prieš juos
atsikreipiantį,
8 ir žemę išnaikinantį, kadangi
jie Manęs neklauso, kalba Viešpats
Dievas."

16

Neištikimoji Jerūzalė,
Nauja Sandora

1 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
2 "Išdėstyk Jerūzalei, kokius
pasibaisėtinus darbus ji padariusi."
3 Taip sako Viešpats Dievas Je-
rūzalei—tu esi iš Kanaano giminės,
gimusi kanaanietė. Tavo tėvas buvo
amorietis ir tavo motina chitietė.
4 Tau užgimus, tavo bamba ne-
buvo apipjaustyta. Tavęs niekas
neapibarstė druska, niekas neapi-
plovė vandeniu, kad apvalytų ir
niekas nesuvystė vystyklais.
5 Nes niekas tavęs nesigailėjo
ir nieko tokio tau nepadarė, tavęs
susimildamas, bet išmetė tave lau-
kan, nekęsdamas tavo sielos tavo
gimimo dienoje.
6 O Aš, pro šalį eidamas, ma-
čiau tave kraujuose gulinčią ir
tariau tau kraujuose taip gulinčiai
"tu būsi gyva" ir sakiau "būk gyva
savo krauje!"
7 Aš leidau tau užaugti lyg ko-
kiam laukų augalui. Tu užaugai
stipri ir didelė ir subrendai dai-
liomis krūtimis bei ilgais galvos
plaukais, nors dar buvai nuoga ir
drovėjaisi.
8 Eidamas pro tave, pažvelgiau
į tave ir pastebėjau, kad atėjęs
metas prie tavęs meilytis. Paėmęs
Savo apsiaustą, pridengiau tavo
nuogumą. Ir Aš tau pažadėjau ir
su tavimi susitariau, sako Viešpats
Dievas, kad tu Manoji būtumei.
9 Aš tave išpėriau vandeniu ir
nuplioviau nuo tavęs kraują ir pa-
tepiau tave balzamu,
10 aprėdžiau tave išrašytais rū-
bais, apaviau brangiausiomis kur-
pėmis, daviau tau plonas drapanas
ir šilkinę tvanką,
11 išpuošiau tave brangiais pa-
puošalais, uždėjau žiedus ant tavo
rankų ir grandinėlę ant tavo kaklo,
12 perrišau kaspinu gražiai tavo
plaukus, prikabinau auskarus prie
ausų ir uždėjau gražų vainiką
ant tavo galvos.
13 Taip tu buvai išdabinta vienu
auksu ir sidabru, apvilkta šilkais ir
raštais išmarginta drobe. Tu maiti-
nais kvietiniais kepsniais, medumi
ir aliejumi ir buvai gražių gražiau-
sioji ir gavai karalystę.
14 Ir tu plačiai pagarsėjai tautose
dėl savo gražumo, kurio Aš tau
apsčiai ligi tobulybės buvau
dovanojęs, taria Viešpats Dievas.
15 Taip giriama ir pasitikėdama
savo grožiu, tu pasileidai su kiek-
vienu praeiviu, jo valiai
pasiduodama.
16 Tu pasiėmei kai ką iš savo
aprangos ir pasidarei sau margas
alkas ir palaidūnavai su jomis, kaip
niekas iki šiol to nebuvo daręs ir
nedarys.
17 Taip pat tu pasiėmei savo bran-
genybių, kuriuos Aš tau buvau
davęs nuo Savo aukso ir sidabro ir
tu pasidarei sau vyriškų pavi-
dalų ir paleistuvavai su jais.
18 Savo išmargintais rūbais tu juos
apvilkai ir padėjai jiems Mano a-
liejų ir Mano smilkalus.
19 Mano maistą, kuriuomi Aš
tave maitinau, kviečių duoną,
aliejų, medų tu jiems padėjai jų
saldžiam kvapui. Ir tai yra, kas at-
sitiko, taria Viešpats Dievas.
20 Tu ėmei savo sūnus ir dukteris,
kuriuos Man buvai pagimdžiusi ir
aukavai tuos jiems, kad jie juos
suėstų. Ar nepagalvojai, kad
būtų užtekęs paleistuvavimas
vienas,
21 bet tu turėjai dar ir Mano
vaikus papjauti ir juos ugniai
atiduoti?
22 Visokiomis tokiomis bjaury-
bėmis ir paleistuvystėmis užsiė-
musi, tu niekuomet nepagalvojai
apie savo jaunystės dienas, kaip

skurdi buvai ir kaip tu kraujuose
gulėjai.
23 Ir be šių visų nelabumų—
vargas, vargas tau, taria Viešpats
Dievas,
24 tu dar pasistatei alkas bei au-
kurus kiekvienoje gatvėje,
25 po alką kiekvienos gatvės
gale, paversdama savo gražumą į
bjaurumą, begėdiškai kekšau-
dama su kiekvienu praeiviu.
26 O tu taip pat pasileidai su egip-
tiečiais, tavo gašliaisiais kaimynais
ir nesiliovei su jais kekšauti ir Mane
pykinti.
27 Bet Aš ištiesiau Savo ranką
į tave ir sumažinau tau teikiamą
dovaną, atiduodamas tau į ran-
kas tų, kurie tavęs nekenčia,
filistiečių dukterims, kurios
susisarmatyjo tavo pasileidusiu
gyvenimu.
28 Kai tau to neužteko, tai tu išė-
jai paleistuvauti su asiriečiais. Bet
ir tais tu nepasitenkinai.
29 Tu dar nuėjai į Kanaaną ir
pasileidai su kaldiečiais. Bet ir tie
tavęs nepatenkino.
30 Ar tavo valia taip silpna, klau-
sia Viešpats Dievas, kad tu taip pa-
sielgi, kaip tikra begėdė paleistuvė.
31 Nes tu pasistatei alkas kelių
galuose ir aukurus visose gatvėse ir
nebuvai pinigais paperkama, kaip
kitos kekšės,
32 kurios svetimauja su svetimais
vyrais, neatsižvelgdamos į savo
vyrą.
33 Nes kitoms kekšėms pinigus
moka, bet tu visiems savo meilikau-
tojams dar primoki pinigais ir dar
pridedi, kad tik jie iš visų šalių
ateitų ir su tavimi paleistuvautų.
34 Tu esi visiškai kitoniška mo-
teriškė. Tu neimi pinigų, bet dar
pati primoki, kad tau iš paskos
bėgtų. Niekas tavęs nevertė pa-
sielgti tokiu adverniška būdu.
35 Pasileidėle, išgirsk todėl Vieš-
paties žodį!
36 Štai, ką sako Viešpats Die-
vas. Kadangi tu duosniai pinigus
moki savo meilikautojams, atideng-
dama savo gėdą ir susiterši su vi-
sais kitais dievaičiais užsiimdama,
savo vaikų kraują pralieji, juos
aukodama,
37 todėl, štai, Aš surinksiu visus
tavo meilikautojus, kuriems tu pa-
tikai, kartu su tais, kriuos tu savo
draugais laikei, tavo priešų aki-
vaizdon, kuriuos Aš sušauksiu iš
visų šalių prieš tave, kad jie vi-
siškai pamatytų tavo sugėdinimą
ir atidengtąją gėdą.
38 Ir Aš padarysiu tau paleistuvės
ir kraujo pralietojos teismą, ir di-
džiai supykęs ir keršydamas, pra-
liesiu tavo kraują.
39 Aš atiduosiu tave į jų ran-
kas, kad jie tavo alkas nugriautų
ir tavo aukurus nuardytų ir tau
tavo rūbus nuvilktų, papuošalus
atimtų, tave atidengtą ir apnuo-
gintą paliktų.
40 Jų užeis visa gauja ant tavęs,
apmėtys tave akmenimis ir sukapos
tave savo kardais.
41 Tavo namus jie sudegins ug-
nimi ir padarys tau teismą dau-
gelio moterų akivaizdoje. Taip Aš
padarysiu, kad tu liautais kekšavusi
ir pinigus mokėjusi,
42 kad Mano įtužimas at-
slūgtų ir Mano kerštas prieš tave
atsileistų ir Man ant tavęs daugiau
nebereikėtų pykti,
43 kadangi tu neatsiminei savo
jaunystės dienų, bet erzinai Mane
visu tuo, todėl Aš uždėsiu visą
tavo pasielgimą ant tavo galvos,
sako Viešpats Dievas, kad nepalik-
čiau tavęs nenubaustos dėl visų
tavo bjauriųjų kalčių.
44 O tie, kurie mėgsta posakiais
šnekėti, taip išsireikš apie tave, Je-
rūzale, "kokia motina, tokia ir
duktė."
45 Tu esi duktė savo motinos, kuri
pametė savo vyrą ir savo vaikus
ir tu esi sesuo savo seserų, kurios
savo vyrus ir savo vaikus pametė.
Jūsų motina yra chitietė ir jūsų
tėvas amorietis.
46 Samarija yra tavo didžioji
sesuo su savo dukterimis, kuri tavo

kairėje gyvena ir Sodoma, tavo ma-
žoji duktė, kuri tavo dešinėje
gyvena.
47 Nors tu nepasielgei, kaip jos
pasielgė ir nedarei to, ką jos darė,
tačiau tu pagedai greitesniu laiku
savo nepadorumu, negu jos buvo.
48 Kaip tikrai Aš gyvas esu, sako
Viešpats Dievas, tavo sesuo So-
doma su savo dukterimis niekuo-
met taip nepasielgė, kaip tu su savo
dukterimis.
49 Štai, šie buvo tavo sesers So-
domos ir jos dukterų nusikalti-
mai: pasipūtimas, smaguriavimas,
dykinėjimas niekam netrukdant,
nesuvaržytas palaidūnavimas,
vargstančiųjų ir stokojančiųjų
nepasigailėjimas.
50 Jos didžiavosi ir pasibaisėtinai
pasielgė Mano akivaizdoje. Todėl,
įžiūrėjęs tai, Aš jas atėmiau.
51 Taip pat Samarija nė pusės tavo
nusikaltimų nepadarė. Tu, savo
baisenybėmis labiau nusikaltai už
ją. Tu pralenkei savo seseris taip,
kad jos teisios atrodo, palyginant su
tavo baisenybėmis, kurias tu
padarei.
52 Taigi, gėdykis dabar, pralen-
kusi savo seseris savo baiseny-
bėmis. Palyginant su tavimi, jos yra
teisesnės už tave, pikčiau pasiel-
gusią. Todėl gėdykis ir nešiok savo
apgėdinimą, kadangi tavo sesuo
yra teisesnė.
53 Bet Aš paleisiu jas iš nelaisvės,
būtent Sodomą su dukterimis,
Samariją su dukterimis ir tavo be-
laisvius iš Babelės nelaisvės, kartu
su jomis,
54 kad tu gėdytumeis ir sarmaty-
tais dėl viso to, ką tu padarei, jas
beguosdama.
55 Kai tavo sesuo Sodoma su savo
dukterimis ir Samarija su savo duk-
terimis sugrįš gyventi, tai ir tu su
tavo dukterimis sugrįši gyventi,
kaip pirma gyvenai.
56 Ir tada tu nebegirsi savo sesers
Sodomos, kaip girdavai savo pasi-
didžiavimo dienomis,
57 kai tavo pikumas dar nebuvo
atidengtas, kaip tuo metu, kai Siri-
jos ir Filistijos dukterys visur ap-
gėdindavo tave ir niekindavo iš
visų pusių.
58 Tu turi kentėti už savo pagei-
dimus ir savo pasibaisėtiną
pasielgimą.
59 Nes taip kalba Viešpats Die-
vas—Aš darysiu tau, kaip tu darei,
priesaikos nesilaikydama ir san-
dorą laužydama.
60 Bet Aš prisiminsiu Savo san-
dorą, kurią Aš su tavimi pada-
riau tavo jaunystėje, ją
patvirtindamas, kad ji būtų amžina
sandora.
61 Tai tu gėdysies, atsimindama,
ką buvai dariusi, kai priimsi savo
jaunąsias seseris drauge su vyres-
niomis kaip dukteris, kurias Aš tau
duosiu, bet ne dėl tavo sandoros.
62 Aš padarysiu su tavimi Mano
sandorą, kad žinotumei Mane es-
antį Viešpatį,
63 kad tu tai minėdama gėdytu-
meis ir iš gėdos nedrįstumei savo
burnos atverti, Man visa tai atlei-
dus, ką tu padariusi esi, sako
Viešpats, Dievas.

17

Bausmė Karaliui Cedekyjai,
Kristaus Karalystė

1 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
2 "Užduok mįslę, žmogaus
sūnau, Izraelio namams, prilygi-
nimą jiems pasakodamas."
3 Viešpats Dievas kalba šitaip.
Didelis erelis su dideliais sparnais
ir margiausių plunksnų paspar-
nėmis atskrido į Libaną ir nu-
sinešė cėdro viršūnę.
4 Nulaužęs viršūnės ūglį, nu-
sinešė jis jį į prekybos šalį ir
pasisodino jį pirklių mieste.
5 Taip pat pasiėmė jis ir sėklos
iš tos šalies ir pasėjo negilioje že-
mėje, kur gausu vandens buvo.
6 Ūglis prigijo ir užaugo plačiai
išsišakojusiu žemo kelmo vynme-
džiu su išsiraičiusiomis kekėmis,

išsikerėjusiomis šaknimis ir
išsilapojusiomis šakelėmis.
7 O buvo ir kitas didelis erelis
dideliais sparnais ir labai plunks-
nuotas. Ir štai, vynmedis leido
savo šaknis ir skėtė savo šakeles į
erelį, kad būtų padrėkintas, kur
pasodintas buvo,
8 nors ir buvo geroje žemėje prie
vandens pasodintas, galėjo išsiša-
koti, nešti vaisiaus ir užaugti didin-
gu vynmedžiu.
9 Taigi, kalbėk, ką Viešpats
sako. Ar turėtų šitas medis kles-
tėti? Ar nebus jo šaknys išrautos,
jo vaisius nudraskytas, ar jis nepa-
džius su visais lapais? Ir nereikės
galingos rankos ir daugybės
žmonių, kad jį su šaknimis
išrautų!
10 Štai jis pasodintas, bet ar jis
turėtų tarpti? Ar jis nepadžius ry-
tinio vėjo užgautas, čia pat, kur
buvo prigijęs?
11 Ir Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu.
12 Paklausk nepaklusniųjų na-
mų, ar jūs nežinote, ką tai reiš-
kia? Atsiliepk jiems. Štai, atėjo
Babelės karalius į Jerūzalę ir pa-
siėmęs karalių ir jos kunigaikščius,
išsivedė juos į Babelę.
13 Su vienu iš karaliaus šeimos
jis susitarė, jį prisaikdino, bet
atėmė jam žemės galiūnus,
14 kad karalystė pasiliktų nuo-
saiki, nesikeltų, atitesėtų ir iš-
laikytų sutartį.
15 Bet karalius atsimetė ir iš-
siuntė pasiuntinius į Egiptą, kad
jam arklių ir daugelį žmonių
atsiųstų. Ar jam pasiseks taip
darant? Ar turėtų jis išlikti, su-
tartį laužydamas?
16 Kaip tikrai Aš gyvas esu, taria
Viešpats Dievas, šis karalius turės
mirti Babelėje, ten prie to kara-
liaus, kurio jis įstatytas buvo, ku-
riam jis buvo pasižadėjęs ir kurio
sutartį jis sulaužė.
17 O Faraonas jam nepadės di-
dele kariuomene ir daugybe
žmonių kare, kai pylimas bus pi-
lamas, įsitvirtinimai statomi di-
delei miniai žmonių sunaikinti.
18 Todėl jis neišsisukinės ir neiš-
liks, tam reikalui ranką padavęs,
priesaiką nieku vertęs, sutartį
sulaužęs ir visa tai padaręs.
19 Todėl taria Viešpats Dievas:
"Kaip tikrai Aš gyvas esu, taip Aš
uždėsiu jam Savo priesaiką, ku-
rią jis nieku vertė ir Mano su-
tartį, kurią jis sulaužė, ant jo
galvos.
20 Nes Aš užmesiu Savo tinklą
ant jo ir jį medžiodamas sugau-
siu, nugabesnsiu jį Babelėn ir nu-
teisiu jį ten už atsimetimą nuo
Manęs.
21 Jo geriausieji kariai kris be-
bėgdami, o likusieji bus išblaškyti
į visus vėjus ir jūs ištirsite Mane,
Viešpatį, kalbėjusį.
22 Taip taria Viešpats Dievas. Iš
pačios cėdro medžio viršūnės Aš
imsiu daigelį ir įsodinsiu jį ant
augšto didingo kalno,
23 būtent ant augštojo Izraelio
kalno Aš jį įdiegsiu, kad šakeles
išleistų ir vaisiaus neštų ir gra-
žus cėdras užaugtų, po kuriuo vi-
sokie paukščiai gyventų ir jo
pavėsyje visokių sparnuočių
užsilaikytų.
24 Tada patirs visi lauko medžiai,
kad Aš, Viešpats, augštąjį
medį pažeminau ir paaugštinau
žemąjį, sudžiovinau žaliuo-
jantį ir padžiūvusį medį atžel-
dinau. Aš Viešpats tatai kalbėjau,
o visa tai ir padariau.

18

Kiekvienas Atsakomingas Už Savąsias Kaltes

1 Viešpats aplankė mane savo
žodžiu, klausdamas.
2 "Ką jūs norite Izraelyje
apreikšti tokiu savo posakiu—tėvai
valgė rūgščias vynuoges ir vaikams
dantys atšipo?"
3 Kaip tikrai Aš gyvas esu, taria
Viešpats Dievas—šio posakio jūs
Izraelyje daugiau nebeminėsite.
4 Nes, štai, visos sielos yra
Mano. Tėvo siela yra Mano, kaip
ir sūnaus siela. Ta siela, kuri nusi-
deda, ta turi ir mirti.

5 Jei žmogus yra tikrai padorus,
tai jis bus teisingas ir sąžiningas.
6 Toks žmogus nevalgys alkose
ir nesidairys po izraelitų dievai-
čius, juos garbindamas, neapgėdins
savo artimo moters ir neeis prie
moters mėnesinio metu,
7 neskriaus nė vieno, grąžins
užstatą skolininkui, niekam nieko
neatims prievarta, pasidalins duona
su išalkusiu ir aprėdys nuogąjį,
8 nelups augštų nuošimčių,
neapgaudinės, neišreikalaus nuo-
mos, šalinsis nuo neteisybės, darys
žmonėms tikusį teismą,
9 laikysis Mano nuostatų ir
įsakymų, juos sąžiningai vyk-
dydamas, nes toks yra teisus žmo-
gus ir bus iš tikrųjų gyvas, taria
Viešpats Dievas.
10 O jei jam sūnus gimsta ir tas
pasidaro žmogžudžiu ir plėšiku ir
daro tokius nusikaltimus,
11 kurių jis pats niekuomet ne-
darė ir apgėdina savo artimo
žmoną ir valgo alkose,
12 skriaudžia vargdienius ir var-
ginguosius ir vargdienius prievar-
tauja, negrąžindamas užstato,
žiūri į dievaičius, užsiima
baisenybėmis,
13 ima nuošimčius, kurie neleis-
tini, už paskolintus pinigus. Ar toks
galės išlikti? Jis negalės. Kadangi
jis visomis tomis baisenybėmis už-
siėmęs, jis turės mirti ir susilaukti
už savo nusikaltimus pabaudimo.
14 Bet, jei jam gims sūnus ir tas,
matydamas, bijos visų tų bai-
senybių ir jų nedarys,
15 nevalgys alkose, nežiūrės į
izraelitų dievaičius, neapgėdins
savo artimo žmonos,
16 nė vieno neskriaus, užstatą
grąžins, jėga ko nors neišreika-
laus, dalinsis savo duona su išal-
kusiu, aprėdys nuogąjį,
17 kuris tolinsis nuo neteisybės,
nelups neteisėtus nuošimčius už
psakolą ir laikys Mano
įsakymus, pasielgdamas pagal
Mano nuostatus, tas neturės žūti dėl
savo tėvo nusižengimų, bet išliks
gyvas.
18 Bet jo tėvas mirs dėl savo ne-
teisybės, kadangi jis skriaudė ir lu-
pikavo ir darė, kas neleista savo
žmonių tarpe.
19 Tačiau jūs klausiate "kodėl ne-
turėtų sūnus kentėti už savo
kaltes?" Jis tikrai išliks gyvas, ka-
dangi jis elgiasi teisingai ir padoriai,
laiko ir vykdo Mano įstatymus.
20 Nes siela, kuri nusideda, ta turi
mirti. Sūnus nebaudžiamas už tėvo
kaltes ir tėvas už sūnaus kaltes. Tei-
susis pasidžiaugs teisingumu, ne-
teisusis kentės už neteisybę.
21 Jei bedievis liausis nuodė-
miaudamas, nebenusikalsdamas ir
laikysis visų Mano nuostatų,
padoriai ir teisingai pasielgdamas,
tada jis tikrai išliks gyvas ir nemirs.
22 Jo nusikaltimų, kuriuos jis
padaręs, nebus minėta ir jis pasiliks
gyvas dėl savo daromosios teisybės.
23 Ar manai, kad Man patinka
bedievių pražūtis, klausia Vieš-
pats Dievas. Ar Aš nenoriu, kad jis
prisiverstų ir gyvas išliktų?
24 Ir jei teisusis atsisako teisybės,
pikta darydamas, pasielgdamas pa-
sibaisėtinai, kaip bedievis, ar jis
galės gyventi? Jo darytosios teisy-
bės užtikrintai nebus minėtos, bet
jis turės žūti savo padarytais nusi-
kaltimais ir nuodėmėmis.
25 Vis dėlto jūs tvirtinate: "Vieš-
pats teisia nevienodai!" Taigi, pa-
siklausykite, izraelitai, "ar tai ne
Mano teisybė ir jūsų neteisybė?"
26 Jei teisusis atsisako teisybės,
pikta darydamas, tai jis turi mirti už
tai, ką jis pikta padaręs.
27 Bet, jei bedievis liaujasi ne-
teisybę darydamas ir prisivers,
teisybę įgyvendindamas, tas iš-
saugos savo sielos gyvybę.
28 Jei jis įsisąmonina ir
apsiprendžia pikto nebedaryti, tai
jis nemirs ir išliks gyvas.
29 Vis dėlto izraelitai tvirtina:
"Viešpaties teismas ne visiems
vienodai pritaikomas!" Ar galvo-
jate, kad Aš neteisus? Jūs, izraeli-
tai, galvojate neteisingai!
30 Todėl Aš jus teisiu, jus iš
Izraelio namų, kiekvieną pagal
savo pasielgimą, taria Viešpats
Dievas. Sugrįžkite, metę visą

pikta, kad jūsų nuodėmės jūsų
nepražudytų.
31 Meskite nuo savęs visa tai, kuo
nusižengdavote. Atnaujinkite savo
širdį. Pakeiskite nauju savo
senąjį nusistatymą. Kam jūs
turėtumėte žūti, jūs Izraelio namai?
32 Nes Aš nemėgstu žūvančiojo
mirties, taria Viešpats Dievas. To-
dėl prisiverskite ir išlikite gyvi.

19

Jūdos Karalystės Ir Kunigaikščių Žlugimo Rauda

1 Pradėk raudos giesmę dėl
Izraelio kunigaikščių šiais žo-
džiais:
2 "Tavo motina buvo lyg liūtienė
liūtų tarpe, su jais gyvendama ir
išaugindama jaunų liūtukų.
3 Vienas jos liūtukų užaugo
tikras liūtas, kuris priprato žmones
draskyti ir juos suėsti.
4 Tautos išgirdo apie jį, sugavo
jį savo duobėje ir grandinėmis su-
pančiojo ir nusivedė jį į Egiptą.
5 Tada motina, ilgai laukusi ir
vilties netekusi, pasiėmė kitą savo
liūtukų ir užsiaugino iš jo plėšrų
liūtą.
6 Šis jaunas liūtas, gyvendamas
su kitais liūtais, taip pat įprato
žmones draskyti ir ėsti.
7 Jis nusiaubė rūmus ir miestus,
kad visas kraštas ir kas tik jame
buvo, dėl jo staugimo iš tolo
pabūgdavo.
8 Tautos, tykodamos jo iš visų
pusių, užmetė tinklą ant jo ir
sugavo jį savo duobėje
9 ir įvarė jį supančiotą į
užrakinamą gardą ir nugabeno
jį pas Babelės karalių, kuris jį
laikė uždarytą, kad jo balso ne-
bebūtų girdėti Izraelio kalnuose.
10 Tavo motina buvo kaip vyn-
medis, kaip ir tu, prie vandens so-
dintas, klestėjo ir nešė vaisiaus,
apsčiai vandens gaudama.
11 Jo šakos užaugo, kad buvo tin-
kamos valdovų lazdoms nusikirs-
ti. Ir vynmedis išaugo augštai, labai
sulapojo ir plačiai išsišakojo.
12 Bet rūstybės ranka išrovė su
šaknimis ir numetė jį žemėn.
Rytų vėjas sudžiovino jo vaisių.
Jo sulaužytos šakelės padžiūvo ir
buvo sudegintos.
13 O dabar jis yra pasodintas
dykumoje, sausoje ištroškusioje
žemėje.
14 Ugnis, iššokusi iš po jo
drūtųjų šakelių, suėdė jo
vaisių, kad jame nebeliko šakos,
tinkamos valdovo lazdelei. Tai yra
raudinga giesmė ir raudinga ji ir
pasiliks.

20

Izraelio Neklusnumas, Bausmė Ir Pažadėjimas

1 Septintais metais penkto mė-
nesio dešimtą dieną atėjo keli
Izraelio vyresniųjų Viešpaties
pasiklausti ir atsisėdo ties manimi.
2 Viešpats tada aplankė mane
Savo žodžiu:
3 "Žmogaus sūnau, sakyk Izrae-
lio vyresniesiems—taip kalba Vieš-
pats Dievas—ar jūs atėjote Manęs
pasiklausti? Kaip tikrai Aš gyvas
esu, Aš nenoriu jūsų būti klausia-
mas, taria Viešpats Dievas."
4 Jei tu nori juos teisti, žmogaus
sūnau, tai išdėstydamas jiems jų
tėvų baisenybes, imk ir teisk juos.
5 Pasakyk jiems, ką Viešpats
Dievas kalba. Kai Aš Izraelį pa-
sirinkau, Aš pažadėjau Jokūbui iš-
kelta ranka Jokūbo namams ir
apsireiškiau Egipte, tardamas iš-
kelta ranka—Aš esu Viešpats,
jūsų Dievas!
6 Tą dieną Aš pasižadėjau iš-
kelta ranka išvesti iš Egipto juos į
jiems parinktą kraštą, kuris
pienu ir medumi trykšta, į visų
geriausią šalį.
7 Aš liepiau jiems išmesti visas
po savo akių turimas pabaisas ir
nesusiteršti Egipto dievaičiais, nes
Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
8 Bet jie Manęs neklausė ir net
girdėti nenorėjo. Nė vienas nenu-
metė savo baisenybių iš po savo
akių ir neatsisakė Egipto dievai-

čių. Tada Aš ketinau išlieti ant jų
Savo rūstybę ir visą kerštą dar
Egipte jiems užvesti.
9 Bet Aš dariau tai dėl Savo
vardo, kad tie jo neterštų, kurių
tarpe jie gyveno, kadangi jų aki-
vaizdoje Aš buvau pasižadėjęs juos
iš Egipto išvesti.
10 O kai Aš juos išvedžiau iš
Egipto, Aš nuvedžiau juos į
dykumą.
11 Aš daviau jiems Savo
įsakymus, nurodydamas jiems
Savo įstatymus, kad tie, kurie jų
laikosi, gyvi būtų.
12 Taip pat daviau jiems Savo sa-
batas, kurios būtų ženklu tarp
Manęs ir jų, kad jie išmoktų
Mane esantį Viešpatį, kuris juos
pašventina.
13 Bet Izraelio namai neklausė
Manęs dykumoje, nesielgdami pa-
gal Mano įsakymus ir niekindami
Mano nuostatus, kurie veda gyvy-
bėn tuos, kurie jų laikosi. Ir jie
padarė nešventomis Mano sabatas.
Taip Aš buvau ketinęs dykumoje ant
jų išlieti Savo didįjį kerštą ir
juos visiškai išnaikinti.
14 Bet tatai Aš dariau dėl Savojo
vardo, kad jis nebūtų darkomas
tautų akyse, kurioms matant Aš
juos išvedžiau.
15 Tokiu būdu Aš buvau pasiža-
dėjęs jų nebenuvesti iš dykumos
į jiems paskirtąją pienu ir
medumi trykštančiąją šalį,
kuri yra iš visų geriausioji todėl,
16 kadangi jie nevertino Mano
nuostatų, nesielgė pagal Mano
įsakymus ir sudarkė Mano saba-
tas, savo širdies dievaičius sekdami.
17 Vis dėlto Aš pažvelgiau į juos
gailestingai ir Aš neišžudžiau ir
neišnaikinau jų dykumoje.
18 Dykumoje Aš pasakiau jų
vaikams, kad jiems nėra reikalo
laikytis savo tėvų nurodymų ir
nuostatų ir kad jie nesusiterštų
jų dievaičiais.
19 Nes Aš esu jūsų Viešpats,
jūsų Dievas. Jūs turite elgtis pagal
Mano įsakymus ir nuostatus ir
juos laikyti.
20 Ir Mano sabatas turite švęsti,
kad jos būtų ženklu tarp Manęs
ir tarp jūsų, kad žinotumėte Mane
esantį Viešpatį, jūsų Dievą.
21 Bet vaikai taip pat Manęs ne-
klausė, nesielgė pagal Mano
įsakymus, nesilaikė Mano nuo-
statų, kurie gyvybėn veda tuos,
kurie jų laikosi, bet darkė Mano
sabatas. Tada Aš ketinau išlieti Savo
didįjį kerštą ant jų visu
rūstumu dykumoje.
22 Bet Aš atitraukiau Savo
ranką ir to nepadariau dėl Savojo
vardo, kad jis tautų akyse ne-
būtų darkomas, kuriems matant
Aš juos buvau išvedęs.
23 O Aš pakėliau Savo ranką
dykumoje prieš juos, kad Aš juos
išsklaidyčiau po tautas ir kaip dulkes
išdulkinčiau po kraštus,
24 kadangi jie Mano įsakymų
nesilaikė, Mano nuostatus papeikė,
Mano sabatas sudarkė, į savo
tėvų dievaičius bežiūrėdami.
25 Todėl Aš ir daviau jiems nu-
rodymus, kurie buvo netikę ir
įstatymus, kurie gyvybėn nevedė.
26 Ir Aš leidau jiems susiteršti
savo aukomis, kai jie savo pirma-
gimius per ugnį leido, kad juos
išnaikinčiau ir kad jie išmoktų
Mane esantį Viešpatį.
27 Todėl kalbėk, žmogaus sūnau,
Izraelio namams ir pranešk jiems,
ką Viešpats Dievas sako—jūsų
tėvai Mane dar ir tuo įžeidinėjo,
kad jie nepasiliko ištikimi ir dar iš
Manęs tyčiojosi.
28 Nes, kai Aš nuvedžiau juos į
tą žemę, kurią Aš jiems buvau
pažadėjęs duoti, tai jie aukodavo
ten, ar ant augšto kalnelio, ar po
tankiu medžiu, kurį tik pamaty-
davo, savo aukas ir begėdiškas do-
vanas, smilkydami jas saldžiam
kvapui ir išliedami savo gėrimo
aukas.
29 Tada Aš klausiau: "Kas yra tos
alkos anose augštose vietose, į
kurias jūs einate? Jos ir šiandien te-
bevadinamos alkomis."
30 Todėl tark Izraelio namams—
taip sako Viešpats Dievas—jūs su-

siteršėte taip pat, kaip ir jūsų tėvai susiteršdavo, pasileisdami su savo baisenybėmis,

31 savo dovanas aukodami, savo sūnus ir dukteris leisdami per ugnį. Jūs apsibjaurinate savo dievaičiais iki šios dienos. O Izraeli, ar Aš turėčiau jūsų klausiamas būti? Kaip tikrai Aš gyvas esu, taria Viešpats Dievas, Aš nenoriu, kad jūs Manęs klaustumėte.

32 Nieko iš to nebus, jei jūs galvojate, kad taip turite daryti, kaip pagonys ir žmonės kituose kraštuose medžių ir akmenų meldžiasi.

33 Kaip tkrai Aš gyvas esu, taria Viešpats Dievas, Aš valdysiu jus tvirta ranka, ištiestu petimi, dideliu įnirtimu

34 ir išvesiu jus iš tautų, surinkdamas jus iš visų kraštų, į kuriuos jūs išsklaidyti esate, ištiestu petimi, tvirta ranka, dideliu įnirtimu.

35 Aš įvesiu jus į tautų platybes ir ten akis į akį su jumis atsiskaitysiu.

36 Kaip Aš teisiau jūsų tėvus Egipto tyrumoje, taip Aš teisiu ir jus, taria Viešpats Dievas.

37 Aš pasiimsiu rykštę, kad išlaikyčiau jus sandoroje.

38 Tuos iš jūsų, kurie Mane apleidžia ir prieš Mane nusikalsta, Aš iššluosiu iš tos žemės, kurioje jie dabar gyvena ir išvarysiu, bet neįleisiu jų į Izraelio žemę, kad žinotumėte Mane esantį Viešpatį.

39 Todėl, jūs Izraelio žmonės, taria Viešpats Dievas, eikite, kadangi jūs Manęs klausyti nenorite ir tarnaukite kiekvienas savo dievaičiui kol kas, bet vėliau, kaip Aš gyvas, jūs Manęs klausysite. Jūs nebedarkysite Mano vardo savo dovanomis ir pasibaisėtinais dievaičiais.

40 Nes taip taria Viešpats Dievas: "Ant Mano šventojo kalno, ant augštojo Izraelio kalno visi Izraelio namai ir krašto gyventojai tarnaus Man ir bus Man mieli ir ten Aš prašysiu jūsų aukų duoklės ir pirmonių viso to, kuo jūs Mane šventinate.

41 Kai Aš jus surankiosiu iš tautų ir žemės kraštų, į kuriuos jūs išsklaidyti esate, tai jūs būsite Man mieli su savo saldaus kvapo aukomis, kuriomis jūs Mane šventinsite pagonių akyse.

42 Ir jūs ištirsite Mane esantį Viešpatį, kai būsiu įvedęs jus į Izraelio žemę, kurią pažadėjau iškelta ranka jūsų tėvams atiduoti.

43 Ten jūs atsiminsite savo elgesį ir darbus, kuriais jūs susiteršėte ir tada jums nebepatiks jūsų baisenybės, kuriomis jūs buvote užsiėmę.

44 Jūs pergyvensite Mane esantį Viešpatį, kai Aš su jumis elgiuosiu dėl Savojo vardo ir ne pagal jūsų piktą nusistatymą ir netikusius darbus, jūs Izraelio namai, taria Viešpats Dievas.

45 Viešpats aplankė mane Savo žodžiu:

46 "Žmogaus sūnau, pažvelk savo akimis į pietus ir šlakyk prieš pietus, pranašaudamas prieš pietų krašto girią.

47 Tark pietų giriai-išgirskite Viešpaties žodį, kurį Viešpats Dievas pasakė-, štai, Aš uždegsiu tavyje ugnį, kuri suės žaliuojančius ir sausus medžius, kad jų liepsnų nebus galima išgesinti, visą sudegindama nuo pietų ligi šiaurės.

48 Visi tada įsitinkins Mane tai uždegusį, ko nė vienas negali išgesinti."

49 Ir aš tariau: "O Viešpatie, Dieve, jie šneka apie mane, kad aš tik vienomis mįslėmis kalbu."

21

Dievas Baudžia Kardu

1 Viešpats aplankė mane Savo žodžiu:

2 "Žmogaus sūnau, kreipk savo akis į Jerūzalę ir pamokslauk prieš jos šventąsias vietas, pranašauk prieš Izraelio žemę

3 ir sakyk Izraelio žemei—taip
kalba Viešpats Dievas—Aš esu
prieš tave, Aš ištrauksiu Savo
kardą iš makšties ir užmušiu tavo
teisiuosius ir tavo bedievius.
4 Kadangi Aš tavyje teisiuosius
su neteisiaisiais išmušiu, todėl išeis
Mano kardas iš makšties prieš
kiekvieną kūną nuo pietų ligi
šiaurės.
5 Ir kiekvienas kūnas patirs
Mane, Viešpatį, kardą iš mak-
šties ištraukusį ir jo į makštį
nebesugrąžinsiantį.
6 Ir tu, žmogaus sūnau, turi dū-
sauti tol, kol strėnos pradės skau-
dėti ir karčiai atsidusti, kad jie tai
regėtų."
7 Kai jie tavęs klaus: "Kam tu
dūsauji, atsakyk jiems, kad esi su-
sirūpinęs dėl ateinančių įvykių,
dėl kurių visų širdys nusimins,
rankos nudribs, drąsa išnyks, ke-
liai pasileis kaip vanduo. Visa tai
artėja ir įvyks, taria Viešpats
Dievas.
8 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
9 "Žmogaus sūnau, pranašau-
damas, sakyk—taip kalba Vieš-
pats—tark, kardas jau pagaląstas
ir nušveistas.
10 Jis yra paaštrintas, kad kirs-
damas pakirstų, nušveistas, kad
blizgėtų. O kaip pasidžiaugtume,
kad jis iš visų medžių rykštes
pasidarytų nelabiesiems vaikams!
11 Aš daviau jį nušveisti, kad
būtų paimtas rankon. Jis yra pa-
galąstas ir nušveistas, kad būtų
įspaustas į žudytojo rankas.
12 Žmogaus sūnau, šauk raudo-
damas, nes šis kardas paruoštas
Mano žmonėms ir Izraelio valdo-
vams, kuris ištiks Mano žmones su
jų valdovais. Iš nusivylimo muš-
kis į savo krūtinę!
13 Nes Jis yra dažnai juos pa-
baudęs. Ką tai padėjo? Rykštės
nelabiesiems vaikams neužteks,
sako Viešpats Dievas.
14 Todėl pranašauk, žmogaus
sūnau, savo rankas suplodamas.
Nes dvigubas ir trigubas kardas
ateina, mirtinas dideliam žygiui,
juos užniksiąs iš visų pusių.
15 Aš duosiu jums kardais žvan-
ginti, kad jų širdys išsigąstų ir
daugelis jų kristų prie visų
jųjų vartų. O kaip jie blizga ir
mirtinai kerta!
16 Aštrusis karde, kirsk po de-
šinės ir po kairės ir kur tik tau
pasitaikytų.
17 Tai būsiu Aš Savo kerštą iš-
liejęs ir džiūgausiu Savo rankomis
plodamas, Aš, Viešpats, tai sakiau.
18 Ir Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
19 "Žmogaus sūnau, pasižymėk
sau du keliu, kuriais turi ateiti Ba-
belės karaliaus kardas ir juodu
abudu turi išeiti iš vieno krašto.
20 Viena kelrodį pastatyk, ku-
riuo keliu Amono sūnų kardas
nueitų į Rabą, o antrą į
Jūdos sutvirtintą Jerūzalės
miestą.
21 Nes Babelės karalius ateis prie
dviejų kelių, kur vienas kelias
išsišakoja dviem kryptimi, sustos ir
mes burtus, sumaišydamas strėles,
savo stabus pasiklausęs ir gyvulio
kepenis apžiūrėjęs.
22 Burtai parodys jam, kad deši-
nysis kelias veda į Jerūzalę, ku-
riuo jis savo sienlaužius vežtų
mūrams griauti, triukšmingą puo-
limą pradėtų, žudytų, sienlau-
žius prieš miesto vartus atkreiptų,
pylimus piltų ir įsitvirtinimus
statytų.
23 Jerūzalės gyventojams šitas
burtų metimas atrodys bereikš-
mis, nors jie matys tame, kad Die-
vas atsimenąs jų nusidėjimus ir
leisiąs jiems būti paimtiems.
24 Todėl šitaip kalba Viešpats
Dievas—visa tai yra dėl jūsų nu-
sidėjimų, dėl jūsų visiems ži-
nomo nepaklusnumo, dėl visų
jūsų nuodėmingų darbų, ku-
rių negalima užmiršti, dėl tų jūs
būsite jėga paimti.
25 O tu, Izraelio kunigaikšti, tu
pasmerktasis ir nuteistasis, tau
ateina diena ir pabaiga tavo
nusikaltimams.

26 Taip taria Viešpats Dievas:
"Padėk kepurę, nusiimk vainiką,
nes neišliks nei kepurė, nei vaini-
kas. Ir kas išsikėlė, bus pažemin-
tas, o kas pasižemino, bus
išaugštintas.
27 Vainiką, Jerūzalę, Aš paver-
siu griuvėsiais, griuvėsiais ir
griuvėsiais ligi ateis Teisusis ir Jam
Aš jį atiduosiu."
28 Žmogaus sūnau pranašauk,
tardamas—taip kalba Viešpats Die-
vas apie Amono sūnus ir apie jų
apgėdinimą—kardas yra ištrauk-
tas, kad kristų, kardas blizga nu-
šveistas, kad žudytų.
29 Tavo regėjimai yra klastingi,
tavo pranašystės sumeluotos, tu
žūsi kartu su bedieviais, kurių
diena priartėjo ir babaiga jų
nusikaltimams.
30 Nors kardas jau vėl būtų
makštyje, tačiau Aš teisiu tave toje
vietoje, kurioje buvai sutvertas,
krašte, kuriame esi gimęs.
31 Aš uždegsiu Savo didįjį
kerštą ir išliesiu jį ant tavęs,
atiduodamas tave į rankas tų,
kurie įgudę yra deginti ir naikinti.
32 Ugnis tave suės ir tavo kraujas
bus išlietas tavo žemėje ir tavęs
daugiau nebeminės, nes Aš, Vieš-
pats tatai kalbėjau.

22

Jerūzalės Nusikaltimai Ir Bausmė

1 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
2 "Žmogaus sūnau, ar teisda-
mas tu nenuteisi šio žudikiško
miesto, nurodydamas jam jo visas
daromas neteisybes?
3 Pasakyk jam Viešpaties žo-
džius—o mieste, kuris tu savųjų
kraują lieji, sau pats pasidarai savo
dievaičius ir jais susiterši, kad tavo
valanda ateitų!
4 Tu pasidarai kaltas, kraują
praliedamas, tu susiterši dievaičius
pasidirbdamas, tuo priartindamas
savo dienas ir baigdamas savo me-
tus. Todėl juoksis iš tavęs pagonys
ir tyčiosis visos šalys.
5 Kaip artimieji, taip tolimieji
juoksis iš tavęs dėl tavo negarbingo
vardo, kai tu didelį sielvartą
kentėsi.
6 Štai, visi tavo kunigaikščiai
Izraelyje nesisarmatyja kraują
pralieti.
7 Tėvas ir motina tavyje yra
niekinami, svetimiems daroma ne-
teisybė, našlės ir našlaičiai skriau-
džiami.
8 Kas Man pašventinta, tuo jūs
nesiskaitote ir nelaikote Mano
sabatų.
9 Tavyje yra išdavikų, kurie
kraują pralieja. Jie valgo alkose
ir sauvaliauja tavyje.
10 Jie atidengia tėvų gėdą ir
prievartauja moteris, jų mėnesi-
nio dienomis.
11 Tarpusavyje paleistuvauja
draugas su draugo žmona, prievar-
tauja savo sūnų žmonas, savo se-
seris, savo tėvo dukteris ir yra iš viso
išdykę.
12 Jie ima kyšių, kad kraują
pralietų, nuošimčius imdami,
vienas kitą apgaudami, godūs bū-
dami, daro neteisybę savo artimie-
siems ir tokiu būdu užmiršta Mane,
taria Viešpats Dievas.
13 Štai, Aš suploju rankomis dėl
tavo godumo, kuriam tu pasiduodi
ir dėl kraujo, kuris tavyje liejamas
yra.
14 Ar manai, kad tavo širdis tai
pakels ir tavo rankos tai išlaikys,
kai Aš su tavimi atsiskaitysiu? Aš,
Viešpats, tai kalbėjau, taip ir
padarysiu.
15 Aš išsklaidysiu tave po tautas
ir kraštus, padarydamas galą tavo
šlykštybėms.
16 Pagonys laikys tada tave pra-
keiktu ir tu patirsi Mane esantį
Viešpatį."
17 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
18 "Žmogaus sūnau, Izraelio na-
mai pavirto Man putomis. Kaip jų
varis, cinas, geležis ir švinas kros-
nyje arba sidabras apsiputoja, taip
jie visi pasidarė gargažėmis."
19 Todėl taip sako Viešpats Die-
vas: "Kadangi jūs visi puta pavir-

tote, todėl Aš visus jus suvesiu į
Jerūzalę
20 kaip sidabrą, varį geležį,
šviną ir ciną į krosnį su-
deda, kad ugnimi ištirpintų, taip
Aš ir jus Savo keršte ir dideliame
rūstume surinksiu, įmesiu ir
sutirpinsiu.
21 Taip Aš surinksiu jus ir uždeg-
siu po jumis Savo keršto ugnį, kad
turėsite sutirpti.
22 Kaip sidabras krosnyje su-
tirpstą, taip ir jūs turite sutirpti ir
patirti Mane esantį Viešpatį,
Savo didįjį kerštą ant jūsų
išliejusį."
23 Ir Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu;
24 "Žmogaus sūnau, sakyk
jiems—tu esi neapvaloma žemė,
kuri rūstumo metu lietaus negauna.
25 Pranašai yra joje susimetę sie-
las ėsti, lyg liūtas grobį pagavęs.
Jie turi pinigų ir turtų sau pri-
siplėšę ir jų tarpe daugelį pa-
darę našlėmis.
26 Jos kunigai akiplėšiškai iš-
kraipo Mano įstatymus ir nešven-
tą padaro Mano šventovę. Jie
neatskiria tai, kas šventa yra, nuo
to, kas nešventa yra ir nerodo skir-
tumo tarp sutepto ir nesutepto ir
nesilaiko Mano sabatų ir Aš jų
tarpe esu laikomas nešventu.
27 Jos kunigaikščiai yra lyg plėš-
rūs vilkai kraują pralieti ir dėl savo
godumo sielas numarinti.
28 Jos pranašai laisto netiku-
siomis kalkėmis, sako tuščius pa-
mokslus ir pranašauja melus,
tardami, "tai Viešpaties pasakyta,"
nors Viešpats to visai nėra sakęs.
29 Tos žemės žmonės sauvaliauja
drąsiai apiplėšdami ir lupdami
vargdienius ir varginguosius,
skriausdami ir neteisybę darydami
svetimiesiems.
30 Jų tarpe Aš ieškojau žmo-
gaus, kuris atstatytų mūrą ir
stotųsi priekyje Manęs ir imtų
tą žemę apginti, kad neišnaikin-
čiau, bet Aš neradau tokių nė
vieno.
31 Todėl Aš išliesiu Savo kerštą
ant jų, sunaikindamas juos Savo
rūstybės įkarščiu, atlygindamas
jiems už tai, ką jie užsitarnavo,
taria Viešpats Dievas."

23

Dvi Pasileidusi Seseri

1 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu;
2 "Žmogaus sūnau, buvo dvi
moteri, vienos motinos dukteri.
3 Tiedvi pasileido savo jaunys-
tėje ir paleistuvavo Egipte, kur jos
leidosi savo krūtis apsigraibyti ir
savo jaunystės papus apčiupinėti.
4 Didžioji buvo vardu Ahola, o
jos sesuo Aholyba. Ir Aš vedžiau
jiedvi ir jiedvi gimdė Man sūnų ir
dukterų. Ahola buvo vadinama
Samarija, Aholyba buvo Jerūzalė.
5 Ahola pasileido kekšauti, Man
ją vedus ir degte degė dėl savo
meilikautojų asiriečių, kurie pas
ją ateidavo,
6 dėl kunigaikščių ir valdovų,
purpuru apsirėdžiusių, dėl
šauniųjų jaunikaičių, dėl arkliais
jojančių raitelių.
7 Ji pasileido su visais gražiai-
siais Asirijos jaunikaičiais ir apsi-
teršė su visais jų dievaičiais, dėl
kurių ji buvo užsidegusi.
8 Be to, ji nesiliovė kekšavusi su
egiptiečiais, su kuriais ji buvo
įsileidusi iš jaunų dienų, kurie
jos jaunystės krūtis apčiupinėję ir
su ja paleistuvavę buvo.
9 Dėl to Aš perdaviau ją į jos
meilikautojų asiriečių rankas,
dėl kurių ji gašlumu degte degė.
10 Tie atidengė jos gėdą ir atėmė
jos sūnus ir dukteris ir ją pačią
nužudė kardu. Kai jos bausmė
įvykdyta buvo, turėjo moterys dėl
to daug ką šnekėti.
11 O tai matydama, jos sesuo
Aholyba, tuo labiau užsidegė, negu
ana ir labiau pasileido už savo
seserį.
12 Ji užsidegė dėl Ašūro sūnų,
kunigaikščių ir valdovų, kurie
pas ją gražiai apsirėdę ateidavo,
dėl raitelių su vežimais ir visų
gražiųjų jaunikaičių.

13 Taip Aš mačiau jiedvi abidvi
susiteršusi tuo pačiu vienodu būdu.
14 O ši labiau pasileido. Ji pamatė
raudonus kaldiečių vyrų sienoje
nupieštus paveikslus,
15 jų strėnas juostomis apjuos-
tas, su margomis kepurėmis ant
galvos, visus vienodai didelius kar-
žygius, kiekvieną išpuoštą Ba-
belės ar kaldiečių tautine apranga.
16 Pasijutusi, deganti gašlumu dėl
jų, ji pasiuntė pasiuntinius į
Kaldėją.
17 Babiloniečiai atėjo ir aplankė
ją jos meilės patale, užteršdami
ją paleistuvavimu ir ji susiteršė su
jais taip, kad jie jai nusibodo.
18 Ir kai ji savo paleistuvyste ir
gėdos atidengimu pagarsėjo, Aš pa-
sibaisėjau ja ir atsitraukiau nuo jos,
kaip buvau atsitraukęs nuo jos
sesers.
19 Taip paleistuvaudama, ji dar
labiau pasileido, atsimindama savo
jaunų dienų, kaip ji Egipte
ištvirkaudavo.
20 Savo gašlume ji užsidegė dėl
savo meilikautojų, kaip perkaitę
asilai arba išdykę eržilai.
21 Aholyba, tu vėl ėmei ištvirkti,
kaip savo jaunystėje, kai Egipte tavo
krūtis apgraibydavo ir tavo papus
apčiupinėdavo.
22 Todėl, Aholyba, taip kalba
Viešpats Dievas: "Aš prikelsiu vi-
sus tavo meilužius, kurie tau nusi-
bodo, ir iš visur juos aplinkui prieš
tave suvesiu,
23 babiloniečius, visus kaldiečius
su valdovais, kunigaikščius ir kil-
minguosius, visus asiriečius, dai-
lios išvaizdos jaunikaičius, valdovus
ir valdytojus, vadus ir pasižymėju-
sius raitelius.
24 Jie atžygiuos prieš tave gink-
luoti su vežimais ir ratais, didelė
minia žmonių ir apstos tave iš
visų pusių su manta ir apsišar-
vavę su skydais ir šalmais ir jiems
Aš pavesiu tave teisti, kad tave
teistų pagal savo įstatymus.
25 Mano kerštas užeis ant tavęs,
jiems su tavimi negailestingai pa-
sielgiant. Jie nupjaus tau nosį ir
ausis ir kas liko, sukapos kardu. Jie
atims tavo sūnus ir dukteris ir su-
degins likusius ugnimi.
26 Jie nuvilks tau tavo drabužius
ir atims tau tavo puošmenas.
27 Taip Aš padarysiu, kad tu ne-
beištvirkausi ir nebepasileisi, kaip
buvai pradėjusi Egipte. Tavo akys
jų daugiau nebepasiilgs ir tu
Egipto vardo daugiau nebeminėsi.
28 Nes taip taria Viešpats Dievas:
"Štai, Aš paduosiu tave tiems, ku-
rių tu nekenti ir kurie tau
nusibodo.
29 Jie pasielgė su tavimi kaip a-
kiplėšos, atimdami tau visą už-
darbį, palikdami nuogą ir
pliką, kad tavo gėda su ištvirka-
vimu ir pasileidimu matoma būtų.
30 Visa tai tau atsitiks dėl tavo
pasileidimo su tautomis, su kurių
dievaičiais tu susiteršei.
31 Tu vaikščiojai savo sesers ke-
liais, todėl Aš atiduosiu ir jos taurę
į tavo rankas.
32 Taip taria Viešpats Dievas: "Tu
turėsi savo sesers taurę gerti, kaip
gili ir plati ji ir bebūtų, o joje daug
telpa, kad taip labai apšmeižta ir
papeikta būsi.
33 Tu pasigersi drūtu gėrimu ir siel-
vartausi, nes tavo sesers Samari-
jos taurė yra vargo ir liūdesio taurė.
34 Tu išgersi ją ir išlaižysi ją
iki dugno ir sukulsi ją į šukeles
ir tada savo krūtis susidraskysi, nes
Aš tai kalbėjau," taria Viešpats
Dievas.
35 Viešpats Dievas taip kalba to-
dėl, kadangi tu Mane užmiršai ir
Man nugarą atsukai. Taigi kentėk
dabar dėl savo šlykštumo ir
pasileidimo.
36 Ir Viešpats tarė man: "Žmo-
gaus sūnau, ar nori bausti Aholą
ir Aholybą, kaltindamas jas jų
dviejų baisenybėmis?
37 Jiedvi nusikalto svetimauda-
mos, krauju susitepdamos savo
rankas. Be to jiedvi sudegino, jiems
aukodamos, Man gimusius, savo
kūdikius.
38 Taip pat užteršė jiedvi Mano
šventąją vietą ir nešventė
Mano sabatų.
39 Papjovusios savo kūdikius die-

vaičiams, jiedvi atėjo tą pačią
dieną į Mano šventovę ir ją
užteršė. Ir tai yra, ką jiedvi Mano
namuose padarė!
40 Jiedvi išsiuntė ir pasiuntinius
ir parsikvietė vyrų iš tolimų
šalių. Kai tie atėjo, tu išsimaudei,
gražiai apsirėdei ir pasipuošei jų
garbei.
41 Tu atsisėdai ant brangaus pa-
talo, prie kurio buvo paruoštas sta-
las, ant kurio smilkinai ir aukavai
Mano aliejų.
42 Didelis džiūgavimas tau prasi-
dėjo, kai atėjo žmonės iš
įvairiausių šalių ir girtųjų
iš dykumos ir uždėjo jiemdviem
apirankes ir gražius vainikus ant
jųdviejų galvų.
43 Tada Aš pagalvojau apie ją,
kad ji pajunkusi iš jaunų dienų,
tai ir dabar nesiliaus kekšavusi.
44 Ir jie įėjo pas ją lyg kaip
pas paleistuvę. Taip jie įeidavo pas
Aholą ir pas Aholybą, dvi nedori
moteri.
45 Todėl pasmerks jas teisybės
vykdytojai dėl jų pasileidimo ir
žudymo. Nes jiedvi pasileido su
svetimais ir jųdviejų rankos
krauju suteptos."
46 Viešpats Dievas sako: "Atvesk
joms visą gaują ir paduok jas
plėšyti ir draskyti,
47 kad jiedvi akmenimis žudytų,
savo kardais nudurtų, jųdviejų
dukteris ir sūnus pasmaugtų
ir jųdviejų namus ugnimi
sudegintų.
48 Šitaip Aš užkirsiu kelią šiai
nedorybei šioje žemėje, kad tuo vi-
sos moterys būtų perspėtos ir
nekartotų anųjų nusikaltimų.
49 Ir judvi Aš bausiu už jud-
viejų nedorybę ir judvi kentėsita
dėl judviejų dievaičių garbi-
nimo, kad ištirtumėta Mane es-
antį Viešpatį.

24

Pranašystė Jerūzalės Sunaikinimo

1 Devintais metais, dešimtojo
mėnesio dešimtąją dieną aplankė
mane Viešpats Savo žo-
džiu:
2 "Žmogaus sūnau, imk ir pasi-
žymėk sau šią dieną, nes šian-
dien ėmė Babelės karalius Jerūzalę
apgulti.
3 Neklusniesiems gyventojams
duok prilyginimą, tardamas:
"Štai, ką Dievas sako, įsipilk
vandens į puodą ir užkaisk
puodą.
4 Sudėk į jį geriausių dalių
gabalus, šlaunį ir petį ir geriau-
sius gabalus su kaulais.
5 Imk, kas geriausia iš kaimenės
ir prakurk ugnį po tuo ir gerai už-
virink, kad mėsa su kaulais gerai
išvirtų."
6 Todėl kalba Viešpats Dievas:
"Vargas šiam žudikiškam miestui,
kuris tokiu prisvilusiu puodu yra,
kuriame gabalai limpa ir jų atgauti
negalima. Išimk šmotą po šmo-
telio ir tau nereikia burtų mesti,
katrą šmotą pirmiau išimti.
7 Nes jos kraujas buvo išlietas
ant plikos uolos, pridžiūvo ir tebėra
regimas, o ne ant žemės, kur jį
būtų galima žeme apžerti.
8 Kraujas buvo išlietas ant pli-
kos uolos tam, kad pasiliktų ma-
tomas, neapžertas ir kad sukeltų
pasipiktinimą ir didelį kerštą.
9 Todėl taria Viešpats Dievas:
"Vargas tam žudikiškam miestui,
kurį Aš padarysiu didžiausia
liepsna.
10 Tik atnešk daug malkų.
Prakurk ugnį, kad mėsa išvirtų.
Pridėk apsčiai prieskonių, kad
mėsa su kaulais susviltų.
11 Tada uždėk ant žarijų tuš-
čią puodą, kad įkaistų ir jo
varis žerėtų, kad nešvarumai iš-
tirptų ir jo svilėsiai išdegtų.
12 Nors puodas labai dega, tačiau
svilėsiai nenori atšusti. Jie yra taip
prikepę, kad jie turės ugnyje
sutirpti.
13 Tavo nešavrumai yra taip nu-
sistovėję, kad Aš, jei ir imčiau tave
šveisti, tai vis dėlto nenorėtai apva-
loma būti. Todėl tu nebūsi apsiva-
lusi tol, kol perdėm nebūsi pajutusi
Mano keršto įkarščio.

14 Aš, Viešpats, tai pasakiau, o
tai ir vykdysiu. Aš neuždelsiu tai
darydamas, nesigailėsiu nieko ne-
dovanodamas. Jie teis tave taip, kaip
tu pasielgei ir darei, taria Viešpats
Dievas."
15 Ir Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
16 "Žmogaus sūnau, štai, Aš
atimsiu tavo akių pasigerėjimą
per slogą ir tu neturi nei raudoti,
nei verkti ir nei ašaros neišlieti.
17 Tu gali dūsauti patylomis, bet
ne raudoti. Nevaikščiok basas ir be
kepurės. Neužsidenk savo burnos
ir nevalgyk liūdinčiųjų duonos!
18 Rytmetyje anksti Aš kalbėjau
žmonėms, o vakare numirė mano
žmona. Sekantį rytą dariau, kaip
man buvo paliepta.
19 Žmonės ėmė mane klausti, ko-
dėl aš taip pasielgiu ir ką tatai
turį reikšti.
20 Aš atsiliepiau jiems: "Viešpats
kalbėjo su manimi ir tarė man—
21 pranešk Izraelio namams
Viešpaties Dievo kalbą."—Štai,
Aš padarysiu Savo šventovę ne-
šventą, kuri yra jūsų paguodos
ir pasigerėjimo jūsų akims ir šir-
džiai atsigaivinimo vieta.
22 Jūs turite daryti taip, kaip Aš
dariau, savo burnos neapsirišti, liū-
dinčiųjų duonos nevalgyti.
23 Gražia kepure ant galvos ir
kurpėmis apsiavę, neturite nei rau-
doti, nei verkti. Tik jūs nežinosite
dėl savo nuodėmių kur dėtis ir
dejuosite vienas kartu su kitu.
24 Taip bus jums Jechezkėlis per-
spėjimu, kad ir taip darytumėte,
kaip jis yra daręs ir kad tai
įvykstant, žinotumėte Mane es-
antį Viešpatį Dievą.
25 O žmogaus sūnau, tuomet, kai
Aš atimsiu jiems jų galingąją
šventovę, jų paguodos, jų akims
pasigerėjimo, jų širdims atsigai-
vinimo vietą kartu su jų sūnu-
mis ir dukterimis,
26 tai tuo metu ateis vienas iš pa-
bėgėlių pas tave ir tau apsakys.
27 Tuo metu bus tavo burna at-
verta ir tu kalbėsi su pabėgėliu ir
nebetylėsi, nes tu turi būti jiems
stebuklu, kad jie pamatytų Mane
esantį Viešpatį."

25

Pranašystė Prieš Jūdos Kaimynus

1 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
2 "Žmogaus sūnau, kreipkis savo
akimis prieš Amono sūnus ir pra-
našauk prieš juos,
3 tardamas Amono vaikams, iš-
girskite Viešpaties Dievo žodį!
Šitaip kalba Viešpats Dievas, ka-
dangi jūs sakote apie Mano šven-
tovę, kad ji sudarkyta, kad Izraelio
kraštas išnaikintas ir kad Jūdos
namai išvesti nelaisvėn!"
4 Dėl to, štai, Aš tave paduosiu
vaikams iš Rytų, kad jie čia savo
pilis ir namus pasistatytų ir vai-
sius valgytų ir tavo pieną
gertų.
5 Raba bus paruošta kupranu-
gariams laikyti, o Amono sūnų
žemė avių kaimenėms ganyti ir
tada pamatysite Mane esantį
Viešpatį.
6 Nes taip taria Viešpats Dievas.
Todėl, kadangi rankomis plodama
ir kojomis trypdama dėl Izraelio
žemės visa širdimi taip begėdiškai
šaipeisi,
7 todėl, štai, Aš Savo ranką iš-
tiesiu prieš tave, kad pagonys tave
pasigrobtų, tave išrautų iš
tautų tarpo, išimtų iš žemės
kraštų ir tave visiškai išnaikintų
ir kad patirtumei Mane esantį
Viešpatį.
8 Taip kalba Viešpats Dievas—
kadangi Moabas ir Seyras tvirtina,
jog Jūdos namai esą lygūs kitoms
tautoms,
9 todėl Aš padarysiu, kad Moabo
pakraštys lengvai užpuolamas
būtų, patys brangiausieji tos ša-
lies miestai Bėt-Ješymot, Baal-
Meon ir Kiriatma.
10 Tuos Aš atiduosiu kartu su
Amono sūnumis sūnums iš Rytų
pasiimti, kad Amono vaikų vardo
pagonyse nebebus minėta

11 ir Aš leisiu Moabą eiti per
teismus, kad išpažintų Mane
esantį Viešpatį.
12 Taip kalba Viešpats Dievas.
Kadangi Edomas žiauriai keršyjo
Jūdai ir tuo nusikalto,
13 todėl sako Viešpats Dievas ši-
taip: "Aš ištiesiu Savo ranką prieš
Edomą, išnaikindamas jo gyven-
tojus ir galvijus kardu, viską pa-
versdamas tyruma nuo Tėmano ligi
Dedano
14 ir vėl atsikeršysiu Edomui Savo
Izraelio žmonėmis, kurie atlygins
Edomui pagal Mano kerštą ir
didįjį įtužimą, kad jie su-
prastų, tai esantį Mano kerštą,
taria Viešpats Dievas."
15 Taip kalba Viešpats Dievas.
Kadangi filistiečiai visu smarkumu,
seniai pykdami, keršyjo, norėdami
Jūdą visiškai išnaikinti,
16 todėl sako Viešpats Dievas—
štai, Aš ištiesiu Savo ranką prieš
filistiečius ir išnaikinsiu jų pie-
tuose gyvenančius kretiečius ir li-
kusius pajūrio gyventojus,
17 atsikeršydamas jiems dideliu
kerštu, juos plakdamas, didžiai ant
jų užpykęs, kad pergyventų
Mane esantį Viešpatį, jiems taip
atkeršyjusį.

26

Pranašystė Prieš Tyrų

1 Vienuoliktais metais, pirmojo
mėnesio pirmąją dieną aplankė
Viešpats Mane Savo žodžiu:
2 "Žmogaus sūnau, Tyrus kal-
bėjo apie Jerūzalę, kad jos vartai
tautoms sulaužyti ir jam plačiai at-
sivėrė ir kad jis praturtėsiąs, Je-
rūzalei esant griuvėsiuose."
3 Todėl Viešpats taip sako: "Štai,
Aš eisiu prieš tave, Tyrau, daugelį
tautų prieš tave atvesdamas, ku-
rios pasikels prieš tave lyg jūrų
bangos.
4 Šitie nuvers Tyraus mūrus ir
jų bokštus jie nuardys. Aš duosiu
net dulkes nušluoti, kad tik sausi
akmenys iš jo bepasiliktų,
5 takišys jūroje, ant kurio žvejai
savo tinklus džiovins, kadangi Aš
tai kalbėjau, taria Viešpats Dievas
ir jis bus tautų apiplėšiamas.
6 O jo žemyne gyvenantieji bus
iškapoti kardu ir ištirs Mane
esantį Viešpatį.
7 Nes taip kalba Viešpats Die-
vas: "Štai, Aš užvesiu Tyrui Ba-
belės karalių Nebūkad Necarą,
karalių karalių iš šiaurės su žir-
gais, vežimais, raiteliais ir didele
daugybe žmonių.
8 Tas išmuš kardu tavo gyven-
tojus žemyne esančioje dalyje ir
pasistatys įtvirtinimus ir susipils
pylimus ir pasikels skydais prieš
tave.
9 Tavo mūrus jis sulaužys sien-
laužiais ir atitinkamais prietaisais
nuvers tavo bokštus.
10 Jo žirgų bus taip daug, kad
jie sukels dulkių debesis, kurios
nusisės ant tavęs. Tavo mūrai
padrebės nuo jo arklių bildesio ir
vežimų ir raitelių, jam
įžygiuojant pro vartus į ap-
draskytą miestą.
11 Savo žirgais jis išbraidys visas
tavo gatves, iškapos žmones kardu
ir nuvers žemėn augštuosius
stulpus.
12 Jis pasigrobs tavo turtus ir iš-
siplėš tavo prekes. Jie nuardys tavo
mūrus ir nugriaus tavo gražiuosius
namus. Akmenis, medžius ir dulkes
jie suvers į vandenį.
13 Taip Aš padarysiu galą tavo
dainų skambėjimui, kad tavo
kanklių garsai nebebus girdimi.
14 Iš tavęs Aš padarysiu pliką
uolą ir takišį, ant kurio žvejai
savo tinklus pasidžiaus. Ir tu ne-
bebūsi atstatytas, nes Aš esu Vieš-
pats, kuris tai kalbėjau, taria
Viešpats Dievas.
15 Taip kalba Viešpats Dievas
prieš Tyrų. Tu pamatysi, kai salos
padrebės nuo triukšmo, tau griū-
vant ir sužeistiesiems dejuojant,
kurie tavyje bus nužudyti.
16 Visi kunigaikščiai pajūryje at-
sikels nuo savo sostų ir numes
savo apsiaustus ir išsivilks savo gra-
žiai išrašytus rūbus ir apsirėdys

gedulo rūbais ir išsigandę, atsisės
žemėn, pabūgę tavo staigaus
žlugimo.
17 Jie aimanuos dėl tavęs, tar-
dami—kaip tu taip greitai susmu-
kai, garsusis pajūrio mieste, kuris
taip galingas buvai su savo gyven-
tojais, kurių visa šalis prisibijo!
18 O kaip dreba salos ir yra išsi-
gandę jūros pakraščių gyventojai
dėl tavo sunaikinimo!"
19 Taip kalba Viešpats Dievas:
"Aš padarysiu tave apleistu miestu,
kaip kiti miestai yra, kuriuose nie-
kas negyvena ir užleisiu ant tavęs
didelį tvaną, kad daugybė van-
dens tave apdengs.
20 Aš nustumsiu tave žemyn į
duobę pas tuos, kurie seniai mirę.
Aš padėsiu tave po žeme lyg se-
niausius griuvėsius gulėti su negy-
vaisiais, kad tavyje niekas
nebegyventų ir gyventi į gyvųjų
pasaulį nebegrįžtumei,
21 padarydamas tave pasibaisė-
jimo pavyzdžiu, kad tu tuo
pasibaigtumei ir jei kas nors
tavęs ieškotų, tavęs amžinai
nesurastų," taria Viešpats Dievas.

27

Tyraus Raudos Giesmė

1 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
2 "Žmogaus sūnau, apraudok
Tyrų giesme,
3 tardamas Tyrui, kuris yra prie
jūros ir prekiauja su daugelio
kraštų žmonėmis." Viešpats Die-
vas kalba: "O Tyrau, tu sakaisi,
esąs pats gražiausias.
4 Tavo galybė apima pusę jūrų
platybės. Tavo statytojai tave to-
buliausiai pastatė.
5 Tavo išdailinimai visi padaryti
iš Senyro eglės medžio. Laivų
stiebams jie pasikirto Libano
cėdrų.
6 Tavo irklai padirbti iš Bašano
ąžuolų, suolai tavo iš dramblio
kaulų, Kipro salos mediena
apkaustyti.
7 Tavo burės buvo brangios
Egipte išsiuvinėtos drobės, iš tolo
atpažįstamos, tavo antklodės mė-
lynų šilkų bei purpuros iš Ely-
šos salų.
8 Vairininkais buvo žmonės iš
Sidono ir Arvado. O Tyraus mieste
buvo protingų vairuotojų.
9 Patyrę ir įgudę Gebalo jū-
reiviai laivus taisydavo. Tavyje bu-
vo įvairiausių laivų ir visokiau-
sių prekiautojų, kurie su tavimi
prekiavo.
10 Tavo kareiviai buvo iš Persi-
jos, Lydijos ir Libijos, kurie savo
šalmus ir skydus išsikabinėdavo ir
tave papuošdavo.
11 Arvado vyrai saugojo visus
tavo mūrus, gamadiečiai sergėjo
tavo bokštuose, savo šalmus iška-
bindami ir tave puošdami.
12 Su tavimi prekiavo Taršyšis dėl
tavo prekių apstumo, kurias iš-
mainydavo į sidabrą, geležį,
ciną ir šviną.
13 Graikai, Tubalis, Mešekis
prekiavo su tavimi, atveždami tau
vergų ir skaistvario gaminių.
14 Togarmiečiai aprūpindavo tavo
rinką arkliais vežimais ir mulais.
15 Tu turėjai prekybinius ryšius su
Rodės ir daugybės salų gyvento-
jais, iš kurių gaudavai dramblio
kaulų ir medienos laivams statyti.
16 Sirai parsiveždavo iš tavęs tavo
išdirbinius, kuriuos tu padarydavai,
o tavo rinką aprūpindavo rubi-
nais, purpura, kilimais, plona drobe,
karoliais ir kristalu.
17 Jūda ir Izraelio kraštas pre-
kiavo su tavimi, parduodami kvie-
čių iš Minito, balzamo, medaus,
aliejaus ir sakų.
18 Ir Damaskus parsigabendavo
iš tavęs tavo išdirbinių ir prekių
už vyną ir brangios rūšies vilnas.
19 Danas ir Javanas iš Ūzalio
aprūpindavo tavo rinką geležies
išdirbiniais, kasija ir kalmusu.
20 Dedanas priveždavo užklodes
raitelių balnams.
21 Arabija ir Kėdaro valdovai
prekiavo su tavimi avimis, avinais
ir ožiais.
22 Šebos ir Raamos pirkliai mai-

nydavo geriausius prieskonius, bran-
giuosius akmenėlius ir auksą į
jūsų prekes.
23 Pas tave atvykdavo prekybi-
ninkų taip pat iš Charano, Kanės,
Edeno su pirkliais iš Šebos, Ašūro
ir Kilmado.
24 Tie parduodavo tau brangių
audinių, išsiuvinėtos šilko drobės,
kilimų ir kietai susuktų virvių.
25 Tavo prekybą pagyvino vir-
tinės Taršyšio laivų, kad tu pra-
lobai ir prašmatnus pasidarei, jūros
vandenų apsuptas.
26 Jūros viduryje tu esi prikrau-
tas pilnas prekių. Irklininkai išveš
tave į gilius vandenius ir rytų
vėjas sudaužys tave jūros viduryje.
27 Tavo turtai, prekės, pirkiniai,
prekiautojai, pirkliai, prekybinin-
kai, laivininkai ir laivų statytojai,
kurie tavyje vertėsi, visi tavo ka-
reiviai ir keleiviai nugrims vande-
nyje tavo pražuvimo dieną,
28 kad tavo pakrantės drebės nuo
tavo jūrininkų riksmo.
29 Visi irklininkai, jūrininkai ir
jūrų keliautojai išlips iš laivų į
krantą,
30 ir aimanuos dėl tavęs garsiai,
karčiai raudodami, voliosis žemėje,
pelenais galvas apsibarstydami.
31 Dėl tavęs jie plikai nusiskus,
apsisiaus maišais ir karčiai raudos,
tave apverkdami.
32 Jie apraudos tave savo širdgė-
loje, klausdami: "Kadagi yra jūros
miestas taip nutildytas, kaip tu
Tyrau?"
33 Per tavo jūrų prekybą dau-
gelis kraštų gerai apsirūpindavo.
Tavo prekių apstumu ir prekiau-
tojų gausumu daugelis karalių
praturtėjo.
34 Bet dabar tu esi vandenų su-
daužytas, gilybėn nugramzdintas.
Tavo gerybės, tavo prekyba su
prekybininkais nugarmėjo jūron.
35 Visi pakraščių gyventojai
baisėjasi dėl tavęs ir jų karaliai
savo veiduose didžiai išsigando.
36 Tu esi pražuvęs amžiams ir ka-
dangi tatai taip staiga atsitiko, yra
tautų prekybininkai apstulbę, pri-
sibijodami, kad ir jie nesusilauktų
panašaus likimo."

28

Prieš Tyraus Karalių,
Sidono Žlugimas

1 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
2 Žmogaus sūnau, sakyk Tyraus
kunigaikščiui—kadangi tavo širdis
didžiuojasi, "aš esu lyg Dievas ir
sėdžiu jūros apsuptame soste
Dievo." Tavo širdis didžiuojasi, lyg
tu būtumei Dievas, nors tu neesi
Dievas, o tik žmogus.
3 Štai, tu dingais, esąs protin-
gesnis už Danielių, kad jokių
paslapčių neesą galima nuo tavęs
paslėpti,
4 kad savo išmintimi ir protu to-
kius turtus įsigijęs ir tiek aukso ir
visokių lobių susikrovęs,
5 ir tokiu dideliu sumanumu ir
įgudimu taip pralobai, įsigalėjai
ir dėl to pasididžiavai.
6 Todėl kalba Viešpats Dievas—
kadangi tavo širdis didžiuojasi, lyg
būtų Dievo širdis,
7 todėl Aš užleisiu svetimus ant
tavęs, pačius smarkiausius tautų
ir tie ištrauks kardą iš savo mak-
šties dėl tavo gražiosios išminties ir
pavers gėda tavo didžiąją garbę.
8 Jie nustums tave duobėn, kad
jūros viduryje mirtumei
užmuštųjų mirtimi.
9 Tu pamatysi, ar tu galėsi savo
žudikų akivaizdoje sakyti esąs
Dievas, nebūdamas Dievu, o tik
žmogumi žudikų rankose!
10 Tu mirsi svetimųjų ranka,
kaip neapipjaustytieji, nes Aš tai
kalbėjau, taria Viešpats Dievas.
11 Ir Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
12 "Žmogaus sūnau, pradėk
apraudoti Tyraus karalių, jam tar-
damas, štai ką Viešpats Dievas
sako—tu buvai tobulybės pavyz-
džiu, didelės išminties ir perdėm
gražus!"
13 Tu buvai rojuje, Viešpaties
sode, papuoštas įvairiausiais ak-

menėliais, būtent, sardžiu, topazu,
deimantais, jaspiu, oniksu, safyrais,
ametistu, smaragdu ir auksu. Tą
dieną, kai tave padarė, turėjo tau
paruošti būti ir būgneliai su
vamzdeliais.
14 Tu esi kaip plačiai išsiplėtusio
kerubo apdengtas, pastatytas
lyg Dievo šventajame kalne,
pilnas tviskėjimo ir blizgėjimo
brangiųjų akmenaičių.
15 Tu buvai nepeiktinas nuo
dienos tavo padarymo ligi kol ta-
vyje atsirado nusikaltimas.
16 Sėkmingoji tavo prekyba pri-
pildė tave nelabumais, kad nusikal-
tai. Todėl Aš pavariau tave kaip
nešventą nuo Dievo kalno ir
atėmiau tave kaip kerubą nuo
tviskančių akmenaičių.
17 Kadangi tavo širdis didžiuo-
jasi, tau taip gražiam esant ir savo
protu apsigavai savo puikybėje,
todėl Aš nublokšiu tave žemėn,
kad kiti karaliai būtų perspėti,
pasibaisėdami tavimi.
18 Savo klastinga prekyba tu su-
teršei savo Dievo šventovę ir nusi-
kaltai. Todėl užsidegs tavyje ugnis,
suės tave ir pavers tave pelenais visų
tave matančiųjų akivaizdoje.
19 Visos tautos, kurios tave
pažįsta, yra pritrenktos tavo
staigiu žlugimu ir dėl to, kad nie-
kuomet nebegalėsi atsigauti."
20 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
21 "Žmogaus sūnau, kreipkis savo
akimis į Sidoną ir pranašauk
prieš jį,
22 tardamas—taip kalba Vieš-
pats—Aš esu prieš tave, Sidone, per
tave Aš apreikšiu Savo garbę, kad
žmonės pamatys Mane esantį
Viešpatį ir šventą, kai Aš tavyje
padarysiu teismą.
23 Aš atsiųsiu jiems marą ir
kraujas nuo kardo liesis visur jų
gatvėse, kad mirtinai sužeistieji kris,
iš visų pusių puolami, ir pama-
tys Mane esantį Viešpatį.
24 Nuo to laiko nebeliks Izraelį
įžeidinėjančių kaimynų, kurie
bado kaip erškėčiai ir duria kaip
usnys, kad ir tie ištirtų Mane es-
antį Viešpatį.
25 Taip taria Viešpats Dievas:
"Kai Aš Izraelį vėl surankiosiu iš
visų tautų, į kurias jie buvo
išsklaidyti, tai apsireikš per juos
Mano šventumas tautose ir jie gy-
vens savo žemėje, kurią Aš savo
tarnui Jokūbui esu davęs.
26 Jie gyvens ten tada be baimės,
pasistatys sau namus ir pasisodins
vynmedžių, nebijodami, kai Aš
bausiu visus jų aplinkinius prie-
šus, kurie patirs Mane esantį
Viešpatį."

29

Prieš Egipto Karalystę

1 Dešimtais metais, dešimto mė-
nesio dvyliktą dieną aplankė
Viešpats mane Savo žodžiu:
2 "Žmogaus sūnau, kreipkis savo
akimis prieš Egipto karalių Fara-
oną ir pranašauk prieš jį ir prieš
visą Egipto žemę!
3 Pagraudenk jį šiais Viešpa-
ties Dievo žodžiais—štai, Aš eisiu
prieš tave, Faraone, Egipto kara-
liau, tu didysis krokodile, kuris gu-
li tarpupyje, kuris sakaisi—tai ma-
no upė ir Aš ją pasidariau!
4 Bet Aš įdėsiu kablį į tavo
tarpsmakrį ir prikabinėsiu upės
žuvis prie tavo žvynų ir ištrauksiu
tave iš upės kartu su visomis žu-
vimis, prikibusiomis prie tavo
žvynų.
5 Aš išmesiu tave su visomis tavo
žuvimis į dykumą ir tavęs ne-
besurinks ir nepalaidos, bet paliks
žemės paviršiuje ėdesiu žvėrims ir
lesalu padangių paukščiams.
6 Tada ištirs Egipto gyventojai
Mane esantį Viešpatį, kadangi
jie buvo Izraelio namams lyg nen-
drinė lazda,
7 kuri jų rankoje laikoma, su-
lūžo ir jų šoną perdūrė ir jiems
ja besiremiant, sulūžo ir jų strėnas
perskverbė."
8 Todėl kalba Viešpats Dievas
šitaip: "Štai, Aš užvesiu tau kardą

ir išnaikinsiu tavo žmones tavyje
kartu su tavo galvijais.
9 Ir Egipto žemė bus dyka ir ne-
gyvenama ir jie ištirs Mane esantį
Viešpatį, kadangi tu sakai 'tai yra
mano upė ir aš ją sau pasidariau.'
10 Todėl Aš eisiu prieš tave ir tavo
upes ir paversiu Egipto žemę dy-
kuma, kad būtų negyvenama nuo
Migdolo miesto iki Asvano ir iki
Etiopijos pasienio,
11 kad 40 metų ten nejudėtų
ir negyventų nei galvijų, nei
žmonių.
12 Nes Aš išnaikinsiu Egipto
žemę, kaip kitas žemes ir apleisiu
jos miestus kaip kitus apleistuosius
miestus 40 metų ir išsklaidysiu
egiptiečius po tautas, išvarinėda-
mas juos po kraštus.
13 Tačiau po 40 metų, kalba
Viešpats Dievas, Aš surinksiu vėl
egiptiečius iš žemės kraštų, į
kuriuos jie išsklaidyti bus.
14 Aš sugrąžinsiu Egipto be-
laisvius, parvesdamas juos į Pa-
trą, į jų tėvų gimtąją šalį
ir ten jie bus mažintėlė karalystė.
15 Jų karalystė bus mažesnė
palyginant su kitomis karalystėmis
ir ji daugiau nebeiškils viršum kitų
tautų ir Aš juos taip sumažinsiu,
kad jie kitų tautų nebeužvaldys,
16 kad Izraelio namai jais nebe-
pasitikėtų ir tuomi nenusikalstų,
į juos besikreipdami ir ištirtų
Mane esantį Viešpatį.
17 Atsitiko, kad dvidešimtseptin-
tais metais pirmojo mėnesio
pirmąją dieną Viešpats mane
aplankė Savo žodžiu:
18 "Žmogaus sūnau, Babelės
karalius Nebukad Necaras atvedė
savo kariuomenę dideliam žygiui
prieš Tyrų, kad jų galvos nu-
pliko ir jų pečiai prasitrynė ir ta-
čiau nei jam pačiam, nei jo
kariuomenei nebuvo užmokėta už
jų darbą.
19 Todėl kalba Viešpats Dievas
šitaip—štai, Aš duosiu Babelės
karaliui Nebūkad Necarui Egipto
žemę, kad jos visą lobį pa-
siimtų, ją apiplėštų ir išdrask-
ytų ir kad tai būtų užmokestis
jo kariuomenei.
20 Kadangi jis Man pasitarnavo,
todėl Aš jam duosiu Egipto žemę
ir tai bus jam užmokestis už jo at-
liktą vargą, taria Viešpats
Dievas.
21 Tuo pačiu metu Aš duosiu
Izraeliui atsigauti ir leisiu tau
burną laisvai atverti jų tarpe, kad
jie Mane ištirtų, esantį
Viešpatį."

30

Viešpaties Bausmė Egiptui

1 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
2 "Žmogaus sūnau, pranašauk,
sakydamas—taip kalba Viešpats
Dievas—aimanuokite kaukdami dėl
ateinančios baisiosios dienos!"
3 Artėjančioji Viešpaties diena
jau visiškai arti. Tai bus tamsi diena,
klaikus metas pagonims.
4 Egiptą užniks kardas, Etio-
pijos šalis išsigąs, kai Egipto už-
muštieji kris.
5 Etiopijos, Lydijos, Libijos ir
tų žmonės, kurie čia pagal su-
tartį bus atėję, bus kardu su jais
kartu užmušti.
6 Taip kalba Viešpats Dievas:
"Nuo Migdolo šiaurėje ligi Asvano
pietuose visi Egipto gynėjai bus ko-
voje užmušti ir išdidžioji Egipto
kariuomenė bus sužlugdyta, taria
Viešpats Dievas.
7 Jie bus išnaikinti, kaip ir visi
jų kamynai, Jų miestai bus
apleisti, kaip ir kiti apleistieji
miestai,
8 kad ištirtų Mane esantį
Viešpatį, Mane užkūrusį ugnį
Egipte, kad visi jų pagalbininkai
išnaikinti būtų.
9 Tuo pačiu metu išvyks nuo
Manęs pasiuntiniai laivais Etio-
piją gąsdinti, kuri be baimės gy-
vena, kad joje kils didelis išgąstis,
kaip tai savo laiku Egipte atsitiko
ir štai, toji diena tikrai ateina.
10 Taip taria Viešpats Dievas:
"Per Babelės karaliaus Nebūkad

Necaro rankas Aš sumažinsiu Egipto žmonių galybę.
11 Nes jis, jo kariuomenė ir patys tautų smarkiausieji ateis Egipto žemę naikinti, kad visas kraštas bus pilnas jųjų kardu užmuštųjų.
12 Aš padarysiu, kad jų upės išdžiūtų, jų žemė patektų į piktas rankas ir visa, kas joje yra, būtų svetimų rankų išnaikinta, tatai Aš, Viešpats esu kalbėjęs."
13 Taip sako Viešpats Dievas: "Aš išnaikinsiu dievaičius Nofe su jų pavidalais ir ištiksiu Egiptą išgąsčiu, kad kunigaikščių jame nebebus.
14 Patrosą Aš sugriausiu, Coane užkursiu ugnį ir padarysiu teismą Tėbuose.
15 Savo kerštą Aš išliesiu ant Peluzijos, kuri yra Egipto tvirtovė ir sunaikinsiu Tėbų galybę.
16 Egipte Aš uždegsiu ugnį, Peluzija turės išsigąsti, Tėbai bus išdraskyti, o Nofas kasdien bauginamas.
17 Heliopolio ir Bubasto vyriškoji jaunuomenė bus kardu iškapota, o moteriškosios išvestos nelaisvėn.
18 Tachpanchėsui užeis tamsi diena, kai Aš sužlugdysiu Egipto galybę ir pribaigsiu jo pasididžiavimo galią. Jo dangus apsitrauks debesimis ir jo dukteris išves nelaisvėn.
19 Teismą Egiptui Aš padarysiu, kad pamatytų Mane esantį Viešpatį."
20 Atsitiko, kad vienuoliktais metais, pirmojo mėnesio septintąją dieną Viešpats mane Savo žodžiu aplankė:
21 "Žmogaus sūnau, Aš palaužiau Egipto karaliaus Faraono ranką, kuri nėra suraišiota, kad galėtų išgyti, atsigauti ir kardą nulaikyti."
22 Dėl to šitaip kalba Viešpats Dievas: "Eidamas prieš Egipto karalių Faraoną, Aš jam sulaužysiu abi ranki, sveikąją ir nesveikąją, kad jis kardo daugiau nebenulaikytų.
23 Aš išsklaidysiu egiptiečius tarpe tautų, po žemes išvaikydamas.
24 Bet Babelės karaliaus rankas Aš pastiprinsiu, įduodamas jam Savo kardą, o Faraono rankas sulaužysiu, kad tas jo akyse vaitos, kaip koks mirtinai sužeistasis.
25 Taip, Aš pastiprinsiu Babelės karaliaus rankas, kad Faraonas nuleis savo rankas, matydamas Mane esantį Viešpatį, Savo kardą įduodantį į Babelės karaliaus rankas, kad panaudotų tą prieš Egipto žemę.
26 Egiptiečius Aš išblaškysiu tarpe tautų ir išvarinėsiu po kraštus, kad ištirtų Mane esantį Viešpatį."

31

Egiptas Lygus Cėdro Medžiui

1 Atsitiko, kad vienuoliktais metais, trečiojo mėnesio pirmąją dieną Viešpats mane Savo žodžiu aplankė:
2 "Žmogaus sūnau, sakyk Egipto karaliui, Faraonui ir visiems jo žmonėms—kam tu dingais, esąs lygus savo didybėje?"
3 Štai, Ašūras buvo lyg koks cėdro medis Libane su gražiomis šakomis ir tankiais lapais, labai augštas su augštai išaugusia viršūne tarp tankių ir storų šakų.
4 Vandens apstumas tai padarė, gilūs šaltiniai užaugino jį tokį didelį. Upeliai tekėjo aplink jo kelmą ir drėkino visus lauko medžius.
5 Todėl jis užaugo didesnis už visus kitus medžius, labai išsišakodamas ir išsilapodamas, nes pakankamai vandens turėjo išsiskėsti.
6 Ant jo šakų krovė lizdus visi padangių paukščiai. Laukiniai žvėrys augino savo vaikus po jo šakomis ir jo pavėsyje gyveno įvairiausių tautų galybė.
7 Jis turėjo dideles, gražias ir ilgas šakas, nes jo šaknys gavo daug drėgmės.
8 Jam neprilygo nė vienas cėdro

medis Dievo sode. Eglių medžiai
nebuvo sulyginami su jo šakomis,
kaštano medžiai niekuo negalėjo
prilygti ir tikrumoje jis buvo toks
gražus, kad kito tokio medžio Dievo
sode nebuvo, kuris būtų taip
gražus.
9 Aš padariau jį taip gražų,
kad jis taip išsišakojo, jog visi ro-
jaus medžiai jam Dievo sode tai
pavydėjo.
10 Dėl to šitaip kalba Viešpats
Dievas: "Kadangi jis išsikėlė į
augštybes, užaugdamas toks didelis
ir jo širdis pasididžiavo dėl savo
augštybės,
11 todėl Aš padaviau jį į ran-
kas tautų stipriausiojo, kad jį
išvarytų ir jam savo nuožiūra taip
padarytų, kaip jis savo bedievišku
pasielgimu užsipelnė,
12 kad jį svetimi išnaikintų,
tautų patys smarkiausieji jo šakas
išdraikytų ant kalnų ir slėniuose
ir sulaužytų jo šakeles prie visų
upelių, kad visi žemės žmonės jį
apleistų ir iš jo pavėsio
pasitrauktų,
13 kad visi padangių paukščiai
nutūptų ant jo pavirtusio kamieno
ir visi laukiniai žvėrys ant jo sakų
atsigultų,
14 kad nuo šio laiko joks medis
prie vandenų savo augštumu
nebesididžiuotų, turėdamas to-
kią tankiai išsišakojusią viršūnę
ir nė vienas medis neišsikeltų vir-
šum kitų, nes jie visi pasmerkti
mirti ir lįsti į žemę, kaip ka-
puose gulintieji žmonės."
15 Taip taria Viešpats Dievas:
"Tuomet, kai jis buvo nugabentas
į pragarą, Aš padariau gilumų
šaltinius liūdnus, jam gilumoje es-
ant, kad upės, tekėdamos sustojo,
nebeduodamos vandens. Taip pat
padariau, kad Libanas dėl jo ge-
dėtų ir visi lauko medžiai dėl jo
padžiūtų.
16 Jo žlugimo garsais Aš sujau-
dinau tautas, kai jie išgirdo Mane
jį nustūmusį į pragarą su
tais, kurie nueina į duobę. Ir tai
buvo lyg paguoda visiems, Libano
rinktiniams ir geriausiems po žeme
esantiems, kurių visi prie šaltinio
buvo augę.
17 Nes ir jie turėjo nueiti į pra-
garą pas kardu užmuštuosius, ka-
dangi jie po jo rankos pavėsiu
tautų tarpe gyvenę buvo.
18 Kaip didelis, gi, tu dingais,
beesąs, Faraone, savo puikystėje
ir savo didystėje rojaus medžių
tarpe? O ir tu būsi nugabentas su
rojaus medžiais po žeme ir gulėsi
tarpe neapipjaustytųjų, kardu
užmuštųjų. Tasai medis yra
Faraonas ir jo daugybė žmonių,
kuriems visa tai atsitiks," taria
Viešpats Dievas.

32

Raudojimas Dėl Egipto

1 Dvyliktais metais, dvyliktojo
mėnesio pirmąją dieną aplankė
Viešpats mane Savo žodžiu:
2 "Žmogaus sūnau, apraudoda-
mas Egipto karalių Faraoną,
pasakyk jam—tu esi lyg liūtas tau-
tose, lyg jūrų pabaisa, kuris šėlsta
vandenų srovėse, sudrumsdamas
vandenį ir padarydamas jį
murziną."
3 Taip taria Viešpats Dievas: "Aš
mesiu Savo tinklą ant tavęs ir di-
dele tautų minia Aš tave sugausiu.
4 Aš išvilksiu tave į krantą ir
pamesiu tave ant dirvos, kad pa-
dangių paukščiai ant tavęs nu-
tūptų ir laukiniai žvėrys tavimi
pasisotintų.
5 Kalnai ir daubos bus primėtyti
tavo stervos dalimis.
6 Tavo kraujas pasipils visur že-
mėje, net ligi kalnų ir išsilies į
upelius.
7 O kai tu būsi pribaigtas, tai Aš
apdengsiu dangų su saule, aptem-
dysiu žvaigždes, kad ir mėnulis
nešvies.
8 Visos dangaus šviesos viršum
tavęs bus aptemdytos, kad tavo že-
mėje bus tamsu, taria Viešpats
Dievas.
9 Daugelis tautų susijaudins,
kai Aš paskleisiu žinią apie tavo

žlugimą po kraštus, kurių tu nepažįsti.
10 Daugelis tautų pasibaisės dėl tavęs ir jų karaliai pabūgs, kai Aš Savo kardą prieš juos žvilginsiu, kad jie staiga išsigąs ir jų širdys drebėte drebės dėl tavo žlugimo.
11 Nes Viešpats Dievas sako, kad tave užklups Babelės karaliaus kardas.
12 Tavo žmonės bus išmušti įvairiausių tautų smarkiausiųjų kardu. Jie sunaikins Egipto puikybę ir visą jo žmonių daugybę.
13 Prie didžiųjų vandenų bus užmušti jo galvijai, kad nei žmogus, nei gyvulys daugiau kojos nebekels vandens sudrumsti.
14 Tada Aš leisiu jų vandenims nusistovėti, kad jų upės tekės kaip aliejus, taria Viešpats Dievas.
15 Kai Aš Egipto kraštą būsiu išnaikinęs ir visa tai, kas jame buvo, ištuštinta bus, visi jo gyventojai išmušti, tada jie žinos, Mane esantį Viešpatį,
16 tai apraudos tautų dukterys, liūdėdamos, Egiptą ir jo gyventojų daugybę," taria Viešpats Dievas.
17 Dvyliktais metais, to paties mėnesio penkioliktąją dieną aplankė Viešpats mane Savo žodžiu:
18 "Žmogaus sūnau, apraudok Egipto gyventojus ir nustumk juos kartu su galingųjų tautų dukterimis žemėn prie mirusiųjų."
19 Kur dingo tavo pasileidimas? Kuo tu geresnis, kad nenužengtumei ir neatsigultumei greta neapipjaustytųjų?
20 Jie kris nuo kardo tarpe kardu užmuštųjų. Kardas yra jau ištrauktas ir iškeltas viršum visos jų tautos.
21 Iš pragaro prasitars jam karžygių stipriausieji su savo pagalbininkais, 'jie visi nužengė žemyn atsigulti greta neapipjaustytųjų, kardu užmuštųjų.'
22 Ten guli Ašūras aplinkui pakastas su visais savo pulkais, žuvusiais, kardu užmuštais.
23 Jų kapai yra gilioje duobėje ir jų žmonių pulkai visur aplinkui pakasti. Tie, kurių pirma visas pasaulis bijojo, yra kardu užmušti ir pražuvę.
24 Taip pat guli ten ir Ėlamas su savo pulkais aplinkui pakastas. Visi jų krito kardu užmušti ir nužengė žemėn kaip neapipjaustytieji, kurių taip pat visas pasaulis bijojosi, kurie su kitais savo sugėdinimą mirtin nusinešė.
25 Jie yra padėti tarpe kitų visų užmuštų, kurie aplinkui pakasti yra, kaip neapipjaustytieji ir kardu žudytieji, kurių taip pat pirma visas pasaulis bijojosi ir kurie savo apgėdinimą mirtin nusinešė ir užmuštųjų tarpe pasilikti turės.
26 Tenai guli ir Mešekis bei Tubalis su savo pulkais aplinkui pakasti, kurie buvo neapipjaustyti ir kardu žuvo, kurių taip pat visas pasaulis bijojosi.
27 Ir visi kiti karžygiai, kurie su neapipjaustytais krito ir su savo kovos ginklais į pragarą nužengė, guli ten, kurie savo kardus po savo galvomis pasidėti turėjo, savo pačių kaltės užklupti, kurių taip pat visas pasaulis, kaip karžygių baisėdavosi.
28 Taip būsi ir tu, Faraone, sutriuškintas su neapipjaustytais ir gulėsi tarpe kardu nužudytųjų.
29 Ten guli Edomas su savo karaliais ir kunigaikščiais kardu nužudytųjų ir neapipjaustytųjų tarpe su kitais mirusiais, buvusiais galiūnais.
30 Ten yra visi kunigaikščiai iš šiaurės su sidoniečiais, kurių baisioji galybė išniekinta, kurie su neapipjaustytais ir kardu užmuštais gulėti turi, savo pačių apgėdinimą mirtin nusinešę.
31 Tai bus Faraonui paguoda pamatyti visus su juomi kartu kardu žudytuosius ir visą savo žuvusią kariuomenę, taria Viešpats Dievas.
32 Nes kartą turės visas pasaulis Manęs bijoti, Faraonui gulint su

visa savo daugybe neapipjau-
stytųjų ir kardu užmuštųjų
tarpe, taria Viešpats, Dievas."

33

Pranašo Jechezkėlio Pareigos

1 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
2 "Žmogaus sūnau, išaiškink tai
savo žmonėms. Jei priešas imtų
pulti kraštą ir to krašto žmonės
pasistatytų sau pačių sargą
3 ir tas sargas trimituotų
priešui prisiartinant, žmones
perspėdamas,
4 ir kuris nors trimito perspė-
jimo nenorėtų priimti, tai jis pats
atsakomingas už savo gyvybę, jei
priešas jį užmuštų.
5 Nes jis trimitą išgirdęs, per-
spėjimo nepriėmė ir pasiliko atsa-
komingas už savo gyvybę. O kas
leisis perspėjamas, tas išsaugos savo
gyvybę.
6 Jei sargybinis netrimituoja ir
neperspėja žmonių priešui artė-
jant, ir priešas kelis jų užmuštų,
tai tie, tiesa, žūtų dėl savo kaltės,
bet sargybinis turės atsakyti už jų
kraują.
7 Taigi, žmogaus sūnau, Aš sta-
tau tave Izraelio namų sargu, kad
tu ką girdėjęs iš Mano burnos,
juos dėl Manęs pagraudentumei.
8 Jei Aš sakau bedieviui "bedie-
vi, tu turi žūti" ir tu to bedievio
neperspėji, kad jis liautųsi piktai
pasielgęs, tai, tiesa, bedievis žus dėl
savo nusikaltimų, bet atsakomybę
už jo kraują Aš išreikalausiu iš
tavęs.
9 Bet, jei tu pagraudensi bedie-
vį dėl jo pasielgimo ir jis nenori
liautis pikta daryti, tai jis mirs dėl
savo nuodėmių ir tu būsi išgel-
bėjęs savo sielą."
10 Todėl sakyk, žmogaus sūnau,
Izraelio namams, taip kalbantiems:
"Mūsų nuodėmės ir mūsų nu-
sikaltimai mus suėda, kaip mes ga-
lime išlikti gyvi?"
11 Į tai atsiliepk jiems: "Kaip
tikrai Aš gyvas esu, taria Viešpats
Dievas, Aš nemėgstu bedievių žu-
vimo, bet kad jie apgailėtų pikta
darę ir gyvi išliktų. Taigi meskite
savo nelabą pasielgimą. Kam
jums žūti, kurie esate iš Izraelio
namų!
12 Žmogaus sūnau, išdėstyk tai
savo žmonėms. Jei teisusis pikta
daro, tai jam nieko nepadės, kad jis
geras buvęs. Jei bedievis kreipsis
į Dievą, tai jam nekenks, kad jis
bedieviu buvęs. Neigi gali teisusis
išlikti, jei jis nusideda.
13 Nes, jei Aš teisiam pažadu, kad
jis gyvas išliksiąs ir jis daro pikta,
savo teisybe pasitikėdamas, tai jo
teisybė nebus minėta ir jis pražus
visu savo nelabumu, kurį jis daro.
14 Ir jei Aš bedieviui sakau "tu
pražūsi" ir jis liaujasi pikta daryti
ir daro, kas gera ir teisinga,
15 užstatą grąžindamas ir už-
mokėdamas tai, ką buvo išplėšęs,
liaujasi nusikalsti ir gyvena pagal
gyvybę teikiančius nuostatus, pikto
nedarydamas, tai jis išliks gyvas ir
nemirs.
16 Jo padarytųjų nuodėmių
nebus minėta, kadangi jis dabar
daro, kas teisinga ir gera ir todėl jis
turės išlikti.
17 Vis dėlto tvirtina tavo žmonės:
"Viešpats teisia neteisingai," patys
neteisingi būdami.
18 Nes, jei teisusis nukrypsta nuo
savo teisybės, pikta darydamas, tai
jis ir mirs dėl savo neteisybės.
19 Bet, jei bedievis prisiverčia
pikto atsisakyti ir apsiima daryti tai,
kas gera ir teisu yra, tai jis išliks dėl
to gyvas.
20 Vis dėlto jūs tebetvirtinate
"Viešpats teisia neteisingai," nors
Aš jums kiekvienam iš Izraelio
namų atiteisiu pagal jūsų
darbus."
21 Dvyliktais metais, dešimtojo
mėnesio penktąją dieną atėjo
pas mane mūsų tremties pabėgė-
lis iš Jerūzalės pas mane ir pranešė,
kad miestas paimtas.
22 Iš vakaro buvo Viešpats mane
pastiprinęs Savo ranka ir atvėrė

mano burną kitą rytą, pabė-
gėliui dar neatėjus, taip, kad aš il-
giau nebegalėjau tylėti.
23 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
24 "Žmogaus sūnau, Izraelio dy-
kynių gyventojai tvirtina, kad
Abraomas buvęs vienintelis, kuris
gavęs šią žemę, bet mūsų yra
daug, tai tuo labiau turėtų ši žemė
mums atitekti."
25 Atsakyk jiems: "Viešpats Die-
vas kalba—jūs valgote mėsą su
krauju, garbinate dievaičius, pra-
liejate kraują ir įsidingojate, jog
gausią šią žemę.
26 Žinoma, kad jūs tebeužsiimate
žudymu ir baisenybėmis, apgėdi-
nate vienas kito žmoną ir
įsidingojate, jog gausią žemę.
27 Atsakyk jiems, ką Viešpats
kalba: "Tikrai, kaip Aš gyvas esu,
visi anų dykynių gyventojai turės
žūti kardu. Laukuose esančius Aš
duosiu žvėrims suėsti, pilyse ir
uolose gyvenantieji mirs badu.
28 Nes Aš išnaikinsiu tą kraštą
visiškai ir padarysiu galą jo di-
dystei ir galybei, kad Izraelio kalnai
taip apleisti bus, kad niekas per juos
nekeliaus.
29 Tada jie ištirs Mane esantį
Viešpatį, tą žemę taip visiškai
išnaikinusį dėl visų jų padary-
tųjų baisenybių.
30 Žmogaus sūnau, tavo žmonės
užsimina tave pasieniuose ir priean-
giuose savo namų, vienas su kitu
šnekėdami: "Eikime ir pasiklausy-
kime Viešpaties pranešimų!"
31 Mano žmonės ateis pas tave į
susirinkimą, atsisės ir klausys,
ką tu jiems pasakysi, mielai žo-
džiu pritars, bet nieko nedarys ir
pasiliks, kaip buvę, godūlingi
savimylos.
32 Taip būsi tu jiems lyg malonų
balsą turįs ir giesmę giedąs,
kanklėmis pritardamas, kurios žo-
džius jie girdės, bet jų vykdyti
neapsiims.
33 Bet, kai ateis tai, kas ateiti turi,
tai jie patirs pranašą jų tarpe
buvusį."

34

Neištikimieji Ganytojai, Ištikimasis Ganytojas Kristus

1 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
2 "Žmogaus sūnau, pranašauk
prieš ganytojus Izraelyje. Prana-
šauk jiems tardamas—Viešpats Die-
vas kalba—vargas Izraelio ganyto-
jams, kurie patys save gano! Ar ga-
nytojai neturėtų ganyti kaimenės?
3 Jūs mintate tuo, kas riebiau-
sia, apsirėdote vilnomis, pjaunate
penėtus, bet avių ganyti
neapsiimate.
4 Silpnųjų jūs neprižiūrite,
sergančiųjų negydote, sužeistųjų
neaprišate, išklydusių neparvedate,
pasimetusių nesuieškote, bet
valdote jas visu griežtumu ir
žiaurumu.
5 Taip pakriko Mano avys, ne-
turėdamos ganytojo. Ujamos lauko
žvėrių, jos visiškai išsisklaidė.
6 Mano avys klaidžiojo po kal-
nus ir kalnelius ir pasisklaidė po
visą žemę, kad niekas del jų
nesiteiravo ir jų neieškojo.
7 Todėl išgirskite, ganytojo,
Viešpaties žodį!
8 Tikrai, kaip Aš gyvas esu, taria
Viešpats Dievas, kadangi jūs lei-
džiate Mano avis draskyti ir atiduo-
date Mano kaimenę žvėrims ėsti,
kadangi jos ganytojo neturi ir Ma-
no ganytojai Mano kaimenės nepri-
žiūri, bet yra ganytojai, kurie patys
save gano, o Mano avių ganyti
nenori,
9 todėl, jūs ganytojai, pasiklau-
sykite Viešpaties žodį!
10 Todėl kalba Viešpats Dievas:
"Štai, Aš eisiu prieš tuos ganytojus
ir išreikalausiu Savo kaimenę iš jų
rankos ir padarysiu, kad jie Mano
avių, o ir savęs daugiau nebe-
ganys. Aš išgelbėsiu Savo avis iš jų
nasrų, kad jie Jų daugiau
nebeėstų."
11 Nes Aš, Viešpats Dievas,
sakau: "Aš pats prižiūrėsiu Savo
kaimenę ir ją susiieškosiu.
12 Kaip antai avininkas nuo kai-

menės nuklydusias avis susiieško,
taip ir Aš surasiu Savo avis ir iš-
gelbėsiu jas iš visų vietovių, po
kurias jos ūkanotomis ir debesuo-
tomis dienomis išblaškytos buvo.
13 Aš išsivesiu jas iš visų
tautų, iš visų kraštų susiran-
kiodamas ir jas į jų žemę par-
sivedęs, ganysiu jas visose Izraelio
atkalnėse, ganyklose ir lankose.
14 Aš išvesiu jas į geriausias ga-
nyklas. Jų gardai bus augštai ant
kalno, kur jos patogiai ilsėsis ir
maitinsis Izraelio kalnų riebiose
ganyklose.
15 Aš ganysiu pats Savo aveles ir
įtaisysiu joms guolį, taria Vieš-
pats Dievas.
16 Dingusiąją Aš suieškosiu,
paklydusią parvesiu, sužeistąją
apraišiosiu, silpnąją pasergėsiu,
drūtąją ir riebiąją apsaugosiu ir
tinkamai prižiūrėsiu."
17 O jums, Mano kaimene, Vieš-
pats Dievas taip sako-Aš darysiu
teismą tarp avies ir avies, tarp
avinų ir ožių!
18 Ar jums neužtenka ganytis
geriausioje ganykloje, kam dar min-
džiojate tai, kas atliko? Ar negana
jums tyriausiojo šaltinio vandens,
kad jį dar turite drumsti savo
kojomis?
19 Taip turi Mano avys ėsti, ką
jūs savo kojomis sumindžiojote
ir gerti vandenį, kurį jūs
sudrumstėte.
20 Dėl to sako Viešpats Dievas:
"Aš padarysiu teismą tarp rie-
biųjų ir liesųjų avių,
21 kadangi jūs spardote, ragais
badote ir šalin nuo savęs varote
silpnąsias avis, kad tos toli
išsisklaido.
22 Savo kaimenę Aš išgelbėsiu,
kad ji daugiau nebebus draskoma ir
padarysiu teismą tarp avies ir
avies.
23 Aš įstatysiu jiems vienų
vienintelį ganytoją, jas ganantį,
būtent, Savo tarną Dovy-
dą, kuris jas ganys ir bus jų
ganytoju.
24 Ir Aš, Viešpats, būsiu jų
Dievu, o Mano tarnas Dovydas bus
kunigaikštis jų tarpe, Aš, Vieš-
pats, tatai sakau.
25 Aš padarysiu apsaugos su-
tartį su jais ir išnaikinsiu pik-
čiausius žvėris žemėje, kad
dykumoje be baimės gyventų ir
girioje miegoti galėtų.
26 Cia Aš laiminsiu juos, gyve-
nančius aplink Mano kalną, duo-
damas jiems lietaus tinkamu metu,
lietučio Savosios malonės,
27 kad medžiai laukuose savo
vaisių neš ir žemė derlinga bus ir
jie be baimės krašte gyvens ir ištirs
Mane esantį Viešpatį, sulau-
žusį jų jungą ir išvadavusį iš
rankų tų, kuriems jie turėjo
vergauti.
28 Tautos jų nebedraskys, žvėrys
nebeužpuls jų lauke ir jie gyvens
saugūs, nieko nebijodami.
29 Aš duosiu jiems derlingas dir-
vas, kad badas išnyktų jų krašte
ir kad kaimyninės tautos iš jų
nebesišaipytų,
30 ir ištirtų Mane Viešpatį, jų
Dievą pas juos esantį ir juos iš
Izraelio namų Mano žmones es-
ančius, taria Viešpats Dievas.
31 Ir jūs, žmonės, būsite Mano
ganyklos kaimenė ir Aš būsiu jūsų
Dievu, skelbia Viešpats Dievas.

35

Pranašystė Prieš Edomą

1 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
2 "Žmogaus sunau, kreipkis savo
akimis prieš Seyro kalnus ir pra-
našauk prieš juos,
3 tardamas—Viešpats Dievas
taip kalba—Seyro kalne, Aš eisiu
prieš tave, ištiesiu ranką prieš tave
ir tave visiškai dyką padarysiu.
4 Tavo miestus Aš padarysiu ne-
gyvenamus, kad tu būsi apleistas ir
patirsi Mane esantį Viešpatį,
5 kadangi jūs turite amžiną
neapykantą prieš izraelitus ir juos
mirtin varote, jų nelaimės metu,
jų bausmės už nuodėmes
pabaigoje.

6 Todėl tikrai, kaip Aš gyvas esu, taria Viešpats Dievas, Aš sukruvinsiu ir tave, kad tu nuo kraujo praliejimo neišbėgsi, kadangi tu mėgsti kraują lieti, tad nuo kraujo ir neištrūksi.

7 Ir Seyro kalną Aš išnaikinsiu ir padarysiu negyvenamą, kad niekas per jį nevaikščios ir nekeliaus.

8 Jo atšlaitės, kalvos, slėniai ir daubos bus pilni kardu užmuštųjų.

9 Taip Aš padarysiu iš tavęs amžiną dykynę, kad niekas tavo miestuose negyvens ir ištirsite Mane esantį Viešpatį.

10 Tu tvirtini "abidvi tauti ir abidvi šali turi man tekti ir mes jas paimsime, nors Viešpats jose gyvena."

11 Todėl tikrai, kaip Aš gyvas esu, taria Viešpats Dievas, Aš padarysiu su tavimi, kaip tu su jais įtužęs ir užpykęs pasielgei ir tada jie pažins Mane, kuris tave nubaudė

12 ir ištirsi Mane esantį Viešpatį, išgirdusį tavo niekinimą, kalbėtą prieš Izraelio kalnus, būtent—jie yra apleisti ir palikti mums pasigrobti.

13 Jūs pasigyrėte Man girdint ir nuolat kalbėjote prieš Mane.

14 Todėl sako Viešpats Dievas, kad visas pasaulis džiaugsis, kai Aš tave dykyne padarysiu.

15 Kaip tu džiaugeis, kai Izraelio tėviškė sunaikinta buvo, taip aš tau padarysiu, kad Seyro kalnas su visu Edomu išnaikintas bus ir jie ištirs Mane esantį Viešpatį.

36

Viešpats Laimina Izraelį

1 Žmogaus sūnau, pranašauk Izraelio kalnams, tardamas: "Pasiklausykite Viešpaties žodžio, Izraelio kalnai!"

2 Viešpats Dievas kalba šitaip. Kadangi priešas dėl jūsų pasigyrė: "Taigi, net amžinosios aukštumos turėsiančios į mūsų rankas patekti,"

3 todėl pranašauk, tardamas—taip kalba Viešpats Dievas—kadangi jūs iš visų pusių draskomi ir naikinami, šmeižiami, niekinami esate ir likusioms tautoms atitekote,

4 todėl išgirskite Viešpaties Dievo žodį, Izraelio kalnai! Taip sako Viešpats Dievas kalvoms ir kalnams, upeliams ir slėniams, apleistiems miestams ir tuščioms vietoms, kurie buvo likusių aplinkinių tautų pasityčiojimu ir apiplėšti.

5 Viešpats Dievas šitaip tarė: "Savo rūstumo įkarštyje Aš kalbėjau prieš likusias tautas ir visą Idumėją, kurie Mano žemę užėmė visa širdimi besidžiaugdami, pasityčiodami ir apiplėšdami, apsiėmę ją išnaikinti.

6 Todėl pranašauk dėl Izraelio žemės, tardamas kalnams, kalneliams, upeliams ir dauboms—taip sako Viešpats Dievas—štai, Aš kalbėjau tatai keršydamas ir didžiai pykdamas, kadangi tautos jus įžeidė ir taip pažemino.

7 Todėl kalba Viešpats Dievas šitaip: "Aš pažadu, ranką pakėlęs, kad jūsų aplinkiniai kaimynai turės kentėti dėl savo pačių gėdos.

8 O jūs, Izraelio kalnai, vėl žaliuosite ir nešite savo vaisių Mano Izraelio žmonėms, kurie sugrįš už neilgų metų.

9 Nes, štai, Aš vėl atsigręšiu į jus ir tai į jus atsižvelgsiu, kad jūs būsite apdirbti ir apsėti.

10 Aš padidinsiu jūsų gyventojų skaičių visame Izraelyje. Miestai bus vėl apgyventi, sugriautos vietos vėl atstatytos.

11 Aš padarysiu, kad jūsų gyventojai ir galvijai augtų ir pasidaugintų. Jūsų gyventojai vėl įsikurs, kaip ir anksčiau būdavo ir Aš laiminsiu jus labiau, negu pirma ir jūs patirsite Mane esantį Viešpatį.

12 Aš parvesiu Savo tautą Izraelį ir jie pasisavins tave ir tu būsi jų nuosavybė ir tu nebeskriausi jų, vaikus nuo jų atimdamas."

13 Taip taria Viešpats Dievas:
"Apie jus kalbama, kad jūs suėdėte
žmones ir atėmėte tautai vaikus."
14 Todėl tu žmonių daugiau ne-
beėsi ir savo tautos be vaikų ne-
bepaliksi, taria Viešpats Dievas.
15 Taigi, Aš nebeleisiu pagonims
iš tavęs pasityčioti, neigi įžeidinėti
ar skriausti, kad tavo tauta be
vaikų liktų, sako Viešpats
Dievas.
16 Ir vėl aplankė Viešpats mane
Savo žodžiu:
17 "Žmogaus sūnau, kai Izraelio
namai savo žemėje gyveno ir žemę
savo darbais ir pasielgimu Mano
akivaizdoje suteršė lyg kokios mo-
teriškės ligos nešvarumais,
18 tai Aš išleidau Savo įtužimą
ant jų dėl kraujo, kurį jie buvo
praleidę žemėje ir kurią jie savo
dievaičiais užteršė.
19 Aš išblaškiau juos po tautas ir
išvarinėjau juos po kraštus, teis-
damas juos pagal jų darbus ir
pasielgimą.
20 Jie priėmė tų tautų papro-
čius, į kurias jie buvo ištremti ir
darkė Mano šventąjį vardą
taip, kad apie juos šnekėdavo: "Ar
tai yra Viešpaties žmonės, kurie iš
savo krašto buvo išvesti?"
21 Man parūpėjo Mano šventasis
vardas, kurį Izraelis pagonyse
darkė, kurių tarpe jie atsidūrę
buvo.
22 Todėl tu turi sakyti Izraelio
namams—Viešpats Dievas pareiš-
kia—Aš tai darau ne dėl jūsų,
Izraelio namai, bet dėl Savo šven-
tojo vardo, kurį jūs darkėte pa-
gonyse, pas kuriuos jūs buvote
patekę.
23 Nes Aš padarysiu Savo
didįjį vardą, kurį jūs pa-
gonių akivaizdoje išdarkėte,
šventą, kad pagonys ištirs Mane
esantį Viešpatį, sako Viešpats
Dievas, kai Aš jų akyse pasiro-
dysiu šventu jumyse.
24 Nes Aš parvesiu jus iš visų
tautų bei kraštų, į Savąją
žemę įvesdamas.
25 Aš paimsiu skaidrų van-
denį ir apvalysiu jus nuo visų
nešvarumų ir jūsų dievaičių
suteršimų.
26 Aš įduosiu jums naują
širdį ir naują dvasią ir išimsiu
iš jūsų kūno akmens širdį ir
duosiu jums kūnišką širdį.
27 Aš jums įduosiu Savosios
Dvasios ir padarysiu jus žmonėmis,
kurie elgiasi pagal Mano
įsakymus, laikosi Mano
įstatymų ir juos vykdo.
28 Tada jūs gyvensite žemėje, ku-
rią Aš jūsų tėvams esu davęs ir
jūs būsite Mano žmonėmis, o Aš
būsiu jūsų Dievu.
29 Aš apvalysiu jus nuo visų
nešvarumų, Aš laiminsiu jūsų
derlių, kad jo daug būtų ir bado
metai jūsų nebelankytų.
30 Aš dauginsiu jūsų medžių
bei laukų derlių, kad tautos
jūsų nebekankintų bado šmėkla.
31 Tada jūs prisiminsite savo ne-
labumą ir savo piktus darbus, ku-
rie negeri buvo ir jūs pasibaisėsite
savo nuodėmėmis ir bedievystėmis.
32 Tai žinokite, kad visą tai darau
ne dėl jūsų, bet kad jūs susigė-
dytumėte, sako Viešpats Dievas, ir
paraudonuotumėte, jūs iš Izraelio
namų, dėl savo pasielgimo."
33 Taip kalba Viešpats Dievas:
"Tuomet, kai Aš apvalysiu jus nuo
jūsų nuodėmių, tai Aš miestus
vėl apgyvendinsiu ir atstatysiu jūsų
sugriautąsias vietas.
34 Išnaikintoji žemė bus vėl
ariama, kadangi ji buvo apleista ir
kad tai pamatytų visi jos praeiviai,
35 kad sakytų, šita žemė buvo
apleista, o dabar yra lyg koks ro-
jaus sodelis. Miestai, kurie buvo
sugriauti ir išdraskyti ir negyve-
nami, yra dabar atstatyti ir
įtvirtinti.
36 Tuomet pamatys tautos, kurios
išliks jūsų apylinkėje, Mane es-
antį Viešpatį, atstatantį, kas
išdraskyta, apsodinantį, kas
užleista buvo, Aš, Viešpats, tai
sakau ir tai darau.
37 Taip taria Viešpats Dievas:
"Dabar Aš vėl leisiu Izraelio na-

mams kreiptis į Mane, kad Aš
jiems padėčiau. Jų žmonių skai-
čių Aš padidinsiu lyg kokią
avių kaimenę,
38 lyg kokią šventųjų kai-
menę, lyg kaimenę Jerūzalės
šventėse, taip pilni bus sugriautieji
miestai ir jie patirs Mane esantį
Viešpatį."

37

Izraelis Atsigauna—Sausųjų Kaulų Regėjimas

1 Ir atėjo Viešpaties ranka,
nutvėrė mane ir išsivedė mane
Viešpaties Dvasia į platų
lauką, kuris buvo pilnas žmogaus
kaulų.
2 Ji pavedžiojo mane aplink tuos
kaulus ir, štai, jų gulėjo čia labai
daug ir jie buvo labai sudžiūvę.
3 Ir Jis tarė man: "Žmogaus
sūnau, ar galvoji tuos atgysian-
čius?" Aš atsiliepiau: "Viešpatie,
Dieve, Tu tai tikrai žinai!"
4 Tai tarė Jis man: "Pranašauk
apie šituos kaulus ir tark jiems—
jūs sudžiūvusieji kaulai, pasiklau-
sykite Viešpaties žodį!"
5 Viešpats Dievas kalba apie
šiuos kaulus—"štai, Aš jums
įduosiu dvasią ir jūs būsite
gyvi!"
6 Aš duosiu jums gyslas, apau-
ginsiu jus mėsa, apvilksiu oda ir
įkvėpsiu jums dvasios, kad vėl
būsite gyvi, ir ištirsite Mane
esantį Viešpatį."
7 Aš pranašavau, kaip man buvo
paliepta. Man bepranašaujant su-
judo kaulai ir aš girdėjau šlamė-
jimą ir anie kaulai susiėjo,
kiekvienas kaulas prie savo kaulo.
8 Aš mačiau gyslas ir mėsą
užaugant ant jų. Ir oda užsitraukė
ant jų. Bet dvasios juose dar
nebuvo.
9 Ir Jis tarė man, pranašauk
dvasiai, žmogaus sūnau, tarda-
mas—taip sako Viešpats Dievas:
"Ateik dvasia iš visų keturių
krypčių ir įeik į šiuos užmuš-
tuosius, kad jie atgytų!"
10 Ir aš pranašavau taip, kaip Jis
man buvo liepęs. Tai įėjo dvasia
į juos ir jie stojosi gyvi ant savo
kojų ir jų buvo labai didelė minia
kariuomenės.
11 Tai tarė Jis man: "Šie visi kau-
lai yra Izraelio namai, kurie tvir-
tina, kad jie esą sudžiūvę, kad jie
neturį jokios vilties ir jokios
ateities."
12 Todėl pranašauk jiems, kalba
Viešpats Dievas, tardamas: "Štai,
Aš atversiu jūsų kapus, Mano
tauta, išimsiu jus iš jų ir įvesiu
jus į Izraelio žemę!"
13 Tada ištirsite Mane esantį
Viešpatį, kai Aš jūsų kapus
būsiu atvėręs ir jus, Mano žmones,
iš jų išgabenęs.
14 Ir Aš įduosiu jums Savo
Dvasios, kad jūs vėl gyvi būsite ir
apgyvendinsiu jus jūsų žemėje ir
jūs patirsite Mane esantį Vieš-
patį, visa tai darantį ir
apsakantį.
15 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
16 "Pasiimk medžio lazdelę ir
užrašyk ant tos "Jūdos ir tų
Izraelio vaikų, kurie su jais yra"
ir tada pasiimk kitą lazdelę ir ant
tos užrašyk "Juozėpo, būtent Ef-
raymo, ir tų Izraelio vaikų, ku-
rie su jais yra,"
17 ir sudėk abi lazdeli, galą su
galu ir paimk jiedvi į savo ranką,
kad atrodytų, lyg tai būtų viena
lazda tavo rankoje.
18 Tai ims tavo žmonės klausti,
ką tai turi reikšti
19 ir tark tada jiems—taip kalba
Viešpats Dievas: "Štai, Aš imsiu
Juozėpo lazdą, kuri Efraymo ran-
koje yra, su tais, kurie iš Izraelio
giminės yra, ir sudėsiu ją su Jū-
dos lazda ir jiedvi bus viena lazda
Mano rankoje.
20 Taip laikyk abi lazdi, ant ku-
rių užrašei, savo rankoje jų
akivaizdoje
21 ir tark jiems—Viešpats Dievas
kalba—Aš pargabensiu Izraelio
vaikus iš tautų, po kurias jie buvo
ištremti ir surinksiu juos iš visų

kraštų ir parvesiu juos į
savąją žemę.
22 Aš padarysiu iš jų vieną
tautą toje Izraelio kalnų že-
mėje, kurie turės vieną ir tą
patį karalių ir nebebus daugiau
dvi tauti, neigi atskiri karalysti.
23 Jie nebeužsiterš savo dievai-
čiais, pabaisomis ir visokiomis
nuodėmėmis. Aš išgelbėsiu juos iš
visokių nusikalstamumų, ku-
riais jie nusidėjo ir apvalysiu juos
ir jie bus Mano žmonėmis ir Aš
būsiu jų Dievu.
24 Mano tarnas Dovydas bus jų
karalius ir jų visų vienintelis
ganytojas. Jie laikysis Mano nuo-
statų, vykdys Mano įsakymus,
pagal juos pasielgdami.
25 Ir jie vėl gyvens žemėje, ku-
rią Aš Savo tarnui Jokūbui buvau
davęs, kurioje jūsų tėvai gyveno.
Ir jie gyvens ten amžiams ir taip pat
jų vaikai ir jųjų vaikų vaikai.
O Mano tarnas Dovydas bus jų
amžinuoju kunigaikščiu.
26 Aš padarysiu taikos sandorą
ir ta sutartis su jais bus amžina. Ir
Aš juos išlaikysiu ir padauginsiu
juos ir Mano amžinoji šventovė bus
jų tarpe.
27 Aš gyvensiu jų tarpe ir būsiu
jų Dievu ir jie bus Mano
žmonėmis,
28 kad tautos pamatytų Mane
esantį Viešpatį, Izraelį šven-
tinantį ir Mano šventovę jų tarpe
amžiams pasiliekančią.

38

Pranašystė Prieš Gogą

1 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu:
2 "Žmogaus sūnau, kreipkis
Savo akimis prieš Gogą, Mešekio
ir Tubalio valdovą Magogo krašte
ir pranašauk prieš jį,
3 tardamas—štai, kalba Vieš-
pats Dievas—Aš eisiu prieš tave,
Goge, tu vyriausias Mešekio ir Tu-
balio kunigaikšti!"
4 Štai, Aš išviliosiu tave ir
įdėsiu brizgilą į tavo burną
ir išvesiu tave su visa kariuomene,
žirgais ir raiteliais, gerai ginkluo-
tais, mažais ir dideliais skydais bei
kardais ir kurių didelė minia yra.
5 Su tavim žygiuos persai, etio-
pai, libai su skydais ir šalmais,
6 Gomeris su savo pulkais ir To-
garmos namai iš šiaurės su savo
pulkais, visa žmonių daugybė.
7 Pasiruošk gerai su savo pul-
kais, kurie pas tave yra ir būk jų
vadu!
8 Daug metų praeis, kol tu
galų gale gausi įsakymą žy-
giuoti į kraštą žmonių, kurie iš-
trūko nuo kardo ir buvo sugrąžinti
iš įvairiausių tautų į Izraelio
kalnus, kurie ilgą laiką apleisti
buvo. Šie žmonės buvo parvesti iš
daugelio šalių ir dabar jie visi sau-
giai gyvena.
9 Tu žygiuosi lyg kokia audra su
savo pulkais savo didelės kariuo-
menės, lyg debesys apdengdamas
visą kraštą.
10 Viešpats Dievas sako, kad tą
dieną, kurią tu tai apsiimsi dary-
ti, tu būsi pikta užsimanęs savo
širdyje,
11 galvodamas—aš žygiuosiu per
kraštą, kuris neginamas, kuriame
taikingi žmonės be baimės gyvena
ir nėra apsimūryję mūrais ir neturi
nei vartų, nei užkaiščių,
12 kad juos apiplėščiau ir iš-
draskyčiau, žmones, kurie gyvena
ant atstatytųjų griuvėsių, suran-
kioti iš tautų ir gyvena pasaulio
kryžkelėje, įsigiję nuosavybes ir
turtus.
13 Šebos, Dedano ir Taršyšio
pirkliai ir visos jų sodybos tau
statys klausimą: "Ar tu atėjai pa-
sigrobti jų turtus? Ar tu atžygia-
vai su savo pulkais juos apiplėšti,
pasiimti jų sidabrą ir auksą,
visas jų nuosavybes ir lobį?"
14 Todėl pranašauk, žmogaus
sūnau, prieš Gogą, jam tarda-
mas—taip sako Viešpats Dievas—
ar neatsitiks, kad tu pastebėjęs
Mano Izraelio žmones taikoje
gyvenančius,
15 išžygiuosi iš savo šalies nuo

šiaurės pakraščių su dideliu pulku
žmonių, raitų ir galinga
kariuomene
16 ir ateisi į Mano žmonių
šalį, Izraelį ir apdengsi žemę lyg
koks debesys. Ateinančiu laiku Aš
leisiu tau užpulti Mano žemę, kad
tautos pripažintų apsireiškusiu
šventu per tave, o Goge!
17 Viešpats Dievas pareiškė: "Tu
esi tas, apie kurį Aš senais laikais
esu per pranašus apsakęs, kurie
tuomet Izraelyje pranašavo, kad Aš
tave ant jų užleisiąs.
18 Visa tai atsitiks tuomet, kai
Gogas atžygiuos prieš Izraelio
kraštą, sako Viešpats Dievas, kai
Aš dėl to labai supyksiu.
19 Aš pareiškiu tatai labai su-
pykęs ir labai įtužęs, kad tuo metu
bus didelis žemės drebėjimas
Izraelio žemėje,
20 kad Mano akivaizdoje žuvys
jūroje drebės, paukščiai padangėse,
gyvuliai laukuose ir visa, kas tik
vibžda ir kribžda žemėje ir visi
žmonės pasaulyje. Kalnai bus nu-
versti, uolos nusiris ir mūrai
subyrės.
21 Bet Aš pasišauksiu kardą,
sako Viešpats Dievas, ant visų
Savo kalnų, kuris eitų prieš jį,
kad kardas eitų vienas prieš kitą.
22 Aš padarysiu jam teismą
maru ir krauju ir duosiu skau-
džiam lietui lyti dideliais ledais, ug-
nimi ir siera ant jo ir jo kariuome-
nės ir visos žmonių daugybės, kuri
su juomi bus.
23 Taip Aš būsiu didingas, šven-
tas ir žinomas daugelio tautų a-
kyse, kurie Mane pamatys, Mane
esantį šventą.

39

Gogo Žlugimas, Izraelio Laimėjimas

1 Žmogaus sūnau, pranašauk
prieš Gogą, tardamas—Viešpats
Dievas šitaip kalba—Aš eisiu prieš
tave, Goge, kuris esi vyriausias
Mešekio ir Tubalio kunigaikštis.
2 Štai, Aš tave šen ir ten siun-
tinėjęs, išviliosiu iš šiaurės pakraš-
čių ir vesiu tave prieš Izraelio
kalnus,
3 išdauždamas tavo kilpinį iš
tavo kairios rankos ir tavo strėles iš
dešiniosios rankos.
4 Tu būsi paguldytas ant Izraelio
kalnų su visa savo kariuomene ir
visais su tavimi žygiuojančiais
žmonėmis ir atiduotas paukščiams,
iš kur jie ir bebūtų, ir laukų
žvėrims suėsti.
5 Tu krisi ant plyno lauko, ka-
dangi Aš taip pasakiau, taria
Viešpats.
6 Aš paleisiu ugnį ant Magogo
ir ant pajūryje be baimės gyvenan-
čiųjų, kad pamatytų Mane es-
antį Viešpatį.
7 Nes Aš padarysiu Savo
šventąjį vardą žinomą
Izraelio žmonių tarpe ir nebe-
leisiu Savo vardo daugiau gėdinti ir
tautos sužinos Mane esantį
Šventąjį, Viešpatį Izraelyje.
8 Tikrai taip atsitiks, taria Vieš-
pats Dievas. Ta diena ateina, apie
kurią Aš esu kalbėjęs.
9 Izraelio gyventojai išeis de-
ginti ginklus, pasikūrę ugnį ir kū-
rens mažuosius ir didžiuosius
skydus, kilpinius, strėles, vėzdus ir
ietis ir jie degins juos septynerius
metus,
10 kad jiems nereikės malkų pa-
sikirsti ar iš lauko parsinešti, bet jie
turės tuos ginklus kūrui ir jie api-
plėš tuos, kurių apiplėšti buvo ir
apdraskys tuos, kurių draskomi
buvo, taria Viešpats Dievas.
11 Tuomet Aš duosiu Gogo kapi-
nėms vietos Izraelyje, būtent slėnį
į rytus nuo Mirties jūros, kad pra-
eiviai pasibaisės, kad Gogas čia su
savo daugybe palaidotas ir ta vieta
bus pavadinta "Gogo Pulkų
Slėniu".
12 Septynis mėnesius užtruks
izraelitams jų kūnus palaidoti ir
apvalyti šalį.
13 Juos laidos visi šalies gyven-
tojai, garbės susilaukdami, kad Aš
tą dieną Savo šlove apsireiškęs,
taria Viešpats Dievas.

14 Jie paskirs vyrus, kurių bus
pastovi pareiga surasti kartu su
duobkasiais ir palaidoti žemės pa-
viršiuje užsilikusius, kad kraštas
apvalytas būtų ir po septynių
mėnesių eis patikrinti.
15 Kur keliaujantieji per kraštą
pastebės kokį žmogaus kaulą,
ten jie atžymės akmeniu, kad duob-
kasiai, atėję, paimtų jį ir palai-
dotų tą Gogo Pulkų Slėnyje.
16 O ta vietovė bus vadinama Ha-
moną ir taip bus kraštas apvalytas.
17 Žmogaus sūnau, taipgi kalba
Viešpats Dievas—sakyk visiems
atskrendantiems paukščiams ir
laukų žvėrims, kad susirinktų iš
visur ir ateitų prie Mano di-
džiosios aukos, kurią Aš jums
pjaunu ant Izraelio kalnų ir ėskite
mėsos ir gerkite kraujo.
18 Jūs valgysite galiūnų mėsą
ir gersite žemės kunigaikščių
kraują, lyg tai būtų pamušti
avinai, avelės, ožiai, jaučiai, visi
riebūs ir gerai nupenėti.
19 Jūs valgysite Mano skerdžia-
mosios aukos tol, kol atsivalgysite
ir gersite kraujo, kol apsigersite.
20 Prie Mano stalo valgykite to,
ką buvo atsivežę galingieji ir ka-
riautojai arkliais ir jojamais gyvu-
liais, sako Viešpats Dievas.
21 Savo šlove Aš apsireiškiu tau-
toms, kad visos tautos pamatytų,
kaip Aš įgyvendinu teisybę ir kaip
Mano ranka visa tai vykdo,
22 kad ir izraelitai patirtų Mane
esantį dabar ir ateityje būsiantį
Viešpatį, jųjų Dievą,
23 kad tautos suprastų, jog
Izraelio namai dėl savo nusikal-
timų ištremti buvo, kadangi jie
prieš Mane nusidėję buvo. Todėl Aš
nukreipiau Savo veidą nuo jų ir
atidaviau juos į jų priešų ran-
kas, kurie juos visus kardu
iškapojo.
24 Aš paslėpiau Savo veidą nuo
jų ir padariau jiems, kaip jie savo
nusikaltimais užsipelnė.
25 Tad kalba Viešpats Dievas:
"Dabar Aš sugrąžinsiu Jokūbo iš-
tremtuosius ir pasigailėsiu Izraelio
namų, atsižvelgdamas į Savo
šventąjį vardą.
26 Kai jie jau savo žemėje be
baimės gyvens, nematydami jokių
pavojų, tai jie užmirš savo ne-
šiotąją gėdą ir nusidėjimus, ku-
riais prieš Mane nusikalto,
27 kai Aš juos būsiu sugrąžinęs
iš žemės tautų ir juos surankiojęs
iš priešo kraštų, tai apsireikš dau-
geliui tautų per juos Mano
šventumas.
28 Tokiu būdu jie pergyvens Mane
esantį Viešpatį, jų Dievą,
kuris juos leidau ištremti po tautas
ir juos vėl surinkti į savo kraštą,
nė vieno jų ten nepalikdamas.
29 Savo veido Aš nuo jų dau-
giau nebeslėpsiu, nes Aš išliejau
Savo Dvasios ant Izraelio namų,
taria Viešpats Dievas."

40

Būsimosios Šventovės Regėjimas

1 Dvidešimt penktais metais
mūsų ištrėmimo, metų pra-
džioje, dešimtąją mėnesio dieną,
keturioliktais metais po miesto paė-
mimo, tą pačią dieną pasiėmė
mane Viešpaties ranka ir ten nusivedė
2 Dievo regėjime į Izraelio
šalį ir pastatė mane ant labai
augšto kalno, kurio pietų link buvo
lyg miesto pastatai.
3 Kai Jis mane ten nusivedė, štai,
čia buvo skaistvario išvaizdos vy-
ras su linine virvute vienoje ran-
koje ir matuojama lazdele kitoje
rankoje, kuris stovėjo po vartais.
4 Jis tarė man: "Mirtingas žmo-
gau, klausyk ir kreipk dėmesį į
tai, ką tau parodysiu. Nes tu esi
čia atvestas tam, kad tau
parodyčiau, kad tu visa tai Izraelio
namams apsakytai, ką čia regėsi."
5 Ir aš mačiau šventovę su aplink
ją esančiu išoriniu mūru. Vyras
turėjo savo rankoje 10 pėdų il-
gumo lazdą ir pamatavo mūrą,
kurio augštumas buvo 10 pėdų ir
storumas 10 pėdų.
6 Tada jis nuėjo prie rytinių
vartų, užlipo laiptais augštyn ir

matavo slenkstį, kurio platumas
buvo 10 pėdų.
7 Taip pat jis išmatavo abipusiai
šonines patalpas, kurios lygiai buvo
po 10 pėdų platumo bei platumo
ir mūras tarp tų patalpų buvo 8
pėdų ir slenkstis įėjimo prie
šventovės augos buvo 10 pėdų
platumo.
8 Įėjimas prie vartų į šven-
tovę buvo 10 pėdų platus.
9 Dar jis išmatavo prieangį prie
šventovės vartų, kuris buvo 8
mastų ilgas ir jo iškyšuliai po du
mastu augšti.
10 Prie rytinio įėjimo buvo 3
šoninės patalpos vienoje ir 3 kitoje
pusėje, visos vieno didumo. Abi-
pusiai stovėjo iškyšuliai vieno
didumo.
11 Įėjimas prie angos buvo 10
mastų platumo ir 13 mastų
ilgumo.
12 Šoninių patalpų priešakyje
buvo 20 colių storumo ir 20 colių
augštumo sienelė. Patalpos buvo po
10 pėdų platumo ir tiek pat ilgumo.
13 Tada matavo jis nuo galutinės
sienos vienos patalpos ligi galutinės
sienos per įėjimą tiesiai priešin-
goje pusėje patalpos ir buvo 42 pėdi.
Ir vienos durys buvo tiesiai priešais
kitų durų.
14 O prieangių stulpus, kurie
buvo išdėstyti aplink vartus, jis
spėtinai spėjo iš akies, esančius 60
mastų augštumo.
15 Visas ilgis įėjimo nuo lau-
kinės sienos ligi paskutinės patal-
pos galo buvo 84 pėdos.
16 Šoninės patalpos su stulpais
turėjo siaurius langelius vidaus
pusėn visame įėjime, aplinkui
prieangiuose taip pat buvo lange-
liai, o ant stulpų buvo išpjausty-
tos palmių šakelės.
17 Tada jis nusivedė mane į
kraštutinį šventorių. Ten buvo
30 patalpų pagal laukinę sieną
ir asla jų priešakyje aplinkui buvo
akmenimis išgrįsta.
18 Šis grindinys buvo pagal var-
tus žemesnis visų vartų ilgumu.
19 Jis išmatavo atstumą nuo že-
mesniųjų vartų ligi išorės vi-
dinio šventoriaus, kuris buvo 100
mastų į rytus ir 100 mastų į
šiaure.
20 Taip pat jis išmatavo platumą
ir ilgumą šiaurinių vartų kraš-
tutiniojo šventoriaus.
21 Ir čia buvo po tris patalpas
viename ir antrame šone su stulpais
ir prieangiais to paties didumo, kaip
pirmųjų vartų, 50 mastų il-
gumo, 25 mastų platumo.
22 Jų langai, prieangiai ir iš-
pjaustytosios palmių šakelės buvo
lygiai tokie pat, kaip ir rytinių
vartų. O buvo ir septyni laiptai,
kurie ėjo augštyn su prieangiu
priešakyje.
23 Vidinio šventoriaus vartai buvo
priešais šiaurinių ir rytinių
vartų ir jis pamatavo 100 mastų
nuo vartų ligi vartų.
24 Po to jis nusivedė mane į
pietų pusę, o štai, šia buvo pieti-
niai vartai ir jis matavo jų stulpus
ir prieangius, kurie buvo aniems
lygūs.
25 Ir šie buvo su langais ir priean-
giais, kaip anie langai, 50 mastų
ilgumo, 25 mastų platumo.
26 Taip pat buvo čia septyni laip-
tai, kuriais lipama augštyn su
prieangiu priešakyje ir su palmių
šakelėmis, abipusiai išpjaustytomis
ant stulpų.
27 O jis išmatavo ir įėjimą iš
pietų į vidurinį šventorių,
kuris buvo 100 mastų nuo vienų
vartų ligi kitų.
28 Pietiniu įėjimu jis išvedė
mane į vidurinį šventorių ir
matavo įėjimą, kuris buvo to
paties ilgumo, kaip kiti įėjimai.
29 Jo šoninės patalpos, prieangiai
su langais ir stulpais buvo to paties
didumo, kaip kiti aplinkui, 50
mastų ilgumo ir 25 mastų
platumo.
30 Vienas prieangis, kuris ėjo
aplink, buvo 5 mastų platumo ir
25 mastų ilgumo.
31 Šitas buvo kraštutiniojo šven-
toriaus priešakyje, taip pat su pal-
mių šakelių išpjaustymais ant

stulpų, su aštuoniais į viršų
lipamais laiptais.
32 Po to nusivedė jis mane į vi-
dujinį šventorių rytiniu įėjimu
ir matavo jį ir šis buvo lygiai toks
pat, kaip ir kiti,
33 su šoninėmis patalpomis, stul-
pais ir prieangiais ir langais aplinkui,
to paties didumo, kaip ir kiti, 50
mastų ilgumo, 25 mastų platumo.
34 Ir jo prieangiai buvo priešais
kraštutinio šventoriaus su išpjaus-
tytomis palmių šakelėmis ant
stulpų vienoje ir kitoje pusėje ir
su aštuoniais į viršų einančiais
laiptais.
35 Tada jis vedėsi mane šiauriniu
įėjimu ir matavo, o ir tas buvo to
paties didumo, kaip ir kiti,
36 su šoninėmis patalpomis, stul-
pais ir prieangiais ir langais aplinkui,
50 mastų ilgumo, 25 mastų
platumo.
37 Jo prieangis buvo priešais
kraštutunio šventoriaus su palmių
šakelėmis, kurios buvo išpjaustytos
abišaliai ant stulpų su aštuoniais
į viršų lipamais laiptais.
38 Prie kiekvienų vartų, že-
mai ties stulpais buvo patalpa su
durimis, kur deginamosios aukos
buvo plaunamos.
39 Vartų prieangyje stovėjo po
du stalu viename ir kitame šone,
ant kurių deginamosios aukos,
nuodėmių ir kaltybių aukos
pjaunamos būtų.
40 O einant laukan ir augštyn prie
šiaurinių vartų irgi buvo po du
stalu vienoje ir kitoje pusėje.
41 Tokiu būdu buvo po keturis
stalus vienoje ir kitoje vartų pu-
sėje, iš viso aštuoni stalai, ant ku-
rių aukos pjaunamos buvo.
42 Dar keturi stalai buvo iš kaltų
akmenų padaryti deginamoms au-
koms, kiekvienas pusantro masto
ilgumo ir tiek pat platumo ir vieno
masto augštumo, ant kurių buvo
laikomi įrankiai deginimo ir ki-
toms aukoms paruošti.
43 Tie stalai buvo aukų mėsoms
pasidėti ir turėjo į vidų lenktas
plaštakos augštumo briaunas.
44 Lauke prie įėjimo į vidu-
jinį šventorių buvo giedotojų
patalpos, viena greta šiaurinių
vartų, atkreipta į pietus ir viena
greta pietinių vartų, atkreipta į
šiaurę.
45 Ir jis tarė man: "Pietinė pa-
talpa yra kunigams, kurie tarnauja
šventovėje,
46 o šiaurinė patalpa yra kuni-
gams, kurie altorių aptarnauja. Tai
yra Cadoko vaikams, levitams, ku-
rie vieni stoja Viešpaties akivaiz-
don, Jam tarnaudami."
47 Ir jis išmatavo šventorių, ku-
ris buvo keturkampis, lygiai po 100
mastų skersai ir išilgai, o altorius
stovėjo šventovės priešakyje.
48 Tada jis nusivedė mane į
šventovės prieangį ir matavo abi-
pusiai stulpus, 5 mastų kiek-
vieną ir vartus po 3 mastus
platumo, vienoje ir kitoje pusėje.
49 Prieangis buvo 20 mastų il-
gas ir 11 mastų platus, į kurį
buvo užeinama aštuoniais laiptais.
Stulpai turėjo vienoje ir kitoje pu-
sėje po stulpuką.

41

Šventovės Aprašymas

1 Tada jis įvedė mane į šven-
tovę ir matavo stulpus, kurie buvo
pasieniais, po 6 mastus vienoje ir
kitoje pusėje.
2 Durys buvo 10 mastų pla-
čios. Siena vienoje pusėje durų ir
kitoje pusėje buvo 5 mastus plati.
Pati šventovė viduje buvo 30
mastų ilga ir 20 mastų plati.
3 Einant į vidų, stulpai buvo
du mastu platūs, durys 6 mastus ir
sienos buvo po 7 mastus abipusiai
durų.
4 Priešakyje šventovės jis atma-
tavo 20 mastų išilgai ir 20 mastų
skersai ir tarė man: "Tai Visų
Švenčiausia!"
5 Tada jis matavo šventovės
sieną, kuri buvo 6 mastus stora.
Prie tos sienos aplinkui buvo patal-
pos laiptams, keturių mastų
platumo.

6 Tokių patalpų vienoje ir kitoje pusėje buvo po 33, viena prie kitos, trys augštai, vienas ant kito, stulpais iš apačios apremti ir laiptai nebuvo į sieną įleisti.
7 Laiptai sukosi į antrąjį augštą, kur jie buvo platesni, ir iš tų į trečią augštą, kur jie dar platesni buvo, kadangi mūras antrojo augšto buvo plonesnis už pirmojo ir trečiojo dar plonesnis už antrojo.
8 Taip pat aš mačiau augštus pamatus aplinkui šventovėje, ant kurių buvo pastatytos šoninės patalpos, kurios buvo 6 mastų ilgos.
9 Išorinė siena išorinių patalpų buvo 5 mastus stora. Prie tų patalpų buvo ir atvira vieta palikta.
10 Visur, nuo vienos namų sienos ligi kitos buvo 20 mastų.
11 Šoninių laiptams patalpų buvo dvejos durys. Vienos atsidarė į šiaurę, kitos į pietus. Laiptai sukosi į viršų penkių mastų platumu.
12 Šventoriaus vakarų pusėje atviros vietos gale buvo pastatas, 150 pėdų ilgas ir 116 pėdų platus su 9 pėdų sienomis iš visų pusių.
13 Tada jis matavo šventovę ir ji buvo 100 mastų ilga, o jos platumas su atvira vieta ir mūrais taip pat buvo 100 mastų arba 168 pėdų.
14 Šventovės priešakys su atviromis vietomis šonuose irgi buvo 168 pėdų platus.
15 Taip pat jis matavo pastatą į vakarų pusę su visais priestatais, kuris irgi buvo iš viso 168 pėdų ilgas.
16 Iš lauko ir iš vidaus šventovė, šventoriaus prieangiai, slenksčiai, siaurieji langai ir trijų šonų galerijos aplinkui buvo nuo aslos iki langų medžio lentelėmis apmušti.
17 Ir jis pamatavo nuo žemės ligi langų ir platumą langų ir taip pat nuo vartų iki visų švenčiausios vietos iš lauko ir iš vidaus aplinkui.
18 Ir prie visų namų aplinkui nuo apačios ligi viršaus prie durų ir sienų buvo išpjaustytos palmių šakelės su kerubais.
19 Kiekvienas kerubas turėjo dvi galvi, vienoje pusėje lyg liūto galvą, kitoje pusėje lyg žmogaus galvą.
20 Nuo aslos ligi viršum vartų buvo išpjaustyti kerubai su verbų šakelėmis ir taip pat ant šventovės sienų.
21 Šventovės durys buvo keturkampės iš dailiai sudabintų dalių.
22 Medinis altorius buvo 5 pėdų augštas, 4 pėdų platus, kampai, šonai ir viršus, viskas padaryta iš medžio. Ir jis tarė man: "Šis stalas turi stovėti Viešpaties akivaizdoje!"
23 Šventovės ir Visų Švenčiausios durys
24 susidėjo iš dviejų dalių, kurios buvo atveriamos ir uždaromos.
25 Ant jų buvo išpjaustyti kerubai ir palmių šakelės, kaip ir ant sienų ir laukinės angos užėjimas buvo medinis.
26 Prieangio šonuose buvo siauri langeliai ir sienose buvo išpjaustyta daugybė palmės šakelių.

42

Kunigų Patalpos, Kraštutinis Šventorius

1 Tada jis nusivedė mane į kraštutinio šventoriaus patalpas į šiaurę nuo šventovės, netoli nuo pastato, esančio vakarinės pusės gale.
2 Šis pastatas buvo 168 pėdų ilgas ir 84 pėdų platus.
3 Vienoje pusėje buvo 34 pėdų tarpas pagal šventovę ir antroje pusėje buvo kraštutinio šventoriaus grindinys su trijų augštų pastogėmis.
4 Šiaurinėje pastato pusėje buvo 16 pėdų platumo ir 168 pėdų ilgumo takas su įėjimais iš tos pusės.
5 Viršutinio augšto patalpos ir vidurinio buvo mažesnės už pir-

mojo augšto patalpas, kadangi dalis
jų erdvės atsimetė pastogėms.
6 Nes tas pastatas buvo trijų
augštų, be stulpų, kuriuos šven-
toriai turėjo, bet paprastai pastaty-
tas, augštas ant augšto.
7 Išilgai kambarių priešais
kraštutinio šventoriaus ėjo išorinė
84 pėdų siena.
8 Nes kambarių, vieno prie
kito, eilė buvo 84 pėdų ilga šven-
toriaus pusėje, bet šventovės pusėje
ji buvo iki 168 pėdų ilgumo.
9 Apatinių kambarių įėjimai
buvo iš rytų pusės, nuo kraštu-
tinio šventoriaus.
10 Šventovės pietų pusėje buvo
lygiai toks pat pastatas, netoli nuo
šventovės vakarų šono gale es-
ančio pastato.
11 Išilgai kambarių buvo praė-
jimas, o kambariai buvo to paties
didumo, kaip ir šiaurėje su tokiais
pat išėjimais
12 ir durys buvo tokios pat, kaip
anų pietuose. Praėjimo pradžioje
buvo durys, kurios atsidarė į
praėjimą išilgai rytinės sienos.
13 Tada tarė jis man: "Šiaurinės
ir pietinės patalpos abipusiai atvi-
ros vietos yra šventi kambariai ku-
nigams, kurie stoja Viešpaties
akivaizdon ir juose valgo pačias
švenčiausias aukas. Čia jie pasi-
deda javų, nuodėmių, kalčių
aukas, kadangi toji yra šventa vieta.
14 Kai kunigai čia įeina, tai jie
negali iš tų išeiti į šventorių,
nepasidėję savo rūbų, kuriais jie
tarnavo tuose kambariuose, kadangi
tie šventi yra. Tik kitais rūbais
apsivilkę, jie gali išeiti laukan
tarp žmonių.
15 Pabaigęs matuoti šventovės
vidų, jis išvedė mane pro rytines
duris ir ėmė nuo tų viską
aplinkui matuoti.
16 Į rytus jis matavo 840 pėdų,
17 į šiaurę jis matavo 840 pėdų,
18 į pietus jis matavo 840 pėdų,
19 į vakarus jis taip pat matavo
840 pėdų
20 mūro, kuriuo buvo aptvertas
keturkampis plotas 840 pėdų il-
gumo ir 840 pėdų platumo, kad
atskirtų tai, kas šventa, nuo to,
kas nešventa.

43

Viešpaties Šlovė Sugrįžta Į Šventovę

1 Vėliau jis mane vėl nuvedė prie
rytinių vartų.
2 Ir štai, Izraelio Dievo šlovė
atėjo iš rytų ūždama lyk kokiu
dideliu vandenų ūžimu ir ta šlovė
labai nušvietė žemę.
3 Ir šitas regėjimas buvo pana-
šus į tą, kurį aš buvau turėjęs
prie Kebaro upės, kai aš atėjau prieš
miesto išnaikinimą ir aš parpuo-
liau ant savo veido.
4 Ir pro rytinius vartus įėjo
Viešpaties šlovė į šventovę.
5 Tada pakėlė mane Dvasia ir
nunešė mane į vidujinį švento-
rių ir štai, šventovė prisipildė
Viešpaties šlove.
6 Prie manęs atsistojo vyras ir aš
išgirdau Viešpatį kalbantį iš
šventovės,
7 kuris man tarė: "Mirtingas
žmogau, tai yra Mano sosto vieta
ir vieta Mano kojų padams, ku-
rioje Aš amžinai gyvensiu Izraelio
vaikų tarpe. Izraelio namai dau-
giau nebesuterš Mano šventojo
vardo, nei jie, nei jų karaliai savo
bedieviškumu, neigi savo karaliaus
lavonais savo alkose,
8 kurie savo slenksčius statė
greta Mano slenksčių ir savo
durų staktas greta Mano staktų,
kad tiktai viena siena tarp Manęs
ir jų tebuvo ir šitaip Mano
šventąjį vardą sudarkė savo
baisenybėmis, kurias jie padarė.
Todėl Aš sunaikinau juos Savo
rūstumu.
9 Bet dabar jie turi liautis kek-
šavę ir atitolinti savo karalių la-
vonus nuo Manęs, tai Aš gyvensiu
jų tarpe amžinai.
10 Žmogaus sūnau, pavaizduok
Izraelio namams šitą šventovę,
kad jie gėdytųsi dėl savo nusižen-
gimų, matydami skaistų pa-
vyzdį šitame regėjime.
11 Ir jei jie gėdisi savo darbų,

tai pavaizduok jiems tos šventovės
pastatą ir jos sąrangą, jos
įėjimus ir išėjimus, jos išvaizdą
ir sutvarkymą. Atžymėk jiems jos
įrengimus, jos pavidalą ir
išdėstymą.
12 Toks yra šventovės kalno vir-
šūnėje įstatymas—šventovė su
visu aplinkiniu plotu yra šventa. Tai
yra šventovės įstatymas.
13 Tai yra altoriaus išmatavimai,
matuojant tuo pačiu mastu, kaip ir
šventovę, pridedant vieną plaš-
taką. Jo papėdė buvo vieno masto
su vieno sprindžio briauna viršuje
aplinkui.
14 Nuo altoriaus apatinės dalies
ligi apatinės atramos buvo du mastu,
bet nuo šios apatinės atramos iki
viršutinės atramos buvo keturi mas-
tai ir vienas mastas platumo.
15 Altorius buvo 7 pėdų aug-
štas. Keturi ragai buvo Dievo židi-
nio kampų viršuje.
16 Dievo židinys buvo 12 mastų
ilgas ir 12 mastų platus,
keturkampis.
17 Viršutinė atrama buvo 14
mastų ilga, 14 mastų plati ir
pusės masto briauna iš visų ke-
turių šonų aplinkui. Altoriaus
papėdė buvo vieno masto augšta su
laipteliais iš rytų pusės.
18 Ir jis tarė man: "Žmogaus
sūnau—taip kalba Viešpats Die-
vas—šitie yra nuostatai sąryšyje
su altoriumi, tą dieną, kai jis bus
pastatytas, kad jį krauju šlak-
stytų ir ant jo aukas dėtų ir
degintų.
19 Cadoko kilmės, Lėvio kuni-
gams, kurie Man tarnauja, stodami
Mano akivaizdon, sako Viešpats
Dievas, turi aukoti jauną jau-
tuką už nuodėmes.
20 Paimk jo kraujo ir užtepk to
ant keturių ragų, ant keturių
atramos kampų ir ant briaunos
aplink jį, kad jį apvalytumei nuo
nuodėmių ir suderintumei su
Dievu.
21 Jaunąjį jautuką turi paimti
už nuodėmes ir sudeginti nustaty-
toje vietoje šventovės lauke.
22 Sekančią dieną turi aukoti
nekliaudingą ožį už nuodėmes
ir apvalyti altorių nuo nuodėmių,
kaip buvai padaręs su jaunuoju
jautuku.
23 Kai šitą apvalymą už-
baigsi, tai aukok nekliaudingą
jautuką ir nekliaudingą aviną
iš kaimenės,
24 tuodu Man atnešdamas, kad
kunigai druskos ant jų užbar-
stytų ir kad tai būtų deginamoji
auka Viešpačiui.
25 Septynias dienas iš eilės turi
aukoti nekliaudingą ožį už nuo-
dėmes ir jautuką bei aviną, abu
nekliaudingu iš kaimenės.
26 Septynias dienas turi kunigai
šitaip suderinti altorių, jį apva-
lydami ir tokiu būdu pašventindami.
27 Septynioms dienoms praėjus,
aštuntąją dieną ir visuomet
taip pat ateityje, turės kunigai de-
ginti jūsų aukas ant šito altoriaus
ir aukoti padėkos aukas, tai Aš
būsiu jums maloningas, taria Vieš-
pats Dievas.

44

Naujosios Šventovės Kunigai, Levitai

1 Ir jis vėl nusivedė mane prie
šventosios vietos rytinių vartų,
bet tie buvo užrakinti.
2 Viešpats tarė man: "Šitie var-
tai turi pasilikti užrakinti. Jų ne-
galima atidaryti ir pro juos niekas
negali įeiti, kaip tiktai Viešpats
vienas. Izraelio Dievas jais įėjo ir
todėl jie pasiliks užrakinti.
3 Tiktai kunigaikštis po jais sėdės
ir valgys duoną Viešpaties aki-
vaizdoje. Jis įeis prieangio vartų
įėjimu ir tuo pačiu vėl išeis."
4 Tada jis nusivedė mane šven-
tovės priešakin prie šiaurinių
vartų. Čia, žiūrėdamas, mačiau,
kaip šventovė prisipildė Viešpaties
šlove ir aš kniūbsčias parklupau ant
savo veido.
5 Viešpats tarė man: "Žmogaus
sūnau, gerai įsižiūrėk, ką matai
ir įsiklausyk, ką girdi ir kreipk

dėmesį į tai, ką Aš tau sakysiu sąryšyje su Viešpaties šventovės įstatymais ir nuostatais, kas ir pro kur turi įeiti ir išeiti.
6 Ir pasakyk Izraelio neklaužadų namams—taip taria Viešpats Dievas—liaukis Izraeli, darydamas tokias savo baisenybes!
7 Nes jūs įvedate svetimus neapipjaustytos širdies ir neapipjaustyto kūno žmones į Mano šventovę, užteršdami Mano namus, aukodami duoną, taukus ir kraują, ardydami Mano sandorą savo baisenybėmis.
8 Jūs nelaikote Mano šventovės įstatymų, bet patys padarote naujus įstatymus Mano šventovėje.
9 Todėl sako Viešpats Dievas, kad iš visų ateivių, kurie izraelitų tarpe gyvena, neturi nė joks neapipjaustytos širdies ir neapipjaustyto kūno įžengti į Mano šventovę.
10 Net levitai bus baudžiami už savo nuodėmes, kurie kartu su izraelitais nutolo nuo Manęs ir paklydo, savo dievaičiams bepataikaudami.
11 Levitai tetarnauja Man Mano šventovėje prie vartų bei durų, papjaudami deginamąsias aukas ir kitas aukas, kurias žmonės atgabena ir tebūna jie žmonių akivaizdoje, jiems pasitarnaudami,
12 kadangi jie tarnavo dievaičiams ir padėjo izraelitams nusikaltimus padaryti, todėl Aš iškėliau Savo ranką prieš juos, sako Viešpats Dievas, pažadėdamas juos nubausti už jų nusidėjimus.
13 Jie negali artintis prie Manęs, kunigų pareigas eidami. Jie negali artintis prie šventovių, neigi prie to, kas švenčiausia, bet jie turi kentėti dėl savo begėdiškų baisenybių.
14 Todėl Aš padariau juos atsakomingus už visus darbus ir uždavinius, kuriuos reikalinga atlikti šventovėje.
15 Bet Lėvio kilmės kunigai, Cadoko palikuonys, kurie laikėsi Mano šventovės įstatymų, kai izraelitai nuo Manęs atitolo, turi stoti Mano akivaizdon ir Man tarnauti, aukodami Man taukus ir kraują, taria Viešpats Dievas.
16 Jie turi įeiti į Mano šventovę, stoti prie Mano stalo, Man tarnauti ir laikytis Mano įstatymų.
17 Įeidami į vidujinį šventorių pro vartus, jie turi būti apsivilkę marškoniais drabužiais ir negali vilkėti jokių vilnonių drabužių tol, kol tarnauja vidujiname šventoriuje ar šventovėje.
18 Ant galvos jie turi turėti marškonę kepuraitę ir būti apsivilkę marškonėmis kelnėmis ant savo strėnų, neprakaituodami.
19 Prieš išeidami į kraštutinį šventorių prie žmonių, jie turi nusivilkti tuos drabužius, kuriais tarnavo ir pasidėti juos šventovės rūbinėje ir šventinti žmones, kitais rūbais apsivilkę.
20 Savo galvos jie neturi nuskusti, neigi savo plaukamas leisti ilgiems užaugti, bet turi apsikirpti plaukus.
21 Į vidujinį šventorių eidamas, kunigas negali vyno gerti.
22 Jis negali vesti našlės, vyro atskirtos, o tik mergaitę, Izraelio kilmės arba kunigo našlę.
23 Kunigai turi mokyti žmones atskirti tai, kas šventa nuo nešvento ir skaistybę nuo neskaistybės.
24 Jei jiems pateikiama byla, tai jie turi imti ir teisti pagal Mano teisę ir laikytis visų Mano įsakymų, įstatymų, švęsti Mano šventes ir laikyti Mano sabatas šventomis.
25 Prie mirusio savo tėvo, motinos, sūnaus, dukters, brolio arba sesers, netekėjusios, jie gali ateiti, bet prie kitų jie negali ateiti, kad nesusiteptų.
26 Septynias dienas jie turi laukti po apsivalymo.
27 Ir tada vėl eidamas į šventovę, į vidujinį šventorių, tarnauti šventovėje, jis turi aukoti už savo nuodėmes, kalba Viešpats Dievas.
28 Tokiu būdu būsiu Aš jų vienintelė tėvonystė. Jūs neduosite

jiems jokios žemiškos nuosavybės,
nes Aš esu jų Savastis.
29 Jie maitinsis valgių, nuo-
dėmių, kalčių aukomis ir jiems
bus atiduota visa tai, kas Dievui
pažadėta.
30 Viso derliaus ir visų kitų
aukų pirmones turite atiduoti ku-
nigams ir taip pat savo pirmosios
duonos, kad palaiminimas pasi-
liktų jūsų namuose.
31 Bet maitos, paukščių ar
žvėrių, kitų sudraskytų, ku-
nigai neturi valgyti.

45

Šventovės Žemė, Kunigaikščiai,
Levitai, Aukos

1 Žemę dalindami burtų keliu,
atmatuokite Viešpačiui kaipo pir-
monių dovaną 25000 rykščių
ilgumo ir 10 000 rykščių platumo
sklypą, kuris visas bus šventas.
2 To sklypo 500 rykščių ketur-
kampis plotas atitenka šventovei ir
50 mastų aplink ją.
3 25000 mastų ilgumo ir 10 000
platumo šventame plote bus šven-
tovė ir pati švenčiausioji vieta.
4 Likusioji pašventintoji žemė
bus taip pat šventa ir atiteks kuni-
gams apsigyventi, kurie stoja Vieš-
paties akivaizdon, šventovėje
tarnaudami.
5 O levitai, kurie šventovėje tar-
nauja, irgi gaus 25000 rykščių il-
gumo ir 10 000 platumo sklypą,
kuriame galės gyventi ir turės 20
patalpų.
6 Izraelio namų miestui taip pat
turite paskirti 5000 rykščių pla-
tumo ir 25 000 ilgumo plotą, greta
pašventintojo ploto.
7 Kunigaikščiui irgi turite duoti
sklypus prie pašventintosios žemės
ir greta miestui paskirtosios žemės
į rytus ir į vakarus ligi giminėms
paskirtųjų plotų.
8 Tai bus jo nuosavybė Izrae-
lyje. Tada nebeplėš kunigaikščiai
nuo Mano žmonių, bet Izraelio
namų žemė paliks jų giminėms.
9 Nes taip kalba Viešpats Die-
vas. Izraelio kunigaikščiai, jūs da-
rėte tai ilgai gana, liaukitės skriau-
dę ir prievartavę ir darykite tai,
kas gera ir teisu yra. Paliaukite išva-
rinėję Mano žmones, taria Vieš-
pats Dievas.
10 Naudokite teisingas svarsty-
kles, teisingus svarsčius ir saikus.
11 Efa, sausų prekių saikas,
batas, skysčių saikas, turi būti vie-
nos talpos. Batas yra dešimtoji
dalis chomerio ir ėfa yra dešimtoji
dalis chomerio. Chomeriu reikia
patikrinti abu saiku.
12 Vienas šekelis yra 20 gėrų,
viena mina 60 šekelių.
13 Štai, ką turite Viešpačiui au-
koti—vieną šeštąją ėfos
chomeriu atseikėtų kviečių ir
vieną šeštąją ėfos chomeriu
atseikėtų miežių.
14 Aliejaus duosite vieną de-
šimtąją vieno koro, tai yra
vieną batą, nes dešimtis batų
sudaro vieną chomerį,
15 po ėrytį iš dviejų šimtų
avių iš kaimenės nuo Izraelio ga-
nyklos valgių, deginimo ir padė-
kos aukoms jūsų suderinimui,
sako Viešpats Dievas.
16 Visi krašto žmonės turi atnešti
šią duoklės auką Izraelio
kunigaikščiui.
17 Kunigaikštis turi aukoti savo
deginimo, valgomųjų ir ge-
riamųjų aukų šventėmis, jau-
načio dienomis, didelėmis Izraelio
šventėmis, be tų aukoti nuo-
dėmių, valgomųjų,
deginamųjų ir padėkos aukų
Izraelio namams suderinti.
18 Taip kalba Viešpats Dievas.
Pirmąją dieną pirmojo mėne-
sio tu turi imti jauną nekliau-
dingą jautuką ir tuo apvalyti
šventovę.
19 O kunigas turi imti to kraujo
nuodėmių aukos ir apšlakstyti
tuomi namų staktas, keturius al-
toriaus atramos kampus ir vidujinio
šventoriaus vartų staktas.
20 Taip pat tu turi daryti ir mė-
nesio septintą dieną dėl tų,
kurie pasimetė ar išvedžioti buvo,

kad jūs tuos namus pašventintumėte.
21 Pirmojo mėnesio 14-tą dieną jūs turite užšvęsti Praėjimą ir valgyti septynias dienas neraugintos duonos.
22 Tą pačią dieną turi kunigaikštis už save ir už krašto žmones jauną jautuką už nuodėmes aukoti.
23 Per tas septynias švenčių dienas turi jis kasdien aukoti Viešpačiui po septynius jaunus jautukus ir po septynius avinus, nekliaudingus, kaipo deginamąją auką ir po ožį už nuodėmes.
24 Valgomųjų aukų turi būti viena ėfa su kiekvienu jautuku ir viena ėfa su kiekvienu avinu, o su kiekviena ėfa vienas hinas aliejaus.
25 Pradedant penkiolikta diena septintojo mėnesio, turi jis septynias dienas iš eilės švęsti, kaip anas septynias dienas, taipojau atnešdamas aukų už nuodėmes, deginamųjų aukų, valgomųjų aukų ir aliejaus.

46

Viešųjų Pamaldų Tvarka, Metas, Vieta Aukoms

1 Taip taria Viešpats Dievas-rytinio šventoriaus vartai turi būti visomis šešiomis darbo dienomis užrakinti. Bet sabatos dieną ir jaunačio šventės dieną reikia juos atidaryti.
2 Kunigaikštis turi ateiti iš lauko į prieangį ir sustoti prie vartų. Kunigai turi jo deginimo ir padėkos aukas aukoti, o jis turi ant vartų slenksčio melstis ir po to vėl išeiti laukan, bet vartai turi pasilikti atviri ligi vakarui.
3 Taip pat turi melstis prie šio įėjimo vartų ir krašto žmonės Viešpaties akivaizdoje sabatomis ir jaunačio šventėmis.
4 Kunigaikščio sabatos deginamoji auka turi būti šeši nekliaudingi avinėliai ir vienas nekliaudingas avinas,
5 viena ėfa turi būti jo valgomoji auka su kiekvienu avinu ir su avinėliais, kiek jis turi, ir hinas aliejaus su kiekviena ėfa.
6 O jaunačio šventėmis jis aukos jauną nekliaudingą jautuką ir šešis nekliaudingus avinėlius
7 ir po ėfą su kiekvienu jautuku, po ėfą su kiekvienu avinu valgių aukoms, o su avinėliais, kiek jam įmanoma ir po hiną aliejaus su kiekviena ėfa.
8 Ateidamas, kunigaikštis, turi įeiti vartų prieangio įėjimu ir išeidamas, tuo pačiu ir išeiti.
9 Bet krašto žmonės, kurie didelėmis šventėmis Viešpaties akivaizdon pro šiaurinius vartus ateina melstis, tie turi pro pietinius vartus išeiti ir neturi išeiti, pro kuriuos įėjo, bet, išeidami turi eiti tiesiai pirmyn.
10 O kunigaikštis turi su jais įeiti ir išeiti.
11 Šventomis dienomis ir didelėmis šventėmis reikia valgių aukoms pridėti prie kiekvieno jautuko po ėfą ir prie kiekvieno avino po ėfą ir prie avinėlių tiek, kiek turi, ir po hiną aliejaus su kiekviena ėfa.
12 Jei kunigaikštis panorėtų savo geros valios deginamąją arba padėkos auką Viešpačiui atnešti, tai jam reikia atidaryti rytinius vartus, kad jis savo deginamąją ir padėkos auką aukotų, kaip jis kitados sabatomis aukodavo. Jam išėjus, vartus reikia vėl užrakinti.
13 Rytais, kasdien, turi jis Viešpačiui aukoti mitulę nekliaudingą avį.
14 Kas rytą jis turi pridėti vieną šeštąją valgių aukoms ir vieną trečdalį aliejaus ant kvietinių miltų užpilti, Viešpačiui valgomąsias aukas aukodamas. Tatai tebūnie amžinas nuostatas kasdieninių aukų Viešpačiui.
15 Taip turi jie atnešti avinėlį su valgių auka ir aliejum kas rytą kasdieninei deginamajai aukai.
16 Taip taria Viešpats Dievas, jei kunigaikštis ką nors dovanoja savo

paveldėto vienam savo sūnų, tai
tokia dovana bus jo sūnaus nuosa-
vybė paveldėjimo būdu.
17 Jei jis ką nors vienam savo
tarnų dovanotų savo paveldė-
tojo, tai tas gali tai palaikyti iki at-
laidų metų ir tada vėl grąžinti
kunigaikščiui, nes tai paveldėti ir
pasilaikyti gali tik jo sūnus.
18 Kunigaikštis negali atimti
žmonėms nieko paveldėtojo, neigi
jų iš savo tėviškės išvaryti, bet
duoti savo sūnums savąjį turtą
paveldėti, kad Mano žmonių nė
vienas nebūtų iš savosios tėviškės
išguitas.
19 Ir jis įvedė mane šiaurės
pusės vartų šoniniu angos įėjimu
į šventovės patalpas, kurios ku-
nigams paskirtos ir štai, čia kampe,
vakarų pusėje, buvo patalpa.
20 Ir jis tarė man—tai ta vieta,
kurioje kunigai turi virti kaltės
auką, nuodėmių auką ir kepti
valgomąją auką, kad jiems ne-
reikėtų išnešti tai į kraštutinį
šventorių žmonėms pašventinti.
21 Tada išvedė jis mane į kraš-
tutinį šventorių ir liepė man pa-
vaikščioti po visus keturius
šventoriaus kampus
22 ir, štai, kiekviename tų ke-
turių kampų buvo smilkymo
šventorėlis, 40 mastų ilgas ir 30
mastų platus, visi keturi vieno
didumo.
23 Visi keturi buvo aptverti mū-
reliu, prie kurio žemai buvo pada-
rytos ugniavietės.
24 Ir jis tarė man—tai yra tos vie-
tos, kuriose šventovėje tarnaujan-
tieji verda žmonių suneštas aukas.

47

Iš Šventovės Teka Upelis, Krašto Ribos

1 Ir jis vėl nusivedė mane prie
bažnyčios durų. Ir štai, iš po
šventovės slenksčio tekėjo vanduo
į rytus, nes čia buvo rytinės šven-
tovės durys. Tas vanduo tekėjo že-
myn šventovės dešiniuoju šonu į
pietus nuo altoriaus.
2 Ir jis išsivedė mane pro šiau-
rinius vartus prie kraštutinių
vartų rytuose ir štai, čia dešinėje
pusėje tekėjo vanduo.
3 Eidamas link rytų su matuo-
jama virvute rankoje, jis atmatavo
tūkstantį mastų ir vedė mane per
vandenį iki kulkšnių.
4 Tada jis vėl atmatavo tūks-
tantį mastų ir vedė mane per
vandenį iki kelių. Ir dar tūks-
tantį mastų atmatuodamas, jis
vedė mane per vandenį iki
strėnų.
5 Kai jis pamatavo dar tūks-
tantį mastų, tai buvo vanduo taip
gilus, kad nebebuvo galima per-
bristi, o tik perplaukti. Upė buvo
per gili perbristi.
6 Tada tarė jis man: "Žmogaus
sūnau, juk tu tai regėjai!" Ir jis nu-
sivedė mane atgal prie upės
pakraščio.
7 Ir štai, upelio pakraščiuose iš
abiejų pusių buvo daugelis me-
džių.
8 Ir jis tarė man: "Šitas vanduo
teka per laukus rytų kryptimi į
Jordano slėnį ir į Mirties Jūrą.
O kai vanduo nutekės į jūrą, tai
jis pasidarys sveikas.
9 Kurlink vanduo ir nutekėtų,
jame plaukiančioji gyvūnija gy-
vuos. Jame bus daug žuvų, ka-
dangi tai yra upelis, suteikiąs
sveikatos ir gyvybės, kur ir
nutekėtų.
10 Nuo Ėn-gedi iki Ėn-eglaymo
lauks žvejai prie jo, savo tinklus
jame paspendę, nes čia bus dau-
gybė įvairiausių žuvų.
11 Bet balos ir liūnai nepasidarys
sveiki, kadangi jie pasiliks druskini.
12 Abipusiai, šio upelio pakraš-
čiuose augs įvairiausių vaisiaus
medžių, kurių lapai nepavys ir
vaisius nepatreš. Kas mėnesį jie
atneš naujų vaisių, kadangi van-
duo atiteka jiems iš šventovės. Jų
vaisius tiks valgymui, o jų lapai
vaistams."
13 Taip taria Viešpats Dievas:
"Šios yra ribos tų žemių, kurias
turi padalinti dvylikai Izraelio gi-

minių, nes Juozėpo giminė turi gauti
dvi dali.
14 Jūs turite ją išdalinti lygiomis
dalimis, kaip vienam, taip ir kitam,
nes Aš pasižadėjau, ranką
pakėlęs, ją atiduoti jūsų tėvų
nuosavybėn.
15 Šios žemės riba eina šiaurėje
nuo Viduržemio jūros kelio, einan-
čio iš Chetlono į Cedadą,
16 į Chamatą, Berotą, Si-
braymą, kur Damaskaus ir Cha-
mato žemės susiduria, į Chacėr-
Tykoną, kuris yra Charano
pasienyje.
17 Taip eina šiaurinė siena nuo jū-
ros į rytus ligi Chacar-Ėnono,
Damaskaus ir Chamato žemių
pakraščiais, kurie yra šiaurėje.
18 Rytinė riba prasideda nuo Da-
maskaus ir Charano žemių susiė-
jimo ir eina į pietus Jordano upe,
Gileadui pasiliekant rytų pusėje,
Izraeliui vakarinėje pusėje iki Ta-
maro prie Mirties Jūros. Tatai yra
rytinė siena.
19 Pietų riba prasideda ties Ta-
maru ir eina pietvakarių linkme
iki Meryba-kadėšo, pasisuka tada
šiaurės vakarų kryptimi pagal
Egipto sieną, Wadi upeliu ir
nueina iki Viduržemio Jūros.
20 Vakarinė siena eina Vidur-
žemio Jūros pakraščiais į šiaurę
ligi Chamato kelelio. Tokia yra va-
karinė riba.
21 Šitaip turite išdalinti žemę
Izraelio giminėms.
22 Žemę turite išdalinti burtų
keliu saviškiams ir svetimiems, ku-
rie jūsų tarpe vaikus augina, ly-
giomis teisėmis su Izraelio vaikais.
23 Kurioje giminėje ateivis gy-
vena, toje jis turi gauti savo žemę,
taria Viešpats Dievas."

48

Žemės Išdalinimas, Šventojo Miesto Aprašymas

1 Štai giminių vardai. Dano
giminė gaus sklypą šiauriniame
pasienyje, kuris prasideda nuo
Chetlono kelelio, einančio į Cha-
matą ir Chacar-Enaną, ligi Da-
maskaus ir Chamato sienos, visą
plotą nusitęsiantį nuo rytų ri-
bos iki Viduržemio Jūros, vakarų
sienos.
2 Greta Dano giminės sklypo į
pietus bus Ašėrio giminės žemė,
besitęsianti nuo rytų į vakarus.
3 Už Ašėrio į pietus tęsis iš
rytų į vakarus Naftalio žemė.
4 Už Naftalio į pietus tęsis iš
rytų į vakarus Menašės žemė.
5 Už Menašės į pietus tęsis iš
rytų į vakarus Efraymo žemė.
6 Už Efraymo į pietus tęsis iš
rytų į vakarus Rūbeno žemė.
7 Už Rūbeno į pietus turės iš
rytų į vakarus Jūda savąjį
sklypą.
8 Už Jūdos žemės į pietus turi
paskirti sklypą, einantį iš rytų
į vakarus 25000 rykščių pla-
tumo ir ilgumo, kaip kitų plotų,
nuo rytų sienos ligi jūros, kurio
viduryje bus šventovė.
9 Nuo tos žemės turite Viešpa-
čiui 25000 rykščių ilgumo ir 10000
rykščių platumo sklypą paskirti.
10 Šita šventoji žemė priklausys
kunigams, būtent 25000 rykščių
nuo šiaurės į pietus ir 10000 rykš-
čių nuo rytų į vakarus. Pa-
čiame viduryje stovės Viešpaties
šventovė.
11 Ji bus pašventinta kunigams iš
Cadoko vaikų, kurie laikėsi Mano
įstatymų ir neatsimetė nuo
Manęs, kaip Izraelio sūnūs su le-
vitais padarė.
12 Tai bus jų švenčiausioji žemė,
Viešpačiui pašvęsta, greta levitų
žemės.
13 Greta kunigų žemės levitai
taip pat turės savo 25000 rykščių
ilgumo ir 10 000 platumo sklypą,
kuris eis 25000 rykščių iš rytų
į vakarus ir 10000 rykščių iš
šiaurės į pietus.
14 Tos žemės nieko negalima par-
duoti ar išmainyti, nes tai pir-
monių žemė ir kartu Viešpačiui
pašvęsta.
15 Likusioji to ploto žemė 5000
rykščių platumo 25000 ilgumo,

nešventa, atitenka paprastam miestui pasistatyti viduryje ir jo priemiesčiams aplinkui.
16 Miestas tęsis 4500 rykščių nuo šiaurės į pietus ir 4500 rykščių nuo rytų į vakarus.
17 Priemiesčiams turi tekti 250 rykščių šiaurėje ir pietuose ir taip pat 250 rykščių nuo rytų į vakarus.
18 Ir viso ilgumo likutis išilgai Viešpačiui pašvęstos žemės 10000 mastų į rytus ir 10000 mastų į vakarus, teks mieste dirbantiems, kad toje verstųsi.
19 Visi Izraelio darbininkai visų giminių turi dirbti miestui,
20 kad visas atskirtas ketvirtainis plotas būtų 25000 mastų šventovės pirmonių įskaitant miestui atiduotosios nuosavybės.
21 O kas lieka abiejuose šonuose šventyklos pirmonių ir miesto nuosavybės, tai yra, 25000 rykščių ketvirtainio rytinėje ir vakarinėje pusėje, tai tebūnie kunigaikščio. Šventovės namai turi būti pačiame šventojo ploto viduryje.
22 Kas greta levitų žemės ir miesto žemės tarp Jūdos ir Benjamino sienų yra, priklauso kunigaikščiui.
23 Toliau į pietus turės kitos giminės savo žemes. Benjaminas užims plotą nuo rytų į vakarus.
24 Už Benjamino į pietus turės Simeonas savo plotą nuo rytų į vakarus.
25 Už Simeono į pietus užims Ysakaras savo plotą nuo rytų į vakarus.
26 Už Ysakaro į pietus užims Zebulūnas savo plotą nuo rytų į vakarus.
27 Už Zebulūno į pietus užims Gadas savo plotą nuo rytų į vakarus.
28 Gado plotas eina išilgai pietinės ribos pietvakarių kryptimi nuo Tamaro iki Kadėšo ir tada šiaurvakarių linkme, Wadi upelio, Egipto sienos, ligi Viduržemio Jūros.
29 Tai yra ta žemė, kurios sklypus jūs padalinsite Izraelio giminėms burtų keliu ir kuriuos jie pasisavins, sako Viešpats Dievas.
30 Šiauriniams miesto išėjimams atmatuok 4500 rykščių šiaurėje.
31 Miesto vartai bus vadinami Izraelio giminių vardais. Šiaurinių trijų vartų pirmieji bus Rūbeno, antrieji Jūdos, tretieji Lėvio,
32 rytinėje pusėje taip pat 4500 rykščių ir treji vartai, pirmieji Juozėpo, antrieji Benjamino, tretieji Dano.
33 Pietuose taip pat bus 4500 rykščių ir treji vartai, pirmieji Simeono, antrieji Ysakaro, tretieji Zebulūno.
34 Šitaip bus ir vakaruose 4500 rykščių ir treji vartai, pirmieji Gado, antrieji Ašėrio, tretieji Naftalio.
35 Tokiu būdu visų keturių pusių mūro ilgumas iš viso yra 18000 rykščių. Nuo to laiko bus miestas vadinamas vardu ČIA-YRA-VIEŠPATS.

PRANAŠAS DANIĖLIUS

1

Nebukad Necaras Augina
Daniėlių Ir Jo Draugus

1 Trečiaisiais Jūdos karaliaus Je-
hojakymo valdymo metais atžy-
giavo Babelės karalius Nebukad
Necaras su savo kariuomene ir ap-
gulė Jerūzalę.
2 O Viešpats atidavė Jūdos ka-
ralių Jehojakymą ir kai kuriuos
indus iš Dievo šventovės jam, ku-
riuos jis nuveždino į Šinearo
žemę, į savo dievaičio namus ir
padėjo indus į savo dievaičio
sandėlį.
3 Karalius įsakė savo rūmų
viršininkui Ašpenazui parinkti iš
Izraelio karališkosios giminės ir kil-
mingųjų sūnų,
4 geros sveikatos ir išvaizdos
jaunuolius, kurie būtų išmintingi,
protingi, sumanūs, apsukrūs ir tin-
kami karaliaus rūmuose tarnauti ir
išmokti kaldiečių rašto ir kalbos.
5 Karalius patvarkė, ką jiems
duotų kasdien nuo jo maisto ir
vyno, kurį jis pats gėrė ir kad jie
taip trejetą metų auklėjami,
tiktų po to tarnauti jo rūmuose jo
akivaizdoje.
6 Jų tarpe buvo Jūdos sūnų
Daniėlius, Chananija, Myšaėlis ir
Azarija.
7 Rūmų viršininkas praminė
juos kitais vardais. Daniėlių va-
dino Bėltšacaru, Chananiją Šad-
raku, Myšaėlį Mėšaku ir Azariją
Abėd-Negu.
8 O Daniėlius apsiėmė savo šir-
dyje nesusiteršti karaliaus maistu ir
vynu, jo geriamu, ir prašė rūmų
viršininko, kad jam padėtų
nesusiteršti.
9 Daniėlius susilaukė Dievo pa-
galbos, kad rūmų viršininkas jam
į tai maloniai ir teigiamai atsiliepė,
10 tardamas: “Aš bijau, kad jūs
manęs nepadarytumėte mirties
kaltu, jei karalius pastebėtų jus
liesesnius esančius už kitus vien-
mečius su jumis, kuris jums šitą
maistą su gėrimais yra paskyręs.”
11 Tada kreipėsi Daniėlius į už-
veizdą, kuriam rūmų viršininkas
buvo pavedęs prižiūrėti Daniėlių,
Chananiją, Myšaėlį ir Azariją.
12 “Išmėgink mus, savo tarnus
dešimtį dienų, duodamas mums
daržovių valgyti ir vandens gerti.
13 Tada pats apžiūrėk mus ir ka-
raliaus maisto valgančius jaunuo-
lius ir ką regėsi, tą padaryk su
savo tarnais!”
14 Ir jis pritarė jiems ir taip pa-
darė su jais dešimtį dienų.
15 O po dešimties dienų vėliau
jie buvo gražesni ir kūningesni už
visus karaliaus maistą valgančius
jaunuolius.
16 Tada pakeitė jiems užveizdas
nustatytąjį maistą ir gėralus ir
ėmė jiems duoti viralų.
17 O Dievas davė šiems keturiems
jaunuoliams pažinimą ir supra-
timą visokio rašto ir išminties ir
Daniėlius sugebėjo išaiškinti regė-
jimus ir sapnus.
18 Laikui atėjus, kurį karalius
buvo nustatęs, kad jie būtų
įvesti, pristatė juos rūmų virši-
ninkas Nebukad Necarui.
19 Ir karalius kalbėjo su jais. Iš
visų kitų nebuvo nė vieno, kuris
prilygtų Daniėliui, Chananijai,
Myšaėliui ir Azarijai ir taip jie pra-
dėjo karaliui tarnauti.
20 Ir karalius rado juose, ko tik
ir beklausdamas, dešimt kartų
daugiau proto ir išminties, negu pas
visos savo karalystės žynius ir
burtininkus.
21 Daniėlius pasiliko karaliaus
rūmuose tarnaudamas tol, kol Per-
sijos karalius Kyras užkariavo
Babiloniją.

2

Daniėlius Pagarsėja, Aiškindamas
Nebukad Necaro Sapną

1 Antraisiais savo valdymo me-

tais susijaudino Nebukad Necaras
besapnuodamas taip, kad pabudo.
2 Tai susišaukė karalius savo
žynius, išminčius, burtininkus ir
kaldiečius, kad tie jam išaiškintų
sapną.
3 Karalius pasakojo jiems, kad
jis turėjęs jaudinantį sapną ir kad
jis mielai norėtų sužinoti jo
reikšmę.
4 Kaldiečiai atsiliepė aramie-
čių kalba: "Tegyvuoja karalius per
amžius! Papasakok savo sapną
savo tarnams, tai mes jį
išaiškinsime!"
5 Karalius atsiliepė kaldiečiams
tvirtindamas, kad sapną užmiršęs
ir pagrasino jiems, jei jie negalė-
sią jam sapno pranešti ir išaiš-
kinti, tai sukaposiąs juos į
gabalus ir negailestingai sunaikin-
siąs jų namus.
6 Bet, jei jiems būsią
įmanoma sapną išdėstyti ir iš-
aiškinti, tai jie gausią nuo jo do-
vanų, turtų ir nemažai pagarbos.
Taip reikalavo jis, kad jie jam
pasakytų jo sapną ir jį
išaiškintų.
7 Pakartotinai jie atsiliepė: "Te-
pasakoja karalius savo sapną savo
tarnams ir mes jį išaiškinsime!"
8 Karalius atsiliepė, sakydamas:
"Dabar iš tikrųjų matau, kad jūs
tyčia delsiate, matydami, mane už-
miršusį sapną.
9 Bet, jei jūs man to sapno ne-
pasakysite, tai turiu jums tik vieną
sprendimą, kadangi jūs ketinate
man melų ir prasimanymų pri-
šnekėti, kol kas nors su laiku pasi-
keis. Todėl papasakokite man tą
sapną, jog aš numanyčiau, kad jūs
jį ir išaiškinti mokėsite.
10 Tai atsiliepė karaliaus akivaiz-
doje esantieji kaldiečiai, tardami:
"Tokio žmogaus žemėje nėra, kuris
galėtų pasakyti, ko karalius nori
ir taip pat nėra tokio karaliaus, nors
jis ir kažin kaip didelis būtų, kuris
to reikalautų iš burtininko, išmin-
čiaus ar kaldiečio.
11 Nes tai, ko karalius reikalauja,
neįmanoma ir nėra nė vieno, ku-
ris tai galėtų pasakyti, kaip tiktai
vieni dievai, kurie su žmonėmis
negyvena."
12 Tai karalius labai supyko ir
įsakė visus išminčius Babelėje
nužudyti.
13 Taip buvo paskelbtas
įsakymas išminčius nužudyti. Ir
jie ieškojo ir Danieliaus ir jo
draugų, kad ir tuos nužudytų.
14 O Danielius kreipėsi į kara-
liaus vyriausią teisėją Arijoką
visu rimtumu ir visa išmintimi, ku-
ris išėjo Babelės išminčių žudyti,
15 klausdamas karaliaus igalioti-
nio Arijoko, kodėl karalius tokį
griežtą įsakymą išleidęs. Ir
Arijokas išaiškino tada Danieliui.
16 Danielius nuėjo tada pas ka-
ralių laiko išsiprašyti, kad jam
vėliau sapną aiškintų.
17 Tada grįžo Danielius į na-
mus ir pasitarė su savo draugais
Chananija, Myšaėliu ir Azarija,
18 prašydamas jų, kad jie mel-
stų dangiškojo Dievo susimilimo
dėl jiems nežinomo sapno, kad
Danielius su savo draugais ir kitais
išminčiais Babelėje nežūtų.
19 Regėjime, nakties metu, buvo
Danieliui apreikšta paslaptis.
20 Dėl to garbino Danielius dan-
giškąjį Dievą žodžiais: "Pa-
šlovintas teesie Dievo vardas per
amžių amžius! Nes jo yra išmintis
ir galia.
21 Jo yra laikas, jo yra metai. Jis
įstato karalius ir nuverčia juos. Jis
duoda išminties išmintingiems ir
protingiems išmanymą.
22 Jis apreiškia tai, kas gilu ir
paslėpta. Jis žino, kas tamsoje yra,
nes Jame yra vienų viena šviesa.
23 Aš dėkoju Tau, mano tėvų
Dieve, ir garbinu Tave, kad Tu man
išminties ir drąsos duodi ir dabar
apreiškei, ko mes Tavęs prašėme,
karaliaus sapną.
24 Tai užėjo Danielius pas Ari-
joką, kuriam karalius buvo liepęs
Babelės išminčius nužudyti, šitaip
kalbėdamas: "Nežudyk išmin-

tingųjų Babelėje, bet užvesk
mane pas karalių. Aš išaiškinsiu
karaliui sapną!"
25 Arijokas nuvedė paskubomis
Danielių pas karalių, tardamas:
"Atsirado žmogus iš Jūdos trem-
tinių, kuris gali karaliui sapną
išaiškinti."
26 Karalius kreipėsi į Danielių,
kuris Bėltšacaru vadinamas buvo,
klausdamas: "Ar tu esi tasai, kuris
gali man papasakoti mano
regėtąjį sapną ir jį
išaiškinti?"
27 Tai pradėjo Danielius kara-
liaus akivaizdoje dėstyti. Joks iš-
minčius, žynys, burtininkas ar
kerėtojas nepasakys karaliui tos
paslapties, kurios jis reikalauja.
28 Bet Dievas, kuris danguje yra,
gali paslėptus daiktus apreikšti, ku-
ris karaliui Nebukad Necarui pa-
rodė, kas būsimu laiku įvyksią.
29 Būdamas lovoje, karaliau, tu
mastei ir pasapnavai apie ateitį ir
Tas, kuris paslėptus daiktus apreiš-
kia, parodė tau, kas būsią.
30 O viso to paslaptis yra man
apreikšta, ne dėl mano išminties,
lyg ji būtų didesnė už visų kitų
gyvųjų, bet kad karaliui būtų
išdėstyta, ką jis savo širdyje buvo
turėjęs.
31 Tu, karaliau, regėjai ties sa-
vimi labai augštą šviečiančią
būtybę, stovinčią, į kurią
išsigandęs žiūrėjai.
32 Šitos būtybės galva buvo iš
skaisčiausio aukso, jos krūtinė ir
rankos buvo sidabro, jos pilvas ir
strėnos iš skaistvario,
33 jos blauzdos buvo geležinės ir
kojų dalis buvo geležies, dalis
molio.
34 Tau bežiūrint į tą pavi-
dalą, akmuo buvo atplėštas ne-
matomų rankų nuo uolos ir
trenkė į geležies ir molio kojas ir
sutriuškino jas.
35 Iš karto tada sutrupėjo visas
molis, geležis, varis, sidabras, auk-
sas ir pavirto lyg pelais vasaros
metu klojime, kuriuos vėjas pagavo
ir išnešiojo, kad jų nė dulkės ne-
beliko. Bet iš akmens pasidarė di-
delis kalnas, kuris pripildė visą
žemę.
36 Toks buvo sapnas ir dabar,
karaliau, mes išaiškinsime jo
reikšmę.
37 Tu karaliau, esi karalius visų
karalių. Dievas, kuris danguje yra,
davė tau karalystę, galybę, stiprybę
ir garbę
38 ir visa, kur tik žmonių gy-
vena, dargi galvijus laukuose bei
padangių paukščius Jis padavė
tavo žinion. Tu esi ta auksinė galva.
39 Po tavęs iškils kita karalystė,
ne taip galinga, ir vėliau trečioji,
skaistvarinė, kuri užvaldys visą
žemę.
40 Ketvirtoji bus kieta kaip gele-
žis. Nes, kaip geležis viską su-
daužo ir sumuša, taip ir šitoji viską
sutrupins ir sutriuškins.
41 O kaip matei kojas ir kojų
pirštus dalimis iš molio, dalimis iš
geležies, taip ir šita karalystė bus
padalinta, nors geležies patvaru-
mas joje pasiliks, kaip ir regėjai ge-
ležį su moliu sumaišytą.
42 Kadangi matei kojų pirštus
dalimis iš molio, dalimis iš geležies,
todėl ir bus ta karalaystė iš dalies
stipri, iš dalies silpna.
43 Kaip tu regėjai molį su ge-
ležimi sumaišytą, taip bus ir
žmonių tautos maišomos, bet jos
nesilaikys viena prie kitos, kaip ir
molis prie geležies nelimpa.
44 O šių karalysčių metu
įsteigs dangaus Dievas karalystę,
kuri niekuomet nebus sunaikinta. Ji
nebus niekuomet nugalėta ir sutru-
pins ir sutriuškins visas šias kara-
lystes, o ji išliks amžinai.
45 Kaip tu regėjai akmenį be
rankų nuo kalno atplėštą, kuris
geležį, varį, molį, sidabrą ir
auksą sutrupino, šitaip parodė
didysis Dievas karaliui, kas būsią
ateityje, kad tas sapnas pavirs tik-
rove ir jo aiškinimas įsigyvendins.
46 Tai puolė Nebukad Necaras
kniūbščias ant savo veido ir nusi-

lenkė Danieliui ir įsakė jam aukoti valgomųjų aukų bei smilkalų.
47 Tada atsiliepė karalius Danieliui, tardamas: "Tai tikra tiesa. Jūsų Dievas yra visų Dievų Dievas ir visų karalių Viešpats. Jis gali paslėptus daiktus apreikšti, kadangi tu galėjai šią paslapti apsakyti."
48 Tuomet išaugštino karalius Danielių nepaprastai, duodamas jam daug ir didelių dovanų, paskirdamas jį Babelės srities valdovu ir visų išmintingųjų Babelėje viršininku.
49 O Danielius prašė karaliaus, kad jis įstatytų Babelės žemėms valdyti Šadraką, Mėšaką ir Abėd-Negų, o jis pats pasiliko karaliaus rūmuose.

3

Šadrakas, Mėšakas, Abėd-Nego Ugnies Krosnyje

1 Karalius Nebukad Necaras pastatydino 90 pėdų augštą ir 9 pėdų plačią auksinę statulą Dūros slėnyje, Babelės žemėje.
2 Pastatytai statulai įšventinti išsiuntė Nebukad Necaras sušaukti kunigaikščius, valdininkus, sričių valdovus, teisėjus, viršininkus ir visus galiūnus.
3 Tada ir susirinko kunigaikščiai, valdininkai, sričių valdovai, teisėjai, viršininkai, patarėjai ir visi galiūnai statulai pašventinti ir jie visi turėjo atsistoti ties ja.
4 Pranešėjas paskelbė labai garsiai šaukdamas: "Tautos, įvairiomis kalbomis kalbantieji padermių atstovai, pasiklausykite pranešimo!
5 Išgirdę trimitų, trūbų, harfų, smuikų, psalterių, kanklių ir visokiausių stygų garsus, pulkite žemėn ir pagarbinkite auksinę statulą, kurią karalius Nebukad Necaras pastatydino.
6 Kiekvienas, kuris neparpuls ir statulos nepagarbins, bus tučtuojau įmestas į ugnimi žėrinčią krosnį."
7 Ir įvairiausių padermių įvairiomis kalbomis kalbą žmonės, išgirdę trimitų, trūbų, harfų, smuikų, psalterių ir visokiausių styginių padargų garsus, puolė žemėn ir meldėsi auksinės statulos, kurią Nebukad Necaras buvo pastatydinęs.
8 Tučtuojau atsirado keli kaldiečiai, kurie ėmė skųsti žydus,
9 kreipdamiesi į karalių Nebukad Necarą, tardami—tegyvuoja karalius per amžius!
10 Tu karaliau, davei įsakymą, kad kiekvienas, išgirdęs trimitų, trūbų, harfų, smuikų, psalterių, kanklių ir įvairiausių styginių padargų garsus pultų žemėn ir melstųsi auksinės statulos,
11 o jei kas nenorėtų pulti žemėn ir nesimelstų, tas turėtų būti įmestas į ugnimi žėrinčią krosnį.
12 Štai, šie žydai, kuriuos tu Babelės žemės valdytojais paskyrei, Šadrakas, Mėšakas ir Abėd-Nego neklauso tavo įsakymo, negarbina tavo dievų ir nesimeldžia auksinės statulos, kurią tu pastatydinai.
13 Tai užpyko Nebukad Necaras ir įniršęs, liepė atvesti Šadraką, Mėšaką ir Abėd-Negų ir tie buvo atvesti jo akivaizdon.
14 Karalius Nebukad Necaras prabilo, juos užklausdamas: "Ar tiesa, Šadrake, Mėšake ir Abėd-Negai, kad nenorite mano dievaičio garbinti ir melstis mano auksinės statulos, kurią aš pastatydinau?
15 Taigi būkite pasiruošę! Kai tik išgirsite trimitų, trūbų, harfų smuikų, psalterių, kanklių ir visokiausių styginių padargų garsus, tai pulkite ant kelių ir melskitės statulos, kurią aš pastatydinau. Jei nesimelsite, tai būsite bematant įmetami į ugnimi žėrinčią krosnį ir iš kur atsiras jūsų Dievas, kuris jus išsaugotų nuo mano rankos!"
16 Šadrakas, Mėšakas ir Abėd-Nego atsiliepė karaliui Nebukad Necarui, tardami: "Mes neesame

susirūpinę atsakyti tau į šį
klausimą.
17 Štai, mūsų Dievas, kurį mes
garbiname, gali išgelbėti mus iš tos
krosnies, ugnimi žėrinčios, o gi ir
iš tavo rankų.
18 Bet, jei Jis to ir nedarytų, tai
tačiau tau, karaliau, turime tai pasakyti,
kad mes tavo dievų negarbinsime
ir tavo statulos
nesimelsime, kurią tu
pasistatydinai.
19 Tai įtužo Nebukad Necaras
labai, kad jo veidas pasikeitė prieš
Šadraką, Mėšaką ir Abėd-Negų,
nes jis įsakė padaryti
krosnį septynis kartus karštesnę,
negu paprastai būdavo.
20 Stipriausiems savo kariuomenės
vyrams jis įsakė surišti
Šadraką, Mėšaką ir Abėd-Negų
ir įmesti juos į degančią
krosnį.
21 Šitaip surišo jie tuos vyrus su
visais drabužiais, batais ir kepurėmis
ir kita apranga ir įmetė juos
į ugnimi žėrinčią krosnį.
22 Nes karaliaus įsakymas turėjo
būti tučtuojau įvykdytas.
Krosnis buvo taip įkaitinta, kad
ugnies liepsnos suėdė tuos vyrus,
kurie atgabeno Šadraką Mėšaką
ir Abėd-Negų sudeginti.
23 O Šadrakas, Mėšakas ir Abėd-Nego
buvo surišti ir numesti į
liepsnojančios krosnies vidurį.
24 Tai nusigando karalius Nebukad
Necaras ir greitai atsikėlęs ėmė
klausti savo patarėjų: "Ar
neįmesdinome tris surištus vyrus
į ugnį?" Jie atsiliepė: "Tris vyrus,
valdove, karaliau!"
25 Jis tarė, atsakydamas: "Tai,
kodėl aš matau keturis vyrus ugnyje
laisvai vaikščiojančius? O ugnis
jiems nieko nedaro ir ketvirtasis
atrodo, lyg jis būtų Dievo sūnus."
26 Tai atsistojo Nebukad Necaras
ties krosnies anga, kuri ugnimi
žerėjo ir tarė: "Šadrake,
Mėšake, Abėd-Negai, jūs augščiausiojo
Dievo tarnai, išeikite ir šen
ateikite!" Tai išėjo Šadrakas, Mėšakas
ir Abėd-Nego iš ugnies.
27 Kunigaikščiai, valdovai, viršininkai
ir karaliaus patarėjai priėjo
ir pamatė, kad ugnis tiem trims vyrams
nieko negalėjusi padaryti, net
plaukelio nuo jų galvos nenusvilino
ir jų drabužių nepalietė, kad
net dūmų kvapo nebuvo galima
pas juos užuosti.
28 Tai prabilo Nebukad Necaras:
"Tebūna pašlovintas Šadrako, Mėšako
ir Abėd-Nego Dievas, kuris
siuntė Savo angelą ir išgelbėjo
Savo tarnus, kurie Juomi
pasitikėdami karaliaus įsakymo
nepaisė, savo kūnus atidavė, nenorėdami
dievaičių garbinti ar melstis,
o tik savojo Dievo vieno!
29 Taigi, dabar aš skelbiu sekantį
įsakymą. Kuris tik iš
žemės žmonių, padermių ar kitomis
kalbomis kalbančiųjų
niekins Šadrako, Mėšako ir Abėd-Nego
Dievą, tas bus į gabalus
sukapotas ir jo namai bus negailestingai
sunaikinti. Nes nėra kito
Dievo, kuris galėtų taip išgelbėti,
kaip šitas gali.
30 Šadrakas, Mėšakas ir Abėd-Nego
buvo tada paaugštinti Babelės
žemėje.

4

Nebukad Necaro Sapnas Ir Išaiškinimas

1 Karalius Nebukad Necaras
siunčia savo pranešimą visoms
savo krašto tautoms, padermėms ir
įvairiomis kalbomis kalbantiems,
linkėdamas visiems geros sekmės!
2 Aš džiaugiuos, galėdamas apsakyti
tuos ženklus ir stebuklus,
kuriuos augščiausias Dievas dėl
manęs yra padaręs.
3 Nes Jo ženklai yra didingi ir Jo
stebuklai galingi. Jo karalystė yra
amžina karalystė ir Jis viešpataus
per amžių amžius.
4 Aš, Nebukad Necaras, gyvenau
patogiai savo rūmuose, pasidžiaugdamas
savo sėkmingo gyvenimo
laimėjimais.
5 Bet sapnas mane išgąsdino
ir mintys, kurios atėjo man lovoje

esant dėl turėtų regėjimų, sukėlė
manyje rūpesčių.
6 Taip aš įsakiau, kad visi Babelės išmintingieji pas mane susirinktų ir man papasakotų mano sapno reikšmę.
7 Susirinko išmintingieji ženklų aiškintojai, kaldiečiai ir žyniai. Aš išdėsčiau jiems savo sapną. Bet jie negalėjo išaiškinti man jo reikšmės.
8 Pagaliau atėjo pas mane Danielius, kuris mano dievaičio Bėltšacaro vardu vadinamas, kuris turi savyje Šventosios Dievo Dvasios. Jam papasakojau aš savo sapną.
9 Bėltšacare, išminčių viršininke, aš žinau tave turintį Šventosios Dievo Dvasios, kad paslapčių nėra, kurių tu nežinotumei, paaiškink man, ką reiškia tas regėtasis sapnas, kurį aš turėjau.
10 O tai buvo tas regėjimas, kurį aš turėjau savo lovoje—štai žemės viduryje stovėjo labai augštas medis,
11 kuris užaugo didelis ir stiprus ligi dangaus, kad jį buvo galima matyti nuo tolimiausių žemės pakraščių.
12 Jis buvo gražiai sulapojęs ir nešė daug vaisiaus, kad visiems buvo ko valgyti. Lauko galvijai ilsėdavosi jo pavėsyje, padangių paukščiai sukdavo savo lizdus jo šakose. Kas tik gyvas, maitinosi jo vaisiumi.
13 Būdamas lovoje, aš mačiau regėjime kokį tai šventą sargą iš dangaus nužengiantį,
14 kuris didingu balsu šaukė: "Nukirskite šitą medį, apkapokite jo šakas ir nubraukite jo lapus, išbarstykite jo vaisius, kad po juomi gulintieji pabėgtų ir paukščiai nuo jo šakelių nuskristų.
15 Tačiau palikite jo kamieną su šaknimis žemėje, sukaustytą geležinėmis ir varinėmis grandinėmis gulėti lauko žolėje po dangaus rasa, kad pašlaptų ir su gyvuliais pasidalintų žemės želmeniu.
16 Teatima jam žmogiškąją širdį ir teduoda jam vieton tos žvėrišką širdį septyneriems metams.
17 Taip buvo šventųjų nutarta ir sergėtojai išnešė sprendimą, kad gyvieji žinotų, jog Augščiausiasis turi valią ant žmonių karalysčių ir Jis galįs jas duoti, kam tik nori, tuo iškeldamas tą, kuris labiausiai pasižemina.
18 Aš, karalius Nebukad Necaras, regėjau tokį sapną. O tu, Bėltšacarai, sakyk man, ką jis reiškia. Nes mano karalystėje nėra išminčio, kuris galėtų tai apsakyti. Bet tu gali tatai padaryti, kadangi tavyje yra Dievo Šventosios Dvasios.
19 Tai buvo Danielius, vadinamas Bėltšacaru, apstulbęs visą valandą ir savo mintyse labai susirūpinęs. Tai tarė jam karalius: "Bėltšacarai, neliūdėk dėl to sapno ir nebijok jo išaiškinimo!" Bėltšacaras atsiliepė: "O valdove mano, kad tik kliūtų tas sapnas tavo priešams ir jo išaiškinimas tiems, kurie tavęs nekenčia!
20 Tas medis, kurį tu regėjai, toks didelis ir stiprus, į padanges išaugęs, ant visos žemės išsiskėtęs,
21 su gražiomis šakomis ir gausybe vaisių, kurių visiems buvo ko valgyti, po kuriuomi lauko galvijai laikosi ir kurio šakose padangių paukščiai gyvena,
22 tasai esi tu, karaliau, taip išaugęs ir įsigalėjęs, nes tavo galybė yra didelė, apimanti visus žemės pakraščius.
23 O kad karalius regėjo kokį šventą sergėtoją iš dangaus žemyn nužengiantį ir tariantį: "Pakirskite tą medį ir gadinkite jį, tačiau palikite žemėje jo kamieną su šaknimis ir jis, sukaustytas geležinėmis ir varinėmis grandinėmis, šliaužios po lauko žolę ir gulės po dangaus rasa ir pašlaps ir su lauko gyvuliais žemės žole maitinsis kartu per septynerius metus,

24 tatai reiškia, valdove, karaliau,
Aukščiausiojo sprendimą, kuris
padarytas mano valdovui karaliui.
25 Tave išvarys nuo žmonių ir
tu gyvensi tarpe gyvulių laukuo-
se. Tu turėsi valgyti žolę kaip gal-
vijas, tu gulėsi po dangaus rasa ir
pašlapsi, kol praeis septyneri me-
tai, kad sužinotumei
Augščiausiąjį valią turintį ant
žmogaus karalystės ir Jį duo-
dantį ją tam, kuriam Jis nori.
26 Bet, kad buvo pasakyta, jog
medžio kamienas su šaknimis tu-
rėtų žemėje palikti, tai reiškia, kad
tavo karalystė turės tau išlikti, kol
atpažinsi galybę esančią danguje.
27 Todėl valdove, karaliau, tebū-
nie tau priimtinas mano patarimas.
Atsipalaiduok nuo savo
nuodėmių, teisybę darydamas, ir
nuo savo nusižengimų, padėda-
mas pavargėliams, tai tu gyvensi
laimingas ilgą laiką.
28 Visa tai atsitiko Nebukad
Necarui.
29 Po dvylikos mėnesių, vaikš-
čiodamas ant savo karališkųjų
rūmų stogo, ėmė jis kalbėti,
30 tardamas—tai yra ta didžioji
Babelė, kurią aš pasistačiau savo
galinga stiprybe, kad mano sostinė
būtų verta mano pasididžiavimo.
31 Karaliui dar nebaigus kalbėti,
pasigirdo balsas iš dangaus: "Tau
pranešama, karaliau Nebukad Ne-
carai, kad tavo karalystė bus iš tavęs
atimta!
32 Tu būsi ištremtas iš žmonių
tarpo ir gyvensi su gyvuliais lau-
kuose ir tau duos žolės ėsti kaip
jaučiams tol, kol praeis septyneri
metai, kad pažintumei Augščiau-
siąjį valią ant žmonių kara-
lystės turintį ir ją duodantį
tam, kuriam Jis nori."
33 Šie pasakytieji žodžiai prasi-
dėjo Nebukad Necarui
įsigyvendinti tą pačią va-
landą. Jis buvo ištremtas iš
žmonių tarpo ir mito žole kaip
jaučiai. Jo kūnas gulėjo po dangaus
rasa ir pašlapo, kol jis plaukais
apžėlė, kaip erelis plunksnomis ir
jo nagai užaugo lyg kokio paukščio
nagai.
34 Po septynerių metų laiko,
aš Nebukad Necaras, pakėliau savo
akis dangun ir protas man vėl at-
grįžo ir aš pagyriau
Augščiausiąjį, šlovindamas ir
garbindamas Tą, kuris amžinai
gyvas, kurio galybė amžina, kuris
karaliauja per amžių amžius,
35 kurio akivaizdoje žemės gy-
ventojai nieko nereiškia. Jis daro,
kaip nori, kaip su dangaus pulkais,
taip su žemėje gyvenančiais. Nie-
kas negali Jo rankai uždrausti arba
jam sakyti: "Ką Tu čia darai?"
36 Tuo pačiu metu atgavau savo
protą, savo karališkąją garbę,
šlovę bei išvaizdą. Mano paval-
diniai ir valdovai ieškojo manęs ir
aš buvau sugrąžintas į savo
sostą su didesne pagarba, negu
anksčiau.
37 Todėl aš, Nebukad Necaras,
giriu, garbinu ir šlovinu
dangiškąjį Karalių, nes visa,
ką Jis daro, yra tiesa ir Jo keliai
yra teisingi ir pasididžiuojantį gali
Jis pažeminti.

5

Nematoma Ranka Rašo Sienoje

1 Karalius Bėlšacaras kėlė di-
delę puotą tūkstančiui savo ga-
liūnų ir apsigėrė su jais vynu.
2 Girtas būdamas, jis liepė at-
nešti iš Jerūzalės šventovės jo tėvo
Nebukad Necaro paimtus sidabri-
nius ir auksinius indus, kad jis iš
tų gertų su savo galiūnais,
žmonomis ir su nesutuoktinėmis.
3 Tai atnešė indus, kurie buvo
paimti iš Jerūzalės šventovės ir ka-
ralius gėrė iš jų su savo galiūnais,
žmonomis ir moterimis.
4 Ir taip jie didžiavosi savo
aukso, sidabro, vario, geležies, me-
džio ir akmens dievaičių garbei
išgerdami.
5 Ir štai, netikėtai pasirodė lyg
žmogaus rankos pirštai, kurie ėmė

rašyti karaliaus svetainės dažytoje
sienoje ties žvakide. Ir karalius iš-
vydo tą rašančią ranką.
6 Tai išblyško karalius, kanki-
namas gąsdinančių minčių ir
šiurpulio taip paimtas, aža jam kin-
kos pradėjo drebėti.
7 Tuomet rėkė karalius garsiai ir
liepė atvesti išminčius, kaldiečius ir
burtininkus, pažadėdamas tą
žmogų, kuris galės tą raštą
paskaityti ir išaiškinti aprėdyti pur-
pura, papuošti auksine grandinėle
ant kaklo ir paskirti trečiuoju val-
dovu savo karalystėje.
8 Taip atvedė pas karalių visus
išmintinguosius ir jų nė vienas
negalėjo to rašto paskaityti, neigi
išaiškinti.
9 Dėl to išsigando karalius dar
labiau ir jo veidas visiškai pabalo,
kad net valdovai buvo baimės
pagauti.
10 Išgirdusi tai karalienė, motina,
karaliaus ir jo galiūnų garsus,
įžengė ji į karaliaus svetainę ir
tarė: "Tegyvuoja karalius per
amžius! Tau nėra reikalo taip
gąsčiotis ir taip pabalti!
11 Tavo karalystėje yra žmogus,
kuris turi Šventosios Dievo Dva-
sios. Jau tavo tėvui viešpataujant
jame buvo rasta šviesių minčių,
proto, bei lyg tai kokios Dievo iš-
minties, kurį tavo tėvas Nebukad
Necaras buvo paskyręs žvaigždi-
ninkų, išminčių, kaldiečių ir
burtininkų viršininku.
12 Kadangi jis kilnios dvasios,
didelio išmanymo ir proto yra ir gali
sapnus išaiškinti, išspręsti mįsles,
atidengti paslaptis, tai yra Danie-
lius, kurį karalius pavadino Bėlt-
šacaru, tad pasišauk jį ir jis
išdėstys visa, kaip tatai reikalinga
suprasti.
13 Tada buvo Danielius atvestas
pas karalių ir karalius klausė
Danieliaus: "Ar tu esi Danielius,
Jūdos tremtinys, kurį mano tėvas,
karalius, iš Jūdėjos atsigabeno?
14 Aš girdėjau apie tave kalbant,
tave turintį Dievo Šventosios
Dvasios, šviesių minčių, išma-
nymo ir gilios išminties, tavyje
randamų.
15 Taip aš pasišaukiau pas save
protinguosius ir išmintinguosius,
kad man šį raštą paskaitytų ir
pasakytų jo reikšmę, bet jie negali
man jo išaiškinti.
16 O tave girdėjau mokantį iš-
aiškinti ir apreikšti tai, kas neži-
noma. Jei tu dabar gali tą raštą
paskaityti ir pasakyti, ką jis reiš-
kia, tai tu būsi aprėdytas purpura,
papuoštas aukso grandinėle ant
kaklo ir būsi trečiuoju valdovu mano
karalystėje."
17 Danielius atsakė: "Pasilaikyk
savo dovanas sau ir duok savo at-
lyginimą kam nors kitam, aš pa-
skaitysiu karaliui šį raštą ir be
jų ir pasakysiu jo prasmę.
18 Valdove, karaliau, Augščiau-
sias Dievas buvo davęs tavo tėvui
Nebukad Necarui karalystę, galią,
garbę ir šlovę.
19 Ir dėl šitokios jam duotosios
galybės lenkėsi jam visos žemės
žmonės ir įvairiausiomis kal-
bomis kalbantieji bijojosi jo. Jis
žudė, kurį jis norėjo, jis ištiko,
kurį jis norėjo, jis paaugštino,
kurį jis norėjo, jis pažemino,
kurį jis norėjo.
20 O kai jis išpuikėjo ir ėmė sau-
valiauti ir pasididžiuoti, tai buvo jis
iš savo karališkojo sosto išmestas
ir neteko savo garbės.
21 Jis buvo ištremtas iš žmonių
tarpo ir jo širdis pasidarė lyg gy-
vulio širdis ir jis turėjo laikytis su
girių paukščiais ir ėsti žolę kaip
jaučiai ir jo kūnas gulėjo po dan-
gaus rasa, kad jis pašlapo ligi jis
pamatė Augščiausiąjį Dievą
valią turintį ant žmogaus kara-
lystės ir ją duodantį tam, ku-
riam Jis nori.
22 O tu, Bėlšacare, būdamas jo
sūnumi, nepasižeminai savo šir-
dyje, nors tu visa tai ir žinojai.
23 Tu pasikėlei prieš dangaus
Viešpatį, kad tau turėjo atnešti
šventovės indus ir tu su savo val-
dovais, žmonomis, moterimis iš jų
gėrei savo sidabrinių, auksinių,

varinių, geležinių, iš medžio bei
akmens darytųjų dievaičių pa-
garbai, kurie nemato, negirdi ir ne-
junta ir to Dievo, kuris tavo sielą
ir visus tavo kelius Savo rankoje
laiko, to tu negarbinai.
24 Tam tikslui Jis atsiuntė ranką,
kuri tai užrašė.
25 Ir buvo užrašyti šie žodžiai
menė, menė, tekėl ir farsyn.
26 "Menė" reiškia, kad tavo ka-
ralystės dienos jau suskaitytos
27 "Tekėl" reiškia, kad buvai
pasvertas svarstyklėse ir rastas per
lengvas.
28 "Farsyn" reiškia, kad tavo
karalystė bus padalinta ir atiduota
medams ir persams.
29 Tai įsakė Bėlšacaras aprė-
dyti Danielių purpura, užkabinti
aukso grandinėlę ant jo kaklo ir
paskelbti jį trečiuoju karalystės
valdovu.
30 O tą pačią naktį buvo
kaldiečių karalius Bėlšacaras
užmuštas.
31 Darius, 62 metų amžiaus
medų karalius, užėmė karalystę.

6

Danielius Liūtų Duobėje

1 Darius nusprendė paskirti 120
valdytojų savo karalystei valdyti.
2 Tie valdytojai buvo trijų ku-
nigaikščių valdžioje, kuriems jie
turėjo patiekti visą atskaitomybę,
kad karalius neturėtų nuostolių.
Vienas tų trijų kunigaikščių
buvo Danielius.
3 Danielius pasižymėjo labiau-
siai už kunigaikščius ir valdytojus,
nes jame buvo Dievo Dvasios, kad
karalius buvo ketinęs jam visą
karalystę pavesti.
4 Tada pradėjo kunigaikščiai ir
valdytojai prie Danieliaus kabinė-
tis, kad tik jie kaip nors galėtų
įskųsti. Bet jie nieko nerado,
kuo jie jį galėtų apkaltinti, nes
jis buvo ištikimas ir jie negalėjo jam
primesti jokios kaltės ar
nusikaltimo.
5 Tai įsitikino tie vyrai, saky-
dami: "Danieliaus mes niekuomet
nenutversime nusikalstant, nebent
tai būtų jam garbinant savąjį
Dievą."
6 Tada kreipėsi valdytojai su ku-
nigaikščiais į karalių: "Tegy-
vuoja karalius Darius per amžius!"
7 Karalystės kunigaikščiai, val-
dytojai, galiūnai ir patarėjai nutarė
pasiūlyti, kad karalius išleistų
įsakymą, kuris būtų griežtai
vykdomas, būtent, kad kiekvienas,
kuris kreiptųsi per 30 dienų pra-
šymu į kokį žmogų ar į
Dievą, o ne į tave, karaliau,
vienintelį, būtų įmestas į
liūtų duobę.
8 Todėl malonėk, karaliau, pa-
tvirtinti šį įsakymą savo pa-
rašu pagal medų ir persų
įstatymus, kad jo niekas
nebepakeistų.
9 Taip išleido karalius Darius
nutarimą, pasirašydamas įsakymą.
10 Kai Danielius sužinojo, kad
šitas įsakymas pasirašytas, nuėjo
jis į savo namus, o jo vasarinių
namų langai buvo atviri į Jerū-
zalės pusę ir klaupėsi kas dieną
tris kartus ir meldėsi, liaupsin-
damas bei dėkodamas savo Dievui,
kaip jis tatai jau ir anksčiau darydavo.
11 Tai įpuolė visas būrys tų
vyrų į vidų ir rado Danielių
besimeldžiantį Dievą.
12 Tada jie nuėjo pas karalių ir
kalbėjo apie jo išleistąjį
įsakymą: "Valdove, karaliau, ar
tu neįsakei, kad kiekvienas, kuris
per 30 dienų melstųsi Dievo ar
kokio žmogaus, o ne karaliaus vieno
prašytų, tai tas turėtų būti
įmetamas į liūtų duobę?"
Karalius atsiliepė: "Tai tiesa.
Persų ir medų įstatymai nelei-
džia apeiti šio įsakymo."
13 Būdami karaliaus akivaizdoje
jie skundė: "Jūdos tremtinys Da-
nielius nepaiso tavęs, neigi tavo
įsakymo, kurį tu užantspauda-
vai. Jis meldžiasi tris kartus į
dieną."
14 Tai išgirdęs, karalius labai nu-
siminė ir stengėsi, kaip

įmanydamas, Danielių išgelbėti
ir iki saulėlydžio išlaisvinti.
15 Tada kreipėsi visas būrys
vyrų vėl į karalių: "Tu žinai,
karaliau, kad persų ir medų
įstatymai neleidžia karaliaus
įsakymų ir nuostatų kaitalioti."
16 Tai liepė karalius Danielių
atvesti ir jie įmetė jį į liūtų
duobę. O karalius tarė Danieliui:
"Tepadeda tau Dievas, kuriam tu
nepaliaudamas tarnauji!"
17 Jie atsigabeno akmenį ir
užrito tą ant duobės angos, ku-
rią karalius savo paties žiedu ir
savo galiūnų žiedu užantspau-
davo, kad niekas rankos nekištų
prie Danieliaus.
18 Tada grįžo karalius į savo
rūmus ir liko nevalgęs, nieko ne-
prašė ir nesileido trukdomas ir ne-
galėjo užmigti.
19 Rytui auštant, karalius atsikėlė
anksti ir skubėjo prie duobės, ku-
rioje liūtai buvo.
20 Priėjęs prie duobės, jis šaukė
Danielių raudingu balsu. Karalius
tarė Danieliui: "Danieliau, gyvojo
Dievo tarne, ar galėjo tavasis Die-
vas, kuriam tu taip ištikimai tar-
nauji, tave išsaugoti nuo liūtų?"
21 Danielius, prakalbėjęs, atsi-
liepė: "Tegyvuoja karalius per
amžius!
22 Mano Dievas siuntė Savo an-
gelą, kuris užlaikė liūtų nasrus,
kad jie manęs nepalietė, nes Jo a-
kivaizdoje buvau rastas nekaltu, taip
pat valdove, karaliau, ir prieš tave
nieku nenusidėjau."
23 Tokiu būdu prasidžiugo kara-
lius nepaprastai ir liepė Danielių
iš duobės ištraukti. Tada jie ištraukė
Danielių iš duobės ir jis visiškai
nebuvo liūtų užgautas, kadangi jis
savo Dievu buvo pasitikėjęs.
24 Tai liepė karalius atgabenti tuos
vyrus, kurie Danielių buvo
įskundę ir numetė juos liūtams į
duobę su jų vaikais ir žmonomis.
Ir jie net negavo į dugną nu-
kristi, kai liūtai juos krentančius
pagavo ir jų kaulus sutriuškino.
25 Tai rašydino karalius Darius
raštą visiems žemės žmonėms,
įvairiomis kalbomis kalbantiems,
visiems linkėdamas gero
pasisekimo:
26 "Toks yra mano nutarimas,
kad visose srityse mano karalystės
gyventojai bijotų Danieliaus Dievo
ir prieš jį drebėtų, nes tai yra
gyvasis Dievas, amžinai
gyvenąsis, kurio karalystė niekuo-
met nesugaiš ir Jo viešpatavimui
nebus galo.
27 Jis yra Tas, kuris išgano ir pa-
deda. Jis daro ženklus ir stebuklus,
kaip danguje, taip ir žemėje. Jis iš-
saugojo Danielių nuo liūtų."
28 Taip sekėsi Danieliui karaliaus
Dariaus karalystėje, o taip pat ir
perso Kyro valdymo metais.

7

Keturių Karalysčių Ir Kristaus Karalystės Regėjimas

1 Pirmaisiais Babelės karaliaus
Bėlšacaro metais turėjo Danielius
sapną ir regėjimą savo lovoje,
taip surašydamas.
2 Aš, Danielius, pergyvenau re-
gėjimą nakčia, kuriame keturi
vėjai didžioje jūroje vienas prieš
kitą pūtė.
3 Ir iškopo iš jūros keturi dideli
žvėrys ir kiekvienas jų buvo
kitoniškas.
4 Pirmasis buvo lyg liūtas ir tu-
rėjo sparnus kaip erelis. Aš stebė-
jau jį tol, kol jam sparnai buvo
išplėšti ir jis nuo žemės atimtas
buvo. Ant savo kojų jis stovėjo
kaip žmogus ir jam buvo duota
žmogaus širdis.
5 Antrasis buvo panašus į
mešką, vienu pakilesniu šonu,
trimis šonkauliais dantyse. Ir šiam
buvo sakyta—kelkis, pasiėsk mė-
sos iki sočiai.
6 Po to aš regėjau kitą žvėrį,
panašų į leopardą. Tas turėjo
keturis lyg paukščio sparnus nuga-
roje ir keturias galvas ir buvo
įgavęs didelę galybę.
7 Naktį po to mačiau regėjime
kitą žvėrį, žiaurų, baisų, ku-

ris buvo geležies dantimis, aplink
save ėdė ir triuškino ir kas atliko,
sumindžiojo savo kojomis. Tas buvo
visiškai kitoniškas, negu anie pir-
mieji ir turėjo 10 ragų.
8 Man bežiūrint į tuos ragus,
štai, viduryje jų pasikėlė kitas
mažas ragas, dėl kurio iš
pirmųjų ragų trys buvo iš-
plėšti. Ir štai, šitas ragas turėjo akis,
lyg kaip žmogaus ir pasidi-
džiuojančiai kalbantį snukį.
9 Man taip bežiūrint, buvo su-
statyti sostai ir Amžinasis atsisėdo,
kurio rūbas buvo baltas, kaip
sniegas ir jo galvos plaukai, kaip
skaisčiausia vilna. Jo sostas buvo
viena liepsnojanti ugnis, kurio
tekiniai degė liepsnomis.
10 Iš jo veržėsi ilgi ugningi spin-
duliai. Tūkstančių tūkstančiai tar-
navo Jam ir dešimtis tūkstančių
po dešimtį tūkstančių stovėjo Jo
akivaizdoje. Knygos buvo atskleis-
tos ir teismas prasidėjo.
11 Aš sekiau išdidžiuosius žo-
džius, kuriuos kalbėjo anas ragas
ir stebėjau kol žvėris buvo užmuš-
tas, jo kūnas sunaikintas ir į ugnį
įmestas.
12 Ir kitų žvėrių valdžia pasi-
baigė ir jiems buvo nustatytas lai-
kas ir valanda, kaip ilgai kiekvienas
jų galės išsilaikyti.
13 Nakties regėjime, štai, aš pa-
mačiau ateinantį debesyse iš dan-
gaus lyg Žmogaus Sūnų prie
Amžinojo. Ir Jis buvo nuvestas Jo
akivaizdon.
14 Tas davė Jam galią, garbę ir
karalystę, kad visomis kalbomis
kalbantieji žmonės žemėje Jam tar-
nautų. Jis yra amžinai galingas ir
nepragaištingas ir Jo karalystės nie-
kas nesugriaus.
15 Aš, Danielius, buvau savo re-
gėjimų taip sujaudintas, kad
bauginančios mintys sukėlė manyje
susirūpinimą.
16 Ir aš priėjau ten prie vieno sto-
vinčio ir prašiau, kad jis man paaiš-
kintų, ką tai reiškia. O tas su
manimi kalbėdamas, išdėstė, kaip
tai reikalinga suprasti.
17 Šitie keturi dideli žvėrys yra
keturios žemėje būsiančios
karalystės.
18 O Augščiausiojo Dievo šven-
tieji užims karalystę ir pasilaikys
ją visiems amžių amžiams.
19 Tada aš norėjau sužinoti
viską apie ketvirtąjį žvėrį,
kuris visiškai kitoniškas yra, negu
kiti, baisus, žiaurus, geležies dan-
timis ir variniais nagais, kuris
viską aplink save ėda, triuškina ir
kojomis sumindžioja tai, kas atlieka
20 ir apie dešimtį ragų jo gal-
vos ir apie kitą išsikeliantį, dėl
kurio trys iškrito ir apie akis tu-
rintįjį ragą ir apie labai pasidi-
džiuojantį snukį, kuris atrodė
esąs smarkesnis už kitus.
21 Ir aš regėjau šitą ragą ka-
riaujantį prieš šventuosius ir juos
nugalintį,
22 kol atėjo Amžinasis ir padarė
teismą Augščiausio šventiesiems
ir metas atėjo šventiesiems užimti
karalystę.
23 Jis taip pasakė—ketvirtasis
žvėris bus ketvirtoji karalystė že-
mėje, kuri bus galingesnė už visas
kitas karalystes ir suės visus kitus
kraštus, sumindžios juos ir
sutriuškins.
24 Dešimtis ragų reiškia de-
šimtį karalių, kurie išeis iš šios
karalystės. Bet vėliau išeis kitas,
kuris bus galingesnis už pirmuosius
ir pažemins tris karalius.
25 Tas keiks Augščiausiąjį ir
naikins Auščiausiojo šventuosius ir
nesidrovės pakeisti laikų ir
įstatymų ir jie bus paduoti į jo
rankas vieną laikotarpį, kelis
laikotarpius ir pusę laikotarpio.
26 O po to viso bus padarytas
teismas. Kai jam bus atimta visa
galybė, tai jis bus sutriuškintas ir
galutinai sunaikintas.
27 Tada visa valdžia, galybė bei
didybė visų žemės karalysčių
bus atiduota Augščiausiojo šventie-
siems, kurių karalystė yra amžina
ir visi galiūnai Jo klausys, Jam
tarnaudami.
28 Tai buvo kalbos pabaiga. Mano

mintys mane labai prislėgė ir mano
veidas visiškai išblyško, tačiau aš,
Danielius, pasilaikiau tą kalbą
savo širdyje.

8

Medų, Persų, Graikų Karalystės, Karaliaus Žiaurumas

1 Trečiaisiais karaliaus Bėlšacaro valdymo metais, aš, Danielius, pergyvenau regėjimą po to, kurį jau buvau pergyvenęs.
2 Tame regėjime pasijutau esąs Šūšano pilyje, Elamo krašte prie Ūlajo upės.
3 Akis pakėlęs, pastebėjau aviną bestovintį prie upės. Tas turėjo du augštu ragu. Vienas ragas buvo augštesnis, bet vėliau užaugęs už antrąjį.
4 Aš regėjau tą aviną badantį savo ragais į šiaurę, vakarus ir pietus, kad žvėrys prieš jį neišsilaikė ir nuo jo neišsisaugojo ir jis darė, ką tik norėjo ir labai įsigalėjo.
5 Ir man taip berymojant, štai, lyg lėkte atlėkė iš vakarų ožys per visą žemę, kad jo kojos žemės visai nepalietė ir jis turėjo šaunų ragą savo tarpuakyje.
6 Ir tas ožys įnirto, bėgo ir visomis jėgomis trenkė į tą aviną, kuris turėjo du ragu ir mačiau stovintį prie upės.
7 Aš mačiau jį trenkiant tokiu piktumu, kad jis sutriuškino jo abu ragu ir avinui jėgų nebeliko apsiginti. Ir avinas buvo nubloškštas ir sumindžiotas. Ir niekas negalėjo avino iš jo valdžios išgelbėti.
8 Ir tas ožys užaugo labai galingas. Ir jam labiausiai įsigalėjus, sulūžo jam jo didysis ragas ir vieton to užaugo keturi ragai visomis kryptimis, kurie visi gražiai atrodė.
9 Iš vieno tų keturių ragų ėmė augti mažas ragelis, kuris augdamas įsigalėjo rytuose, pietuose ir ligi pažadėtosios žemės.
10 Ir jis užaugo ligi dangaus pulkų ir nubloškė kelis tų ir pačių žvaigždžių žemėn ir sumindžiojo tuos.
11 Jis užaugo iki dangaus pulkų kunigaikščio, atsiėmė iš Jo kasdieninę auką ir sugriovė Jo šventovės namus.
12 Tiesą žemėn nubloškęs, jis draudė aukoti kasdienines aukas ir turėjo pasisekimo, taip pasielgdamas ir taip nuodėmiaudamas.
13 Tada aš išgirdau šnekant vieną šventųjų ir statant klausimą kalbančiam: "Kaip ilgai turi tai užsitęsti, kas parodyta regėjime? Kaip ilgai bus daromos tos baisingos nuodėmės vietoje kasdieninių aukų, dėl kurių vyksta toks sunaikinimas, tiek šventovės, tiek dangaus pulkų?"
14 Jis atsakė: "Du tūkstančiu ir tris šimtus dienų, skaitant nuo ryto ligi vakaro ir tada bus šventovė vėl įšventinta."
15 Ir man regėjimą pergyvenant ir bandant jį suprasti, štai, bestovįs ties manimi lyg tai koks vyras.
16 Iš Ūlajo upės vidurio ataidėjo vyro balsas, kuris prišaukė: "Gabriėli, paaiškink šitam šį regėjimą, kad jis jį suprastų!"
17 Ir jis atėjo prie manęs. O aš išsigandau ir puoliau ant savo veido, kai jis man sakė: "Šitas regėjimas reiškia pabaigos metą!"
18 Jam taip su manimi kalbant, aš apgaišau ir susmukau veidu žemėn. Bet jis paėmė mane ir pastatė mane ant savo kojų, kad vėl stovėjau.
19 Ir jis tarė: "Aš parodysiu tau, kas dėsis paskutioniojo keršto metu, nes pabaigai yra nustatytas laikas.
20 Avinas su dviem ragam, kurį tu regėjai yra medų ir persų karaliai.
21 Ožys yra Graikijos karalius, o didysis ragas jo tarpuakyje yra pirmutinis karalius.
22 Kad keturi atsirado vietoje vieno rago, reiškia, kad keturios karalystės susidarysiančios iš vienos tautos, kurios nebus taip galingos, kaip pirmoji buvo.

23 Kai šios bus visiškai pasileidusios savo pabaigoje, iškils nepaprastai žiaurus ir klastingas karalius.
24 Tasai bus labai galingas, tačiau ne dėl savo nuopelnų. Žiauriai siausdamas, jis vis dėlto išsilaikys ir jam seksis naikinti galinguosius kartu su šventaisiais.
25 Jis bus gudrus ir mokės sukčiauti ir jam tatai pasiseks ir todėl jis ims savo širdyje pasididžiuoti. Jis sunaikins daugelį pačiu taikos metu ir pasikels prieš kunigaikščių Kunigaikštį ir bus sunaikintas be žmogaus rankų.
26 Šitas ryto ir vakaro aukų regėjimas, tau parodytas, yra tikra teisybė ir turi būti laikomas paslaptyje, nes jo išsipildymo laikas dar toli.
27 Aš, Danielius, nusilpau ir išgulėjau ligūstas keletą dienų. Tada aš atsikėliau ir tarnavau karaliui ir aš buvau nustebintas tuo regėjimu ir nebuvo nė vieno, kuris būtų galėjęs jį man išaiškinti.

9

Danieliaus Malda Už Izraelį

1 Pirmaisiais Dariaus sūnaus Achašvėraus metais, kuris buvo medų kilmės ir kaldiečių karaliumi paskirtas,
2 tais pačiais jo valdymo metais, aš, Danielius, radau knygose užrašytą, kad Viešpats buvo pranašui Jeremijai kalbėjęs, jog Jerūzalė būsianti apleista septynis dešimtis metų.
3 Ir aš kreipiaus maldomis į Viešpatį bei prašymais maldaudamas, pasninkais, maišu apsisiautęs, pelenais apsibarstęs.
4 Pasimelsdamas Viešpaties, savojo Dievo, išsipažinau Dievui, tardamas: "O mielasis Viešpatie, tu didysis ir bijotinasis Dieve, kuris atitesi sandorą ir malonę tave mylintiems ir tavo įsakymus laikantiems!
5 Mes nusidėjome, neteisybę darydami, buvome negeri ir pametėme Tave, nuo Tavo įsakymų bei nuostatų nukrypdami.
6 Mes neklausėme Tavo tarnų, pranašų, kurie Tavo vardan mūsų karaliams, kunigaikščiams, tėvams ir visiems krašto žmonėms pamokslaudavo.
7 Tu, Viešpatie, esi teisus. Bet mes turime gėdytis, kaip ir visi iš Jūdos ir Jerūzalės ir visi izraelitai, arčiau ar toliau ištremtieji į įvairiausius kraštus, kadangi jie prieš Tave nusižengė.
8 Taip, Viešpatie, mes ir mūsų karaliai, mūsų kunigaikščiai turime gėdytis, kadangi prieš Tave nusidėjome.
9 Bet Tu, Viešpatie, mūsų Dieve, esi gailestingas ir atlaidus. O mes esame atsimetę nuo Tavęs.
10 Mes neklausėme Viešpaties balso, savo Dievo, ir nesilaikėme Jo įsakymų, kuriais Jis mus graudeno per Savo tarnus pranašus.
11 Visas Izraelis peržengė Tavo įstatymus ir nukrypo, Tavo balso neklausydamas. Todėl mus ir persekioja Tavo keikimas po priesaikos, Mozės įstatymuose užrašytas, kadangi mes prieš Tave nusikaltome.
12 Jis atitesėjo Savo žodžius, kuriuos Jis yra kalbėjęs prieš mus ir mūsų teisėjus, kurie turėjo mus teisti, kad tokią didelę nelaimę ant mūsų užleido, kokios niekuomet po dangumi nebuvo, kokia Jerūzalėje atsitiko.
13 Visa ta nelaimė užėjo mums taip, kaip Mozės įstatyme parašyta yra, kadangi mes nesimeldėme Viešpaties, savojo Dievo akivaizdoje, nenusikreipdami nuo nuodėmės ir nebijojome Tavo teisybės.
14 Todėl ir nedelsė Viešpats mums tos nelaimės užleisti. Nes Viešpats, mūsų Dievas yra teisus visuose Savo darbuose, kuriuos Jis daro. O mes neklausėme Jo balso.
15 O dabar, Viešpatie, mūsų Dieve, kuris Savo žmones iš Egipto išvedei drūta ranka ir žinomas pa-

sidarei, kaip tai šiandien regima—
mes nusikaltome, Dieve, mes esa-
me nusidėję.
16 O Viešpatie, dėl visos Savo
teisybės, nugręžk Savo kerštą ir
rūstybę nuo Savojo miesto Jeruza-
lės ir nuo Savo šventojo kalno! Nes
dėl mūsų nuodėmių ir dėl mūsų
tėvų nusikaltimų kenčia Jeruza-
lė ir Tavo žmonės apgėdinimą,
daromą tų, kurie aplink mus
gyvena.
17 Taigi, mūsų Dieve, išgirsk
Savo tarno maldą ir prašymą ir
pažvelk maloningai dėl Savęs į
Savąją šventovę, kuri sugriauta
yra.
18 Prilenk Savo ausį ir klausy-
kis, atverk Savo akis ir pažiūrėk,
kaip mes ir Tavo vardu vadinamasis
miestas sugriauti esame. Savo mal-
domis mes kreipiamės į Tave ne
dėl savo teisybės, bet dėl Tavo di-
džiojo gailestingumo.
19 O išklausyk, Viešpatie, pasi-
gailėk Viešpatie, pažvelk ir pada-
ryk neuždelsdamas dėl Savosios
garbės, mano Dieve, nes Tavo mies-
tas ir Tavo žmonės Tavo vardu
vadinami."
20 Man dar taip bekalbant
ir besimeldžiant ir savo bei
Izraelio gyventojų nuodėmes
beišsipažįstant, Viešpaties, mano
Dievo akivaizdoje nuolankiai mal-
daujant dėl šventojo mano Dievo
kalno,
21 kaip tik man tuos žodžius ta-
riant, lėkte atlėkė Gabriėlis, vyras,
kurį anksčiau buvau matęs regė-
jime ir palietė mane maždaug va-
karinės aukos metu.
22 Jis apšvietė mane, tardamas:
"Daniėliau, aš atėjau tau išaiškinti
pranašystę.
23 Aš gavau tą įsakymą, kai
tu pradėjai Dievo melstis. Todėl aš
ateimi, kad tau apsakyčiau, nes Tu
esi Jam mielas ir brangus! Taigi,
kreipk į tai dėmesį, kad išma-
nytumei regėjimą!
24 Septynios dešimtys savaičių
paskirtos tavo žmonėms ir tavo
šventajam miestui baigti nusidėji-
mus, mesti nuodėmiavimą, ati-
taisyti skriaudas, įgyvendinti
pastovų teisingumą, patvirtinti
pranašų regėjimus ir iš naujo pa-
šventinti švenčiausiąją šventovę.
25 Togidėl žinok ir atsimink, kad
nuo to laiko, kai išeis įsakymas
Jeruzalei atstatyti iki kunigaikščio
Kristaus atėjimo bus septynios ir
šešios dešimtys dvi savaiti, kai
gatvės ir mūrai vėl bus atstatomi,
nors tai ir bus priespaudos metu.
26 Po 62 savaičių bus Kristus
nužudytas, ir nieko nebebus. Mies-
tas ir šventovė bus sunaikinti
užpuolančio kunigaikščio, lyg ko-
kio tvano, ligi ateis Dievo nustaty-
toji naikinančiųjų kovų pabaiga.
27 Jis padarys sandorą su dau-
geliu vienai savaitei, bet tos savai-
tės viduryje sustos aukų ir
valgomųjų aukų aukojimas ir
ties kerubų sparnais bus žiaurus
sunaikinimas, kol ateis tas, kuriam
pavesta išnaikinti naikintoją.

10

Šlovingas Daniėliaus Regėjimas

1 Trečiaisiais Persijos karaliaus
Kyro metais buvo Daniėliui, kuris
vardu Bėltšacaras, apreikšta kai
kas, kas labai reikšminga ir tikra
yra. Ir kadangi jis į tai dėmesį
kreipė, tai jis tą regėjimą ir gerai
suprato.
2 Tuomet, aš, Daniėlius, buvau
nusiminęs visas tris savaites.
3 Gardžių valgių aš neval-
giau. Mėsos ir vyno neėmiau į
savo burną ir tepalais nesitepiau
per tris savaites.
4 Pirmojo mėnesio 24-tą
dieną aš buvau prie didelės upės,
kuri vadinama Tigris.
5 Pakėlęs savo akis, pastebėjau
vyrą bestovintį, apsivilkusį
drobiniais drabužiais ir apsijuo-
susį aukso juosta.
6 Jo kūnas žvilgėjo lyg turkisas,
jo veidas lyg žaibai, jo akys švietė
lyg švyturiai, jo rankos ir kojos
blizgėjo lyg skaistvaris, jo kalba ne-
paprastai įspūdinga.

7 O aš, Danielius, pergyvenau
šitą regėjimą vienas pats. Vy-
rai, kurie su manimi buvo, nematė
nieko. Tik, kai juos apėmė didelė
baimė, tai jie pabėgo ir pasislėpė.
8 Taip aš palikau vienas ir per-
gyvenau šį didelį regėjimą. Aš
jaučiaus lyg netekęs jėgų. Mano
veidas išblyško ir aš jaučiaus kaip
visiškas bejėgis.
9 Kai išgirdau jį šnekant ir jo
klausiaus, tai aš apnykau ir su-
smukau savo veidu žemėn.
10 Ir štai, ranka mane palietė ir
pakėlė mane ant kelių ir rankų.
11 Tada tarė jis man: "Mielasis
Danieliau, gerai įsiklausyk, ką
aš tau sakau ir atsistok stačias! Nes
aš esu dabar pas tave atsiųstas."
Ir taip jam su manim bekalbant, aš
atsitiesiau ir drebėjau.
12 Jis tarė man: "Nesibijok, Da-
nieliau! Nuo pirmųjų dienų, kai
tu stengeis suvokti tai ir savo Dievo
akivaizdoje labai nusiminęs pasi-
žeminai, buvo tavo maldavimas iš-
klausytas ir todėl aš atėjau pas tave!
13 Persijos karalystės kunigaikš-
tis priešinosi man 21 dieną ir štai,
Mykaėlis, vienas iš vadovaujan-
čiųjų dangaus kunigaikščių man
pagelbėjo, nes ten aš buvau vienas.
14 O dabar aš atėjau apsakyti, kas
dėsis tavo tautoje paskutinėmis
dienomis, nes regėjimas liečia ir tą
laikotarpį.
15 Jam taip su manim kalbant, aš
nunėriau savo akis žemėn ir tylėjau.
16 Ir štai, kas tai panašus į
žmogų prilypstė mano lūpas ir aš
atvėriau savo burną ir tariau ties
manimi stovinčiam: "Viešpatie, tas
regėjimas mane taip nusilpnino, kad
drebu, jėgų netekęs.
17 Kaip aš, tavo tarnas, galiu kal-
bėti su Viešpačiu, kai jau jėgų
manyje nebeliko ir net oro jau
nebeatgaunu!
18 Tai vėl atėjo panašusis į
žmogų, palietė mane ir sustiprino
mane,
19 tardamas: "Nesibijok, myli-
masis, ramybė tebūna su tavimi,
pasidrąsink ir būk stiprus!" Ir jam
taip su manimi bekalbant, aš su-
stiprėjau ir sakiau: "Kalbėk, Vieš-
patie, nes tu mane sustiprinai!"
20 Jis paklausė tada: "Ar tu ir ži-
nai, ko aš čia atėjęs? O dabar aš
grįšiu vėl kovoti su Persijos ku-
nigaikščiu. Kai aš išeisiu, tai ateis
Graikijos kunigaikštis.
21 Vis dėlto aš supažindinsiu tave
su tuo, kas parašyta Tiesos raš-
tuose ir kas turi įvykti, nors nė
vieno nėra, kuris man padėtų prieš
juos, kaip tiktai jūsų kunigaikštis
Mykaėlis.

11

*Pranašystės Apie Persijos,
Makedonijos, Egipto,
Sirijos Karalius*

1 Nes pirmaisiais medų kara-
liaus Dariaus metais aš jį irgi rė-
miau, jam padėdamas ir jį
apgindamas.
2 O dabar aš tau apsakysiu, kas
iš tikrųjų atsitiksią. Persiją
valdys dar trys karaliai. Ketvirtasis
bus už visus labiausiai pralobęs ir
savo turtais įsigalėjęs ir jis sukur-
stys visus prieš Graikijos karalių.
3 Po to iškils didelis karžygys,
karalius, kuris užvaldys didelius
plotus ir darys tai, kas tik jam
patiks.
4 Bet jis bus vos tik įsigalėjęs
ir jo karalystė suskils į keturias
dalis, keturiomis kryptimis ir ne-
teks jo palikuonims ir nebebus to-
kia galinga, kaip buvusi, bet
suskaldyta ir svetimųjų valdoma.
5 Pietų karalius įsigalės, bet
vienas jo kunigaikščių dar labiau
įsigalės ir užvaldys didelę
karalystę.
6 Keletą metų vėliau juodu
susigentaus, kai Egipto duktė ateis
į Siriją ir padarys sąjungą.
Bet nei jos, nei jo galybė neišsilai-
kys, nes ji bus išduota su kūdikiu
ir tais, kurie ją atvedė ir su tuom,
kuris ją kuriam laikui galingą
buvo padaręs.
7 Tuomet iškils vienas iš jos tėvo
atžalyno ir ateis su galinga kariuo-

mene ir užpuls Šiaurės karaliaus
tvirtovę, kurią jis nugalės ir užims.
8 Taip jis nusiveš į Egiptą jų
dievaičius ir jų paveikslus su visomis brangenybėmis, auksiniais ir sidabriniais indais ir pasiliks kurį laiką ramybėje.
9 Bet vėliau užpuls Sirijos karalius Egiptą, bet bus priverstas pasitraukti.
10 O jo sūnūs susitelks iš piktumo didelius kariuomenės dalinius ir užpuls juos lyg koks potvynis ir vienas jų prasimuš ligi priešo įsitvirtinimų.
11 Užpykęs, Egipto karalius, eis kariauti su Sirijos karaliumi, kurio sutrauktoji didelė kariuomenė bus paimta nelaisvėn.
12 Kadangi jis tokią didelę daugybę belaisvių nusives, todėl pasididžiuos jis savo širdyje. Nors jis turės juos sugautus, tačiau jis nebus jų nugalėjęs.
13 Nes Sirijos karalius vėl sutelks kariuomenę, didesnę, negu anksčiau turėjo, ir išžygiuos po kelių metų su didele galybe, gerai pasiruošęs.
14 Tuomet pasikels daugelis prieš Pietų, Egipto, karalių. Taip pat bus keletas atsimetėlių iš tavo tautos, kad pranašystė pasitvirtintų ir jie patys pražūtų.
15 Tada atžygiuos Šiaurės karalius, pasistatys įsitvirtinimus, paims gerai ginkluotą miestą, kad Pietų kariuomenės negalės atsiginti ir patys rinktiniai gynėjai negalės atsilaikyti.
16 Jo žygio niekas nesulaikys ir jis pasielgs, kaip jam patiks, niekas jam nesipriešins įsigalėti Pažadėtojoje žemėje ir ją sunaikinti.
17 Ir jis dės visas pastangas, kad ateitų visomis karalystės pajėgomis. Ir jis susiderės su juom, išleisdamas savo dukterį už jo, kad tai būtų jo pražūtimi. Bet jam tai nepasiseks ir nueis niekais.
18 Tada kariaus jis prieš salas ir daugelį jų paims. Bet vienas kunigaikštis pamokys jį liautis įžeidinėjimais, kad jis daugiau nebeįžeidinės.
19 Po to grįš jis į savo krašto pilis ir suklups ir nuvirs, kad jo niekas nebesuras.
20 Jo vietą užims kitas, kuris reikalaus didesnių duoklių iš žmonių ir taip gyventojus skriausdamas, ilgai neišsilaikys ir bus sunaikintas, bet ne kovoje ar žiauriame užpuolime.
21 Šio vietą užims niekam nevertas, kuriam karaliaus garbė niekuomet nebuvo pažadėta. Bet jis ateis į sostą saldžiais žodžiais, užims sostą ir jam seksis.
22 Atžygiuojantieji kariuomenės daliniai bus jo nušluoti lyg kokio tvano ir sumušti, kartu su kunigaikščiu, kuris bus padaręs sutartį.
23 Kadangi jis bus su juomi susigiminiavęs, tai jis jį lengvai apgaus. Jis atžygiuos su nedideliu skaičiumi žmonių ir jį nugalės.
24 Ir jam taip seksis, kad jis įsigaus į geriausius krašto miestus, ko jo tėvai ir tėvų tėvai niekuomet nebuvo padarę, apiplėš, draskys ir vogs ir nusižiūrės, kur pulti tvirtoves, bet tai tik kuriam laikui.
25 Jis pasikels drąsiai kariauti prieš Egiptą savąja didele kariuomene, kuris ginsis galingomis jėgomis, bet bus nugalėtas dėl sąmokslo ir išdavysčių.
26 Tie, kurie valgo karaliaus duonos, pakenks jam ir jo kariuomenei taip, kad daugelis jų bus užmušti.
27 Abu karaliu sėdės veidmainiaudamu už vieno stalo, norėdamu vienas antram pakenkti, bet jiemdviem nepasiseks, kadangi tam dar nebus atėjęs laikas.
28 Taip grįš Sirijos karalius į savo šalį su dideliu lobiu, bet savo širdyje jis bus nusistatęs prieš šventąją sandorą ir jis elgsis, kaip jam patiks ir keliaus į savo kraštą.
29 Vėliau jis vėl užpuls Egiptą. Bet šį kartą viskas kitoniškai susidėstys.
30 Iš Kipro atplauks laivai prieš jį, kad jis nusiminęs turės atsi-

traukti. Tada jis išlies savo pyktį
prieš šventąją sandorą ir su-
sidės su tais, kurie tos sandoros
atsisakė.
31 Jo ginkluotas dalinys išdarkys
tvirtovės šventovę, panaikins kas-
dieninę aukojimą ir pasistatys ten
sau pasibaisėtiną dievaitį.
32 Su sandoros nesilaikančiais ir
bedieviais jis veidmainiaus ir elgsis
apgaulingai. Bet tie, kurie savo
Dievą pažįsta, tie pasipriešins
jam ištvermingai.
33 Tautos išmintingieji pamokys
daugelį ir kitų žmonių, kurių
kai kurie žus kardu, ugnyje, kalė-
jime, plėšimuose, kurį laiką.
34 Parpuolę, jie dar susilauks ma-
žos Dievo pagalbos, nors prie jų
prisišlies daugelis savanaudiškais
tikslais.
35 Išmintingųjų taip pat keli
kris, kad būtų išmėginti, kad ap-
sivalytų ir pasidarytų skaistūs
ligi ateis pabaiga, laikas, kurį Die-
vas yra nustatęs.
36 Ir karalius darys, ką tik jis
užsigeis. Jis pasididžiuos ir pasikels
prieš Dievą, prieš visų dievų
Dievą, pasibaisėtinus žodžius
kalbėdamas. Jam taip seksis tol, kol
prisipildys rūstybės saikas, nes kas
nutarta, tai turės ir įvykti.
37 Savo tėvų Dievo jis negerbs,
nei moterų miegiamiausiojo die-
vaičio, neigi jokio kito dievaičio, nes
išsikels pats save viršum visų tų.
38 Vieton tų jis garbins savo
tvirtovių dievaitį Mauzymą
auksu, sidabru, brangiais akmenė-
liais ir brangenybėmis, kurio jo tė-
vai visiškai nepažino.
39 Savo tvirtovėms apginti jis ims
žmones, kurie garbins tą Mau-
zymą, duodamas jiems didelius
turtus ir žemės vieton atlyginimo.
40 Pagaliau jį užpuls Pietų
karalius. Ir Šiaurės karalius išeis
prieš jį kariauti su daugybe ark-
lių, vežimų ir laivų ir naikins
žemės kraštus per juos
žygiuodamas.
41 Jis užpuls ir žadėtąją žemę
ir daugelis kris. Tik Edomas, Moa-
bas ir Amono vadovai ištrūks iš jo.
42 Jis įsigalės, daugelyje
kraštų, kad ir Egiptas iš jo
neišsisuks.
43 Jis užkariaus Egipto auksą,
sidabrą ir kitas brangenybes, taip
pat ir Libiją ir Sūdaną.
44 Bet iš rytų ir iš šiaurės ateis
blogos naujienos, ir jis išeis didžiai
užsirūstinęs ir nukaus daugelį, at-
kakliai kovodamas.
45 Savo karališkąją palapinę
jis pasistatys tarp didžiųjų jūrų
ir gražaus Šventojo Kalno, ir nie-
kas neateis jam pagelbėti, kad jis
čia susilauks savo galą.

12

Pabaigos Laikai, Mirusiųjų Prisikėlimas

1 Tuomet kelsis didysis kuni-
gaikštis Mykaėlis, kuris užstoja tavo
žmones. Tada bus toks priespaudos
metas, kokio nuo žmonijos pra-
džios ligi šiol nėra buvę. Tada bus
visi tavo žmonės išgelbėti, kurie
knygose užrašyti yra.
2 Iš daugybės po žeme miegan-
čiųjų pabus, vieni amžinam gy-
venimui, kiti amžinai gėdai ir
pasibaisėjimui.
3 Išmintingieji žibės visu dan-
gaus skaistumu ir tie, kurie išmo-
kino teisingai elgtis, švies, kaip
žvaigždės be paliovos ir amžinai.
4 O tu, Danieliau, paslėpk šiuos
žodžius, užantspaudavęs šiuos raš-
tus ligi paskutiniųjų laikų, iš
kurių daugelis žinių pasisems,
juos tyrinėdami.
5 Ir, štai, aš Danielius pamačiau
du kitu bestovinčiu, vieną anoje
pusėje upės, kitą šioje pusėje.
6 Vienas jų tarė drobiniais dra-
bužiais apsivilkusiam, augščiau prie
vandens stovinčiam: "Kadagi už-
sibaigs šie stebuklingieji įvykiai?"
7 Tada aš išgirdau drobiniais
drabužiais apsivilkusį šventai
duodant pažadą Amžinai Gyve-
nančio vardu dangun pakeltomis
rankomis, kad tai būsią už metų,
poros metų ir pusės metų, kai
pasiliaus šventųjų žmonių

persekiojimas, kad tada visa tai
įvyksią.
8 Aš tai girdėjau, bet neišmaniau
ir tariau: "Mano Viešpatie, kas bus
po to?"
9 Jis atsiliepė: "Eik Danièliau,
tai yra paslaptis ir užantspauduota
ligi ateis pabaiga.
10 Daugelis pasidarys skaisčiais,
bus apvalyti ir išmėginti. Piktieji
elgsis piktai. Bedieviai nekreips jo-
kio dėmesio į tai. Bet protingieji
tuo susirūpins.
11 Nuo to meto, kai bus sustab-
dyta kasdieninė auka ir baisioji
nuoboda pastatyta, sueis 1290
dienų.
12 Palaimintas tas, kuris belauk-
damas, sulauks 1335 dienas!
13 Bet tu, Danièliau, eik, pasilik-
damas ištikimas ir pasiilsėk, kol
ateis pabaiga, kai prisikėlęs, at-
siimsi tai, kas tau paskirta."

PRANAŠAS HOŠĖA

1

Izraelio Pabauda Už Dievaičių Garbinimą

1 Tai yra žodis, sakytas Viešpa-
ties Hošėai, Beėrio sūnui, kai
Uzyja, Jotamas, Achazas ir Je-
chizkyja buvo Jūdos karaliais.
2 Viešpats tarė Hošėai, kai per
jį buvo pradėjęs kalbėti: "Eik ir
susirask sau pasileidusią moterį
ir turėk neištikimų vaikų su ja.
Nes tas kraštas yra taip pasileidęs,
kad visiškai atsimetė nuo
Viešpaties.
3 Tada išėjo Hošėa, susirado
Diblaymo dukterį Gomerę ir tu-
rėjo sūnų su ja, apsivedęs.
4 Viešpats tarė jam tada: "Pra-
mink jį Jezreeliu, nes po kurio
laiko Aš nubausiu Jėhaus namus
dėl Jezreelyje pralieto kraujo ir
padarysiu galą Izraelio namų
karalystei.
5 Tuomet Aš sulaužysiu Izraelio
kilpinį Jezreelio pakalnėje."
6 Ir ji vėl pasidarė nėščia ir pa-
gimdė dukterį. Tada liepė Jis jam:
"Pramink ją "Nepasigailėtina"
vardu, nes Aš nebenoriu daugiau
Izraelio namų susimilti ir jiems
beatleisti.
7 Vis dėlto Aš susimilsiu Jūdos
namų. Aš, Viešpats, jų Dievas,
išgelbėsiu juos, bet ne kilpiniu,
kardu, karu, žirgiais ar raiteliais."
8 O kai ji buvo Nepasigailėtiną
nutraukusi, tai ji vėl pasidarė nėš-
čia ir pagimdė sūnų.
9 Tai liepė Jis jam: "Pramink jį
vardu "Ne-Mano— žmonės", nes
jūs esate ne Mano žmonės ir Aš ne
jūsų Dievu!"
10 Tačiau izraelitų bus tiek daug,
kaip smėlio prie jūros, kurio nega-
lima suskaityti ar paseikėti. Ir atsi-
tiks, kad toje vietoje, kurioje jiems
pasakyta buvo "jūs ne Mano
žmonės", jus užkalbins: "O jūs vai-
kai Gyvojo Dievo!"
11 Nes Izraelio ir Jūdos sūnūs su-
sieis krūvon ir pasistatys sau vieną
vadovą ir išeis iš to krašto, ka-
dangi tai bus didelė Jezreelio diena.

2

Dievas Baudžia Už Dievaičių Garbinimą

1 Sakykite savo broliams, kad jie
esą "Mano žmonėmis" ir savo
seseriai, kad ji esanti "Mylima".
2 Darykite teismą savo moti-
nai, nes ji nebėra Mano žmona ir
Aš nebeesu jos vyru. Liepkite jai
mesti savo pasileidimą nuo savo
veido ir savo ištvirkavimo ženk-
lelį nuo savo krūtinės,
3 kad Aš jos neišvilkčiau visiš-
kai ir nuogos nepastatyčiau, tokios,
kokia ji buvo gimdama, ir jos ne-
paverščiau dykyne ar sausa žeme
ir neduočiau jai trokšte nutrokšti
4 ir jos vaikų nesusimilčiau,
kadangi jie paleistuvių vaikai yra.
5 Jų motina yra kekšė, kuri juos
nešiojusi ir nepadoriai elgiasi, tar-
dama—aš laikysiuos su savo mei-
lužiais, kurie man parūpina duonos,
vandens, vilnų, linų, aliejaus ir
gėrimo.
6 Todėl Aš uštversiu jos kelią
erškėčiais ir pastatysiu sieną, kad
ji savo tako neberastų,
7 ir savo meilužiams iš paskos
bėgdama, jų nesusigautų ir jų
ieškodama jų neberastų ir būtų
priversta sakyti—aš grįšiu prie
savo pirmojo vyro, pas kurį aš
geriau turėjau, negu dabar turiu.
8 Ji nepripažįsta, kad Aš jai
duodu rugių, vyno ir aliejaus ir
daug aukso ir sidabro, kurį jie
Baalui suvartojo.
9 Todėl Aš atimsiu jai rugius
derliaus metu ir jaunąjį vyną
ir neduosiu jai vilnų ir linų savo
kūnui prisidengti.
10 Tada Aš atidengsiu jos gėdą
jos mylimųjų akivaizdoje ir nė

vienas neišgelbės jos iš Mano
rankos.
11 Aš padarysiu galą jos pasi-
linksminimams, šventėms, jauna-
čiui, sabatoms ir iškilmėms.
12 Vaisiaus iš savo vynuogyno ir
fygmedžio ji nesusilauks, nes ji
tvirtino tai gavusi kaipo užmo-
kestį iš savo meilužių, nes Aš
padarysiu juos tankumynu, ku-
riame laukų žvėrys jį suės.
13 Aš bausiu ją už tas dienas,
kuriomis ji smilkino Baalui, išsida-
bino kaklaryšiais ir brangenybėmis,
prie savo meilužių lakstė ir Mane
užmiršo, sako Viešpats.
14 Todėl Aš viliosiu ją, nusi-
vesiu ją į dykumą ir meiliai
kalbėsiu su ja.
15 Ten Aš duosiu jai tos vietos
vynkalnius ir iš jos 'ašarų pakal-
nės' Akoro Aš padarysiu jai var-
tus viltin, kad ji vėl pradėtų
pasitikėti. Ir čia ji giedos, kaip jauna
būdama, iš Egipto išeidama.
16 Tą dieną, sako Viešpats, tu
vadinsi Mane 'savo vyru' ir nebe-
sakysi "Mano Baale."
17 Nes Aš išmesiu Baalo vardus
iš josios burnos, kad tų vardų
daugiau nebebūtų minėta.
18 Tuo pačiu metu Aš padarysiu
jiems sandorą su laukų žvėrimis,
padangių paukščiais ir žemėje su
rėplinėjančiais ir atimsiu kilpinį,
kardą ir karą iš žemės ir leisiu
jiems be baimės gyventi.
19 Aš susižadėsiu su tavimi
amžiams, Izraeli, susivienydamas su
tavimi teisingumu ir teisybe, ma-
lone ir meilingumu.
20 Tikėjime Aš susižadėsiu su
tavimi ir tu išpažinsi Viešpatį.
21 Tuo pačiu metu Aš išklausy-
siu, dangų išklausydamas, ir dan-
gus išklausys žemę.
22 Žemėje užaugs naujų rugių,
vyno, aliejaus, kurie išklausys
Jezreelį.
23 Ir Aš išlaikysiu juos Sava sėkla
žemėje, susimildamas tų, kurie
buvo nemalonėje, sakydamas tiems,
kurie ne Mano žmonėmis buvo "Jūs
esate Mano žmonės", o jie atsakys:
"Tu esi mūsų Dievas!"

3

Žmonių Neištikimybė,
Dievo Kantrybė

1 Viešpats tarė man: "Eik ir pa-
mylėk dar kartą savo moterį,
kuri kito mylima ir pasileidusi yra,
taip, kaip Viešpats Izraelio vaikus
pamyli, nors tie svetimus dievus
seka, pamildami juos už ąsotį
vyno.
2 Ir aš susiderėjau su ja už 15
sidabrinių ir 330 litrų miežių,
3 sakydamas jai—laikykis prie
manęs ilgą laiką, nepasileisk ir
nesusidėk su kitu, nes aš laikysiuos
prie tavęs.
4 Nes Izraelis ilgą laiką ne-
turės karaliaus, kunigaikščių ir
aukų, altoriaus, vyskupiškos
aprangos ir šventovės.
5 Pagaliau sugrįš Izraelio sūnūs
ir ieškos Viešpaties, savo Dievo ir
savo karaliaus Dovydo ir jie dre-
bėdami artinsis Viešpačiui pasku-
tinėmis dienomis, priimdami Jo
malonės dovanas.

4

Izraelio Kaltė Ir Bausmė,
Perspėjimas Jūdai

1 Izraelio sūnūs, pasiklausykite
Viešpaties žodžių! Nes Viešpats
turi gana priežasties barti gyvento-
jus šios žemės, kurioje nėra nei iš-
tikimybės, nei meilės, nei Dievo
išpažinimo,
2 bet čia įsigalėjo tik šmeižtas,
melai, apiplėšimai, ištvirkimas ir
viena kraujo kaltybė po kitos.
3 Dėl to suvargs žemė, iš-
džiūdama ir joje gyvenantieji ims
gaišti, kad ir laukų žvėrys,
padangių paukščiai ir net jūros
žuvys išstips.
4 Tačiau nereikia žmonių barti,
neigi kolioti, nes tavo žmonės yra
lygūs tiems, kurie kunigus kolioja.
5 Dėl to krisi tu dienos metu, o
pranašas greta tavęs nakties metu.
Taip Aš sunaikinsiu tavo motiną.
6 Galas Mano žmonėms, ka-
dangi jie nenori mokytis. Kadangi

tu paniekini Dievo žodį, todėl Aš
ir tave paniekinsiu, kad jau nebe-
būsi Mano kunigu. Tu pamiršti savo
Dievo įsakymus, todėl ir Aš pa-
miršiu tavo vaikus.
7 Kuo daugiau jų atsiranda, tuo
labiau jie prieš Mane nusideda. To-
dėl Aš paversiu jų garbę į gėdą.
8 Jie suryja aukas už nuodėmes
Mano žmonių ir trokšta, kad tie
dar daugiau nusidėtų.
9 Todėl bus atlyginta, kaip žmo-
nėms, taip ir kunigams. Aš atite-
sėsiu jiems pagal tai, kaip jie
užsipelnė.
10 Valgydami, jie neprisisotins,
paleistuvaudami, jie nieko nelaimės
todėl, kadangi jie apleidžia Dievą
ir dėmesio į Jį nekreipia.
11 Paleistuvystė ir šviežusis vy-
nas su senuoju vynu padaro
žmogų pašėlusį.
12 Mano žmonės stato medžiui
klausimą ir nori išgirsti Dievo
apreiškimą iš lazdos, kadangi jie
yra paleistuvystės dvasios suve-
džioti ir 'kekšauja' prieš savo Dievą.
13 Jie aukoja kalnų viršūnėse,
atšlaitėse, kur tik gerą pavėsį
atranda, po ąžuolais, liepomis ir
jovarais jie smilkina smilkalus. To-
dėl ir pavirs jūsų dukterys pasi-
leidėlėmis ir jūsų marčios
svetimautojomis.
14 Todėl ir nekaltinsiu jūsų duk-
terų ir marčių dėl pasileidimo,
kad vyrai patys prasimano eiti su
kekšėmis ir aukoti su ištvirkėlėmis
taip, kad jie lyg galvos netekę, patys
prašosi būti mušami.
15 Izraeli, jei nori palaidūnauti, tai
bent Jūda tenenusideda. Neeikite į
Gilgalį ir neužsukite į Bėt-av-
enį ir neduokite priesaikos, saky-
dami "kaip gyvas Viešpats yra!"
16 Nes Izraelis zylioja kaip pa-
dūkusi karvė. Ar gali tada Viešpats
jį ganyti kaip aveles pievoje?
17 Efraymas susidėjo su dievai-
čiais. Tegul jie eina savaisiais
keliais.
18 Jie pasileido girtauti ir ištvir-
kauti ir jie įpranta sau patiems
sarmatos pasidaryti.
19 Vėjo sukurys nusineš juos savo
sparnais, kad jie gėdoje turės žūti,
beaukodami.

5

Perspėjimas Jūdai Ir Izraeliui

1 Taigi pasiklausykite, kunigai,
ir žiūrėk, Izraeli, ir jūs iš karaliaus
namų, kreipkite į tai dėmesį.
Jūsų laukia bausmė, nes jūs pasi-
darėte kilpa Micpoje ir paspęstu
tinklu Tabore.
2 Savo aukomis jie vis atokiau
atsiskiria nuo Viešpaties. Todėl Aš
turiu juos visus bausti.
3 Efraymą Aš pažįstu gerai.
Ir Izraelis nėra Man paslėptas. Ef-
raymas pasileido, o Izraelis
susiteršė.
4 Jie negalvoja grėžtis Dievop,
nes jie turi paleistuvystės dvasios
savo širdyje ir Viešpaties
nepažįsta.
5 Izraelio pasididžiavimas šau-
kiasi dangaus. Dėl to kris abu,
Izraelis ir Efraymas dėl savo nusi-
dėjimų. Taip pat suklups ir Jūda
su jais.
6 Tada jie ateis su avimis ir jau-
čiais Viešpaties ieškoti, bet Jo ne-
suras, kadangi Jis nuo jų
nusikreipė.
7 Jie paniekina Viešpatį, sve-
timiems vaikus gimdydami, todėl
suės juos jų jaunačio šventės su
jų tėviškės žemėmis.
8 Trimituokite Gibeoje, triūby-
kite Ramoje, duokite kovos ženklą
Bėt-avene, tave seksime,
Benjamine!
9 Efraymas pavirs tyruma, kai
Aš jį nubausiu. Dėl to Aš esu rū-
pestingai pagraudenęs Izraelio
gimines.
10 Jūdos kunigaikščiai nesilaiko
savo žemės ribų, kitų
sąskaiton, todėl Aš išliesiu Savo
kerštą ant jų lyg vandenį.
11 Efraymas skriaudžiamas, kan-
kinasi užpelnytai, kadangi ėmėsi
vadovautis žmonių įstatymais.
12 Taip Aš būsiu Efraymui lyg ko-
kia kandis ir lyg koks kirminas Jū-
dos žmonėms.
13 Efraymas pasijautė sergąs ir

Jūda turėjo žaizdų, o vis dėlto
išėjo Efraymas pagalbos ieškoti pas
Asirijos keršytoją, kuris negalėjo
jiems pagelbėti, neigi išgydyti jų
žaizdų.
14 Nes Aš esu lyg liūtas Efraymui
ir lyg jaunas liūtas Jūdos namams.
Aš esu tas, kuris juos sudraskau ir
nueinu juos nusivesdamas, kad nie-
kas negali jų išsaugoti.
15 Aš sugrįšiu vėl į Savo
vietą, ligi jie išpažins savo kal-
tybę ir ims ieškoti Mano veido. Kai
jiems nesiseks, tai jie suskubs
Manęs ieškoti ir tars:

6

Dievo Bausmė Veda Atgailon

1 "Eikime ir sugrįžkime vėl
prie Viešpaties. Jis mus apdraskė,
Jis mus ir pagydys. Jis sužeidė mus,
Jis apriš mūsų žaizdas.
2 Jis atgaivins mus po dviejų
dienų ir prikels mus trečiąją
dieną, kad gyventume Jo
akivaizdoje.
3 Tad pasistenkime Viešpatį
pažinti. Nes Jis prašvis mums kaip
ryto aušra, ateis pas mus kaip lie-
tus, kaip vėlyvas lietus, kuris žemę
drėkina!"
4 Ką Aš darysiu su tavimi, Ef-
rayme, ką veiksiu su tavimi, Jūda?
Nes jūsų Man rodomoji meilė iš-
nyksta kaip rytmečio debesėlis, kaip
ankstų rytą iškritusi rasa.
5 Todėl Aš sudraudžiu juos Savo
pranašais ir žudau juos Savo bur-
nos žodžiais ir todėl yra Mano
sprendimai aiškūs, kaip dienos
šviesa.
6 Nes Aš mėgstu meilę vieton
aukos ir Dievo pažinimą vieton
deginamosios aukos.
7 O jie laužo sandorą, kaip
Adomas tai padarė, Mane tuo
paniekindami.
8 Gileadas yra pilnas dievaičių
garbinimo ir kraujo nusikaltimų.
9 Kunigai su savo gaujomis yra
lyg plėšikai, kurie tyko tų, kurie
keliauja į Šekemą, užpuola
žmones ir daro ką tik nori.
10 Aš turiu pasibaisėti tuo, ką
pamatau Izraelio namuose. Nes čia
Efraymas kekšauja, o ten yra Izrae-
lis susiteršęs.
11 O Jūda, ir tu susilauksi bau-
džiamąjį derlių savojo pasėlio,
kai Mano tautos tremtiniai bus
sugrąžinti.

7

Izraelitų Nusikaltimai, Numatytoji Bausmė

1 Kas kartą, kai noriu gydyti
Izraelį, pamatau Efraymo nusi-
kaltimus ir Samarijos pasileidimą.
Jie užsiima vagystėmis, jie vagi-
liauja, įsilauždami į trobas ir
plėšikauja gatvėse.
2 Jie neįsisąmonina, kad Aš
visas jų piktenybes seku. Nes Aš
gerai matau, ką ir kur jie ką
daro.
3 Jie linksmina karalius savo
piktenybėmis ir kunigaikščius savo
melais.
4 Visi jie yra ištvirkėliai lyg ke-
pėjo įkūrenta krosnis ir išminkyta
tešla, kuriai jis duoda perrūgti ir
pakilti.
5 Šiandien yra mūsų karaliaus
šventė, sako jie. Tai pradeda kuni-
gaikščiai dūkti, vyno išgėrę ir ka-
ralius eina išvien su tais, kurie
pasityčioja.
6 Jų širdis yra perdėm pikta,
lyg įkaitusi krosnis, jiems auko-
jant ir žmones prigaunant, jų ke-
pėjui miegant per naktį, o
rytmetyje degte degant.
7 Jie yra visi pikti lyg įkaitinta
krosnis, kad suėda savo valdovus.
Nors jų karaliai krinta, tačiau nie-
kas iš jų nesišaukia Manęs.
8 Efraymas yra sumišęs su ki-
tomis tautomis. Kaip paplotis, jis
nėra apverčiamas.
9 Svetimieji siurbia jo jėgas, bet
jis to nejaučia. Žilų plaukų jam
atsirado ant jo galvos, bet jis jų
nemato.
10 Izraelio pasididžiavimas šau-
kiasi dangaus. Bet, nežiūrint viso
to, kas atsitiko, jie vis dėlto

negrįžta prie savo Dievo ir Jo
nesišaukia.
11 Nes Efraymas yra lyg privi-
liotas balandėlis, kuris visiškai
nesusigaudo. Dabar jie šaukiasi
Egipto pagalbos, kitą kartą jie
bėga pas Ašūrą.
12 O jiems šen ir ten bebėginė-
jant, Aš užmesiu Savo tinklą ant
jų ir sugausiu juos, kaip paukš-
čius po dangumi ir bausiu juos, kaip
jų surinkimuose skelbiama.
13 Vargas jiems, kadangi jie nuo
Manęs šalinasi. Jie bus sunaikinti,
kadangi jie nuo Manęs atsimetė. Aš
išgelbėčiau juos, jei jie melus prieš
Mane nekalbėtų.
14 O jei jie ko nors iš Manęs
prašo, tai jie neprašo iš širdies, bet
kaukdami ant savo guolio. Jie su-
sirenka dėl javų ir šviežaus vyno,
bet Manęs neklauso.
15 Aš mokinu juos ir pastiprinu
jų petį, bet kaslink Manęs, jie
galvoja tik apie tai, kas pikta yra.
16 Jie nesikreipia į Viešpatį
visu rimtumu ir yra lyg nepatikima
kilpa. Jų vadovai bus kardu žu-
dyti dėl savo begėdiškų kalbų.
Ir tada turės egiptiečiai iš ko
pasijuokti.

8

Priešas Užpuola
Dievaičių Garbintojus

1 Garsiai skelbkite lyg trimitų
garsais—kaip erelis atskrenda prie-
šas pulti Viešpaties namus, kadangi
jie nesilaiko Mano sandoros ir laužo
Mano įstatymus.
2 Izraelis šauksis Manęs tada:
"Mano Dieve, mes izraelitai, Tave
pažįstame."
3 Izraelis numeta tai, kas gera.
Todėl turės priešas juos persekioti.
4 Jie įsistato karalius, bet be
Manęs. Jie renkasi kungaikščius,
Manęs neatsiklausę. Iš savo sida-
bro ir aukso jie pasidaro dievaičius
savo pačių pražūčiai.
5 Samarija, tavo auksinis veršis
Man nepatinka. Aš lyg degte degu
prieš šiuos žmones. Kaip ilgai Aš
iškentėsiu, jų nenubaudęs!
6 Nes tas Samarijos veršis yra
Izraelio amatininko padirbtas ir ne-
gali būti Dievu. Todėl bus tas Sa-
marijos veršis paverstas dulkėmis.
7 Sėdami vėją, jie susilaukia
audros. Jų sėkla neužderės, jų
varpos neduos miltų. O jei ir
duotų, visa tai atitektų svetimiems.
8 Izraelis sudorojamas tautų,
kuriose jie pasisklaidę, lyg niekam
nevertas puodas, kurio niekas
nenori,
9 kadangi jie į Asiriją nu-
bėgo, kaip klajojąs asilas. Efray-
mas duoda dovanų meilužiams,
duoklę pagonims.
10 Bet dabar Aš juos surinksiu ir
nubausiu tais pačiais žmonėmis,
kad jie greit pails, nešiodami kuni-
gaikščių ir karaliaus uždėtąją
naštą.
11 Nes Efraymas prisistatė dau-
gelį aukurų, kad nusidėtų taip,
kad tie aukurai pasidarytų jam
nuodėmėmis.
12 Nors Aš jiems ir parašiau
tūkstančius nuostatų Savojo
Įstatymo, tačiau jie laiko tuos
svetimais.
13 Nors jie ir daug aukoja ir valgo
tos mėsos, parsinešę, tačiau ji Vieš-
pačiui nepatinka. Bet Jis atsimins
jų nusikaltimus ir baus tuos, kurie
į Egiptą kreipiasi, už jų
nuodėmes.
14 Izraelis užmiršo savo
Sutvėrėjo, o statosi sau rūmus. Jūda
įsitvirtino savo miestuose. Bet Aš
pasiųsiu ugnį į jų miestus ir
sudeginsiu jų tvirtoves.

9

Sunki Bausmė Už
Dideles Nuodėmes

1 Nesidžiauk, Izraeli, ir nesi-
girk, kaip pagonys, nusikalsdamas
prieš savo Dievą ir norėdamas
paleistuvystėmis visus savo kloji-
mus javais prisipildyti.
2 Todėl tu neišsimaitinsi iš klo-

jimų ir vyno spaustuvo, kad ir
šviežiojo vyno tau neužteks.
3 Todėl jie negalės pasilikti Vieš-
paties žemėje. Efraymas nueis vėl
į Egiptą ir Asirijoje jie valgys
tai, kas nepavelyta,
4 kur jie negalės Viešpačiui vyno
aukoti, neigi kitokiu būdu įtikti.
Jų aukos bus kaip liūdinčiųjų
duona, kuri nebus nunešta į šven-
tovę ir todėl, kuris tik jos valgys,
bus susiteršęs.
5 Ką jūs tada veiksite meti-
nėmis ir Viešpaties šventėmis?
6 Jei jie ir ištrūktų iš naikintojo
nagų, tai Egiptas juos pagaus ir
jie bus Memfio palaidoti. Jų mie-
liausiojo dievaičio sidabro vietoje
augs dilgynės ir jų palapinės apžels
erškėčiais.
7 Pabaudos metas ateina, atsi-
skaitymo dieno arti. Izraelis tai pa-
matys, kadangi jūsų nusikaltimų
tiek daug yra ir dėl jūsų pago-
niško nusistatymo jūs šitą pra-
našą neišmanėliu vadinate, Dva-
sios įkvėptą žmogų—bepročiu
laikote.
8 Dievas siuntė pranašą pa-
sergėti Efraymą. Vis dėlto jis iš-
dėstė kilpas, eidamas visais savo
keliais, nusikalsdamas dievaičių
garbinimu Dievo namuose.
9 Jie yra perdaug susigadinę,
kaip Gibeos laikais. Todėl Jis atsi-
mins jų kalčiu ir baus juos už jų
nusidėjimus.
10 Izraelį Aš suradau lyg vyn-
uoges tyrumoje ir jūsų tėvus pa-
mačiau lyg pirmąsias fygas
fygmedyje. Bet vėliau jie nuklydo
prie Baal-Peoro ir pasižadėjo tam
bjauriam dievaičiui, kad patys pa-
sidarė bjaurūs, kaip tie dievaičiai,
kuriuos jie pamilo.
11 Todėl lėkte išlėks Efraymo
šlovė lyg koks paukštis, kad nebe-
bus kam gimdyti, nešioti, nėščiai
pasidaryti.
12 O nors jie ir užaugintų vaikus,
tačiau Aš padarysiu, kad būtų be
vaikų ir žmonių jiems nebe-
liktų. Vargas jiems, kai Aš būsiu
nuo jų atsitraukęs!
13 Kaip Aš matau, Efraymas yra
pasodintas gražioje vietoje, kaip ir
Tyrus. Bet dabar jis turi išleisti savo
vaikus žudytojams.
14 Duok jiems, Viešpatie! Ką Tu
jiems duosi? Duok jiems nevaisin-
gus kūnus ir nežindančias krūtis!
15 Visais savo nedorumais jie pa-
sirodė Gilgalyje, kur Aš ėmiau jų
neapkęsti. Dėl jų nelabo pasiel-
gimo Aš išvarysiu juos iš Savo
namų ir jų nebemylėsiu, ka-
dangi ir jų vadovai yra visi
priešgyniai.
16 Efraymas yra ištiktas. Jų
šaknys padžiūvo ir nebegali vai-
siaus atnešti. O jei jiems ir už-
gimtų, tai tačiau Aš žudysiu
vaisių jųjų kūno.
17 Mano Dievas apleis juos, ka-
dangi jie Jo neklauso ir jie turės kla-
joti po tautas.

10

Izraelitai Graudenami, Kad Nepražūtų

1 Izraelis yra kaip išsišakojęs
vynmedis, kuris neša savo vaisių.
Juo daugiau vaisių jis atnešė, tuo
daugiau aukurų jis pasidirbo.
Geriausioje žemėje jis pasistatė
gražiausius dievaičius.
2 Jie apsigavo savo širdyje ir da-
bar turės kentėti savo bausmę. Jis
nugriaus jų aukurus ir nuvers jų
stulpus.
3 Netrukus jie pradės skųstis—
mes neturime karaliaus, kadangi
nebijome Viešpaties. O kuo ga-
lėtų mums karalius padėti?
4 Jie pasižada duodami klas-
tingą priesaiką, nesilaiko padary-
tų sutarčių taip, kad neteisybė
dygsta jų tarpe kaip piktžolės
laukuose.
5 Samarijos gyventojai susirū-
pino Bėt-aveno veršiu. Jų gyven-
tojai ims verkti ir jų apeigininkai
aimanuoti dėl jiems atimtosios
šlovės.
6 Taip yra tas veršis padovano-
tas karaliui keršytojui ir bus nuga-
bentas į Asiriją, kad Efraymas

sarmatysis ir Izraelis gėdysis dėl
šitokio sumanymo.
7 Nes Samarijos karalius išnyks
kaip putos vandens paviršiuje.
8 Alkos Aveno viršūnėse yra iš-
naikintos, kuriomis Izraelis nusi-
dėjo. Jų aukurai apžėlė erškėčiais
ir usnimis. Ir jie šauks: "Kalnai ap-
denkite mus, kaukaros, užgriūkite
ant mūsų!"
9 Izraeli, tu nusidėjai iš Gibeos
laikų ir nė kiek nepasikeitei. Ar
neištiks tavęs karas, koks ištiko na-
labuosius Gibeoje?
10 Aš sudrausiu juos Savąja
nuožiūra. Žmonės bus prieš juos
surinkti ir jie bus baudžiami už dve-
jopą nuodėmę.
11 Efraymas yra veršis ir mėgsta
kulti. Aš uždėsiu jungą ant jo gra-
žaus sprando ir pakinkysiu jį sun-
kesniam darbui. Jūda turės arti,
Jokūbas ekėti.
12 Todėl pasisėkite teisybės ir už-
siauginkite meilės. Arkite plėšinį,
nes laikas ieškoti Viešpaties, kuris
atėjęs, jus laimins teisybe.
13 Jūs aparėte tai, kas pikta, ir
susilaukę piktenybės, valgote me-
lagystės vaisių.
14 Kadangi tu pasitiki savo jė-
gomis ir karžygių daugybe, todėl
rasis triukšmas tavo žmonių tarpe,
kai tavo tvirtovės bus sugriautos,
lygiai taip, kaip Šalmanas išnaikino
Arbėlio namus kovoje, kurioje mo-
tinos su vaikais buvo sukapotos į
gabalus.
15 Tą patį padarys ir jums,
Bėtėli, dėl jūsų didžiosios pikte-
nybės, kad rytui auštant, Izraelio
karalius visiškai sunaikintas bus.

11

Izraelio Nedėkingumas Dievui

1 Kai Izraelis dar jaunas buvo,
Aš jį mylėjau ir pasišaukiau Savo
sūnų iš Egipto.
2 Juo Aš šaukiau, tuo labiau jie
nuo Manęs šalinosi, aukodami
Baalui ir smilkindami dievaičiams.
3 Aš pasiėmiau Efraymą už
rankų ir vedžiaus jį. Bet jie ne-
susivokė, kad Aš jiems padėjau.
4 Aš daviau jiems žmogaus
jungą ir meilės ryšiais palengvi-
nau jiems jų jungą nešioti ir nu-
silenkiau juos pamaitinti.
5 Jie nesugrįš į Egiptą, bet
pateks Asirijos valdžion, kadangi jie
atsisakė sugrįžti pas Mane.
6 Todėl ateis kardas į jų
miestus ir nutrankys visus jų už-
kaiščius, niekais paversdamas vi-
sus jų užsimojimus.
7 Jie užsispyrė nuo Manęs atsi-
tolinti. Ir jie tik šauks, kai bus jungo
perdaug prispausti, kurio niekas nuo
jų nenuims.
8 Kaip Aš tave apleisiu, Ef-
rayme! Kodėl Man neginti Izraelio?
Ar Aš galiu tave taip sugriauti, kaip
Admą ir padaryti taip, kaip pa-
dariau Ceboymui? Mano širdis ne-
leis to daryti, Aš perdaug jūsų
gailiuosi.
9 Aš nenoriu išeiti visu Savo
kerštu ir sunaikinti Efraymo, nes Aš
esmi Dievas, o ne žmogus, Šven-
tasis jūsų tarpe ir neateisiu miesto
naikinti.
10 Tada jie seks Viešpatį, Jam
rėkiant kaip liūtui. Jam rėkiant,
ateis drebėdami jo vaikai iš
vakarų.
11 Drebėdami, kaip paukšteliai,
jie ateis iš Egipto ir kaip balandėliai
iš Asirijos ir Aš apgyvendinsiu juos
jų namuose, sako Viešpats.

12

Graudenimas Verstis Dievopi

1 Efraymas užsiima melais prieš
Mane ir tikro pamaldumo Izraelyje
nėra. Ir Jūda klysta nuo Dievo, ku-
ris yra šventas ir ištikimas.
2 Efraymas gaudo vėjus, norė-
damas pagauti rytų vėją. Kas-
dien jis pridaro žalos, vis daugiau
dievaičių pasistatydamas. Jie pa-
darė sutartį su Asirija ir veža a-
liejų į Egiptą.
3 Todėl teis Viešpats Jūdą ir
baus Jokūbą atitinkamai,

atmokėdamas jam už tai, ką jis
yra padaręs.
4 Berods laikė jis savo motinos
įsčiose savo brolį už kojos ir
ėmėsi visomis jėgomis su Dievu.
5 Jis rungėsi su angelu ir lai-
mėjo, verkdamas ir jo prašydamas.
Bėtėlyje jis Jį surado ir Dievas čia
su juomi kalbėjo.
6 O Viešpats yra Visagalis Die-
vas, garbintinasis Viešpats.
7 Taigi, kreipkis dabar į savo
Dievą. Būk gailestingas ir teisus,
visuomet pasitikėdamas Dievu!
8 Kanaanas turi klastotas svar-
stykles savo rankoje ir mėgsta
apgaudinėti.
9 O Efraymas sako—aš vis dėlto
praturtėjau ir turiu gana turtų, kad
jie neras mano darbuose jokios ne-
teisybės, kuri būtų nuodėmė.
10 Bet Aš esu Viešpats, jūsų
Dievas nuo Egipto laikų ir Aš
leisiu jums gyventi palapinėse, kaip
metinių švenčių metu.
11 Aš kalbu daug pranašams re-
gėjimais ir apsireiškiu per pranašus
Savo žmonėms.
12 Gileadas tebegarbina dievai-
čius ir nueis niekais. Gilgalyje jie
aukoja jaučius be reikalo, todėl bus
jų aukurai išmėtyti kaip akmenys
suartoje dirvoje.
13 Jokūbas turėjo bėgti į Sirijos
kraštą ir Izraelis tarnavo ten už
žmoną, avis ganydamas už
moteriškę.
14 Viešpats išvedė Izraelį iš
Egipto per pranašą ir išsaugojo jį
per pranašą.
15 Bet dabar yra Efraymas Jį
skaudžiai įžeidęs savo dievaičiais
ir turės atsakyti už kraujo pralie-
jimą ir Viešpats atlygins jam už jo
padarytą įžeidimą.

13

Išgelbėjimas Iš Mirties,
Nuodėmė Veda Pražūtin

1 Kai Efraymas kalbėdavo, tai
kiti Izraelyje drebėdavo, kadangi jo
vardas buvo iškilęs Izraelyje. Vėliau
jis susidėjo su Baalu ir buvo
nužudytas.
2 O dabar jie dar daugiau nusi-
deda, prasimanydami iš sidabro vi-
sokių dievaičių, kurie yra tiktai
kalvio darbai ir vis dėlto apie juos
sako—kas nori tuos veršius bu-
čiuoti, tas turi žmogų aukoti.
3 Todėl bus jie kaip rytmečio de-
besėlis bei rasa anksti išnykstanti,
kaip pelai iš klojimo nupučiami ir
kaip dūmai iš kamino.
4 Bet Aš esmi Viešpats, tavo
Dievas iš pat Egipto laikų ir tau
nėra reikalo pažinti kito Dievo, kaip
tiktai Mane, nes nėra kito, kuris
išganytų.
5 Aš aprūpinau tave dykumose,
sausoje žemėje.
6 O kai Aš leidau jiems gerai at-
sigauti ir jie sotūs buvo, tai jie pa-
sipūtė savo širdyje ir užmiršo Mane.
7 Tadgi Aš eisiu kaip liūtas prieš
juos ir kaip leopardas tykosiu jų
pakelėje.
8 Aš pasitiksiu juos kaip meška,
kuriai meškiukai atimti, ir sudras-
kysiu jų užkietintą širdį ir ėsiu
juos čia pat kaip liūtas.
9 O Izraeli, tu susinaikinsi pats
save. Tavo pagalba yra tik Manyje!
10 Kur yra dabar tavo karalius,
kuris galėtų tau padėti visuose
tavo miestuose? Kur yra tavo tei-
sėjai, apie kuriuos tu sakei: "Duok
man karalių ir kunigaikščių!"
11 Taigi, užpykęs, Aš daviau tau
karalių ir keršydamas Aš vėl tau
jį atimsiu.
12 Efraymo nusikaltimai yra visi
surašyti ir nėra atleisti.
13 Jam užeis skausmai lyg kokiai
gimdančiai, nes jis yra neišmintin-
gas vaikas. Jam ateis laikas atgimti,
bet jis to nenori.
14 Aš noriu juos išgelbėti iš pra-
garo ir išsaugoti nuo mirties. Mir-
tie, Aš būsiu tavo nuodais, pragare,
Aš būsiu tavo maru ir Aš neketenu
pakeisti Savo nusistatymo.
15 Nors jis ir klestėtų, vaisių
nešdamas, tačiau atpūs iš rytų
Viešpaties dykumos karšti vėjai ir
išdžiovins jo šulinius ir versmes

ir išnaikins sandėlius jų brangiųjų atsargų.

14

Pagraudenimas Atgailauti, Dievas Žada Laiminti

1 Samarija bus nubausta sunaikinimu, kadangi ji Dievo neklausė. Kardu ji turės kristi. Jų vaikučiai bus sutraiškyti, jų nėščios moterys žiauriai nužudytos!
2 Pasiduok, Izraeli, Viešpačiui, savo Dievui, nes tu parkritai dėl savo nusikaltimų!
3 Klausykite šių žodžių ir kreipkitės į Viešpatį prašymu: "Atleisk visas mūsų nuodėmes ir priimk mūsų maldą, tai aukosime Tau, kaip esame prižadėję.
4 Asirijos pagalbos mums nereikia ir mes nebenorime arkliais joti ir vadinti dievais tai, ką savo rankomis pasidirbome, bet duok mums našlaičiams susilaukti Tavo malonės!"
5 Taip Aš atitaisysiu jų atsimetimą ir Mano kerštas nuo jų nusikreips ir Aš juos mylėsiu.
6 Aš būsiu lyg rasa Izraeliui, kad jis žydėtų kaip rožė ir jo šaknys išsikerėtų kaip Libanas,
7 kad jo šakos išsišakotų ir būtų gražus kaip alyvmedis ir taip kvepėtų kaip Libanas.
8 Ir jie vėl gyvens Mano pavėsyje, augindami javus, žydės kaip vynuogynas ir apie juos atsilieps taip gerai, kaip apie Libano vyną.
9 Efrayme, kam Man bereikia tų dievaičių? Aš jį išklausysiu ir prižiūrėsiu, kad klestėtų, kaip žalioji eglė ir Aš būsiu šaltiniu visos jų palaimos.
10 Teišmano tatai visi tie, kurie išminties turi ir protingieji tesupranta, kad Viešpaties keliai yra tiesūs ir teisieji jais vaikščioja, bet nusikalstantieji suklumpa, jais eidami.

PRANAŠAS JOĖLIS

1

Viešpaties Bausmė Žydams

1 Šiais žodžiais kalbėjo Viešpats
Petūėlio sūnui Joėliui.
2 Pasiklausykite, jūs vyresnieji
ir kreipkite dėmesį į tai, jūs
krašto gyventojai, ar yra kas tai to-
kio atsitikę jūsų ar jūsų tėvų
laikais!
3 Pasakokite apie tai savo vai-
kams, kad tie vėl papasakotų savo
vaikams, ir tie vėl savo vaikams.
4 būtent, ką kirmėlės palieka,
tą suėda skėriai, ką skėriai pa-
lieka, tą suėda vabalai, ką va-
balai palieka, tą suėda kniuisiai.
5 Pabuskite girtuokliai, verkite
ir aimanuokite vyno gėrėjai dėl jau-
nojo vyno, nes jis jums atimtas iš
po jūsų burnos!
6 Nes į mūsų šalį atžy-
giuoja galinga ir nesuskaitoma tauta,
kurios dantys kaip liūto ir krūminiai
kaip liūtienės.
7 Jie naikina mūsų vynuo-
gyną, jie krečia mūsų fygme-
džius, nudrasko ir nulupa juos,
palikdami baltas šakas.
8 Dejuok kaip mergaitė, maišu
apsisiautusi dėl savo jaunikio!
9 Nes nebėra nei valgomųjų,
nei geriamųjų aukų Viešpaties
namuose ir Viešpaties tarnai, ku-
nigai liūdi.
10 Laukai sunaikinti, dirvos
apleistos, javai sugadinti, vynuogės
padžiūvo, alyvmedžiai pavyto.
11 Laukininkai yra suvargę, vy-
nininkai dejuoja dėl kviečių ir dėl
miežių, kad laukų derliaus jokio
nebus.
12 Vynuogynai išdžiūvo, fygme-
džiai pavyto. Granatų, palmių,
obuolių ir visi lauko medžiai
padžiūvo, kad iš žmonių
džiaugsmo beliko vieni vargai.
13 Kunigai, apsijuoskite ir dejuo-
kite! Aimanuokite, altoriaus tarnai.
Įėję, gulėkite maišuose, jūs tarnai
Dievo, nes nebėra nei
valgomųjų, nei geriamųjų
aukų jūsų Dievo namuose.
14 Paskelbkite šventą pas-
ninką. Sušaukite savo Dievo
namų surinkiman vyresniuosius ir
krašto gyventojus ir melskitės
Dievo.
15 Koks baisumas! Viešpaties
diena artėja ir tas sunaikinimas bus
paties Visagalio įgyvendintas.
16 Argi nedingo maistas iš po
mūsų akių ir džiaugsmas bei
linksmybė iš Viešpaties namų?
17 Žemėje supuvo sėkla, rugių
sandėliai tušti, kluonai apardyti, nes
javai yra sugedę.
18 O kaip dejuoja galvijai! Jaučiai
atrodo suvargę, nes neturi gany-
klos. Net pačios avelės kenčia, ne-
gaudamos pakankamai pašaro.
19 Viešpatie, aš šaukiuosiu Tavęs,
nes ugnis sudegino lankas tyru-
mose, liepsnos uždegė visus laukų
medžius.
20 Net žvėrys šaukiasi Tavęs, ka-
dangi vandens versmės yra iš-
džiūvusios ir ugnis sudegino lan-
kas tyrumose.

2

Skėrių Sloga, Pagraudenimas Atgailauti

1 Trimituokite trimitais Cione,
skelbkite ant Mano šventojo kalno,
drebėkite visi krašto gyventojai, nes
ateina Viešpaties diena ir yra jau
nebetoli.
2 Kaip tamsios, aptemusios, de-
besuotos, miglotos dienos aušra
teka viršum kalnų, taip leidžiasi
daugybės skėrių lyg naktis, ku-
rių niekuomet tiek nebuvo o ir
nebus per amžius.
3 Ėdanti ugnis eina jų priekyje
ir deganti liepsna juos palydi. Kol
žemė jų nepaliesta, tol ji tebėra

kaip rojaus žemė. Bet jiems perė-
jus, ji yra kaip apleista dykuma ir
niekas nuo jų neišbėgs.
4 Jų išvaizda lyg arklių, jų
bėgimas kaip karo žirgų.
5 Dardančiais vežimais jie atžy-
giuoja per kalnus, lyg degančių
šiaudų traškėjimu atvyksta ga-
linga kovai pasiruošusi tauta.
6 Visų veidai, kurie juos pa-
matys, bus išblyškę, nes juos visus
bus apėmusi baimė.
7 Jie žengs kaip karžygiai ir
įveiks mūrus, kiekvienas eidamas
tiesiai pirmyn ties savimi, kaip ka-
riškiai, nenukrypdami nuo savojo
tikslo.
8 Nė vienas kitam nekliudys.
Kiekvienas, žygiuodamas savo
keliu, nugalės savo kliūtis ir neišeis
iš savo rikiuotės.
9 Jie jodinės po miestą, vaikš-
čios ant mūrų, pereis butus,
įlindę pro langus, kaip vagys.
10 Dėl jų dreba žemė, virpa
dangus, aptemsta saulė ir mėnulis
ir žvaigždės susilaiko švietusios.
11 Nes Viešpats išsiųs perkū-
niją Savo pulkų priešakin. O tie
pulkai yra dideli ir galingi, kurie
vykdys Jo įsakymus, kadangi
Viešpaties diena bus didinga ir bai-
singa. Ir kas ją iškentės?
12 Taigi, dabar sako Viešpats—
atsigręžkite visa širdimi į Mane,
pasninkaudami, verkdami ir
susikaupdami.
13 Perplėškite savo širdį vietoje
savo drabužių ir gręžkitės į
Dievą, savo Viešpatį. Nes Jis yra
malonus, gailestingas, kantrus,
meilus ir atlaidus ir gailisi užleidęs
pabaudą.
14 Kas gali pasakyti, gal Jis vėl
pasigailėtų ir suteiktų Savo pa-
laiminimą aukoti geriamųjų ir
valgomųjų aukų, Viešpačiui,
jūsų Dievui!
15 Trimituokite trimitais Cione,
paskelbkite pasninką, sušaukite
susirinkimą.
16 Sušaukite susirinkimą, pa-
šventinkite žmones, sukvieskite vy-
resniuosius, atsiveskite vaikus,
atsineškite kūdikius. Teateina jau-
nikis iš savo kambario ir marti iš
savo patalpos.
17 Teverkia kunigai, Viešpaties
tarnai, tarp prieangio ir altoriaus,
sakydami: "Pasigailėk, Viešpatie
Savo žmonių, neduok jų tėviš-
kės sugėdinti ir pagonims užval-
dyti, kurie tada girtųsi—kame
dabar jūsų Dievas?"
18 Tai tada susirūpins Viešpats
Savo kraštu ir gailėsis Savo
žmonių.
19 Atsakydamas, tars Viešpats
Savo žmonėms: "Štai, Aš duosiu
jums pakankamai javų, šviežaus
vyno ir aliejaus, kad apsčiai turė-
site ir Aš nebeleisiu jūsų pagonių
tarpe gėdoje būti.
20 Ir tuos spiečius skėrių iš
šiaurės Aš atitolinsiu nuo jūsų,
nuvarydamas juos į sausas dy-
kumas, pirmuosius jų į Mirties
Jūrą, paskutiniuosius į Vidur-
žemio Jūrą. Jie turės smirdėti ir
supūti, kurie jums tiek daug žalos
padarė.
21 Nesibijok, mieloji žeme, o būk
linksma ir be baimės, nes Viešpats
padarė ką tai didingo.
22 Nesibijokite laukų žvėrys, nes
ganyklos tyruose pradės žaliuoti,
medžiai savo vaisių nešti ir
vynmedžiai bei fygmedžiai bus
derlingi.
23 O jūs, Ciono vaikai, džiau-
kitės ir būkite linksmi dėl to, kad
Viešpats, jūsų Dievas, duoda jums
teisybę skelbiančių mokytojų,
ankstyvąjį ir vėlyvąjį lietų,
kaip ir anksčiau duodavo,
24 kad klojimai pilni javų būtų,
sklepas pripildytas šviežiuoju vynu
ir aliejumi.
25 Ir tuo jums bus atpildyta tai,
ką jums suėdė per tuos metus
Mano gausybės žiogų, vabalų,
vabzdžių ir kirmėlių, kuriuos
jums buvau atsiuntęs.
26 Tada, apsčiai turėdami paval-
gyti, girsite Viešpaties, savo Dievo
vardą, kuris viską stebuklingai

sutvarko ir kuris nebeleis Savo tautos išgėdinti,
27 kad pamatytumėte Mane esantį Izraelyje Viešpačiu, jūsų Dievu ir ne kitu ir kad Mano tauta nebebūsianti sugėdinta.

3

Šventosios Dvasios Išliejimas

1 O vėliau Aš išliesiu Savo Dvasią ant visų žmonių. Jūsų sūnūs ir dukterys pranašaus, jūsų senieji turės sapnus, jūsų jaunieji pergyvens regėjimus.
2 Savo Dvasios taip pat išliesiu tuomet ir ant tarnaičių ir tarnų,
3 parodydamas stebuklus danguje, žemėje, būtent, kraują, ugnį ir dūmų smalktį.
4 Didžiajai ir baisingai Viešpaties dienai ateinant, saulė pasidarys tamsi, mėnulis pasidarys kaip kraujas.
5 Ir atsitiks, kad tie, kurie Viešpaties vardo šauksis, bus išgelbėti, nes ant Ciono kalno ir Jerūzalėje bus išgelbėjimas, kaip Viešpats pažadėjęs ir tų, kuriuos Viešpats dar iš likusiųjų pasišauks.

4

Išrinktųjų Išgelbėjimas

1 Nes, štai, tuomet tomis dienomis, kai Aš grąžinsiu Jūdos ir Jerūzalės belaisvius,
2 Aš surinksiu visas tautas ir nuvesiu jas į Jehošafato slėnį ir atsiskaitysiu su jomis dėl Izraelio, Mano žmonių, kuriuos po šalis išsklaidė ir Mano žmonėmis pasidalino,
3 burtus mesdami dėl Mano žmonių, vaikinus į maistą išmainydami, mergaites už vyną parduodami ir pragerdami.
4 O jūs iš Tyraus, Sidono ir visų Filistijos sričių, kokių reikalų jūs turite su Manimi? Jei tikrai norite, tai Aš jums atitinkamai atlyginsiu už tai, ką jūs esate padarę.
5 Nes jūs pasiėmėte Mano sidabrą ir Mano auksą ir nusinešėte su Mano gražiausiomis brangenybėmis į savo šventyklas.
6 Jūdos ir Jerūzalės žmones jūs pardavėte graikams, kad juos tik kuo toliau nusiųstumėte nuo savo tėviškės.
7 Štai, Aš pakelsiu juos iš tų vietų, į kurias jūs juos pardavėte ir atlyginsiu jums už tai, ką jūs jiems padarėte.
8 Aš perleisiu jūsų sūnus ir dukteris Jūdos žmonėms, kad tie juos parduotų šebaiečiams, Arabijos tolimųjų kraštų, nes Viešpats tatai yra kalbėjęs.
9 Paskelbkite tai pagonyse. Pasiruoškite karui, susikvieskite kovotojus ir sušaukite visus kareivius.
10 Nusikalkite sau kardus iš savo nuoragų ir ietis iš savo pjautuvų! Silpnieji tesisako, jog esą stiprūs!
11 Ateikite, tautos, iš visų pusių ir susirinkite. Atgabenk, Viešpatie, Savo kovotojus!
12 Tesusirenka tautos Jehošafato slėnyje. Ten Aš sėdėsiu ir teisiu pagonis iš visų šalių.
13 Pradėkite pjauti, nes javai prinokę. Nuženkite žemyn, spaustuvas pilnas, kubilai sklidini, nes jų piktumo tiek daug prisirinko!
14 Minių minios žmonių susieis Teismo slėnyje, nes ten greitai ateis Viešpaties teismo diena.
15 Saulė ir mėnulis aptems ir žvaigždės susilaikys švietusios.
16 Viešpats šauks iš Ciono ir Jo balsas bus girdimas iš Jerūzalės, kad žemė ir dangus padrebės. Bet Savo žmonėms bus Viešpats viltimi ir Izraeliui pastiprinimu.
17 Tada jūs patirsite Mane, Viešpatį ant Savo šventojo Ciono kalno gyvenantį. Tuomet bus Jerūzalė šventa ir svetimųjų jos niekas nebeužpuls.
18 Tuo metu varvės kalnai saldžiu vynu ir kaukaros pienu ir visos Jūdos upės bus vandens pilnos ir iš Viešpaties namų ištekės šaltinis, kuris drėkins Šitymo slėnį.
19 Dėl Jūdos vaikams padarytos skriaudos Egiptas ištuštės ir Edo-

mas pasidarys tyruma, kadangi jie
praliejo kraują jų krašte.
20 Jūda bus apgyventa per amžius
ir Jeruzalė visą laiką.
21 Ir jų kraujas neliks neatker-
šytas, nes Viešpats gyvens Cione.

PRANAŠAS AMOSAS

1

Bausmė Izraelio Kaimynams

1 Štai žodžiai Amoso, vieno Tekoos kerdžių, pasakyti apie Izraelį dvejus metus pirm žemės drebėjimo Jūdos karaliaus Uzyjos ir Joašo sūnaus Jerabeamo, Izraelio karaliaus laikais.

2 Viešpats sušuks iš Ciono ir pakels Savo balsą iš Jerūzalės, kad kerdžių ganyklos liūdnai atrodys ir Karmelio viršūnė pavys.

3 Taip sako Viešpats: "Dėl trijų ar keturių Damaskaus bjaurių nusikaltimų Aš neatsileisiu, kadangi jie gileadiečius geležiniais spragilais kūlė.

4 Bet Aš siųsiu ugnį į Chazaėlio namus, kuri sudegins Ben-Hadado rūmus.

5 Damaskaus užkaiščius Aš sulaužysiu ir sunaikinsiu Aveno slėnio gyventojus su lazdelę savo rankoje laikančiu linksmuose rūmuose, kad Sirijos gyventojai bus ištremti į Kyrą, sako Viešpats.

6 Taip kalba Viešpats: "Dėl trijų ar keturių Gazos bjaurių nusikaltimų Aš neatsileisiu, kadangi jie išsivedė visus belaisvius ir atidavė juos Edomui.

7 Bet Aš siųsiu ugnį į Gazos mūrus, kuri supleškys jo rūmus.

8 Ir Aš išnaikinsiu Ašdodo gyventojus ir lazdelę savo rankoje laikantį Aškelone ir, atsikreipęs prieš Ekroną, bausiu tuos su filistiečių užsilikusiais, sako Viešpats Dievas.

9 Taip kalba Viešpats—dėl trijų ar keturių Tyraus miesto nusikaltimų Aš neatsileisiu, kadangi jie visus belaisvius Edomui perdavė, neatsimindami broliškosios sandoros.

10 Todėl Aš siųsiu ugnį į Tyraus mūrus, kad jų rūmus sudegintų.

11 Taip sako Viešpats—dėl trijų ar keturių Edomo nusikaltimų Aš neatsileisiu, kadangi jis savo brolį kardu persekiojo, visiškai nepasigailėdamas ir visą laiką siautėjo piktumu užsidegęs.

12 Aš nusiųsiu ugnį ant Tėmano, kuri sudegins Bacros tvirtovę.

13 Taip kalba Viešpats—dėl trijų ar keturių nusikaltimų Amono vaikų Aš neatsileisiu, kadangi jie Gileado nėščias moteris supjaustė, kad savo pačių sienas toliau nukeltų.

14 Bet Aš užkursiu Rabos mūruose ugnį, kuri sunaikins jų rūmus, kovos trimitams skambant, audringą dieną, smarkiam vėjui pučiant.

15 Tada bus jos karalius su visais kunigaikščiais paimtas nelaisvėn, sako Viešpats.

2

Bausmė Moabui, Jūdai, Izraeliui

1 Viešpats sako—dėl trijų ar keturių Moabo nusikaltimų Aš neatsileisiu, kadangi jie Edomo karaliaus kaulus į pelenus sudegino.

2 Aš siųsiu ugnį į Moabą ir ta sudegins Keryjoto rūmus ir Moabas turės mirti trimitams trimituojant pačiame kovų tranksme.

3 Jų valdovą Aš išnaikinsiu, visus jų kaunigaikščius kartu su juomi išžudydamas, sako Viešpats.

4 Viešpats kalba—dėl trijų ar keturių Jūdos nusikaltimų Aš jų nepasigailėsiu, kadangi jie Viešpaties įsakymus niekina ir Jo įstatymų nesilaiko ir leidžiasi išvedžiojami dievaičių, kuriuos jų tėvai sekė.

5 Bet Aš siųsiu ugnį į Jūdą, kuri sudegins Jerūzalės rūmus. Jūdą, kuri sudegins Jerūzalės rūmus.

6 Taip sako Viešpats—dėl trijų ar keturių Izraelio nusikaltimų Aš jiems neatsileisiu, kadangi jie

teisiuosius už pinigus ir vargstan-
čiuosius už porą kurpių
parduoda.
7 Vargingųjų galvas jie min-
džioja purvuose ir užstoja varg-
šams kelią. Sūnus ir tėvas guli prie
vienos mergos, kad Mano
šventąjį vardą nešventu
padarytų.
8 Prie kiekvieno aukuro jie guli
ant užstatan paimtųjų drabu-
žių ir geria vyną, paimtą už
skolą savo dievaičių
šventyklose.
9 Juk Aš išnaikinau amoriečius
jų akivaizdoje, išaugusius aug-
štus, kaip cėdrus ir stiprius, kaip
ąžuolus. Aš sunaikinau jų
vaisių viršuje ir jų šaknis apčioje.
10 O jus Aš išvedžiau iš Egipto
žemės ir vedžiojau jus 40 metų po
dykumas, kad amoriečių šalyje
įsigyventumėte.
11 Ir iš jūsų vaikų Aš prikėliau
pranašus ir Dievui pasišventusius iš
jūsų jaunikaičių tarpo. Viešpats
klausia: "Izraelio sūnūs, ar tai ne
teisybė?"
12 O jūs duodate Viešpačiui pa-
sišventusiems vyno gerti ir įsakote
pranašams nepranašauti!
13 Taigi, Aš padarysiu jus braš-
kančiais taip, kaip braška vežimas
javais prikrautas,
14 kad greitasis neišbėgs, stipru-
sis nieko neįstengs padaryti ir
galingasis neišsaugos savo gyvybės,
15 kad šauliai neatsigins, greitos
kojos nepadės kovojančiam ir rai-
tieji neišneš savo gyvybės
16 ir kad pats tvirčiausias iš tvir-
čiausiųjų tą dieną nuogas
turės išbėgti, sako Viešpats.

3

Bausmė Nedėkingiems Izraelitams

1 Pasiklausykite Izraelio gyven-
tojai, ką Viešpats sako prieš jus
ir visus jūsų gimines, kurias išve-
džiau iš Egipto žemės.
2 Iš visų giminių žemėje Aš
pasirinkau jus vienus. Todėl Aš
noriu jus ir bausti dėl visų jūsų
nusidėjimų.
3 Ar gali du žmogu kartu pasi-
vaikščioti, jei juodu nesutinka?
4 Ar nestaugia liūtas miške nieko
nesumedžiojęs? Ar nestaugia jaunas
liūtukas savo urve, grobio
neturėdamas?
5 Ar gali būti paukštis žaban-
gomis pagautas, kur niekas paukš-
čių negaudo? Kas atima kilpą
nuo žemės, kuri dar nieko
nesugavusi?
6 Ar neišsigąsta žmonės mies-
te, kai trimitais pradedama trimi-
tuoti? Ar nėra nelaimės mieste,
kurios Viešpats nebūtų padaręs?
7 Nes Viešpats Dievas nieko ne-
daro, neapreiškęs Savo tarnams
pranašams.
8 Kasgi nesibijotų liūtui stau-
giant? Kasgi nepranašautų Vieš-
pačiui Dievui kalbant?
9 Praneškite Ašdodo ir Egipto
šalies rūmuose, kad susirinktų ant
Samarijos kalnų ir pasižiūrėtų,
kiek skriaudos ir neteisybės čia
padaroma!
10 Jie nesiskaito su teisybe, sako
Viešpats, skriaudomis bei apiplėši-
mais kraudami turtus savo
tvirtovėse.
11 Todėl sako Viešpats šitaip—
priešas užims kraštą, išdraskys
visą gynybą ir apiplėš tavo
butus.
12 Taip kalba Viešpats—kaip ker-
džius išplėšia iš liūto nasrų porą
blauzdakaulių ar ausies galelį,
taip bus kai kurie izraelitų iš-
plėšti, kurie Samarijoje damastinės
lovos kampe sėdi.
13 Pasiklausykite ir paliudykite tai
Jokūbo namuose, sako Viešpats
Visagalis Dievas.
14 Nes tuomet, kai Aš Izraelį
bausiu, tai Aš atlankysiu Bėtėlio
altorius ir numušiu jų ragus, kad
jie žemėn nukris
15 ir ištiksiu jų žieminius ir va-
sarinius namus, dramblio kaulais
papuoštuosius namus ir sunaikinsiu
didinguosius rūmus, sako Viešpats.

4

Perspėjimas Izraelio Vyresniesiems

1 Išgirskite šį žodį, jūs riebiosios moterys, nusipenėjusios kaip karvės Samarijos kalvose, kurios skriaudžiate pavargėlius ir spaudžiate varginguosius, tardamos savo vyrams: "Atneškite, kad išgertume!"
2 Viešpats Dievas yra prisiekęs Savo šventumu—štai, ateis laikas jums, kada jūs būsite ištraukti meškerėmis ir jūsų vaikų vaikai žuvų kabliais.
3 Jūs išeisite laukan pro mūro spragas, kiekviena tiesiai ties savimi esančias, ir būsite nugabentos į Harmoną, sako Viešpats.
4 Eikite į Bėtėlį ir nusikalskite, į Gilgalį ir dar daugiau padarykite nusikaltimų. Kas rytą atneškite savo aukas ir dešimtines kas trečią dieną.
5 Degindami raugintos duonos padėkos aukoms, paskelbkite laisvąją auką ir tai praneškite, nes tai yra, kas jums patinka, jūs Izraelio vaikai, sako Viešpats Dievas.
6 Todėl jūs ir nieko neturėjote savo dantims visuose savo miestuose dėl duonos stokos visose jūsų vietovėse ir vis dėlto jūs negrįžote prie Manęs, sako Viešpats.
7 O taip pat jums ir nedaviau tris mėnesius prieš derliaus nuėmimą lietaus, nors vienam miestui Aš suteikiau lietaus, kitam nesuteikiau. Viena dirva gavo lietaus, kita dirva perdžiūvo, kuri lietaus negavo.
8 Du, trys miestai ėjo į kitą miestą vandens ir negalėjo jo pakankamai rasti, tačiau jūs prie Manęs negrįžote, sako Viešpats.
9 Aš sloginau jus sausra bei amaru ir vabzdžiai nuėdė jūsų alyvmedžius ir fygmedžius ir visa, ką jūs savo daržuose turėjote ir tačiau prie Manęs negrįžote, sako Viešpats.
10 Aš atsiunčiau marą į jūsų tarpą taip, kaip Egipte. Jūsų jaunuomenę Aš nužudžiau kardu ir leidau arklius iš jūsų atimti ir nusivesti, kad smarvė iš jūsų stovyklų pakilo ir jūsų nosis užgavo ir tačiau jūs į Mane nesugrįžote, sako Viešpats.
11 Kai kuriuos jūsų Aš sunaikinau, kaip tai padariau Sodomoje ir Gomoroje, kitus ištraukiau kaip nuodegulius iš ugnies ir jūs vis dėlto nesugrįžote prie Manęs, sako Viešpats.
12 Todėl Aš noriu tau ir toliau taip daryti, Izraeli, ir kadangi Aš tau tai darysiu, tai būk pasiruošęs, Izraeli, susitikti su savo Dievu!
13 Jis yra tasai, kuris sutvėrė kalnus, padaro vėją, apreiškia Savo mintis žmogui. Jis leidžia aušrai užtekėti, tamsybei nusileisti. Jis vaikšto žemės augštumomis. Jis vardu Viešpats, Visagalis Dievas.

5

Rauda Dėl Izraelio, Raginimas Atgailauti

1 Pasiklausykite Izraelio namai, ką aš šioje raudoje turiu apie jus pasakyti.
2 Izraelio mergaitė nublokšta savo žemėn ir nesikels, nes nėra, kas ją atkeltų.
3 Nes taip kalba Viešpats Dievas. Jei iš miesto išžygiuos tūkstantis, tai tik šimtas iš jų teišliks, o Izraeliui iš šimto teliks dešimtis.
4 Todėl sako Viešpats Izraelio namams: "Ieškokite Manęs, tai išliksite gyvi.
4 Neieškokite Bėtėlio ir neeikite į Gilgalį ir Beėršebą. Nes Gilgalis paimtas nelaisvėn ir Bėtėlis pavirs niekais."
6 Ieškokite Viešpaties, tai išliksite gyvi, kad ugnis neišsiplėstų Juozėpo namuose ir nesudegintų viso to, nes Bėtėlyje nebus kam jos išgesinti,
7 jūs, kurie teisę padarote metėlėmis ir numetate teisingumą žemėn.
8 Tas, kuris padarė Sietyną ir Orijoną, padaro iš tamsybės

rytą, iš dienos tamsią naktį,
pasišaukia jūros vandenį ir išlieja
jį ant žemės paviršiaus, yra vardu
Viešpats,
9 kuris sutriuškina galiūno sti-
prybę ir sugriauna jo tvirtovę.
10 Bet jie nekenčia to, kuris juos
bara vartuose ir jiems atvirai teisybę
pasako.
11 Kadangi jūs skriaudžiate pa-
vargėlius, atimdami iš jų didelius
kiekius javų, todėl jūs negausite
gyventi namuose, kuriuos jūs iš ta-
šytų akmenų pasistatėte, ir ne-
gersite to vyno iš gražaus
vynuogyno, kurį jūs pasisodinote.
12 Nes Aš pažįstu jūsų nusi-
kaltimus, kurių daug yra, ir jūsų
nuodėmes, kurios sunkios yra, kaip
jūs teisiuosius spaudžiate, pinigus
už kraują imdami ir nesiskaity-
dami su vargšų teisėmis teisme.
13 Tokiu būdu bus tuomet protin-
gasis priverstas tylėti, kadangi atėję
pikti laikai.
14 Ieškokite tai, kas gera ir ne kas
pikta, tai būsite gyvi, ir Viešpats,
Visagalis Dievas bus su jumis, kaip
jūs giriatės, kad Jis su jumis esąs.
15 Neapkęskite pikto ir mylėkite
tai, kas gera ir įgyvendinkite tei-
singumą savo teismuose, tai bus
Viešpats, Visagalis Dievas malonus
Juozėpo namų išlikusiems.
16 Todėl taip kalba Viešpats, Vi-
sagalis Dievas, pats Viešpats—
visose gatvėse pasigirs aimanos ir
visuose keliuose sakys—vargas,
vargas! Ir net ūkininką pasišauks
dejuoti bei raudoti, kuris moka
verkti.
17 Vaitojimas bus girdimas vi-
suose vynuogynuose, nes Aš atei-
siu jūsų bausti, sako Viešpats.
18 Vargas tiems, kurie ilgisi Vieš-
paties dienos! Ką ji jums atneš?
Juk su Viešpaties diena ateis tam-
sybė, o ne šviesa.
19 Lygiai, kaip kas nors nuo liūto
bėgdamas, sutiktų lokį, arba,
jam į trobą įėjus, ranka į
sieną atsiremtų ir jam žaltys
įgeltų.
20 Nes Viešpaties diena juk bus
tamsi ir ne šviesi, aptemusi ir ne
gaidri.
21 Aš nemėgstu ir nekenčiu jūsų
švenčių ir nenoriu užuosti jūsų
aukų kvapo susirinkimuose.
22 Jūsų deginamųjų ir val-
gomųjų aukų taip pat ne-
mėgstu, o jūsų riebiųjų padėkos
aukų nenoriu nė matyti.
23 Netriukšmaukite Man savo
riksmingomis giesmėmis, nes Aš
nenoriu jūsų psalterio nė girdėti.
24 Bet teisybė tepasireiškia kaip
vanduo ir teisingumas kaip sriau-
niai tekanti upė.
25 Ar jūs Man aukojote per tuos
40 metų dykumose savo sker-
džiamųjų ir valgomųjų aukų,
kurie esate iš Izraelio namų?
26 Jūs nešiojote savo dievaitį
Sikūtį lyg karalių ir Kijūną,
savo dievaičių žvaigždę, kuriuos
jūs buvote patys pasidirbę.
27 Todėl Aš ištremsiu jus anapus
už Damaskaus, sako Viešpats, ku-
rio vardas yra Visagalis Dievas.

6

Izraelio Sunaikinimas

1 Vargas jums, kurie esate ne-
rūpestingi Cione ir kurie pasitikite
Samarijos kalnu, jūs žymiausieji
tautų, pas kuriuos Izraelio žmonės
atėjo!
2 Eikite į Kalnę ir pasižiūrė-
kite iš ten į didįjį Chamato
miestą, o tada į filistiečių
Gatą, kurios yra buvusios geres-
nės karalystes už tas ir didesnės.
3 Jūs vis dar galvojate, kad pik-
toji diena dar toli esanti nuo jūsų,
bet jūsų pasielgimas tik pagreitina
jos atėjimą.
4 Jūs miegate dramblio kaulo lo-
vose, puikaudami savo patalyne ir
valgote avinėlius ir penėtus veršius.
5 Jūs skambinate psalteriu ir
susidedate sau giesmes, kaip tatai
Dovydas darydavo.
6 Jūs geriate vyną iš puodų,
įsitepate geriausiais tepalais ir
nesirūpinate Juozėpo žmonių
sunaikinimu.

7 Todėl jūs būsite patys pirmieji,
kurie bus ištremti, kurių smaguria-
vimas ir ūžimas pirmiausiai turės
užsibaigti.
8 Nes Viešpats Dievas prisiekė
Savo siela, sako Viešpats Visagalis
Dievas: "Aš esu pasipiktinęs Jokū-
bo išdidumu ir nekenčiu jo rūmų,
todėl ir išduosiu priešui miestą su
visu, kas jame yra.
9 O jei kokiame name 10
žmonių liktų, tai jie tačiau turės
mirti.
10 Jei giminaitis, kuris turi sude-
ginti lavonus, ateis į namus ir
paklaus, ar dar kas slapstosi pas jus
ir tas atsakys "ne", tai šitas atsi-
lieps jam "tylėk", nes mes nega-
lime minėti Viešpaties vardo."
11 Nes štai, Viešpats davė
įsakymą sudaužyti didžiuosius
namus į gabalus ir mažuosius na-
mus į gabalėlius.
12 Ar gali arklys pabėgti uoloje,
ar galima jaučiais arti uolose? Nes
jūs padarėte tulžį iš teisingumo ir
teisybę metėlėmis.
13 Jūs linksminatės tuo, kas iš
viso niekinga, tardami: "Ar mes
nėsame pakankamai drūti su savo
ragais?"
14 Nes Visagalis Viešpats, Dievas
skelbia: "štai, o Izraelio namai, Aš
užsiundysiu tautą prieš jus, kuri
kankins jus priespauda, pradedant
nuo tos vietos, kur einama į Cha-
matą iki Arabos upelio.

7

Trys Regėjimai, Skundas Prieš Amosą

1 Viešpats Dievas parodė man
Savo regėjime skėrius bedarąs,
atolui pradedant želti po to, kai žolė
karaliui jau buvo nukirsta.
2 Kai skėriai baigė atolą krašte
nuėsti, tai tariau aš: "O Viešpatie,
Dieve, pasigailėk! Kas bepadės
Jokūbui, kai jo tiek beliko!"
3 Tai atsileido Viešpats ir tarė:
"To tai nebus!"
4 Viešpats pasirodė man bešau-
kiąs ugnį bausmei įvykdyti.
Ugnis prarijo visą gilumą ir
būtų sunaikinusi visą kraštą.
5 Tada aš tariau: "Paliauk Vieš-
patie, Dieve!" Kaip gali Jokūbas iš-
silaikyti, jam taip sumažėjus!"
6 Taip pasigailėjo Viešpats Die-
vas ir šį kartą, tardamas: "Taigi,
ir to nebus!"
7 Bet Viešpats parodė man ki-
tame regėjime lyg bestovįs ant
kokio tai mūro su matuojama vir-
vute rankoje.
8 Tada tarė Viešpats Dievas man:
"Amosai, ką tu matai?" Aš atsa-
kiau: "Matuojamą virvutę. "Tai
atsiliepė man Viešpats, kad Jis
trauksiąs šią virvutę per vi-
durį Savo Izraelio žmonių ir jų
daugiau nebeaplenksiąs,
9 kad Izaoko alkos augštumose
būsiančios išnaikintos, Izraelio
šventyklos sugriautos ir Jerabeamo
namai kardu ištikti.
10 Tada siuntė Bėtėlio kunigas
Amacija pranešimą Izraelio kara-
liui Jerabeamui: "Amosas kelia
maištą prieš tave Izraelio na-
muose, kad šis kraštas jo kalbų
ilgiau pakęsti nebegali."
11 Amosas tvirtina, kad Jerabea-
mas būsiąs kardu nužudytas,
izraelitai būsią iš savo krašto
ištremti.
12 Amacija tarė Amosui: "Regė-
tojau, keliauk į Jūdos kraštą,
maitinkis ten ir pranašauk.
13 Bet Bėtėlyje daugiau nebe-
pranašauk, nes ten yra karaliaus
šventykla ir karalystės rūmai."
14 Amosas atsiliepė Amacijai: "Aš
neesu nei pranašas, nei pranašo
sūnus, bet aš esu kerdžius ir einu
šilkmedžių vaisių rinkdamas.
15 Viešpats paėmė mane nuo kai-
menės ir tarė man: "Nueik ir pra-
našauk Mano Izraelio žmonėms!"
16 Taigi, dabar pasiklausyk Vieš-
paties žodį, nors tu man sakai ne-
pranašauti prieš Izraelį ir
nebepamokslauti prieš Izaoko
namus.
17 Štai, ką Viešpats dėl to sako:
"Tavo žmona mieste pasileis. Tavo
sūnūs ir dukterys žus kardu, tavo

žemės bus padalintos matuojama virvute. Tu mirsi užterštoje šalyje. Izraelis bus ištremtas iš savojo krašto.

8

Perspėjimas Izraeliui Dėl Dvasiško Bado

1 Pergyvendamas Viešpaties Dievo regėjimą, pamačiau pintinį stovintį su prinokusiais vaisiais.
2 "Ką tu matai, Amosai," klausė Jis manęs. Aš atsakiau Jam: "Vaisių pilną pintinį." Tai tarė man Viešpats: "Ateina pabaiga Mano Izraelio žmonėms ir Aš jų daugiau nebesigailėsiu."
3 Jų giesmės pavirs tada bažnyčioje kaukimu, sako Viešpats Dievas. Visur gulės tada lavonų, kurie bus patylomis išmetami.
4 Pasiklausykite tai, jūs, kurie vargstančius spaudžiate ir varginguosius skriaudžiate krašte,
5 tardami—kadagi liausis naujačio šventė, kad galėtume javų parduoti ir kada baigsis sabata, kad vėl galėtume prekiauti grūdais, saiką pamažindami, svarstykles suklastomdami,
6 kad mes pavargėlius už pinigus ir beturčius už porą kurpių pasisavintume ir pelus už rugius parduotume?
7 Viešpats prisiekė prieš Jokūbo puikavimą: "Aš niekuomet neužmiršiu, ką jie yra padarę!"
8 Ar neturėtų žemė padrebėti todėl ir visi jos gyventojai liūdėti? Visas kraštas pakils kaip Nilas ir bus sukrėstas ir nutekės kaip Egipto upė.
9 Tuomet, sako Viešpats Dievas, Aš duosiu saulei per pietus nusileisti ir per patį vidudienį žemėje bus tamsu.
10 Jūsų šventes Aš paversiu į liūdesį, jūsų giesmes į dejonę, jūsų strėnas Aš apsiausdysiu maišais, jūsų galvas padarysiu plikomis, užleisiu jums gedulą kaip dėl vienintelio sūnaus liūdintiems, kol prieisite liūdną galą.
11 Štai, ateina laikas, sako Viešpats Dievas, kai Aš užleisiu žemei badą, ne duonos badą, ne vandens troškulį, bet troškimą Dievo žodį girdėti,
12 kad jie šen ir ten bėginės, nuo vienų jūrų ligi kitų, nuo šiaurės ligi pietų, Viešpaties žodį ieškodami ir tačiau jo neras.
13 Tuomet gražios mergaitės ir jaunuoliai trokšte nutrokš,
14 kurie duoda priesaiką Samarijos nuodėmėmis, sakydami—kaip gyvas jūsų dievaitis Dane arba 'Beėršebos dievaičio pobūdžiu', šie visi kris ir daugiau nebeatsikels.

9

Pranašystė Apie Kristų Ir Jo Surinkimą

1 Aš mačiau Viešpatį ant altoriaus stovint ir Jis tarė: "Mušk į stulpų viršugalius, kad slenksčiai padrebėtų, ant žmonių galvos kristų, dėl jų gobšumo ir juos užmuštų, kad kardu išžudyčiau tuos, kurie išliko, ir kad nė vienas bėgantysis neištrūktų.
2 Nors jie ir pragare įsikastų, tai Mano ranka juos vis dėlto iš ten išsigabentų. O jei jie dangun užžengtų, tai Aš juos iš ten žemyn nustumčiau.
3 Jei jie ir pasislėptų Karmelio viršūnėje, tai tačiau Aš juos susiieškočiau ir žemyn nusigabenčiau. O jei jie nuo Manęs pasislėptų jūros dugne, tai Aš tačiau įsakyčiau žalčiams, kad jiems tenai įgeltų.
4 Nors jie ir bus savo priešų paimti nelaisvėn, tačiau Aš liepsiu kardui juos nužudyti, nenukreipdamas savo akių nuo jų ne dėl jų gerovės, bet dėl nelaimės.
5 Nes, jei Viešpats, Visagalis Dievas, paliečia žemę, tai ji sutirpsta, kad jos gyventojai turi liūdėti, kai visas kraštas būna lyg vandens apsemtas, lyg tai Egipto upės.

6 Jis yra tas, kuris turi Savo rū-
mus danguje ir Savo palapinę ant
žemės ir įsako jūros vandeniui iš-
silieti ant žemės, Jis vardu Viešpats.
7 Argi jūs, izraelitai, Man ne to-
kie, kaip etiopų vaikai, klausia
Viešpats. Ar Aš neišvedžiau Izrae-
lio iš Egipto žemės, filistiečius iš
Kaptoro ir sirus iš Kyro?
8 Štai, Viešpaties Dievo akys
nukreiptos į nuodėmingąją ka-
ralystę, kad Aš ją nušluočiau nuo
žemės paviršiaus. Tačiau Jo-
kūbo namų, Aš visiškai nesunai-
kinsiu, sako Viešpats.
9 Nes, štai Aš paliepsiu ir sijo-
dinsiu Izraelio namus visose tau-
tose, kaip kokiu rėčiu sijojama, kad
nė vienas grūdelis žemėn
nenupultų.
10 Mano žmonėse visi nuodėmi-
ninkai kris kardu, kurie sako—ne-
laimė neateis ligi mūsų ir mūsų
neužklups!"
11 Tuo pačiu metu Aš vėl atitiesiu
Dovydo pastogę, užtaisysiu jos ply-
šius ir pataisysiu, kas sugriauta, kad
vėl būtų, kaip buvusi,
12 kad jie pasilaikytų likusiuos
iš Edomo ir visų tautų, kurie
Mano vardu vadinami buvo, skel-
bia Viešpats, kuris visa tai daro.
13 Štai, ateina laikas, sako Vieš-
pats, kai tuo pačiu metu ir ars ir
pjaus ir tuo pačiu metu vyną darys
ir sės ir kalnai bus pilni saldaus vyno
ir visos kaukaros bus vaisingos.
14 Nes Aš sugrąžinsiu Izraelio
žmones iš tremties, kad jie atsta-
tytų sugriautuosius miestus, juose
apsigyventų ir vyno gertų iš
savų vynuogynų ir vaisiaus val-
gytų iš savo pasisodintų sodų.
15 Ne Aš juos įsodinsiu jų že-
mėn, kad jie iš tos daugiau nebe-
būtų išnaikinti, kurią Aš jiems
duosiu, sako Viešpats, tavo Dievas.

PRANAŠAS OBADIJA

Bausmė Edomui,
Izraelio Išlaisvinimas

1 Obadijos regėjimas. Šitaip kalba Viešpats Dievas apie Edomą. Mes girdėjome Viešpatį išsiuntusį pasiuntinį po tautas, kuris ragintų: "Eikime ir kariaukime prieš juos!"
2 Štai, Aš padarysiu tave mažą tautų tarpe ir labai paniekintą.
3 Tavo širdies pasididžiavimas prigavo tave, tau begyvenant uolų plyšiuose lyg augštose pilyse ir tau įsivaizduojant, kad tavęs niekas negalės žemėn nustumti.
4 Taigi, jei tu ir augštai skraidytumei, kaip erelis ir savo lizdą krautumei tarpe žvaigždžių, tai Aš noriu tave tačiau žemyn nustumti, sako Viešpats.
5 Jei įeitų pas tave vagys ar plėšikai nakščia, ar jie neprisiplėštų pakankamai? Jei vynuogių rinkėjai ateitų skinti, ar jie tau nepaliktų bent keletą?
6 Kaip jie iškratys Esavą ir išdraskys jo paslėptus turtus!
7 Tavo sąjungininkai visi išvarys tave iš žemės ir tie žmonės, kuriais tu pasitikėjai, apgaus tave ir nugalės. Tie, kurie tavo duonos valgė, išduos tave, kad tu nė juste nepasijusi.
8 Argi tą dieną, sako Viešpats, Aš neišnaikinčiau išmintingųjų iš Edomo ir neatimčiau gudrumo iš Esavo kalnyno?
9 Tavo stipruoliai iš Temano neteks drąsos, prisibijodami Esavo kalnuose esančiųjų kovose visiško sunaikinimo.
10 Dėl savo broliui Jokūbui padarytos neteisybės tu būsi apgėdintas ir susunaikintas visiems amžiams.
11 Tuomet, kai tu prieš jį stovėjai, kai svetimieji jo kovotojus nelaisvėn nusivedė ir svetimieji, pro vartus įėję, dėl Jerūzalės burtus metė, tai tu buvai lygiai toks, kaip ir jųjų vienas.
12 Nesididžiuok savo brolio ištrėmimu, neigi džiaukis Jūdos sunaikinimu ir nekalbėk taip įmantriai, kai jie taip išsigandę.
13 Neįeik vartais Mano tautos priespaudos metu ir nesigerėk jų nelaime tokio skausmo metu ir nepasisavink jų turto tokiu jų nelaimės metu!
14 Nestovėk jų kryžkeliuose, kad neužmuštumei jų bėgančiųjų ir neišduotumei jų baimės pagautųjų.
15 Nes visoms tautoms priartėjo Viešpaties diena. Kaip tu darei, taip ir tau bus daroma. Kaip tu užsipelnei, taip tau bus atlyginta.
16 Kaip jūs gėrėte ant Mano šventojo kalno, taip gers visos tautos ir gerdamos turės nuryti ir tada jos bus kaip niekuomet nebusvusios.
17 Bet Ciono kalne bus kai kuriems išganymas. Jis bus šventas ir Jokūbo namai užvaldys tuos, kurie juos buvo pavergę.
18 Ir Jokūbo namai bus lyg ugnis ir Juozėpo giminė lyg liepsna, o Esavo giminė lyg šiaudai, kuriuos jie uždegs, kad Esavo giminę sudegintų ir jos nieko neliktų, kadangi Viešpats taip kalbėjęs.
19 Iš pietų ateis gyventojai apsigyventi Esavo kalnuose. Lygumų žmonės užims filistiečių sritis. Jiems priklausys Efraymo ir Samarijos laukai. Benjaminas gaus Gileado kalnyną.
20 Pulkai Izraelio tremtinių užims Kanaaną ligi pat Carfato, O Jerūzalės tremtiniai, Sefarade esantieji, pasiims pietinius miestus.
21 Vaduotojai užeis į Ciono kalną teisti Esavo kalnyną ir taip bus Viešpats karaliumi.

PRANAŠAS JONA

1

Jonos Nepaklusnumas Ir Bausmė

1 Viešpats aplankė Amitajo
sūnų Joną Savo žodžiu ir tarė
jam:
2 "Kelkis, nueik į didįjį
miestą Ninevę ir apsakyk jiems,
kaip Aš jų piktenybėmis susirū-
pinęs esu.
3 O Jona pasikėlė ir išplaukė
Taršyšio kryptimi ir atvyko į
Jopą. Čia jis surado laivą, plau-
kiantį į tą miestą, susimokėjo
už kelionę ir išvyko į Taršyšį,
bėgdamas nuo Viešpaties veido.
4 Tai davė Viešpats pakilti dide-
liam vėjui jūroje, kad atrodė, jog
audra sudaužysianti laivą.
5 Laivo keleiviai bijojosi ir kiek-
vienas jų šaukėsi savojo Dievo,
mesdami laivo įrengimus jūron,
kad pasilengvintų. O Jona buvo
nulipęs į laivo apačią, gulėjo ir
miegojo.
6 Tai nuėjo laivo vadovas pas
jį ir paklausė jo: "Ko tu miegi?
Atsikėlęs, melsk savo Dievo, kad
Jis mūsų atsimintų ir mes
nenuskęstume."
7 Jūrininkai tarėsi vienas su kitu
burtus mesti, kad ištirtų, kas kal-
tas dėl to pavojaus. Ir burtų keliu
jie nustatė, kad Jona esąs tuo
kaltininku.
8 Tai jie kreipėsi į jį klau-
simu: "Sakyk, kodėl mes atsidū-
rėme tokiame pavojuje? Ką tu
veiki? Iš kur ir kurio krašto tu esi
ir kuriai tautybei tu priklausai?"
9 Jis atsiliepė: "Aš esu hebrajas
ir bijausi dangiškojo Dievo, Vieš-
paties, kuris jūras ir sausumas pa-
daręs yra."
10 Tai tarė jam žmonės, labai bi-
jodami: "Kodėlgi tu tai darai?" O
jie žinojo jį bėgantį nuo Vieš-
paties, nes jis buvo jiems tai
pasipasakojęs.
11 Tai paklausė jie jo: "Ką mes
turime su tavimi daryti, kad jūra
mums nurimtų?" O jūra buvo la-
bai sujudusi.
12 Jis atsiliepė: "Imkite mane ir
išmeskite mane į jūrą, tai jūra
nusiramins, nes aš žinau šia didelę
audrą užėjusią dėl manęs."
13 Jūrininkai irklavo, norėdami
pasiekti krantą, bet jiems nesi-
sekė, nes jūra buvo labai prieš juos
sujudusi.
14 Tai jie šaukėsi Dievo, prašy-
dami: "O Viešpatie, neduok mums
žūti dėl to žmogaus sielos ir ne-
skaityk tai mūsų nusidėjimu, nes
Tu, Viešpatie, darai, kaip Tau
patinka."
15 Ir jie ėmė Joną ir išmetė jį
jūron, tai aprimo jūra, ūžusi.
16 O žmonės labai bjojosi Vieš-
paties ir nešė Jam aukų ir savo
pažadus.

2

Jonos Malda Ir Išgelbėjimas

1 Bet Viešpats pritaikė didelę
žuvį Jonai, kad ta jį prarytų.
Ir Jona išbuvo žuvies pilve tris
dienas ir tris naktis.
2 Tuomet meldėsi Jona žuvies
pilve Viešpaties,
3 tardamas: "Savo sielvarte aš
šaukiausi Viešpaties ir Jis atsiliepė
man. Aš šaukiausi iš pilvo pragaro
ir Tu išgirdai mano šauksmą.
4 Tu numetei mane į gilumą,
į jūros vidurį, kad vilnys mane
apsėmė ir vandens srovės bangomis
per mane ėjo,
5 kad galvojau, esąs atstumtas
nuo Tavo akių ir daugiau nebe-
matysiąs Tavo bažnyčios.
6 Vandenys apdengė mane ligi
mano sielai, gelmė priglaudė mane,
žliūgės dengė mano galvą.
7 Aš nugrimzdau ligi kalnų
apačios. Žemė buvo mane amžiams
užrakinusi. Bet Tu išvedei mane gy-
vybėn iš pražūties, Viešpatie, mano
Dieve.
8 Kai aš savo sieloje nusiminiau,

tai aš atsiminiau Viešpaties ir mano
maldos nuėjo pas Tave į Tavo
šventąją bažnyčią.
9 Tie, kurie niekingystėmis pa-
sitiki, netenka malonės, kurios ga-
lėtų susilaukti.
10 Bet aš aukosiu ir visu dėkin-
gumu savo pažadus atitesėsiu Vieš-
pačiui, kadangi Jis yra mane
išgelbėjęs.
11 Tada prišaukė Viešpats žuviai
ir ta išspjovė Joną į krantą.

3

Jonos Prisivertimo Pamokslas

1 Ir antru kartu aplankė Vieš-
pats Joną Savo žodžiu:
2 "Pasikėlęs, eik į didįjį
miestą Ninevę ir apsakyk jiems
tą žodį, kurį tau liepiau!"
3 Tai kėlėsi Jona ir nuvyko į
Ninevę, kaip Viešpats jam buvo
liepęs. O Ninevė buvo Dievui di-
delis miestas, kad trijų dienų
rekėjo per jį perkeliauti.
4 Vieną dieną pakeliavęs mies-
te, jis skelbė, kad už 40 dienų
Ninevė būsianti sunaikinta.
5 Tai įtikėjo Ninevės gyvento-
jai Dievui ir paskelbė, kad kiek-
vienas pasninkautų, maišais
apsijuosę, tiek mažieji, tiek didelieji.
6 O išgirdęs tai Ninevės kara-
lius, kėlėsi nuo savo sosto, nusiėmė
savo purpurą, apsisiautė maišu ir
atsisėdo į pelenus,
7 paskelbdamas Ninevės kara-
liaus ir jo valdovų įsakymą,
kad nei žmogus, nei galvijas, nei
jaučiai, nei avys neturi maitintis,
kad jų negalima ganyti, neigi jiems
vandens duoti atsigerti, kad
8 maišais turi apsisiausti, kaip
žmonės, taip galvijai, ir visa širdimi
šauktis Dievo, kad jų kiekvienas
gręžtųsi nuo savo nelabojo pa-
sielgimo ir savo piktųjų rankų
darbų!
9 Kas žino, rasi, Viešpats apsi-
svarstys ir pasigailės ir atsileis, taip
skaudžiai keršydamas, kad mes
nepražūtume?
10 Tai gailėjosi Viešpats, maty-
damas jų nusistatymą atsisakyti
savo nelabojo pasielgimo, ir neuž-
dėjo jiems tos bausmės, kurią
buvo žadėjęs.

4

Jonos Nekantrumas Ir Pavydėjimas

1 Dėl to Jona labai supyko ir
užsirūstino.
2 Ir jis, Dievo besimelsdamas ši-
taip teisinosi. Viešpatie, aš Tau tai
sakiau, dar savo žemėje tebebūda-
mas ir todėl aš norėjau tai išvengti,
bėgdamas į Taršyšį, pažinda-
mas Tave malonų esantį, gailes-
tingą, kantrų, didžios meilės
nemėgstantį bausti.
3 Taigi atimk, Viešpatie, dabar
mano sielą nuo manęs, nes aš vei-
kiau norėčiau būti miręs, negu
gyvas.
4 Bet Viešpats atsakė klausimu:
"Ar tu dingaisi turįs pagrindą dėl
to pykti?"
5 Jona išėjo rytų kryptimi iš
miesto, sustojo už miesto, pasistatė
čia sau pastogę, atsisėdo pavėsyje,
laukdamas, kad pamatytų, kas at-
sitiksią Ninevės miestui.
6 Ir Viešpats Dievas augino mo-
liūgą, kuris išaugo viršum Jonos
galvos ir davė jam ūksmės ir sau-
gojo jį nuo pikto. Ir Jona labai
džiaugėsi tuo moliūgu.
7 Kitą rytą, aušrai švintant,
pasiuntė Dievas kirminą, kuris
paėdė moliūgą, kad tas moliūgas
padžiūvo.
8 Saulei patekėjus, Dievas leido
sausam rytvėjui pūsti ir saulė taip
įkaitino Jonos galvą, kad jis alpo
ir geidė mirties savo sielai, tarda-
mas: "Man būtų geriau mirti, negu
gyvam būti!"
9 Tai tarė Dievas Jonai: "Ar din-
gais turįs pagrindo pykti dėl to
moliūgo?" Jis atsakė, kad jis turįs
pakankamai pagrindo pykti, kad
mirti galėtų.
10 Ir Viešpats tarė: "Kam tau
jaudintis dėl to moliūgo, kurio tu

neužauginai ir prie kurio niekuo ne-
prisidėjai, kuris per naktį užaugo
ir per naktį sugedo!
11 Ar Aš neturėčiau gailėtis Ni-
nevės, to didelio miesto, kuriame
yra daugiau nei 120 000 gyventojų,
nematančių skirtumo tarp kairės
ir dešinės, bei daugybė galvijų!”

PRANAŠAS MYKA

1

Jūdos Ir Izraelio Sunaikinimas

1 Viešpats aplankė Myką iš
Marėšos, Jūdos karalių, Jotamo,
Achazo ir Jechizkyjos laikais Savo
regėjimu apie Samariją ir Jerūzalę.
2 Visi žmonės klausykite ir
kreipkite dėmesį, o žeme, ir visa,
kas joje yra, nes Viešpats Dievas
pats turi prieš jus liudyti, kalbėti iš
Savo dangiškosios šventovės.
3 Štai, Viešpats išeis iš Savo vie-
tos žemyn ir vaikščios žemės
augštumomis,
4 kad kalnai po Juomi sutirps ir
slėniai suskils, kaip vaškas prie ug-
nies sutirpsta ir kaip vanduo pa-
kalnėmis nuteka.
5 Visa tai įvyks dėl Jokūbo nu-
sižengimų ir dėl Izraelio namų
nuodėmių. Koks yra Jokūbo nu-
sikaltimas? Ar tai ne Samarija? O
Jūdos augštumos, ar tai ne
Jerūzalė?
6 Samariją Aš padarysiu krūva
akmenų, kuriuos aplink vynkal-
nius deda, nugriovęs ligi pamatų,
ir nuversiu akmenis į pakalnę.
7 Visi jos dievaičiai bus sulau-
žyti ir visas jos paleistuvystės pel-
nas ugnimi sudegintas. Visi jų pa-
veikslai, kuriuos jie įsigijo paleis-
tuvystės pinigais bus sunaikinti, bet
jie paleistuvystės nemes.
8 Dėl to aš—Myka—turiu
skųstis ir dejuoti, apiplėštas ir
nuogas vaikščioti Aš turiu skųstis
kaip šakalai ir karkti kaip strūčiai.
9 Nes jų slogai nėra pagy-
dymo, kuri net Jūdoje atsirado ir
ligi mano žmonių, ligi Jerūzalės
vartų atėjo.
10 Neskelbkite to Gate ir never-
kite, bet Afros namuose sėdėkite
pelenuose.
11 Tu gražusis mieste turėsi išeiti
su gėda. Tiems, kurie gyvena Caa-
nane, nereikės išvykti. Raudojimas
prasidėjo Bėt-ėcelyje, kadangi čia
apsauga atimta.
12 Liūdnasis—Maroto—miestas
neranda paguodos, nes nelaimė už-
eis nuo Viešpaties ligi pat Jerūzalės
vartų.
13 Lakyšo gyventojai, pasikin-
kykite pačius greituosius ir iške-
liaukite, nes jūs įvedėte Cioną
į nuodėmę, kadangi tavyje ran-
damos Izraelio nuodėmės.
14 O dabar atsisveikinkite, Jūdos
gyventojai, su Gato Morešetu. O
Izraelio karaliai apsigaus su apgau-
lingais—Akzybo—namais.
15 Marėšos gyventojai, Viešpats
perleis jus priešui, kuris užims
jūsų miestą, Izraelio vadai bėgs
ir slėpsis Adulame.
16 Leisk nusikirpti plaukus dėl
savo mielųjų vaikų ir nusiskusk
plikai kaip erelis, nes jie yra atimti
nuo tavęs ir išvesti nelaisvėn.

2

*Bausmė Už Priespaudos
Vartojimą, Malonės Laikas*

1 Vargas tiems, kurie anksti at-
sibudę savo guolyje prasimano
skriaudą padaryti vos prašvitus,
kol dar pilni jėgų tebėra!
2 Jie pasigrobia dirvas ir namus,
kurių tik užsigeidžia ir vartoja
prievartą, pasiimdami kurio nors
namus arba ūkį.
3 Todėl šitaip kalba Viešpats:
"Aš turiu jums numatęs nelaimę, iš
kurios jūs neišsisukinėsite ir pasi-
pūtę nevaikščiosite, nes tai bus
piktų dienų metas.
4 Tomis dienomis jie šaipysis iš
jūsų, įžeidžiančias daineles apie
jus traukdami—mes esame pri-
baigti, mūsų žemė kitiems ati-
teko. Kada bus mums grąžintos
mūsų atimtosios dirvos?
5 Tada jūs neturėsite Viešpaties
nė vieno, kuris jums burtų keliu
paskirstytų žemės.
6 "Nepranašaukite" sako jie
pranašaujantiems, nes mūsų tai

neliečia ir Dievas mūsų
neapgėdins.
7 Jūs, kurie Jokūbo namams
priklausote, ar manote, kad Viešpaties
Dvasia išsisėmusi, kad Jis
visa tai daro? Ar neturi Jis meilių
žodžių teisiesiems?"
8 Bet Mano žmonės pasikėlė lyg
priešas, kuris nuvelka drąsiesiems
apsiaustą su drabužiais, lyg iš
karo grįždami.
9 Moteris jūs išvarote iš savo
mielųjų namų, jūs atimate
Mano malonę iš jų vaikų
amžiams.
10 Todėl pasikelkite ir iškeliaukite,
kadangi ta ne jūsų poilsiui
užteršta vieta turės žiauraus išnaikinimo
susilaukti.
11 Jei aš būčiau klastorius ir melus
kalbėčiau ir skelbčiau kaip girtauti
ir išdykauti reikia, tai būčiau
jiems priimtinas pranašas.
12 Aš noriu tave, Jokūbe, surinkti
ir suvesti likusiuosius Izraelio į
vieną krūvą, nei kokią avių
kaimenę į apmūrytą tvartą
pačiame žardės viduryje, kad
žmonių pilna vibždėte vibždėtų.
13 Dievas pralauš jiems kelią ir
išves juos iš nelaisvės. Jie prasiverš
pro vartus ir bus laisvi. Pats Viešpats
bus jų karaliumi ir vadovaus
jiems, eidams jų priešakyje.

3

Bausmė Valdovams, Kunigams, Jerūzalės Išgriovimas

1 Ir aš sakiau: "Pasiklausykite
Jūdos namų valdovai ir Izraelio
kunigaikščiai! Ar jums teisingumas
neturėtų rūpėti?
2 Bet jūs neapkenčiate tai, kas
gera ir mylite tai, kas pikta. Jūs nulupate
jiems odą ir kūną nuo jų
kaulų,
3 ir ėdate kūną mano žmonių,
odą nusilupę, sulaužote jiems jų
kaulus ir sudedate tuos kaip į
puodą, kaip mėsą į katilą.
4 Todėl dabar, kai jūs imsite
Dievo šauktis, tai Jis jūsų neklausys,
bet slėps Savo veidą nuo
jūsų taip, kaip jūs savo nelabu pasielgimu
užsipelnėte.
5 Taip kalba Viešpats prieš pranašus,
kurie mano žmones suvedžioja.
Jei jie gauna godžiai prisiryti,
tai jie skelbia taiką, bet, jei
jiems nieko neduosite, tai jie pranašauja
karą.
6 Todėl pavirs jūsų regėjimas
naktimi ir jūsų burtai tamsybe.
Saulė nusileis ant tų pranašų ir
jiems ateis tamsi diena.
7 Regėtojai bus apgėdinti, burtininkai
tirps iš gėdos ir jie visi turės
užsičiaupti, kadangi Dievas jiems
neapsireikš Savo žodžiu.
8 O man suteikė Viešpats Savo
Dvasia jėgos, teisingumo ir stiprybės
skelbti Jokūbui jo nusikaltimus
ir Izraeliui jo nuodėmes.
9 Tai išgirskite visa tai, jūs valdovai
Jokūbo namų ir kunigaikščiai
Izraelio namų, kurie nepaisote
teisingumo ir iškraipote visą
teisybę,
10 kurie Jerūzalę statote neteisybe
ir Cioną, kraują praliedami!
11 Jų vyresnieji daro teismą
už dovanas, jų kunigai aiškina už
algą, jų pranašai pranašauja už
pinigus ir sako, pasitikėdami Viešpačiu—ar
nėra Viešpats mūsų
tarpe? Mums neatsitiks jokia
nelaimė!
12 Todėl dėl jūsų bus Cionas
ariamas kaip dirva ir Jerūzalė bus
akmenų krūva, o šventovės kalnas
bus mišku apžėlusi augštuma.

4

Kristaus Karalystė, Babelės Nelaisvės Pabaiga

1 Paskutinėmis dienomis stovės
Viešpaties šventovės kalnas tvirtai,
prakilnesnis už visus kalnus, kaip
vyriausias visų kalnų, į kurį
tautos plaukte plauks.
2 Daugelis tautų atkeliaus ir
sakys: "Užeikime augštyn į Viešpaties
kalną, į Jokūbo Dievo
namus, kad Jis pamokytų mus
Savo kelių ir mes Jo keliais keliautume,
nes iš Ciono išeis

Įstatymas ir Viešpaties žodis iš
Jeruzalės.
3 Jis darys teismą daugeliui
tautų ir daugelį nubaus svetimose
šalyse. Jie pavers savo kardus
į noragus ir savo ietis į pjautuvus.
Tautos nebekels kardo tarpusavyje
ir nebesimokys kariauti.
4 Kiekvienas gyvens be baimės
po savo vynmedžiu ir fygmedžiu,
nes Visagalio Viešpaties burna tai
kalbėjusi.
5 Nors visi kiti žmonės vadovausis
savo dievaičiais, mes gi vaikščiosime
Viešpaties, mūsų Dievo
vardu visuomet ir amžinai.
6 Tuo pačiu metu, sako Viešpats,
Aš surinksiu raišuosius su
apleistaisiais ir Manęs slogintaisiais,
7 ir darysiu, kad raišoji vaikų
turės, o apleistąją laiminsiu dideliu
žmonių pulku ir Viešpats bus
jų karaliumi Ciono kalne, nuo dabar
ir per amžių amžius.
8 O tu Ėderio bokšte, Ciono
dukters tvirtovės, į tave sugrįš
buvusioji valdžia, Jeruzalės dukters
karalystė.
9 Taigi, kodėl šauki taip garsiai?
Ar tu neturi karaliaus pas save? Ar
dingo visi tavo patarėjai, kad sopėjimai
tave taip suspaudė, kaip kokią
gimdančiąją?
10 Iškentėk, Ciono dukterie, savo
sopėjimus, lyg kokia gimdančioji!
Nes tau prisieis iš miesto išeiti ir
gyventi ant plyno lauko, patekti
Babelėn, kur tu būsi išgelbėta ir
Viešpats tave išvaduos tave nuo tavo
priešų.
11 Bet dabar daugelis tautų susirinks
prieš tave, tardami: "Padarykime
Cioną nešventą, jį
užpuldami ir sugriaudami!"
12 Tačiau jie nežino Viešpaties
minčių ir nenumano, ką Jis jiems
numatęs yra, kad Jis juos susirinkęs
turi kaip pėdus klojime.
13 Todėl pasikelk, Ciono dukterie,
ir imk kulti. Nes Aš duosiu
tau geležinius ragus ir vario nagus
ir tu sukulsi daugelį tautų ir tu
pašventinsi jų grobį Viešpačiui
ir jų turtus visos žemės Valdovui.
14 O dabar pasiruošk, kariautoja!
Nes mes būsime apgulti kariuomenės
ir Izraelio teisėjas bus ištiktas
lazda į veidą.

5

Kristaus Užgimimo Vieta

1 Ir tu, Bėtlecheme, Efrata, kuris
esi vienas iš mažiausiųjų Jūdos
miestelių, iš tavęs Man išeis
valdovas Izraelyje, kurio kilmė prasidėjusi
prieš amžių amžius.
2 Todėl turės Izraelis tol vargti,
kol gimdysiančioji bus pagimdžiusi.
Tada sugrįš likusieji jo broliai į
Izraelį.
3 O Jis atsistos ir valdys Savo
žmones Viešpaties galybėje, Savojo
Dievo vardu pergalėdamas. Ir jie
gyvens apsaugoti, nes Jo didenybė
bus žinoma ligi pasaulio
pakraščių.
4 Ir Jis bus Ramybė. Kai asirai
įsiverš į mūsų šalį ir užpuls
mūsų tvirtoves, tai bus septyni
gynėjai ir aštuoni kunigaikščiai prieš
jį prikelti,
5 kurie išnaikins Ašūro žemę
kardu ir Nimrodo žemę pakeltais
ginklais. Taip būsime išgelbėti nuo
Ašūro, kuris peržengs sieną ir
įsiverš į mūsų kraštą.
6 Tada bus Jokūbo išlikusieji lyg
Viešpaties rasa daugeliui tautų ir
lietutis žaliuojančiai augmenijai,
kuri niekuo ir net žmonėmis
nepasitiki.
7 Bet Jokūbo išsisklaidžiusieji po
daugelį tautų bus žmonėms kaip
liūtas girioje žvėrims, kaip jaunas
liūtas avių tarpe, kuriam niekas
negali užginti jas tiesiai užpulti,
įžeisti ir sudraskyti.
8 Nes Tavo ranka nugalės visus,
kurie Tau pasipriešina, kad visi Tavo
priešai sunaikinti bus.
9 Tuo pačiu metu, sako Viešpats,
Aš atimsiu tau tavo žirgus ir
sudaužysiu tavo vežimus.
10 Aš išnaikinsiu tavo šalies miestus
ir išgriausiu tavo tvirtoves.
11 Taip pat išnaikinsiu tavo žy-

nius, kad kerėtojų pas tave
nebeliktų.
12 Tavo paveikslus ir dievaičius Aš
pašalinsiu, kad atsiklaupęs nebesi-
melstumei savo rankų darbo.
13 Tavo alkas Aš išlaužysiu ir iš-
naikinsiu tavo miestus
14 ir labai įnirtęs, dideliu kerštu
atsilyginsiu visoms tautoms, kurios
Manęs klausyti nenori.

6

Dievui Patinkančios Aukos

1 Pasiklausykite ką Viešpats
turi pasakyti. Pasikelk ir imk barti,
kalnams ir kalvoms girdint tavo
balsą!
2 Pasiklausykite, jūs kalnai ir jūs
tvirtieji žemės pamatai, kaip Vieš-
pats nori Savo žmones barti, kaip
Jis nori bausti Izraelį.
3 Pasakyk Man, Manoji tauta,
ką Aš tau padariau ir kuo Aš tave
įžeidžiau?
4 Juk Aš išvedžiau jus iš Egipto
ir išvadavau iš vergystės namų,
siųsdamas jūsų priešakin Mozę,
Aroną ir Mirjamą.
5 Mano žmonės, atsiminkite ką
Moabo karalius Balakas buvo už-
simanęs ir ką jam Beoro sūnus
Bileamas atsakė pakelyje nuo Ši-
tymo į Gilgalį, iš ko jūs turėtu-
mėte langvai suvokti, kiek viso gero
Viešpats jums yra suteikęs.
6 Kuo aš galėčiau įtikti Vieš-
pačiui, besiartindamas Jo akivaiz-
don? Kaip man nusilenkti prieš
didįjį Dievą! Ar aš galėsiu su
Juomi susiderinti, atnešdamas Jam
deginamųjų aukų, mitulių
veršiukų?
7 Ar galvoji Viešpatį mėgs-
tantį daugelį tūkstančių
avinų, ar aliejaus, nors to būtų
tiek daug, kad jo paseikėti nebūtų
įmanoma? Arba, ar aš duočiau
savo pirmgimusį sūnų už savo
nusikaltimus arba savo kūno
vaisių už savo sielos nuodėmes?
8 Tau yra apsakyta, žmogau, kas
yra gera ir ko Viešpats reikalauja iš
tavęs! Tai yra, laikytis Dievo žo-
džio, gyventi meilėje ir pasižemin-
ti savojo Dievo akivaizdoje!
9 Viešpats šaukia balsu Samari-
jos miestui. Kas Tavo vardo bijosis,
tam pasiseks laimėti. Klausykite
pastatytosios rykštės
perspėjamųjų žodžių!
10 Bedievio namuose tebėra ne-
teisingai sukrautieji turtai ir pa-
mažintasis ėfos saikas.
11 Ar Aš turėčiau sutikti su klas-
totomis svarstyklėmis ir netiksliais
bezmėnais ir buožėmis,
12 kuriais jų turtingieji daugelį
apgaudinėja, su tuo, kad jų gy-
ventojai melais užsiima, savo bur-
nos apgaulingu liežuviu išvedžioja!
13 Todėl Aš tave didžiai sloginsiu,
naikindamas tave dėl tavo
nuodėmių.
14 Tu valgysi, bet nebūsi sotus ir
turėsi alkti. Ką tu įsigysi, ilgai
neturėsi ir ką išsisaugosi, turės
atitekti kardui.
15 Tu pasėsi, bet nepjausi. Tu
pasidarysi aliejaus, bet juo nesi-
tepsi ir naują vyną išsispausi,
bet jo negersi.
16 Nes jūs pasielgiate pagal Am-
rio būdą ir laikotės Achabo
namų nurodymų ir todėl Aš
apleisiu jus, kad iš jūsų gyven-
tojų bus pasityčiojama ir jūs tu-
rėsite kentėti Mano žmonių
išniekinimą.

7

Atgailos Malda, Malonės Dovanos

1 Kaip man reikia vargti, lyg ko-
kiam vynuogių rinkėjui po nuimto
derliaus, kai vynuogių neberan-
dama pavalgyti, o vis dėlto no-
rėtųsi paragauti pirmųjų
vaisių.
2 Maldingieji žmonės pradingo
iš šios šalies ir teisiųjų jau ne-
bėra žmonių tarpe. Jie visi tyko
kraujo, vienas kitą uidami, kad
tik pribaigtų,
3 galvodami, jog jie pasitar-
naują, pikta darydami. Teisėjai
teisia taip, kaip kunigaikščiai pa-
geidauja, kyšių išsižioję. Galiūnai

sauvaliauja ir sukčiauja, kaip jiems
patinka.
4 Geriausias jų tarpe yra kaip
erškėtis, o sąžiningiausias, kaip
erškėtynas. Kai užeis diena paieš-
kojimo jūsų atsakomingųjų,
kunigų, pranašų, tai jie nežinos,
kur dėtis.
5 Napatikėk savo kaimynui, ne-
pasitikėk savo draugu ir saugokis
perdaug išsižioti tai, kuri tavo glė-
byje miega.
6 Nes sūnus paniekina savo
tėvą, duktė priešinasi savo moti-
nai, marti nesutinka su savo uošve
ir žmogaus priešai yra jo paties
šeima.
7 O aš žiūrėsiu į Viešpatį ir
lauksiu Dievo išganymo, mano Die-
vas mane išklausys.
8 Tenesidžiaugia pagonija, kad aš
pakritau žemėn. Aš ir vėl atsikel-
siu. Jei aš ir tamsybėje sėdėčiau, tai
Viešpats vis dėlto yra mano
šviesybė.
9 Kadangi aš nusidėjau, todėl aš
kentėsiu Viešpaties bausmę tol, kol
Jis atsiskaitys su manimi, teismą
padaręs. Jis išves mane į šviesą,
kad aš iš malonės pergyvenčiau Jo
teisingumą.
10 Priešai mano tai pastebės ir
turės susigėsti tie, kurie sakydavo:
"Kur yra Viešpats, tavo Dievas?"
Savo akimis aš matysiu juos krin-
tant, kai jie bus kojomis min-
džiojami, lyg kokie purvai gatvėje.
11 Ateina diena tavo sienoms
atstatyti ir tada bus tavo žemės pra-
plėstos žodžiui skelbti.
12 Tomis dienomis ateis žmonės
pas tave iš Asirijos ir Egipto
miestų, iš sričių nuo Egipto iki
Eufrato, nuo vienos jūros ligi kitos,
nuo vieno kalnyno ligi kito.
13 Tuomet bus gyventojai savo
netinkamu pasielgimu apleidę visą
kraštą.
14 O Tu ganyk Savo žmones lazda,
Savąją kaimenę, atskirai gyve-
nančią Karmelio girios viduryje.
Leisk jai ganytis Bašane bei
Gileade, kaip senais laikais.
15 Aš duosiu jiems stebuklų pa-
matyti, kaip anais laikais, jiems iš-
keliaujant iš Egipto.
16 Tegu mato tautos visa tai ir te-
būna jos sugėdintos, ranką ant
savo burnos užsidėdamos ir savo
ausis užsikimšdamos.
17 Jie laižys dulkes kaip žalčiai ir
išsirangys iš savo skylių kaip
žemės kirminai, drebėdami, prieš
Viešpatį, mūsų Dievą ir Tavęs
bijodami.
18 Kur yra toks Dievas, kaip Tu
esi, kuris atleidi nuodėmes ir neuž-
skaitai kalčių Savo likusiųjų
žmonių, kuris ne visą laiką
keršyji, būdamas gailestingas!
19 Jis vėl susimils mūsų, išdil-
dys mūsų kaltes ir numes jūros
gilybėn visas mūsų nuodėmes.
20 Tu atitesėsi Jokūbui ištikimybę
ir malonę Abraomui, kaip mūsų
tėvams prisiekdamas, esi
pasižadėjęs.

PRANAŠAS NACHŪMAS

1

Viešpaties Bausmė Ninevei

1 Pranašysčių knyga Nachūmo
iš Elkošo apie Ninevės bausmę.
2 Viešpats yra atkeršyjąs Die-
vas, rūstus, pilnas keršto, atsiker-
šyja priešams ir neatsileidžia
kaltiesiems, jų nenubaudęs.
3 Viešpats yra kantrus ir galin-
gas, kurio akivaizdoje nėra nė vieno
nekalto, kuris nebūtų baustas,
kuris keliauja vėju ir audromis su
dulkių debesimis po Savo kojomis,
4 kuris sudraudžia jūras, jas iš-
džiovindamas, upes sausomis pa-
darydamas, kad Bašanas ir
Karmelis ima vysti ir visa, kas ant
Libano kalno žydi, padžiūsta.
5 Kalnai dreba Jo akivaizdoje ir
kaukaros sutirpsta. Žemė, pasaulis
su visais gyventojais sujunda, Jam
pasirodant.
6 Kas gali išsilaikyti, Jam ker-
šyjant ir išlikti Jam įtužus! Jo ker-
štas užsidega lyg ugnis, kad prieš
Jį uolos skeldėja.
7 Viešpats yra maloningas ir ap-
saugoja varguose kaip koks mūras
ir pažįsta tuos, kurie Juomi
pasitiki.
8 Užplūstančiu tvanu Jis pri-
baigs tą vietą, persekiodamas
savo priešus tamsybėmis.
9 Ką tik ir beprasimanysite
prieš Viešpatį, visa tai Jis pavers
niekais ir nelaimė nebeužeis antru
kartu.
10 Jie bus sudeginti kaip sausi
šiaudai, nors jie ir būtų kaip
erškėčiai, vienas su kitu suaugę ir
dar visiškai žali.
11 Nes iš tavęs išėjo nelabasis pa-
tarėjas, klastas užmanydamas prieš
Viešpatį.
12 Taip sako Viešpats Dievas—
nors jie ir kažin kaip apsišarvavę ir
su didele galia ateitų, tačiau jie
bus kirste pakirsti ir pražus. Jūda,
Aš pabaudžiau tave kartą, bet
daugiau to nebedarysiu.
13 Dabar Aš nuimsiu jų jungą
nuo tavo kaklo ir sutraukysiu tavo
pančius.
14 Viešpats išleido patvarkymą
prieš tave-Nineve-, kad tau daugiau
nebebūtų vaikų tavo vardu. Aš
sunaikinsiu tavo dievaičius ir jų
paveikslus tavo šventykloje, pa-
ruošdamas tau kapus, kadangi tu
esi nieku pavirtęs.

2

Ninevės Sunaikinimas

1 Štai, kalnais ateina pasiuntinys
su geromis naujienomis, pranešda-
mas taiką! Švęsk savo šventes,
Jūda, ir atitesėk savo pažadus! Nes
tavęs daugiau nebeužklups nela-
basis, kuris yra visiškai sunaikintas.
2 Naikintojas atžygiuoja prieš
tave ir apguls tavo tvirtovę. Saugok
įėjimus, pasiruošk kovai, su-
kaupk visas jėgas.
3 Nes Viešpats atstatys Jokūbo
garbę, kaip Izraelio garbę, nors
naikintojai buvo sugadinę jų
vynuogynus.
4 Jo karžygių skydai raudoni,
jų kovotojų apranga purpurinė,
jų vežimai šviesuoja lyg ugnis, jų
ietys dreba, jiems apsišarvuojant.
5 Vežimai bilda gatvėmis va-
žiuodami, tarška keliais dardė-
dami. Jie žiba kaip žiburiai, blykš-
čioja kaip žaibai.
6 Jis atsimins savo narsiųjų,
kurie klupdami skubės prie mūrų
išsidėstyti savo gynybą, kad
apsisaugotų.
7 Vandenų vartai bus nu-
daužti, rūmai sugriauti.
8 Karalienė bus paimta
nelaisvėn. Jos palydovės dejuos kaip
karveliai, mušdamos sau į krūtinę.
9 Nes Ninevė yra lyg ežeras iš
senų laikų, pilnas vandens, ku-
ris turės ištekėti. Jie šauks "susto-
kite, sustokit", bet niekas nekreips
į tai dėmesio.
10 Pasiplėškite dabar sidabro,

aukso, nes čia begalybė turtų bei
brangenybių.
11 Dabar turės Ninevę perdėm iš-
draskyti ir išplėšti, kad jos širdis
nuliūstų, visų keliai drebėtų,
strėnos virpėtų ir veidai
išblykštų.
12 Kur yra dabar liūtų gyvena-
moji landynė, kur jaunųjų liūtų
ganykla, kurioje liūtas su liūtiene
vaikščiodavo ir jų niekas
nenubaidydavo?
13 Liūtas gana susimedžiojo savo
jaunikliams ir savo liūtienei ir pri-
sipildė savo urvus plėšimu tuo, ką
jis buvo pagavęs.
14 Štai, Aš esu nusistatęs prieš
tave, sako Visagalis Viešpats. Aš
paleisiu tavo vežimus dūmais. Kar-
das užmuš tavo jauniklius. Aš pa-
darysiu galą tavo medžioklei
žemėje, kad tavo pasiuntinių balso
nebebus girdėti.

3

Ninevės Nusikaltimai

1 Vargas tam plėšikiškam mies-
tui, kuris pilnas melagysčių ir
nenori liautis skriausti savo
plėšikavimais!
2 Čia girdėsi botagais pliaukši-
nant, ratus bildant, žirgus žven-
giant, vežimus dardant.
3 Raiteliai puola švytruojančiais
kardais, blizgančiomis ietimis.
Krinta daug užmuštųjų, krūvos
lavonų, kad žmonės klumpa per
juos eidami, kurių yra nesuskai-
toma daugybė.
4 Ir visa tai dėl daugybės paleis-
tuvysčių gražiosios ir žavingosios
kekšės, kuri užvaldė tautas savo
pasileidimu ir savo burtais pavergė
kraštą ir jo žmones.
5 Štai, eidamas prieš tave, sako
Visagalis Viešpats, Aš pakelsiu tavo
siūles į tavo veidą ir padarysiu
tave nuogą tautoms ir parodysiu
tavo gėdą karalystėms.
6 Aš iškelsiu tavo šlykštybes
aikštėn, kad tu turėsi gėdytis ir pa-
sidarysi tikru pasibaisėjimu,
7 kad visi, kurie tave pamatys,
nuo tavęs bėgtų ir sakytų: "Ni-
nevė sugriauta! Kas jos gailėsis?
Kur rasi tokį, kuris ateitų tave
paguosti?"
8 Ar tu dingais esanti geresnė už
Amono miestą No, kuris upių
apsuptas, kurio apsauga yra upės ir
vanduo kaip mūrai iš visų pusių?
9 Etiopjia ir Egiptas buvo jo be-
galinis užnugaris. Arabija ir Libija
buvo jo sąjungininkai.
10 Vis dėlto jis buvo paimtas ne-
laisvėn ir ištremtas. Jo
užmuštųjų vaikų buvo visose
gatvėse. Dėl jo kilniųjų metė
burtus. Jo galingieji buvo grandi-
nėmis ir pančiais sukaustyti.
11 Tu būsi taip pat nugirdyta ir
turėsi slėptis ir ieškotis prieglaudos
nuo priešų.
12 Visos tavo tvirtovės yra lyg
fygmedžiai su išnokusiomis fy-
gomis. Kai juos papurto, tai jos
krenta norinčiam į burną.
13 Pasižiūrėk, tavo kovotojai yra
lyg moterys! Vartai tavo šalies
miestų yra atviri tavo priešams. Ir
ungnimi sudegė tavo užkaiščiai.
14 Semkis sau vandens, nes būsi
apgultas. Sustiprink
įsitvirtinimus. Nueik į molynę
ir pasidaryk sau kietų plytų!
15 Kardas tave sukapos, ugnis
tave prarys. Tu būsi suėstas gy-
vūnų, nors tavo žmonių bus visa
daugybė kaip vabalų ir žiogų.
16 Tu turi daugiau pirklių kaip
žvaigždžių prie dangaus. Bet jie
išsisklaidys ir nukris.
17 Tavo valdžios žmonių yra tiek
daug kaip žiogų ir viršininkų
kaip vabalų, kurie šaltomis dieno-
mis prie tvorų laikos, bet saulei
užtekant, jie nuskrenda ir nežinai,
kur jie dingsta.
18 Tavo valdovai, Asirijos kara-
liau, užsnūdo. Tavo galiūnai ilsisi.
Tavo žmonės išsklaidyti po kalnus,
kurių niekas nebesurankios.
19 Tu esi mirtinai sužeistas. Visi,
kurie tai išgirs apie tave, suplos savo
rankomis. Ir kas nėra nukentėjęs dėl
tavo nesiliaujančios skriaudos?

PRANAŠAS CHABAKŪKAS

1

Jūdos Nusikaltimai, Kaldiečiai
Puola Žydus, Pranašo Malda

1 Štai apreiškimai, kuriuos per-
gyveno pranašas Chabakūkas.
2 Kaip ilgai aš šauksiu, Viešpa-
tie, ir kada Tu norėsi išgirsti? Kada
Tu išgelbėsi mane iš tos didelės ne-
teisybės, dėl kurios aš į Tave
šaukiuos?
3 Kam tu leidi man vargti ir ken-
tėti? Vieni plėšikavimai ir tik prie-
vartavimai. Ginčai prasideda ir
peštynės nesibaigia.
4 Neteisybė užkariavo teisybę.
Bedievis užvaldo teisųjį, todėl
nebėra teisme teisingų sprendimų.
5 Pasižvalgykite po tautas ir ste-
bėkite ir būsite didžiai nustebinti.
Aš noriu jūsų laiku kai ką pa-
daryti, ko jūs nesitikėsite, kai tai
jums bus sakoma.
6 Štai, Aš prikelsiu žiauriuosius
ir smarkiuosius kaldiečius, kurie
žygiuos per visą žemę ir pasi-
grobs gyvenamąsias vietas, ku-
rios ne jiems priklauso.
7 Jie bus žiaurūs ir išgastingi, ir
sauvaliaudami, įsives savo savo-
tiškąją gyvenimo tvarką.
8 Jų žirgai yra greitesni už leo-
pardus ir jie patys yra piktesni už
vilkus vakaro metu. Jų raiteliai
atskuba iš tolo dideliais būriais, kaip
ereliai prie maitos.
9 Iš viso, jie ateina žalos pada-
ryti. Jų pulkai prasiveržia kaip
dykumų vėjas ir jie susirenka
belaisvius kaip smėlį.
10 Jie apjuoks karalius ir šaipysis
iš kunigaikščių. Apmūrytus mies-
tus paimti bus jiems tik kaip pra-
moga. Jie susipils pylimus ir per
tuos nugalės miestus.
11 Taip jie įgaus drąsos ir taip
toliau besielgdami, nusikals,
įsitikinę, kad jie tokį pergalė-
jimą iš savo dievaičio susilaukę.
12 Bet, Tu Viešpatie, Mano Dieve,
mano šventasis, kuris esi buvęs nuo
visų amžių, neduok mums žūti,
bet jie tebūna, Viešpatie, mums tik-
tai pabauda ir duok, o mūsų Ap-
gintojau, kad jie mus tiktai
sudraustų!
13 Tavo akys yra skaisčios ir pikto
nenori matyti, neigi pažvelgti į
vargą. Kam Tu leidi plėšikams
plėšikauti, matydamas ir nieko ne-
sakydamas, kai bedievis praryja
tą, kuris už jį patį teisesnis yra,
14 ir duodi žmonėms visą
valią, kaip žuvims jūroje ir kir-
mėlėms, kurios neturi nuosavo
valdovo.
15 Jie ištraukia juos meškere ir
sugauna juos savo tinklu ir pasiima
juos valksmu ir džiaugiasi ir yra
linksmi tokiu savo pasisekimu.
16 Todėl jie ir išneša aukas savo
tinklams ir smalkina savo valksmui,
kadangi jie tais praturtėjo ir pui-
kiausiu maistu pasimaitina.
17 Ar jie turėtų taip ir toliau
spęsti savo tinklus ir vis žudyti tau-
tas taip negailestingai?

2

Paguoda Tikintiems, Kaldiečių
Nusikaltimai, Bausmė
Išdidiesiems

1 Aš eisiu savo sargybinio pa-
reigas iš tvirto miesto bokštelio,
laukdamas įsakymo, kokį
atsakymą aš turėsiu duoti mane
barančiam.
2 O Viešpats sako, man atsiliep-
damas: "Užrašyk šitą regėjimą
ir atžymėk tai lentelėje, kad tai
kiekvienas be vargo paskaityti
galėtų.
3 Šiems regėjimams yra nusta-
tytas laikas, kada jie turės išsipil-
dyti. Jie bus apreikšti ir įgyvendinti.
Nors jie užtruktų, tačiau palauk
jų, nes jie ateis nepasivėluodami
ir neapvils."
4 Štai, pasipūtėlis neturi ra-

mybės savo širdyje, tačiau teisusis
bus gyvas savo tikėjimu.
5 O vynas prigauna pasidi-
džiuojantį, kad jis nenustinga ir
yra išsižiojęs kaip pragaras ir mir-
tis, kurie niekuomet nepasotinami ir
prisitraukia į save pagonis ir tautas
savo pačių pražūčiai.
6 Ar neužtrauks visi šitie tokiam
pašaipos dainelės, kaltindami jį
apgaulingomis užgaidomis, tar-
dami—vargas tam, kuris krauna sau
turtus, kitų turtą pasisavinda-
mas! Kaip ilgai gali toks išsilaikyti,
kuris vis ir vėl savo sąžinę labiau
apsunkina?
7 Ar negreit pasikels tie, kurie
tave kandžios ir išsiblaivys tie, ku-
rie tave drasko? Ir tu turėsi pasi-
daryti jiems grobiu!
8 Nes tu apiplėšei daugelį
tautų. Togidėl apiplėš tave liku-
siųjų tautų žmonės dėl
žmonių pralietojo kraujo ir dėl
visos neteisybės, padarytos mieste
ir krašte gyvenantiems.
9 Vargas tam, kuris, godus bū-
damas, savo namų nelaimei aug-
štai savo lizdą suka, kad iš
nelaimės išbėgtų.
10 Visi tavo sugalvoti žygiai
atnešė gėdos tavo namams. Per-
daug tautų išmušdamas, tu
sąmoningai nusidėjai savo sielai.
11 Nes ir akmenys iš mūro ims
šaukti ir sėdai atsilieps jiems iš po
sąsparų.
12 Vargas tau, kuris įsikūrei
miestą neteisybėmis ir statei jį
kraują praliedamas!
13 Ar tai ne Viešpaties taip surė-
dyta, kad tavo žmonių vargai nueis
niekais ir ką tautos tau uždirbs,
turės ugnimi sudegti.
14 Nes žemė bus taip pripildyta
Viešpaties Dievo garbės išpažini-
mu, lygiai taip, kaip vanduo apden-
gia jūros dugną.
15 Vargas tau, kuris savo artimui
įpili ir savo tulžies primaišai, kad
jį apgirdytumei ir jo gėdą
pamatytumei!
16 Tai tu būsi pilnas gėdos, o ne
garbės. Tad gerk ir tu, kad svyri-
nėtumei. Nes ir tau ateina eilė gerti
iš Viešpaties dešinės taurės, kad
bjauriai apvemtumei savo šlovę.
17 Nes Libanui padarytoji netei-
sybė užniks tave ir nubaidytieji
žvėrys išgąsdins tave dėl žmonių
kraujo ir padarytosios neteisybės
visiems čia krašto bei miesto
gyventojams.
18 Ką padės jam jo pasidary-
tasis paveikslas ir jo pavidalas,
kurį nusiliejo dirbėjas, kuris ne-
bylius dievaičius dirba?
19 Vargas tau, kuris sako me-
džiui "pabusk" ir nekalbančiam
akmeniui "kelkis". Ar gali tie
pamokyti? Nors jie būtų auksu ar
sidabru aptraukti, tačiau jie neturi
savyje kvapo.
20 O Viešpats yra Savo šventoje
šventovėje ir tenutyla visas pasaulis
Jo akivaizdoje!

3

Pranašo Malda Už Nekaltuosius Ir Padėka

1 Pranašas Chabakūkas mel-
džiasi giesmės balsais:
2 Viešpatie, aš girdėjau Tavo žo-
džius ir išsigandau. Pagyvink Savo
žygius mūsų laiku ir apreikšk juos
mums mūsų metu. Ir net Savo
rūstume neužmiršk Savojo
gailestingumo!
3 Iš Tėmano atėjo Dievas ir
Šventasis nuo Parano kalnų!—
Muzikinis paįvairinimas Viešpa-
ties garbei!—Dangus buvo pilnas Jo
liaupsės ir žemė pilna Jo garbės!
4 Savo skaistumu Jis švieste
švietė. Šviesūs spinduliai išeina iš
Jo rankų, kuriose slepiasi Jo
galybė.
5 Jo priešakyje žygiuoja maras
ir sloga su kiekvienu Jo žingsniu.
6 Stovėdamas Jis pamatavo
žemę. Jo žvilgterėjimu drebėjo tau-
tos, amžinieji kalnai sugriuvo, kal-
vos nusileido. Bet Jo keliai yra
amžini.
7 Aš mačiau Etiopijos žmones
įbūgusius ir Midiano pastoges
apdribusias.

8 Ar upės supykino Tave, Vieš-
patie, ar vanduo Tave užrūstino, ar
jūra uždegė Tavyje kerštą, kai Tu
ant arklio sėdėjai ir Tavo vežimai
susilaukė pergalėjimo?
9 Tu išsitraukei kilpinį, kaip
giminėms Savo žodžiu buvai pri-
žadėjęs.—Muzikinis paįvairinimas
Viešpaties garbei.—Tu išraižai žemę
upėmis.
10 Kalnai pamatė Tave ir ėmė
būgštauti. Vandens srovės nutekėjo
į gelmes ir jųjų garsai ataidėjo
nuo augštai pakylančių bangų.
11 Saulė bei mėnulis sustojo.
Švytruodamos išlėkė Tavo strėlės
ir Tavo ietys, kaip žaibai
žaibuodamos.
12 Savo kerštu Tu sumindžiojai
žemę, Savo rūstumu Tu sukūlei
tautas.
13 Tu išėjai išvaduoti Savo
žmones, padėti Savo Pateptajam, Tu
sukūlei bedievių namų galvą
ir apnuoginai jį nuo kojų ligi
kaklo.—Muzikinis paįvairinimas!—
14 Tu perdūrei ietimis jų vado
galvą, kurie atliekė lyg viesulas,
mus išsklaidyti ir džiaugiesi kaip
tie, kurie vargšą skriaudžia
paslapčiomis.
15 Tu vedi Savo arklius per jūrą,
per daugelio vandenų dumblą.
16 Girdėdamas visa tai, drebu
visu kūnu. Mano lūpos virpa nuo
šauksmo, pūliai atsirado mano
kauluose, mano kinkos dreba, kan-
triai belaukiant tos bausmės, užei-
siančios ant tos tautos, kuri mus
taip puola.
17 Nes fygmedžiai nežaliuos ir
vynmedžiai neneš vaisiaus ir
alyvmedžiai bus nevaisingi, dirvose
neužaugs derliaus. Avys bus atim-
tos iš žardės ir jaučių nebeliks
tvartuose.
18 Bet aš džiaugsiuos Viešpatyje
ir būsiu linksmas Dievu, savo
išganymu.
19 Nes Viešpats Dievas yra mano
stiprybė. Jis padaro mano kojas
kaip briedžio ir užves mane į mano
augštumas, kad giedočiau psalmes
su stygų palyda choro vedėjui,
nugalėtojui.

PRANAŠAS CEFANIJA

1

Dievo Bausmė Jūdai

1 Viešpats aplankė Kūšio sūnų
Cefaniją, Gedalijos sūnaus,
Amarijos sūnaus, Chickijos sū-
naus; Amono sūnaus, Jūdos kara-
liaus Jošyjos laikais.
2 Aš imtinai viską atimsiu nuo
žemės paviršiaus, sako Viešpats.
3 Aš atimsiu žmones ir gyvulius,
paukščius po dangumi ir žuvis jū-
rose, bedievius su tuo, kurie juos
veda į pikta ir visus šios žemės
gyventojus, sako Viešpats.
4 Aš ištiesiu Savo ranką ant
Jūdos ir visų Jeruzalės gyven-
tojų, kad pagonių dievaičiai čia
nebebūtų minimi, nei jiems tar-
nautų apeigininkai.
5 Aš išnaikinsiu ir tuos, kurie ant
stogų meldžiasi dangaus dau-
gybės ir meldžiasi Viešpaties ir Jam
priesaiką duoda, bet kartu ir
Malkamui
6 ir tuos, kurie nuo Viešpaties
atitrūksta, kurie Viešpaties neieško
ir Juomi nesiskaito.
7 Nutilkite Viešpaties Dievo a-
kivaizdoje, nes Viešpaties keršto
diena priartėjo ir Jo aukos yra pa-
ruoštos ir svečiai pakviesti.
8 Viešpaties pjaunamųjų
aukų dieną Aš paieškosiu ku-
nigaikščius, karaliaus vaikus ir vi-
sus, kurie svetimųjų drabužiais
apsirėdę.
9 Tuo pačiu metu Aš bausiu ir
tuos, kurie šoka per slenkstį, pri-
pildydami savo dievaičio šven-
tyklą neteisybėmis bei apgaule.
10 Tuo pačiu metu pakils didelis
šauksmas nuo Žuvų vartų ir di-
delis riksmas nuo miesto antrosios
pusės ir smarkus braškėjimas nuo
kaukarų.
11 Aimanuokite, jūs visi, kurie jūs
prekybos židinyje gyvenate, nes visi
pirkliai bus išnaikinti kartu su si-
dabro prekiautojais.
12 Ir atsitiks tuo pačiu laiku, kad
ir Aš perieškosiu Jerūzalę žiburiu
ir nubausiu tuos, kurie yra rankas
nuleidę, kadangi jie įsitikino savo
širdyje, jog Viešpats nieko neda-
rysiąs, nei gero, nei pikto.
13 Jų turtai bus išdraskyti, jų
gyvenamosios sunaikintos. Jie pa-
sistatys namus, bet juose negyvens.
Jie pasisodins vynuogynus, bet
vyno iš tų negers.
14 Didžioji Viešpaties diena ne-
toli ir greitai artėja. Viešpaties
dieną bus girdimi skaudūs rau-
dojimai, kad net patys smarkiau-
sieji tuomet turės pravirkti.
15 Nes tai bus diena keršto, siel-
varto ir baimės, viesulo ir audros,
sutemos ir tamsybės—debesuota ir
ūkanota,
16 diena trimitų ir šauksmo ko-
von prieš drūtuosius miestus ir aug-
štuosius rūmus.
17 Aš padarysiu, kad žmonės
drebėte drebės ir aplink vaikštinės
lyg apakę, kadangi jie nusikalto
prieš Viešpatį. Jų kraujas bus
išpiltas lyg būtų dulkės ir jų kū-
nai lyg būtų mėšlas.
18 Jų sidabras ir auksas jų
neišgelbės aną Viešpaties dieną,
nes visa žemė bus Jo kerštu už-
degta ir padarys ūmai galą vi-
siems žemės gyventojams.

2

Paraginimas Kreiptis Į Dievą, Bausmė Tautoms

1 Ateikite ir susirinkite, jūs ne-
mylimieji žmonės,
2 kol neišėjo sprendimas, kad jus
išbarstytų kaip pelus, kol neužėjo
Viešpaties rūstybės diena ant jūsų,
kol neužniko jūsų Viešpaties
kerštas!
3 Ieškokite Viešpaties, visi jūs
žemės vargdieniai, kurie laikotės Jo
nuostatų. Ieškokite teisybės, ieš-
kokite nuolankumo, kad būtumėte

išsaugoti Viešpaties keršto
dienomis.
4 Nes Gaza bus apleista ir Aš-
kalonas pavirs tyruma. Ašdodas bus
išvaikytas iki vidudienio, Akronas
bus perdėm iš šaknų išrautas.
5 Vargas jums jūs kretiečiai, ku-
rie gyvenate prie vandenų! Vieš-
paties žodis eina prieš jus, Kanaano
šalie! O Filistija, Aš sunaikinsiu
tave, kad niekas čia nebeliks
gyventi.
6 Pajūryje bus tiktai vieni ker-
džių namukai ir avidės.
7 Tie atiteks likusiems iš Jūdos
namų, kad jie čia savo kaimenes
ganytų. Vakare jie atsiguls Aška-
lono namuose, nes Viešpats Dievas
bus su jais ir išlaisvins juos iš
nelaisvės.
8 Aš girdėjau Moabo šmeižtus ir
Amono sūnų pasityčiojimą, ku-
riais jie Mano žmones užgauliojo ir
pasikėsino į jųjų žemę.
9 Todėl, kaip Aš gyvas esu, sako
Visagalis, Izraelio Dievas—Moa-
bas bus kaip Sodoma ir Amonas
kaip Gomora, druskini, piktžolėmis
priaugusi griuvėsių vieta. Jie bus
apiplėšti likusių Mano žmonių,
kurie juos pasisavins.
10 To tai jie susilauks už savo
pasididžiavimą ir puikystes prieš
Visagalio Viešpaties žmones ir kad
jie tuo dar gyrėsi.
11 Viešpats užklups juos dideliu
išgąsčiu, išnaikindamas visus
žemės dievaičius, kai visos tautos
Jo melsis, kiekviena savoje šalyje.
12 Taipojau ir jūs, sūdaniečiai,
būsite užmušti Mano kardu.
13 Jis išties Savo ranką ant
šiaurės ir išnaikins Asiriją ir su-
griaus Ninevę, išdžiovindamas ją
kaip sausą dykumą.
14 Ir ten įsiveis įvairiausių
rūšių gyvuliai, apuokai, ežiai
bokšteliuose. Paukščiai čiulbės lan-
guose, varnos karks ant slenksčių,
nes cėdrų lentos bus nudraskytos.
15 Tiek ir beliko to miesto, kuris
taip be baimės saugiai gyvendavo ir
savimi pasididžiuodavo: "Aš esu ir
kito tokio nėra!" O štai, jis taip su-
nyko, kad žvėrys jame apsigyveno!
Praeivis švilpia pro jį eidamas ir
ploja savo rankomis.

3

Nepaklusnioji Jerūzalė,
Paguoda Tikintiesiems

1 Vargas tam atžagareiviškam,
smurtu užsiteršusiam miestui!
2 Jis nenori klausyti ir nesilei-
džia pabaramas. Jis nepasitiki Vieš-
pačiu ir nesiglaudžia prie Dievo.
3 Jų kunigaikščai yra kaip rė-
kiantieji liūtai ir jų teisėjai, kaip
vilkai prieš vakarą, kurie nieko
nepalieka ligi rytojaus.
4 Jų pranašai užsiima klas-
tomis, pasityčiodami. Jų kunigai
užteršia šventovę, iškraipydami
įstatymus.
5 O jų tarpe esąs Viešpats yra
teisus ir pikto nedaro. Jis nepa-
liauja kąs rytą mokydamas Savo
įstatymus, visiems girdint. Bet
piktieji žmonės nenori susigėsti ir
pasimokyti.
6 Aš išnaikinau tautas, sugrio-
viau jų rūmus, ištuštinau jų
gatves, kad niekas jomis nevaikš-
čioja. Jų miestai yra taip su-
griauti, kad juose niekas nebegyvena.
7 Todėl tariausi, kad Jerūzalė
Manęs prisibijos ir leisis sudrau-
džiama, kad nereikėtų jų gyvena-
mosios vietos naikinti tais, kuriais
Aš norėčiau juos pabausti. Bet jie
tuo labiau užsispyrė, pikta
darydami.
8 Taigi laukite Manęs, sako
Viešpats, Mano teismo valandos,
kadangi Aš nusprendžiau surinkti
tautas su karalystėmis ir išlieti Savo
kerštą ant jų visu užsidegimu ir
visa įkarčio ugnimi sudeginti
visą žemę.
9 Tada Aš nušluostysiu tautoms
lūpas, kad jie visi šauksis Viešpa-
ties vardo ir ims vienširdžiai jiems
tarnauti.
10 Net iš anapus vandenų, iš
Etiopijos išsklaidytųjų Mano
žmonių, kurie Manęs meldžiasi,
atneš Man dovanų.

11 Tą dieną tau nebereikės
gėdytis dėl viso to, kuo tu prieš
Mane nusikaltai, kadangi Aš atim-
siu nuo tavęs pasididžiuo-
jančiuosius, kad nebesigirtumei
Mano šventuoju kalnu.
12 Bet tavyje Aš paliksiu mažą
pulkelį nuolankiųjų ir pasi-
žeminančiųjų ir tie pasitikės
Viešpaties vardu.
13 Izraelio užsilikusieji nedarys
nieko pikto, nekalbės neteisybės ir
jų burnoje nebus rasta klastingo
liežuvio ir jie gyvens ir ilsėsis, nie-
kam jų nebauginant.
14 Džiūgauk Ciono dukterie,
džiaukis Izraeli, ir būk linksma
visa širdimi šaukdama, Jerūzalės
dukterie!
15 Nes Viešpats nuėmė nuo tavęs
tavo bausmę ir nuvarė tavo priešus.
Viešpats, Izraelio Karalius yra su
tavimi, kad tau nereikėtų jokios
nelaimės bijoti.
16 Tuomet bus sakoma Jerūzalei
"Nesibijok" ir Cionui "Nenuleisk
savo rankų!"
17 Nes Viešpats, tavo Dievas yra
su tavimi, galingasis išgelbėtojas. Jis
džiaugsis tavimi ir bus tau meilin-
gas, tave atgaivindamas krykštau-
damas dėl tavęs.
18 Aš surinksiu tavo tremtinius,
kurie kenčia sielvartą, negalė-
dami švęsti tavo švenčių, nors jie
tavo yra, bet nešioja sunkią gėdos
naštą.
19 Štai, Aš padarysiu galą tada
visiems tiems, kurie neteisingai
prieš tave elgiasi, padėdamas
raišam, priglausdamas nu-
skriaustąjį, išgirdamas ir išliaup-
sindamas juos visuose kraštuose,
kuriuose jie yra neapkenčiami.
20 Tuo metu Aš pargabensiu jus,
tuomet Aš surinksiu jus tėviškėn.
Aš išgirsiu ir išgarbinsiu jus visų
žemės gyventojų akivaizdoje, kai
jus sugrąžinsiu, jums patiems tai
bematant, sako Viešpats.

PRANAŠAS CHAGAJIS

1

Paraginimas Pagreitinti
Šventovės Statybą

1 Antraisiais karaliaus Dariaus
metais, šeštojo mėnesio pirmąją
dieną aplankė Viešpats Savo žo-
džiu pranašą Chagajį, kad pra-
neštų Zerubabeliui, Šealtiėlio
sūnui, Jūdos valdovui ir Jehošuai,
Jehocadako sūnui šiuos žodžius:
2 Visagalis Viešpats taip kalba.
Šie žmonės tvirtina, kad dar laikas
neatėjęs Viešpaties namus atstatyti.
3 Todėl aplankė Viešpats Savo
žodžiu pranašą Chagajį.
4 Jau kurį laiką jūs gyvenate
išdailintuose namuose, o štai, šių
Dievo namų griuvėsiai tebetūno
nepaliesti.
5 Taigi, dabar sako Visagalis
Viešpats Dievas, kad jūs dėmesį
kreiptumėte į tai, ką jūs darote.
6 Jūs sėjate daug, bet mažai te-
suvalote. Jūs valgote ir neesate so-
tūs. Jūs geriate ir neatsigeriate. Jūs
apsirėdote ir negalite sušilti. O tas,
kuris pinigų užsidirba, tas deda
tuos į kiaurą piniginę.
7 Visagalis Viešpats Dievas sako,
kad žiūrėtumėte į tai, ką jūs
darote!
8 Nueikite į kalnus ir parsiga-
benkite medžių ir statykite šiuos
namus! Tada Aš pasidžiaugsiu ir
būsiu tuo pagarbintas, sako
Viešpats.
9 Jūs laukiate daug ko, bet tik
mažai tesulaukiate. O ką jūs par-
sinešate į namus, tai Aš nupučiu
kaip dulkes! Kodėl turi taip būti,
klausia Visagalis Viešpats. Todėl,
kadangi kiekvienas rūpinasi savo
namais, o Mano namai stovi
apleisti.
10 Todėl užlaikė dangus viršum
jūsų rasą ir žemė savo želmenį.
11 Ir Aš užsakiau sausmetį dir-
voms ir kalnams, rugiams ir jaunam
vynui, aliejui ir visa kam, kas že-
mėje auga, žmonėms ir galvijams ir
visiems rankų darbams.
12 Tai pakluso Zerubabelis, Šeal-
tiėlio sūnus ir Jehošua, Jehocadako
sūnus, vyriausias kunigas ir visi kiti
žmonės Viešpaties, savo Dievo bal-
sui, pranašo Chagajo žodžiams taip,
kaip jį Viešpats, jų Dievas, buvo
siuntęs. Ir žmonės prisibijojo Dievo.
13 Tai tarė Chagajis, Viešpaties
angelas, kuris buvo Viešpaties
žmonėms siųstas: "Aš esu su
jumis, sako Viešpats!"
14 Ir Viešpats paragino dvasią
Zerubabelio, Šealtielio sūnaus, Jū-
dos kunigaikščio ir dvasią Jeho-
šuos, Jehocadako sūnaus,
vyriausiojo kunigo ir visų liku-
sių žmonių, kad jie atėję, dirbo
prie Visagalio Viešpaties, savo
Dievo namų,
15 tai yra, antraisiais karaliaus
Dariaus metais, šeštojo mėnesio,
24-tą dieną.

2

Būsimosios Šventovės Šlovė
Ir Mesijas

1 Septintojo mėnesio 21-ją
dieną aplankė Viešpats pranašą
Chagajį, tardamas:
2 "Paklausk Zerubabelio, Šeal-
tiėlio sūnaus, Jūdos kunigaikščio,
Jehošuos, Jehocadako sūnaus, vy-
riausiojo kunigo ir kitų žmonių—
3 kas yra iš jūsų čia, kuris yra
matęs šiuos Dievo namus savo pir-
moje šlovėje. Kaip jie jums dabar
atrodo? Ar nematote, kad iš jų
nieko nebeliko?
4 O dabar, Zerubabeli, būk
linksmas, sako Viešpats, būk links-
mas Jehošua, Jehocadako sūnau,
vyriausias kunige! Būkite linksmi,
visi žmonės žemėje, sako Viešpats,
ir dirbkite, nes Aš esu su jumis,
sako Visagalis Viešpats!
5 Kaip Aš su jumis susitariau,

jums iš Egipto išvykstant, taip pa-
siliks Mano Dvasia jumyse ir
nebijokite!"
6 Nes Viešpats taip kalba: "Už
neilgo Aš pajudinsiu dangų ir
žemę, jūras ir sausumas.
7 O taip pat išjudinsiu ir visas
tautas, kad jie ateis su tuo, kas jiems
brangiausia. Taip Aš pripildysiu
šią šventovę šlove, sako Visagalis
Viešpats.
8 Juk Mano yra ir sidabras ir
auksas, sako Visagalis Viešpats.
9 Šių antrųjų Dievo namų
šlovė bus didesnė, negu pirmųjų
buvo, sako Visagalis Viešpats, ir šiai
vietai Aš suteiksiu Savo ramybės,
sako Visagalis Viešpats.
10 Antrais metais Dariaus, de-
vinto mėnesio ketvirtą dieną
aplankė Viešpats Chagajį Savo
žodžiu.
11 Taip kalba Visagalis Viešpats—
paklausk kunigų, kaip jie su-
pranta šitą įstatymą.
12 Jei kas atsineštų pašventin-
tos mėsos, įsisiautęs savo drabu-
žių skvernu ir tada tuo skvernu
paliestų duoną, viralą, vyną,
aliejų, ar kitą kokį valgį, ar
tie tai irgi būtų pašventinti? Ku-
nigai tarė, atsakydami: "Nebūtų!"
13 Tada paklausė Chagajis: "Jei
kas lavoną palietęs, šių ką nors
paliestų, ar tai ir tie būtų
užteršti?" Kunigai atsiliepė:
"Būtų užteršti!"
14 Chagajis tęsė: "Taip užteršti
yra ir šie žmonės ir ši tauta Mano
akivaizdoje, skelbia Viešpats. Ką
jie tik ir bedarytų ir visos jų au-
kos yra suterštos.
15 O dabar pažiūrėkite, kaip jums
sekėsi nuo tos dienos ir prieš tai,
kol dar nebuvo nė vienas akmuo
dėtas ant kito Viešpaties šventovei.
16 Kai prieidavote prie rugių
krūvos, kurioje turėjo būti dvide-
šimt ketvirčių, tai ten tebuvo de-
šimtis. O kai ateidavote prie vyno
tynės, galvodami 50 kibirų pasi-
semti, tai teradote vos 20.
17 Nes Aš sloginau jus sausme-
čiu, amaru, kruša, visus jūsų
rankų darbus ir tačiau jūs nepri-
sivertėte Manęspi, sako Viešpats.
18 Taigi, žiūrėkite, nuo tos dienos
ir prieš tai, būtent, nuo 24-tos
dienos devintoje mėnesio iki tai
dienai, kada Viešpaties namams pa-
matai buvo dėti ir pasekite tai!
19 Ar dar atliko grūdų jūsų
sandėlyje? Juk vynmedžiai, fygme-
džiai, granatmedžiai dar nieko
nenešė. Bet nuo šios dienos Aš su-
teiksiu Savo palaimą.
20 Ir Viešpats aplankė Chagajį
Savo žodžiu antru kartu, 24-tąją
dieną to mėnesio, tardamas:
21 "Sakyk Jūdos kunigaikščiui,
kad Aš pajudinsiu dangų ir žemę!
22 Aš išvartysiu karalysčių sos-
tus, sunaikinsiu pagoniškųjų
tautų galybę, apversdamas veži-
mus su raiteliais, arklius su vyrais,
kad vienas kitą nusižudys kardu.
23 Tuo pačiu metu, sako Visagalis
Viešpats, Aš pasiimsiu tave, Zeru-
babeli, Šealtiėlio sūnau, Savo tarnu,
sako Viešpats, ir laikysiu tave taip,
kaip antspaudo žiedą, nes Aš tave
pasirinkau, sako Visagalis
Viešpats."

PRANAŠAS ZEKARIJA

1

Paraginimas Atgailauti
Ir Prisiversti

1 Antraisiais Dariaus metais, aš-
tuntą mėnesį aplankė Viešpats
Savo žodžiu Ido sūnaus Berekijos
sūnų Zekariją, tardamas:
2 "Viešpats buvo labai supykęs
ant jūsų tėvų!
3 Pranešk jiems, kad Visagalis
Viešpats turi pasakyti—kreipkitės
į Mane, sako Visagalis Viešpats,
tai Aš atsigręšiu į jus, sako Vis-
agalis Viešpats.
4 Nebūkite tokie, kaip jūsų tė-
vai, kuriems pirmieji pranašai
skelbdavo, kad Viešpats jiems liepė
liautis taip nelabai pasielgti ir pikta
daryti. Bet jie neklausė ir dėmesio
į tai nekreipė, sako Viešpats.
5 Kur yra dabar jūsų tėvai ir
jų pranašai? Ar jie tebėra gyvi?
6 Ar nepaveikė Mano žodis ir
Mano nuostatai jūsų tėvų, ku-
riuos Aš jiems daviau per Savo tar-
nus pranašus? Jie susiprato ir
prisipažino sakydami: "Kaip Visa-
galis Viešpats buvo numatęs mums
padaryti už mūsų pasielgimą ir
darbus, taip Jis ir padarė."
7 Antraisiais karaliaus Dariaus
metais, vienuoliktojo mėnesio
24-tą dieną aplankė Viešpats
Savo regėjimu Ido sūnaus Bereki-
jos sūnų, pranašą Zekariją.
8 Nakties metu, štai, aš mačiau
sėdintį vyrą ant sarto arklio slė-
nyje tarpe mirtų medžių. Už jo
buvo sarti, rudi ir balti arkliai.
9 Ir aš ėmiau klausti: "Mano
Viešpatie, kas tie tokie būtų?" Ir
su manimi kalbąsis angelas atsi-
liepė: "Aš parodysiu tau, kas jie
yra!"
10 Ir vyras, kuris tarpe mirtų
buvo sustojęs, paaiškino: "Tai yra
tie, kuriuos Viešpats yra išsiuntęs
peržiūrėti žemę."
11 Ir jie pranešė Viešpaties an-
gelui, sustojusiam tarpe mirtų:
"Mes perkeliavome visą žemę ir
visos šalys ilsis ir gyvena
ramybėje."
12 Tai tarė Viešpaties angelas, at-
sakydamas: "Visagalis Viešpatie,
kaip ilgai Tu nori nesusimilti Jerū-
zalės ir Jūdos miestų, dėl kurių
Tu buvai taip supykęs per šiuos sep-
tynias dešimtis metų?"
13 Ir Viešpats atsiliepė su manimi
kalbančiam angelui meilingais ir
džiuginančiais žodžiais.
14 O su manimi kalbąsis ange-
las tarė man: "Paskelbk, kad Vieš-
pats pasakęs, jog Jis buvęs labai
susirūpinęs dėl Jerūzalės ir dėl
Ciono.
15 Bet Aš labai pykstu ant pasidi-
džiuojančių pagonių. Aš buvau
atlyžęs tik truputėlį, o jie tuo la-
biau ėmė Mano žmones skriausti."
16 Todėl sako Viešpats: "Pasigai-
lėdamas, Aš gręšiuos vėl į Je-
rūzalę ir Mano namai bus joje vėl
atstatyti, sako Visagalis Viešpats ir
pats Jerūzalės miestas bus iš naujo
pastatytas.
17 Ir toliau skelbk, ką Visagalis
Viešpats kalba: "Mano miestams
vėl seksis gerai ir Viešpats pra-
džiugins Cioną ir vėl Sau išsirinks
Jerūzalę.
18 Ir štai, pakėlęs savo akis, pa-
mačiau keturis ragus
19 ir paklausiau angelo, kuris su
manimi kalbėjo: "Kam čia tie ra-
gai?" Jis atsiliepė man—tai yra tos
keturios galybės, kurios išsklaidė
Jūdos, Izraelio ir Jerūzalės
gyventojus.
20 Dar Viešpats parodė man ke-
turius kalvius.
21 Tai aš paklausiau: "Ką tie
turės daryti?" Jis atsiliepė: "Jie
turės išgąsdinti ir parblokšti tuos
pagonių ragus, kurie Jūdą taip

išsklaidė, kad tie savo galvos
nepakeltų."

2

Dvasiškosios Jerūzalės Išsaugojimas

1 Ir štai, pakėlęs savo akis, pa-
mačiau vyrą, kuris turėjo matuo-
jamą virvutę savo rankoje.
2 Ir aš paklausiau jo: "Kur tu
eini?" Jis atsiliepė: "Einu pama-
tuoti Jerūzalę, kaip ilga ir kaip plati
ji turėtų būti.
3 Ir štai, angelas, kuris su manim
kalbėjo, išėjo laukan ir kitas ange-
las pasitiko jį.
4 Tai tarė pirmasis antram: "Nu-
bėk pas jaunuolį ir pasakyk, kad
Jerūzalė bus taip pilnai apgyventa
žmonių ir galvijų, kad mūrų
aplink miestą nebus dėl tos
daugybės.
5 Ir Aš noriu, sako Viešpats, būti
ugningu mūru aplink ją ir joje
šlovingai pasirodyti.
6 Bėkite ir skubėkite iš tos
šiaurinės šalies, skelbia Viešpats,
kuriuos Aš buvau išsklaidęs po vi-
sus keturius vėjus, sako Viešpats.
7 Sugrįžk, Cione, iš Babiloni-
jos pabėgęs, kuris ten tebegyveni!
8 Visagalis Viešpats sako, kad jis
Mane išsiuntęs sulig garbe į pa-
gonis, kurie jus apiplėšė. Nes kas
jus užgaus, tas užgaus Jo akies
obuolį.
9 Aš pakelsiu Savo ranką prieš
juos ir jie bus apiplėšti tų, kurie
jiems vergavo. Tada jie supras, kad
Visagalis Viešpats Mane siuntęs.
10 Džiaukis ir būk linksma, Ciono
dukterie! Nes štai, Aš ateisiu ir
noriu pas tave gyventi, sako
Viešpats.
11 Tomis dienomis kreipsis dau-
gelis tautų į Viešpatį ir pasi-
darys Jo žmonėmis ir Aš gyvensiu
tavyje ir tada pergyvensi, kad Vis-
agalis Viešpats Mane pas tave
siuntęs.
12 Tada pasiims Viešpats vėl
Jūdą valdyti Savo šventoje že-
mėje ir Jis vėl išsirinks Sau Jerūzalę.
13 Nurimk, visa žmonija,
Viešpaties akivaizdoje, nes Jis pa-
sikėlė iš Savo šventosios vietovės.

3

Vyriausio Kunigo Atnaujintas Pašventinimas

1 Tada parodė Jis man vyriau-
siąjį kunigą Jehošuą sto-
vintį po Viešpaties angelo akių
su šetonu jo dešinėje, kuris jam
prieštarautų.
2 Viešpats tarė šetonui: "Tepa-
smerkia tave Viešpats, tu šetone,
sudrausdamas tave Viešpats, kuris
Sau išsirinko Jerūzalę! Ar šis Je-
hošua nėra kaip nuodegulys iš ug-
nies ištrauktas?"
3 O Jehošua buvo apsivilkęs ne-
švariais drabužiais akivaizdoje
angelo,
4 kuris tarė ties juo stovintiems:
"Išvilkite jam nešvariuosius rū-
bus!" Jehošuai jis tarė: "Štai, aš
atėmiau tavo nuodėmes nuo tavęs
ir aprėdau tave šventiškais
drabužiais!"
5 Taip pat liepė jis uždėti jam
švarią kepurę ant jo galvos ir
aprėdė jį švariais drabužiais, čia
Viešpaties angelui bestovint.
6 Viešpaties angelas iškilmingai
užtikrino Jehošuai:
7 Visagalis Viešpats sako—jei tu
vaikščiosi Mano keliais ir darysi,
ką Aš tau sakysiu, tai valdysi
Mano namus ir saugosi Mano šven-
torius ir duosiu tau šių stovinčių
angelų, kad jie tave lydėtų.
8 Klausyk, Jehošua, vyriausias
kunige ir tavo padėjėjai kunigai, jūs
esate liudininkai būsimųjų
įvykių. Aš jums apreikšiu
Savąjį Tarną, vardu Šakelę.
9 Nes štai, ant to vienintelio ak-
mens, kurį Aš Jehošuai po akių
dedu, bus septynios akys. Ir Aš nu-
dailinsiu jį ir įrašysiu ant jo,
atimdamas tos žemės nuodėmes su
viena diena, sako Visagalis
Viešpats.
10 Tą dieną, sako Visagalis
Viešpats, vienas pasikvies kitą po

savo vynmedžiu ir po savo fygmedžiu.

4

Dievas Išlaiko Savo Surinkimą Savo Galia

1 Tai sugrįžo angelas, kuris su manim buvo kalbėjęs, ir pažadino mane taip, kaip žmogus iš miego pažadinamas.
2 Jis paklausė mane: "Ką tu regi?" Aš atsiliepiau: "Aš matau žvakidę, visą iš aukso, su aliejaus kaušu viršuje, kuris yra vamzdeliais sujungtas su septyniomis lempomis,
3 ir du alyvmedžiu, vieną kairėje pusėje kaušo, kitą dešinėje.
4 Atsiliepdamas su manimi kalbančiam angelui, aš paklausiau jo: "Ką tai reiškia, mano viešpatie?"
5 O su manimi kalbąsis angelas atsiliepė: "Ar tu nežinai, ką tai reiškia?" Ir aš atsakiau: "Nežinau, mano viešpatie!"
6 Tada paaiškino jis man. Tai yra septynios Viešpaties akys, apžvalgančios visą žemę, kuriomis Viešpats apreiškia Zerubabeliui: Tatai nebus įvykdyta jėga arba karu, bet Mano Dvasia, sako Visagalis Viešpats.
7 Kas tu esi, didysis kalne, kuris tu Zerubabelio akivaizdoje plynu lauku turėtumei būti? Jis nugalės visas kliūtis, kaip lygią žemę. Jis statys pirmąjį akmenį ir jam prišauks: "Dieve padėk, Dieve padėk!"
8 Tada aplankė Viešpats mane Savo žodžiu:
9 "Zerubabelis padėjo pamatus šiai šventovei. Jo rankos ir pabaigs darbus, kad pergyventumėte, jog Viešpats mane pas jus siuntęs yra.
10 Kas gali skųstis, kad pradžia tokia sunki buvo! Bet kaip jie prasidžiugs, pamatę matuojamą virvutę rankoje Zerubabelio su anomis septyniomis akimis, apžvalgančiomis visą žemę, kurios yra Viešpaties!"
11 Tada aš paklausiau angelo: "Kam yra tuodu alyvmedžiu kairėje ir dešinėje žvakidės pusėje?"
12 Ir aš dar paklausiau: "Ką reiškia tos dvi alyvmedžių šakeli greta tų dviejų aukso vamzdelių, liejančių auksinį aliejų?"
13 Jis atsiliepė: "Ar tu nežinai, kas tai yra?" Aš atsakiau: "Aš nežinau, mano viešpatie!"
14 Jis paaiškino: "Tai yra du sūnu, kuriuodu yra pašventintu tarnauti visos žemės Valdovui."

5

Skraidančioji Gromata Ir Moteris Efoje

1 Ir kai aš vėl savo akis pakėliau, aš pamačiau skraidančią gromatą.
2 Ir jis, angelas, paklausė mane: "Ką tu matai?" Aš atsakiau, kad matąs skraidančią gromatą, 30 pėdų ilgą ir 15 pėdų plačią.
3 Ir jis tarė man: "Tai yra keikimas, kuris apima visą žemę. Gromatos vienoje pusėje pasakyta, kad visi vagys, o kitoje pusėje, kad visi melagiai, kurie neteisingai prisiekia, būsią išnaikinti.
4 Aš išsiųsiu tą keikimą, sako Visagalis Viešpats, į vagių namus ir į namus tų, kurie davė Mano vardu neteisingą priesaiką, kad pasilikęs juose, suėstų tų namų medieną ir mūrus.
5 Tai priėjo angelas, kuris su manimi kalbėjo ir tarė man: "Pakylėk savo akis ir pažiūrėk, kas čia pasirodo."
6 Aš paklausiau: "Kas tai yra?" Jis atsiliepė: "Ateina kypas, efos didumo." Jis paaiškino: "Tuo kypu bus paseikėtos visos pasaulio nuodėmės."
7 Tada buvo nukeltas švininis dangtis nuo kypo ir štai, moteriškė buvo besėdinti kype.
8 Pasakęs "tai yra bedievystė", angelas įtupdė moteriškę atgal į kypą ir uždengė kypą švininiu dangčiu.
9 Tada aš pakėliau akis ir štai, dvi moteri su sparnais, buvo vėjo nešami. Ir jiedvi turėjo sparnus lyg

gandro ir pasiėmusi tą kypą,
nusinešė jį tarpe dangaus ir
žemės.
10 Ir aš paklausiau angelo: "Į
kur jiedvi nuneš tą kypą?"
11 Jis atsiliepė: "Į Babiloniją,
kur jai bus pastatyta šventykla. Kai
šventykla bus užbaigta, tai ji bus
padėta paruošton vieton Šinearo
krašte garbinimui.

6

Keturi Vežimai, Pažadėtasis Kunigas—Karalius

1 Ir aš vėl pažvelgiau ir pamačiau
keturis vežimus, išeinančius iš
dviejų kalnų tarpo, kurie buvo
iš skaistvario.
2 Pirmasis vežimas buvo sartais
arkliais pakinkytas, antrasis
juodais,
3 tretysis baltais, ketvirtasis
margais ir stipriais.
4 Atsakydamas, paklausiau su
manimi kalbančiojo angelo: "Kas
yra tie, mano viešpatie?"
5 Angelas tarė man, atsakydamas:
"Tai yra keturi vėjai, dvasios,
po dangumi, kurie išėjo tarnauti
visų žemių Valdovo akivaizdoje.
6 Vežimas su juodais arkliais eina
į šiaurę, su baltaisiais į vakarus,
su margaisiais į pietus.
7 O smarkieji išėjo, kad perkeliautų
visus kraštus. Ir jis tarė
jiems: "Pereikite visas žemes." Ir
jie perėjo per visą žemę.
8 Tada jis pasišaukė mane ir tarė:
"Štai, anie į šiaurę einantieji nuramino
mano pyktį šiaurinei
šaliai!"
9 Ir Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu, tardamas:
10 "Pasiimk iš tremtinių Cheldajo,
Tobyjos ir Jedajos, grįžusių
iš Babilonijos, aukso ir sidabro ir
nueik tą pačią dieną į Cefanijos
sūnaus Jošyjos namus
11 ir padaryk iš tų vainikus ir
uždėk tuos ant vyriausiojo kunigo
Jehošuos, Jehocadako sūnaus
galvos.
12 Pasakyk jam, ką Visagalis
Viešpats yra pasakęs: "Štai yra
žmogus vardu ŠAKELĖ, kuris
klestės savo vietoje ir pastatys
Viešpaties šventovę.
13 Jis pastatys Viešpaties šventovę
ir bus apvainikuotas didybe ir
sėdės Savo soste, valdydamas ir
kartu būdamas kunigu, suderindamas
vieną su kitu.
14 Šie vainikai turi būti Cheldajo,
Tobyjos, Jedajos ir Cefanijos sūnaus
Malonei atminti Viešpaties
šventovėje.
15 O tie, kurie statys Viešpaties
šventovę, ateis iš tolo ir jūs pastebėsite,
kad Visagalis Viešpats mane
pas jus siuntęs. Ir tai įvyks, jei
klausysite Viešpaties, savo Dievo
balso.

7

Viešpats Nemėgsta Paviršutinio Pamaldumo, Pasninko

1 Karaliaus Dariaus ketvirtaisiais
metais, devintojo, tai yra Kislevo
mėnesio ketvirtąją dieną
aplankė Viešpats Savo žodžiu
Zekariją,
2 kai Sareceris ir Regem-melekis
su savo Bėtėlio žmonėmis
buvo nusiųsti į Viešpaties šventovę
melstis
3 ir pasiklausti Visagalio Viešpaties
kunigų ir pranašų: "Ar
man dar verkti ir pasninkauti šį
penktąjį mėnesį, kaip tai aš esu
jau daugelį metų daręs?"
4 Ir Visagalis Viešpats atsakė
man:
5 "Paklausk visų žmonių žemėje
ir kunigų, ar jie gedėdami ir
pasninkaudami kas penktą ir septintą
mėnesį, tai iš tikrųjų
dėl Manęs darė.
6 Ar valgydami, jūs ne sau valgėte
ir gerdami, ar jūs ne sau
gėrėte?"
7 Ar tai ne Viešpaties žodžiai,
kuriuos Jis skelbė per pirmuosius
pranašus, kai Jerūzalė apgyventa
buvo ir klestėjo su savo aplinkiniais
miesteliais, pilnais žmonių, tiek
pietinėse, tiek vakarų atkalnėse?

8 Ir Viešpats aplankė Zekariją Savo žodžiu, tardamas:
9 "Viešpats taip kalba—teiskite teisingai, būkite malonūs ir gailestingi vienas kitam.
10 Neskriauskite našlių ir našlaičių, svetimų, ar vargstančiųjų ir neapsiimkite savo širdyje vienas kitam kaip nors pakenkti."
11 Bet jie nekreipė dėmesio į tai ir atsukę Man savo nugaras, užsikimšo savo ausis, kad negirdėtų.
12 Jie užkietino savo širdis kaip deimantą, kad negirdėtų Įstatymo ir žodžių, kuriuos Visagalis Viešpats siuntė Savo Dvasia per pirmuosius pranašus. Ir tai yra, dėl ko Visagalis Viešpats taip supyko.
13 Taip ir įvyko. Jie nesiklausė, Man pamokslaujant. Kai jie Manęs šaukėsi, Aš jų neišklausiau, sako Visagalis Viešpats.
14 Tokiu būdu Aš išsklaidžiau juos po tautas, kurių jie nepažino, kad jie apleido žemę, kurioje niekas nebevaikščiojo ir nebegyveno. Ir taip jie pavertė tyruma tą gerąją žemę.

8

Mesijo Atėjimas Ir Jo Karalystė

1 Visagalis Viešpats aplankė mane Savo žodžiu, tardamas:
2 "Taip kalba Viešpats—Aš esu labai susirūpinęs dėl Ciono ir esu dėl jo labai užsidegęs."
3 Viešpats sako: "Aš vėl gręšiuos į Cioną ir noriu Jerūzalėje gyventi, kad Jerūzalė būtų teisybės miestu vadinama, o Visagalio Viešpaties kalnas Šventuoju Kalnu."
4 Togidėl sako Visagalis Viešpats, kad Jerūzalėje liks ir vėl senų vyrų ir moterų gyventi ir dėl savo senyvo amžiaus jie vaikščios jos gatvėmis lazdele pasiremdami.
5 Gatvės bus pilnos taip pat ir žaidžiančių mergaičių ir berniukų.
6 Taip kalba Visagalis Viešpats: "Jei tai ir atrodytų šiems likusiems žmonėms neįmanoma šiuo metu jų nuožiūra, ar tai turėtų ir Man būti neįmanoma, klausia Visagalis Viešpats."
7 Visagalis Viešpats sako: "Štai, Aš išgelbėsiu Savo žmones iš rytinių ir iš vakarinių kraštų.
8 Ir Aš sugrąžinsiu juos, kad jie gyventų Jerūzalėje ir būtų Mano žmonėmis, tai ir Aš būsiu jų Dievu, ištikimai ir teisingai valdydamas."
9 O Visagalis Viešpats šitaip ragina: "Pasistiprinkite savo rankas, jūs, kurie dabar girdite žodžius iš pranašų šią dieną, kurią Visagalio Viešpaties namams pamatai dedami, kad bažnyčia būtų pastatyta."
10 Nes ligi šių dienų žmonių darbai nueidavo niekais, nieko nereiškė ir gyvulių darbai, kadangi dėl didelio sielvarto nebuvo ramybės nei ateinantiems, nei išeinantiems ir Aš leidau žmonėms pulti vienas kitą tarpusavyje.
11 Bet dabar Aš taip nebedarysiu su šiais likusiais žmonėmis, kaip senais laikais, sako Visagalis Viešpats.
12 Jie pasės ramybėje. Vynmedis neš savo vaisių. Žemė išaugins savo derlių ir dangus duos savo rasą ir šie likusieji žmonės pasiims visa tai, kaip savąją nuosavybę.
13 Kaip jūs iš Izraelio namų ir Jūdos namų buvote prakeikti tautose, taip Aš jus išgelbėsiu ir jus palaiminsiu. Tik nebijokite ir nenuleiskite savo rankų!
14 Visagalis Viešpats sako: "Kaip Aš nesigailėdamas, apsiėmiau jus sloginti, kai jūsų tėvai Mane įpykino, sako Visagalis Viešpats,
15 taip dabar Aš šiomis dienomis noriu Jerūzalei ir Jūdos namams gera daryti, tik nieko nesibijokite.
16 O tai yra, ką jūs turite daryti. Sakykite teisybę vienas kitam, teiskite teisingai, kad jūsų namai taikoje gyventų.
17 Nė vienas jūsų tenegalvoja pikto prieš savo artimą ir nemy-

lėkite neteisingos priesaikos, nes
viso to Aš nekenčiu, sako Viešpats.
18 Viešpats aplankė mane Savo
žodžiu, tardamas:
19 "Visagalis Viešpats taip
kalba—ketvirtojo, penktojo, sep-
tintojo ir dešimtojo mėnesio pas-
ninkai turi būti Jūdos namams
džiaugsmo, linksmybės ir džiugios
metinės šventės. Taipgi mylėkite
ištikimybę ir susiklausymą!"
20 Visagalis Viešpats sako, kad
dar daugelis tautų ir miesto gy-
ventojų ateis,
21 eidami iš vieno miesto į
kitą, pasiragindami "eikime ir
prašykime Viešpaties, ieškokime
Visagalio Viešpaties", mes irgi no-
rime su jumis eiti.
22 Tokiu būdu ateis daugelis
tautų bei pagonių būriais į Je-
rūzalę Visagalio Viešpaties ieškoti,
melstis Viešpaties akivaizdoje.
23 Štai, ką Visagalis Viešpats
sako: "Tomis dienomi ateis dešim-
tis vyrų iš įvairiausių tautų
ir pasigavę žydo skverną, sakys—
mes norime su jumis eiti, kadangi
mes girdėjome Viešpatį su jumis
esantį."

9

Bausmė Pagonims,
Pažadėtas Karalius

1 Tai yra žodžiai, kuriais Vieš-
pats pasisako prieš Chadraką ir
ypatingai prieš Damaskų, kadangi
Viešpačiui priklauso visi žmonės ir
visos Izraelio giminės.
2 Tai pat ir Chamatas, kuris greta
yra, Tyrus ir Sidonas, kurie išmin-
tingais pasirodo.
3 Nes Tyrus statosi savo tvir-
tovę, susikaupdamas sau sidabro,
kaip smėlį, ir aukso, kaip gatvės
purvo.
4 Ir vis dėlto sunaikins jį Vieš-
pats, atimdamas jam galybę, kuria
jis reiškiasi jūrų prekyboje, kad
jis bus lyg ugnimi sudegintas.
5 Aškalonas išsigąs, jį pa-
matęs, ir Gaza labai jaudinsis. Ir
Ekronas nusimins, tai matydamas.
Nes Gazoje karaliaus nebebus, o
Aškalone nebebus gyventojų.
6 Svetimieji užims Ašdodą, o
filistiečius Aš pažeminsiu dėl jų
puikavimo.
7 Tada jie nebevalgys mėsos su
krauju ir kitų draudžiamų val-
gių. Tie, kurie buvo išlikę, pri-
klausys mūsų Dievui, kad jie būtų
vadovais Jūdoje ir ekroniečiai pri-
sidės, kaip jebūsiečiai yra prisidėję.
8 Ir Aš būsiu Sergėtoju Savo
namų, kad šen ir ten slankiojąs
karingasis priešas vėl neužpultų
ir nepavergtų Mano tautos, nes Aš
mačiau Savo akimis Mano žmonių
kančią.
9 O tu, Ciono dukterie, didžiai
pasidžiauk ir tu Jerūzalės dukterie,
džiūgauk! Štai, ateina tavo teisusis
Karalius, gelbėtojas, nepasidi-
džiuojąs, jodamas pas tave ant as-
ilės ir jauno asilaičio.
10 Aš atimsiu karo vežimus iš
Efraymo ir žirgus iš Jerūzalės ir su-
laužysiu kovos kilpinius. Jis pa-
skelbs taiką tautoms ir viešpataus
nuo jūrų iki jūrų, nuo Eufrato
upės iki žemės pakraščių.
11 Taip pat Aš išleisiu jūsų
tremtinius iš duobių be vandens
dėl krauju padarytosios sandoros su
jumis.
12 Sugrįžkite į savo tvirtovę,
jūs tremtiniai, kurie turite vilties,
nes šiandien Aš skelbiu, kad Aš at-
lyginsiu jums dvigubai už jūsų
kentėtas skriaudas.
13 Nes Jūdą Aš įtempiau kaip
kilpinį ir Efraymą Aš apšar-
vuosiu ginklais. Cione, tavo sūnus
Aš sukelsiu prieš Graikiją ir pa-
darysiu iš tavęs tarsi karžygių
kardą.
14 Ir Viešpats pasirodys viršum
jų. Jo strėlės lakstys kaip žaibai.
Ir Viešpats Dievas trimituos trimi-
tu, kaip audra atūždama iš pietų.
15 Visagalis Viešpats apsaugos
Savo žmones, kad jie ėste ės savo
priešus, samindžiodami savo ko-
jomis jų svaidykles, kad jie gers
ir labai džiaugsis lyg iš vyno ir bus

kupini linksmumo, kaip aukų du-
beniai ir altoriaus kampai.
16 Tuomet išganys Viešpats Die-
vas juos, kaip kerdžius savo kai-
menę Savo žmonių ir jie žibės,
kaip brangūs akmenys, atitiesti Jo
žemėje.
17 Kaip laimingi ir gražūs tada jie
bus! Kviečiai duoda jaunuoliams
žydinčius skruostus, o jaunasis vy-
nas jaunuolėms!

10

Kristaus Karalystės Malonės Dovanos

1 Taigi, dabar melskite Viešpa-
ties vėlyvojo lietaus. Tai suklostys
Viešpats debesis ir duos jums pa-
kankamai lietaus visai augmenijai
ant žemės.
2 Nes dievaičiais pasitikėti yra
tuščios pastangos. Žyniai užsiima
melagystėmis ir pragaištingų
sapnų aiškinimu ir negali niekam
paguodos suteikti. Todėl jie ir klai-
džioja kaip paklydusi kaimenė ir
alpsta, kadangi jie neturi kerdžiaus.
3 Aš esu užsirūstinęs prieš ga-
nytojus ir nubausiu jų ožius, nes
Visagalis Viešpats paieškos Savo
kaimenę, būtent Jūdos namus ir iš-
rėdys juos kaip kovon siunčiamą
arklį.
4 Iš jų išeis valdytojai, vadai ir
viršininkai, kurie valdys Mano
žmones.
5 Tuo pačiu jie visi bus kaip mil-
žinai, kurie kovodami gatvėse visus
purvus išbraido. Jie kovos, kadangi
Viešpats bus su jais ir jie laimės, net
raitųjų priešą nugalėdami.
6 Aš sustiprinsiu Jūdos namus ir
išgelbėsiu Juozėpo namus ir leisiu
jiems vėl įsikurti, kadangi Aš jų
pasigailėsiu. Ir jie bus vėl lyg nie-
kuomet nebuvę atstumti, nes Aš
esu Viešpats, jųjų Dievas ir Aš jų
susimilsiu.
7 Efraymo žmonės bus karžy-
giais, linksmi lyg nuo vyno. Jų
sūnūs pastebės tai ir bus patenkinti,
galėdami pasidžiaugti Viešpatyje.
8 Aš sušauksiu juos ir surinksiu
juos krūvon ir išgelbėsiu ir padau-
ginsiu juos, kad jie skaitlingi bus,
kaip anksčiau būdavo.
9 Nors Aš juos po tautas išsklai-
dysiu, tačiau jie atsimins Manęs iš
tolimų šalių ir jie išliks ir vėl
sugrįš su savo vaikais.
10 Aš sugrąžinsiu juos iš Egipto,
surankiosiu juos iš Asirijos ir par-
gabensiu juos į Gileadą ir Li-
baną, kad jiems visiems ten net
vietos nebebus.
11 Bet jie keliaus per vargų
jūrą ir nugalės jūros bangas, kad
išdžiovins upės gilybę. Asirijos
pasididžiavimas bus tada sužlug-
dytas ir atimta lazda Egipto karaliui.
12 Aš sustiprinsiu juos Viešpatyje
ir jie gyvens Jo vardu, skelbia
Viešpats.

11

Jerūzalės Sunaikinimas, 30 Sidabrinių Už Kristų

1 Atverk savo vartus, Libane,
kad ugnis suėstų tavo cėdrus.
2 Kaukite, jūs eglės, nes cėdrai
nugriuvo ir tų puikiųjų me-
džių nebėra. Kaukite, jūs Bašano
ąžuolai, nes tavo tankioji giria
visiškai iškirsta.
3 Ganytojai dejuoja, nes jų ga-
nyklos sunokiotos. Jaunieji liūtai
staugia, nes jų žalieji Jordano
tankumynai išdraskyti.
4 Taip kalba Viešpats, mano
Dievas: "Prižiūrėk pjaunamąsias
avis!"
5 Nes jų savininkai jas pjauna
ir neskaito tai nuodėme. Jas par-
duodami, jie sako: "Pašlovintas
teesie Viešpats, nes dabar aš esu
turtingas", o ganytojai jųjų ir
nesigaili.
6 Tai ir Aš jau daugiau nesigai-
lėsiu krašto gyventojų, sako Vieš-
pats. Aš leisiu jiems tarpusavyje tol
peštis, kol jie paklius į karaliaus
rankas ir kraštas bus nualintas ir Aš
neišgelbėsiu jų iš karaliaus
rankų.
7 Taip Aš ganiau vargingųjų

avių pjaunamąsias, pasiėmęs dvi
lazdi, pavadindamas vieną lazdą
Meilingąja ir kitą Sandoringąja
ir ganiau avis.
8 Ir Aš pašalinau tris ganytojus
per vieną mėnesį, nes Mano
siela jų nebepakentė ir jie Manęs
nenorėjo.
9 Ir aš nutariau jų nebeganyti,
sakydamas, kad tenumiršta tie, ku-
rie miršta, ir teapalpsta tie, kurie
alpsta, o likusieji tesusiėda vienas
kitą.
10 Ir aš ėmiau savo Meilingąją
lazdą ir perlaužiau ją, tuo pa-
rodydamas, kad Viešpats atšaukė
Savo su visomis tautomis
darytąją sandorą.
11 Taip buvo sandora atšaukta,
kad vargingosios avys pastebėjo
tame, ką Aš dariau, veikiantį
Dievo žodį.
12 Aš tariau jiems: "Jei jums pa-
tinka, tai atneškite, kiek Aš vertas,
jei ne, tai to nedarykite. Ir jie
pasvėrė, kiek Aš vertėjau—30
sidabrinių.
13 O Viešpats tarė Man—"mesk
tai šalin, kad tai puodžiui būtų
atiduota!" Tai buvo padori kaina,
kuria jie Mane įvertino! Taip Aš
paėmiau tuos 30 sidabrinių ir nu-
mečiau juos puodžiui į Viešpaties
namus.
14 Ir Aš perlaužiau antrąją
Savo lazdą--Sandoringąją,
nurodydamas Jūdos ir Izraelio bro-
lystės sutrikimą.
15 Tada liepė Viešpats Man pa-
siimti netikusiojo ganytojo
įrankius.
16 Nes Aš prikelsiu krašte gany-
tojus, kurie nelankys
vargstančiųjų, sumuštųjų
neieškos, negydys sužeistųjų ir
neaprūpins sveikųjų. Bet rie-
biųjų mėsą valgys jie, nulauž-
dami jųjų nagas.
17 O jūs niekam nevertieji gany-
tojai, kurie apleidžiate savo kai-
menę. Teištinka jus Dievo keršto
kardas ir jūsų dešinę akį, kad
jūsų petys padžiūtų ir jūsų de-
šinioji akis apaktų!

12

Jerūzalės Priešų Sunaikinimas,
Jerūzalės Atgaila

1 Tai yra Viešpaties apreiški-
mas, kuris liečia Izraelį. Vieš-
pats, kuris ištiesė dangus, padėjo
žemei pamatus ir žmogui Savojo
kvapo įkviepė, sako:
2 "Aš padarysiu Jerūzalę vyno
taure, kad tik kas iš jos gers, tas
svyrinėti turės. Nes ką Jerūzalė
pergyvens, kai bus apgulta, tą
pergyvens ir Jūda.
3 Tuo pačiu metu Aš padarysiu
Jerūzalę kaip akmenį, per sunkų
pakelti ir kas tik tą mėgins nuri-
tinti, tas turės susižeisti, nes visos
tautos susirinks prieš ją.
4 Tuomet, sako Viešpats, Aš pa-
darysiu baugščius jų arklius ir jų
raitelius įbūgusius. Bet Jerūzalę
Aš seksiu atviromis akimis, o
tautų arklius Aš sloginsiu
apakimu.
5 Tada tarsis savo širdyje Jūdos
kunigaikščiai: "Jerūzalės gyven-
tojų stiprybė ateina iš Visagalio
Viešpaties, jųjų Dievo."
6 Tuomet Aš padarysiu Jūdos
kunigaikščius lyg ugnies židinį
malkų krūvoje ir lyg žiburį
šiauduose, kad jie susvilins tautas
dešinėje ir kairėje, bet Jerūzalė pa-
siliks neapliesta savo vietoje.
7 Pirma išgelbės Viešpats Jūdos
sodybas, kad Dovydo namai ir Je-
rūzalės gyventojai nesigirtų prieš
Jūdą.
8 Tuomet apgins Viešpats Jerū-
zalės gyventojus ir atsitiks, kad net
jų silpnasis to miesto bus stiprus
kaip Dovydas, o Dovydo namai bus
kaip Dievo namai, kaip jų prie-
šakyje žygiuojąs angelas.
9 Tą dieną Aš pasistengsiu
sunaikinti kiekvieną, kuris ateis
Jerūzalę užpulti.
10 Bet ant Dovydo namų ir Je-
rūzalės gyventojų Aš išliesiu ma-
lonės ir maldos dvasią. Tada
pamatys Mane tie, kurie Mane per-
skverbė ir jie raudos kaip dėl vien-

turčio ir liūdės kaip dėl pirmagimio
kūdikio.
11 Tuomet bus didelis raudojimas
Jerūzalėje, kaip kadaise buvo Ha-
dad-Rimone, Megido lygumoje.
12 Kiekviena giminė krašte rau-
dos atskirai, Dovydo namų gimi-
nė atskirai, jų moterys atskirai,
Natano giminė atskirai, jų mo-
terys atskirai,
13 Lėvio giminė atskirai ir jų
moterys taip pat atskirai, Šimyjo
giminė skyriumi ir jų moterys taip
pat atskirai,
14 taip pat visos likusios giminės
atskirai ir jų moterys taip pat
atskirai.

13

Dievo Malonės Neišsemiamasis Šaltinis

1 Tą dieną bus atidarytas
Dovydo namams ir Jerūzalės gy-
ventojams šaltinis savo nuodėmėms
ir nešvarumams nusiplauti.
2 Tuomet, sako Viešpats, Visa-
galis Dievas, Aš išnaikinsiu dievai-
čių vardus toje šalyje, kad jų
daugiau nebebūtų minima. Be to,
ir pranašus su nešvariomis dva-
siomis Aš išvarysiu iš to krašto.
3 Jei kas ir užsimanys prana-
šauti, tai to tėvas bei motina, ku-
riuodu jį pagimdė, sakys jam:
"Tu negali gyvas išlikti, kadangi tu
kalbi netiesą Dievo vardu ir taip
tėvas su motina, kuriuodu jį pagim-
dė, subadys jį bepranašaujant.
4 Tomis dienomis gėdysis prana-
šai savo regėjimais pranašaudami
ir neužsidės plaukuoto apsiausto
melagystėmis pasigirti,
5 bet pasisakys, kad esą žem-
dirbiai ir ne pranašai, tarnavę žmo-
nėms iš vaikystės dienų.
6 O jei kas būtų paklaustas:
"Iš kur tai tavo randai ant tavo
kūno?", tai jis atsakytų, kad
buvęs sumuštas savo mylimųjų
namuose.
7 Karde, iškilk prieš Mano Ga-
nytoją, prieš Žmogų, kuris Man
artimas, sako Visagalis Viešpats.
Ištik Ganytoją, tai kaimenė iš-
sisklaidys ir Aš kreipsiuos tada Savo
ranka prieš mažutėlius.
8 Taip atsitiks visoje šalyje, skel-
bia Viešpats, kad dvi dali bus su-
naikinti ir išnyks ir tik trečioji dalis
teišliks.
9 Ir tą trečiąją dalį Aš
leisiu per ugnį ir valysiu, kaip valo-
mas sidabras, ir šveisiu, kaip švei-
čiamas auksas. Tie melsis tada
Mano vardu ir Aš juos išklausysiu,
tardamas: "Tai Manoji tauta!" Jie
atsilieps: "Viešpatie, Mano Dieve!"

14

Kristus Karalius—Jerūzalės Gynėjas

1 Štai, ateina Viešpaties diena,
kurią tavyje bus išdalintas grobis.
2 Aš surinksiu visas tautas kovai
prieš Jerūzalę. Miestas bus paim-
tas, namai išdraskyti, moterys iš-
prievartautos. Pusė miesto bus
išvesta nelaisvėn. Likusioji dalis
gyventojų galės pasilikti mieste.
3 Tada pasikels Viešpats kariauti
prieš tautas, kaip Jis kariaudavo
kovos metu.
4 Jo kojos stovės tada ant
Alyvų Kalno, esančio į rytus
nuo Jerūzalės miesto. Tuomet per-
skils tas Alyvų Kalnas pusiau iš
rytų į vakarus labai plačiai, kad
viena pusė nusvirs toli į šiaurę, o
antroji į pietus.
5 Ir jūs bėgsite tuo plyšiu Mano
kalnų, nusitęsiančio ligi Acalio,
kaip jūs senais laikais bėgote dėl
žemės drebėjimo Jūdos karaliui
Uzyjai valdant. Tada ateis Vieš-
pats, mano Dievas ir visi šventieji
su Juomi.
6 Tą dieną nebus šviesos, bet
bus šalta ir šalčio.
7 Ir ta diena bus tik Viešpačiui
žinoma, kuri nebus nei diena, nei
naktis ir apie vakarą bus šviesu.
8 Tuomet tekės gyvasis vanduo
iš Jerūzalės į rytinę ir į
tolimąją jūrą per vasarą ir
per žiemą.

9 Ir tada bus Viešpats karaliumi
visų šalių. Tuomet tebus tik
vienas Viešpats, Viešpats Dievas,
vienintelis tuo vardu.
10 Visas kraštas nuo Gibeos iki
Rimono, į pietus nuo Jerūzalės,
bus lyg kokia lyguma. Bet Jerūzalė
bus augščiau pakilusi ir pasiliks to-
kia nuo Bejamino vartų ligi
Pirmųjų vartų ir Kampinių
vartų ir nuo Chananėlio bokšto
iki karaliaus vyninės.
11 Ji bus žmonių apgyventa ir
žmonės nebemirs prakeikti, bet gy-
vens Jerūzalėje be baimės.
12 Viešpats slogins visus prieš Je-
rūzalę kariavusius pulkus taip, kad
jų kūnas patreš jiems dar ant
kojų bestovint ir jų akys akių
duobėse ir jų liežuvis burnoje.
13 Tą dieną baus Dievas
žmones dideliu sąmyšiu, kad
vienas užpuls kitą ir jie tarpusa-
vyje mušis.
14 Nes ir Jūda kariaus prieš Je-
rūzalę. Visi apylinkinių tautų
turtai bus surinkti, nepaprastai di-
delis kiekis aukso, sidabro ir
aprangos.
15 Ta pati sloga, kuri užklups ko-
vojančius, ištiks ir jų arklius, mu-
lus, asilus, kupranugarius ir visus
kitus jų gyvulius.
16 Visi išlikusiųjų prieš Je-
rūzalę kovojusiųjų ateis kasmet
į Jerūzalę melstis Karaliaus, Visa-
galio Viešpaties ir dalyvauti Pala-
pinių šventėje.
17 O kuri žemės giminė neužeis
į Jerūzalę melstis Karaliaus, Visa-
galio Viešpaties, ta nesusilauks
lietaus.
18 Ir jei egiptiečių giminė neat-
keliaus ir neužeis, tai lietaus ir jiems
nebus. Tai yra ta sloga, kuria Vieš-
pats slogins visas tautas, kurios
neateis švęsti Palapinių šventės.
19 Tai bus bausmė Egiptui ir ki-
toms tautoms už nuodėmę, kurios
neateis švęsti Palapinių šventės.
20 Tuomet bus "Viešpačiui pa-
šventintieji" įrašyta arklių pakink-
tuose ir virimo puodai Viešpaties
namuose bus lygiai pašventinti, kaip
ir taurės ant altoriaus.
21 Visi virimo katilai bus tada
pašventinti Jūdoje ir Jerūzalėje
Viešpačiui, Visagaliui taip, kad no-
rintieji aukoti ateis ir, juos pasiėmę,
juose virs. Prekiaujančio kanaa-
niečio Viešpaties Visagalio Dievo
namuose tada nebebus.

PRANAŠAS MALAKIS

1

Izraelio Nedėkingumas, Bausmė Už Netikusias Aukas

1 Štai Viešpaties apreiškimas Izraeliui per Malakį.

2 "Aš myliu jus", sako Viešpats. O jūs klausiate: "Kuomi Tu mus myli?" Ar Esavas ne Jokūbo brolis, sako Viešpats, tačiau Jokūbą Aš myliu,

3 o Esavo Aš nekenčiu ir padarau dykus jo kalnus ir jo žemę Aš perleidau dykumų šakalams.

4 Jei Edomas sakytų "mes esame parblokšti, bet mes vėl įsikursime tame, kas sunaikinta buvo", tai Visagalis Viešpats atsako jiems šitaip: "Ką jie sukurs, tą Aš paversiu niekais. Jų kraštas bus prakeikta šalimi ir jų žmonės Viešpaties visados neapkenčiami."

5 Visa tai jūs pamatysite savo akimis ir tarsite: "Didis yra Viešpats, net už Izraelio namų!"

6 Sūnus turi gerbti savo tėvą ir tarnas savo šeimininką. Jei esu tėvu, kodėl nėra Man pagarbos? Jei esu valdovas, kodėl niekas Manimi nesiskaito? Taip kalba Visagalis Viešpats jums, kunigai, kurie jūs niekinate Mano vardą ir dar pasiteisinate: "Kuo mes niekiname Tavo vardą?"

7 Tuomi, kad Man aukojate ant altoriaus užterštos duonos ir dar pasiteisindami, klausiate: "Kaip mes užgauname Tavo vardą?" Jūs tvirtinate, kad Dievo stalas yra papeiktas.

8 Ar galima imti aklą gyvulį aukoms? Ar nepadarote aukų piktomis, aukodami raišus arba ligotus gyvulius? Mėginkite tokius nunešti savo kunigaikščiui ir pamatysite, ar jis jus su tokiais priims, sako Visagalis Viešpats.

9 Taigi, melskite Dievo dabar, kad Jis mums malonus būtų! Nes jūs esate viso to kalti! Ar galvojate, kad Jis atsižvelgs į jus dėl tokių aukų, klausia Visagalis Viešpats.

10 Kad tik kuris iš jūsų užrakintų šventovės duris ir jūs negalėtumėte ugnies uždegti ant Mano altoriaus. Aš nemėgstu jūsų, sako Visagalis Viešpats ir jūsų valgomųjų aukų iš jūsų rankų Aš nenoriu, kadangi jos Man nepatinka.

11 Nuo saulėtekio iki saulėlydžio šlovina Mane visos tautos ir smilkina visur Mano vardui, skaisčias aukas atnešdami, kad Mano vardas didingas būtų tautose, sako Visagalis Viešpats.

12 Bet jūs padarote Mano stalą nešventą, galvodami, kad užterštomis dovanomis užsiteršęs Viešpaties stalas ir todėl jūsų aukos esančios nepriimtinos.

13 Čia jums nėra ko skųstis, jog tai esąs tikras vargas, kai jūs atnešate pavogtą, raišą ar ligotą gyvulį valgomoms aukoms, sako Visagalis Viešpats! Ar Aš turėčiau tokias priimti iš jūsų rankos, sako Viešpats!

14 Prakeiktas tebūnie klastorius, kuris savo kaimenėje turi patinėlį, o pažadą davęs Viešpačiui, aukoja netikusią auką. Nes Aš esu didis karalius, sako Visagalis Viešpats. Ir visos tautos bijo Manęs.

2

Perspėjimas Kunigams, Žmonėms

1 O kunigai, šitas įsakymas yra jums taikomas.

2 Jei jūs jo neklausysite ir dėmesio į jį nekreipsite, kad Mano vardą pagarbintumėte, sako Visagalis Viešpats, tai Aš atsiųsiu jums prakeikimą, prakeikdamas jūsų palaimą. Taigi, Aš jau prakeikiau jus, kadangi jūs dėmesio į tai nekreipėte.

3 Dėl to bausiu Aš jus ir jūsų vaikus ir ištepsiu jūsų veidus jūsų aukojamųjų gyvulių

mėšlu ir jūs būsite išmesti į
mėšlų krūvą.
4 Tada jūs suprasite, kad Aš jums
tokį įsakymą esu davęs, kad
Mano sandora su kunigais, Lėvio
palikuoniais, nebūtų laužoma.
5 Nes Mano sandora su Lėviu
buvo gyvybės ir taikos sandora ir
Aš daviau jam baimės, kad Jis
Manęs bijotų, Mano vardą
garbindamas.
6 Tiesos įstatymą laikė jis
savo burna ir pikto iš jo lūpų ne-
išėjo. Jis elgėsi taikingai ir atvirai
Mano akivaizdoje ir nukreipė
daugelį nuo piktų darbų.
7 Nes kunigų pareiga yra pa-
mokslą skelbti ir iš jų lūpų
laukiamas įstatymų išdėstymas,
kadangi jie yra Visagalio Viešpaties
pranešėjai.
8 Bet jūs nusikreipėte nuo Jo ke-
lio. Jūs suklaidinote daugelį savo
pamokslais ir sulaužėte Mano su
jumis padarytąją sandorą.
9 Todėl Aš ir padariau, kad pa-
peikti ir nevertinami esate žmonių
akivaizdoje, kadangi nesilaikėte
Mano kelių ir šališki buvote kai
kurių žmonių atžvilgiu
teismuose.
10 Ar mes ne visi turime vieną
tėvą? Ar ne vienas Dievas yra mus
sutvėręs? Kodėl mes niekiname
vienas kitą, su mūsų tėvais da-
rytąją sandorą laužydami?
11 Nes Jūda nesilaikė ištikimybės
įsipareigojimų. Šlykščios baise-
nybės buvo padarytos Izraelyje ir
Jeruzalėje. Jūda subjaurino šven-
tovę, kurią Viešpats myli, sveti-
maudamas su svetimo dievaičio
dukteria.
12 O Viešpats išraus tokį, kuris
tai daro, iš Jokūbo namų abu, ir
mokytoją ir mokinį su tuomi,
kuris atneša Visagaliui Viešpačiui
valgomųjų aukų.
13 Be to, jūs dar ašaras liejate ant
Mano altoriaus, verkdami ir dejuo-
dami taip, kad Aš nebenoriu jūsų
valgomųjų aukų matyti arba
priimti ką nors pasigėrėtino iš
jūsų rankų.
14 O vis dėlto jūs klausiate: "Ko-
dėl taip yra?" Kadangi Viešpats yra
liudininku tarp tavęs ir tavo jau-
nystės žmonos, kurią tu panieki-
nai, nors ji yra tavo dalininkė ir
žmona tavo vedybinės sandoros.
15 Ar Viešpats nepadarė iš jų
dviejų vieną? Jų dviejų kū-
nas ir dvasia yra Jo. Kodėl vieną
iš dviejų? Kad susilauktų dieviš-
ko prieauglio. Tad saugokite savo
dvasią ir neniekinkite savo jau-
nystės žmonos.
16 Nes Viešpats, Izraelio Dievas,
nekenčia skyrybų, kadangi atsi-
skiriantysis ardo vedybinį šven-
tumą, sako Visagalis Viešpats.
Taigi, saugok savo dvasią ir neat-
sisakyk savo ištikimybės!
17 Jūs erzinate Viešpatį savo
kalbomis ir dar pasiteisinate: "Kuo
mes Jį erziname?" Tuo, kad tvir-
tinate, jog Viešpačiui patinka tie,
kurie pikta daro, kad Jis tokius
mėgstąs, arba sakydami "kur yra
tas Dievas, kuris baustų?"

3

Pranašystė Apie Joną Ir Kristų

1 Štai, Aš išsiųsiu Savo an-
gelą, kuris paruoš Man Mano ke-
lią. Ir netrukus ateis į Savo
šventovę Viešpats, kurio jūs ieš-
kote ir sandoros angelas, kurio jūs
geidžiate. Štai, Jis ateina Visagalis
Viešpats!
2 Bet kas iškentės Jo atsilan-
kymo dieną ir kas išsilaikys Jam
pasirodant? Nes Jis yra kaip auk-
sakalio ugnis ir kaip skalbėjų
muilas.
3 Ir Jis atsisės kaip sidabro tir-
pytojas ir šveitėjas ir apvalys Lėvio
vaikus, skaistindamas juos kaip
auksą ir sidabrą. Tada jie aukos
teisingai savo valgomąsias aukas
Viešpačiui.
4 O tada ir patiks Viešpačiui Jū-
dos ir Jeruzalės valgomosios aukos,
kaip kadaise senaisiais laikais.
5 Ir Aš ateisiu pas jus ir bausiu
jus, itin pakaltindamas jūsų žy-
nius, svetimautojus, melagingas

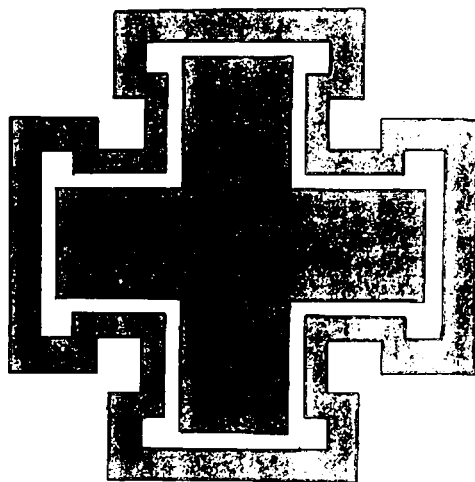
priesaikas duodančius, darbi-
ninkų, našlių ir naišlaičių
skriaudėjus ir prievartautojus,
svetimųjų engėjus, kurie Manęs
nesibijo, sako Visagalis Viešpats.
6 Aš esu Viešpats ir nesikeičiu
ir jūs, Jokūbo ainiai, neesate
pražuvę.
7 Iš savo protėvių laikų jūs
nukrypdavote nuo Mano
įsakymų ir jūs jų nesilaikyda-
vote. Sugrįžkite į Mane, tai ir
Aš gręšiuos į jus, sako Visagalis
Viešpats. Bet jūs ir vėl sakote: "Dėl
kurių nuodėmių mes turime į
Tave kreiptis?"
8 Ar tinka žmogui nugauti
Dievą, kaip jūs Mane nugaunate?
Ir vėl jūs klausiate: "Kuo mes Tave
nugauname?" Dešimtinėmis ir pir-
monių aukomis!
9 Todėl jūs ir esate prakeikti, kad
visa, kas jūsų rankose, sugaišta.
Nes jūs visi iš vieno Mane
apgaudinėjate.
10 Suneškite ištisas dešimtines į
Mano sandėlius, kad Mano na-
mams maisto nepritrūktų. Pasi-
tikrinkite Manyje šiuo atžvilgiu,
sako Visagalis Viešpats, ir jūs pa-
matysite, ar Aš neatidarysiu dan-
gaus langų, suteikdamas jums
apsčiai dovanų!
11 Jūsų labui Aš sudrausiu
kenkėjus, kad jūsų laukų vai-
siaus nesuėstų ir jūsų laukų
vynuogynai nepasiliktų nevai-
singi, sako Visagalis Viešpats,
12 kad visos tautos laikytų jus
išganytingais, kadangi jūsų bus
pati labiausiai pasigėrėtina šalis,
sako Visagalis Viešpats.
13 Jūs kalbate šiurkščiais žo-
džiais prieš Mane, sako Viešpats
ir dar mėginate teisintis: "Ką mes
sakome prieš Tave?"
14 Jūs tvirtinate—be reikalo mes
Dievui tarnaujame. Kokia nauda
mums iš to, kad mes Jo įstatymų
laikomės ir Viešpaties Visagalio a-
kivaizdoje santūriai elgiamės?
15 Bet dabar mes vadiname pa-
sipūtėlius laimingais, kadangi be-
dieviai tarpsta. Nors jie Dievą
gundo, tačiau jiems visur sekasi.
16 O Dievą bijantieji pasiguo-
džia vienas kitą žodžiais: "Vieš-
pats girdi tai ir seka ir Jo sąrašan
užrašomi visi, kurie Jo bijosi ir Jo
vardą pagarboje laiko."
17 Jie bus Mano, sako Visagalis
Viešpats tą dieną, kurią Aš
juos pasiimsiu Savo brangion nuo-
savybėn, susimildamas jų, kaip
tėvas savo sūnaus susimilsta, kuris
jam tarnauja.
18 Jūs pamatysite pakartotinai,
koks skirtumas yra tarp teisiojo ir
bedievio ir tarp to, kuris Dievui tar-
nauja ir to, kuris Jam netarnauja.

4

Viešpaties Diena Ateina

1 O, štai, ateina diena lyg de-
ganti krosnis, kurioje degs visi pa-
sipūtėliai ir Dievo nesibijantieji kaip
šiaudai, kad jų nebeliks nei šak-
nelės, nei želmenėlio, sako Visa-
galis Viešpats.
2 O jums, kurie prisibijote Mano
vardo, užtekės Teisingumo Saulė ir
išganymas po jos sparnais, kad
įeisite ir išeisite šokinėdami, kaip
įtukę veršiukai.
3 Tą dieną, kurią Aš tai
darysiu, jūs sumindžiosite bedie-
vius, kadangi jie bus pelenais po
jūsų kojomis, sako Visagalis
Viešpats.
4 Atsiminkite Mozės, Mano
tarno, Įstatymo, kurį Aš jam
daviau ant Chorėbo kalno visam
Izraeliui kartu su įsakymais ir
nuostatais!
5 Štai, Aš atsiųsiu jums pra-
našą Ėlyją prieš atėjimą Vieš-
paties didžiosios ir baisingosios
dienos.
6 Jis nukreips tėvų širdis į
vaikus, o vaikų širdis į savo tė-
vus, kad Aš neateičiau ir neištik-
čiau žemės prakeikimu.

Apokrīfinės Knygos

ALFREDAS VĖLIUS
Brookfield, Illinois
U.S.A.
1988

APOKRIFINĖS KNYGOS

Apokrifinės Knygos yra laikomos kai kuriose šalyse nepakankamai šventomis, kad jas būtų galima dėti greta Senojo ir Naujojo Testamento, tačiau, kas jas paskaito, turi pripažinti, kad jose yra daug šventumo.

JUDITOS KNYGA

1

Nebukad Necaro Pergalė Ir Pasididžiavimas

1 Medų karalius Arpakšadas buvo užvaldęs daugelį kraštų ir tautų ir statėsi sau didelį ir galingą miestą, kurį praminė Ekbaktana.
2 Jo mūrai buvo statomi iš tašytų akmenų, kurie buvo 70 mastų augšti ir 30 mastų platūs.
3 Bet bokštus jis pastatė 100 mastų augštumo,
4 keturkampius, 20 mastų platumo ir 20 mastų ilgumo.
5 Miesto vartus jis padarydino taip pat augštus, kaip ir bokštus ir jis gyrėsi savo galybe ir dideliu savo kariuomenės pajėgumu.
6 O Nebukad Necaras, kuris karaliavo dideliame Ninevės mieste, savo dvyliktaisiais valdymo metais, išėjo kariauti prieš Arpakšadą. Ir gyventojai iš Tigrio, Eufrato ir Hydaspės apylinkių padėjo jam ir jis sumušė jį plačiuose, taip vadinamuose Ragavos laukuose, kurie kadaise Elasaro karaliui Ariokui priklausė.
7 Taip įsigalėjo Nebuknad Necaro karalystė ir, pasididžiuodamas savo širdyje, jis išsiuntė pasiuntinius gyventojams į Kilikiją, Damaskų, Libaną,
8 Karmelį, Kėdarą, Galilėją ir Esdrelomo lygumas,
9 visiems į Samariją, anapus Jordano iki Jerūzalės į visas Gošeno sritis iki Etiopijos ribų.
10 Visiems tiems išsiuntė Asirijos karalius Nebukad Necaras pranešimus. Bet visi tie jam atsisakė ir paleido jo pasiuntinius sugėdintus grįžti atgal.
11 Tai supyko Nebukad Necaras ant visų tų kraštų ir prisiekė savo sostu ir savo karalyste atkeršyti visiems šiems kraštams.

2

Holoferno Žygis

1 Pirmojo mėnesio, 22-ją dieną savo valdymo tryliktaisiais metais pasitarė Nebukad Necaras, Asirijos karalius, kaip atsikeršyti.
2 Jis susišaukė visus savo tarėjus, kunigaikščius ir viršininkus
3 ir išdėstė jiems savo slaptas mintis savais žodžiais, kaip užvaldyti visus tuos kraštus.
4 Kadangi visiems tatai labai patiko, pasišaukė karalius Nebukad Necaras savo kariuomenės vadą Holoferną ir tarė:
5 "Žygiuok pries visas vakarų karalystes, o ypatingai prieš tas, kurios mano įsakymų nevykdė.
6 Nesigailėk jokios karalystės ir užimk visus įtvirtintus miestus."
7 Tada susišaukė Holofernas viršininkus ir vyresniuosius Asirijos kariuomenės ir įsakė jiems paruošti kovai 120,000 pėstininkų ir 12,000 raitųjų šaulių, kaip jam karalius buvo liepęs.
8 Taip jis išsiuntė kariuomenę pirm savęs su daugybe kupranugarių, kurių nebuvo galima suskaityti ir su didelėmis atsargomis, su jaučiais ir avimis be skaičiaus žmonėms aprūpinti.
9 Iš visos Sirijos jis įsakė kartu vežtis javų.
10 Ir aukso bei sidabrinių pasiėmė jis labai daug iš karaliaus rūmų.
11 Taip jis žygiavo su visa ta kariuomene, vežimais, raiteliais ir šauliais, kurie pridengė žemę lyg žiogai.
12 Peržengęs Asirijos sieną, atėjo jis prie didelio Angės kalnyno Kilikijos kairėje ir užėmė visas jų vietoves ir tvirtoves
13 ir sunaikino Melotį, žymųjį miestą, apiplėšė Tarsio gyventojus ir Yšmaėlio sūnus, kurie į pietus nuo Kelono prie dykumos gyveno.

14 Jis persikėlė per Eufrato upę,
sugriovė visus didžiuosius Mezo-
potamijos miestus, pakelyje nuo
Mambrės upelio iki pat jūros,
15 užimdamas visas sritis nuo
Kilikijos iki Jafeto sienos pietuose,
16 apiplėšdamas midianiečius,
paimdamas jų sūnus nelaisvėn ir
išžudydamas visus tuos, kurie pa-
sipriešindavo, savo aštriaisiais
kardais.
17 Iš čia jis žygiavo žemyn į
Damaskaus sritis pjūties metu ir
sudegino visus jų javus ir leido
nukirsti visus medžius ir
vynuogynus.
18 Ir visi žemės gyventojai jo la-
bai bijojosi.

3

Holoferno Laimėjimai

1 Tai išsiuntė karaliai ir kuni-
gaikščiai iš Sirijos, Mezopotamijos,
Sirijos Sobalio, Libijos ir Kilikijos
iš savo miestų ir šalių savo pa-
siuntinius pas Holoferną ir tarė:
2 "Paliauk ant mūsų pykdamas,
3 nes mums geriau bus, jei mes
didžiam karaliui Nebukad Necarui
tarnausime, ištikimi pasilikdami ir
gyvi išlikdami, negu mirdami ir
nieko neturėdami.
4 Visi mūsų miestai, ūkiai, kal-
nai, kalvos, dirvos, jaučiai, avys,
ožkos, arkliai ir kupranugariai ir
ką tik mes turime, bei mūsų
samdiniai yra tavo. Daryk su jais,
kaip tau patinka.
5 Or ir mes su savo vaikais esa-
me tavo tarnai. Ateik pas mus,
mūsų valdove, ir būk malonus
pasakyti, kaip mes tau
pasitarnautume."
6 Tada nusileido Holofernas su
visa kariuomene nuo kalnų ir
paėmė visus įtvirtintus miestus ir
visas žemes
7 ir išsirinko sau pačius geriau-
sius vyrus, kuriuos jų tarpe rado.
8 Todėl išsigando visos šalys taip,
kad jų valdytojai ir kilmingieji iš
visų miestų ir kraštų jam prie-
šais ėjo ir pasitiko jį su vainikais,
žibintais, būgneliais ir vamzdeliais
9 ir tokia didele pagarba, vis
dėlto, nesusilaukė jokio
pasigailėjimo.
10 Nes jis sugriovė jų miestus ir
iškirto jų giraites,
11 kadangi karalius Nebukad Ne-
caras buvo jam įsakęs visus sta-
bus visose šalyse išnaikinti, kad
visos tautos, kurias Holofernas nu-
galėsiąs, jį vienintelį kaip
Dievą garbintų.
12 Peržygiavęs per Sirijos So-
balį, Apamėą ir Mezopo-
tamiją, atvyko jis pas edomiečius
į Gabaą ir užėmė jos miestus
ir sustojo čia 30 dienų. Tame
laikotarpyje jis susišaukė visą
savo kariuomenę.

4

Žydų Atgaila

1 Kai Izraelio sūnūs, Jūdos
krašto gyventojai, tai išgirdo, jie jo
labai pabūgo
2 ir drebėjo, bijodami, kad jis
nepadarytų Jeruzalės miestui ir
Dievo šventovei taip, kaip jis pa-
darė kitiems miestams ir jų die-
vaičių pastatams.
3 Todėl išsiuntė jie vyrus po
visą Samariją iki Jerikos ir už-
ėmė visas kalnų viršūnes,
4 pasidarė įsitvirtinimus aplink
savo miestelius ir susivežė at-
sargų karo metui.
5 O vyriausias kunigas Jojaky-
mas parašė priešais Esdrelomo gy-
venantiems ties Dotano lyguma ir
visiems tose vietose, kur priešas
galėtų prasiveržti, kad jie apsta-
tytų visus siauruosius kelelius,
vedančius į Jeruzalę.
6 Ir Izraelio sūnūs darė taip, kaip
Viešpaties kunigas Jojakymas jiems
buvo liepęs.
7 Ir visa tauta visu atsidėjimu
šaukėsi Viešpaties ir jie bei jų
žmonos pasižemino pasninkaudami
ir maldomis.
8 Kunigai apsisiautė maišais.
Vaikus jie suguldė prie Viešpaties
šventovės ir Viešpaties altorių jie
pridengė maišais.
9 Ir jie šaukėsi Viešpaties, Izra-

elio Dievo vienbalsiai, kad jiems
neatimtų jų vaikų ir žmonų,
nesugriautų jų miestų, jų
šventovės neužterštų ir kad pa-
gonys iš jų nepasityčiotų.
10 Vyriausias Viešpaties kunigas
Jojakymas vaikščiojo aplink ir
graudeno visą Izrelio tautą,
11 tardamas: "Jūs žinote, kad
Viešpats išklausys jūsų maldas, jei
nesiliausite pasninkavę ir Viešpa-
ties maldavę.
12 Atsiminkite Mozės, Viešpaties
tarno, kuris ne ginklais, bet šven-
tomis maldomis sumušė Amalėką,
kuris buvo savo galia, pajėgomis,
kariuomene, gynyba, vežimais ir
raiteliais pasitikėjęs.
13 Taip atsitiks ir visiems Izraelio
priešams, jei pasigerinsite, kaip jau
esate pradėję."
14 Po tokių padrąsinimų jie
tebesimeldė Viešpaties ir nesiliovė
melstis, kad ir kunigai maišais pri-
sidengę vaikščiojo ir su pelenais ant
savo galvų ir deginamųjų
aukų Viešpačiui aukojo. Ir visi
visomis savo širdimis meldė, kad
Viešpats Savo Izraelio tautą
aplankytų.

5

Akijoro Pranešimas

1 Asirijos kariuomenės vadui
Holofernui buvo pranešta, kad
Izraelio sūnūs ginkluojasi ir nori
gintis ir kad jie visus kalnų tar-
pukelius užėmę laiko. Tada užpyko
Holofernas ir pasišaukė pas save
visus moabiečių ir amoniečių
vyresniuosius ir pradėjo juos
klausinėti.
2 Kas ta tokia tauta, kuri kalnus
užėmusi laiko? Kiek didelių
miestų turi jie? Kokios yra jų
pajėgos? Ar jie yra geri kariai ir kas
yra jų karaliai, kad jie vieni iš
Rytų šalies mus visų kitų aki-
vaizdoje taip paniekino ir neatėjo
mums priešais, kad mus taikingai
pasitiktų?
3 Tai atsiliepė Akijoras, Amono
sūnų vyriausias, tardamas:
4 "Mano valdove, jei teiksies pa-
siklausyti, tai aš tau papasakosiu
apie šitą tautą, kuri kalnuose
gyvena, nieko nepameluodamas."
5 Šita tauta atsikėlė iš Kaldėjos
6 ir gyveno pradžioje Mezopo-
tamijoje, nes jie nebenorėjo tar-
nauti savo tėvų dievams, kuriems
jų tėvai Kaldėjoje tarnavo.
7 Taip paliko jie papročius savo
tėvų, kurie daugelį dievaičių
garbindavo, kad jie vienam dan-
gaus Dievui tarnautų, kuris jiems
įsakė išsikelti ir apsigyventi
Kanaane.
8 Kadangi visose tose šalyse kilo
badas, jie nukeliavo į Egiptą.
Ten per 400 metų jų tiek priaugo,
kad jų nebebuvo galima suskaityti.
9 Kai Egipto karalius juos per
daug pavergė plytų darymu ir savo
miestų statymų darbais, tai jie
šaukėsi savo Viešpaties, kuris
nubaudė Egiptą įvairiomis
slogomis.
10 O kai egiptiečiai juos buvo iš-
varę iš savo šalies ir slogos jų
krašte buvo pasibaigusios, mėgino
jie juos vėl susigauti ir vergystėn
susigrąžinti. Bet jiems bebėgant
nuo egiptiečių dangaus Dievas
perdalino jūrą taip, kad vanduo
stovėjo kaip mūras vienoje ir kitoje
pusėje, kad jie sausomis kojomis per
jūros vidurį perėjo.
11 O egiptiečiai, kurie juos vijosi,
čia atskubėję, visi nuskendo taip,
kad jų nė vieno nebeliko, kuris
būtų galėjęs apie tai pranešti.
12 O kai ši tauta iš Raudonosios
jūros išlipo, sustojo ji Synajo kalno
dykumoje, kurioje prieš tai žmogui
nebuvo įmanoma sustoti ar
apsigyventi.
13 Čia pasidarė kartusis vanduo
geriamu, kad jie turėjo vandens at-
sigerti ir jie gavo 40 metų duonos
iš dangaus.
14 Visose jų kelionėse be kilpi-
nio, strėlės, skydo ir kalavijo Die-
vas kariavo už juos ir laimėjo.
15 Niekas negalėjo šiai tautai
pakenkti, tiktai tais atsitikimais, kai
ji nesilaikė savo Viešpaties Dievo
įsakymų.
16 Kas kartą, kai jie be savojo

Dievo kitą garbindavo, buvo jie
mušami ir paimami vergystėn.
17 Bet, kai atgailaudavo dėl sa-
vojo Dievo įstatymų nepai-
symo, dangaus Dievas duodavo
jiems vėl nugalėti savo priešus.
18 Tokiu būdu jie išnaikino ka-
naaniečių, jebūsiečių, periziečių,
chitiečių, chiviečių, amoriečių
karalius ir Hešbono galinguosius ir
užėmė jų žemes bei miestus.
19 Ir jiems gerai sekėsi tol, kol jie
nenusidėjo prieš savo Dievą, nes
jų Dievas nekenčia neteisybės.
20 Bet jie yra ir senesniais laikais
keliolika kartų buvę kitų
tautų ištremti ir paimti nelaisvėn
į kitus kraštus, kadangi jie nesi-
laikė jiems Dievo duotųjų
įsakymų, sulig kuriais jie turė-
davo pasielgti.
21 Bet dabar jie yra dar tik ne-
seniai sugrįžę iš svetimųjų
šalių, po kurias jie išsklaidyti
buvo, kai jie vėl atsivertė į Vieš-
patį, savo Dievą, ir vėl apsigy-
veno tuose kalnuose ir Jerūzalėje,
kurioje jų šventovė yra.
22 Taigi, susižinok, mano val-
dove, ar šie žmonės nusidėjo prieš
savo Dievą, kad mes nužygiuo-
tume ir jų Dievas juos tikriau-
siai į tavo rankas atiduotų ir tu
juos nugalėtumei.
23 Jei jie nenusidėjo prieš savo
Dievą, tai mes nieko nelaimėsime
prieš juos, nes jų Dievas saugos
juos ir mes būsime apgėdinti visoje
žemėje.
24 Akijorui baigus tatai kalbėti,
įniršo Holoferno vyresnieji ir no-
rėjo jį nužudyti, vienas kitam
tardami:
25 "Kas tas toks, kuris taip šneka,
kad izraėlitai sugebėtų apsiginti
nuo karaliaus Nebukad Necaro ir
jo kariuomenės? Juk jie visi begink-
liai vyrai ir jokie kovotojai!
26 Kad Akijoras pamatytų, jog
mes nesileidžiame klaidinami, žy-
giuokime į kalnus ir sugavę jų
pačių geriausius, nudurkime juos
kartu su Akijoru, kad visos tautos
suprastų, jog Nebukad Necaras
žemėje Dievu esąs ir niekas
kitas."

6

Akijoras Betulijoje

1 Tada ir Holofernas ant Akijoro
labai užpyko, tardamas:
2 "Kaip tu drįsti mums prana-
šauti, jog Izraėlio tauta būsianti
apsaugota savo Dievo? Kai mes
išmušime juos kaip vieną vyrą,
tai tu įsitikinsi, kad kito Dievo
nėra, kaip tik Nebukad Necaras ir
tada tu būsi kartu su jais asirų
kardu nukirstas ir visas Izraelis
turės su tavimi žūti, tai tau paaiškės,
kad Nebukad Necaras viso pasau-
lio viešpačiu yra,
3 kai tu mano kardu perdurtas
būsi ir gulėsi izraelitų
užmuštųjų tarpe ir mirsi ir tu-
rėsi pražūti.
4 Bet, jei tu galvoji, kad tu tiesą
išpranašavai, tai tau nėra reikalo ko
bijoti ar išblykšti.
5 Kaip jiems, taip ir tau seksis,
nes aš noriu tave dabar pas juos
nusiųsti, kad aš tave su jais kartu
nubausčiau."
6 Tai įsakė Holofernas savo
tarnams Akijorą suimti ir jį nu-
gabenti į Betuliją ir perduoti jį
į izraėlitų rankas.
7 Ir Holoferno tarnai suėmė jį
ir vedėsi jį per lygumą ligi
kalnų, kur juos pasitiko šauliai.
8 Tai paspruko jie į kalno pa-
šonį ir pririšo Akijorą rankomis
ir kojomis prie medžio, paliko jį
čia ir grįžo pas savo valdovą.
9 Tada atėjo Izraelio sūnūs iš
Betulijos pas jį, atrišo jį ir nu-
sivedė jį į Betuliją prie vy-
riausybės, kuri jį išklausinėjo,
kodėl jį asirai prie medžio pri-
rištą buvo palikę.
10 Tuomet miesto valdyboje buvo
Uzyja, Mykos sūnus, iš Šimeono
giminės ir Karmis, kuris ir Goto-
nièliu vadinosi.
11 Šiems vyresniesiems ir vi-
siems susirinkusiems išpasakojo
Akijoras, ką jis Holofernui į

klausimus atsakinėjo ir kad dėl to
Holoferno žmonės jį nužudyti no-
rėjo, bet Holofernas įsakęs jį
izraelitams perduoti, kad jis tuos
nugalėjęs, jį, Akijorą, su jais
kartu nubaustų ir nužudytų,
12 kadangi jis buvo pasakęs, jog
dangaus Dievas juos apsaugosiąs.
13 Kai Akijoras baigė visa tai iš-
pasakoti, klaupėsi visi žmonės ir
meldėsi Viešpaties ir verkdami tarė
Viešpačiui:
14 "Viešpatie, dangaus ir žemės
Dieve, pažvelk į jų išdidumą
ir mūsų sielvartą ir pasigailėk
Savo šventųjų ir parodyk, kad
Tu neapleidi tų, kurie Tavimi pa-
sitiki, bet sutriuškini tuos, kurie sa-
vimi ir savo jėgomis pasitiki."
15 Taip verkė ir meldėsi jie visą
dieną ir paguosdami Akijorą,
tarė jie:
16 "Mūsų tėvų Dievas, kurio
galybę tu išgyrei, padės ir tau, kad
jie negaus iš tavęs pasityčioti, bet
tu matysi, kaip jie bus sumušti ir
sunaikinti.
17 Kai mūsų Dievas mus iš-
gelbės, tai tebūna Dievas su tavimi
mūsų tarpe. Ir jei tu norėsi, tu
galėsi su savo saviškiais pas mus
gyventi."
18 Kai žmonės išsiskirstė, nu-
sivedė Uzyja jį į savo namus ir
iškėlė didelę vakarienę
19 ir susikvietė visus vyresniuo-
sius ir jie skaniai pasivaišino, ka-
dangi jie ilgai buvo pasninkavę.
20 Vėliau žmonės vėl buvo su-
šaukti ir jie meldėsi, susirinkę,
Izraelio Dievo visą naktį.

7

Betulijos Apgulimas

1 Kitą dieną įsakė Holo-
fernas savo kariuomenei išžygiuoti
prieš Betuliją.
2 Jis turėjo 120,000 pėstininkų
ir 12,000 raitųjų be tų įgulų,
kurias laikė užimtose vietovėse.
3 Visa ta kariuomenė pasiruošė
prieš Izraelio sūnus ir jie išsidėstė
ant kalno ties Dotanu, pradedant
nuo Belmos iki Kelmono, priešais
Esdrelomo.
4 Kai Izraelio sūnūs pamatė di-
džiąją asirų minią, puolė jie
žemėn, apsibarstė savo galvas pe-
lenais ir visi kartu meldėsi Izraelio
Dievą pasigailėti savosios tautos.
5 Ir jie apsiginklavo savo gink-
lais ir užėmė visus siauruosius ke-
lelius, vedančius į kalnus ir
saugojo tuos dieną bei naktį.
6 Kai Holofernas aplink žy-
giavo, pamatė jis šulinį pietų už-
miestyje, nuo kurio vamzdžiai į
miestą nutiesti buvo. Tuos vamz-
džius jis liepė nukirsti.
7 Nors buvo keletas mažų šu-
linėlių netoli mūrų, iš kurių jie
paslapčiomis vandens atsinešdavo,
tačiau to teužtekdavo vos atsigai-
vimui, bet ne atsigėrimui.
8 Todėl nuėjo amoniečiai ir moa-
biečiai pas Holoferną ir tarė:
9 "Izraelio sūnūs nedrįsta
mums pasipriešinti, todėl jie laikosi
kalnuose ir kalvose, kur jie tikisi
esą saugūs.
10 Todėl apstatyk visus šulinius
sargybomis, kad jie vandens ne-
gautų parsinešti, tai jie turės be
kardo mirti, kadangi troškulys pri-
vers juos perduoti miestą, apie
kurį jie galvoja, kad jis nepaima-
mas, kadangi jis kalnuose yra.
11 Šitas pasiūlymas patiko Holo-
fernui ir jo kariškiams ir jis nu-
siuntė po šimtą vyrų prie
kiekvieno šulinio.
12 Kai šuliniai taip 20 dienų
saugomi buvo, Betulijos gyventojai
nebeturėjo vandens, nei atsargų,
nei kasdieniniams reikalams, nes
vandenį jiems saiku atseikėdavo.
13 Tai ėjo moterys ir vyrai, jauni
ir seni, pas Uzyją ir vyresniuo-
sius ir skundėsi, tardami: "Die-
vas tebūna jūsų ir mūsų teisėju.
Jūs atvedėte mus į didelį
vargą, nesitardami su asirais. Da-
bar mes esame Dievo paduoti į
jų rankas.
14 Mums nebeliko jokios pagal-
bos, kadangi mes jų akivaizdoje

troškuliu mirštame ir vargingai turime pražūti.
15 Todėl sušaukite žmones, kad mes Holofernui savo noru pasiduotume.
16 Nes geriau mums pasiduoti ir gyviems išlikti ir Dievą garbinti, negu pražūti ir prieš visą pasaulį gėdoje būti bei matyti savo akimis, kaip vaikai ir žmonos negailestingai išžudomi yra.
17 Šiandien mes prisipažįstame dangaus, žemės ir mūsų tėvų Dievo akivaizdoje, kuris mus dabar baudžia už mūsų nuodėmes, kad mes jūsų prašėme perduoti miestą Holofernui, kad mes veikiau kardu žūtume, negu taip ilgai nuo troškulio alptume."
18 Tai kilo didelis aimanavimas ir verksmas visoje tautoje keletą valandų ir jie šaukėsi Dievo, tardami:
19 "Mes nusidėjome kartu su savo tėvais, piktai pasielgdami ir bedieviais pasidarydami.
20 Bet Tu esi gailestingas. Todėl pasigailėk mūsų arba nubausk mus Pats, kai mes čia Tau prisipažįstame, neperleisk mūsų pagonims, kurie Tavęs nepažįsta, kad jie nesigirtų—kur yra dabar jųjų Dievas?"
21 Kai jie po ilgo verksmo ir šauksmo truputį apsiramino, atsikėlė Uzyja ir tarė, verkdamas:
22 "Mieli broliai, pakentėkime dar penkias dienas, laukdami Dievo pagalbos.
23 Gal Jis mums suteiks Savosios malonės ir tuo išaugštins Savąjį vardą.
24 Jei per tas penkias dienas pagalbos nesusilauksime, tai mes darysime, kaip jūs esate prašę.

8

Juditos Patarimai

1 Tatai sužinojo Judita, kuri buvo našlė, duktė Merario, Uzyjos sūnaus, Elajo sūnaus, Jamnoro sūnaus, Gideono sūnaus, Rafaimo sūnaus, Šealtiėlio sūnaus, Simeono sūnaus.
2 Jos vyras buvo vardu Menašė, kuris miežių pjūties metu pasimirė.
3 Laukuose būdamas su savo darbininkais, jis per daug perkaito, susirgo ir numirė savo mieste, Betulijoje ir buvo palaidotas greta savo tėvų.
4 Tas paliko Juditą, kuri dabar buvo trejetą metų ir šešis mėnesius našlė.
5 Viršuje savo namų ji buvo įsitaisiusi atskirą kambariuką, kuriame ji būdavo su savo mergaitėmis.
6 Ji buvo apsisiautusi maišu, pasninkavo kasdien, išskyrus sabatomis, jaunačio ir kitomis Izraelio šventėmis. Ji buvo graži ir turtinga ir daug turėjo šeimynos, bei kiemus pilnus jaučiais ir avimis.
7 Būdama pamaldi, ji buvo visų giriama ir nė vienas nė žodelio blogo apie ją neištardavo.
8 Ta pati Judita, išgirdusi, kad už penkių dienų Uzyja buvo pažadėjęs asirams miestą perleisti, pasikvietė ji pas save vyresniuosius Chabrį ir Charmį.
9 Kai tuodu pas ją atėjo, tarė ji jiemdviem: "Ką tai reiškia, kad Uzyja asirams miestą užleisiąs, jei per penkias dienas pagalbos nesusilauksime!
10 Kas jūs tokie esate, kad jūs Dievą gundote? Tai netinka ir tuo jūs malonės nesitikėkite, veikiau keršto ir nemalonės.
11 Ar jūs norite nustatyti Dievui dieną ir laiką, kuriuo Jis jums padėtų?
12 Bet Dievas yra kantrus. Todėl apgailėkime ir prašykime susimilimo su ašaromis.
13 Nes Dievas neužpyksta taip, kaip žmogus, kad Jis nebesileistų permaldaujams.
14 Todėl mes turime pasižeminti visomis širdimis ir Jam tarnauti su ašaromis, Jo melsti, kad Jis Savąja valia mūsų pasigailėtų,
15 kad mes po šio liūdesio dėl jų pasididžiavimo vėl galėtume džiaugtis, nekartodami savo tėvų

nuodėmių, kurie paliko savo
Dievą ir kitus garbino ir todėl
priešams atiduoti, mušami, ištremti
ir suniekinti buvo.
16 Bet mes nepažįstame kito
Dievo be šito ir norime pasižeminę
iš Jo pagalbos ir paguodos laukti.
17 Tai Jis, Viešpats, mūsų Dievas, apsaugos mūsų kraują nuo
mūsų priešų ir visus pagonis,
kurie mus persekioja, Jis pažemins
ir suniekins.
18 O judu, mieluoju broliu, būdamu vyriausiuoju tautos, kurios
gyvybė jūsų rankose yra,
padrąsinkite žmones savo žodžiais, kad jie atsimintų, jog ir
mūsų tėvai mėginami buvo, kad
pasirodytų, ar jie Dievui visa širdimi tarnauja.
19 Priminkite jiems, kaip mūsų
protėvis Abraomas įvairiais būdais mėginamas buvo ir Dievo
draugu pasidarė, kai jis visokiais
gundymais užsigrūdinęs buvo.
20 Taip pat ir Izaokas, Jokūbas,
Mozė ir visi Dievo mylimieji pasiliko ištikimi ir turėjo daugelį sielvartų iškentėti.
21 Bet kiti, kurie pamaldūs nebuvo ir vargų kentėti neapsiėmė
ir prieš Dievą murmėjo, būdami
nekantrūs ir keikėsi, buvo žudytojų bei žalčių sunaikinti.
22 Todėl nepameskime kantrybės
ir šitame skausme, bet pripažinkime, kad tai yra Dievo bausmė, kuri
yra mažesnė už mūsų nuodėmes
ir tikėkime, kad Dievas baudžia
mus, Savo tarnus, kad mes pasitaisytume ir nepražūtume."
23 Į tai atsakė Uzyja ir vyresnieji: "Tu visą tiesą pasakei ir
prie tavo žodžių nieko negalima
pridėti.
24 Todėl melskis Viešpaties už
mus, nes tu esi šventa, Dievo bijanti moteris."
25 Ir Judita atsiliepė: "Jei manote, kad tai iš Dievo yra, ką jums
kalbėjau, tai žiūrėkite, ar tai iš
Dievo bus, ką aš apsiėmusi esu
padaryti ir melskitės Dievo, kad
man tai pasisektų įgyvendinti.
26 Ateinančią naktį, laukite
prie vartų, kai aš išeisiu su savo
tarnaite ir melskite, kad Viešpats
per šias penkias dienas, kaip jūs
sakėte, Savo Izraėlio tautai paguodos suteiktų.
27 Neklauskite to, ką aš darysiu, tik melskite Viešpatį už mane
mūsų Dievą tol, kol aš jums vėl
pasakysiu, ką jūs turite daryti."
28 Ir Uzyja, Jūdos kunigaikštis,
tarė jai: "Keliauk ramybėje. Viešpats tebūna su tavimi ir teatkeršyja
mūsų priešams!" Ir tada jie nuo
jos išėjo.

9

Juditos Malda

1 Tada nuėjo Judita į savo
kambarėlį, apsisiautė maišu, užsibarstė pelenų ant savo galvos ir
atsiklaupusi, šaukėsi Viešpaties,
tardama:
2 "Viešpatie, Dieve mano tėvo
Šimeono, kuriam Tu davei kardą
pagonims nubausti už mergaitės išprievartavimą ir išgėdinimą ir
leidai jų moteris bei dukteris sugauti ir apiplėšti Savo tarnams,
jiems Tavo kerštu atsikeršyjant, padėk man Viešpatie, mano Dieve,
man vargšei našlei!
3 Nes visa pagalba iš seno ir visais laikais atėjo iš Tavęs. Ir ką Tu
nori, tai ir įvyksta.
4 Jei Tu padedi, tai ta pagalba
yra tikra ir Tu žinai, kaip priešus
nubausti.
5 Pažvelk į asirų kariuomenę,
kaip Tu kadaise į egiptiečių kariuomenę pažvelgei, kai jie Tavo
tarnų vijosi didelėmis pajėgomis,
pasitikėdami savo vežimais, raiteliais ir smarkia kariuomene.
6 Bet, kai Tu į juos pasižiūrėjai, jie nusiminė,
7 ir iš gilumos nebeišėjo,
nuskęsdami vandenyje.
8 Taip teatsitinka, Viešpatie, dabar ir tiems, kurie pasitiki savo jėgomis, vežimais, ietimis, pabūklais
ir Tavęs nepažįsta ir negalvoja, kad
Tu Viešpats, mūsų Dievas esi, ku-

ris apvaldai karus iš pačių pra-
džių ir teisingai Viešpačiu vadi-
namas esi.
9 Ištiesk Savo dešinę, kaip ka-
daise ir sutriuškink priešą Sava
galia, kad jie sunyktų Tavo keršte,
kurie didžiuojasi, jog sugriausią
Tavo šventovę, Tavojo vardo pa-
stogę nešventą padarydami ir Tavo
altoriaus ragus nukapodami.
10 Bausk jį, pasididžiuojantį
jo paties kardu. Tegu jis leidžiasi
savo paties akių sugaunamas ir
suviliojamas mano švelnių žo-
džių, kai jis į mane pažiūrės.
11 Duok man drąsos, kad aš jo
nebijočiau, nei jo galybės, bet kad
aš jį nugalėčiau.
12 Tai bus Tavo vardui didelė
garbė, jei moteriškė jį bus
nudėjusi.
13 Nes Tu, Viešpatie gali mažu
nugalėti ir Tavęs nevilioja žirgų
stiprumas. Pasididžiuojantieji Tau
dar niekuomet nėra patikę. Bet
vargšų bei pasižeminančių mal-
dos Tau visuomet patinka.
14 O Viešpatie, dangaus Dieve,
vandenų ir visų daiktų
Sutvėrėjau, išklausyk mano prastą
maldelę, kuri aš tiktai Tavo gailes-
tingumu pasitikiu.
15 Atsimink, Viešpatie, Savo san-
doros ir pasakyk man ką kalbėti
ir ką galvoti ir padėk man ištesėti,
kad Tavo namai išliktų ir visi pa-
gonys patirtų, kad Tu esi Viešpats
ir niekas kitas!"

10

Judita Pas Holofernq

1 Pabaigusi melstis, Judita
atsikėlė,
2 pasišaukė savo tarnaitę, nuėjo
žemyn į trobą, numetė maišą,
nusivilko savo našlystės drabužius,
3 apsiplovė, įsitepė brangiais
tepalais, susipynė kasas, užsidėjo
nuometą, apsirėdė gražiais dra-
bužiais, apsiavė kurpėmis,
4 pasipuošė sagutėmis, žiedais
ir įvairiais papuošalais.
5 Ir Viešpats suteikė jai Savo
malonės, kadangi ji puošėsi ne pik-
tomis užmačiomis, bet Dievo
garbei.
6 Savo tarnaitei ji davė indą
vyno ir indą aliejaus ir maišiuką
su fygų kepsniais, miltais ir duona
pasisotinimui ir nuėjo.
7 Prie vartų sutiko ji Uzyją ir
vyresniuosius, kurie jos laukė.
8 Ir jie stebėjosi, kad ji tokia
graži buvo.
9 Tačiau jie jos neklausė, ką ji
ketinanti daryti, bet išlydėjo ją
žodžiais: "Mūsų tėvų Dievas
teduoda tau malonės ir tavo žygiui
pasisekti, kad Izraelis tavimi prasi-
džiugtų ir tavo vardas šventu už-
skaitomas būtų."
10 Ir visi, kurie čia buvo, tarė:
Amen, Amen!
11 Judita pasimeldė ir iškeliavo su
savo tarnaite Abra.
12 Rytui auštant, anksti, jom-
dviem besileidžiant žemyn nuo
kalno, asirų sargybiniai sulaikė
jiedvi ir klausinėjo iš kur ir į kur
jiedvi einanti.
13 Ji atsiliepė: "Aš esu hebrajų
moteriškė, pabėgusi, žinodama, kad
jie visi į jūsų rankas pakliūsią,
kadangi jie jus paniekino ir, ma-
lonės neprašydami, jums
nepasidavė.
14 Todėl aš nutariau nuvykti pas
Holoferno kunigaikščius, kad pra-
neščiau ir išaiškinčiau, kaip lengvai
jie juos užkariautų, netekdami
savųjų nė vienintelio vyro.
15 Ir jai taip bekalbant, jie žiūrėjo
į ją ir stebėjosi, kaip gražiai ji
atrodė ir tarė jai:
16 "Tai tau galėtų padėti, jei tu
taip galvoji ir pas mūsų valdovą
ketini eiti.
17 Kai tu pas jį nueisi, jis bus
tau malonus ir tu jam patiksi visa
širdimi."
18 Ir jie nuvedė ją į Holoferno
stovyklą ir pranešė jam apie ją.
19 Ir kai jie ją jam pristatė, tai
jis degte užsidegė dėl jos.
20 Jo tarnai kalbėjo tarpusavyje,
kad hebrajų tauta jau nesanti taip
peiktina, kadangi ji gražių mo-

terų turinti. Ir kas nenorėtų dėl
tokių kovoti?
21 Kai Judita matė Holoferną
sėdintį tarpe purpurinių gražiai
su auksu išaustų kaurų, kurie
smaragdais ir brangiais akmenėliais
išsagstyti buvo, parpuolė ji prieš jį
ir žemai nusilenkė. Ir Holofernas
liepė jai atsikelti.

11

Juditos Išmintis

1 Ir Holofernas tarė jai: "Nesi-
bijok ir nesirūpink, nes aš nė vienam
žmogui pikto nepadariau, kuris
karaliui Nebukad Necarui pasidavęs
yra.
2 Jei tavo tauta manęs nebūtų
paniekinusi, tai aš jokios ieties prieš
ją nebūčiau iškėlęs.
3 Dabar pasakok, kodėl tu nuo
jų pas mane atbėgai."
4 Judita atsiliepė jam, tardama:
Malonėk savo tarnaitės išklausyti
ir jei taip darysi, kaip tau išaiškin-
siu, tai Viešpats tave laimins ir tau
seksis.
5 Telaimina Dievas Nebukad
Necarą ir tesuteikia jam sveika-
tos, visos žemės karaliui, kuris tave
išsiuntė pabausti visus nepaklus-
niuosius, nes tu gali jam paklus-
niais padaryti ne tik žmones, bet ir
laukinius gyvulius.
6 Nes tavo protas ir tavo išmintis
visiems pažįstami visame pasau-
lyje ir visi žino, kad tu galingiausiu
kunigaikščiu esi visoje karalystėje.
Ir visi gerbia tavo valdymo
sugebėjimus.
7 Taip pat mes žinome, ką Aki-
joras papasakojo ir ką tu jam pa-
darei, atsilygindamas.
8 Nes mūsų Dievas yra ant
mūsų taip supykęs, kad Jis mums
per pranašus pranešė, jog Jis mus
nubausiąs dėl mūsų
nusidėjimų.
9 Kadangi Izraelio tauta žino,
kad ji Dievą užrūstinusi, todėl ji
tavęs taip ir bijo.
10 Todėl jie ir kenčia badą ir
miršta troškuliu.
11 Dabar jie galvoja galvijus pa-
mušti ir jų kraujo gerti ir šven-
toms aukoms aukojamųjų
grūdų, vyno ir aliejaus valgyti,
kurių jiems Dievo įsakymu net
paliesti neleidžiama. Todėl yra
aišku, kad jie turi žūti.
12 Kadangi aš visa tai mačiau, to-
dėl aš nuo jų pabėgau ir Viešpats
mane atvedė pas tave, kad aš tau tai
apsakyčiau.
13 Nors aš pas tave ir atvykau,
tačiau aš neatsisakiau savojo Dievo,
bet noriu Jam čia tarnauti ir pas
tave. Ir tavo tarnaitė išeis laukan
melstis Dievo, kuris man apreikš,
kada Jis jiems užmokės už jų nuo-
dėmes. Tada aš ateisiu ir tau paro-
dysiu ir vesiuos tave per Jerūzalę,
kad tu visą Izraelio tautą turėsi
lyg avis, kurios yra be ganytojo, kad
nė šunelis neišdrįs prieš tave su-
loti. Nes visa tai Dievas yra man
apreiškęs,
14 kadangi Jis ant jų supykęs yra
ir mane atsiuntė, kad tau tai
praneščiau.
15 Ši kalba labai patiko Holofer-
nui ir jo tarnams ir jie stebėjosi jos
išmintimi ir jie visi bendrai kartu
pareiškė:
16 Žemėje nėra tokios moteriškės,
kuri jai prilygtų tokiu gražumu ir
tokia išmintimi.
17 Ir Holofernas tarė jai: "Tai
Dievo valia, kad Jis tave pas mane
atsiuntė, kol tie žmonės dar į
mano rankas nepakliuvo. Jei tavo
Dievas tai įgyvendins, kaip tu
sakei, tai Jis bus ir mano Dievu. O
tu būsi išaugštinta pas karalių
Nebukad Necarą, kad tavo var-
das bus liaupsinamas visoje
karalystėje."

12

Holoferno Vaišės

1 Tai įsakė jis ją nuvesti į
brangenybių patalpą, kad ji čia
pabūtų ir kad ją čia nuo jo stalo
vaišintų.
2 Bet Judita atsiliepė: "Aš dar
neturiu teisės nuo tavo stalo val-

gyti, kad nepadaryčiau nuodėmės,
bet aš turiu truputį savo pasiė-
musi, to aš pavalgysiu."
3 Tai paklausė pats Holofernas:
"Kai tu išbaigsi valgyti tai, ką at-
sinešei, iš kur mes gausime daugiau
tokio maisto?"
4 Judita atsiliepė: "Mano val-
dove, kol tu gyvas ir kol tavo tar-
naitė visa tai suvalgys, įgyvendins
Dievas tai, ką Jis numatęs yra."
5 Kai tarnai ją į tą pa-
talpą nuvesti norėjo, kaip jis buvo
įsakęs,
6 prašė ji, kad jai leistų rytais
ir vakarais išeiti laukan Viešpaties
pasimelsti.
7 Tai įsakė Holofernas savo
sargybiniams leisti jai tris dienas
laisvai išeiti ir įeiti savo Dievo
pasimelsti.
8 Vakare ji nuėjo į slėnį prie-
šais Betuliją ir čia nusiplovė
vandeniu.
9 Tada ji šaukėsi Viešpaties, kad
Izraėlio Dievas jai padėtų išgel-
bėti savo žmones.
10 Ji grįžo į savo palapinę ap-
siplovusi ir nevalgė nieko ligi
vakarui.
11 Ketvirtą dieną ruošė Holo-
fernas vakarienę savo artimiau-
siems tarnams ir tarė Bagoui: "Eik
ir įtikink aną hebrajų mote-
riškę, kad ji pas mane ateitų,
12 nes asirams būtų gėda, jei to-
kia moteris pas mus nebūtų gu-
lėjusi ir vyrą apgautų."
13 Tai atėjo Bagoas pas Juditą
ir tarė: "Gražioji moteriške, neat-
sisakyk ateiti į mano valdovo
vaišes, kad jis tave pagerbtų ir su
juomi gertumei ir valgytumei ir
linksma pabūtumei."
14 Judita atsiliepė: "Kaip aš galiu
savo viešpačiui atsisakyti?
15 Visa, kas jam malonu, aš miela
širdimi darysiu, kol gyva būsiu"
16 Ir ji apsirengė ir nuėjo ir atsi-
stojo jo akivaizdon.
17 Tai sujudo jo širdis ir jis degte
užsidegė dėl jos.
18 Ir jis tarė jai: "Sėskis, gerk ir
būk linksma, nes mano malonės tu
susilaukei."
19 Ir Judita atsiliepė: "Taip, viešpatie, aš būsiu linksma, nes visame
savo gyvenime aš dar nebuvau taip
pagerbta.
20 Ir ji valgė ir gėrė, ką jos mer-
gaitė paruošusi buvo.
21 Ir Holofernas buvo linksmas
dėl jos ir gėrė tiek, kiek savo gy-
venime dar nebuvo geręs.

13

Judita Nužudo Holoferną

1 Ir kai jau labai vėlu buvo, iš-
sivaikščiojo jo tarnai į savo pala-
pines. Ir jie visi buvo girti.
2 Bagoas uždarė Holoferno
kambarį ir taip pat išėjo. Ir Judita
buvo viena su juomi pasilikusi.
3 Holofernas buvo užvirtęs ant
savo lovos ir užmigęs, visiškai
girtas.
4 Tai tarė Judita savo tarnaitei,
kad ji lauke prie kambario
palauktų.
5 Ir Judita žengė prie lovos ir ty-
liai meldėsi su ašaromis,
6 tardama: "Viešpatie, Izraėlio
Dieve, pastiprink mane ir malonin-
gai padėk įvykdyti šį žygį,
kurį apsiėmiau, Tavimi visiškai
pasitikėdama, kad Tu Savo Jerū-
zalės miestą išaugštintumei, kaip
pažadėjęs esi."
7 Po tokios maldos ji prižengė
prie stulpo, kuris buvo prie lovos
galvos galo, nusikabino jo kardą,
8 išsitraukė jį iš makšties, pa-
čiupo jį už galvos plaukų ir vėl
meldėsi:
9 "Viešpatie, Dieve, suteik man
jėgų šią valandą" ir ji kirto du
sykiu į jo kaklą ir nukirto jam
galvą. Tada išrito ji jo kūną iš
lovos ir pasiėmė užuolaidas nuo
stulpo su savimi.
10 Tai ji išėjo laukan ir atidavė
Holoferno galvą tarnaitei įsidėti
į savo maišą.
11 Tai išėjo abidvi lyg tai Dievo
melstis pagal įprotį per sto-
vyklą ir aplinkui per slėnį jos
nepastebėtos nuėjo iki miesto
vartų.

12 Čia, iš tolo prišaukė Judita sar-
gybiniams ant mūrų, kad vartus
atkeltų, nes Dievas esąs su mu-
mis, kuris suteikęs Izraėliui pergalę.
13 Sargybiniai, išgirdę Juditos
balsą, tuojau pašaukė miesto
vyresniuosius.
14 Tai subėgo visi mažieji ir di-
dieji, nes jie buvo bijoję, kad Judita
nebesugrįšianti.
15 Ir jie užsidegė žibintus ir ap-
supo ją iš visų pusių.
16 Bet ji atsistojo augštesnėje vie-
toje ir liepė visiems nutilti ir tarė:
17 "Dėkokit Viešpačiui, mūsų
Dievui, kuris neapleidžia tų, ku-
rie Juomi pasitiki, kuris mūsų pa-
sigailėjo per mane, Savo tarnaitę,
kaip Jis Izraelio namams pažadėjęs
yra, kuris šią naktį Savo tautos
priešą mano ranka užmušė."
18 Ir ji ištraukė Holoferno galvą,
parodė ją visiems ir tarė:
19 "Štai galva Holoferno, asirų
kariuomenės vado, ir štai užuolai-
dos, už kurių jis gulėjo, kai nusi-
gėręs buvo. Ten Viešpats jį
moteriškės ranka nužudė.
20 Kaip Viešpats gyvas yra, ap-
saugojo Jis mane Savo angelu, kad
aš nebuvau apibjaurinta, kai buvau
išėjusi, bet be nuodėmės
sugrąžinta, su dideliu džiaugsmu
bei laimėjimu.
21 Todėl dėkokite Jam visi, ka-
dangi Jis yra malonus ir Jis vi-
suomet padeda."
22 Ir jie visi Viešpačiui dėkojo ir
tarė jai: "Pašlovintas tebūna Vieš-
pats, kuris per tave šiandien mūsų
priešus sugėdino!"
23 O Uzyja, Izraelio tautos ku-
nigaikštis, tarė jai: "Palaiminta esi,
tu dukterie, Viešpaties, Augščiau-
siojo Dievo labiau už visas
moteris žemėje!
24 Ir pašlovintas tebūna Viešpats,
kuris dangų ir žemę sutvėrė, kuris
tau padėjo mūsų priešo kariuo-
menės vadą nužudyti, tavo
vardą taip iškeldamas, kad visi
tave visuomet garbins, kurie Vieš-
paties darbus vertina, kadangi tu
savo gyvybės nesigailėjai savo tau-
tos sielvarte ir varge, bet ją išgel-
bėjai Viešpaties, mūsų Dievo,
akivaizdoje."
25 Ir visi žmonės pritarė, tar-
dami: Amen, Amen!
26 Tai buvo pašauktas Akijoras,
kuriam Judita tarė: "Izraėlio Die-
vas, apie kurį tu skelbei, kad Jis
Savo priešams atsikeršyti gali, už-
mušė šią naktį bedievių virši-
ninką mano ranka.
27 Įrodymui, štai galva Holo-
ferno, kuris begėdiškai iš Izraėlio
Dievo pasityčiojo, kuris tau mirtimi
grasino, tardamas:
28 Kai Izraelio tauta sugauta bū-
sianti, tai jis leisiąs tave kartu su
visais nudurti."
29 Kai Akijoras Holoferno galvą
išvydo, nusigando jis ir sustingo.
30 Kai jis vėl atsipeikėjo, tai par-
puolė jis prie jos kojų ir tarė:
31 "Tu esi Dievo palaiminta vi-
sose Jokūbo palapinėse. Nes Izrae-
lio Dievas bus giriamas visose
tautose tų, kurie išgirs tavo
vardą minint."

14

Juditos Įsakymas Pulti

1 Tada tarė Judita visiems gy-
ventojams: "Mieli broliai, klausy-
kite manęs!
2 Kai tik pradės aušti, tai iška-
binkite galvą viršum mūrų, pa-
siimkite savo ginklus ir būriais su
dideliu triukšmu pradėkite
puolimą.
3 Tai jų sargybiniai išlakstys ir
norės savo viršininką kovai
pažadinti.
4 Kai jo vyresnieji ateis į jo
palapinę ir pamatys jo kūną krau-
juose begulintį, tai jie pabūgs ir
5 kai tik pastebėsite, kad jie iš-
sigando ir mėgins bėgti, tai jiems
drąsiai suduokite, nes Viešpats
padavė juos jums po jūsų
kojomis."
6 Kai Akijoras matė, kad Izrae-
lio Dievas buvo atėjęs pagalbon,
atsisakė jis pagonybės ir tikėjo į
Dievą ir leidosi apsipjaustyti ir
buvo skaitomas izraėlitu, jis ir visi
jo ainiai ligi šių dienų.

7 O kai išaušo, iškabino jie galvą viršum mūrų, pasiėmė savo ginklus ir būriais su dideliu šauksmu pradėjo puolimą.
8 Sargybiniai, pamatę tai, skubėjo prie Holoferno palapinių ir kėlė triukšmą, norėdami tuo pažadinti Holoferną.
9 Nes niekas nedrįso pasibelsti ar įeiti į asirų kunigaikščio palapinę.
10 Kai susirinko asirų vyresnieji, tarė jie jo tarnams:
11 "Įeikite į jo palapinę ir pažadinkite jį, nes pelės išlindo iš savo skylių ir pasidrąsino mus pulti."
12 Tai žengė Bagoas į palapinę ir suplojo rankomis, nes jis galvojo, kad jis miegąs su Judita.
13 Jis klausėsi, norėdamas išgirsti, ar kas juda. Nieko neišgirsdamas, jis praskleidė uždangą ir pamatė kūną be galvos savo kraujuose žemėje gulint. Tai sukaukė jis ir garsiai šaukdamas susidraskė savo drabužius.
14 Tada pažvelgė jis į Juditos kambarį ir jos neradęs, išbėgo pas kovotojus ir tarė: "Vienintelė hebrajų moteris suniekino ir sugėdino visus Nebukad Necaro namus viso pasaulio akivaizdoje, nes Holofernas guli negyvas žemėje ir jo galva yra nukirsta."
15 Kai asirų vyresnieji tai išgirdo, susidraskė jie savo drabužius ir be galo išsigando.
16 Ir jų stovyklos viduryje pakilo nepaprastai didelis aimanavimas.

15

Asirų Pralaimėjimas

1 Kai asirų kariškiai išgirdo, jog Holofernui galva nukirsta buvo, tai jie taip išsigando ir sumišo, kad nebegalėjo susitarti, ką bedaryti, nes jie buvo visiškai drąsos netekę.
2 Ir jie bėgo visais lygumos ir kalnų keliais nuo hebrajų, nes jie girdėjo, kad anie buvo pradėję puolimą.
3 Kai Izraėlio sūnūs pastebėjo, kad priešas bėga,
4 vijosi jie dideliu šūkavimu ir trimitavimu.
5 Kadangi asirų tvarka buvo suirusi, bet Izraėlio sūnūs juos sutartinai puolė, todėl jie mušė juos, kiek tik jų pasivyti galėjo.
6 Ir Uzyja išsiuntė įsakymus į visus Izraėlio miestus,
7 kad visi žmonės keltųsi visuose miestuose ir vytųsi priešą ligi už sienos ribų.
8 O likusieji Betulijos gyventojai apniko asirų stovyklą ir plėšė ir nešėsi, ką asirai paliko ir parsigabeno didelį grobį.
9 Bet kiti, kurie sugrįžo, atsiėmė iš bėgančių asirų galvijus ir kitą lobį ir visa žemė pralobo tokiu dideliu turtu.
10 Tada atvyko vyriausias kunigas Jojakymas iš Jerūzalės su visais kunigais į Betuliją pasveikinti Juditą.
11 Ir ji jiems prisistatė ir jie visi kartu ją pagerbė, tardami:
12 "Tu esi Jerūzalės vainikas, tu esi Izraelio džiaugsmas, tu esi pagarba visiems žmonėms, kad tu tokiu dideliu žygiu Izraeliui pasitarnavai, jį išgelbėdama, Dievui padedant. Būk palaiminta amžiams Dievo akivaizdoje!"
13 Visi žmonės pritarė, sakydami: Amen, Amen.
14 Kai jie apie trisdešimtį dienų skirstėsi grobį,
15 įteikė jie Juditai visas Holoferno buvusias aukso, sidabro, rūbų ir brangiųjų akmenaičių brangenybes ir
16 visi buvo linksmi ir giedodami šokinėjo, ir jaunieji ir senieji.

16

Juditos Pergalės Giesmė

1 Tai giedojo Judita šią giesmę, tardama:
2 "Muškite būgneliais ir žvanginkite cimbolais, Viešpačiui naująją giesmę giedodami. Būkite linksmi ir šaukitės Jo vardo!

3 Viešpats yra tas, kuris apvaldo
karus—Jis yra vardu Viešpats.
4 Jis kovoja už Savo tautą, kad
išgelbėtų mus nuo visų priešų.
5 Asirai atėjo iš šiaurės nuo
kalnų didelėmis pajėgomis, pri-
pildydami visus slėnius ir savo ark-
liais visus šlaitus.
6 Jie grasino nudeginti visą
žemę ir išžudyti visus vyrus, nusi-
vesti moteris ir vaikus.
7 Bet Viešpats, Visagalis Die-
vas, nubaudė juos, atiduodamas
juos į vienos moteriškės rankas.
8 Nes ne vyras ar karys jį nu-
žudė, ar koks milžinas jį užpuolė.
Bet Judita, Merario duktė nugalėjo
jį savo grožiu.
9 Nes ji numetė savo našlystės
aprangą ir apsivilko gražiais dra-
bužiais Izraelio sūnų džiaugsmui.
10 Ji pasidažė brangiausiais skie-
diniais ir susipynė kasas jį apgauti.
11 Ji nustebino jį dailiausiomis
kurpėmis ir pribloškė savo gražumu
jo širdį. Bet ji nukirto jam galvą,
12 kad ir persai bei medai pabūgo
tokio drąsaus žygio.
13 Ir asirų kariai kaukė, kai
mano vargingieji išėjo, troškuliu
alpdami.
14 Jaunuoliai nudūrė asirus ir su-
mušė juos bebėgančius lyg vaikus.
Jie buvo Viešpaties, mano Dievo,
kariuomenės sunaikinti.
15 Giedokime Viešpačiui, mūsų
Dievui, naująją giesmę!
16 Viešpatie, Dieve, Tu esi Visa-
galis Dievas, kuris stebuklus pada-
rai ir niekas negali Tau pasipriešinti.
17 Kiekvienas sutvėrimas turi Tau
tarnauti, nes ką Tu sakai, tatai turi
įvykti. Kur Tu drąsos duodi, ten
sekasi, nes niekas negali Tavo žo-
džiui pasipriešinti.
18 Kalnai dreba ir uolos sutirpsta
kaip vaškas Tavo akivaizdoje.
19 Bet tiems, kurie Tavęs bijo, Tu
dovanoji Savos malonės. Nes visos
aukos ir riebalai Tau nieko nereiš-
kia, bet Viešpaties bijoti, tai labai
svarbu.
20 Vargas pagonims, kurie mano
tautą persekioja. Nes Visagalis
Viešpats teis juos ir ištiks juos Savo
keršto metu.
21 Jis kankins jų kūną ugnimi
ir kirmėlėmis ir kaukdami jie turės
degti per amžius!"
22 Po tokio laimėjimo vyko visi
Betulijos gyventojai į Jerūzalę
Viešpatį pagarbinti. Jie apsivalė
ir aukojo deginamųjų ir kitų
pažadėtųjų aukų.
23 Judita iškabinėjo šventovėje
visus Holoferno ginklus ir už-
dangą, kurią ji buvo nuo jo lo-
vos pasiėmusi, ir pašventė juos
Viešpačiui visiems amžiams.
24 Ir žmonės džiaugėsi Jerūzalėje
su Judita prie šventovės ištisus tris
mėnesius, pergalę švęsdami.
25 Tada visi keliavo į namus, o
Judita irgi grįžo į Betuliją
26 ir buvo labai gerbiama visame
Izraelio krašte.
27 Ir po savo vyro Menašės mir-
ties ji daugiau nebeištekėjo.
28 Ji labai paseno, pasilikdama
savo vyro namuose ir sulaukdama
105 metus. Savo vergei ji suteikė
laisvę. Tada ji mirė ir buvo palai-
dota Betulijoje prie savo vyro
Menašės.
29 Gyventojai gedėjo dėl jos sep-
tynias dienas. Prieš savo mirtį ji
išdalino visus savo turtus savo ir
savo vyro giminaičiams.
30 Kol ji gyva buvo ir ilgą laiką
po jos mirties niekas nedrįso
Izraelio užpulti.
31 Ir šios pergalės diena yra he-
brajams didelė šventė, kurią jie
tuomet pradėjo švęsti ir dar tebe-
švenčia ligi šių dienų.

ŠELOMONO IŠMINTIS

1

Teisumas—Išminties Kelias

1 Žemės valdytojai, mylėkite
teisybę! Skaisčiomis mintimis gal-
vokite apie Viešpatį ir ieškokite
Jo gryna sąžine.
2 Nes Jis leidžiasi randamas tų,
kurie Jo negundo ir Jis apsireiškia
tiems, kurie dėl Jo neabejoja.
3 Bet piktomis mintimis žmogus
atsitolina nuo Dievo. Užeinančioji
bausmė parodo, kokiais kvailučiais
jie buvę yra.
4 Nes išmintis neapsigyvena ap-
gaulingoje sieloje ir nebūna kūne,
kuris atsidavęs nuodėmei.
5 Nes Šventoji Dvasia yra
drausmės dvasia, kuri vengia klas-
tingųjų ir bėga nuo begėdiš-
kumų ir tolinasi neteisybei
užeinant.
6 Nes išmintis yra skaisčios dva-
sios ir nepaliks keikėjo nenubausto.
Nes Dievas mato visų mintis,
pažįsta visų širdis ir girdi visų
žodžius.
7 Nes Viešpaties Dvasios esama
visame pasaulyje ir Jis supranta vi-
sas kalbas, visur būdamas.
8 Todėl negali tas pasislėpti, ku-
ris kalba neteisybę. Ir teisybė baus-
dama, tokio neaplenks.
9 Nes bedievio užmačios turi būti
teisiamos ir jo pasisakymai yra Die-
vui žinomi, kad jis būtų nubaus-
tas už savo darbus.
10 Nes Keršytojo ausis girdi
viską ir keikėjas savo
pasityčiojimais niekur nepasislėps.
11 Taigi, saugokis žalingų pasi-
tyčiojimų ir sulaikyk savo lie-
žuvį nuo keiksmų. Nes, ką jūs
vienas kitam vogčiomis į ausį
pašnibždate, nenueina taip sau, o
burna, kuri meluoja, užmuša
sielą.
12 Savo netikusiu gyvenimu
neieškokite mirties ir neužsitarnau-
kite pražūties savo rankų darbais.
13 Nes Dievas nepadarė mirties
ir nemėgsta gyvųjų pražūties.
14 Bet Jis viską sutvėrė taip,
kaip tikrumoje turėjo būti. Ir kas
pasaulyje sutveriama, yra gera ir
nieko nėra jame nenaudingo. Be to,
pragaro karalystė nėra pasaulyje,
15 nes teisumas yra nemirtingas,
16 bet bedieviai siekia mirties savo
žodžiais ir darbais. Nes jie laiko ją
savo bičiuliu ir nueina ir susiriša su
ja ir yra verti būti jos dalimi.

2

Bedieviai Persekioja Teisųjį

1 Nes bedieviai vieni sau svai-
čiodami tvirtina: mūsų gyvenimas
yra trumpas ir vargingas. Mirštan-
čio žmogaus pagydyti negalima. O
ir nėra nė vieno, kuris būtų
sugrįžęs iš pragaro.
2 Mes užgimstame, Dievui nieko
apie mus nežinant ir vėl mirštame,
lyg niekuomet nebuvę. Nes mūsų
nosies kvapas yra lyg garas ir
mūsų mintys lyg kibirkšys mūsų
širdies plakimo.
3 Gyvybei užgesus, kūnas pavir-
sta pelenais ir jo dvasia išsiskirsto
kaip skystas oras.
4 Mūsų vardas su laiku užmir-
štamas ir niekas nebeatsimins
mūsų darbų. Mūsų gyvenimas
nueina lyg debesėlis ir išnyksta lyg
rūkas, saulės spindulių ir karščio
pagautas.
5 Mūsų laikas praeina kaip še-
šėlis ir kai iškeliaujame, tai
sugrįžimo nebėra, nes taip už-
antspauduota, kad niekas
nebegrįžtų.
6 “Todėl džiaukimės gyvenimo
gerybėmis, kurias turime ir nau-
dokimės savo kūnu, kol jis dar
jaunas yra.
7 Gerkime geriausiojo vyno ir
pasinaudokime brangiausiais kve-
palais ir nepraleiskime nė vienos
pavasario gėlelės.

8 Apsivainikuokime pražydu-
siomis rožėmis, kol jos dar
nenuvyto!
9 Nė vienas mūsų neapsilei-
džia išdykaudamas, kad visur bū-
tų galima matyti, kur mes pasilei-
dę buvome. Juk tai viskas yra, ką
mes turime!
10 Prievartaukime teisųjį
vargšą, nesigailėdami našlės. Į
senelių žiluosius plaukus jokio
dėmesio nekreipkime.
11 Ką mes padarysime, tai bus
mūsų teisybė. Kas nedaro to, ką
jis užsigeidžia, tas niekam netinka.
12 Todėl patykokime teisiojo, ka-
dangi jis mums nenaudingas ir
prieštarauja mūsų darbams ir kal-
tina mus, nusidedančius prieš Dievo
įstatymus ir vadina mūsų dar-
bus nuodėmėmis.
13 Jis tvirtina, jog pažįstąs
Dievą ir esąs Dievo vaiku.
14 Jis smerkia mūsų širdies
užmačias.
15 Mes jo nenorime nei matyti,
nes jo gyvenimas nesiderina su
kitų gyvenimu ir jų pasielgimas
yra visiškai kitoniškas.
16 Jis laiko mus veidmainiais ir
vengia mūsų kelių, lyg kokį
purvą ir tvirtina, jog teisusis lai-
mėsiąs galiausiai ir kad Dievas jo
tėvu esąs.
17 Taigi patikrinkime, ar jis
teisybę kalba. Pažiūrėkime, koks jo
galas bus.
18 Jei teisusis yra Dievo sūnus,
tai Jis jam padės ir išgelbės jį iš
jo priešų rankos.
19 Paniekinimu ir kančiomis pa-
kankinkime jį ir pamatysime, koks
jo pamaldumas ir kiek kantrybės jis
turi.
20 Pasmerkime jį begėdiškai
mirčiai, nes jis susilauks pagalbos,
kaip jis sakosi."
21 Taip jie svaičioja ir klysta, nes
jų pačių piktumas padaro juos
aklais,
22 kad jie Dievo paslėptų
tikslų neatpažįsta, kadangi jie
neturi vilties gauti atlyginimą už
šventą pasielgimą ir nesirūpina
garbe, kurios nekaltos sielos
susilauks.
23 Nes Dievas sutvėrė žmogų
amžinam gyvenimui, panašų į
Save, kad jis būtų toks, koks Jis
yra.
24 Bet per velnio pavydą mirtis
atėjo pasaulin
25 ir jo dalininkai gauna jos
paragauti.

3

Pamaldžiųjų Ir Bedievių Likimas

1 Bet teisiųjų sielos yra Dievo
rankose ir jokia kančia jų
neužgauna.
2 Neišmanėliams jie atrodo lyg
mirštą ir jų mirtis yra jiems
skausminga
3 ir jų atsiskyrimas yra pražu-
vimu, bet jie yra ramybėje.
4 Nors jie žmonių akivaizdoje
daug skausmų kenčia, tačiau jie
turi vilties mirties neragauti.
5 Jie yra truputį pabaudžiami
ir jie pergyvena daug gera, nes Die-
vas juos mėgina ir atranda juos
savęs vertais.
6 Jis skaidrina juos kaip auksą
krosnyje ir priima juos kaip degi-
namąją auką.
7 Ir tuomet, kai Dievas į juos
pažvelgs, jie skaisčiai sušvis ir eis
kaip liepsnos per ražienas.
8 Jie teis pagonis ir valdys tautas
ir Viešpats bus jų valdytoju.
9 Tie, kurie Juo pasitiki, pergy-
vena, kad Jis yra ištikimas. Ir tie,
kurie ištikimi meilėje, pasilieka ir
Jo meilėje, kadangi Jis seka Savo
išrinktuosius ir apdovanoja juos
malone ir gailestingumu.
10 Bet bedieviai bus nubausti su-
lig savo nusistatymu, kadangi jie
nepaiso teisiųjų ir atsitolina nuo
Dievo.
11 Nes, kuris nemėgsta išminties
ir pamokymų yra apgailėtinas ir
jo viltys yra tuščios, jo darbai ne-
vaisingi ir jo pastangos nueina
niekais.
12 Jų žmonos yra neišmintingos

ir jų vaikai pikti. Ir prakeiktas yra tas, kuris iš jų gimęs.
13 Nes išganytinga yra nevaisingoji, kuri nesusiteršė nuodėmingoje lovoje ir ji bus pagerbta, Dievui teisiant sielas.
14 Taip pat ir nevaisingasis vyras, kurio rankos nedarė jokios neteisybės ir kuris nieko pikto prieš Dievą negalvoja. Tam bus suteikta ypatinga dovana už jo tikėjimą ir geresnė dalis Dievo namuose.
15 Nes geras darbas atneša didingų vaisių ir išminties šaknys nepagenda.
16 Bet svetimautojų vaikams nesiseks ir neteisingo patalo sėkla bus sunaikinta.
17 O nors jie ir ilgai gyventų, tačiau galiausiai jie bus sugėdinti ir jų senatvė užsibaigs negarbingai.
18 Bet, jei greitai numiršta, tai jie neturi nei vilties, nei paguodos teismo metu,
19 nes neteisiųjų giminė išsibaigs nepalaiminta.

4

Teisiųjų Ir Bedievių Mirtis

1 Geriau būti pamaldžiam be vaikų, nes tai yra amžina garbė, pripažįstama Dievo, o ir žmonių.
2 Kol ji čia tebėra, ji priimama pavyzdžiu. Kai jos nebėra, tai jos išsiilgstama. Dorybės kovos laimėjimas vainikuojamas jos amžinuoju vainiku.
3 Bet bedievių didysis prieauglis niekam nenaudingas. Kekšystės sėkla negaus giliai įsišaknyti ir sutvirtėti.
4 Nors jos šakelės žaliuos kurį laiką ir bus blaškomos vėjo, tvirtai neįaugusios, jos bus smarkaus vėjo sunaikintos.
5 Jos šakelės bus nulaužtos neužaugusios. Jos vaisius neišnoks ir netiks pasisotinimui ir niekam kitam.
6 Nes Viešpaties klausinėjami, svetimautojų gimę vaikai, turės pikta liudyti prieš savo gimdytojus.
7 Bet teisusis bus savo ramybėje, nors jis ir jaunas numirtų.
8 Nes senatvė nėra gerbtina ilgu amžiumi ar dideliu metų skaičiumi,
9 bet žmogaus išminčiai pritinka jam jo žilieji plaukai ir jo padorusis gyvenimas yra jo sidabrinė senatvė.
10 Toks labai Dievui patinka ir yra Jam mielas ir toks išimamas iš nuodėmininkų gyvenimo tarpo.
11 Jis yra iškeliamas, kad piktumas nepaveiktų jo išminties ir klastingas mokslas neapgautų jo sielos.
12 Nes piktas pavyzdys suvedžioja ir sugadina gerąjį ir aistringi pogeidžiai sugriauna nekaltą nusistatymą.
13 Išsitobulinęs trumpu laiku, jis atliko daugelio metų uždavinius.
14 Nes tokia siela Dievui labai patinka ir todėl Jis skuba išimti jį iš šio piktojo gyvenimo.
15 Vis dėlto žmonės mato tai ir nesupranta ir nesirūpina, jog Dievas šventuosius apdovanoja malone ir gailestingumu ir juos apsaugoja.
16 Nes teisusis savo mirtimi pasmerkia gyvąjį bedievį ir, savo jaunystėje išsitobulinęs, jis pasmerkia neteisiojo ilgąjį amžių.
17 Jie mato, tiesa, išmintingąjį besibaigiantį, bet nežino, ką Dievas juo daro, jį išsaugodamas.
18 Jie mato, bet nepaiso. Bet Dievas juos išjuokia ir jie negarbingai suklups ir amžiams bus sugėdinti mirusiųjų tarpe.
19 Ir Jis juos staiga nuvers žemėn, juos visiškai sudaužydamas,
20 kad jie daug baimės iškentės. kai jų nuodėmės bus suskaitomos, kad jie neteks atminties, kai jų sąžinė ims juos kaltinti dėl jų nusikaltimų.

5

Pavėluota Atgaila

1 Tada stovės teisusis didinga nusiteikęs akivaizdoje tų, kurie jį baugino ir niekino jo darbus.
2 Ir jį matydami, jie bus be galo

išgąsdinti, nesitikėdami tokiu
greitu išganymu.
3 Apgailėdami ir Dvasios išsi-
gandę, jie tars vienas kitam, dejuo-
dami: "Tai yra tas žmogus, kurį
mes anksčiau pajuokdavome ir
kurį mes begėdiškai
apšmeiždavome.
4 Mes, kvailiai, laikėme jo gy-
venimą beprasmišką ir jo galą
negarbingą.
5 Kaip yra jis dabar užskaitytas
Dievo vaiku ir priimtas į
šventųjų tarpą!
6 Mes esame tie, kurie nukly-
dome nuo tiesos kelio ir teisybės
šviesa mums neprašvito ir saulė
mums neužtekėjo.
7 Mes klaidžiojome neteisybės ir
pražūtingais keliais ir vargome
bjauriais nepramintais takais, Vieš-
paties kelių nepažindami.
8 Ką mums padėjo mūsų pa-
sipūtimas? Ką atnešė mums
mūsų turtai, kuriais mes pasidi-
džiavome?
9 Viskas nuėjo lyg koks šešėlis
ir nuskambėjo lyg koksai šauksmas,
10 kaip laivas nuplaukė bangose,
kurio vėžės ir jo kelio vandenyse
nebeatseksi,
11 arba praskridusio paukščio ke-
lio nebesuvoksi, kuris savo spar-
nais lengvai sklando oro takais,
nepalikdamas jokios žymės savo
padarytojo kelio,
12 arba, kaip strėlė, iššauta į
taikinį, perskverbia orą ir oras
vėl susilieja, nepalikdamas jokios
praėjimo žymės.
13 Taip ir mes, vos tik užgimę, jau
priėjome galą
14 ir nepasižymėjome jokiomis
dorybėmis, bet susinaikinome savo
pačių piktenybėmis."
15 Nes bedievio viltys yra kaip iš-
vaikytos dulkės, kaip mažas pašo-
lys, audros nupūstas, kaip dūmai
vėjo išsklaidyti, kaip užmirštas sve-
čias, kuris tik vieną dieną
paviešėjęs.
16 Bet teisieji gyvens amžinai ir
Viešpats bus jų alga ir Augščiau-
siasis jais pasirūpins.
17 Todėl jie gaus šlovingą ka-
ralystę ir didingą vainiką iš Vieš-
paties rankos. Nes Jis apsaugos juos
Savo dešine ir apgins juos Savąja
ranka.
18 Jis apsišarvuos uolumu ir ap-
ginkluos visą sutvėrimą priešui
atkeršyti.
19 Jis apsivilks teisumu lyg kokiu
šarvu ir ims griežtai teisti, lyg už-
sidėtu šalmu.
20 Jo šventumas bus nenugalimas
skydas.
21 Jo didysis rūstumas bus lyg
paaštrintas kardas ir pasaulis išeis
su Juomi kariauti prieš
neišmintinguosius.
22 Žaibais iš debesų Jis šaudys
kaip smarkiai įtemptu kilpiniu tie-
siai į taikinį.
23 Ir Jis paleis smarkią krušą
iš Savo rūstumo sviedyklės, kad ir
jūra savo bangomis prieš juos
siautės, o ir upių vanduo žiauriai
prieš juos išsilies.
24 Smarki audra pasikels prieš
juos ir išnešios juos lyg vėjo suku-
riais, kad jie savo nedorybėmis nu-
terios visą žemę ir savo piktu
elgesiu sugriaus visus didžiųjų
sostus.

6

Teisumo Ir Išminties Troškimas

1 Neteisybė sunaikina visas
žemes ir sugriauna galingųjų
sostus.
2 Taigi, klausykite, karaliai, ir
pasimokykite, jūs žemės teisėjai!
3 Atkreipkite dėmesį į tai,
jūs, kurie turite daugybę savo val-
džioje ir save išsikeliate viršum
visų tautų!
4 Nes jūs gavote valdžią iš
Viešpaties ir savo galybę iš Augš-
čiausiojo, kuris jus paklaus, ką
jūs darote ir pasiteiraus, kokius
įsakymus duodate.
5 Nes jūs esate Jo karalystės
valdytojai. Bet jūs neatliekate savo
pareigų sąžiningai, nesilaiky-
dami teisybės ir to, ką jums Vieš-
pats pavedęs yra.

6 Jis žiauriai ir greitai jus užniks
ir griežtai nuteis visus viršininkus.
7 Nes prispaustiesiems bus su-
teikta malonė, bet galingieji bus
galingai nuteisti.
8 Nes visų Viešpats neatsi-
žvelgs į asmenį ir nepabūgs ga-
liūnų, nes Jis padarė ir mažąjį
ir didįjį ir už visus rūpinasi
vienodai.
9 Bet galingieji bus griežtai
teisiami.
10 Aš jums tai sakau, jūs smar-
kuoliai, kad išmoktumėte išminties
ir nenusidėtumėte.
11 Nes kuris šventojo mokslo
šventai laikosi, tas bus laikomas
šventu ir kas jo gerai mokosi, tas
gerai išsilaikys.
12 Taigi, tepatinka jums mano žo-
džiai ir mokykitės, juos priimdami.
13 Nes išmintis yra graži ir nepra-
gaištanti ir lengvai atpažįstama
tų, kurie jos ieško.
14 Tiems, kurie ją myli, ji ateina
priešais ir leidžiasi atpažįstama.
15 Kas jos trokšta, tas be vargo
atras ją belaukiančią už savo
vartų.
16 Jos pageidauti yra tikrasis
gudrumas. Ir kas dėl jos budi, tam
ilgai nereikės rūpintis.
17 Nes ji eina aplinkui ieško-
dama, kas jos vertas būtų ir pa-
sirodo mielai pakelyje ir žiūri, kad
tave patiktų.
18 Kas patarimų priima, tas turi
išminties pradžią ir kas į ją
atsižvelgia, tas myli ją.
19 Kas ją myli, tas laikosi jos
nuostatų. O kas jos nuostatų lai-
kosi, tas užsitikrina sau
nemirtingumą.
20 Ir nemirtingumas veda prie
Dievo.
21 Kas mėgsta išmintį, tą ji
padaro viešpačiu.
22 Taigi, žmonių valdytojai, jei
jums patinka sėdėti soste ir žmones
valdyti,
23 tai gerbkite išmintį, kad lik-
tumėte amžinaisiais valdytojais.
24 Bet aš jums pranešiu, kas iš-
mintis yra ir iš kur ji ateina ir ne-
nuslėpsiu jos paslapčių ir jos
buvimo nuo jos sutvėrimo pra-
džios ir viešai ją paskelbsiu, ne-
sigailėdamas teisybės.
25 Ir aš nepasiduosiu žalingam
pavydui, kadangi pavydas neside-
rina su išmintimi.
26 O kur išmintingųjų daug
yra, ten yra išganymas pasauliui.
27 Todėl leiskite pasimokomi
mano žodžių ir tuo jūs labai
prasiversite.

7

Nenugalimoji Išmintis

1 Ir aš esu mirtingas žmogus,
kaip ir visi, gimęs iš giminės pir-
mojo žmogaus, kuris buvo sutver-
tas iš žemės.
2 Aš buvau daromas motinos
kūne dešimtį mėnesių ir iš vyro
sėklos ir kraujo suliejimo su-
tuoktųjų žmonių.
3 Kai aš užgimiau, aš pradėjau
visiems bendru oru kvėpuoti ir atė-
jau į pasaulį, kuris visus mus
nešioja, verkdamas ir tai buvo mano
pirmieji žodžiai, kaip ir visų.
4 Aš buvau vystykluose rūpes-
tingai užaugintas.
5 Nes nėra karaliaus, kuris
būtų kitaip prasidėjęs,
6 kadangi jie visi tuo pačiu būdu
ateina į šį pasaulį, o taip pat
ir išeina.
7 Todėl aš prašiau ir gavau proto,
aš šaukiaus ir susilaukiau išminties
dvasios.
8 Ir aš ją branginau labiau už
karalystes ir kunigaikštystes ir tur-
tai neturėjo jokios reikšmės josios
atžvilgiu.
9 Jokie brangūs akmenėliai ne-
galėjo jai prilygti. Auksas prieš ją
yra prastesnis už smiltį ir sida-
bras menkesnis už purvą.
10 Aš pamėgau ją labiau už
sveiką gražų kūną ir pasirin-
kau ją sau kaip šviesą, nes iš jos
ateinantieji atspindžiai niekuomet
neišnyksta.
11 Ir su ja man atėjo visa gėrybė
ir iš jos rankų nesuskaitomi lobiai.
12 Ir aš buvau džiaugsmingas vi-

same, kas per ją atėjo ir aš nežinojau, kad ji tatai daranti.
13 Aš išmokau jos be klastos ir jos nepavydėjau kitiems, neslėpdamas josios vertybės.
14 Nes ji yra žmonijai begalinis turtas. Tie, kurie ja pasinaudoja, pasidaro Dievo draugais ir yra mylimi, kadangi jiems yra duota būti pamokomais.
15 Teduoda man Dievas išmintingai kalbėti ir sulig ta dovana išmintingai galvoti. Nes Jis yra tas, kuris vedžioja išminties keliais ir kuris valdo išmintinguosius.
16 Nes Jo rankose esame patys ir mūsų žodžiai su visu protu ir visais sugebėjimais visuose reikaluose.
17 Nes Jis man davė tam tikrą pažinimą visų daiktų, kaip pasaulis sutvertas su jo sutvėrimų paskirtimi,
18 laikų pradžios ir pabaigos ir jų tarpsnių, kaip dienos ilgėja ir trumpėja, kaip metų laikai keičiasi,
19 kaip metai praeina, kaip žvaigždės išdėstytos,
20 naminių ir laukinių gyvulių rūšių, kaip audros kyla, ką žmonės susigalvoja, įvairiausių augalų rūšių ir jų šaknių pajėgumo.
21 Aš žinau visa, kas paslėpta ir kas apreikšta, nes išmintis, visokiausio meno menininkė mane tai išmokė.
22 Nes joje yra dvasia, kuri yra suprantanti, šventa, ypatinga, įvairiopa, daili, apsukri, veikli, skaisti, švelni, meilinga, rimta, nesivaržanti, labdaringa,
23 skaidri, tvirta, tikra, nusistovėjusi, visa galinti, visa matanti, kiaurai einanti per visas dvasias, kaip išmintingos, tyros ir griežtos jos ir bebūtų.
24 Nes išmintis yra judresnė už viską, savo tyrumu viską pereinanti ir praeinanti.
25 Nes ji yra Dievo galybės kvapas ir Visagalio šlovės spindulys. Todėl netyrumų jon nepatenka.
26 Nes ji yra amžinosios šviesos atspindys ir skaidrus veidrodis Dievo galybės ir atvaizdas Jo malonės.
27 Nors būdama viena, ji vis dėlto viską atlieka. Ji pasilieka tuo, kas yra, ir viską atnaujina ir nesiliauja eiti į šventųjų sielas, padarydama Dievui pranašus ir draugus.
28 Nes Dievas nieko taip nemyli, kaip tą, kuris palaiko išmintį.
29 Ji ateina didingiau už saulę ir už žvaigždes. Palyginant su šviesa, ji toliau nueina.
30 Nes nakčiai ateinant, šviesa pasitraukia. Bet piktumas niekuomet negalės išminties nugalėti.

8

Išminties Paskirtis

1 Ji yra galinga nuo vieno pasaulio galo ligi kito, viską gerai sutvarkydama.
2 Ją aš mylėjau ir pasirinkau iš savo jaunystės dienų ir norėjau ją pasiimti kaip sužadėtinę, kadangi aš pamilau jos gražumą.
3 Ji yra didingos kilnybės ir dieviškos būtybės ir visų Viešpats ją myli.
4 Ji pataria kaip Dievą pažinti ir kokius uždavinius Jam atlikti.
5 Jei turtai turi kokios reikšmės šitame gyvenime, ar išmintis nebus svarbesnė, visa tai padaranti?
6 Ar padaro tai protas? O kas daugiau už ją sugebėtų?
7 Kas myli teisybę, tam jos darbai yra vienos dorybės, nes ji moko drausmės, gudrumo, teisumo, galingumo, pačių naudingiausių žmogaus gyvenime.
8 Jei kas nori daug ką sužinoti, tai ji gali atspėti, kas praėjo ir kas dar įvyks. Ji moka išaiškinti neišmanomus žodžius ir išspręsti mįsles. Ženklus ir stebuklus ji pažįsta iš anksto ir žino kuriuo metu ir kurią valandą kas turi įvykti.
9 Tai aš nutariau ją atsivesti pas save į drauges, žinodamas, kad ji duos gerų patarimų ir paguos mane varge bei skausme.
10 Nors aš jaunas esu, dėl jos aš

būsiu šlovinamas žmonių ir ger-
biamas žilgalvių.
11 Mano aiškioji nuovoka bus pri-
pažinta teisme ir galingieji stebėsis
mano sugebėjimais.
12 Kai aš tylėsiu, jie lauks manęs,
kad kalbėčiau ir jie klausysis. Jei
ilgiau kalbėsiu, tai jie ranką už-
sidės ant savo burnos.
13 Per ją aš susilauksiu nemir-
tingos garbės ir tiems, kurie po
manęs bus, aš paliksiu amžiną
paminklą.
14 Aš valdysiu žmones ir tautos
bus man pasidavusios.
15 Žiaurieji smarkininkai išsigąs,
mane girdėdami, ir žmonės
teigiamai įvertins ir kare
pasižymėsiu kaip karžygys.
16 Grįžęs į namus, dėl jos aš
atsipeikėsiu, nes tikras malonumas
su ja reikalų turėti ir gyventi su ja
nenuobodu, bet tikras pasitenkini-
mas ir džiaugsmas.
17 Visa tai aš apsvarsčiau ir
įsidėjau į širdį, jog susigimi-
niauti su ja reiškia įsigyti
nemirtingumo
18 ir susidraugauti su ja yra tikras
džiaugsmas, nes jos rankų darbai
padaro turtingą ir bendravimas su
ja suteikia gudrumo ir kalbėjimas
bei sutarimas su ja atneša pagar-
bos. Ir aš išėjau aplinkui jos ieš-
koti, kad aš ją sau parsigabenčiau.
19 Aš buvau geros sielos, gimda-
mas iš atitinkančios giminės.
20 Arba sakyčiau, dėl tyros mano
sielos man buvo duotas neužterštas
kūnas.
21 Bet aš patyriau, kad aš savojo
dorumo neturiu, jei to man Dievas
neduoda ir tai suprasti jau buvo
gudrumo gaunamoji dovana ir aš
kreipiaus į Viešpatį ir prašiau
Jo visa širdimi, tardamas:

9

Išminties Prašymas

1 Mano tėvų Dieve ir visos
malonės Viešpatie, kuris Tu visa
sutvėrei Savuoju žodžiu
2 ir žmogų padarei Savo išmin-
timi, kad jis viešpačiu būtų visų
Tavo sutvėrimų,
3 kad jis pasaulį valdytų
šventai ir teisingai ir jį teistų
gryna sąžine,
4 duok man Tavo soste esančio-
sios išminties ir neišmesk manęs iš
Tavo vaikų tarpo!
5 Nes aš esu Tavo tarnas ir Tavo
tarnaitės sūnus, silpnas žmogus,
neilgai gyvenąs, nepakankamai
suprantąs Tavo teisybę ir Tavo
įstatymus.
6 O jei ir atsirastų koks žmo-
gus, tobulas, tai jis nieko ne-
reikštų, jei išminties neturėtų,
kuri iš Tavęs ateina.
7 Tu pasirinkai mane būti Savo
tautos karaliumi ir teisėju Savo
sūnų ir dukterų
8 ir liepei man šventovę pastatyti
ant Savo šventojo kalno ir altorių
Savo gyvenamoje vietovėje, kuris
lygus būtų anai šventai pastogei,
kurią Tu kadaise buvai
padarydinęs.
9 Pas Tave yra išmintis, kuri
pažįsta Tavo darbus ir čia buvo,
kai Tu pasaulį padarei ir ji at-
pažįsta, kas Tau patinka ir kas
susiderina su Tavo įsakymais.
10 Atsiųsk man jos iš Tavo
šventojo dangaus, iš sosto Savo
šlovės, kad ji pas mane būtų ir su
manimi veiktų ir aš atpažinčiau,
kas Tau patinka,
11 nes ji žino viską ir supranta
viską. Tegu ji vadovauja išmintin-
gai mano darbams ir teapsaugo
mane savo šlove.
12 Tada bus Tau mano žygiai
priimtini ir aš valdysiu teisingai Tavo
tautą ir būsiu vertas sėdėti savo
tėvo soste.
13 O kur yra žmogus, kuris su-
voktų Dievo mintis ir numanytų
Viešpaties norus?
14 Nes mirtingojo žmogaus min-
tys nepastovios ir jo sumanymai
nepatikimi.
15 Nes mirtingasis kūnas apsun-
kina sielą ir žemiškoji būtybė savo
rūpesčiais vargina dvasią.
16 Mums yra sunku suprasti, kas

yra žemėje ir kam tai, ką savo
akimis matome. Kas gali
įsivaizduoti, kas danguje dedasi!
17 Kas suvoks Tavo mintis, jei Tu
nesuteiksi išminties ir neatsiųsi
Savo Šventosios Dvasios iš
augštybės,
18 kad sulig teisybe būtų pa-
sielgiama žemėje ir žmonės iš-
moktų, kas Tau patinka
19 ir būtų išganyti Tavo
išmintimi.

10

Laimingasis Išmintingųjų Gyvenimas

1 Išmintis apsaugojo tą, kuris
pradžioje vienintelis sutvertas buvo,
būti visos žmonijos tėvu.
2 Ir jis buvo išvestas iš kaltės ir
jam buvo suteikta galia visa valdyti.
3 Bet, kai neteisusis išminties
atsisakė, jis pykdamas žiauriai nu-
žudė savo brolį ir turėjo pražūti.
4 O kai žemė tvanu dėl jo buvo
sunaikinta, išmintis padėjo, išgel-
bėdama teisųjį paprastu medžiu.
5 Kai tautos dėl savo sutartinio
pasileidimo sumaišytos buvo,
atrado išmintis teisųjį ir išlaikė
jį nebaustiną prieš Dievą ir
padarė jį tvirtą savo nusista-
tyme savo sūnaus atžvilgiu.
6 Ji išgelbėjo teisųjį, kai be-
dieviai pražuvo, o jis išbėgo iš ug-
nies, kuri iškrito ant penkių
miestų,
7 iš kurių sunaikintųjų
vietų dūmai ir dabar teberūksta,
liudydami apie tą piktenybę, kartu
su tais medžiais, kurie neprinoku-
sius vaisius neša ir su tuo druskos
stulpu, kuris liko netikinčios sielos
paminklu.
8 Nes tie, kurie nepaiso išmin-
ties, ne tiktai nukenčia, neatpažin-
dami to, kas gera, bet jie palieka
gyviesiems savo nusikaltimų
įrodymus, kurių jie nuslėpti
negali.
9 Bet tie, kurie išminties laikėsi,
buvo išgelbėti iš viso sielvarto.
10 Kai teisusis bėgo nuo savo ker-
štingojo brolio, ji nusivedė jį Dievo
karalystės keliu, duodama jam at-
pažinti, kas šventa, kad jam pasi-
sekė ir kad jis turtingu pasidarė.
11 Ji buvo su juom, kai jo pri-
spaudėjai jam pavydėjo ir ji
padarė jį turtingu.
12 Ji apsaugojo jį nuo priešų
ir nuo tų, kurie jo tykojo ir davė
jam laimėti sunkioje kovoje, kad jis
patirtų, jog pamaldumas stipres-
nis už visa kitą.
13 Ji neapleido teisiojo, kuris bu-
vo parduotas ir saugojo jį nuo
nuodėmės pačiame kalėjime.
14 Ji neatstojo nuo jo, jam pan-
čiuose esant tol, kol jam buvo per-
duota karalystės valdžia ir jis buvo
padarytas viršininku tų, kurie jį
buvo prievartavę. Tie, kurie jį
skundė, buvo pripažinti melagiais.
Ir ji suteikė jam amžiną šlovę.
15 Ta išvadavo šventąją
tautą, nepeiktinąją sėklą, iš
tautų, kurios juos kankino.
16 Ji atėjo į sielą Viešpaties
tarno ir pasipriešino žiauriesiems
karaliams stebuklais bei ženklais.
17 Ji atlygino šventiesiems už jų
vergystės vargus ir vedėsi juos
nuostabiais keliais, pridengdama
juos dienos metu ir nakties metu
apšviesdama jiems kelią žvaigž-
džių liepsnomis.
18 Ji pervedė juos per
Raudonąją jūrą, per didelius
vandenius,
19 bet nuskandino jų priešus,
kad jūros gilybės juos išmetė.
20 Taip apiplėšė teisieji bedievius
ir garbino Tavo šventąjį vardą,
liaupsindami sutartinai Tavo nuga-
linčią ranką.
21 Nes išmintis atvėrė nebylių
burną ir padarė kūdikių liežu-
vius iškalbingais.

11

Persekiotojų Bausmė

1 Išmintis vykdė jų darbus
šventojo pranašo rankomis.
2 Ji lydėjo juos per tuščias dy-

kumas, kur jie savo palapines pasistatė negyvenamose vietose,
3 ir kovojo su savo priešais ir apsigynė nuo puolančiųjų.
4 Kai jie troško, jie šaukėsi Tavęs ir jie gavo vandens iš augštos uolos ir kieto akmens ir atsigaivino.
5 Kuo jų priešai buvo nubausti, neturėdami vandens, tuo jie buvo palaiminti savo varge, turėdami apsčiai atsigerti.
6 Nes anie buvo išgąsdinti krauju, kuris tekėjo vieton vandens,
7 jų pabaudai už įsakymą vaikus žudyti
8 ir taip Tu parodei jų troškuliu, kaip Tu jų priešus baudi.
9 Nes, kai šie mėginami ir maloningai sudraudžiami buvo, atpažino jie, kaip bedieviai griežtai nuteisti ir baudžiami buvo.
10 Nes Tu perspėjai ir sudraudei šiuos kaip tėvas, bet anuos Tu pasmerkei kaip griežtas karalius.
11 Ir abieji buvo lygiu būdu varginami, kurie čia buvo ir kurie čia nebuvo.
12 Dvigubas sielvartas užpuolė juos ir kančia, kai prisiminė tą, kas buvo įvykę.
13 Nes jie pamatė, kad aniems tai išėjo į gera, kas juos taip kankino ir jie pajuto, kad tai buvo Dievo ranka.
14 Nes taip išėjo, kad dėl To jie dabar turėjo stebėtis, kurį jie anksčiau buvo niekinę, išjuokę ir atmetę, kadangi jų troškulys buvo visiškai kitoniškas, negu teisiųjų.
15 Taip pat už jų kvailas mintis ir nepadorų pasielgimą, garbinant neprotingas kirmėles ir pasibaisėtinus gyvius, kuriais jie save pasiklaidino, Tu atsiuntei jiems daugybę žvėrių, kad atsikeršytų,
16 kad jie suprastų, kuo jie nusidėję, tada tuo ir nubausti būtų.
17 Nes Tavo galingai rankai, kuria Tu pasaulį iš nieko sutvėrei, nebuvo sunku atsiųsti daugybę meškų ir draskančių liūtų,
18 arba naujai sutvertų, piktų nežinomų žvėrių, arba tokių, kurie ugnį spjaudo, dūmus pučia ir kibirkštis iš akių leidžia,
19 kurie galėjo žmogų sužeisti ir taip pribaigti, bet ir vienu savo piktu į jį pasižiūrėjimu užmušti.
20 Bet Tu gali ir be tų juos vienu vieninteliu kvapeliu Savo keršto nupūsti ir Savo Dvasios jėga išblaškyti.
21 Tačiau Tu viską turi pamatavęs, suskaitęs ir atseikėjęs. Nes Tu turi daugelį galimybių ir kas gali Tavo jėgoms pasipriešinti?
22 Nes visas pasaulis yra Tau kaip dulkelė ant svarstyklių ir kaip rytmečio rasos lašelis, kuris žemėn nukrinta.
23 Bet Tu susimilsti visų, kadangi Tu viską gali daryti ir neatsižvelgti į žmonių nuodėmes, kad jie atgailautų.
24 Nes Tu myli viską, kas yra ir neapkenti nieko to, ką esi padaręs, nes Tu nieko nedarei, dėl ko reikėtų pykti.
25 Kaip kas galėtų išlikti, jei tai nebūtų Tavo valioje. Ir niekas neišsilaikytų, jei Tavęs nebūtų pašauktas.
26 Tu atsižvelgi į viską, nes visa kas yra Tavo, o Viešpatie, kuris myli sielas.

12

Dievo Kantrybė

1 Ir Tavo nemirtingoji Dvasia yra visame.
2 Todėl tu baudi nusikalstančius nuosekliai ir primeni jiems, juos sudrausdamas, kuo jie nusidėjo, kad jie mestų tą piktenybę ir tikėtų į Tave, Viešpatie!
3 Tau nepatiko anie pirmieji Tavo šventosios žemės gyventojai,
4 kadangi jie savo žyniavimais visokiausias šlykštybes išdarinėdavo,
5 savo pačių sūnus aukodami ir žmogaus kūną su krauju ėsdami,
6 patys tėvais būdami, bejėgių kūdikių negailestingu žudymu Tau

įtikti mėgino, tuos Tu norėjai išnaikinti mūsų tėvų rankomis,
7 kad ta žemė, kuri pati brangiausia Tavo akyse buvo, Dievo vaikams atitektų, kurie jos verti yra.
8 Tačiau Tu jų, kaip žmonių pasigailėjai, siųsdamas jiems širšes pirm Savo kariuomenės, kad tos juos su laiku išnaikintų,
9 nors Tau buvo galima atiduoti bedievius teisiųjų žiaurion kovon, plėšriems žvėrims, arba tiesiog juos vienu griežtu žodžiu išžudyti,
10 bet Tu teisei juos pamažu, pasiimdamas laiko, kad jie suspėtų atgailauti, nors Tu žinojai, kad jie iš piktos giminės ir piktenybėmis užgimę buvo ir kad jie savo nusistatymo niekuomet nepakeisią.
11 Nes jų giminė buvo prakeikta iš pačių pradžių ir Tau nebuvo ko varžytis, kad juos paliktumei nenubaustus už jų nuodėmes.
12 Nes, kas Tau įsakys, ką Tau daryti? Arba, kas gali nesutikti su Tavo sprendimais? Kas galėtų Tave kaltinti dėl išnaikintųjų pagonių, kuriuos Tu pats sutvėrei? Arba, kas norėtų Tau keršyti dėl piktų žmonių?
13 Nes be Tavęs nėra kito Dievo, kuris rūpintųsi už visus, kad įrodytumei, jog Tu teisingai teisi.
14 Nei karalius, nei žiauruolis negali Tavęs peikti dėl tų, kuriuos Tu nubaudei.
15 Teisus būdamas, Tu viską teisingai valdai ir Tavo didybei nepritinka ko nors pasmerkti, kas bausmės nėra užsipelnęs.
16 Nes Tavo stiprybė paremta teisumu. Kadangi Tu viską valdai, todėl Tu į viską atsižvelgi.
17 Nes Tu parodai Savo stiprumą netikintiesiems, koks Tu galingas, bausdamas tuos, kurie iš Tavęs tyčiojasi.
18 Tu, galingasis Valdytojau, Tu baudi Savo švelnumu ir valdai mus, didžiai į mus atsižvelgdamas, nes Tau galima daryti, ką Tu tik nori.
19 Savo žygiais Tu pamokai Savo žmones, kad teisieji būtų gailestingi, duodamas vilties Savo vaikams, jog Tu norįs atgailą priimti už nuodėmes.
20 Nes, jei Tu priešus Savo vaikų, kurie mirties kalti buvo, taip švelniai ir atidėliodamas baudei, kad jie progos ir laiko turėtų atsisakyti savo piktenybių,
21 kaip labiau Tu atsižvelgsi į Savo vaikus, juos teisdamas, su kurių tėvais Tu sandorą, prisiekdamas, padarei, kartu jiems dar daug gero pažadėdamas.
22 Todėl, mus sudrausdamas, Tu baudi mūsų priešus tūkstanteriopai griežčiau, kad mes Tavo gailestingumo atsimintume, teisdami, ir patys teisiami, pasigailėjimo susilauktume.
23 Todėl Tu varginai neteisiuosius, kurie neišmintingai pasielgė, jų pačių pabaisomis,
24 kadangi jie buvo taip išklydę ir apgauti lyg neprotingi vaikai, kad jie tuos gyvius dievaičiais laikė, kurių net jų priešai neapkęsdavo.
25 Todėl Tu juos ir teisi kaip neprotingus vaikus, iš jų pasityčiodamas.
26 Bet, kadangi jie tokio lengvo sudraudimo nepaisė, todėl jie susilaukė tikrosios Dievo bausmės.
27 Nes jie buvo baudžiami tais, pačiais gyviais, kuriuos jie dievaičiais laikė ir kurie jiems nusibodo, kai jie atpažino Tą, kurio pirma matyti nenorėjo ir turėjo pripažinti Jį tikruoju Dievu ir todėl jie galiausiai susilaukė paties žiauriausio pasmerkimo.

13

Stabų Garbinimas

1 Visi žmonės yra niekingi iš prigimties ir nieko nežino apie Dievą ir Jo neatpažįsta iš regimųjų gerybių ir neatseka iš to, kas padaryta yra, kas jų kūrėju yra.
2 Jie laiko Dievu ar ugnį, ar vėją, ar audrą, ar žvaigždes, ar

didelius vandenis, ar dangaus švie-
sas, kurios pasaulį valdo.
3 Jei jie besigerėdami tokių
gražumu, juos dievaičiais pradėjo
laikyti, tai jie veikiau turėtų žino-
ti, kad tas tuo labiau gražesnis,
kuris jų Viešpačiu yra ir kuris
visokio grožio kūrėju yra.
4 Jei jie tuose mato tokią
galybę ir grožybę, tai jie turėtų ir
pastebėti, kiek galingesnis yra tas,
kuris visa tai padaręs yra.
5 Nes iš kūrinių didingumo ir
grožybės galima kūrėjo vaizdą
susidaryti.
6 Gal jų jau nereikėtų taip
kaltinti, jei jie Dievą norėjo su-
rasti ir Jo beieškodami, paklydo?
7 Kai jie Jo kūriniais užsiima ir
ieško, jie apsigauna, į juos žiū-
rėdami, kadangi jie taip gražūs yra,
kuriuos matome.
8 Ir, vis dėlto, tuo jie negali
pasiteisinti.
9 Nes, jei jie tiek sugebėjo, kad
sutvėrimus ėmė garbinti, kodėl
jiems vis dėlto, nepasisekė surasti
jų Viešpatį?
10 Bet jie nėra išganytingi, dė-
dami viltis į tai, kas negyva, va-
dindami tai, kas žmonių rankomis
padaryta, dievaičiais, kaip tai
auksą, sidabrą, gražiai išdirbtus
gyvulių pavidalus arba niekam
nevertus akmenis, iš seno
padarytus.
11 Jie daro, kaip dailidė nusikerta
medį, aptašo jį ir nudailina ir
ką nors gražaus iš jo pasidirba,
kas gyvenimui reikalinga.
12 To medžio skiedras jis suvar-
toja valgiui išsivirti, kad
pavalgytų.
13 Likusią medieną, kuri šako-
ta ir kreiva ir niekam kitam ne-
tinka, jis ima išdrožinėjimams savo
atliekamu laiku ir taip, kaip sugeba,
išpjausto į ką nors, kas panašu
į žmogų ar kokį pasibaisė-
tiną gyvulį
14 ir nudažo raudonais ir baltais
dažais ir uždažo visus nelygumus
15 ir padaro tam dailią trobelę
ir geležimi pakabina tą sienoje,
16 kad nenukristų, žinodamas,
kad tai tik daiktas, kuris pats apsi-
rūpinti negali, bet priklausomas nuo
kitų rankos.
17 Taip jis meldžiasi už savo nuo-
savybę, žmoną ir vaikus ir nesi-
gėdi šnekėtis su negyvuoju,
18 prašydamas silpnojo sveika-
tos, gyvybės iš negyvojo, pagalbos
iš niekam netikusio ir laimingos ke-
lionės iš to, kuris iš vietos nepajuda,
19 palaimos savo užsiėmimui ir
sekmės savo rankų darbams. Visa
tai jie prašo iš to, kuris niekam
netikęs.

14

Stabų Niekingumas

1 Taip pat daro ir tas, kuris ruo-
šiasi jūrų kelionei per siaučian-
čias bangas ir šaukias žymiai
pigesnio medžio, negu tas yra, iš
kurio laivas pastaytas yra.
2 Nes laivą pastatė statytojas,
pasinaudodamas savo išmintimi,
maistui pasirūpinti.
3 Bet Tu, o Tėve, esi tas, kuris
jam vadovauji, nes ir jūroje Tu nu-
statai kelius, kuriais saugiai
nukeliautume,
4 tuo įrodydamas, kad Tu gali
apsaugoti nuo visokių pavojų, jei
kas ir be laivo jūromis keliautų.
5 Tavo valia yra, kad Tavo išmin-
ties padariniai neliktų nepanau-
doti, kaip laivai, kuriais žmonės
pasitiki ir apsaugomi yra, keliau-
dami tokiu prastu medžiu per jūrų
bangas.
6 Nes ir senais laikais, kai
pasididžiuojantieji milžinai pra-
žuvo, susėdo pasaulio viltis į
arką ir, Tavo ranka vadovaujama,
paliko sėklos būsimai žmonijai.
7 Nes palaimintas yra tas medis,
kuriuo įgyvendinama teisybė.
8 Bet prakeikimo vertas yra tas,
kuris rankomis išpjaustomas su tuo,
kuris jį pjausto. Šitas, kadangi jis
pjausto, anas, kadangi jis dievaičiu
vadinamas, nors jis tik ir niekingu
medžio gabalu tebūtų.
9 Nes Dievas abiejų lygiai

neapkenčia, tiek bedievio, tiek jo bedieviškų užsiėmimų.
10 Taip bus išdirbinys nubaustas kartu su tuo, kuris jį padirbo.
11 Dėl to bus ir pagonių dievaičiai ištikti, kadangi jie iš Dievo sutvėrimų žmonėms pasibaisėjimu, žmonių sieloms pasipiktinimu ir neišmanėliams pančiais paversti buvo.
12 Nes dievaičių pasistatymas yra kekšystės pradžia ir jų įsipiršimas yra gyvenimo pražūtis.
13 Pradžioje jų nebuvo ir amžiams jie neišliks,
14 nes tuščiais svaičiojimais žmonių jie pasaulin atėjo ir todėl jiems numatytas neilgas buvimas.
15 Žiaurios mirties prislėgtas tėvas pasidarydino savo per anksti atimto sūnaus paveikslą, kad tą, kaip mirusio žmogaus, dabar garbintų lyg dievaičio ir nustatė saviesiems tam tikras apeigas ir aukas aukoti.
16 Vėliau, su laiku buvo šitas bedieviškas įpratimas patvirtintas ir paskelbtas įstatymu, kad paveikslą reikėjo garbinti žiauruolių įsakymu.
17 Kai žmonės negalėjo karaliaus garbinti, jį matydami, kadangi jie per toli gyveno, tai jiems buvo nupieštas karaliaus veido paveikslas su visa karališka šlove, kad jie garbintų toli esantįjį, žiūrėdami į paveikslą, lyg jų akivaizdoje čia pat esantįjį.
18 Taip vertė tokių paveikslų darytojų godumas patvirtinti tokias apeigas.
19 Nes, kuris kunigaikščiui norėjo labai įtikti, tas pasistengė tą paveikslą kuo gražiausiai nupiešti.
20 Bet minia, kuri tokio paveikslo gražumu susižavėjo, pradėjo jį garbinti lyg kokį dievaitį, kuris prieš trumpą laiką vos paprastu žmogumi tebuvo.
21 Tokiu būdu atėjo apgaulė pasaulin. Jei jiems kas į akį įstrigo ir jie užsigeidė savo valdovui įtikti, tai jie praminė akmenį ar medį tokiais vardais, kurie jiems visiškai nepritiko.
22 Be to, klysdami Dievo pažinime ir pasielgdami taip palaidai ir žiauriai, jie tai vadino pačiu ramiausiu gyvenimu.
23 O jie atiduodavo savo vaikus aukoms, užsiimdavo neiškalbamomis apeigomis ir beprotiškais apsirijimais,
24 gyveno nepadoriai, nesilaikė santuokos pažadų, vienas kitą ėdė apgaulėmis arba įžeisdavo svetimavimu.
25 Taip jie neišeina iš maišaties visokių kruvinų muštynių, žudynių, vagysčių, apgavysčių, sukčiavimų, neištikimybių, sąmyšių, klastingų priesaikų, teisiųjų nerimavimų,
26 nedėkingumo, jaunųjų nepasitenkinimo, slaptų nusikaltimų, kraujomaišos, svetimavimo, pasileidimo.
27 Nes su tarnavimu pasibaisėtiniems stabams prasideda visos piktenybės, kurios visa tai sukelia ir veda į pražūtį.
28 Kai jie savo šventes švenčia, tai jie elgiasi, lyg jie būtų iš proto išėję. Jų pranašystės yra vieni melai. Nepadoriai gyvendami, jie nesidrovi klastingai prisiekti.
29 Taip jie galvoja, kad dievaičių garbinimu ir apgaulingomis priesaikomis jie nenusideda.
30 Bet jie susilauks savo bausmės dėl dviejų priežasčių. Dėl to, kad jie Dievo nepaiso, o dievaičiams tarnauja ir kadangi jie neteisingai prisiekia ir dėmesio nekreipia į tai, kas šventa yra.
31 Nes visoms piktenybėms ateina galas, ne tais, kuriais jie priesaiką davė, bet dėl bausmės už padarytas nuodėmes.

15

Tikrasis Dievo Pažinimas

1 O Tu, mūsų Dieve, esi maloningas, ištikimas, kantrus ir valdai į viską atsižvelgdamas.
2 Nors mes ir nusikalstame, tačiau mes esame Tavo ir pažįstame Tavo galybę ir mes nenusidėsime,

žinodami, kad mes Tavaisiais laikomi esame.
3 Nes pažinti Tave yra tikrasis teisumas. Įvertinimas Tavo galybės yra šaknis amžinojo gyvenimo.
4 Nes mūsų neišvedžioja pikti žmonių prasimanymai, paišytojų niekam tikę paveikslai, kurie būna įvairiausių spalvų,
5 bet jie neišmintingiesiems sukelia jausmus ir tiems, kurie yra linkę pikta daryti ir mėgsta negyvųjų vaizdus.
6 Tokių vaisių užsitarnauja tie, kurie juos daro ir tie, kurie juos myli ir garbina.
7 Puodžius, kuris minkštąjį molį rūpestingai pasigamina, padaro naudingų indų namų reikalams. Iš to paties molio jis daro indus švariems tikslams, o ir nešvariems. Kam kokius indus vartoti, priklauso nuo puodžiaus.
8 Bet, be reikalo vargsta tas, kuris to paties molio ima ir nulipdo dievaitį, kuris pats iš jo neseniai buvo padarytas ir už neilgo vėl turės sugrįžti į žemę, kai siela iš jo bus pareikalauta, kuri jam buvo paskolinta.
9 Bet jam nerūpi, kad jam reikės mirti ir kad jo gyvenimas trumpas, bet jis lenktyniauja su aukso ir sidabro išdirbėjais, su vario liejikais ir didžiuojasi, galėdamas ką nors apgaulingo nulipdyti.
10 Jo širdies sumanymai yra lyg pelenai ir jo viltys pigesnės už purvą ir jo gyvenimas nė tiek nevertas kaip jo molis,
11 kadangi jis To nepažįsta, kuris jį padarė ir jam sielą įdavė ir jam gyvybės kvapą įpūtė.
12 Žmogaus gyvenimą jis nuleidžia juoku, visuomet pasielgdamas lyg prekyvietėje, tvirtindamas, jog viskas turi atnešti kokį nors pelną, kad ir su klastingomis priemonėmis.
13 Bet toks žmogus už visus kitus geriau žino, kad daro nuodėmę, dirbdamas niekam vertus daiktus ir pavidalus iš žemės molio.
14 Bet tie yra kvailesni ir labiau apgailėtini už vaikus, kurie pavergia Tavo žmones,
15 laikydami pagonių įvairiausius stabus dievaičiais, kurie akimis nemato, nosimis nekvėpuoja, ausimis negirdi, savo pirštais nieko nepajunta ir savo kojomis nė žingsnio nužengti nesugeba.
16 Nes žmogus juos padarė, savo paties kvapą iš kito gavęs, juos padirbo.
17 Žmogus juk negali Dievo padirbti, kuris jam lygus būtų, kadangi jis mirtingas yra ir savo bedieviškomis rankomis gali padaryti tik, kas negyva. Nes jis yra geresnis už tą, kurį jis padirbo ir jam tarnauja, kadangi jis yra gyvas, o padirbtasis visiškai negyvas.
18 Be to, jie dar garbina ir pačius pikčiausius žvėris, kurie piktesni už kitus neprotingus gyvulius,
19 kurie nėra gražūs pasižiūrėti ir kurių Dievas nei giria, nei laimina.

16

Bausmė Egiptiečiams, Palaima Izraelitams

1 Todėl jie buvo atitinkamai baudžiami gyvuliais ir kankinami daugybės gyvūnų.
2 Tačiau Savo žmonėms, vieton tų, Tu paruošei naują maistą, būtent putpelių, kurių jie buvo išsiilgę,
3 kad anie pasibaisėtų, kurie išalkę buvo, jų nedailia išvaizda, bet šie, kurie kurį laiką dėl stokos kentėjo, nauju maistu aprūpinti buvo.
4 Nes taip turėjo įvykti, kad tie, kurie sauvaliavo, dabar turėjo dėl stokos kentėti, kurios negalėjo išvengti, bet šiems parodyta būtų, kaip jų priešai ištikti buvo.
5 Bet juos užpuolė ir plėšrūs bei pikti žvėrys ir kartu su nuodingais žalčiais juos naikino.
6 Bet Tavo rūstybė neužsitęsė amžiams, bet jie buvo tik kurį laiką įbauginti ir perspėti, nes

jie turėjo išvadavimo ženklą, kad
prisimintų įsakymų Tavojo
Įstatymo.
7 Nes tie, kurie atsikreipė į tą
ženklą, pagilbo, ne į tą vienu
pažiūrėjimu, bet per Tave, visų
Išganytoją.
8 Ir tuomi Tu įrodei mūsų
priešams, kad Tu esi Gelbėtojas iš
viso pikto.
9 Bet anie buvo žiogų ir vabz-
džių mirtinai sukandžioti ir ne-
galėjo savo gyvybės išsaugoti,
kadangi jie buvo užsitarnavę, kad
taip būtų varginami.
10 Bet Tavo vaikams nepakenkė
net nuodingųjų slibinų dantys,
nes Tu apgynei juos, Savo gailestin-
gumu išgydydamas.
11 Nes jie buvo taip baudžiami ir
vėl greitai pagydyti, kad jie iš-
moktų Tavųjų žodžių prisi-
minti ir taip labai nebeužmirštų,
vertindami Tavo geradarysčių.
12 Nes nei žolelės, nei vaistai jų
nepagydė, bet tai buvo Tavo žodis,
kuris visus gydo.
13 Nes Tavo valioje yra gyvybė ir
mirtis. Tu nuvedi prie pragaro
vartų ir vėl sugrąžini.
14 Bet žmogus, savo piktumu už-
mušęs kitą žmogų, nebegali išė-
jusios dvasios ir paimtosios sielos
atgal atšaukti.
15 O iš Tavo rankos ištrūkti nėra
įmanoma.
16 Nes bedieviai, kurie Tavęs pa-
žinti nenorėjo, buvo baudžiami Tavo
galinga ranka, kai jie buvo kanki-
nami nepaprasto lietaus, krušos,
vandenų, nuo kurių jie išbėgti
negalėjo ir tada buvo ugnimi
sunaikinti.
17 Nuostabiausia buvo tai, kad
ugnis vandenyje labiau degė, ku-
riuo ji paprastai išgesinama. Nes
pasaulis kariauja už teisiuosius.
18 Protarpiais ugnis taip smarkiai
nedegė, kad nesudegtų neteisie-
siems atsiųsti žvėrys, kad tie pa-
matytų, jog jie persekiojami Dievo
teismo.
19 Protarpiais ugnies liepsnos
smarkiau degė vandenyje už pa-
prastą ugnį, kad sunaikintų
derlių piktosios žemės.
20 Tačiau Savo žmones Tu penė-
jai angelų maistu, danguje paga-
mintu, be darbo, kad būtų visiems
pritaikinto skonio ir visi
pasisotintų.
21 O toks Tavo pamaitinimas pa-
rodo Tavo vaikams, koks meilus Tu
esi, nes Tavo iš dangaus atsiųstoji
duona buvo pritaikyta kiekvienam
pagal jo skonį.
22 Net sniegas ir ledai nesutirpo
ugnyje, kad jie pastebėtų, jog kru-
šojant deganti ugnis ir lyjant žaibai
sunaikina priešo derlių.
23 Kad teisiesiems visas maistas
nesudegtų, ugnis turėjo atsisakyti
savo naikinamosios galios.
24 Nes sutvėrimai Tau tarnauja,
kaip Kūrėjui, bet sunkiai kankina
neteisiuosius ir atsileidžia tiems,
kurie Tavimi pasitiki.
25 Todėl jie ir tuomet prisitaikė
Tavo teikiamai malonei, iš kurios
visi gyvena, ir kiekvieno atskiro
troškimui atitinkamai, kaip kas buvo
meldęs,
26 kad Tavo vaikai pamatytų,
kuriuos Tu, Viešpatie, myli, jog ne
žemės vaisiai žmogų maitina, bet
Tavo žodis tuos išlaiko, kurie Ta-
vimi pasitiki.
27 O kas ugnies nebuvo sude-
ginta, įkaito nuo menkų saulės
spindulių ir sutirpo,
28 kad paaiškėtų, jog prieš sau-
lėtekį reikalinga dėkoti ir auštant
stoti Tavo akivaizdon,
29 nes nedėkingojo žmogaus vil-
tys sunyksta kaip šarma žiemos
metu ir nuteka kaip nenaudingas
vanduo.

17

Tamsybė Egipte

1 Dideli ir neapsakomi yra Tavo
teismai, Viešpatie! Todėl ir nusi-
kalsta neišmanėliai žmonės.
2 Kai jie galvojo šventąją
tautą pavergti, pasidarė jie patys
neteisiais tamsybės vergais, su-
kaustyti ilgos nakties savo pa-

stogėse uždaryti, lyg pabėgę nuo
amžinosios Išminties.
3 Kai jie manė, jog jų nuo-
dėmės būsiančios pridengtos tam-
siu dangalu ir ir užmirštos, buvo jie
žiauriai išsklaidyti ir šmėklų
gąsdinami.
4 Tuose kampuose, kuriuose jie
slėpėsi, negalėjo jie nuo baimės iš-
sisaugoti. Aplink save jie girdėjo
neįprastus garsus ir bjaurios
šmėklos juos baisiai baugino.
5 Deganti ugnis nepajėgė išduoti
šviesos ir aiškiosios dangaus
žvaigždės nesumažino baisiosios
nakties tamsybės.
6 Iš savęs užsidegusi ugnis
išgąsdino juos lyk koks bjaurus
vaiduoklis, kurio nebuvo, ir gal-
vojo, kad už to, ką jie matė, dar
kitas, baisesnis esąs.
7 Tuo baigėsi jų žyniavimų
pasityčiojimai ir iš jų mokslų,
kuriais jie gyrėsi, buvo galima
pasijuokti.
8 Nes tie, kurie buvo pasižadėję
išsigandusias sielas, padrąsinti
patys drebėjo iš baimės.
9 Jei niekas jų nebaugino, tai
juos gąsdino gyvulių slankioji-
mai ir žalčių šnypštimas ir jie bi-
jojo pažvelgti į orą, be kurio jie
apsieiti negalėjo.
10 Toks jų nusiminimas kilo iš
jų pačių piktumo, kai jie ėmė
įsitikinti ir patys save pasmerkti.
11 Išsigandusi sąžinė
įsivaizduoja tai, kas pikčiausia.
12 Nes baimė kyla iš neturėjimo
vilties susilaukti bet kurios
pagalbos.
13 Kurioje širdyje paguodos ne-
bėra, ten nusiminimas yra didesnis
už patį vargą.
14 Tai buvo klaiki naktis, kurią
visi kartu praleido, kuri iš paties
bjauriausio pragaro kampo atsira-
dusi buvo,
15 kurią kai kurie pasibaisė-
tinų vaiduoklių persekiojami, iš
baimės žemėn nuvirto, užklupti
staigaus ir nenumatyto išgąsčio.
16 Ir tie, kurie buvo apnikti tam-
sybės, buvo lyg kalėjime be gele-
žinių grotų uždaryti,
17 ar tai buvo ūkininkas, ar pie-
muo, ar tyrumų darbininkas, visi
jie buvo to paties vargo užpulti,
18 nes jie buvo ta pačia tamsybės
grandine surakinti.
19 Kai koks vėjelis papūtė, ar
paukštelis švelniai pragydo tan-
kiame žalumyne, ar vanduo
žniokštė, smarkiai bėgdamas, ar
koks akmuo, besirisdamas nuo
kalno, subildėjo, ar naminiai gy-
vuliai trypė ir šokinėjo, ar laukiniai
žvėrys sustaugė, ar aidas iš kalnų
atskambėjo, visa tai gąsdino juos
ir labai pribloškė.
20 Visame pasaulyje buvo šviesu
ir visi galėjo savo darbus atlikti.
21 Tik ant jų buvo užgulusi tamsi
naktis, kuri tik buvo pavyzdys tos
tamsybės, kuri ant jų užeiti tu-
rėjo. Bet jie save patys dar labiau
nusikankino, negu ta tamsybė.

18

Izraelio Išėjimas Iš Egipto

1 Bet šventieji turėjo daug švie-
sos. Jų priešai girdėjo jų balsus,
bet matyti jų negalėjo ir buvo pa-
tenkinti, kad aniems taip kentėti
nereikėjo.
2 Jie buvo dėkingi, kad tie, ku-
riuos jie pirma skriaudė, neatėjo pas
juos atsikeršyti ir jie norėjo, kad jie
nuo jų kuo toliausiai atsitrauktų.
3 Todėl Tu davei jiems ugnies
stulpą, kuris jiems nušvietė jų
nepažįstamąjį kelią ir saulei
Tu neleidai jų toje stebuklingoje
kelionėje susisvilinti.
4 Ir jie to užsitarnavo, kad jiems
šviesa atimta būtų, kurie Tavo
vaikus sugautus laikė, per kuriuos
nepragaištančioji Įstatymo šviesa
pasauliui suteikta turėjo būti.
5 Kai jie buvo nutarę
šventųjų naujagimius žudyti,
vienas jų buvo išimtas ir išgelbė-
tas, tai Tu nubaudei juos, atimda-
mas daugybę jų vaikų ir
sunaikindamas jų didelę minią
galinguose vandenyse.
6 Šita naktis buvo mūsų pro-
tėviams iš anksto apreikšta, kad jie

būtų tikri ir pasidžiaugtų tais
pažadėjimais, kuriais jie tikėjosi.
7 Taip laukė Tavo žmonės
teisiųjų išvadavimo ir jų
priešų sužlugimo.
8 Nes tuo, kuo Tu mūsų prie-
šus varginai, tuo pačiu Tu mus iš-
augštinai, pas Save pasišaukdamas.
9 Nes vogčiomis aukojo Tau Tavo
vaikai aukas ir visi sutartinai priėmė
dievškąjį Įstatymą, pergy-
venti gera ir bloga ir nesustoti, gie-
doję Tau liaupsės giesmes.
10 Vietoje tų priešuose buvo
girdimas klyksmas dėl vaikų,
11 nes tas pats kerštas palietė
savininką ir jo vergą ir karalius
nukentėjo taip pat, kaip ir eilinis
žmogus.
12 Ir jie turėjo nesuskaitomą
daugybę ta pačia mirtimi mirusių,
kad jie neturėjo gana gyvųjų
jiems palaidoti, nes tą pačią va-
landą buvo mirę visi jų bran-
giausieji pirmagimiai.
13 Anksčiau jie į nieką
netikėjo dėl savo žyniavimų, bet
jie turėjo pripažinti, kai jų visi
pirmagimiai išžudyti buvo, kad šie
žmonės Dievo vaikai esą.
14 Kai viskas apsiramino ir visi
ilsėjosi per patį vidurnaktį
15 atskambėjo iš dangaus karališ-
kojo sosto Tavo visagalis žodis lyg
smarkus karžygys vidurin žemės,
kuri buvo pasmerkta sunaikinti,
16 atsistodamas aštriu kardu,
Tavo griežtu įsakymu ir pripildė
viską mirtimi nuo žemės iki pat
dangaus.
17 Tai užklupo juos pasibaisėtini
sapnai ir staiga jie buvo pilni
baimės,
18 kad jie pusgyviai šen ir ten gu-
lėjo ir iš jų veidų buvo galima
matyti, kuria mirtimi jie miršta.
19 Nes gąsdinantieji sapnai tu-
rėjo jiems parodyti, dėl ko jie taip
varginami ir taip mirti turėjo.
20 Bet mirties paliesti buvo ir tei-
sieji, kai daugybė jų buvo už-
klupta dykumoje, nors šis kerštas
neilgai užsitęsė.
21 Ir greitai pasirodė nepeikti-
nasis vyras, kuris kovojo už juos
savo tarnybos ginklais, būtent
malda ir suderinamaisiais smilka-
lais ir numaldė kerštą ir sustabdė
vargus, tuo įrodydamas, kad jis
Tavo tarnu esąs.
22 Jis nugalėjo tą baisenybę ne
savo kūno jėga ar ginklų pavar-
tojimu, bet savo žodžiu jis pavergė
savo baudėją, primindamas tėvams
duotus pažadus bei sandorą.
23 Kai mirusieji krūvomis su-
krauti buvo, stojo jis vidurin ir su-
stabdė kerštą ir užkirto kelią prie
gyvųjų.
24 Nes ant jo ilgojo rūbo buvo vi-
sas pasaulis ir tėvų garbė ketu-
riomis eilėmis brangiųjų
akmenaičių išrašyta ir Tavo šlovė
ant jo galvos kepurės.
25 Dėl tų pabūgo žudytojas ir
pasitraukė, nes užteko, kad jie to
keršto jau buvo gavę paragauti.

19

Dievo Stebuklai

1 Bedieviai buvo keršto ištikti be
pasigailėjimo ligi pačios pabaigos.
2 Nes Jis žinojo iš anksto, ką
jie ateityje darysią, kad jie juos
visu rūpestingumu išleidę, gailėsis
ir ims juos vytis.
3 Kai jų gedulo laikas dar ne-
buvo praėjęs ir jie prie
palaidotųjų kapų teberaudojo,
pasimetė jie į kitą kvailystę, bū-
tent, vytis tuos kaip pabėgėlius, ku-
riuos jie patys buvo prašyte išprašę.
4 Bet taip jie turėjo prieiti savo
galą, kurį jie užsitarnavo, už-
miršdami tai, kas jiems jau buvo
atsitikę, kad jie ir likusią savo
bausmės dalį gautų atkentėti,
5 kad Tavo žmonės stebuklingais
keliais keliautų, bet šie negirdėta
mirtimi mirtų.
6 Nes visi sutvėrimai, kiek-
vienas savo būdu prisitaikė Tavo
įsakymams, kurių jie klauso,
taip, kad Tavo vaikai nepaliesti ir
išsaugoti būtų.
7 Štai, buvo debesis, duodanti
pavėsį visai stovyklai. Kur pirma
vanduo tekėjo, dabar pasirodė sau-
suma, kad per Raudonąją jūrą

pasidarė atviras kelias žaliuojančiu
lauku, kur prieš tai smarkios ban-
gos siautė,
8 kuriuo perėjo visa tauta, Tavo
rankos saugoma, kuri nuostabius
stebuklus pergyveno.
9 Ir jie keliavo kaip žirgai pie-
vomis ir šokinėjo kaip ėryčiai ir jie
liaupsino Tave, Viešpatie, kuris Tu
juos išvadavai.
10 Jie atsiminė, kai jie dar vergais
buvo, kai iš žemės išaugo vabz-
džiai vietoje eilinių gyvūnų ir var-
lės vietoje žuvų vandenyse.
11 O vėliau jie pastebėjo ir naują
rūšį paukščių, kai jie jų užsi-
geidė ir skanaus maisto paprašė.
12 Jų pageidavimas buvo paten-
kintas, kai nuo jūros atskrido dau-
gybė putpelių.
13 Taip susilaukė nuodėmininkai
savo bausmės, kuri prasidėjo dide-
liu žaibavimu. Ir tai jie buvo užsi-
tarnavę dėl savo piktenybių, taip
kentėdami dėl to, kad jie savo sve-
čius buvo skriaudę. Kiti tokių ne-
pažįstamų nebūtų priėmę,
kurie nežinojo, kur dėtis. Bet šie
pavertė savo svečius vergais, kurie
jiems buvo gera darę.
14 O ne tiktai tos, bet dar ir kitos
bausmės jie susilauks.
15 Kai anie juos taip nesvetingai
buvo priėmę, kankino šie juos sun-
kiais darbais, kuriuos jie buvo su
džiaugsmu priėmę ir kuriems jie
savo apsigyvenimo teises buvo
suteikę.
16 Jie buvo ištikti aklumu, kaip
anie už ano teisiojo durų, ir ap-
supti tokia tamsybe, kad jie savo
durų aplink graibydami ieškojo.
17 Nes kūriniai sumišo kaip psal-
terio stygos, kurios tačiau savo at-
skirą garsą išlaikė, kaip tai iš
viso buvo galima suprasti.
18 Nes, kas žemėje būdavo, atsi-
dūrė vandenyje. O kas vandenyje
būdavo, išėjo į žemės sausumą.
19 Ugnis degė smarkiau vande-
nyje ir vanduo ugnies neišgesino.
20 Taip pat ugnis nesuėdė mir-
tingųjų gyvulių, kurie čia
vaikščiojo ir neištirpdė nemirtin-
gojo maisto, kuris tirpsta kaip ledas
ugnyje.
21 Viešpatie, Tu visur iškėlei ir iš-
garbinai Savo tautą ir jų neap-
leidai, bet visur ir visuomet jiems
padėjai.

TOBYJOS KNYGA

1

Senojo Tobyjos Pamaldumas

1 Buvo žmogus, vardu Tobyja iš
Naftalio giminės iš Augštosios Ga-
lilėjos Tišbės miesto, į šiaurę nuo
Ašėrio, kairiosios, link jūros, kelio
pusės.
2 Tas buvo su kitais paimtas ne-
laisvėn Asirijos karaliaus Šalma-
naserio laikais. Nors jis gyveno
svetimųjų tarpe, neatsisakė jis
Dievo žodžio.
3 Visa, ką jis turėjo, pasidalino
jis su savo broliais ir giminėmis,
kurie kartu su juomi buvo
nelaisvėje.
4 Nors jis ir jauniausiu buvo iš
Naftalio giminės, tačiau jis nesielgė
kaip koks jaunikliis.
5 Kai visi garbino Izraelio ka-
raliaus padarydintus aukso veršius,
susilaikė jis nuo visų tų
baisenybių.
6 Ir jis pasiliko ištikimas Jerū-
zalės šventovei ir pamaldoms ir tar-
navo bei meldėsi Izraelio Dievo ir
sąžiningai atiduodavo pirmones ir
dešimtines.
7 Kas trečiais metais jis atiduo-
davo savo dešimtines ateiviams,
našlėms ir našlaičiams.
8 Taip jis laikėsi Viešpaties
įstatymų iš savo jaunųjų
dienų.
9 Kai jis užaugęs buvo, vedė jis
žmoną iš Naftalio giminės, vardu
Chaną ir su ja turėjo sūnų, kurį
jis irgi praminė Tobyja.
10 Sūnų jis mokė iš jaunų
dienų Dievo žodžio, Dievo bijoti
ir nuodėmių vengti.
11 Kai jis su visa savo gimine,
žmona ir sūnumi nelaisvėn į Ni-
nevės miestą nuvestas buvo
12 ir kai visi pagoniškųjų
aukų ir maisto valgė, susilaikė jis
nuo tų ir neužsiteršė jais.
13 Kadangi jis tokiu būdu visa
širdimi Viešpaties bijojo, davė jam
Dievas susilaukti malonės Asirijos
karaliaus Šalmanaserio akivaizdoje,
14 kad tas jam leido laisvai aplink
vaikščioti ir atsilikti tokius reika-
lus, kuriuos jis norėjo.
15 Taip aplankė jis visus belais-
vius ir paguodė juos Dievo žodžiu.
16 Ir jis nuvyko į medų
miestą Rages ir kartu su savimi
turėjo dešimtį svarų sidabro,
kurį karalius jam dovanojęs buvo.
17 Čia jis aptiko izraelitų tarpe
vieną labai vargingą iš savo
giminės, vardu Gabaėlį. Tam pa-
skolino jis tuos pinigus ir pasiėmė
iš jo skolos lapą.
18 Daugelį metų vėliau, po
Šalmanaserio mirties, kai to sūnus
valdė, kuris izraelitų nekentė,
19 lankydavo Tobyja kasdien
izraelitus, paguosdavo juos ir pasi-
dalindavo su jais, kuo tik galėdavo.
20 Alkanuosius jis pamaitindavo,
nuoguosius jis aprėdydavo, užmuš-
tuosius ir mirusiuosius jis rūpestin-
gai palaidodavo.
21 Karalius Sanchėrybas turėjo
bėgti iš Jūdėjos, kadangi Dievas jį
ten sumušė už jo pasityčiojimus.
Sugrįžęs, jis buvo labai rūstus ir
leido daugelį ižraelitų išžudyti,
kurių lavonus Tobyja palaidodavo.
22 Kai karalius tai išgirdo, įsakė
jis jį nužudyti ir atimti iš jo visą
turtą.
23 Bet Tobyja pabėgo su savo
žmona ir sūnumi ir slapstėsi pas
savo draugus.
24 Po 45 dienų buvo karalius
savo paties sūnų užmuštas. Tai
sugrįžo Tobyja į savo namus ir
jam buvo sugrąžintas visas jo
turtas.

2

Tobyja Pasitiki Dievu

1 Vėliau, Sekminių šventėmis,
kai Tobyja turėjo skanias vaišes
paruošęs, liepė jis savo sūnui pa-
kviesti keletą pamaldžiųjų iš jo

giminės, kad jie ateitų ir su juomi
valgytų.
2 Kai tas sugrįžo, pranešė jis
savo tėvui Tobyjai, kad vienas
gatvėje užmuštas gulįs.
3 Tai kėlėsi Tobyja nuo stalo,
nevalgęs, nuėjo prie lavono ir slap-
čia jį įsigabeno į pastogę, kad
jį nakties metu vogčiomis
palaidotų.
4 Kai jis lavoną paslėpęs buvo,
nusimazgojo jis ir ėmė su ašaromis
valgyti,
5 prisimindamas pranašo Amoso
žodžius:
6 "Jūsų švenčių dienos turi
pavirsti liūdesio dienomis."
7 Kai atėjo naktis, išėjo jis ir pa-
laidojo mirusįjį.
8 Bet jo draugai pabarė jį, tar-
dami: "Dar tik neseniai karalius
buvo įsakęs dėl tokių dalykų
tave nužudyti ir tu ištrūkai, bet tu
vis dėlto laidoji lavonus."
9 Bet Tobyja bijojosi Dievo la-
biau, negu karaliaus ir slapčia su-
sinešdavo ušmuštuosius ir juos
laikydavo pastogėje ir palaidodavo
juos nakties metu.
10 Vieną dieną pasitaikė, kad
jis mirusiuosius palaidojęs, labai
pavargęs buvo ir, būdamas užsi-
teršęs, jis atsirėmė kieme į sieną
ir užmigo
11 ir tada kregždė išmetė savo
karštą mėšlą iš lizdo ir pataikė
jam į akis, kad jis nuo to apako.
12 Tokį sielvartą Dievas jam
užleido, kad vaikų vaikai turėtų
jo kantrybės pavyzdį, kaip jie tu-
rėjo šventojo Juobo pavyzdį.
13 Kadangi jis iš savo jaunųjų
dienų Dievo bijojosi ir Jo
įstatymų laikėsi, nepyko jis ir
nemurmėjo prieš Dievą už tai, kad
jį aklą padarė, bet jis pasiliko
tvirtas, Dievo bijodamas ir buvo
Dievui dėkingas visą savo
gyvenimą.
14 Kaip karaliai šventąjį
Juobą išjuokdavo, taip išjuokė
Tobyją jo paties draugai, tardami:
15 "Kas iš tavo tokio pasitikėjimo,
kad tu tiek daug dovanų išdova-
nojai ir tiek lavonų palaidojai?"
16 Bet Tobyja atsiliepė ir pabarė
juos:
17 "Taip nekalbėkite, nes mes es-
ame šventųjų vaikai ir laukiame
gyvenimo,
18 kurį Dievas duos tiems, ku-
rie į Jį giliai tiki ir Jam ištikimi
pasilieka."
19 O Chana, jo žmona stropiai
dirbo savo rankomis ir verpdama jį
išmaitino.
20 Ir pasitaikė, kad ji parsivedė
jauną ožkaitę, kurią ji buvo
gavusi.
21 Kai jos vyras Tobyja išgirdo
tą bliaunant, tarė jis: "Žiūrėk, kad
ji nebūtų vogta. Jei taip, tai ati-
duokite ją jos savininkui, nes mums
netinka valgyti to, kas pavogta, ir
net to paliesti."
22 Tie žodžiai jo žmonai nepatiko
ir ši tarė: "Iš to galima aiškiai ma-
tyti, kad tavo pasitikėjimas nieko
nereiškia ir kad tavo dovanos nie-
kais nuėjo."
23 Tokiais ir kitais žodžiais ji
priekaištavo jam dėl jo vargo.

3

Senojo Tobyjos Malda

1 Tai atsiduso Tobyja giliai, pra-
dėjo verkti ir melstis, taip tardamas:
2 "Viešpatie, Tu esi teisus ir Tu
viską teisingai tvarkai, būdamas
maloningas ir ištikimas.
3 O dabar, Viešpatie, būk man
maloningas ir nekeršyk man už
mano nuodėmes ar už mano tėvų
nuodėmes,
4 kadangi mes nesilaikėme Tavo
įsakymų, todėl Tu mus atidavei
mūsų priešams, kad jie mus api-
plėštų, apkaltų, žudytų, ap-
gėdintų, niekintų ir iš mūsų
pasityčiotų visi svetimieji, po ku-
riuos Tu mus išblaškei.
5 Taigi, Viešpatie, sunki yra Tavo
bausmė, kadangi mes Tavo
įsakymų nesilaikėme ir Tavo aki-
vaizdoje nepadoriai pasielgėme.
6 O Viešpatie, būk man malonus
ir priimk mano dvasią ramybėje,
nes aš norėčiau veikiau mirti, negu
gyvas būti."

7 Ir tą pačią dieną Sara,
Raguėlio duktė Ekbatanos medų
mieste buvo taip pat iškoliota ir ap-
šmeižta vienos savo tėvo tarnaitės.
8 Nes jai buvo duoti septyni vy-
rai, vienas po kito ir pikta dvasia,
Asmodi vardu, juos visus nužudė,
kai tik jie prie jos artinosi.
9 Kai Sara subarė tarnaitę už
negerą darbą, atsiliepė ši:
10 "Teduoda Dievas, kad mes
niekuomet nematytume tavo sū-
naus ar dukters šioje žemėje, tu
vyrų žudytoja!
11 Ar tu ir mane nori užmušti,
kaip tu tuos septynis nužudei?"
12 Po šių žodžių užėjo ji vir-
šun į kambarį ir nevalgė ir negė-
rė tris dienas ir tris naktis ir verkė
ir meldėsi Dievo, kad ta gėda nuo
jos atimta būtų.
13 Po trijų dienų, kai ji buvo
baigusi melstis, liaupsino ji Dievą,
tardama:
14 "Pašlovintas tebūnie Tavo var-
das, Viešpatie, Dieve mūsų tėvų!
Kai Tu esi pykęs, tai Tu būni ma-
loningas ir gailestingas ir sielvarte
atleidi nuodėmes tiems, kurie Tavęs
prašo.
15 Aš kreipiuosi į Tave, Vieš-
patie, į Tave aš pakeliu savo akis,
16 aš prašau Tavęs, kad Tu mane
išvaduotumei iš šios bjaurios gėdos
arba mane suvalytumei.
17 Tu žinai, Viešpatie, kad aš jo-
kio vyro negeidavau ir kad aš savo
sielą išsaugojau neužterštą ko-
kiais nors pageidimais.
18 Niekuomet aš nesusidėjau su
išdykėliais ir nenusidėjau su
lengvapėdžiais.
19 Bet, Tavęs bijodama, aš buvau
apsiėmusi išeiti už vyro, bet ne iš
pasileidimo.
20 Ar aš jų nebuvau verta, ar jie
manęs nebuvo verti, o gal Tu mane
kitam vyrui palaikei?
21 Nes Tavo minčių žmogus ne-
pajėgia suvokti.
22 Bet tiek aš tikrai žinau, kad po
mėginimų žmogus yra paguodžia-
mas ir iš sielvarto išvedamas ir po
pabaudimų jis susilaukia malonės.
23 Nes Tau nepatinka, kad mes
žūtume. Nes po perkūnijos Tu vėl
leidi saulelei prašvisti ir po raudo-
jimų ir verksmo Tu mus vėl pra-
linksmini. Garbė ir gyrius tebūna
Tavo vardui, Tu Izraelio Dieve!"
24 Tą pačią valandą išklausė
dangaus Viešpats šių abiejų
maldas.
25 Ir šventasis Rafaėlis, Viešpa-
ties angelas, buvo atsiųstas, kad
abiem padėtų, kadangi abu tuo
pačiu metu maldomis į Viešpatį
kreipėsi.

4

Tobyjos Pagraudenimai Sūnui

1 Kai Tobyja tikėjosi, jog jo
malda išklausyta būsianti ir jis mir-
siąs, pasišaukė jis savo sūnų ir
kalbėjo jam:
2 Mano sūnau, klausykis mano
žodžių ir pasilaikyk juos tvirtai
savo širdyje.
3 Kai Dievas atsiims iš manęs
mano sielą, tai palaidok mano
kūną ir gerbk savo motiną visą
savo gyvenimą.
4 Atsimink, kiek pavojų ji iš-
kentėjo, nešiodama tave po savo
širdimi.
5 Kai ji numirs, tai palaidok ją
greta manęs.
6 Visą savo gyvenimą laikyk
Dievą sau prieš akis ir savo šir-
dyje ir saugokis įsileisti į ko-
kią nuodėmę ir nusidėti prieš
Dievo įsakymus.
7 Nuo to, ką turi, duok vargin-
giesiems ir nesišalink nuo vargstan-
čiųjų, tada Dievas tave vėl
laimins.
8 Kur gali, padėk stokojančiam.
9 Jei daug turi, tai dalinkis dau-
geliu. Jei nedaug teturi, tai mažu
dalinkis lengva sąžine.
10 Tai tu susirinksi sau tikrąjį
atlyginimą savo vargo dienai.
11 Nes dovanos apsaugo nuo nu-
sikaltimų, net nuo mirties ir pa-
lengvina vargą.
12 Dievo akivaizdoje dovanomis
suteikiama didelė paguoda.
13 Saugokis, mano sūnau, bet ku-

rios kekšystės ir pasiimk sau
žmoną iš savo tėvų giminės.
14 Nepasididžiuok nei savo šir-
dimi, nei savo žodžiais, kadangi tai
yra pradžia visiškos pražūties.
15 Kas tau dirba, tam tuojau at-
silygink ir nesulaikyk niekam savo
užsitarnautos algos.
16 Ko tu nenori, kad tau darytų,
to ir kitam nedaryk.
17 Dalinkis duona su alkstan-
čiuoju ir aprėdyk nuogąjį savo
drabužiais.
18 Pavargėliams duok kąsnį
savo duonos ir pamaldiesiems vyno
per laidotuves.
19 Patarimų visuomet pasi-
klausk išmintingųjų.
20 Dievui dėkok visuomet ir mel-
skis, kad jis tave vestų ir kad tu
Jo žodžiu visais atžvilgiais
vadovautumeis.
21 Ir aš tau turiu pasakyti, mano
sūnau, kad aš, kai tu dar vaikas bu-
vai, dešimtį svarų sidabro Ga-
baėliui paskolinau medų Rages
mieste ir jo išduotą skolos lapą
aš čia turiu pas save. Todėl pagal-
vok, kaip tu pas jį nuvyksi ir iš jo
tų pinigų paprašysi ir jam tą
skolos lapą atiduosi.
22 Niekuo nesirūpink, mano
sūnau. Mes esame vargingi, bet
susilauksime daug gero, jei Dievo
bijosime, nuodėmę vengsime ir gera
darysime.

5

Angelas Lydi Tobyją

1 Tai atsiliepė jaunasis Tobyja
savo tėvui, tardamas: "Visa tai, ką
tu man sakei, mano tėve, aš
vykdysiu.
2 Kaip aš tuos pinigus atsiimsiu,
aš dar nežinau. Nes jis manęs ne-
pažįsta ir aš jo nepažistu. Ką aš
turiu jam nusinešti, kad jis man pa-
tikėtų? O aš ir kelio pas jį
nežinau."
3 Tai atsiliepė jam jo tėvas, tar-
damas: "Jo pasirašytą skolos
lapą aš pas save turiu, kai tu jam
tą parodysi, tai jis tuojau tau duos
pinigus.
4 Eik ir susirask sau patikimą
palydovą, kuris su tavimi už algą
keliautų, kad tu tuos pinigus at-
gautumei, kol aš dar gyvas esu."
5 Tai išėjo jaunasis Tobyja ir pa-
matė šaunų jaunikaitį, apsiren-
gusį lyg tai kelionei
6 ir jis nežinojo, kad tai buvo
Dievo angelas ir jis jį pasveikin-
damas, paklausė jo: "Iš kur esi,
mielasis?"
7 Tas atsiliepė: "Aš esu
izraelitas."
8 Tobyja paklausė jo: "Ar tu
pažįsti kelią, einantį į medų
šalį?"
9 Jis atsiliepė: "Aš jį gerai
pažįstu, kuriuo aš esu dažnai ke-
liavęs ir nakvojęs pas mūsų brolį
Gabaėlį, kuris gyvena Rageso.
Medijos miestelyje.
10 Tobyja tarė jam: "Palūkėk tru-
putį, aš tik noriu savo tėvui
pasakyti."
11 Ir Tobyja įėjo pas savo tėvą
ir jam pranešė ir tas buvo taip nu-
stebintas, kad jis jaunikaitį pas
save į vidų pasikvietė.
12 Ir jis įėjo pas senąjį ir
pasveikino jį: "Teduoda tau Die-
vas Savojo džiaugsmo!"
13 Tobyja tarė jam: "Koks man
džiaugsmas, jei aš sėdžiu tamsy-
bėje ir dangaus šviesos regėti
negaliu."
14 Jaunuolis atsiliepė jam: "Dar
pakentėk, Dievas tau padės už
neilgo!"
15 Tai tarėsi Tobyja su juom: "Jei
palydėsi mano sūnų į Medijos
Rageso miestą pas Gabaėlį, tai
aš tau užmokėsiu, kai vėl sugrįši."
16 Angelas atsiliepė: "Aš jį nu-
vesiu ir tau jį vėl parvesiu."
17 Tai paklausė jo Tobyja: "Pra-
šau, pasakyk man, iš kurios gim-
inės ir kokios padermės tu esi."
18 Angelas Rafaėlis atsiliepė: "To
tu neklausk, ar tau negana, kad tu
pasiuntinį turi. Kam tau žinoti, iš
kur aš esąs.
19 Bet, kad tu per daug nesirūpin-

tumei, aš pasakysiu, aš esu Azarija-
Viešpats padeda—didžiojo Chanan-
jos-Viešpats davė malonės-sūnus.
20 Tobyja pasidžiaugė: "Tai tu esi
iš augštos giminės.
21 Aš prašau tavęs, nesupyk už
tai, kad aš tave klausiau, iš kurios
šeimos tu esąs.
22 Angelas atsiliepė: "Aš tavo
sūnų sveiką nuvesiu ir sveiką
parvesiu."
23 Tobyja tarė; "Taigi keliaukita,
Dievas tebūna su jumis ir Jo ange-
las judu telydi!"
24 Tai pasirūpino Tobyja visa tai,
kas kelionei reikalinga buvo, pa-
laimino tėvą ir motiną ir iške-
liavo su savo draugu.
25 O jo motina pradėjo verkti,
tardama: "Tu atėmei mūsų
senatvės paguodą ir išsiuntei jį.
26 Geriau būtų buvę, jei tu tų
pinigų niekuomet nebūtumei tu-
rėjęs, dėl kurių tu jį išsiuntei.
27 Mes būtume pasitenkinę savo
vargingystėje, koks mums būtų
turtas, jei sūnus pas mus čia
būtų."
28 Tai tarė Tobyja: "Neverk,
mūsų sūnus sugrįš sveikas ir gy-
vas ir tu matysi jį savo akimis.
29 Nes aš tikiu, kad geras Dievo
angelas jį palydės ir jis viską
sutvarkys, kad jis su džiaugsmu pas
mus vėl sugrįš." Tada jo motina
nieko nebesakė ir nusiramino.

6

Tobyja Sugauna Žuvį

1 Tobyja iškeliavo ir šunelis bėgo
kartu su juomi. Pirmą naktį jis
sustojo prie Tigrio upės.
2 Čia jis nuėjo kojas nusiplauti
ir, štai, didelė žuvis šoko iš vandens
ir norėjo jį praryti.
3 Tobyja labai išsigando ir gar-
siai sušuko: "Viešpatie, ji nori mane
praryti."
4 Tai tarė jam angelas: "Pagauk
ją už pelėkų ir ištrauk ją iš
vandens."
5 Tai ištraukė jis žuvį iš van-
dens ant sausumos ir ji šokinėjo ties
jo kojomis.
6 Angelas tarė jam: "Sukapok
žuvį ir pasilaikyk sau širdį,
tulžį ir kepenas, nes tuos gali var-
toti kaip vaistus.
7 Ir Tobyja padarė taip, kaip an-
gelas jam buvo liepęs. O žuvį
juodu išsikepė ir valgė ir, toliau ke-
liaudamu, atėjo netoli nuo
Ekbatanos.
8 Tai klausė Tobyja angelo:
"Prašau, broli Azarija, pasakyk
man kokių vaistų galima pasi-
daryti iš tų žuvies dalių, kuriuos
man liepei pasilaikyti."
9 Tai pasakojo angelas: Jei už-
dėsi dalelę kepenų ir dalelę širdies
ant anglių, tai pakilę dūmai nu-
varys piktas dvasias nuo vyro ir
moters, kurios jiems nebegalės
pakenkti.
10 O tulžis, užtepta ant akių,
nuvalo valkių nuo akių.
11 Tai paklausė Tobyja: "Kur
mudu nakvosiva?" Angelas atsi-
liepė, tardamas:
12 "Čia gyvena žmogus, vardu
Ragūėlis, tavo giminaitis iš tavo
giminės ir jis teturi vieną duk-
terį, vardu Sarą ir kitų vaikų
neturi.
13 Visi jo turtai yra tau numatyti
ir tu ją imsi į žmonas.
14 Todėl įsipiršk ją iš jos tėvo
ir jis duos ją tau į žmonas."
15 Tada kalbėjo Tobyja. Aš gir-
dėjau, kad ji jau septynis vyrus tu-
rėjusi ir kad visi yra mirę nuo piktos
dvasios.
16 Todėl aš bijau, kad ir man taip
neatsitiktų ir mano tėvai iš gailes-
čio nenumirtų, kadangi aš jų
vienintelis sūnus esu.
17 Tai tarė angelas: "Ar neatsi-
meni, kad tau tėvas liepė žmoną
iš savo giminės pasirinkti?
18 Dabar klausyk, mano broli, ji
bus tau žmona ir nesirūpink dėl tos
piktos dvasios, nes šią naktį ji
bus tau atiduota į žmonas.
19 Kai tu pas ją į kambarį
ateisi, pasiimk žėrinčių anglių ir
uždėk ant jų dalelę širdies ir tų

kepenų tos žuvies ir kai piktoji
dvasia tuos dūmus užuos, tai ji pa-
bėgs ir nebesugrįš per amžius.
20 O kai judu norėsita susieiti, tai
imkita ir prašykita gailestingojo
Dievo, tai Jis judviejų pasigailės
ir judu išgelbės.
21 Nebijok, ji buvo tau pažadėta
nuo amžių ir tu ją išgelbėsi ir ji
keliaus su tavim ir aš esu
įsitikinęs, kad tu su ja vaikų
turėsi.
22 Kai Tobyja tai išgirdo, tai jis
ją taip pamilo, kad jo siela prie
jos labai prisirišo.

7

Tobyja Veda Sarą

1 Ir juodu užėjo pas Ragūėlį,
kuris juodu su džiaugsmu priėmė.
2 Ragūėlis, žiūrėdamas į To-
byją, tarė savo žmonai Ednai:
"Kaip panašus šitas jaunuolis į
mūsų avyną!"
3 Taip kalbėdamas, jis paklausė:
"Iš kur judu esata, mielu broliu?"
4 Juodu atsiliepė: "Iš Naftalio
giminės, iš Ninevės belaisvių."
5 Ragūėlis paklausė: "Ar
pažįstate Tobyją, mano brolį?"
Juodu atsiliepė: "Mudu jį gerai
pažįstame."
6 Ir kai jis daug gera apie To-
byją buvo kalbėjęs, tarė angelas
Ragūėliui: "Tas Tobyja, apie kurį
tu taip klausinėji, yra šio jaunikai-
čio tėvas."
7 Ir Ragūėlis nusilenkė prieš jį
ir apsikabino jį, verkė ir bučiavo
jį, tardamas: Mano mielasis
sūnau, būk palaimintas, nes tu esi
iš tikrųjų pamaldaus vyro
sūnus!"
8 Tai ir Edna, jo žmona bei duktė
Sara pradėjo verkti.
9 Po to liepė Ragūėlis papjauti
aviną ir paruošti vaišes.
10 Ir kai jie juodu prie stalo pa-
kvietė, tarė Tobyja: "Aš šiandien
nevalgysiu ir negersiu tol, kol
neišklausysi mano prašymo ati-
duoti man savo dukterį Sarą.
11 Ragūėlis nusigando, tai iš-
girdęs, prisimindamas, kas aniems
septyniems vyrams atsitiko, ku-
riems jis savo dukterį pirma buvo
davęs, bijodamas, kad ir šiam taip
neatsitiktų.
12 Kai jis nenorėjo į tą klau-
simą atsiliepti, tarė jam angelas:
"Nesibijok jam savo mergaitės
duoti, nes ji yra jam į žmonas pa-
skirta, kadangi jis Dievo bijosi ir
todėl ji niekam kitam neteko."
13 Tai prabilo Ragūėlis: "Aš nea-
bejoju, kad Dievas mano karštų
ašarų ir maldų neišklausytų
14 ir aš tikiu, kad Jis dėl to judu
čia atsiuntė, kad mano duktė
gautų šitą iš savo giminės sulig
Mozės įstatymu ir todėl neabe-
jok, aš ją tau duosiu."
15 Tai jis paėmė savo dukters
ranką ir įspaudė ją į Tobyjos
ranką, tardamas: "Tesuteikia jud-
viem Abraomo, Izaoko ir Jokūbo
Dievas gausiai Savos palaimos, jud-
viem padėdamas ir su judviem
pasilikdamas!"
16 Tada jie ėmė ir išrašė santuo-
kos pažymėjimą,
17 liaupsino Dievą ir pradėjo
vaišintis.
18 Ragūėlis pasišaukė savo
žmoną ir liepė jai paruošti
antrąjį kambarį.
19 Ji taip ir padarė ir įvedė į
ją savo dukterį Sara ir ji verkė.
20 Ir ji tarė jai: "Būk linksma,
mano dukte, dangaus Dievas te-
duoda tau džiaugsmo vieton to siel-
varto, kurį tu iškentėjai!"

8

Palaiminta Santuoka

1 Po vakarienės jie įvedė
jaunąjį Tobyją prie mergaitės
į kambarį.
2 Tobyja atsiminė angelo
žodžių ir išsiėmė iš savo krepšio
dalelę širdies ir kepenų anos žu-
vies ir uždėjo tuos ant žėrinčių
anglių.
3 Ir angelas Rafaėlis suėmė tą
dvasią ir ištrėmė ją toli į Egipto
dykumą.

4 Tada pagraudeno Tobyja mer-
gaitę, tardamas: "Kelkis, sesuo, ir
pasimelskiva, kad Viešpats mūsų
pasigailėtų!"
5 Nes mudu esava šventųjų
vaiku du ir mudviem nepritinka taip
pasielgti, kaip pagonys daro, kurie
Dievą niekina."
6 Ir abu atsistojo ir karštai mel-
dėsi, kad Dievas juodu apsaugotų.
7 Tobyja meldėsi, tardamas:
"Viešpatie, mano Dieve, mūsų
tėvų Dieve, teliaupsina Tave dan-
gus, žemė, jūra, visi vandenys ir
šuliniai ir visi sutvėrimai, kurie
juose yra.
8 Tu sutvėrei Adomą iš žemės
grumsto ir padarei jam padėjėją
Ievą.
9 O dabar, Viešpatie, Tu žinai,
kad aš šią savo seserį ėmiau į
žmonas ne piktu pageidimu, bet kad
aš vaikų auginčiau, kad Tavo
šventasis vardas amžinai būtų
liaupsinamas ir giriamas!"
10 O Sara meldė: "Viešpatie, pa-
sigailėk mudviejų, išlaikyk mudu
sveiku, kad senų dienų
susilauktume!"
11 Nakties gūdumoje pasiėmė
Ragūėlis savo tarnus ir išėjo duobę
kasti.
12 Nes jis galvojo, kad ir šiam ga-
lėtų taip atsitikti, kaip aniems sep-
tyniems, su kuriais ji buvo
susižadėjusi.
13 Kai duobė buvo iškasta, par-
ėjo Ragūėlis pas savo žmoną ir
tarė jai:
14 Nusiųsk vieną savo tarnai-
čių pažiūrėti, ar jis irgi miręs yra,
kad mes jį palaidotume, kol dar
nepraaušo.
15 Ir tarnaitė atsargiai įėjo į
jųdviejų kambarį ir rado abu
sveiku ir gyvu, bemiegančiu.
16 Ir ji atnešė jiems gerą
naujieną.
17 Tai dėkojo Ragūėlis su savo
žmona Edna, tardamas: "Mes dė-
kojame Tau, Viešpatie, Izraelio
Dieve, kad neatsitiko taip, kaip mes
bijojome. Nes Tu mūsų pasigailė-
jai ir nuvarei mūsų priešą, kuris
mums tiek daug skausmo buvo
padaręs.
18 Tu pasigailėjai šių dviejų
vienturčių vaikų, o dabar, Vieš-
patie, duok, kad juodu Tave vi-
suomet garbintų už tokią malonę
ir visuomet liaupsintų, kad žmonės
per juodu pamatytų, kad Tu esi
vienintelis Dievas visame
pasaulyje."
19 Ir tuojau liepė Ragūėlis savo
tarnams duobę užversti, kol dar
neišaušo.
20 Savo žmonai įsakė jis, kad ji
vėl paruoštų vaišes ir tai, kas jiems
kelionei reikalinga.
21 Jis leido du riebiu jaučiu pa-
mušti ir keturias avis papjauti ir su-
sikvietė visus savo kaimynus ir
pažįstamus į vaišes.
22 Ir Ragūėlis įgraudeno jį ir
labai prašė, kad dvi savaites pas jį
pasiliktų.
23 Pusę savo turtų jis dabar ati-
davė Tobyjai ir antrąją pusę
užrašė jam po savo mirties.

9

Gabaėlis Tobyjos Vestuvėse

1 Tai pasišaukė Tobyja angelą
pas save, galvodamas, kad tai yra
žmogus ir tarė jam: "Broli, Azarija,
aš prašau tave, paklausyk mano žo-
džių!
2 Jei aš save tau už berną par-
siduočiau, tada tai būtų niekis
prieš tavo geradarystę.
3 Aš prašau tave, imk šiuos ber-
nus ir kupranugarius ir keliauk į
Medijos Rageso miestelį pas Ga-
baėlį, duok jam šitą skolos
lapą, atsiimk iš jo pinigus ir pa-
kviesk jį į mano vestuves.
4 Nes tu žinai, kad mano tėvas
dienas ir valandas skaito ir jei aš
kokią dieną ilgiau užtrukčiau,
tai jo siela labai nusimintų.
5 O tu ir žinai, kaip Ragūėlis
prašė, kad jam neatsisakyčiau.
6 Tai pasiėmė angelas Rafaėlis
keturius tarnus Ragūėlio ir du jo
kupranugariu ir keliavo į Ra-
gesą ir surado Gabaėlį, atidavė

jam skolos lapą ir atsiėmė pinigus.
7 Jis jam viską papasakojo apie
Tobyjos sūnų ir pakvietė jį į jo
vestuves.
8 Ir kai juodu parvyko į Ra-
gūėlio namus, rado juodu Tobyją
bevalgantį ir, štai, jis atsikėlė ir
juodu pasibučiavo. Ir Gabaėlis
liaupsino Dievą verkdamas ir tarė:
9 "Telaimina tave Izraelio Die-
vas, nes tu esi pamaldaus, teisingo
ir Dievą bijančio žmogaus sūnus,
kuris vargingiesiems daug gero pa-
daręs yra.
10 Palaiminta tebūna tavo žmona
ir judviejų tėvai!
11 Ir Dievas teduoda jumdviem
susilaukti vaikų ir vaikų vaikų
iki trečiosios ir ketvirtosios eilės ir
Izraelio Dievas telaimina tavo
giminę."
12 Ir kai jie visi jam buvo pritarę
"Amen" sakydami, sėdosi jie už
stalo ir vaišinosi ir džiaugėsi, Dievo
prisibijodami.

10

Jaunasis Tobyja Grįžta

1 Kai jaunasis Tobyja taip ilgai
dėl savo sutuoktuvių nesugrįžo,
pradėjo jo tėvas, senasis Tobyja,
rūpintis ir tarė: "Kodėl mano sūnus
taip ilgai užtrunka ir kodėl jis
nesugrįžta?
2 Gal yra Gabaėlis numiręs ir
niekas nenori jam tų pinigų
išduoti."
3 Ir juodu abu, Tobyja ir jo
žmona Chana verkė ir labai nusi-
minė, kad jųdviejų sūnus nesu-
grįžta nustatytu laiku.
4 Jo motina taip verkė, kad jos
nebuvo galima nuraminti ir ji tarė:
5 "Mano sūnau, mano sūnau,
kam mes tave išleidome į kelionę,
mūsų akių šviesa, mūsų vie-
nintelė paguoda mūsų senatvėje,
mūsų širdie ir mūsų
paveldėtojau!
6 Mudviem užtektų tų
turtų, jei tik tave turėtume!"
7 Tai tarė Tobyja: "Nutilk ir nu-
siramink! Mūsų sūnui gerai se-
kasi, sulig Dievo valia ir jis turi
patikimą palydovą."
8 Bet jos nebuvo galima nura-
minti ir ji išbėgdavo kasdien į vi-
sas gatves žiūrėti, kad sūnų iš tolo
grįžtant pamatytų.
9 Bet Ragūėlis tarė savo žentui
Tobyjai: "Pasilik dar pas mus, aš
nusiųsiu pasiuntinį pas tavo
tėvą, kad jam praneštų, jog tau
gerai sekasi."
10 Tobyja atsiliepė: "Aš žinau, kad
mano tėvas bei motina dienas ir va-
landas skaito, kadangi dėl manęs be
galo susirūpinę yra."
11 Kai Ragūėlis ilgai buvo prašęs
ir Tobyja jokiu būdu nesutiko, tai
jis pavedė jam Sarą ir atidavė pusę
savo gerybių, tarnų, tarnaičių,
galvijų, kupranugarių, jaučių
ir daug pinigo ir išleido jį sveiką
ir linksmą, tardamas:
12 "Šventasis angelas telydi tave
tavo keliais ir teparveda tave į na-
mus, kad tu savo tėvus sveikus ras-
tumei ir Dievas teduoda, kad aš savo
akimis matyčiau judviejų vaikus,
kol dar gyvas!"
13 Ir tėvai atbučiavo dukterį, iš-
lydėjo ją pagraudendami, kad ji
savo vyro tėvus taip gerbtų, kaip
savuosius, savo vyrą mylėtų,
šeimyną rūpestingai prižiūrėtų
ir pati padoriai pasielgtų.

11

Sūnus Pagydo Tėvą

1 Vienuoliktą dieną, kai jie
buvo atvykę į Charaną, kuris
buvo pusiaukelyje į Ninevę,
2 tarė angelas: "Tobyja, mano
broli, tu žinai, kaip mudu tavo
tėvą palikome,
3 jei tau patinka, keliaukiva
mudu pirmyn ir tavo žmona su šei-
myna ir galvijais tesitraukia
pamažu."
4 Kai Tobyjai tatai patiko, tarė
Rafaėlis jam: "Pasiimk su savim tos
žuvies tulžį, nes tau jos reikės."
5 Tai pasiėmė Tobyja žuvies
tulžį ir juodu iškeliavo pirmyn.

6 O Chana kasdien sėdėdavo ant
kalniuko prie kelio, iš kur toli buvo
galima matyti. Ir jai čia belaukiant,
išvydo ji savo sūnų iš tolo ir jį
tuojau atpažino ir iš karto nubėgo
ir pranešė tai savo vyrui, tardama:
"Štai, tavo sūnus parkeliauja!"
7 Rafaėlis tarė Tobyjai: "Kai tu
įžengsi į trobą, tai melskis,
šaukis Viešpaties ir dėkok Jam, tada
eik prie savo tėvo ir pabučiuok jį
8 ir tuojau patepk jo akis tulžimi
tos žuvies, kurią su savimi turi ir
tą pačią valandą jo akys atsi-
vers ir tavo tėvas išvys dangaus
šviesą ir labai pasidžiaugs, tave
pamatydamas."
9 O šunelis, kurį jie buvo kartu
pasiėmę, bėgo pirmyn, džiaugėsi ir
savo uodega linksmai lizgino
10 ir jo tėvas, staiga atsikelda-
mas, užsigavo. Tai pasišaukė jis
vieną savo tarnų, kuris jį pa-
siėmė už rankos, kad prie sūnaus
nuvestų.
11 Ir jo motina, kartu būdama,
jį irgi pabučiavo ir abu verkė iš
džiaugsmo.
12 Kai jie buvo pasimeldę ir Die-
vui padėkoję, tai jie visi kartu
atsisėdo.
13 Tai pasiėmė Tobyja tos žuvies
tulžies ir patepė savo tėvo akis ir jis
pakentėjo apie pusę valandos.
14 Tada nusilupo valkius nuo jo
akių lyg kiaušinio plėvelė.
15 Ir Tobyja nutraukė tą plėvelę
nuo savo akių ir iš karto galėjo
matyti.
16 Tai jis, jo žmona ir visi, kurie
tai patyrė, garbino Dievą už tai.
17 Tobyja tarė: "Aš tau dėkoju,
Viešpatie, Izraelio Dieve, kad Tu
mane pabaudei, bet man vėl ir pa-
dėjai, kad aš savo mylimąjį
sūnų matyčiau.
18 Po septynių dienų atkeliavo
ir Sara, jo sūnaus žmona su savo
šeimyna, galvijais ir kupranugariais
ir atsigabeno daug pinigų su savi-
mi ir tuos pinigus, kuriuos buvo
gavę iš Gabaėlio. Ir Tobyja papa-
sakojo savo tėvams, kiek gero jam
Dievas buvo padaręs per tą pa-
lydovą, kuris su juom kartu ke-
liavęs buvo.
19 Tai aplankė jį Akijoras ir Na-
batas, jo du pusbroliu ir palinkėjo
jam pasisekimo ir kartu džiaugėsi
tomis dovanomis, kuriomis jis Dievo
buvo apdovanotas.
20 Ir taip jie vaišinosi septynias
dienas ir buvo linksmi.

12

Angelas Rafaėlis

1 Po to pasišaukė Tobyja savo
sūnų ir tarėsi, ką duoti tam
šventam žmogui, jo draugui, kuris
su juomi buvo kartu keliavęs.
2 Tobyja atsakė savo tėvui: "Kaip
mes galime tam atsilyginti, kuris
mums tiek daug gero padaręs yra?
3 Jis mane sveiką nuvedė ir
sveiką parvedė. Jis pats pinigus
parnešė iš Gabaėlio, jis nupiršo man
žmoną, išvarė piktąją dvasią
ir pralinksmino jos gimdytojus.
4 Bet ir mane patį jis išgelbėjo,
kai ana didžioji žuvis mane praryti
norėjo. O jis ir tau padėjo, kad tu
vėl matyti gali ir taip yra mums be
galo daug gera padaręs.
5 Kaip mes galėtume jam už to-
kias geradarystes atsilyginti? Aš
prašau tavęs, mano tėve, pasiūlyti
jam pusę to turto, kurį mes čia
parsigabenome, kad jis tą
priimtų.
6 Tada abu, tėvas ir sūnus, pa-
sivedė jį atskirai ir prašė jo, kad
jis priimtų pusę jų parsigabento
turto.
7 Bet tas atsakė jiemdviem
įsakmiai: "Liaupsinkite dangaus
Dievą, Jam dėkodami, kiekvieno
akivaizdoje už tokią jums su-
teiktą malonę!
8 Tai, kas karalių bei kuni-
gaikščių patikėta ir jų paslaptis
reikia išlaikyti, bet Dievo darbus
reikia liaupsinti ir apreikšti.
9 Tokia malda su pasninkavimu
ir vargšų pašelpimu daug daugiau
reiškia, negu daug aukso atsargų
susirinkti, nes pašelpimas gali

žmogų išsaugoti nuo mirties ir nusikaltimų ir gyvą išlaikyti.
10 O bedieviai patys save prasižudo.
11 Taip aš dabar apreikšiu jums tiesą ir nenuslėpsiu slaptojo uždavinio.
12 Kai tu karštai verkei ir meldeis ir atsikėlei, nevalgęs, ir ėjai mirusį palaidoti, laikydamas slapčia lavonus savo pastogėje ir palaidodamas juos nakties metu, tai aš pristačiau tavo maldas Viešpačiui.
13 Kadangi Dievas tave mylėjo, negalėjo Jis tavęs palikti nemėginęs, kad būtumei ušgrūdintas.
14 Dabar atsiuntė mane Dievas, kad aš tave pagydyčiau ir išvaryčiau piktąją dvasią, kuri aplink Sarą, tavo sūnaus žmoną, sukinėjosi.
15 Ir aš esu Rafaėlis, vienas iš septynių šventųjų angelų, kurie mes Viešpaties akivaizdoje stovime."
16 Kai jie tai išgirdo, išsigando jie ir puolė savo veidais žemėn, drebėdami
17 ir angelas tarė jiems: "Nusiraminkite ir nebijokite!
18 Nes Dievas taip norėjo, kad aš pas jus būčiau. Jį liaupsinkite ir Jam dėkokite!
19 Atrodė, lyg aš su jumis valgiau ir gėriau. Bet man reikalingas nematomas maistas ir gėrimas, kurio žmogus negali matyti.
20 O dabar yra laikas, kad aš pas Tą sugrįščiau, kuris mane atsiuntė. Dėkokite Dievui ir apsakykite Jo stebuklus!"
21 Kai jis tai pasakė, dingo jis iš po jų akių ir jie jo daugiau nebematė.
22 Ir jie klaupėsi ir meldėsi dėkodami tris valandas Dievui, o atsikėlę, jie apsakė visa tai, skelbdami Jo didžiuosius stebuklus.

13

Tobyjos Liaupsės Giesmė

1 O vyresnysis Tobyja atvėrė savo burną ir šlovino Dievą.
2 Viešpatie, Tu esi didis, galingas Dievas ir Tavo karalystė yra amžina. Tu gali pabausti ir paguosti. Tu gali pragaran nustumti ir vėl iš jo išvesti. Iš Tavo rankos niekas negali išklIūti.
3 Izraelio vaikai, liaupsinkite Viešpatį ir girkite Jį akivaizdoje tautų, kurios Jo nepažįsta, skelbdami Jo stebuklus, kad tautos išpažintų, jog kito Visagalio Dievo nėra be šito.
4 Jis mus sudraudė dėl mūsų nuodėmių ir, būdamas geras, Jis mums vėl padėjo.
5 Pasižiūrėkite, ką Jis mums padarė! Bijodami ir drebėdami liaupsinkite Jį Jo darbuose, girdami Tą, kuris amžinai viešpatauja.
6 O aš Jį taip pat liaupsinsiu šioje šalyje, kur mes esame nelaisvėje, nes Jis parodė Savo stebuklus nuodėmingai tautai.
7 Todėl kreipkitės į Dievą, nuodėmininkai, gera darydami, Jo akivaizdoje ir tikėkite, kad Jis jums maloningas būtų!
8 Aš šlovinsiu savo Dievą ir mano siela džiūgaus Dangaus Karaliui.
9 Garbinkite Viešpatį, jūs išrinktieji, švęskite šventes, Jį šlovindami!
10 Jerūzale, Dievo mieste, Dievas sudraus tave dėl tavo darbų, bet Jis ir vėl tavęs pasigailės.
11 Liaupsinkite Viešpatį už Jo dovanas ir garbinkite amžinąjį Dievą, kad Jis tavyje pastoges atstatytų ir belaisvius vėl sugrąžintų, kad amžiams pasidžiaugtumei!
12 Tu žibėsi kaip šviesus skaistumas ir tu būsi garbinama visoje plačioje žemėje,
13 kad tau atneš dovanų net iš tolimų kraštų.
14 Tavyje jie šauksis Viešpaties ir tu būsi šventove vadinama ir tavyje jie šauksis didžiojo Viešpaties vardo.
15 Prakeikti bus visi, kurie tavęs neapkenčia, pasmerkti visi, kurie iš

tavęs tyčiojasi, palaiminti bus visi,
kurie tave stato.
16 Bet tu pasidžiaugsi tavo vaikais, nes jie bus visi Viešpačiui atnešti ir palaiminti.
17 Palaiminti yra tie, kurie tave myli ir tau linki, kad tau gerai sektųsi!
18 Mano siela, liaupsink Viešpatį, nes Viešpats, mūsų Dievas išvaduos Jerūzalės miestą iš viso sielvarto.
19 Aš būsiu laimingas, jei mano likusieji išvys Jerūzalę savo šlovėje!
20 Jerūzalės vartai bus pastatyti iš safyro ir smaragdo ir visi jos mūrai aplinkui iš brangiųjų akmenaičių.
21 Visos jos gatvės bus išgrįstos baltu ir grynu marmuru, kuriose bus giedama aleliuja.
22 Pašlovintas tebūna Dievas, kuris ją išaugštino ir tepasilieka Jis jos Viešpačiu amžių amžiams! Amen.

14

Tobyjos Atsisveikinimas

1 Po visų šių įvykių, kai Tobyja savo akių šviesą atgavęs buvo, gyveno jis dar 42 metus, matydamas savo vaikų vaikus.
2 Sulaukęs 102 metus, buvo jis Ninevėje garbingai palaidotas.
3 Jis apako, 56 metų amžiaus būdamas ir 60 metų būdamas, jis vėl atgavo savo akių šviesą.
4 Likusį savo gyvenimą jis praleido laimingai ir gerai nusiteikęs, vis labiau Dievo bijodamas ir pasimirdamas ramybėje.
5 Prieš savo mirtį pasišaukė jis savo sūnų Tobyją su jo septyniais berniukais ir tarė jam:
6 "Keliauk į Mediją, mano sūnau! Ninevė bus netrukus sulyginta su žeme, nes Dievo žodis bus įgyvendintas. Bet Medijoje bus dar kurį laiką ramu. Ir mūsų broliai, kurie ten tebėra, bus išsklaidyti iš tos gerosios šalies po visą žemę ir Jerūzalė bus apleista. Šventovė bus sudeginta ir liks tokia kuriam laikui.
7 Bet Dievas jų vėl pasigailės ir parves juos vėl į tą kraštą. Ir jie vėl atstatys Dievo namus, bet netaip, kaip jie buvo, kol neateis laikas. Tada jie sugrįš iš nelaisvės ir Jerūzalę ir jos šventovę didingai atstatys, kaip pranašai išpranašavę yra.
8 Ir pagonys prisivers, kad jie Dievo, Viešpaties iš tikrųjų bijosis ir savo stabus šalin numes ir atsikels ir apsigyvens Jerūzalėje.
9 Pagonys ir karaliai joje pasidžiaugs ir melsis Izraėlio Dievo.
10 Taigi, mano sūnūs, klausykite savo tėvo. Tarnaukite sąžiningai Viešpačiui, darydami tai, kas Jam patinka.
11 Darykite tai, ką Jis įsakęs yra ir to paties pamokykite savo vaikus, kad jie šelptų pavargėlius, kad visuomet Dievo bijotųsi ir Juo visa širdimi pasitikėtų.
12 Mieli vaikai, klausykite manęs ir nelikite čia Ninevėje. Kai tik savo motiną palaidosite mano kape greta manęs, tada žiūrėkite, kad jūs iš tos vietos išeitumėte,
13 nes aš matau, kad Ninevė turės pražūti savo nuodėmėse.
14 Ir tuojau po savo motinos mirties išvyko Tobyja su savo žmona, vaikais ir vaikų vaikais iš Ninevės į Mediją pas savo uošvį ir žmonos gimines
15 ir rado juos sveikus ir gyvus, ramiai senatvę beleidžiančius ir jis jais rūpinosi. Kai jie mirė, užspaudė jis jiems akis ir gavo visą jų palikimą ir Ragūėlio turtus ir gyveno iki penktosios eilės, susilaukdamas vaikų ir anūkų.
16 Dievo bijodamas, išgyveno jis 99 laimingus metus ir jo giminės jį palaidojo.
17 Jo visa giminė pasiliko taip šventai pasielgdama, kad jie Dievui patiko ir žmonėms ir visiems, kurie tame krašte gyveno.

JĖZAUS, SIRACHO SŪNAUS IŠMINTIS

Pratarmė

1 Daug gero ir didingo suteikė mums Įstatymas ir Pranašai ir jų pasekėjai, dėl kurių atitenka Izraeliui garbė už tokią išmintį ir pamokymą.
2 Todėl reikalinga ne tik skaitytojams susipažinti su tuo, bet ir tiems, kurie svetimiems tarnauja pamokymu ir rašymu.
3 Taip apsiėmė mano senelis Jėzus apie išmintį ir padorų pasielgimą, kai pats buvo Įstatymą, Pranašus ir kitas mūsų protėvių knygas skaitęs ir visu tuo susipažinęs,
4 kad tie, kurie mielai mokosi ir išminties nori pasisemti, išmoktų sulig įstatymais geriau gyventi.
5 Todėl prašau, malonėkite rūpestingai skaityti ir turėti kantrybės, kur mes, nežiūrint geriausių mūsų pastangų, nepakankamai išaiškinome.
6 Nes kas parašyta hebrajų kalba, netenka dalies savo gražumo, verčiant tai į kitą kalbą.
7 Ne tik ši mano knyga, bet ir Įstatymo, Pranašų ir kitos knygos skamba svetima kalba kiek kitaip, negu jos buvo tikrumoje parašytos.
8 Kai aš atvykau į Egiptą 38-tais karaliaus Ptolemėjaus Euergetes valdymo metais ir ten pasilikau, aš turėjau progos daug gero pasiskaityti ir parašyti.
9 Man atrodė,. kad ši knyga esanti naudinga ir labai reikalinga ir todėl aš pasišvenčiau savo jėgas šiai knygai išversti.
10 Kadangi aš laiko turėjau, todėl aš pasistengiau visu atsidėjimu šią knygą paruošti ir išleisti, kad ir tie, kurie tarpe svetimų gyvena, išmoktų ir priprastų gyventi sulig Viešpaties įstatymais.

1

Išmintis Ir Bijojimas Dievo

1 Visa išmintis yra iš Dievo, Viešpaties, ir ji pasilieka Jame per amžius.
2 Kas gali suskaityti smėlio grūdelius pajūryje, lietaus lašus ir amžinybės dienas?
3 Kas buvo prieš tai išmatavęs dangaus augštumą, žemės platumą ir jūros gilumą? Kas kada Dievą pamokė, ką padaryti?
4 Nes Jo išmintis buvo pirma visa ko.
5 Augščiausiojo Dievo žodis yra šaltinis išminties ir Jo amžinasis įsakymas yra jos versmė.
6 Kas galėtų žinoti, kaip įgauti išminties ir proto?
7 Vienas tėra išmintingas, Augščiausiasis, viso Sutvėrėjas, visagalis, galingas karalius ir labai bijotinas,
8 kuris Savo soste sėdi, valdąsis Dievas.
9 Tas apsakė ją per Savo Šventąją Dvasią, tas viską iš anksto numatė, žinojo ir pamatavo,
10 išliedamas ją ant visų sutvėrimų ir visų žmonių pagal Savo malonę ir duodamas ją tiems, kurie Jį myli.
11 Nes bijoti Dievo yra garbė ir gyrius, džiaugsmas ir gražus vainikas.
12 Bijojimas Viešpaties pralinksmina širdį ir duoda džiaugsmo bei linksmumo visiems amžiams.
13 Tas, kuris Viešpaties bijosi, tam pasiseks paskutiniame varge ir galiausiai jis susilauks palaimos.
14 Dievą mylėti yra pati gražiausia išmintis.
15 Ir kuris ją įžiūri, tas myli ją, nes jis mato, kokius stebuklus ji padaro.
16 Bijotis Viešpaties yra išminties pradžia, gyvenanti širdies dugne tikinčiųjų ir išrinktųjų moterų ir randama tik tuose, kurie tiki ir yra teisūs.
17 Bijojimas Dievo yra tikrasis pasitarnavimas Dievui.
18 Tatai apsaugo ir duoda pamal-

džią širdį, džiaugsmo ir linksmumo.
19 Kas Viešpaties bijosi, tam gerai seksis ir kai jam paguodos reikės, tai jis bus palaimintas.
20 Bijotis Dievo yra išmintis, kuri padaro turtingą ir suteikia visokio gerumo.
21 Ji pripildo namus savo dovanomis ir visas patalpas savo turtais.
22 Bijotis Viešpaties yra išminties vainikas,
23 kuris suteikia apsčiai ramybės ir išganymą.
24 Išmintis padaro žmones protingais ir kas josios laikosi, tam ji padės su garbe.
25 Nes Viešpaties bijotis yra išminties šaknis ir jos šakelės žaliuos amžinai.
26 Bijojimas Viešpaties yra pasipriešinimas nuodėmei.
27 Nes kas be baimės elgiasi, tas Dievui nepatinka ir jo akiplėšiškumas jį suklupdys.
28 Bet nuolankusis laukiasi laiko, kuris ateis jį paguosti.
29 Jei jis nekaltai kurį laiką bus skriaudžiamas,
30 tai vis dėlto iškels pamaldieji jo išmintį.
31 Bedieviui Dievo žodis yra pasipiktinimu, nes tai yra išminties turtas, kuris jam yra užslėptas.
32 Mano sūnau, jei nori būti išmintingas, tai laikykis įsakymų ir Dievas duos tau išminties.
33 Nes bijojimas Dievo yra tikroji išmintis ir drausmė ir tikėjimas bei kantrybė Dievui labai patinka.
34 Žiūrėk, kad tu, Dievo bijodamas, neveidmainiautumei ir netarnautumei Jam klastinga širdimi.
35 Nesigirk žmonėms, veidmainiaudamas ir apsigalvok, ką nors pasakydamas.
36 Neišsikelk savęs, kad nebūtumei pažemintas ir sugėdintas
37 ir Viešpats atidengtų tavo klastas ir tave viešai žmonėse pažemintų,
38 kadangi tu netikrai Dievo bijodamas tarnavai su apgaulės pilna širdimi.

2

Paraginimas Būti Kantriam

1 Mano sūnau, jei tu nori Dievui tarnauti, būk pasiruošęs kantriai kentėti.
2 Laikykis tvirtai ir nesvyruok, kai esi viliojamas.
3 Pasitikėk Dievu ir neatsitrauk nuo Jo, kad vis daugiau sustiprėtumei.
4 Priimk visa tai, kas tau atsitinka ir kantriai kentėk visokiame sielvarte.
5 Kaip auksas ugnimi skaidrinamas, taip užgrūdinamas žmogus sielvarto ugnimi.
6 Juomi pasitikėk ir Jis tau padės ir viltimi į Jį susitvarkyk savo kelius.
7 Pasitikėkite Viešpačiu, Jo bijodami, ir Jis jūsų neapleis.
8 Jūs, kurie Jo bijote, tikėkitės gero iš Jo, tai visuomet susilauksite gero ir paguodos iš Jo.
9 Jūs, kurie Viešpaties bijote, laukite Jo malonės ir neatstokite nuo Jo, kad nepražūtumėte.
10 Pasižiūrėkite į senųjų pavyzdžius ir pamatysite,
11 kad nė vienas nebuvo sugėdintas, kuris Juomi pasitikėjo,
12 kad nė vienas nebuvo apleistas, kuris Jo baimėje pasiliko, kad nė vienas nebuvo paniekintas, kuris Jo meldėsi.
13 Nes Viešpats yra maloningas ir gailestingas, kuris atleidžia nuodėmes ir padeda vargus kenčiantiems.
14 Vargas tiems, kurie nesilaiko Dievo, pamesdami viltį į Jį ir bedieviams, kurie į visas puses svyruoja.
15 Vargas vilties netekusiems, nes jie netiki ir todėl jie nebus apsaugoti.
16 Vargas tiems, kurie netenka kantrybės!
17 Ką jie darys, kai Viešpats ateis juos bausti?
18 Kas Viešpaties bijosi, tas tiki Jo žodžiui ir tie, kurie Jį myli, tie laikosi Jo įsakymų.

19 Tie, kurie Viešpaties bijosi, daro tai, kas Jam patinka.
20 Tie, kurie Jį myli, tie laikosi sąžiningai įstatymų.
21 Tie, kurie Viešpaties bijosi, pasiruošia savo širdimi ir pasižemina prieš Jį, tardami:
22 verčiau pasiduokime į Viešpaties rankas, negu į žmonių rankas,
23 nes Jo gailestingumas yra toks didelis kaip ir Jo didybė.

3

Paklusnumas Ir Pasižeminimas

1 Mieli vaikai, klausykite Manęs, savo Tėvo
2 ir atitinkamai pasielkite, kad jums pasisektų.
3 Nes Viešpats nori, kad vaikai gerbtų savo tėvą ir nori, kad jie klausytų, ką jiems motina sako.
4 Kas savo tėvą gerbia, tas nebus Dievo baustas už savo nuodėmes.
5 Kuris gerbia savo motiną, tas susikrauna gerų lobių.
6 Kas savo tėvą gerbia, tas pasidžiaugs ir savo vaikais ir jei jis melsis, tai jis bus išklausytas.
7 Kas savo tėvą gerbia, tas tuo ilgiau gyvens ir kas dėl Dievo paklusnus, tas sudaro džiaugsmo motinai.
8 Kas Viešpaties bijosi, tas gerbia ir savo tėvą ir tarnauja savo tėvams ir laiko juos savo viršininkais.
9 Gerbk tėvą ir motiną pasielgimu, žodžiais ir kantrybe,
10 kad susilauktumei palaimos,
11 kadangi tėvo palaiminimas stato vaikams namus, bet motinos keikimas juos suardo.
12 Nesidrovėk savo tėvo silpnumu, nes tatai tau garbės nesudarys.
13 Nes savo tėvą gerbti yra tau pačiam garbė ir neapkęsti savo motinos yra tau gėda.
14 Mielas sūnau, prižiūrėk savo tėvą jo senatvėje ir neįraudink jo jokiu būdu, kol jis gyvas yra.
15 Ir nesistebėk, jei jis jau vaikiškai pasielgtų ir neniekink jo, kadangi tu matai, esąs apsukresnis.
16 Nes tavo geradarysčių tavo tėvui nebus pamiršta ir dėl to tu susilauksi gero, nors tu ir nuodėmininkas esi.
17 Ir varge tu būsi atsimintas ir tavo nuodėmės sutirps kaip ledai saulėje.
18 Savo tėvą apleisti yra lyg Dievo niekinimas. Kas savo motiną įraudina, tas yra keikiamas Dievo.
19 Mano sūnau, visame pasielk be pasididžiavimo, nes tai yra geriau už visa, ką pasaulis trokšta.
20 Juo tu iškilsi, tuo labiau pasižemink ir tuo labiau malonės tu susilauksi Viešpaties akivaizdoje.
21 Nes visų Augščiausiasis yra Viešpats ir Jis daug padaro per nuolankiuosius.
22 Nesikelk į augštybes, nežinodamas, kiek tu galėsi ištesėti.
23 Bet daryk tai, ką Dievas tau davęs ir negaudyk to, kas tau nepritinka.
24 Nesikišk ten, kur tu neesi reikalingas,
25 nes tu gauni daugiau uždavinių, negu tu gali jų atlikti.
26 Per didelis pasitikėjimas savimi daugelį suklupdė, per didelį kąsnį kąsdamas, save apsijuokdinsi.
27 Kas pavojų nepaiso, tas juose prasižudo.
28 Nes pramuštgalvis visuomet prieina galą,
29 užsitraukdamas pats sau nelaimę ir rūpesčių, vieną po kito.
30 Nes pasididžiavimu neužsitarnausi gero, bet tik susikrausi daug pikto.
31 Protingas žmogus mielai mokosi Dievo žodžio.
32 Ir kas išmintį myli, tas mielai pasiklauso.
33 Kaip vanduo gaisrą gesina, taip apsaugo pašalpa nuo nusikaltimų.
34 O vyriausias atlygintojas atsimins jį, vėliau nelaimėje ir jį iš tos išgelbės.

4

Labdarybė Ir Išmintis

1 Mano sūnau, neduok varg-
dieniui vargti ir nepasišykštėk prieš
vargingąjį.
2 Neniekink išalkusiojo ir
neįžeisk stokojančiojo dėl jo
stokos.
3 Neužgauk liūdinčiosios širdies
ir nedelsk stokojančiam atiduoti
savo dovanos.
4 Išklausyk pavargėlio pra-
šymą ir nenusigręžk nuo
vargingojo.
5 Nenusigręžk nuo vargingojo,
kad jis dėl tavęs nesiskųstų.
6 Nes jo Sutvėrėjas girdi jo
maldą, kai jis liūdna širdimi dėl
tavęs skundžiasi.
7 Nesiginčyk teisme ir laikyk
teisėją pagarboje.
8 Mielai išklausyk pavargėlį ir
atsižvelk į jį švelniai ir meilingai.
9 Apgink skriaudžiamąjį nuo
skriaudiko ir nebijok pareikšti savo
sprendimo.
10 Našlaičiams būk kaip tėvas ir
jų motinai, kaip jos vyras,
11 tai tu būsi kaip Augščiausiojo
sūnus ir Jis tave labiau mylės, negu
myli tave tavo motina.
12 Išmintis išaugština savo vaikus
ir leidžiasi randama tų, kurie jos
ieško.
13 Kas ją myli, myli gyveni-
mą, kas jos stropiai ieško, tas ras
daug džiaugsmo.
14 Kas josios laikysis, bus di-
džiai pagerbtas ir Viešpats palai-
mins visus jo žygius.
15 Kas jai tarnauja, tas yra Dievo
sąžiningas tarnas ir Viešpats
tokį myli.
16 Kas išminties klauso, gali ki-
tus mokyti. Kas išmintimi vadovau-
jasi, gali saugiai gyventi.
17 Kas be klastos yra, tas josios
įgaus ir jo palikuonys bus
palaiminti.
18 Pradžioje ji bus tau
neprieinama,
19 pabaugindama tave, drąsą
atimdama, savo lazda mėgindama
ir drausdama tol, kol ji nustatys,
kad be apgaulės esi.
20 Tai ji sugrįš prie tavęs tie-
siausiu keliu ir pradžiugins tave
21 ir apreikš tau savo paslaptis.
22 Bet, jei ji tavyje atras ap-
gaulės, tai ji pasišalins nuo tavęs,
kad tu pražūtumei.
23 Mielasis sūnau, pataikyk tik-
ruoju laiku apsisaugoti nuo
neteisybės
24 ir nesigėdyk dėl savo sielos
pripažinti teisybės.
25 Nes žmogus gali taip gėdytis,
kad tuo padaro nuodėmę, bet gali
ir taip gėdytis, kad tuo susilauktų
malonės ir garbės.
26 Nesileisk ko nors įkalbamas
savo paties nenaudai, išgąsčiui ar
pražūčiai,
27 bet iškelk teisybę
nesivaržydamas,
28 kai žmonėms nori pagelbėti,
29 nes per prisipažinimą išeina
teisybė ir teisumas aikštėn.
30 Neprieštarauk teisybei, priimk
papeikimą, jei kame nusidėjai,
31 nesidrovėk prisipažinti, kur
suklydai ir nemėgink plaukti prieš
srovę.
32 Nepataikauk pliuškiui, jį
remdamas ir bijodamas jo
galingumo.
33 Bet kovok už teisybę ligi mir-
ties, tai Dievas, Viešpats kovos už
tave.
34 Nebūk kaip tie, kurie daug
žada, bet negalvoja ištesėti.
35 Nebūk lyg liūtas savo namuose
ir lyg koks siaubas prieš savo
šeimyną.
36 Ištiesk savo duosniąją
ranką ką nors išdalindamas, o
ne visuomet ką nors gaudamas.

5

Apgalvok, Ką Sakai

1 Nepasitikėk savo turtais, gal-
vodamas, kad pakankamai sau
turįs.
2 Neišdykauk savo jėgomis, da-
rydamas viską, kas tau ateina į
galvą,

3 galvodamas, kad nėra to, kuris
tai tau uždraustų. Nes Viešpats
sudraus tave tikriausiai.
4 Nepasitikėk tuo, kad Viešpats
tavęs nenubaudė už didesnes
nuodėmes. Nes Jis yra kantrus ir
nepaliks tavęs nenubaudęs.
5 Negalvok, jei nebuvai dar bau-
džiamas dėl vienos nuodėmės, kad
tu gali vis ir vėl nusidėti.
6 Taip pat negalvok, kad Dievas
yra labai gailestingas ir tavęs ne-
nubaus ir todėl gali nusidėti, kiek
tik nori.
7 Jis gali greit užpykti, nežiūrint
Savo gailestingumo ir Jis nesiliauja,
keršydamas bedieviams.
8 Todėl nedelsk sugrįžti prie
Dievo ir neatidėliok dieną iš
dienos.
9 Nes Jo kerštas užeina staiga,
atkeršys tau ir tave sunaikins.
10 Nepasitikėk neteisėtais lobiais,
kurie tau nieko nepadės, kai būsi
sielvartų užpultas.
11 Nesileisk visų vėjų varo-
mas ir neženk visais keliais, kaip tai
daro nepastoviosios širdys,
12 parodyk savo nusistatymą ir
savo žodžiu patvirtink jo aiškumą.
13 Būk pasiruošęs klausytis ir
teisingai atsakyti,
nepasikarščiuodamas.
14 Jei reikalą supranti, tai išaiš-
kink jį savo kaimynui, jei ne, ne-
sakyk nė žodžio.
15 Nes, kalbėdamas žmogus su-
silaukia pagarbos, bet ir gėdos.
Žmogų paklupdo jo paties
liežuvis.
16 Neapkalbėk kito žmogaus, į
ausį bešnibždėdamas.
17 Vagis yra pasibaisėtinas nusi-
kaltėlis, bet įžeidinėtojas yra
baisesnis.
18 Nieku nenuleisk nei mažo, nei
didelio ir nepasidaryk priešu,
draugu būdamas.

6

Ištikimas Draugas Ir Išmintis

1 Nesileisk įkalbamas savo
draugų neapkęsti, nes toks šmei-
žėjas galiausiai bus sugėdintas.
2 Nesidėk per daug gudrus, kad
kiekvieną peiktumei,
3 kad tavo paties lapai nepa-
vystų ir tavo vaisius nepagestų ir
nepasiliktumei kaip padžiūvęs
medis.
4 Nes toks netikęs žmogus tik
kenkia sau pačiam ir pasidaro pa-
sipiktinimu savo draugams.
5 Iš kitos pusės, tas, kuris
viską teigiamai įvertina, pasi-
daro sau daugelį draugų. Kas
gera kalba apie kitą, susilauks,
kad ir gera bus kalbama apie jį
patį.
6 Būk draugiškas su visais, bet
tikru patarėju pasirink sau tik
vieną iš tūkstančių.
7 Nepasitikėk tokiais draugais,
kurių negavai pažinti savo varge.
8 Nes yra tokių draugų tol,
kol jiems naudingas esi, bet varge
tu jų pagalbos nematysi.
9 Yra draugų, kurie greitai
pasidaro priešais, kiekvieną
nesutarimą paversdami į šmeižtą.
10 O yra ir tokių, kurie yra
draugais tik, kol jie kartu sėdi už
stalo, bet varge jie tau nepadės.
11 Kitas yra tavo draugu tol, kol
tau gerai sekasi ir gyvena tavo na-
muose, lyg jis pats būtų
šeimininku.
12 Bet, kai tau nesiseka, tai jis
atsisuka prieš tave ir tu jo niekur
nesurasi, kad jis tau padėtų.
13 Neprisileisk per arti prie savęs
savo priešų, bet taip pat apsisau-
gok ir nuo savo draugų.
14 Ištikimas draugas yra drūta
apsauga. Kas tokį turi, tas turi
didelį turtą.
15 Ištikimas draugas nenuperka-
mas jokiu pinigu ar turtais.
16 Ištikimas draugas yra tikra gy-
venimo paguoda. Kas Dievo bijosi,
tas tokių atranda.
17 Kas Dievo bijosi, tam seksis
su savo draugais ir koks jis bus, to-
kie bus ir jo draugai.
18 Mielasis sūnau, iš jaunų
dienų leiskis išminties pamoko-
mas, tai tu užaugsi protingu vyru,
vis dar išminties atrasdamas.
19 Naudokis ja lyg koks artojas

ar sėjėjas ir tu susilauksi iš jos
gerų vaisių.
20 Kurį laiką tu turėsi dėl jos
savo pastangomis ir darbais pasiau-
koti, bet už neilgo tu pasidžiaugsi
jos vaisiais.
21 Ji yra karti neišprususiems ir
neišmanėlis atsitraukia nuo jos.
22 Nes jis jos negali įkąsti ir
greitai jos atsisako.
23 Tokie dar išmintimi drąsiai
giriasi, bet maža jos teturi.
24 Mielas sūnau, klausyk mano
pamokymų ir neniekink mano
patarimų.
25 Leisk jai savo kojas supančioti
ir jungą užmauti ant savo kaklo.
26 Nešiok ją savo pečiais ir ne-
mėgink atsipalaiduoti nuo jos
sukaustymų.
27 Laikyk ją visa savo širdimi
ir visomis jėgomis žygiuok jos
keliais.
28 Pasiklausinėk dėl jos ir ieško-
damas jos, ją surasi. O suradęs
ją, nepaleisk jos nuo savęs.
29 Nes galiausiai tu atrasi paguo-
dos joje ir tavo liūdnumas pavirs tau
džiaugsmu.
30 O jos pančiai ant tavo kojų
pasidarys tau tvirta apsauga ir jos
jungas ant tavo kaklo, bus tau di-
dinga apranga.
31 Jos galvos vainikas yra pur-
purinis, auksu apsagstytas.
32 Tu apsirėdysi jos rūbu ir pasi-
puoši jos gražiuoju vainiku.
33 Mielas sūnau, jei tu jos klau-
sysi, tai būsi išmintingas ir jei tai
įsidėsi savo širdin, tai pasidarysi
protingu.
34 Jei tu jai paklusi, tai tu ją tu-
rėsi. Jei jos pasiklausysi, tai pasi-
darysi išmintingu.
35 Mielai pabūk senųjų tarpe.
Jei kokį išmintingą aptiksi, lai-
kykis prie jo. Su džiaugsmu klau-
sykis kiekvieno Dievo žodžio ir
įsidėmėk kiekvieną išminties
grūdelį.
36 Jei pamatysi protingą
žmogų, palaikyk ryšius su juomi,
nuolat susieidamas.
37 Apsvarstyk visuomet Dievo
įsakymus ir atsimink vis Jo
žodžių. Jis ištobulins tavo širdį ir
suteiks tau išminties, kiek tu tik
nori.

7

Venk Neteisybės

1 Nedaryk nieko pikto, tai ir tau
nieko pikto neatsitiks.
2 Venk neteisybės, tai nelaimė
tavęs neužklups.
3 Nesėk neteisybės dirvon, tai ir
nepjausi septyneriopai.
4 Nesiveršk į aukščiausias pa-
reigas Dievo akivaizdoje ir į gar-
bingą tarnybą karaliaus val-
džioje.
5 Negalvok, kad tu Dievo aki-
vaizdoje esi tam tinkamas ir kara-
liui pakankamai išmintingas.
6 Neužsigeisk, kad tave pada-
rytų teisėju, nes tavo sugebėjimais
tu nepadarysi teisybės iš visos tos
neteisybės. Tu gali pabūgti galin-
gojo ir begėdiškai apsilenkti su
teisybe.
7 Nekelk sąmyšio mieste, su-
sidėdamas su minios prasčiokais,
8 kad dvejopai nenusidėtumei,
kurių nei viena, nei antra kaltė
neliks nenubausta.
9 Ir negalvok: "Dievas todėl at-
sižvelgs į mano didelę auką ir
kai aš už tai Augščiausiam Dievui
aukosiu, tai Jis ją priims."
10 Besimelsdamas, neabejok,
11 nepailsk vargingųjų sušelpti.
12 Nesijuok iš liūdinčiojo, nes yra
Vienas, kuris gali išaugštinti ir
pažeminti.
13 Neapmeluok savo brolio ar
draugo.
14 Neįsipratink meluoti, nes tai
yra pasibaisėtinas įprotis.
15 Nebūk čiauškutis vyresniųjų
tarpe ir ilgai neplepėk,
besimelsdamas.
16 Sunkaus darbo nevenk, ar
įgyventi savo dirvos nepailsk, nes
Dievo tatai taip sutvarkyta.
17 Nepasitikėk tuo, kad tų di-
delis būrys yra, su kuriais tu kartu
padarai nusikaltimą,
18 bet atsimink, kad bausmė visai
netoli nuo tavęs.

19 Todėl pasižemink visa širdimi, nes Dievas atkeršys bedieviams ugnimi ir kirmėlėmis.
20 Neatsisakyk savo draugo už jokius turtus ir savo ištikimo brolio už patį geriausią auksą.
21 Nesiskirk nuo protingos ir pamaldžios žmonos, nes ji yra brangesnė už auksą.
22 Neskriausk ištikimo tarno ar pasišventusio darbininko.
23 Mylėk pamaldų tarną ir nesutrukdyk jam įsigyti laisvės.
24 Jei turi galvijų, tai prižiūrėk juos. Jei jie tau naudingi, tai pasilaikyk juos.
25 Jei turi vaikų, tai augink juos ir auklėk juos iš jaunų dienų.
26 Jei turi dukterų, tai žiūrėk jų kūno, kad jos neišsilepintų.
27 Leisk savo dukteriai ištekėti, atiduodamas ją protingam vyrui, tai būsi didelį uždavinį atlikęs.
28 Jei turi žmoną, tave mylinčią, tai nepatikėk jos priešininkei, kad tu jos atsisakytumei ir ją išvarytumei.
29 Gerbk savo tėvą visa širdimi ir atsimink, kiek skausmo tu savo motinai esi padaręs
30 ir pagalvok, kad tu iš jų užgimei ir kuo tu jiems galėtumei atsilyginti už jų tau padarytą gera.
31 Bijokis Viešpaties visa širdimi ir pagerbk jo kunigus. Mylėk Tą, kuris tave sutvėrė, visomis jėgomis ir neapleisk jo tarnų.
32 Bijokis Viešpaties ir atiduok pagarbą Jo kunigui,
33 atitesėdamas jam jo dalį, kaip tau įsakyta yra,
34 pirmonėmis ir kalčių aukomis,
35 laisvos valios aukomis, visomis pašventinamomis aukomis ir visomis šventomis pirmonėmis.
36 Sušelpk vargdienį duosnia ranka, kad apsčiai palaimintas būtumei.
37 Tavo labdarybė tebūna miela visiems gyviesiems, bet neužmiršk pasitarnauti ir mirusiesiems.
38 Paguosk verkiančiuosius ir liūdėk kartu su liūdinčiaisiais.
39 Nevenk sergančiųjų aplankyti, nes dėl to tu būsi mylimas.
40 Ką ir bedarydamas, pagalvok apie savo gyvenimo pabaigą, tai tu niekuomet pikto nepadarysi.

8

Protingas Pasielgimas

1 Nesiginčyk su galinguoju, kad į jo rankas neapkliūtumei.
2 Nesiginčyk su turtinguoju, kad jis tavęs nenupirktų,
3 nes daugelis paperkami pinigais, kuriais ir karaliaus širdis suvedžiojama.
4 Nesiginčyk su pliuškiu, kad tu tuo nepadėtumei jo pliuškiavimui.
5 Nejuokauk su storžievišku žmogumi, kad jis gėdos nepadarytų tavo visai giminei.
6 Nebark atgailaujančio dėl jo nuodėmių, atsimindamas, jog mes visi kalčių turime.
7 Neniekink senatvės, nes ir mes ketiname pasenti.
8 Nesidžiauk, kai tavo priešas miršta, atsimink, kad visi mirti turėsime.
9 Neniekink išmintingųjų kalbos, bet elkis sulig jų patarimais.
10 Nes iš jų išmoksi drausmės ir kaip pasielgti didžių žmonių akivaizdoje.
11 Nesidėk gudresniu už vyresniuosius, nes ir jie mokėsi iš savo tėvų,
12 kadangi iš jų gali išmokti, kaip atsiliepti, reikalui esant.
13 Nepadidink bedievio ugnies liepsnų, kad tu ir pats jose nesudegtumei.
14 Nesusidėk su keikėju, kad jis tavo žodžių neiškraipytų.
15 Neskolink tokiam, kuris galingesnis už tave, o paskolindamas, laikyk tai pražuvusiu.
16 Nelaiduok visu savo turtu. Jei laiduosi, atsimink, kad tau gali prisieiti ir užmokėti.
17 Nesiginčyk su teisėju, nes jis daro sprendimus, kaip jis nori.
18 Neturėk reikalų su pramuštgalviu, kad jis tau neatneštų nelaimės, kadangi jis elgiasi, kaip jam

papuola ir besvaičiodamas, jis gali padaryti nusikaltimą ir tau tuo pačiu pakenkti.
19 Nesiginčyk su kerštingu, vienas eidamas su juomi per laukus, kur nėra pagalbos, kad jis, kraują pralieti nebijodamas, tavęs neužmuštų.
20 Iš puspaikio nelauk patarimo, nes jis nesugebės paslapties išlaikyti.
21 Svetimo akivaizdoje nedaryk nieko, ką turėtumei laikyti paslaptyje, nes tu nežinai, ką jis gali susigalvoti.
22 Neišliek savo širdies kiekvienam, kad kas tau piktu neatsilygintų.

9

Moterys Ir Draugai

1 Nepavydėk savo žmonai, kuri tau taip artima yra ir nebausk jos todėl, tuo pačiu sau pasikenkdamas.
2 Neduok savo žmonai įsivyrauti, kad ji tavo viešpačiu nepasidarytų.
3 Venk begėdės pasileidėlės, kad į jos spąstus neįkliūtumei.
4 Nesitaikyk prie dainininkės, kad ji tavęs nepavergtų savo viliojimais.
5 Nežiūrėk į mergas, kad dėl jų neužsidegtumei.
6 Nesilaikyk su kekšėmis, kad neprarastumei savo turtų.
7 Nesidairyk mieste šen ir ten ir nelandžiok po visus pakampius.
8 Nežiūrėk į gražias moteris ir nesižavėk kitų moterų išvaizda.
9 Nes gražios moterys yra daugelį suviliojusios,
10 kai pikti jausmai užsidegė lyg koks gaisras.
11 Nesėdėk prie kito žmonos
12 ir nesiglamonėk su ja
13 ir nesmaguriauk su ja, kad tavo širdis prie jos neprilipty ir tu su ja nepaklystumei.
14 Seno draugo neatsisakyk, nes tu nežinai, ar tu su naujuoju tiek džiaugsmo turėsi.
15 Naujas draugas yra kaip naujas vynas, kuris turi pastovėti, kad skanus būtų.
16 Nesileisk viliojamas bedievio didelės garbės, nes tu nežinai, kuo ji užsibaigs.
17 Negerėkis bedievių užsiėmimais, nes jie neliks nubausti iki pragaro vartų.
18 Tolinkis nuo tokių, kurie turi galimybės tave užmušti, kad tau nereikėtų kentėti mirties baimės.
19 Bet, jei esi tarpe tokių, tai nepadaryk klaidos, kad jie tavęs nenužudytų tokiu metu, kuriuo tu negali apsiginti,
20 atsimindamas jog esi pinklėse ir dideliame pavojuje.
21 Jei gali, susipažink su savo kaimynais, kad reikalui esant, iš protingo gautumei gerą patarimą.
22 Pasitark su išmintinguoju, viską darydamas sulig Dievo žodžiu.
23 Draugauk su pamaldžiais žmonėmis ir būk linksmas, vis Dievo bijodamas.
24 Geras amatininkas giriamas dėl savo išdirbinių, o išmintingas kunigaikštis dėl savo rimtos kalbos.
25 Yra pavojinga valdžioje turėti pliuškį, o neatsakomingas plepys niekur nėra mėgiamas.

10

Protingi Valdytojai

1 Išmintingas valdytojas reikalauja drausmės iš savo pavaldinių. O kur protinga vyriausybė yra, ten viešpauja tvarka.
2 Koks valdytojas, tokie ir jo valdininkai. Kokia valdžia, tokie ir piliečiai.
3 Nedrausmingas karalius nesuvaldo savo žmonių. Bet miestas klestės, turėdamas protingą vyriausybę.
4 Valdžia šioje žemėje yra rankose Dievo, kuris Savo laiku įstato atitinkamą valdytoją.
5 Valdytojo pasisekimas priklauso nuo rankos Dievo, kuris duoda jam sugebantį reikalų vedėją.

6 Nėra reikalo keršyti už kiek-
vieną padarytą skriaudą ir
niekam neatsilygink kuo nors
begėdiškai.
7 Pasididžiuojančių nekenčia
nei Dievas, nei pasaulis, kadangi jie
prieš abu neteisingai pasielgia.
8 Tautų vyriausybės keičiasi iš
vienos į kitą dėl neteisybės,
sauvaliavimo ir gobšumo.
9 Kaip gali žmogus taip išsi-
pūsti, kuris yra tik žemė ir pelenai?
10 Nors jis gyvas, tačiau jis nėra
daugiau vertas, kaip žemės
grumstas.
11 Nors gydytojas jį ilgai
lopytų,
12 tačiau jis prieina galą, vakar
buvęs karaliumi, šiandien jau
nebegyvas.
13 Kai žmogus numiręs yra, tai
jį ėda žalčiai, laukiniai žvėrys ir
kirmėlės.
14 Žmogus pradeda didžiuotis,
besišalindamas nuo Dievo, kai jo
širdis nuo Dievo atsiskiria.
15 Pasididžiavimas veda į viso-
kias nuodėmes. Ir kas jose už-
stringa, tas prasimano visokiausių
bjaurybių.
16 Todėl baudžia Viešpats tokius
negailestingai ir galiausiai juos
išnaikina.
17 Dievas pašalina pasididžiuo-
jantį kunigaikštį iš savo sosto
ir pasodina jo vieton tokį, kuris
yra pasižeminęs.
18 Pasididžiuojančiuosius Dievas
skinte išskynė ir jų vieton
įsodino pasižeminančiuosius.
19 Viešpats išvaikė tautas ir jas
visiškai išnaikino.
20 Jis leido jiems sudžiūti ir iš-
nykti, kad jų ir vardo nebeliko
šiame pasaulyje.
21 Žmogaus išdidumas bei rūstu-
mas neateina iš Dievo.
22 Žmogus nėra piktenybėms
sutvertas.
23 Bet, kuris Dievo bijosi, tas
garbingai išsilaikys. O kuris Dievo
įsakymus laužo, bus sugėdintas.
24 Kurie Dievo bijosi, tie ir savo
valdytoją gerbia. Ir todėl jis juos
saugo.
25 Tiek turtuolis, tiek varguolis,
tiek didysis, tiek mažasis tegali gir-
tis tuo, kad jis Dievo bijosi ir niekuo
kitu.
26 Visiškai netinka niekinti pro-
tingo pavargėlio ir išgarbinti tur-
tingą bedievį.
27 Kunigaikščiai, viešpačiai ir
valdytojai didžiai gerbiami, bet jie
savo didybe neprilygsta tam, kuris
Dievo bijosi.
28 Išmintingam vergui tarnauja
laisvieji ir protingas žmogus dėl to
nemurmės.
29 Neužsispirk, ką nors dary-
damas ir nebūk išdidus, kai tau kito
žmogaus pagalbos reikalinga.
30 Geriau savo darbą
sąžiningai atlikti ir iš to duoną
valgyti, negu daugeliu užsiimti ir
elgetomis išeiti.
31 Mano sūnau, atsižvelk į savo
sielą, pasižemindamas ir priimk
tik tiek garbės, kiek esi
užsitarnavęs.
32 O kas išteisins tą, kuris nu-
sikalsta prieš savo sielą? Ir kas
gali tokį gerbti, kuris pats save
apsigėdina!
33 Vargingasis gerbiamas dėl savo
protingumo, turtingasis dėl savo
turtų.
34 Jei vargingojo protingumas
gerbiamas, tai tuo labiau iškeliamas
turtingojo protingumas. Kas negar-
binga turtingam, tas tuo labiau ne-
garbinga vargingam.

11

Palaima Iš Dievo

1 Vargingojo išmintis išgarbina
jį ir pasodina tarpe kunigaikščių.
2 Negirk nė vieno dėl jo didelės
garbės ir nepeik nė vieno dėl jo
mažos garbės.
3 Nes bitė yra nedidelis vabzdys
ir suneša tiek daug saldžiojo
medaus.
4 Nesigirk savo gražiais drabu-
žiais ir nebūk išdidus, kai esi pa-

gerbiamas, nes Viešpats yra
stebuklingas Savo darbuose ir nie-
kas negali pasakyti, ką Jis
padarys.
5 Daugelis smarkuolių turėjo
nusėsti žemėn ir tam, apie kurį
niekas negalvojo, buvo uždėtas
vainikas.
6 Daugelis galiūnų buvo nu-
žeminti ir galingi karaliai pakliuvo
kitiems į rankas.
7 Nepasmerk nė vieno, neištyręs
reikalo. Pirma nustatyk reikalą,
tada imk pabarti.
8 Leisk žmonėms pasisakyti ir
pirma išklausyk ir tada padaryk
sprendimą.
9 Nesikišk į svetimus reikalus
ir nedalyvauk neteisingame
sprendime.
10 Mano sūnau, neužsiimk
įvairiausiais dalykais, daug pra-
dėdamas, nieko nebaigdamas. Nors
tu ir labai pasistengsi, tačiau nieko
nelaimėsi, o mėgindamas išsisukti,
tu negalėsi išbėgti.
11 Kai kas persistengia, norėda-
mas greitai pralobti ir tuo tik sau
pasidaro nuostolį.
12 O kitas dirba pamažu ir jam
pagalba būtų reikalinga, kadangi
jis silpnas ir vargingas.
13 Į tokį Dievas atsižvelgia,
išgelbėdamas jį iš vargo ir iškel-
damas jį į garbę, kad daugelis
turi dėl jo stebėtis.
14 Viskas ateina iš Dievo, laimė
ir nelaimė, gyvybė ir mirtis, vargas
ir turtai.
15 Pamaldiesiems duoda Dievas
amžinųjų turtų,
16 o ką Jis dovanoja, visuomet
išeina į gera.
17 Kai kas, sau pasišykštėdamas
ir taupydamas susikrauna turtus
18 ir galvoja, esąs gerai apsirū-
pinęs ir taria:
19 "Dabar pagyvensiu, valgyda-
mas ir gerdamas iš savo atsargų"
ir nežino, kad jo valandėlė jau
priartėjusi ir kad jis turėsiąs
viską palikti ir numirti.
20 Laikyk Dievo žodį ir mo-
kykis jo, eidamas savo pareigas.
Nesusigundyk užsigeisti turtų, kaip
tai bedieviai daro.
21 Pasitikėdamas Dievu, nemesk
savo darbo,
22 nes Viešpačiui nesunku iš var-
gingojo padaryti turtingą.
23 Dievas laimina pamaldžiųjų
turtus, kurie su laiku auga.
24 Nesakyk: "Kas man iš to ir
kokia man iš to nauda?"
25 Nesakyk: "Aš turiu pakanka-
mai ir man negalės pritrūkti."
26 Kai tau gerai sekasi, atsimink,
kad tau ir blogai gali sektis. Jei tau
blogai sekasi, atsimink, kad tau ir
vėl gali gerai sektis.
27 Nes Viešpačiui nesunku atly-
ginti kiekvienam mirties dieną
taip, kaip jis užsitarnavęs yra.
28 Per vieną nelaimės valandą
užmirštami visi džiaugsmai ir, žmo-
gus mirdamas, nusimano, kaip jis
pasielgęs yra.
29 Negirk nė vieno prieš jo
mirtį, nes tai paaiškės iš jo
palikuonių.
30 Kiekvieno nakvynėn į savo
namus nepriimk, nes pasaulis pil-
nas neištikimybės ir klastos.
31 Neištikima širdis yra lyg vi-
liojąs paukštis į spąstus, žiū-
rėdamas tik, kaip tave pagauti
galėtų,
32 Nes toks žmogus verčia visa
tai, kas gera, nieku ir bjauriai iš-
niekina tai, kas geriausia.
33 Viena vienintele žiežirba už-
sidega daugelis sielų ir bedievis
nesiliaus tol, kol nepralies kraujo.
34 Saugokis nuo tokių niekšų,
kurie nieko gero neturi mintyje, kad
jie nepadarytų tau amžinos
skriaudos.
35 Jei svetimą pas save priimsi,
tai jis sukels tau sąmyšį ir iš-
varys tave iš namų.

12

Nešelpk Priešo

1 Jei nori gera daryti, tai žiūrėk,

kam tu tai darysi ir tau padėkos už
tavo gerus darbus.
2 Daryk gera pamaldiesiems ir
tau bus atlyginta, jei ne jų pačių,
tai užtikrintai Viešpaties ranka.
3 Bet pikta darantieji, kurie už
gera nedėkoja, neturės pasisekimo.
4 Apdovanok pamaldųjį ir
nesigailėk bedievio.
5 Sušelpk vargingąjį, be-
dieviui nieko neduodamas. Nesi-
dalink duona su juom, kad jis
nenutuktų ir tavęs po savo kojų
nepamintų.
6 Nes jis atsilygins tau dvigubai
piktu už tavo jam padarytą gera.
Nes ir Augščiausiasis nekenčia
nuodėmininkų ir nubaus
bedievius.
7 Jei tau gerai sekasi, tai tu tik-
rojo draugo nepažinsi. Bet, jei tau
blogai sekasi, tai tavo priešas ne-
begali nuduoti, jog jis neesąs tavo
priešu.
8 Nes tavo priešui nepatinka, jei
tau sekasi. Bet, kai tau nesiseka, tai
bėga nuo tavęs ir tavo draugai.
9 Niekuomet nepasitikėk savo
priešu.
10 Nes kaip geležis vis ir vėl rū-
dyja, taip ir tas neatsisako savo
klastos.
11 Susilaikyk ir saugokis nuo to-
kio, nors jis ir kažin kaip lank-
stytųsi ir prieš tave pasižemintų.
Tu gali jį šveisti lyg kokį veid-
rodį ir tačiau jis liks rūdžių
ėdamas.
12 Neprisiimk jo pas save, kad jis
nenustumtų tavęs šalin ir neuž-
imtų tavo vietos. Nesisodink jo
greta tavęs, kad jis nesisėstų į
tavo sostą ir tu tada atsimintumei
mano žodžių ir tu dėl to
gailėtumeis.
13 Kaip žalčių užbūrėjo, kuris
įgeltas yra, ir žmogaus, kuris lau-
kinių žvėrių apdraskytas yra,
kuris su jais reikalų turi, niekas
nesigaili, taip atsitinka ir tokiam,
kuris su bedieviais bičiuliauja, su
jais kartu nusikalsta.
14 Tiesa, jis laikysis kurį laiką
prie tavęs. Bet, kai tau pradės ne-
sisekti, tai jis tau pagalbon neateis.
15 Priešas gali tave saldžiai
užjausti ir rodyti tau savo
prielankumo,
16 net ašaromis dėl tavęs verkti,
bet galvoja savo širdyje, kaip tave
nustumti į pražūtį ir, progai pasi-
taikius, jis nesigailės tavo kraujo
pralieti.
17 Ir jis būtų pirmasis, kuris tau
pakenktų,
18 nuduodamas lyg norįs tau
padėti, bet tave užpultų iš
pasalų.
19 Tada jis galvą kraipys, be-
gėdiškai šaipysis ir pajuoks tave, iš
tavęs pasityčiodamas.

13

Varguolis Ir Turtuolis

1 Pikį paliesdamas, susitepsi.
Besilaikydamas su pasididžiuo-
jančiais, išmoksi ir pats pasidi-
džiuoti.
2 Nedraugauk su galinguoju ir
turtinguoju, nes tuo tu užsikrausi
ant savęs didelę naštą.
3 Molinis puodas su variniu ne-
sutampa. Jei juodu susitrenks, tai
molinis suduš.
4 Turtingasis daro neteisybę ir
dar pasityčioja. Bet vargingasis turi
kentėti ir dar būti dėkingas.
5 Kol tu jam naudingas, tol jis
tave laiko. Kai tu nebegali, tai jis
tave paleidžia.
6 Kol tu turi, tol jis tave išnau-
dos, nesirūpindamas, kiek tu
nukentėsi.
7 Kol tu jam reikalingas, tol jis
tau geruojasi, daug pažadėdamas,
net paklausdamas: "Ar tau ko nors
reikia?"
8 Jis pasikviečia tave vieną ir
kitą kartą vaišėms, kad apgaule
iš tavęs paskutinį lašą išgautų
ir pagaliau iš tavęs pasijuoktų.
9 Nors jis ir mato tavo vargą,
tačiau jis tavęs nusikrato, galvą
kraipydamas.
10 Todėl žiūrėk, kad atviras bū-
damas, neapsigautumei
11 ir nepatektumei vargan.

12 Jei galingasis tave vilioja, būk
atsargus, tai jis ims tave tuo labiau
kviesti.
13 Pats jam neįsipiršk, kad ne-
būtumei nuvarytas, bet ir neatsi-
trauk per toli, kad reikalui esant,
galėtumei padėti.
14 Negalvok su juomi kalbėti kaip
su sau lygiu ir nepatikėk jo žodžių
daugybei, nes jis tave tais mėgina
saldžiu būdu ką nors iš tavęs
išgauti.
15 Kai jis užpyksta, tai jis nebe-
turi saldžių žodžių
16 ir grasina bausmėmis bei
kalėjimu.
17 Todėl saugokis, gerai
apsižiūrėdamas,
18 kadangi tu gyveni pavojingą
gyvenimą.
19 Kiekvienas gyvulys laikosi prie
savųjų ir žmogus prie savo
artimųjų.
20 Kaip gyvuliai savo rūšies ieško,
taip ir žmogus turi surasti tokį,
kuris jam prilygtų.
21 Vilkas negal draugauti su
avimi, kaip bedievis su
pamaldinguoju.
22 Kaip šuo su hiena, taip ir tur-
tuolis su varginguoju
nesusidraugaus.
23 Kaip liūtas ėda gyvulius tyru-
moje, taip ėda turtuoliai
varginguosius.
24 Kaip išpuikiejusieji paprastus
daiktus nieku verčia, taip vargin-
gasis turtingųjų nieku verčiamas.
25 Kai turtingasis klumpa, tai
šoka jo draugai jam padėti. Kai var-
gingasis suklumpa, tai jam ir jo
draugai padeda sugriūti.
26 Kai turtingasis ką nors nege-
rai padaro, tai atsiranda daugelis,
kurie jį ima teisinti. Jei jis žo-
džiais nusideda, tai laikoma tatai
eiliniu nesusipratimu.
27 Bet vargdienio nusidėjimas lai-
komas dideliu nusikaltimu. Nors jis
ir protingai kalbėtų, niekas dė-
mesio į jį nenori kreipti.
28 Turtingam kalbant, visi tyli ir
jo žodžiai iškeliami į padanges.
29 Varguoliui kalbant, keliamas
klausimas: "Kas jis toks yra?" Ir
jei jis nusideda, tai jis turi ir kentėti.
30 Turtai padeda, jei jie be nuo-
dėmės naudojami. Vargas bedie-
viui yra didelė piktenybė.
31 Ar žmogus gera ar pikta turi
galvoje, galima matyti iš jo akių.
32 Jei jis gera ketina daryti, tai jis
yra linksmai nusiteikęs. Jei jis klas-
tomis slapstosi, tai jis neturi
ramybės.

14

Šykštumas Ir Godumas

1 Išganytingas yra žmogus, ku-
ris piktų patarimų neduoda ir tuo
savo sąžinės neapsunkina.
2 Išganytingas yra tas, kurio
sąžinė nekankina ir neturi pa-
metęs pasitikėjimo.
3 Šykštuoliui nepritinka būti
turtingu. Ir ką padeda pinigai bei
turtai godišiui?
4 Kas daug užsigyvena ir pats
nieko nevartoja, tas vargsta ki-
tiems, kad jie tai praūžtų.
5 Kai žmogus nieko gero sau ne-
pasidaro, kaip gali jis gera kitam
padaryti? Jis niekuomet nepasi-
džiaugs savo turtais.
6 Žiauresnio žmogaus nėra už to,
kuris save patį nusiskriaudžia. Ir
tokiu šykštumu jis pats sau užsi-
deda tinkamą bausmę.
7 Jei jis tuo kaip nors pasitar-
nauja, tai jis to nedaro gera valia ir
tuo pasireiškia jo nelabumas.
8 Nelabas žmogus yra tas, kuris
nemėgsta, kai kitam gera daroma ir
kuris nusisuka, nė vieno
nepasigailėdamas.
9 Godišius niekuomet niekuo
nepasitenkina ir jo siela yra taip
skurdi dėl jo šykštumo.
10 Pavyduolis pavydi kitam val-
gant ir jam pačiam skaudu kitą
pavaišinti.
11 Mano sūnau, pats pasitarnauk
tuo, ką turi ir atiduok savo Vieš-
pačiui, kas Jam priklauso.
12 Atsimink, kad mirtis nelaukia
ir kad tu jokios sandoros su pra-
garu neturi padaręs.

13 Daryk gera draugui, prieš mir-
damas ir apdovanok vargingąjį,
kiek galėdamas.
14 Neužmiršk vargingųjų savo
linksmomis dienomis, tai tu susi-
lauksi to džiaugsmo, kurio tu
trokšti.
15 Juk tu turi savo prakaitu už-
dirbtą turtą kitiems palikti ir
savo įsigytą lobį perleisti
paveldėtojams.
16 Būk dosnus, tai tu vėl gausi ir
atsižvelk į savo sielą, jos
nenuskriausdamas.
17 Nes, kai būsi nebegyvas, tai tau
nieko nebereikės.
18 Visi gyvūnai pasensta kaip
drabužis, nes senoje Sandoroje pa-
sakyta: "Tu turi iš tikrųjų mirti."
19 Kaip žalieji lapai gražiųjų
medžių, tai krinta, tai vėl at-
sprogsta, taip ir su žmonėmis, vieni
miršta, kiti gimsta.
20 Kiekvienas pragaištingas daik-
tas susilaukia savo galą.
21 Ir žmonės, kurie juos pasi-
dirbo, taip pat turės nueiti su jais.
22 Išganytingas yra žmogus, ku-
ris visą laiką Dievo žodį var-
toja, išaiškina ir moko,
23 kuris jį apsvarsto ir stengiasi
suvokti, vis išminties ieškodamas,
ją sekdamas, kur ji ir bebūtų,
24 pažvelgdamas pro jos langelį
ir pasiklausydamas prie jos durų,
25 kuris ieško nakvynės prie jos
namų ir pasistato savo pastogę
prie jos sienos ir įsitaiso patogią
sustojimo vietą.
26 Tas susigabena savo vaikus po
jos stogu ir palieka juos jos
pavėsyje,
27 kur jis apsisaugo nuo karščių,
patogiai gyvendamas gražioje
vietoje.

15

Išmintis Ir Nuodėmė

1 To niekas kitas nedaro, kaip
tik tas, kuris Viešpaties bijosi ir
Dievo žodžio laikosi. Tas ją
atranda.
2 Ji pasitiks jį kaip motina ir
priims jį kaip jauna sužadėtinė.
3 Ji vaišins jį proto maistu ir
girdys jį išminties skiediniu.
4 Tuo jis sustiprės ir bus tvirtas
ir laikysis jos, kad nenueitų gėdon.
5 Ji išaugštins jį viršum jo ar-
timųjų ir jis prabils savo
susirinkime.
6 Ji vainikuos jį džiaugsmu ir
laime ir dovanos jam amžiną
vardą.
7 Kvailučiai jos neatranda ir be-
dieviai negali į ją pasižiūrėti.
8 Nes ji yra per toli puikiesiems
ir sukčiams ji nėra pažįstama.
9 Bedievis nesugeba giedoti
liaupsės giesmės Dievui, kadangi to
nėra gavęs iš Viešpaties.
10 Nes tinkamai Dievą liaup-
sinti norėdamas, turi turėti išmin-
ties, kurią Dievas duoda iš savo
malonės.
11 Tu negali sakyti: "Aš dėl Dievo
paklydau." Nes ko Jis nekenčia, to
tu neturi daryti.
12 Tu negali tvirtinti: "Jis mane
suklaidino", nes Jam bedievių
nereikalinga.
13 Nes Viešpats neapkenčia vi-
sokiausių dievaičių. Kas Jo bi-
josi, tas tų vengia.
14 Jis žmogų pradžioje sutvėrė
ir davė jam laisvą valią.
15 Jei tu nori, tai laikykis Jo
įsakymų ir daryk, kas Jam pa-
tinka, visu pasitikėjimu.
16 Jis parūpino ugnies ir vandens,
imk ir naudokis, kaip tau patinka.
17 Žmonėms siūloma gyvybė ar
mirtis. Kurią jie pasirinks, ta bus
jiems duota.
18 Nes Dievo išmintis yra didinga
ir Jis yra galingas,
19 ir Jis viską mato
20 ir Jis žvelgia į tuos, kurie Jį
myli ir gerai žino, kas teisingai da-
roma ir kas klastojama.
21 Jis neįsakė niekam būti be-
dieviu ir niekam nedavė leidimo
nuodėmiauti.

16

Nedori Vaikai, Dievo Teisumas

1 Nesidžiauk daugelį vaikų

turėdamas ir nesigirk, kad daugelis
tavo vaikų Dievo nesibijo.
2 Nepasitikėk jų sugebėjimais
ir kad jie gyvi išliks.
3 Geriau turėti vieną pa-
maldų vaiką, negu tūkstantį
bedievių.
4 Geriau mirti be vaikų, negu
turėti bedievius vaikus.
5 Pamaldus žmogus gali miestui
daug padėti, jį išsaugodamas. Bet
dėl daugybės bedievių miestas gali
būti sugriautas.
6 Tokių atsitikimų savo gy-
venime aš esu matęs visą eilę ir
dar daugiau apie juos girdėjęs.
7 Ugnimi sudegė daugybė be-
dievių ir Jo kerštas išsiliejo ant
netikinčiųjų.
8 Jis nesigailėjo senųjų mil-
žinų, kurių visi su savo jėgomis
pražuvo.
9 Jis irgi nesigailėjo tų, pas ku-
riuos Lotas svečiavosi ir išžudė juos
dėl jų pasididžiavimo.
10 Jis nesigailėjo naikinti tų
žmonių, kurie savo nuodėmėse
pražuvo.
11 Tokiu būdu Jis paguldė
600,000, kurie Jo neklausė. Kaip
galėtų vienų vienintelis nepa-
klusniųjų išvengti Jo bausmės?
12 Nes Jis pasigaili, bet ir supyk-
sta. Jis atleidžia, bet ir žiauriai bau-
džia. Kaip Jis pasigaili, taip Jis ir
baudžia ir Jis teisia kiekvieną taip,
kaip jis užsitarnavęs yra.
13 Bedievis, beplėšdamas, neiš-
bėgs ir pamaldžiam kantriai laukti
nereikės be reikalo.
14 Kiekvienas geras darbas bus
pripažintas ir kiekvienas gaus, kaip
jis užsitarnavo.
15 Nesakyk: "Viešpats manimi
nesirūpina ir kas atsimins manęs
danguje.
16 Kaip gali Jis manęs atsiminti
tokioje daugybėje? Ką reiškia
mano siela visų sutvėrimų
begalybėje?"
17 Štai, visi dangūs, jūra ir žemė
dreba, Jam į juos pasižiūrint.
18 Net ir kalnai ir žemės pamatai
virpa, Jam atsilankant. Ar Jis ne-
matytų tavo širdies?
19 Ką Jis ruošiasi daryti, niekas
nenumano. Ir audros, kuri čia pat
siaučia, žmogus nemato.
20 Jis gali daug padaryti, ko nie-
kas nesitiki. Kas gali suvokti ir iš-
aiškinti Jo teismus?
21 "Jo pabarimai per toli",
22 sako užsispyrėlis žmogus, ku-
ris nenori atsisakyti savo kvailystės.
23 Mano sūnau, klausyk manęs ir
mokykis išminties ir nuoširdžiai
kreipk dėmesį į mano žodžius.
24 Aš supažindinsiu tave su tik-
ruoju mokslu, viską smulkiai
išaiškindamas.
25 Dievas sutvarkė Savo darbus
iš pradžios,
26 kiekvienam atskirai duodamas
savo paskirtį,
27 palaikydamas juos visą
laiką tokioje tvarkoje, kad kiek-
vienas jų atliktų savo uždavinį,
nepavargdamas ir nepailsdamas.
28 Nė vienas iš jų kitam ne-
trukdo ir jie visuomet klauso Jo
įsakymų.
29 Tada Jis pasižiūrėjo ir į žemę
ir pripildė ją gerybėmis
30 ir priveisė žemę pilną gyvu-
liais, kurie vėl žemėn sugrįžta.

17

Dievo Darbai, Pagraudenimas

1 Dievas sutvėrė žmogų iš
žemės
2 ir jį vėl atiduoda žemei.
3 Jis nustatė jiems gyvenimo
laiką, suteikė jiems atitinkamą
galią žemei apvaldyti ir padarė
juodu sulig Savo paties pavyzdžiu.
4 Jis davė jiemdviem valdyti gy-
vulius ir paukščius ir visa gyvūnija
jų bijosi.
5 Jis davė jiemdviem išminties,
liežuvį, akis, ausis, proto ir
atpažinimo,
6 parodydamas jiemdviem gera
ir pikta,
7 ypatingai juodu prižiūrėdamas,
8 kad juodu pripažintų Jo
didybę, liaupsintų Jo šventąjį
vardą ir apsakytų Jo didžiuo-
sius darbus.

9 Ir Jis išmokino juodu ir nustatė
jų gyvenimui nuostatus.
10 Jis padarė amžiną sandorą
su jiemdviem ir apreiškė jiemdviem
Savo įsakymus.
11 Juodu regėjo savo akimis Jo
šlovę ir girdėjo savo ausimis Jo di-
dingąjį balsą.
12 Ir Jis tarė jiemdviem: "Sau-
gokitos nuo visos neteisybės." Ir
taip pavedė vieną antram.
13 Jų gyvenimas visuomet buvo
Jo akivaizdoje ir juodu negalėjo
pasislėpti nuo Jo veido.
14 Visoje žemėje Jis įstatė
vyriausybes.
15 Bet Izraelį Jis pasiliko pats
Sau valdyti.
16 Visi jų darbai yra Jam aiškūs
kaip saulė ir Jis nuolat seka jų
pasielgimą.
17 Ir Jam nėra nuslėptos jokios
jų piktenybės ir Jis mato visas jų
nuodėmes.
18 Jis pasaugo žmogaus gerada-
rystę kaip asmenišką antspaudą
ir jo geruosius darbus kaip akies
vyzdį,
19 Ir pagaliau Jis pakils ir kiek-
vienam asmeniškai atlygins taip,
kaip jis užsitarnavęs yra.
20 Bet tiems, kurie atgailauja, Jis
yra maloningas ir paguodžia liūdin-
čiuosius, kad jie nenusimintų.
21 Taigi, sugrįžk prie Viešpaties
ir mesk savo nuodėmingą
pasielgimą.
22 Melskis Viešpaties ir pikto
nebedaryk.
23 Laikykis prie Augščiausiojo ir
atsisakyk neteisybės,
24 ir visu rimtumu imk neapkęsti
dievaičių.
25 Kas giedos liaupsės giesmes
pragare, kaip tie, kurie gyvi yra ir
Jam dėkoja?
26 Nes tik gyvieji tegali liaupsinti,
kadangi numirusieji nebeturi tos
galimybės.
27 Todėl šlovink Viešpatį, kol
gyvas ir sveikas esi!
28 Kaip didelis yra Viešpaties
gailestingumas ir kaip Jis leidžiasi
randamas tų, kurie į Jį
kreipiasi.
29 O ką gali žmogus padaryti,
nebūdamas nemirtingu!
30 Kas šviečia šviesiau už saulę?
Ir vis dėlto ji aptemsta. Togidėl, ką
kūnas ir kraujas prasimano, yra
pikta.
31 Jis vadovauja dangaus augšty-
bių minioms, bet žmonės yra
dulkės ir pelenai.

18

Atgaila Ir Dievo Gailestingumas

1 Ką tik padaro amžinai Gy-
venąsis, tai yra tobula.
2 Viešpats tėra vienintelis, kuris
yra teisus. Kas gali Jo darbus ap-
sakyti? Kas gali Jo didžiuosius ste-
buklus išmanyti?
3 Kas gali Jo didžiąją galybę
išmatuoti?
4 Kas gali Jo didįjį gailestin-
gumą išpasakoti?
5 Jų negalima nei sumažinti,
nei padauginti ir Jo didieji stebuklai
lieka nesuprantami.
6 O žmogus, nors ir geriausiai
pasistengęs, tėra tik vos pradėjęs.
Ir kai jis galvoja, esąs pabaigęs,
tai jam dar toli iki galo.
7 Kas yra žmogus ir kam jis
tinka? Kiek yra jame gero ir kiek
jame negero?
8 Jei jis ilgai gyvena, tai jis su-
laukia šimtą metų. Jo metai prieš
amžinybę tėra tik kaip lašas jūroje
ir kaip smėlio grūdelis pajūryje.
9 Todėl turi Dievas daug kan-
trybės dėl jų ir Jis jų labai
pasigaili.
10 Jis mato ir gerai žino, kaip jie
visi pragaištingi yra.
11 Todėl Jis dėl jų tuo labiau
susimilsta.
12 Žmogus gali pasigailėti tik
žmogaus, bet Dievo gailestingumas
apima visą pasaulį.
13 Jis baudžia ir sudraudžia. Jis
pamoko ir aprūpina savo kaimenę.
14 Jis pasigaili visų, kurie lei-
džiasi pamokomi ir stropiai Dievo
žodžio klausosi.
15 Mano sūnau, jei tu kam nors
gera darai, tai jo nekoliok ir jei ką

nors duodi, tai neužgauk jo
įžeidžiančiais žodžiais.
16 Rasa atgaivina kaitroje ir mei-
lus žodelis labiau už pačią
dovaną.
17 Taip, kartais meilus žodis yra
daug mielesnis už didelę dovaną,
o meilingas žmogus apdovanoja ir
vienu ir kitu.
18 Bet pliuškis dovanoja
įžeidinėdamas ir jo dovana pri-
imama su ašaromis.
19 Kitus norėdamas mokyti, turi
pirma pats išmokti.
20 Pirma pats save pagydęs, gali
ir kitiems vaistų duoti.
21 Prieš teisdamas kitus, pats save
pabark, tai susilauksi malonės, kai
kiti bus baudžiami.
22 Nedelsk kreiptis į Dievą,
kol dar nesergi ir sugrįžk prie
Dievo, kol nesi sugundytas. Ne-
delsk prisiversti ir pasitaisyti tol,
kol mirtis tavęs dar nepaėmė.
23 Tarnaudamas Dievui, tarnauk
Jam visu atsidavimu, kad tu Dievo
negundytumei.
24 Atsimink Jo rūstumo, kuris
galiausiai užeis ir Jo keršto, tau
mirštant!
25 Nes kai sotus esi, turi pagal-
voti, kad vėl išalksi. Kai turtingas
esi, atsimink, kad vėl gali pasidaryti
vargingu.
26 Nes ligi vakaro gali atsitikti tai,
ko nebuvo ryto metu ir Dievo
akivaizdoje būna greitų
pasikeitimų.
27 Išmintingas žmogus pasirūpina
visu tuo ir saugojasi nuo-
dėmės, kol tik jis gundomas yra.
28 Kas protingas yra, priima to-
kią išmintį. Ir kai jis ją
įgauna, tai jis ją giria.
29 Kas tai gerai išmokęs yra, tas
gali išmintingai pasielgti ir kitiems
padėti pasitaisyti.
30 Nepaklusk savo piktiems
pogeidžiams ir neduok valios nuo-
dėmei užvaldyti.
31 Nes savo pogeidžiams paklus-
damas, tu pats pasidarysi
pasityčiojimu savo priešams.
32 Nepraūžk savo turtų
smarguriaudamas,
33 kad nepasidarytumei elgeta,
visus pinigus išleidęs, ir tau ne-
reikėtų skolintis už nuošimčius.

19

Plepėjimas, Pikti Pogeidžiai

1 Darbininkas, kuris mėgsta gir-
tauti, negali pralobti. Ir jei nesilei-
džia nė trupučio pasimokyti, tai su
laiku jis turi suvargti.
2 Vynas ir moterys apsuka gal-
vas išmintingiesiems.
3 O tie, kurie su kekšėmis susi-
deda, išdyksta ir pradeda džiūti
vabzdžių ir kirmėlių ėdami, tuo
rodydami kitiems aiškų pavyzdį.
4 Kas kam lengvai patiki, tas yra
lengvapėdis ir kenkia sau, besileis-
damas lengvai suvedžiojamas.
5 Kas džiaugiasi klastodamas,
tas yra neapkenčiamas. Kas plepio
neapkenčia, tas apsisaugo nuo
skriaudos.
6 Pikta girdėdamas, kitam neiš-
plepėk, nes tylėjimas tau
nepakenks.
7 Nepapasakok nei draugui, nei
priešui
8 ir jei, nuodėmės nepadaryda-
mas gali užtylėti, niekam nesakyk.
9 O žmonės tave godžiai išklau-
sys, pasižiūrės į tave ir todėl tavęs
nemylės.
10 Jei ką išgirdai, tai tegu nu-
miršta kartu su tavimi, tai tu turėsi
ramią sąžinę ir tu todėl savęs
nesusižeisi.
11 Bet kvailutis nesusilaiko ir
plepa ir kenčia, kaip moteris
gimdydama.
12 Naujiena kvailučiui yra kaip
strėlė į kulšį įsmeigta.
13 Pasišnekėk dėl to su savo ar-
timu, gal jis to nepadarė. Jei jis pa-
darė, kad to daugiau nebedarytų.
14 Pasišnekėk dėl to su savo ar-
timu, gal jis to nekalbėjo. Jei jis kal-
bėjo, kad taip daugiau
nebekalbėtų.
15 Pasišnekėk dėl to su savo
draugu. Nes žmonės dažnai apme-
luojami. Todėl netikėk visa kam,
ką tu girdi.
16 Kartais žmogui išsprūsta žo-

delis, kurio nenorėjo ir jis taip negalvojo. Ir kur yra toks žmogus, kuriam kartais žodelis neišsprūstų.
17 Pasišnekėk dėl to su savo artimu, kol dar nesusipešei, prisimindamas Dievo įsakymų.
18 Nes, bijodamas Dievą, visais atžvilgiais išmintingai pasielgsi ir Dievo įsakymai padės tau viską protingai atlikti.
19 Buklumas nėra išmintis ir bedievių klasta nėra protas.
20 Bet tai yra nelabumas, stabų garbinimas, tikra paikystė, bei neišmintis.
21 Geriau turėti truputį proto ir Dievo bijotis, negu turėti daug proto ir Dievą niekinti.
22 Kitas yra labai gudrus, bet sukčius, kuris sugeba viską taip susukti, kaip jam patinka.
23 Yra klastingų žmonių, kurie dedasi nekaltais, galvą nulenkdami, bet tačiau yra pilni apgaulės.
24 Tokie laiko akis nudūrę, godžiai klausosi klastingais tikslais ir kai tik neapsižiūrėsi, tai jie tave apgaus.
25 Ir jei vienam iš tokių dėl jėgų stokos nepasiseka tau pakenkti, tai jis lauks progos, kada tai galėtų padaryti.
26 Iš pamatymo galima spręsti apie žmogų. Protingą atpažinsi iš jo pasielgimo.
27 O jau žmogaus drabužiai, juokas ir vaikščiojimas parodo, kas jis esąs.

20

Liežuvio Suvaldymas

1 Kartais žmogus ima barti savo artimą nelaiku, ir išmintingiau būtų padaręs, jei jis būtų patylėjęs.
2 Geriau žmogų į akis pabarti, negu slaptai kerštą savyje nešioti.
3 Kaip gera tam, kuris priima pabarimą su dėkingumu ir apgaili, apsisaugodamas tuo nuo tolimėsnės nuodėmės.
4 Sauvaliavimas teisme yra lyg išprievartavimas moters tokio žmogaus, kuris tąją apsaugoti turėtų.
5 Vienas tyli ir laikomas išmintingu, kitas daug šneka ir yra neapkenčiamas.
6 Vienas tyli, neturėdamas atsakymo, kitas laukia progos pasisakyti.
7 Išmintingasis tyli, kol gauna progos kalbėti. Pliuškis plepa, nieko nelaukdamas.
8 Kas daug šneka, tas susikelia sau neapykantos, kas daug nuduoda, pasidaro neapkenčiamas.
9 Kai kam sekasi pikta padaryti ir tai yra, kas jį pražudo.
10 Kartais kas nors ką nors atiduoda blogam tikslui, bet kitas dovanoja geram tikslui.
11 Kas save augštai keliasi, tas tuo prasižudo. Bet, kas nusilenkia, tas išaugštinamas.
12 Kartais kai kas kai ką pigiai nusiperka, bet vėliau už tą patį keleriopai permoka.
13 Išmintingas žmogus padaro savo dovaną vertingą mielais žodžiais, bet pliuškis savo pliuškiavimu padaro savo dovaną nereikšmingą.
14 Kvailučio dovana yra be reikšmės, kadangi jis davė viena akimi ir septyniomis akimis laukia, ką už tai gausiąs.
15 Taip dovanodamas, jis maža teduoda, nors ir labai pasigirtų ir tai plačiai apskelbtų.
16 Tai yra žmonės, kurie vieną dieną skolina ir kitą dieną reikalauja, kad grąžintų ir todėl tokie yra neapkenčiami.
17 Kvailutis skundžiasi: "Manęs niekas nepaiso ir nedėkoja man už mano geradarystę.
18 Ir tie, kurie mano duonos valgo, nieko gero apie mane nešneka."
19 Kiek žmonių, vis ir vėl, iš tokio juokiasi!
20 Žmogus nuo augšto nukritęs,

taip nesusižeidžia, kaip toks savo
žodžiais. Toks yra piktųjų liki-
mas, nes galiausiai jie visi turės
kristi.
21 Nesutupėtas žmogus mėgsta
neatsargiai pliauškėti ir zaunyti, kas
jam papuola.
22 Jei kvailutis turi gerų pata-
rimų, tai jis tuos pasiūlo netin-
kamu laiku.
23 Kai kas nieko pikto nepadaro,
kadangi jis vargingas yra. Taip su-
silaikydamas, jis neapsunkina savo
sąžinės.
24 Dėl nelabų žmonių kitas
padarytų tai, kas pikčiausia, kad
tik savo garbės neužgautų.
25 Kitas pasitarnauja savo drau-
gui iš baimės ir tuo pasidaro jį
savo priešu.
26 Netikusiems žmonėms
įprasta meluoti ir tai yra begėdiš-
kas paprotys.
27 Vagis neatrodo taip piktas, kaip
tas, kuris įpratęs meluoti. Bet
abiejų laukia tos pačios kartuvės.
28 Melavimas yra žmogui didelė
gėda, kurios jis niekaip negali
nusikratyti.
29 Išmintingas žmogus gerbiamas
dėl savo išmintingos kalbos. Protin-
gas žmogus yra mėgiamas ir myli-
mas kunigaikščių.
30 Kas savo dirvą įgyvena, tas
padidina savo atsargų krūvą. O
kas kunigaikščiams mielas ir nau-
dingas, tas gali daug pikto nugalėti.
31 Dovanos ir apdovanojimai
apakina išmintinguosius ir įdeda
jiems kamanas į jų burną, kad
jie nebegali bausti.
32 Kam tinka pakasti turtai ir iš-
mintingas žmogus, jei jis niekam
nepasitarnauja?
33 Geriau slapstytis kvailučiui su
savo kvailumais, negu išmintingam
savo išmintimi.

21

Perspėjimas Nenusidėti

1 Mano sūnau, jei tu nusidėjai,
tai liaukis ir prašyk, kad tau ir ank-
styvesnės nuodėmės atleistos
būtų.
2 Bėk nuo nuodėmės lyg nuo gy-
vatės. Nes, jei per arti prie jos pri-
eisi, tai ji tau įkirs.
3 Jos dantys yra lyg liūtų dan-
tys, kurios žmogų užmuša.
4 O kiekviena nuodėmė yra lyg
dviašmenis kardas, kuris taip
sužeidžia, kad niekas pagydyti
negali.
5 Kas prievartauja ir neteisybę
daro, turi galų gale elgeta pavir-
sti. Pasipūtėlis galiausiai netenka
savo trobos ir savo žemės.
6 Kai tik vargingasis šaukiasi, tai
Dievas išgirsta ir kerštas netrukus
užeina.
7 Kas nesileidžia pamokomas,
tas žengia bedievių keliais. Kuris
Dievo bijosi, tas atgailauja visa
širdimi.
8 Pasityčiojantį Dievas mato iš
tolo ir protingasis numato jo
pražuvimą.
9 Kuris savo trobą kitų pini-
gais pasistato, tas susirankioja ak-
menis savo kapui.
10 Bedievių gauja yra kaip pa-
kulų krūva, ugnimi sudeginama.
11 Bedieviai keliauja puikiausiai
nutiestu keliu, kuris nuveda į pra-
garo bedugnę.
12 Kuris laikosi Dievo
įsakymų, tas nesivadovauja savo
piktomis mintimis.
13 Ir Dievą bijotis visu rimtumu
yra išmintis.
14 Kas proto neturi, to negalima
išauklėti.
15 Kai kurie turi pakankamai
proto, bet tuo padaro daug žalos.
16 Išmintingo žmogaus pamoky-
mai teka lyg šaltinis, lyg gyvoji
versmė.
17 Paikučio širdis yra lyg pra-
kiuręs puodas, iš kurio visoks pa-
mokymas išbėga.
18 Kai protingasis gerų pamo-
kymų išgirsta, tai jis juos išgirda-
mas plačiai išgarsina. Bet išdykėliui
tokie nepatinka klausytis ir tas juos
numeta šalin.
19 Kvailio kalba yra lyg sunki

našta keliaujančiam. Bet išmintin-
gojo kalbos malonu pasiklausyti.
20 Taryboje dėmesys kreipiamas
į išmintingojo pasiūlymus ir jo
pasiūlymai priimami.
21 Kvailio kalba yra lyg sugriuvęs
namas, be vertės ir jo pasiūlymai
yra nesuprantami ir be prasmės.
22 Bukaprotis, pamokomas, de-
dasi lyg jam pančiai ant rankų ir
kojų uždedami.
23 Bet išmintingam tai yra lyg
aukso papuošalas ir apirankė ant jo
dešinės rankos.
24 Kvailutis tiesiai bėga į sve-
timo namus. Patyręs žmogus kan-
triai laukia už durų.
25 Kvailutis pasižiūri nesivaržy-
damas pro langą, protingasis
stovės, laukdamas.
26 Negražu už durų klausytis.
Protingasis gėdytųsi tai daryti.
27 Pliuškis visokiausių niekų
prišneka, kurie jokios prasmės ne-
turi. Bet išmintingasis apsvarstys,
prieš tardamas, kiekvieną žo-
delį aukso svarstyklėmis.
28 Kvailieji turi savo širdį bur-
noje, bet išmintingieji turi savo
burną širdyje.
29 Kvailutis žvengia kaip arklys,
išmintingasis juokiasi santūriai.
30 Jei bedievis klastotoją kei-
kia, tai jis pats save keikia.
31 Plepalų skleidėjai patys pasi-
daro skriaudos savo sielai ir taip
jų niekas nemėgsta.

22

Bedievių Nelaimė

1 Tinginys yra lyg akmuo, kuris
guli purve.
2 Kas jį pakels, turės rankas
nusišluostyti.
3 Neklaužada sūnus yra savo tė-
vui negarbė ir vargas yra jam jo ne-
tikusi duktė.
4 Protinga duktė ištekės, bet ne-
tikusioji liks neištekėjusi ir ji su-
darys tėvui rūpesčių.
5 Jei ji pasidarys palaidi, tai ji
bus gėda tėvui ir vyrui ir bus
abiejų neapkenčiama.
6 Kalba, nelaiku sakoma, yra
kaip pasilinksminimas gedulo metu.
Pamokymas ir pabaudimas turi
įvykti atitinkamu laiku.
7 Kvailučio mokymas yra lyg
šukių sulipdymas arba žmogaus
pažadinimas iš saldaus miego.
8 Pasikalbėjimas su kvailiu yra
lyg pasikalbėjimas su snaudančiu.
9 Po pasikalbėjimo jis paklaus:
"Ką tai reiškia?"
10 Dėl mirusio dejuojama, kad jis
šviesos netekęs, dėl kvailučio
reikėtų dejuoti, kad jis proto
neturi.
11 Dėl mirusio nereikia taip labai
liūdėti, nes jis išėjo poilsin.
12 Bet kvailučių gyvenimas yra
baisesnis už mirtį.
13 Dėl mirusio dejuojama septy-
nias dienas, bet dėl bedievių ir
paikučių visą jų gyvenimą.
14 Daug nekalbėk su kvailiu ir il-
gai neįsileisk su neišmintinguoju.
15 Saugokis nuo tokio, kad jis tau
neužkartų kokį vargą ir tau
nepakenktų savo bjauriu
pasielgimu.
16 Atsitolink nuo tokio, kad gau-
tumei ramybės ir tau nereikėtų
bijotis, jog pakliūsiąs į kokį
vargą dėl jo kvailysčių.
17 Kas yra sunkesnis už šviną?
Ar tai nebūtų kvailutis?
18 Lengviau yra panešti smėlį,
druską ir geležį, negu nepro-
tingą žmogų.
19 Kaip troba, tvirtai suręsta, ne-
sugriūva audroje, taip ir širdis,
tvirto nusistatymo, neišsigąsta
kokių nors bauginimų.
20 Kaip dažai laikosi lygioje sie-
noje, taip laikosi širdis aiškaus
išpažinimo.
21 Kaip tvora ant augšto kalno
neišsilaiko prieš smarkų vėją,
22 taip neišsilaiko baiminga kvai-
lio širdis piktomis užmačiomis prieš
kokį išgąstį.
23 Akis spaudžiama, apsiašaroja.
24 Ir kam suduodama į širdį,
tas tai pajunta.
25 Kas mėto į paukščius, tas
juos nubaido. Ir kuris savo draugą
darko, tas suardo draugystę.
26 Nors ir kardą iškeltumei prieš

savo draugą, nenustok vilties, su
juom vėl susitaikyti.
27 Jei tu atvėrei savo burną prieš
savo draugą, nebijok, nes tu gali
vėl susitaikyti, tik kad įžeidimas,
išniekinimas, paslapčių ir klastos
atidengimas nubaidys tavo draugą.
28 Pasilik ištikimas savo vargstančiam
draugui, kad kartu pasidžiaugtumėte,
kai jam gerai sekasi.
29 Nemesk jo draugystės, nors
jam ir pavargti tektų, kad pasidalintumei
su juom jo dalia, nežiūrėdamas
į tokį, kuris yra
turtingas, bet kvailas.
30 Kol ugnis užsidega, pakyla
garai ir dūmai. Taip kyla iš tarpusavio
įžeidinėjimų kraujo
praliejimas.
31 Nesigėdink apginti savo draugo
ir neapleisk jo.
32 Jei jis tau pikta padarys, tai
pasisaugos tas, kuris apie tai išgirs.
33 O kad aš galėčiau spyna savo
burną užrakinti ir savo lūpas tvirtai
užantspauduoti, kad mano liežuvis
manęs nepaklupdytų ir
manęs nepražudytų!

23

Pogeidžiai Ir Priesaika

1 Viešpatie, Dieve, Tėve ir Valdytojau
mano gyvenimo, neleisk
man pakliūti į keikėjų rankas ir
jose pražūti,
2 kad aš savo mintis galėčiau suvaldyti
ir savo širdį Dievo žodžiu
sudrausti ir savęs nubausti negailėčiau,
nusidėdamas,
3 kad aš nuodėmių
nepadaryčiau ir didelių klaidų
bei daug pikto ir dėl tų nepražūčiau
mano priešų akivaizdoje, jų
pasityčiojimui.
4 Viešpatie, Dieve, Tėve ir Valdytojau
mano gyvenimo,
5 neduok man užsigeisti to, kas
begėdiška yra ir nukreipk nuo
manęs visus piktus pogeidžius.
6 Neduok man smaguriauti ir
pasileisti ir įgauti nesigėdinčios
širdies!
7 Mieli vaikai, išmokite savo
burną užčiaupti. Nes, kas neišsižios,
tas savo žodžiais nenusižengs,
8 kaip bedieviai per tai suklumpa
ir keikėjai bei pasipūtėliai
jais prasižudo.
9 Neįsipratink savo burna prisiekti
ir be reikalo Dievo vardą
minėti.
10 Nes kaip vergas dažnai plakamas,
nėra be dėmių,
11 taip ir tas neliks be nuodėmės,
kuris dažnai prisiekia ir Dievo
vardą vartoja.
12 Kas dažnai priesaiką duoda,
dažnai nuodėmiauja ir jo namai bus
sloginami.
13 Jei jis duoda priesaiką nesuprasdamas,
tai jis vis dėlto nusideda.
Jei jis supranta ir tačiau
prisiekia tai jis padaro dvigubą
nuodėmę.
14 Jei jis neteisingą priesaiką
duoda, tai jis nebus išteisintas ir jo
namai bus sunkiai baudžiami.
15 Ir tai yra mirtinas keikimas.
Tesaugo Dievas Jokūbo namus nuo
tokių.
16 Dievo bijantieji bėga nuo tų
ir tokiomis nuodėmėmis
neapsibjaurina.
17 Neįsipratink lengvapėdiškai
ir nepadoriai kalbėti, nes tokios
kalbos yra nuodėmingos.
18 Neužmiršk savo tėvo ir motinos
pamokymų, būdamas tarpe
prašmatniųjų,
19 kad jų akivaizdoje
neįprastumei tokios kvailystės
kartoti ir pagaliau prakeiktumei
savo gimimo dieną ir norėtumei,
kad visai nebūtumei gimęs.
20 Kas įpranta šmeižti, tas
visą savo gyvenimą
nepasigerina.
21 Antru kartu nusižengti yra per
daug, trečiu iššaukiama bausmė.
22 Kas gašlumu dega, tas yra kaip
degančioji ugnis ir jis nesiliaus tol,
kol nebus susideginęs.
23 Pasileidėlis nerims savo kūnu
tol, kol nebus uždegęs ugnelės.
24 Pasileidėliui visokia duona
skani ir jis tol nenurims, kol neprieis
liepto galo.
25 Žmogus, kuris svetimauja, galvoja,
kad jo niekas nemato,

26 kad jis tamsos ir sienų apsuptas, nebus pastebėtas ir kad jam nėra reikalo ko bijotis. “Augščiausiasis nesirūpina mano nuodėmėmis.”
27 Toks žmogus bijosi tik žmonių, kad nebūtų pastebėtas,
28 nepagalvodamas, kad Viešpaties akys tūkstančius kartų šviesesnės už saulę ir kad jos visa mato, ką žmonės daro, net pačiame užkampyje.
29 Nes viskas buvo Jam gerai žinoma sutvėrimo metu ir taip tebėra po sutvėrimo.
30 Toks žmogus bus mieste viešai nubaustas
31 ir pagautas tokiu metu, kuriuo jis visiškai nesitikės.
32 Taip atsitiks ir tai moteriškei, kuri apleis savo vyrą ir vaikų augins iš kito vyro.
33 Pirmon eilėn, ji sulaužys Dievo įsakymą. Antron eilėn, ji nusižengs prieš savo vyrą ir trečion, ji augins vaikų iš kito vyro, nesilaikydama santuokos įstatymo.
34 Todėl ji bus iš surinkimo išmesta ir jos vaikai turės už ją kentėti.
35 Jos vaikai negaus įsišaknyti ir jų šakelės vaisiaus neatneš.
36 Ji paliks prakeiktą pavyzdį ir jai gėda nebus nuimta.
37 Todėl išmoks iš to vaikų vaikai, kad nieko geresnio nėra, kaip Dievą bijoti ir Jo įsakymų laikytis.

24

Išmintis Ir Šventasis Raštas

1 Išmintis yra savaime garbinga ir ji yra didžiai gerbiama žmonėse.
2 Ji skelbia Dievo žodį surinkime.
3 Ji liaupsinasi Jo karalystėje,
4 tardama: Aš atėjau iš Augščiausiojo burnos
5 ir pasklidau viršum visos žemės lyg debesys.
6 Mano pastogė buvo augštybėse ir mano sostas debesyse.
7 Aš viena keliavau po dangaus platybes,
8 po visas gilybes,
9 visur jūrose ir po visą žemę,
10 po visus žmones ir visas tautas.
11 Visur aš mėginau sustoti ir apsigyventi.
12 Tai įsakė man visų ir mano Kūrėjas ir paskyrė vietą mano pastogei,
13 tardamas: Jokūbe tu turi gyventi ir Izraelyje turi tavo tėviškė būti!
14 Pirm šio pasaulio, iš pačių pradžių aš buvau sutverta ir pasiliksiu amžiams.
15 Aš tarnavau Jo akivaizdoje Jo šventoje pastogėje ir tada gavau vietą Cione ir Jis mane įstatė šventame mieste, kad Jerūzalėje viešpataučiau.
16 Aš įleidau giliai šaknis tuose žmonėse, kurie yra Dievo dalis.
17 Aš užaugau didelė, kaip cėdras Libane ir kaip kiparisas Chermono kalnyne.
18 Aš užaugau, kaip palmė prie vandens ir kaip Jerikoje auginamos rožės.
19 Kaip alyvmedis, kaip klevas aš ušaugau plačiuose laukuose.
20 Malonų kvapą aš išleidau, kaip cinamoną, brangius kvepalus ir brangią mirą,
21 kaip galbaną ir oniksą, staktą ir smilkalus šventovėje.
22 Mano šakos išaugo dailiai ir plačiai lyg kokio ąžuolo.
23 Aš išsiplėčiau grakščiai lyg koks vynuogynas.
24 Po žydėjimų aš atnešiau apsčiai gražių vaisių.
25 Ateikite visi, kurie manęs norite
26 ir valgykite mano vaisių, kiek tik norite,
27 nes manęs atsiminti yra saldžiau už medų ir mane turėti už medaus syvą.
28 Kas manęs valgys, tas manęs visuomet norės.
29 Kas mane gers, tas vis manęs trokš.
30 Kas manęs klauso, tas neapsigėdina.
31 Kas mane seks, tas paliks nekaltas.

32 Tai yra Sandoros knyga, padaryta su Augščiausiuoju Dievu,
33 būtent, Mozės įstatymas yra Jokūbo namams įgraudentas,
34 iš kurio išmintis tekėjo, kaip vanduo iš Pišono upės, kai ši patvinusi buvo
35 ir kaip iš Tigrio upės pavasario potvynio metu,
36 iš kurios protas tekėjo, kaip Eufratas potvynio metu ir kaip Jordanas derliaus metu.
37 Iš to atsirado drausmė lygiai kaip ir šviesa, kaip Nilo upės vanduo rudens metu.
38 Dar nebuvo, kas būtų išmokęs ir nebus tokio, kuris ją suvoktų.
39 Nes jos prasmė yra platesnė už jūras ir jos mintys gilesnės už pačią bedugnę.
40 Bet aš ištekėjau iš upės lyg upelis ir kaip griovelis į sodą ir
41 aš tariau: "Aš sudrėkinsiu savo sodą
42 ir pagirdysiu savo pievelę."
43 Tai pasidarė upė iš mano upelio
44 ir jūra iš tos upės.
45 Nes mano mokslas šviečia taip toli, kaip rytmečio aušra.
46 Taip pat suteikia mano mokslas ir pranašystę, kuri yra amžina.
47 Štai, matote, kad aš ne už save tiktai rūpinuos, bet už visus, kurie manęs trokšta.

25

Išmintis Senatvėje

1 Trys gražūs dalykai yra, kurie Dievui ir žmonėms patinka.
2 Brolių meilingas sugyvenimas, kaimynų draugiški santykiai, vyro ir žmonos sandoringas šeimos gyvenimas.
3 Trijų dalykų mano širdis neapkenčia ir jie man niekaip nepatinka.
4 Vargingojo pasididžiavimas, turtingojo melavimas ir sukvailėjusio senio kekšavimas.
5 Jei tu jaunystėje nieko neužsidirbai, tai iš kur tu imsi savo senatvėje?
6 Kaip gražu pasižiūrėti, kai žilosios galvos išminties turi ir senieji gudrūs yra,
7 ir vadovaujantieji protingi bei atsargūs būna.
8 Todėl vainikuojami senieji, kadangi jie daug patyrimų turi ir jie gerbiami už tai, kad jie Dievo bijosi.
9 Devyni dalykai yra, kuriuos aš laikau gerbtinais ir dešimtąjį žadu savo žodžiais išgirti.
10 Žmogus, kuris gali pasidžiaugti savo vaikais, kuris pergyvena savo priešus sunykstant.
11 Palaimintas yra tas, kuris turi protingą žmoną, kuris savo kalbomis nepadaro jokios skriaudos ir nėra priverstas tarnauti tokiems, kurie to neverti yra.
12 Laimingas yra tas, kuris ištikimą draugą turi. Laimingas yra tas, kuris gudrus yra ir taip moko, kad malonu pasiklausyti yra.
13 O kaip didis yra tas, kuris išmintingas yra!
14 Bet niekas nėra didesnis už tą, kuris Dievą bijo,
15 kadangi tas, kuris Dievo bijosi, pranašesnis yra už visus kitus.
16 Nes meilė Dievui prasideda su tuo, kai Jo pradedama bijoti.
17 Didesnio skausmo už širdgėlos nėra.
18 Nėra didesnės klastos už moteriškės klastos.
19 Niekas taip netykos, kaip tas, kuris pavydi.
20 Nėra didesnio keršto už priešo kerštą.
21 Nėra klastingesnės galvos už žalčio galvos.
22 Aš mieliau pagyvenčiau liūtų ir slibinų tarpe, negu su nelaba žmona.
23 Kai ji supyksta, tai ji savo veidą taip tamsiai sudarko, kaip kerėpla meška.
24 Jos vyras turi dėl josios gėdytis, o priekaištai sudaro jam širdgėlos.
25 Bet koks piktumas nėra toks bjaurus, kaip moteriškės piktumas. Teatsiima ji, kaip ir bedieviai atsiima.
26 Zirzlė moteris lėtam vyrui yra

kaip smėlėtas kelias senam vyrui į kalną lipant.
27 Nesiduok susiviliojamas, kadangi ji graži yra ir dėl to jos neužsigeisk.
28 Kai moteris vyrą turtingą padaro,
29 tai tik kyla vieni ginčai, vienas kito niekinimas ir apsigėdinimas.
30 Pikta moteris padaro nusiminusią širdį, liūdną išvaizdą ir širdgėlos.
31 Vyras, kuris jokio džiaugsmo neturi iš savo žmonos, netenka savo ryžto ir nuotaikos savo darbams.
32 Nuodėmė yra kilusi iš moters. Todėl dėl jos mes turime visi mirti.
33 Kaip vandens negalima visur paleisti, taip ir žmona neturi gauti visos valios.
34 Jei ji tau prisitaikyti negali, tai skirkis nuo jos.

26

Girtina Ir Peiktina Moteris

1 Laimingas tas, kuris turi padorią žmoną, nes su ta jis išgyvens antrą tiek metų.
2 Rūpestinga žmona padaro savo vyrui daug džiaugsmo ir jis gali su ja gyventi ramų gyvenimą.
3 Padori žmona yra didinga dovana, jei jis Dievo bijo, jis ją gauna iš Dievo.
4 Ar jis būtų turtingas, ar vargingas, ji jam visuomet bus paguoda ir nuolatinis džiaugsmas.
5 Trys dalykai yra baisūs ir ketvirtasis pasibaisėtinas:
6 išdavystė, maištas, neteisingi kaltinimai.
7 Tie yra baisesni už mirtį.
8 Daug širdgėlos padaro moteris, kuri pavydi visą laiką kitai moteriai, ją visiems skųsdama.
9 Piktą žmoną turėti yra lyg nelygią porą jaučių pakinkyti prie to paties jungo.
10 Kas tokią gauna, tas gauna skorpijoną.
11 Girta moteris yra didelė sloga, nes ji negali pridengti savo gėdos.
12 Pasileidusią moteriškę galima atpažinti iš jos veido ir jos akių.
13 Jei tavo duktė nesidrovi, tai prižiūrėk ją griežtai, kad ji neišdyktų, gavusi visą valią.
14 Kai pastebėsi ją negarbingai pasielgiant, sudrausk ją, kad tau nereikėtų nusivilti, kai ji prieš tave nusikals.
15 Kaip ištroškęs keliautojas, ji gers pirmojo vandens, kurį tik prieis ir atsisės ant pirmojo kelmo ir priims, kurį tik pagauti galės.
16 Meilinga žmona pradžiugina savo vyrą ir protingai pasielgdama, ji atgaivina jam jo širdį.
17 Moteriškė, kuri sugeba tylėti, yra Dievo dovana.
18 Padoriai išauklėtos moteriškės jokiais pinigais nenupirksi.
19 Nieko mielesnio pasaulyje nėra, kaip tvarkinga žmona.
20 Ir nėra brangesnės už padorią žmoną.
21 Kaip saulė, užtekėjusi, augštai Viešpaties dangų puošia, taip puošia sandoringa žmona savo namus.
22 Graži moteris, kuri pasilieka pamaldi, yra lyg šventojo žibinto aiškiai šviečianti lempa.
23 Moteris, kuri yra pastovaus nusistatymo
24 yra lyg apauksuotieji stulpai, pastatyti ant sidabrinių pakojų.
25 Dviejų dalykų aš nekenčiu ir dėl trečiojo aš pykstu:
26 Nesirūpinimas vyru, karžygiu, kad jis badu nenumirtų ir kad išmintingieji tarybos nariai niekinami yra.
27 Viešpats nubaudžia kardu tą, kuris atsisako teisybės ir nusmunka nuodėmėn.
28 Pirkliui sunku apsisaugoti nuo neteisybės ir prekiautojui nuo nuodėmės.

27

Apgavystė Ir Paslaptis

1 Savo pačių išskaičiavimais, daugelis nusideda ir, pralobti norė-

dami, jie į tai dėmesio nekreipia.
2 Kaip vinis mūro plytų tarpe įkalta,
3 taip glūdi ir nuodėmė tarp pirkėjo ir pardavėjo.
4 Jei jis rūpestingai negyvens ir Dievo nebijos, tai jo namai bus greitai sunaikinti.
5 Kaip sijojant siete visuomet atgalių atrasi, taip ir žmogui dirbant, vis kas nors prilimpa.
6 Kaip naujuosius puodus ugnyje išdegina, taip užgrūdina sielvartas žmogaus nusistatymą.
7 Iš vaisių galima spręsti, kaip medis prižiūrimas yra. Taip galima numanyti iš kalbos, kiek išminties žmoguje yra.
8 Negirk žmogaus tol, kol nebūsi jo išgirdęs. Nes iš kalbos galima žmogų atpažinti.
9 Jei tu teisybę seki, tai tu jos gausi ir apsivilksi ja kaip kokiu gražiu drabužiu.
10 Paukščiai laikosi prie savo rūšies. Taip laikosi ir teisybė prie tų, kurie jos klauso.
11 Kaip liūtas savo grobio tyko, taip pagauna nuodėmė pagaliau nuodėmininką.
12 Tas, kuris Dievo bijosi, šneka visuomet, kas pasigerinimui tarnauja, neišmintingasis keičiasi kaip mėnulis.
13 Pliuškių tarpe būdamas, žiūrėk, kada jų atsikratysi. Protingųjų tarpe gali pasilikti.
14 Kvailučių pasikalbėjimai yra perdėm netikę. Jie padaro nuodėmę besijuokdami ir vienas kitą užgauliodami.
15 Plaukai ima šiauštis, kai per daug girdi jųjų keiksmų ir tada norisi ausis užsikimšti, kai jie tarpusavyje bartis pradeda.
16 Kai puikieji susiginčyja, tai po to seka kruvinos muštynės, ir šiurpu klausytis, kaip jie vienas kitą iškolioja.
17 Kas jam patikėtas paslaptis išduoda, tuomi nebepasitikima ir toks ištikimo draugo nebesusiras.
18 Brangink savo draugą, juo pasitikėdamas.
19 Jei tu jo paslaptis išplepėsi, tai tu jo nebeprisišauksi.
20 Kas savo draugo netenka, tam atsitinka, lyg jam priešas nuo jo būtų pabėgęs.
21 Kai tu savo draugą pameti, tai yra lyg tu paukštį iš savo rankos būtumei išleidęs.
22 Tu jo nebesugausi, nors ir iš paskos bėgtumei. Jis jau per toli nusprūko, kaip stirna išsprūdusi iš tinklo.
23 Žaizdas galima aprišti, ir vėl susitarti po susipykimų,
24 bet paslapčių išdavėjui nėra vilties savo klaidos atitaisyti.
25 Kas akimis mirkčioja, tas galvoja pikta ir niekas jo nuo to nesulaikys.
26 Į tavo akis jis saldžiai šnekės ir išgirs tai, ką tu jam pasakysi, bet, apsisukęs, jis kitaip prabils ir iškraipys tavo žodžius.
27 Aš nieko taip neapkenčiu, kaip tokį. Ir Viešpats irgi tokio neapkenčia.
28 Kas akmenį į viršų meta, tam tas nukrinta ant jo galvos. O kas apgaulingai įkanda, tas pats save susižeidžia.
29 Kas duobę kitam kasa, tas pats jon įkrinta.
30 Kas tinklą kitam spendžia, tas pats jame įsipainioja. Kas kitam pakenkti mėgina, tas susilaukia to paties sau ir nežino, iš kur.
31 Puikieji šaiposi ir pasityčioja, bet kerštas tykoja jų lyg koks liūtas.
32 Tie, kurie džiaugiasi, jog pamaldiesiems nesiseka, bus sugauti kilpomis ir skausmai pakirs juos prieš jų mirtį.
33 Piktumas ir siautimas yra pasibaisėtini ir nelabasis yra abiejų pilnas.

28

Venk Ginčų Ir Keršto

1 Jei kas kam keršyja, tai tam Viešpats irgi keršys, jam jo nuodėmių neatleisdamas.
2 Atleisk savo artimui, kuo jis

tau pakenkė ir prašyk, tai tavo
nuodėmės bus atleistos.
3 Kaip gali žmogus rūstauti prieš
savo artimą ir prašyti sau malonės iš Dievo?
4 Kaip gali jis prašyti savo
nuodėmių atleidimo, būdamas
negailestingas savo artimiesiems!
5 Jis tėra kūnas ir kraujas ir rūstauja. Kas gali jam jo nuodėmes
atleisti?
6 Atsimink, jog turėsiąs mirti
ir liaukis keršydamas!
7 Laikykis įsakymų, atsimindamas pražūties ir mirties.
8 Atsimindamas įsakymų,
liaukis grasinti savo artimui.
9 Atsimink Augščiausiojo Sandoros ir atleisk nesusipratimus.
10 Liaukis ginčytis, tai išvengsi
daugelį nuodėmių.
11 Nes rūstus žmogus kelia ginčus ir bedievis sukiršina gerus
draugus, sandoroje sugyvenančius,
vieną prieš kitą.
12 Kur daug medžių yra, ten ir
didelė ugnis užsiliepsnoja. Kur
žmonės galingesni, ten rūstumas
didesnis. Kur turtingųjų daugiau, ten rūstumas žiauresnis. Ir, jei
ginčai ilgai tęsiasi, tai ir ugnis ilgai
dega.
13 Staigiai pykdamas, greitai užkursi ugnį. Greitai susipešdamas,
praliesi kraujo.
14 Papūsdamas į kibirkštėlę,
uždegsi didelę ugnį. O užspjaudamas ant jos, tu ją išgesinsi. Abu
gali padaryti ta pačia burna.
15 Šmeižtų skleidėjai ir pikto
platintojai yra prakeikti, kadangi jie
sukiršina daugelį tų, kurie ramiai sugyvena.
16 Piktas šmeižtas daugelį
žmonių supjūdo ir varinėja juos
iš vienos šalies į kitą.
17 Jis suardo tvirtus miestus ir
sunaikina kunigaikštystes.
18 Pikta kalba yra išvariusi daugelį drąsių moterų iš namų
19 ir atėmusi joms tai, ką jos
buvo užsidirbusios.
20 Kas piktų kalbų klauso, tas
nenurimsta ir niekur ramybės
negauna.
21 Botagas palieka mėlynų
žymių. Bet piktas liežuvis sutriuškina kaulus.
22 Daugelis pražuvo aštriu kardu,
bet niekur tiek daug nežuvo, kaip
nuo pikto liežuvio.
23 Laimingas yra tas, kuris yra
apsaugotas nuo pikto liežuvio ir jo
nėra persekiojamas ir nenešioja jo
jungo, jo pančiais supančiotas.
24 Nes jo jungas yra geležinis ir
pančiai iš vario.
25 Jo kančia yra kartesnė už
mirtį ir baisesnė už pragarą.
26 Bet Dievo bijančiojo jis nepavergs, kuris jo ugnyje nedegs.
27 Kas Dievą apleis, tas įkris
į tą ugnį ir degs joje, lyg liūto
užpultas ir ėdamas leopardo. Ir ta
ugnis nebus užgesinta.
28 Tu aptveri savo nuosavybę
erškėčių tvora. Kodėl tu neuždarai savo burnos durimis bei
užkaiščiu!
29 Savo auksą ir sidabrą tu
sveri. Kodėl tu nesveri savo
žodžių aukso svarstyklėmis?
30 Žiūrėk, kad tu tuo nepaslystumei tavo priešų akivaizdoje, kurie čia tavęs tykoja.

29

Geradarystė Ir Pasitenkinimas

1 Kas savo artimui skolina, tas
yra gailestingas. Ir kas turi išteklių, tas tegul tai ir tedaro.
2 Paskolink savo artimui, kai jam
reikalinga. O tu, skolininke,
sugrąžink skolą sutartu laiku.
3 Atitesėk savo pažadus, neklastodamas, tai visuomet rasi pagalbos, kai tau tokia reikalinga bus.
4 Kai kas galvoja, kad jis tai
radęs, ką pasiskolina ir užgauna
tą, kuris jam padėjo.
5 Paskolos prašydamas, jis
ranką bučiuoja ir labai nuolankiai
prašo artimo pinigų,
6 bet, kai reikia grąžinti, tai jis

delsia ir skundžiasi, jog esą sunkūs metai.
7 Nors jis ir turi, tačiau jis tegrąžina vos pusę ir skaitosi tuo didžiai pasitarnavęs.
8 O jei jis negrąžina, neturėdamas, tai skolintojas netenka savo pinigų ir yra jais nusipirkęs priešą.
9 O anas atsilygina jam, kuris turėtų jam dėkoti, keikimais, koliojimais ir įžeidinėjimais.
10 Dėl tokių piktenybių kai kas nemielai skolina, bijodamas netekti savo pinigų.
11 Ir vis dėlto atsižvelk į savo artimą jo varge ir neduok jam per ilgai laukti tavųjų dovanų.
12 Padėk vargšui, kaip įstatymai sako, ir neišleisk jo tuščio, jam varge esant.
13 Mielai būk pasiruošęs savo pinigų netekti dėl savo brolio ir savo artimo ir nepakask jų po akmeniu, kur jie irgi pražūtų.
14 Pasirūpink sau turtų sulig Augščiausiojo įsakymu. Tie bus tau geresni už auksą.
15 Pasidėk savo dovanas vargšams atskirai ir jos tave išgelbės iš visokios nelaimės.
16 Jos kovos už tave prieš tavo priešus,
17 geriau, nei ietimi ir skydu.
18 Pamaldus žmogus laiduoja už savo artimą.
19 Tačiau begėdis savo laiduotojui neatsilygina.
20 Neužmiršk, kad laiduotojas tau gera padarė,
21 nes jis pats save už tave atidavė.
22 Bedievis padaro skriaudos savo laiduotojui.
23 Ir nedėkingasis apleis tą, kuris jį išgelbėjo.
24 Daugelis turtingųjų yra pasidarę elgetomis, belaiduodami už kitą ir buvo mėtomi kaip jūros bangų šen ir ten.
25 Žymūs žmonės yra nuskurdę tokiu būdu ir turėję klajoti po svetimą šalį.
26 Bedievis, laiduotoju pasidaręs, mėgins klasta išsipainioti, bet tuo būdu neišvengs savo bausmės.
27 Padėk savo artimui, kiek galėdamas, bet žiūrėk, kad pats sau skriaudos nepasidarytumei.
28 Būtinybės šiam gyvenimui yra vanduo, duona, drabužiai ir namai, kuriais tu pasitenkini.
29 Geriau valgyti paprasčiau po nuosavu lentiniu stogu, negu smaguriauti prie brangaus stalo po svetimu stogu.
30 Pasitenkink tuo, ką turi, ar tai būtų daug ar maža, o perdėm nesmagu yra vaikščioti iš namų į namus.
31 O būdamas tarp svetimų, savo burnos neatversi.
32 Tu turėsi pas save įsileisti ir gėrimais pavaišinti ir nebus tau už tai padėkota.
33 Be to, tu išgirsi skaudžių žodžių: "Ateivi, eik, paruošk stalą ir valgykiva, ką tu turi"
34 arba: "Išeik, brangus svečias atvyksta. Man reikalinga šita pastogė, nes brolis pas mane atsikelia."
35 Protingam žmogui skaudu klausytis tokių žodžių dėl vienos nakvynės ir dėl jam skolinamų pinigų.

30

Vaikų Auklėjimas, Sveikata

1 Kas savo vaiką myli, tas jį dažnai sudraudžia, kad jis vėliau iš jo džiaugsmo turėtų.
2 Kas savo vaiką laiku sudraus, tas juo pasidžiaugs ir jam nereikės gėdytis pažįstamųjų akivaizdoje.
3 Priešui nepatinka, jei kas savo sūnų auklėja. Bet jo draugai tuo džiaugiasi.
4 Nes, jo tėvui mirus, bus lyg jis nebūtų miręs, kadangi jis paliko sau lygų savo vietoje.
5 Kol jis gyvas buvo, jis juomi džiaugėsi ir mirdamas, jis dėl jo neturėjo ko rūpintis,
6 nes jis savo vietoje paliko kovotoją, kuris nuo priešų apsi-

saugotų ir draugams toliau
pasitarnautų.
7 Bet, kuris gailisi rykštės, bi-
jodamas palikti mėlynų žymių
ir išsigąsta kiekvienos jo ašaros,
tas jį išlepina.
8 Išlepintas vaikas išdyksta kaip
kumeliukas.
9 Vaiką lepindamas, vėliau
turėsi jo bijotis. Duodamas jam
visą valią, iš jo susilauksi daug
širdgėlos.
10 Nenuleisk tai juoku, kad tau
vėliau nereikėtų dantimis griežti
ir su juomi kartu dejuoti.
11 Neduok jam visos valios, kol
dar jaunas ir nepateisink jo
sauvaliavimų.
12 Pratink jį paklusti, kol dar
jaunas ir pabausk jį, kad nepasi-
darytų užsispyrėliu ir neklaužada.
13 Auklėk savo vaiką, jam ne-
pataikaudamas, kad tau dėl to ne-
reikėtų gėdytis.
14 Geriau būti vargingam, bet
sveikam ir drūtam, negu turtingam
ir ligotam.
15 Būti sveiku ir drūtu yra geriau,
negu auksas ir sveikas kūnas yra
brangesnis už didelį turtą.
16 Jokie turtai neprilygsta kūno
sveikatai ir joks džiaugsmas nepri-
lygsta širdies džiaugsmui.
17 Geriau mirti, negu būti ligūs-
tam arba visą laiką sirgti.
18 Tai yra lyg skanus patiekalas
padėtas tokiam, kuris valgyti negali
ir kaip maistas, padėtas prie miru-
siojo karsto.
19 Ką padeda aukos dievaičiui,
kuris negali nei valgyti, nei užuosti?
20 Taip atsitinka turtingam, ku-
riam Dievas ligą atsiunčia.
21 Jis mato savo akimis ir no-
rėtų, bet yra lyg išromytasis, ku-
ris mergaitę apsikabinęs laiko ir
verkia.
22 Nenusivargink pats savo min-
timis ir nesiskandink savęs
liūdesyje.
23 Nes linksma širdis duoda žmo-
gui gyvybės ir džiaugsmas prailgina
jo gyvenimą.
24 Gera sau pasidaryk, atsigai-
vindamas savo širdį ir išvaryk iš
savęs visokį liūdnumą.
25 Nes nusiminimas pakerta dau-
gelį žmonių ir niekam tai
nepadeda.
26 Pavydas ir piktumas sutrum-
pina gyvenimą ir rūpesčiai pasen-
dina prieš laiką.
27 Linksmos širdies žmogui vis-
kas skanu, ką tik jis valgo.

31

Godas Ir Nuosaikumas

1 Nemiegojimas dėl pralobimo
suėda sveikatą, kadangi susirūpi-
nimas neleidžia išsimiegoti.
2 Atsiguldamas su rūpesčiais, vis
ir vėl pabusi, kaip sunkios ligos
varginamas.
3 Turtingas yra tas, kuris dirba,
susitaupo pinigų, sustoja ir jais
naudojasi.
4 Vargingas yra tas, kuris dirba
ir jam nesiseka ir meta darbą ir
pasilieka elgeta.
5 Kas trokšta pinigų, tas neap-
sieina be nuodėmės ir kas pragaiš-
tingo siekia, tas turės kartu
pragaišti.
6 Daugelis suklumpa dėl pinigo
ir mato savo pačių sunaikinimą.
7 Pinigas paklupdo tuos, kurie
jam pasiaukoja ir pagauna
neatsargiuosius.
8 Laimingas yra turtingasis, ku-
ris laikomas nepeiktinu ir pinigo
netrokšta!
9 Kur tokį rasi? Mes jį pa-
girsime už tai, kad jis daug gero
daro žmonėse.
10 Tas yra giriamas, kuris buvo
mėginamas ir rastas vertu. Jis būtų
galėjęs pikta daryti ir nedarė. Jis
galėjo skriaudos padaryti ir to
nepadarė.
11 Dėl to išliks jam jo turtai ir
šventųjų surinkimas jį pagirs
už jo aukas vargingiesiems.
12 Jei už turtuolio stalo sėdi, tai
nepasielk kaip besotis,

13 galvodamas "čia daug maisto
yra."
14 Bet atsimink, kad pikta yra
akimis pavydėti.
15 O kuo labiau nevydėsi, kaip
savo akimis! Jos apsiašaroja, ma-
tydamos kitą imant.
16 Neimk to, į ką kitas žiūri
17 ir neimk to, kas ties juomi du-
benyje yra.
18 Žiūrėk į savo kaimyną, kas
jam patinka ir kas jam nepatinka ir,
iš savęs spręsdamas, visur pasielk
mandagiai.
19 Valgyk kaip žmogus, kas tau
padėta, staigiai nerydamas, kad
niekas tavimi nepasipiktintų.
20 Iš mandagumo baik pirmasis
valgyti, kad dėl tavęs nepyktų lyg
dėl kokio besočio.
21 Jei daugelio tarpe sėdi, tai ne-
būk pirmasis, kuris pradėtų kaušti.
22 Padorus žmogus pasitenkina
mažu ir todėl jam niekuomet ne-
reikia lovoje pūkščioti.
23 Jei skilvis nėra per daug pri-
krautas, tai galima smagiai išsimie-
goti ir anksti keltis ir gerai jaustis.
24 O besočiui sunku miegoti ir jis
gumbuojasi ir imasi su savo pilvu
lyg su broliu.
25 Jei verčiamas esi daug valgyti,
tai kelkis ir atstok, kad gautumei
ramybės.
26 Mano sūnau, klausyk manęs ir
neniekink manęs, tai tu pagaliau su-
prasi, kad teisybę kalbu.
27 Pasiimk sau kokį nors
darbą, tai tau neužeis jokia liga.
28 Svetingasis visų giriamas ir
teisėtai vadinamas puikiu žmogumi
ir toks pagyrimas jam atitinka.
29 Bet apie godišių visas mies-
tas piktai kalba. O tai ir visiškai
pateisinama.
30 Nenusigerk vynu, nes tas yra
daugelį pribaigęs.
31 Kaip plienas, iš ugnies išimtas,
vandeniu grūdinamas, taip mėgi-
nama nelabųjų širdis, kai jie
vynu apsigeria.
32 Su saiku vyną gerdamas,
žmogus atgaivina savo gyvastį.
33 O koks gyvenimas, kur vyno
nėra?
34 Vynas yra sutvertas žmogui
pralinksminti.
35 Su saiku geriamas vynas at-
gaivina kūną ir sielą.
36 Vynas, be saiko geriamas, su-
daro širdgėlos, erzina ir kelia
nesantaiką.
37 Apsigėręs padūkėlis dar labiau
dūksta,
38 kad jis tyčiojasi, užgaulioja ir
už tai yra apdaužomas, sumušamas
ir sužeidžiamas.
39 Nekoliok savo artimo prie vyno
ir nesugėdink jo, jam linksmam
esant.
40 Nebark jo ir nereikalauk iš jo
tada, kad jis tau sumokėtų, ką
jis tau skolingas yra.

32

Kuklumas Ir Dievo Bijojimas

1 Jei tave pakvietė vaišės pa-
ruošti, tai nesididžiuok ir būk, kaip
visi kiti pakviestieji. Pirma aprūpink
kitus, tada tu gali sėstis.
2 Kai viską būsi atlikęs, kas
reikalinga, tai sėskis prie jų,
3 kad jie su tavimi pasilinks-
mintų, tave pagerbdami, padoriu
ir šauniu žmogumi pavadindami.
4 Vyriausias veda kalbas, ka-
dangi jam tai tinka ir patyręs yra.
5 Netrukdyk kanklininkams.
6 Giesmes giedant, nekalbėk, bet
parodyk savo išmintį vėliau.
7 Kaip rubinas skaidriame aukse
šviečia, taip giesmėmis
paįvairinamos vaišės.
8 Kaip smaragdas prie puikaus
aukso pritinka,
9 taip pritinka giesmės prie gero
vyno.
10 Jaunuolis, jei reikalas kyla, irgi
gali pasireikšti vieną ir kitą
kartą.
11 Jei jis yra paklaustas, tai teat-
sako jis trumpu atsakymu.
12 Tegu jis nuduoda, lyg daug ne-
žinąs ir nenorįs pasisakyti.
13 Jis neturi lygintis su kilmin-

gaisiais ir neįsiterpti vyresniam
kalbant.
14 Prieš griaustinį sužaibuoja.
Tokiu pat būdu pasireiškia kuklusis
savo santūrumu.
15 Kelkis nuo stalo laiku ir ne
paskutinis.
16 Eik tuojau į namus, nedels-
damas. Ten pasidžiauk ir daryk,
ką nori. Tik nieko pikto nepada-
ryk, išdykusiai kalbėdamas,
17 bet dėkok už viską Tam, ku-
ris tave sutvėręs yra ir kuris tave
tomis gerybėmis pasotino.
18 Kas Dievo bijosi, tas mielai
leidžiasi pamokomas ir kas tai laiku
padarys, tas susilauks malonės.
19 Kas Dievo žodžio trokš, tas jo
apsčiai ir gaus. Bet, kuris dėl jo
rimtai nesirūpins, tas pasidarys
piktesniu.
20 Kas Viešpaties bijosi, tas at-
pažįsta tikrąjį mokslą ir
daro, kad teisingumas šviestų lyg
šviesa.
21 Bedievis pagraudenimo nepri-
ima ir savo pasielgimą pateisina
kitų pavyzdžiais.
22 Protingas žmogus neatmeta
gero patarimo.
23 Bet pramuštgalvis ir pasipū-
tėlis nieko nebijo, o kai toks ką
nors išėdęs yra, tai jis nežino, kur
šokti.
24 Nieko nedaryk, nepasitaręs, tai
tau nereikės gailėtis, kai būsi
padaręs.
25 Neeik tokiais keliais, kuriais
pražūti gali arba akmenimis
susižeisti.
26 Nepasitikėk tuo, kad kelias
gerai atrodo. Saugokis net nuo savo
paties vaikų.
27 Visuose reikaluose saugokis,
Dievu pasitikėdamas, nes ir tai yra
įsakymų laikymas.
28 Kas Dievo žodžiui tiki, tas lai-
kosi įsakymų. Kas Viešpačiu
pasitiki, tas nieko nestokos.

33

Stebuklingi Dievo Keliai

1 Kas Dievo bijosi, tam nieko
pikto neatsitinka. Jei koks mėgini-
mas užeina, tai jis yra iš to
išlaisvinamas.
2 Dievo bijančiam Dievo žodis
nėra kančia, bet neištikimasis yra
lyg laivas, bangų mėtomas jūros
audroje.
3 Protingas žmogus tvirtai lai-
kosi Dievo žodžio, nes Dievo žodis
yra jam tikra teisybė ir aiški kalba.
4 Pirma įsitikink, tada apie tai
kalbėk. Tik gerai susipažinęs, ga-
lėsi atsakymą duoti.
5 Kvailučio širdis yra kaip ve-
žimo ratas ir jo mintys sukasi aplink,
kaip stebulė.
6 Kaip eržilas žvengia, kumelę
pamatęs, taip pasityčioja neištiki-
masis ir skundžiasi:
7 "Kodėl viena diena turi būti
šventesnė už kitą? Juk ta pati
saulė per metus jas visas padarė."
8 Viešpats, Savo išmintimi, taip
sutvarkė laikus ir šventes, kad jos
yra skirtingos.
9 Kai kurias Jis išsirinko ir pa-
šventino kitų dienų tarpe,
10 lygiai, kaip Jis žmones iš žemės
ir Adomą iš dulkių padaręs yra.
11 Ir, vis dėlto, Savo įvairiopa
išmintimi Viešpats juos įvairingai
suskirstė.
12 Kai kuriuos Jis palaimino, iš-
augštino ir pašventino ir Savo tar-
nybai paskyrė. O kai kuriuos jis
prakeikė, pažemino ir iš pareigų
atleido.
13 Nes Jo rankoje yra visi lyg
puodžiaus molis, iš kurio Jis daro,
kas Jam patinka.
14 Taip yra ir žmonės Jo rankoje,
kuriuos Jis sutvėrė ir Jis kiek-
vienam suteikia tai, kas reikalinga.
15 Taip Jis sustatė gera ir bloga,
gyvybę ir mirtį, Dievą mylintį
ir bedievį, vieną prieš kitą.
16 Pasižiūrėk į Augščiausiojo
darbus ir matysi, kad Jis visur po
du išdėstė, vieną prieš kitą
pastatydamas.
17 Aš pabudau paskutiniuoju, ku-
ris rudenį eina po derliaus pa-
rankioti ir Dievas laimino mane,
kad mano spaustuvas prisipildė
taip, kaip per patį derlių.

18 Matote, kad aš tai ne sau dariau, bet visiems tiems, kurie mielai mokytis nori.
19 Klausykite manęs, jūs kilmingieji ir tautos valdytojai, ir atkreipkite dėmesį į tai!
20 Neatiduok sūnui, žmonai, broliui ar draugui savęs, kol gyvas esi ir neperleisk niekam savo turtų, kad tau nereikėtų gailėtis ir tų iš jų prašyti.
21 Kol dar gyvas esi ir gali pakrutėti, niekam kitam nepasiduok.
22 Geriau yra, jei vaikai iš tavęs prašo, negu tu turi laukti iš jų.
23 Pasilik viso vyriausiuoju ir savo garbės niekam neduok atsiimti.
24 Kai tavo paskutinės dienos ateis, tai išdalink savo turtus.
25 Asilui reikia pašaro, botago ir naštos. Tarnui reikia duonos, pabaudos ir darbo.
26 Tarnui duok darbo ir jis tave paliks ramybėje. Jei jam leisi dykinėti, tai jis mėgins nuo tavęs atsipalaiduoti.
27 Jungas bei pančiai nulenks sprandą, o lazda bei rimbas piktą berną.
28 Varyk jį į darbą, kad jis nedykinėtų.
29 Dykinėjant išmokstama daug pikto.
30 Bernui užduok darbą, kokį jis atlikti gali. Jei jis tada neklausys, tai supančiok jį. Tačiau neuždėk jam per daug ir visur laikykis saiko.
31 Jei turi tarną, tai prižiūrėk jį, kaip pats save. Nes, jei kas jam ką daro, tai liečia tavo kūną ir gyvybę. Jei turi tarną, tai laikyk jį, kaip pats save, nes jis yra tau reikalingas, kaip ir tavo gyvybė.
32 Jei tu jį piktai užlaikysi, tai jis kelsis ir nuo tavęs pabėgs. Ir kur tu jį sugausi?

34

Sapnai, Pasitikėjimas Dievu

1 Neišmintingi žmonės patys save apsigauna, tuščiomis viltimis pasitikėdami.
2 Kvailieji pasitiki sapnais. Kas sapnais pasitiki, tas gaudo šešėlius ir nori vėją sugauti.
3 Sapnai yra vaizdai be būtybės.
4 Ką tu gali padaryti neužterštą iš užteršto? Kaip gali būti tiesa tai, kas netiesa yra?
5 Savo prasimanytos pranašystės, aiškinimai ir sapnai yra vieni vėjai, kurie, vis dėlto, gali tau sukelti susirūpinimų.
6 Jei jie nėra atsiųsti Augščiausiojo, tai jais nepasitikėk.
7 Nes sapnais daugelis apsigavo ir pergyveno įvairių nusivylimų.
8 Jei nori įsakymų laikytis, tai nėra reikalo melų klausytis. Ir Dievo žodžio tau pakaks, jei tą sąžiningai skelbsi.
9 Gerai išauklėtas žmogus daug supranta ir kas patyrimo turi, gali kalbėti apie išmintį.
10 Kas nėra patyręs, mažai težino.
11 Kas daug apkeliavęs yra, tas susirinko daug patyrimų.
12 Aš daug išmokau, toli keliaudamas ir aš daugiau žinau, negu pasakau.
13 Dažnai atsidūriau gyvybės pavojuje ir tais patyrimais išsigelbėjau.
14 Dvasia tų, kurie Dievo bijo, išliks gyva,
15 nes jų viltis paremta Tuo, kuris jiems padeda.
16 Kas Dievo bijosi, tas nieko nepabūgs ir neišsigąs, kadangi jis Juo pasitiki.
17 Laiminga yra siela, kuri Dievo bijosi.
18 Kuo ji pasitiki? Ir kas yra jos paguoda?
19 Viešpaties akys mato tuos, kurie Jį myli. Jis yra jų didinga apsauga, didelė galybė, pavėsis nuo kaitros, pastogė karštu pietų metu, kuris apsaugoja nuo suklupimo ir kritimo,
20 kuris širdį atgaivina ir veidą linksmą padaro, sveikatos, gyvumo ir palaimos suteikia.
21 Kas neteisėtų turtų aukoja, to auka yra įžeidimas.
22 Toks bedievių įžeidimas Dievui niekaip nepatinka.
23 Bedievių aukos Augščiau-

siam ir taip nepatinka, nes nuodėmių atleidimas negaunamas už aukų daugybę.
24 Kas nuo vargingojo atsargų aukoja, tas daro lyg jis tėvo akivaizdoje sūnų papjautų.
25 Vargingasis teturi kąsnelį duonos. Kas jam ir tą atima, tas yra žudikas.
26 Kas kam maistą atima, tas žudo savo artimą.
27 Neužmokėti darbininkui už atliktą darbą yra kaip kraujo praliejimas.
28 Jei vienas stato ir kitas ardo, ką tuodu turi, taip dirbdamu?
29 Jei kas meldžiasi ir vėliau keikiasi, kaip gali Viešpats tokį išklausyti?
30 Ką padeda tau apsiplovimas, jei nuo lavono atėjai, ir tu jį vėl eini paliesti!
31 Taip elgiasi žmogus, kuris už savo nuodėmes pasninkauja ir vėl pakartotinai nusideda. Kas gali jo maldą išklausyti ir ką padės jam jo pasninkavimas?

35

Aukos Ir Maldos

1 Dievo įsakymus vykdyti yra brangi auka.
2 Dievo įsakymus gerbti yra tikroji padėkos auka.
3 Dievui dėkoti yra tinkama valgomoji auka.
4 Gailestingam būti yra gera šlovinamoji auka.
5 Nuodėmių atsisakyti yra tikrasis pamaldumas, kuris Viešpačiui patinka ir liautis nuo neteisybės yra priimtina suderinimo auka.
6 Dėl to neturi tuščiomis rankomis ateiti Viešpaties akivaizdon.
7 Nes tai reikia daryti ir dėl Dievo įsakymų.
8 Teisiojo auka praturtina altorių ir iš jos kyla saldus kvapas Augščiausiam.
9 Teisiojo auka yra maloni ir niekuomet nebus užmiršta.
10 Atiduok Dievui garbę linksmomis akimis ir savo pirmones, nešykštėdamas.
11 Ką duodi, tai duok mielu noru ir, linksmas būdamas, pašventink savo dešimtines.
12 Dovanok Augščiausiam, kadangi Jis tave laimino, ką tu gali, ir atnešk tai linksmomis akimis.
13 Nes Viešpats, kuris atsilygina, atsilygins tau už tai septyneriopai.
14 Nenuskriausk Jo Jam teikiamomis aukomis.
15 Aukodamas nebūk savanaudiškas, nes Viešpats atkeršys ir Jis neatsižvelgs į asmenybę.
16 Jis padeda vargingam, nebūdamas šališkas, ir išklauso maldas to, kuris yra įžeistas.
17 Jis girdi našlaičio maldas ir našlės, kuri Jo prašo.
18 Ašaros, kurios bėga per našlės skruostus,
19 šaukiasi prieš tą, kuris jas išspaudė.
20 Kas Dievui su džiaugsmu tarnauja, tas Jam patinka ir tokia malda nueina ligi debesų.
21 Vargingųjų maldos prasiveržia pro debesis ir eina tol, kol jas pamato Augščiausias.
22 Ir Viešpats teisingai teis ir nubaus nedelsdamas, sudaužydamas kulšis negailestingiesiems.
23 Ir Jis atkeršys visiems tokiems žmonėms ir išnaikins juos, kurie anuos užgauna, sumušdamas neteisiųjų visą galybę,
24 atlygindamas kiekvienam pagal savo darbus ir užmokėdamas jiems taip, kaip jie užsitarnavo,
25 padarydamas teismą Savo žmonėms, pradžiugindamas juos Savo gailestingumu.
26 Kaip lietus atgaivina po sausmečio, taip Jis atgaivina varge Savo gailestingumu pačiu tikruoju laiku.

36

Dievo Žmonių Malda

1 Viešpatie, Visagalis Dieve, pasigailėk mūsų,
2 atsižvelk į mus ir pabaugink visas tautas.
3 Pakelk Savo ranką prieš svetimuosius, kad jie Tavo galybę pamatytų.

4 Kaip Tu jiems matant mums
šventu pasirodei, taip šlovingai pa-
sirodyk ir jiems, mums matant,
5 kad jie atpažintų, kaip mes
atpažinome, jog, Dieve, kito Dievo
be Tavęs nėra.
6 Padaryk naujus ženklus ir
stebuklus,
7 parodydamas galingai Savo
ranką ir Savo dešinę.
8 Užsirūstink ir išliek Savo
kerštą,
9 sumušk priešininką ir išnai-
kink priešą,
10 padaryk tai nedelsdamas ir at-
simindamas Savo Sandoros, kad
Tavo stebuklingus darbus
išaugštintume.
11 Ugnies galybė turi praryti tuos,
kurie jaučiasi saugūs ir sunaikinti
visus, kurie Tavo tautai skriaudos
padaro.
12 Sutriuškink kunigaikščių
galvas, kurie mūsų neapkenčia ir
giriasi: "Mes esame vieni!"
13 Surink Jokūbo gimines ir te-
būna jie Tavo dalis, kaip pradžioje.
14 Pasigailėk Savo tautos, kuri iš
Tavęs savo vardą gavo ir Izraelio,
kurį Tu Savo pirmuoju sūnumi
vadini.
15 Pasigailėk Jerūzalės, kurioje
Tavo šventovė yra ir kur Tu gyveni.
16 Atstatyk Cioną, kad Tavo
žodis jame vėl skelbiamas būtų,
kad žmonės Tave didžiai pagerbtų.
17 Pasirodyk tiems, kurie Tavieji
iš pat pradžios buvo ir įgyvendink
tas pranašystes, kurios Tavo vardu
skelbiamos buvo.
18 Atitesėk tiems, kurie Tavęs
laukia, kad pamatytų, jog Tavo
pranašai teisingai išpranašavo.
19 Išklausyk, Viešpatie, maldas
tų, kurie Tavęs šaukiasi, sulig
Aronu, palaimindamas Savo
tautą, kad visi žemės gyventojai
atpažintų, kad Tu, Viešpatie,
amžinuoju Dievu esi.
20 Pilvas priima visokį maistą.
Bet vienas valgis yra geresnis už
kitą.
21 Kaip liežuviu stirniena at-
pažįstama, taip atpažįsta pro-
tinga širdis melagingus žodžius.
22 Klastingas žmogus gali tau
daug skriaudos pridaryti. Bet, kas
patyręs, mokės nuo tokio
apsisaugoti.
23 Motinos myli visus sūnus. Bet
iš dukterų kartais viena yra mei-
lingesnė už kitą.
24 Puiki žmona pradžiugina savo
vyrą. Ir vyras nieko geresnio ne-
norėtų turėti.
25 Jei ji dar meilinga ir pamaldi
yra, tai kito tokio vyro nesurasi.
26 Kas šeimininkę turi, tas padi-
dina savo turtus, turėdamas išti-
kimą pagalbininkę, gerą
ramstį, kuriuo gali pasitikėti.
27 Kur tvoros nėra, ten nuosa-
vybė naikinama, kur šeimininkės
nėra, ten yra šeimininkas kaip be
galvos.
28 Kaip niekas plėšikui netiki,
kuris iš miesto į miestą klajoja,
taip niekas netiki vyrui, kuris
namų neturi ir nakvoja ten, kur
jam papuola.

37

Klastingi Patarėjai

1 Kiekvienas gali tvirtinti: "Ir aš
esu vienas tavo draugų!" Bet kai
kurie tokių tik tavo draugais
vadinasi.
2 Kai draugai susipyksta, ar jie
nesipyksta ligi mirties?
3 O iš kur ateina toks piktumas,
kad visas pasaulis taip pilnas
nepasitikėjimo?
4 Kol draugas laimingai gyvena,
tol jie kartu džiaugiasi su juomi.
Bet, kai jam nebesiseka, tai jie pa-
sidaro jo priešais.
5 Dėl savo pilvo jie su juomi
draugauja, bet, kai vargai užeina,
tai jie slepiasi už savo skydo.
6 Neužmiršk savo draugo, links-
mas būdamas.
7 Atsimink jo, kai turtingas
pasidarai.
8 Kiekvienas patarėjas nori pa-
tarti, bet kai kurie daro tai savo pa-
čių naudai.
9 Todėl saugokis tokio patarėjo.
Pirma nustatyk, ką jis iš to nori

laimėti. Gal jis savo naudos ieško ir nori, kad tu pirma išbandytumei?

10 Jis tau įkalbės, kad verta mėginti, nieko tau nelinkėdamas, bet laikysis nuošaliai ir žiūrės, kaip tau viskas pasiseks.

11 Nesitark su tokiu, kuriuo negalima pasitikėti ir neklausk patarimų tokių, kurie tau pavydi.

12 Neklausk patarimo moters apie jos priešininkę arba bailiojo apie kovojimą, arba prekiautojo apie įkainavimą tavo prekių, sulyginant su jo prekėmis, arba pirkėjo, kaip brangiai tu turėtumei mokėti,

13 arba pavydinčio, kaip ką nors gera padaryti, ar negailestingojo, kaip pasigailėti, ar tinginio, kaip daugelį darbų atlikti,

14 arba samdinio, kuris namų neturi, kaip užbaigti kokį darbą, arba tinginį berną apie didelius uždavinius. Tokių žmonių patarimų neklausk.

15 Bet klausk patarimų visuomet Dievo bijančių žmonių, apie kuriuos tu žinai, kad jie Dievo įsakymų laikosi,

16 kurie yra to paties nusistatymo, kaip ir tu, ir kurie tavęs pasigailės, kai tu suklupsi.

17 Tokių žmonių patarimą priimk, nes atviresnių patarėjų tu niekur nerasi.

18 Iš tokių vienas vienintelis gali kartais daugiau pastebėti, negu septyni sargybiniai, kurie augštai bokšte tupi.

19 Bet visais atžvilgiais šaukis ir Augščiausiojo, kad Jis tau vadovautų visuose tavo žygiuose.

20 Pirma apsiklausinėk ir pasiklausk patarimų, kol ką nors pradėsi daryti.

21 O kur kas naujo pradedama, tai vienas iš šių keturių ateina, gera arba bloga, gyvenimas ar mirtis. Ir kuris iš tų nepriklauso nuo liežuvio?

22 Kai kas moka kitiems gerai patarti, bet sau visiškai nesugeba.

23 Kai kas nori protingai patarti, bet niekas jo neklauso ir jis pasilieka elgeta,

24 neturėdamas tam Viešpaties dovanos, kadangi jis visiškai be išminties yra.

25 Kai kas yra išmintingas iš savo paties patyrimų ir savo patarimais pasitarnauja ir jam sekasi.

26 Išmintingasis gali savo tautiečius mokyti, jiems pasitarnauti ir turėti pasisekimo.

27 Išmintingas žmogus didžiai gerbiamas ir visi išgarbina jį, kurie jį tik pamato.

28 Kiekvienam yra nustatytas laikas gyventi, bet Izraeliui nėra nustatytas.

29 Savo žmonių tarpe išmintingasis augštai gerbiamas ir tokio žmogaus vardas išliks amžiams.

30 Mano sūnau, ištirk, kas tavo sveikatai tinka ir kas netinka, to nevartok.

31 Nes, kai kam kai kas netinka. O kai kas kai ko ir nemėgsta.

32 Nepersivalgyk visokiais skanumynais ir per godžiai neprisikimšk.

33 Nes nuo persivalgymo susirgsi ir besotis smaguriautojas susigadins savo skilvį.

34 Daugelis, persivalgydami, susilaukė mirties. Kuo daugiau su saiku valgysi, tuo ilgiau gyvensi.

38

Gydytojas Ir Liūdesys

1 Atitinkamai pagerbk gydytoją, kad tu jį gautumei, kai tau jo reikės.

2 Nes Viešpats jį sutvėrė ir vaistai ateina nuo Augščiausiojo ir patys karaliai gerbia jį.

3 Gydytojas pasižymi savo sugebėjimais kunigaikščių ir kilmingųjų tarpe.

4 Viešpats leidžia vaistų žolėms iš žemės užaugti ir protingasis jų neniekina.

5 Kad Jo galybę suprastume, medis padarė saldų vandenį iš kartaus.

6 Jis davė žmonėms tokių sugebėjimų, kad jais Jo stebuklingieji darbai būtų iškeliami.

7 Jis gydo žolėmis ir atima skausmus ir vaistininkas iš jų pasigamina vaistus.

8 Visų Dievo darbų negalima
išpasakoti, nes Jis viską duoda,
kas pasaulyje reikalinga yra.
9 Mano sūnau, kai tu susergi, tai
to nepaniekink ir prašyk Viešpatį
ir Jis tave pagydys.
10 Mesk nuodėmes ir nenusidėk
savo rankomis ir apvalyk savo
širdį nuo visokių piktumų.
11 Aukok auką saldžiam kvapui
ir kvietinių miltų atsiminimui ir
riebią auką, lyg mirti turėtumei.
12 Tada pasišauk gydytoją pas
save, nes Viešpats jį sutvėrė ir
nepaleisk jo nuo savęs, kadangi jis
tau reikalingas.
13 Yra atvejų, kuriais ir gydy-
tojai ligonims padėti turi,
14 nes ir jie meldžia Viešpatį,
kad anie pasveiktų ir ilgiau
gyventų.
15 Kas savo Sutvėrėjui nusideda,
turi gydytojui į rankas pakliūti.
16 Mano sūnau, jei kas miršta, tai
verk dėl jo ir apraudok jį, lyg tau
būtų didelė skriauda padaryta.
Paruošk atitinkamai lavoną ir pa-
laidok jį garbingai.
17 Tu turi graudžiai nusiverkti,
savo širdimi liūdėti ir gedėti taip,
kaip jis užsitarnavo,
18 bent vieną dieną arba dvi,
kad niekas piktai apie tave nekal-
bėtų, bet ir vėl nusiramdyk, kad
per daug nenusimintumei.
19 Nes iš liūdesio kyla mirtis ir
širdies liūdnumas sumažina jėgas.
20 Varge nusiminimas nesibaigia
ir vargingystė sukelia širdgėlos.
21 Neįleisk liūdnumo į savo
širdį, bet varyk jį nuo savęs,
neužmiršdamas, jog viskas turi
užsibaigti.
22 Nes sugrįžimo nėra ir jam tai
nepadės, o tu sau žalos pasidarysi.
23 Atsimink, kaip jis mirė, taip ir
tau reikės mirti. Toji valanda atėjo
jam vakar, o šiandien ji ateina tau.
24 Kadangi negyvasis jau ilsis, tai
jo ir nebeminėk ir nusiramdyk dėl
jo, kadangi jo dvasia iš čia yra
išėjusi.
25 Kas Rašto turi mokytis, tas
negali kuo kitu užsiimti. O kuris turi
mokyti, neturi kitų darbų dirbti.
26 Kaip gali tas mokyti, kuris turi
arti, jaučius botagu mielai varinė-
damas ir kitais darbais užsiimda-
mas ir nieko kito nežino, kaip tik
apie jaučius šnekėti?
27 Jis turi pagalvoti, kaip lauką
įgyventi ir kaip galvijus kas
dieną pašerti bei pagirdyti.
28 Taip pat ir staliai ir kiti me-
džio darbininkai, kurie dieną ir
naktį medžio darbus dirba, turi
pagalvoti ir pasistengti nuo ryto ligi
vakaro, kad viskas būtų pabaigta
ir gerai padaryta.
29 O ir kalvis prie priekalo pa-
vargsta nuo ugnies ir dumplių,
bekaldamas ir savo darbus
atlikdamas.
30 Nuo kalimo ir tarškinimo jo
ausys privargsta ir jis žiūri, kaip
savo darbą pabaigti,
31 galvodamas nuo ryto iki va-
karo, kaip viską dailiai padaryti.
32 Ir puodžius turi dirbti savo
įrankiais, ratą sukti savo koja ir
sekti, kad viskas gerai išeitų ir kad
tam tikras skaičius indų būtų
pagamintas.
33 Jis turi žiesti iš molio indus ir
lankstytis prie savo kojų per
dieną, kol pavargsta.
34 Jis turi pagalvoti, kaip juos kuo
gražiausiai apdažyti ir kaip krosnį
kasdien išvalyti.
35 Šie visi yra patenkinti savo
amatu ir kiekvienas stengiasi savo
darbą kuo puikiausiai atlikti.
36 Be jų miestas negali apsieiti.
37 Bet jų niekur negalima iš-
siųsti ir jie negali jokių viešų
pareigų užimti.
38 Jie nėra išlavinti Rašto mokyti,
nei įstatymų aiškinti, nei jų
pritaikyti.
39 Išmintingų patarimų jie ne-
gali duoti, bet turi dirbti savo kas-
dieninį darbą ir žiūrėti, kaip iš
to pragyventų, kitokiais dalykais
neužsiimdami.

39

Šventasis Raštas

1 Kas apsiima Augščiausiojo
įstatymus išmokti, tas turi suži-

noti visą senųjų išmintį ir susipažinti su pranašų skelbimais.
2 Jis turi žymiųjų žmonių žygius ir pergyvenimus įsidėmėti, patyrinėti jų prasmę ir tai skelbti.
3 Jis turi išmokti dvasinio turinio patarimus ir įsigilinti į jų tiesos paslaptis.
4 Toks žmogus gali kunigaikščiams tarnauti ir pabūti kilmingųjų tarpe.
5 Tokį galima siųsti į svetimą šalį, nes jis žino, kaip atskirti žmonėse gera nuo pikto.
6 Jis stengiasi, anksti atsikėlęs, kreiptis į Viešpatį, kuris jį sutvėrė ir meldžiasi Aukščiausiojo akivaizdoje.
7 Burną drąsiai atverdamas, jis prašo savo nuodėmių atleidimo.
8 O kai jis su Viešpačiu suderintas yra, tai duoda jam Tas apsčiai išminties dvasios,
9 kad jis išmintingų patarimų gali duoti ir galingai skelbti ir už visa tai dėkoti savo maldose.
10 Ir Viešpats laimina jį, kad patarimai ir pamokslai būtų pasėkmingi.
11 Pirma jis visa savyje pagrindinai apsvarsto, tada jis išdėsto ir išaiškina savo pamoksle, visa patvirtindamas Švento Rašto žodžiais.
12 Ir daugelis stebisi jo išmintimi, kuri niekuomet neišnyksta.
13 Ką jis išdėstė, bus skelbiama ir toliau ir surinkimas jį už tai pagerbs.
14 Jo nebus užmiršta ir jo vardas išliks žinomas kartų kartoms.
15 Kol jis gyvens, jo vardas bus žymesnis už tūkstantį kitų ir pasiliks žinomas net po jo mirties.
16 Aš turiu dar daugiau pasakyti, nes aš esu pilnas minčių, kaip pilnatis mėnulis.
17 Klausykite manęs, jūs šventieji vaikai, ir klestėkite kaip rožės prie upelio pasodintos.
18 Kvepėkite saldžiu kvapu kaip smilkalai ir žydėkite kaip lelijos, skaniai kvepėdamos.
19 Pagirdami giedokite ir šlovinkite Viešpatį ir didingai liaupsinkite Jo vardą už visus Jo darbus.
20 Dėkokite Jam giesmių ir kanklių garsais, išreikšdami padėką tokiais žodžiais:
21 "Visi Viešpaties darbai yra labai geri ir ką Jis įsako, tai įvyksta atitinkamu laiku."
22 Negalima klausti: "Kas tai ir kam tas?" Nes viskas vyksta nustatytu laiku taip, kaip Jo įsakymu anie vandenys sustojo ir laikėsi vienoje vietoje, kaip mūrų užtverti.
23 Ką tik Jis nori, gali Jis įgyvendinti Savo įsakymais ir niekas negali suvaržyti Jo išganomosios galybės.
24 Jis mato visų žmonių darbus ir nieko negalima nuslėpti nuo Jo akių.
25 Jis seka viską nuo galo iki galo ir Jo akims nėra nieko, ko Jis nepažintų.
26 Nėra reikalo klausti: "Kas tai ir kam tas?" Nes Jis viską sutvėrė kuriam nors tikslui.
27 Nes Jo palaima teka kaip upės srovė ir kaip didelis tvanas žemę girdo.
28 Kaip Jis vandeningą žemę išdžiovina, taip gali Jis ir bedievius bausti.
29 Šventieji džiaugiasi Jo darbais, bet bedieviai jais nėra patenkinti.
30 Visa tai, kas pradžioje sutverta buvo, yra pamaldiesiems naudinga, bet bedieviams tai yra kenksminga.
31 Žmogaus gyvenimui reikalinga vandens, ugnies, geležies, druskos, miltų, medaus, pieno, vyno, aliejaus ir drabužių.
32 Visa tai pasitarnauja pamaldžiųjų labui, bet bedievių pražūčiai.
33 Ir kai kurie vėjai paleidžiami kerštui įvykdyti, kai jie žalos padaro.
34 Kai bausmę reikia įgyvendinti, siaučia jie, kerštą vykdydami To, kuris juos sutvėrė.
35 Ugnis, kruša, badas ir mirtis yra sutverti atsikeršyjimo tikslams.

36 Laukiniai žvėrys, skorpijonai,
žalčiai ir kardas taip pat kerštui ir
bedievių išnaikinimui sutverti.
37 Šie visi yra pasiruošę, kai jie
Jam žemėje reikalingi, valandai atė-
jus, vykdyti Jo įsakymą su
džiaugsmu ir nedelsti.
38 Tai yra, ką aš norėjau ir pra-
dėjau rašyti,
39 kad visi Viešpaties kūriniai yra
geri ir kad kiekvienas jų tam tikru
laiku kur nors naudingas yra.
40 Ir negalima sakyti, jog ne vis-
kas tvarkoje, kadangi kiekvienam
sutvėrimui yra duotas laikas ir
tikslas.
41 Todėl reikia Viešpaties vardą
liaupsinti ir Jam padėkoti žodžiu
ir širdimi.

40

Žmogaus Dalia

1 Daug vargų mato žmogus
savo gyvenime, nuo savo gimimo
dienos iki kol dedamas žemėn, kuri
mūsų visų motina yra.
2 Čia žmogus vis kovoja rūpes-
čiais, baime, viltimi ir pagaliau
mirtimi.
3 Toks pat likimas ir tų, kurie
augštai išgarbinti, o ir žemės
paprastųjų.
4 Taip pat ir tų, kurie karališ-
kai aprėdyti ir apvainikuoti yra, bet
ir tų, kurie kasdieniniais drabu-
žiais apsirengę yra. Niekuomet
netrūksta rūstumo, keršto,
nepasitenkinimų, nesantaikos,
mirties baimės, pavydo ir
peštynių.
5 Kai laikas lovoje ilsėtis, tai
naktį įvairios mintys žmogų
ima varginti.
6 Nors jis truputį ir atsigauna,
bet tai jam nelabai padeda, kai jis
sapne priešą atžygiuojant pamato.
7 Pabudęs ir įsitikinęs, kad jis
tik sapnavęs, jis jaučiasi lyg iš mū-
šio pasprukęs ir džiaugiasi, jog tai
tik sapnas buvęs.
8 Tokių dalykų pergyvena
žmonės ir gyvuliai, bet bedieviai
septyneriopai dažniau.
9 Žudynės, kraujo liejimas, peš-
tynės, kardas, nelaimės, badas,
kančia ir sloga,
10 visa tai skirta bedieviams. Nes
ir didysis tvanas turėjo dėl jų
užeiti.
11 Kaip visi vandenys suteka į
jūrą, taip viskas turi pavirsti žeme,
kas iš žemės atėjo.
12 Visi kyšiai ir visos neteisybės
bus išveistos, bet teisybė pasiliks
amžina.
13 Bedievių turtai išsenka kaip
upelis, nuskamba, kaip perkūnas
lietui lyjant.
14 Kol jie kyšių gauna, tol jie
yra gerai nusiteikę, bet pagaliau jie
turės prieiti galą.
15 Bedievių vaikai negaus
įsigalėti ir neteisieji negali
įsišaknyti ant plikos uolos.
16 Nors jie ir prie vandens būtų
ir daug drėgmės gautų, tačiau jie
bus išrauti pirm visos žolės.
17 Bet gera daryti, tai yra lyg pa-
laimintas sodas ir gailestingumas iš-
silaiko amžiams.
18 Kas iš savo darbo minta ir tuo
pasitenkina, tas gyvena gražų,
ramų gyvenimą ir yra atradęs
turtą visų turtų.
19 Vaikus auginti ir miestą at-
statyti reiškia palikti savo vardą
amžinai atminčiai, bet padori žmona
reiškia daugiau už abudu.
20 Vynas ir kanklių garsai pra-
džiugina širdį, bet išmintis yra
malonesnė už abudu.
21 Vamzdžiai ir harfa skamba
gražiai, bet meilinga kalba pralen-
kia abudu.
22 Savo akimis tu matai, kas ma-
lonu ir gražu, bet gražiau yra pasi-
žiūrėti į žaliuojantį pasėlį.
23 Draugas su draugu pasimato
varge, bet vyras su žmona daug
dažniau.
24 Brolis padeda broliui varge, bet
gailestingumas padeda daug
daugiau.
25 Auksu ir sidabru išsilaiko

žmogus, bet tuo labiau geru patarimu.
26 Pinigai ir turtas duoda drąsos, bet tuo labiau bijojimas Dievo.
27 Kas Dievo bijosi, tas nieko nestokos ir jam paramos prašyti nereikės.
28 Kas Dievo bijosi, yra kaip palaimintas sodas, už kurį nieko gražesnio nėra.
29 Mano sūnau, nepasimesk į elgetavimą, nes geriau mirti, negu eiti elgetaudamas.
30 Kas kito duona pasitiki, tas negalvoja padoriai maitintis ir nusideda, kito maistu pasinaudodamas.
31 Bet protingas, išmintingas žmogus to nedaro.
32 Begėdžiui elgetavimas yra skanus maistas, nuo kurio jis pagaliau suserga piktu karščiavimu.

41

Mirties Baimė Ir Sarmata

1 O mirtie, kaip kartu yra pagalvoti apie tave žmogui, kuris visko turi, laimingai ir be rūpesčių gyvena,
2 kuriam viskas gerai sekasi ir kuris dar gerai pasisotinti gali!
3 O mirtie, kaip tu pasitarnauji vargšui,
4 kuris silpnas ir pasenęs yra, kuris daug rūpesčių turi, kuris nieko nebesitiki ir nebelaukia!
5 Nebijok mirti! Atsimink, kad taip Viešpaties surėdyta yra visiems gyviesiems, kurie prieš tave buvo ir kurie po tavęs bus.
6 Kaip tu gali priešintis Dievo valiai, ar tu gyvensi dešimtį, šimtą ar tūkstantį metų?
7 Nes pragare niekas nesiteirauja, kaip ilgai kas gyvenęs yra.
8 Bedievių vaikai ir tų, kurie prie jų prisidėjo, yra tikras pasibaisėjimas.
9 Nelabųjų vaikams skirtoji tėviškės dalis sunyks ir jų vaikai bus paniekinti.
10 Vaikai skųsis dėl savo tėvo, bedievio, nes dėl jo jie yra paniekinti.
11 Vargas jums, jūs bedieviai, kurie atsisakėti Augščiausiojo įstatymų!
12 Jūs esate prakeikti, gyvi ar mirę būdami.
13 Kaip visa, kas iš žemės ateina vėl žeme pavirsta, taip nueina bedieviai iš prakeikimo į pražūtį.
14 Žmogus gali vargti čia, kol tik gyvas yra, bet bedievių vardas bus išnaikintas, kadangi jis niekam netinka.
15 Stenkis išlaikyti savo gerąjį vardą, nes tas tau labiau užtikrintas, negu tūkstantis aukso sandėlių.
16 Gyvenimas, nors jis ir labai geras būtų, tačiau jis tėra neilgas. Bet geras vardas išlieka amžiams.
17 Mano sūnūs, jei jums gerai sekasi, tai žiūrėkite, kad jūs pasiliktumėte tokie, kokie esate, vis Dievo bijodami.
18 Todėl kreipkite dėmesį į mano žodžius, kuriuos aš jums pasakysiu.
19 Kartais laikome kai ką begėdiškumu, kas nėra begėdiška ir kai ką priimtina, kas nėra priimtina.
20 Prieš tėvą ir motiną gėdykis svetimauti. Kunigaikštis ir kilmingasis tesigėdi meluodamas.
21 Teisėjui ir patarėjui gėdos tesudaro neteisybė, o nepaklusnumas susirinkimui ir gyventojams,
22 artimui ir draugui skriaudos padaryti, kaimynui ką nors pavogti.
23 Gėdykis savo alkūnėmis užsigulti ant duonos, kuri ant stalo padėta yra.
24 Gėdykis, jei atskaitomybę padarydamas, kam nors skolingas esi ir kai neatsakai, kai esi sveikinamas.
25 Gėdykis žiūrėti į paleistuvę ir savo veidą nukreipti nuo savo giminės.
26 Gėdykis užsigeisti kito žmogaus žmonos, palikimo ar kraičio.
27 Gėdykis kito žmogaus mergos tykoti ir aplink jos patalą slankioti.

28 Gėdykis kolioti savo draugą, kai jam ką nors duodi, ir jį išbarti.
29 Gėdykis viską išplepėti, ką tu girdėjai ir tai, kas tau asmeniškai patikėta buvo. Jei tu visais šiais atžvilgiais sarmatos turėsi, tai tu būsi žmonėms mielas ir brangus.

42

Moterys Ir Dukterys

1 O dėl sekančių visų tau gėdytis nereikia. Nedaryk niekam neteisybės dėl įstatymų ir dėl Augščiausiojo sandoros,
2 gindamas teises tų, kurie Dievo bijosi,
3 sąžiningai pasielgdamas su artimu ir bendradarbiu, draugams paskirstydamas palikimą,
4 būdamas darbštus, patenkintas, teisingai atsverdamas ir atseikėdamas, ar tau daug ar maža atliktų,
5 tvarkingai atsiskaitydamas perkant ir parduodant, rūpestingai vaikus auklėdamas, piktą berną sudrausdamas,
6 išsaugodamas savo atsargas nuo savo išlaidžios žmonos ir kitų, viską saugiai užrakindamas,
7 viską suskaitydamas ir pasverdamas, jiems atiduodamas, pajamas ir išlaidas susirašydamas,
8 pamokydamas neprotinguosius ir mažai nusimanančius ir senuosius, kad jie nesiginčytų su jaunaisiais. Taip tada tau pavyks padoriai susitvarkyti ir tu būsi visų žmonių gerbiamas.
9 Dėl dukters tėvas daug rūpinas, apie ką niekas neišgirsta, ir daugelį valandų lieka nemiegojęs, kol ji jauna yra, kad ji nepasentų neištekėjusi, o ištekėjusi, kad jos vyras nepradėtų jos neapkęsti
10 arba, dar tėvų namuose bebūdama, vaiką neįgautų ir neapsigėdintų, ar ištekėjusi, padoriai pasielgdama, savo vyrui vaiką augintų.
11 Jei tavo duktė sarmatos neturi, tai prižiūrėk ją griežtai, kad dėl jos tavo priešai negautų pasityčioti ir kad žmonės bei visas miestas apie tave nekalbėtų ir tau nereikėtų piktų žodžių klausyti ir prieš visus gėdytis.
12 Nesižvalgyk po gražius žmones ir nesisukinėk per daug tarp moterų.
13 Nes, kaip iš drabužių kandys išlenda, taip ateina iš moteriškių daug pikto.
14 Saugiau būti su piktu vyru, negu prie draugiškos moters, kuri daug šmeižia ir gėdos pridaro.
15 Dabar aš liaupsinsiu Viešpaties darbus ir aš apsakysiu tuos, kuriuos man teko matyti. Viešpaties žodžiu viskas padaryta.
16 Saulė apšviečia visą pasaulį ir Viešpaties darbai yra pilni Jo šlovės.
17 Net šventieji neturi tos dovanos visus Viešpaties stebuklus išskaičiuoti, nes Visagalis Viešpats padarė juos per didelius, kad juos galėtume atitinkamai išliaupsinti.
18 Jis yra vienintelis, kuris patikrina gilybes ir žmonių širdis ir žino, ką jie galvoja.
19 Nes Viešpats viską žino ir mato, kuriuo laiku kas turi įvykti.
20 Jis praneša apie tai, kas buvo ir kas bus ir apreiškia tai, kas užslėpta. Jis supranta visas paslaptis ir Jam niekas nėra paslėpta.
21 Jis parodo didingai Savo išmintį ir Jis yra nuo amžių iki amžių.
22 Niekas negali Jo nei pamažinti nei padidinti ir Jam patarimų klaustis nereikia.
23 Kaip didingi yra Jo sutvėrimai, kurių tik krislelį tegauname pažinti!
24 Viskas gyvuoja ir išlieka amžiams. Jie yra Jam kam nors reikalingi ir jie visi Jo klauso.
25 Visur Jis turi juos po du, vieną prieš kitą pastatytą ir ką darydamas, Jis klaidos nepadaro.
26 Visi daiktai taip sukurti, kad

vienas kitam kuo nors
pasitarnautų.

43

Viešpaties Didingumas

1 Ir kas gali Jo šlovės atsižiūrėti?
Jo didybę matome begalinėje augš-
tybėje, skaisčios tvirtybės žydrioje
dangaus grožybėje.
2 Saulė, tekėdama, apsako
dieną ir yra Augščiausiojo ste-
buklingas kūrinys.
3 Per pietus ji išdžiovina žemę ir
kas gali iškentėti jos kaitrą?
4 Ji pašildo už daugelį kros-
nių karščiau, įkaitina kalnus,
atpučia šilimą ir taip skaisčiai
šviečia, kad į ją pasižiūrėti
negalima.
5 Didelis yra Tas, kuris ją
sutvėrė ir jai įsakė taip greitai
tekėti.
6 Ir mėnulis turi apšviesti savo
laiku visą pasaulį ir mėnesius
atskirti ir metus sudalinti.
7 Pagal mėnulį apskaičiuoja-
mos šventės. Tai yra šviesa, kuri
didėja ir mažėja.
8 Jis padaro mėnesį ir paauga
ir stebuklingai keičiasi.
9 Dangaus tvirtoje augštybėje
taip pat šviečia ir žvaigždžių dau-
gybė, kurios papuošia dangų.
10 Taip yra Viešpats joms augš-
tybėje įsakęs pasaulį apšviesti.
11 Jos yra tvarkomos Dievo žo-
džiu ir nepailsta sergėdamos savo
pamainomis.
12 Pažvelk į dangaus juostą ir
išliaupsink Tą, kuris ją padarė
tokiomis gražiomis spalvomis!
13 Augščiausiojo ranka papuošė
dangų pusračiu, nuostabiai išties-
dama didingai šviečiančią
juostą.
14 Jo įsakymu prisninga daug
sniego ir didingai žaibuoja, kad net
dangus prasiveria.
15 Debesys plaukia taip, kaip
paukščiai sklando.
16 Savo galia Jis sutirština de-
besis, kad kruša iš jų pradeda
byrėti.
17 Savo perkūnu išgąsdina Jis
žemę, kad kalnai sudreba prieš Jį.
18 Sulig Jo valia pučia pietų
vėjas, o ir šiaurys.
19 Kaip paukščiai šen ir ten lak-
sto, taip sukinėjasi ir vėjai, supūs-
dami sniegą į krūvas, lyg žiogai
susimeta į krūvas, žemėn
nutūpdami.
20 Sniegas yra taip skaisčiai bal-
tas, kad akys apmargsta ir širdis
stebisi, koks stebuklas iš lietaus
pasidaro.
21 Jis pabarsto šarmos ant žemės
kaip druską ir po šalčio ledgaliai
pasidaro smailūs, kaip ražiai.
22 Kai šiaurys papučia, tai van-
duo pavirsta ledumi, kur vandens
yra, ir pūsdamas virš vandens, ap-
traukia lyg šarvu.
23 Jis sugadina kalnus ir išdegina
dykumą, visa, kas žaliuoja, išnai-
kindamas kaip ugnis.
24 Tokiu atveju padeda tiršta
migla ir rasa po kaitros, kurios vėl
viską atgaivina.
25 Savo žodžiu Jis nuramino
jūrą ir pasodino joje salas.
26 Jūros keliautojai pasakoja apie
pavojus savo kelionėse ir mes esa-
me nustebinti tuo, ką mes iš jų
girdime.
27 Jūroje yra stebuklingų da-
lykų, įvairių gyvūnų ir ban-
ginių, tarpe kurių laivai plaukia.
28 Jo žodžiu viskas sulaikoma.
29 Nors mes ir daug kalbėtume,
mes tikslo nepasiektume. Tokiu
būdu: "Jis yra viskas!"
30 Jei mes tai ir kažin kaip išgir-
tume, tai ką tas reikštų. Jis yra
žymiai didesnis už Savo darbus.
31 Viešpats yra neapsakomai di-
delis ir Jo galybė yra nuostabi.
32 Liaupsinkite ir girkite Vieš-
patį taip augštai, kaip tik galite,
nes Jis yra dar augštesnis.
33 Girkite Jį visomis jėgomis ir
nepaliaukite,
34 nes ir tada dar nebūsite pa-
kankamai Jo išgarbinę.

35 Kas yra Jį matęs ir kas galėtų apie Jį pasakyti? Kas gali Jį taip augštai išgirti, kaip Jis iš tikrųjų yra?
36 Mes matome Jo darbų tik pačius mažuosius, nes daugelis didesnių mums tebėra užslėpti.
37 Nes visa Viešpaties padaryta ir Jis supažindina tuo tuos, kurie Jo bijosi.

44

Sentėvių Pagerbimas

1 Pagirkime žymiuosius žmones ir mūsų protėvius, kiekvieną savo kartoje.
2 Daug didingų darbų yra Viešpats Savo didele galia su jais nuveikęs.
3 Jie gerai valdė savo karalystes ir padarė pagirtinų žygių, gerai patardami ir pranašaudami.
4 Jie valdė žemę ir gyventojus Rašto pamokymais ir išmintimi.
5 Jie mokėsi muzikos ir sudėjo dvasines giesmes.
6 Jie yra ir turtingi buvę, valdė didelius turtus ir gyveno taikingai, kol tik gyvi buvo.
7 Jie buvo visi gerbiami savo laikais, pasižymėjo ir buvo išgiriami.
8 Mirdami, jie paliko savo garbingą vardą.
9 Bet kai kurie jų niekuo nepasižymėjo ir žuvo lyg nebūtų buvę. Ir kol jie gyvi buvo, gyveno jie kaip negyvieji ir jų vaikai už juos geresni nebuvo.
10 Bet anie šventieji, kurių teisumas nebus užmirštas, paliko gerą palikimą savo vaikams.
11 Jų vaikai ir vaikų vaikai nesulaužė sandoros dėl jų ir pasiliko ištikimi amžiams.
12 Jie bus visais laikais gerbiami.
13 Jie yra ramybėje palaidoti ir jų vardas išliks amžiams.
14 Apie jų išmintį kalbės kartų kartos.
15 Ir surinkimas plačiai išgarbina jų vardą.
16 Chenokas Viešpačiui labai patiko ir jis buvo paimtas, kad jis pasaulį pagraudentų atgailauti.
17 Noachas buvo pripažintas nekaltu ir susilaukė malonės keršto metu.
18 Taip jis išliko gyvas, kai žemę apsėmė didysis tvanas.
19 Ir jis gavo amžiną pažadą visam pasauliui, kad visa, kas gyva, tvanu daugiau nebebus išnaikinta.
20 Abraomas, žymusis daugelio tautų protėvis, yra taip gerbtinas, kad jam lygaus pasaulyje nėra.
21 Jis laikėsi Augščiausiojo įstatymų ir Dievas padarė sandorą su juomi, liečiančią jo kūną. Ir mėginamas, jis buvo rastas ištikimu.
22 Todėl pažadėjo jam Dievas, prisiekdamas, kad per jo palikuonius tautos palaimintos būtų ir kad jo ainių priaugtų tokia daugybė, kaip žemės dulkių,
23 kad jo vaikų vaikai būtų išaugštinti ligi žvaigždžių ir kad savo nuosavybėn gautų viską nuo vienos jūros iki kitos ir nuo upės iki žemės pakraščių.
24 Ir ta pati sandora bei palaima buvo taip pat užtikrinta Izaokui dėl jo tėvo Abraomo,
25 tokiu pat būdu ir Jokūbui—visiems amžiams.
26 Jis jį gausiai palaimino, parinkdamas jam tėviškę, kurią paskirstė jo dvylikai giminių.

45

Mozė, Aronas, Pinechas

1 Jis davė iš jo užgimti šventam žmogui, Mozei, kuris visam pasauliui mielas ir brangus buvo, kurį Dievas ir žmonės mylėjo, kurio vardas didžiai gerbiamas yra.
2 Ir jis buvo išgarbintas kaip senieji, šventieji protėviai ir taip išaugštintas, kad priešai jo bijoti turėjo. Ir jis galėjo savo žodžiais daug stebuklų padaryti.
3 Jis išaugštino jį karalių aki-

vaizdoje ir pavedė jam Savo tautą, apreikšdamas jam Savo šlovę.
4 Jis buvo išrinktas iš visų žmonių ir pašventintas dėl savo ištikimybės ir nuolankumo.
5 Jis įvedė jį į tamsų debesį ir davė jam Savo balsą išgirsti,
6 įteikdamas jam įsakymus, veidu į veidą, išganymo ir išminties įstatymus, kad Jokūbą išmokytų sandoros ir Izraėlį Jo nuostatų.
7 Jo brolį Aroną, iš tos pačios Lėvio giminės, Jis taip pat išsirinko ir išaugštino.
8 Jis padarė amžiną sandorą su juomi ir suteikė jam tautos kunigo pareigas.
9 Jis aprėdė jį gražiais ir iškilmingais drabužiais ir apsiautė jį brangiai išpuoštu apsiaustu.
10 Jis buvo apvilktas lininiu apatiniu apdaru, ilgu rūbu ir brangenybėmis išmargintu viršutiniu apsiaustu.
11 Jis buvo aplinkui apkabinėtas pumpurėliais ir aukso varpeliais, kad žvangėtų, jam įeinant ir išeinant, ir būtų girdima šventovėje ir kad būtų atsiminta tautos Dievo akivaizdoje.
12 Jo šventasis rūbas buvo apsagstytas auksu ir mėlynu bei raudonu šilku išsiuvinėtas.
13 Šviesos ir Teisybės skydelė ant krūtinės buvo meniškai padaryta, brangiųjų akmenaičių dirbėjų nudailintais akmenėliais gražiai apsagstyta, kuriuose buvo įpjauti dvylikos Izraelio giminių vardai, kad būtų atsiminta žmonių Dievo akivaizdoje.
14 Nuo kepurės ant kaktos kabėjo auksinis lapelis su įrašu: "Šventas Viešpačiui!" Visa tai buvo dailiai, skoningai, žavingai ir gražiai išdirbta.
15 Prieš jo laikus viso to nebuvo.
16 Niekas jais ir negalėjo apsirėdyti, o tiktai jo vaikai ir vaikų vaikai per amžius.
17 Visą laiką, kasdien reikėjo du kartu aukas aukoti.
18 Mozė įšventino jį, pašventindamas jį šventuoju aliejumi.
19 Su juomi buvo padaryta sandora, kad jis ir jo sūnūs, visuomet, kol tik danguje dienų bus, Jam tarnautų kunigais ir Jo tautą Jo vardan laimintų.
20 Jis išsirinko jį iš visų gyvųjų, kad jis aukotų Viešpačiui valgomųjų aukų ir rūkinamųjų aukų saldžiam kvapui ir atminčiai ir tuo tautą suderintų.
21 Jis įpareigojo jį Savo žodį skelbti, supažindinti Jokūbą su Jo liudymais ir Izraelį su Jo įstatymais.
22 Kai kurie pavydėjo jam ir dykumoje susidėjo su Datanu, Abyramu ir Koracho pasiutusia gauja ir kėlė prieš jį maištą.
23 Bet Viešpats žvilgterėjo ir Jam tai nepatiko ir jie visi buvo išnaikinti dideliu kerštu.
24 Pasirodydamas baisingu stebuklu, Jis prarijo juos Savo ugnimi.
25 Jis išgarbino Aroną tuo labiau, duodamas jam tėviškės dalį, paskirdamas jam visas pirmones ir apsčiai duonos.
26 Nes jie galėjo valgyti Viešpačiui aukojamųjų aukų, kurios jam ir jo vaikams duodamos buvo.
27 Bet jis neturėjo jokių teisių žemės gauti ar paveldėti, kartu su žmonėmis. Nes Viešpats buvo jų dalis ir jų palikimas.
28 Pinechas, Eleazaro sūnus, buvo trečiasis iš taip pagerbtųjų ir jis bijojosi Dievo, Jam uoliai tarnaudamas.
29 Kai tauta nusikalto, jis paliko ištikimas, tvirtas ir drąsus ir suderino Izraelį.
30 Todėl buvo jam suteikta taikos sandora, kad jis vadovautų šventovei ir tautai, kunigaudamas, ir kad tos šventos pareigos liktų jam ir jo vaikams per amžius.
31 Taip buvo ir su Dovydu iš Jūdos giminės padaryta sandora, kad karaliumi būtų parinktas tik kuris iš jo sūnų.
32 Taip lieka ir Arono palikimas

jo vaikams, kad mums išmintis
būtų skelbiama ir tauta teisingai
valdoma, kad jų einamos šlovingosios pareigos būtų tęsiamos per
amžius.

46

Jehošua, Kalėbas, Valdovai, Šemūėlis

1 Jehošua, Nūno sūnus, buvo
karžygys kovose ir pasekėjas Mozės
savo pranašystėmis.
2 Jis laimėjo didelius mūšius
Dievo išrinktiesiems, atsikeršydamas priešams, kai jų užpultas
buvo, kad Izraelis jų palikimą
gautų.
3 Jis pasižymėjo kardą iškeldamas ir jį prieš miestus
pavartodamas.
4 Kas kada yra buvęs taip pasėkmingas? Jis paėmė Viešpaties
priešus.
5 Dėl jo sustojo saulė ir viena
diena pasidarė dviejų ilgumo.
6 Jis šaukėsi Augščiausiojo ir
Galingojo, kai priešas jį iš visų
pusių suspaudė ir Viešpats, Didysis, leido stambiems krušos gabalams ant priešo lyti,
7 kad priešas buvo išmuštas, bepuldamas. Tai suprato pagonys, kokiais ginklais šie kovojo,
8 kad Viešpats pats dalyvaująs
kovose, kadangi jis Viešpačiui ištikimai tarnavo.
9 O kai Mozė dar gyvas buvo,
atliko jis su Kalėbu, Jefunės sūnumi, didelį žygį, atsistodamu
prieš visą gaują ir nukreipdamu
nuodėmę nuo tautos ir nuramindamu begėdišką sukilimą.
10 Todėl juodu vienu du teišliko
iš šešių šimtų tūkstančių
vyrų, kuriuodu nuvedė žmones į
pažadėtąją žemę, kuri pienu ir
medumi sklysta.
11 Ir Viešpats išlaikė Kalėbą
sveiką iki senų dienų, kad jis
nužygiavo per kalnus į tą žemę,
kurią jo vaikai pasisavino,
12 kad visi Izraelio sūnūs matytų, kaip gera yra Viešpaties
klausyti.
13 O valdovai irgi yra išgarbinti,
nes jie stabams netarnavo ir nuo
Viešpaties neatsimetė.
14 Jų kaulai teatgyja iš tų
vietų, kur jie ilsisi
15 ir jų vardas teišlieka pagarbintas jų vaikuose toks, koks jis
buvo.
16 Šemūėlis, Viešpaties pranašas, Dievo mylimas, įkūrė karalystę ir pašventino kunigaikščius
savo tautai.
17 Jis teisė susirinkimą sulig
Viešpaties įstatymais ir Viešpats
saugojo Jokūbą.
18 Būdamas ištikimas, jis buvo
pranašu patvirtintas, kadangi jo
pranašystės iš tikrųjų
įsigyvendino.
19 Jis šaukėsi Viešpaties, Galingojo, kai priešai jį suspaudė iš
visų pusių ir jis paaukojo jauną
ėriuką.
20 Ir Viešpats sugriaudė iš dangaus ir buvo girdimas audroje
21 ir sumušė priešų kunigaikščius ir filistiečių kilminguosius.
22 O gyvenimo pabaigoje, prieš
mirtį, jis paliudyjo Viešpaties ir
Jo įšventintojo akivaizdoje, kad
jis pinigų nebuvo ėmęs nuo jokio
žmogaus ir net nė poros kurpių.
Ir niekas negalėjo jo kuo nors
pakaltinti.
23 Ir miręs, jis dar išpranašavo
karaliui jo mirtį ir iš žemės jį
žmonės girdėjo jį sakantį, jog
bedieviai būsią išnaikinti.

47

Dovydas, Šelomonas, Rechabeamas, Jerobeamas

1 Po jo, Dovydo laikais, pranašavo Natanas.
2 Ir Dovydas buvo iš Izraelio
sūnų išrinktas, kaip riebumai
atrenkami Dievo aukoms.
3 Jis apsidrausdavo nuo liūtų,
lyg žaizdamas su ožkyčiais ir nuo
meškų, kaip su ėriukais.
4 Savo jaunystėje jis nukovė mil-

žiną ir nuėmė giedą nuo savo
tautos.
5 Paėmęs svaidyklę rankon, jis
užmušė akmeniu išdidųjį
Goliatą.
6 Nes jis šaukėsi Viešpaties,
Augščiausiojo. Tas pastiprino jo
ranką, kad jis stiprųjį kovotoją
nudėjo ir tuo išaugštino savo
tautos vardą.
7 Jis leido jį išgarbinti lyg dešimtį
tūkstančių vyrų vertą
ir Dievas laimino jį, kad jis įgavo
karaliaus vainiką.
8 Visur jis sumušė priešus, išnaikino
filistiečius, sutriuškindamas
savo priešininkų galybę, kad
jie ir šiandien dar nėra atsipeikėję.
9 Už kiekvieną žygį jis dėkojo
Šventajam, Augščiausiam gražia
giesme.
10 Jis giedodavo iš visos širdies
ir mylėdavo Tą, kuris jį padaręs
buvo.
11 Jis atvedė giedorius prie altoriaus,
kur jie gražias giesmes
giedodavo.
12 Jis sutvarkė, kad šventės būtų
iškilmingai švenčiamos ir per visus
metus metinėmis šventėmis Viešpaties
vardas liaupsinamas ir rytmečiais
šventovėje giedama būtų.
13 Viešpats atleido jam jo nuodėmes
ir išaugštino jo vardą
amžiams ir padarė sandorą su
juomi, kad karalystė ir jos sostas
jam pasiliktų.
14 Po jo kraliaus vietą užėmė jo
gudrusis sūnus Šelomonas, kuriam
tėvas taiką užkariavęs buvo, kad
jis ramybėje valdyti galėjo.
15 Nes Viešpats buvo visur aplink
viską apraminęs, kad jis Viešpaties
vardui namus pastatė, šventovę,
kuri visiems laikams išliktų.
16 O kaip mielai tu mokeisi savo
jaunystėje, būdamas pilnas proto,
lyg kaip vanduo žemę apsemia!
17 Tu viską pripildei patarlėmis
ir pamokymais. Tavo vardas buvo
minimas toli salose ir dėl tavo taikingumo
tave visi mylėjo ir vertino.
18 Visi kraštai stebėjosi tavo giesmėmis,
patarlėmis, palyginimais,
išaiškinimais,
19 ir jie liaupsino Viešpatį, kuris
buvo vadinamas Izraelio Dievu.
20 Tu surinkai tiek daug aukso,
kaip cino ir tiek daug sidabro, kaip
švino.
21 Tavo širdis palinko į moteris
ir tos apsuko tavo galvą, kad tu
savo garbei gėdos užsitraukei,
22 padarydamas, kad tavo vaikai
buvo atmesti ir tavo palikuonys nubausti
už tavo kvailystę,
23 kai tavo karalystė buvo padalinta
ir Efrayme bedieviška karalystė
išdygo.
24 Bet Viešpats neatsiėmė viso
Savo gailestingumo ir nepakeitė
Savo pažado ir nepašalino Savo
mylimojo vaikų ir neišnaikino
visų Savo išrinktojo palikuonių,
25 bet išlaikė dalį iš Jokūbo
žmonių ir Dovydo šaknies.
26 Šelomonas užmigo su savo
tėvais
27 ir paliko iš savo giminės Rechabeamą,
neprotingą vyrą,
tautai valdyti,
28 kuris jokio supratimo neturėjo
ir savo užsispyrimu žmones atbaidė
29 ir be to, Jerobeamą, Nebato
sūnų, kuris Efraymą nuvedė
nuodėmėn, kad Izraelis stabus garbinti
pradėjo.
30 Jie pridarė tiek nuodėmių,
kad jie galiausiai iš savo žemės išvaryti
buvo.
31 Ir jie prasimanė visokiausių
stabų, kuriems jie tarnavo tol, kol
kerštas ant jų užėjo.

48

Ėlyja, Elyša, Chizekyja, Ješaja

1 Pranašas Ėlyja iškilo kaip ugnis
ir jo žodis degte degė, kaip
žibintas.
2 Jis padarė, kad badas užėjo ant
jų ir savo kerštu sumažino jų
skaičių.
3 Nes Viešpaties žodžiu jis
užrakino dangų, tris kartus ugniai
leisdamas žemėn nukristi.
4 Koks didingas tu buvai, Ėlyja,
su savo stebuklingais ženklais! Kas
taip garbingas, kaip tu!
5 Augščiausiojo žodžiu tu

prikėlei mirusį ir sugrąžinai iš pragaro.
6 Žymius karalius tu išmetei iš lovos, juos išmušdamas.
7 Tu išgirdai būsimąją bausmę Synajo kalne ir būsimajį kerštą Chorėbe.
8 Tu įšventinai karalius, kad jie baustų ir įstatei pranašus, kurie po tavęs būtų.
9 Tu buvai vėjo sūkurio paimtas ugningame vežime su žirgais.
10 Tau buvo įsakyta savo laiku bausti, kerštą numaldyti, jam dar neužėjus, tėvų širdis nukreipti į vaikus ir Jokūbo giminę sugrąžinti.
11 Laimingi tie, kurie tave matė ir meile vainikuojami yra!
12 Taip ir mes tikrai gyvi būsime!
13 Kai Ėlyja vėtroje paimtas buvo, nusileido jo dvasios apsčiai ant Elyšos. Savo laikais jis nebijojo jokio kunigaikščio ir niekas jo negalėjo nugalėti.
14 Niekas jo neįveikė ir jam mirus, jo lavonas dar pranašavo.
15 Gyvas būdamas, jis darė ženklus, o numiręs stebuklus.
16 Tačiau tai nepadėjo žmonėms pasigerinti ir nuo savo nuodėmių liautis tol, kol jie buvo išvaryti iš savo žemės ir po visus kraštus pasklaidyti,
17 kad jų tik mažas būrelis teliko su kunigaikščiu Dovydo namuose,
18 kurių tarpe kai kurie darė tai, kas Dievui patiko, bet kai kurie labai nusidėjo.
19 Chizekyja sutvirtino savo miestą ir įvedė vandentiekius. Uolose jis leido iškalti ir iškasti šulinius.
20 Jo laikais atžygiavo Sanchėrybas ir atsiuntė Rabšakę, kuris labai pasididžiavo, ranką pakeldamas prieš Cioną ir iš jo pasityčiodamas.
21 Tuomet jų širdys buvo sukrėstos ir jų rankos drebėjo, kaip gimdysiančios moteriškės.
22 Ir jie šaukėsi gailestingojo Viešpaties, rankas į Jį iškeldami.
23 Ir Šventasis danguje išklausė juos ūmai ir išgelbėjo juos Ješajos rankomis.
24 Jis sumušė Asirijos kariuomenę ir jo angelas juos išžudė.
25 Nes Chizekyja elgėsi taip, kaip Viešpačiui labai patiko ir jis pasiliko savo tėvo Dovydo keliuose ištikimas, kaip jį mokė didysis ir teisusis pranašas Ješaja, pranašaudamas.
26 Jo laikais saulė atgal tekėjo ir prailgino karaliaus gyvenimą.
27 Jis pranašavo turtinga dvasia apie būsimus įvykius, paguosdamas liūdnuosius Cione, kad jie vis ir vėl nusiramintų.
28 Jis apreiškė būsimus ir užslėptus įvykius, kurie dar nebuvo įsigyvendinę.

49

Jošyja, Pranašai ir Protėviai

1 Jošyjos vardas yra kaip brangūs smilkalai iš vaistinės.
2 Jis yra saldus kaip medus burnoje ir kaip kanklių garsai prie vyno.
3 Jis turėjo didelę dovaną žmones prie Dievo sugrąžinti ir išnaikinti stabų garbinimo baisenybes.
4 Viešpačiu pasitikėdamas, jis pasidrąsino sugrąžinti tikrąsias pamaldas Dievui tokiu metu, kai šalis pilna stabų buvo.
5 Be Dovydo, Chizekyjos ir Jošyjos, visi karaliai nusikalto,
6 kadangi jie nesilaikė Augščiausiojo įstatymų.
7 Taip užsibaigė jų karaliavimas, nes jie turėjo atiduoti savo karalystę, kitiems ir visą savo šlovę svetimiems žmonėms.
8 Šie sudegino išrinktąjį šventovės miestą ir išgriovė jo gatves taip, kaip Jeremija išpranašavęs buvo,
9 kurį jie sunkiai vargino, nors jis motinos kūne buvo išrinktas būti pranašu, kuris turėjo ardyti, laužyti, išnaikinti, bet ir vėl atstatyti ir sodinti.
10 Jechezkėlis matė Viešpaties

šlovę regėjime, kurį Jis jam pa-
rodė viršum kerubų vežimo.
11 Jis buvo pranašavęs prieš prie-
šus ir paguodęs tuos, kurie teisingai
elgėsi.
12 Teatgyja dvylikos pranašų
kaulai iš tos vietos, kurioje jie ilsisi.
Nes jie paguodė Jokūbą ir paža-
dėjo išgelbėjimą, ko jie tikrai gali
tikėtis.
13 Kaip mes galime Zerubabelį
išgirti, kuris kaip antspaudinis žie-
das ant dešinės rankos buvo,
14 ir Ješuą, Jehocadako sūnų,
kuris savo laiku šventovę statė ir
šventuosius namus Viešpačiui ati-
tiesė, kurie turėjo likti amžinajai
šlovei.
15 O Nechemija yra visuomet gir-
tinas. Tas atmūryjo išgriautus mū-
rus, įdėjo užraktus vartuose ir
atstatė mūsų trobas.
16. Niekas nebuvo pasaulyje su-
tvertas, kuris prilygtų Chenokui,
nes jis buvo nuo žemės atimtas.
17. Niekas neprilygsta ir Juozė-
pui, kuris buvo savo brolių vieš-
pačiu ir savo žmones gyvus išlaikė.
18. Jo kaulai buvo pargabenti į
gimtuosius namus.
19. Šėtas ir Šėmis buvo žmonių
didžiai gerbiami.
20. Bet Adomas yra garbingiau-
sias už visus sutvertuosius, kadangi
jis buvo pats pirmasis.

50

Simonas Ir Padėkos Malda

1 Simonas, Onijo sūnus, vyriau-
sias kunigas ištaisė savo laikais
šventovę ir sutvirtino ją.
2 Jis padėjo jai dvigubai augštus
pamatus ir sutvarkė viršutinius
bažnyčios rentinius.
3 Jo laikais šulinys buvo ap-
griuvęs. Tą jis aptvėrė variu.
4 Jis rūpinosi, kaip atitaisyti
žmonėms padarytas skriaudas ir
įtvirtino miestą nuo priešų.
5 Kaip gražiai jis atrodė, žmo-
nėms aplink žygiuojant!
6 Kai jis išeidavo pro uždangą,
tai jis šviesdavo, kaip ryto žvaigždė
per debesis ir kaip pilnatis mėnulis,
7 kaip saulė, apšviečianti Augš-
čiausiojo šventovę, kaip dangaus
juosta visomis gražiomis spalvomis,
8 kaip graži rožė pavasarį, kaip
lelijos prie vandens, kaip smilkalų
medis vasaros metu,
9 kaip uždegti smilkalai
smilkytuvėje,
10 kaip taurė išmušto aukso su
brangiais akmenėliais išmarginta,
11 kaip vaisingas alyvmedis, kaip
augščiausias kiparisas.
12 Kai jis apsirėdydavo su gra-
žiaisiais ilgais rūbais su visais pa-
puošimais ir prie šventojo altoriaus
žengdavo, tai jis visą šventovę
nušviesdavo.
13 Kai jis iš kunigų rankų au-
kas priimdavo, prie ugnies
stovėdamas, kuri ant altoriaus
degdavo,
14 tai stovėdavo aplink jį jo bro-
liai, kaip Libano cėdro medžiai, ap-
supdami jį lyg palmių šakelės.
15 Arono vaikai būdavo pasi-
puošę ir laikydavo aukas Viešpačiui
savo rankose viso Izraelio susirin-
kimo akivaizdoje.
16 Taip, eidamas savo pareigas, jis
atnešdavo Augščiausiam, Visaga-
liui, gražią auką ir ją padėdavo
ant altoriaus.
17 Tada jis aukodavo, iškeldamas
geriamąją auką raudono vyno
ir išliedavo jį altoriaus papėdėje
saldžiam kvapui Augščiausiojo, ku-
ris visų karaliumi yra.
18 Arono vaikai šaukdavo tada
garsiai ir trimitais trimituodavo, kad
skambėdavo ir kad jų būtų at-
siminta Augščiausiojo akivaizdoje.
19 Tuojau puldavo žmonės savo
veidais žemėn ir melsdavosi Vieš-
paties, Visagalio, Augščiausiojo
Dievo.
20 O giedotojai liaupsindavo gies-
mėmis, kad visas pastatas prisipil-
dydavo maloniais garsais.
21 Taip šaukdavosi žmonės Augš-
čiausiojo, Viešpaties, malonės
prašydami, kol jie savo pareigas at-
likdavo ir pamaldos pasibaigdavo.
22 Pareidamas, jis iškeldavo savo

rankas viršum Izraelio sūnų su-
rinkimo ir savo žodžiais išreikš-
davo Viešpaties palaimą Jo vardu
ir Jo garbei.
23 Tada jie antru kartu nusilenk-
davo, melsdavosi ir dėkodavo
priimdami Augščiausiojo
palaiminimą,
24 tardami: "Taigi dėkokime Die-
vui, kuris didingai veikia visose ša-
lyse, kuris mus gyvus išlaiko, mums
dar negimus ir mums visą gera
daro.
25 Teduoda Jis mums linksmą
širdį ir taikingų metų Izraeliui
mūsų laikais
26 ir kad Jo malonė mus lydėtų
ir mus išgelbėtų, kol mes gyvi
esame."
27 Dviejų tautų aš nekenčiu
visa širdimi. Dėl trečiosios aš taip
pykstu, kaip dėl nė vienos kitos,
28 Seyro kalnyno gyventojų, fi-
listiečių ir padūkusios Šekemo
gaujos.
29 Šiuos pamokymus ir išmintį
aš, Jėzus, Siracho sūnus iš Jerū-
zalės, surašiau šion knygon, lieda-
mas žinias iš savo širdies.
30 Palaimintas yra tas, kuris to-
kios išminties mokosi ir dedasi savo
širdin. Jis bus išmintingas.
31 Jei jis pasielgs sulig ta išmin-
timi, tai jis visais atžvilgiais bus tin-
kamas, kadangi bus vedžiojamas
Viešpaties šviesos.

51

Padėkos Malda Ir Pagraudenimas Siracho Sūnaus Jėzaus

1 Aš dėkoju Tau, Viešpatie,
mano Karaliau, ir liaupsinu Tave,
Dieve, mano Išganytojau.
2 Aš dėkoju Tavo vardui, kad Tu
mane apsaugai ir man padedi
3 ir mano kūną iš pražūties ir
klastingų liežuvių pančių ir
melagių išvadavai.
4 Tu man padėjai prieš priešus ir
išgelbėjai mane Savo didžiai išaug-
štintu gailestingumu nuo žviegian-
čiųjų, kurie mane praryti norėjo,
5 iš rankų tų, kurie mane nu-
žudyti norėjo, iš daugelio siel-
vartų, kurie mane vargino,
6 iš degimo ir iš aplink mane es-
ančios ugnies vidurio, kurios aš
neužkūriau, iš giliųjų pragaro
nasrų,
7 iš klastingų ėdmenių ir
melagių prie karaliaus ir netei-
singo pasmerkimo.
8 Aš buvau arti prie mirties ir
jau stovėjau ant pragaro krantų.
9 Aš buvau apsuptas ir niekas
man nepadėjo.
10 Žmonių tarpe aš ieškojau pa-
galbos, bet jokios neradau.
11 Tai atsiminiau, Viešpatie, Tavo
gailestingumo ir kaip Tu visą
laiką esi padėjęs.
12 Nes Tu išvaduoji visus, kurie
Tavęs laukia, Tu išperki visus iš pa-
gonių rankos.
13 Dėl jų įtužimo aš meldžiau-
si Dievo, prašydamas, kad mane
išgelbėtų iš mirties.
14 Aš šaukiausi Viešpaties, mano
Tėvo ir Valdovo, kad Jis manęs
neapleistų mano varge, kai jie iš
manęs tyčiojosi ir aš jokios pagal-
bos negavau.
15 Aš liaupsinu Tavo vardą ne-
paliaudamas, Tave išgirdamas ir Tau
dėkodamas, nes Tu išklausei mano
maldą
16 ir Tu išgelbėjai mane iš pražū-
ties ir viso pikto.
17 Todėl aš noriu Tau, Viešpatie,
dėkoti, Tave garbinti ir Tavo vardą
liaupsinti.
18 Dar jaunas bebūdamas, kol dar
nebuvau sugundytas, ieškojau aš
išminties, nesivaržydamas savo
maldomis.
19 Aš meldžiausi šventovėje ir
ieškosiu jos tol, kol tik gyvas būsiu.
20 Mano širdis pasidžiaugdavo ja
lyg prinokusiomis vynuogėmis.
21 Aš ėjau tiesiai prie jos, ją ty-
rinėdamas iš jaunų dienų ir pa-
siklausiau jos ir ją priėmiau.
22 Tai aš daug išmokau ir daug
išmintingesnis pasidariau.
23 Todėl aš dėkoju Tam, kuris
man išminties dovanojo.
24 Aš apsiėmiau sulig ja pasielgti

ir gera daryti ir dėl to aš nebūsiu
sugėdintas.
25 Visa širdimi aš už ją kovo-
jau, mielai jai paklusdamas.
26 Aš iškėliau savo rankas
dangun,
27 tai apšvietė išmintis mano
sielą, kad aš atpažinau savo
kvailystę.
28 Aš troškau jos visu rimtumu ir
mano širdis prilipo prie jos iš karto
dėl jos skaistumo. Todėl aš nebūsiu
atmestas.
29 Mano širdis pageidė jos ir aš
įgavau didingą turtą.
30 Per ją davė man Viešpats
naują liežuvį, kuriuo aš Jį
liaupsinsiu.
31 Ateikite pas mane, jūs nepa-
tyrusieji, ateikite pasimokyti pas
mane!
32 Ko jūs nežinote, tai jūs čia iš-
moksite ir tikriausiai jūsų sielos
yra labai ištroškusios.
33 Aš atvėriau savo burną ir
apšviečiau. Pagalvokite dabar ir
nusipirkite išminties, kol jos be pi-
nigų gauti galite.
34 Ir leiskite jos pajungiami ir pa-
mokomi, kuri visiškai arti randama
yra.
35 Pasižiūrėkite į mane, kuris aš
trumpą laiką pasirūpinau ir pa-
sistengiau, bet daug paguodos
susiradau.
36 Priimkite šį pamokymą
kaip didelį sidabro lobį ir pasi-
laikykite jį kaip didelę krūvą
aukso.
37 Tesidžiaugia Dievo gailestin-
gumu jūsų siela ir nesivaržykite,
Jį garbindami.
38 Kol laiko turite, darykite tai,
kas jums siūloma, tai Jis jums gerai
atsilygins Savuoju metu.

BARŪKO PRANAŠYSTĖ

1

Gromata Iš Babelės Į Jerūzalę

1 Štai yra kalbos, kurias Barū-
kas, sūnus Nėrijos, sūnaus Mach-
sėjos, sūnaus Cedekyjos, sūnaus
Hasadjos, sūnaus Chilkyjos į
knygas surašė Babelėje
2 penktais metais, septintą
dieną to mėnesio, kuriame kaldie-
čiai Jerūzalę ugnimi sudegino, kai
ją buvo paėmę.
3 Ir Barūkas paskaitė tą
knygą Jekanijai, Jehojakymo
sūnui, Jūdos karaliui ir visiems su-
sirinkusiems žmonėms
4 ir kunigaikščiams ir karaliaus
sūnums ir vyresniesiems ir visiems
mažiesiems ir didiesiems žmonių,
kurie Babelėje prie Sūdo upelio
gyveno.
5 Ir jie verkė ir pasninkavo ir visu
rimtumu meldėsi Viešpaties
6 ir sudėjo, kiek kas galėjo
7 ir nusiuntė kunigui Jehojaky-
mui, Šalūmo sūnaus Chilkyjos sūnui
ir kitiems kunigams ir visiems, ku-
rie su jais kartu buvo,
8 kai Barūkas buvo gavęs Vieš-
paties šventovės indus nugabenti į
Jūdą dešimtą Sivano mėnesio
dieną, tai yra, tuos sidabrinius in-
dus, kuriuos Cedekyja, Jošyjos
sūnus buvo padarydinęs.
9 Nes Nebukad Necaras, Ba-
belės karalius, buvo nusivedęs Je-
kaniją, kunigaikščius, belaisvius,
didikus ir krašto gyventojus į
Babelę.
10 Ir jie parašė jiems: Štai, mes
siunčiame jums pinigų. Pirkite už
tuos deginamųjų ir aukų už
nuodėmes, smilkalų ir
valgomųjų aukų ir paaukokite
tas ant mūsų Viešpaties Dievo
altoriaus.
11 Ir prašykite, kad Babelės ka-
ralius Nebukad Necaras ir jo sūnus
Bėlšacaras žemėje tiek dienų gy-
ventų, kiek jų danguje yra.
12 Tai duos mums Viešpats daug
ir gerų dienų gyventi Babelės
karaliaus Nebukad Necaro ir jo
sūnaus Bėlšacaro pavėsyje ir jiems
tarnauti ilgą laiką ir malonės iš
jų susilaukti.
13 Ir melskite už mus Viešpaties,
mūsų Dievo, nes mes nusidėjome
prieš Viešpatį, mūsų Dievą ir
Jis Savo įniršimu ir kerštu nuo
mūsų dar nenusikreipė.
14 Todėl skaitykite šią knygą
ir tam mes ją jums atsiuntėme,
kad jūs ją skaitytumėte Dievo na-
muose šventomis ir metinių šven-
čių dienomis.
15 Ir tarkite: Viešpats, mūsų
Dievas yra teisus ir mes, kurie esa-
me iš Jūdos ir Jerūzalės, užsipel-
nėme tokią gėdą kentėti
16 ir taip pat mūsų karaliai ir
kunigaikščiai, kunigai ir pranašai,
17 kadangi mes prieš Viešpatį
nusikaltome, Jam netikėdami
18 ir neklausėme Viešpaties balso,
mūsų Dievo, nesilaikydami Jo
įsakymų, kuriuos Jis mums yra
davęs.
19 Jau iš tų laikų, kai Viešpats
iš Egipto mūsų protėvius išvedė
ligi šios dienos, buvome mes Vieš-
pačiui, mūsų Dievui nepaklusnūs
ir mes paniekinome Jo balsą, Jo
neklausydami.
20 Todėl užėjo ant mūsų ta
bausmė ir tas prakeikimas, kurį
Viešpats buvo paskelbęs per Savo
tarną Mozę, išvesdamas mus iš
Egipto, kad Jis mums duosiąs
šalį, kuri pienu ir medumi sklysta.
21 Ir mes neklausėme Viešpaties
balso, savo Dievo, kaip pranašai
mums skelbė, kuriuos Jis mums
atsiuntė,
22 bet kiekvienas elgėsi taip, kaip
jo piktai širdžiai patiko ir mes tar-
navome svetimiems dievaičiams,
pikta darydami, Viešpaties, mūsų
Dievo akivaizdoje.

2

Nuodėmių Išsipažinimas

1 Viešpats ištesėjo Savo žodį,
kalbėtą mums, mūsų valdovams, karaliams ir kunigaikščiams, kurie Jūdą ir Izraelį valdyti turėjo ir visiems Jūdos ir Izraelio gyventojams,
2 uždėdamas mums tokią bausmę, kuri po dangumi dar niekuomet nebuvo uždėta, kokią Jerūzalė kentėjo taip, kaip Mozės įstatymuose parašyta yra,
3 kad žmogus savo dukters ir savo sūnaus kūną valgyti turės.
4 Jis atidavė mus bernais į visas karalystes aplink mus, kad mes visų žmonių būtume apgėdinami ir keikiami, po kuriuos mes buvome Viešpaties išsklaidyti.
5 Ir jie buvo prispausti ir negalėjo atsipeikėti, kadangi mes nusikaltome prieš Viešpatį, mūsų Dievą, neklausydami Jo balso.
6 Viešpats, mūsų Dievas, yra teisus, bet mes ir mūsų tėvai užsipelnėme nešioti tą gėdą, kurią mes dabar nešiojame.
7 Visos nelaimės mus užpuolė, apie kurias Viešpats buvo kalbėjęs.
8 Ir mes neprašėme Viešpaties, kad kiekvienas iš mūsų išmestų savo piktas mintis iš savo širdies.
9 O Viešpats užleido visas tas nelaimes, kurias Jis buvo numatęs. Nes Viešpats yra teisus visuose Savo darbuose, o to ir iš mūsų reikalauja.
10 Bet mes neklausėme Jo balso, nesilaikydami Viešpaties įsakymų, kuriuos Jis mums yra davęs.
11 O dabar, Viešpatie, Izraėlio Dieve, kuris Savo tautą iš Egipto išvedei galinga ranka, didele galybe ir stipria galia ir ženklais bei stebuklais taip augštai Savo vardą iškėlei, kaip jis dabar yra:
12 mes juk nusikaltome ir pasidarėme bedieviais ir sulaužėme visus Tavo įsakymus.
13 O, Viešpatie, mūsų Dieve, nukreipk Savo keršto nuo mūsų, nes mūsų taip nedaug beliko tautų tarpe, po kurias Tu mus išsklaidei.
14 Išklausyk, Viešpatie, mūsų Dieve, mūsų maldą ir prašymus ir pagelbėk mums dėl Savęs, kad mes malonės rastume pas tuos, kurie mus nusivedė,
15 kad visas pasaulis gautų pažinti, kad Tu, Viešpatie, mūsų Dievu esi, nes Izraelis ir jo palikuonys yra Tavo vardu pavadinti.
16 Pažvelk, Viešpatie, iš Savo šventųjų namų ir atsimink mūsų. Prilenk Savo ausį ir pasiklausyk mūsų.
17 Tik pažvilgterėk, Viešpatie, į mus! Nes numirusieji pragare, kurių siela iš kūno yra išėjusi, negarbina Viešpaties šlovės ir teisybės.
18 Bet siela, kuri labai nusiminusi, susilenkusi ir sielvartų prislėgta vaikščioja ir savo akis išsiverkusi ir išalkusi yra, ta, Viešpatie, liaupsina Tavo šlovę ir Tavo teisybę.
19 O dabar, Viešpatie, mūsų Dieve, mes klūpome, maldaudami Tavo akivaizdoje ne dėl mūsų tėvų ir karalių teisumo,
20 bet dėl Tavo gailestingumo, kadangi Tu Savo rūstumą ir kerštą ant mūsų užleidai, kaip mus buvai perspėjęs per Savo tarnus pranašus, taip tardamas:
21 Taip kalba Viešpats: "Nulenkite savo pečius ir pasiduokite Babelės karaliui, tai pasiliksite žemėje, kurią Aš jūsų tėvams esu davęs.
22 Bet, jei Viešpaties balso neklausysite ir Babelės karaliui nepasiduosite,
23 tai Aš atimsiu iš Jūdos miestų ir Jerūzalės džiaugsmingus krykštavimus, sužadėtinio ir sužadėtinės balsus ir visas kraštas bus apleistas, kad jame niekas negyvens."
24 Bet mes neklausėme Tavo balso ir nepasidavėme Babelės karaliui. Todėl Tu ištesėjai Savo žodį, kurį kalbėjai per Savo tarnus pranašus, kad kaulai mūsų karalių ir mūsų tėvų iš kapų išmesti ir išbarstyti buvo,
25 kad jie dienos metu saulėje

kepė, o naktį rasoje drėko. Jie
mirė, sunkiai vargdami, badu, kardu
ir maru.
26 Taip Tu davei Savo namus, ku-
riuose Tavo vardo buvo šaukia-
masi, išnaikinti ir taip jie šiandien
tebestovi dėl Izraelio ir Jūdos
namų nusikaltimų.
27 O Tu, Viešpatie, mūsų Dieve,
globojai mus Savo didele malone ir
dideliu gailestingumu.
28 Kai Tu per Savo tarną Mozę
kalbėjai tą dieną ir liepei izrae-
litams rašyti Tavo Įstatymą,
tardamas:
29 Jei Mano balso neklausysite,
tai iš šios didelės minios žmonių
teliks mažas būrelis tautose, po ku-
rias Aš jus išsklaidysiu.
30 Nes Aš gerai žinau, kad jie
Manęs neklausys, nes tai yra užsi-
spyrėlių tauta. Bet jie vėl prisivers
toje žemėje, kurios nelaisvėje jie
yra.
31 Tada jie išpažins, kad Aš Vieš-
pats, jų Dievu esu ir Aš duosiu
jiems protingą širdį ir ausis, ku-
rios klausosi.
32 Tai jie ims Mane liaupsinti tame
krašte, kurio nelaisvėje jie yra, ir
atsimins Mano vardo.
33 O tada jie mes savo užsispy-
rimą ir nusikreips nuo nuodėmių,
atsimindami savo tėvų, kaip jiems
nesisekė, kai tie prieš Dievą
nusidėjo.
34 Ir Aš juos vėl sugrąžinsiu į
tą žemę, kurią Aš jų protė-
viams Abraomui, Izaokui ir
Jokūbui prisiekdamas pažadėjau ir
toje jie karaliaus ir čia Aš jų
nebemažinsiu, bet juos padauginsiu.
35 Aš padarysiu amžiną san-
dorą su jais, kad Aš būsiu jų
Dievu ir jie Mano žmonėmis ir nelei-
siu Mano Izraelio tautos iš žemės
išvaryti, kurią Aš jiems esu davęs.

3

Izraelis Turi Ieškoti Išminties

1 Visagalis Viešpatie, Izraelio
Dieve, didžiai išsigandęs, dideliame
varge aš šaukiuos Tavęs:
2 Pasiklausyk ir pasigailėk,
Viešpatie, nes mes prieš Tave
nusidėjome.
3 Tu valdai nepaliaudamas, bet
mes kas dieną nykstame.
4 Visagalis Viešpatie, Izraelio
Dieve, išklausyk dabar Izraelio,
kuris mirties nasruose kyšo ir
maldą vaikų, kurie Tau nusi-
kalto, Viešpaties, savo Dievo balso
neklausydami. Todėl mes ir esame
visą laiką baudžiami.
5 Neminėk nusikaltimų mūsų
tėvų, bet atsimink Savo galybės ir
Savo vardo!
6 Nes juk Tu, Viešpatie, esi
mūsų Dievu, todėl Viešpatie, mes
Tave garbinsime.
7 Tam Tu įdėjai baimės į
mūsų širdis, kad mes Tavo vardo
prašytume ir Tave nelaisvėje liaup-
sintume. Nes mes pasibaisėjome
savo širdyje visais nusikaltimais,
kuriuos mūsų tėvai prieš Tave
padarė,
8 mes, kurie esame nelaisvėje,
kurion Tu mus nuvarei, kad būtume
apšmeižti, keikiami, gėdinami dėl
mūsų tėvų nuodėmių, kurie
nuo Viešpaties, savo Dievo
nusikreipė.
9 Pasiklausyk, Izraeli, gyvenimo
įsakymų, atidžiai dėmesį į
juos atkreipdamas, kad išminties
išmoktumėte.
10 Kaip atsitiko, Izraeli, kad tu
priešų krašte taip turi alpti,
11 kad tu svetimoje šalyje miru-
siais užsiteršti turi, kad tu tiems
priskirtas esi, kurie pragaran
nueina?
12 O priežastis viso to yra, kad tu
išminties šaltinį apleidai.
13 Jei būtumei vaikščiojęs Dievo
keliais, tai gyventumei visą laiką
ramybėje.
14 Taigi, mokykis tikrosios išmin-
ties, kad patirtumei, kas suteikia
ilgą gyvenimą, turtų, džiaugs-
mo ir ramybės.
15 Kas žino, kur ji gyvena? Kas
yra koją į jos sandėlius įkėlęs?
16 Kur yra tie kunigaikščiai
tautų ir tie, kurie žemės žvėris
apvaldydavo,
17 kurie padangių paukščiais

žaisti mėgdavo, kurie sidabro ir
aukso prisirinkdavo, kuriais žmonės
pasitiki ir kuriais jie niekuomet
nepasitenkina?
18 Tie, kurie daug pinigo susikau-
pia ir jais yra užganėdinti, ar ir jie
su tais nenueina niekais?
19 Jie visi buvo išnaikinti ir nu-
garmėjo pragaran ir kiti užėmė jų
vietas.
20 Jų vaikų vaikai, tiesa, matė
šviesą, gyvendami žemėje, bet
neužėjo ant to kelio, kuriame iš-
mintis randama,
21 nes jie ją paniekino, o todėl
jų vaikai irgi nuklydo.
22 Kanaane jos niekas nemini,
Tėmane jos irgi negirdėsi.
23 Hagaros vaikai trokšta žemiš-
kosios išminties, kaip ir Merano bei
Tėmano prekybininkai, kurie gud-
riais dedasi, bet nepataiko pasukti
keliu, kuriame išmintis randama.
24 O Izraeli, kaip didingi yra
Dievo namai! Kaip plati ir didelė
yra ta vieta, kuri Jam priklauso!
25 Ji yra be galo ir nepaprastai
augšta.
26 Anais laikais buvo didelių
milžinų, pasižymėjusių žmonių
ir gerų kovotojų.
27 Tų Viešpats neišsirinko ir
jiems pažinimo kelio neapreiškė.
28 Kadangi jie išminties neturėjo,
todėl jie pražuvo su savo
kvailystėmis.
29 Kas užžengė dangun ir parsi-
gabeno jos žemėn iš debesų?
30 Kas iškeliavo jūromis, surado
ją ir nusipirko jos uš pinigus?
31 Niekas nežino to kelio, kuriuo
eidamas išminties atrasi.
32 Bet Tas, kuris viską
pažįsta, Tas pažįsta ją ir atrado
ją Savo protu, kuris žemę visiems
laikams sutvėrė ir ją įvairiausiais
gyvuliais priveisė,
33 kuris leidžia šviesai patekėti ir
kai Jis ją pasišaukia, tai ji Jam
klauso.
34 Žvaigždės džiaugsmingai švie-
čia savo pamainomis. Kai Jis jas
pasišaukia, tai jos Jam atsiliepia:
35 "Štai mes" ir džiaugsmingai
šviečia dėl To, kuris jas sutvėrė.
36 Toks yra mūsų Dievas, ku-
riam niekas neprilygsta.
37 Jis rado išmintį ir davė jos
Savo tarnui Jokūbui ir Savo myli-
mam Izraeliui.
38 Vėliau ji pasirodė žemėje ir ap-
sigyveno žmonėse.

4

Išgelbėjimo Viltis

1 Išmintis yra Dievo Įsakymų
knyga ir Amžinasis Įstatymas.
Visi, kurie jos laikosi, bus gyvi, ku-
rie ją apleis, turės mirti.
2 Sugrįžk Jokūbe, prie jos ir
priimk ją, keliaudamas tuo keliu,
kuris jos apšviečiamas yra.
3 Neatiduok savo garbės kitam
ir savo turtų svetimiems žmonėms!
4 O kaip išganytingi esame mes,
O Izraeli! Nes Dievas apreiškė
mums Savo valią.
5 Būkit linksmi, mano žmonės,
kurie dar išlikote, kad Izraelio dar
atsimenama!
6 Jūs nebuvote paduoti tautoms,
kad tos jus sunaikintų, bet, ka-
dangi jūs Dievą užrūstinote, todėl
jūs buvote atiduoti savo priešams.
7 Nes jūs apvylėte Tą, kuris jus
sutvėrė, ne Dievui, bet velniams
aukodami.
8 Jūs užmiršote amžinojo Dievo,
kuris jus sutvėrė, o Jerūzalę, kuri
jus užaugino, jūs suraudinote.
9 Nes ji matė Dievo kerštą ant
jūsų užeinant ir tarė: Klausykite,
jūs Ciono kaimynai! Dievas užleido
man didelį vargą,
10 nes aš mačiau apkalinimą
savo sūnų ir dukterų, užleistą
jiems Amžinojo.
11 Su džiaugsmu aš juos užaugi-
nau, bet su ašaromis ir su širdgėla
aš juos išlydėjau, kai jie buvo išvesti.
12 Tegul niekas nesidžiaugia dėl
manęs, našlės, kuri daugelio apleista
ir dykyne paversta dėl nuodėmių
mano vaikų.
13 Nes jie nukrypo nuo Dievo
įstatymų ir nepažino Jo nuosta-
tų. Jie negyveno taip, kaip Die-
vas jiems liepė, nevaikščiodami Jo
drausmės ir teisingumo keliais.

14 Ateikite Ciono kaimynai ir at-
siminkite nelaisvės mano sūnų ir
dukterų, kurią Amžinasis jiems
užleido!
15 Jis užvedė jiems tautą iš toli,
kuri buvo žiauri ir kalbėjo svetima
kalba.
16 Jie nesigailėjo nei senųjų nei
vaikų. Našlėms buvo atimti my-
limieji sūnūs ir vienišoji neteko savo
dukters.
17 Kaip galiu aš jums padėti?
18 Nes Tas, kuris jums tą ne-
laimę užvedė, Tas išgelbės jus iš
jūsų priešų rankos.
19 Eikite, mieli vaikeliai, keliau-
kite! Aš esu vieniša ir apleista.
20 Aš nusivilkau džiaugsmo dra-
bužius ir apsirėdžiau gedulo dra-
bužiais. Aš šauksiuos Amžinojo
nepaliaudama.
21 Vaikeliai, būkite linksmi! Mel-
skite Dievo, tai Jis jus išvaduos iš
priešo galybės ir rankos.
22 Nes aš jau turiu vilties, kad
Amžinasis jums padės ir aš pasi-
džiaugsiu Šventojo gailestingumu,
kurio jūs netrukus susilauksite
iš mūsų amžinojo Išganytojo.
23 Aš išleidau jus liūdnus ir ver-
kiančius. Bet Dievas sugrąžins jus
man su linksmybe ir amžinu
džiaugsmu.
24 Kaip jūsų Ciono kaimynai
matė jus nelaisvėn paimant, taip jie
matys, kaip Dievas išgelbės jus di-
dele šlove ir Amžinojo garbe.
25 Vaikeliai, kantriai kentėkite
nuo Dievo ant jūsų ateinantį
kerštą. Nes priešas tave perse-
kiojo, bet netrukus tu matysi jį
žūvant ir tu lipsi ant jų sprando.
26 Mano mažutėliai turėjo eiti
nemintais takais. Kaip priešo pa-
grobti, jie buvo nuvaryti.
27 Būkite linksmi ir prašykite
Dievo, vaikeliai. Nes Tas, kuris
leido jus išvesti, Tas jūsų
neužmirš.
28 Kaip jūs savo noru nuo Dievo
nusikreipėte, taip dabar dešimte-
riopai pasistenkite prie Jo sugrįžti.
29 Nes Tas, kuris jums šitą
bausmę uždėjo, Tas jus išgelbės ir
jus amžiams pralinksmins.
30 Jeruzale, būk linksma, nes Tas
tave paguos, kuris tave Savuoju
miestu pasivadino.
31 Pasmerkti bus tie, kurie tau
skriaudos padarė ir džiaugėsi tavo
sunaikinimu.
32 Nubausti bus tie miestai, ku-
riems tavo sūnūs vergavo, nubaus-
tas bus tas, kuris tavo vaikus
belaisviais laikė.
33 Nes, kaip jis krykštavo tavo
paėmimu ir džiaugėsi tavo sunaiki-
nimu, taip jis turės liūdėti, kai jis
sunaikinamas bus.
34 Aš sumažinsiu jų daugybės
skaičių, kuriuomi jie didžiuojasi
ir paversiu jų pasigyrimą į
raudojimą.
35 Nes Amžinasis uždegs jame
ugnį, kuri degs daugelį dienų
ir velniai jame apsigyvens ilgą
laiką.
36 Pažvelk į rytus, Jeruzale, ir
pamatysi paguodą, kuri tau nuo
Dievo ateina!
37 Štai, tavo išvestieji vaikai
grįžta, surinkti iš rytų ir va-
karų Šventojo įsakymu ir jie
džiaugiasi, Dievą garbindami.

5

Jeruzalės Viltis

1 Nusivilk, Jeruzale, savo ge-
dulo drabužius ir apsirėdyk amžinu
Dievo šlovingumu!
2 Apsivilk Dievo teisingumo
rūbu ir užsidėk Amžinojo šlovės
vainiką ant savo galvos!
3 Viešpats apreikš tavo šlovę po
visu dangumi,
4 nes tavo vardą Dievas mini
per amžius, kuris yra Teisybės Ra-
mybė ir Pamaldumo Gyrius.
5 Kelkis, Jeruzale, atsistok ant
augštumos ir pažvelk į rytus ir
matysi kur tavo vaikai, Šventojo
įsakymu, iš rytų ir vakarų su-
sirinkę yra ir džiaugiasi, kad Dievas
jų vėl atsiminė.
6 Jie buvo pėsti tavo priešų nuo
tavęs išvesti. Bet Dievas sugrąžins
juos garbe vainikuotus, kaip kara-
lystės vaikus.
7 Nes Dievas nori visus augš-

tuosius kalnus ir kalvas sulyginti, kurie čia stovi ir užpilti daubas, kad žemė būtų išlyginta ir Izraelis saugiai keliautų ir Dievą garbintų.

8 Dievo įsakymu miškai ir visi kvepiantieji medžiai duos Izraeliui pavėsį.

9 Nes Dievas ves Izraelį su džiaugsmu, Savo šlovės šviesa, gailestingumu ir teisingumu, kurie iš Jo išeina.

6

Jeremijos Gromata

1 Štai nuorašas gromatos, kurią Jeremija buvo siuntęs tiems, kurie Babelės karaliaus nelaisvėn išvesti turėjo būti į Babelę, kad jis jiems paskelbtų tai, ką Dievas jam buvo įsakęs.

2 Dėl savo nuodėmių, kuriomis jūs nusidėjote prieš Dievą, išves jus Babelės karalius Nebukad Necaras nelaisvėn į Babelę.

3 Ir jūs pasiliksite Babelėje ilgą laiką, daugelį metų, ligi septintos kartos. Tada Aš jus ramybėje vėl iš ten išvesiu.

4 Tame laikotarpyje jūs matysite Babelėje ant pečių nešiojamus sidabrinius, auksinius ir medinius stabus, kurių pagonys bijosis.

5 Tad žiūrėkite, kad ir jūs taip nedarytumėte ir pagonims neprilygtumėte.

6 Kai jūs matysite minias einant priešakyje ir užpakalyje ir garbinant stabus, tai tarkite savo širdyje: "Tavęs reikia melstis, Viešpatie!"

7 Nes Mano angelas yra su jumis ir atkeršys už jūsų sielas.

8 Jų liežuvis yra amatininkų gražiai nudailintas, apsidrabruotas ir apauksuotas, bet negali kalbėti, kadangi tai melo darbas yra.

9 Jie išpuošia juos kaip kokią pasileidėlę šokiams ir uždeda vainikus ant jų galvos.

10 Bet pasitaiko, kad tie apeigininkai tą auksą ir sidabrą nuo stabų pasivagia ir išleidžia su kekšėmis paleistuvių namuose.

11 Tuos sidabrinius, auksinius ir medinius stabus jie apvelka drabužiais, kaip žmones.

12 Bet nuo rūdžių ir kandžių jie negali apsisaugoti.

13 Jei juos purpuriniu rūbu apvilkti nori, tai turi pirma dulkes nuo jų nušluostyti, kurios ant jų nusėda.

14 Nors toks stabas lazdelę rankoje laiko, kaip karalius, tačiau jis negali nė vieno nubausti, kuris jam ką padaro.

15 Taip pat turi jis kardą bei kirvį savo rankose, bet negali nuo priešų ir plėšikų apsiginti. Tai parodo, kad jie nėra dievai ir todėl jų niekas nebijo.

16 Jie yra kaip indas, žmonių vartojamas, kuris sudužęs niekam nebetinka ir išmetamas yra. Tokie yra jų dievaičiai.

17 Jei jie yra pastogėlėje, tai jie apdulksta nuo kojų tų, kurie ateina.

18 Apeigininkai užrakina stabų šventyklos duris užraktais ir užkaiščiais, kad plėšikai jų nepavogtų, kaip užrakinami kaliniai, kurie uždaromi kalėjime, kai prieš karalių nusikalsta ir mirties bausme nuteisti yra.

19 Jie uždega jiems daugiau žiburių, negu sau patiems. O tie vis tiek nieko nemato.

20 Jie yra kaip rąstai pastatuose. Kirmėlės, kurios žeme slenka, išėda jų širdis ir jų rūbus ir jie nieko nejaučia.

21 Jų veidai aprūksta nuo dūmų namuose.

22 Apuokai, kregždės ir kiti paukščiai tupi ant jų galvų. Taip pat ir katės.

23 Iš to matote, kad jie nėra dievai. Todėl jų nebijokite!

24 Auksas, kuriuo jie apkabinėjami, nežiba, jei rūdys nuo jų nėra nušluostytos. Jie to nepajuto, kai buvo liejami.

25 Jie yra padaryti iš to, kas brangu ir vis dėlto, gyvybės jie savyje neturi.

26 Kadangi jie pavaikščioti ne-

gali, reikia juos ant pečių nešioti,
tuo parodydami, kad jie niekam
netinka.
27 Tie, kurie juos garbina, turė-
tų gėdytis, kadangi jie patys at-
sistoti negali, jei žemėn nukrinta.
Jie negali pasijudinti, kai pasodinti
yra, ar atsitiesti, jei į ką nors
atremti yra. Ir, kaip mirusiems, taip
ir tiems padedamas maistas.
28 Kas jiems aukojama, tai apei-
gininkai sau pasiima ir jų žmonos
įsisūdo ir nieko nuo to neduoda
nei vargingiems, nei sergantiems.
29 Nevalyvos moterys ir šešiau-
ninkės liečia jų maistą, jiems
paaukotą. Iš to matote, kad tai ne
dievai yra. Todėl jų nebijokite!
30 Kodėl jie turėtų vadintis die-
vais? Moterys atneša maistą iš
aukso, sidabro ir medžio padary-
tiems dievaičiams.
31 Jų apeigininkai sėdi jų
šventyklose plačiais apsiaustais,
nusiskuta barzdą ir pakaušį ir
būna neuždengtomis galvomis.
32 Jie kaukia ir žviegia prie savo
stabų, kaip raudojama prie
mirusio.
33 Apeigininkai pasivagia jų
drabužius ir aprėdo tais savo
žmonas ir vaikus.
34 Ar tu jiems gera ar pikta da-
rysi, jie tau niekaip negali atsilygin-
ti. Jiems nėra įmanoma karaliaus
nei pastatyti, nei nuversti.
35 Jie negali niekam duoti nei pi-
nigų, nei turtų. Jei kas ką pa-
žadės, bet neištesės, tai to jie
neišreikalaus.
36 Jie negali žmogaus nuo mirties
išgelbėti arba padėti silpnesniam
prieš stipresnįjį.
37 Aklojo reginčiu jie nepadarys
ir žmogui varge jie negali padėti.
38 Jie nesigaili našlių ir našlai-
čiams jie nepadeda.
39 Nes jie yra iš medžio, sidabru
ir auksu papuošti, lygūs akmenims,
kurie iš kalnų iškertami yra. To-
dėl bus jų garbintojai sugėdinti.
40 Kaip galima juos dievais lai-
kyti ar vadinti, jei ir kaldiečiai jų
nelabai gerbia?
41 Jei jie kokį nebylį pamato,
kuris kalbėti negali, tai jie atsiga-
bena Bėlį ir prašo jo pagalbos, lyg
tas ką nors išmanytų.
42 Nors jie ir žino, kad juose gy-
vybės nėra, tačiau jie juos seka.
43 Moterys atneša vaisių au-
koms ir, virvėmis apsijuosusios, sėdi
prie kelio.
44 Jei praeivis kurią iš jų pa-
siima ir su ja miega, tai ta giriasi
prieš kitą, kad ji neverta buvusi,
jei jos virvė nebuvo atmegzta.
45 Visa, kas dėl jų daroma, yra
klasta. Kaip galima tada juos die-
vais laikyti ar vadinti?
46 Amatininkų ir auksakalių jie
yra daromi. Ir ką amatininkai nori,
tą jie pasidaro ir daugiau nieko.
47 Juk tie, kurie juos padarė, pa-
tys ilgai negyvens. Kaip gali būti
dievais tai, ką jie padaro?
48 Tokiu būdu jie tik sukelia pa-
sipiktinimą savo vaikams, vers-
dami juos stabus garbinti.
49 Kai karas ar kita kokia ne-
laimė užeina, tai jie tariasi, kaip su
tais stabais kartu kur nors
pasislėpti.
50 Iš to galima suprasti, kad jie
nėra dievai, kadangi jie nei nuo
karo, nei nuo kitų nalaimių ap-
siginti negali.
51 Nes tai yra tik mediniai,
paauksuoti ir apsidabruoti stabai.
Todėl galima tuojau suvokti, kad tai
apgaulė yra. Visiems pagonims ir
karaliams paaiškės, kad tai nėra
dievai, bet žmonių rankos pada-
rai, kuriuose jokio dieviškumo nėra.
52 Dėl to kiekvienas gerai nu-
manys, kad tai nėra dievai.
53 Nes jie negali įstatyti kara-
liaus ir duoti žmonėms lietaus.
54 Jie nieko nevaldo ir nė vieno
nenubaudžia, bet yra kaip varnos,
kurios po orą šen ir ten skraido.
55 Kai paauksuotųjų ir apsi-
dabruotų stabų pastatas užsi-
dega, tai pabėga apeigininkai, kad
nuostolių neturėtų. O stabai
sudega, kaip ir rąstai.
56 Jie negali nei karaliams nei
kariuomenei pasipriešinti. Kaip

galima juos tada laikyti arba vadinti
dievais?
57 Tie paauksuotieji, apsida-
bruoti stabai negali apsisaugoti
nuo vagių ir plėšikų.
58 Nes kam jie į rankas pa-
kliūva, tie nurėdo juos, nulupa jų
auksą ir sidabrą ir nueina su tais
ir jie tiems nieko negali padaryti.
59 Todėl žymiai geriau yra būti
karaliumi ir savo galią parodyti,
ar bent kokiu naudingu namų
įrankiu, namuose reikalingu, ar
durimis, kurios namus saugo, ar
mediniu stulpu karališkoje patal-
poje, negu tokiu bejėgiu stabu.
60 Saulė, mėnulis ir žvaigždės
paklusniai šviečia, kaip jiems Die-
vas įsako.
61 Panašiai šviečia ir žaibas ir jį
galima matyti. O vėjas pučia visose
šalyse.
62 Debesys apkeliauja visą pa-
saulį ir daro tai, ką Dievas joms
liepia.
63 Taip pat ir ugnis, siunčiama iš
viršaus, suėda kalnus ir miškus ir
padaro, kas jai įsakyta.
64 Bet stabai neprilygsta tiems nei
pavidalu, nei jėgomis. Todėl nerei-
kia jų dievais laikyti, o ir tais
nevadinti, nes jie negali nei bausti,
nei pagelbėti.
65 Taigi, žinodami, kad jie dievais
nėra, jų ir nebijokite.
66 Nes jie negali karalių nei
prakeikti, neigi laiminti.
67 Pagonims jie negali jokio
ženklo danguje parodyti. Jie negali
šviesti, kaip saulė arba kaip
mėnulis.
68 Protingieji gyvuliai yra geresni
už juos. Tie gali bent į urvą
sulįsti ir pasislėpti.
69 Todėl visiškai aišku, kad tai
nėra dievai.
70 Kaip paukščių baidyklės sode
nieko neišsaugoja, taip ir jų me-
diniai, paauksuotieji, apsidabruoti
stabai yra niekam nenaudingi.
71 Nes, kaip erškėčių krūmas
sode, kuriame įvairūs paukščiai
sustoja, arba numirėlis, kuris karste
guli, taip yra ir jų mediniai,
paauksuoti, apsidabruoti stabai
nereikšmingi.
72 Kadangi kandys suėda jų
purpurinę drobę ir pagaliau juos
pačius ir kiekvienas iš jų juokiasi,
todėl ir tai įrodo, kad jie nėra
dievais.
73 Laimingas žmogus, kuris
stabų negarbina ir teisingai el-
giasi! Tas nebus sugėdintas.

PIRMOJI MAKABIEČIŲ KNYGA

1

Antijocho Nelabumai

1 Pilypo sūnus Aleksandras, Makedonijos karalius, pirmasis Graikijos karalius, atėjo iš Kitimų šalies ir smarkiomis kovomis užėmė daugelį miestų ir sumušė Darių, Persijos ir Medijos karalių.

2 Vėliau jis nugalėjo kitus karalius kitose šalyse.

3 Toliau žygiuodamas, jis užėmė dar daugiau karalysčių, jas nugalėdamas.

4 Jam niekas nepajėgė kelią užkirsti, kadangi jis didelę ir galingą kariuomenę turėjo.

5 Kai jis daugelį karalysčių buvo užvaldęs, ėmė jis pasididžiuoti ir susirgo.

6 Pajutęs, kad turėsiąs mirti,

7 susišaukė jis kunigaikščius, su kuriais jis iš jaunų dienų užaugintas buvo ir įstatė tuos tų kraštų valdytojais, kol dar gyvas buvo.

8 Dvylika metų iškaraliavęs, Aleksandras numirė.

9 Po jo mirties atiteko karalystė jo kunigaikščiams, kurie buvo savo šalių valdytojais.

10 Jie visi pasidarė karaliais ir taip jie ir jų pasekėjai karaliavo ilgus metus tol, kol jie tarpusavyje pradėjo pjautis, vienas prieš kitą kovodami ir visose šalyse daug sielvarto sukeldami.

11 Vienam iš tų kunigaikščių gimė nuodėminga šaknis, vardu Antijochas Kilnusis, kuris už savo tėvą, Didįjį Antijochą Romoje įkaitu buvo buvęs. Antijochas Kilnusis pradėjo valdyti 137-tais Graikijos karalystės metais.

12 Tais laikais buvo Izraelyje daug piktų žmonių, kurie įkalbinėjo gyventojams, tardami: "Susitarkime su pagonimis, kurie aplink mus gyvena ir priimkime jų stabų garbinimą, kadangi esame daug iškentėję nuo to laiko, kai nuo jų atsiskyrėme."

13 Toks pasiūlymas jiems labai patiko.

14 Tai jie nusiuntė keletą žmonių pas karalių, kuris jiems leidimą davė stabus garbinti.

15 Tam tikslui jie pasistatė Jeruzalėje mankštos namus.

16 Apipjaustymo ir šventosios sandoros jie nebesilaikė ir pasidarę, kaip pagonys, jie pasileido į visokias nedorybes ir šlykštybes.

17 Kai Antijochas įsigalėjęs buvo, sugalvojo jis Egipto karalystę sau pasiimti, kad tada abi karalysti turėtų.

18 Kovai gerai apsirūpinęs, su vežimais, drambliais, raiteliais ir daugybe laivų pradėjo jis žygį prieš Egiptą

19 ir kovojo su Egipto karaliumi Ptolemėjumi, kuris pabūgo ir pabėgo, kai daugelis egiptiečių išmušta buvo.

20 Antijochas paėmė Egipto įtvirtintuosius miestus, pasiplėšė daug turto ir viską nusivežė.

21 Egiptą nugalėjęs, Antijochas 143-iais metais grįžo atgal per Izraelį

22 ir atvyko į Jeruzalę su didele kariuomene,

23 kur jis pasityčiodamas įžengė į šventovę ir pasiėmė aukso altorių, žibintą su visais priedais, stalą, ant kurio duona, pašventintoji išdėstoma, taures, dubenius, kaušus, uždangą, vainikus ir nulupinėjo visus aukso išdailinimus, kurie buvo šventovės priešakyje.

24 Taip pat jis pasiėmė visą sidabrą ir auksą ir brangiuosius indus, visas paslėptas brangenybes, kiek tik rado ir vežėsi tas į savo kraštą.

25 Daug žmonių jis leido išžudyti, labai pasididžiuojančiai kalbėdamas.

26 Visi izraelitai buvo tada liū-
desio priblokšti.
27 Kunigaikščiai ir vyresnieji
buvo nuliūdę, jaunuoliai ir jau-
nuolės alpo.
28 Vyrai ir žmonos dejavo.
29 Visas kraštas buvo prislėgtas
dėl tokio išdraskymo. Visi Jokūbo
namai buvo sielvarto kankinami.
30 Po dviejų metų atsiuntė
karalius mokesčių viršininką į
Jūdą, kuris atvyko su dideliu ka-
riuomenės daliniu į Jerūzalę.
31 Čia jis prašėsi įsileidžiamas
lyg nieko nedarysiąs, bet tai buvo
tik klasta.
32 Patikėdami, jie jį įsileido.
Bet jis apgaulingai puolė miestą
draskyti ir apiplėšti ir daugelį
izraelitų išžudė.
33 Apiplėšęs miestą, jis sude-
gino jų trobas ir sugriovė mūrus.
34 Moteris, vaikus ir galvijus jis
išsivedė su savimi.
35 Iš Dovydo miesto jis padarė
tvirtovę, pastatydamas stiprius mū-
rus su bokštais
36 ir apstatė ją įgula, kuri susi-
dėjo iš palaidos ir sauvaliaujančios
gaujos bedievių.
37 Iš Jerūzalės miesto jie pasivog-
davo ginklų ir maisto ir nusiga-
bendavo tuos į pilį.
38 Jie apstatė šventovę ir sekė
žmones, kurie ateidavo į šventovę,
kad pamaldas sutrukdytų, pul-
dami iš pilies į šventovę.
39 Daug nekalto kraujo buvo prie
šventovės pralieta, o pati šventovė
buvo priteršta.
40 Jerūzalės gyventojai bėgo iš
miesto ir svetimieji paliko joje
šeimininkauti. Joje gimusieji turėjo
iš jos pasitraukti.
41 Šventovė buvo apleista. Šven-
čių dienos pavirto tikromis liū-
desio dienomis. Sabatomis buvo
perdėm vaitojama. Visas jų gra-
žumas nuėjo niekais.
42 Kaip Jerūzalė anksčiau šlo-
vinga ir didinga būdavo, taip dabar
ji buvo varginga ir apleista.
43 Antijochas išleido potvarkį
visai karalystei, kad visos tautos
laikytųsi pagoniškų apeigų.
44 Tuomet metė tautos savo
įstatymus ir taikėsi prie Antijocho
nuostatų.
45 Ir iš Izraelio daugelis sutiko
stabams aukoti ir šventadienius pa-
daryti nešventais.
46 Antijochas raštu įsakė Jerū-
zalės ir kitų Jūdos miestų gyven-
tojams priimti pagoniškas apeigas,
47 uždrausdamas deginamąsias,
valgomąsias ir aukas už nuo-
dėmes aukoti šventovėje,
48 sabatas ir kitas šventes švęsti.
49 Ir jis įsakė pačią šventovę
ir šventąją Izraelio tautą pa-
daryti nešventomis.
50 Vieton tos leido jis pastatyti
šventyklas, aukurus ir stabus ir au-
koti kiaules ir nevalyvus gyvulius.
51 Jis uždraudė apipjaustymą ir
liepė žmonėms pratintis visokiomis
baisenybėmis užsiimti, kad užmir-
štų Dievo įstatymus ir nuosta-
tus, bet priimtų svetimus
papročius.
52 Kas karaliaus įsakymo ne-
klausė, turėjo būti žudomas.
53 Šitas įststymas buvo išleis-
tas visoje karalystėje ir jis paskyrė
sekėjus, kurie žiūrėtų, kad žmonės
jo laikytųsi.
54 Tie prasimanė žydų žemėje
kai kurias aukas ir liepė jas aukoti.
55 Tokiu būdu atsirado daugelis
tokių, kurie jų paklausė, atsi-
sakydami Dievo įstatymų.
56 Dėl jų paplitusio sauvalia-
vimo visame krašte jie išbaidė
žmones taip, kad jie ėmė išlakstyti
ir slapstytis po urvus.
57 Kislevo mėnesio penkioliktą
dieną, 145-tais metais leido Anti-
jochas sunaikinimo baisenybę pa-
statyti ant Dievo altoriaus ir auku-
rus pastatydinti visuose Jūdos
miestuose,
58 kad kiekvienas viešai gatvėje
ties savo namais galėtų smilkyti ir
aukotį.
59 Dievo įstatymo knygas leido
jis sudraskyti ir sudeginti,
60 o žmones, pas kuriuos tokias
Dievo sandoros knygas rado ir ku-
rie Dievo įsakymų laikėsi,
užmušti.

61 Tatai jie vykdydavo savo kariuomene kas mėnesį, kai žmonės į miestus susieidavo.
62 25-tą dieną, kas mėnesį jie aukodavo ant to aukuro, kurį jie buvo pasistatę ant Dievo altoriaus.
63 Moteris, kurios savo vaikus apipjaustydavo, jie nužudydavo sulig Antijocho įsakymu.
64 Tėvus jie pasmaugdavo savo namuose, o vaikus pakardavo.
65 Vis dėlto buvo daug izraelitų, kurie ištikimi pasiliko ir nieko nevalyvo nevalgė.
66 Jie sutiko veikiau būti žudomi, negu valgymais užsiteršti,
67 nenorėdami atsisakyti šventų Dievo įsakymų, dėl kurių kai kurie buvo nužudyti.
68 Ir tai buvo didelis atkeršyjimas Izraeliui.

2

Matatijo Ir Jo Sūnų Pasipriešinimas

1 Tomis dienomis išsikėlė iš Jerūzalės į Modiną ir kunigas Matatijas, kuris buvo Jono sūnus, o tas buvo Simeono sūnus iš Jerūzalės Joaribo giminės.
2 Tas turėjo penkis sūnus, Joną, vadinamą Gadžiu,
3 Simoną, vadinamą Tasiu,
4 Jūdą, vadinamą Makabėjumi ir
5 Eleazarą, vadinamą Avaranu ir Jonataną, vadinamą Afu.
6 Tie visi labai pergyveno, matydami tokią didelę bedievybę Jūdėjoje ir Jerūzalėje.
7 Matatijas skundėsi: Kokia mano nelaimė, kad aš turėjau užgimti ir matyti savo tautą ir šventąjį miestą taip sunaikinamą ir dar turiu ramiai sėdėti ir priešams leisti taip sauvaliauti!
8 Šventovė yra svetimųjų rankose. Dievo namai yra lyg žmogus be garbės.
9 Jų puošnūs indai priešo išvežti. Mažyčiai buvo išžudyti gatvėje, jaunieji vyrai išbadinėti svetimųjų.
10 Karalystė atiteko pagonims, kurie ją tebedrasko.
11 Jos puošnumo jau nebėra. Ji buvo karalienė, dabar yra tarnaitė.
12 Štai, nebėra mūsų šventovės, kuria galėjome pasididžiuoti ir girtis. Pagonys ją sunaikino.
13 Kas gali benorėti dar gyvųjų tarpe begyventi?
14 Ir Matatijas įplėšė savo rūbą, taip pat ir jo sūnūs ir apsisiautė maišais ir labai liūdėjo.
15 Kai Antijocho sekėjai atėjo į Modiną pabėgėlius versti Dievo įstatymų atsisakyti, smilkyti bei aukoti,
16 tai daugelis izraelitų jiems pakluso. Bet Matatijas ir jo sūnūs pasiliko tvirto nusistatymo.
17 Tai tarė Antijocho sekėjas Matatijui: "Tu esi garbingiausias ir galingiausias šiame mieste ir turi daug sūnų ir pažįstamų.
18 Todėl būk tu pirmuoju ir daryk tai, ką karalius įsako, kaip visos šalys padarė, Jūdos gyventojai ir Jerūzalės užsilikusieji, tai bus karalius tau ir tavo sūnums malonus ir apdovanos tave auksu, sidabru ir brangiomis dovanomis."
19 O Matatijas nesivaržė ir tiesiai atsakė: "Jei visos šalys Antijochui paklustų ir savo tėvų įstatymų atsisakytų,
20 tai aš, mano sūnūs ir mano broliai norime pasilikti ištikimi savo tėvų įstatymams.
21 Saugok Dieve! Mums netinka atsisakyti Dievo žodžio ir Dievo įsakymų.
22 Mes negalime sutikti su Antiocho įsakymais ir aukoti ir atsisakyti savo įstatymų ir priimti kitų papročius."
23 Jam baigus tai pasakyti, nuėjo vienas žydas ir aukojo ant stabų aukuro jiems visiems matant Modine savo auką, kaip karalius įsakęs buvo.
24 Matatijas susijaudino savo širdyje ir taip įniršo už įstatymus,
25 kad jis nubėgo prie aukuro, užmušė tą žydą ir Antijocho sekėją ir suardė tą aukurą,
26 kovodamas už įstatymą,

kaip Pinechas Salaus sūnui Zimriui
padarė.
27 Matatijas ėjo per miestą,
šaukdamas: "Kas už įstatymą
nori kovoti, tas težygiuoja su manim
iš miesto!"
28 Taip nubėgo jis su savo sūnumis į kalnus, viską palikdamas
mieste, ką turėjo.
29 Daugelis pamaldžių žmonių
pasitraukė į dykumą
30 ir pasiliko ten su žmonomis,
vaikais ir galvijais, nes priespauda
buvo per daug žiauri.
31 Kai karaliaus žmonės Dovydo
mieste Jeruzalėje išgirdo, kad kai
kurie karaliaus įsakymui pasipriešino, iš miesto išbėgę yra ir
dykumoje slapstosi, kur daug
žmonių subėgo,
32 tai jie staiga pakilo šventą
dieną juos užpulti ir leido jiems
pasakyti:
33 "Ar jūs dar nenorite paklusti?
Išeikite ir darykite tai, ką karalius įsakė, tai išliksite gyvi."
34 Bet tie atsiliepė: "Mes neišeisime ir negalvojame šventos dienos padaryti nešventos, kaip
karalius reikalauja."
35 O lauke esantieji užpuolė tą
uolą.
36 Uoloje esantieji nesigynė nė
akmens neišmesdami ir angos
neuždarydami,
37 bet tarė: "Mes norime mirti,
būdami nekalti, dangus ir žemė tebūna mūsų liudininkais, kad jūs
mus jėga, neteisiai žudote."
38 Taip buvo uoloje esantieji
užpulti šventą dieną ir visi, apie
1000 žmonių su žmonomis, vaikais ir gyvuliais buvo išžudyti.
39 Matatijui buvo tai labai skaudu
išgirsti.
40 Ir jie tarpusavyje tarėsi: "Ar ir
mums taip daryti, kaip mūsų broliai pasielgė? Jei mes nesiginsime
nuo pagonių ir įstatymų ir savo
gyvybės neišsaugosime, tai jie mus
lengvai ir galutinai išnaikins."
41 Tada nutarė jie: "Jei jie mus
šventą dieną užpuls, tai mes
ginsimės, kad ne visi žūtume, kaip
mūsų broliai landynėse išžudyti
buvo."
42 Taip susirinko didelis būrys
pamaldžių smarkių kovotojų
iš Izraelio, kurių visi įstatymams
ištikimi buvo.
43 Prie jų prisidėjo visi, kurie iš
priespaudos bėgo ir taip jų pajėgos padidėjo.
44 Tokiu būdu jie apsiginklavo ir
išmušė daugelį bedievių ir atsimetėlių savo įkarštyje ir keršte.
Kai kurie, kuriems pasisekė ištrūkti, tie nubėgo pas pagonis.
45 O tada Matatijas išžygiavo su
savo draugais per Izraelį ir griovė
aukurus
46 ir ėmė tuojau prievarta apipjaustyti vaikelius, kurie nebuvo
apipjaustyti
47 ir puolė bedievius ir jiems
sekėsi,
48 kad jie įstatymą išsaugojo
nuo pagonių ir karalių galingos
rankos ir kad bedieviai jų
neužvaldė.
49 Kai Matatijas labai paseno,
tarė jis savo sūnums prieš mirtį:
Žiauri priespauda ir persekiojimas,
rūstumas ir sunki bausmė ant
mūsų užėjo.
50 Todėl, mielieji sūnūs, kovokite
už įstatymą, nebijodami savo
gyvybės netekti.
51 Atsiminkite, kokius žygius
mūsų tėvai atliko savo gyvenime,
tai jūs būsite gerbiami ir įsigysite
amžiną vardą.
52 Abraomas liko tvirtas, nors
buvo mėginamas ir tai buvo jam
teisumu užskaityta.
53 Juozėpas laikėsi įsakymo
savo sielvarte ir pasidarė viešpačiu
Egipte.
54 Pinechas, mūsų protėvis, kovojo už Dievo garbę ir susilaukė
amžinosios kunigystės sandoros.
55 Jošua įvykdė įsakymą,
kurį buvo gavęs ir todėl pasidarė
didžiuoju kunigaikščiu Izraelyje.
56 Kalėbas liudyjo teisingai, išbarė žmones ir gavo ypatingą
palikimą.
57 Dovydas pasiliko ištikimas ir

teisus Dievo akivaizdoje, todėl jis gavo amžiną karalystę.
58 Elyja kovojo už įstatymą ir buvo dangun paimtas.
59 Chananja, Azarija ir Myšaėlis tikėjo ir ugnyje buvo išsaugoti.
60 Danielius buvo išgelbėtas iš liūtų, kadangi nekaltas buvo.
61 Taigi pasekite, kas kada tik atsitinka, tai pamatysite, kad Dievu pasitikintieji visuomet išlaikomi yra.
62 Todėl nebijokite bedievių pasityčiojimų, nes jų garbė yra tik mėšlas su kirmėlėmis.
63 Šiandien jie yra iškilę, rytoj jau guli žemėje ir pavirtę žeme, nieko iš jų nebėra. Visi jų numatyti žygiai nuėjo niekais.
64 Todėl, mieli vaikai, nebijokite laikytis įstatymų, tai Dievas padarys jus vėl garbingais.
65 Jūsų brolis Simonas yra išmintingas. Jo visuomet klausykite kaip tėvo.
66 Jūdas Makabietis yra stiprus ir buvo karžygys iš jaunystės dienų ir turi būti jūsų kariuomenės vadu.
67 Pasišaukite visus pas save, kurie įstatymų laikosi ir atkeršykite visiems, kurie jūsų tautai skriaudos padarė,
68 atsilygindami pagonims taip, kaip jie užsitarnavo, visu rimtumu atsižvelgdami į įstatymus.
69 Tada palaimino jis juos ir buvo palaidotas prie savo tėvų.
70 Jis mirė 146-tais metais ir jo sūnūs palaidojo jį Modine tėvų kapuose. Ir visas Izraelis gedėjo dėl jo.

3

Jūdas Makabietis Sumuša Apolonijų

1 Jūdas Makabietis užėmė savo tėvo vietą.
2 Jo broliai ir visi, kurie prie jo tėvo laikėsi, padėjo jam su džiaugsmu uš Izraelį kovoti.
3 Jūdas apsaugojo savo kariuomenę savo kalaviju ir užsidėjęs šarvus, kovojo jis kaip karžygys, užpelnydamas savo tautai daug garbės.
4 Jis buvo smarkus, kaip liūtas, drąsus, kaip jaunas liūtas, staugiąs, kaip kuris ką nors vejasi.
5 Jis ieškojo tų, kurie buvo atsimetę ir bedievių, kurie vertė žmones įstatymų atsisakyti ir nubaudė juos, ugnimi sudegindamas,
6 kad jo priešai visur išsigando ir nuo jo bėgo ir atsimetusieji buvo sudrausti. Ir jam sekėsi ir jis daug laimėjo.
7 Jo žygiai daugeliui karalių nepatiko. Bet Jokūbas jais džiaugėsi, nes jam tai buvo amžina garbė ir pasididžiavimas.
8 Jis keliavo per Jūdos miestus, naikindamas bedievius, kad tuo nukreiptų kerštą nuo Izraelio.
9 Visame krašte jis taip pasižymėjo, kad pavergtieji visi prie jo atbėgo.
10 Prieš jį susirinko Apolonijus daug kariuomenės iš pagonių ir iš Samarijos kovai prieš Izraelį.
11 Kai Jūdas tai išgirdo, išžygiavo jis jam priešais ir kovojo su juomi ir jį nukovė kartu su daugybe kariuomenės. Gyvųjų likusieji pabėgo.
12 Jūdas pasiėmė visą jų grobį ir Apolonijaus kardą, kurį jis nešiojosi visą savo gyvenimą.
13 Kai Seronas, Sirijos įgulų viršininkas išgirdo, kad pamaldieji eina su Jūdu ir kad jų daug esą, tarė jis:
14 "Aš pasižymėsiu ir užsitarnausiu garbės visai karalystei, sumušdamas Jūdą ir jo žmonių būrį, kuris nepaiso karaliaus įsakymo."
15 Tai pasiruošė jis ir daugybė bedievių su juomi išvyko Izraeliui atsikeršyti iki Bėth-Chorono užėjimo.
16 Jūdas atžygiavo jam priešais su mažu būriu.
17 Kai priešus pamatė, tarė jie Jūdui: "Mūsų tėra nedaug ir be to mes esame šiandien pasilpę bepas-

ninkaudami. Kaip galime mes su
tokia daugybe muštis?"
18 Jūdas atsiliepė: "Gali atsitikti,
kad ir mažas būrys gali sumušti
visą galybę, nes Dievas gali duoti
pergalę keletui ir daugeliui.
19 Nes laimėjimas ateina iš dan-
gaus ir nepasiekiamas didelės
minios.
20 Jie pasididžiuoja savo daugybe
ir nori mūsų žmonas ir vaikus už-
mušti ir apiplėšti.
21 Bet mes turime gintis ir kovoti
už savo gyvybę bei įstatymą.
22 Todėl sunaikins Dievas juos
mūsų akivaizdoje ir jums nėra ko
bijotis."
23 Tatai pasakęs, užpuolė jis
priešą, nespėjusį susitvarkyti ir
sumušė Seroną, kad jo kariuo-
menė pradėjo bėgti
24 ir jis nuvarė juos nuo Bėth-
Chorono į plynus laukus, kur jis
jų apie 800 nukovė. Likusieji pa-
spruko į filistiečių žemę.
25 Tada pradėjo visos tautos
aplinkui bijotis Jūdo ir jojo brolių.
26 Visuose kraštuose buvo šne-
kama apie jį ir jo žygius. O ir ka-
ralius apie tai išgirdo.
27 Kai Antijochas apie tai suži-
nojo, tai jis labai užpyko ir išsiuntė
vyrus po visą karalystę, kad su-
šauktų didelę minią
kariuomenės.
28 Iš savo iždo pasiėmė jis pi-
nigų ir išmokėjo algą visiems
metams ir įsakė būti pasiruošu-
siems visą laiką.
29 Bet jis pastebėjo, kad jis tiek
pinigų nebeturėjo dėl visų kovų
prieš senuosius įstatymus ir ne-
santaiką ir kad krašto pajamos
buvo sumažėjusios ir kad jis tiek
išmokėti nebegalėsiąs.
30 Ir jis pradėjo susirūpinti, jog
nebeturėsiąs gana lėšų išlai-
doms apsimokėti, kadangi jis iki tol
netaupė ir žymiai daugiau išleido,
negu visi kiti karaliai pirm jo.
31 Nusiminęs jis keliavo į Per-
siją surašyti žmones ir mokes-
čių susirinkti.
32 Lysijui iš karališkosios gimi-
nės jis paliko visos karalystės at-
sakomybę nuo Eufrato upės iki
Egipto.
33 Taip pat paliko jam globoti savo
sūnų, jaunąjį Antijochą, tam
laikui, kol jis būsiąs svetimoje
šalyje.
34 Jis paliko jam pusę kariuo-
menės ir dramblius ir nurodė jam
kokius reikalus atlikti ir ką daryti
su Jūdėja ir Jerūzale,
35 kad ten daugiau vyrų
nusiųsti ir išnaikinti Izraelio ir Je-
rūzalės gyventojų likučius,
36 kad žemę svetimiems išda-
lintų ir pagonis visur įstatytų.
37 147-tais metais pasiėmė kara-
lius antrąją pusę kariuomenės ir
keliavo iš savo Antijochijos miesto
per Eufratą į augštesniąsias
šalis.
38 Lysijas pasirinko iš karaliaus
draugų viršininkus, būtent, Do-
rymeno sūnų Ptolemėjų, Nika-
norą ir Gorgiją.
39 Tiems jis davė 40,000 pėstin-
inkų ir 7000 raitelių, kad jie į
Jūdą žygiuotų ir žydus
išnaikintų.
40 Visa ta kariuomenė atžygiavo
iki Emauso miesto ir sustojo greta
esančioje lygumoje.
41 Kai apylinkių pirkliai tai su-
žinojo, atėjo jie į stovyklą su di-
deliais pinigais ir pančiais nusipirkti
vergų, sugautųjų žydų. O iš
Sirijos ir kitų pagoniškų kraštų
prisidėjo prie šių dar daugiau
kovotojų.
42 Kai Jūdas ir jo broliai paste-
bėjo, kad persekiojimas žiaurėjo ir
kad priešas prie sienos sustojęs yra
ir kai jie sužinojo, kad karalius buvo
įsakęs visą Jūdą išnaikinti,
43 tai jie nebuvo išsigandę, bet dar
tampriau susivienyjo išgelbėti
tautą ir kovoti už šventovę.
44 Tai sugabeno jie savo kariuo-
menę į vieną vietą, kad būtų
pasiruošę ir lauktų ir kad kartu
visi pasimelstų ir prašytų Dievo
malonės ir pagalbos.
45 Tuomet buvo Jerūzalė apleista
ir joje niekas negyveno. Šventovė

buvo užteršta, kurioje buvo pastatytas dievaitis. Pagonys šeimininkavo pilyje. Jokūbui šlovė buvo atimta, nes vamzdžių ir harfos garsų nebebuvo girdėti.
46 Todėl susirinkdavo žmonės Micpoje, ties Jerūzale, kur Izraelis kadaise melsdavosi.
47 Čia jie dabar susirinko, pasninkavo, maišais apsisiautė, apsibarstė galvas pelenais ir įplėšė savo rūbus.
48 Ir čia jie atsinešė įstatymų knygas, kurių pagonys ieškojo, kad jie savo dievaičių vardus į jas įrašytų ir jų paveikslus įpieštų.
49 Taip pat atsinešė jie ir kunigų rūbus ir pirmones ir dešimtines ir leido pašventintiesiems ateiti, kurių nustatytasis laikas praėjęs buvo,
50 ir graudingai šaukėsi dangaus: "Kur mums tuos nugabenti?
51 Nes Tavo šventovė pritrypta ir užteršta. Tavo kunigai pažeminti ir liūdni.
52 Ir štai, visi pagonys keliasi prieš mus, kad mus visiškai išnaikintų. Tu žinai, ką jie su mumis nori padaryti.
53 Mūsų Dieve, kaip mes galėsime išlikti, jei Tu mums nepadėsi?"
54 Tada liepė Jūdas trimituoti ir sušaukti kariuomenę
55 ir paskyrė tūkstantininkus, šimtininkus, penkiasdešimtininkus ir dešimtininkus, kurie vadovautų,
56 pranešdamas, kad tie galį grįžti į namus, kurie namus statėsi, tuokėsi, vynuogynus sodino ar pilni baimės buvo, kaip įstatyme parašyta.
57 Tada jie išžygiavo ir sumušė jų stovyklą lygumoje prie Emauso apie pietus.
58 Jūdas perspėjo savo žmones, tardamas: "Pasiruoškite ir nebijokite rytoj anksti kovoti prieš pagonis, kurie mus ir mūsų šventovę išnaikinti nori.
59 Geriau mirti kovoje, negu matyti tokią savo žmonių ir šventovės nelaimę.
60 O tegu tai teįvyksta, kaip Dievas danguje yra numatęs!"

4

Jūdas Nugali Gorgiją Ir Lysiją

1 Gorgijas pasiėmė 5000 pėstininkų ir 1000 raitelių, pačių geriausiųjų ir atsargiai slinko nakties metu prie žydų stovyklos,
2 kad juos staiga užpultų ir tam pulkui vadovavo keletas iš pilies įgulos.
3 Bet Jūdas anksčiau pasikėlė su savo rinktiniu būriu, kad užpultų priešą netikėtai prie Emauso ir juos sumuštų,
4 kol jie dar tebebuvo išsisklaidę ir nesusitvarkę.
5 Kai Gorgijas nakties metu prie Jūdo stovyklos atėjo ir nė vieno nerado, žygiavo jis į kalnus, galvodamas, kad jie esą nuo jų į ten pabėgę.
6 O Jūdas skubėjo, kad jis ligi ankstaus ryto atvyktų į lygumą su 3000 vyrų, kurie šarvų neturėjo, o tik drabužius ir kardus.
7 Kai jie pamatė, kad priešas turėjo gerai šarvuotus ir apginkluotus kovotojus ir tvirtus raitelius,
8 tarė Jūdas savo žmonėms: "Nesibijokite šios didelės minios ir dėl jų pajėgumo neišsigąskite!
9 Atsiminkite, kaip mūsų protėviai Raudonojoje jūroje išgelbėti buvo, kai Faraonas juos didele kariuomene vijosi.
10 Kreipkimės savo maldomis į dangų, tai Viešpats bus ir mums malonus ir prisimins sandoros, kurią Jis su mūsų protėviais padarė ir šiandien sumuš mūsų priešus, mums bematant.
11 Visi pagonys turės tada pajusti, kad Dievas Izraelį priima, padeda ir išgano."
12 Kai pagonys pamatė Jūdą prieš juos ateinantį,
13 tai ir jie kėlėsi iš stovyklos Jūdą pulti. Bet Jūdas leido trimituoti
14 ir užpuolė priešus, kad jie pra-

dėjo bėgti per lygumą ir jų pas-
kutinieji buvo nudurti.
15 O Jūdas vijosi juos iki Gasaros
ir Idūmėjos lygumų, netoli Aš-
dodo ir Jamnijos ir išmušė jų apie
3000 vyrų.
16 Grįždamas, Jūdas, įsakė
savo žmonėms,
17 tardamas: "Dar ne laikas
plėšti, nes mes turime dar vieną
mūšį už akių.
18 Gorgijas su savo pulku tebėra
kalnuose prieš mus. Todėl pasili-
kite savo rikiuotėje ir apsiginkite.
O, kai šitą sumušę būsite, tada
pasidalinkite grobiu saugiai ir be jo-
kio pavojaus."
19 Jūdui taip bekalbant, pasirodė
iš kalnų pulkas.
20 Gorgijas pamatė, kad jo ka-
riuomenė sumušta buvo ir stovy-
kla uždegta. Nes dūmai rūko ir iš
to ji sprendė, kas ten dėjosi.
21 Be to, jie matė Jūdą su savo
kariuomene pasiruošusį kovai ir
dėl to labai išsigando.
22 Ir jie bėgo į pagonių kraštą.
23 Taip sugrįžo Jūdas į sto-
vyklą, kur jis rado daug turtų,
aukso, sidabro, raudonos ir mėly-
nos drobės ir daug lobio.
24 Tada jie grįžo į namus, dė-
kojo ir liaupsino Dievą gies-
mėmis, tardami: "Dėkokite Dievui,
nes Jis yra meilingas ir Jo malonė
yra amžina."
25 Tai buvo Izraeliui didelė per-
galės diena.
26 Pagonys, kurie išbėgo, prisi-
statė Lysijui ir papasakojo jam,
kaip jiems nesisekė.
27 Kai Lysijas tai išgirdo, tai jis
dėl to labai susirūpino, kad nepa-
vyko to padaryti, ką jis norėjo ir
ką karalius buvo įsakęs.
28 Todėl susirinko Lysijas se-
kančiais metais vėl daug kariuo-
menės, 60,000 pėstininkų ir 5000
raitelių žydamas išnaikinti.
29 Ta kariuomenė nužygiavo į
Idūmėją ir sustojo prie Betsūro.
Jūdas irgi čia atėjo, turėdamas
10,000 vyrų.
30 Kai jis pastebėjo, kad priešas
daug kariuomenės turėjo, meldėsi
jis, tardamas: "Garbė Tau, Izraelio
Gelbėtojau, kuris Savo tarno Do-
vydo ranka didįjį milžiną už-
mušai ir visą pagonių
kariuomenę atidavei į Saūlio sū-
naus Jonatano ir jo ginklų nešėjo
rankas.
31 Aš maldauju Tave, malonėk
šį mūsų priešą irgi į Savo
tautos Izraelio rankas atiduoti, kad
jie su savo galybe ir raiteliais su-
gėdinti būtų.
32 Padaryk, kad jie savo širdyse
nusigąstų ir nusimintų.
33 Mušk juos kardu tų, kurie
Tave myli, kad visi Tave girtų ir
liaupsintų, kurie Tavo vardą
pažįsta!"
34 Po to jis pradėjo puolimą. Ir
Lysijas neteko apie 5000 vyrų.
35 Kai Lysijas pamatė, kad jo vy-
rai traukiasi, bet žydai nebuvo iš-
sigandę garbingai žūti arba
garbingai gyventi, tai pasitraukė jis
į Antijochiją daugiau kariuo-
menės susitelkti ir žydus smarkiau
užpulti.
36 Bet Jūdas tarė: "Tuo tarpu, kol
mūsų priešai išvaikyti yra, eikime
ir išvalykime šventovę!"
37 Todėl susirinko visi kariai ir
žygiavo į Ciono kalną.
38 Kai jie pamatė, kaip šventovė
apleista, kaip altorius nešventu pa-
darytas, kaip įėjimai sudeginti,
kaip visur žolės apaugusios lyg
miške ar kalnuose, kaip kunigų
patalpos suvirtusios buvo,
39 tai jie įplėšė drabužius, už-
sibarstė pelenų ant savo galvos ir
dejavo
40 ir puolė savo veidais žemėn ir
trimitavo ir šaukėsi dangaus.
41 Jūdas pastatė dalinį, kuris
gintų, jei priešas iš pilies išpultų,
jiems šventovę bevalant.
42 Jis pasikvietė kunigus, kurie
nebuvo užsiteršę, bet įstatymams
ištikimi pasilikę.
43 Tie išvalė šventovę, išnešė
apibjaurintus akmenis į ne-
šventą vietą.
44 Kadangi deginamųjų aukų

altorius nešventu padarytas buvo,
tarėsi jie tarpusavyje, ką daryti.
45 Ir jie nutarė visai teisingai,
visą altorių nugriauti, kad pa-
sipiktinimų nebūtų, kadangi jis
pagonių nešventu buvo padary-
tas. Ir todėl jie visiškai nuardė tą
altorių.
46 Tuos akmenis jie sukrovė ant
kalno prie tų namų tam tikroje
vietoje, kol ateis koks pranašas ir
pasakys jiems, ką su jais daryti.
47 Tai jie pasiėmė naujų, neta-
šytų akmenų sulig įstatymais ir
pastatė naują altorių, kuris buvo
toks pat, kaip ir senasis.
48 Jie atstatė šventovę ir ištaisė
jos vidų ir pašventino šventorius.
49 Jie padarydino naujus šven-
tuosius indus, aukso žibintą,
smilkymų altorių ir stalą ir
įnešė tuos į šventovę.
50 Smilkalus jie padėjo ant alto-
riaus, uždegė žibinto lempas, ku-
rios švietė šventovėje.
51 Ant stalo išdėstė jie duoną ir
pakabino uždangas ir viską su-
tvarkė šventovėje.
52 148-tais metais, Kislevo, tai
yra, devinto mėnesio 25-tą dieną
53 jie atsikėlė anksti ir aukojo vėl
sulig įstatymais ant
deginamųjų aukų altoriaus.
54 Tai buvo lygiai ta pati diena,
kurią pagonys šventovę užteršę
buvo. Ir šias aukas jie aukojo gies-
mėmis, vamzdžiais, harfomis ir
cimbolais.
55 Visi žmonės puolė savo veidais
žemėn, meldėsi ir liaupsino Dievą
danguje už jiems suteiktą pa-
galbą ir laimėjimą.
56 Taip jie šventė naujo altoriaus
išventinimą aštuonias dienas,
aukodami ant jo deginamąsias ir
padėkos aukas su džiaugsmu.
57 Jie papuošė priešakinę pusę
šventovės su auksiniais vainikais ir
skydeliais ir padarė naujus vartus
ir pataisė patalpėles.
58 Ir žmonės labai džiaugėsi, kad
jiems ta gėda nuimta buvo, kurią
pagonys jiems padarę buvo.
59 Ir Jūdas su savo broliais ir
Izraelio gyventojais nutarė kasmet
nuo 25-tos Kislevo mėnesio dienos
švęsti naujojo altoriaus
įšventinimą aštuonias dienas su
džiaugsmu ir dėkingomis širdimis.
60 Ir jie pastatė tvirtus mūrus su
bokšteliais aplink šventovę ant
Ciono kalno, kad pagonys
neįsiveržtų ir vėl neužterštų,
kaip anksčiau padarę buvo.
61 Ir Jūdas pastatė sargybinius,
kad šventovę pasaugotų. Taip pat
sutvirtino jis ir Betsūrą, kad
žmonės turėtų pilį su sargyba,
kurioje laikytųsi ir apsigintų nuo
Idūmėjos.

5

Jūdas Nugali Kaimynines Tautas

1 Kai pagonys išgirdo, kad alto-
rius vėl pastatytas ir šventovė iš-
valyta buvo, tai jie labai supyko.
2 Ir jie apsiėmė Jokūbo giminę
iš savo tarpo išrauti ir pradėjo žydus
savo ribose žudyti.
3 O Jūdas nužygiavo į Idū-
mėją prieš Esavo sūnus ir užpuolė
juos ties Akrabatėnu, kur jie izrae-
litus apgulę buvo, ir išmušė dau-
gelį idūmiečių ir pasiėmė jų
turtą.
4 Taip pat puolė Jūdas ir Beano
sūnus, kurie izraelitus vieškelyje
užpuolę, apiplėšę ir keletą jų
nužudę buvo,
5 atsimindamas jų skriaudas,
apgulė juos, sudegino juos ir jų
pilis su visa tuo, kas viduje buvo.
6 Tada jis žygiavo prieš
Amoną, kurie gerai ginkluoti buvo
ir daug kariuomenės turėjo, kurių
vardas buvo Timotiejus.
7 Todėl Jūdas daugelį kartų
su jais kovojo, o ir laimėjo.
8 Jis užėmė Jazėrio miestą su
apylinkėmis ir tada grįžo į
Jūdėją.
9 Gileade pagonys susirinko prieš
žydus, kurie tame krašte gyveno ir
ketino juos išžudyti, bet žmonės
subėgo į Datėmos pilį.
10 Ir jie parašė Jūdui ir jo bro-
liams, tardami:

11 "Šių apylinkių pagonys su-
sirinko prieš mus ir nori mus išnai-
kinti. Jų vadas yra Timotiejus. Jie
nori mūsų pilį užimti, kurion
mes subėgome slėptis.
12 Todėl prašome tavo pagalbos,
kad mus išgelbėtumei, nes mūsų
nedaug beliko, kadangi priešas jau
daugelį išžudė.
13 Tobo apylinkėje priešas išžudė
apie 1000 vyrų ir pasiėmė jų
žmonas, vaikus ir visą turtą."
14 Šitą gromatą beskaitant,
atvyko kiti pasiuntiniai iš Galilėjos,
tie įplėšė savo rūbus.
15 Jie graudingai skundėsi, kad
pagonys iš visų aplinkinių
miestų, iš Ptolemėjaus, Tyraus,
Sidono po visą Galilėją pasi-
skirstė ir Izraėlį žiauriai naikina.
16 Kai Jūdas ir gyventojai tai pa-
siklausė, ėmė jie pasitarti, kaip
šiems žmonėms šioje nelaimėje
padėti.
17 Jūdas įsakė savo broliui Si-
monui pasirinkti ypatingą būrį
ir žygiuoti į Galilėją brolių
gelbėti. O jis pats nutarė su Jona-
tanu vykti į Gileadą.
18 Juozėpą, Zekarijos sūnų ir
Azariją paskyrė jis viršininkais
namuose likusių žmonių, Jūdė-
jai apginti.
19 Jis įsakė jiems žmones val-
dyti ir niekur neišeiti priešų mušti
tol, kol jis nesugrįšiąs.
20 Simonas išžygiavo į Gali-
lėją su 3000 vyrų, Jūdas į Gi-
leadą su 8000 vyrų.
21 Simonas atvyko į Galilėją
ir turėjo daugelį kovų su pagoni-
mis ir laimėjo ir jis nuvarė juos iki
Ptolemėjaus vartų,
22 kad apie 3000 pagonių krito
ir Simonas pasiėmė jų grobį.
23 Tada jis sugrįžo prie savo
brolių į Galilėją ir į Arbatą
ir liepė jiems su žmonomis ir vai-
kais su juomi kartu į Jūdėją ke-
liauti ir jis išsivedė juos su dideliu
džiaugsmu.
24 O Jūdas Makabietis ir jo brolis
Jonatanas kėlėsi per Jordaną ir
keliavo per dykumas tris dienas.
25 Tai pasitiko juos nabatiečiai
draugiškai ir supažindino juos su
Gileado įvykiais,
26 kad daugelis esą apkalti Bac-
roje, Bosore, Alemoje, Kosfore,
Makėde ir Karnayme. Ir tai buvo
visi dideli ir gerai įtvirtinti miestai.
27 Taip pat uždarę turį jie ir ki-
tuose Gileado miestuose ir kad
priešas nutaręs kitą rytą pulti ir
juos visus sunaikinti per vieną
dieną.
28 Ir Jūdas sugrįžo vienos dienos
kelią ir netikėtai puolė Bo-
soro miestą, paėmė jį, išplėšė,
nudūrė visus vyrus ir sudegino
miestą.
29 Tada jis žygiavo nakties metu
prie pilies, kurioje jo broliai apgulti
buvo
30 Atvykęs ryte, pamatė jis didelę
ir galingą daugybę vyrų, be
skaičiaus, kurie atsigabeno kopė-
čias ir kitus karo pabūklus puolimui
ir pradėjo puolimą.
31 Mieste buvo girdimas graudin-
gas dejonių šauksmas, kuris nu-
skambėjo ligi dangaus.
32 Jūdas pagraudeno savo vyrus
kovoti už savo brolius ir juos
išgelbėti.
33 Jis suskirstė juos į tris būrius
ir užpuolė juos iš užpakalio ir leido
trimituoti ir žmonės garsiai šaukė,
Dievo melsdami.
34 Kai Timotiejaus kariuomenė
pastebėjo Jūdą savo užpakalyje
esantį, pradėjo jie bėgti ir buvo
skaudžiai mušami, kad jų tą
dieną apie 8000 vyrų žuvo.
35 Tada žygiavo Jūdas į
Masfą, puolė ją ir užėmė ją.
Vyrus leido jis išžudyti, pasiėmė
jų turtą ir nudegino jų
miestą.
36 Po to jis užėmė Kasforą,
Makėdą, Bosorą ir kitus mies-
tus Gileade.
37 O Timotiejus vėl susirinko di-
delę kariuomenę ir sustojo ties Ra-
fonu, anapus upelio.
38 Jūdas išsiuntė žvalgus nusta-
tyti jų pajėgų stiprumą ir jų
išsidėstymą. Tie pranešė, kad jų

esą didelė minia iš visų pagoniškųjų apylinkių.
39 Net iš Arabijos jie turį karių, kuriems jie algą moka. Jie esą anoje pusėje upelio, pasiruošę kovoti. Todėl Jūdas pasikėlė prieš juos kovoti.
40 O Timotiejus tarė savo viršininkams: "Jei Jūdas ateis iki upelio ir bus gana drąsus per jį eiti, tai mes nuo jo neapsiginsime ir jis mus sumuš.
41 Jei jis bijosis eiti per upelį, tai mes eisime per vandenį, užpulsime ir jį sumušime."
42 Kai Jūdas prie upelio atėjo, pastatė jis vyresniuosius prie vandens ir įsakė visus per upelį pervaryti, kad padėtų priešą mušti ir niekas neatsiliktų.
43 Kai Jūdas ir jo kariškiai per vandenį pirmieji buvo perėję, tai pradėjo priešas bėgti, palikdamas savo ginklus ir slėpėsi šventykloje Karnaymo mieste.
44 Bet Jūdas užėmė tą miestą ir sudegino tą šventyklą su visais, kurie joje buvo. Taip buvo Karnaymas nugalėtas, nepajėgdamas nuo Jūdo išsisaugoti.
45 Tada leido Jūdas visiems Gileado izraelitams nuo mažiausiojo iki didžiausiojo surinkti, kad su juomi kartu į Jūdėją keliautų.
46 Bekeliaudami jie atėjo iki didelio sutvirtinto Efrono miesto, per kurį kelias ėjo ir kur kelio aplink miesto nebuvo.
47 Efrono miesto gyventojai nenorėjo Jūdo praleisti.
48 Suėję visi į miestą, jie užsidarė vartus.
49 Jūdas nusiuntė jiems draugišką pranešimą: "Malonėkite mums leisti eiti per jūsų žemę, kad mes nueitume į savo žemę.
50 Mūsų vyrai jums jokios skriaudos nedarys, tik leiskite mums praeiti, nieko kito mes neprašome." Bet efroniečiai jų neįsileido.
51 Tai įsakė Jūdas visai savo kariuomenei persitvarkyti ir pasiruošti puolimui, kad kiekvienas dalinys užimtų savo vietą. Taip jie puolė miestą visą dieną ir visą naktį ir jį paėmė.
52 Jūdas leido visus vyrus nudurti tame mieste, apiplėšė juos ir nužygiavo per jų lavonus, persikėlė per Jordaną ir atvyko per plynus laukus prie Betsano.
53 Visoje kelionėje Jūdas padrąsindavo tuos, kurie atsilikdavo tol, kol atvyko į Jūdėją.
54 Tai jie užėjo ant Ciono kalno labai džiaugsmingi ir aukojo deginamųjų aukų Dievui už pergalę ir už tai, kad jiems leido saugiai į namus sugrįžti.
55 Tuo metu, kai Jūdas ir Jonatanas Gileade buvo ir jų brolis Simonas Galilėjoje prie Ptolemėjaus,
56 išgirdo Juozėpas, Zekarijos sūnus ir Azarija, abu viršininku, apie jų didelius žygius ir tarė:
57 "Ir mes norime pasirodyti, eikime ir kariaukime su pagonimis mūsų apylinkėje."
58 Ir juodu įsakė savo daliniams keltis ir vykti į Jamniją.
59 Jiems priešais atžygiavo Gorgijas su savo kariuomene
60 ir sumušė Juozėpą ir Azariją, kad juodu bėgti turėjo. Juodu grįžo į Jūdėją, netekusiu apie 2000 vyrų.
61 Tai buvo didelis nuostolis Izraeliui, kadangi juodu savo brolio Jūdo įsakymo neklausė ir sauvališkai sugalvojo pasidrąsindamu garbės užsipelnyti.
62 Nes juodu nepriklausė tai šeimai, per kuriuos Dievas būtų suteikęs Izraeliui pergalę.
63 Bet Jūdas ir jo broliai buvo didžiai gerbiami visame Izraelyje, o taip pat ir pagonyse.
64 Kur tik jų vardą paminėdavo, ten jie buvo pagerbti.
65 Tai išžygiavo Jūdas su savo broliais į pietus prieš Esavo sūnus ir užkariavo Chebroną su apylinkėmis ir išgriovė jo mūrus ir sudegino jo bokštus
66 Tada pasuko jis į filistiečių žemę ir keliavo per Marašą.

67 Čia jie neteko daugelio kunigų, kurie taip pat be įsakymo ir be išlavinimo pasidrąsino priešą pulti.
68 Jūdas žygiavo į filistiečių Ašdodą, suardė stabų aukurus, sudegino stabus, išplėšė miestus ir sugrįžo į Jūdėją.

6

Antijocho Epifano Mirtis

1 Karalius Antijochas, bekeliaudamas po augštąsias karalystės sritis, išgirdo, jog pagarsėjusiame Persijos mieste Elymaise daug aukso, sidabro ir turtų esą,
2 ir kad šventykloje daug lobio, auksinių rūbų, šarvų, skydų, kuriuos į čia atgabenęs Pilypo sūnus Aleksandras, Makedonijos karalius.
3 Todėl atvyko Antijochas miestą užimti ir apiplėšti. Bet miesto gyventojai buvo iš anksto perspėti.
4 Todėl jie budėjo ir gynėsi ir Antijochas negalėjo jų įveikti, kad turėjo bėgti ir be galo nusivylęs atvyko į Babilonija.
5 Tai jam buvo pranešta Persijoje, kad jo kariuomenė, kurią jis į Jūdėją pasiuntė, sumušta buvo,
6 kad Lysijas turėjęs bėgti ir kad žydai iš jo stovyklos paimtais ginklais ir turtais dar geriau apsiginklavo ir dar labiau sustiprėjo,
7 kad jie jo Jerūzalės šventovėje pastatytą pabaisą išmetė ir kad šventovė vėl tvirtais mūrais aptverta buvo, kaip anksčiau buvusi, ir kad Betsūras taip pat sutvirtintas buvo.
8 Tai išgirdęs, Antijochas labai išsigando ir be galo nusiminė ir atsigulęs, tiesiog sirgte sirgo, kad jam jo žygis nepasisekė.
9 Ir jis čia ilgai pasiliko ir su laiku jis vis daugiau ir daugiau rūpinosi ir jau taip nusilpo, kas jis įsitikino, jog turėsiąs mirti.
10 Tai jis pasišaukė savo draugus pas save ir tarė: "Dėl tų rūpesčių ir sielvarto, kurie mane vargina aš nebegaliu miegoti.
11 O kaip viskas pas mane pasikeitė! Kol aš valdžiau, aš laimėdavau ir turėdavau džiaugsmo ir buvau savųjų gerbiamas ir vertinamas.
12 Bet dabar mano širdis labai nusiminusi. Aš atsimenu tų piktenybių, kurias aš Jerūzalėje padariau. Aš išėmiau visus auksinius ir sidabrinius indus iš šventovės ir leidau nekaltus žmones Jūdėjoje išžudyti.
13 Todėl užėjo ant manęs visos tos nelaimės ir aš turiu, labai nuliūdęs, svetimoje žemėje mirti."
14 Ir jis pasišaukė vieną savo draugų, Pilypą, pas save ir įstatė jį viršininku visos karalystės.
15 Jis davė jam vainiką, apsiaustą, žiedą ir pavedė jam savo sūnų, jaunąjį Antijochą išauklėti ir karaliumi įstatyti.
16 Tada, čia pat, 149-tais metais mirė Antijochas.
17 Išgirdęs tai, Lysijas, kad Antijochas miręs buvo, padarė jis karaliumi jaunąjį Antijochą, kurio tėvas buvo Antijochas Kilnusis. Jaunąjį Antijochą jis buvo užauginęs ir praminė jį Eupaterio vardu.
18 Pagonys tebebuvo pilyje ir tebedarydavo izraelitams daug skriaudos, nes jie buvo pilyje gerai įsitvirtinę.
19 Todėl nutarė Jūdas juos apgulti, kad juos išnaikinti galėtų.
20 150-tais metais susirinko žmonės ir pradėjo statyti įvairius įrengimus ir pabūklus aplink pilį.
21 Keli pagonys išėjo iš pilies pas karalių pagalbos prašyti. Prie tų prisidėjo daugelis atsimetėlių iš Izraelio. Tie visi atvyko pas karalių ir tarė:
22 "Kodėl tu nenori bausti ir atsikeršyti už mūsų brolius?
23 Nes mes norėjome tavo tėvui tarnauti ir jo įsakymų klausyti.
24 Tai atsiskyrė mūsų sūnūs nuo mūsų. Kur jie kokį mūsiškių

pagavo, tą jie nudėdavo ir pasidalindavo tarpusavyje jo turtu.
25 Jie ne tik su mumis taip pasielgia, bet tą patį daro visame krašte.
26 Dabar jie turi pilį Jerūzalėje apgulę ir nori ją užimti. Šventovė ir Betsūras jau yra sutvirtinti.
27 Jei tu nesuskubsi jų sudrausti, tai jie tuo labiau įsigalės ir tada tu jų nebeįveiksi."
28 Išgirdęs tai karalius, labai supyko ir susišaukė savo kunigaikščius ir pėstininkų bei raitelių viršininkus
29 ir priėmė samdinių iš kitų karalysčių ir salų
30 ir sutelkė 100,000 pėstininkų, 20,000 raitelių ir 32 drambliu, kariauti įpratusiu.
31 Šita kariuomenė žygiavo per Idumėją, apgulė Betsūrą ir ruošėsi ją pulti. Bet žydai staiga išpuolė, uždegė jų įrengimus ir kovojo karžygiškai.
32 Tai pasitraukė Jūdas nuo Ciono pilies ir sustojo ties Betsakaru, netoli nuo karaliaus stovyklos.
33 Karalius atsikėlė ryte anksti, dar neišaušus ir nuvedė kariuomenę prie kelio ties Betsakaru, įsakė kovai išsidėstyti ir trimitavo.
34 Drambliams jis davė raudonojo vyno ir šilkmedžių sunkos, kad juos įsiutintų puolimui.
35 Vienam pulkui, kuris susidėjo iš vieno tūkstančio šarvuotų su geležiniais šalmais pėstininkų ir penkių šimtų raitelių, jis paskyrė po vieną dramblį.
36 Tie turėjo laikytis prie dramblio ir į kur dramblys buvo nukreiptas, ten ir jie turėjo eiti.
37 Kiekvienas dramblys nešėsi medinį bokštą, kuriame buvo 32 kareiviu patalpintu ir tas indas, kuris dramblį valdė.
38 Likusieji raiteliai turėjo pėstininkus saugoti iš abiejų šalių, kad jų neišsklaidytų.
39 Saulė, tekėdama, apšvietė jų paauksuotus ir skaistvario skydus taip, kad visa atkalnė atrodė lyg esanti ugnyje paskendusi.
40 Dalis karaliaus kariuomenės išsidėstė kalne, dalis lygumoje, atsargiai ir tvarkingai.
41 Kas juos girdėjo, pabūgo jų baisingo žvanginimo ir tarškinimo tokios didelės minios šarvų ir geležies, kadangi tai buvo didelė ir gerai ginkluota kariuomenė.
42 Jūdas buvo taip pat gerai susitvarkęs ir, puldamas juos, išmušė 600 karaliaus karių.
43 Ir Eleazaras Avaranas pastebėjo, kad vienas dramblys buvo geriau ginkluotas ir augštesnis už kitus ir jis galvojo, kad karalius ant jo sėdįs.
44 Dėl to pasidrąsino jis Izraeliui padėti ir sau amžiną vardą užsipelnyti.
45 Drąsiai bėgdamas, prasiveržė jis pro priešus, daugelį jų nukaudamas vienoje ir kitoje pusėje
46 ir pribėgęs prie dramblio, padūrė jį, kad dramblys mirė ir jį patį užmušė, ant jo užvirsdamas.
47 Tuo tarpu įsitikino žydai, kad karalius turįs galingas pajėgas ir jie ėmė ir pasitraukė nuo jų į šalį.
48 Tada žygiavo karaliaus kariuomenė į Jūdėją, į Jerūzalę ir susstojo prie Ciono kalno.
49 Betsūro įgula negalėjo ilgiau išsilaikyti dėl bado, nes tai buvo septintieji metai, kai žemė gaudavo ilsėtis. Karaliaus sargybinių saugoma, pilies įgula galėjo išeiti.
50 Tai užėmė karalius Betsūrą ir patalpino čia savo įgulą, kad pilį saugotų.
51 Tada žygiavo jis į Cioną ir apgulė šventovę ilgą laiką ir susistatė aplink įvairiausių pabūklų.
52 Izraelitai irgi turėjo įvairių padargų ir pabūklų ir gynėsi nuo priešų daugelį dienų.
53 Bet ir jiems pritrūko maisto, kadangi tai septintieji metai buvo ir kadangi svetimieji žydai, kuriuos pagonys saugumo sumetimais atsigabenę buvo, visas atsargas sunaudoję buvo.
54 Šventovėje vos keli vyrai be-

liko, nes badas vertė juos po kitus
miestus išsiskirstyti.
55 Tuo tarpu sužinojo Lysijas, kad
Pilypas, kuriam karaliaus tėvas
prieš mirtį jaunąjį Antijochą
ir karalystę pavedęs buvo,
56 iš Persijos ir Medijos su ka-
raliaus ten nuvesta kariuomene
sugrįžęs buvo ir kad jis karaliaus
sosto tykojo.
57 Todėl skubėjo jis iš Jūdėjos į
karalystę ir tarė karaliui ir viršinin-
kams: "Mes kenčiame badą ir ne-
turėdami maisto netenkame
žmonių kasdien, kadangi vietiniai
gerai įsitvirtinę yra. O mes turime
svarbesnių reikalų namuose
karalystės taikai išsaugoti.
58 Pradėkime taikos derybas su
šia tauta.
59 Ir leiskime jiems gyventi sulig
savo įstatymais, kaip anksčiau.
Nes jie pyksta ir kariauja tik dėl
to, kad mes jų įstatymus panaikinti
norime."
60 Šitas pasiūlymas labai patiko
karaliui ir kunigaikščiams. Ir ka-
ralius nusiuntė jiems taikos pasiū-
lymą ir jie tą priėmė.
61 Kadangi karalius ir viršininkai
prisiekdami pasižadėjo, žydai išėjo
iš pilies, o karalius įėjo.
62 Kai karalius pamatė, kad pilis
taip gerai įtvirtinta buvo, sulaužė
jis savo priesaiką ir įsakė mūrus
sugriauti.
63 Tada grįžo jis skubėdamas į
Antijochiją. Čia jis sužinojo, kad
Pilypas buvo miestą užvaldęs. Ir
jis kovojo su juomi ir atėmė miestą
iš Pilypo.

7

Jūdas Nugali Nikanorą

1 151-ais metais vyko Seleuko
sūnus Demėtrijus iš Romos į
miestą prie jūros su nedideliu
būriu vyrų ir buvo ten karaliumi.
2 Kai jis į sostinę Antijochiją
atvyko, suėmė kariuomenė Antijo-
chą ir Lysiją ir vedė juodu pas
Demėtrijų.
3 Kai Demėtrijui tai pranešta
buvo, pareiškė jis, kad jis savo
akimis jų nenorįs matyti.
4 Todėl buvo tuodu kariuomenės
nužudytu. Kai Demėtrijus karalys-
tėje įsigalėjo,
5 pradėjo pas jį ateiti visokių
bedievių ir Izraelio atsimetėlių.
O kilmingiausias jų buvo Alki-
mas, kuris labai norėjo būti vyriau-
siuoju kunigu.
6 Tie skundė Jūdą ir savo tau-
tiečius, tardami: "Visus, kurie tau
paklusti norėjo, Jūdas ir jo broliai
išžudė, o mus išvarė iš savo žemės.
7 Todėl nusiųsk žmogų į
ten, kuriuo tu pasitikėti gali, kad jis
pamatytų, kaip anie mus ir kara-
liaus žemę išnaikinę yra ir leisk
juos ir jų šalininkus nubausti."
8 Taip pasirinko karalius Ba-
kidą, savo draugą, kuris buvo
valdytojas žemės anapus Eufrato,
galingas žmogus karalystėje, ku-
riam karalius daug patikėjęs buvo.
9 Su juomi kartu siuntė jis atsi-
metėlį Alkimą, kuris į vyriau-
sius kunigus pakeltas buvo ir įsakė
jam Izraelio tautą nubausti.
10 Jis išžygiavo su didele kariuo-
mene į Jūdą ir nusiuntė pasiun-
tinius pas Jūdą ir jo brolius,
nuduodami lyg norį dėl taikos
derėtis.
11 Bet tai buvo gryna apgaulė.
Todėl Jūdas jiems nepatikėjo. Nes
jis matė, kaip gerai jie apsiginklavę
buvo ir kiek daug kariuomenės jie
turėjo.
12 Daug raštingųjų ir Izraelio
pamaldžiųjų nuėjo pas Alkimą
ir Bakidą išsiderėti lengvatų,
13 nieko pikto nesitikėdami, o
galvodami:
14 štai, kunigas yra atėjęs iš
Arono giminės ir mūsų neapgaus.
15 Alkimas prižadėjo jiems
taiką, prisiekdamas: "Mes jums
ir jūsų draugams jokios skriaudos
nedarysime."
16 Kai jie jam taip patikėję buvo,
leido jis 60 jų suimti ir nužudyti
tą pačią dieną, kaip Rašte
pasakyta:

17 "Šventųjų lavonus jie
žvėrims atidavė. Jie liejo kraują
aplink Jerūzalę, kaip vandenį ir
nebuvo žmogaus, kuris juos
palaidotų."
18 Todėl buvo žmonės didžiai
išgąsdinti ir įbauginti ir jie
skundėsi, kad Alkimas į Dievą
netiki ir ištikimybės nepažįsta,
kadangi jis priesaiką sulaužė.
19 O Bakidas pasitraukė nuo Je-
rūzalės ir apgulė Betcėtą ir iš-
siuntė gaudyti tų, kurie nuo jo
pabėgę buvo ir paėmė kai kuriuos
iš tautos, nužudė juos ir sumetė vi-
sus į gilią duobę.
20 Vėliau perleido Bakidas tą
sritį Alkimui ir davė jam kariuo-
menės įguloms, o pats sugrįžo
pas karalių.
21 Alkimas stengėsi visomis jė-
gomis vyriausiu kunigu pasidaryti.
22 Visi atsimetėliai prie jo prisi-
dėjo ir jis jėga pavergė Jūdos
kraštą ir žiauriai skriaudė
izraelitus.
23 Kai Jūdas pastebėjo, kad Alki-
mas ir atsimetėliai daugiau skriau-
dos padarė, negu pagonys,
24 tai keliavo jis per kraštą iš
naujo ir baudė atsimetėlius ir draudė
jiems Jūdos krašte iš vienos vietos
į kitą bastytis.
25 O Alkimas, pamatęs, kad Jū-
das ir jo šalininkai vėl įsigalėjo ir
jis jiems pasipriešinti nebeįstengė,
tai grįžo jis pas karalių ir jį
piktai įskundė.
26 Tai išsiuntė karalius didelį
kunigaikštį Nikanorą, kuris
Izraelio nekęsdavo ir įsakė jam
Izraelio tautą galutinai išnaikinti.
27 Nikanoras išžygiavo su didele
kariuomene į Jerūzalę, siuntė
pasiuntinius pas Jūdą ir jo brolius
apgaulingu būdu lyg tai dėl taikos
derėtis, tardamas:
28 "Padarykiva taiką, aš ir tu.
Aš atvyksiu taikingas su nedaugeliu
žmonių su tavimi pasitarti."
29 Taip atvyko Nikanoras pas
Jūdą ir juodu taikingai tarėsi. Bet
Nikanoras taikėsi Jūdą sugauti.
30 Tačiau Jūdas sužinojo iš savo
žvalgų, kad Nikanoras norįs jį
apgaulingu būdu pasigrobti. O jis
pasisaugojo ir su juomi daugiau
nebesusitiko.
31 Nikanoras pastebėjo, kad jo
tikslas buvo išėjęs į aikštę ir jis
žygiavo prieš Jūdą ir mušėsi su
juomi prie Kafar-Salamos.
32 Čia neteko Nikanoras 5000
vyrų ir buvo priverstas trauktis ir
nubėgo į Dovydo pilį.
33 Nikanoras irgi atėjo prie šven-
tovės ant Ciono kalno. Ir kunigai su
vyresniaisiais išėjo jį taikingai
pasitikti ir parodyti kokias aukas jie
už karalių aukoją.
34 Bet Nikanoras pasišaipė, iš-
juokė juos, pasityčiojo iš jų aukų
ir išbarė juos ir tarė, prisiekdamas:
35 "Jei jūs man Jūdo ir jo kariuo-
menės nepristatysite, tai aš, lai-
mingai sugrįžęs, šiuos namus
sudeginsiu." Tada jis pasitraukė,
pilnas piktumo.
36 O kunigai sugrįžo į šven-
tovę, stojosi prie altoriaus ir tarė,
verkdami:
37 "O Viešpatie, juk tu pasirinkai
šiuos namus, kuriuose mes Tave
prašytume ir melstume,
38 todėl maldaujame, kad atker-
šytumei šiam Nikanorui ir jo ka-
riuomenei, atsimindamas jo
pasityčiojimų iš Tavęs ir Tavo
namų ir jį išvarytumei iš šio
krašto ir jį sunaikintumei."
39 Tai išėjo Nikanoras iš Jerūza-
lės ir sustojo su savo kariuomene
prie Bet-Chorono. Čia atvyko dar
vienas dalinys iš Sirijos jam
pagelbėti.
40 O Jūdas išsidėstė su 3000
vyrų prie Adasos ir meldėsi Dievo,
taip tardamas:
41 "Viešpatie, Dieve, kai kara-
liaus Sanchėrybo pasiuntiniai iš
Tavęs pasityčiojo, tai Tu atsiuntei
angelą, kuris išžudė 185,000
vyrų.
42 Tokiu būdu mušk šiandien ir
šį priešą mūsų akivaizdoje ir
nuteisk šitą Nikanorą dėl jo di-
delių nusikaltimų, kad kiti
žmonės matytų, jog Tu jį nubau-

dei už Tavo šventovės niekinimą."
43 Adaro mėnesio 13-tą dieną
Nikanoro kariuomenė buvo sumušta ir jis buvo pirmasis, kuris žuvo kovoje.
44 Kai jo kariškiai tai pamatė,
metė jie savo ginklus ir pabėgo.
45 Jūdas vijosi juos vienos dienos
kelią nuo Adasos iki Gazaros ir trimitavo,
46 kad žmonės pakelyje iš visų
pusių atbėgtų ir padėtų priešą naikinti. Ir jie atėjo prie Jūdo ir laikėsi vėl su juomi. Taip buvo Nikanoro kariuomenė sumušta, kad jų nė vieno nebeliko.
47 Ir Jūdas pasiėmė jų grobį
ir nusigabeno jį. Nikanorui nukirto jis galvą ir dešinę ranką, kurią jis prisiekdamas iškėlęs buvo, kai jis pasityčiojo ir šventovei grasino. Galvą ir ranką leido jis pasiimti ir Jeruzalėje iškabinti.
48 Tai žmonės vėl prasidžiugo ir
jie šventė tą dieną, didžiai pasidžiaugdami.
49 Ir buvo įsakyta švęsti kasmet
13-tąją Adaro mėnesio dieną.
50 Taip vėl buvo ramu Jūdėjoje
trumpą laiką.

8

Jūdo Sutartis Su Romėnais

1 Jūdas buvo girdėjęs apie romėnus, kad jie labai galingi esą ir svetimiems mielai padedą, kurie jų pagalbos prašyti ateina ir kad jie patikimi esą ir kad jie savo duotąjį žodį laiką,
2 kaip jie didingai pasižymėję
galus nugalėdami, kuriuos jie užvaldė,
3 kiek jie Ispanijoje kariavę ir ten
aukso ir sidabro kasyklas paėmę, kad jie daugelį šalių, toli nuo Romos visu rimtumu ir protu užkariavę ir pasiėmę,
4 kad jie daugelį galingų ka-
ralių, kurie jų kraštą smarkiai užpuldavo, sumušę, išvaikę ir užvaldę
5 ir kad jie neseniai Makedonijos
karalių Pilypą ir vėliau jo sūnų Persėjų nugalėję
6 ir kad jie kariuomenę sumušę
didžiojo Antijocho, karaliaus Azijoje, kuris buvo išžygiavęs su 120 dramblių, vežimais, raiteliais ir didele daugybe žmonių
7 ir privertę jį taikos prašyti ir
jam ir jo pasekėjams dideles pabaudas uždėję, kurias kasmet romėnams turėję mokėti ir dar įkaitus nusiųsti.
8 Jie atėmę jam Joniją, Aziją,
Lydiją ir kitų kilmingesnių kraštų ir perleidę tuos karaliui Eumenui.
9 Ir graikai mėginę didelėmis pa-
jėgomis prieš juos kariauti.
10 Bet jie pasiuntę vieną ka-
riuomenės vadą prieš graikus, kuris juos nugalėjęs, užėmė jų kraštą, išgriovė jų miestų mūrus taip, kad jie turėję ramiai laikytis ir paklusnūs būti.
11 Tokiu rimtumu jie pasižymėję
prieš visus savo priešus, kad jie visus tuos nugalėję, kurie tik prieš juos pasikėlę.
12 Bet su draugais ir
sąjungininkais jie gerai sugyveną, besilaikydami savo įsipareigojimų ir esą patikimi, galingi ir gerbiami visose šalyse.
13 Kam jie padėję, tam jie padėję,
kad išsilaikytų karalystėje. Ką jie baudę, tą jie išvarę iš žemės ir savo žmonių ir jie esą labai įsigalėję.
14 Jų esanti tokia dorybė, kad
niekas jų karaliumi nepasidaro, o jie karaliaus ir neturį.
15 Jie esą valdomi tarybos, kuri
susidedanti iš 320 narių, kurie padoriai valdo.
16 Kasmet jie išsirenką virši-
ninką, kurio visi visoje šalyje turį klausyti, kadangi jis išleidžiąs įsakymus. Pasididžiavimo, pavydo, nesantaikos pas juos neesą.
17 Ir Jūdas pasirinko Eupolėmą,
Jono sūnų, Akos sūnų ir Jasoną, Eleazaro sūnų ir nusiuntė juos į Romą su romėnais drau-

gystės ryšius užmegzti ir sutartį
padaryti,
18 kad jie padėtų Izraeliui, kad
Izraelis nebūtų visiškai pavergtas
graikų karalystės.
19 Jie išvyko Romon ir atlikę
ilgą kelionę, užėjo į tarybą ir
pareiškė:
20 "Jūdas Makabietis, jo broliai
ir žydų tauta atsiuntė mus pas jus
taiką ir sutartį su jumis padary-
ti, kad jūs mus paimtumėte savo
apsaugon ir kaip sąjungininkus."
21 Romėnams tatai patiko.
22 Sutartį jie leido surašyti ant
vario lentelių ir nusiuntė nuo-
rašą į Jerūzalę, taikai ir sutarčiai
atsiminti, tokio turinio:
23 "Tenusišypso laimė ir taika ro-
mėnams ir žydams žemėje ir jūroje,
kad jie nebūtų paliesti karo ar
kardo per amžius!
24 Jei romėnams prisieitų kariau-
ti Romoje, krašte ar jos srityse,
25 tai žydai turi romėnams ištiki-
mai padėti, reikalui esant.
26 Jie neturi romėnų priešams
siųsti jokio maisto, ginklų, pi-
nigų, laivų ar kitų daiktų. To
reikalauja romėnai iš žydų ir žydai
turi ištikimai laikytis šių pažadų
be pasiteisinimų.
27 Iš kitos pusės, jei žydams pri-
sieitų kariauti, tai romėnai turi
jiems ištikimai padėti, reikalui
esant,
28 ir neturi žydų priešams
siųsti jokio maisto, ginklų, pi-
nigų, laivų ar kitų daiktų.
Romėnai pasižada tai vykdyti ir be
apgaulės laikytis tos sutarties."
29 Taip buvo padaryta sutartis
tarp romėnų ir žydų.
30 Jei vėliau vieni arba antri no-
rėtų šią sutartį kuo nors papil-
dyti ar pakeisti, tai turi abi pusės
dėl to susitarti. Ir abi pusės turi
laikytis visų papildymų ir
pakeitimų.
31 Kadangi ir karalius Demetrijus
žydus skriaudžia, parašėme mes
jam šitaip: "Kam tu uždėjai mūsų
draugams ir sąjungininkams tokį
sunkų jungą?
32 Jei jie toliau dėl tavęs skųsis,
tai mes turėsime juos ginti ir jus že-
mėje ir iš jūros užpulti."

9

Jūdo Mirtis, Jonatano Žygiai

1 Tuo tarpu, kai Demetrijus pa-
tyrė, kad Nikanoras su savo ka-
riuomene sumuštas ir žuvęs buvo,
nusiuntė jis į Jūdą tuodu pačiu,
Bakidą ir Alkimą ir kartu savo
kariuomenės dešinįjį sparną.
2 Tuodu žygiavo link Galgalos ir
apgulė Masalotą Arbėloje, paėmė
ją ir išžudė daugelį žmonių.
3 Po to, 152-ais metais juodu
žygiavo į Jerūzalę,
4 iš ten į Berėą su 20,000
pėstininkų ir 2000 raitelių.
5 Jūdas išsidėstė prie Laisos su
3000 rinktinių vyrų.
6 Kai jo žmonės tokią didelę
priešo daugybę pamatė, išsigando
jie ir jų tiek išbėgiojo, kad prie
Jūdo bepasiliko 800 vyrų.
7 Kai Jūdas pamatė, kad jis savo
vyrų nebegali sulaikyti, o priešas
vis dėlto pirmyn veržėsi, tai išsi-
gando ir jis. Nes jis neturėjo pa-
kankamai laiko sutelkti daugiau
vyrų.
8 Su tokiu sielvartu tarė jis savo
likusiems: "Kelkimės ir mėgin-
kime, gal laimėsime!"
9 Bet jie nenorėjo, tvirtindami:
"Nėra įmanoma mums laimėti.
Atsitraukime dabar ir susitelkę vėl
visus, kurie nuo mūsų paėjo, ga-
lėsime vėl pulti. Nes dabar mūsų
tėra mažas būrelis."
10 Bet Jūdas tarė: "Saugok Dieve,
kad mums nereikėtų bėgti! Jei
mūsų laikas atėjęs, tai mirkime
kaip karžygiai už savo brolius, kad
mūsų garbė nepavirstų gėda!"
11 Priešas ėmė išsidėstyti. Prie-
šakyje buvo šauliai ir svaidytojai ir
geriausi kariai vadovavo. Raiteliai
pasidalino į dvi dali, saugodami
iš abiejų šalių.
12 Pats vadas Bakidas buvo de-
šinėje pusėje. Tokia tvarka, trimi-

tuodami ir šūkaudami, jie pradėjo
žygį.
13 Jūdas irgi leido trimituoti ir
kova prasidėjo, kuri tęsėsi nuo ryto
ligi vakaro, kad žemė drebėjo nuo
to viso triukšmo.
14 Kai Jūdas pastebėjo, kad Bak-
idas dešiniame sparne su visa savo
galybe buvo, tai jis čia ir puolė su
visais tais, kurie negailėjo savo gy-
vybės ir išgąsdino juos
15 ir jie sumušė dešinįjį
sparną taip, kad jie juos nusivijo
iki Ašdodo kalno.
16 Kai kairinis sparnas tai paste-
bėjo, tai jie skubėjo Jūdą iš
užpakalio pulti.
17 Taip turėjo Jūdas ir prieš tuos
kariauti ir ilgai gynėsi. Kova buvo
sunki, daug buvo sužeistų ir dau-
gelis žuvo vienoje ir kitoje pusėje.
18 Pagaliau žuvo ir Jūdas, o kiti
pabėgo.
19 Jonatanas ir Simonas pasiėmė
savo brolio Jūdo lavoną ir palai-
dojo jį tėvų kapuose Modine.
20 Izraelio tauta ilgai gedėjo dėl
Jūdo, tardama:
21 "Kaip gaila tokio karžygio,
kuris Izraelį saugojo ir išgelbėjo!"
22 Tiek dėl Jūdo žygių. Bet jis
atliko dar daugiau karžygiškų
darbų, kurie dėl jų daugybės
nėra aprašyti.
23 Po Jūdo mirties pradėjo bedie-
viai ir visokie atsimetėliai vėl pla-
čiai įsigalėti visoje Jūdos šalyje.
24 Tuomet siautė didelis badas
visame krašte, kad žmonės visi
Bakidui pasidavė.
25 Bakidas pasirinko bedievius
žmones ir paskyrė juos krašto
valdytojais.
26 Jūdo pasekėjus ir draugus jis
leido visur ieškoti ir pas save at-
vesti, kad jis jiems atsikeršytų ir
su jais sauvaliautų.
27 Taip kentėjo Izraelis tokį
skurdą ir sielvartą, kokio ne-
buvo buvę nuo pranašų laikų.
28 Todėl surinko Jūdo šalininkai
prie Jonatano ir tarė jam:
29 "Po tavo brolio Jūdo mirties
jam lygaus nebeturime, kuris mus
saugotų nuo priešų ir Bakido,
kurie mus persekioja.
30 Todėl mes išrinkome tave būti
mūsų vadu jo vietoje ir kunigaikš-
čiu šitą karą tęsti."
31 Taip pasidarė Jonatanas jų
kunigaikščiu ir valdė juos savo bro-
lio vietoje.
32 Kai Bakidas tai sužinojo, leido
jis jį ieškoti, kad užmuštų.
33 Kai Jonatanas ir jo brolis Si-
monas tai pastebėjo, pabėgo jis su
visais, kurie su juo buvo, į Te-
koos dykumą ir įsirengė sto-
vyklą prie Asfaro ežero.
34 Šventadienį sužinojo tai
Bakidas ir žygiavo prieš juos per
Jordaną.
35 Tuo tarpu buvo Jonatanas iš-
siuntęs viršininką Joną pas na-
batiečius prašyti, kad jie priimtų
ir pasaugotų jų turtus.
36 Bet Jambrio sūnus iš Makėdos
sugavo Joną ir atėmė jam visus jo
vežamus turtus ir nusigabeno juos
į savo miestą.
37 Tada pranešė Jonatano ir jo
brolio Simono žvalgai, kad Jambrio
sūnūs dideles vestuves ruošią ir
marčią parsivesią iš Nabato su
visa iškilminga palyda, kuri Ka-
naano kunigaikščio duktė esanti.
38 Jonatanas ir Simonas buvo
įsitikinusiu, kad tie buvo nužudę
jų brolį Joną. Todėl juodu
nuėjo prie kalno ir laukė Jambrio
sūnų.
39 Kai jaunikis su savo draugais
ir daugeliu žmonių ir turtų su
būgneliais ir vamzdžiais atkeliavo,
gražiausiai išsidabinę,
40 tai šoko Jonatanas su Simonu
iš kalno, užpuolė juos ir daugelį
jų užmušė, kad likusieji į kalnus
pabėgti turėjo. O tuodu pasiėmė jų
turtus.
41 Taip pasidarė širdgėla iš ves-
tuvių ir kaukimas buvo girdimas
vietoje vamzdžių garsų.
42 Taip juodu atsikeršyjo už savo
brolio Jono nužudymą ir vėl
grįžo atgal prie Jordano.

43 O Bakidas irgi atėjo prie Jordano su didele kariuomene sabatos dieną.
44 Tai tarė Jonatanas savo žmonėms: "Kelkimės ir pasiruoškime kovai. Nes dabar negalime ilsėtis, kaip pirma.
45 Nes priešas yra čia ir mes turime gintis, kadangi negalime pabėgti, nes turime priešus mūsų priešakyje ir užpakalyje. Vienoje pusėje yra Jordanas, kitoje klampynės ir kalnai.
46 Todėl šaukimės dangaus, kad nuo priešo būtume išgelbėti."
47 Ir jie puolė ir mušė Bakidą, bet Bakidas atsitraukė.
48 Tada šoko Jonatanas su savo vyrais į Jordaną ir išplaukė į kitą pusę. Bet Bakido vyrai nebuvo tiek drąsūs, kad jie bristų į vandenį.
49 Tą dieną žuvo Bakido apie 1000 vyrų.
50 Tai pasitraukė Bakidas ir nužygiavo į Jeruzalę ir pradėjo miestus krašte įtvirtinti. Jis leido augštus mūrus statyti su vartais aplink Jeriką, Emausą, Bėt-Choroną, Bėtėlį, Timnatą, Faratoną ir Tefoną,
51 Tuose paliko jis savo įgulų, kurios skriaustų Izraelį.
52 Taip pat sutvirtino jis ir Betsūrą, Gazarą ir Jerūzalės pilį, palikdamas įgulas juose ir aprūpindamas juos maistu.
53 Kilmingiausių žmonių vaikus jis paėmė įkaitais ir uždarė juos Jerūzalės pilyje.
54 153-čiais metais, antrąjį mėnesį įsakė Alkimas nugriauti vidujinio šventoriaus mūrą prie šventovės, kuris šventųjų pranašų pastatytas buvo.
55 Kai jie tą darbą pradėjo, nubaudė Dievas Alkimą, kad darbai buvo sustabdyti, kadangi jis buvo ištiktas priepuolio, nebegalėjo kalbėti, duoti įsakymų ir savo darbų atlikti.
56 Ir taip jis mirė, didelius skausmus kentėdamas.
57 Bakidas, pamatęs Alkimą mirusį, sugrįžo atgal pas karalių, ir kraštas sau ramiai gyveno porą metų.
58 Bet tada atsimetėliai vėl ėmė tartis ir tvirtino: "Jonatanas ir jo šalininkai gyvena taikoje ir jaučiasi saugūs, susigrąžinkime Bakidą ir jis juos visus susirankios per vieną naktį."
59 Dėl to jie vyko pas Bakidą su savo patarimais.
60 Tada susitelkė Bakidas didelę kariuomenę ir išsiuntė gromatas savo šalininkams po visą Jūdos kraštą, kad sugautų Jūdą ir visus, kurie su juomi yra. Bet Jonatano žvalgai jam tai pranešė ir tas pasikėsinimas nuėjo niekais.
61 Ir Jonatanas sugavo apie 50 bedievių ir atsimetėlių vadovaujančiųjų ir leido juos nužudyti.
62 Vėliau pasitraukė Jonatanas ir Simonas su savo šalininkais į dykumą, į apgriautą Bethbasį, pasitaisė, kas reikalinga ir čia įsitvirtino.
63 Kai Bakidas tai sužinojo, pakilo jis su visa savo kariuomene ir liepė tiems iš Jūdėjos irgi prisidėti.
64 Jis nuvyko prie Bethbasio ir laikė jį ilgai apgultą ir puolė jį daugelį dienų, prisigabenęs puolimo pabūklų ir prietaisų.
65 Bet Jonatanas pavedė miestą savo broliui Simonui, o jis pats išžygiavo su būriu
66 ir sumušė Odomerą ir jo brolius ir Fasirono sūnus savo pastogėse. Ir kai jam taip sekėsi, daugiau žmonių prie jo prisidėjo ir jis labiau sustiprėjo.
67 Tuo tarpu padarė Simonas puolimą iš miesto ir sudegino priešo karo pabūklus taip,
68 kad Bakidas turėjo bėgti ir jis labai gailėjosi, kad jam jo žygis nepasisekė
69 ir jis labai pradėjo pykti ant atsimetėlių žydų, kurie jam buvo patarę į šį kraštą atvykti ir jis leido daugelį jų išžudyti ir ruošėsi vėl grįžti į savo šalį.

70 Kai Jonatanui tatai pranešta
buvo, nusiuntė jis pasiuntinius pas
jį, taiką pasiūlydamas ir prašė,
kad jis visą grobį ir belaisvius
čia paliktų.
71 Bakidas su tuomi mielai sutiko
ir darė, ką Jonatanas prašė ir pasižadėjo
jam, prisiekdamas, jokios
skriaudos nebedaryti, kol gyvas
būsiąs.
72 Ir jis atidavė jam grobį ir belaisvius
iš Jūdos, apsisuko ir grįžo
į savo šalį ir į Jūdėją daugiau
nebeatvyko.
73 Taip sustojo kovos Izraelyje.
Gyvendamas Mikmaše, Jonatanas
valdė tautą ir apvalė Izraelį nuo
atsimetėlių.

10

Jonatanas Ir Aleksandras

1 160-tais metais atvyko Antijocho
Kilniojo sūnus Aleksandras,
paėmė Ptolemėjaus miestą ir pasiliko
čia valdytoju.
2 O kai Demėtrijus tai išgirdo,
susitelkė jis daug kariuomenės ir
mėgino Aleksandrą iš čia išvaryti.
3 Tam tikslui rašė Demėtrijus
Jonatanui, pažadėdamas jam taiką
ir visą gera.
4 Nes jis galvojo, kad jam geriau
būtų, jei jis Jonataną į savo
pusę patrauktų, negu tas pasižadėtų
Aleksandrui prieš mane,
5 kadangi aš jo brolį nužudžiau
ir be to jo tautai daug skriaudos
padariau.
6 Demėtrijus rašė Jonatanui, kad
jis suteikiąs jam teisę prisiimti
kovotojų, juos laikyti, karui
ginklų pasigaminti ir prašė, kad
būtų jo sąjungininku ir įsakė
Jonatanui sugrąžinti paimtuosius
įkaitus.
7 Tuo tikslu atvyko Jonatanas į
Jerūzalę ir davė tas gromatas gyventojams
ir pilies įgulai
paskaityti.
8 Kai žmonės tai išgirdo, kad
karalius leidžia kariuomenę laikyti,
tai jie pradėjo būkštauti.
9 Jonatanas atsiėmė įkaitus ir
atidavė juos jų tėvams.
10 Taip nusikėlė Jonatanas į Jerūzalę
ir ėmė miestą taisyti ir
atstatyti.
11 Jis leido atstatyti mūrus ir pilį
vėl sutvirtinti stipriais įtvirtinimais.
12 Taip buvo Jerūzalė rimtai
atstatoma.
13 Ir pagonys, kuriuos Bakidas
buvo įstatęs įvairiose vietose
valdytojais, išlakstė ir grįžo į
savo šalį.
14 Tik Betsūre keli pasiliko, kadangi
tai buvo vienintelė vieta atsimetėliams
prisiglausti.
15 Kai Alesksandras išgirdo apie
Jonatano ir jo brolių gerai pasisekusius
žygius ir laimėjimus ir kad
Demėtrijus Jonatanui gerinasi, tai
tarė jis:
16 "Kito tokio žmogaus nėra, todėl
parašykime jam, kad jis būtų
mūsų draugu ir sąjungininku."
17 Ir jis parašė jam gromatą tokio
turinio.
18 "Karalius Aleksandras siunčia
labų dienų broliui Jonatanui!
19 Mes girdime tave išgiriamą ir
vertą būti mūsų draugu.
20 Todėl mes paskiriame tave
šiandien būti vyriausiu kunigu savo
tautos ir tu būsi karaliaus draugu
vadinamas. Kartu siunčiame tau
purpurinį rūbą ir auksinį vainiką.
Malonėk tada ištikimai prie
mūsų laikytis ir mūsų draugu
pasilikti."
21 Tokiu būdu apsivilko Jonatanas
kunigo rūbu 160-tais metais,
septintą mėnesį, Palapinių
šventėmis. Jis susitelkė sau kariuomenės
ir pradėjo sau karo ginklų
gamintis.
22 Demėtrijus tai sužinojo ir labai
nuliūdo,
23 kad Aleksandras žydus nuo jo
sau pasiviliojo ir tuo sustiprėjo ir
apsigalvojo
24 jiems taip pat draugiškai parašyti
ir jiems garbės ir turtų pažadėti,
kad tik jam prižadėtų
pagalbon ateiti.
25 Jis parašė tokio turinio gro-

matą. "Karalius Demėtrijus siun-
čia žydams labų dienų!
26 Mums malonu girdėti ir mes dėl
to džiaugiamės, kad jūs nuo
mūsų nenukrypstate ir prie mūsų
priešų neprisidedate, bet ištikimai
palaikote mūsų draugystę.
27 Todėl prašome mes, kad jūs ir
ateityje ištikimi pasiliktumėte ir
nesileistumėte nuo mūsų
nusikreipiami.
28 Už tokią jūsų ištikimybę
mes jums atsilyginsime, nuimdami
nuo jūsų daugelį naštų ir su-
teikdami jums daugiau laisvės ir
malonių.
29 Nuo dabar panaikinami vi-
siems žydams mokesčiai, druskos
muitas, karaliaus mokestis, treč-
dalis javų ir pusė vaisių duoklės.
30 Nuo tų naštų atpalaiduoja-
mas visas Jūdos kraštas ir tos trys
valstijos, kurios yra Samarijoje ir
Galilėjoje visiems laikams.
31 Jerūzalė turi būti šventa ir
laisva nuo visų mokesčių,
naštų ir dešimtinių.
32 Aš leisiu ir pilį ištuštinti ir
perleisiu ją vyriausiam kunigui,
kad jis ją užimtų ir savo
įgulomis apstatytų, jei nori, ir
ją pasaugotų.
33 Visi žydų belaisviai mano
karalystėje bus paleisti be išsipir-
kimo pinigų ir jie ir jų galvijai
mokesčiais nebus apdėti.
34 Jiems bus leista visoje kara-
lystėje švęsti savo sabatas, jau-
načio ir tam tikras kitas šventes
35 ir tris dienas prieš ir po šven-
čių jų niekas neturės trukdyti
laikyti savo pamaldas ir niekas jų
negalės apsunkinti.
36 Jūdėjoje išsirinkite 30,000
vyrų, kuriems aš mokėsiu algą,
kaip savo kitai kariuomenei ir jie
bus pasiųsti į didžiąsias kara-
liaus tvirtoves.
37 Iš jų bus parinkti keli, kurie
bus karaliui patikimi patarėjai svar-
biausiems reikalams.
38 O tos trys valstijos, kurios yra
Galilėjoje ir Samarijoje niekam ne-
turi priklausyti, kaip tik vyriausiam
kunigui, kad būtų žinoma, jog jis
vieninteliu jų valdovu yra.
39 Ptolemėjaus miestą su apy-
linkėmis aš atiduodu Jerūzalės
šventovės aukų išlaidoms
padengti.
40 Taip pat aš paskiriu kasmet
15,000 šekelių sidabro iš savo pa-
jamų, kurios bus pristatytos šven-
tovei iš prieinamiausių vietovių.
41 O ką mano pavaldiniai iš seno
šventovei skolingi yra, tatai turi jie
dabar atlyginti.
42 Ir tie 5000 šekelių sidabro,
kuriuos mano pareigūnai pasiim-
davo kasmet iš bažnyčios pajamų,
turi dabar atitekti kunigams.
43 Jei kas ieškos prieglaudos
bažnyčioje ar tame, kas bažnyčiai
priklauso, būdamas skolingas ką
nors karaliui, tam tebūna atleista ir
tebūna jam sugrąžintas visas tur-
tas mano karalystėje,
44 šventovės atstatymui ir mūrų
pataisymams bei Jerūzalės
bokšteliams.
45 O ir kitas atstatymų išlaidas
krašte karalius apmokės iš savo
pajamų."
46 Kai šita gromata Jonatanui ir
gyventojams paskaityta buvo, tai jie
jam nepatikėjo ir tų pasiūlymų
nepriėmė, nes jie gerai žinojo, kad
juomi negalima pasitikėti ir kaip jis
Izraelį prieš tai skriaudęs buvo.
47 Ir jie nutarė padėti Aleksan-
drui, kuris pas juos pirma drau-
gystės ieškojo ir taiką pažadėjo.
Ir jie pasiliko jo sąjungininkais tol,
kol jis gyvas buvo.
48 Kai Aleksandras ir Demėtrijus
susikirto
49 ir vienas su kitu kovojo, tai
pradėjo Demėtrijaus kariuomenė
trauktis ir Aleksandras vijosi juos.
50 Žiauriose kovose, kurios visą
dieną nuo ryto ligi vakaro tęsėsi,
buvo Demėtrijus nukautas tą pa-
čią dieną.
51 Po viso to nusiuntė Aleksan-
dras piršlius Egipto karaliui Ptole-
mėjui tokiais žodžiais:
52 "Kadangi aš vėl savo karalys-
tėn sugrįžau ir vėl sėdžiu savo

karališkame soste ir vėl valdžią
paėmiau į savo rankas, nugalėjęs
Demėtrijų ir atsiėmęs savo tė-
viškės žemę,
53 todėl norėčiau užmegzti
draugiškus ryšius su tavimi ir pra-
šau tavęs, kad sutiktumei savo duk-
terį už manęs išleisti.
54 Tada būčiau tavo žentu ir tave
ir ją apdovanočiau dovanomis,
kurios tavęs vertos būtų."
55 Į tai atsakė Ptolemėjus Alek-
sandrui, linkėdamas jam pasise-
kimo, sugrįžus į tėviškę ir atgavus
savo karalystę.
56 Ir jis pažadėjo jam tai padary-
ti, kaip jis jo prašęs buvo ir sutiko
į Ptolemėjaus miestą nuvykti,
ten susitikti ir padaryti sutuoktuves.
57 162-ais metais nuvyko Ptole-
mėjus su savo dukra Kleopatra iš
Egipto į Ptolemėjaus miestą.
58 Atvyko į čia ir karalius Alek-
sandras. Ir Aleksandras buvo su-
tuoktas su Kleopatra ir šventė tikrai
iškilmingas ir karališkas vestuves.
59 Karalius Aleksandras parašė
Jonatanui ir pasikvietė jį pas save.
60 Ir Jonatanas atvyko su visa
savo šlove į Ptolemėjaus miestą
pas abu karaliu ir atnešė jiemdviem
ir jų draugams brangių dovanų
iš aukso ir sidabro ir buvo jų mei-
lingai priimtas.
61 Kai kurie atsimetėliai iš Izrae-
lio irgi atvyko ir norėjo Jonataną
skųsti. O karalius dėmesio į juos
nekreipė,
62 bet įsakė Jonatanui numesti
savo drabužius ir užsidėti purpu-
rinį rūbą. Ir jis tai padarė.
63 Tai pasisodino karalius jį
greta savęs ir įsakė savo kuni-
gaikščiams, kad jie jį pavežiotų
po miestą ir paskelbtų, kad nie-
kas jo neskųstų ir jam jokios
skriaudos nedarytų.
64 Kai jo skundėjai pastebėjo, kad
karalius jį taip išgarbino, duoda-
mas jam purpuros rūbą apsivilkti
ir tai dar po miestą paskelbti, tai
jie visi greitai išnyko.
65 Karalius suteikė jam daug
garbės, įsirašydamas jį į savo
kilmingiausiųjų draugų
sąrašą ir padarydamas jį vir-
šininku ir žemės valdytoju.
66 Po viso to grižo Jonatanas vi-
siškoje ramybėje ir džiaugsmingas
atgal į Jerūzalę.
67 165-ais metais atvyko karalius
Demėtrijus, pirmojo Demėtrijaus
sūnus iš Krėtos į savo tėvų
karalystę.
68 Kai Aleksandras tai sužinojo,
jis labai susirūpino ir sugrįžo į
Antijochiją.
69 Demėtrijus patvirtino Apolo-
nijų Bekos slėnio valdytoju. Tas
sutelkė jam kariuomenę, kuri su-
stojo prie Jamnijos ir siuntė vy-
riausiam kunigui Jonatanui tokį
perspėjimą:
70 Niekas mums nesipriešina,
kaip tik tu vienas. Tu viską darai,
kad aš būčiau nekenčiamas. Tu gali
drąsus jaustis kalnuose.
71 Jei tu taip pasitiki savo kariuo-
mene, tai nusileisk ir čia išmėgin-
sime savo jėgas, nes su manim eina
miestų galybė.
72 Jei tu nori žinoti, kaip stiprūs
mes ir tie, kurie mums padeda, tai
tie tau atsakys: "Tu neišsilaikysi
prieš tuos žmones, kurie tavo tėvus
du kartu jūsų pačių žemėje su-
mušę yra.
73 Tuo mažiau tu teišsilaikysi ly-
gumoje prieš tokią daugybę pės-
tininkų ir raitelių, kur kalnų ir
uolų nėra, į kuriuos būtų gali-
ma pabėgti."
74 Kai Jonatanas išgirdo tokį
pasigyrimą, supyko jis ir pasi-
rinko 10,000 vyrų ir išvyko iš Je-
rūzalės. Jo brolis Simonas ėjo jam
padėti ir jie sustojo prie Jopos.
75 Bet Jopa jų neįsileido, ka-
dangi Apolonijus joje savo įgulas
turėjo. Todėl puolė Jonatanas
įgulas ir paėmė jas.
76 Tai išsigando miestas ir atidarė
jam vartus. Taip laimėjo Jonatanas
Jopos miestą.
77 Kai Apolonijus tai sužinojo,
sustojo jis prieš Jopą su 3000 rai-
telių ir didele daugybe pėsti-
ninkų ir nudavė lyg jis norįs

žygiuoti į Ašdodą, norėdamas
tokiu būdu išvilioti Jonataną į
lygumas, kadangi jis daug raitųjų
turėjo.
78 Ir Jonatanas vijosi Apolonijų
link Ašdodo ir abi kariuomenės
susikirto.
79 Bet Apolonijus turėjo stovyk-
los ušpakalyje pasislėpęs 1000
raitelių.
80 O Jonatanas pastebėjo, kad
žmonės jo užpakalyje paslėpti buvo,
kadangi jis buvo puolamas iš visų
pusių. Tačiau pasiliko jis savo
tvarkingoje rikiuotėje.
81 Raitieji apšaudė Jonatano ka-
riuomenę visą dieną nuo ryto ligi
vakaro, kol jų arkliai pailso.
82 Tai pakilo Simonas su savo
pulkais ir puolė priešą ir raitieji
bėgo, nes jų arkliai buvo pailsę.
83 Ir jie buvo išsklaidyti po visus
laukus ir bėgo į Ašdodą ir slė-
pėsi dievaičio Dagono šventykloje,
kad išsaugotų savo gyvybę.
84 Bet Jonatanas išplėšė Aš-
dodą su jo apylinkėmis, sudegino
miestą ir Dagono šventyklą su
visais joje pasislėpusiais.
85 Visų užmuštųjų ir sude-
gintųjų skaičius buvo apie 8000
vyrų.
86 Iš čia žygiavo Jonatanas į
Aškeloną. Ten išėjo jam miesto
gyventojai priešais ir priėmė jį iš-
kilmingai, jam pasiduodami.
87 Tada grįžo Jonatanas atgal į
Jerūzalę su kariuomene ir grobiu.
88 Kai Aleksandras visa tai apie
Jonatanę išgirdo, išgarbino jis jį
dar labiau
80 ir atsiuntė jam auksinį sagtį,
kokį paprastai tik karaliaus gimi-
nėms tedovanodavo ir padovanojo
jam Ekroną su apylinkėmis jo
nuosavybėn.

11

Ptolemėjus Kovoja Prieš Žentą

1 Egipto karalius susitelkė sau
tiek daug kariuomenės, kaip smėlio
prie jūros ir taip pat laivų ir gal-
vojo Aleksandro karalystę apgaulės
būdu sau pasiimti, kad jis abi ka-
ralysti turėtų.
2 Tam tikslui žygiavo jis į Si-
riją, nuduodamas, kad atvykstąs
lyg draugas. Tai atkėlė visi miestai
jam savo vartus, pasitiko jį ir
priėmė jį iškilmingai, kaip Alek-
sandras įsakė, kadangi jis jo uoš-
vis buvo.
3 Kur tik Ptolemėjus atvyko į
kokį miestą, ten paliko jis savo
įgulas.
4 O kai jis į Ašdodą atžy-
giavo, parodė jam žmonės, kaip
Jonatanas Dagono šventyklą,
miestą ir apylinkes išdegino ir iš-
naikino, kaip lavonai visur išmėtyti
ir pakelyje krūvomis palaidoti buvo
5 ir papasakojo karaliui, kad visa
tai Jonatano padaryta, norėdami
sukelti neapykantą prieš jį. Bet
karalius neatsakė į tai nė žodžiu.
6 Jonatanas irgi ėjo karalių
pasitikti ir nuvyko į Jopą ir ten
susitiko, pasišnekėjo ir kartu
pernakvojo.
7 Jonatanas palydėjo karalių iki
Eleuterio upelio ir grįžo po to at-
gal į Jerūzalę.
8 Karalius Ptolemėjus užiminėjo
miestus prie jūros iki pat Seleuki-
jos ir galvojo išguiti Aleksandrą.
9 Jis nusiuntė pasiuntinius pas
Demėtrijų ir pasikvietė jį pas
save, pažadėdamas jam savo duk-
terį, kurią Aleksandras turėjo,
ir jam padėti karaliumi pasidaryti.
10 Jis tvirtino, kad apgailįs, jog
savo dukterį už Aleksandro
išleidęs.
11 Jis taip pat apkaltino Aleksan-
drą, kad šis pasikėsinęs į jo gy-
vybę ir karalystę.
12 Jis parodė savo neapykantą
viešai ir atsiėmė savo dukterį iš
Aleksandro ir atidavė ją
Demėtrijui.
13 Kai Ptolemėjus į Antijochi-
ją atvyko, užsidėjo jis abu vai-
niku, Egipto ir Azijos, ant savo
galvos.
14 Karalius Aleksandras buvo tuo
tarpu Kilikijoje, kadangi ten keli
miestai nuo jo atsimetę buvo.

15 Kai jis išgirdo apie Ptolemėjų, išėjo jis prieš jį kariauti. Bet Ptolemėjus buvo gerai ginkluotas ir pasipriešindamas, jį nuvarė.
16 Aleksandras pasitraukė į Arabiją ir galvojo, kad čia saugus būsiąs. Bet karalius Ptolemėjus buvo labai galingas.
17 Todėl leido arabas Zabdyėlis savo svečiui galvą nukirsti ir nusiuntė ją karaliui Ptolemėjui.
18 O tris dienas vėliau Ptolemėjus irgi pasimirė. Tada buvo ir visos įgulos, kurias Ptolemėjus miestuose palikęs buvo, tų pačių miesto gyventojų išžudytos.
19 Tokiu būdu perėmė Demėtrijus karalystę 167-tais metais.
20 Tuo metu susišaukė Jonatanas žmonių Jūdėjoje Jerūzalės piliai atsiimti. Jis leido supilti pylimus ir pastatyti šaunamuosius pabūklus.
21 Tai nuvyko keli atsimetėliai pas Demėtrijų ir įskundė jam Jonataną, jog šis pilį apgulęs.
22 Karalius tada labai užpyko, skubėjo į Ptolemėjaus miestą ir parašė Jonatanui, kad jis neapgultų pilies, bet nedelsdamas pas jį atvyktų, nes jis norįs su juomi kai kuriais klausimais pasitarti.
23 Kai Jonatanas šią žinią gavo, paliko jis pilį apgultą, pasiėmė kelis vyresniųjų ir kunigų ir pasileido pavojun.
24 Jis pasiėmė daugelį brangenybių iš aukso, sidabro ir drabužių ir vyko į Ptolemėjų pas karalių ir buvo maloningai priimtas.
25 Nors atsimetėliai jį skundė,
26 tačiau karalius gerbė jį, kaip ir anksčiau ir suteikė jam garbės savo kunigaikščių akivaizdoje
27 ir patvirtino jį būti vyriausiuoju kunigu ir eiti visas kitas garbingas pareigas, kurias jis iki tol turėjo, ir laikė jį kaip vieną iš savo kilmingiausiųjų draugų.
28 Jonatanas prašė karaliaus, kad jis atleistų mokesčius visai Jūdėjai ir toms trims valstijoms, kurios Samarijoje ir Galilėjoje yra ir pasiūlė vieton tų mokėti 300 centnerių sidabro.
29 Karalius sutiko su tuo ir davė Jonatanui gromatas tuo reikalu tokio turinio:
30 "Karalius Demėtrijus siunčia labų dienų savo broliui Jonatanui ir žydų tautai.
31 Mes siunčiame jums nuorašą gromatos, kurią mes savo tėvui Lastėnui rašėme dėl jūsų, kad ir jūs tai žinotumėte.
32 Karalius sveikina savo tėvą Lastėną.
33 Mes žadame mūsų draugams ir ištikimiems sąjungininkams, žydams, gera daryti už jų ištikimybę ir draugiškų ryšių palaikymą.
34 Todėl mes patvirtiname šiuo, kad jiems priklauso visa Jūdėjos sritis ir trys valstijos Aferėma, Lyda ir Ramata su savo apylinkėmis.
35 Taip pat mes atpalaiduojame visus nuo karaliaus metinių, kurie aukoja Jerūzalėje, javų, vaisių duoklių, dešimtinių, druskos muitų, mokesčių ir karaliaus mokesčio.
36 Visos tos duoklės ir visi mokesčiai panaikinami nuo šios dienos ir tas panaikinimas turi pasilikti pastovus visam laikui.
37 Šios gromatos nuorašas turi būti įteiktas Jonatanui, kad jis jį iškabintų šventojo kalno visiems prieinamoje vietoje."
38 Kai Karalius Demėtrijus pamatė, kad visoje karalystėje ramu buvo ir niekas nebesipriešino, tai paleido jis visus kareivius, kurie iš karalystės buvo, grįžti į savo namus, o pasilaikė pas save tik iš užsienio pasisamdytuosius. Bet tai vietiniams gyventojams nepatiko.
39 Kai viršininkas Trifonas, kuris anksčiau Aleksanandro draugu buvo buvęs, pamatė, kad kariškiai prieš karalių šiaušiasi, nukeliavo jis pas arabą Emalkuėlį, kuris jaunąjį Antijochų, Aleksandro sūnų užaugino.
40 Pas tą jis sustojo ir prašė jo,

kad jis tą jaunuolį atiduotų,
kad jį savo tėvo vieton į karalius
įstatyti galėtų. Jis papasakojo
tam arabui, kaip kariškiai Demėtri-
jaus nekenčia ir taip liko jis kurį
laiką pas tą arabą.
41 Tuo tarpu rašė Jonatanas kara-
liui Demėtrijui, prašydamas jo, kad
jis įsakytų ištuštinti Jerūzalės
pilį ir kitas tvirtoves ir jas jam
perleistų, kadangi jose esančios
įgulos daug skriaudos Izraeliui
padarančios.
42 Demėtrijaus atsakymas Jona-
tanui buvo tokio turinio: "Ne tik
tai, ką tu pageidauji, bet žymiai
daugiau tau ir tavo tautai garbės
aš padarysiu, kaip veik man įma-
noma bus.
43 O dabar aš esu dideliame pa-
vojuje. Todėl būk toks geras ir at-
siųsk man pagalbos, nes mano
kariškiai nuo manęs pasitraukė ir
man priešinasi."
44 Tai nusiuntė jam Jonatanas
3000 gerų kovotojų, kurie at-
vyko pas karalių į Antijochiją
ir karalius dėl to labai prasidžiugo.
45 Bet 120,000 miesto gyventojų
pakėlė maištą ir norėjo karalių
nužudyti.
46 Tai pabėgo karalius į savo
pilį. Miesto gyventojai pasipylė po
gatves ir norėjo pilį jėga paimti.
47 Tada prašė karalius žydų, kad
jie jį apsaugotų. Jie atėjo jo pa-
galbon ir pasiskirstė po gatves
48 ir išmušė tą dieną 100,000
žmonių, padegė miestą ir api-
plėšė jį. Taip jie išsaugojo
karalių.
49 Kai miesto gyventojai paste-
bėjo, kad žydai įsigalėjo mieste,
tai šaukėsi jie karaliaus, prašydami
taikos,
50 kad žydai paliautų žudę gy-
ventojus ir miesto visiškai nieku
nepaverstų.
51 Tai padėjo žydai savo ginklus
ir viskas aprimo ir jie buvo kara-
liaus labai išgarbinti ir pagirti visoje
karalystėje. Jie grįžo tada atgal į
Jerūzalę, didelį grobį su savimi
pasiimdami.
52 Kai Demėtrijus vėl saugus jau-
tėsi ir karalystę taikingai valdė,
53 tai jis Jonatanui duotųjų
pažadų nė vieno neištesėjo ir nu-
sikreipė nuo jo ir nerodė jokio dė-
kingumo už jam padarytą
geradarystę, bet jį dar labiau
spaudė.
54 Po kurio laiko sugrįžo Tri-
fonas su jaunuoju Antijochu, kuris
buvo įstatytas karaliumi ir užsi-
dėjo sau vainiką.
55 Pas jį atėjo visi kareiviai, ku-
rie Demetrijaus paleisti buvo. Ka-
dangi jie su Demėtrijumi susimušė,
buvo Demėtrijus apgalėtas ir turėjo
bėgti.
56 Tai pasiėmė Trifonas dram-
blius ir užėmė jais Antijochiją.
57 Jaunasis Antijochas parašė
Jonatanui ir patvirtino jį pasilikti
savo pareigose, būti vyriausiuoju
kunigu, karaliaus draugu ir pasi-
laikyti anas keturias valstijas ir jas
valdyti.
58 Jis nusiuntė jam auksinių
indų ir leido jam auksą prie stalo
vartoti, nešioti purpurą ir aukso
sagtį.
59 Jonatano brolį, Simoną
paskyrė jis valdytoju srities nuo
Tyraus iki pat Egipto.
60 Kai Jonatanas persikėlė per
Jordaną ir į miestus užėjo, tai
visi Sirijos kariai prisidėjo prie jo
ir ėjo jam padėti. Jam esant netoli
Aškelono, miesto gyventojai išėjo
jam priešais, garbingai priimdami ir
jam pasiduodami.
61 Tada jis nukeliavo prie Gazos.
Bet Gazos gyventojai jo
neįsileido. Todėl jis apgulė
miestą, išdegino priemiesčius ir
apiplėšė juos.
62 Tai prašė Gazos gyventojai tai-
kos. Ir Jonatanas susitaikė su jais,
bet pasiėmė jų vyresniųjų
vaikus įkaitais ir nusiuntė tuos į
Jerūzalę. Bet jis pats keliavo per
kraštą iki Damaskaus.
63 Ten išgirdo Jonatanas, kad
karalius Demėtrijus atsiuntė savo
pareigūnus į Kadėšą, Galilėjoje
jo žygius sutrukdyti.

64 Tai žygiavo jis prieš tuos ir paliko savo brolį Simoną savo krašte.
65 Simonas apgulė Betsūrą ir laikė juos taip tampriai apsuptus, kad jie išsiveržti negalėjo.
66 Todėl prašė jie taikos ir Simonas susiderėjo su jais ir leido jiems pasišalinti. Jis paėmė miestą ir apstatė jį savo įgulomis.
67 O Jonatanas žygiavo su savo kariuomene prie Genesareto ežero, atsikėlė ryte anksti ir atvyko į Chacoro lygumą.
68 Ir štai, svetimieji pasitiko juos lygumoje, kurie turėjo dar vieną būrį pasislėpę kalnuose.
69 Kai Jonatanas juos puolė, tai tie iš kalnų irgi pasirodė ir ėmė jį pulti.
70 Todėl pradėjo Jonatano kariuomenė išlakstyti, kad su Jonatanu bepasiliko Matatijas, Absalomo sūnus ir Jūdas, Chalfio sūnus, kariuomenės vadai.
71 Tai įplėšė Jonatanas savo rūbą ir užsibarstė žemės ant savo galvos ir meldėsi.
72 Ir jis vėl tada darė puolimą ir sumušė priešą ir išvaikė jį.
73 Kai atsitraukusieji nuo Jonatano tai pastebėjo, sugrįžo jie jam padėti ir nuvijo priešą ligi Kadėšo, kur jų stovykla buvo. O šie pasistatė čia irgi savo stovyklą. Tą dieną žuvo apie 3000 pagonių. Tada grįžo Jonatanas į Jerūzalę.

12

Sutartis Su Roma, Sparta Ir Mirtis

1 Dabar turėjo Jonatanas patogaus laiko ir jis pasirinko kelis, kuriuos nusiųstų į Romą, kad tie su romėnais sutartį atnaujintų ir patvirtintų.
2 Taip pat parašė jis ir į Spartą ir kitas šalis.
3 Kai pasiuntiniai į Romą atvyko, užėjo jie į tarybą ir tarė: "Jonatanas, vyriausias kunigas ir žydų tauta atsiuntė mus atnaujinti pasiuntinius Numenijų, Antijocho sūnų ir Antipatrį, Jasono sutartį ir ją vėl patvirtinti, kuri kadaise buvo padaryta tarp jūsų ir mūsų."
4 Romėnai davė gromatų jiems ir palydą, kad jie saugiai sugrįžtų.
5 Spartai parašė Jonatanas tokio turinio gromatą:
6 "Jonatanas, vyriausias kunigas ir vyresnieji tautos ir kunigai ir žydų tauta siunčia savo broliams Spartoje labų dienų.
7 Jau yra anksčiau jūsų karalius Darius mūsų vyriausiam vyskupui Onijui rašęs, kad jūs mūsų broliai esate, kaip gromatoje parašyta yra.
8 Ir Onijas priėmė jūsų pasiuntinius garbingai ir pripažino tą draugystę ir sutartį, kaip gromatoje parašyta buvo.
9 Nors mums dabar svetimųjų pagalbos nereikia ir mes pasisemiame paguodos iš Dievo žodžio, kurį mes kasdien skaitome,
10 tačiau mes pasiūlome jums brolystės ir draugystės ryšius vėl atgaivinti tarp jūsų ir mūsų ir patvirtinti, kad mes jų neužmirštume, kadangi jau daug laiko praėjo, kai jūs mums tą gromatą atsiuntėte.
11 Todėl žinokite, kad šventėmis ar kitomis dienomis, kai mes savo aukas aukojame ir pasimeldžiame, tai mes ir jūsų atsimename savo maldose, kaip broliams pritinka tai padaryti.
12 Mes džiaugiamės jūsų garbe ir pasisekimu.
13 Mes gi turėjome tuo tarpu daug vargų, kariaudami su karaliais, kurie aplink mus yra.
14 Bet mes nenorėjome jūsų ir kitų mūsų draugų ir sąjungininkų įvelti į tuos karus.
15 Nes mes susilaukėme pagalbos iš dangaus. Ir Dievas apgynė mus nuo mūsų priešų ir Jis pasmerkė mūsų priešą.

16 Bet, kadangi mes čia mūsų
sūnų pas romėnus siunčiame
draugystę ir sutartį atgaivinti,
17 todėl mes jiems įsakėme ir
pas jus užsukti ir jums mūsų svei-
kinimus perduoti ir šitą gromatą
įteikti ir mūsų brolystę atstatyti
18 ir mes prašome jūsų, mums
į tai atsakyti."
19 Tai yra nuorašas tos gromatos,
kurią Darius, Spartos karalius,
savo laiku atsiuntė:
20 "Darius, Spartos karalius,
siunčia vyriausiam kunigui labų
dienų!
21 Mūsų senuose raštuose para-
šyta, kad spartiečiai ir žydai bro-
liais esą, kadangi abi tauti kilusi
iš Abraomo.
22 Kadangi mes tai žinome, mes
prašome jūsų parašyti, kaip jums
sekasi.
23 O jei jums patinka, tai turi
mūsų galvijai, lobis, turtai ir san-
taupos būti, kaip ir jūsų. O tai,
ką jūs turite, vėl kaip mūsų. Ta-
tai įsakėme mes savo pasiunti-
niams jums pranešti."
24 Tada sužinojo Jonatanas, kad
Demėtrijaus vadai su didesnėmis
pajėgomis atžygiuoją, negu anks-
čiau, ir norį jį užkariauti.
25 Tai jis pasikėlė prieš juos iš Je-
rūzalės į Chamatį, nes jis neno-
rėjo laukti, kad jie prieš laiką į
jo šalį įsigautų.
26 Jis buvo išsiuntęs savo žvalgus
priešą apžiūrėti. Ir tie sugrįžę,
pranešė, kad jie pasiruošę ateinan-
čią naktį pulti.
27 Todėl pastatė Jonatanas sar-
gybinius aplink stovyklą ir įsakė
visiems užsidėti šarvus, apsigink-
luoti ir budėti.
28 O kai priešo žmonės tai pa-
stebėjo, kad Jonatano vyrai mūšiui
pasiruošę yra, tai jie buvo baimės
pagauti ir jie pasikėlė ir nužygiavo.
Kad jų pasitraukiant niekas ne-
matytų, uždegė jie ugnį šen ir
ten savo stovykloje.
29 Jonatanas dėl to nesitikėjo, kad
jie pasitrauktų ligi ryto, kadangi
jis matė jų stovykloje ugneles
degant.
30 Rytmetyje mėgino jis juos vy-
tis, bet nepavijo, kadangi jie anoje
pusėje Eleuterio upelio buvo.
31 Tai atsisuko Jonatanas prieš
arabus, kurie cabadiečiais vadi-
nosi. Ir jis sumušė juos ir apiplėšė
juos.
32 Tada pasuko jis į Damaskų
ir peržygiavo visą kraštą.
33 Simonas keliavo į Aškeloną
ir į sutvirtintus miestus toje apy-
linkėje, o vėliau pasuko į Jopą,
34 kadangi jis buvo sužinojęs, jog
jie norį pasiduoti Demėtrijaus va-
dams. Todėl atvyko jis į Jopą
prieš juos, paėmė miestą ir ap-
statė jį savo įgulomis, kurios
miestą saugojo.
35 Tada vyko Jonatanas į na-
mus ir pasitarė su savo vyresniai-
siais kai kuriais Jūdėjos miestų
sutvirtinimo reikalais
36 Jie nutarė padaryti Jerūzalės
mūrus augštesnius, pastatyti augš-
tą mūrą tarp pilies ir miesto,
kad miestas nuo pilies atskirtas
būtų, kad iš pilies į miestą ne-
būtų galima išpulti, arba, kad pi-
lies įgula nieko negalėtų
nusipirkti ar parduoti.
37 Žmonės susirinko ir pradėjo
statyti ir pataisė mūro dalį prie
upelio rytų pusėje, kuri buvo va-
dinama Chafnata.
38 Simonas statė Adidos pilį
Sefėloje, gerai įtvirtino ją ir
įdėjo patvarius vartus.
39 O Trifono tikslas buvo pasi-
glemžti Azijos karalystę, vainiką
sau užsidėti ir karalių, jaunąjį
Antijochą nužudyti.
40 Bet jis bijojo, kad Jonatanas jo
nesudraustų, prieš jį kovoda-
mas. Todėl jis žiūrėjo, kaip jį su-
gauti ir užmušti. Tam tikslui jis
nuvyko į Betsaną.
41 Ir Jonatanas atvyko į čia su
40,000 gerai ginkluotų vyrų.
42 Kai Trifonas pamatė Jonataną,
turintį tokias pajėgas su savimi,
nedrįso jis nieko viešai prieš jį
pasakyti,
43 bet jis priėmė jį iškilmingai
ir įsakė savo draugams jam visą
pagarbą atiduoti ir atnešė jam do-

vanų ir liepė savo kariuomenei
klausyti jo, kaip jo paties.
44 Ir jis paklausė Jonatano: "Kam
tu taip vargini tuos žmones, kai
mudu karo tarpusavyje neturiva?"
45 Paleisk juos į namus ir pasi-
laikyk sau tik keletą vyrų, kurie
būtų prie tavęs ir keliauk su manim
į Ptolemėjų. Tą miestą aš tau
perleisiu ir kitus įtvirtintus mies-
tus su pareigūnais ir igulomis aš tau
pavesiu, nes aš turiu grįžti atgal.
Todėl aš vienas atvykau, kad tu su
manimi kartu eitumei.
46 Jonatanas patikėjo jam ir pa-
leido kariuomenę grįžti į
Jūdėją.
47 Jis pasilaikė sau tik 3000
vyrų. 2000 iš tų jis paliko Gali-
lėjoje. Vienas tūkstantis lydėjo jį.
48 Kai Jonatanas į Ptolemėjaus
miestą atėjo, leido Trifonas miesto
vartus uždaryti ir sugavo Jona-
taną ir nužudė jį su visais jo
palydovais.
49 Pėstininkus ir raitelius jis iš-
siuntė į Galilėją plačiaisiais lau-
kais likusią Jonatano kariuomenę
išpjauti.
50 O kai tie sužinojo, kad Jona-
tanas sugautas ir nužudytas buvo,
pasidrąsino jie vienas kitą, pa-
siruošė kovai ir išžygiavo kautis.
51 Kai priešo vyrai pamatė, kad
jiems teksią mirti, kadangi šie
buvo pasiryžę gintis,
52 tai jie apsisuko ir nužygiavo.
O Jonatano vyrai grįžo į Jū-
dėją ramybėje, raudodami dėl
Jonatano ir dėl su juomi žuvusių
vyrų. Ir visas Izraėlis labai liū-
dėjo dėl Jonatano.
53 O visos tautos aplink juos pra-
dėjo juos engti ir spausti, tardami:
54 "Dabar jie nebeturi nei vado,
nei apsaugos. Dabar mes juos nu-
galėsime, išmušime juos ir jų
vardą žemėje išnaikinsime."

13

Simono Pergalė

1 Kai Simonas išgirdo, kad Tri-
fonas daug kariuomenės susitelkęs
buvo visam Jūdos kraštui užimti ir
išnaikinti
2 ir kai jis pastebėjo, kad tauta
pabūgusi ir išsigandusi buvo, at-
vyko jis į Jerūzalę ir susišaukė
žmones
3 ir tarė jiems, juos paguosda-
mas: "Jūs žinote, kiek sunkių
kovų mes kovojome, aš, mano
broliai ir mano tėvai už įstatymą
ir šventovę. Ir jūs matėte, kokiuose
varguose Izraelis paskendęs buvo,
4 kuriuose dėl Izraelio visi mano
broliai pražuvo ir aš tik vienintelis
iš jų belikau.
5 Šiuose varguose aš nenoriu
gailėtis savo gyvybės, nes aš neesu
geresnis už mano brolius ir nenoriu
geriau turėti už juos,
6 bet noriu atkeršyti už savo
tautą, šventovę, žmonas ir vaikus.
Nes visos tautos aplink mus įniršo
ir spiečiasi mus išnaikinti.
7 Tie žodžiai suteikė žmonėms
daug paguodos ir jie vėl įgavo
naujos drąsos
8 ir atsiliepdami jie šaukė: "Tu
turi būti mūsų vadu savo brolių
Jūdo ir Jonatano vietoje ir vado-
vauti mūsų karuose.
9 Ir ką tu mums įsakysi, tatai
mes vykdysime."
10 Tada susišaukė Simonas ka-
riškius ir patvarkė, kad Jerūzalės
mūrų statyba paskubomis užbaigta
būtų, kad miestas visur aplink
stiprus ir įtvirtintas būtų.
11 Jonataną, Absalomo sūnų,
jis nusiuntė su kariuomenės daliniu
į Jopą, iš kurios Jonatanas
priešą išvarė ir miestą užėmė.
12 Tai išžygiavo Trifonas iš Pto-
lemėjaus miesto didelėmis pajė-
gomis užpulti Jūdos kraštą ir
vedėsi su savimi sugautąjį
Jonataną.
13 O Simonas atžygiavo jam prie-
šais ir sustojo lygumos pradžioje
prie Adidos.
14 Kai Trifonas patyrė, kad Si-
monas vietoje savo brolio Jonatano
valdžią užėmęs buvo ir su juomi

kariauti žadąs, tai išsiuntė jis
pasiuntinius pas Simoną su
pranešimu:
15 "Aš laikau Jonataną pas save
dėl pinigų, kuriuos jis karaliui
skolingas yra dėl pareigūnų, ku-
riuos jis turėjo.
16 Jei tu man 100 centnerių si-
dabro ir jo abu sūnų atsiųsi
įkaitais, kad jis nuo mūsų
neatsimestų ir tada prieš mus ne-
pasikeltų, laisvėn išėjęs, tada aš
jį tau išleisiu."
17 Nors Simonas matė, kad tai
gryna klasta buvo, įsakė jis Tri-
fonui pinigus ir abu vaiku pristatyti,
kad žmonės dėl jo nesiskųstų
18 ir vėliau nesakytų, jog Jona-
tanas žuvęs dėl to, kad jis jo išva-
duoti nenorėjęs.
19 Todėl nusiuntė jis Trifonui abu
vaiku ir 100 centnerių sidabro. Bet
Trifonas nesilaikė žodžio ir Jona-
tano neišdavė.
20 Tai išžygiavo Trifonas kraštą
užpulti ir žalos padaryti ir darė
vingį keliu, kuris į Adorą eina.
O Simonas sekė jį ir kur tik jis
įsiveržti mėgino, ten Simonas už-
kirto jam kelią.
21 Pilies įgula nusiuntė pasiun-
tinį pas Trifoną ir patarė jam
žygiuoti per dykumą ir aplenkti
Simoną, kad, kol tas susigau-
dytų, jis jiems maistą pristatytų.
22 Tokiu būdu galvojo Trifonas su
savo raiteliais greitai pasileisti ke-
lionėn ir juos pasiekti. Bet nakties
metu prisnigo daug sniego ir gilus
sniegas sutrukdė jo kelionę, kad jis
neatvyko. Po to jis nužygiavo į
Gileadą
23 ir prie Baskamos jis užmušė
Jonataną ir abu sūnu ir čia jie buvo
palaidoti.
24 Tada grįžo Trifonas atgal į
savo kraštą.
25 Simonas leido pargabenti la-
voną savo brolio ir palaidojo jį
savo tėvų kapinėse Modine.
26 Visas Izraelis graudingai ge-
dėjo dėl Jonatano ilgą laiką.
27 Ir Simonas pastatydino pa-
minklą iš tašytų akmenų savo
tėvui ir savo broliams.
28 Jis taip pat pastatydino septy-
nias piramides, vieną prieš kitą,
tėvui, motinai ir keturiems broliams.
29 Aplink piramides jis pastatė
augštus stulpus su šarvais amžinai
atminčiai ir greta šarvų išskuop-
tus laivus, kad būtų matomi visų
tų, kurie jūromis keliauja.
30 Šitas kapas tebėra Modine iki
šių dienų.
31 Trifonas pasielgė apgaulingai su
karaliumi, jaunuoju Antijochu, kol
jį slaptai nužudė.
32 Tada jis pats užsidėjo vainiką
ir pasidarė karaliumi Azijoje ir sun-
kiai prispaudė visą kraštą.
33 O Simonas statė ir sutvirtino
daugelį miestų Jūdėjoje, apves-
damas visus storais mūrais su aug-
štais bokštais ir tvirtais vartais ir
susivežė maisto į tuos sutvirtin-
tus miestus.
34 Jis nusiuntė pasiuntinius pas
karalių Demėtrijų, prašydamas,
kad sumažintų Trifono uždėtus
mokesčius, nes Trifonas viską tik
plėšte plėšė ir žudė.
35 Į tai atsakė Demėtrijus šiais
žodžiais:
36 "Karalius Demėtrijus siunčia
Simonui, vyriausiam kunigui ir ka-
ralių draugams, vyresniesiems ir
žydų tautai savo sveikinimus.
37 Auksinį vainiką ir palmę,
kuriuos man siuntėte, gavome mes
ir esame pasiruošę gerą taiką su
jumis padaryti ir mes parašysime
pareigūnams, kad sumažintų jums
duoklę, kaip mes anksčiau paža-
dėję buvome.
38 Ką mes jums pažadėjome, tai
sąžiningai visuomet ir pastoviai
ištesėsime. Visas tvirtoves, kurias
jūs pasistatėte, turite pasilaikyti ir
jomis naudotis.
39 Mes atleidžiame jums, ką jūs
mums tuo tarpu padarę esate. Ka-
raliaus mokestis ir kitos duoklės,
kurias Jerūzalė mokėdavo, yra
dabar panaikinti.
40 Jei turite vyrų, kurie tiktų

į mūsų sargybinius, tai tuos galime priimti į savųjų eiles. Tarp mūsų ir jūsų tebūna taika ir vienybė!"
41 Tik 170-tais metais Izraelis tebuvo atpalaiduotas nuo svetimųjų jungo.
42 Tais metais jie pradėjo rašyti gromatose ir sutartyse: "Pirmaisiais didžiojo vyriausiojo kunigo Simono, kunigaikščio ir vado metais."
43 Apie tą laiką apgulė Simonas Gazos miestą, pasistatė puolamųjų ir šaunamųjų pabūklų, puolė miestą ir užėmė vieną bokštą.
44 Ir tie, kurie į bokštą įsigavo, nusileido žemyn į miestą. Tai išsigando miesto gyventojai ir labai nusiminė.
45 Jie bėgo su žmonomis ir vaikais ant mūrų, įplėšė savo rūbus ir garsiai šaukė, malonės prašydami:
46 "Nebausk mūsų sulig mūsų piktenybėmis, bet susimilk mūsų, tai mes tau mielai paklusime."
47 Simonas pasigailėjo jų ir jų neišžudė. Bet jis įsakė jiems išsikelti iš miesto ir leido išvalyti tuos pastatus, kuriuose jie stabus turėjo pasistatę.
48 Tada įžygiavo jis į miestą ir dėkojo Dievui ir liaupsino Jį ir leido visas pabaisas išmesti ir sunaikinti ir įstatė žmones, kurie Dievo įststymų laikėsi ir įtvirtino miestą ir pats jame sau pasistatė trobą.
49 Jerūzalės pilį jis apsupo ir apgulė, kad niekas negalėjo nei įeiti, nei išeiti ką nors nusipirkti arba parduoti ir jie kentėjo dėl bado, kad daugelis jų badu mirė.
50 Todėl šaukėsi jie Simono, prašydami taikos ir jie jam pasidavė. Simonas pasigailėjo jų ir jų neišžudė. Bet jie turėjo pilį apleisti. Simonas leido pilį apvalyti nuo visų pabaisų
51 ir užėmė pilį 171-ais metais, antrojo mėnesio 23-čiąją dieną, įžengdamas į ją giesmėmis, palmių šakelėmis ir viso-kiausiais stygų garsais, dėkodamas Dievui, kad didžioji vergystė Izraelyje pasibaigusi buvo.
52 Jis įsakė, kad šita šventė kasmet džiaugsmingai švenčiama būtų.
53 Jis dar sutvirtino šventovės kalną, kuris greta pilies buvo, ir pats čia gyveno su tais, kurie su juomi buvo.
54 Kai jis pastebėjo, kad jo sūnus Jonas visiškai subrendęs buvo, padarė jis jį kariuomenės vadu ir leido jam Gazoje apsigyventi.

14

Ramus Simono Laikotarpis

1 172-rais metais susitelkė karalius Demėtrijus kariuomenę ir žygiavo į Mediją pagalbos ieškoti prieš Trifoną.
2 Kai Persijos-Medijos karalius Arsakas išgirdo, kad Demėtrijus jo karalystės sieną buvo peržengęs, išsiuntė jis vieną savo viršininkų prieš jį ir liepė jį sugauti ir gyvą pas jį atvesti.
3 Tas viršininkas sumušė Demėtrijaus dalinius, paėmė jį gyvą ir nusivedė jį pas karalių Arsaką, kuris atidavė jį savo sargybiniams saugoti.
4 Tada galėjo Jūdos šalis ilsėtis, nes krašte buvo ramu tol, kol Simonas gyvas buvo. O Simonas gerai valdė ir kraštui daug gero padarė, kad žmonės jį mėgo, kaipo valdovą visą jo gyvenimą.
5 Be kitų jo pagirtinų žygių buvo ir tai, kad jis užkariavo Jopą su uostu, kad laivai jūromis laisvai iš salų į uostą įplaukti galėjo.
6 Jis laimėjo savo žmonėms daugiau žemės ir praplėtė savo krašto ribas. Jis išlaisvino daugelį, kurie pavergti ir apkalti buvo.
7 Jis turėjo Gazą, Betsūrą ir Jerūzalės pilį, kurią jis išvalė. Ir niekas nedrįso jam pasipriešinti.
8 Kiekvienas įgyveno savo dirvą visiškoje ramybėje. Žemė buvo derlinga ir medžiai daug vaisiaus atnešė.

9 Vyresnieji galėjo valdyti be rū-
pesčių ir jie puikiai viską su-
tvarkė. Gyventojai gerai apsirūpi-
no maistu ir pasidirbo ginklų ir
turėjo maisto atsargų karui.
10 Simonas aprūpino miestus
grūdų atsargomis ir apsigynimo
reikmenimis ir jis pagarsėjo pla-
čiame pasaulyje.
11 Jis išlaikė ramybę krašte, kad
Izraelis buvo perdėm linksmas.
12 Kiekvienas turėjo savo nuo-
savą vynuogyną ir daržą be
baimės, kadangi niekas neturėjo
teisės į juos pasikėsinti.
13 Tais laikais ir Sirijos karaliai
jiems nebegalėjo bepakenkti.
14 Jis įgyvendino teisingumą
krašte, gindamas teises
vargingųjų, kad nebūtų
skriaudžiami ir nubaudė kiek-
vieną neteisųjų ir išnaikino
bedievius.
15 Šventovė irgi buvo dailiai pa-
taisyta ir jis padirbdino jai daugiau
šventųjų indų.
16 Kai Romoje ir Spartoje žmonės
apie Jonatano mirtį sužinojo, tai
visi jo labai gailėjosi.
17 Kai romėnai išgirdo, kad Si-
monas, jo brolis, vyriausiu kunigu
buvo ir kraštą valdė ir priešus iš-
vaikęs buvo,
18 tai atnaujino jie sutartį, ku-
rią jie anksčiau su Jūdu ir Jona-
tanu, jo broliais padarę buvo ir
surašė tai vario lentelėse ir atsiuntė
jas jam.
19 Jos buvo paskaitytos Jeruza-
lėje visų žmonių akivaizdoje.
20 Taip pat ir spartiečiai parašė
Simonui tokiais žodžiais: "Taryba
ir Spartos piliečiai siunčia vyriau-
siam kunigui Simonui ir vyresnie-
siems bei kunigams ir visai likusiai
žydų tautai, savo broliams, labų
dienų!
21 Jūsų pasiuntiniai atvyko pas
mus ir su mumis kalbėdami, papa-
sakojo, kad jūs savo priešus visiš-
kai išmušėte garbingai ir pagaliau
gyvenate ramybėje, kuo ir mes la-
bai džiaugiamės.
22 Ką jie mums papasakojo, tai
mes užrašėme savo viešose miesto
knygose tokiais žodžiais—žydų
pasiuntiniai Numenijus, Antijocho
sūnus ir Antipatris, Jasono sūnus
atvyko pas mus atnaujinti drau-
gystės ryšius tarp žydų ir mūsų.
23 Ir mes nutarėme tuodu pasiun-
tiniu iškilmingai priimti ir jų
kalbą į mūsų miesto knygą
įrašyti atminčiai." Tokį atsaky-
mą jie parašė Simonui.
24 Vėliau Simonas vėl nusiuntė
Numenijų į Romą, kuris tu-
rėjo nunešti 1682 svarų auksinį
skydą sutarčiai patvirtinti.
25 Kai Romos žmonės tai išgirdo,
tai kalbėjo jie: Iš tikrųjų, kaip
mums Simonui ir jo vaikams
atsilyginti?
26 Nes jis, jo broliai ir jo tėvo na-
mai pasielgė karžygiškai, nuvary-
dami priešą ir užtikrindami laisvę.
Jie patvirtino tą laisvę užrašy-
dami tai vario lentelėse ir pakabin-
dami tas prie stulpų Ciono kalne.
27 Štai, kas buvo parašyta. 172
metais Elulio mėnesio 18-tą
dieną vyriausio kunigo didžiojo
Simono trečiaisiais metais
28 Asaramelyje, dideliame susi-
rinkime kunigų, tautos ir vyres-
niųjų iš visos Jūdos žemės buvo
pareikšta, kad visiems būtų ži-
noma ir aišku, jog visuose sun-
kiuose karuose, kurie siautė mūsų
krašte,
29 Simonas, Matatijo sūnus iš Jo-
jaribo giminės ir jo broliai, savo gy-
vybės negailėdami, pasipriešino
savo tautos priešams, kad šventovė
ir įstatymai išnaikinti nebūtų,
tuo savo tautai didelę garbę
užsitarnavo.
30 Nes Jonatanas surinko savo
tautą, buvo jos vyriausiuoju ku-
nigu ir buvo palaidotas savo tautoje.
31 Bet priešai vėl grįžo ir norėjo
kraštą išnaikinti ir šventovę
sugriauti.
32 Tai pasikėlė Simonas ir kariavo
su mūsų priešais ir parūpino
ginklų mūsų kariuomenei ir
mokėjo jai algą iš savo pinigų ir
lobio.

33 Jis sutvirtino miestus Jūdos šalyje ir Bėtsūrą prie jūros, kuriame priešai anksčiau ginklus ir savo karo medžiagą laikydavo, ir apstatė juos savo įgula.
34 Taip pat įtvirtino jis ir Jopą prie jūros ir Gazą prie Ašdodo sienos. Gaza buvo anksčiau priešų tvirtovė. Bet Simonas užkariavo ją, įdėjo jon savo įgulą ir ją gerai sutvarkė.
35 Taigi, kai žmonės pastebėjo Simono didžiąją ištikimybę ir visas geradarystes tautai daromas, tai jie išsirinko jį savo kunigaikščiu ir vyriausiu kunigu dėl jo pamaldumo ir sąžiningumo, kuriais jis žmonių tarpe pasižymėjo ir kad jis stropiai stengėsi savo tautą iškelti.
36 Nes jo laikais laimino Dievas jo rankas, kad jis tautas išvarė iš krašto, iš Jerūzalės ir iš pilies, iš kurios jie puldavo šventovę ir trukdydavo pamaldų laikymą.
37 Bet Simonas užkariavo pilį, apstatė žydais, įtvirtino ją, kad miestą ir kraštą apsaugotų ir pastatė Jerūzalei augštesnius mūrus.
38 Karalius Demėtrijus patvirtino jį būti vyriausiuoju kunigu
39 ir laikė jį savo draugu ir suteikė jam daug garbės.
40 Nes jis gavo žinią, kad romėnai jo pasiūlymą iškilmingai priėmė ir su jais sutartį padarė ir juos savo globon pasiėmė.
41 Žydai ir jų kunigai nusprendė, kad Simonas turi būti jų vadu ir vyriausiu kunigu visam laikui tol, kol jiems Dievas tikrą pranašą prikelsiąs,
42 kad jis kariuomenės vadu būtų, šventovę sergėtų, pareigūnus krašte paskirtų ir karo medžiagą bei tvirtoves savo žinioje turėtų,
43 kad jo turėtų visi klausyti, kad visi potvarkiai jo vardu skelbiami būtų ir kad jis purpurą nešiotų ir auksą vartotų.
44 Niekas neturi turėti teisės pakeisti jo įsakymų iš kunigų ar žmonių, ar jiems pasipriešinti, ar sušaukti žmonių susirinkimą, ar purpurą bei aukso sagtį nešioti, kaip tik jis vienas.
45 Kas tam priešintųsi, arba tą tvarką pakeisti ar suardyti norėtų, tas turi būti baudžiamas."
46 Tokiu būdu pasižadėjo visa tauta Simonui savo ištikimybę.
47 Taip sutiko Simonas būti jų vyriausiuoju kunigu ir kariuomenės vadu ir žydų kunigaikščiu.
48 Ir tauta įsakė surašyti šį nutarimą vario lentelėse ir pakabinti prie šventovės užėjimo stulpo, visiems matomoje vietoje,
49 o jo nuorašą padėti iždinėje, kurioje Simonas ir jo sūnūs jį visoumet atrastų.

15

Simonas Ir Antijochas

1 Simonui ir žydų tautai parašė ir karalius Antijochas, Demėtrijaus sūnus iš salų tokio turinio gromatą:
2 "Karalius Antijochas siunčia vyriausiam kunigui ir kunigaikščiui Simonui ir žydų tautai labų dienų!
3 Kadangi kai kurie maištininkai man teisėtai priklausiančią karalystę sau pasigrobė,
4 todėl aš galvoju ją vėl susigrąžinti ir pavesti ją tiems, kuriems ji iš tikrųjų priklauso. Tam tikslui aš pasisamdžiau svetimų kovotojų ir pasistatydinau laivų ir noriu žygiuoti į karalystę nubausti maištininkus, kurie krašte daug žalos daro ir jau daugelį miestų sugriovė.
5 Todėl aš atleidžiu tau visa tai, ką karaliai jau pirma atleidę buvo
6 ir suteikiu tau teisę savo pačių pinigus kaldinti.
7 Jerūzalė ir šventovė turi būti laisvos. Tu turi pasilaikyti visas tvirtoves, kurias pasistatei ir valdei ir taip pat visą karo medžiagą, kurią pasigaminai.
8 Ką tu karaliui skolingas esi, arba kas jam kitokiu būdu priklau-

sytų, visa tai aš tau šiandien dovanoju visam laikui.
9 Ir kai mes savo karalystę vėl
įveiksime, tai mes tau, tavo tautai ir tavo bažnyčiai dar daugiau garbės suteiksime, kad jūs visoje mano karalystėje giriami būsite.
10 174-tais metais sugrįžo Antijochas į savo tėviškės karalystę. Ir kariškiai atsimetė nuo Trifono ir prisidėjo prie jo, kad Trifonas nebe daug vyrų bepasilaikė.
11 Kai karalius Antijochas jį vijosi, tai jis nubėgo į Dorą prie jūros,
12 nes jis pamatė, kad jo galybė baigiasi ir kad kariškiai nuo jo traukiasi.
13 O Antijochas vijosi jį į Dorą su 120,000 vyrų ir 8000 raitelių.
14 Jis apgulė miestą iš žemės ir iš jūros pusės, kad niekas negalėjo išeiti ar įeiti.
15 Apie tą laiką grįžo iš Romos Numenijus ir jo palydovai ir parnešė gromatas karaliams ir kraštams tokio turinio:
16 "Lucijus, vyriausias patarėjas Romoje, siunčia savo linkėjimus karaliui Ptolemėjui.
17 Simonas, vyriausias kunigas ir žydų tauta atsiuntė pasiuntinius pas mus draugystei ir sutarčiai atnaujinti
18 ir kartu atvėžė mums 1682 svarų auksinį skydą.
19 Todėl mes rašome visiems karaliams ir kraštams, kad jie nieko prieš žydus nedarytų ir su jais ir jų miestais nekariautų ir kad jie to daryti kitiems nepadėtų,
20 nes mes jų skydą iš jų priėmėme.
21 Jei koks nepaklusniųjų iš jų pas jus atbėgęs būtų, tai pristatykite tokį Simonui, kad jis tą nubaustų sulig savo įstatymais."
22 Tą patį parašė jie ir karaliui Demėtrijui ir Atalui ir Ariaratui ir Arsakui
23 ir visiems kraštams, Sampsamui, spartiečiams, Delui, Myndui, Sikijonui, Karijai, Samui, Pamfilijai, Likijai, Halikarnasui, Rodai, Faseliui, Koui, Sidui, Aradui, Gortynai, Knidui, Kiprui ir Kirenei.
24 Šitų gromatų nuorašą nusiuntė jie vyriausiam kunigui Simonui.
25 Tuo tarpu sutraukė Antijochas savo kariuomenę prie Doros, miestą tampriau apsupti ir pasiruošė gerai ir smarkiai puolė miestą, kad Trifonas negalėjo nei įeiti, nei išeiti.
26 O Simonas atsiuntė Antijochui 2000 gerų, parinktų vyrų pagalbos ir daug aukso, sidabro ir ginklų.
27 Bet Antijochas tų nepriėmė ir neištesėjo to, ką anksčiau buvo prižadėjęs ir visai nuo Simono nusikreipė.
28 Ir jis siuntė jam vieną savo draugų, Atenobijų su juomi tartis ir jam pasakyti, kad Jopa, Gaza ir Jerūzalės pilis jo karalystei priklausą, kuriuos jie užėmę turi,
29 kad jie žemę aplinkui nuterioję ir daug žalos jo karalystei padarę ir jo tėviškės žemę iš jo atėmę,
30 kad jis norįs tuos miestus vėl atsiimti ir visus imamus mokesčius už Jūdos ribų.
31 Jei jūs man to nenorite duoti, tai mokėkite man už tuos miestus 500 centnerių sidabro ir už nuostolius ir mokesčius dar kitus 500 centnerių sidabro. Jei to nedarysite, tai mes jus nukariausime.
32 Kai karaliaus draugas Atenobijus pas Simoną į Jerūzalę atvyko ir pamatė jo visą aukso ir sidabro šlovę, tai jis buvo nustebintas, bet išdėstė jam visa, ką karalius jam buvo liepęs.
33 Į tai atsiliepė Simonas šitaip: Tą žemę, kurią mes atgavome, yra mūsų tėvų palikimas ir niekam kitam nepriklauso. Mūsų priešai buvo ją kuriam laikui pasigrobę.
34 Todėl mes atsiėmėme tai, kas mūsų yra ir nė vieno nenuskriaudėme.
35 Dėl Jopos ir dėl Gazos turime pasakyti, kad mes tuos užėmėme

dėl to, kadangi iš tų mes buvome
puolami ir daug nukentėjome. Už
juos mes mokėsime 100 centnerių.
Į tai Atenobijus nieko neatsakė,
36 bet pyko ir grįžo pas kara-
lių ir pateikė jam Simono atsa-
kymą ir išpasakojo, kokią
grožybę jis pas jį matė. Ir karalius
dėl to labai užpyko.
37 O Trifonas pabėgo vandens ke-
liais į Ortosiją.
38 Tai paskyrė karalius Kende-
bėjų valdytoju pajūrio sričių ir
paliko jam pėstininkų ir raitelų
įguloms
39 ir įsakė jam išdėstyti kariuo-
menę išilgai žydų žemės,
įtvirtinti Kedroną ir jo vartus ir
užpuldinėti žydus. O karalius pats
ėmė vytis Trifoną ir norėjo jį
sugauti.
40 Kai Kendebėjus atvyko į
Jamniją, užpuolė jis žydus, nute-
riojo jų žemę, daugelį žmonių
išžudė, daugelį sugavo ir nusivedė.
Ir jis įtvirtino Kedrono miestą,
41 apstatė jį savo įgulomis, kad
iš čia pultų Jūdėjos pasienį ir
vieškelius, kaip karalius buvo
įsakęs.

16

Simono Sūnūs Nugali Sirus

1 Jonas keliavo tada pas savo
tėvą iš Gazos ir pranešė, kad
Kendebėjus į kraštą įsiveržęs
ir daug nuostolių padaręs buvo.
2 Tai pasišaukė Simonas du savo
vyresniuoju sūnu, Jūdą ir Joną
ir tarė jiemdviem: "Mano broliai, aš
ir mano tėvo namai iš jaunų
dienų kovojome ligi šių dienų
su Izraėlio priešais. Ir Dievas lai-
mino mus, kad jis Izraėlį vis mūsų
rankomis išgelbėdavo.
3 Kadangi aš dabar jau pasenau
ir pasilpau, o judu iš Dievo malonės
pačių geriausių metų esatu,
todėl turita judu užimti mano ir
mano brolių vietą, išeiti ir ka-
riauti už tautą. Dievas iš dangaus
tebūna su jumdviem ir tepadeda
jumdviem!"
4 Ir jis parinko iš krašto 20,000
vyrų ir keletą raitelių. Su tais
žygiavo Jonas ir Jūdas prieš Ken-
debėjų ir atvykę į Modiną, kur
jie pasiliko nakvoti.
5 Kitą rytą, kai jie iš Modino
į lygumą atėjo, pamatė jie di-
delę kariuomenę pėstininkų ir
raitųjų jiems priešais atžygiuo-
jant. Ir čia buvo upelis tarp tų
dviejų kariuomenių.
6 Tai išsidėstė Jonas su savo vy-
rais išilg upelio prieš priešą, bet
pastebėjo, kad jo vyrai nedrįsta
eiti per vandenį. Tai ėjo Jonas pir-
masis. Ir kai vyrai tai pamatė, tai
ir jie brido per upelį.
7 Tada Jonas išsidėstė kovai,
paskirstydamas raituosius tarpe
pėstininkų. Bet priešas turėjo daug
didesnį raitųjų būrį.
8 Kai Jonas įsakė kunigų
trimitais puolimui trimituoti, tai ėmė
Kendebėjus su savo kariuomene
trauktis ir jų daugelis buvo su-
žeistų ir nudurtų, o likusieji nu-
bėgo į tvirtovę.
9 Toje kovoje buvo sužeistas ir
Jūdas, Jono brolis. Bet Jonas vi-
josi priešą iki Kedrono tvirtovės.
10 Priešo vyrai slėpėsi bokštuose
prie Ašdodo. Jonas uždegė tuos
bokštus, kad priešo apie 2000 vyrų
žuvo. Tada grįžo Jonas ramybėje
atgal į Jūdos šalį.
11 Jerikos srities valdytoju buvo
paskirtas Abūbo sūnus Ptolemėjus,
kuris turėjo daug aukso ir sidabro.
12 Vyriausias kunigas jam buvo
davęs vieną savo dukterų.
13 Todėl kėlė tas labai augštai savo
galvą, galvodamas pasidaryti
krašto viešpačiu ir slaptai nužudyti
Simoną ir jo du sūnu.
14 Kai Simonas po miestus ke-
liavo pasižiūrėti ir reikalus sutvar-
kyti ir į Jeriką atvyko su savo
sūnumis Matatijumi ir Jūdum 177
metais, vienuoliktą, tai yra Se-
bato mėnesį,
15 tai pasikvietė jį Abūbo sūnus
savon pilin, Doku vadinamon, vai-
šėms. Bet tai buvo tik apgaulė, ka-
dangi jis čia laikė pasislėpęs
kariškių.

16 Kai Simonas ir jo du sūnu besivaišindami gerai išgėrę ir pralinksmėję buvo, pakilo Ptolemėjus su savo tarnais, pasiėmė ginklus ir išžudė Simoną, abu sūnu ir jo palydovus.
17 Taip begėdiškai pasielgė Ptolemėjus Izraelyje, atsilygindamas tokia baisia neištikimybe už jam suteiktą geradarystę.
18 Tada parašė Ptolemėjus apie visa tai karaliui Antijochui, kad tas jam kariuomenės dalinių atsiųstų kraštui, miestams užimti, kad mokesčius galėtų surinkti.
19 Į Gazą pasiuntė jis vyrų Joną nužudyti ir parašė vyresniesiems, kad pas jį atvyktų ir iš jo didelę algą ir dovanų pasiimtų.
20 Taip pat jis nusiuntė karių į Jerūzalę miestui ir šventovei užimti.
21 Bet pasiuntinys pirmiau atvyko į Gazą ir pranešė Jonui, kad jo tėvas ir abu broliu nužudytu yra ir kad įsakymas duotas ir jį užmušti.
22 Išgirdęs tai, Jonas labai nusigando, ir jis leido tuos uždaryti, kurie atvyko jį užmušti. Ir kai jis ištyrė, kad šie tikrai buvo atėję jį sunaikinti, tai leido jis tuos nužudyti.
23 Ką Jonas vėliau nuveikė, kokius žygius jis atliko, kariaudamas, kaip jis valdė ir kaip jis mūrus statė,
24 visa tai aprašyta atskiroje knygoje jo valdymo laikų, po jo tėvo mirties, jam vyriausiu kunigu esant.

ANTROJI MAKABIEČIŲ KNYGA

1

Šventoji Ugnis

1 Mes žydai, jūsų broliai, gy-
venantieji Jerūzalėje ir visoje žydų
žemėje, linkime jums žydams, ku-
rie Egipte gyvenate, laimės ir
pasisekimo.
2 Telaimina jus Dievas, atsimin-
damas Savo sandoros, padarytos su
Savo ištikimais tarnais Abraomu,
Izaoku ir Jokūbu
3 ir tesuteikia jums gyvos širdies
vykdyti Jo įstatymus pastoviai ir
ištikimai
4 ir teduoda Jis jums meilės Jo
įsakymų klausyti ir paguodos
5 ir teišklauso Jis jūsų maldas,
susimildamas jūsų ir nepalikda-
mas jūsų tokiame varge!
6 Taip mes visuomet už jus mel-
džiame.
7 Karaliaus Demėtrijaus laikais,
169-tais metais, mes žydai, jums
parašėme, būdami didžiausiame
sielvarte, kai Jasonas ir jo šalinin-
kai atsimetė nuo šventosios žemės
ir nuo karalystės,
8 kai jie mūsų vartus sudegino
ir nekaltą kraują praliejo. Tada
mes meldėmės ir Viešpats išklausė
mus. Ir mes atnešėme Jam aukų
ir geriausių miltų, uždegėme ži-
burius ir išdėstėme duonelę.
9 Ir mes norėtume, kad jūs kartu
su mumis švęstumėte šventovės
šventinimą Kislevio mėnesį, 188
tais metais.
10 Mes, Jerūzalėje ir visoje Jū-
doje esantieji žydai ir vyresnieji
linkime Aristobului, karaliaus Pto-
lemėjaus mokytojui, kuris kilęs iš
vyriausiojo kunigo giminės, ir vi-
siems kitiems žydams Egipte,
laimės ir pasisekimo.
11 Mes vertai dėkojame Dievui,
kad Jis mus iš tokios didelės ne-
laimės išgelbėjo, kurie mes prieš
tokį galingą karalių gintis
turėjome.
12 Ir Dievas išvarė mūsų prie-
šus iš šventojo miesto.
13 Nes, kai karalius nuvyko su
savo nenugalima kariuomene į
Persiją, tai buvo jis Nanėos šven-
tykloje Nanos apeigininkų apsu-
krumu užmuštas.
14 Kai Antijochas atvyko į tą
vietą, nuduodamas lyg noris
vesti deivę ir jo draugai buvo su
juomi, tai jis norėjo pasiimti visus
pinigus kaipo kraitį iš jos
šventyklos.
15 Kai Nanos apeigininkai at-
sinešė pinigus ir jis su keliais šven-
tyklos viduje buvo, tai jie uždarė
šventyklos duris.
16 Tada atkėlė jie lubose slaptą
dangtį ir iš viršaus akmenimis
mėtydami užmušė jį ir jo palydo-
vus ir tada jie sukapojo juos į ga-
balus ir išmetė laukan.
17 Dievui tebūna amžina garbė už
tai, kad Jis bedievius taip pašalino!
18 Taigi, kadangi mes galvojame
25-tą Kislevio mėnesio švęsti
šventovės išvalymą, todėl ir jums
norime pranešti, kad ir jūs tą
šventę švęstumėte taip, kaip šven-
čiama Palapinių šventė arba ta
diena, kurią Nechemija ugnį
atrado, kai jis šventovę ir altorių
pastatęs buvo ir vėl aukoti pradėjo.
19 Nes, kai mūsų protėviai į
Persijos nelaisvę paiimti buvo, pa-
maldieji kunigai paėmė ugnies nuo
altoriaus ir paslėpė tą giliame
sausame šulinyje ir išlaikė tą ir
padarė taip, kad niekas tos vietos
nesurado.
20 Po daugelio metų buvo
Nechemija Dievo valia karaliaus
įsakymu paleistas į namus. Tai
nusiuntė jis tų kunigų palikuo-
nius, kurie ugnį buvo paslėpę, kad
ją vėl suieškotų. Bet jie pranešė,
kad jie jokios ugnies neradę, o tik
biršto vandens.
21 Jis liepė jiems to vandens pa-

sisemti ir atnešti. Ir kai viskas aukoms paruošta buvo, liepė Nechemija užlieti to vandens ant aukų, ant malkos ir ant tų, kas padėta buvo.
22 Kai jie padarė, saulė buvo visiškai išlindusi ir debesys buvo visi nuėję, tai užsidegė didelė ugnis, kad visi labai nustebinti buvo.
23 Tada pradėjo kunigai ir žmonės Dievo melstis ir meldėsi tol, kol tos aukos sudegė. Ir Jonatanas pradėjo giedoti ir kiti jam pritarė žodžiu kartu su Nechemija.
24 Nechemija meldėsi šiais žodžiais: "Viešpatie, mūsų Dieve, kuris viską sutvėrei ir esi galingas, didingas ir teisus ir gailestingas ir vienintelis teisybės karalius bei geradarys,
25 kuris tik Tu žmones apdovanoji, kuris tik Tu teisus teesi, visagalis ir amžinas, kuris Izraelį išvaduoji iš visokio pikto, kuris mūsų protėvius pasirinkai ir pašventinai,
26 priimk šią auką už visą Izraelio tautą ir apsaugok bei pašventink Savo palikimą.
27 Surink mūsų išblaškytuosius, išvaduok tuos, kurie pagonims vergauja ir atsižvelk į mus paniekintuosius, dėl kurių visi baisėjasi, kad vis dėlto pagonys praregėtų, jog Tu mūsų Dievu esi.
28 Bausk tuos, kurie mus spaudžia ir kurie skaudžiai pasityčiodami, mus gėdina.
29 Susodink mus vėl atgal, Savo žmones, į Savo šventąją vietą, kaip Mozė pasakęs yra."
30 Tada giedojo kunigai liaupsės giesmes tol, kol sudegė visos aukos.
31 O tada liepė Nechemija likusį vandenį užlieti ant dideliųjų akmenų.
32 Ir didelės liepsnos pakilo tada, bet jos buvo nutroškintos ant altoriaus degančios ugnies.
33 Tatai greitai pagarsėjo toli ir plačiai, net nuskambėjo į Persijos karaliaus ausis, kaip toje vietoje, kur ugnis paslėpta buvo, pasemtas vanduo aukas uždegė.
34 Tai leido karalius tuos įvykius patikrinti, aptverti tą vietą ir laikyti ją šventa.
35 Tam tikslui paskyrė jis daug pinigų.
36 Nechemijos palydovai praminė tą vietą Neftaru, tai yra 'apvalymas', kai kurie vadina ją Nefta.

2

Sandoros Skrynia

1 O Raštuose yra ir parašyta, kad pranašas Jeremija įsakęs ištremiamiesiems tos ugnies kartu pasiimti, kuri jau anksčiau paminėta buvo
2 ir kad jis jiems davęs Įstatymą kartu pasiimti ir įsakęs jokiu būdu neužmiršti Viešpaties įsakymų ir kad jie nesileistų išvedžiojami, kai pamatysią auksinius ir sidabrinių dievaičių papuošalus
3 ir tuo pačiu primygtinai įsakęs, kad jie Įstatymo iš savo širdies neišmestų.
4 Tuose pačiuose Raštuose irgi yra parašyta, kad pranašas liepęs jiems Dievo įsakymu kartu su savimi pasiimti liudyjimo pastogę ir sandoros skrynią.
5 Kai jie atėjo prie kalno, ant kurio Mozė buvo buvęs ir pamatė Viešpaties tėvonystę, surado Jeremija olą, kurioje jis paslėpė pastogę, sandoros skrynią ir smilkymų altorių ir užmūryjo tos olos angą.
6 Kai kurie, kurie buvo kartu ėję, mėgino tą angą pasižymėti ir atsiminti jos vietovę, bet jie nebegalėjo jos rasti.
7 Kai Jeremija tai išgirdo, išbarė jis juos, tardamas: "Tos vietos žmonės nesuras ir niekas nežinos, kur ji yra tol, kol Viešpats Savo žmones vėl surinks ir jiems malonus bus.
8 Tada Viešpats jiems tai apreikš, kai Jis pasirodys Savo šlove debesyje, kaip Jis Mozės laikais pasirodė ir kai Šelomonas meldė, kad ta vieta pašventinta būtų."

9 Jeremija papasakojo jiems irgi,
kaip Šelomonas šventovės darbus
atlikęs, jos pašventinimą pabaigė
aukų aukojimu,
10 ir kaip Mozė Dievo prašė, kad
ugnis iš dangaus sudegintų auką,
taip meldė ir Šelomonas ir ugnis
suėdė deginamąją auką.
11 Mozė pasakė, kad aukos buvo
sudegintos, kadangi auka už nuodėmes
nebuvo suvalgyta.
12 Todėl ir šventino Šelomonas
šventovę aštuonias dienas.
13 Visa tai skaitome Raštuose,
kurie Nechemijos laikais parašyti
buvo ir kaip jis karalių, pranašų,
Dovydo knygas ir karalių gromatas
apie aukas suieškojęs ir iš jų
knygyną padaręs.
14 Taip pat surinko knygas ir Jūdas,
kurios karo metu dingusios
buvo.
15 Ir mes jas turime čia. Jei norite
jas skaityti, tai turite ateiti ir jas
pasiimti.
16 Kadangi mes tokią šventę
norime švęsti, todėl norėjome jums
parašyti, kad ir jūs švęstumėte tas
dienas.
17 Nes mes turime vilties, kad
Dievas, Viešpats, kuris Savo žmonėms
padeda, sugrąžindamas
jiems jų tėviškę, karalystę ir
kunigystę,
18 kaip Jis įstatyme pažadėjęs
yra, taip Jis ir mus greit surankios
iš plataus pasaulio į šventąją
vietą, mūsų susimildamas,
19 kaip Jis mus jau iš didžiosios
nelaimės išgelbėjo ir tą vietovę jau
apvalęs yra.
20 Apie Jūdo Makabo ir jo brolio
žygius, apie išvalymą didžiosios
šventovės ir jos altoriaus
pašventinimą,
21 apie karą prieš Antijochą
Kilnųjį ir jo sūnų Eupatrį,
22 apie ženklus danguje, kurie
apreikšti buvo tiems, kurie
sąžiningai žydus išsaugojo, kaip
jų maža saujelė visą savo žemę
atkovojo ir didelę priešų daugybę
išvaikė ir juos vijosi
23 ir dar daugiau apie šventovę,
kuri pagarsėjusi visame pasaulyje,
kaip jie ją vėl atgavo ir miestą
išlaisvino, kaip jie įstatymus vėl
įvedė, kuriuos išnaikinti mėgino,
kadangi Viešpats jų susimilo ir
jiems gera padarė,
24 visa tai ir daug kitų dalykų,
ką Jasonas iš Kyrėnės penkiose
knygose surašė, tą norime čia kuo
trumpiau suglausti į vieną
knygą,
25 nors ir sunku yra sugretinti tokią
daugybę skaičių ir įvykių
tinkama eilės tvarka.
26 Mes norime taip padaryti, kad
lengviau būtų skaityti ir atsiminti
ir kiekvienam skaitančiam
naudinga.
27 Ir mes matome, kad mes apsiėmėme
nelengvą sutrumpinimo
darbą, kuriam atlikti turėsime
paaukoti nemaža pasišventimo ir
ištvermės taip,
28 kaip be pastangų negalima
paruošti vaišių ir svečiams įtikti.
Vis dėlto, mes mielai norime pasiaukoti,
kad tik kitiems tuo galėtume
pasitarnauti.
29 Pačių įvykių mes nekeisime,
bet paliksime juos taip, kaip jie
užrašyti yra, o tik padarysime jų
santrauką.
30 Kaip namų statytojas niekuo
kitu nesirūpina, o tik tuo, kad namas
tvirtas būtų ir palieka išdailinimo
ir išdažymo darbus kitiems,
31 taip ir mes darysime ir nieko
nekeisime, kas pirma kitų išnagrinėta
ir užrašyta buvo.
32 Mes nieko nenorime pridėti, o
tik trumpą santrauką padaryti.
33 O dabar norime pradėti pavaizduoti
pačius įvykius taip, kad
mūsų įvadas nepasidarytų ilgesnis
už patį įvykių eigos
išdėstymą.

3

Heliodorus Mato Dievo Galybę

1 Kai Jerūzalėje ramu buvo ir
žmonės įststymų laikėsi, dėka
vyriausiojo kunigo Onijo pamaldumo
ir rūpestingos priežiūros,

2 tai ir karaliai įsitikino, kad
reikalinga miestą pagerbti ir jie
atsiųsdavo puikių aukų
šventovei.
3 Tokiu būdu ir Seleukus, Azijos
karalius, įsakė iš savo valstijų
užmokėti visas šventovės aukų
išlaidas.
4 O buvo vienas šventovės vir-
šininkų, vardu Simonas, iš Ben-
jamino šeimos, kuris nesutiko su
vyriausiu kunigu, kadangi tas jam
nebuvo leidęs kažkokiais sauvalia-
vimais mieste pasižymėti.
5 Kadangi Onijas jam per galin-
gas atrodė, keliavo jis pas Apolo-
niją, Trasėjaus sūnų, Bekos slėnio
ir Fenikijos valdytoją
6 ir papasakojo jam, kad
bažnyčios iždas Jerūzalėje perdėm
perpildytas esąs, kad tiek pi-
nigų neesą reikalinga aukų iš-
laidoms ir kad dalį tų pinigų
karalius pasiimti galėtų.
7 Kai Apolonijus karalių
aplankė, papasakojo jis jam, ką
Simonas jam apie pinigus pranešęs
buvo. Tai įsakė karalius Helio-
dorui, savo rūmų viršininkui, tuos
pinigus pargabenti.
8 Jis netrukus ir pasileido kelio-
nėn ir nudavė lyg turįs pasiimti
mokesčius iš Fenikijos ir Bekos
slėnio. Bet jo tikslas buvo vykdyti
karalaus įsakymą.
9 Kai Heliodorus į Jerūzalę
atvyko ir vyriausias kunigas jį
maloniai priėmęs buvo, tai papa-
sakojo jis, kas jo viršininkui pra-
nešta buvo ir kad jis atvykęs
sužinoti, ar tai teisybė yra.
10 Vyriausias kunigas išaiškino,
kad dalis tų pinigų numatyta
našlėms ir našlaičiams.
11 Kita dalis esanti Hyrkanaus,
Tobyjos sūnaus ir jų neesą tiek
daug, kiek tas išdavikas Simonas
pamelavęs, o tik 400 centnerių
sidabro ir 200 centnerių aukso iš
viso.
12 Ir jis pabrėžė, kad tai būtų
didelė niekšybė, jei kas imtų
žmonių pinigus, atiduotus šven-
tam tikslui, šventai bažnyčiai, kuri
žinoma visame pasaulyje ir nepri-
klausoma yra ir kad aukotojai taip
apvilti būtų.
13 Bet Heliodorus nekeitė savo
nuomonės, vykdydamas karaliaus
įsakymą ir norėjo pasiimti
pinigus.
14 Nustatytą dieną jis atėjo į
šventovę juos pasižiūrėti. Tai pakilo
mieste nemažas susijaudinimas.
15 Kunigai, iškilmingai apsirengę
prie altoriaus, šaukėsi Dievo, kuris
buvo įsakęs, kad tai, kas šventam
tikslui dovanota, nešventiems tiks-
lams nebūtų naudojama, kad Jis
išsaugotų tuos pinigus žmonėms
šioje vietoje, kurie į sąžinin-
gųjų rankas atiduoti yra.
16 Buvo gaila žiūrėti į vyriau-
sią kunigą, kaip jo veidas iš-
blyškęs buvo ir iš jo veido buvo
matyti, kad jį be galo didelis siel-
vartas kankino.
17 Jis buvo taip išsigandęs, kad
jis tiesiog drebėjo. Taip žiauriai jis
buvo prislėgtas.
18 Žmonės bėgo būriais iš namų
ir meldėsi kartu, nujausdami,
bažnyčiai gresiantį išniekinimo
pavojų.
19 Moterys užsidėjo maišus ir bė-
giojo gatvėmis. Mergaitės, kurios
šiaip nepasirodydavo, išėjo prie
vartų ir ant mūrų ir prie langų
20 ir visi, iškėlę rankas dangun,
meldėsi.
21 Ir vienaip ir kitaip susidarė
liūdnas vaizdas. Nes žmonės buvo
labai išsigandę, o vyriausias kuni-
gas didelės baimės paimtas.
22 Kai jie taip meldėsi, kad Vi-
sagalis Dievas išsaugotų žmonių
aukas,
23 galvojo Heliodorus vykdyti jam
duotą įsakymą. Ir jam stovint
prie aukų dėžės su kareiviais
aplink jį,
24 parodė Visagalis galingą
ženklą, kad jis ir jo palydovai taip
išsigando tos Dievo galybės, kad jie
visi išgąsčio ir didelės baimės ap-
imti buvo.
25 Nes jie matė gražiai išda-
bintą arklį su baisingu raiteliu

ant jo visu smarkumu bėgant prieš
Heliodorų ir jį žemėn numušant
savo priešakinėmis kojomis. Raitelis ant arklio buvo aukso šarvais
aprėdytas.
26 Taip pat matė jis du labai gražiu stipriu jaunuoliu be galo puošniai apsirengusiu iš abiejų pusių
jį be atodairos mušančiu,
27 kad sąmonės neteko ir žemėn susmuko, paskęsdamas visiškoje tamsybėje.
28 Tai paėmė jie jį, kuris ką
tik visu puošnumu, kariškių lydimas į iždinę įžengęs buvo, ant
neštuvų ir išnešė jį laukan, kad
jo paties galybė jam nebepadėjo.
29 Žmonės aiškiai matė Dievo
galybę veikiant, nes jis gulėjo kaip
negyvas ir neištarė nė žodžio.
30 O žydai liaupsino Dievą, kuris Savo šventovę taip išaugštino.
Po šio Visagalio ženklo atsirado
šventovėje džiaugsmas ir linksmybė, kur pirma viešpatavo baimė
bei išgąstis.
31 O keli Heliodoraus draugai ėjo
pas Oniją, kad tas Viešpatį
prašytų, jog Viešpats Heliodorui,
kuris dabar merdėjo, gyvybę
sugrąžintų.
32 Vyriausias kunigas buvo susirūpinęs, kad karalius negalvotų,
jog žydai ką nors pikto Heliodorui padarę, tai paėmė jis aukų ir
aukojo tas už Heliodorų, kad tas
pasveiktų.
33 Ir jam besimeldžiant vėl pasirodė anuodu gražiuoju jaunuoliu tais
pačiais rūbais ir tarė Heliodorui:
"Nuoširdžiai padėkok kunigui Onijui, nes dėl jo Viešpats dovanojo
tau tavo gyvybę.
34 Ir skelbk visur apie didžiąją
Dievo galybę, kadangi tu iš dangaus
pabaustas buvai," Ištariusiu tuos
žodžius, tuodu angelu išnyko.
35 O Heliodorus aukojo Viešpačiui ir Jam daug pažadėjo už sugrąžintą sveikatą ir dėkojo
Onijui ir tada keliavo atgal pas
karalių,
36 visiems papasakodamas, kaip
jis savo akimis Viešpaties darbus
regėjo.
37 Kai karalius jo paklausė, kurį
jis jo nuomone į Jerūzalę siųsti
turėtų, kuris ką atlikti galėtų,
tai atsiliepė Heliodorus jam:
38 "Jei turi kokį priešą ar
tokį, kuris tave iš karalystės išvaryti nori, tai nusiųsk tą. Jei
tas taip mušamas bus, kaip aš, ir jis
gyvas išliks, tai galėsi jį priimti.
39 Nes Viešpats yra galingas toje
vietoje, kuris danguje gyvena. Jis
prižiūri ir išsaugo tąją. Kas jai
nori pakenkti, tą Jis baudžia ir
užmuša."
40 Visa tai turėjo Heliodorus pergyventi, kad iždas būtų išsaugotas.

4

Onijas, Jasonas, Menelajus

1 Simonas, aukų ir tėviškės išdavikas, vis dar skundė Oniją, kad
šitas esąs kaltas visų Heliodoraus nelaimių.
2 Jis tvirtino, kad Onijas norįs
pasidaryti krašto viešpačiu, nors jis
miestui tiek gero padarė ir žmonėmis rūpinosi ir tvirtai laikėsi
Dievo įsakymų.
3 Simono neapykanta ir pavydas
vis augo, kad jo šalininkai pradėjo
žudyti ir jau keletą užmušė.
4 Onijas, pamatęs, kad nesantaika vis didėjo ir iš to vis daugiau
negerovių kilo, kadangi Apolonijus, Bekos slėnio valdytojas, vis labiau pyko ir rėmė Simono piktus
kurstymo darbus, sumanė jis vykti
pas karalių,
5 neskųsti savo tautiečių, bet
krašto gyventojų labui.
6 Nes jis matė, kad taikos nebūsią galima išlaikyti, jei Simonas nebūsiąs suvaldytas ir jei
karalius dėl to nieko nedarysiąs.
7 Kai Seleukus mirė, perėmė jo
karalystę Antijochas Kilnusis, o Jasonas, Onijo brolis, laukė
kunigystės.
8 Tas pažadėjo karaliui, jei tai
pavyktų, 360 centnerių sidabro
ir kitų pajamų 80 centnerių.
9 Bet prie tų, jis pažadėjo dar
150 centnerių, jei jis gautų leidimą žaidimų namus pastatyti

ir Antijocho gyventojus Jerūzalėje
miesto piliečiais paskelbti.
10 Kai Jasonas buvo kunigystę
gavęs ir leidimą žaidimų namams atidaryti, tuojau jis pradėjo
įvesti pagoniškus papročius.
11 Jis panaikino iš karalių žydams gautus lengvatų potvarkius
per Joną, tėvą Eupolemaus, kuris į Romą išsiųstas buvo su
romėnais sutartį padaryti ir
įvedė naujus papročius, kurie
nesiderino su Įstatymu.
12 Po pat pilimi jis išdrįso pastatyti žaidimų namus, į kuriuos
jis kvietė pačius stipriausius jaunuolius ateiti ir pasimankštinti.
13 Tokiu būdu įsigalėjo graikiški papročiai bedievio vyriausiojo
kunigo pastangomis.
14 Kunigai pradėjo nebekreipti
dėmesio nei į aukas, nei į šventovę, bet lėkė žaidynių pasižiūrėti, kaip diskas metamas ir kiti
žaidimai pravedami.
15 Taip jie atprato nuo savo tėvų
papročių ir laikė graikų papročius vertingesniais.
16 Bet už tai jie turėjo apsimokėti
augšta kaina. Nes Dievas atsiuntė
jiems tuos, kurių žaidimų jie
mokėsi, kad tie juos nubaustų.
17 Nes su Dievo įstatymais negalima juokų varinėti ir išvengti
bausmės, kaip tai iš tolimesnių
įvykių paaiškės.
18 Tyraus mieste buvo paskelbtos
penkmečių rungtynės, kuriose ir
karalius lankėsi.
19 Į čia atsiuntė netikėlis Jasonas keletą Antijochijos gyventojų, lyg tai iš Jerūzalės,
pasiuntiniais rungtynių pasižiūrėti ir davė jiems 300 drachmų
kartu, kuriuos jie turėjo Herkuliui
paaukoti. Nors jiems tai buvo
įsakyta, tačiau jie apsižvalgė ir
nutarė tų pinigų neaukoti, bet
juos suvartoti kitiems reikalams.
20 Nors tie pinigai buvo siunčiami Herkuliui paaukoti, tačiau jie
užsisakė jais triirklinius laivus.
21 Kai Apolonijus, Mnestėjaus
sūnus į Filometro karaliaus vainikavimą Egiptan siunčiamas
buvo, sužinojo Antijochas, kad Filometras nedraugiškas jo valdžiai
pasidaręs buvo ir tai jis mėgino apsisaugoti ir atvyko į Jopą ir iš ten
pasuko į Jerūzalę.
22 Čia Jasonas ir visas miestas jį
iškilmingai su žibintais ir šūkavimais priėmė. Iš čia jis keliavo į
Fenikiją.
23 Po trijų metų siuntė Jasonas Menelajų, anksčiau minėtojo Simono brolį, karaliui pinigus
pristatyti ir jam kelis reikalus
priminti.
24 Kai jis karaliaus palankiai
priimtas buvo, pataikaudamas karaliui ir jam 300 centnerių daugiau
pasiūlydamas už Jasoną, jis
išsiderėjo sau vyriausiojo kunigo
pareigas.
25 Jis grįžo atgal su karaliaus
paskyrimu į Jerūzalę ne kaip vyriausias kunigas, bet kaip žiaurus
siaubas ir baisus laukų žvėris.
26 Taip teko Jasonui, kuris savo
brolį iš pareigų išvarė, pačiam
bėgti į Amono žemę, kadangi šį
kartą jis iš pareigų išmestas
buvo.
27 Menelajus perėmė vyriausią
valdžią. Bet tiek, kiek jis karaliui
buvo pažadėjęs, tiek jis neįstengė
mokėti, kurių pilies viršininkas
Sostratus iš jo reikalavo,
28 kaip tam karalius įsakęs
buvo. Tai pasišaukė karalius abudu
pas save.
29 Karalius paleido Menelajų iš
vyriausio kunigo pareigų ir paskyrė Lysimachų, jo brolį, jo
vieton. Sostrato vietą gavo Krates,
o jis pats buvo paskirtas Kipro
valdytoju.
30 Kai visa tai taip susiklostė,
pakėlė Tarsaus ir Maloto gyventojai
maištą, kad šie karaliaus nesutuoktajai Antijochei atiduoti buvo.
31 Tai pakilo karalius greitai
maištą malšinti ir paliko savo vietoje Androniką, vieną savo
kunigaikščių.
32 Kai Menelajus tai sužinojo,
pamatė jis gerą progą sugrįžti
į savo senąją vietą ir pasivogė keletą aukso brangenybių

iš šventovės ir atnešė Andronikui
dovanų ir pardavė kai ką Tyraus
mieste ir kai ką kituose miestuose.
33 Kai Onijas tai sužinojo, tai jis
pasitraukė į Dafnę, saugią
vietą, prie Antijochijos ir viešai
išbarė Menelajų.
34 Bet Menelajus nuėjo pats
vienas pas Androniką, pasiūly-
damas Oniją nužudyti. Taip jis
nuėjo pas Oniją, įkalbėjo jam
klastingai išeiti iš saugios vietos,
davė jam iškilmingą pažadą, net
paspaudė ranką, nors jis gerai ži-
nojo, kad Onijas nieko gero iš jo
nelaukė. Kai tik Onijas išėjo iš sau-
gios vietos, jis nudūrė jį, nesilaiky-
damas jokio pažado ir priesaikos.
35 Tai buvo skaudus smūgis ne tik
žydams, bet ir pagonys tuo labai
nusivylė, kad šis tokį pamaldų
žmogų nužudė.
36 Kai karalius visus reikalus
Kilikijoje sutvarkęs buvo, keliavo
jis į namus. Ir pakelyje, visuose
miestuose pasitiko jį žydai ir kai
kurie iš tautų, pasiskųsdami, kad
Onijas nekaltai nužudytas buvo.
37 Ir Antijochas jo širdingai gai-
lėjosi ir susirūpino, kad toks pa-
maldus ir padorus žmogus taip
negailestingai žūti turėjo.
38 Tai leido jis, supykęs, Andro-
nikui nuimti visus papuošalus ir nu-
vilkti purpuros rūbą ir taip po
miestą pavedžioti ir pagaliau nu-
vesti į tą vietą, kurioje jis Oni-
ją buvo nudūręs ir jį čia mirties
bausme nuteisti. Taip nubaudė jį
Dievas, kaip jis užsitarnavęs buvo.
39 Kai Lysimachus savo brolio
Menelajaus patarimu daug bran-
genybių iš šventovės pasivogęs
buvo ir žmonės didelį triukšmą
pradėjo kelti, tai susirinko gyven-
tojai prieš Lysimachų, kai dau-
gelis aukso brangenybių buvo
nunešta.
40 Kai gyventojai susirinko ir
pradėjo karščiuotis, tai apginklavo
Lysimachus 3000 vyrų ir paskyrė
jiems suktą seną vyrą virši-
ninku, kuris Tyranus vardu buvo.
41 Kai miesto gyventojai tai su-
žinojo, tai pasiėmė kai kurie iš jų
akmenis, kiti kartis ir vėl kiti
pelenų, kuriuos jie vyrams į akis
barstė,
42 kad daugelis Lysimacho vyrų
sužeistų buvo ir net žemėn par-
muštų ir likusieji į visas puses
išlakstė. O šventovės plėšiką jie
ušmušė prie iždinės.
43 Tada atidavė jie Menelajų
teisman.
44 Kai karalius į Tyraus miestą
atvyko, tai nusiuntė jie tris savo
tarybos narius pas jį, kurie turėjo
viską jam pranešti ir gauti iš jo
sprendimą.
45 Bet, Menelajus, matydamas,
kad jo byla atiduota karaliui, mė-
gino Ptolemėjų, Dorymeno sūnų,
pinigais papirkti, kad tas jį pas
karalių išteisintų.
46 Tai nuėjo Ptolemėjus su ka-
raliumi į vėsesnę patalpą
atsivėsinti ir įtikino karalių,
47 kad tas Menelajų, kuris visų
tų nelaimių kaltininku buvo,
paleido ir vargšus žmones nuteisė
mirti, kuriuos net patys skytai
būtų išteisinę.
48 Taip buvo nužudyti žmonės,
kurie gyventojų ir šventovės rei-
kalus sąžiningai tvarkę buvo.
49 O keletas iš Tyraus jų labai
gailėjosi ir jie ėmė ir palaidojo juos
garbingai.
50 Bet Menelajus pasiliko val-
džioje dėka godumo kelių, kurie jį
rėmė ir jo duoną valgė. Ir juo
toliau, tuo žiauresniu jis pasidarė,
kad gyventojai dėl jo daug kentėti
turėjo.

5

Antijocho Siautimas Jerūzalėje

1 Apie tą laiką užpuolė An-
tijochas antru kartu Egiptą.
2 Viršum viso miesto pasirodė
beveik visą 40 dienų aukso šar-
vais aprėdyti raiteliai su ilgomis iet-
imis mūšio parengtyje.
3 Ir buvo galima matyti, kaip jie
vienas su kitu susikirto, skydais ir
durtuvais vienas nuo kito gynėsi,

kaip jie kardais švaistėsi, kaip jie
vienas į kitą šovė ir kaip tie auk-
siniai šarvai žvilgėjo ir kad jie
įvairiai apkaustyti buvo.
4 Tai meldėsi visi, prašydami,
kad visa tai nereikštų ką nors
pikto.
5 Pasklido gandai, kad Antijo-
chas pasimiręs. Tai pasiėmė Ja-
sonas apie 1000 vyrų ir staiga
užpuolė miestą. Kai jis su savo
vyrais ant mūrų užsigavo ir
miestą paėmė,
6 pabėgo Menelajus į pilį. O
Jasonas skerdė savo tautiečius ne-
sigailėdamas ir nepagalvodamas
apie tai, kad savųjų žudymas yra
didelė nelaimė, bet jis įsivaizdavo,
lyg mušąs savo priešą ir ne savo
piliečius.
7 Tačiau jam nepavyko prasi-
mušti į valdžią, bet jis susilaukė
savo bausmės, kurią užsipelnęs
buvo ir vėl turėjo sugėdintas bėgti
į Amono šalį.
8 Ten jis buvo apskųstas pas
arabų karalių Aretą ir turėjo
sprukti iš miesto į miestą ir
niekur nesijautė saugus. Visi jam
buvo pasidarę priešais kaip tokiam,
kuris savo įstatymų atsisako.
Visi keikė jį lyg kokį išdaviką
ir priešą savo tėvynės ir jis buvo
galiausiai ištremtas į Egiptą.
9 Kaip jis daugelį iš savo tėviš-
kės išvarė, taip ir jis pats turėjo
mirti lakedemonų krašte, kuriame
jis galvojo galėsiąs sustoti, ka-
dangi jis čia giminių turėjo.
10 Kaip jis daugelį numetė ir
nepalaidojo, taip ir jis turėjo mirti,
kad dėl jo niekas negedėjo ir jis ne-
turėjo tos laimės būti palaidotas
tėviškėje, bet jo niekas garbingai
nelaidojo ir svetimystėje.
11 Kai karalius tai sužinojo, pa-
galvojo jis, kad visa Jūdėja nuo jo
atsimesianti ir jis užsirūstinęs
apleido Egiptą ir jėga užėmė
Jeruzalę.
12 Savo kareiviams jis įsakė žu-
dyti visus gatvėse ir namuose, ką
tik nutvers.
13 Jis išpjovė jaunus, senus, vy-
rus, moteris, vaikus, mergaites, kū-
dikius lingėje,
14 kad per tris dienas žuvo 40,000
žmonių ir toks pat skaičius par-
duotas buvo.
15 Ir Antijochas tuo nepasiten-
kino, bet jis užpuolė ir švenčiau-
sią vietą pasaulyje ir išdavikas
Menelajus jį į tą įvedė.
16 Čia jis pasivogė savo prakeik-
tomis rankomis šventuosius indus
ir visa tai, ką kiti karaliai šven-
tovei pagražinti ir papuošti pado-
vanoję buvo. Visa tai nusinešė jis
savo nuodėmingomis rankomis.
17 Savo svaigulyje jis nematė, kad
Viešpats buvo tai užleidęs miestui
dėl gyventojų nuodėmių. Ir tai
buvo priežastis, dėl ko Dievas leido
šventąjį miestą taip begėdiš-
kai išdraskyti.
18 Kitaip būtų Antijochui taip
pat atsitikę, kaip atsitiko Heliodo-
rui, kurį karalius Seleukus pa-
siuntė iždinės pasižiūrėti ir taip
sumuštas buvo, kad jis nebesuge-
bėjo pikto bepadaryti.
19 Nes Dievas nepasirinko tautos
dėl tos vietos, bet tą vietą dėl
tautos.
20 Todėl turėjo ir šventoji
bažnyčia kartu nukentėti, kai tauta
baudžiama buvo, bet buvo vėl at-
statyta, kai žmonės atsigavo. Vieš-
pačiui keršyjant, ji buvo priešo
paimta, bet, kai Viešpats susimilo,
tai ji atgavo savo teises ir savo garbę.
21 Taip išvogė Antijochas iš šven-
tovės 1800 centnerių sidabro ir
skubėjo tuo į Antijochiją su to-
kiu pasididžiavimu ir pasipūtimu,
galvodamas, kad galėsiąs žemę
padaryti, kad joje būtų galima
plaukti kaip jūroje ir kad jūroje taip
vaikščioti, kaip žemėje.
22 Jeruzalei valdyti jis paliko ke-
letą piktų žmonių, kurių
vienas buvo Pilypas ir žiauresnis už
savo viršininką.
23 Gerizyme įstatė jis Andro-
nikų ir be tų dviejų Menelajų,
kuris žiauresnis už visus buvo ir
savo paties tautą taip kankino.
24 Kadangi Antijochas ant žydų

taip įniršęs buvo, atsiuntė jis begėdį Apolonijų su 22000 vyrų ir įsakė jam visus suaugusius vyrus iškapoti ir moteris su jaunaisiais parduoti.
25 Kai tas atvyko prie Jeruzalės, nudavė jis, lyg jis nieko nedarysiąs ligi sabatos, kurioje žydai nedirba. Bet tada jis staiga įsakė vyrams ginkluotis.
26 Kai žmonės atėjo pasižiūrėti, kas darosi, čiupo jis juos ir visus nudūrė ir taip į miestą įėjęs, išžudė jis didelę daugybę.
27 Bet Jūdas Makaba paspruko su devyniais kitais į dykumą ir kalnus ir pasiliko čia su kitais pabėgusiais ir maitinosi žolėmis, kad jam nereikėtų gyventi tarpe užsiteršusiųjų pagonių.

6

Šventovės Išniekinimas, Eleazaro Mirtis

1 Netrukus atsiuntė karalius seną vyrą iš Atėnų, kuris turėjo žydus versti savo tėvų įstatymų atsisakyti ir nebesilaikyti Dievo įstatymų,
2 šventovę nešventą padaryti ir ją praminti Jupiterio Olimpijaus vardu ir bažnyčiai Gerizyme duoti Jupiterio Svetingojo vardą, kadangi čia gyveno svetimi žmonės.
3 Tai buvo visiems labai skaudus smūgis.
4 Nes pagonys smaguriavo ir nepadoriai pasielgė su moterimis šventoje vietoje ir įsinešė tokių aukų, kurios buvo uždraustos.
5 Jie aukojo aukų ant altoriaus, kurių Įstatymas neleido aukoti.
6 Jie nesilaikė nei sabatos, nei kitų nustatytų švenčių ir niekas negalėjo pasirodyti, jog esąs žydas,
7 nes jie buvo varomi jėga kas mėnesį aukoti, kai karaliaus gimimo diena ateidavo. O Bakchaus šventėmis turėjo žydai vaikščioti su lauro vainikais girtuoklių dievaičio garbei.
8 Ir Ptolemėjaus pasiūlymu buvo išleistas įsakymas versti žydus visuose pagonių miestuose aplink Jeruzalę aukas aukoti.
9 Pasipriešinančius aukoti ir nesitaikančius prie pagonių buvo įsakyta be atodairos nudurti. Tatai sukėlė labai daug sielvarto.
10 Dvi moteri buvo atvesti už savo berniukų apipjaustymą. Tom dviem pririšo sūnelius prie krūtinės ir jas taip po miestą aplink tampė ir galų gale jas nustūmė nuo miesto mūrų.
11 Kai kurie įsilindo į urvus sabatą švęsti. Kai Pilypui tai pranešta buvo, tai sudegino jis juos, kadangi sabatos dieną jie nenorėjo gintis.
12 Bet čia skaitytojams primenama, kad jie nesistebėtų tokia kančia, bet suprastų, kad šios bausmės mūsų tautai buvo uždėtos ne mūsų pražūčiai, bet kad būtume perspėti.
13 Tai yra didelė Dievo malonė, kad Jis nuodėmininką sudraudžia, neleisdamas jam skęsti nuodėmėse, bet jį tuojau baudžia.
14 Bet dėl mūsų Viešpats Dievas nerodo tiek kantrybės, kaip dėl kitų tautų, kurioms Jis leidžia pilną saiką nuodėmių padaryti ir tada juos baudžia. Mus Jis greit sudraudžia, kad nenusidėtume daug ir Jam tada mums keršyti nereikėtų.
15 Dėl to Jis dar niekuomet neatsiėmė viso Savo gailestingumo nuo mūsų, nors Jis mus nelaimėmis sudrausdavo, tačiau Jis Savo tautos visiškai neapleido.
16 Tatai sakau jums, norėdamas jus pagraudenti.
17 Dabar grįšime atgal prie įvykių.
18 Vienas raštingųjų iš kilmingųjų tarpo, senyvas, bet dar puikiai atrodąs žmogus, Eleazaras, buvo verčiamas kiaulienos valgyti ir jie jį jėga išžiodino.
19 Bet jis pasirinko veikiau mirti, negu begėdiškai pasielgti ir išspjovė tai.

20 Ir jis sutiko mirti kankinio mirtimi, sugėdindamas tuos, kurie dėl žemiškos gyvybės valgė uždraustos mėsos.
21 O tie, kurie jį turėjo priversti valgyti kiaulienos, buvo jam pažįstami iš seno. Tie pasiėmė jį atskirai ir patarė jam pasirūpinti savos mėsos, kuri nedraudžiama valgyti, ir tik dėl karaliaus akių valgyti uždraustos aukojamos kiaulienos iš meilės karaliui,
22 kad jis taip išsaugotų savo gyvybę ir seną draugystę su jais.
23 Bet jis pasvarstė, kas tinka jo augštai senatvei, jo žiliems plaukams, jo pavyzdingam gyvenimui iš jaunų dienų ir šventam Dievo įstatymui ir trumpai, bet aiškiai atsakė: "Siųskite mane žemėn į kapą!
24 Nes man nepritinka tokioje senatvėje veidmainiauti, kad jaunieji nesakytų, jog ir Eleazaras į pagonis išvirto, nors jau 90 metų amžiaus susilaukė.
25 Tai ir jie būtų suvedžioti dėl mano veidmainystės. Kiek man beliko gyventi ir kam man užsikarti amžiną gėdą dėl tokio trumpo laiko, kurį aš išluoščiau, apsimesdamas prieš žmones.
26 Ką man padėtų, jei aš ištrūkčiau iš žmogaus rankų, jokiu būdu negalėdamas ištrūkti iš Dievo rankų, ar būčiau gyvas, ar miręs!
27 Todėl linksmas noriu mirti, garbingai tiek metų sulaukęs,
28 ir palikti gerą pavyzdį jaunuomenei, kad jie gera valia ir pasiruošę mirtų už šlovingąjį ir šventąjį įstatymą."
29 Kai jis tuos žodžius pabaigė kalbėti, tai jie nusivedė jį kankinti. Tie, kurie pirma švelniai su juomi kalbėjo, buvo dabar rūstūs, galvodami, kad jis visa tai pasakė, norėdamas iš jų pasityčioti.
30 Mirtinai mušamas, jis dar atsiduso ir tarė: "Viešpats, kuriam nieko negalima nuslėpti, žino, kad aš šį mušimą ir tuos kūno skausmus būčiau galėjęs išvengti, jei aš būčiau norėjęs, bet, Dievo bijodamas, aš mielai kenčiu dėl savo sielos."
31 Taip jis atsiskyrė iš šio gyvenimo, savo mirtimi palikdamas ne tik jaunimui, bet ir visiems gyvą kilnaus ir padoraus gyvenimo pavyzdį.

7

Septynių Brolių Ir Jų Motinos Mirtis

1 Septyni broliai ir jų motina buvo pagauti ir mušami botagais ir diržais ir karaliaus verčiami kiaulienos valgyti, ko jiems įststymai neleido daryti.
2 Vyriausias iš jų šitaip atsiliepė: "Kam čia klausinėti ir ką sužinosi, mes verčiau norime mirti, negu ką nors prieš savo tėvų įststymus daryti."
3 Tai užsiuto karalius ir liepė tuojau keptuves ir puodus ant ugnies užkaisti.
4 Kai jie tai padarė, įsakė jis vyriausiam liežuvį nupjauti, rankas ir kojas nukapoti, motinai ir jo broliams matant.
5 Kai jis taip apkapotas buvo, leido jį į keptuvę įdėti ir kepti. Nors keptuvė liepsnose paskendo, tačiau jie vienas su kitu tarpusavyje su motina pasidrąsino, kad jie nepalaužti mirsią ir tarė:
6 "Viešpats Dievas seka mus ir atsižvelgs į mus, kaip Mozė jiems tiesiai į akis prieš juos liudyja, praneša ir skelbia ir Jis susimils Savo tarnų."
7 Kai pirmasis iškeliavęs buvo, nusivedė jie antrąjį kankinti. Jie nulupo jam galvos odą su visais plaukais ir paklausė, ar jis valgysiąs kiaulienos, ar leisiąs kankinti visą kūną ir visus sąnarius.
8 Jis atsiliepė jiems savo kalba: "Aš to nedarysiu."
9 Tai jie pradėjo jį taip kankinti, kaip pirmąjį. O tas, merdėdamas, dar tiek ištarė: "Tu prakeiktasis žmogau, tu man atimi laikinąją gyvybę, bet viso pa-

saulio Viešpats prikels mus
amžinam gyvenimui, kurie mes
mirštame už Jo įstatymus."
10 Tai jie ėmė tyčiotis iš trečiojo
ir kai jie iš jo reikalavo, tai jis jiems
iškišo liežuvį ir ištiesė rankas ir
drąsiai tarė:
11 "Tuos sąnarius gavau iš dan-
gaus Dievo, todėl atiduodu juos
mielai už Jo įstatymą, nes aš
turiu viltį, kad Jis juos man vėl
sugrąžins."
12 Karalius ir jo tarnai stebėjosi,
kad jaunikaitis taip linksmas buvo
ir tų kankinimų visai nebijojo.
13 Kai šitas numirė, kankino jie
ir ketvirtąjį, irgi taip pat
mušdami.
14 O mirti norėdamas, tarė jis:
"Tai didelė paguoda viltyje, kurią
mes turime, žmonių užmušti, mes
vėl būsime prikelti Dievo, bet tu
nebūsi gyvybėn prikeltas."
15 Tada ėmė jie penktąjį ir tą
taip pat plakė. Tas pažvelgė į An-
tijochų ir tarė jam:
16 "Tu esi žmogus ir turėsi mirti.
Būdamas galingas žemėje, tu darai,
ką nori. Bet dėl to negalvok, kad
Dievas mus visiškai apleidęs yra.
17 Tik palūkėk bent kiek ir tu pa-
tirsi, kaip galingas Dievas yra, ku-
ris tave ir tavo giminę kankins."
18 Po šio jie atsivedė šeštąjį.
Ir tas, mirdamas, tarė: "Neapsi-
gauk savęs be reikalo, nes mes šią
bausmę užsitarnavome, kadangi
mes prieš Dievą nusidėjome ir Jis
duoda mums baisių dalykų
pergyventi.
19 Bet tau taip nesiseks, kadangi
tu prieš Dievą taip siauti."
20 Tai buvo nuostabi moteris, kuri
paliko mums tokį didingą pa-
vyzdį, kuris tikrai vertas apra-
šymo. Nes ji matė visus savo setynis
sūnus tą pačią dieną kanki-
namus ir kentėjo didele kantrybe ir
viltimi į Dievą.
21 Nepalaužamos dvasios bū-
dama, ji padrąsino juos visus
vieną po kito savo žodžiais lyg
vyro širdimi tardama:
22 "Juk aš esu jūsų motina, kuri
jus pagimdžiau, bet kvapo ir gyvas-
ties aš jums nedaviau ir jūsų
sąnarių aš taip pat nepadariau.
23 Todėl tas, kuris pasaulį ir vi-
sus žmones sutvėrė, meilingai su-
grąžins kvapą ir gyvybę jums,
kurie dabar dėl Jo įstatymo
drįstate tai atiduoti."
24 Kai Antijochas tai girdėjo, gal-
vojo jis, kad ji savo kalba jį nie-
kino ir šmeižė ir jis pasišaukė jos
jauniausią sūnų, kuris dar gyvas
išlikęs buvo, pas save ir mėgino
švelniais žodžiais jį įtikinti, pa-
žadėdamas jam su priesaika, būti
gailestingas ir jį turtingą ir kil-
mingą padaryti, jei jis savo tėvų
įststymų atsisakytų.
25 O kai šis nesileido perkalba-
mas, tai pasišaukė karalius mo-
tiną pas save ir reikalavo iš jos,
kad ji sūnų mėgintų įtikinti ir
tas gyvas išliktų.
26 Kai jis jos ilgai prašęs buvo,
sutiko ji sūnui kalbėti.
27 Bet ji tik pasityčiojo iš žiau-
ruolio. Ji nuėjo prie sūnaus ir
šnibždėjo jam savo kalba:
28 "Mano sūnau, atsižvelk į
mane, aš tave nešiojau po savo šir-
dimi devynius mėnesius ir žin-
džiau tave trejus metus ir dideliais
vargais tave užauginau. Pažvelk į
dangų ir žemę, kuriuos Dievas iš
nieko padarė, o mes žmonės irgi taip
padaryti esame.
29 Todėl nebijok šio budelio ir
mielu noru mirk, kaip tavo broliai,
kad gailestingasis Dievas tave su
tavo broliais vėl gyvus padarytų
ir man sugrąžintų."
30 Motinai su savo sūnumi taip
dar bekalbant, tarė jaunuolis: "Ko
dar laukiate, negalvokite, kad aš šio
žiauruolio klausysiu. Aš laikysiuos
savo tėvų, Mozės duotųjų
įstatymų.
31 O tu, kuris žydus visokiausiais
būdais kankini, niekaip neišbėgsi iš
mūsų Dievo Viešpaties rankų.
32 Tai tiesa, kad mes kenčiame dėl
savo nuodėmių.
33 Nors gyvasis Dievas kurį
laiką dėl mūsų pyksta ir mus

sudraudžia ir pabaudžia, tačiau Jis
ir vėl bus Savo tarnams gailestingas.
34 Bet tu, nelabasis, prakeiktasis
žmogau, neišsipūsk per labai savo
galybe, pasitikėdamas tuščiomis
viltimis ir persekiodamas Dievo
vaikus!
35 Nes tu dar neišsisukai iš Visagalio
Dievo teismo, kuris viską
mato.
36 Mano broliai, kurie leidosi
trumpą valandėlę kankinami, laukia
dabar amžinojo gyvenimo,
kurį Dievas pažadėjęs yra. Bet tu
būsi Dievo baudžiamas taip, kaip tu
savo pasipūtimu užsitarnavai.
37 Aš atiduodu savo kūną ir gyvybę
už įstatymą savo tėvų,
kaip mano broliai atidavė ir aš šaukiuos
Dievo, kad Jis Savo tautos
greitai susimiltų. Bet tu pats turėsi
pripažinti, skaudžiai kankinamas
ir kentėdamas, kad Jis tik
vienas tikruoju Dievu tėra.
38 Bet Dievo rūstumas dėl manęs
ir mano brolių pasiliaus, kurio visa
mūsų tauta teisingai susilaukė.
39 Kai karalius visa tai išklausė,
tai jis pasiuto ir padūko ir liepė jį
labiau kankinti už kitus, kadangi jis
jautėsi įžeistas.
40 Taip ir šitas nenusidėjo ir mirė
Dievu visiškai pasitikėdamas.
41 Pagaliau buvo nužudyta ir
motina.
42 Tuo ir užteks minėti pagoniškųjų
aukų ir visų tų
kankynių.

8

Jūdas Nugali Nikanorą

1 O Jūdas Makaba ir jo draugai
atsargiai vaikščiojo po miestelius ir
susirinko savo gimines ir tuos, kurie
ištikimai laikėsi žydų tikėjimo
ir jų subūrė apie 6000 vyrų.
2 Ir jie šaukėsi Dievo, kad Jis
pasigailėtų visų varginamųjų
vargšų žmonių ir susimiltų
Savo bažnyčios, kurią bedieviai
buvo nešventą padarę,
3 ir taip pat miesto, kuris visiškai
sugriautas ir apleistas buvo ir
klausytų nekaltojo kraujo tų,
kurie Jo šaukiasi
4 ir tų nekaltų kūdikių, kurie
be jokios priežasties nepateisintai
išžudyti buvo ir kad atkeršytų
už Jo vardo niekinimą.
5 Kai tik Makaba susibūrė savo
vyrus, tai tautos jam nebegalėjo atsispirti,
nes Viešpats atsiėmė nuo
jų Savo rūstumą ir buvo jiems
vėl maloningas.
6 Jis užpuldavo netikėtai miestus
ir vietoves ir uždegdavo juos ir
paimdavo reikšmingas vietas, priešui
padarydamas daug nuostolio.
7 Dažniausiai jis tai darydavo
nakties metu, kad žmonės plačiai
apie jo žygius kalbėdavo.
8 Kai Pilypas pastebėjo, kad šis
su laiku vis labiau įsigalėjo ir jam
visur sekėsi, tai jis parašė Bekos
slėnio valdytojui Ptolemėjui, prašydamas
pagalbos, kurios karaliui
tada reikėjo.
9 Tai nusiuntė Ptolemėjus savo
geriausią draugą Patroklaus
sūnų Nikanorą su 20,000 vyrų
žydams galutinai išnaikinti ir paskyrė
jam patyrusį kovotoją
Gorgiją kariuomenės vadu.
10 Nikanoras tikėjosi tiek sugautųjų
žydų parduoti už kuriuos
gautų visus 2000 centnerių,
kuriuos karalius kasmet romėnams
mokėti turėdavo.
11 Tam tikslui jis leido paskelbti
miestuose prie jūros, šen ir ten, kad
jis parduosiąs 90 žydų už vieną
centnerį, nenujausdamas, kad
Dievo bausmė jam jau taip priartėjusi
buvo.
12 Kai Jūdas sužinojo apie Nikanoro
numatytą žygį, pranešė
jis tai savo žydams, jog kariuomenė
atžygiuosianti.
13 Tai išlakstė ir pabėgo visi tie,
kurie nusiminę buvo ir neturėjo jokio
pasitikėjimo Dievu.
14 Likusieji viską pardavė, ką
tik turėjo ir prašė Dievo, kad Jis
juos išsaugotų, tuos, kuriuos Nikanoras
jau pardavęs buvo, kol jų
dar neturėjo sugavęs.
15 Ir jei Jis to nenorėtų daryti,

tai Jis darytų tai dėl Savo su jų
tėvais padarytos sandoros ir dėl
Savo šlovingojo ir didingojo vardo,
kuriuo jie praminti yra.
16 Kai Makaba savo žmones, ku-
rių buvo apie 6000 vyrų, susi-
būrė, tai pagraudeno jis juos, kad
jie nebijotų priešo ir
neišsigąstų tautų daugybės,
kurie neteisėtai ateina juos užpulti,
17 bet, kad jie atkakliai gintųsi,
atsimindami jų begėdystės, ku-
rią jie šventajai vietai padarė ir
kaip jie miestą išdergė ir išniekino
ir kaip jie tėvų įstatymus
panaikino.
18 Jis išdėstė jiems, kad anie pa-
sitiki savo ginklais ir yra pilni
patyčių. Bet mes pasitikime Vi-
sagaliu Dievu, kuris per akimirką
gali ne tik tuos, kurie prieš mus at-
žygiuoja, bet ir visą pasaulį
sumušti.
19 Jis papasakojo jiems, kaip
Dievas dažnai jų tėvams malo-
ningai padėdavęs, kaip Sanchėrybas
per vieną naktį su visais 185,000
vyrų pražuvo,
20 kaip jie kovoje prieš galatus
Babilonijoje pavojun atsidūrė, kai
jų sąjungininkai, 4000 make-
doniečių iš baimės užstrigo ir kaip
vos 8000 žydų su Dievo pagalba
120,000 vyrų išmušė ir tokiu būdu
didelį grobį pasiėmė.
21 Kai jis juos tokiais žodžiais
padrąsinęs buvo, kad jie už
įstatymą ir tėvynę laisva valia
mirti pasiruošę būtų,
22 tai jis padarė keturius pulkus
ir savo brolius pastatė priešakyje
vadais, būtent, Simoną, Juo-
zėpą ir Jonataną, kurių kiek-
vienas turėjo po 1500 vyrų.
23 Tada liepė jis Eleazarui iš
šventosios knygos paskaityti ir pa-
skelbė jiems obalsį "Dievas mūsų
Pagalba" ir stojo priešakin su savo
pulku ir pradėjo su Nikanoru kautis.
24 Bet Visagalis Dievas jiems pa-
dėjo, kad jie visą kariuomenę iš-
vaikė, sužeidė, sužalojo ir apie 9000
vyrų nukovė.
25 O tiems, kurie buvo atvykę
žydų nusipirkti, jie atėmė pinigus.
26 Ir kai priešą toli buvo nu-
sivijię, tai jie turėjo grįžti, nes tai
buvo vakaras prieš sabatą ir todėl
jie priešo toliau nebevijo.
27 Tada jie susirinko priešo gink-
lus, šarvus ir kitą grobį ir šventė
sabatą, liaupsindami ir garbin-
dami Dievą, kuris juos iki tos
dienos gyvus išlaikė ir vėl Savo ma-
lonės dovanomis apdovanoti
pradėjo.
28 Po sabatos jie padalino grobį
našlėms, našlaičiams ir vargingie-
siems ir pasilaikė dalį sau ir savo
vaikams.
29 Ir jie susirinko visi kartu ben-
drai maldai, kad gailestingasis Die-
vas Savo rūstumą nuo jų visiškai
nukreiptų.
30 Tada jie daug kovojo prieš
Timotiejų ir Bakidą ir išmušė
apie 20,000 vyrų ir paėmė stiprias
tvirtoves ir pasidalino grobį ly-
giomis, atiduodami dalį našlėms,
našlaičiams, vargingiesiems ir
seniesiems.
31 Paimtuosius ginklus jie sunešė
į tvirtoves, bet daug grobio nusi-
gabeno į Jerūzalę.
32 Ir jie nužudė vieną Timotie-
jaus viršininką, kuris buvo be-
dievis ir daugelį žydų
prikankinęs.
33 Švęsdami pergalę Jerūzalėje,
jie sudegino Kalistėną ir kelis ki-
tus, kurie buvo uždegę šventuosius
vartus ir slapstėsi mažoje troboje ir
taip atsilygino tiems už jų bedie-
viškus darbus.
34 Aršiausias priešas Nikanoras,
kuris 1000 pirklių atsivedė žydų
nusipirkti,
35 buvo pažemintas Dievo pa-
galba savo priešų, kuriais jis ma-
žiausiai tesiskaitė. Jam buvo išvilkta
iškilmingoji apranga ir jis vienas
pats turėjo bėgti lyg pasprukęs ver-
gas į Antijochiją, be galo nusi-
minęs, kadangi buvo pražudęs savo
kariuomenę.
36 Tas, kuris buvo užsimojęs Je-
rūzalės belaisvius parduoti ir tais
pinigais romėnams kasmetinę

duoklę pristatyti, buvo dabar priverstas skelbti, jog Dievas kovoja už žydus, kurių nugalėti negalima, kadangi jie duotųjų Dievo įsakymų laikosi.

9

Baisinga Antijocho Mirtis

1 Apie tą patį laiką turėjo
Antijochas sugėdintas iš Persijos
pasitraukti.
2 Atvykęs į Persepolį, jis sugalvojo
bažnyčią apiplėšti ir
miestą užvaldyti. Bet miesto gyventojai
sukilo ir gynėsi ir jį išvarė
taip, kad sugėdintasis
Antijochas buvo priverstas
pasitraukti.
3 Jam esant Ekbatanoje, jis sužinojo,
kas atsitiko su Nikanoru ir
Timotiejumi.
4 Tai jis be galo įsiuto ir norėjo
dėl tokio sugėdinimo žydams atsikeršyti
ir jis važiavo dieną ir
naktį, kad tik kuo greičiai nuvyktų.
Kadangi jis taip
pasityčiojęs buvo, varė jį Dievo
rūstumas sakyti, kad jis pasiekęs
Jerūzalę, padarysiąs iš jos mirusiųjų
duobę.
5 Todėl nubaudė jį Visagalis
Viešpats, Izraėlio Dievas, paslaptinga
liga, kurios niekas negalėjo
pagydyti. Vos jis tik tuos žodžius
ištarė, pajuto jis didelį raižymą
pilve ir baisius skausmus savo viduriuose,
kad jam niekas negalėjo
padėti,
6 teisėtai tai užsipelnydamas,
kadangi jis kitus žmones
įvairiausiu ir iki tol negirdėtu būdu
kankinęs buvo.
7 Vis dėlto jis nesustojo
pasityčiodamas, bet dar labiau užsidegė
piktumu prieš žydus ir, betirškaluodamas,
nukrito nuo vežimo
ir taip sunkiai susižeidė, kad jam
visi sąnariai skaudėti pradėjo.
8 Taip turėjo žmonės nešti iš vežimėlio
iškritusį neštuvais, kuris
prieš tai pasipūtęs galvojo, kad jis
galįs jūrą nuraminti ir kalnus
vieną ant kito užkelti, kad visi
aiškiai pastebėjo, jog jį Dievo
ranka palietusi.
9 Jo prakeiktasis kūnas pradėjo
pūti, kirmėlių iš vidaus ėdamas,
kad mėsa gabalais nuo jo kūno atsilupo
ir nukrito ir taip bjauriai
smirdėjo, kad niekas prie jo pabūti
nebegalėjo.
10 To, kuris trumpą laiką prieš
tai dar tikėjosi pirštu dangų paliesti,
dabar niekas nebegalėjo panešioti
dėl jo nepakenčiamos
smarvės.
11 Pagaliau jis pradėjo nusileisti
iš savo pasididžiavimo augštybių
ir įsisąmoninti, kad jis Dievo
plakamas, kadangi jo kančios vis
dar didėjo.
12 Kai jis pagaliau pats tos
smarvės ištverti nebegalėjo, tarė jis:
“Tai tiesa, kad žmogus turi prieš
Dievą pasižeminti ir netaip išsikelti
ir galvoti, jog jis Dievui lygus
esąs.”
13 Tai pradėjo tas pasibaisėtinas
nenaudėlis melstis Dievo, kuris jo
nebenorėjo susimilti,
14 pažadėdamas Jam šventąjį
miestą išlaisvinti, kurį prieš tai
buvo užsimojęs išnaikinti ir mirusiųjų
duobe paversti
15 ir žydams laisvę duoti, kaip
Atėnų piliečiams, kurių pirma
nelaikė vertais, kad jie palaidoti
būtų, bet juos paukščiams ir
žvėrims atidavė
16 ir šventąją bažnyčią, kurią
jis prieš tai apiplėšęs buvo, vėl
papuošti ir naujais įrengimais geriau
išdabinti, negu anksčiau buvo.
O kas per metus aukoms reikalinga,
jis norįs iš savo pajamų
užmokėti.
17 Be to, jis norėtų ir žydu pasidaryti
ir visur Dievo galybę liaupsinti
bei skelbti.
18 Bet jo skausmams nemažėjant,
kadangi Dievo ranka jį teisėtai
prispaudusi buvo, nebesitikėjo
jis, jog pasveiksiąs ir todėl parašė
jis žydams gromatą,
atsiprašydamas:
19 “Antijochas, karalius ir ka-

riuomenės vadas sveikina pamaldžiuosius žydus!
20 Jei jūs su savo vaikais sveiki ir gyvi esate ir jums gerai sekasi, už tai aš noriu Dievui dėkoti, turėdamas vilties danguje.
21 Bet aš sunkiai sergu. Tuo tarpu aš noriu išlaikyti ramybę, kuri labai reikalinga, ypatingai man susirgus grįžtant iš Persijos, man malonu prisiminti jūsų ištikimybės ir draugystės,
22 būdamas tvirtai įsitikinęs, kad aš pasveiksiu.
23 Kaip mano tėvas, keliaudamas į augštesniąsias sritis, karalių paskyrė,
24 kad žmonės žinotų nelaimės atveju ar neramumų metu, kas viešpačiu yra, kad karalystė nesubyrėtų,
25 tai ir aš, matydamas, jog aplink esantieji kunigaikščiai mano karalystės tyko, jei man kas atsitiktų, paskyriau savo sūnų Antijochą karaliumi, kurį aš jums kas kartą pavesdavau, kai į augštesniąsias valstijas keliaudavau. Tą aš jums dabar pavedu.
26 Todėl aš jus perspėju ir prašau jūsų dėl visų gerovės, dėl kurios jums pavieniui ir bendrai pasirūpinau, kad jūs būtumėte ir toliau man ir mano sūnui draugiški ir ištikimi.
27 Aš esu tikras, kad jis bus jums maloningas ir draugiškas ir paseks mano pavyzdžiu."
28 Taip pasimirė baisia mirtimi žudikas ir Dievo niekintojas Antijochas, didelius skausmus kentėdamas, kokių jis kitiems daug buvo padaręs, svetimame krašte ir dykynėje.
29 Pilypas, kuris su juomi kartu užaugęs buvo, palaidojo jį. Ir kadangi jis Antijocho sunaus bijojosi, paspruko jis į Egiptą pas karalių Ptolemėjų Filometrą.

10

Jūdo Makabos Laimėjimai

1 Taip suteikė Dievas Makabai ir jo vyrams drąsos, kad jie užėmė šventovę ir miestą.
2 Jie sugriovė aukurus ir šventyklas, kuriuos pagonys sau buvo pasistatę gatvių įvairiose vietose.
3 Kai jie šventovę išvalę buvo, pastatė jie naują altorių, pasiėmė titnagų ir išskėlė ugnies ir vėl pradėjo aukoti ir smilkyti po dviejų metų ir šešių mėnesių pertraukos, per kurią jie aukoti negalėjo ir uždegė žiburius bei išdėstė pašventintąją duonelę.
4 Kai jie visa tai sutvarkę buvo, puolė jie savo veidais žemėn Dievo akivaizdoje ir meldė, kad jie tokion nelaimėn daugiau nebepatektų. Jei jie vėl nusidėtų, kad Jis juos baustų, pakentėdamas, bet nebeatiduotų jų Dievo niekintojų ir žiauriųjų bedievių nemalonėn.
5 Ir Dievas taip sutvarkė, kad jie baigė šventovę valyti tą pačią dieną, kurią pagonys ją buvo užteršę, tai yra, Kislevio mėnesio 25-tą dieną.
6 Ir jie šventė džiaugsmingai aštuonias dienas, kaip Palapinių šventę, atsimindami, kaip neseniai jiems teko švęsti tą pačią šventę dykumoje ir urve, kaip laukiniai žvėrys.
7 Jie nešėsi pynes žalių šakelių ir verbas ir liaupsino Dievą, kuris suteikė jiems pergalę, kad jie šventovę išsivalytų.
8 Jie išleido potvarkį po visą žemę, kad žydai šitą šventę kiekvienais metais švęstų.
9 Tuo pasibaigė gadynė Antijocho, kuris vadinosi Kilminguoju.
10 Dabar trumpai atpasakosime apie bedievio Antijocho sūnų ir kokius karus jam teko pergyventi.
11 Kai Eupatris karaliaus vietą užėmė, padarė jis Lysiją, Fenikijos ir Bekos slėnio buvusį valdytoją, vyriausiu kunigaikščiu.
12 O Ptolemėjus, vadinamasis Didysis, kuris žydus užstojo, kadangi šie iki šiol daug prievartos ir neteisybės iškentėję buvo, rūpi-

nosi, kad prie žydų niekas
nesikabinėtų.
13 Todėl apskundė jį karaliaus
draugai pas Eupatrį ir jį viešai
paskelbė išdaviku, kadangi jis Kipro
salą, kurią jam Filometras
pavedęs buvo, apleido ir perėjo pas
Antijochą Kilnųjį. Dėl to per
daug besirūpindamas, kad neteko
savo garbės, jis paėmė nuodų ir
jais nusinuodyjo.
14 Kai Gorgijas perėmė tas sritis
valdyti, pasisamdė jis daug svetimų
savo kariuomenėn ir nusistatė
visur prieš žydus.
15 Panašiai pasielgė ir edomiečiai,
kurie turėjo įtvirtintų
miestų patogiose vietovėse. Jie
sudarė žydams daug rūpesčių,
priimdami visus atsimetėlius, kuriuos
iš Jeruzalės išvarydavo.
16 Tai susiėjo Makaba su savo vyrais
ir jie meldėsi, kad Dievas juos
užstotų.
17 Ir jie užpuolė edomiečių
įsitvirtinimus ir paėmė juos jėga
ir nužudė visus, kurie ant mūrų
pasipriešino, kad jų žuvo apie
20,000 vyrų.
18 Iš jų pabėgo 9000 vyrų į
du bokštu, kuriuodu gerai sutvirtintu
buvo ir iš kurių buvo galima
gerai gintis.
19 Tai paskyrė Makaba Simoną,
Juozėpą ir Zakajį ir pakankamai
vyrų puolimui, o pats žygiavo
prie kitų miestų.
20 Kai kurie iš Simono vyrų leidosi
vyrų bokštuose pinigais papirkti
ir keletą leido jų pabėgti,
gaudami iš jų 70,000 drachmų.
21 Kai Makaba tai sužinojo, susišaukė
jis viršininkus ir pakaltino
tuos savo brolių pardavimu
priešams už pinigus, kadangi tie
leido jiems pabėgti.
22 Jis nubaudė juos mirtimi, kaip
išdavikus ir staigiu puolimu paėmė
jų bokštus.
23 Ir jam pasisekė, kad jis tose
tvirtovėse išmušė daugiau negu
20,000 vyrų.
24 O Timotiejus, kurį žydai jau
anksčiau buvo nugalėję, turėjo susitelkęs
kariuomenę daugiausiai iš
svetimųjų ir pasisamdytų
raitelių iš Azijos ir buvo
įsitikinęs, kad jis tais galėsiąs
žydus visiškai išnaikinti.
25 Kai jis priartėjo, meldėsi Makaba
su savo vyrais,
26 pelenus užsibarstydami ant
savo galvos, maišais apsisiausdami
ir pasiklaupę prie altoriaus ir prašė,
kad Dievas jiems maloningas, o
priešui nemaloningas būtų, tiems
pasipriešindamas, kuriems jie priešinasi,
kaip Įstatyme parašyta.
27 Kai jie buvo pasimeldę, pasiėmė
jie savo ginklus ir išžygiavo
už miesto gerą galą ligi pat
priešo.
28 Saulei tekant jie susikirto, nors
tai buvo dvi nelygios kariuomenės.
Žydų veiduose spindėjo linksmas
pasitikėjimas Dievu, o tai yra tikras
pergalės ženklas. Anie, iš kitos
pusės, vadovavosi savo drąsa ir
pramuštgalviškumu.
29 O mūšio pačiame įkarštyje
priešui pasirodė iš dangaus penki
gražūs vyrai ant žirgų su auksiniais
brizgilais, kurie pradėjo žydams
vadovauti.
30 Du iš jų atsistojo prie Makabos
ir gynė jį savo ginklais, kad
niekas jo nesužeistų ir jie apšaudė
priešą strėlėmis ir žaibais, kad jų
akys aptemo ir jie bėgti pradėjo
31 ir jų buvo nukauta 20500 pėstininkų
ir 600 raitųjų.
32 Timotiejus pabėgo link Gazaros
į tvirtovę, kurios viršininku
buvo Kerėjas.
33 Tai apsupo Makaba tvirtovę su
savo vyrais ir laikė juos taip keturias
dienas.
34 O tie tvirtovėje pasitikėjo jos
stiprumu ir pasityčiojo ir keikėsi
nepaliaudami.
35 Bet penktąją dieną dvidešimt
Makabos jaunuolių, kurie
nebeiškentė tų pasityčiojimų ir
keiksmų, vyriškai puolė mūrus ir
nukapojo kiekvieną, kuris jiems
pasipriešino.

36 Po jų sekė kiti ir užlipo ant
mūrų iš kitos pusės ir uždegė
bokštus ir sudegino Dievo
niekintojus.
37 Kiti atkirto vartus, kad visas
būrys įsiveržė ir miestą užėmė.
Timotiejų jie nukovė, suradę šu-
linyje pasislėpusį su Kerėju, jo
broliu ir Apolofanu.
38 Kai ta kova pabaigta buvo,
liaupsino jie Viešpatį giesmėmis,
kuris Izraėlį tokiomis malonėmis
apdovanojo, leisdamas jiems tokiu
būdu priešą nugalėti.

11

Jūdas Nugali Lysiją

1 Lysijui, karaliaus globėjui,
pusbroliui ir reikalų vedėjui buvo
skaudu tai išgirsti.
2 Tai susitelkė jis 80,000 vyrų
ir visus raitelius ir žygiavo prieš
žydus, tikėdamas, kad galėsiąs
miestą svetimaisiais apstatyti,
3 apkrauti šventovę mokesčiais
kaip pagonių šventyklas ir vyriau-
siojo kunigo pareigas kasmet iš
naujo už pinigus parduoti.
4 Bet jis nepagalvojo, kad Die-
vas galingesnis yra ir
pasityčiodamas pasitikėjo savo pės-
tininkais, raiteliais ir drambliais,
kurių jis 80 turėjo.
5 Kai jis į Jūdėją atvyko, ap-
gulė jis tvirtovę, vardu Betsūrą,
kuri buvo apie 20 mylių toli nuo
Jerūzalės.
6 Kai Makaba ir jo vyrai išgirdo,
kad Lysijas tvirtoves apsupęs buvo,
tai meldė jis ir žmonių būrys de-
juodami ir su ašaromis Viešpatį,
kad Jis gerą angelą atsiųstų,
kuris Izraeliui padėtų.
7 Makaba buvo pirmasis, kuris
apsiginklavo ir kitus paragino, kad
jie drįstų savo broliams padėti.
8 Ir jie iškeliavo gerai nusiteikę.
Kai tik jie iš Jerūzalės miesto išėjo,
pasirodė jiems jų priešakyje bal-
tai apsirengęs raitelis su auksiniais
šarvais, kuris su jais pirmyn
žygiavo.
9 Tada liaupsino jie
gailestingąjį Dievą ir įgavo
drąsos mušti ne tik žiauriausius
žvėris, bet ir geležies mūrus.
10 Tokiu drąsumu žygiavo visa
kariuomenė su jiems iš dangaus
gailestingojo Dievo atsiųstu pa-
galbininku priešakyje.
11 Ir jie užpuolė priešą kaip liū-
tai ir išmušė jų 11000 pėstininkų
ir 1600 raitųjų
12 ir išvaikė visus kitus, kad di-
džioji jų dalis sužeisti buvo, kurie
išspruko. Ir pats Lysijas turėjo
negarbingai nešdintis.
13 Bet Lysijas buvo protingas
žmogus. Kai jis apsisvarstė ir
įsitikino, kad jis mūšį pralai-
mėjęs buvo ir kad žydų nugalėti
negalima, kadangi Visagalis Dievas
jiems padeda, siuntė jis pasiunti-
nius pas juos, pasiūlydamas jiems
savo taiką lengomis sąlygomis,
14 pažadėdamas perkalbėti ka-
ralių, kad jis jų geru draugu
pasidarytų.
15 Makabai tatai labai patiko, nes
matė, kad tai geriausia esanti išei-
tis. Ir karalius patvirtino sutartį,
kurią Lysijas su Makaba ir žydais
padarė.
16 Lysijas parašė žydams tokio
turinio gromatą: "Lysijas siunčia
labų dienų žydams.
17 Jonas ir Absalomas, jūsų
pasiuntiniai atnešė gromatą ir pa-
prašė to, ko atsiųsti buvo.
18 Kas reikalinga, aš karaliui pra-
nešiau ir jis sutiko su visu tuo, kas
galima buvo.
19 Taigi, jei jūs vyriausybės klau-
sysite, tai aš pasistengsiu jums
visą gera daryti.
20 Apie visą tai ir visas smulk-
menas aš įsakiau savo pasiunti-
niams jums pranešti. Būkite
pasveikinti!
21 Parašyta 148 metais, Jupiterio
mėnesio 24-tą dieną."
22 Karalius parašė tokio turinio
gromatą: "Karalius Antijochas
sveikina savo brolį Lysiją.
23 Kadangi mūsų tėvas miręs ir
dievu skaitomas yra, nieko kito
mieliau aš nenorėčiau, kaip taikos

karalystėje, kad kiekvienas savo
reikalais pasirūpinti galėtų.
24 Mes girdėjome, kad žydai ne-
nori mūsų tėvų įvestų graikiš-
kų papročių priimti, bet laikytis
savo pamaldų tvarkos ir būdo ir
mes prašome, kad jie tai ir
padarytų.
25 Todėl mums atrodo, kad ši
tauta irgi turėtų gyventi ramybėje
ir ramiai laikytis ir mes turėtume
jiems šventovę atiduoti, kad jie
tvarkytųsi pagal savo tėvų
papročius.
26 Todėl nusiųsk keletą pas
juos taikos atstatymo labui, kad jie
išgirstų mūsų nuomonę ir būtų
užtikrinti galį susitvarkyti savo
reikalus taip, kaip jiems išeina."
27 Karalius parašė jiems tokio
turinio gromatą: "Karalius Anti-
jochas sveikina žydus ir jų
bažnyčios tarybą.
28 Mes tikime, jog jums gerai se-
kasi. Mums irgi gerai sekasi.
29 Menelajus pranešė mums, kad
jūs norite grįžti į namus ir
tvarkyti savo reikalus.
30 Todėl mes leidžiame žydams
laisvai keliauti nuo dabar iki balan-
džio 30-tos dienos ir jiems niekas
neturėtų trukdyti.
31 Ir jie turi teisę valgyti ir pa-
sielgti sulig savo įstatymais, kaip
anksčiau. Ir jiems niekas neturėtų
jokios skriaudos padaryti dėl to, kas
mums iki šiol padaryta buvo.
32 Tam tikslui aš pasiunčiau Me-
nelajų, kad tas jus tuo plačiau
supažindintų.
33 Viso geriausio! Rašyta 148-tais
metais, balandžio mėnesio 15-tą
dieną."
34 Ir romėnai parašė žydams to-
kio turinio gromatą: "Kvintus
Memijus ir Titus Manlijus, ro-
mėnų pasiuntiniai, siunčia pa-
sveikinimą žydams.
35 Mes atleidžiame jums visas tas
prievoles, kurias mūsų pusbrolis
Lysijas jums atleidęs yra.
36 Jo nuomone reikėtų karaliui
ką nors nusiųsti, todėl pasitar-
kite tarpusavyje ir tuojau pas mus
atsiųskite kurį nors, kad mes
galėtume duoti savo pasiūlymus,
kadangi mes ketiname į Antijo-
chiją vykti.
37 Todėl nedelsdami atsiųskite
keletą, kad mes sužinotume jūsų
nuomonę.
38 Viso geriausio, rašyta 148-tais
metais, balandžio mėnesio 15-tą
dieną.

12

Jūdo Laimėjimai

1 Kai šita sutartis padaryta buvo,
sugrįžo Lysijas pas karalių, o
žydai ėmė savo dirvas įgyventi.
2 Bet kai kurie valdytojai
įvairiose vietovėse, kaip Timotie-
jus, Apolonijus, Genėjaus sūnus ir
Jeronimas, o ir Demofonas ir Kipro
valdytojas Nikanoras nedavė žy-
dams nei ramybės, nei poilsio.
3 O Jopos gyventojai padarė la-
bai didelį nusikaltimą.
Įkalbėdami žydams, jie pasi-
kvietė juos su žmonomis ir vaikais
į tam tikslui paruoštus laivus, lyg
būtų geriausi draugai.
4 Žydai sutiko sulipti į laivus,
kadangi taip daugumos buvo nu-
balsuota, nieko pikto nelaukdami.
Bet išplaukus į jūrą, jie nuskan-
dino jų apie 200 žmonių.
5 Kai Jūdas išgirdo, kaip jie be-
gėdiškai su jo žmonėmis pasielgė,
susišaukė jis savo vyrus.
6 Ir jie šaukėsi Dievo, teisingojo
teisėjo ir išžygiavo prieš tuos, kurie
jo brolius nuskandinę buvo ir už-
degė nakties metu jų uostą, sude-
gino jų laivus ir kardu iškapojo
uoste esančiuosius.
7 Kadangi miesto vartai užra-
kinti buvo, pasitraukė jis mintimi
čia vėl sugrįžti ir nušluoti visą
miestą.
8 Ir jam buvo pranešta, kad
Jamnijos gyventojai irgi ką nors
panašaus nori padaryti su žydais,
kurie jų tarpe gyvena.
9 Todėl jis tuos irgi nakties metu
užpuolė ir uždegė jų uostą ir
sudegino jų laivus, kad tą

gaisrą net Jerūzalėje buvo galima
matyti, kuri yra 30 mylių nuo
jūros.
10 Tada jis pažygiavo kokią my-
lią prieš Timotiejų ir jis buvo
užpultas 5000 arabų ir 500
raitųjų.
11 Ir jie smarkiai mušėsi ir kova
buvo didelė, bet Jūdas laimėjo,
Dievo padedamas. Kai arabai pa-
matė, kad nelaimėsią, tai jie prašė
taikos, pažadėdami jiems galvijų
ir kitokios pagalbos duoti.
12 Jūdas pagalvojo, kad jie galė-
sią būti jam kuo nors naudingi ir
taip jie susitaikė, pasižadėjo vieni
kitiems ir keliavo į namus.
13 Jūdas užpuolė gerai
įtvirtintą miestą su mūrais ir
tiltais aplinkui, kuriame įvairių
tautybių gyveno. To miesto var-
das buvo Kaspinas.
14 Jo gyventojai pasitikėjo savo
tvirtais mūrais ir didelėmis maisto
atsargomis ir į Jūdą ir jo kovo-
tojus jie dėmesio nekreipė, bet
pasididžiavo, pasityčiojo ir dar jį
bjauriai iškeikė.
15 Tai meldėsi Jūdas su savo vy-
rais ir prašė viso pasaulio Vieš-
patį pagalbos, kuris Jošuos laikais
be jokių mūrų griovimų prie-
taisų Jėrikos mūrus išvartė.
16 Ir taip jie padarė staigų puo-
limą ir užėmė miestą ir iškapojo
nepaprastai daug žmonių Dievo
valia, kad pusės kilometro plataus
ežero vanduo pasidarė raudonas
kaip kraujas.
17 Tada pažygiavo jis 150 kilo-
metrų ir atvyko pas tobiečių
žydus į Karaką.
18 Bet Timotiejaus jie čia nerado,
nes čia jis nieko nenuveikė ir todėl
buvo pasitraukęs. Bet vienoje vie-
toje jis buvo palikęs labai stiprią
įgulą.
19 Tai pakilo du viršininku iš Jūdo
kariuomenės, Dositiejus ir Sosipa-
tris ir juos visus iškapojo, kurių
Timotiejus virš 10,000 įgulai pa-
likęs buvo.
20 Tada pertvarkė Makaba savo
pulkus ir suskirstė juos į kelis vie-
netus ir žygiavo prieš Timotiejų,
kuris turėjo 120,000 pėstininkų ir
1500 raitųjų su savimi.
21 Kai tik Timotiejus sužinojo,
kad Jūdas prieš jį atžygiuoja, tai
jis pasiuntė moteris ir vaikus, kurie
kovai nereikalingi buvo, į Kar-
naymo miestelį kalnuose, kurio
apgulti buvo neįmanoma.
22 Kai Timotiejus pirmąjį
pulką išvydo, tai buvo priešas
baimės ir išgąsčio pagautas, ka-
dangi Tas prieš juos atžygiavo, ku-
ris viską mato ir Save pasirodė ir
jie pradėjo išlakstyti į visus vėjus,
būdami tokiame sąmyšyje, kad jie
vieni kitiems skriaudos pasidarė ir
net susižeidė.
23 Bet Jūdas vijosi bedievius ir
išmušė jų apie 30,000 vyrų.
24 Timotiejus pakliuvo į Dosi-
tiejaus ir Sosipatrio rankas gyvas ir
labai prašė, kad juodu jo nenužu-
dytų, kadangi jis turįs daugelį
jo vyrų tėvų ir brolių, kurie
turėtų žūti, jei jis būtų
nužudytas.
25 Kai jis save įkaitu pasisiūlė
ir tam tikrą dieną juos nesužeis-
tus pristatyti prižadėjo, tai jie pa-
leido jį dėl savo pačių brolių.
26 Tada žygiavo Makaba prieš
Karnaymą ir Atargato šven-
tyklą ir išmušė 25,000 žmonių.
27 Po šios kovos kėlėsi Jūdas prieš
Efroną, kuriame Lysijas ir šiaip
daug žmonių buvo. Jaunieji kariai
už miesto labai atkakliai gynėsi,
turėdami pakankamai kovos pabū-
klų bei ginklų.
28 Ir jie šaukėsi Viešpaties, kuris
Savo jėga priešą nugali ir jie
paėmė miestą ir išžudė 25,000
žmonių.
29 Iš tos vietos žygiavo jie į
Skytų miestą, apie 120 kilome-
trų nuo Jerūzalės.
30 O vietiniai žydai labai gerai at-
siliepė apie skytų jiems paro-
dytą nuoširdumą sunkiais laikais,
tai ir jie draugiškai su jais pasielgė
31 ir jie dėkojo jiems už tai ir prašė
jų, kad jie ir ateityje jiems geri
pasiliktų. Iš šios vietos jie keliavo
link Jerūzalės ir apie Sekmines
sugrįžo į namus.

32 Po Sekminių jie žygiavo prieš
Gorgiją, edomiečių viršininką.
33 Tas pasitiko juos su 3000 pės-
tininkų ir 400 raitelių.
34 Kai jie pradėjo mūstis, tai tik
vos keli žydai težuvo.
35 Ir Dositiejus, stiprus raitelis iš
Bakenoro būrio, nutvėrė Gorgiją
už apsiausto ir tempėsi jį, norė-
damas jį gyvą sugauti. Bet
vienas raitelis iš Trakijos pribėgo ir
nukirto jam ranką, kad Gorgijas
išsiplėšė ir pabėgo į Marėsą.
36 Kai Esdrio būrys ilgiau gynėsi
ir labai spaudžiamas buvo, šaukėsi
Jūdas Viešpaties, prašydamas Jo,
kad Jis padėtų ir už juos
kariautų.
37 Ir jis paragino savo vyrus
žydų kalba ir pradėjo giesmę gie-
doti, kuri pakirto Gorgijo vyrų
drąsą, kad jie pradėjo bėgti.
38 Tada atvyko Jūdas su savo
kariuomene į Adulamo miestą
ir kadangi septintoji diena artėjo,
jie apsivalė, kaip įstatymai rei-
kalauja, ir užšventė čia sabatą.
39 Sekančią dieną atėjo jie pas
Jūdą, kad jie savo lavonus pa-
siimtų ir, kaip įprasta, prie savo
tėvų palaidotų.
40 Kai jie tuos išrėdė, atrado jie
po marškinių pas kiekvieną už-
muštąjį Jamnijos dievaičių
brangenybių, kurių žydai sulig
savo įstatymais neturėjo teisės
nešioti. Iš to paaiškėjo, kodėl kaip
tik tie kovoje krito.
41 Tada jie dėkojo Dievui, teisia-
jam Teisėjui, už tos paslapties
atskleidimą
42 ir meldė Jo, kad Jis dėl tos
nuodėmės jų visų neišnaikintų.
Ir jų karžygys Jūdas pagraudeno
juos ateityje tokių nusikaltimų
vengti, kadangi jie čia pamatė, dėl
kurios nuodėmės tie čia žūti turėjo.
43 Tada prašė jis jų sudėti 2000
drachmų sidabro aukų ir tai nu-
siųsti į Jerūzalę jų suderinimui
paaukoti. Šitą gražų ir kilnų
žygį jis padarė, turėdamas
galvoje prisikėlimą.
44 Jei jis nebūtų tikėjęs, kad kri-
tusieji prisikels, tai būtų buvusi
nesąmonė ir tuščia už negyvuo-
sius melstis.
45 Kadangi jis tikėjo, kad tikru
tikėjimu mirštantieji vilties turi
džiaugsmo ir išganymo susilaukti,
tai toks jo nusistatymas laikomas
geru ir šventu.
46 Todėl jis meldėsi už miru-
siuosius, kad jiems nuodėmės at-
leistos būtų.

13

Antijocho Sutartis Su Žydais

1 149-tais metais gavo Jūdas ir jo
vyrai žinių, kad Antijochas Eu-
patris atžygiouąs su didelėmis
karo pajėgomis prieš Jūdėją.
2 O Lysijas, jo globėjas ir vy-
riausias patarėjas esąs su juomi ir
jie turį 110,000 Graikijos pėsti-
ninkų, 5300 raitelių, 22 drambliu
ir 300 vežimų su pjautuvais.
3 Prie jų prisidėjo ir Menela-
jus, kuris ragino Antijochą klas-
tingu būdu ne savo tėviškės labui,
bet kad gautų vyriausiojo kunigo
vietą.
4 Bet visų karalių Karalius
davė Antijochui drąsos, kad jis
neištikimąjį nenaudėlį nu-
baudė. Nes Lysijas išaiškino, kad
jis esąs visų tų neramumų
šaltinis. Todėl jie nuvedė jį į
Berėą ir čia nubaudė jį to krašto
mirties bausme.
5 Ten buvo 50 mastų augštas
bokštas, pelenais pripildytas, vir-
šuje su besisukančiu svyruojančiu
ratu.
6 Čia buvo skandinami Dievo
niekintojai ir kiti dideli nusikaltėliai.
7 Tokia mirtimi turėjo ir tas at-
simetėlis Menelajus mirti, kurio
niekas nepalaidojo.
8 Taip buvo teisybė
įgyvendinta, nes jis daugelį
kartų nusidėjo prie altoriaus, ant
kurio šventoji ugnis ir pelenai bū-
davo ir jis turėjo būti nubaustas
pelenuose.
9 Bet karalius buvo labai užpykęs
ant žydų ir norėjo su jais taip
žiauriai pasielgti, kaip jo tėvas
darydavo.

10 Jūdas sužinojo tai ir įsakė
visai savo tautai melstis dieną ir
naktį Viešpaties, kad Jis padėtų
jiems prieš tuos, kaip Jis dažnai
anksčiau padėdavęs, kurie jiems
kėsinasi atimti jų įstatymus,
tėviškę ir šventąją bažnyčią
11 ir kad Jis tautos, kuri vos tru-
putį atsipeikėjusi, neatiduotų į
prakeiktųjų pagonių rankas.
12 Ir kai jie vienširdžiai pasnin-
kavo ir meldėsi tris dienas, žemėn
parpuolę, pralinksmino juos Jūdas
ir įsakė jiems pasiruošti.
13 Pasitaręs su savo vyresniai-
siais, jis nutarė išžygiuoti prieš ka-
ralių, kol tas neatėjo į Jūdėją
ir neužėmė miesto, ir su Dievo pa-
dėjimu tą reikalą ten išspręsti.
14 Taip pavedė jis pats save pa-
saulio Sutvėrėjui ir pagraudeno savo
žmones kovoti ligi mirties už
įststymų, šventovės, tėvynės ir
valdžios išlaikymą.
15 Ir jis sustojo prie Modino ir
paskelbė šitą obalsį: "Dievas
suteikia pergalę!" Tada jis atsikėlė
nakties metu, pasiėmė geriausius
kovotojus su savimi ir užpuolė ka-
raliaus stovyklą, išmušė apie 4000
vyrų, pirmąjį dramblį su vi-
sais tais, kurie ant jo bokštelyje
buvo.
16 Tuomi sukėlė jis didelę
išgąstį ir baimę visoje stovyk-
loje ir tada jie pasitraukė garbingai
ir laimingai
17 ryte anksti, prieš auštant, nes
Dievas buvo jiems padėjęs.
18 O kai karalius pasijuto, kad
žydai taip drąsūs esą, mėgino
jis kai kurias vietoves klasta
pavergti.
19 Jis nuvedė savo vyrus prie
Bėtsūro, žydų tvirtovės. Bet ir čia
jam nesisekė ir jis buvo nuvarytas
su nuostoliais.
20 Nes Jūdas buvo tvirtovę aprū-
pinęs visu tuo, kas reikalinga buvo.
21 O žydų tarpe atsirado vienas
vardu Rodokus, kuris išdavė prie-
šams jų numatytus žygius. Bet jie
pagavo jį ir uždarė jį kalėjime.
22 Tada pakeitė karalius savo
nuomonę ir ėmė antru kartu derėtis
su Bėtsūru ir susitarė su jais ir nuėjo
muštis su Jūdu ir pralaimėjo kovą.
23 Tuo tarpu sužinojo karalius,
kad Pilypas atsimetęs buvo, kurį
jis Antijocho miesto valdytoju pa-
likęs buvo ir labai išsigando ir leido
tartis su žydais ir susitarė su jais ir
pasižadėjo laikytis sutarties ir pa-
sidarė žydų draugu ir aukojo ir
pagerbė šventovę ir draugiškai pasi-
elgė su miestu.
24 Makabą paskelbė jis savo
draugu ir paskyrė jį viršininku
sričių nuo Ptolemėjaus iki
Gerėnų.
25 Bet, kai karalius į Ptole-
mėjų atvyko, tai gyventojams ta
sutartis nepatiko ir jie norėjo, kad
ji būtų panaikinta.
26 Tai atsistojo Lysijas kalbėti ir
išaiškino, kodėl karalius taip pa-
darė ir apramino juos ir jie nutilo ir
tikėjosi visa gera iš to. Tada jis
sugrįžo į Antijochiją. Taip tiek
ir teišėjo iš karaliaus puolimo ir
atsitraukimo.

14

Nikanoro Neištikimybė

1 Po trijų metų sužinojo Jū-
das ir jo vyrai, kad Demėtrijus, Se-
leūkaus sūnus, su daugybe laivų
ir didele minia kariuomenės į
Tripolį atvykęs buvo,
2 kad jis visą kraštą užėmęs
ir Antijochą ir jo globėją Ly-
siją užmušęs.
3 Alkimas, kuris buvo buvęs
kurį laiką vyriausiuoju kunigu,
bet persekiojimų metu atsimetė,
pasijuto dabar esąs pavojuje ir
nebeturįs jokios vilties atgauti
savo vyriausiojo kunigo pareigų.
4 Todėl jis sugalvojo vykti pas
karalių Demetrijų ir nunešti jam
aukso vainiką su palmės ir alyvų
šakelėmis, kurie iš šventovės paimti
buvo.
5 Nuvykęs, išlaukė jis
pirmąją dieną, ieškodamas
progos savo nedorybėms įvykdyti.
Kai Demėtrijus jį į tarybą

pasišaukė ir jį apie žydus paklausė, ką jie veikią ir ką jie numatę daryti,
6 tai jis šitaip atsiliepė: "Tie žydai, kurie pamaldžiaisiais skaitosi ir kurie Jūdą Makabą savo vadu turi, tie yra tie, kurie karus kelia, maištauja ir tavo karalystei jokios ramybės neduoda.
7 Jie ir mane išvarė iš mano tėviškės šlovės, atimdami man mano vyriausiojo kunigo vietą. Todėl aš čia ir atvykau.
8 Pirmoje eilėje, kad aš esu rimtai susirūpinęs karaliui pasitarnauti, antroje eilėje, kad aš padėčiau savo gyventojams, nes tokioje betvarkėje turės visa mūsų giminė sunykti.
9 Todėl būtų malonu, jei karalius atsižvelgtų į tuos klausimus ir padėtų mūsų kraštui ir prispaustiesiems žmonėms sulig savo mums visiems gerai žinoma maloninga atida.
10 Nes, kol Jūdas gyvas bus, tol krašte ramybės nebus."
11 Kai jis kalbėti pabaigė, tai ir kiti, kurie ant jo užpykę buvo, pradėjo karalių prieš Jūdą kiršinti,
12 ir karalius pasišaukė dramblių viršininką Nikanorą ir paskyrė jį būti viršininku prieš žydus.
13 Jis įsakė jam Jūdą nužudyti, jo šalininkus išsklaidyti ir Alkimą vyriausiu kunigu įstatyti.
14 Tai prisiplakė prie Nikanoro visi bedieviai, kuriuos Jūdas iš krašto išvaręs buvo ir jie tikėjosi, kad žydų nelaimė pavirsianti jųjų laime.
15 Kai Jūdas išgirdo Nikanorą prieš jį atžygiojant ir kad pagonys visur būriais prie jo prisideda, tai apsibarstė jie pelenais ir šaukėsi Dievo, kuris Savo tautą amžiams pasirinko ir jai visuomet matomais ženklais padeda.
16 Tai pakilo jie savo vado įsakymu ir visu drąsumu užpuolė priešą prie Desos.
17 Jūdo brolis Simonas susikirto su Nikanoru ir buvo beveik sumuštas, kadangi priešas jį iš nežinių užpuolė.
18 Bet, kai Nikanoras išgirdo, kad Jūdas tokių drąsių kovotojų su savimi turi, kuriems negaila paaukoti savo gyvybės ir turtų už tėvynę, tai pradėjo jis būkštauti ir nebenorėjo su jais kovon susieiti.
19 Ir todėl jis pasiuntė Posidonijų, Teodotų ir Matatiją dėl taikos derėtis.
20 Po ilgų pasitarimų išdėstė jų viršininkas viską gyventojams ir jie pritarė ir sutiko sutartį priimti.
21 Tada buvo nustatyta diena tiemdviem susitikti. Ir tai dienai atėjus, vienam ir antram buvo kėdė pastatyta.
22 Jūdas įsakė būti keliems pasiruošusiems su ginklais netoliese, kad jų dviejų pasitarimų metu priešas nesugalvotų kokios nors klastos prieš jį.
23 Nikanoras pasiliko kurį laiką Jeruzalėje ir jiems nieko nedarė ir leido savo daliniams nužygiuoti.
24 Su Jūdu jis artimai susidraugavo ir gerbė jį žmonių akivaizdoje.
25 Jis patarė jam vesti žmoną ir vaikų auginti. Jūdas vedė žmoną ir gyveno ramybėje ir rūpinosi savo pragyvenimu.
26 Kai Alkimas pastebėjo, kad tuodu susitaikiusiu ir susidraugavusiu buvo, tai jis vėl keliavo pas Demėtrijų ir įskundė Nikanorą, kad šis savo ištikimybę sulaužęs ir Jūdui, karaliaus priešui, vyriausiojo kunigo pareigas atidavęs.
27 Karalius labai susijaudino, išgirdęs tas melagystes, ir parašė Nikanorui, kad jam tokia sutartis nepatinkanti ir įsakė jam suimti Makabą ir jį tuojau atsiųsti į Antijochiją.
28 Kai Nikanoras šitą įsakymą gavo, buvo jis labai nepatenkintas, negalėdamas laikyti duotojo žodžio, kadangi Jūdas nebuvo jam nieko pikto padaręs.

29 Kadangi jis karaliaus
įsakymo laužyti negalėjo, mėgino
jis jį klasta sugauti.
30 Bet Makaba pastebėjo, kad jis
jau nebebuvo toks draugiškas, kaip
pirma, ir nujautė, kad tai nieko gero
negali reikšti ir jis pasiėmė keletą
su savimi ir jie pasislėpė nuo jo.
31 Kai Nikanoras pamatė, kad
Makabas jo klastoms už akių už-
bėgo, užėjo jis į gražiąją,
šventąją šventovę ir įsakė ten
aukojantiems kunigams pristatyti
tą žmogų.
32 Kai jie iškilmingai prisiekė, jog
jie nežino, kur jis esąs, tai jis iš-
tiesė savo dešinę prieš šventovę
33 ir prisiekdamas pasižadėjo:
"Jei jūs man Jūdo, surišto, nepri-
statysite, tai aš sugriausiu šią
šventovę ir jos altorių ir jos vie-
toje pastatysiu Bakui gražią
šventyklą."
34 Tatai pasakęs, nuėjo jis savo
keliais. O kunigai iškėlė savo ran-
kas ir šaukėsi To, kuris visą laiką
mūsų tautą apsaugojęs buvo,
35 tardami: "Viešpatie, nors Tau
nieko niekuomet nereikėjo, tačiau
Tau patiko, kad Tavo šventovė, ku-
rioje Tu gyveni, mūsų tarpe
būtų.
36 Todėl, Tu šventasis Dieve, ku-
riam viskas priklauso, kas šventa,
apsaugok ir toliau savo namus, ku-
riuos mes neseniai išvalėme, kad jie
ir vėl nebūtų užteršti ir užkimšk
nelabiesiems nasrus!"
37 Tuo metu buvo Nikanorui
įskųstas vienas žydų vyres-
niųjų, vardu Racis, kuris savo
tėvų įstatymų laikėsi ir visų
gerbiamas ir mylimas buvo, kad
žydai jį savo tėvu vadino.
38 Šis buvo jau anksčiau
įskųstas ir persekiotas, kadangi
jis negailėjo aukoti savo sveikatos
ir gyvybės už žydų tikėjimą.
39 Nikanoras norėjo parodyti
savo didelį nusistatymą prieš
žydus ir atsiuntė virš 500 kareivių
sugauti Racį.
40 Nes jis galvojo, jei jis jį su-
gausiąs, tai jis padarysiąs žy-
dams didelę skriaudą.
41 Kai jie į tą kiemą prie to
bokšto, kuriame jis slėpėsi,
įsiveržė ir vartus išlaužti mėgino
ir ugnies atnešti liepė, tai jis pasi-
juto apsuptas ir norėjo pats save
nusidurti,
42 nes jis norėjo veikiau garbingai
mirti, negu bedieviams į rankas
pakliūti ir būti niekinamas. Bet jam
nepasisekė, kadangi jis buvo per
daug susijaudinęs.
43 Kai jų visas būrys įsiveržė,
užbėgo jis ant mūrų ir nušoko ant
žmonių.
44 Bet žmonės pasitraukė ir jis
nukrito į tuščią vietą.
45 Jis išliko gyvas ir degė
įniršimu. Kraujuodamas ir susi-
trenkimo skausmus kentėdamas, jis
nubėgo pro žmones ant augštos
uolos.
46 Čia, baigdamas kraujuoti, jis
dar pasiėmė abiem rankom savo
žarnas ir metė tas tarp kareivių ir
šaukėsi Dievo, gyvybės ir dvasios
Viešpačio, kad Jis jam visa tai vėl
sugrąžintų. Ir tokiu būdu jis
pasimirė.

15

Nikanoro Baisi Mirtis

1 Kai Nikanoras sužinojo, kad
Jūdas su savo kariais Samarijoje
sustojęs yra, galvojo jis jį sabatos
dieną be jokių pavojų užpulti.
2 Kai žydai, kuriuos jis vertė su
juomi kartu keliauti, jo prašė, kad
jis taip žiauriai nemuštų ir nežu-
dytų, bet atsižvelgtų į sabatą,
kurią Dievas pats švenčia ir
pašventino,
3 tai paklausė tas didysis ne-
naudėlis, ar tas Viešpats, kuris
įstatė sabatą, gyvenąs danguje.
4 Kai jie jam pasakė, kad tai
esąs gyvasis Viešpats danguje,
kuris įsakė švęsti septintąją
dieną,
5 tai jis atsiliepė: "Aš esu vieš-
pats žemėje ir įsakau jums gink-
luotis ir vykdyti karaliaus
įsakymą."
6 Ir vis dėlto jam nepavyko pa-
daryti to, ką jis buvo numatęs.

Bet jis tyčiojosi ir didžiavosi ir buvo
įsitikinęs, kad jis garbės susilauk-
siąs, prieš Jūdą bekovodamas.
7 Bet Makaba gyveno tvirta ir
pastovia viltimi ir pasitikėjimu, kad
Viešpats jį užstosiąs
8 ir jis padrąsino tuos, kurie su
juomi buvo, kad jie nesibijotų pa-
gonių, prieš juos atžygiuojančių,
bet prisimintų pagalbos, kuri daž-
nai iš dangaus ateidavo ir kad tu-
rėtų vilties, kad Viešpats jiems ir
šį kartą padėsiąs.
9 Taip paguodė jis juos
Įstatymo ir Pranašų žodžiais,
primindamas jiems apie laimingas
kovas, kurias jie kadaise laimėję ir
taip suteikė jiems naujų jėgų.
10 Kai jis juos perspėjęs buvo,
papasakojo jis jiems, kaip pagonys
nesilaiko savo priesaikos ir savo pa-
žadėtosios ištikimybės.
11 Taip jis apsiginklavo, nepasi-
tikėdamas durtuvu bei skydu, bet
Dievo žodžio paguoda. Jis papasa-
kojo jiems ir savo regėjimą,
įtikėtiną, kurį jis pergyveno,
kuris jiems dar daugiau drąsos
suteikė.
12 Toks buvo jo regėjimas. Oni-
jas, vyriausias kunigas, didingos iš-
vaizdos, kilnus, maloningas,
iškalbingas žmogus, kuris iš jaunų
dienų visoms dorybėms pasišven-
tęs buvo, tas iškėlė savo rankas
ir meldėsi už visą žydų tautą.
13 Po to pasirodė jam kitas senas
didingas vyras, brangiais drabu-
žiais apsirengęs ir labai šlovingos
išvaizdos.
14 Ir Onijas tarė Jūdui: Tai yra
Jeremija, Dievo pranašas, kuris tavo
brolius labai myli ir nuolat mel-
džiasi už tautą ir už šventąjį
miestą.
15 Tada davė Jeremija Jūdui savo
rankomis auksinį kalaviją ir tarė
jam:
16 "Pasiimk šį šventąjį ka-
laviją, Dievo tau dovanojamą,
tuomi tu nugalėsi priešus!"
17 Kai Jūdas juos tokiais žo-
džiais paguodęs buvo, kurie žmogui
drąsos ir jėgų suteikia, tai jie
nutarė nebesiilsėti, bet žygiuoti
prieš priešą ir juos vyriškai užpulti
ir tą kovą užbaigti, nes miestui,
pamaldoms ir šventovei gresė
pavojus.
18 Ir žmonos, vaikai, broliai ir
draugai jiems taip nerūpėjo, kaip
ypatingai pavojus šventajai
šventovei.
19 O tie, kurie mieste pasilikę
buvo, tie labai rūpinosi dėl kovo-
jančiųjų laukuose.
20 Kai laikas atėjo kautis ir prie-
šas buvo išdėstęs savo dramblius
atitinkamose vietose ir raiteliai abu
sparnu saugojo
21 ir Makaba priešą pamatė ir
jų įvairiausius ginklus ir jų pa-
sibaisėtinus gyvulius, tai pakėlė jis
savo rankas dangun ir meldėsi ste-
buklingojo Dievo, kuris viską
mato, žinodamas, jog ne ginklais
galima laimėti, bet Dievo pagalba,
kuriam Jo tokia numatyta yra.
22 Ir jis meldėsi šiais žodžiais:
"Viešpatie, tu siuntei žydų kara-
liaus Chizekyjos laikais angelą,
kuris užmušė Sanchėrybo stovyk-
loje 185,000 vyrų.
23 Taigi, Viešpatie, kuris danguje
esi, siųsk ir dabar gerą angelą
pirm mūsų, kuris išgąsdintų
priešą.
24 Tegu išsigąsta tie Tavo ga-
lingos rankos, kurie Dievą nie-
kindami prieš Tavo šventąją
tautą žygiuoja!" Tais žodžiais
Jūdas užbaigė savo maldą.
25 O Nikanoras atžygiavo su savo
minia trimituodamas ir didelį
triukšmą keldamas.
26 Bet Jūdas puolė priešą su
savo vyrais besimeldsdamas ir
Dievo pagalbos prašydamas. Ran-
komis jie kovėsi.
27 Bet širdimis jie šaukėsi Dievo
ir iškapojo apie 35,000 vyrų ir la-
bai džiaugėsi, kad Dievas jiems to-
kią didelę malonę dovanojo.
28 Kai mūšis pasibaigė ir jie atgal
traukėsi, tai jie atpažino iš šarvų,
kad užmuštųjų tarpe ir Nika-
noras buvo.
29 Tai pradėjo jie šūkauti ir
džiūgauti ir liaupsino Dievą savo
kalba.

30 Ir Jūdas, kuris savo kūną ir turtą iš jauną dienų dėl savo tautos negailėjo ir daug gero jai padaręs buvo, įsakė Nikanorui nukirsti galvą ir ranką su petimi ir nugabenti į Jerūzalę.
31 Atvykęs į Jerūzalę, susišaukė jis žmones, susistatė kunigus prie altoriaus ir pasikvietė priešus iš pilies
32 ir parodė jiems Nikanoro galvą ir niekintojo ranką, kurią jis prieš Visagalio šventuosius namus ištiesęs ir tokiu būdu labai pasityčiojęs buvo.
33 Jis nupjovė bedieviui Nikanorui ir liežuvį ir sukapojo tą ir atidavė paukščiams ir jo ranką, kuria jis nusikalto, jis pakabindino ties bažnyčia.
34 Ir visi žmonės liaupsino dangiškąjį Dievą, tardami: "Pašlovintas yra Tas, kuris Savo bažnyčią išsaugojo, kad jos niekas neužteršė!"
35 Nikanoro galvą leido jis augštai iškabinti, kad iš pilies būtų matoma, tuo parodydamas, kad Dievas jiems padėjo.
36 Ir visų buvo sutartinai priimta tos dienos neužmiršti,
37 bet ją švęsti sirų vadinamojo Adaro mėnesio 13-tą dieną, tai yra vieną dieną prieš Mardekajo šventę.
38 Todėl noriu, Nikanorui mirus ir žydams užėmus miestą, baigti šią knygą.
39 Jei man šitas darbas pasisekė, tai yra, ko aš norėjau. Jei netaip gerai pasisekė, tai aš bent pasistengiau, kiek galėjau.
40 Nes netinka gerti visą laiką arba tik vyną, arba tik vandenį, bet geriau kartais vyną, kartais vandenį. Todėl yra ir knyga įdomesnė, kurioje yra įvairumų. Ir štai, čia jau pabaiga.

ESTĖRĖS KNYGOS PRIEDAI

1

Trečiojo Skirsnio Priedas, Artakserksio Įsakymas

1 Štai gromatos nuorašas. "Didysis karalius Artakserksis siunčia 127-iems kunigaikščiams ir jų pavaldiniams nuo Indijos iki Etiopijos savo sveikinimus.

2 Nors aš esu galingas karalius ir didžiausias valdovas pasaulyje, tačiau aš nenorėjau savo galia pasirodyti, bet pasistengiau maloningai ir švelniai valdyti brangiajai ramybei išlaikyti, kuria kiekvienas pasidžiaugtų, ramiai gyventų ir išsimaitintų.

3 Tam tikslui aš pasitariau su savo kunigaikščiais, kaip tai įgyvendinti. Tai pranešė man Hamanas, mano gabiausias, mieliausias ir ištikimiausias patarėjas, kuris vyriausias yra po karaliaus, kad tauta esanti po visus kraštus pasisklaidžiusi, kuri ypatingų įstatymų laikosi, kuri nesiderina su visų kraštų ir gyventojų būdu ir nuolat nepaiso karalių įsakymų, tuo griaudami karalystėje taiką ir vienybę.

4 Kadangi mes pastebėjome, jog tik viena vienintelė tauta iš viso pasaulio išsiskiria ir mūsų įsakymų neklauso, tuo padarydama didelę skriaudą taikos ir vienybės ardymu mūsų karalystėje, todėl mes įsakėme, kad visi, kuriuos vyriausias kunigaikštis, augščiausias po karaliaus, mūsų antrasis tėvas, pakaltintų, be pasigailėjimo ir be pasiteisinimų būtų su žmonomis ir su vaikais savo priešo nužudyti Adaro, 12-to mėnesio 14-tą dieną, kad tuo būdu pastovi taika karalystėje išsaugota būtų."

2

Ketvirtojo Skirsnio Priedas, Mardekajo Malda

1 Ir Mardekajis meldėsi Viešpaties, atsimindamas Jo stebuklingųjų darbų ir tarė: "Viešpatie, Dieve, Tu esi galingasis Karalius. Viskas yra Tavo valioje ir niekas negali Tau pasipriešinti, jei Tu Izraeliui pagelbėti nori.

2 Tu sutvėrei dangų ir žemę ir visa tai, kas nuostabu po dangumi yra.

3 Tu esi visų Viešpačiu ir Tau niekas pasipriešinti negali.

4 Tu pažįsti viską ir matei, kad aš nepasityčiodamas, nepasididžiuodamas ir nepavydėdamas to pasipūtusio Hamano nepagerbiau, nors dėl Izraelio labo aš jam ir jo kojas bučiuočiau, bet dariau tai iš baimės, kad aš tos pagarbos, kuri mano Dievui priklauso, žmogui neatiduočiau ir prieš nė vieną neatsiklaupčiau, kaip tik prieš savo Dievą.

5 O dabar, Viešpatie, Karaliau, Abraomo Dieve, susimilk Savo tautos! Nes mūsų priešai nori mus išžudyti, Tavo nuosavybę išnaikinti, kurią Tu iš pradžių turėjai.

6 Neapleisk Savo pulkelio, kurį Tu Sau iš Egipto išsivadavai.

7 Išklausyk mano maldą ir pasigailėk Savo tautos ir paversk mūsų gedėjimą į džiaugsmą, kad gyvi išliktume ir Tavo vardą liaupsintume ir nesunaikink burnos tų, kurie Tave garbina!"

8 Ir visas Izraelis šaukėsi visomis jėgomis Viešpaties, nes jie buvo mirties pavojuje.

3

To Paties Priedo Tąsa, Estėrės Malda

1 O karalienė Estėrė taip pat kreipėsi į Viešpatį, būdama tokioje mirties kovoje.

2 Ji nusivilko savo karališkuosius drabužius ir apsirėdė gedulo rūbais ir vietoje kvepalų ir balzamo ji užsibarstė pelenų ir dulkių ant savo galvos ir pasninkavo pasižemin-

dama ir visur, kur ji pirma linksma
būdavo, ten ji savo plaukus pešiojo.
3 Ir ji meldėsi Izraelio Dievo,
tardama:
4 "Viešpatie, kuris Tu vienintelis mūsų Karaliumi esi, padėk
man vargšei! Aš neturiu kito gelbėtojo, kaip tik Tave. O pavojus jau
žiūri į akis.
5 Iš kūdikystės laikų aš girdėjau savo šeimos giminėje, kad Tu
Izraelį iš visų tautų pasirinkai
ir mūsų tėvus kaip Savus priėmei
ir jiems ištesėjai, ką prižadėjai.
6 Mes nusikaltome ir todėl Tu
mus atidavei į mūsų priešų
rankas. Tu esi teisus, Viešpatie, nes
mes garbinome jų dievaičius.
7 Bet jie tuo nepasitenkina, kad
jie mus spaudžia, bet jie yra dėkingi
savo stabams, norėdami mus išnaikinti, Tavo nuosavybę ir burną
užkimšti tiems, kurie Tave garbina,
išniekinti Tavo šventovės ir Tavo
altoriaus šlovę ir tautoms atverti
burną, kad jie stabų galybę ir
amžinai mirtingą karalių
garbintų.
8 Viešpatie, neatiduok Savo karališkosios lazdos tiems, kurie niekingi yra, kad jie nesijuoktų iš
mūsų nelaimės, bet nugręžk jų
pasikėsinimą nuo mūsų ant jų
pačių ir parodyk mums tą, kuris
mums tą duobę kasa!
9 Atsimink mūsų, Viešpatie, ir
pasirodyk mūsų sielvarte ir pastiprink mane, Viešpatie, Tu Karaliau visų dievų ir valdovų!
Mokyk mane, ką aš tam liūtui
sakyti turiu ir kreipk jo širdį, kad
jis supyktų ant mūsų priešo ir
tas su visa savo šeima galą
gautų!
10 Išgelbėk mus Savo ranka ir padėk man, Savo tarnaitei, kuri kitos
pagalbos neturi, kaip tik Tave,
Viešpatie, vieną, kuris Tu viską
apie tai žinai.
11 Tu matei, kad aš nesidžiaugiu
ta garbe, kuri man bedievių suteikiama ir kad aš neesu patenkinta
tomis pagoniškomis ir svetimomis
vedybomis. Tu žinai, ką aš daryti
turiu ir kad aš nekenčiu tų papuošalų, kuriuos aš ant savo galvos
nešioju, kad gerai atrodyčiau, bet,
kad aš laikau tai, kaip suterštą
skarmalą ir jų nevartoju, kai
man pasirodyti nereikia. Su Hamanu aš niekuomet nevalgiau prie
karaliaus stalo ir negėriau aukojamojo vyno. Tavo tarnaitė dar niekuomet nesidžiaugė čia nuo to laiko, kai ji į čia atgabenta buvo.
12 Tik Tavimi aš pasidžiaugiau,
Viešpatie, Abraomo Dieve. Išklausyk balso Savo apleistosios, Tu galingasis visų Dieve ir išvaduok mus
iš bedievių rankos ir išgelbėk
mane iš mano sielvarto!"

4

Penktojo Skirsnio Priedas, Estėrė Pas Karalių

1 Trečiąją dieną nusirengė
ji savo gedulo rūbus ir apsivilko
karališkus drabužius
2 ir ji buvo graži ir meldėsi
Dievo, Išganytojo, kuris viską
mato. Ji pasiėmė su savimi dvi tarnaiti. Su viena ji pasikibusi ėjo, antroji nešė jos žeme velkamą
šydą.
3 Ji buvo labai gražaus veido ir
malonios bei dailios išvaizdos. Bet
savo širdyje ji buvo labai susirūpinusi ir pilna baimės.
4 Ir kai ji pro visas duris išėjo,
stojo ji karaliaus akivaizdon, kai jis
savo soste sėdėjo, karalaiškais drabužiais apsirengęs, kurie auksu ir
brangiais akmenėliais apsagstyti
buvo ir jis sudarė labai
gąsdinantį vaizdą.
5 Kai jis savo akis pakėlė ir į
karalienę pažvilgterėjo piktu veidu,
tai ji išblyško ir pradėjo alpti ir atsirėmė į tarnaitę.
6 Tada pakeitė Dievas karaliaus
širdį geron pusėn ir jis pašoko nuo
savo sosto ir, susirūpinęs, pasiėmė
ją į savo glėbį, kol ji atsigavo
ir kalbino ją meilingai: "Kas atsitiko Estėre, aš tavo brolis, nebijok, tau neteks mirti. Tas

įsakymas tavęs neliečia, o tik lie-
čia kitus.
7 Ženk artyn!"
8 Ir jis uždėjo aukso lazdelę ant
jos peties, pabučiavo ją ir tarė jai:
"Taigi kalbėk!"
9 Ir ji atsiliepė. Tave pamačiusi,
viešpatie, aš pagalvojau tai esantį
angelą. Taip išgąsdino mane tavo
šlovė.
10 Nes tu esi gąsdinantis, nors
tavo veidas didingai atrodo.
11 Jai taip bešnekant, ji vėl pra-
dėjo alpti ir nuvirto.
12 Karalius ir jo tarnai išsigando
ir mėgino ją pralinksminti.

5

Aštunto Skirsnio Priedas,
Artakserksis Atšaukia Įsakymą

1 Artakserksis, didysis karalius
siunčia 127-iems kunigaikščiams,
jų valdytojams ir ištikimiesiems
nuo Indijos iki Etiopijos savo
sveikinimus.
2 Mes patyrėme, kad daugelis
kunigaikščių malones piktam
panaudoja ir dėka tos garbės, kuri
jiems teikiama, pasididžiauoja ir iš-
dyksta, kad jie ne tik savo pavaldi-
nius ima spausti, bet mėgina ir savo
viešpačius, kurie juos išaugštino, po
savo kojomis paminti
3 ir jie užmiršta atsilyginti dė-
kingumu ir savo dideliu pasidi-
džiavimu taip apanka, kad jie
nebemato, jog Dievas atsižvelgia į
pamaldžiuosius, bet nubaudžia
neištikimuosius.
4 Jie apgauna pamaldžius kuni-
gaikščius, kad nekaltųjų kraują
pralietų, kurie padoriai ir ištikimai
tarnauja, ir jiems didelį vargą
užkartų.
5 Tokių pavyzdžių buvo gali-
ma senais laikais aptikti, bet jų
yra ir šiandien, kai neištikimi
patarėjai nelaimių atneša.
6 Mūsų pareiga yra karalystėje
ramybę išlaikyti,
7 bet kartais dėl to prisieina
įstatymus pakeisti, kai sužinome,
jog netaip yra, kaip mums pranešta
buvo, ir ne iš karto imtis žygių.
8 Štai, Hamanas, Hamedatos
sūnus iš Makedonijos, ne persų
kilmės ir ne mūsų prielankaus
būdo, kuris svečiu pas mus buvo,
kurį mes gerbėme kaip kiek-
vieną tautietį, jį išaugštinome
ir net savo antruoju tėvu vadinome
ir kuris kiekvieno, kaip antrasis po
karaliaus gerbiamas buvo, tas taip
išpuikėjo, kad jis išdrįso
pasikėsinti į mūsų karalystę ir
mūsų gyvybę.
9 Nes jis neteisingai ir piktai
įskundė Mardekajį, kuris išti-
kimai ir sąžiningai tarnauja ir
mūsų gyvybę išsaugojo, ir taip pat
mūsų nekaltąją karalienę Es-
tėrę su visais savo tautiečiais, kad
jie visi išžudyti būtų. O kai tų,
kurie mus saugoja, nebebūsią, tai
jis norėjo ir mus pašalinti ir per-
leisti persų karalystę
makedoniečiams.
10 Bet mes nustatėm, kad tie
žydai, kuriuos tas prakeiktasis
žmogus išžudyti norėjo, nekalti yra,
kad jie geriausius įstatymus turi
ir vaikai augščiausiojo, didžiau-
siojo ir amžinojo Dievo yra, ku-
ris mums šią karalystę dovanojęs
yra, o ir dar tebeišlaiko.
11 Todėl nekreipkite dėmesio į
tą aplinkraštį, kurį Hamanas
išsiuntinėjo.
12 Nes dėl tokių piktenybių
buvo jis su visa savo gimine prie
Šūšano vartų kartuvėse pakartas.
Ir taip Dievas jiems greitai atlygino
už tai, ką jis padaręs buvo.
13 Šitą įsakymą, kurį mes
jums dabar išsiuntinėjame, jūs turi-
te visuose miestuose paskelbti, kad
žydai galėtų laikytis savo
įstatymų.
14 Ir jei kas juos norėtų prie-
vartauti Adaro mėnesio 13-tą
dieną, tai saugokite juos, kad jie
galėtų atsikeršyti. Nes tą dieną
padarė jiems Visagalis Dievas
džiaugsmo diena. O tai yra ta die-
na, kurioje ši išrinktoji tauta pra-
žūti turėjo.

15 Todėl turite ir jūs šią šventę džiaugsmingai švęsti be kitų švenčių, kad mums ir visiems, kurie persams ištikimi yra, gerai pasisektų ir tai pavyzdžiu būtų, jog už neištikimybę baudžiama yra.
16 O kurie kraštai ar miestai šio įsakymo nevykdys, tie bus kalaviju ir ugnimi išnaikinti, kad toje vietoje nei žmogus, nei galvijas, nei paukštis negyventų.

6

Mardekajo Sapnas

1 Antraisiais didžiojo karaliaus Artakserksio metais, Nisano mėnesio pirmąją dieną turėjo Mardekajis sapną, kuris buvo žydas, Jayro sūnus, Šimyjo sūnaus, Kyšio sūnaus iš Benjamino giminės ir gyveno Šūšane, iškilmingas ir karaliaus rūmuose didžiai gerbiamas žmogus.
2 Jis buvo vienas belaisvių, kuriuos Babelės karalius Nebukad Necaras iš Jerūzalės su Jūdos karaliumi Jechonija nelaisvėn išsivedęs buvo. Ir, štai, ką jis sapnavo.
3 Žemėje kilo baisus šauksmas, triukšmas, perkūnija, žemės drebėjimas ir didelis išgąstis. Ir, štai buvo du dideliu slibinu, kuriuodu susikirto ir vienas su antru kovojo.
4 Ir tas šauksmas buvo toks didelis, kad visos šalys pasikėlė kovoti prieš šventą tautą.
5 Tai buvo didelės tamsybės, sielvarto, baimės, baisaus vargo ir išgąsčio diena žemėje.
6 O šventoji tauta buvo labai nusiminusi, bijodama savo nelaimės ir nusivylė savo gyvenimu.
7 Ir jie šaukėsi Dievo. Ir tada po jų šaukimosi užtivino didelė upė iš mažo šulinio.
8 Ir saulė patekėjo ir prašvito ir vargingieji laimėjo ir nužudė pasididžiuojančiuosius.
9 Kai Mardekajis po sapno pabudo, pradėjo jis galvoti, ką Dievas nori tuo sapnu pasakyti ir palaikė tą sapną savo širdyje ir svarstė iki nakties, norėdamas sužinoti, ką jis turįs reikšti.

7

Dešimtojo Skirsnio Priedas, Sapno Išaiškinimas

1 Ir Mardekajis tarė: "Visa tai Dievo duota.
2 Kai aš atsimenu savo sapną, tai viskas taip įvyko, kaip aš buvau sapnavęs.
3 Mažasis šulinys, kuris didele upe užtvino, kai saulė užtekėjo ir prašvito, yra Estėrė, kurią karalius vedė ir ją karaliene padarė.
4 Tuodu du slibinu yra aš ir Hamanas.
5 Vienas jų yra tautos, kurios susitarė žydų vardą išnaikinti.
6 Antras yra mano tauta Izraelis, kuris Viešpaties šaukėsi. Ir Viešpats padėjo Savo tautai ir išvadavo mus iš tos nelaimės. Jis daro didelius ženklus ir stebuklus tautose. Nes Jis visą laiką darė skirtumą tarp Savo tautos ir kitų tautų. Ir valandai atėjus, kai tautos labiausiai išsipūtė ir mes silpniausi buvome, tai darė Dievas sprendimą, atsimindamas Savo tautos ir suteikė Saviesiems pergalę.
7 Ir tiedvi dieni, Adaro mėnesio 14-tą ir 15-tą turi Izraelio žmonės susieiti ir džiaugsmingai su visu atsidėjimu švęsti, pastoviai ir per amžius."

Penkto Skirsnio Prierašas

Ketvirtaisiais Ptolemėjaus ir Kleopatros metais pristatė Dositiejus, kuris pasisakė kunigu ir levitu esąs, ir Ptolemėjus, jo sūnus šią Purimo gromatą į Egiptą ir sakė, kad Lysimachus, vienas Ptolemėjaus sūnų ją išvertęs Jerūzalėje.

SUSANA IR DANIĖLIUS

1 Babilone gyveno žmogus vardu Jojakymas.
2 Tas turėjo žmoną vardu Susana. Tai buvo graži Dievą bijanti Chilkyjos duktė.
3 Jos tėvai buvo pamaldūs ir iš jų ji išmoko Mozės įstatymų.
4 Jos vyras Jojakymas buvo labai turtingas ir turėjo gražų sodą prie savo namų. Pas jį žydai dažnai lankydavosi, nes jis buvo iš jų pats kilniausias.
5 Tais pačiais metais buvo iš tautos vyresniųjų du teisėjais įstatyti. Tuodu buvo iš tokių žmonių, apie kuriuos Viešpats buvo sakęs: "Jų teisėjai pridaro visokiausių piktenybių Babilone."
6 Tuodu ateidavo kasdien pas Jojakymą ir jei kas kokį reikalą turėdavo, tai tas turėjo čia prisistatyti.
7 Žmonėms pietų metu išsivaikščiojus, Susana išeidavo į savo vyro sodą pasivaikščioti.
8 Kai tuodu vyresniuoju pastebėjo ją čia kasdien vaikščiojant, tai juodu abu pradėjo jos užsigeisti.
9 Ir tuodu abu taip pakvaišo, į ją bežiūrėdamu, kad juodu į dangų pažvelgti nebegalėjo ir nebegalvojo nei apie Dievo žodį, nei apie Jo bausmę.
10 Juodu buvo abu lygiomis į ją įsimylėjusiu
11 ir vienas antram apie tai nedrįso pasisakyti ir tiek vienas, tiek antras būtų norėjęs jos gauti.
12 Juodu laukė jos kasdien, kad ją pamatytų. Tai tarė vienas antram:
13 "Eikiva į namus, nes pietų metas."
14 Kai juodu vienas nuo antro atsiskyrė, tai juodu abu vėl sugrįžo ir vėl susitiko. Kai vienas antrąjį klausinėti pradėjo, tai abu prisipažino savo pageidimą ir juodu susitarė tos moteriškės laukti ir ją vieną patikti.
15 O kai juodu nustatytą dieną atėjo jos laukti, tai Susana atsivedė dvi mergi, kaip įprasta būdavo, šiltomis dienomis sode nusimaudyti.
16 Sode kitų žmonių nebuvo. Tik tuodu vyresniuoju, kuriuodu pasislėpusiu, josios laukė.
17 Ir ji tarė savo tarnaitėm: "Atneškit man balzamo ir muilo ir užrakinkit sodą, kad aš išsimaudyčiau!"
18 Abi tarnaiti darė, kas jom įsakyta buvo. Jos užrakino sodą ir pro užpakalinius vartus išėjo atnešti, ko ji norėjo ir nepastebėjo tų dviejų pasislėpusių vyrų.
19 Kai abi mergi išėjusi buvo, išlindo tuodu vyresniuoju, nubėgo pas ją ir tarė jai:
20 "Štai, sodas užrakintas, niekas mūsų nemato, o mudu taip tavęs užsigeidėme, tad vykdyk mūsų valią.
21 Jei nesutiksi, tai mudu tave įskųsiva, kad mudu jaunikaitį pas tave radova sode ir kad tu todėl savo tarnaites iš sodo išsiuntei."
22 Tai tarė Susana, atsidusdama: "Kokioje keblioje padėtyje aš atsidūriau! Jei aš sutiksiu daryti, tai man mirtis, jei nesutiksiu, tai neištrūksiu iš judviejų rankų.
23 Verčiau man pakliūti nekaltai į žmonių rankas, negu nusidėti prieš Viešpatį."
24 Ir ji pradėjo garsiai šaukti, o tuodu vyresniuoju rėkavo prieš ją.
25 Ir vienas iš tų dviejų nubėgo prie sodo vartų ir tuos atidarė.
26 Kai šeimyna tą šauksmą išgirdo, tai jie atbėgo į sodą pro užpakalinius vartus pasižiūrėti, kas atsitiko.
27 O tuodu vyesniuoju pradėjo apie ją kalbėti, kad net tarnai pradėjo sarmatytis, kadangi jie niekuomet nieko panašaus apie Susaną nebuvo girdėję.
28 Sekančią dieną, susirinkus žmonėms Jojakymo, jos vyro namuose, atėjo ir tuodu vyresniuoju, pilnu karčios apgaulės prieš Su-

saną ir norėjo ją mirtin nuteisti.
29 Juodu tarė visiems žmonėms:
"Nusiųskite ir atveskite Susaną,
Chilkyjos dukterį, Jojakymo
žmoną!"
30 O kai ji pašaukta buvo, tai ji
atėjo su savo tėvais, vaikais ir vi-
somis savo giminėmis.
31 O ji buvo daili ir graži.
32 Todėl įsakė tuodu nenaudė-
liu jai šydą nuimti, kad juodu jos
grožiu pasigėrėti galėtų.
33 Ir visi, kurie prie jos stovėjo ir
ja pažino, verkė dėl jos.
34 Ir tuodu vyresniuoju atsikėlė,
nuėjo tarp žmonių ir uždėjo savo
rankas ant jos galvos.
35 Bet ji verkė ir pakėlė savo akis
dangun, nes savo širdimi ji pasitikėjo
Viešpačiu.
36 Tuodu vyresniuoju pradėjo
liudyti: "Kai mudu sode vaikštinė-
jova, atėjo ji į sodą su dviem
mergaitėm ir užrakino sodą ir iš-
siuntė abi mergaiti.
37 Tai atėjo jaunikaitis, kuris pa-
sislėpęs buvo ir su ja sugulė.
38 Iš sodo kampo mudu matėva
tą gėdą ir abu greitai pribėgova
ir radova abu, greta vienas kito,
begulinčiu.
39 Jaunikaičio mudu negalėjova
sulaikyti, nes jis buvo mudviem per
stiprus. Jis atsistūmė vartus ir
nubėgo.
40 Bet mudu pagavova ją ir pa-
klausėva, kas tas jaunikaitis buvęs.
Bet ji nesutiko mums to pasakyti.
Toks yra mudviejų paliudyjimas."
41 Ir žmonės patikėjo tiem dviem
teisėjam, tautos vyresniem ir Su-
sana buvo nuteista mirti.
42 Bet ji tarė, garsiai šaukdama:
"Viešpatie, amžinasis Dieve, Tu
matai visas paslaptis ir viską iš
anksto žinai, kas turi įvykti.
43 Tu žinai, kad tuodu neteisingai
prieš mane liudyjo. Ir, štai, aš turiu
mirti, nors esu nekalta, kadangi
tuodu mane piktai apmelavo."
44 Ir Dievas išklausė jos
šauksmą.
45 O kai ji vedama buvo mirties
bausmei įvykdyti, pažadino Die-
vas Šventąją Dvasią jaunuo-
lio, kuris vardu buvo Daniėlius ir
tas pradėjo garsiai šaukti:
46 "Aš noriu būti nekaltas dėl tos
moters kraujo!"
47 Ir visi žmonės atsigręžė į jį
ir paklausė jo, ką jis tuo norįs
pasakyti.
48 Jis atsistojo žmonių tarpe ir
pradėjo šnekėti: "Ar jūs tokie be-
pročiai Izraėlyje, kad jūs Izraelio
dukterį pasmerkiate, jos neišklau-
sinėję ir nesurinkę visų žinių?
49 Sugrįžkite atgal į teismą,
nes tuodu liudyjo neteisingai prieš
ją!"
50 Ir visi žmonės skubėjo
sugrįžti. O tuodu vyresniuoju tarė
Daniėliui: "Ateik ir sėskis prie
mūsų ir pranešk mums, kadangi
Dievas tau tą teisę duoda."
51 Danielius tarė jiems: "Atskir-
kite tuodu, vieną nuo kito, tai aš
kiekvieną atskirai išklausinėsiu."
52 Kai tuodu atskirtu buvo, pasi-
šaukė jis vieną iš jų ir tarė jam:
"Tu senasis klastoriau, dabar tave
tavo nuodėmės apniko, kurias tu
padarei,
53 kai tu neteisingą sprendimą
išnešei, nekaltuosius nuteisdamas,
o kaltuosius išteisindamas, nors
Viešpats įsakęs yra,
pamaldžiųjų ir teisiųjų
nežudyti.
54 Jei tu juodu matei, tai pasakyk
po kokiu medžiu tu juodu radai?"
Jis atsakė: "Po liepos medžiu."
55 Tai tarė Daniėlius: "Gerai,
Viešpaties angelas atras tave ir tave
sutriuškins, nes savo melagystėmis
tu pats save nusižudai."
56 Kai šitas nuėjo, tai jis pasi-
šaukė antrąjį ir tarė jam: "Tu
Kanaano sūnau, kuris neesi Jūdos,
grožis tave apgavo ir tavo užsigei-
dimas iškraipė tavo širdį.
57 Taip jūs pasielgėte su Izraelio
dukterimis ir jos turėjo jūsų valią
vykdyti. Bet ši Jūdos duktė pasi-
priešino jūsų piktenybei.
58 Taigi, dabar pasakyk, po kokiu
medžiu tu juodu nutvėrei?" Jis at-
sakė: "Po ąžuolu."

59 Tai tarė Danièlius: "Gerai,
Viešpaties angelas sukapos tave, nes
savo melavimais tu pats save
pražudei!"
60 Tai pradėjo žmonės, garsiai
šaukdami, Viešpatį liaupsinti, ku-
ris padeda tiems, kurie Juomi
pasitiki.
61 Tai sukilo žmonės prieš tuodu
vyresniuoju, kadangi Danièlius jų
pačių žodžiais įrodė, jog juodu
buvo neteisingai liudyjusiu.
62 Taip pritaikė jie tiem dviem
Mozės įstatymą, nužudydami
juodu, kaip tuodu savo artimui pa-
daryti ketino. Tokiu būdu buvo tą
dieną išsaugotas nekaltas kraujas.
63 O Chilkyja ir jo žmona garbino
Dievą dėl jų dukters Susanos,
kartu su jos vyru Jojakymu ir vi-
somis giminėmis, kad nieko negra-
žaus pas ją nerado.
64 Nuo tos dienos pasidarė Dani-
èlius dideliu žmogumi savo tautoje
ir pasiliko tokiu visiems laikams.

BABELĖS BĖLIS

1 Po Astiago mirties karalystę perėmė Kyras iš Persijos. Ir Danielius buvo visą laiką prie karaliaus, nes karalius jį labiau gerbė už visus kitus savo draugus.

2 Babiloniečiai turėjo dievaitį, vardu Bėlį, kuriam žmonės turėdavo kasdien aukoti 12 saikų gerųjų kvietinių miltų, 40 avių ir tris kibirus vyno.

3 Karalius pats tarnaudavo tam dievaičiui ir kasdien nueidavo prie jo melstis. Bet Danielius melsdavosi savojo Dievo.

4 Karalius užklausė Danielių: "Kodėl tu Bėlio nesimeldi?" Jis atsakė: "Aš netarnauju stabams, kurie rankomis padaryti, bet gyvajam Dievui, kuris dangų ir žemę sutvėrė ir visų gyvųjų viešpačiu yra."

5 Tai paklausė jo karalius: "Ar tu manai, kad Bėlis nėra gyvas dievaitis? Ar tu nematai, kiek jis kasdien suvalgo ir išgeria?"

6 Tai susijuokė Danielius ir tarė: "Viešpatie, karaliau, nesileisk savęs suvedžiojamas, nes šis Bėlis iš vidaus yra grynas molis, o iš lauko varinis ir nieko niekuomet nėra valgęs."

7 Tai užpyko karalius ir pasišaukė visus savo apeigininkus ir tarė jiems: "Jei jūs man nepasakysite, kas tas aukas suvalgo, tai jūs turėsite mirti!

8 Bet, jei jūs man įrodysite, kad Bėlis jas suvalgo, tai Danielius turės mirti, nes jis pasityčiojo iš Bėlio." Tai tarė Danielius: "Tebūna taip, viešpatie, karaliau, kaip tu kalbėjai."

9 O buvo iš viso 70 apeigininkų Bėlio, be žmonų ir be vaikų. Ir karalius nuėjo su Danieliumi į šventyklą.

10 Tai tarė apeigininkai karaliui: "Tu pats padėk Bėliui tą maistą ir vyną ir duris užrakindamas, užantspauduok jas savo asmeniniu žiedu.

11 O ryte anksti, jei tu rasi, ko Bėlis nesuvalgė, tai mes mielai mirsime, arba Danielius turės mirti, kuris mus apmelavo."

12 Jie pasitikėjo tuo, kadangi jie turėjo slaptą įėjimą po stalu pasidarę. Tuo jie visą laiką įeidavo ir išeidavo ir viską suvalgydavo, kas čia būdavo.

13 Kai apeigininkai visi laukan išėjo, leido karalius maistą Bėliui padėti. Bet Danielius liepė atnešti pelenų ir išbarstyti po visą šventyklą, karaliui matant. Tada jie išėjo, užrakino duris, uždėjo ant jų karaliaus antspaudą ir nuėjo.

14 O apeigininkai atėjo naktį, kaip įpratę, ir suvalgė ir išgėrė viską, ką tik rado.

15 Ryte anksti atėjo karalius ir Danielius su juomi.

16 Karalius paklausė: "Ar antspaudas nėra atplėštas?"

17 Danielius atsiliepė: "Nėra, viešpatie, Karaliau." Kai tik durys atidarytos buvo, pažvelgė karalius į stalą ir sušuko garsiai: "Bėli, tu esi didelis dievaitis ir pas tave nėra jokios apgaulės!"

18 Bet Danielius susijuokė ir sulaikė karalių, kad nežengtų į vidų, bet tarė jam: "Pasižiūrėk į grindinį ir pamatysi, kieno pėdsakai čia yra!"

19 Karalius tarė: "Iš tiesų, aš matau vyrų, moterų ir vaikų pėdsakus."

20 Tai užpyko karalius ir leido apeigininkus suimti su žmonomis ir vaikais. Ir jie turėjo jam parodyti slaptuosius įėjimus, kuriais jie įeidavo ir išeidavo ir viską sudorodavo, kas tik ant stalo būdavo.

21 Ir karalius įsakė juos nužudyti, o Bėlį pavedė jis Danieliui, kuris jį ir jo šventyklą sunaikino.

BABELĖS SLIBINAS

22 O buvo čia ir didelis slibinas,
kurį babiloniečiai garbindavo.
23 Ir karalius tarė Danièliui: "Ar
tu pasakysi, kad ir šitas nieko dau-
giau nėra, kaip tik varinis stabas?
Juk matai, kad jis gyvas yra ir valgo
ir geria ir negali sakyti, kad jis nėra
gyvas dievaitis. Todėl melskis jo!"
24 Bet Danièlius atsiliepė: "Aš
melsiuos Viešpaties, savojo Dievo,
nes Jis yra gyvasis Dievas.
25 O tu, karaliau, duok savo su-
tikimą, tai aš tą slibiną nu-
baigsiu be kardo ir ir be karties."
Karalius atsiliepė: "Gerai, aš
sutinku!"
26 Tai pasiėmė Danièlius dervos,
taukų ir šerių ir suvirino tuos,
pasidarė kamuoliukus iš tų ir su-
metė tuos į slibino nasrus ir sli-
binas suskilo į dvi dali. Ir
Danièlius tarė: "Štai, kokius die-
vaičius jūs garbinate!"
27 Kai Babelės gyventojai tai su-
žinojo, tai jie labai nusivylė ir jie
pradėjo prieš karalių maištauti,
tardami: "Mūsų karalius yra žydu
pasidaręs, nes jis sunaikino Bėlį
ir slibiną ir išžudė apeigininkus."
28 Jie kreipėsi į karalių ir rei-
kalavo: "Išduok mums Danièlių,
jei ne, tai mes tave ir tavo namus
sunaikinsime!"
29 Kai karalius pamatė, kad jie
jėga prie jo veržėsi, tai jis išdavė
jiems Danièlių.
30 Ir jie numetė jį į liūtų
duobę, kurioje jis išbuvo šešias
dienas.
31 Duobėje buvo septyni liūtai.
Tie gaudavo kasdien du žmogu ir
dvi avi. O tomis dienomis jie jiems
nieko nedavė, kad jie Danièlių
suėstų.
32 O buvo Jūdėjoje pranašas,
vardu Chabakūkas. Tas išsivirė
puodą viralo, įtrupino duonos
į tą ir nešė tai į laukus
pjovėjams.
33 Tai tarė Viešpaties angelas
Chabakūkui: "Nunešk šitą vira-
lą Danièliui į Babelę, kuris yra
liūtų duobėje."
34 Chabakūkas atsiliepė: "Aš Ba-
belės neesu matęs, o ir nežinau, kur
ta duobė esanti."
35 Tai paėmė jį angelas už čiu-
prynos ir nusinešė jį lyg smarkus
vėjas į Babelę prie tos liūtų
duobės.
36 Chabakūkas šaukė tada:
"Danièliau, Danièliau, štai tavo pa-
tiekalas, kurį tau Dievas atsiuntė!"
37 O Danièlius tarė: "Viešpatie,
Dieve, Tu manęs dar atsimeni ir
neapleidi tų, kurie Tavęs šaukiasi
ir Tave myli!"
38 Ir jis atsistojo ir valgė. O An-
gelas sugrąžino Chabakūką į
savo vietą tą pačią valandą.
39 Septintąją dieną atėjo
karalius Danièlių apraudoti. Kai
jis prie duobės priėjo ir pasižiūrėjo,
štai sėdėjo Danièlius viduryje
liūtų.
40 Tai tarė karalius, garsiai šauk-
damas: "Viešpatie, Danièliaus
Dieve, Tu esi didis Dievas ir kito
tokio nėra, kaip Tu vienas.
41 Ir jis leido jį iš duobės išimti,
o tuos, kurie jį mirčiai į čia buvo
atgabenę, jis leido į duobę su-
mesti ir liūtai surijo juos čia, jam
bematant.

AZARIJOS MALDA

Trečiojo Danieliaus Skirsnio Priedas

1 Ir jie vaikščiojo viduryje žėrinčios krosnies ir Azarija, atvėręs burną, meldėsi su savo draugais, tardamas:
2 "Būk pagarbintas Viešpatie, Dieve mūsų tėvų, ir Tavo vardas tebūna liaupsinamas ir garbinamas per amžius!
3 Nes Tu esi teisus visame, ką Tu mums padaręs esi. Visi Tavo darbai yra teisingi ir ką Tu darai, yra teisu. Tavo sprendimai visi yra teisingi.
4 Tu teisingai padarei, kad Tu mus nubaudei tokia bausme, kurią Tu ant mūsų uždėjai ir ant Jerūzalės, mūsų tėvų šventojo miesto. Tu vertai ir teisingai tai padarei dėl mūsų nuodėmių.
5 Nes mes nusikaltome ir piktai pasielgėme, nuo Tavęs nusikreipdami ir visur Tau prieštaraudami.
6 Mes nekreipėme dėmesio į Tavo įsakymus ir nesielgėme sulig jais ir jų neklausėme, kuriuos Tu mums davęs buvai, kad mums gerai sektųsi.
7 Todėl Tu teisingai padarei, visa tai ant mūsų užvesdamas,
8 atiduodamas mus į bedievių, piktųjų mūsų priešų neteisingo žiauriausio karaliaus pasaulyje rankas.
9 Mes negalime savo burnos atverti ir tokiu būdu yra Tavo tarnai ir visi, kurie Tavęs bijosi, sugėdinti ir išniekinti.
10 O tačiau neatstumk mūsų visiškai dėl Savo šventojo vardo ir nelaužyk Savosios sandoros,
11 neatimk Savo gailestingumo iš mūsų dėl Savo mylimojo draugo Abraomo, Savo tarno Izaoko ir Savo šventojo Izraelio,
12 kuriam Tu pažadėjai jų sėklą padauginti, kaip žvaigždes danguje, kaip smėlį pajūryje.
13 Ir mūsų yra dabar mažiau, negu visų kitų tautų ir dėl savo nuodėmių mes esame patys papeikčiausi pasaulyje,
14 kad mes nebeturime nei kunigaikščio, nei pranašų, nei mokytojo, nei deginamųjų, nei kasdieninių, nei valgomųjų aukų, nei smilkalų, nei tos vietos, kurion mes Tau tuos atneštume ir iš Tavęs sau malonės susilauktume.
15 Bet mes stojame Tavo akivaizdon nuliūdusia širdimi ir sudaužyta dvasia,
16 lyg atneštume Tau avinų, jaučių ir tūkstančius avių deginamajai aukai. Todėl malonėk šiandien priimti šią mūsų auką ir duok, kad Tau patiktų, nes Tu neapgėdini tų, kurie Tavimi pasitiki.
17 Taip mes kreipiamės visa širdimi į Tave ir prašome Tavo meilingojo veido į mus atsižvelgti.
18 Todėl neleisk mums, Viešpatie gėdon nugrimsti ir pasielk su mumis sulyg Savo malone ir didžiuoju gailestingumu!
19 Išvaduok mus Savo stebuklingaisisis žygiais ir pasidaryk garbės Savajam vardui,
20 kad visi gėdytis turėtų, kurie Tavo tarnus skriaudžia ir sarmatytųsi dėl Tavo didžiosios galybės ir galios ir kad jų pajėgumas būtų palaužtas,
21 kad jie pergyventų, jog Tu esi Viešpats, vienintelis, šlovingasis Dievas pasaulyje!"
22 O karaliaus tarnai, kurie juos į krosnį buvo įmetę, nesiliovė aptarnauti krosnies, papildydami ją siera, derva, pakulomis ir sausomis šakomis,
23 kad liepsnos iš krosnies išsimušė 49 mastus augštyn
24 ir aplink suėdė tuos kaldiečius, kurie prie krosnies priėjo.

25 Bet Viešpaties angelas įėjo
prie Azarijos ir tų, kurie su juomi
buvo, į krosnį
26 ir iškėlė ugnies liepsnas taip
augštai, kad krosnies viduryje buvo lyg vėsinanti rasa, kad ugnis jų visiškai nepagavo, nesužeidė ir jiems neskaudėjo.

GIESMĖ TRIJŲ VYRŲ DEGANČIOJE KROSNYJE

Priedo Tąsa

27 Tai pradėjo tie trys vyrai kros-
nyje sutartinai giedoti, liaupsin-
dami, garbindami ir tardami:
28 Būk pagarbintas, Viešpatie,
mūsų tėvų Dieve, būk išgirtas ir
augštai iškeltas per amžius!
29 Pagarbintas tebūna Tavo šlo-
vingasis, šventasis vardas. Tebūna
jis išgiriamas ir iškeliamas per
amžius!
30 Būk pagarbintas Tu Savo šven-
toje, didingoje šventovėje, būk
liaupsinamas ir giriamas per amžius!
31 Būk pabarbintas, kuris sėdi ant
kerubų ir būk liaupsinamas ir gi-
riamas per amžius!
32 Būk pagarbintas ant Savo di-
dingojo karališkojo sosto, būk
liaupsinamas ir ir giriamas per
amžius!
33 Būk pagarbintas dangaus tvir-
tybėse, būk liaupsinamas ir giria-
mas per amžius!
34 Tegarbina Viešpatį visi Jo
darbai ir teliaupsina ir teišgiria Jį
per amžius!
35 Jūs dangūs, liaupsinkite, girk-
ite ir išaugštinkite Jį per amžius!
36 Garbinkite Viešpatį, angelai
Viešpaties, liaupsinkite ir girkite Jį
per amžius!
37 Visi vandenys augštai danguje,
garbinkite, liaupsinkite ir girkite Jį
per amžius!
38 Viešpaties minių minios,
garbinkite, liaupsinkite ir girkite Jį
per amžius!
39 Saule ir mėnuli, garbinkite,
liaupsinkite ir girkite Jį per
amžius!
40 Visos žvaigždės danguje, gar-
binkite, liaupsinkite ir girkite Jį
per amžius!
41 Lietus ir rasa, garbinkite,
liaupsinkite ir girkite Jį per
amžius!
42 Visi vėjai, garbinkite, liaup-
sinkite ir girkite Jį per amžius!
43 Ugnis ir kaitra, garbinkite,
liaupsinkite ir girkite Jį per
amžius!
44 Ledai ir kruša, garbinkite,
liaupsinkite ir girkite Jį per
amžius!
45 Diena ir naktie, garbinkite,
liaupsinkite ir girkite Jį per
amžius!
46 Šviesa ir tamsybe, garbinkite,
liaupsinkite ir girkite Jį per
amžius!
47 Ledai ir šalna, garbinkite,
liaupsinkite ir girkite Jį per
amžius!
48 Šarma ir sniege, garbinkite,
liaupsinkite ir girkite Jį per
amžius!
49 Žaibai ir debesys, garbinkite,
liaupsinkite ir girkite Jį per
amžius!
50 Žemė tegarbina Viešpatį,
liaupsindama ir girdama Jį per
amžius!
51 Kalnai ir kalvos tegarbina
Viešpatį, liaupsindami ir girdami
Jį per amžius!
52 Visa, kas auga žemėje, tegar-
bina Viešpatį, liaupsindami ir gir-
dami Jį per amžius!
53 Jūs šuliniai, garbinkite Vieš-
patį, liaupsindami ir girdami Jį
per amžius!
54 Jūra ir upės, garbinkite Vieš-
patį, liaupsindami ir girdami Jį
per amžius!
55 Banginiai ir kas tik gyvuoja
vandenyje, garbinkite Viešpatį,
liaupsindami ir girdami Jį per
amžius!
56 Visi paukščiai po dangumi,
garbinkite Viešpatį, liaupsindami
ir girdami Jį per amžius!
57 Visi laukiniai žvėrys ir galvijai,
garbinkite Viešpatį, liaupsindami
ir girdami per amžius!
58 Žmonių vaikai, garbinkite
Viešpatį, liaupsindami Jį ir gir-
dami per amžius!
59 Izraeli, garbink Viešpatį,

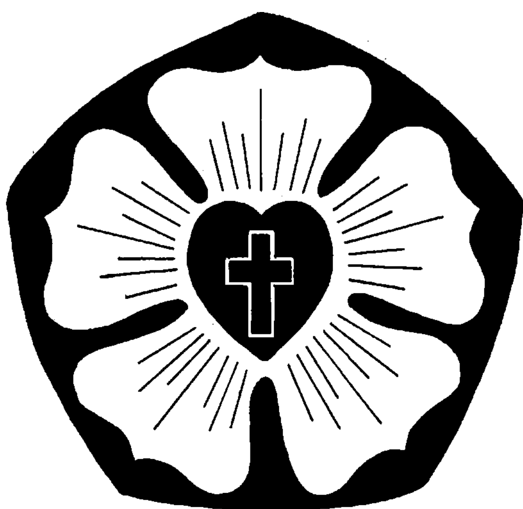
liaupsindamas ir girdamas Jį per
amžius!
60 Jūs, Viešpaties kunigai, gar-
binkite Viešpatį, liaupsindami ir
girdami Jį per amžius!
61 Jūs Viešpaties tarnai, garbin-
kite Viešpatį, liaupsindami ir gir-
dami Jį per amžius!
62 Jūs, dvasios ir sielos
teisiųjų, garbinkite Viešpatį,
liaupsindamos ir girdamos Jį per
amžius!
63 Jūs šventieji, kurie vargstate ir
liūdni esate, garbinkite Viešpatį,
liaupsindami ir girdami Jį per
amžius!
64 Chananija, Azarija, Myšaėli,
garbinkite Viešpatį, liaupsindami
ir girdami Jį per amžius! Nes Jis
išvadavo mus iš pragaro ir išgelbėjo
mus iš mirties ir degančios kros-
nies, gyvus išlaikydamas ugnies
viduryje.
65 Dėkokite Viešpačiui, nes Jis
yra meilingas ir amžinas yra Jo
maloningumas.
66 Visi, kurie Viešpaties bijote,
grabinkite Dievą visų dievų.
Liaupsinkite ir girkite Jį, nes Jo
maloningumas yra amžinas!

JŪDOS KARALIAUS MENAŠĖS MALDA BABELĖS NELAISVĖJE

Antr. Užrašų 33:12,13,18 priedas

1 Viešpatie, Visagalis Dieve
mūsų tėvų Abraomo, Izaoko ir
Jokūbo ir jų teisiosios sėklos,
2 kuris dangų ir žemę ir visa,
kas juose yra, sutvėrei,
3 kuris jūras supančiojai Savo
įsakymu ir gilybes užrakinai ir
užantspaudavai,
4 Tavo prisibijotino ir šlovingojo
vardo garbei, kad kiekvienas prieš
Tave išsigąstų ir Tavęs bijotų.
5 Nes Tavo rūstumas, kuriuo Tu
Savo nuodėmininkams grasini, yra
nepakeliamas.
6 Bet Tavo gailestingumas, kurį
Tu pažadi, yra neišmatuojamas ir
nesuvokiamas.
7 Nes Tu esi Viešpats, pats
Augščiausiasis visame pasaulyje,
didžios kantrybės ir labai malo-
ningas ir nemėgsti bausti žmonių,
bet leidi jiems mielai atgailauti,
atleisdamas jiems jų nuodėmes.
8 Kadangi Tu esi teisiųjų
Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Die-
vas, tai Tu iš teisiųjų atgailos
nereikalavai, kurie prieš Tave ne-
buvo nusidėję.
9 Bet aš nusikaltau ir mano
nuodėmių yra daugiau nei smėlio
prie jūros, kad geležiniai pančiai
mane labai prislėgė ir aš negaliu
nusiraminti,
10 kadangi aš iššaukiau Tavo rūs-
tumą, didžiai prieš Tave nusikals-
damas, tuo tiek daug baisenybių
ir pasipiktinimų pridarydamas.
11 Todėl aš klaupiuos prieš Tave,
Viešpatie, ir prašau manęs
pasigailėti.
12 Taip, Viešpatie, aš nusidėjau ir
nusikaltau ir prisipažįstu, pikta
padaręs.
13 Aš meldžiu, Viešpatie, ir pra-
šau malonėk man atleisti!
14 Neduok man pražūti mano
nuodėmėse ir nepyk ant manęs,
per amžius mane bausdamas,
15 bet malonėk man nevertam
padėti sulig Savo dideliu gailestin-
gumu, tai girsiu aš Tave visą savo
gyvenimą.
16 Nes Tave liaupsina visos dan-
gaus daugybės ir tešlovina Tave visi
dabar ir per amžius. Amen.

Naujasis Testamentas
mūsų
Viešpaties ir Išganytojo
Jėzaus Kristaus

ALFREDAS VĖLIUS
Brookfield, Illinois
U.S.A.
1988

NAUJOJO TESTAMENTO KNYGOS

EVANGELIJA PAGAL ŠVENTĄJĮ MATĄ

1

Jėzaus Gimimas Ir Kūdikystė

1 Štai sąrašas Jėzaus Kristaus, Dovydo sūnaus, Abraomo sūnaus kilmės.
2 Abraomui gimė Izaokas. Izaokui gimė Jokūbas. Jokūbui gimė Jūda ir jo broliai.
3 Jūdai gimė Perecas ir Zarachas iš Tamaros. Perecui gimė Checronas. Checronui gimė Ramas.
4 Ramui gimė Amynadabas. Amynadabui gimė Nachšonas. Nachšonui gimė Salma.
5 Salmai gimė Boazas iš Rachabos. Boazui gimė Obėdas iš Rūtos. Obėdui gimė Yšajis.
6 Yšajui gimė karalius Dovydas. Karaliui Dovydui gimė Šelomonas iš Ūryjos žmonos.
7 Šelomonui gimė Rechabeamas. Rechabeamui gimė Abyja. Abyjai gimė Asa.
8 Asai gimė Jechošafatas. Jechošafatui gimė Joramas. Joramui gimė Uzyja.
9 Uzyjai gimė Jotamas. Jotamui gimė Achazas. Achazui gimė Chizekyja.
10 Chizekyjai gimė Menašė. Menašei gimė Amonas. Amonui gimė Jošyja.
11 Jošyjai gimė Jekanija ir jo broliai, Babilonijos tremties laikais.
12 Po Babilonijos tremties Jekanijai gimė Šealtiėlis. Šealtiėliui gimė Zerubabelis.
13 Zerubabeliui gimė Abyhūdas. Abyhūdui gimė Eliakymas. Eliakymui gimė Asoras.
14 Asorui gimė Cadokas. Cadokui gimė Achymas. Achymui gimė Elijūdas.
15 Elijūdui gimė Eleazaras. Eleazarui gimė Matanas. Matanui gimė Jokūbas.
16 Jokūbui gimė Juozėpas, Marijos vyras, iš kurios gimė Jėzus, vadinamasis Kristus.
17 Taigi yra nuo Abraomo iki Dovydo 14 kartų, nuo Dovydo iki Babilonijos tremties 14 kartų ir nuo Babilonijos tremties 14 kartų.
18 O toksai buvo Jėzaus Kristaus gimimas. Kai Jo motina Marija buvo susižadėjusi su Juozėpu, bet dar neparvesta, ji buvo rasta nėščia iš Šventosios Dvasios.
19 O Juozėpas, jos sužadėtinis, buvo teisus žmogus ir nenorėjo jai padaryti negarbės ir sugalvojo nuo jos tylomis atsiskirti.
20 Ir jam taip besvarstant, štai, pasirodė jam Viešpaties angelas sapne ir tarė jam: "Juozėpe, Dovydo sūnau, nesibijok Marijos pasiimti į savo žmonas, nes tai, kas joje prasidėjo, yra iš Šventosios Dvasios.
21 Ji pagimdys sūnų ir tu praminsi Jį Jėzumi, nes Jis išganys Savo žmones iš nuodėmių."
22 O visa tai atsitiko, kad išsipildytų Viešpaties per pranašą pasakyti žodžiai:
23 "Štai mergaitė bus nėščia ir pagimdys sūnų ir pramins Jį Imanūėliu," o tai reiškia—"Dievas su mumis."
24 Taip Juozėpas ir padarė, iš miego atsikėlęs, kaip jam Viešpaties angelas buvo įsakęs, ir parsivedė žmoną pas save.
25 Bet jis neišpažino jos tol, kol ji pagimdė sūnų, kurį jis praminė Jėzumi.

2

Kristaus Kūdikystė

1 Jėzui užgimus Bėtlecheme, Jūdėjoje, karaliaus Herodo laikais, štai atkeliavo iš Rytų šalies išmintingieji į Jeruzalę
2 ir teiravosi: "Kur yra tas kūdikis, kuris užgimė Žydų karaliumi? Mes matėme Jo žvaigždę užtekant ir atėjome Jį pagarbinti."
3 Išgirdęs tai, karalius Herodas, nusigando ir visa Jerūzalė su juomi.
4 Jis susišaukė visus vyriau-

siuosius kunigus ir Rašto žinovus iš
žmonių ir teiravosi, kur turėjęs
užgimti Kristus.
5 Ir tie atsakė jam: "Jūdėjos
Bėtlecheme, kadangi pranašas yra
parašęs:
6 — O tu, Jūdėjos Bėtlecheme,
niekaip nebūsi Jūdos prasčiau-
siuoju miestu, kadangi iš tavęs kils
kunigaikštis, kuris ganys Mano
Izraelio tautą.
7 Tada pasikvietė Herodas slap-
čia išminčius pas save ir juos gerai
išklausinėjo, kada žvaigždė pasiro-
džiusi
8 ir išsiuntė juos į Bėtle-
chemą, tardamas: "Eikite ir rū-
pestingai išsiklausinėkite apie
kūdikį ir, radę Jį, praneškite ir
man, kad ir aš, atvykęs, Jį
pagarbinčiau."
9 Ir jie paklausė karaliaus ir iš-
keliavo. O ta žvaigždė, kurią jie
buvo pastebėję Rytų šalyje, tekėjo
pirm jų ir sustojo viršum tos vie-
tos, kur tas vaikelis buvo.
10 Ir jie be galo džiaugėsi, stebė-
dami tą žvaigždę
11 ir įėjo į tuos namus ir rado
vaikelį ir Mariją, Jo motiną,
ir atsiklaupę, pagarbino Jį, išsiim-
dami savo brangenybes, padovano-
dami Jam aukso, smilkalų ir miros.
12 Ir Dievas liepė jiems sapne,
kad jie negrįžtų pas Herodą ir
todėl jie iškeliavo kitais keliais į
savo kraštą.
13 O jiems išvykus, štai, angelas
pasirodė sapne Juozėpui, tarda-
mas: "Kelkis, imk vaikelį ir Jo
motiną su savimi ir bėk į Egipto
šalį ir pasilik ten tol, kol tau vėl
pasakysiu, kadangi Herodas yra
pasiryžęs vaikelį surasti ir Jį
nužudyti.
14 Ir jis atsikėlė nakčia, pasiėmė
vaikelį ir Jo motiną ir išbėgo į
Egipto kraštą.
15 Ten jis pasiliko tol, kol numirė
Herodas, kad išsipildytų per
pranašą pasakyti Viešpaties žo-
džiai: "Iš Egipto Aš parsišaukiau
Savo Sūnų."
16 Kai Herodas pastebėjo, kad jis
išminčių apgautas buvo, užpyko
jis labai ir išsiuntė į Bėtlechemą
ir visas jo apylinkes, kad išžudytų
visus berniukus, dviejų metų ir
jaunesnius, sulig jam išminčių pa-
teiktu laiku.
17 Tuomet išsipildė pranašo Je-
remijos skelbtieji žodžiai:
18 "Ramoję girdimas didelis
šauksmas, verksmas ir dejavimas.
Rachėlė apverkianti savo vaikus,
kurių nė vieno nebeliko ir jos ne-
galima paguodomis nuraminti."
19 O Herodui numirus, štai,
Viešpaties angelas sapne pasirodė
Juozėpui Egipte,
20 tardamas: "Kelkis, pasiimk
vaikelį ir Jo motiną ir keliauk
į Izraelio žemę, nes jau yra mirę
tie, kurie tykojo kūdikio gyvybės."
21 Pabudęs, jis pasiėmė vaikelį
ir Jo motiną ir iškeliavo Izraelin.
22 O išgirdęs, kad Archelajus
karaliaująs Jūdėjoje savo tėvo
vietoje, pabijojo jis į ten nueiti ir
pasuko į Galilėjos šalį,
23 kur jis sustojo mieste, kuris
vadinamas buvo Nazaretu, kad iš-
sipildytų pranašų skelbti žodž-
iai "Jis bus Nazariečiu vadinamas."

3

Jonas Krikštytojas Kristaus Pirmtakūnas

1 Anomis dienomis atėjo Jonas
Krikštytojas ir skelbė Jūdėjos
dykumoje,
2 tardamas: "Atgailaukite, nes
dangaus karalystė yra priartėjusi."
3 Ir jis buvo tasai, apie kurį
pranašas Ješaja kalbėjęs yra: "Tai
yra balsas šaukiančio dykumoje—
pataisykite kelią Viešpačiui ir iš-
lyginkite Jam Jo takus!"
4 Jonas gi buvo apsivilkęs ku-
pranugario plaukų apdaru ir tu-
rėjo savo strėnas susijuosęs
šikšniniu diržu. O Jis maitinosi žio-
gais ir laukiniu medumi.
5 Tada išėjo pas Joną visi Je-
ruzalės, Jūdėjos ir Jordano sričių
gyventojai
6 ir, išpažindami savo nuo-

dėmes, leidosi jo krikštomi Jordano upėje.
7 O išvydęs ateinančių pas jį krikštydintis daugelį fariziečių ir sadukiečių, ėmė jis juos barti: "Kas jums parodė, jūs angių veislės, kaip išvengti būsimąjį keršta?"
8 Ateikite, atsinešdami savo tikrosios atgailos vaisių!
9 Nesitikėkite galėsią pasiteisinti tuo, kad Abraomas jūsų tėvu buvęs. Aš sakau jums, kad Dievas gali prikelti Abraomui vaikų net iš šių akmenų.
10 O jau kirvis pridėtas prie medžio šaknies. Todėl, kiekvienas medis, nenešąs gero vaisiaus, bus nukirstas ir numestas į ugnį.
11 Tiesa, aš krikštau jus vandeniu, jums atgailaujant. Bet tas, kuris yra beateinąs po manęs, yra galingesnis už mane, kurio kurpių nešioti aš neesu vertas. Tasai krikštys jus Šventa Dvasia ir ugnimi.
12 Jis laiko vėtyklę Savo rankose ir iššluos Savo kluoną, suvalydamas kviečius į klėtį ir pelus sudegindamas neišgesinama ugnimi."
13 Tuomet atėjo Jėzus iš Galilėjos pas Joną pasikrikštyti prie Jordano.
14 Bet Jonas nenorėjo tai apsiimti, tardamas: "Man reikalinga, kad Tu mane pakrikštytumei, o Tu ateini pas mane."
15 O Jėzus atsakė jam: "Tebūna dabar taip, nes mudviem pritinka įgyvendinti teisybę." Tada Jonas apsiėmė.
16 Tai Jėzus, pakrikštytas, tuojau išėjo iš vandens. Ir, štai, dangus atsivėrė ties Juomi. Ir Jonas regėjo lyg karvelį nusileidžiančią Dievo Dvasią ant Jo.
17 Ir, štai, balsas iš dangaus tarė: "Tai yra Mano mylimasis Sūnus, kuriuomi Aš džiaugiuosiu."

4

Jėzaus Gundymas

1 Tada buvo Jėzus nuvestas Dvasios į dykumą, kad būtų velnio gundomas.
2 Ir kai Jis ten 40 dienų ir 40 nakčių pasninkavo, buvo Jis išalkęs.
3 Ir pristojo gundytojas prie Jo ir tarė Jam: "Jei esi Dievo Sūnus, tai įsakyk, kad šie akmenys pavirstų duona."
4 Bet Jisai atsakė: "Ne viena duona žmogus minta, bet kiekvienu iš Dievo burnos išeinančiu žodžiu."
5 Po to vedėsi Jį velnias į Šventąjį Miestą ir užsivedė Jį ant bažnyčios viršaus,
6 tardamas: "Jei esi Dievo Sūnus, tai nusileisk žemyn, kadangi parašyta yra—Jis Savo angelams įsakysiąs Tave nešioti rankomis, kad Savo kojų neįsitrenktumei į akmenis."
7 Jėzus atsiliepė: "Bet yra ir parašyta, kad negundytumei Dievo, savo Viešpaties."
8 Dargi užsivedė Jį velnias ant labai augšto kalno ir aprodė Jam visas pasaulio karalystes ir jų didingumą
9 ir tarė Jam: "Visa tai aš tau duočiau, jei parpultumei ir melstumeis manęs."
10 Jėzus atsakė Jam: "Atstok nuo Manęs, šetone, o parašyta yra, kad tu turi melstis Dievo, savo Viešpaties, ir Jam vienam tarnauti!"
11 Tai atstojo nuo Jo velnias ir, štai, angelai, atėję, tarnavo Jam.
12 Išgirdęs apie Jono suėmimą, Jėzus išėjo į Galilėją.
13 Apleidęs Nazaretą, nuėjo Jis į Kaparnaumą ir apsistojo čia prie ežero, Zebulūno ir Naftalio žemėje,
14 kad išsipildytų pranašoJešajos skelbtas žodis:
15 "Zebulūno žemė ir Naftalio žemė, per kurią vieškelis eina paežeriu, žemė anapus Jordano ir pagoniškoji Galilėja,
16 tauta, kuri tamsybėje gyveno, išvydo didelę šviesą ir tiems, kurie buvo mirties vietovėje ir šešėlyje, užtekėjo šviesybė."
17 Nuo to laiko pradėjo Jėzus

skelbti: "Atgailaukite, nes dangaus
karalystė priartėjusi."
18 Vaikščiodamas Galilėjos ežero
pakraščiais, pamatė Jis du broliu,
Simoną, vadinamąjį Petrą ir
jo brolį Andriejų, bemetančiu
tinklus į ežerą, kadangi juodu
buvo žveju,
19 ir tarė jiemdviem: "Sekita
Mane, Aš padarysiu judu žmonių
žvejais!"
20 Ir juodu tuojau padėjo tinklus
ir sekė Jį.
21 Tolyn eidamas iš tos vietos, išvydo
Jis kitu du broliu, Jokūbą,
Zabedajo sūnų, ir jo brolį Joną
laive su savo tėvu Zabedajumi,
tinklus belopančius, ir Jis
pasišaukė juodu.
22 Ir juodu tuojau paliko laivą
ir savo tėvą ir sekė Jį.
23 Taip vaikščiojo Jėzus po
visą Galilėją, mokydamas jų
bažnyčiose, skelbdamas karalystės
evangeliją ir gydydamas visokias
žmonių ligas bei negalias.
24 Ir Jo garsas pasklido po visą
Sirijos žemę. Pas Jį atvedė visokius
ligonius įvairiomis ligomis su
visokiausiomis kančiomis, velnio
apsėstus, nakvišas, sausgėlos varginamus,
ir Jis juos pagydė.
25 Didelės minios žmonių sekė
Jį iš Galilėjos, iš dešimties
miestų, iš Jerūzalės, iš Jūdos ir
anos pusės Jordano.

5

Kristaus Kalno Pamokslas

1 Pamatęs didelę minią žmonių,
Jis palypėjo į kalną ir Jo mokiniai
susirinko aplink Jį.
2 Atvėręs Savo burną, ėmė Jis
juos mokyti šiais žodžiais.
3 Išganytingi yra tie, kurie vargingos
dvasios yra, nes jų yra
dangaus karalystė.
4 Išganytingi yra tie, kurie liūdi,
nes jie bus paguosti.
5 Išganytingi yra tie, kurie pasižemina,
nes jie susilauks
pažadėjimų.
6 Išganytingi, kurie alksta ir
trokšta teisybės, nes jie bus
pasotinti.
7 Išganytingi gailestingieji, nes jie
susilauks gailestingumo.
8 Išganytingi yra tie, kurie skaisčios
širdies yra, nes jie Dievą
regės.
9 Išganytingi taikingieji, nes jie
bus Dievo vaikais vadinami.
10 Išganytingi tie, kurie persekiojami
dėl teisybės, nes jų yra dangaus
karalystė.
11 Išganytingi esate jūs, kurie esate
žmonių apšmeižiami, piktai
apmeluojami ir persekiojami dėl
Manęs.
12 Džiaukitės ir būkite linksmi,
nes danguje jums bus apsčiai atlyginta.
O taip persekinėdavo pirm
jūsų buvusius pranašus.
13 Jūs esate žemės druska. Jei
druska pamestų savo sūrumą,
kuo tada sūdytume? Ji tada niekam
netiktų, būtų žemėn išberta ir
žmonių sumindžiota.
14 Jūs esate šviesa pasauliui.
Miestas, ant kalno pastaytas, negali
pasislėpti.
15 Žvakė, uždegta, nepavožiama
po saiku, bet įstatoma į žvakidę,
kad šviestų visiems namuose
esantiems.
16 Tešviečia taip jūsų šviesa
žmonėms, kad jie jūsų gerus darbus
matydami, jūsų tėvą danguje
liaupsintų.
17 Neįsivaizduokite Mane atėjusį
Įstatymą ir pranašus
niekinti. Aš neatėjau jų panaikinti,
bet įgyvendinti.
18 O iš tiesų sakau jums—dangus
ir žemė nepraeis ir neišnyks nei
mažiausioji raidelė, nei taškelis
Įstatymo tol, kol nebus visa tai
įvykdyta.
19 Kuris niekina vieną mažiausiųjų
įstatymų, taip mokydamas
žmones, tas bus
mažiausiuoju vadinams dangaus
karalystėje. Bet kas, kuris visa pildys
ir taip skelbs, bus vadinamas
didžiu dangaus karalystėje.
20 Todėl sakau jums, jei jūsų

teisumas nebus geresnis už fariziečių ir Rašto aiškintojų, tai neįeisite į dangaus karalystę.
21 Jūs žinote, kad žmonėms seniai buvo įsakyta, kad neužmuštų ir kad užmušąsis turės stoti į teismą.
22 Bet Aš sakau jums, kad kiekvienas ant savo brolio pykstąs, turi būti teisiamas. Kas savo brolį pravardžiuodamas užgauna, turi atsakyti augščiausiajame teisme, kas savo brolį pavadina bedieviu, turi eiti į pragaro ugnį.
23 Taigi, aukodamas savo auką ant altoriaus ir atsimindamas, turįs ką nors prieš savo brolį,
24 eik pirma ir susitaikink su savo broliu, palikęs savo auką prie altoriaus, ir susiderinęs, ateik aukoti savo dovaną.
25 Nedelsk atsileisti skundėjui pakelyje į teismą, kad tavo priešininkas tavęs nepaduotų teisėjui, o teisėjas teismo vykdytojui, kuris tave uždarytų kalėjime.
26 Iš tiesų sakau tau, tu neišeisi iš ten tol, kol nebūsi užsimokėjęs paskutinio pinigėlio.
27 Jūs esate girdėję, jog pasakyta yra "Nesvetimauk!"
28 O Aš jums sakau, kad kiekvienas, žvelgdamas į moterį ir jos užsigeisdamas, jau svetimauja savo širdyje.
29 Jei tavo dešinioji akis veda į pagundą, išplėšk ją ir mesk ją nuo savęs. Verčiau tau netekti vienos kūno dalies, negu kad tavo visas kūnas būtų įmestas į pragarą.
30 O jei tavo dešinioji ranka tave piktina, nukirsk ją ir mesk ją nuo savęs. Tau geriau, jei žūtų vienas tavo sąnarių, nei visas tavo kūnas atsidurtų pragare.
31 Dargi pasakyta yra, kad tas, kuris skiriasi nuo savo žmonos, duotų jai atsiskyrimo raštą.
32 Bet Aš gi sakau jums, jei kas skiriasi nuo žmonos, kuri ištikima buvusi, tas daro, kad ji svetimautų ir kas tokią atskirtą veda, tas nusideda svetimaudamas.
33 Taip pat girdėjote, jog seniai yra įsakyta, kad nelaužytumėte savo priesaikos, bet kad ištesėtumėte, ką esate pasižadėję Viešpačiui.
34 Bet Aš sakau jums, kad niekaip neprisiektumėte, nei dangumi, kuris yra Dievo sostas,
35 nei žeme, kuri yra Jo kojų kréslelis, nei Jėrūzale, kuri yra didžiojo karaliaus miestas,
36 nei savo galva, kurios plaukų negalite padaryti nė vieno balto ar juodo.
37 Bet jūsų šneka tebūna TAIP, TAIP arba NE, NE. Visa kita ateina nuo piktojo.
38 Jūs esate girdėję, jog pasakyta: "Akį už akį ir dantį už dantį."
39 Bet Aš sakau jums, kad nesipriešintumėte prieš piktąjį, o tam, kuris sudavė jums per dešinįjį skruostą, atsuktumėte jam ir kairįjį.
40 Jei kas tave skundžia dėl švarko ir jį atimti nori, tai atiduok jam ir apsiaustą.
41 Jei kas tave verstų eiti visą mylią, eik su juo ir dvi.
42 Prašančiam duok ir nenusigręžk nuo to, kuris nori iš tavęs pasiskolinti.
43 Jūs esate girdėję sakant: "Mylėk savo artimą ir nekęsk savo priešo!"
44 Bet Aš sakau jums: "Mylėkite savo priešus ir laiminkite jus keikiančiuosius. Gera darykite tiems, kurie jūsų nekenčia ir melskite už tuos, kurie jus įžeidinėja ir persekioja,
45 kad būtumėte vaikais savo danguje esančiojo Tėvo. Nes Jis leidžia saulei užtekėti dėl piktų ir gerų ir duoda lietaus teisiesiems ir neteisiesiems.
46 Nes, jei mylite tuos, kurie jus myli, tai ką galite užsitarnauti? Juk tatai daro ir muitininkai.
47 O jei jūs esate meilingi tiktai savo broliams, kuo jūs geriau pasielgiate už pasaulinius žmones?
48 Taigi būkite tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas tobulas yra.

6

Vargingųjų Sušelpimas

1 Neatlikinėkite savo gerųjų
darbų tam, kad žmonės tatai ma-
tytų. Jei taip darysite, tai dangiš-
kasis Tėvas jums neatlygins.
2 Taigi, išdalindami savo do-
vanas, nesigirkite, kaip anie veid-
mainiai bažnyčiose ir gatvėse
skelbiasi, kad žmonių pagarbos
susilauktų. Iš tiesų, Aš sakau
jums, kad jie jau atsiėmė savo
algą.
3 Tau išdalinant dovanas, tavo
kairė neturi žinoti, ką tavo dešinė
daranti,
4 kad savo dovanas slapčia
įteiktumei ir tavo Tėvas tau atly-
gintų, kuris tavo užslėptus darbus
mato.
5 Ir kai meldžiatės, nebūkite kaip
veidmainiai, kurie mėgsta melstis
bažnyčiose ir ant gatvės kampų,
kad žmonės juos pamatytų. Iš
tiesų, Aš sakau jums, tie yra savo
algą jau atsiėmę.
6 Bet, kai tu meldies, tai nueik
į savo kambarėlį ir, užsirakinęs
duris, melsk savo Tėvo niekam ne-
žinant, ir tavo Tėvas, matydamas
tavo užslėptus darbus, tau atlygins.
7 O melsdamiesi neplepėkite
kaip pagonys, kurie tikisi, daug ple-
pėdami, būsią išklausyti.
8 Todėl nedarykite taip, kaip jie
daro. Nes jūsų Tėvas žino, ko
jums reikia, dar jums neprašius.
9 O jūs turite šitaip melstis:
"Mūsų Tėve, kuris esi danguje.
Tebūnie šventu laikomas Tavo
vardas.
10 Teateinie Tavo karalystė, te-
būnie Tavo valia, kaip danguje, taip
ir žemėje.
11 Kasdieninės mūsų duonos
duok mums šiandien
12 ir atleisk mums mūsų kaltes,
kaip ir mes atleidžiame savo
kaltininkams
13 ir neleisk mūsų gundyti, bet
gelbėk mus nuo pikto. Nes Tavo yra
karalystė ir galybė ir šlovė per
amžius. Amen.
14 Nes dangiškasis Tėvas atleis
jums jūsų kaltes, jei jūs atleisite
žmonėms jų nusikaltimus.
15 Bet, jei jūs žmonėms neatlei-
site jų nusikaltimų, tai jums ir
jūsų Tėvas neatleis jūsų
nusidėjimų.
16 O pasninkaudami, nesusirau-
kite kaip veidmainiai, kurie nori
žmonėms pasirodyti, jog jie pasnin-
kaują. Iš tiesų sakau jums, jie
jau yra atsiėmę savo atlyginimą.
17 Bet tu pasitepk savo galvą,
pasninkaudamas, ir nusiprausk savo
veidą,
18 kad nesirodytumei žmonėms
pasninkaująs, o tiktai matytų
tavo Tėvas, kuris yra neregimas, ir
tau atlygintų.
19 Nesikraukite sau turtų že-
mėje, kur kandys ir rūdys ėda, va-
gys įsilaužia ir vagia,
20 bet susikraukite sau lobių
danguje, kur kandys ir rūdys neėda,
vagys neįsilaužia ir nevagia.
21 Nes kur tavo turtai, ten bus ir
tavo širdis.
22 Akys yra kūnui lyg žiburiai.
Todėl, jei tavo akys skaidrios, vi-
sam tavo kūnui bus šviesu.
23 Jei tavo akys aptemsta, visas
tavo kūnas bus tamsus. Kaip baisu
yra, kai šviesa tavyje yra išgesusi!
24 Nė vienas negali tarnauti
dviem valdovam. Galima tik vieną
mylėti ir kito neapkęsti. Vienam te-
galima atsiduoti ir kitą niekinti.
Jūs negalite tarnauti Dievui ir
mamonui.
25 Todėl aš sakau jums: "Nesi-
rūpinkite savo gyvybe, ką valgy-
site arba gersite, ir taip pat savo
kūnu, kuo vilkėsite. Ar nereiškia
gyvybė daugiau už maistą ir kū-
nas daugiau už aprangą?
26 Pasižiūrėkite į paukščius po
dangumi, kurie nei sėja nei pjauna,
nei į daržines suvalo, o vis dėlto
jūsų dangiškasis Tėvas juos mai-
tina. Ar jūs negeresni už juos?
27 Kas iš jūsų galėtų prailginti
savo gyvenimą kad ir vienu sprin-
džiu, nors ir labai pasistengtų?
28 Ir kam jūs taip rūpinatės apsi-

rengimu? Pažvelkite į lelijas lauke,
kaip jos auga. Jos nei dirba, nei
verpia.
29 Aš sakau jums, kad net Šelo-
monas pačioje savo šlovėje nebuvo
taip išrėdytas, kaip tųjų viena.
30 Taigi, jei Dievas taip rėdo
laukų žoleles, kurios šiandien žydi
o rytoj sumetamos į krosnį, argi
Jis nepadarytų geriau su jumis, jūs
silpnatikiai?
31 Todėl nesirūpinkite, tardami,
ką valgysime arba ką gersime
arba kuo apsivilksime.
32 Viso to geidžia pagonys, nes
jūsų dangaus Tėvas žino, kas jums
reikalinga.
33 Visų pirma siekite Jo kara-
lystės ir Jo teisybės ir visa tai jums
bus kaip padėta.
34 Todėl nesirūpinkite rytojaus
diena, nes rytojaus diena ateis su
savo rūpesčiais. O kiekviena diena
turi pakankamai savo vargų."

7

Neteiskite Kitų!

1 "Neteiskite kitų, kad patys
nebūtumėte teisiami.
2 Nes kokiu teismu teisiate ki-
tus, tokiu teismu būsite ir patys tei-
siami. Kokiu saiku seikėsite, tokiu
saiku ir jums bus atseikėta.
3 Kodėl tu pamatai krislą savo
brolio akyje, bet rąsto savo akyje
tu nepastebi?
4 Arba, kaip gali tarti savo bro-
liui: "Leisk man išimti krislą iš
tavo akies," pats turėdamas
rąstą savo akyje?
5 Veidmainy, pirma žiūrėk, kaip
ištrauksi rąstą iš savo akies, o
paskui imk krislą iš savo brolio
akies!
6 Neduokite to, kas šventa, šu-
nims ir nenumeskite savo perlų
kiaulėms, kad tos nesumindžiotų
tų savo kojomis, ir apsisukusios,
jūsų nesudraskytų.
7 Prašykite, tai bus jums duo-
dama. Ieškokite, tai rasite. Bel-
skite, tai jums bus atidaroma.
8 Nes, kas prašo, tas gauna. Kas
ieško, tas randa. Kas beldžiasi, tam
atidaroma.
9 Arba, kuris iš jūsų žmonių
paduotų akmenį savo sūnui, jei
tas jo prašytų dounos?
10 Arba vėl, jam prašant žuvies,
jam paduotų gyvatę?
11 Taigi, jei jūs pikti būdami, ga-
lite savo vaikams gerų dovanų
duoti, tai tuo labiau gero duos
dangiškasis Tėvas jums, kurie Jo
prašysite.
12 Todėl visa, ką tik norite, kad
žmonės jums darytų, darykite ta-
tai ir jiems. O tai yra Įstatymas ir
Pranašai!
13 Įeikite pro ankštuosius var-
tus, nes erdvūs vartai ir platus ke-
lias veda į pražūtį ir yra daugelis,
kurie juo vaikščioja.
14 O ankšti vartai ir siauras kelias
veda į gyvenimą ir nedaugelis
yra tų, kurie jį suranda.
15 Saugokitės nuo netikrų pra-
našų, kurie ateina pas jus avių
kailyje, bet savo širdyje yra plėšrūs
vilkai.
16 Tuos atpažinsite iš jų vaisių.
Ar galima skinti vynuogių nuo
erškėčių, arba fygų nuo usnių?
17 Tokiu būdu neša geras medis
gerų vaisių ir blogas medis
prastų vaisių.
18 Geras medis negali negerų
vaisių nešti, o negeras medis ne-
gali gerų vaisių nešti.
19 Keikvienas medis, kuris gerų
vaisių neneša, nukertamas ir me-
tamas į ugnį.
20 Todėl pažinkite juos iš jų
vaisių!
21 Ne kiekvienas, kuris į Mane
kreipiasi: "Viešpatie, Viešpatie!",
įeis į dangaus karalystę, bet tik-
tai tie, kurie vykdo valią Mano
dangiškojo Tėvo.
22 Tąją dieną daugelis skųsis:
"Viešpatie, Viešpatie, argi mes
nepranašavome Tavo vardu, ar
neišvarėme velnius Tavo vardu, ar
nepadarėme daugelį stebuklų
Tavo vardu?"
23 Tada Aš jiems pareikšiu: "Aš
jūsų niekuomet nepažinau, pasi-

traukite nuo Manęs, nusidėjėliai!"
24 Taigi, kuris šiuos Mano žodžius girdi ir juos vykdo, tas prilygsta gudriam žmogui, kuris savo namus ant uolos pasistatė.
25 O kai užėjo tvanas po lietaus ir audra užgavo namus, tai namai nesugriuvo, kadangi jų pamatai buvo tvirtai ant uolos pastatyti.
26 O kuris šiuos Mano žodžius girdi ir jų neklauso, tas prilygsta paikam žmogui, kuris savo namus ant smėlio pasistatė.
27 O kai užėjo tvanas po lietaus ir audra užgavo namus, tai tie namai susileido ir visiškai sugriuvo."
28 Ir atsitiko, kad Jėzui baigiant Savo žodžius kalbėti, žmonės buvo didžiai paveikti Jo pamokslo,
29 kadangi Jis skelbė ne kaip Rašto aiškintojai, bet kaip giliai įtikinantis kūrėjas.

8

Raupsuotojo Išgydymas

1 Jam nuo kalno pareinant, Jį lydėjo didelė minia žmonių.
2 Ir, štai, vienas raupsuotojų prie Jo priėjęs, meldė Jo, tardamas: "Viešpatie, jei nori, malonėk mane apvalyti."
3 Ir Jėzus ištiesė Savo ranką ir palietė jį, tardamas: "Aš noriu tai padaryti, būk apvalytas!" Ir buvo tuojau nuo raupso apvalytas.
4 Ir Jėzus įsakė jam: "Žiūrėk, kad niekam apie tai nesakytumei, o nuėjęs, tik pasirodyk klebonui ir paaukok Mozės nustatytą auką, paliudydamas, kad esi pagydytas."
5 O Jėzui įžengiant į Kaparnaumą, kreipėsi į Jėzų šimtininkas,
6 maldaudamas: "Viešpatie, mano tarnas guli namuose ir negali pajudėti, kentėdamas didelius skausmus.
7 Jėzus tarė jam: "Aš eisiu ir išgydysiu jį."
8 Šimtininkas atsiliepė: "Viešpatie, aš esu nevertas, kad ateitumei po mano stogu, bet ištark tik žodelį ir mano tarnas pasveiks.
9 Nes aš esu vyriausybės žmogus, turįs kareivių savo žinioje ir kai sakau vienam "Eik," tai jis nueina ir kitam "Ateik," tai jis ateina ir savo tarnui "Daryk tai," tai jis daro."
10 Tai išgirdęs, Jėzus, stebėjosi ir tarė savo pasekėjams: "Iš tiesų sakau jums, tokio tikėjimo Izraelyje nebuvau radęs.
11 Ir Aš sakau jums, kad daugelis ateis iš Rytų ir Vakarų ir sėdės kartu su Abraomu, Izaoku ir su Jokūbu dangaus karalystėje,
12 kai karalystės vaikai bus ištremti į tolimiausią tamsybę, kur bus kaukimas ir dantų klebėjimas."
13 Ir Jėzus tarė šimtininkui: "Eik ir tebūnie tau taip, kaip tu įtikėjai!" Ir jo tarnas pasveiko tą pačią valandą.
14 Ir Jėzus atėjo į Petro namus ir rado jo uošvę drugiu sergančią
15 ir Jis nutvėrė ją už rankos ir drugys atstojo nuo jos. Ir ji atsikėlė ir patarnavo jiems.
16 Vakarop atvedė pas Jį daugelį velnio užsėstų ir Jis išvarė dvasias Savo Žodžiu ir pagydė visus sergančiuosius,
17 kad įsigyvendintų pranašo Ješajos skelbtas žodis: "Jis pasiėmė mūsų negalias ir nešiojo mūsų ligas."
18 O pastebėjęs daugybę žmonių, susirinkusių aplink save, liepė Jis persiirti į ežero antrąją pusę.
19 Čia priėjo vienas raštingųjų ir tarė Jam: "Mokytojau, aš seksiu Tave, kur Tu tik eisi."
20 Jėzus atsiliepė jam: "Lapės turi urvus ir paukščiai po dangumi turi lizdus, bet Žmogaus Sūnus neturi kur Savo galvos priglausti."
21 O kitas Jo mokinių tarė Jam: "Viešpatie, leisk man pirma pareiti ir palaidoti savo tėvą."
22 Bet Jėzus atsakė jam: "Sek mane, telaidoja numirusieji savo mirusiuosius!"
23 Ir Jėzus sėdo į valtį ir Jo mokiniai ėjo su Juomi kartu.

24 Ir, štai, viršum ežero pakilo to-
kia audra, kad bangos ėmė apsemti
valtį. O Jis miegojo.
25 Tai priėjo Jo mokiniai ir paža-
dino Jį, tardami: "Viešpatie, gel-
bėk, mes žūvame!"
26 Tai tarė Jis jiems: "Jūs silp-
natikiai, ko jūs taip bijote?" Ir Jis
atsikėlė ir sudraudė audrą ir ma-
rias ir viskas aprimo.
27 O žmonės stebėjosi, tardami:
"Kasgi Jis toks, kad audra bei ma-
rios Jo klauso?"
28 Ir Jis nusikėlė į kitą
krantą ir išlipo į gadariečių
kraštą, kur Jam priešais atbėgo
du velnių užsėstu, kuriuodu iš ka-
pinių atėjo ir labai pavojingu buvo,
kad nė vienas tuo keliu praeiti
negalėjo.
29 Ir, štai, juodu ėmė rėkti: "Ko
Tu nori iš mūsų, Dievo Sūnau? Ar
atėjai mus kankinti prieš laiką?"
30 O toli nuo jų buvo besiga-
nanti didelė kiaulių kaimenė.
31 Tai prašė velniai, tardami: "Jei
nori mus išvaryti, tai paleisk mus
išeiti į kiaulių kaimenę.
32 Ir Jis tarė jiems: "Eikit. "Ir jie
išėjo ir nuėjo į kiaules. Ir, štai,
visa kiaulių kaimenė metėsi nuo
kranto į marias ir nuskendo
vandenyje.
33 Ir kerdžiai pabėgo ir atėjo į
miestą ir papasakojo tai ir kas at-
sitiko su užsėstaisiais.
34 Ir, štai, visas miestas išėjo Jė-
zui priešais ir pamatę Jį, maldavo
Jo, kad Jis išeitų iš jų krašto.

9

Kristaus Stebuklai

1 Tai sėdo Jis į laivą ir per-
siyrė atgal ir sugrįžo į Savo
miestą.
2 Ir, štai, Jam atnešė paliegėlį
žmogų, ant neštuvų paguldytą.
Kai Jėzus pastebėjo jų tikėjimą,
tarė jis paliegėliui: "Džiaukis,
sūnau, tavo nuodėmės yra tau
atleistos!"
3 Ir, štai, keli raštingųjų pa-
galvojo sau tardami: "Šitas žmogus
pasityčioja iš Dievo."
4 Bet Jėzus pastebėjo jų mintis
ir paklausė jų—kodėl taip piktai
galvojate savo širdyje?
5 Ar lengviau pasakyti "Tavo
nuodėmės tau atleistos," ar "Kelkis
ir vaikščiok?"
6 Bet, kad jūs žinotumėte, jog
Žmogaus Sūnus, turįs galią že-
mėje nuodėmes atleisti, tarė Jis pa-
liegėliui: "Kelkis, imk savo patalą
ir keliauk į namus!"
7 Ir jis atsikėlė ir iškeliavo į
namus.
8 Žmonės, pamatę tai, bijojosi ir
garbino Dievą, suteikusį žmo-
nėms tokią galią.
9 Iš ten paėjėjęs, pamatė Jėzus
žmogų muitinėje sėdintį, vardu
Matą, ir tarė jam: "Sek Mane!"
Ir šis atsikėlė ir sekė Jį.
10 Ir atsitiko, kad Jam už stalo
sėdint, daugelis muitininkų ir nu-
sikaltėlių atsisėdo prie stalo su
Jėzumi ir Jo mokiniais.
11 Kai fariziečiai tai pastebėjo,
ėmė jie skųstis Jo mokiniams:
"Kodėl valgo jūsų Mokytojas su
muitininkais ir su nusikaltėliais?"
12 O Jėzus išgirdęs tai, atsiliepė
jiems: "Sveikiesiems gydytojo ne-
reikia, o tik sergantiems.
13 Eikite ir pasimokykite, ką
reiškia žodžiai—Aš pageidauju
atjautimo, o ne aukos, Aš atėjau
pasišaukti nuodėmininkų, o ne
teisiųjų!"
14 Tada priėjo prie Jo Jono mo-
kiniai ir paklausė: "Kodėl mes ir fa-
riziečiai pasninkaujame, o Tavo
mokiniai nepasninkauja?"
15 Jėzus atsakė jiems: "Ar gali
vestuvininkai liūdėti kol jaunikis su
jais yra? Bet ateis metas, kai jau-
nikis jiems bus atimtas, tai jie
pasninkaus."
16 Niekas nelopo palaikio drabu-
žio naujo milo lopu, kad toks lopas,
atplyšdamas, neišplėštų didesnės
už buvusią skylę.
17 Taip pat nepilamas jaunas vy-
nas į senus indus, kad indai ne-
sprogtų ir vynas neišsilietų.

Jaunas vynas pilamas į naujus in-
dus, kad abu išliktų.
18 Jam taip su jais bekalbant, štai,
atėjo vienas valdžios žmonių pas
Jį, ir puolęs Jam į kelius, tarė:
"Viešpatie, mano duktė ką tik
mirusi, ateik ir uždėk Savo ranką
ant jos, tai ji atgaus gyvybę."
19 Ir Jėzus atsikėlė ir sekė jį su
Savo mokiniais.
20 Ir, štai, moteriškė dvylika
metų kraujo plūdimu sirgusi, priė-
jusi prie Jo iš užpakalio, palietė Jo
rūbo rumbą,
21 nes ji tarėsi savyje: "Jei tik aš
paliesčiau Jo drabužį, aš
pasveikčiau."
22 Tai atsigręžė Jėzus ir pamatęs
ją, tarė jai: "Džiaukis, dukte, tavo
tikėjimas tau padėjo!" Ir ta mote-
riškė pasveiko tą pačią
valandą.
23 O kai Jis atvyko į valdžios
pareigūno namus ir pamatė vamzdi-
ninkus ir žmonių raudojimus,
24 tarė Jis jiems: "Išeikite, nes
mergaitė nėra mirusi, o tik miega."
Bet jie išjuokė Jį.
25 O kai žmonės buvo išvaryti,
paėmė Jis mergaitę už rankos ir
mergaitė atsikėlė.
26 Ir ta žinia pasklido po visą
tą šalį.
27 Jėzui tolyn einant, sekė Jį du
neregiu, kuriuodu Jį sekdamu
šaukė: "Dovydo Sūnau, pasigailėk
mudviejų."
28 O Jam į namus parėjus, atėjo
tuodu akluoju pas Jį. Ir Jėzus
paklausė juodu: "Ar judu tikita,
Mane galinti judviem tai padaryti?
"Juodu atsiliepė: "Taip, Viešpatie!"
29 Tai Jis palietė jųdviejų akis
ir tarė: "Tebūnie judviem taip, kaip
tikita!"
30 Ir jųdviejų akys prasivėrė.
Ir Jėzus primygtinai įsakė: "Žiū-
rėkita, kad niekas to nesužinotų!"
31 Bet juodu nuėjo ir paskelbė tą
žinią po visą tą kraštą.
32 Kai tuodu buvo išėjusiu, atvedė
pas Jį nebylį, velnio užsėstą.
33 Ir velnią išvarius, nebylys
prakalbėjo ir žmonės stebėjosi, tar-
dami: "To Izraelyje dar niekuomet
nebuvo!"
34 Bet fariziečiai tvirtino: "Jis iš-
varo velnius velnių kunigaikščio
pagalba."
35 Ir Jėzus vaikščiojo po visus
miestus ir kaimus, mokė jų
bažnyčiose skelbdamas karalystės
Evangeliją, gydydamas visas jų
ligas ir negalias.
36 Matydamas minias, Jis gailė-
josi žmonių, kadangi jie buvo su-
vargę ir išblaškyti, kaip avys be
kerdžiaus.
37 Tai tarė Jis Savo mokiniams:
"Pjūtis didelė, o darbininkų maža!
38 Todėl melskite pjūties Vieš-
patį, kad atsiųstų darbininkų
į Savo pjūtį!"

10

Dvylika Jėzaus Mokinių

1 Pasišaukęs dvylika mokinių,
Jėzus suteikė jiems Savo galios iš-
varyti netyras dvasias bei gydyti
įvairias ligas ir negalias.
2 Sekantieji yra dvylikos apaš-
talų vardai. Pirmasis, Simonas,
vadinamasis Petras ir jo brolis En-
driejus, Zabedajo sūnus Jokūbas ir
Jonas, jo brolis,
3 Pilypas ir Baltramiejus, Tomas
ir muitininkas Matas, Alfajaus
sūnus Jokūbas ir Lebajus, pravarde
Tadas,
4 Simonas iš Kanos ir Jūdas Is-
kariotas, kuris Jį išdavė.
5 Tuos dvylika išsiuntė Jėzus pa-
graudendamas ir įsakydamas:
"Nevaikščiokite svetimtaučių ke-
liais ir neeikite į samariečių
miestus,
6 bet eikite pas pražuvusius
Izraelio namų avis,
7 o eidami, skelbkite Dievo
žodį taip tardami: "Dievo kara-
lystė prisiartino,"
8 gydykite ligonius, raupsuotus
apvalykite, prikelkite mirusius, iš-
varykite velnius. Dovanai tai ga-
vote, dovanai ir duokite.

9 Neturėkite nei aukso, nei si-
dabro, nei vario po savo juosta,
10 nei delmono kelionei, nei
dviejų eilučių, nei kurpių, nei
lazdos. Nes darbininkas savo valgio
vertas.
11 Bet įeidami į kokį miestą ar
kaimą, susižinokite, kas jame to
vertas yra ir pas jį pasilikite tol,
kol iš ten išeisite.
12 Įeidami į namus, pasvei-
kinkite juos.
13 Ir jei namai bus verti, tai jūsų
ramybė ateis jiems. Bet, jei jie ne-
bus verti, jūsų ramybė sugrįš pas
jus.
14 Jei kas jūsų nepriimtų ir
jūsų žodžių neklausytų, tai iš-
eidami iš tų namų arba to miesto,
nusikratykite dulkes nuo savo
kojų.
15 Iš tiesų, Aš sakau jums, So-
domos ir Gomoros kraštams bus
lengviau teismo dieną, negu to-
kiam miestui.
16 Štai, Aš siunčiu jus kaip avis
tarp vilkų. Todėl būkite gudrūs
kaip žalčiai ir neklastingi kaip
karveliai.
17 Saugokitės žmonių, nes jie
atiduos jus savo teismams ir plaks
jus savo bažnyčiose.
18 Jūs būsite vedami pas kuni-
gaikščius ir karalius dėl Manęs, kad
liudytumėte jiems ir pagonims.
19 Kai jūs būsite teisiami, nesi-
rūpinkite kaip ir ką kalbėti, nes
tą valandą jums bus duota, ką
jūs turėsite sakyti.
20 Nes ne jūs esate tie, kurie
kalba, bet jūsų Tėvo Dvasia yra
per jus kalbanti.
21 O brolis brolį išduos mirčiai
ir tėvas vaiką ir vaikai kelsis prieš
savo gimdytojus ir padės juos
žudyti.
22 Jūs būsite nekenčiami dėl
Mano vardo visų. Bet, kuris iš-
kentės iki galo, tas bus išganytas.
23 Jei jus persekinės viename
mieste, tai bėkite į kitą. Iš tiesų
sakau jums, jūs dar nebūsite visų
Izraelio miestų perėję, kai ateis
Žmogaus Sūnus.
24 Mokinys nėra didesnis už savo
mokytoją ir tarnas už savo
šeimininką.
25 Pakanka, jei mokinys prilygsta
savo mokytojui ir tarnas savo
šeimininkui.
26 Todėl nesibijokite jų. Juk už-
dengta nieko nėra, kas nebūtų
atidengiama ir nieko nėra paslėpta,
kas neišeitų į aikštę.
27 Ką Aš jums kalbu tamsu-
moje, tą apsakykite šviesumoje ir
kas jums buvo pašnibždėta į au-
sis, tą skelbkite nuo stogų!
28 Ir nesibijokite tų, kurie žudo
kūną, bet sielos negali užmušti.
Verčiau bijokite to, kuris gali pra-
žudyti ir sielą ir kūną pragare.
29 Ar negalima du žvirbliu nu-
pirkti už tą patį pinigėlį ir vis
dėlto nė vienas jų nenupuola že-
mėn be jūsų Tėvo.
30 O gi ir visi jūsų galvos plau-
kai yra suskaityti.
31 Todėl nesibijokite, nes jūs ge-
resni esate už daugelį žvirblių.
32 Kas išpažins Mane žmonių
akivaizdoje, tą ir Aš išpažinsiu
Savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje.
33 O kas užsigins Manęs žmonių
akivaizdoje, tą ir Aš užsiginsiu
Savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje.
34 Neįsivaizduokite, kad Aš at-
nešiau žemėn ramybę. Aš ramybės
pasauliui neatsinešiau, bet kardą.
35 Nes Aš atėjau pykinti žmogų
prieš savo tėvą, dukterį prieš
savo motiną, marčią prieš savo
anytą,
36 kad žmogaus namiškiai bus jo
paties priešai.
37 Kas savo tėvą ir motiną la-
biau myli už Mane, tas Manęs ne-
vertas. Ir kas sūnų arba dukterį
labiau myli už Mane, tas Manęs
nevertas.
38 Ir kas neima savo kryžiaus ant
savęs ir neseka Manęs, tas Manęs
nevertas.
39 Kas savo gyvybę ieško išsau-
goti, tas praras ją. Ir kas neteks
savo gyvybės dėl Manęs, tas atras
ją.
40 Kas jus priima, tas Mane pri-

ima. O kas Mane priima, tas priima
tą, kuris Mane siuntęs yra.
41 Kas priima pranašą pranašo
vardan, tas gaus pranašo užmo-
kestį. Kas teisų priima dėl to,
kadangi jis teisus yra, tas gaus tei-
siojo atlyginimą.
42 Ir kuris pagirdys vieną šių
Mano prasčiausiųjų kaušeliu
šalto vandens, kadangi jis Mano
mokinys yra, iš tiesų sakau jums,
tasai nepasiliks be atlyginimo.

11

Jėzus Ir Jonas Krikštytojas

1 Baigęs duoti nurodymus savo
dvylikai mokinių, Jėzus išvyko iš
čia į jų miestus mokyti ir skelbti
Evangeliją.
2 O Jonas, išgirdęs kalėjime apie
Kristaus darbus, nusiuntė jis du
savo mokinių
3 ir liepė Jo paklausti: "Ar Tu esi
tas, kuris turi ateiti, arba mums dar
kito laukti?"
4 Jėzus tarė, atsiliepdamas:
"Nueikite ir papasakokite Jonui,
ką jūs girdėjote ir matėte.
5 — Aklieji praregėjo, raišieji
vaikšto, raupsuotieji buvo apvalyti,
kurtieji girdi, mirusieji prikeliami,
vargdieniams skelbiama Evangelija.
6 Ir išganytingas tasai, kuris
Manimi nepasipiktina!"
7 Kai anuodu nuėjo, pradėjo Jė-
zus kalbėti žmonėms apie Joną.
"Ko jūs išėjote į dykumą pasi-
žiūrėti? Ar jūs norite pamatyti vėjo
šen ir ten linguojamą nendrę?
8 Ką jūs norite pamatyti? Ar
žmogutį, apsirėdžiusį švelniais
drabužiais? Štai tie, kurie švelniais
rūbais apsirėdo, būna karaliaus
rūmuose.
9 Ar gal išėjote pasižiūrėti pra-
našo? Iš tiesų sakau jums—tasai
yra didesnis ir už pranašą,
10 nes tai yra, apie kurį parašy-
ta—štai, Aš siunčiu Savo pasiun-
tinį pirm Tavęs, kuris turi Tau ke-
lią pirm Tavęs paruošti."
11 Iš tiesų sakau jums, didesnio
už Joną Krikštytoją nėra kilu-
sio iš moterų gimusiųjų. Bet
mažiausiasis dangaus karalystėje
yra didesnis už jį.
12 Nuo Jono Krikštytojo dienų
dangaus karalystei daroma skriauda
tų, kurie mėgina smurtu į ją
įsiveržti.
13 Nes visi pranašai ir Įstatymas
pranašavo iki Jono.
14 Ir, jei jūs norite priimti, tai jis
yra tas Elyja, kuris turėjo ateiti.
15 Taigi klausykite, ausis
turėdami!
16 Su kuo palyginsiu Aš šitą
kartą? Jie panašūs į vaikus, es-
ančius turgavietėje, kurie šaukia
tiems, su kuriais žaidė,
17 tardami: "Mes jums ragelius
pūtėme, bet jūs nešokote, mes jums
raudas giedojome ir jūs nenorėjote
verkti."
18 Jonas atėjo, kuris nei valgo nei
geria ir vis dėlto jie sako, kad jis
velnio užsėstas.
19 Žmogaus Sūnus, atėjęs, valgo
ir geria, tai jie sako, štai žmogus,
kuris ryja ir vyną geria, su mui-
tininkais ir nusikaltėliais draugauja!
O vis dėlto išmintis pateisinama
savo vaisiumi!
20 Tada Jis pradėjo barti miestus,
kuriuose dauguma Jo darbų buvo
padaryta, o tie tačiau atgailos
nepadarė.
21 Vargas tau Chorazine, vargas
tau Betsaida! Jei tokie stebuklai
būtų įvykę Tyruje ir Sidone, ko-
kie pas jus atsitiko, tai jie seniai
būtų apsisiautę maišais, pele-
nuose atsisėdę ir atgailavę.
22 Taigi sakau jums, Tyrui ir Si-
donui teismo dieną bus lengviau,
negu jums.
23 O tu Kaparnaume, iki dangaus
išaugštintasis, būsi žemyn į pra-
garą nustumtas. Nes, jei Sodo-
moje šie stebuklai būtų įvykę,
tai ji ir šiandien čia tebebūtų.
24 Todėl sakau, Sodomos žemei
bus teismo dieną lengviau, negu
jums.
25 Tada tarė Jėzus atsakydamas:
"Aš garbinu Tave, Tėve, dangaus ir
žemės Viešpatie, kad Tu paslėpei

tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų ir
apreiškei tai kūdikiams.
26 Taip, Tėve, Tau tatai taip
patiko!
27 Visa yra Man Mano Tėvo pa-
vesta. Ir nė vienas nepažįsta Sū-
naus, kaip tik Tėvas. Ir nė vienas
nepažįsta Tėvo, kaip tiktai Sūnus
ir kuriam tai Sūnus apreikšti norės.
28 Ateikite pas Mane, visi jūs
vargstantieji ir apsunkintieji, Aš jus
atgaivinsiu!
29 Užsidėkite ant savęs Mano
jungą ir mokykitės iš Manęs, nes
Aš esu švelnus ir nuolankios šir-
dies, tai rasite savo sieloms
ramybės!
30 Nes Mano jungas yra malonus
ir lengvai panešamas.

12

Sabatos Viešpats

1 Tuomet vaikščiojo Jėzus po
javų laukus ir Jo mokiniai, išalkę,
pasiskabė varpų ir pradėjo jas
valgyti.
2 O fariziečiai, pamatę tai, tarė
Jam: "Tavo mokiniai daro tai, kas
sabatomis daryti uždrausta."
3 Bet Jis atsiliepė jiems: "Ar jūs
neskaitėte, ką Dovydas ir tie, ku-
rie su juomi buvo, darė, kai jie iš-
alkę buvo,
4 kai jis į Dievo namus įėjęs,
valgė pašventintos duonos, kurios
nei jis, nei su juomi esantieji valgyti
teisės neturėjo, o tiktai vieni
kunigai?
5 Ar jūs neskaitėte Įstatyme,
kaip kunigai sabatos dieną dirba,
laužydami sabatos Įstatymą ir
tačiau nenusikalsta?
6 Aš sakau jums, čia yra tas, ku-
ris ir už šventovę didesnis yra.
7 Jei jūs žinotumėte, ką reiškia
"Aš noriu pasigailėjimo, o ne au-
kos," tai nebūtumėte pasmerkę
nekaltųjų. Hošėa 6:6.
8 Nes Žmogaus Sūnus yra ir sa-
batos Viešpats."
9 Ir iš ten išėjęs, atėjo Jis į jų
bažnyčią.
10 Ir, štai, čia buvo žmogus su pa-
džiūvusia ranka. Ir jie paklausė Jo:
"Ar tinka gydyti sabatos dieną,"
norėdami ką nors iš Jo išgauti,
kuo Jį pakaltintų.
11 Bet Jis atsiliepė jiems: "Kuris
iš jūsų, turėdamas vienintelę
avelę, kuri sabatos dieną įkritusi
į duobę, nenutvertų jos ir
neištrauktų jos iš duobės?"
12 Ir žmogus yra daug vertesnis
už avį! Togidėl tinka sabatoje gera
daryti.
13 Ir Jis tarė tada tam žmogui:
"Ištiesk savo ranką!" Ir jis ją
ištiesė ir ji buvo vėl sveika, kaip
antroji.
14 Tai išėjo fariziečiai pasitarti
kaip Jį nužudyti.
15 Bet Jėzus žinojo tai ir pasiša-
lino iš tos vietos ir daugelis žmonių
sekė Jį ir Jis pagydė visus,
16 bet įsakė jiems, kad jie ne-
skelbtų, kas Jis esąs,
17 kad išsipildytų žodžiai pra-
našo Ješajos, skelbiančio:
18 "Štai Mano tarnas, kurį iš-
sirinkau, Mano Mylimasis, kurį
pamėgo Mano siela. Aš siųsiu Jam
Savo Dvasios ir Jis skelbs teisybę
tautoms.
19 Jis nesibars ir nešūkaus ir nie-
kas negirdės Jo rėkaujant gatvėse.
20 Įlūžusios nendrės Jis nesu-
laužys ir gruzdančio dagčio Jis
neišgesys tol, kol nebus teisybės
įgyvendinęs,
21 kad pagonys turės vilties Jo
vardu."
22 Tai atvedė pas Jį žmogų,
kuris buvo velnio užsėstas, aklas ir
nebylys. Ir Jis jį taip pagydė, kad
tas žmogus kalbėjo ir regėjo.
23 Ir visi žmonės buvo nustebinti,
tardami: "Ar tai ne Dovydo sūnus?"
24 Bet fariziečiai išgirdę tai, tarė:
"Jis išvaro velnius nekitaip, kaip
beelzebūbo, velnių vyriausiojo
pagalba."
25 Bet Jėzus žinojo jų mintis ir
tarė jiems: "Karalystė, gyvenanti
nesantaikoje, save susinaikina pati
ir kiekvienas miestas ar namai, ku-
rie susiskaldo, negali išsilaikyti.

26 Nes, jei šetonas šetoną išvaro, tai yra nesantaika jo karalystėje ir ji negali išsilaikyti.
27 O jei Aš velnius beelzebūbu išvarau, tai kuomi išvaro juos jūsų vaikai? Todėl jie bus jūsų teisėjais.
28 Bet, jei Aš velnius Dievo Dvasia išvarau, tai Dievo karalystė yra pas jus atėjusi.
29 Arba, kaip kas gali apiplėšti stipruolio namus, jei jis pirma įėjęs į jo namus, nesurištų stipruolio ir tada plėštų?
30 Kas ne su Manim, tas prieš Mane. O kas su Manim nerenka, tas išbarsto.
31 Todėl sakau jums, visos nuodėmės ir šmeižtai žmonėms atleidžiami, bet pasityčiojimas iš Dvasios nebus atleistas.
32 Ir jei kas kalba prieš Žmogaus Sūnų, tam atleidžiama. Bet, jei kas kalba prieš Šventąją Dvasią, tam neatleidžiama nei šiame, nei aname pasaulyje.
33 Sodinkite gerą medį, tai ir vaisius bus geras. Jei pasodinsite prastą medį, tai ir vaisiai bus prasti, nes iš vaisiaus pažįstame medį.
34 Jūs angių veislės, kaip jūs galite gera kalbėti, patys pikti būdami?
35 Geras žmogus lieja gera iš savo širdies gerumo, o piktas žmogus pikta iš savo širdies piktumo.
36 Bet Aš sakau jums, žmonės turės atsakyti teismo dieną už kiekvieną be reikalo pasakytą žodelį.
37 Nes tavo paties žodžiais būsi išteisintas ir tavo paties žodžiais būsi pasmerktas.
38 Tai tarė keli raštingųjų ir fariziečių: "Mokytojau, mes norėtume mielai pamatyti ženklą iš Tavęs."
39 Ir Jis atsiliepė jiems: "Pasileidusieji ir neištikimieji šių dienų pageidauja įrodymo. Jie negaus jokio kito įrodymo, kaip tik tą, kurį jiems paliko pranašas Jona.
40 Kaip Jona išbuvo tris dienas ir tris naktis jūrų gyvūno pilve, taip ir Žmogaus Sūnus išbus tris dienas ir tris naktis žemės prieglobstyje.
41 Ninevės gyventojai kelsis teismo dieną kartu su šia karta ir ją pasmerks, kadangi jie atgailavo, išgirdę Jonos pamokslą. O štai, čia yra didesnis už Joną.
42 Ana karalienė iš Pietų stos į paskutinį teismą kartu su šia karta ir ją pasmerks, kadangi ji atkeliavo nuo žemės pakraščių Šelomono išminties pasiklausyti. O, štai, čia didesnis už Šelomoną.
43 Jei pikta dvasia išeina iš žmogaus, tai ji perkeliauja visas sausas vietas, ieškodama poilsio, bet jo neranda.
44 Tada ji sako: "Sugrįšiu vėl į savo namus, iš kurių išėjau. Sugrįžusi, ji randa juos tuščius, iššluotus ir išpuoštus.
45 Tai ji nuėjusi, pasiima su savimi kitas septynias dvasias, piktesnes už save, ir jos įėjusios, apsigyvena ir tada su tuo žmogumi būna pikčiau, negu pirma buvo. Taip bus ir šiai piktajai kartai!"
46 Jam taip su žmonėmis dar bekalbant, štai, lauke stovėjo Jo motina ir Jo broliai, kurie norėjo su Juomi pasikalbėti.
47 Tai pranešė Jam vienas: "Štai, Tavo motina ir Tavo broliai stovi lauke ir nori su Tavimi pasikalbėti."
48 Jis atsiliepė tam, kuris Jam tai pranešė: "Kas yra Mano motina ir kas yra Mano broliai?
49 Ištiesęs Savo ranką į Savo mokinius, tarė Jis: "Štai, Mano motina ir Mano broliai!
50 Nes tasai, kuris vykdo Man dangiškojo Tėvo valią yra Mano brolis, sesuo ir motina."

13

Palyginimai

1 Tą pačią dieną išėjo Jėzus iš namų ir atsisėdo prie marių.
2 Ir susirinko daug žmonių prie

Jo, kad Jis įlipo į laivą ir čia
atsisėdo, o žmonės stovėjo krante.
3 Ir Jis jiems daug kalbėjo palyginimais, tardamas: "Štai išėjo sėjėjas sėti.
4 Jam besėjant, kai kurie grūdai nukrito prie kelio ir paukščiai, atlėkę, sulesė tuos.
5 Kiti grūdai krito ant akmeningos žemės, kurie greit išdygo, kadangi žemės tebuvo negilus sluogsnis,
6 o saulei užtekėjus, jie pavyto ir, negalėdami giliau šaknis išleisti, padžiūvo.
7 Kai kurie grūdai krito tarp erškėčių ir, erškėčiai užaugę, nusmelkė juos.
8 Kiti grūdai krito į gerą dirvą ir nešė derlių, šimteriopą grūdą, šešiasdešimteriopą ir trisdešimteriopą.
9 Ausis turėdami, pasiklausykite tai.
10 Ir mokiniai atėjo pas Jį ir klausė Jo: "Kodėl Tu jiems kalbi palyginimais?"
11 Jis tarė atsakydamas: "Jums duotos pažinti dangaus karalystės paslaptys. Bet jiems nėra duotos.
12 Nes turinčiam duodama, kad apsčiai turėtų. Bet iš neturinčio atimama ir tai, ką jis turi.
13 Todėl kalbu jums palyginimais, kadangi jie žiūrėdami nemato ir klausydami negirdi ir to nesupranta.
14 Taip pasitvirtina su jais Ješajos pranašystės žodžiai: "Jūs girdėte girdėsite, bet nesuprasite ir žiūrėte žiūrėsite, bet nepamatysite!"
15 Nes šių žmonių širdys yra taip užkietėjusios, kad jie klausydami negirdi, žiūrėdami nemato. Ir jie nematys savo akimis ir negirdės savo ausimis ir savo širdimis nesikreips į Mane, kad Aš juos pagydyčiau.
16 Bet jūsų akys yra palaimintos, matydamos ir jūsų ausys, girdėdamos.
17 Iš tiesų, Aš sakau jums, daugelis pranašų ir teisiųjų geidavo pamatyti tai, ką jūs matote, o jie nematė ir girdėti, ką jūs girdite, ir jie negirdėjo.
18 Taigi dabar paklausykite palyginimą apie sėjėją.
19 Jei kas girdi žodį apie karalystę ir jo nesupranta, tai ateina piktasis ir tai išplėšia iš jo širdies, kas joje pasėta buvo. Toks žmogus yra kaip prie kelio pasėti grūdai.
20 O žmogus, kuris su džiaugsmu žodį klauso ir jį priima, yra kaip grūdai sėti į akmeningą žemę.
21 Jis neturi atsparumo savyje, kaip grūdai, kurie negalėjo giliai įsišaknyti, ir mėtosi šen ir ten, kylant persekiojimams dėl žodžio, jis lengvai atpuola.
22 O kaip tarp erškėčių pasėtasis grūdas yra žmogus, kuris žodį girdi, bet žemeškieji rūpesčiai ir turtų patrauklumas atitraukia jį nuo to, kad jis jokio vaisiaus neatneša.
23 Bet kaip geron žemėn sėtas grūdas yra žmogus, kuris žodį klauso, supranta ir tada ir vaisiaus neša, vienas šimteriopai, kitas šešiasdešimteriopai, vėl kitas trisdešimteriopai.
24 Tada Jis davė jeims kitą palyginimą, tardamas: "Dangaus karalystė prilygsta žmogui, kuris gerą sėklą pasėjo į savo dirvą.
25 Bet žmonėms miegant, atėjo jo priešas ir pasėjo kukalius tarp kviečių ir nuėjo.
26 Kai pasėlis užaugo ir pradėjo vaisiaus nešti, buvo ir kukaliai užaugę.
27 Tai atėjo tarnai pas šeimininką ir klausė jo: "Šeimininke, ar negerą sėklą pasėjai savo dirvoje? Iš kur atsirado tie kukaliai?"
28 Jis tarė jiems: "Priešas tai padarė". Tai klausė tarnai: "Ar nori, kad mes nueitume ir išrautume tuos kukalius?"
29 Jis atsiliepė: "Neraukite, kad raudami kukalius, ir kviečius kartu neišrautumėte!"
30 Leiskite abejiems augti kartu

iki pjūties. O pjūties metu Aš pa-
sakysiu pjovėjams, kad pirma su-
rinktų kukalius ir surištų juos
į kūlelius, kad juos sudegintų,
bet kviečius surinktų į Mano
daržinę.
31 Dar kitą prilyginimą išdės-
tė Jis jiems, tardamas: "Dangaus
karalystė prilygsta garstyčių grū-
dui, kurį žmogus pasiėmė ir pa-
sisėjo savo dirvoje,
32 kuris yra mažiausias iš visų
sėklų, bet užaugęs yra didžiausiu
visų daržovių ir pasidaro me-
džiu, kad paukščiai po dangumi at-
skrenda ir laikosi jo šakose."
33 Kitame prilyginime tarė Jis:
"Dangaus karalystė prilygsta rau-
gui, kurį moteriškė įmaišė tri-
juose saikuose ir leido visą
įrūgti."
34 Visa tai kalbėjo Jėzus prilygi-
nimais žmonėms ir be palyginimų
Jis nieko nekalbėjo,
35 kad išsipildytų pranašo
skelbtieji žodžiai—Ps. 78:2—"At-
verdamas Savo burną, Aš apreiš-
kiu palyginimais tai, kas paslėpta
buvo nuo pasaulio pradžios!"
36 Tai paleido Jėzus žmones ir
grįžo į namus. Jo mokiniai priėjo
prie Jo ir prašė "Išaiškink mums
tą palyginimą apie kukalius
dirvoje."
37 Ir Jis ėmė jiems dėstyti. Žmo-
gaus sūnus yra tas, kuris gerą
sėklą sėja.
38 Dirva yra pasaulis. Gera sėkla
yra karalystės vaikai. Kukaliai yra
piktojo žmonės.
39 Priešas, kuris juos sėja, yra
velnias. Pjūtis yra pasaulio pa-
baiga. Pjovėjas yra angelai.
40 Taigi, kaip kukaliai išraunami
ir sudeginami, taip bus ir pasaulio
gale.
41 Žmogaus Sūnus siųs Savo
angelus ir jie surinks Savo karalys-
tėje visus pikta ir neteisybę
darančiuosius
42 ir įmes juos į degančią
krosnį, kurioje yra kaukimas ir
dantų klebėjimas.
43 Tada teisieji švies kaip saulė
savo Tėvo karalystėje. Taigi, pasi-
klausykite, ausis turėdami.
44 Dangaus karalystė dar prilygi-
nama paslėptam turtui dirvoje,
kurį žmogus atrado ir pasislėpė
dirvoje ir iš džiaugsmo eina ir par-
duoda visa, ką tik turi, ir perka
tą dirvą.
45 Dar palyginama dangaus ka-
ralystė pirkliui, ieškančiam gerų
perlų pirkti.
46 O kai jis brangų perlą su-
rado, ėjo jis ir pardavė visa, ką
turėjo, ir nusipirko jį.
47 Dar prilyginama dangaus ka-
ralystė tinklui, kuris metamas į
marias ir kuriuo sugaunama
įvairiausių žuvų.
48 Kai tinklas pilnas buvo, iš-
traukė jie jį ir užvilko ant kranto
ir atsisėdę, išėmė gerąsias ir su-
dėjo į indus ir netikusias numetė
šalin.
49 Taip bus ir pasaulio pabaigoje.
Angelai išeis ir išrankios piktuosius
iš gerųjų tarpo
50 ir sumes juos į degančią
krosnį, kurioje bus kaukimas ir
dantų klebėjimas.
51 Ar supratote visa tai? Jie at-
sakė Jam: "Taip."
52 Tai tarė Jis: "Todėl yra kiek-
vienas raštingasis, išmokytas dan-
gaus karalystei, lygus šeimininkui,
kuris išneša iš savo sandėlių
naujų ir senų lobių."
53 Kai Jėzus buvo baigęs dėstyti
visus šiuos palyginimus, išėjo Jis iš
šios vietos
54 ir parėjo į Savo tėviškę ir
skelbė jos bažnyčiose taip, kad jie
nustebinti buvo ir tarė: "Iš kur Jis
turi tokią išmintį ir tokią
galybę?"
55 Argi Jis ne dailidės sūnus? Ar
Marija nėra Jo motina? Ar Jokū-
bas, Juozėpas ir Simonas nėra Jo
broliai?
56 Ar Jo visos seserys nėra pas
mus? Iš kur Jis visa tatai turi?
57 Ir jie ėmė Juomi piktintis. Bet
Jėzus tarė jiems: "Pranašas nėra

niekur mažiau gerbiamas, kaip savo
tėviškėje ir savo namuose."
58 Dėl jų netikėjimo Jis ten ir
nedarė daug stebuklų.

14

Jono Krikštytojo Mirtis

1 Tuo metu išgirdo ketvirdalio
žemės valdytojas Herodas žinias
apie Jėzų
2 ir tarė savo žmonėms: "Tai yra
Jonas Krikštytojas, kuris prisikėlė
iš numirusiųjų ir todėl daro to-
kius didingus stebuklus.
3 O Herodas buvo Joną
suėmęs, surišdinęs ir padėjęs kalė-
jiman dėl Herodijos, jo brolio Pi-
lypo žmonos,
4 kadangi Jonas jį buvo per-
spėjęs: "Tau nevalia jos turėti."
5 Ir jis būtų jį mielai nužu-
dydinęs, jei jis nebūtų bijojęs
žmonių, kurie jį laikė pranašu.
6 Herodo gimimo dieną Hero-
dija pašoko svečiams ir Herodui
tatai taip patiko,
7 kad jis prisiekdamas prižadėjo
jai duoti, ką tik ji prašysianti.
8 Priėmusi motinos patarimą,
ji paprašė: "Duok man ant lėkštės
Jono Krikštytojo galvą."
9 Ir karalius nusiminė. Bet dėl
savo priesaikos ir dėl žmonių, ku-
rie su juomi prie stalo sėdėjo, jis
įsakė, kad tai būtų jai duota.
10 Ir jis nusiuntė į kalėjimą ir
leido nukirsti Jonui Krikštytojui
galvą.
11 Ir atnešė jo galvą ant lėkštės
ir davė ją mergaitei, o ši nunešė
galvą savo motinai.
12 Tai atėjo jo mokiniai, pasiėmė
jo lavoną, palaidojo jį ir pranešė
apie tai Jėzui.
13 Kai Jėzus tai išgirdo, sėdo Jis
vienas į laivą ir pasitraukė į
nuošalią vietą. O žmonės, iš-
girdę tai, sekė Jį iš miestų, ei-
dami pėsčiomis.
14 Išlipęs, pamatė Jėzus didelę
minią žmonių ir, pasigailėda-
mas, gydė Jis jų ligonius.
15 O vakarop atėjo pas Jį Jo
mokiniai ir tarė: "Čia yra dykuma
ir naktis artinasi, paleisk žmones
į miestelius, kad nuėję, nusi-
pirktų sau maisto."
16 Bet Jėzus atsakė jiems: "Nėra
reikalo, kad jie eitų. Jūs duokite
jiems pavalgyti!"
17 Jie atsiliepė: "Mes teturime
penkis kepalus duonos ir dvi žuvi."
18 Ir Jis tarė: "Atneškite Man
tuos!"
19 Ir Jis liepė žmonėms pasisėsti
ant žolės ir Jis, ėmęs tuos penkis
kepalus duonos ir tiedvi žuvi, pa-
žvelgė į dangų ir dėkojo ir laužė
ir davė mokiniams, kurie išdalino
žmonėms.
20 Ir jie valgė ir visi pasisotino ir
surinko dvylika krepšių likusių
trupinių.
21 O valgiusiųjų buvo apie
5000 vyrų be moterų ir vaikų.
22 Ir Jėzus įsakė mokiniams
tuojau sėsti į laivą ir irtis į
kitą pusę, kol Jis paleisiąs
minią.
23 O žmones nuo Savęs paleidęs,
ėjo Jis vienas į kalną pasimelsti.
Vakarui atėjus, Jis buvo ten vienas.
24 O laivas jau buvo marių vi-
duryje bangų mėtomas, nes jiems
reikėjo irtis prieš vėją.
25 Ketvirtos naktinės sargybos
metu atėjo Jėzus, vaikščiodamas
marių paviršiumi.
26 O Jo mokiniai išsigando, iš-
vydę Jį vaikščiojantį vandens
paviršiumi ir tarė: "Tai yra vai-
duoklis" ir ėmė šaukti iš baimės.
27 Bet Jėzus juos tuojau užkal-
bino, tardamas: "Džiaukitės, Aš
esmi, nebijokite!"
28 O Petras tarė Jam: "Viešpatie,
jei Tu tai esi, tai paliepk man ateiti
vandeniu pas Tave."
29 Ir Jis tarė: "Ateik!" Ir Petras
lipo iš laivo, kad eitų vandeniu pas
Jėzų.
30 Bet, kai jis pažvilgterėjo į
vėją, išsigando jis ir pradėjo skęsti
ir šaukti: "Viešpatie, gelbėk mane!"
31 O Jėzus ištiesė Savo ranką ir

pagavo jį tuojau ir tarė jam: "O
tu silpnatiki, kam tu pradėjai
abejoti?"
32 Ir abu sulipo į laivą ir vėjas
aprimo.
33 Bet tie, kurie laive buvo, par-
puolė prieš Jį tardami: "Tu esi iš
tikrųjų Dievo sūnus!"
34 Pasiekę krantą, jie išlipo Ge-
nėsareto apylinkėje.
35 Kai tik žmonės tos vietovės
sužinojo, kad Jėzus čia yra, jie
pranešė visai tai apylinkei ir suvedė
visus ligonius pas Jį.
36 Ir jie prašė, kad jie tik Jo rūbo
rumbą gautų paliesti. Ir visi, ku-
rie Jį palietė, buvo pagydyti.

15

Papročiai Ir Dievo Įsakymai

1 Tai atėjo pas Jį raštingieji ir
fariziečiai iš Jėrūzalės, tardami:
2 "Kodėl nesilaiko Tavo moky-
tiniai mūsų tėvų išlaikytųjų
nuostatų?"
3 O Jis atsiliepė: "Kodėl jūs lau-
žote Dievo įsakymą dėl
savųjų nuostatų?"
4 Dievas įsakė garbinti savo
tėvą bei motiną. Bet, kas savo
tėvą bei motiną keikia, tas turi
mirte mirti.
5 Bet jūs taip aiškinate. Kas savo
tėvui ar savo motinai sako: "Tą,
kuo būčiau tave galėjęs sušelpti,
paskyriau Dievui,"
6 tas tuo nepagerbia savo tėvo
ar motinos ir sulaužo Dievo
įsakymą, besilaikydamas
savųjų nuostatų.
7 Jūs veidmainiai, pranašas Je-
šaja tiksliai apie jus išpranašavo,
tardamas:
8 "Tie žmonės ateina pas Mane
savo burna ir garbina Mane savo
lūpomis, bet jų širdis yra labai toli
nuo Manęs!
9 Tuščiomis jie Man tarnauja,
mokydami pačių žmonių pasi-
darytus nuostatus."
10 Tai Jis pasišaukė žmones pas
save ir tarė jiems: "Įsiklausykite
ir supraskite!"
11 Žmogų sutepa netai, kas pro
burną įeina, bet tai, kas pro
burną išeina.
12 Tai priėjo prie Jo Jo mokytiniai
ir paklausė Jo: "Ar žinai, kad fari-
ziečiai pasipiktino, išgirdę tą
žodį?"
13 Bet Jis tarė jiems, atsiliepda-
mas: "Visi augalai, kurių Mano
dangiškasis Tėvas nesodino, bus
išrauti.
14 Palikite juos. Akli būdami, jie
aklus vedžioja. Jei aklas akląjį
veda, tai abu suvirsta į duobę."
15 Petras, įsiterpdamas, prašė:
"Išaiškink mums šitą
palyginimą!"
16 Jėzus atsiliepė: "Ar ir jūs dar
nesuprantate?
17 Ar nežinote, kad tai, kas pro
burną įeina, nueina į pilvą
ir savo keliu išeina iš kūno?
18 Bet, kas pro burną išeina, tai
ateina iš širdies ir užteršia žmogų.
19 O iš širdies ateina piktos min-
tys, žmogžudystė, pasileidimas,
paleistuvystė, vagystė, neteisingas
liudyjimas, pasityčiojimas.
20 Tai yra, kas žmogų padaro
užteršta. Bet valgyti nemazgo-
tomis rankomis, žmogaus teršte
neužteršia.
21 Iš tos vietos išėjęs, Jėzus nu-
vyko į Tyraus ir Sidono šalį.
22 Ir, štai kanaanietė moteriškė
atėjo iš tos apylinkės ir, šaukdama,
tarė: "Viešpatie, Dovydo Sūnau,
pasigailėk manęs! Mano duktė yra
sunkiai velnio varginama."
23 Ir Jis jai neatsiliepė. Tai prie Jo
priėjo Jo mokiniai ir prašė Jo:
"Atleisk ją, nes ji šaukia mums iš
paskos!"
24 Jis tarė, atsiliepdamas: "Aš esu
siųstas tik Izraelio žuvusioms
avims!"
25 Bet ji atėjo ir parpuolė prieš
Jį prašydama: "Viešpatie, padėk
man!"
26 O Jis atsiliepė: "Netinka atimti
duonos iš vaikų ir numesti ją
šunims."
27 Bet ji atsakė: "O vis dėlto valgo
šunyčiai tų trupiniukų, kurie
krinta nuo šeimininko stalo."

28 Tai atsiliepė Jėzus, jai tardamas: "Moteriške, tu esi stipraus tikėjimo. Tebūnie tau taip, kaip tu norėjai!" Ir jos duktė pasveiko tą pačią valandą.
29 Iš tos vietos eidamas, Jėzus atėjo prie Galilėjos Ežero ir užkopęs ant kalno, čia pasisėdo.
30 Ir atėjo pas Jį daugelis žmonių, turėdami su savimi, raišų, luošų, aklų, nebylių ir daugelį kitokių ir paliko juos prie Jėzaus kojų. Ir Jis juos išgydė,
31 kad žmonės stebėjosi, matydami nebylius kalbančius, luošus sveikus, raišuosius vaikščiojant, aklus reginčius ir garbino Izraelio Dievą.
32 Ir Jėzus pasišaukęs Savo mokinius pas Save, tarė: "Aš gailiuos tų žmonių. Jie išbuvo jau tris dienas pas Mane ir neturi ko valgyti. Ir Aš nenoriu jų paleisti nepavalgiusių nuo Savęs, kad neapalptų pakelyje."
33 Tai klausė Jį Jo mokiniai: "Iš kur imsime tiek duonos šioje dykumoje, kad pasotintume tokią didelę žmonių minią?"
34 O Jėzus paklausė jų: "Kiek turite duonos? Jie atsiliepė: "Septynis kepalus ir keletą žuvelių."
35 Ir Jis liepė susėsti žmonėms ant žemės.
36 Ir ėmęs tuos septynis kepalus duonos ir tas žuveles, dėkojo Jis, laužė ir davė mokiniams, kurie padalino tai žmonėms.
37 Visi valgė ir pasisotino ir surinko septynis pintines pilnas likusių trupinių.
38 O valgiusiųjų buvo 4000 vyrų be moterų ir vaikų.
39 Paleidęs žmonių minias, Jis sėdo į laivą ir atvyko į Magadano sritį.

16

Fariziečiai Reikalauja Ženklo

1 Tada priėjo fariziečiai ir sadukiečiai prie Jo ir gundė Jį, reikalaudami pamatyti ženklo iš dangaus.
2 Bet Jis tarė atsakydamas: "Vakarais jūs sakote—bus giedra, nes dangus raudonuoja—
3 rytmečiais jūs sakote—šiandien bus dargana, nes dangus raudonuoja ir ūkstosi. Jūs spėjate orą iš dangaus veido. Ar negalite atsekti ir laikų ženklų?
4 Ši pikta ir pasileidusi karta geidžia ženklo. Bet ji negaus jokio be pranašo Jonos ženklo. Ir palikęs juos, Jis nuėjo šalin.
5 Mokiniai nusiyrė į kitą krantą ir buvo pamiršę duonos su savimi pasiimti.
6 Bet Jėzus tarė jiems: "Žiūrėkite, kad išsisaugotumėte nuo fariziečių ir sadukiečių raugo!"
7 O jie tarpusavyje galvojo, kad Jis tatai pasakė, kadangi jie buvo duonos užmiršę su savimi pasiimti.
8 Tai pastebėjęs, tarė jiems Jėzus: "Jūs silpnatikiai, kam jūs rūpinatės, kad duonos su savimi nepasiėmėte?
9 Argi dar nesuprantate? Ar neatsimenate anų penkių kepalų ir anų 5000 žmonių ir kiek pintinių jūs ten surinkote?
10 Ir anų septynių kepalų ir 4000 žmonių ir kiek pintinių jūs ten surinkote?
11 Kaipgi jūs nesuprantate, kad Aš nekalbu apie duoną, tardamas: "Saugokitės fariziečių ir sadukiečių raugo!"
12 Tai jie suprato, kad Jis buvo kalbėjęs ne apie duonos raugą, bet apie fariziečių ir sadukiečių skelbiamą mokslą.
13 Atėjęs Jėzus į Kaisarijos Pilypo miestą, paklausė Jis Savo mokytinių: "Ką sako žmonės Žmogaus Sūnų esantį?"
14 Jie atsakė: "Keli sako, Tu esąs Jonas Krikštytojas, kiti sako, Tu esąs Elyja. Vėl kiti sako, Tu esąs Jeremija arba vienas iš pranašų.
15 Tai Jis jų paklausė: "O ką jūs sakote Mane esantį?"
16 Tai atsakė Simonas Petras ir tarė: "Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus!"
17 Ir Jėzus tarė, atsakydamas:

"Išganytas tu esi Simonai, Bar-
Jonai, kadangi kūnas ir kraujas tau
to neapreiškė, bet Mano Tėvas
danguje.
18 Ir Aš sakau tau: "Tu esi Petras
ir ant tos uolos Aš statysiu Savo
Surinkimą ir pragaro vartai jo
nenugalės.
19 Aš duosiu tau dangaus kara-
lystės raktus. Visa, ką tu žemėje
suriši, tai bus surišta ir danguje ir
ką tik atriši žemėje, tai bus atrišta
ir danguje."
20 Tai įsakė Jis savo moki-
niams, kad jie niekam nesakytų,
jog Jis esąs Kristus.
21 Nuo to laiko pradėjo Jėzus
Kristus apreikšti Savo mokyti-
niams, jog turėsiąs eiti į Je-
rūzalę, daug kentėti nuo
vyresniųjų ir vyriausiųjų ku-
nigų ir raštingųjų ir net mirti
bei prisikelti trečiąją dieną iš
mirusiųjų.
22 Tai pasivedė Jį Petras į
šalį ir perspėjo Jį: "Tesaugo Tave
Dievas, kad Tau taip neatsitiktų!"
23 O Jis, atsigręžęs, barė Petrą:
"Atsitrauk nuo Manęs, šetone, nes
tu mąstai apie tai, kas žmogui
tinka, o ne Dievui, tuo Mane
papiktindamas!"
24 Tai tarė Jėzus Savo moki-
niams: "Jei kas nori Mane sekti, tas
teužsiginie save, teima ant savęs
savo kryžių ir teseka Mane.
25 Nes, kuris norės savo gyvybę
išsaugoti, neteks jos, o kas neteks
savo gyvybės dėl Manęs, tas suras
ją.
26 Ką padėtų žmogui, jei jis
visą pasaulį laimėtų, o ne-
tektų savo sielos. Ką galėtų
žmogus duoti, kad atpirktų savo
sielą?
27 O Žmogaus Sūnus ateis Savo
Tėvo šlovėje su angelais atlyginti
kiekvienam sulig jo pasielgimu.
28 Iš tiesos sakau jums, kai kurie
iš čia stovinčiųjų neragaus mir-
ties, kol nebus pamatę Žmogaus
Sūnų ateinantį su Savo
karalyste!"

17

Jėzaus Peršvietimas

1 Po šešių dienų pasiėmė Jė-
zus su Savim Petrą, Jokūbą ir
Joną, jo brolį ir vienas su jais
užėjo į augštą kalną,
2 kur Jis buvo peršviestas jų
akivaizdoje, kad Jo veidas švietė
kaip saulė ir Jo rūbai kaip šviesa.
3 Ir, štai, jiems pasirodė Mozė
ir Ėlyja, kuriuodu su Juomi kalbėjo.
4 O Petras ėmė ir tarė Jėzui:
"Viešpatie, gera čia būti. Jei nori,
as pastatysiu čia tris palapines,
vieną Tau, vieną Mozei, vieną
Ėlyjai.
5 O jam dar taip bekalbant, štai,
šviesi debesis užėjo ant jų. Ir, štai,
balsas iš debesies tarė: "Tai yra
Mano mielasis Sūnus, kuriuomi Aš
džiaugiuosiu ir Jo turite klausyti."
6 Kai mokiniai tai išgirdo, puolė
jie ant savo veido, labai išsigandę.
7 Bet Jėzus atėjo prie jų, pa-
lietė juos ir tarė: "Atsistokite ir
nebijokite!"
8 O kai jie savo akis pakėlė, jie
kito nė vieno nematė, kaip tik Jėzų
vieną.
9 O lipant nuo kalno, įsakė
jiems Jėzus, kad niekam nepapa-
sakotų apie šitą regėjimą tol,
kol nebus Žmogaus Sūnus iš nu-
mirusių prisikėlęs.
10 Ir Jo mokiniai klausė Jo, tar-
dami: "Ką sako raštingieji? Ar
pirma turėsiąs Ėlyja ateiti?"
11 Jėzus atsiliepė jiems: "Ėlyja,
tiesa, turi ateiti ir viską atstatyti."
12 Bet Aš sakau jums: "Ėlyja yra
jau atėjęs, bet jie jo neatpažino ir
padarė su juomi, kaip jiems patiko.
Taip ir Žmogaus Sūnus turės nuo
jų kentėti."
13 Tai suprato Jo mokiniai Jį
apie Joną Krikštytoją
kalbėjusį.
14 Ir jiems sugrįžus prie
žmonių, atėjo pas Jį žmogus ir
puolė Jam į kelius,
15 tardamas: "Viešpatie, pasigai-
lėk mano sūnaus, kuris serga mė-

nesienos liga ir turi sunkiai kentėti, dažnai papuldamas į ugnį ar į vandenį.
16 Aš buvau jį atgabenęs pas Tavo mokinius, bet jie negalėjo jam padėti.
17 O Jėzus tarė atsakydamas: "O tu netikinčioji ir nelaboji karta, kaip ilgai Aš būsiu prie jūsų, jus pakęsdamas? Atveskite jį šen pas Mane!"
18 Ir Jėzus sudraudė jį ir velnias išėjo iš jo ir vaikas pasveiko tą pačią valandą.
19 Tai atėjo pas Jį Jo mokiniai pavieniui, klausdami: "Kodėl mes jo negalėjome išvaryti?"
20 Bet Jėzus tarė jiems, atsakydamas: "Dėl jūsų netikėjimo!" O iš tiesų sakau jums: "Jei jūs tikėjimą turėsite kaip garstyčių grūdą, tai jūs galėsite sakyti šiam kalnui "persikelk iš čia į ten," tai jis persikels ir nieko nebus jums negalima."
21 Šita veislė kitaip neišvaroma, kaip tik maldomis ir pasninkavimu.
22 Kai jie visi susiėjo Galilėjoje, tarė Jėzus jiems: "Atsitiks, kad Žmogaus Sūnus bus atiduotas į žmonių rankas.
23 Ir jie nužudys Jį ir Jis kelsis trečiąją dieną." Ir jie labai nusiminė.
24 Kai jie atėjo į Kapernaumą, prisistatė Petrui mokesčių rinkėjai, klausdami: "Ar jūsų mokytojas nemoka mokesčių?"
25 "Taip, Jis moka," atsakė jis. Ir jam parėjus į namus, Jėzus pirmasis jį užklausė: "Kaip tu manai Simonai, nuo kurių ima žemės karaliai mokesčius ir muitą, ar nuo savo piliečių, ar nuo svetimšalių?"
26 Jis atsiliepė: "Nuo svetimųjų." Jėzus atsakė: "Tai saviškiams nereikia mokėti!
27 Bet, kad mes jų nepapiktintume, nueik prie ežero, išmesk meškerę ir paimk pirmąją žuvelę, kurią sugausi, atidaryk jos žiomenis ir išimk iš jų pinigėlį ir tuo užsimokėk už Mane ir už save."

18

Dangaus Raktai

1 Tą pačią valandą atėjo mokiniai pas Jėzų, klausdami: "Kas yra didžiausias dangaus karalystėje?"
2 Jėzus pasišaukė vaikutį ir pasistatė jį jų tarpe,
3 tardamas: "Iš tiesų Aš sakau jums, jei jūs nesugrįšite ir nepasidarysite kaip vaikai, jūs neįeisite į dangaus karalystę.
4 Kas pasižemina ir yra kaip šis vaikutis, tas yra didžiausias dangaus karalystėje.
5 Ir kas tik priima tokį kūdikį Mano vardan, tas Mane priima.
6 Bet, kas papiktina vieną šių mažiausiųjų, kurie į Mane tiki, tam būtų geriau, jei jam užkabintų girnų akmenį ant kaklo ir jį marių gilybėn nuskandintų.
7 Vargas pasauliui dėl papiktinimų! Papiktinimai turi ateiti, bet vargas tam žmogui, per kurį jie ateina!
8 Jei tavo koja ar tavo ranka tave piktina, nukirsk ją ir mesk ją nuo savęs. Geriau tau be rankos ar be kojos įeiti į gyvenimą, negu būti įmestam į amžiną ugnį abiem kojom ir abiem rankom.
9 Jei tavo akis tave gundo, išplėšk ją ir mesk ją šalin. Geriau tau viena akim įeiti į gyvenimą, negu būti įmestam į pragaro ugnį dviem akimi.
10 Žiūrėkite, kad nė vieno šių mažųjų nepaniekintute, nes sakau jums, jų angelai danguje visą laiką mato veidą Mano dangiškojo Tėvo.
11 Nes Žmogaus Sūnus atėjo išganyti pražuvusiuosius.
12 Kaip galvojate? Jei žmogus turi šimtą avių ir viena nuklystų, ar jis nepaliktų devyniasdešimt ir

devynias kalnuose ir neeitų ieškoti vienos nuklydusios?
13 O jei jam pasitaikytų ją
surasti, Aš sakau jums, iš tiesų,
jis džiaugtųsi ta viena labiau, negu
tomis devyniasdešimtis ir devyniomis, kurios nebuvo nuklydusios.
14 Todėl ir nori jūsų dangiškasis
Tėvas, kad Jam nepražūtų nė
vienas šių mažutėlių.
15 Jei tavo brolis nusikalsta prieš
tave, eik ir pagraudenk jį savo akivaizdoje. Jei jis tavęs klausys, tai
būsi laimėjęs brolį.
16 Jei jis tavęs neklauso, tai pasiimk kitą ar du su savimi, kad
dviejų ar trijų liudininkų parodymais būtų paremta kiekviena
byla.
17 Jei jis tada tavęs neklauso, pranešk surinkimui. Jei jis surinkimo
neklauso, tai tebūnie jis tau kaip
pagonis ir muitininkas.
18 Iš tiesų sakau jums, ką jūs
žemėje surišate, tai bus ir danguje
surišta. Ką jūs atrišate žemėje, tai
bus atrišta ir danguje.
19 Dar sakau, jei du iš jūsų čia
žemėje susitaria ko melstis, tai
juodu gaus iš Mano dangiškojo
Tėvo.
20 Nes, kur du arba trys susirenka Mano vardan, ten ir Aš esu
jų tarpe!"
21 Tai atėjo Petras pas Jėzų,
klausdamas: "Viešpatie, kiek
kartų aš turiu atleisti savo broliui,
kuris prieš mane nusikalsta? Ar užteks septynių?
22 Jėzus jam atsiliepė: "Aš sakau
tau, ne septynis kartus, o net septyniasdešimtį kartų po septynis
kartus.
23 Todėl prilygsta dangaus karalystė karaliui, kuris norėjo atsiskaityti su savo tarnais.
24 Ir kai jis pradėjo atsiskaitymą, rado jis vieną, kuris jam
buvo skolingas 10,000 svarų.
25 O kai jis neturėjo kuo užsimokėti, liepė valdovas parduoti jį,
jo žmoną ir vaikus ir visa, ką jis
turėjo, ir užmokėti skolą.
26 Tai parsiklaupė tarnas ir meldė
jo, tardamas: "Valdove, pakentėk,
aš tau viską atmokėsiu!"
27 Tai pasigailėjo to tarno valdovas, paleido jį ir dovanojo jam
skolą.
28 Tai išėjo tasai tarnas ir rado
vieną savo draugų, kuris jam
šimtą sidabrinių skolingas buvo
ir nutvėręs, smaugė jį, tardamas:
"Sumokėk tu man, ką tu man
skolingas esi!"
29 Tai parpuolė jo bendradarbis
ir meldė jo: "Pakentėk, aš tau
viską atmokėsiu!"
30 Bet tas nesutiko ir įmesdino
jį į kalėjimą, iki
sugrąžinsiąs skolą.
31 O jo draugai labai nusivylė ir
pranešė visa, kas atsitiko, savo
valdovui.
32 Tai pasišaukė jį jo valdovas
ir tarė jam: "Tu, niekam nevertas
tarne, aš dovanojau tau visą
skolą, kadangi manęs maldavai.
33 Ar nereikėjo ir tau susimilti
savo draugo, kaip aš tavęs
pasigailėjau?"
34 Ir jo valdovas, užpykęs, atidavė jį kankintojams iki atiduosiąs jam visą skolą.
35 Taip padarys su jumis ir Mano
dangiškasis Tėvas, jei jūs visa širdimi nebūsite atleidę kiekvienas savam broliui.

19

Santuoka Ir Skyrybos

1 Kai Jėzus baigė tuos žodžius
kalbėti, išvyko Jis iš Galilėjos ir
atėjo į Jūdėjos sritis anapus
Jordano,
2 kur Jį daugelis žmonių sekė.
Ir Jis juos ten gydė.
3 Tai atėjo fariziečiai pas Jį ir
gundė Jį klausimais: "Ar valia
žmogui skirtis nuo žmonos dėl bet
kurios priežasties?"
4 Bet Jis atsakė jiems: "Ar neskaitėte, kad Tas, kuris pradžioje

žmogų sutvėrė, sutvėrė jį vyrą
su žmona
5 ir tarė: "Todėl žmogus paliks
savo tėvą ir motiną ir glausis prie
savo žmonos ir juodu bus vienas
kūnas."
6 Tokiu būdu juodu nėra du, bet
vienas kūnas. Ką Dievas yra
suvedęs, tą žmogus neturi
perskirti."
7 Ir jie klausė Jo: "Kodėl liepė
tada Mozė išduoti skyrybų
raštą, atsiskiriant?"
8 Jis atsiliepė jiems: "Mozė leido
jums skirtis nuo žmonos dėl jūsų
širdies kietumo. Bet pradžioje taip
nebuvo.
9 Bet Aš sakau jums—kas ski-
riasi nuo žmonos, jei ne dėl paleis-
tuvystės, ir veda kitą, tas
svetimauja."
10 Jo mokytiniai tarė Jam: "Jei
tada tokia yra vyro padėtis su jo
žmona, tai geriau nevesti."
11 Bet Jis atsiliepė jiems: "Tą
žodį nevisi išmano, o tik tie, ku-
riems tai duota.
12 Kai kurie neveda, kadangi jie
nėra tam gimę. Kai kurie neveda,
kadangi jie žmonių taip padaryti
yra. O vėl kiti atsisako vedybų,
kadangi jie dangaus karalystei pa-
sišventę yra. Kas tai išmano, tas ta-
tai tedaro."
13 Tai atgabeno vaikučių pas
Jį, kad Jis Savo rankas ant jų
uždėjęs, už juos pasimelstų. Bet
mokytiniai juos draudė.
14 O Jėzus tarė: "Leiskite kū-
dikėliams pas mane ateiti ir ne-
drauskite jiems, nes tokių yra
dangaus karalystė."
15 Ir, uždėjęs rankas ant jų, Jis
iš ten išėjo.
16 Ir, štai, atėjo vienas, kuris Jo
paklausė: "Mokytojau, ką gera aš
turiu daryti, kad įgyčiau amžiną
gyvenimą?"
17 Bet Jis atsakė: "Kam klausi
Manęs, kas gera esą. Geras tėra
tik VIENAS. O jei nori įeiti į
gyvenimą, laikykis įsakymų!"
18 Tai jis paklausė: "Kurių?"
Bet Jėzus atsakė: "Neužmušk, ne-
svetimauk, nevok, neliudyk
neteisybės,
19 gerbk tėvą ir motiną ir my-
lėk artimą, kaip pats save!"
20 Tai atsiliepė Jam jaunikaitis:
"Visų tų aš laikiausi iš jaunų
dienų. Ko man dar reikia?"
21 Jėzus atsakė: "Jei nori tobulas
būti, tai eik ir parduok visa, ką
turi ir atiduok tai varguoliams, tai
turėsi turtą danguje ir tada,
atėjęs, sek Mane."
22 Išgirdęs tuos žodžius, nusi-
minė jaunuolis ir nuėjo, nes jis tu-
rėjo daug turtų.
23 Bet Jėzus tarė Savo mokyti-
niams: "Iš tiesų sakau jums, tur-
tuoliams nebus lengva patekti į
dangaus karalystę.
24 Dar kartą sakau jums, kad
kupranugariui lengviai pralįsti pro
adatos ausį, negu turtuoliui pa-
tekti į dangaus karalystę."
25 Tai išgirdę, krūptelėjo Jo mo-
kiniai ir tarė: "Kas tad gali būti
išganytas?"
26 O Jėzus pasižiūrėjo į juos ir
atsiliepė: "Žmonėms tai
neįmanoma, bet Dievui viskas
galima!"
27 Tada iškėlė Petras klausimą:
"Štai, mes visa palikę, ėmėme Tave
sekti. O ką mes iš to turėsime?"
28 Bet Jėzus atsakė jiems: "Iš tie-
sos sakau jums, kad jūs, kurie Mane
sekėte, naujame gyvenime, Žmo-
gaus Sūnui sėdint Savo šlovės soste,
taip pat sėdėsite dvylikoje sostų,
teisdami dvylika Izraelio giminių.
29 Ir kas paliks namus, brolius,
seseris, tėvą ar motiną, žmoną
ir vaikus, ar laukus dėl Mano vardo,
tam bus šimteriopai atlyginta
amžinuoju gyvenimu.
30 Bet daugelis pirmųjų bus
paskutiniaisiais ir paskutinieji bus
pirmaisiais.

20

Vynuogyno Darbininkai

1 "Dangaus karalystė prilygsta

šeimininkui, kuris išėjo anksti rytą
samdytis darbininkų savo
vynuogynui.
2 O susiderėjęs su jais po sidabrinį
dienai, nusiuntė jis juos į
savo vynuogyną.
3 Apie devintąją valandą jis
išėjo į turgaus aikštę ir matė ten
kitus stovinčius be darbo
4 ir tarė jiems: "Nueikite ir jūs
į vienuogyną ir, kas teisinga bus,
aš jums užmokėsiu."
5 Ir jie nuėjo. O vėl išėjęs dvyliktąją
ir trečiąją valandą,
jis padarė tą patį.
6 Apie penktą valandą išėjęs,
jis rado dar kelis bestovinčius ir tarė
jiems: "Ko jūs čia stovite, visą
dieną laukdami?"
7 Jie atsiliepė: "Niekas mūsų
nesamdė. "O jis tarė jiems: "Nueikite
ir jūs į vienuogyną!"
8 Vakarui atėjus, tarė vynuogyno
savininkas savo ūkvedžiui:
"Pasišauk darbininkus ir užmokėk
jiems uždarbį, pradėdamas nuo
paskutiniųjų ir baigdamas
pirmaisiais."
9 Penktą valandą samdytieji
atėjo ir taip pat kiekvienas gavo po
sidabrinį.
10 Kai atėjo pirmutinieji, galvojo
jie daugiau gausią. Bet ir jų
kiekvienas gavo po sidabrinį
11 ir murmėjo prieš savininką,
12 tardami: "Paskutinieji tedirbo
vieną valandą ir tu juos sulyginai
su mumis, kurie mes triūsome
per visą dienos kaitrą."
13 Bet jis atsiliepė vienam iš jų,
tardamas: "Mielasis, aš nepadariau
tau jokios skriaudos! Ar mes nesusitarėme
po sidabrinį dienai?"
14 Imk, kas tavo yra, ir eik. O
šiems paskutiniesiems aš noriu
duoti, kaip ir jums.
15 Ar aš negaliu daryti su savo
pinigais, ką aš noriu? Ar tau nepatinka,
kai aš gera darau?"
16 Taip bus paskutinieji pirmaisiais
ir pirmieji paskutiniaisiais, nes
daug pašauktų, o maža išrinktų.
17 Eidamas augštyn į Jerūzalę,
Jėzus pasiėmė dvylika mokinių
skyriumi ir tarė jiems kelyje:
18 "Štai mes keliaujame į Jerūzalę
ir Zmogaus Sūnus bus atiduotas
vyriausiems kunigams ir
raštingiesiems, kurie Jį pasmerks
mirtin
19 ir perduos Jį pagonims, kad
Jį apšmeižtų, kankintų ir nukryžiuotų.
Bet trečią dieną Jis
prisikels.
20 Tai priėjo prie Jo Zabedajo
sūnų motina su savo sūnumis ir
parpuolė prieš Jį ir norėjo Jo ko
nors melsti.
21 Ir Jis paklausė jos: "Ko tu
nori?" Ji atsiliepė Jam: "Leisk, kad
šiuodu mano sūnu sėdėtų Tavo
karalystėje, vienas Tavo dešinėje,
kitas Tavo kairėje."
22 Jėzus atsiliepė: "Jūs nežinote,
ką jūs prašote. Ar galite jūs gerti
iš tos taurės, iš kurios Aš gersiu ir
ar galite tuo krikštu krikštytis, kuriuo
Aš esu krikštomas? Jie tarė
Jam: "Galime."
23 Ir Jis tarė jiems: "Tiesa, jūs
gersite Mano taurę ir būsite krikštomi
Mano krikštu, bet kas sėdės
Mano kairėje ir Mano dešinėje, tai
bus Mano Tėvo paskirta."
24 Tai išgirdę anie dešimtis mokinių,
pykterėjo ant tų dviejų
brolių.
25 Jėzus pasišaukė juos tada ir
tarė jiems: "Jūs žinote, kad pagonių
kunigaikščiai valdo savo
žmones griežta ranka ir galingieji
vartoja jėgą.
26 Bet taip neturi jūsų tarpe būti.
Kas nori dideliu būti jūsų tarpe,
tas tebūna jūsų tarnu,
27 ir kas nori pirmuoju būti jūsų
tarpe, tas tebūna jūsų tarnu,
28 lygiai, kaip Žmogaus Sūnus
neatėjo, kad būtų aptarnaujamas,
bet kad tarnautų ir atiduotų Savo
gyvybę daugeliui atpirkti."
29 Ir jiems iš Jerikos keliaujant,
sekė Jį didelė minia žmonių.
30 Ir, štai, du aklu, sėdėdamu
pakelyje išgirdo Jėzų praeinantį
ir, šaukdamu, tarė: "O Viešpatie,
Dovydo sūnau, susimilki mūsų!"
31 Bet žmonės ėmė juodu drausti,

kad tylėtų. O tuodu tuo labiau ėmė šaukti: "Dovydo sūnau, susimilk mudviejų!"
32 Tai Jėzus sustojo ir pasišaukė juodu ir paklausė: "Ko norita, kad judviem daryčiau?"
33 Juodu atsakė Jam: "Viešpatie, kad mudviejų akys atsivertų!"
34 Ir Jėzus pasigailėjo jųdviejų ir palietė jųdviejų akis ir juodu iš karto praregėjo savo akimis ir pradėjo Jį sekti.

21

Įžengimas Į Jerūzalę

1 Kai jie prisiartino prie Jerūzalės, atėję ties Alyvų kalnu, pasiuntė Jėzus du mokiniu,
2 tardamas: "Nueikita į priešais esantį kaimą ir tuojau rasita pririštą asilę su asilaičiu. Tuodu atriškita ir atveskita pas Mane.
3 Ir jei kas ką judviem sakytų, tai judu tarkita, kad jų Viešpačiui reikią ir tuojau juos paleis.
4 O visa tai atsitiko, kad išsipildytų pranašo skelbtas žodis:
5 "Pasakykite Ciono dukteriai, štai, atkeliauja tavo karalius, jodamas nuolankiai ant asilės ir asilaičio tos asilės, kuri įpratusi naštas nešti."
6 Tuodu mokytiniu nuėjo ir padarė taip, kaip Jėzus jiemdviem buvo liepęs.
7 Juodu atvedė asilę ir asilaitį, užklojo savo rūbus ant jų ir Jėzus užsėdo ant jų.
8 Didelė minia žmonių paklojo savo drabužius ant kelio, kiti laužė šakeles nuo medžių ir barstė jas kelyje.
9 O žmonės, priešakyje ir užpakalyje einantieji, šaukė, tardami "Hošyana Dovydo sūnui! "Pagarbintas tebūnie ateinąs Viešpaties vardan! Hošyana augštybėse!"
10 Ir Jam įžengiant į Jerūzalę sujudo visas miestas, klausdamas: "Kas Jis toksai?"
11 Bet žmonės atsiliepė: "Tai yra pranašas Jėzus iš Galilėjos Nazareto."
12 Ir Jėzus įėjo į šventovę ir išvarė visus, kurie pirko ir pardavė ir išvartė karvelių prekiautojų ir pinigų keitėjų stalus ir suolus,
13 tardamas jiems: "Parašyta yra—Mano namai turi būti maldos namai—o jūs padarėte juos plėšikų landyne!"
14 Ir atėjo pas Jį į bažnyčią aklų ir raišų ir Jis juos išgydė.
15 O kai vyriausieji kunigai ir raštingieji pamatė stebuklus, kuriuos Jis padarė ir vaikus krykštaujančius: "Garbė mūsų Išganytojui, Dovydo sūnui," tai jiems visiškai nepatiko.
16 Ir jie tarė Jam: "Ar negirdi, ką šie kalba?" Jėzus atsakė jiems: "Girdžiu. Ar niekuomet neskaitėte—vaikų ir kūdikių lūpomis Tu būsi liaupsinamas—?"
17 Palikęs juos, Jis išėjo iš miesto į Bėtaniją ir ten sustojo.
18 O kai ryte Jis grįžo į miestą, buvo Jis išalkęs
19 ir pamatęs pakelyje fygų medį, priėjo prie jo ir nieko nerado, kaip tik lapų ir tarė jam: "Nuo dabar per amžius tu vaisių nebeauginsi!" Ir fygų medis bematant padžiūvo.
20 Tai matydami, mokiniai stebėjosi, kaip tas fygų medis taip greit padžiūvo.
21 O Jėzus tarė jiems: "Iš tiesų sakau jums, jei tikėjimą turėsite ir neabejosite, tai ne tiktai su šiuo fygų medžiu tai galėsite padaryti, bet ir su šiuo kalnu. Jei jam sakysite, kad jis keltųsi ir griūtų į marias, tai taip ir atsitiks.
22 Ir visa, ką tikėdami melsite, tai gausite!"
23 O kai Jis įėjo į bažnyčią ir skelbė, priėjo prie Jo vyresniųjų kunigų ir valdžios žmonių ir klausė Jo: "Kieno leidimu Tu tai darai? Ir kas Tave įgalino tai daryti?"
24 Jėzus tarė jiems atsakydamas: "Ir Aš noriu jūsų ko paklausti. Jei atsakysite, tai ir Aš jums pasa-

kysiu, kieno įgaliojimais Aš tai
darau!
25 Iš kur buvo Jono krikštas,
ar iš dangaus ar iš žmonių?" O
jie galvojo, jei sakysime—iš
dangaus—, tai Jis mums prikaišios,
kodėl mes jam netikėjome.
26 Jei sakysime, kad—iš
žmonių—, tai mes turime
žmonių bijoti, nes žmonės visi
laikė Joną pranašu!
27 Tai atsakė jie Jėzui: "Mes to
nežinome." O Jis patvirtino: "Tai
ir Aš jums nesakysiu, kieno
įgaliojimais Aš tai darau!"
28 "O ką jūs į tai pasakysite?"
Žmogus turėjo du sūnu, iš kurių
pirmam jis tarė: "Sūnau, eik ir dirbk
šiandien mano vynkalnyje!"
29 Bet tas sūnus nesutiko, tarda-
mas, aš to nedarysiu. Veliau jis ap-
sigalvojo ir nuėjo.
30 Tą patį jis pasakė ir antram
sūnui. Šitas prižadėjo nueiti, bet
nenuėjo.
31 "Katras iš tų dviejų vykdė
savo tėvo valią?" Jie atsakė: "Pir-
masis." Tai Jėzus atsiliepė: "Iš
tiesų sakau jums, muitininkams ir
paleistuvėms bus lengviau patekti
į Dievo karalystę, negu jums!
32 Jonas atėjo pas jus ir mokė jus
tikrojo kelio ir jūs jam netikėjote.
O muitininkai ir paleistuvės jam
tikėjo. Nors jūs ir matėte, tačiau
atgailos nepadarėte ir jam
netikėjote!"
33 Pasiklausykite kitą prilygi-
nimą. Buvo šeimininkas, kuris
prisodino visą vynuogyną,
aptvėrė jį tvora, išsikasė spaus-
tuvę, pasistatė bokštą ir visa vy-
nininkams persamdęs, išvyko į
svetimą šalį.
34 O derliaus metu jis atsiuntė
savo tarnus pas vynininkus, kad
atsiimtų vaisių.
35 Tai pagavo vynininkai tuos tar-
nus ir vieną primušė, kitą nu-
žudė ir trečiąjį akmenimis
užmušė.
36 Tai jis nusiuntė kitus tarnus ir
jų daugiau, negu pirmųjų buvo.
O tie jiems taip pat padarė.
37 Po to siuntė jis pas juos savo
sūnų, galvodamas, kad jie sūnaus
bijosis.
38 O vynininkai, pamatę sūnų,
susitarė eiti ir užmušti jį, ir jam
esant tėvoniui, pasisavinti jo
tėviškę.
39 Jie sugavo jį, išvarė iš vyn-
uogyno ir užmušė jį.
40 Taigi, ką padarys vynuogyno
savininkas su vynininkais, kai jis
ateis?
41 Jie atsakė: "Jis išžudys juos
nesigailėdamas ir persamdys vyn-
uogyną kitiems vynininkams, ku-
rie jam pristays derlių tinkamu
laiku."
42 Jėzus tarė jiems: "Ar nie-
kuomet neskaitėte psalmėse,
118:22-23, kad tas akmuo, kurį
statybininkai išmetė, kampiniu ak-
meniu pasidarė. Tatai buvo mūsų
akims Viešpaties stebuklingai
surėdyta.
43 Todėl sakau jums, Dievo kara-
lystė bus jums atimta ir duota tau-
tai, kuri atneš savo vaisių.
44 Ir kas suklups ant šio akmens,
tas sutrupės ir ant kurio šitas ak-
muo užkris, tas bus sutriuškintas."
45 Vyresnieji kunigai bei fari-
ziečiai, girdėdami šį prilyginimą,
suprato, kad Jis apie juos kalbėjo.
46 Ir jie tykojo Jį suimti, bet
bijojosi žmonių, kurie Jį laikė
pranašu.

22

Karalaičio Vestuvės

1 Ir Jėzus vėl kalbėjo jiems pri-
lyginimais, tardamas:
2 "Dangaus karalystė prilygsta
karaliui, kuris savo sūnui vestuves
kėlė.
3 Jis išsiuntinėjo savo tarnus
svečius į vestuves pašaukti ir jie
nenorėjo ateiti.
4 Ir vėl jis išsiuntė kitus tarnus,
kuriems jis liepė pasakyti svečiams:
Štai, vaišės jau paruoštos. Jaučiai
ir penimi veršiai paskersti ir viskas
yra paruošta. Ateikite į vestuves!

5 Bet tai jiems nerūpėjo ir jie
nuėjo, vieni ūkio darbus dirbti, kiti
prekybos reikalais.
6 Bet kai kurie sugavo jo tarnus
ir išniekindami juos, nužudė.
7 Tai supyko karalius ir išsiuntė
kariuomenės dalinį, kuris sunaikino žudikus ir uždegė jų miestą.
8 Tai tarė jis savo tarnams:
"Vestuvės paruoštos, bet svečiai
nebuvo verti tų vestuvių.
9 Todėl išeikite į gatves ir
kvieskite į vestuves ką tik
sutiksite."
10 Ir tarnai išėjo į gatves ir sukvietė, ką tik surado, gerų ir
prastų ir stalai visi buvo apsėsti.
11 Tai įėjo karalius svečius pasižiūrėti ir pastebėjo vieną, kuris
neturėjo vestuvinių drabužių
12 ir paklausė jo: "Mielasis, kaip
tu įėjai be vestuvinių
drabužių?" Tas žmogus nežinojo
ką atsakyti.
13 Tai tarė karalius savo tarnams:
"Suriškite jo rankas ir kojas ir numeskite jį į tolimiausią tamsybę, kurioje yra kaukimas ir
dantų klebėjimas.
14 Nes daugelis yra pašauktų,
bet maža išrinktų!"
15 Tai išėjo fariziečiai pasitarti,
kaip sugauti Jėzų Savo kalboje.
16 Tai nusiuntė jie keletą
savųjų mokytinių su keliais
Herodo žmonėmis pas Jį, kurie
tarė: "Mokytojau, mes žinome, kad
Tu teisingas esi ir teisingai mokai
Dievo kelių, nesivaržydamas ir
neatsižvelgdamas į asmenį.
17 Todėl pasakyk mums Savo
nuomonę, ar verta ciesoriui mokėti mokesčius, ar ne?"
18 Jėzus suprato jų klastą ir
tarė jiems: "Kam gundote Mane,
jūs veidmainiai?
19 Parodykite Man mokestinį
pinigėlį!" Ir jie atnešė Jam grašį.
20 Jis paklausė: "Kieno čia atvaizdas ir kieno įrašas?"
21 Jie atsakė: "Ciesoriaus." Tai
tarė Jis jiems: "Taigi duokite ciesoriui, kas ciesoriaus ir Dievui, kas
Dievo!"
22 Tuo jie buvo nustebinti ir palikę Jį, nuėjo šalin.
23 Tą pačią dieną priėjo prie
Jo sadukiečiai, kurie tvirtina, kad
nėra prisikėlimo ir klausė Jo,
24 tardami: "Mozė yra sakęs, jei
žmogus mirdamas nepalieka
vaikų, tai turi jo brolis imti jo
žmoną ir jam vaikų auginti.
25 Taip buvo pas mus septyni
broliai. Pirmasis, vedęs, numirė. Jis
neturėjo vaikų ir paliko savo
žmoną savo broliui.
26 Taip pat padarė antrasis ir trečiasis ir kiti iki septintojo brolio.
27 Po visų numirė ir ta
moteriškė.
28 Taigi, kurio žmona ji bus prisikeliant? Juk visi septyni ją buvo
vedę!"
29 Bet Jėzus tarė jiems: "Jūs
klystate, kadangi jūs nepažįstate
nei Rašto, nei Dievo galybės.
30 Prisikėlusieji nei ves, nei tekės,
bet bus lygūs angelams Dievo
danguje!
31 Bet, ar neskaitėte apie mirusiųjų prisikėlimą, kas jums
Dievo, taip kalbančio, pasakyta:
32 —Aš esmi Dievas Abraomo,
Dievas Izaoko ir Dievas Jokūbo. Bet
Dievas nėra numirusiųjų Dievas, o yra Dievas gyvųjų."
33 Žmonės, girdėdami tai, stebėjosi Jo pamokslu.
34 O fariziečiai, išgirdę, kad Jis
sadukiečius nutildė, susirinko
35 ir vienas jų raštingųjų,
gundydamas, paklausė Jo:
36 "Mokytojau, kuris įsakymas
yra pats didžiausias Įstatyme?"
37 Bet Jėzus tarė jam: "Mylėk
Dievą, savo Viešpatį visa širdimi, visa siela, visu savo
nusistatymu.
38 Tai yra pirmasis ir didžiausias
įsakymas.
39 Bet antrasis yra lygus tam—
mylėk savo artimą, kaip pats save!
40 Su šiais dviem įsakymais yra
susijęs visas Įstatymas su
pranašystėmis."
41 Kol fariziečiai tebebuvo susirinkę, Jėzus paklausė jų,

42 tardamas: "Kaip jums atrodo, kieno sūnus yra Kristus?" Jie atsakė: "Dovydo."
43 Tada Jis jų paklausė: "Kaip gali tada Dovydas Dvasioje Jį vadinti Viešpačiu, išsireikšdamas psalmėje, 110:1
44 —Viešpats tarė mano Viešpačiui, sėskis Mano dešinėn, kol padėsiu Tavo priešus po Tavo kojomis—
45 taigi, jei Dovydas Jį Viešpačiu vadina, kaip gali Jis jo sūnumi būti?"
46 Į tai Jam niekas negalėjo atsakyti nė žodelio ir nuo tos dienos jie nebedrįso Jo beklausti.

23

Jų Žodžiai Ir Jų Darbai

1 Tai kalbėjo Jėzus žmonėms ir Savo mokiniams,
2 tardamas: "Mozės soste sėdi raštingieji ir fariziečiai.
3 Visa, ką jie sako, darykite, tik netaip, kaip jie daro. Jie kalba, bet nedaro.
4 Jie uždeda sunkų jungą žmonėms ant sprando, bet patys nepasijudina nė vienu pirštu.
5 Visus savo darbus jie daro tam, kad žmonėms pasirodytų. Jie praplatina savo maldos diržus ir pailgina savo rūbų rumbą.
6 Jie mėgsta sėdėti garbingoje vietoje prie stalo ir bažnyčioje.
7 Jiems patinka, kai juos sveikina turguje ir įkalbina, sakydami "mokytojau."
8 Bet jūs nesivadinkite mokytojais, nes VIENAS yra jūsų mokytojas. O jūs visi esate broliais.
9 Ir nė vienas žemėje nesivadinkite tėvu, nes Vienas yra jūsų tėvas, kuris danguje yra.
10 Nesivadinkite mokytojais, nes vienas yra jūsų mokytojas—Kristus.
11 Vyriausias jūsų tarpe tebūna jūsų tarnu.
12 Nes, kas pats save pasiaugština, tas bus pažemintas. O kas pasižemina, tas bus paaugštintas.
13 Vargas jums, jūs raštingieji ir fariziečiai, jūs veidmainiai, kurie užrakinate dangų žmonėms. Jūs neįeinate patys, o tiems, kurie nori įeiti, jūs neleidžiate įeiti.
14 Vargas jums, jūs raštingieji ir fariziečiai, jūs veidmainiai, kurie našlių namus suėdate, ilgas maldas melsdami. Todėl jūs susilauksite tuo sunkesnės bausmės.
15 Vargas jūms, jūs raštingieji ir fariziečiai, jūs veidmainiai, jūs keliaujate jūromis ir žeme, kad pasidarytumėte sau vieną naujatikį. Ir kai esate jį įtikinę, tai padarėte iš jo pragarui dvigubai vertu sūnumi, negu patys esate.
16 Vargas jums, jūs aklieji vadai, kurie sakote, kad prisiekti šventovės vardu nieko nereiškia, bet kas šventovės auksu prisiekia, tas įsipareigoja.
17 Jūs kvailučiai ir aklieji! Kas svarbiau, auksas ar bažnyčia, kuri auksą pašventina?
18 Arba, kas prisiekia altoriumi, tai nieko nereiškią, bet prisiekdamas žmogus aukomis ant altoriaus, save įsipareigoja.
19 Jūs kvailučiai ir aklieji! Kas svarbiau, ar aukos ant altoriaus, ar pats altorius, kuris pašventina aukas?
20 Kas prisiekia altoriumi, tas prisiekia juomi ir visu, kas ant jo yra.
21 Kas prisiekia bažnyčia, tas prisiekia ir tuo, kas joje gyvena.
22 Ir kas prisiekia dangumi, tas prisiekia ir Dievo sostu ir Tuo, kuris jame sėdi.
23 Vargas jums, jūs raštingieji ir fariziečiai, jūs veidmainiai, kurie duodate dešimtinę nuo mėtų, krapų ir kmynų, bet išleidžiate, kas svarbiausia Įstatyme—teisingumą, gailestingumą ir tikėjimą. Vieną vykdydami, nepalikite kito.
24 Jūs aklieji vadai, uodus jūs iškošiate, bet praryjate kupranugarį!
25 Vargas jums, jūs raštingieji ir fariziečiai, jūs veidmainiai, kurie

taures ir dubenius iš viršaus švarius
laikote, bet viduje jie yra pilni plėš-
rumo ir nesotumo.
26 Tu aklasis farizieti! Išvalyk
pirma savo taurės vidų, kad ir jos
išorė apsivalytų!
27 Vargas jums, jūs raštingieji ir
fariziečiai, jūs veidmainiai, kurie
esate kaip pabaltinti antkapiai, ku-
rie iš viršaus gražiai atrodo, bet vi-
duje yra pilni kaulų ir
nešvarumų.
28 Taip ir jūs pasirodote žmo-
nėms iš viršaus geri, bet viduje
esate pilni veidmainystės ir
nusikaltimų.
29 Vargas jums, jūs raštingieji ir
fariziečiai, jūs veidmainiai, kurie
pranašams kapus statote ir puošiate
teisiųjų paminklus,
30 tardami: "Jei būtume gyvenę
savo protėvių laikais, tai mes ne-
būtume jiems padėję, pranašus
žudant."
31 Taigi, jūs patys prieš save pa-
tvirtinate, kad jūs esate vaikai tų,
kurie pranašus žudydavo.
32 Taigi ir jūs prisidėkite, pildy-
dami savo tėvų saiką!
33 Jūs žalčiai ir angių veisle,
kaip jūs galvojate išsisukti iš pra-
garo bausmės?
34 Todėl, štai, Aš siunčiu jums
pranašų, išmintingųjų ir raš-
tingųjų, kurių kai kuriuos jūs
nužudysite, kai kuriuos kankinsite
savo bažnyčiose, kai kuriuos nu-
kryžiuosite, persekiodami juos iš
vieno miesto į kitą,
35 kad ant jūsų užeitų visas
teisusis kraujas, žemėje pralietas,
nuo kraujo teisiojo Abelio iki kraujo
Zekarijos, Jehojados sūnaus, kurį
užmušėte tarp bažnyčios ir
altoriaus.
36 Iš tiesų sakau jums, viso to
susilauks šitoji jūsų karta.
37 Jerūzale, Jerūzale, tu, kuri
pranašus žudai ir akmenimis už-
muši tuos, kurie pas tave atsiųsti!
Kaip dažnai Aš norėjau tavo vaikus
surinkti kaip višta savo vištyčius po
savo sparnais surenka, o jūs
nenorėjote.
38 Štai, jums paliks apleistus na-
mus. Jer. 22:5, Ps. 69:26.
39 Nes Aš sakau jums, nuo šio
laiko Manęs nebematysite iki su-
šuksite: "Dievas telaimina atei-
nantį Viešpaties vardan!"

24

Kristaus Atėjimas

1 Kai Jėzus išėjo iš šventovės ir
buvo beeinąs šalin, priėjo prie Jo
mokiniai, kad aprodytų Jam šven-
tovės pastatus.
2 Bet Jėzus tarė jiems: "Ar jūs
viso to nematote? Iš tiesų sakau
jums, čia neliks nė akmuo ant ak-
mens, kuris nebus nesugriautas!"
3 Kai Jis ant Alyvo kalno buvo
atsisėdęs, atėjo pas Jį pavieniui Jo
mokiniai, klausdami: "Pasakyk
mums, kada tai bus ir koks bus
ženklas Tavo atėjimo ir pasaulio
pabaigos?"
4 Bet Jėzus tarė jiems atsaky-
damas: "Žiūrėkite, kad jūsų nie-
kas neišvedžiotų!
5 Nes Mano vardan daugelis
ateis, apsimesdami Kristumi ir dau-
gelį suvedžios.
6 Daug girdėsite apie karus ir
grąsinimus karu. Sekite ir nenu-
sigąskite. Visa tai taip turės būti.
Bet tai dar nebus pabaiga.
7 Nes tauta sukils prieš tautą,
karalystė prieš karalystę ir užeis
maras ir badas ir žemė ims drebėti
įvairiose vietovėse.
8 Bet tai bus tik pradžia viso
sielvarto.
9 Tada jūs pergyvensite kanki-
nimus ir žudynes ir būsite neapken-
čiami visų žmonių dėl Mano
vardo.
10 Tada bus daug pasipiktinimo.
Vienas kitą išdavinės, vieni kitų
neapkęsdami.
11 Atsiras daugelis pranašų ir
daugelį išvedžios.
12 Kadangi neteisybė labai plėsis,
prasidės meilės atšalimas.
13 O kuris bus ištvermingas iki
pabaigos, tas bus išganytas.

14 Ir ši karalystės Evangelija bus
skelbiama visame pasaulyje,
visoms tautoms liudydama ir tada
ateis pabaiga.
15 Ir kai jau išvysite pranašo
Danielio paskelbtą sunaikinimų
baisenybę, prasidėjusią šventoje
vietoje, tai skaitydami, išmanykite.
16 Jūdėjoje esantieji tebėga tada
į kalnus.
17 Kas būtų ant stogo, tegu ne-
lipa žemyn ką nors pasiimti.
18 Laukuose esąs tegu nesu-
grįšta pasiimti apsiausto.
19 Tomis dienomis bus sunku
nėščioms ir vaikus žindančioms
moterims.
20 Bet melskitės, kad jums ne-
tektų bėgti žiemos metu ar saba-
tos dieną!
21 Nes tuomet bus daug sielvarto,
kurio nebuvo nuo pasaulio pra-
džios iki šios dienos ir kokio dau-
giau nebebus.
22 Ir jei tos dienos nebūtų su-
trumpintos, tai nebūtų nė vienas
išganytas. Bet dėl išrinktųjų
dienos bus sutrumpintos.
23 Jei jums tada kas tartų: "Štai,
čia Kristus arba tenai, tai netikėkite.
24 Nes kelsis Kristaus apsimetė-
lių ir netikrų pranašų, kurie
didelius ženklus ir stebuklus rody-
dami, mėgins, jei galima, išve-
džioti net išrinktuosius.
25 Štai, Aš jums tai iš anksto
pasakiau.
26 Taigi, jei jums tars—štai, Jis
yra dykumoje, tai neeikte jon! Jei
sakys, Jis yra kambaryje, tai
netikėkite!
27 Nes, kaip žaibas, išeidamas iš
rytų, nušviečia iki vakarų, toks
bus ir Žmogaus Sūnaus atėjimas.
28 O kur bus lavonų, ten susi-
rinks ereliai.
29 Ir tuojau su tų dienų prie-
spaudomis pradės saulė aptemti,
mėnulis pames savo šviesą,
žvaigždės ims kristi nuo dangaus ir
išsijudins dangaus galybės.
30 Ir tada pasirodys Žmogaus
Sūnaus ženklas danguje ir visos
žmonių giminės ims dejuoti, kai
išvys Žmogaus Sūnų ateinantį
debesyse su didele galybe ir šlove.
31 Ir Jis išsiųs Savo angelus su
skambančiais trimitais surinkti Savo
išrinktuosius iš visų keturių
vėjų, nuo vieno dangaus pakraš-
čio ligi kito.
32 Iš fygos medžio mokykitės
palyginimo. Jo šakoms sprogstant
ir lapeliams atsirandant, numanote
vasarą ateinant.
33 Kai visa tai matysite, tai ži-
nokite, kad Jis yra arti už jūsų
durų.
34 Iš tiesų sakau jums, ši tauta
nepraeis tol, kol visa tai nebus
įvykdyta.
35 Dangus ir žemė sugaiš, bet
Mano žodžiai nesugaiš.
36 Bet tos dienos ir valandos nie-
kas nežino, nei angelai, nei Sūnus
danguje, o tiktai Mano Tėvas
vienas.
37 Lygiai, kaip buvo Noacho
dienomis, taip bus ir Žmogaus Sū-
naus atėjimo metu.
38 Nes dienomis prieš tvaną
žmonės valgė ir gėrė, tuokėsi ir buvo
sutuokti ligi tos dienos, kurią
Noachas įžengė į laivą.
39 Ir jie nesirūpino, kol užėjo
tvanas ir visus juos nunešė. Taip
bus ir Žmogaus Sūnaus atėjimo
metu.
40 Tuomet bus du laukuose, ku-
rių vieną paims, kitą paliks.
41 Dvi mals maltuvėje girnomis,
kurių viena bus paimta, o antroji
palikta.
42 Todėl budėkite, nes nežinote,
kurią valandą ateis jūsų
Viešpats.
43 Supraskite, jei namų šeimi-
ninkas žinotų, kurią valandą
vagis ateisiąs, jis mielai budėtų
ir neleistų į savo namus
įsilaužti.
44 Todėl būkite ir jūs pasiruošę,
kadangi Žmogaus Sūnus ateis ne-
sitikėtu laiku.
45 Bet kur yra toks ištikimas ir
protingas tarnas, kuriam šeiminin-

kas pavestų visą šeimyną, kad
jis jiems duotų maisto tinkamu
laiku?
46 Išganytas yra toks tarnas,
kurį jo šeimininkas, ateidamas,
randa taip bedarantį!
47 Iš tiesų sakau jums, jis paves
jam visus savo lobius.
48 Bet jei koks piktas tarnas sa-
kytų savo širdyje "mano šeimi-
ninkas dar negreit sugrįš"
49 ir pradėtų mušti savo ben-
dradarbius, valgytų ir gertų su
girtaisiais,
50 tai sugrįš to tarno šeiminin-
kas nelauktą dieną ir nesitikėtą
valandą
51 ir jį sukapodins į gabalus
ir padės jį ten kartu su veidmai-
niais, kur bus kaukimas ir dantų
klebėjimas."

25

Dešimtis Mergaičių

1 Tada prilygs dangaus karalystė
dešimčiai mergaičių, kurios pa-
siėmusios savo žibintus, išėjo jau-
nikio pasitikti.
2 Penkios jų buvo paikos ir
penkios buvo gudrios.
3 Paikosios pasiėmė žibintus, bet
aliejaus su savimi nepasiėmė.
4 O gudriosios pasiėmė aliejaus
induose su savo žibintais.
5 Jaunikiui užtrunkant, mer-
gaitės ėmė snausti ir visos užmigo.
6 Vidunaktį jos išgirdo balsą:
"Jaunikis ateina, išeikite jo
pasitikti!"
7 Tuomet visos mergaitės atsikėlė
ir susitvarkė savo žibintus.
8 O paikosios tarė gudriosioms:
"Duokite mums savo aliejaus, nes
mūsų žibintai gęsta."
9 Gudriosios atsiliepė: "Mes ne-
galime jums duoti, kad vėliau ir
mums nepritrūktų, kaip jums.
Nuėjusios nusipirkite sau aliejaus
iš pardavėjų."
10 Ir joms išėjus pirktis aliejaus,
atėjo jaunikis. Tos, kurios buvo pa-
siruošusios, nuėjo su jaunikiu į
vestuves ir durys buvo užrakintos.
11 Vėliau atėjo ir anos penkios,
tardamos: "Viešpatie, viešpatie,
atidaryk!"
12 Bet jis atsiliepė: "Iš tiesų
sakau jums, aš nepažįstu jūsų."
13 Todėl budėkite, kadangi neži-
note nei dienos, nei valandos,
kurią ateis Žmogaus Sūnus.
14 Tuomet dangaus karalystė bus
kaip žmogus, iškeliaująs, kuris
savo tarnus pasišaukė ir jiems savo
turtus pavedė.
15 Vienam jis davė 10,000 pi-
nigų, kitam 4,000, trečiam 2,000
kiekvienam pagal jų sugebėjimą
ir tuojau iškeliavo.
16 Tas, kuris 10,000 buvo gavęs,
ėjo ir užsidirbo jais kitus 10,000.
17 Taip pat vertėsi ir tas, kuris
buvo 4,000 gavęs ir jais užsidirbo
kitus 4,000.
18 Bet tas, kuris buvo 2,000 gavęs,
išsikasė žemėje duobę ir čia pa-
slėpė savo šeimininko pinigus.
19 Po ilgo laiko sugrįžo tarnų
šeimininkas ir ėmė su jais
atsiskaityti.
20 Tai atėjo pas jį, kuris buvo
10,000 gavęs ir padėjo jam kitus
10,000, tardamas: "Šeimininke,
10,000 tu man davei, štai kitus
10,000 tau jais uždirbau."
21 Tai tarė jam jo šeimininkas:
"Gerai, gerasis ir ištikimasis tarne,
tu buvai patikimas mažu, aš tau
daugelį pavesiu. Ateik ir pasi-
džiauk kartu su savo šeimininku!"
22 Tai priėjo tas, kuris buvo 4,000
gavęs, tardamas—šeimininke, 4,000
gavau, aš jais uždirbau kitus 4,000.
23 Jo šeimininkas atsiliepė:
"Gerai, gerasis ir ištikimasis tarne,
tu patikimas mažu buvai, aš tau pa-
vesiu daugelį. Ateik ir pasi-
džiauk kartu su savo šeimininku!"
24 Tai priėjo ir tas, kuris 2,000
buvo gavęs ir tarė: "Šeimininke, aš
žinojau tave griežtą žmogų esan-
tį, pjaunantį ten, kur nesėjęs
ir renkantį ten, kur nesodinęs.
25 Todėl bijojau ir nuėjęs, paslė-

piau tavo turtą po žeme, štai imk,
kas tavo."
26 Bet jo šeimininkas jam atsakė:
"Tu piktasis tarne ir tinginy, jei
žinojai mane pjaunantį, kur
nesėjusį ir renkantį, kur
nesodinusį,
27 tai būtumei turėjęs mano pini-
gus išduoti pinigininkams už nuo-
šimčius, kad aš sugrįžęs, būčiau
galėjęs atsiimti savuosius su
palūkanomis.
28 Todėl atimkite iš jo tuos 2,000
ir duokite juos 10,000 turinčiam.
29 Nes turinčiam bus duota, kad
apsčiai turėtų, o neturinčiam bus
atimta ir tai, ką jis turi.
30 O nenaudėlį tarną numes-
kite tolimiausion tamsybėn, kur
bus kaukimas ir dantų klebėjimas.
31 Kai ateis Žmogaus Sūnus Savo
šlovėje ir visi angelai su juomi, tai
Jis sėdės Savo didenybės soste.
32 Jis susirinks visas tautas Savo
akivaizdon ir atskirs jų vienus nuo
kitų, kaip kerdžius avis nuo ožių
atskiria.
33 Avis Jis suvarys Savo dešinėn,
o ožius Savo kairėn.
34 Tai tars Karalius savo dešinėje
esantiems: "Ateikite jūs Mano Tėvo
palaimintieji ir pasisavinkite jums
nuo pasaulio pradžios paruoštą
karalystę.
35 Nes Aš buvau išalkęs, o jūs
Mane valgydinote. Aš buvau iš-
troškęs, o jūs Mane girdėte. Aš jus
lankiau ir jūs Mane priėmėte.
36 Aš buvau nuogas ir jūs Mane
aprėdėte. Aš sirgau ir jūs Mane
aplankėte. Aš buvau kalėjime ir jūs
pas Mane atėjote."
37 Tai atsilieps teisieji Jam:
"Viešpatie, kuomet matėme Tave
išalkusį ir Tave valgydinome, ar
ištroškusį ir Tave girdėme?
38 Kada Tu mus lankei ir mes Tave
priėmėme, arba kada matėme Tave
nuogą ir Tave aprėdėme?
39 Kada Tu sirgai ir buvai kalė-
jime ir mes Tave aplankėme?"
40 Ir Karalius tars jiems: "Iš
tiesų Aš sakau jums, ką jūs pa-
darėte vienam Mano
mažiausiųjų brolių, tą jūs
Man padarėte!"
41 O Savo kairėje esantiems Jis
tada sakys: "Eikite šalin nuo
Manęs, jūs prakeiktieji į
amžinąją ugnį, kuri paruošta
velniui ir jo angelams.
42 Aš buvau išalkęs, o jūs Manęs
nevalgydinote, Aš buvau ištroškęs,
o jūs Manęs negirdėte.
43 Aš apsilankiau, o jūs Manęs
nepriėmėte. Aš buvau nuogas, o jūs
Manęs neaprėdėte. Aš sirgau ir bu-
vau kalėjime, o jūs Manęs
neaplankėte!"
44 Tada ir jie paklaus: "Viešpatie,
kada regėjome Tave išalkusį arba
ištroškusį arba svečiu arba kalė-
jime ir Tau nepatarnavome?"
45 Tai Jis jiems atsakys, tarda-
mas: "Iš tiesų sakau jums, ko jūs
nepadarėte vienam Mano mažiau-
siųjų, to jūs ir Man nepadarėte!
46 Ir tie nueis amžinon bausmėn,
o teisieji į amžinąjį
gyvenimą!"

26

Krisaus Kančia,
Paskutinė Vakarienė

1 Kai Jėzus buvo pabaigęs visas
tas kalbas, tarė Jis Savo
mokytiniams:
2 Jūs žinote, kad už dviejų
dienų bus Velykos ir kad Žmogaus
Sūnų atiduos nukryžiuoti.
3 Tai susirinko vyriausieji kuni-
gai, raštingieji ir tautos vyresnieji
rūmuose vyriausiojo kunigo, kuris
vardu buvo Kaiafas,
4 pasitarti, kaip klasta Jėzų
suimti ir nužudyti,
5 pabrėždami, kad tai
neįvyktų švenčių metu, kad
žmonės nesukeltų maišto!
6 Jėzui esant Bėtanijoje, raup-
suotojo Simono namuose,
7 prie Jo priėjo moteriškė, kuri
turėjo labai brangių kvepalų

stiklą ir jam sėdint už stalo, užpylė
tą Jam ant galvos.
8 Jo mokiniai pykterėjo, tai pa-
stebėdami: "Kam čia toks
eikvojimas?
9 Šiuos kvepalus buvo galima
parduoti už labai augštą kainą
ir pinigus elgetoms išdalinti."
10 Kai Jėzus tai numanė, tarė Jis
jiems: "Kam įžeidžiate mote-
riškę? Ji Man labai pasitarnavo!
11 Elgetų jūs visada pas save
turėsite, bet Manęs neturėsite.
12 Išliedama kvepalus ant Mano
kūno, ji paruošė Mane
laidotuvėms.
13 Iš tiesų Aš sakau jums, kur
tik ši Evangelija bus skelbiama vi-
same pasaulye, ten bus ir jos atsi-
minta, ką ji padariusi."
14 Tai nuėjo vienas iš dvylikos,
Jūdas, Iskarijotas, pas vyriau-
siuosius kunigus,
15 tardamas jiems: "Ką man
duosite, aš Jį jums išduosiu?" Ir
jie pasiūlė jam 30 sidabrinių.
16 Ir nuo to laiko tykojo jis, kaip
Jį išduoti.
17 Pirmąją dieną Neraugin-
tosios Duonos priėjo Jo mokytiniai
ir klausė Jėzaus: "Kur nori, kad Tau
paruoštume Velykų avinėlį
valgyti?"
18 Jis tarė: "Eikite į Jerūzalę pas
žmogų ir sakykite jam, kad laikas
atėjęs ir kad Mokytojas praneša, jog
Jis Velykas švęsiąs pas tave su
Savo mokiniais!"
19 Ir mokiniai darė, kaip Jėzus
jiems buvo įsakęs.
20 Vakarui atėjus, Jėzus su Savo
dvylika susėdo aplink stalą.
21 Ir jiems bevalgant, tarė Jis:
"Iš tiesų sakau jums, vienas iš
jūsų išduos Mane!"
22 Ir jie labai nusiminė ir visi ėmė
Jo klausti: "Viešpatie, argi aš esu
tas?"
23 Jis tarė, atsakydamas: "Tas iš-
duos Mane, kuris su Manimi kartu
duoną dubenyje dažo!
24 Žmogaus Sūnus, tiesa, nueis,
kaip apie Jį parašyta, bet vargas
tam žmogui, kuris Jį išduos. Ge-
riau būtų tam žmogui, kad jis ne-
būtų gimęs."
25 Tai atsiliepė Jūdas, kuris Jį
išdavė: "Argi aš esu, Mokytojau?
Jisai jam atsakė: "Teisybę pasakei!"
26 O jiems valgant, ėmė Jėzus
duoną, dėkojo, laužė ir davė Savo
mokytiniams, tardamas: "Imkite,
valgykite, tai esti Mano kūnas!"
27 Ir ėmęs taurę ir padėkojęs, davė
jiems tą tardamas: "Gerkite iš to
visi,
28 tai yra Mano kraujas naujosios
sandoros, kuris praliejamas už dau-
gelį nuodėmėms atleisti.
29 Aš sakau jums, nuo šio laiko
Aš nebegersiu nuo šio vynmedžio
vaisiaus iki anos dienos, kai naują
gersiu su jumis Savo Tėvo
karalystėje."
30 Ir pagiedoję liaupsės giesmę,
išėjo jie į Alyvų kalną.
31 Tai tarė jiems Jėzus: "Jūs visi
šią naktį Manimi pasipiktinsite,
kadangi Žek. 13:7 parašyta—Aš iš-
tiksiu ganytoją ir kaimenės avys
išsisklaidys.
32 Bet, prisikėlęs, Aš nueisiu pirm
jūsų į Galilėją."
33 O Petras Jam atsiliepė: "Nors
ir visi Tavimi pasipiktintų, aš ta-
čiau Tavimi niekuomet
nepasipiktinsiu!"
34 Jėzus atsiliepė jam: "Iš tiesų
sakau tau, šią naktį, gaidžiui dar
nepragydus, tris kartus tu Manęs
užsiginsi."
35 Bet Petras tvirtino: "O kad
man ir mirti su Tavimi tektų, aš
Tavęs neužsiginsiu." Tą patį
patvirtino visi mokytiniai.
36 Tai nuėjo Jėzus su jais į
Getsėmanės sodą ir tarė Savo
mokiniams: "Pasilikite čia, kol Aš
ten nuėjęs, pasimelsiu!"
37 Kartu su Savimi Jis pasiėmė
Petrą ir abu Zabedajo sūnu ir
pradėjo liūdėti ir sielvartauti.
38 Tai tarė Jėzus: "Mano siela
mirtinai nuliūdusi. Pasilikite čia su
Manimi ir budėkite!"
39 Ir truputį pažygėjęs, par-

puolė Jis ant Savo veido ir meldėsi
taip tardamas: "Mano Tėve, jei ga-
lima, teaplenkia Mane šita taurė,
tačiau netaip, kaip Aš noriu, bet
kaip Tu nori."
40 O sugrįžęs prie Savo moki-
nių, rado juos miegančius ir tarė
Petrui: "Ar nė vienos valandos
negalėjote su Manimi pabudėti?
41 Budėkite ir melskitės, kad ne-
patektute į pagundą! Dvasia,
rodos, ryžtinga, bet kūnas silpnas."
42 Ir Jis vėl nuėjo ir meldėsi antru
kartu, tardamas: "Mano Tėve, jei
nėra galimybės, kad šita taurė Mane
aplenktų, tai Aš ją gersiu, kad
išpildyčiau Tavo valią."
43 Sugrįžęs, Jis juos vėl rado
bemiegančius ir jie labai norėjo
miego.
44 Ir palikęs juos, vėl nuėjo ir
meldėsi trečiu kartu tais pačiais žo-
džiais.
45 Tai atėjo Jis pas Savo mokyti-
nius ir tarė jiems: "Ar dabar jums
laikas miegoti ir ilsėtis, kai valan-
da atėjusi, kurią Žmogaus Sūnus
bus atiduotas į nuodėmininkų
rankas?
46 Kelkimės, eikime, štai čia
Mano išdavikas!"
47 Jam dar bekalbant, štai, Jū-
das, vienas iš dvylikos, atėjo ir su
juomi visas būrys žmonių, gink-
luotų su kardais ir kartimis nuo
vyriausiųjų kunigų ir valdžios
pareigūnų.
48 Išdavikas buvo jiems davęs
ženklą, tardamas: "Kurį aš pa-
bučiuosiu, tai yra tas, kurį turite
suimti!"
49 Ir tuojau prie Jėzaus priėjęs,
tarė jis: "Sveikas Mokytojau" ir
pabučiavo Jį.
50 Bet Jėzus atsakė jam: "Mie-
lasis, ko tu čia atėjai?" Tai jie priėjo,
rankomis nutvėrė Jį ir suėmė Jį.
51 O vienas iš tų, kurie su Jė-
zumi buvo, ištiesė savo ranką, iš-
sitraukė kardą ir ištikdamas
vyriausiojo kunigo tarną, nukirto
jam vieną ausį.
52 Tai Jėzus įsakė jam: "Kišk
savo kardą atgal į savo vietą,
nes kas kardą kels, tas kardu kris.
53 Ar galvoji, kad Aš negalėčiau
paprašyti Savo Tėvo, kad Jis Man
tuojau atsiųstų virš dvylikos le-
gionų angelų?
54 O kaipgi tad išsipildytų Rašto
žodžiai, jei šitaip turėtų atsitikti?"
55 Ta proga kalbėjo Jėzus visam
tam būriui: "Norėdami Mane
suimti, jūs išėjote lyg prieš kokį
plėšiką su kardais ir kartimis. Juk
aš dienų dienas sėdėdavau jūsų
tarpe bažnyčioje, mokydamas ir jūs
Manęs neužgavote.
56 Bet visa tai vyksta dėl to, ka-
dangi pranašų Raštai turi išsipil-
dyti." Tai palikę Jį, visi mokiniai
pabėgo.
57 O tie, kurie Jėzų buvo suėmę,
nuvedė Jį pas vyriausiąjį ku-
nigą Kaiafą, pas kurį buvo su-
sirinkę raštingieji ir vyresnieji.
58 Bet Petras sekė Jį iš tolo iki
vyriausiojo kunigo rūmų ir įėjo
į vidų ir sėdosi prie tarnų, no-
rėdamas matyti, kuo tai baigsis.
59 O vyriausieji kunigai ir vyres-
nieji ieškojo neteisingų apkaltini-
mų prieš Jėzų, kad galėtų Jį
mirtimi nubausti.
60 Bet tokių jie nerado. Nors
daugelis pasisiūlė liudyti, bet
įrodyti nieko negalėjo. Pagaliau
atsirado du liudininku,
61 tardamu: "Jis sakėsi, galįs
Dievo šventovę suardyti ir ją per
tris dienas vėl atstatyti."
62 Tai atsistojo vyriausias kuni-
gas ir tarė: "Ar tu nieko neturi at-
sakyti į Tau metamus kaltinimus?"
63 Bet Jėzus tylėjo. Ir vyriausias
kunigas tarė Jam: "Prisiekdamas
gyvuoju Dievu, pasakyk mums, ar
Tu esi Kristus, Dievo Sūnus?"
64 Jėzus atsiliepė jam: "Teisybę
sakai!" O Aš sakau jums, kad nuo
šio laiko matysite Žmogaus Sūnų
sėdintį Galingojo dešinėje ir
ateinantį debesyse!"
65 Tai įplėšė vyriausias kunigas
savo rūbus ir tarė: "Tai įžeidimas,
kam mums bereikia liudininkų?

Dabar girdėjote, kaip Jis
įžeidinėjo Dievą!
66 Kaip jums atrodo?" Jie tarė
atsakydami: "Jis yra mirties
vertas!"
67 Tai spjovė jie Jam į veidą
ir mušė Jį kumštimis. O kiti rėžė
Jam į veidą,
68 pasityčiodami: "Pranašauk
mums, Kristau, kas tave mušė?"
69 O Petras sėdėjo lauke rūmų
prieangyje. Tai priėjo mergaitė prie
jo ir tarė jam: "Ir tu buvai kartu su
Galilėjos Jėzumi."
70 Bet jis užsigynė visų akivaiz-
doje, tardamas: "Aš nežinau, apie
ką tu kalbi."
71 O jam einant pro duris, pamatė
jį kita merga ir tarė ten esantiems:
"Tas irgi buvo su Jėzumi iš
Nazareto!"
72 Ir jis vėl užsigynė, prisiekda-
mas: "Aš to žmogaus nepažįstu!"
73 Po valandėlės priėjo prie jo čia
stovintieji ir tarė Petrui: "Iš tiesų,
tu esi vienas iš jų, nes tavo išsi-
reiškimai tave išduoda!"
74 Tada jis pradėjo keiktis ir pri-
siekdamas tarė jiems: "Aš to žmo-
gaus nepažįstu." Ir tuojau gaidys
pragydo.
75 Tai atsiminė Petras Jėzaus žo-
džių, kuriuos Jis jam buvo sakęs:
"Gaidžiui nepragydus, tu tris kar-
tus Manęs užsiginsi!" Ir jis išėjo
laukan ir graudžiai nusiverkė.

27

Kristaus Nukryžiavimas

1 Anksti, ryto metu, vyriausieji
kunigai ir tautos vyresnieji nutarė
Jėzų nužudyti.
2 Jie surišo ir nuvedė Jį pas
krašto valdytoją Pilotą.
3 Tai pamatęs, Jūdas, kuris Jį
išdavė, kad Jis mirtin pasmerktas,
gailėjosi, ėmė tuos 30 sidabrinių
ir sugrąžino juos vyriausiems ku-
nigams ir vyresniesiems,
4 tardamas: "Aš nusikaltau, iš-
duodamas nekaltą kraują!"
5 Jie atsiliepė: "Mums tai ne-
svarbu, tai tavo reikalas. "Numetęs
šventovėn pinigus, išėjo jis ir
pasikorė.
6 O vyriausieji kunigai ėmė tuos
pinigus ir tarė: "Tų pinigų ne-
galima imti šventovės reikalams,
kadangi tai yra kraujo pinigai."
7 O jie pasitarė ir nupirko už tuos
pinigus puodžiaus dirvą atei-
viams laidoti.
8 Todėl ta dirva praminta kraujo
dirva iki šiai dienai.
9 Taip išsipildė pranašo Jeremi-
jos pasakytieji žodžiai, Jer. 32:6-9
ir Zek. 11:12-13—"Jie pasiėmė tuos
30 sidabrinių, Izraelio jiems nu-
statyta kaina
10 ir pirko už tuos puodžiaus
dirvą, kaip Viešpaties man buvo
pasakyta."
11 O Jėzus stovėjo krašto valdy-
tojo akivaizdoje, kuris Jį pa-
klausė: "Ar Tu esi žydų karalius?"
Jėzus atsiliepė: "Teisybę sakai"
12 O į vyriausiųjų kunigų
ir vyresniųjų kaltinimus Jis nieko
neatsakė.
13 Tai tarė Jam Pilotas: "Ar ne-
girdi, kiek kaltinimų jie prieš tave
turi?"
14 Bet Jis neatsakė nė į vieną
kaltinimą ir tuo buvo valdytojas
be galo nustebintas.
15 O švenčių proga krašto val-
dytojas buvo įpratęs išleisti jiems
vieną kalinį, kurį jie norėjo.
16 Tuomet jie turėjo vieną pasi-
žymėjusį kalinį, vardu
Barabą.
17 Kai jie buvo susirinkę, pa-
klausė Pilotas jų: "Katrą norite,
kad jums išleisčiau, Barabą ar
Jėzų, kuris vadinamas Kristumi?"
18 O jis gerai žinojo, kad jie Jį
iš pavydo buvo išdavę.
19 Ir jam sėdint teismo krasėje,
jo žmona atsiuntė jam žinią, tar-
dama: "Nieko nedaryk šiam teisia-
jam! O šią naktį aš daug kentėjau
dėl Jo."
20 Bet vyriausieji kunigai ir vy-
resnieji įtikinėjo žmones, kad

prašytų Barabo ir nužudytų Jėzų.
21 Tai užklausė krašto valdytojas: "Katro norite iš šių dviejų, kurį jums išleisčiau?" Jie atsakė: "Barabą."
22 Pilotas klausė jų: "Kągi aš darysiu su Jėzumi, vadinamuoju Kristumi?" Jie visi atsiliepė: "Nukryžiuodink Jį!"
23 Valdytojas tarė: "Kągi Jis pikto padaręs?" O anie tuo labiau ėmė šaukti: "Nukryžiuodink Jį."
24 Tai matydamas Pilotas, kad nieko nelaimėsiąs, triukšmui didėjant, jis pasiėmė vandens ir žmonių akivaizdoje mazgojo savo rankas, tardamas: "Aš esu nekaltas dėl kraujo šio teisiojo. O jūs žinokitės!"
25 Tai tarė visi žmonės: "Jo kraujas tebūnie ant mūsų ir ant mūsų vaikų!"
26 Tuomet jis išleido jiems Barabą, o Jėzų nuplakdinęs, padavė nukryžiuoti.
27 Tada pasiėmė valdytojo kareiviai Jėzų į teismo rūmus, apstatydami Jį visu daliniu.
28 Čia jie išrengė Jį ir apsiautė purpuros skraiste.
29 Ir nupynę erškėčių vainiką, uždėjo tą ant Jėzaus galvos ir davė nendrę į dešinę ranką, ir keliais klaupdami, tyčiojosi iš Jo, tardami: "Sveikas, žydų karaliau!"
30 Ir apspjaudydami, atėmė nendrę iš Jo ir mušė Jam ta per galvą.
31 Pasityčioję iš Jo, nuėmė nuo Jo skraistę ir aprėdė Jį vėl Jo paties rūbais ir išsivedė Jį nukryžiuoti.
32 Eidami jie aptiko žmogų iš Kyrėnijos vardu Simoną. Tą privertė jie Jam Jo kryžių nešti.
33 Ir atėję į tą vietą, kuri Golgota vadinasi, tai reiškia Kaukolių vietovę,
34 davė jie Jam acto gerti, sumaišyto su tulžimi. Ir tą paragavęs, Jis nenorėjo gerti.
35 Prikalę Jį prie kryžiaus, metė jie burtus Jo drabužiams pasidalinti, kad išsipildytų pranašo žodžiai, Ps. 22:19, "Mano drabužius jie pasidalino tarpusavyje ir dėl Mano jupos jie metė burtą."
36 Ir, sėdėdami, jie Jį ten sergėjo.
37 Viršum Jo galvos jie prikalė Jo kaltinamąjį užrašą: "Tai Jėzus, Žydų Karalius!"
38 Kartu su Juomi buvo nukryžiuotu du galvažudžiu, vienas dešinėje, kitas kairėje pusėje.
39 Pro šalį einantieji užgauliojo Jėzų, savo galvas kraipydami,
40 taip tardami: "Tu, kuris suardai Dievo bažnyčią ir per tris dienas vėl atstatai, dabar gelbėkis pats ir nukopk nuo kryžiaus, jei esi Dievo Sūnus!"
41 Taip pat ir vyriausieji kunigai su raštingaisiais juokėsi iš Jo, tardami:
42 "Kitiems Jis padėjo, o Sau pasigelbėti negali. Jei Jis yra Izraėlio karalius, tai tenužengia nuo kryžiaus, tai mes Jam tikėsime!
43 Jis pasitikėjo Dievu, Tasai Jį dabar teišvaduoja, jei nori, nes Jis pasisakė: Aš esu Dievo Sūnus."
44 Taip pat apjuokė Jį ir abu su Juomi nukryžiuotu galvažudžiu.
45 Ir nuo dvyliktos iki trečios valandos buvo užėjusi tamsybė visame krašte.
46 Apie trečią valandą po pietų Jėzus garsiai šaukė šiais žodžiais: "Ely, Ely, lama azabtany? Tai yra: "Mano Dieve, Mano Dieve, kodėl Tu Mane apleidai?"
47 O keli čia stovinčiųjų, kurie tai girdėjo, tarė: "Jis šaukiasi Ėlyjos."
48 Ir tuojau nubėgo vienas jų, pasiėmė kempinę, pripildė tą actu, užmovė tą ant nendrės ir davė Jam gerti.
49 O kiti tarė, palūkėkime ir pamatysime, ar ateis Jam Ėlyja padėti.
50 Ir vėl šaukdamas dideliu balsu, atidavė Jėzus Savo dvasią.
51 Ir, štai, bažnyčios uždanga perdrisko pusiau nuo viršaus iki apačios
52 ir žemė padrebėjo, uolos skeldėjo, kapai atsivėrė ir daugelis

šventųjų kūnų atsikėlė, kurie
buvo užmigę.
53 Jie nuėjo po Jo prisikėlimo į
šventąjį miestą ir pasirodė
daugeliui.
54 Kai šimtininkas ir tie, kurie su
juomi kartu Jėzų sergėjo, pamatė
žemės drebėjimą ir kas ten dėjosi,
tai jie be galo išsigando ir tarė: "Iš
tiesų, šitas buvo Dievo Sūnus!"
55 Ten buvo ir daugelis moterų,
iš tolo stebinčių, kurios buvo atė-
jusios iš Galilėjos, Jam
tarnaudamos.
56 Jų tarpe buvo ir Marija iš
Magdalos, Marija, motina Jokūbo
ir Juozėpo ir Zabedajo sūnų
motina.
57 Prieš vakarą atėjo turtingas
žmogus iš Arimatėjos, vardu Juo-
zėpas, kuris irgi buvo Jėzaus
mokinys,
58 prašydamas Piloto, kad duotų
jam Jėzaus lavoną. Tai liepė Pi-
lotas, kad tas jam butų duotas.
59 Juozėpas pasiėmė Jėzaus la-
voną ir įvyniojo tą į švarią
drobę
60 ir padėjo tą į savo naujai
uoloje iškaltą kapą ir nuėjo,
užritęs už angos didelį akmenį.
61 O priešais ties kapu sėdėjo ten
Marija Magdalena ir kita Marija.
62 Sekančią, tai yra po pasiruo-
šimo dienos, susirinko vyriausieji
kunigai ir fariziečiai visi pas
Pilotą,
63 tardami: "Valdove, mes atsi-
mename, kad šis išvedžiotojas, dar
gyvas bebūdamas tvirtino, kad Jis
už trijų dienų prisikelsiąs.
64 Togidėl įsakyk kapą iki tre-
čios dienos pasaugoti, kad Jo mo-
kiniai atėję, Jo nepavogtų ir
žmonėms sakytų, jog Jis prisikėlęs
iš mirusiųjų ir tada paskutinioji
klasta piktesnė būtų už
pirmąją."
65 Pilotas atsakė: "Imkite sargy-
binius, eikite ir sergėkite, kaip tik
įmanote."
66 Tai nuėjo jie, apstatė kapą
sargybiniais ir užantspaudavo
akmenį.

28

Kristaus Prisikėlimas

1 Po sabatos, auštant pirmajam
savaitės rytui, atėjo Marija Mag-
dalena ir kita Marija pasižiūrėti
kapo.
2 Ir, štai, kilo didelis žemės dre-
bėjimas. Nes atėjo Viešpaties an-
gelas iš dangaus, atrito akmenį ir
atsisėdo ant jo.
3 Jo veidas švietė kaip žaibas ir
jo rūbas buvo baltas kaip sniegas.
4 O sargybiniai, iš baimės per-
sigandę, buvo lyg numirę.
5 O angelas, atsiliepdamas mo-
terims, tarė: "Nesibijokita, žinau,
judvi ieškota Jėzaus nukryžiuotojo.
6 Jo čia nėra. Jis yra prisikėlęs,
kaip buvo sakęs. Ateikita ir pasižiū-
rėkita vietą, kurioje Viešpats
gulėjęs.
7 Ir greitai eikita, praneškita tai
Jo mokytiniams, kad Jis prisikėlęs
iš numirusių. Ir, štai, Jis pirm jud-
viejų nueis į Galilėją. Ten Jį
matysita. Štai, aš judviem tai
pasakiau."
8 Skubėdamos nuo kapo, jiedvi
bėgo su baime ir dideliu džiaugsmu
pranešti tai Jo mokytiniams.
9 Ir jiedvi, beeidami, štai, susi-
tiko su Jėzumi, kuris tarė: "Svei-
kos judvi!" Ir jiedvi priėjusi,
apkabino Jo kojas ir parpuolė prieš
Jį.
10 Tai tarė jomdviem Jėzus:
"Nesibijokita, bet eikita ir praneš-
kita tai Mano broliams, kad jie
nueitų į Galilėją, kur jie Mane
pamatys."
11 Jomdviem nuėjus, kai kurie iš
sargybinių nuėjo į miestą ir
pranešė vyriausiems kunigams visa
tai, kas atsitiko.
12 Ir tie pasitarė su vyresniaisiais
žmonių ir davė sargybiniams pa-
kankamai pinigų,
13 tardami: "Sakykite, kad Jo
mokiniai jums bemiegant nakties
metu Jį išvogė.
14 O jei krašto valdytojas tai su-
žinotų, tai mes jį nutildysime, kad
jūs galite būti be baimės."

15 Ir jie priėmė tuos pinigus ir
padarė, kaip jiems buvo nurodyta.
Ir apie tai žydų tarpe ir šiandien
tebekalbama.
16 O vienuolika mokytinių nuėjo
į Galilėjos kalną, kurį Jėzus
jiems buvo nurodęs.
17 Ir kai jie Jį pamatė, parpuolė
jie prieš Jį. Bet keletas jų
abejojo.
18 Ir Jėzus atėjo prie jų pasi-
šnekėti ir tarė jiems: "Man duota
visa valdžia danguje ir žemėje.
19 Todėl eikit ir padarykite Mano
mokytiniais visų tautų žmones,
krikštydami juos vardan Tėvo,
Sūnaus ir Šventosios Dvasios,
20 mokydami juos laikytis viso to,
ką Aš jums liepęs esu. Ir, štai, Aš
su jumis pasiliksiu iki pasaulio
pabaigos."

EVANGELIJA PAGAL ŠVENTĄJĮ MARKŲ

1

Jėzaus Viešoji Veikla

1 Pradžia Dievo Sūnaus Jėzaus
Kristaus Evangelijos,
2 kaip pranašo Ješajos užrašyta:
"Štai Aš siunčiu Savo pasiuntinį
pirma Tavęs, kuris Tau kelią
paruoštų!"
3 Štai balsas Dievo žodį skel-
biančiojo dykumoje: "Paruoškite
kelią Viešpačiui ir išlyginkite Jo
takus!"
4 Jonas Krikštytojas buvo dy-
kumoje, krikštė ir apsakė atgai-
los krikštą nuodėmėms atleisti.
5 Ir išėjo pas jį visa Jūdėja ir
visi Jerūzalės gyventojai ir visi
krikštydinosi pas jį Jordane, iš-
pažindami savo nuodėmes.
6 O Jonas vilkėjo kupranugarių
vilnos apdaru, apsijuosęs savo
strėnas šikšniniu diržu, ir valgė žio-
gus bei laukinio medaus.
7 Jis skelbė: "Po manęs ateina
galingesnis už mane, prieš kurį as
nevertas nusilenkti ir Jo kurpių
dirželius atrišti.
8 Aš krikštau jus vandeniu, Jis
krikštys jus Šventąja Dvasia."
9 Ir atsitiko tuomet, kad Jėzus
atėjo iš Galilėjos Nazareto ir Jonas
Jį pakrikštė Jordane.
10 Ir išeidamas iš vandens, Jis
matė dangų atsiveriantį ir
Šventąją Dvasią lyg karvelį
ant Jo nusileidžiančią.
11 Ir balsas iš dangaus atskam-
bėjo: "Tu esi Mano Mielasis Sūnus,
kuriuo Aš džiaugiuosi!"
12 Ir tuojau Dvasia Jį išsiuntė
į dykumą,
13 kurioje Jis išbuvo 40 dienų,
šetono gundomas, tarpe žvėrių,
angelų aptarnaujamas.
14 O kai vėliau Jonas buvo paim-
tas kalėjiman, atvyko Jėzus į Ga-
lilėją skelbti Evangeliją apie
Dievo karalystę.
15 Jis skelbė: "Laikas jau atėjo,
Dievo karalystė yra prisiartinusi.
Atgailaukite ir tikėkite į
Evangeliją!"
16 O vaikščiodamas Galilėjos pa-
mariais, pamatė Jis Simoną ir jo
brolį savo tinklus į marias belei-
džiančius, kadangi juodu buvo
žveju.
17 Ir Jėzus tarė jiemdviem: "Se-
kita Mane, padarysiu judu žmonių
žvejais!"
18 Juodu tuojau paliko savo tink-
lus ir sekė Jį.
19 Truputį toliau paėjėjęs, pa-
matė Jis Jokūbą, Zabedajo sūnų
ir Joną, jo brolį, tinklus
lopančius laive ir tuojau pasišaukė
juodu.
20 Ir juodu paliko savo tėvą Za-
bedajį su samdiniais laive ir sekė
Jį.
21 Ir jie nuėjo į Kaparnaumą
ir sabatos dieną įėjo į
bažnyčią ir Jis mokė.
22 Ir jie stebėjosi Jo pamokslu,
nes Jis mokė galingai, ne kaip
raštingieji.
23 Čia bažnyčioje buvo žmogus,
kuris šaukė, piktos dvasios
varginamas,
24 tardamas: "Kokių reikalų
mes turime su Tavimi, Tu, Jėzau iš
Nazareto, kuris atėjai mus išnai-
kinti. Žinau, kas Tu esi, Tu esi Dievo
šventasis."
25 Jėzus sudraudė jį: "Nutilk ir
išeik iš jo!"
26 Ir piktoji dvasia, draskydama
žmogų ir žviegdama, išėjo iš jo.
27 Ir visi taip nusigando, kad
vienas kito ėmė klausti," koks čia
naujas mokslas?" Jis įsakė piktai
dvasiai ir ji išėjo.
28 Taip pasklido Jo garsas netru-
kus po visą Galilėją.
29 Iš bažnyčios išėjęs, nuėjo Jis
į Simono ir Andriejaus namus su
Jokūbu ir Jonu.
30 Čia gulėjo Simono uošvė
drugiu sirgdama ir tuojau Jam tai
pranešė.
31 Tai Jėzus priėjo prie jos, paėmė

ją už rankos, atkėlė ją ir tuojau
drugys ją paleido ir ji jiems galėjo
patarnauti.
32 O vakare, saulei nusileidus,
atgabeno pas jį visokiausių li-
gonių ir velnio varginamų,
33 kad prie durų visas miestas
susirinkęs buvo.
34 Ir Jis pagydė daugelį li-
gonių nuo įvairiausių ligų ir
išvarė daugelį velnių, neleisda-
mas jiems kalbėti, kadangi jie Jį
pažino.
35 Dar neišaušus rytui, Jėzus at-
sikėlė anksti ir nuėjo į dykumą
ir ten meldėsi.
36 O Simonas išėjo su pas jį es-
ančiais Jo ieškoti.
37 Suradę Jį, tarė jie Jam: "Visi
Tavęs ieško!"
38 Ir Jis tarė jiems: "Eikime į
artimiausius miestus, kad ir ten
skelbčiau, nes tam esu atėjęs."
39 Ir Jis skelbė visose Galilėjos
bažnyčiose ir išvarinėjo velnius.
40 Ir, štai, atėjo pas Jį raupsuo-
tas, kuris meldė Jo atsiklaupęs: "Jei
Tavo valia, apvalyk mane!"
41 Ir Jis pasigailėjo jo ir ištiesęs
ranką, palietė jį, tardamas:
"Sutinku, būk apvalytas!"
42 Ir jam taip pasakius, raupsai
tuojau nuo jo atstojo ir jis buvo
apvalytas.
43 Jėzus atleido jį, primygtinai
jam įsakydamas,
44 kad to negarsintų, bet kad
pasirodytų kunigui ir atneštų
auką už apvalymą ir tuo paliu-
dytų, kaip Mozės buvo nustatyta.
45 O tas išėjęs, visa tai plačiai
paskelbė visur, kad Jėzus nuo to
laiko nebegalėjo viešai į miestą
įeiti ir turėjo laikytis nuošaliose
vietovėse, kadangi žmonės plūs-
davo pas Jį iš visų pusių.

2

Jėzus Atleidžia Nuodėmes

1 Po kelių dienų Jis sugrįžo
į Kaparnaumą. Ta žinia pa-
sklido, kad Jis parėjęs buvo
2 ir tiek daug žmonių susi-
rinko, kad vietos net prie durų
nebeliko ir Jis skelbė jiems žodį.
3 Tai atėjo pas Jį keli, kurie tu-
rėjo su savimi kaulige sergantį,
keturių nešamą.
4 Ir kai jie negalėjo prie Jo prieiti
dėl žmonių spūsties, praardė jie
stogą ties Juomi ir nuleido jį že-
myn su neštuvais, ant kurių jis
buvo paguldytas.
5 O Jėzus, matydamas jų
tikėjimą, tarė kaulige sergančiam:
"Mano sūnau, tavo nuodėmės yra
tau atleistos!"
6 Bet buvo keletas raštingųjų,
čia sėdinčių, kurie širdyje galvojo:
7 "Kaip gali Jis taip kalbėti? Juk
tai yra Dievo įžeidimas! Niekas
negali nuodėmių atleisti, o tiktai
vienas Dievas!"
8 Jėzus tuojau numanė Savo
Dvasia, kad jie taip savyje galvoja
ir paklausė jų: "Ką jūs turite
savo širdyje?
9 Kas yra lengviau, ar sakyti
kaulige sergančiam "tavo nuo-
dėmės atleistos," arba tarti
"Kelkis, pasiimk savo patalą ir
vaikščiok!"?
10 Bet, kad jūs žinotute, kad
Žmogaus Sūnus turi galią atleisti
nuodėmes, tarė Jis kaulige
sergančiam:
11 "Aš sakau tau, kelkis, imk savo
patalą ir keliauk į namus."
12 Ir jis atsikėlė, pasiėmė savo
patalą ir tuojau išėjo visų aki-
vaizdoje, kad visi didžiai nustebinti
buvo ir Dievą garbino, tardami:
"Tokio atsitikimo dar niekuomet
nebuvome matę."
13 Ir Jėzus vėl išėjo prie marių
ir visi žmonės pas Jį ir Jis juos
mokė.
14 Praeidamas, Jėzus pamatė
Lėvį, Alfajo sūnų, sėdintį
muitinėje ir tarė jam: "Sek Mane!"
Ir tas atsikėlė ir sekė Jį.
15 Ir atsitiko, kad Jėzui besėdint
už stalo jo namuose, daug muiti-
ninkų ir nusikaltėlių susėdo kartu
prie stalo su Jėzumi ir Jo mokyti-

niais. O buvo daugelis tų, kurie
Jį sekė.
16 Raštingieji ir fariziečiai, matydami
Jį valgantį su muitininkais
ir nusikaltėliais, klausė jie Jo mokytinių:
"Kodėl valgo Jis ir geria
su muitininkais ir nuodėmininkais?"
17 Išgirdęs tai, Jėzus, atsiliepė
jiems: "Sveikiesiems nereikia gydytojo,
bet ligoniams. Aš atėjau
nuodėmininkų šaukti, o ne
teisiųjų!"
18 Jono ir fariziečių mokiniai daug
pasninkavo. Tai atėjo jų keli ir
klausė Jo: "Kodėl Jono ir fariziečių
mokiniai pasninkauja, o Tavo
mokiniai nepasninkauja?"
19 Jėzus atsiliepė jiems: "Kaip
gali svečiai pasninkauti, kol jaunikis
pas juos yra? Kol jaunikis pas
juos yra, jie negali pasninkauti.
20 Bet ateis laikas, kai jaunikis
bus nuo jų atimtas, tai jie
pasninkaus.
21 Niekas neuždeda lopo naujo
milo ant seno rūbo, nes naujas lopas,
nuplyšdamas nuo palaikio
drabužio, dar didesnę skylę padaro.
22 Niekas nepila naujo vyno į
senus indus, kad naujas vynas nesuplaišintų
indų ir vynas neištekėtų.
O naują vyną reikia į
naujus indus pilti."
23 Jėzui pasitaikė sabatos dieną
eiti su Savo mokiniais per javų
lauką ir Jo mokiniai ėmė skabyti
varpas.
24 Ir fariziečiai tarė Jam: "Žiūrėk,
kodėl daro Tavo mokytiniai, kas sabatos
dienomis neleista yra?"
25 Ir Jis atsiliepė jiems: "Ar niekuomet
neskaitėte, ką Dovydas
darė, kai jis ir tie su juomi išalkę
buvo ir neturėjo ko valgyti?
26 Kaip jis ėjo į Dievo namus
vyriausiojo kunigo Abjataro laikais
ir valgė šventosios duonos, kurią
tik kunigai teturi teisės valgyti, o jis
davė tos ir tiems, kurie su juomi
buvo.
27 Ir Jis tarė jiems: "Sabata yra
dėl žmonių, o ne žmogus dėl
sabatos!
28 Taigi yra Žmogaus Sūnus ir sabatos
Viešpats!"

3

Jėzus Ir 12 Apaštalų

1 Ir Jis vėl atėjo į bažnyčią ir
čia buvo žmogus su padžiūvusia
ranka.
2 Ir jie tykojo pamatyti, ar Jis
sabatoje gydysiąs, kad galėtų
Jį apkaltinti.
3 Ir Jis tarė žmogui su padžiūvusia
ranka "stokis čia,"
4 o jų paklausė Jis: "Ar tinka
sabatos dieną gera daryti, ar
pikta? Ar reikia gyvybę saugoti, ar
žudyti?" Bet jie tylėjo.
5 Ir Jis iš eilės pasižiūrėjo į juos
visus pykdamas ir nusiminė dėl jų
širdies kietumo ir tarė tam žmogui:
"Ištiesk savo ranką." Ir jis ištiesė
ją, ir, štai, ji buvo sveika, kaip ir
kita.
6 Ir fariziečiai tuojau išėjo pasitarti
su Herodo pareigūnais prieš
Jį, kaip Jį nužudyti.
7 Bet Jėzus nuėjo su Savo mokytiniais
prie marių. Ir daugybė
žmonių iš Galilėjos ir Jūdėjos sekė
Jį.
8 Ir iš Jerūzalės ir iš Idumėjos ir
antrosios pusės Jordano ir iš Tyraus
ir Sidono apylinkių atėjo daugelis,
kurie buvo girdėję apie Jo
darbus.
9 Ir Jis įsakė Savo mokiniams,
kad laikytų laivelį paruoštą dėl
žmonių spūsties.
10 Nes Jis buvo daugelį pagydęs,
todėl sergantieji veržte veržėsi, kad
Jį paliestų.
11 O piktosios dvasios, išvydusios
Jį, parpuolė prieš Jį ir
šaukė: "Tu esi Dievo Sūnus."
12 Ir Jis jas griežtai sudraudė, kad
jos Jo neapreikštų.
13 Ir Jis užėjo į kalną ir pasišaukė
tuos pas Save, kuriuos Jis
norėjo. Ir jie atėjo pas Jį.
14 Ir Jis įstatė dvylika, kad su
Juomi būtų ir kad Jis juos
išsiųstų skelbti Dievo žodį,

15 turėdami sugebėjimą išgydyti ligas ir velnius išvaryti.
16 Simoną Jis pramine Petru ir kiti įstatytųjų buvo
17 Jokūbas, Zabedajo sūnus, ir Jonas, jo brolis, Boanarges vadinamuoju, tai yra perkūno sūnumis,
18 Andriejus, Pilypas, Baltramiejus, Matas, Tomas, Alfajo sūnus Jokūbas, Tadas ir kanaanietis Simonas,
19 Jūdas Iskarijotas, kuris Jį išdavė.
20 O Jėzui grįžus į namus, prisirinko tiek žmonių, kad Jis net pavalgyti negalėjo.
21 Išgirdę tai, čia esantieji saviškiai, išėjo Jį sulaikyti, tardami: "Jis iš proto išėjo!"
22 O raštingieji iš Jerūzalės tvirtino: "Jis turi beelzebūbą ir velnių vyriausiuoju išvaro velnius."
23 Ir, susišaukęs juos, paaiškino jiems palyginimais: "Kaip gali šetonas šetoną išvaryti?",
24 kad karalystė, savyje kovojanti, negalinti išsilaikyti,
25 kad namai negali išsilaikyti, jei gyvena nesantaikoje.
26 Taigi, jei šetonas pats prieš save kovos, tai jis neištesės, bet suteškės.
27 Niekas stipriojo namų neužpuls ir neišplėš jo turtų, jei pirma stipriojo nesurištų ir tada imtų plėšti.
28 Iš tiesų sakau jums, visos nuodėmės žmonių vaikams atleidžiamos ir Dievo įžeidinėjimai, kiek jų ir bebūtų,
29 bet Šventosios Dvasios įžeidinėjimai per amžius neatleidžiami. Tokie įžeidinėtojai kalti amžinosios bausmės.
30 Nes jie tvirtino: "Jis turįs piktąją dvasią."
31 Tai atėjo Jo motina ir Jo broliai, ir lauke stovėdami, siuntė, kad Jį pašauktų.
32 Tai tarė aplink Jį sėdintieji Jam: "Štai, Tavo motina ir Tavo broliai lauke Tavęs laukia!"
33 Ir Jis atsakė jiems, klausdamas: "Kas yra mano motina ir Mano broliai?"
34 Pasižiūrėjęs iš eilės į mokinius, aplimk Jį sėdinčius, tarė Jis: "Štai, tie yra Mano motina ir Mano broliai!
35 Nes, kuris vykdo Dievo valią, tas yra Mano brolis, Mano sesuo ir Mano motina!"

4

Palyginimas Apie Sėjėją

1 Jis vėl išėjo prie marių mokyti, kur susirinko tokia minia žmonių, kad Jis turėjo lipti į laivą ir sėsti viršum vandens, kai žmonės stovėjo kranto sausumoje.
2 Ir Jis išaiškino jiems daugelį klausimų palyginimais ir pamokslaudamas tarė jiems:
3 "Pasiklausykite! Štai, išėjo sėjėjas sėti
4 ir besėjant, kai kurie grūdai nukrito prie kelio, kur paukščiai atskridę, juos sulesė.
5 Kai kurie grūdai krito ant akmeningos žemės, kur dirvožemio nedaug tebuvo ir greit išdygo, bet šaknių giliau išleisti negalėjo.
6 Saulei pakilus, jie greit pavyto ir padžiūvo, kadangi gilių šaknių neturėjo.
7 Kai kurie grūdai nukrito tarp erškėčių, užaugo ir buvo nusmelkti ir vaisiaus neatnešė.
8 O kiti grūdai krito į gerą dirvą ir išdygo ir augo ir nešė vaisiaus, trisdešimteriopą, šešiasdešimteriopą ir šimteriopą grūdą.
9 Ir Jis tarė jiems: "Ausis turėdami, pasiklausykite!"
10 Ir Jam esant vienam, klausė Jo tie, kurie buvo pas Jį su anais dvylika apie tą prilyginimą.
11 Ir Jis atsakė jiems: "Jums duota suvokti Dievo karalystės paslaptis, bet tiems, kurie lauke yra, visa tai sakoma palyginimais,
12 kad jie atviromis akimis žiūrėdami, nematytų ir ausimis klausydami, negirdėtų, kad jie neprisiverstų ir jiems nebūtų atleidžiamos nuodėmės."
13 Ir Jis tarė jiems: "Jei šito pa-

lyginimo nesuprantate, tad kaip ga-
lėsite kitus išmanyti?
14 Sėjėjas sėja žodį.
15 Tie, kurie prie kelio yra, tiems
žodis sėjamas ir kai jie tą girdėję
yra, ateina šetonas ir atima žodį,
į jų širdį pasėtąjį.
16 Taip pat yra ir su tais, kurie
pasėti į akmenynę, kurie girdė-
dami žodį, jį su džiaugsmu
priima,
17 bet neturi gilių šaknių ir yra
lyg pasikeičiąs oras, kurie, kilus
priespaudai ar persekiojimams dėl
žodžio, greit pasipiktina.
18 Tie, kurie tarp erškėčių pa-
sėti, tai yra tie, kurie klausosi žo-
džio,
19 bet pasaulio rūpesčiams,
turtų pagundai ir kitoms aistroms
užėjus, užmiršta žodį ir vaisiaus
neatneša.
20 Tie, kurie geron dirvon pasėti,
tai yra tie, kurie žodį klauso, jį
priima ir neša vaisių, vieni tris-
dešimteriopą grūdą, kiti šešias-
dešimteriopą ir kiti šimteriopą."
21 Ir Jis paklausė jų: "Ar kas
uždega žvakę, kad ją pastatytų
po saiku, ar po stalu? Kodėl jos
neįstatyti į žibintuvą?
22 Nes nėra paslapčių, kurios
neišryškėtų ir nėra nieko pa-
slėpto, kas neišeitų aikštėn!
23 Ausis turėdami,
įsiklausykite!"
24 Ir Jis sakė jiems: "Žiūrėkite,
ką jūs girdite! Kokiu saiku jūs
seikėsite, tokiu saiku bus ir jums
atseikėta ir dar pridėta, kurie tai
girdite.
25 Nes turinčiam duodama, o ne-
turinčiam atimama ir tai, ką turi.
26 Ir Jis kalbėjo. Dievo karalystė
yra kaip žmogus, kuris sėklą beria
dirvon
27 ir miega ir keliasi naktį ir
dieną ir sėkla išdygsta ir auga jam
nežinant,
28 kaip žemė savaime išugdo žel-
menį, tada varpą ir visą
grūdą varpoje.
29 O vaisiui išnokus, žmogus
ateina pjauti, kadangi pjūtis atėjusi.
30 Ir Jis tarė: "Kam palyginsime
Dievo karalystę ir kokiu palyginimu
ją pavaizduosime?
31 Ji yra kaip garstyčių grūdas,
kuris yra mažiausias žemėn sė-
jamų sėklų,
32 o pasėtas jis auga ir užauga di-
džiausiu už visas daržoves, su di-
delėmis šakomis, kad jo pavėsyje
padangių paukščiai apsigyventi
gali."
33 Ir daugeliu tokių palygi-
nimų Jis skelbė jiems žodį taip,
kad jie suprasti galėjo.
34 Be palyginimų Jis jiems ne-
kalbėjo ir kai Jis su savo mokyti-
niais vienas būdavo, tai Jis jiems vis-
ką išaiškindavo.
35 Tos pačios dienos vakare tarė
Jis jiems: "Persiirkime į kitą
pusę!"
36 Ir jie paleido žmones ir pa-
siėmė Jį taip, kaip jis buvo laive.
O buvo ir kitų laivų su juomi.
37 Ir pakilo umaras vėjo, kad
bangos pradėjo apsemti laivą.
38 O Jis miegojo laivo užgalyje ant
pagalvės ir jie žadino Jį, tardami:
"Mokytojau, ar nematai, kad
skęstame?"
39 Ir Jis atsikėlė ir sudraudė vėją
ir tarė marioms: "Nurimkite ir su-
stokite." Ir vėjas liovėsi ir pasidarė
be galo ramu.
40 Ir Jis tarė jiems: "Kodėl jūs
taip bijojote? Ar tikėjimo dar
neturite?"
41 O jie buvo didžiai išsigandę,
vienas kitą klausdami: "Kasgi Jis
toksai, kad vėjas ir marios Jo
klauso?"

5

Velnių Išvarymas

1 Ir jie persikėlė per marias į
Gerasos šalį.
2 Ir Jam iš laivo išlipus, tuojau
Jam priešais atėjo piktos dvasios
žmogus užsėstas iš kapinių,
3 kuris užsilaikydavo kapinėse,
kurio niekas negalėjo net grandi-
nėmis surišto išlaikyti.
4 O dažnai jį buvo pančiais su-

pančioję ir grandinėmis sukaustę ir
jis visus tuos taip sutraukydavo, kad
jo niekas negalėdavo suvaldyti.
5 Ištisas naktis ir dienas jis dau-
žydavosi po kalnus ir kapines, su-
sižeisdamas uolose.
6 O Jėzų iš tolo pamatęs, jis
pribėgo ir, atsiklaupęs rėkė garsiai,
tardamas:
7 "Ko Tu nori iš manęs, Visa-
galio Dievo Sūnau Jėzau? Prisiek
man Dievo vardan, kad manęs
nekankinsi!"
8 Nes Jis buvo sakęs: "Išeik, tu
piktoji dvasia, iš to žmogaus!"
9 Ir Jis paklausė jo: "Kuo tu
vardu?" Ir jis atsiliepė: "Legionas,
nes mūsų yra visa daugybė!"
10 Ir jis Jėzaus labai prašė, kad
Jis jų iš tos apylinkės neišvarytų.
11 O atkalnėje ganykloje buvo di-
delė kiaulių kaimenė.
12 Ir tos piktosios dvasios prašė
Jo, kad Jis leistų joms sueiti į
tas kiaules.
13 Ir Jis sutiko su tuo. Tai išėjo
piktosios dvasios ir įėjo į tas
kiaules ir visa kaimenė jų, kurių
buvo apie 2000, nugarmėjo nuo
kranto į marias ir mariose
nuskendo.
14 O jų kerdžiai išlakstė, pra-
nešdami tai mieste ir krašte. Ir
žmonės išėjo pasižiūrėti, kas
atsitiko.
15 O pas Jėzų jie pamatė tą,
kuris buvo buvęs velnių vargin-
tas, legiono užsėstas, apsirengusį,
sveiko proto, nors jie visi bijojo.
16 Ir tie, kurie tai buvo regėję,
papasakojo jiems, kas atsitiko tam,
kuris buvo velnių užsėstas ir kaip
nuskendo kiaulės.
17 Ir jie pradėjo Jo prašyti, kad
Jis išeitų iš jų apylinkės.
18 Kai Jis lipo į laivą, prašė
Jo tas, kuris buvo prieš tai velnių
vargintas, kad jam leistu keliauti su
Juomi kartu.
19 Bet Jėzus nesutiko ir tarė jam:
"Eik į namus pas savuosius ir ap-
sakyk jiems, kaip Viešpats tavęs
pasigailėjo, tau tokią didelę do-
vaną dovanodamas."
20 Ir nuėjęs, pradėjo jis skelbti
dešimtyje miestų, kiek gero jam
Jėzus buvo padaręs. Ir visi žmonės
buvo nustebinti.
21 O Jėzui vėl perplaukus laivu
į kitą krantą, susirinko pas Jį
minia žmonių, o Jis buvo
pamaryje.
22 Tai atėjo pas Jį vienas
bažnyčios viršininkų, vardu Jay-
rus ir pamatęs Jį, atsiklaupė
23 ir Jo nuoširdžiai meldė: "Mano
duktė marinama, malonėk ateiti ir
Savo ranką ant jos uždėti, kad ji
pasveiktų ir atsigautų."
24 Ir Jis nuėjo su juomi ir minia
žmonių sekė Jį ir vargino Jį iš
visų pusių.
25 Ir buvo čia moteriškė, kuri
buvo sirgusi dvylika metų kraujo
plūdimu
26 ir, daug kentėdama, buvo
visą savo turtą už gydymą iš-
leidusi ir nepasitaisė, bet dar blo-
gyn ėjo.
27 Kai ta išgirdo apie Jėzų, atėjo
ji tarp žmonių iš užpakalio prie
Jėzaus ir palietė Jo drabužį.
28 Nes ji tikėjo: "Jei aš Jo rūbą
paliesčiau, tai pagyčiau!"
29 Ir iš karto sustojo jos kraujas
plūdęs ir ji pasijuto savo kūne, kad
pasveikusi nuo tos slogos.
30 O Jėzus buvo pajutęs, kad galia
buvo iš Jo išėjusi ir atsigręžęs, pa-
klausė žmonių: "Kas palietė Mano
rūbą?"
31 Jo mokiniai atsiliepė: "Matai,
kaip žmonės prie Tavęs veržiasi ir
Tu dar klausi, kas Tave palietęs!"
32 Ir Jis pasižiūrėjo į tą, kuri
tai padariusi buvo.
33 O ta moteriškė bijojosi ir dre-
bėjo, žinodama, kas jai atsitiko,
atėjo ir parpuolė ant savo kelių
prieš Jį ir papasakojo Jam visą
teisybę.
34 Bet Jis tarė jai: "Mano dukte,
tavo tikėjimas tave pagydė. Eik ra-
mybėn, būk pasveikusi nuo tos tavo
slogos!"
35 Ir Jam dar bekalbant, atėjo keli
iš Jayraus, bažnyčios viršininko
šeimos ir pranešė jam: "Tavo duktė

pasimirė, kam tau bevarginti
mokytojo?"
36 Bet Jėzus nugirdo tą pranešimą ir tarė bažnyčios viršininkui:
"Nesibijok, o tik tikėk!"
37 Ir Jis neleido kitiems, kad Jį
lydėtų, o tik Petrui ir Jokūbui su
savo broliu Jonu.
38 Ir jie atėjo į bažnyčios viršininko namus ir pamatė didelį susijaudinimą, verksmą ir
dejavimą.
39 Ir Jis įėjęs, tarė jiems: "Kodėl taip aimanuojate ir verkiate?
Vaikas nenumirė, o tik miega!" O
jie juokėsi iš Jo.
40 Ir Jis išvaręs visus, pasiėmė su
Savimi kūdikio tėvą ir motiną ir
tuos, kurie su Juomi buvo ir įėjo
ten, kur kūdikis gulėjo.
41 Jis paėmė kūdikį už rankos
ir tarė jai: "Talita, kūmi!" Tai reiškia: "Mergaite, sakau tau, kelkis!"
42 Ir mergaitė tuojau kėlėsi ir
vaikščiojo. O ji buvo dvylikos
metų amžiaus. Ir jie labai
stebėjosi.
43 Ir Jis griežtai įsakė jiems, kad
to niekam neskelbtų ir liepė, kad
duotų mergaitei valgyti.

6

Jėzus Saviškių Atstumtas

1 Ir Jis išėjo iš tos vietovės ir
atėjo į Savo tėviškę ir Jo mokytiniai sekė Jį.
2 O kai atėjo sabata, pradėjo Jis
bažnyčioje mokyti. Ir daugelis, kurie klausėsi, stebėjosi Jo pamokslu
ir tarė: "Iš kur Jis tai turi ir kokia
tai išmintis, kuri Jam duota ir iš kur
Jis tokius darbus daro?
3 Ar Jis ne dailidė, Marijos sūnus
ir brolis Jokūbo ir Juozėpo ir Jūdo
ir Simono? Ir ar Jo seserys nėra čia
pas mus?" Ir jie piktinosi Juomi.
4 Bet Jėzus tarė jiems: "Pranašas niekur nėra mažiau vertinamas,
kaip savo tėviškėje, savo pačių
žmonių!"
5 Ir ten Jis stebuklų negalėjo
daryti ir pagydė tik kelis, rankas ant
jų uždėdamas.
6 Ir Jis stebėjosi jų netikėjimu.
Taip Jis mokydamas pervaikščiojo
apylinkės vietoves.
7 Ir susišaukęs Savo dvylika,
pradėjo juos po du išsiuntinėti, suteikdamas galią piktas dvasias
išvaryti.
8 Ir Jis įsakė jiems, kad jie
nieko be lazdos kelionėn nepasiimtų, nei duonos, nei delmono,
nei pinigų po diržu,
9 kad būtų apsiavę kurpėmis ir
nepasiimtų kartu dviejų jupų.
10 Ir pasakė jiems, kad kur sustotų, tai ten ir pasiliktų tol, kol
iš tos vietovės išeis.
11 Ir tie, kurie jūsų nepriims ir
jūsų neklausys, nuo tų atstokite
ir nukratykite dulkes nuo savo
kojų, tuo paliudydami prieš juos.
Iš tiesų sakau jums, Sodomai ir
Gomorai bus teismo dieną lengviau, negu tokiam miestui.
12 Ir jie išėjo skelbti, kad žmonės
atgailautų.
13 Ir jie išvarė daugelį velnių
ir daugelį ligonių aliejumi patepė ir juos išgydė.
14 Tatai išgirdo karalius Herodas,
nes Jėzaus vardas jau buvo plačiai
žinomas. O žmonės kalbėjo: "Jonas
Krikštytojas iš numirusiųjų prisikėlė, todėl Jis tokius stebuklus
daro."
15 Bet keli tvirtino, tai esąs
Elyja. Kiti sakė, tai esąs pranašas, ar vienas pranašų.
16 O Herodas, tai išgirdęs, tarė:
"Štai Jonas iš numirusiųjų prisikėlė, kuriam aš galvą
nukirsdinau!"
17 O jis, Herodas, buvo išsiuntęs
ir suėmęs Joną ir uždaręs kalėjime dėl Herodijos, jo brolio Pilypo
žmonos, kurią jis buvo vedęs.
18 Jonas buvo Herodą
perspėjęs: "Nevalia tau savo brolio
žmonos turėti!"
19 O Herodija tykojo jo, norėdama jį nužudyti, bet jai
nepasisekė.
20 Bet Herodas bijojosi Jono, kadangi jis pažino Joną teisų ir
šventą žmogų esantį, jį pa-

saugodavo ir jį klausydamas, jaudindavosi, nors jį mielai išgirsdavo.
21 Atėjo patogi diena. Herodas šventė savo gimtuves ir susikvietė vakarienei Galilėjos augštuosius pareigūnus, didikus ir kilminguosius.
22 Pokylio metu Herodijos duktė parodė savo šokių ir ji patiko Herodui ir visiems už stalo sėdintiems. Tai tarė karalius mergaitei: "Prašyk iš manęs, ko tu nori, aš tau duosiu,
23 prisiekdamas jai, kad duosiąs jai iki pusės savo karalystės, jei ji jo prašysianti."
24 Išėjusi, ji pasiklausė savo motinos: "Ko man prašyti?" Ji atsakė: "Jono Krikštytojo galvos!"
25 O skubiai sugrįžusi pas karalių, ji paprašė: "Noriu, kad man dabar tuojau pristatytumei Jono Krikštytojo galvą ant lėkštės."
26 Karalius nusiminė, bet dėl savo duotos priesaikos ir dėl sėdinčiųjų už stalo su juomi, jis neatmetė jos prašymo.
27 Jis tuojau nusiuntė galvarėžą į kalėjimą, kuris nukirto Jonui Krikštytojui galvą,
28 kurią uždėjo ant lėkštės ir atnėšė ją mergaitei, o mergaitė perdavė tą savo motinai.
29 Išgirdę tai, jo mokiniai, atėjo pasiėmė jo lavoną ir palaidojo jį kapinėse.
30 Jėzaus apaštalai susirinko ir papasakojo Jam visa, ką jie buvo darę ir mokę.
31 Ir Jis tarė jiems: "Eikite vieni į nuošalią vietą ir truputį pasiilsėkite," nes žmonių būdavo daugybė, kurie ateidavo ir nueidavo, kad net pavalgyti laiko nelikdavo.
32 Taip jie nusikėlė laiveliu vieni į nuošalią vietą.
33 Žmonės matė juos išplaukiant, o kiti irgi sužinojo ir žmonės iš visų miestų skubėjo pėsti ir atvyko į tą vietą pirm jų.
34 O Jėzus, pamatęs tokią daugybę žmonių, pasigailėjo jų, kadangi jie buvo kaip avys be kerdžiaus. Ir Jis pradėjo sakyti jiems ilgą pamokslą
35 ir dienai besibaigiant, priėjo Jo mokytiniai, tardami: "Čia yra dyka vieta, o diena jau pasibaigė,
36 paleisk žmones nuo Savęs į kaimus ir miestelius, kad nusipirktų sau duonos, kadangi jie neturi ko valgyti."
37 Bet Jėzus atsiliepė: "Jūs duokite jiems pavalgyti!" O jie paklausė: "Ar mums eiti ir pirkti už 200 sidabrinių jiems duonos?"
38 Tai paklausė Jis: "Kiek kepalų turite, eikite ir pažiūrėkite!" "Jie nuėjo ir pažiūrėjo ir atsakė: "Penkis kepalus ir dvi žuvi."
39 Tada liepė Jis jiems susėsti eilėmis kaip prie stalo ant žalios žolės.
40 Ir jie susėdo eilėmis po šimtą ir po penkiasdešimt.
41 Tada pasiėmė Jis tuos penkis kepalus duonos ir tiedvi žuvi, žvilgterėjo dangun, padėkojo ir laužė duoną ir davė tą ir tiedvi žuvi mokytiniams, kad tie tai žmonėms padalintų.
42 Ir visi valgė ir pasisotino.
43 Jie surinko dvylika pintinių trupinių su žuvų liekanomis.
44 O valgiusiųjų buvo 5000 vyrų.
45 Ir greitai Jis išsiuntė Savo mokytinius pirm Savęs į Bėtsaidą, iki paleisiąs žmones nuo Savęs.
46 O paleidęs žmones nuo Savęs, užėjo Jis ant kalno melstis.
47 Vakare buvo laivas marių viduryje, o Jis pats vienas ant kranto.
48 Ir Jis pastebėjo, kad mokytiniai labai vargo besiirdami, kadangi jiems reikėjo eiti prieš vėją. O tarp trečios ir šeštos valandos ryto, nakties metu, atėjo Jis pas juos žengdamas marių vandens paviršiumi,
49 norėdamas pro juos praeiti. O kai jie Jį pamatė vaikščiojantį marių paviršiumi, pagalvojo, kad tai esanti šmėkla.
50 Nes jie visi Jį matė ir išsigando. Ir tuojau Jis juos pakalbino ir tarė jiems: "Nesibijokite ir būkite be baimės, štai Aš!"

51 Ir Jis įlipo pas juos į laivą
ir vėjas aptyko. Ir jie buvo begalo
nustebę,
52 kadangi duonos stebuklas
jiems dar nebuvo išaiškėjęs dėl jų
užkietėjusių širdžių.
53 Persiyrę per marias, jie su-
stojo Gennesarete ir ten išlipo į
krantą.
54 Ir jiems išlipus iš laivo, žmonės
Jį ten tuojau atpažino,
55 ir paleidę žinią po visą
apylinkę, visi atgabeno pas Jį savo
ligonius su patalais ten, kur girdėjo
Jį esant.
56 Ir kur Jis ateidavo į miestus,
kaimus ir sodybas, ten sunešdavo
jie savo ligonius į turgaus aikštę
ir maldavo, kad bent Jo rūbo
rumbą paliesti gautų. O visi, ku-
rie Jį palietė, buvo pagydyti.

7

Dievo—Žmogaus Įstatymai

1 Ir susirinko pas Jį fariziečiai
ir keli raštingųjų, kurie iš Jerū-
zalės buvo atėję.
2 Ir jie pastebėjo kelis Jo mo-
kytinių valgant, nešvariomis ran-
komis, tai yra, nemazgotomis
rankomis.
3 Nes fariziečiai laikosi nuostatų
savo tėvų, kaip ir visi kiti žydai,
ir neeina valgyti nesiplovę savo
rankų.
4 Jie nevalgo nemazgotomis ran-
komis, parėję iš turgaus. Jie laikosi
ir kitų įvairiausių iš savo tėvų
paveldėtų nuostatų, kaip tai
taurių, ąsočių, varinių
puodų ir stalų plovimo.
5 Todėl klausė Jo fariziečiai ir
raštingieji: "Kodėl nesielgia Tavo
mokytiniai pagal tėvų nuostatus,
valgydami duoną nemazgotomis
rankomis?"
6 O Jis tarė jiems, atsakydamas:
"Ješaja visai teisingai apie jus pra-
našavo, jūs veidmainiai, kaip Ješ.
29, 13 parašyta yra:—Šie žmonės
garbina Mane lūpomis, bet jų šir-
dis yra labai toli nuo Manęs!—
7 Tuščias yra jų Manęs garbi-
nimas, kadangi jie skelbia žmonių
išgalvotus nuostatus.
8 Jūs nepaisote Dievo
įsakymų, bet laikote žmogaus
įstatymus.
9 Savo nuostatus laikydami, jūs
puikiai mokate apeiti Dievo
įstatymus."
10 Mozė yra sakęs: "Gerbk savo
tėvą ir motiną. O kas savo
tėvą ar motiną keikia, tas turi
mirte mirti."
11 Bet jūs tvirtinate: "Jei kas savo
tėvui ir motinai sako—Korban, tai
reiškia, tai, kuo būčiau jums galėjęs
pasitarnauti, paaukojau Dievui!
12 Tokiu būdu neleižiate tokiam
gera daryti savo tėvui ar motinai,
13 nieku versdami Dievo žodį
savo nuostatais, kurie išgalvoti yra,
ir darydami kitų panašių
dalykėlių."
14 Ir Jis pasišaukė pas Save visus
žmones ir tarė jiems: "Klausykite
visi Manęs ir įsisąmoninkite!
15 Niekas, kas į žmogų įeina
iš lauko, jo nesuterš, bet kas iš jo
išeina, tas gali jį suteršti.
16 Ausis turėdami,
pasiklausykite!"
17 Kai Jis nuo žmonių parėjo į
namus, klausė Jo mokiniai apie tą
palyginimą.
18 Ir Jis tarė jiems: "Ar nė tiek
nesuprantate? Ar nesate pastebėję,
kad tai, kas iš lauko į žmogų
įeina, jo nesuteršia?
19 Nes neeina į jo širdį, bet į
jo pilvą ir išeina nustatytais takais
iš jo. Tuo paskelbė Jis, kad visas
maistas yra netaršus.
20 Bet Jis iškėlė: "Kas išeina iš
žmogaus, tas žmogų užteršia.
21 Nes iš žmogaus vidaus, iš jo
širdies, ateina piktos mintys, ne-
dorybė, vagystė, žudynės,
22 svetimavimas, gobšumas, pik-
tumas, klasta, ištvirkimas, pavy-
das, įžeidimas, puikybė,
nesąmonė.
23 Visos tos blogybės išeina iš
žmogaus vidaus ir suteršia žmogų.
24 Ir iš čia Jis pakilo ir nuėjo į
Tyraus ir Sidono šalį ir, įėjęs į

namus, nenorėjo, kad tai kas sužinotų, o tačiau negalėjo pasislėpti.
25 Nes moteriškė, kurios duktė piktos dvasios varginama buvo, išgirdusi apie Jį, atėjo ir atsiklaupė prie Jo kojų.
26 Tai buvo graikė moteris iš Sirofenikijos, kuri maldavo Jo, kad Jis velnią išvarytų iš jos dukters.
27 Bet Jėzus tarė jai: "Pirmiausiai tesisotina vaikai. Netinka atimti vaikams duonos ir ją numesti šunims!"
28 Bet ji tarė, Jam atsakydama: "Vis dėlto, Viešpatie, ėda šunys tų trupiniukų vaikų, kurie po stalu yra!"
29 Ir Jis atsiliepė jai: "Dėl šių žodžių gali keliauti, o velnias išėjo iš tavo dukters!"
30 Tai sugrįžo ji į namus, rado velnią išėjusį, o mergaitę gulinčią patale.
31 Apleidęs Tyraus ir Sidono sritį, Jis vėl sugrįžo prie Galilėjos marių, į dešmties miestų patį vidurį.
32 Tai atvedė pas Jį žmogų, kuris buvo kurčias ir nebylys ir maldavo, kad Jis rankas ant jo uždėtų.
33 Ir Jis išsivedė jį iš minios laukan, įdėjo Savo pirštus į jo ausis, pavilgė seilėmis jo liežuvį,
34 pažvelgė dangun, atsiduso ir tarė jam: "Efata!," tai yra "Atsiverk!"
35 Ir tuojau atsivėrė jo ausys ir jo liežuvio ryšys atsileido ir jis galėjo gerai ištarti.
36 Bet Jis įsakė jiems, kad niekam apie tai neskelbtų. O juo Jis draudė, tuo plačiau jie pagarsino.
37 Ir jie be galo stebėjosi, tardami: "Darydamas Jis, visa gerai padaro, kad kurtieji girdi ir nebyliai kalba."

8

Fariziečių Raugas

1 Tuo metu, kai pas Jėzų vėl didelė minia žmonių susirinkusi buvo, ir jie neturėjo ko valgyti, pasišaukė Jėzus Savo mokytinius pas Save ir tarė jiems:
2 "Man gaila tų žmonių, kurie čia jau tris dienas pas Mane išbuvo ir neturi ko valgyti.
3 Jei Aš juos paleisčiau eiti, tai jie keliaudami apalptų, kadangi kai kurie iš jų yra atvykę iš tolimų vietų.
4 Jo mokiniai atsiliepė: "Kas gali juos čia dykumoje visus duona pasotinti?"
5 Jis paklausė jų: "Kiek duonos turite?" Jie atsiliepė: "Septynis kepalus!"
6 Tada liepė Jis jiems žemėn susėsti ir ėmė tuos septynis kepalus, dėkojo, laužė ir davė mokytiniams, kad tai padalintų žmonėms. Ir jie tai padarė.
7 Dar jie turėjo keletą žuvelių. Ir Jis dėkojo ir liepė tas taip pat išdalinti.
8 Jie valgė ir pasisotino ir surinko septynias pintines trupinių.
9 O valgiusiųjų buvo apie 4000. Ir Jis juos paleido nuo Savęs.
10 Ir Jis tuojau sėdo su Savo mokytiniais į laivą ir atvyko į Dalmanutos šalį.
11 Čia išėjo fariziečiai, pradėjo su Juomi ginčytis, gundė Jį ir reikalavo iš Jo ženklo iš dangaus.
12 Ir Jis atsiduso Savo dvasia ir klausė: "Kam reikia šiai giminei ženklo?" Iš tiesų, Aš sakau jums, šiai giminei nebus joks ženklas duotas!"
13 Ir Jis paliko juos ir sėdo į laivą ir persikėlė į kitą krantą.
14 O jie užmiršo pasiimti duonos ir teturėjo vos vieną kepalą duonos laive.
15 Ir Jis liepė jiems tardamas: "Žiūrėkite ir saugokitės fariziečių ir Herodo raugo."
16 Jie pasitarė tarpusavyje ir galvojo, kad Jis jiems tai pasakęs, kadangi jie duonos pasiimti užmiršo.
17 O Jėzus tatai numanė ir tarė: "Nesirūpinkite tuo, kad duonos neturite. Ar nematote ir ar neišmanote, turėdami užkietėjusias širdis?
18 Kodėl, akis turėdami, jūs nematote? Kodėl, ausis turėdami, jūs negirdite? Ar neatsimenate,

19 kai Aš penkis kepalus duonos
penkiems tūkstančiams laužiau,
kiek pintinių trupinių jūs tada
surinkote?" Jie atsakė: "Dvylika."
20 "O kai Aš septynis kepalus
laužiau keturiems tūkstančiams,
kiek pintinių trupinių čia surin-
kote?" Jie atsakė: "Septynis."
21 Ir Jis klausė: "Ar ir dabar dar
nesuprantate?"
22 Ir jie atvyko į Bėtsaidą ir
čia atvedė pas Jį aklą, maldau-
dami, kad Jis jį paliestų.
23 Ir Jis paėmė akląjį už ran-
kos ir išsivedė jį iš miestelio ir su-
vilgė jo akis seilėmis, uždėjo Savo
rankas ant jo ir paklausė jo: "Ar gali
ką matyti?"
24 Jis atsiliepė: "Aš matau žmones
vaikščiojančius lyg kokius me-
džius!"
25 Tada Jis vėl uždėjo Savo ran-
kas ant jo akių. Ir tada jis jau aiš-
kiai matė ir viską gerai atpažino
sveikomis akimis.
26 Ir Jėzus siuntė jį į namus,
įsakydamas jam, kad neeitų į
kaimą.
27 Ir Jėzus išėjo su Savo moki-
niais į Cesarijos Pilypo kaimus.
Bekeliaudamas paklausė Jis jų:
"Ką sako žmonės Mane
esantį?"
28 Jie atsiliepė: "Vieni sako Tave
esantį Joną Krikštytoją, kiti
Elyją, vėl kiti vieną iš
pranašų."
29 Bet Jis tarė: "O ką jūs sa-
kote Mane esantį?" Į tai atsakė
Petras: "Tu esi Kristus!"
30 Ir Jis perspėjo juos, kad jie apie
tai niekam nešnekėtų.
31 Tada Jis pradėjo jiems išdės-
tyti, kad Žmogaus Sūnus turėsiąs
daug kentėti, kad būsiąs atmestas
vyresniųjų, vyriausių kunigų
ir raštingųjų ir būsiąs nužu-
dytas, bet po trijų dienų
prisikelsiąs.
32 Ir Jis kalbėjo apie tai atvirai ir
nesivaržydamas. O Petras pasiėmė
Jį į šalį ir ėmė Jį drausti.
33 Bet Jis apsisuko ir pasižiūrėjo
į mokytinius ir subarė Petrą:
"Atsitrauk nuo Manęs, šetone! O tu
kalbi ne apie tai, kas Dievo yra, bet
tai, kas žmonių yra!"
34 Ir Jis pasišaukė žmones su
Savo mokytiniais pas Save ir tarė
jiems: "Jei kas nori būti Mano
sekėju, tas teišsižada savęs, teima
savo kryžių ant savęs ir teseka
Mane.
35 Nes, kuris norės savo gyvybę
išsaugoti, tas jos neteks, o kuris ne-
teks savo gyvybės dėl Manęs ir dėl
Evangelijos, tas išsilaikys.
36 Nes, ką padėtų žmogui lai-
mėti visą pasaulį, jei jis pa-
kenktų savo sielai!
37 Arba, kuo galėtų žmogus iš-
sipirkti savo gyvybę?
38 Bet, kuris Manęs ir Mano žo-
džių gėdisi šioje pasileidusioje ir
nuodėmingoje giminėje, to gėdysis
ir žmogaus sūnus, ateidamas
Savo Tėvo šlovėje su šventaisiais
angelais!"

9

Jėzaus Peršvietimas

1 Ir Jis tarė jiems: "Iš tiesų
sakau jums: Čia yra keletas, kurie
neragaus mirties, kol neišvys didin-
gai ateinančios Dievo karalystės."
2 Po šešių dienų pasiėmė Jė-
zus su Savimi Petrą, Jokūbą ir
Joną ir užsivedė juos vienus ant
augšto kalno, kur jis buvo peršvies-
tas jų akivaizdoje.
3 Jo rūbai buvo skaistūs ir balti
kaip sniegas, kad balčiau joks skal-
bėjas pasaulyje negalėtų išbaltinti.
4 Ir jiems pasirodė Elyja su
Moze, kuriuodu kalbėjo su Jėzumi.
5 O Petras tarė Jėzui atsiliepda-
mas: "Mokytojau, čia gera pabūti,
pasistatykime tris palapines, vieną
Tau, vieną Mozei ir vieną Elyjai.
6 Bet jis nežinojo ką kalbąs,
kadangi jie visi buvo apstulbę.
7 Ir užėjo debesys, kuris ap-
siautė juos savo šešėliu ir balsas iš
debesies tarė: "Tai yra Mano mie-
lasis SŪNUS, to klausykite!"
8 Ir tuojau jie apsižvalgė aplinkui
ir nematė nė vieno kito, kaip tik
Jėzų vieną pas save.
9 Bet jiems einant nuo kalno že-

myn, įsakė Jėzus jiems niekam
nepapasakoti, ką jie buvo regėję
tol, kol Zmogaus Sūnus nebus iš
numirusių prisikėlęs.
10 Ir jų atmintin įstrigo žodis,
dėl kurio jie vienas kitą klausi-
nėjo, ką tai reiškia iš numirusių
prisikelti.
11 Ir jie klausė Jo, tardami, kodėl
sako raštingieji, kad Ėlyja turįs
pirma ateiti?
12 Bet Jėzus atsakė jiems: "Ėlyja,
tiesa, turi pirma ateiti ir viską
suderinti. O kodėl parašyta apie
Žmogaus Sūnų, kad Jis turėsiąs
daug kentėti ir būti paniekintas?
13 Bet Aš sakau jums, Ėlyja atėjo,
ir jie darė su juomi, ką tik norėjo,
kaip apie jį parašyta yra."
14 Ir atėjęs pas Savo mokytinius,
išvydo Jis didelę minią aplink juos
ir raštingųjų, kurie su jais
ginčyjosi.
15 Ir, žmonės pastebėję Jį, buvo
labai nustebinti ir atbėgo Jį
pasveikinti.
16 "Dėl ko jūs ginčyjatės," klau-
sė Jis.
17 O vienas iš žmonių atsaky-
damas, tarė: "Mokytojau, aš savo
sūnų atvedžiau pas Tave, kuris yra
užsėstas piktos dvasios, kuri jam
neleidžia kalbėti.
18 Kur ji jį tik sučiumpa, ten ji
jį tampo, kad jis apsiputoja, grie-
žia dantimis ir sustingsta. Aš kal-
bėjau su Tavo mokiniais, kad jie ją
išvarytų, bet nepasisekė."
19 Bet Jis tarė jiems, atsiliepda-
mas: "O tu netikinčioji gimine, kaip
ilgai Aš būsiu pas jus, jus
pakęsdamas? Atveskite jį pas
Mane!"
20 Ir jie atvedė jį pas Jį. Vos
tik dvasia Jį išvydo, parmušė ji
vaikiną žemėn, kad jis vartėsi
putodamas.
21 Tai paklausė Jėzus tėvo: "Kada
prasidėjo jam taip atsitikti?" Jis at-
siliepė: "Iš kūdikystės dienų.
22 Dvasia jį dažnai nustumdavo
į ugnį ar vandenį, kad jį nu-
žudytų. Bet, jei gali ką daryti,
pagelbėk mums!"
23 Jėzus atsiliepė jam: "Kodėl
sakai 'jei gali'? Tikinčiam viskas
galima!"
24 Ir tėvo vaikas tuojau sušuko:
"Tikiu, padėk mano netikėjimui!"
25 O Jėzus, matydamas, kad minia
vis didėja, sudraudė piktąją
dvasią, tardamas: "Tu nebylumo
ir kurtumo dvasia, Aš įsakau tau,
kad tu iš jo išeitumei ir į jį
nebesugrįžtumei!"
26 Tai išėjo dvasia iš jo šaukdama
ir besidraskydama, palikdama jį
lyg negyvą, kad daugelis tarė: "Jis
nebegyvas!"
27 Bet Jėzus paėmė jį už ran-
kos, atitiesė jį ir jis atsistojo.
28 O kai Jis įėjo į namus,
mokytiniai, būdami vieni su Juomi,
klausė Jo: "Kodėl mes negalėjome
jos išvaryti?"
29 Ir Jis tarė jiems: "Šita veislė
kitaip neišvaroma, kaip tik malda
ir pasninkavimu!"
30 Iš tos vietovės išėję, keliavo jie
per Galilėją, ir Jis norėjo, kad
niekas apie tai nesužinotų.
31 Nes Jėzus mokė Savo moky-
tinius, tardamas: "Žmogaus Sūnus
bus atiduotas į rankas žmonių,
kurie Jį nužudys ir Jis prisikels po
trijų dienų iš numirusių."
32 Bet jie nesuprato tų žodžių
ir bijojosi Jo klausti.
33 Ir jie atvyko į Kaparnaumą.
Ir sustoję namuose, paklausė Jis
jų: "Apie ką jūs, keliaudami,
kalbėjote?"
34 Bet jie tylėjo, kadangi pakelyje
jie buvo šnekėję apie tai, kuris di-
džiausias esąs.
35 Ir Jis atsisėdo ir pasišaukė
dvylika ir tarė jiems: "Kas nori būti
pirmuoju, tas bus paskutiniuoju ir
visų tarnu!"
36 Paėmęs mažą vaikutį, Jis
pasistatė jį jų tarpe, apkabino
jį ir tarė jiems:
37 "Kas priima tokį vaikutį
Mano vardan, tas Mane priima. O
kas Mane priima, tas priima ne tik
Mane, bet tą, kuris Mane
siuntęs!"
38 Jonas tarė: "Mokytojau, mes

matėme vieną velnius išvarantį
Tavo vardu, kuris mūsų neseka ir
mes draudėme jam, kadangi jis su
mumis neeina."
39 Bet Jėzus atsiliepė: "Nedraus-
kite jam, nes nėra tokio, kuris Mano
vardu stebuklingus darbus darytų
ir, apsisukęs, kalbėtų pikta apie
Mane!
40 Kas neeina prieš mus, tas yra
su mumis!
41 Ir jei kas pagirdytų jus stiklu
vandens Mano vardan, kadangi
Kristaus esate, iš tiesų sakau
jums, tam jokiu būdu nebus Jo
neatlyginta.
42 Kas papiktina vieną šių
mažųjų, į Mane tikinčiųjų,
tam būtų geriau, jei jam užka-
bintų girnų akmenį ant sprando
ir jį numestų į jūrą!
43 O jei tavo ranka tave piktina,
nukirsk ją! Geriau tau būti suža-
lotam ir įeiti į gyvenimą, negu
abiem rankomi į pragaro neišge-
sinamąją ugnį,
44 kur jų kirmėlė nemiršta ir jų
ugnis neišblėsta.
45 Jei tavo koja tave pagundon
veda, nukirsk ją. Geriau tau
raišam į gyvenimą įeiti, negu
būti įmestam į pragarą,
46 kur jų kirmėlė nemiršta ir jų
ugnis negęsta.
47 Jei tavo akis tave piktina, iš-
mesk ją nuo savęs. Geriau tau
viena akimi įeiti į Dievo kara-
lystę, negu būti įmestam dviem
akimi į pragaro ugnį,
48 kur jų kirmėlė nemiršta ir
ugnis neišblėsta.
49 Nes kiekvienas bus sūdomas
ugnimi, kadangi keikviena auka
druska sūdoma, 3 Moz. 2:13.
50 Druska geras daiktas. Bet, jei
ji netenka savo sūrumo, tai kuo
sūdysime? Turėkite druskos savyje
ir sandoroje sugyvenkite vienas su
kitu!"

10

Skyrybos, Jėzus Ir Mažutėliai

1 Ir Jis pakilo iš čia ir nuėjo į
Jūdėjos šalį anapus Jordano, kur
žmonės vėl būriais pas Jį atplūdo
ir Jis juos vėl mokė, kaip buvo
įpratęs.
2 Čia priėjo fariziečiai ir
gundydami paklausė Jo: "Ar valia
vyrui skirtis nuo žmonos?"
3 O Jis atsakė jiems klausimu:
"Ką yra jums Mozė įsakęs?"
4 Jie atsiliepė: "Mozė sutiko, kad
vyras parašytų atsiskyrimo
raštą ir žmoną paleistų."
5 Jėzus tarė jiems, atsakydamas:
"Dėl jūsų širdies kietumo jis jums
tatai parašė!
6 Bet sutvėrimo pradžioje Die-
vas padarė juodu, vyrą su žmona.
7 Todėl paliks žmogus savo
tėvą ir motiną ir glausis prie savo
žmonos.
8 Ir juodu bus vienas kūnas. To-
kiu būdu juodu nebebus du, bet
vienas kūnas.
9 Taigi, ką Dievas suvedė, to
žmogus neturi perskirti."
10 O namuose Jo mokytiniai vėl
klausinėjo apie tai.
11 Ir Jis atsiliepė jiems: "Kas ski-
riasi nuo žmonos ir kitą veda, tas
nusikalsta jai svetimavimu.
12 Ir jei moteris skiriasi nuo vyro,
už kito eidama, tai ji nusikalsta
svetimaudama."
13 Žmonės atnešė vaikučius pas
Jį, kad Jis juos paliestų. Bet
mokytiniai barė atnešančiuosius.
14 O Jėzus pastebėjo tai ir pyk-
telėjęs, tarė jiems: "Leiskite kū-
dikėliams pas Mane ateiti ir
nedrauskite jiems, nes tokių yra
Dievo karalystė.
15 Iš tiesų sakau jums—kas ne-
priima Dievo karalystės kaip vai-
kas, tas nenueis į ją!"
16 Ir Jis apkabino juos ir uždėjęs
Savo ranką ant jų, palaimino
juos.
17 Jam išeinant į kelią, atbėgo
žmogus ir atsiklaupė prieš Jį,
klausdamas: "Gerasis Mokytojau,
ką man daryti, kad amžiną gy-
venimą laimėčiau?"
18 O Jėzus paklausė jo: "Kodėl
tu Mane vadini geru? Nes geras nėra

nė vienas, kaip tiktai vienas Dievas.
19 Juk žinai įsakymus—nesvetimauk, neužmušk, nevok, neliudyk neteisingai, neapgaudinėk, gerbk savo tėvą bei motiną!"
20 O jis atsiliepė Jam: "Mokytojau, visų tų laikausi iš pat jaunystės dienų."
21 Bet Jėzus pažvelgė į jį ir pamilo jį ir tarė jam: "Vieno tau reikia. Eik, parduok visa, ką turi ir išdalink vargšams, tai turėsi turtą danguje ir atėjęs tada, sek Mane, savo kryžių ant savęs pasiėmęs!"
22 O jis nusiminė dėl tų žodžių ir atstojo nuliūdęs, kadangi jis daug turtų turėjo.
23 Tai pasižiūrėjo Jėzus į Savo mokytinius ir tarė jiems: "Kaip sunku bus turtingiesiems įeiti į dangaus karalystę!"
24 Mokytiniai buvo labai nustebinti Jo žodžių. Bet Jėzus vėl tarė jiems atsakydamas: "Mieli vaikai, kaip sunku įeiti tiems į Dievo karalystę, kurie savo turtais pasitiki!
25 Lengviau kupranugariui išlįsti pro adatos ausį, negu turtuoliui patekti į Dievo karalystę."
26 Bet dėl to jie dar labiau buvo nustebinti ir tarė vienas kitam: "Kasgi tada gali būti išganytas?"
27 Bet Jėzus atsiliepė į juos žiūrėdamas: "Žmonėms tai neįmanoma, bet ne Dievui. Dievui viskas įmanoma."
28 Tada ėmė Petras kalbėti: "Štai, mes viską palikome, kad tave sektume."
29 Jėzus tarė, atsakydamas: "Iš tiesų sakau jums, kad nėra nė vieno, kuris paliktų namus, ar brolius, ar seseris, ar tėvą, ar motiną, ar žmoną ir vaikus, ar laukus dėl Manęs ir Evangelijos,
30 kuris jau dabar nesusilauktų šimteriopai namų, brolių, motinos, vaikų ir laukų su persekinėjimais, o būsimame amžiuje amžinojo gyvenimo.
31 Bet daugelis bus paskutiniais, kurie yra pirmieji. Ir daugelis paskutiniųjų bus pirmaisiais."
32 Jie buvo pakelyje į Jerūzalę, kai Jėzus ėjo pirm jų ir jie nusigando, ir tie, kurie Jį sekė, bijojosi. Ir Jis vėl pasiėmė dvylika pas Save ir išdėstė jiems, kas Jam atsitiksią.
33 "Štai, mes keliaujame augštyn į Jerūzalę ir Žmogaus Sūnus bus paduotas vyriausiems kunigams ir raštingiesiems, kurie nuteis Jį mirti ar atiduos Jį pagonims,
34 kurie Jį išjuoks, apspjaudys, nuplaks ir užmuš, o trečiąją dieną Jis prisikels iš numirusiųjų."
35 Tai atėjo pas Jį du Zabedajo sūnu, Jokūbas ir Jonas ir tarė: "Mokytojau, mudu noriva, kad mudviem darytumei, ko Tavęs prašysiva."
36 Jis paklausė jų: "Ko norita, kad judviem padaryčiau?"
37 Juodu atsakė Jam: "Duok mudviem sėdėti, vienam Tavo dešinėje, antram Tavo kairėje Tavo šlovėje."
38 Bet Jėzus atsiliepė jiemdviem: "Judu nežinota, ko prašota! Ar judu galita gerti iš tos taurės, iš kurios Aš geriu ir krikštytis tuo krikštu, kuriuo Aš krikštomas esu?"
39 Juodu atsiliepė Jam: "Galiva." Bet Jėzus tarė jiemdviem: "Tiesa, judu gersita iš tos taurės, iš kurios Aš geriu ir būsita tuo krikštu krikštomu, kuriuo Aš krikštomas esu,
40 bet sėdėti Mano dešinėje ir Mano kairėje ne nuo Manęs priklauso, bet paskirta tiems, kuriems tai paruošta yra."
41 Ir kai anie dešimtis tai išgirdo, pykterėjo jie ant Jokūbo ir Jono.
42 Bet Jėzus pasišaukė juos ir tarė jiems: "Jūs žinote, kad pagonių valdovai yra jų viešpačiais ir kad jų galiūnai su jais sauvaliauja!
43 Bet taip neturi būti jūsų tarpe. Kas iš jūsų nori būti dideliu, tas tebūna jūsų tarnu.
44 O kas iš jūsų nori būti pirmuoju, tas tebūna visų tarnu!
45 Nes ir Žmogaus Sūnus neatėjo, kad būtų aptarnaujamas, bet kad tarnautų ir, kad Savo gyvybę

atiduodamas, daugelį atpirktų."
46 Ir jie atvyko į Jeriką. O
Jam, Jo mokytiniams ir didelei
žmonių miniai einant iš Jerikos,
štai sėdėjo pakelėje aklasis Barti-
majis, Timajo sūnus,
elgetaudamas.
47 Kai šis išgirdo Jėzų iš Na-
zareto čia esantį, pradėjo jis gar-
siai šaukti: "Jėzau, Dovydo sūnau,
pasigailėk manęs!"
48 Ir daugelis draudė jį, kad nu-
tiltų. Bet jis ėmė tada dar garsiau
šaukti: "Dovydo sūnau, susimilk
manęs!"
49 Ir Jėzus sustojo ir liepė jį pa-
šaukti. Ir jie ėjo akląjį pašaukti,
jam tardami: "Būk linksmas, atsi-
kelk, Jėzus kviečia tave."
50 Ir jis numetė savo apsiaustą,
atsikėlė ir atėjo pas Jėzų.
51 O Jėzus atsiliepdamas pa-
klausė jo: "Ko nori, kad tau pa-
daryčiau?" "Aklasis atsakė:
"Mokytojau, kad praregėčiau!"
52 Bet Jėzus atsiliepė jam: "Ke-
liauk sveikas, tavo tikėjimas tau pa-
dėjo!" Ir jis tuojau praregėjo ir sekė
tuo keliu.

11

Jėzus Jerūzalėje

1 Ir jiems artėjant prie Jerūzalės
pro Betfagę ir Bėtaniją ties
Alyvų kalnu, pasiuntė Jėzus du
Savo mokytinių,
2 tardamas: "Nueikita į mies-
telį, kurį čia matote ir, vos
įžengę į jį, rasita pririštą asi-
laitį, kuriuo dar niekas nėra jojęs.
Atriškite ir atveskite jį.
3 Ir jei kas judviem ką sa-
kytų: "Kam tai darote?", tai atsi-
liepkita: "Jis yra Viešpačiui
reikalingas, bet Jis jį tuojau
sugrąžins!"
4 Nuėjusiu juodu, atrado asi-
laitį pririštą prie durų lauke
ties kryžkeliu ir juodu atrišo jį.
5 Kai kurie čia stovinčiųjų
paklausė jų: "Kam jūs atrišate
asilaitį?"
6 Bet juodu atsakė jiems, kaip
Jėzus buvo jiems liepęs ir jie leido
jį jiems nusivesti.
7 Atvedusiu asilaitį pas Jėzų,
uždėjo ant jo savo rūbus ir Jis už-
sisėdo ant jo.
8 O daugelis klojo savo rūbus ant
kelio ir kiti laužėsi šakelių nuo
medžių laukuose ir barstė tas ant
kelio.
9 O priešakyje ir užpakalyje ei-
nantieji šaukė, tardami: "Hošiana,
pašlovintas teesie tasai, kuris ateina
vardan Viešpaties!
10 Tebūna pašlovinta mūsų tėvo
Dovydo ateinančioji karalystė!
Hošiana augštybėse!"
11 Taip įėjo Viešpats į Je-
rūzalę ir į šventovę ir apžiūrėjęs
viską, nuėjo vakare su dvylika į
Bėtaniją.
12 Kitą dieną, jiems išeinant
iš Bėtanijos, Jėzus buvo išalkęs.
13 Iš tolo Jis pamatė sulapojusį
fygų medį, prie kurio Jis ėjo
pasižiūrėti, ar ką ant jo rasiąs.
Bet priėjęs prie jo, nieko nerado,
kaip tik vienus lapus, nes dar ne-
buvo fygų derliaus metas.
14 Tai tarė Jis fygų medžiui:
"Tegu niekas nebevalgo vaisiaus
nuo tavęs per amžius!" Ir Jo mo-
kytiniai tai girdėjo.
15 Ir Jis atėjo į Jerūzalę. Įėjęs
į šventovę, Jėzus ėmė išvarinėti
parduodančius ir perkančius
bažnyčioje, išvartydamas pinigų
keitėjų stalus ir karvelius parduo-
dančiųjų krėslus,
16 nebeleisdamas nešti jokių
rakandų per šventovę.
17 Ir Jis išaiškino jiems, skelb-
damas: "Ar nėra parašyta, kad
Mano namai bus vadinami maldos
namais visoms tautoms? Bet jūs pa-
darėte iš jų plėšikų lindynę!"
18 Tai išgirdę raštingieji ir vyriau-
sieji kunigai, žiūrėjo, kaip Jį ga-
lėtų nužudyti. Bet jie bijojosi Jo,
kadangi visi žmonės buvo nustebinti
Jo pamokslais.
19 Vakarop Jis išėjo iš miesto.
20 O ryte, praeidami pro fygų
medį, išvydo jie jį padžiūvusi su
šaknimis.

21 Atsimindamas tai, tarė Petras:
"Mokytojau, štai medis, kurį Tu
prakeikei, yra padžiūvęs."
22 Jėzus tarė jiems, atsakydamas:
"Tikėkite į Dievą!
23 Iš tiesų sakau jums, jei kas
sakytų šiam kalnui, kad jis suvirstų
į jūrą, tikėdamas ir neabejodamas
savo širdyje, kad taip
įvyksią, tai tam taip ir atsitiks,
kaip jis kalbėjęs!
24 Togidėl sakau jums, tikėkite,
kad gausią tai, ko prašote savo
maldoje, tai ir gausite.
25 O besimelsdami, atleiskite tai,
ką turite prieš kitą, kad jūsų
dangiškasis Tėvas ir jums atleistų
jūsų nusidėjimus.
26 Bet, jei jūs neatleisite, tai jums
ir jūsų dangiškasis Tėvas neatleis
jūsų nusidėjimų!"
27 Ir jie vėl atėjo į Jerūzalę. Ir
Jam į bažnyčią įėjus, atėjo pas
Jį vyriausieji kunigai ir raštingieji
ir seniūnai,
28 klausdami: "Kas Tave
įgaliojo tatai daryti? Ir kas Tau
suteikė tokią galimybę, kad Tu tai
padarytumei?"
29 Bet Jėzus tarė jiems, atsakydamas:
"Ir Aš paklausiu jūsų
vieno dalyko. Atsiliepkite Man į
tai, tai ir Aš pasakysiu jums, kieno
įgaliojimu Aš tai darau.
30 Jono krikštas, ar jis iš dangaus
ar iš žmonių? Atsiliepkite Man!"
31 Ir jie svarstė savyje, tardami:
"Jei sakysime jį iš dangaus esantį,
tai Jis paklaus, kodėl mes
jam netikėjome."
32 Jį iš žmonių buvusį pasakyti
jie bijojosi, kadangi visi laikė
Joną tikru pranašu.
33 Tai tarė jie Jėzui, atsakydami:
"Mes to nežinome. "O Jėzus atsiliepė:
"Tai ir Aš jums nesakysiu,
kieno galia Aš tai darau!"

12

Piktieji Vynuogynininkai

1 Tada pradėjo Jis jiems palyginimais
kalbėti. "Buvo žmogus, kuris
pasisodino sau vynuogyną,
aptvėrė jį tvora, išsikasė vyninę,
pasistatė sau bokštą ir išsamdė jį
vynuogynininkams ir iškeliavo į
svetimą šalį.
2 Laikui atėjus, jis nusiuntė
vieną savo tarnų pas vynuogynininkus,
kad priimtų iš jų vynuogyno
vaisių.
3 Bet šie nutvėrė jį, apmušė jį
ir tuščią nuo savęs paleido.
4 Tada jis nusiuntė pas juos
kitą tarną, kurį jie iškoliojo ir
jam galvą pramušė.
5 Ir vėl jis nusiuntė kitą
tarną, kurį jie užmušė ir dar
daugelį kitų, kurių jie kai kuriuos
apmušė, o kitus nužudė.
6 Galų gale jis nusiuntė savo
vienintelį sūnų, kurį jis labai
mylėjo, pas juos, galvodamas, kad
jie bijosis jo sūnaus.
7 Bet tie vynuogynininkai susitarė,
tvirtindami: "Tai tėvonis, eikime
ir užmuškime jį, tai mums
teks tėviškė."
8 Ir jie ėmė jį, užmušė jį ir
išmetė laukan iš vynuogyno.
9 Ką tada padarys vynuogyno
savininkas su jais? Jis ateis, išžudys
vynuogininkus ir perleis vynuogyną
kitiems.
10 Ar neskaitėte Ps. 118:22-23
parašytą: Akmuo, statytojų išmestas,
pasidarė kertiniu akmeniu!
11 Tatai buvo Viešpaties taip surėdyta,
kad nuostabu būtų
pasižiūrėti."
12 Ir jie žiūrėjo, kaip Jį suimti
galėtų, nors bijojosi žmonių
minios, nes jie suprato, kad tie palyginimai
jiems taikomi. Ir jie paliko
Jį ir nuėjo.

Mokesčių Mokėjimas

13 Ir jie nusiuntė pas Jį kelis
fariziečius ir Herodo tarnų, kad Jį
klausimais sugautų.
14 Ir jie tarė Jam, pas Jį atėję:
"Mokytojau, mes žinome, kad Tu
esi teisus ir neatsižvelgi nei į
šiokį, nei tokį žmogų ir kad
Tu teisingai nurodai, kaip Dievo keliais
vaikščioti. Ar verta ciesoriui

mokestį mokėti, ar ne? Ar mokėti,
ar nemokėti?"
15 Bet Jis suprato jų veidmainy-
stę ir tarė jiems: "Kam Mane gun-
dote? Atneškite Man pinigėlį, kad
jį pamatyčiau!"
16 Ir jie atnešė Jam pinigėlį. Ir
Jis paklausė jų: "Kieno čia at-
vaizdas bei įrašas?" Anie atsi-
liepė: "Ciesoriaus."
17 Tai tarė jiems Jėzus, atsaky-
damas: "Taigi duokite ciesoriui, kas
ciesoriaus ir Dievui, kas Dievo yra!"
Ir jie buvo tuo nustebinti.

Mirusiųjų Prisikėlimas

18 Tai priėjo prie Jo sadukiečiai,
kurie nepripažįsta mirusiųjų
prisikėlimo ir kreipėsi į Jį
klausimu:
19 "Mokytojau, Mozė yra mums
parašęs, 5 Moz. 25:5-6, jei kurio
žmogaus brolis miršta ir palieka
žmoną be vaikų, tai turi jo brolis
imti tą žmoną ir savo broliui
vaikų auginti."
20 Bet dabar buvo septyni bro-
liai, kurių pirmasis vedė žmoną
ir mirdamas, nepaliko vaikų.
21 Ir antrasis brolis ėmė ją į
žmonas ir pasimirė, nepalikdamas
vaikų. Tą patį padarė ir
trečiasis.
22 Ir visi septyni broliai buvo vedę
ją ir nepaliko vaikų. Pagaliau,
po visų numirė ir ta moteriškė.
23 Taigi, kurio žmona ji bus pri-
sikėlime iš numirusiųjų, kai jie
kelsis, kadangi ji žmona visų sep-
tynių buvusi?"
24 Tai tarė jiems Jėzus: "Argi jūs
neklystate dėl to, kadangi neišma-
note nei Rašto, nei Dievo galybės!
25 Kai jie iš numirusių kelsis,
tai jie nei ves, nei tekės, bet bus
kaip angelai danguje.
26 Ar neskaitėte 2 Moz. 3:6, apie
mirusiųjų prisikėlimą, kai
Dievas jam sakė prie erškėčių
krūmo, tardamas: Aš esu Dievas
Abraomo, Dievas Izaoko, Dievas
Jokūbo?
27 Dievas nėra mirusiųjų Die-
vas, bet gyvųjų Dievas. Jūs la-
bai klystate!"

Didžiausias Įsakymas

28 Tai priėjo prie Jo vienas raš-
tingųjų, kuris buvo pasiklausęs,
kaip jie tarpusavyje ginčyjosi ir kaip
Jis jiems puikiai išaiškino, ir pak-
lausė Jo: "Kuris įsakymas yra
svarbiausias?"
29 Jėzus atsakė jam, kad svar-
biausias įsakymas esąs: "Klau-
syk, Izraeli, Viešpats, musų
Dievas, yra vienintelis Viešpats!
30 Ir tu turi Dievą, savo Vieš-
patį mylėti visa savo širdimi, visa
savo siela, visu savo protu, visomis
savo jėgomis, 5 Moz. 6:5.
31 Antrasis yra tas: Mylėk savo
artimą, kaip pats save! Didesnio
įsakymo už šiuodu nėra!"
32 Ir raštingasis tarė Jam: "Mo-
kytojau, tu pasakei tikrąją
teisybę, kad Jis tėra vienintelis ir
kad kito be Jo nėra.
33 Ir Jį mylėti visa širdimi, visu
protu, visomis jėgomis ir mylėti ar-
timą, kaip pats save, yra svar-
biau, negu visos deginamosios ir
kitos aukos."
34 Kai Jėzus pastebėjo, kad jis
išmintingai atsiliepė, tarė jam Jė-
zus: "Tu esi netoli nuo Dievo ka-
ralystės!" Nuo to niekas nebedrį-
so Jo beklausinėti.

Dovydo Sūnus, Viešpats

35 Ir Jėzus atsakė, bažnyčioje
mokydamas: "Kodėl sako raštin-
gieji Kristų esantį Dovydo
sūnumi?
36 Juk Dovydas pats pasakė,
Šventosios Dvasios įkvėptas—
Viešpats tarė mano Viešpačiui, sės-
kis Mano dešinėje tol, kol padėsiu
Tavo priešus po Tavo kojomis!
37 Pats Dovydas vadina Jį Vieš-
pačiu. Kaip gali būti Jis jo sūnu-
mi?" Ir daugelis žmonių Jo mielai
klausėsi.
38 Mokydamas tarė Jis jiems:
"Saugokitės raštingųjų, kurie il-
gais rūbais vaikščioja ir turguje
mėgsta pasveikinami būti

39 ir myli sėdėti garbingose vietose bažnyčioje, ar pokylyje už stalo,
40 kurie praryja našlių namus, sakosi, kad ilgas maldas meldžią. Tie susilauks kuo didesnio pasmerkimo!"
41 Jėzus atsisėdo ties bažnyčios skrynia ir stebėjo, kaip žmonės pinigus į bažnyčios skrynią metė. Daugelis turtingųjų daug įmetė.
42 Atėjusi vargšė našlė, įmetė du pinigėliu, kuriuodu buvo vieno cento vertės.
43 Ir Jis pasišaukė Savo mokytinius ir tarė jiems: "Iš tiesų sakau jums, ši vargingoji našlė daugiau įdėjo į skrynią už visus kitus, kurie bažnyčiai paaukojo.
44 Nes visi aukojo nuo savo atliekamų turtų, bet ši atidavė visa iš savo neturto, ką tik turėjo, visą savo išteklių."

13

Kristaus Atėjimas

1 Jam išeinant iš šventovės, tarė Jam vienas Jo mokinių: "Mokytojau, pažvelk, kokie tai akmenys ir kokie tie pastatai!"
2 Jėzus tarė jam, atsakydamas: "Ar matai tuos didingus pastatus, kurių nė akmuo ant akmens neliks neišgriautas?"
3 Jam sėdint ant Alyvų kalno ties šventove, paklausė Jį Petras, Jokūbas, Jonas ir Andriejus sau atskirai:
4 "Pasakyk mums, kada tai įvyks ir koks bus ženklas visų tų įvykių pradžios?"
5 Jėzus pradėjo jiems tai išdėstyti. "Žiūrėkite, kad kas nors jūsų nesuvedžiotų!
6 Nes daugelis ateis Mano vardan, tardami:—Aš esu Kristus—ir daugelį išvedžios.
7 O kai girdėsite apie karus ir gandus apie karus, tai nebijokite, kadangi taip turi būti.
8 Tauta sukils prieš tautą, karalystė prieš karalystę. Ir šen bei ten bus bado bei žemės drebėjimų ir tai bus tik pradžia viso sielvarto.
9 Bet jūs saugokitės. Jūs būsite teisiami ir bažnyčiose plakami ir pristatyti valdytojams bei karaliams, kad liudytumėte dėl Manęs.
10 Bet turės būti apsakoma pirma visoms tautoms Evangelija.
11 Taigi, kai jus nuves ir ims teisti, tai nesirūpinkite iš anksto ką sakyti. O sakykite tai, kas jums tą valandą bus duota. Nes ne jūs būsite tie, kurie tada kalbės, bet Šventoji Dvasia.
12 Brolis išduos brolį nužudyti ir tėvas sūnų ir vaikai kelsis prieš tėvus, juos žudydami.
13 Jūs būsite visų neapkenčiami dėl Mano vardo. Bet kuris iškentės iki galo, tas bus išganytas!"
14 "Kai jūs išvysite pranašo Danieliaus išpranašautą sunaikinimų baisenybę, tai teišmano skaitąsis ir tebėga Jūdėjoje esantysis į kalnus,
15 o kas būtų ant stogo, tas tegu nelipa žemyn į butą ką nors pasiimti.
16 Laukuose esantysis tenegrįžta į namus drabužių pasiimti.
17 Vargas nėščioms bei žindančioms tomis dienomis!
18 Melskite, kad tai neatsitiktų žiemos metu.
19 Nes tomis dienomis užeis toks sielvartas, kokio nebuvo nuo pradžios pasaulio, kurį Dievas sutvėrė, iki šiol ir kokio daugiau niekuomet nebebus.
20 Ir jei Viešpats tų dienų nesutrumpintų, tai nė vienas žmogus nebūtų išganytas. O dėl išrinktųjų, kuriuos Jis išsirinko, Jis patrumpins tas dienas.
21 Jei tada jums kas nors tartų—štai čia arba ten yra Kristus—, tai netikėkite.
22 Nes kils netikrų kristų ir netikrų pranašų, kurie darys ženklus ir stebuklus, kur tik galima, išrinktiesiems išvedžioti.
23 Bet jūs saugokitės! Štai, Aš jums visa tai iš anksto pranešiau.

24 O tuo metu po viso sielvarto
saulė aptems ir mėnulis nebeduos
savo šviesos.
25 Žvaigždės kris nuo dangaus ir
dangaus galybės bus išjudintos.
26 Tada jie išvys Žmogaus Sūnų
ateinantį debesyse didinga galybe ir šlove.
27 Jis išsiųs tada Savo angelus
surinkti išrinktuosius visomis keturiomis kryptimis, nuo žemės pakraščių ligi dangaus krašto.
28 Taigi mokykitės, į fygų
medį pasižiūrėję. Kai jo šakos
suminkštėja ir jis lapus ima skleisti, žinote, kad vasara netoli.
29 Taip pat ir jūs, kai pamatysite
tai įvykstant, žinokite, kad tai esti
arti už durų.
30 Iš tiesų sakau jums, ši giminė
neišnyks tol, kol visa tai nebus
įvykdyta.
31 Dangus ir žemė sugaiš, bet
Mano žodžiai nesugaiš.
32 Bet tos dienos ir valandos niekas nežino, nei angelai danguje, nei
Sūnus, o tiktai vienas Tėvas.
33 Taigi sekite ir budėkite, nes
nežinote, kada tas laikas ateis,
34 kaip žmogus, išvykdamas,
palieka savo namus savo tarnams,
juos jiems pavesdamas ir kiekvienam savo darbą paskirdamas
ir vartininkui įsakydamas, kad
budėtų.
35 Todėl budėkite, nes nežinote,
kada namų šeimininkas pareis, ar
vakare, ar vidurnaktį, ar gaidžiui
pragystant, ar ryto metu,
36 kad netikėtai ateidamas, nerastų jus bemiegančius.
37 O ką Aš jums sakau, tai Aš
jums visiems sakau—budėkite!"

14

Jėzus Bėtanijoje

1 Dvi dienos bebuvo likusios iki
Velykų ir Neraugintosios Duonos
šventės. Ir vyriausieji kunigai bei
raštingieji ieškojo klastingu būdu
Jėzų suimti ir Jį nužudyti.
2 Bet jie tarė: "Ne švenčių
metu, kad žmonės nesukeltų
sąmyšio."
3 Ir Jėzui esant Bėtanijoje, raupsuotojo Simono namuose ir sėdint
už stalo, atėjo moteriškė su alabastro buteliuku nepraskiesto brangaus nardo kvepalų, kuriuos ji
užliejo ant Jo galvos, numušusi buteliuko galvutę.
4 Tai atsirado keli čia
esančiųjų, kuriems tai nepatiko
ir kurie pyko tardami: "Kam čia
toks brangių kvepalų
eikvojimas?
5 Juk tuos kvepalus buvo galima
parduoti už daugiau nei vienerių
metų uždarbį ir tuos pinigus išdalinti vargingiesiems." Taip jie
murmėjo prieš tą moteriškę.
6 Bet Jėzus atsiliepė: "Palikite
ją ramybėje! Kodėl jūs ją varginate? Ji Man gera padarė.
7 Elgetų jūs visada turėsite
savo tarpe ir galite jiems gera daryti, kada tik norite. Bet Manęs visuomet neturėsite.
8 Ji darė, ką galėdama. Ji
įtepė Mano kūną iš anksto prieš
Mano laidotuves.
9 Iš tiesų sakau jums, kur šita
Evangelija skelbiama bus visame
pasaulyje, ten ir jos bus atsiminta,
ką ji padariusi yra."
10 Ir Jūdas Iskarijotas, vienas iš
dvylikos, nuėjo pas vyriausius kunigus Jėzų išduoti.
11 Kai tie tai išgirdo, jie labai
prasidžiugo ir pasižadėjo jam pinigų duoti. Taip jis ieškojo Jėzui
išduoti atitinkamos progos.
12 Pirmąją dieną Neraugintosios Duonos švenčių, kurią
Velykų avinėlis aukojamas, tarė
Jam Jo mokytiniai: "Kur nori, kad
nueitume ir paruoštume Tau Velykų avinėlį valgyti?"
13 Ir Jis nusiuntė du Savo mokinių, jiems tardamas: "Eikita į
miestą, kur judu sutiksita žmogų
vandens ąsotį nešantį. Šitą
judu pasekita.
14 O kur jis įeis, ten tarkita
šeimininkui: "Mokytojas norėtų
paklausti, kur yra ta patalpa, ku-

rioje Jis su Savo mokytiniais avinėlį valgytų?
15 Ir jis parodys jums didelį kambarį, išklotą viršuje ir čia mums tai paruoškite."
16 Ir tuodu mokytiniu eidamu, atvyko į miestą ir rado visa taip, kaip jiemdviem buvo sakyta ir paruošė Velykų avinėlį.
17 O vakare Jis atėjo su dvylika.
18 Ir jiems už stalo sėdint ir valgant, tarė Jėzus: "Iš tiesų sakau jums, vienas jūsų, kuris su Manimi valgo, išduos Mane!"
19 Nusiminę, jie vienas po kito Jo klausė: "Ar aš esmi, ar aš esu?"
20 Jis tarė jiems atsakydamas: "Vienas iš dvylikos, kuris duoną į dubenį su Manimi dažo.
21 Žmogaus Sūnus, tiesa, nueina, kaip apie Jį parašyta yra. Bet vargas tam žmogui, per kurį Žmogaus Sūnus išduotas bus. Geriau būtų tam žmogui, kad jis visai nebūtų užgimęs!"
22 Ir jiems bevalgant, ėmė Jėzus duoną, dėkojo, laužė ir davė jiems, tardamas: "Imkite, valgykite, tai esti Mano kūnas."
23 Ir ėmęs taurę, padėkojo ir davė jiems tą ir visi iš tos gėrė.
24 Ir Jis tarė jiems: "Tai yra Mano kraujas naujojo Testamento, kuris išliejamas už daugelį.
25 Iš tiesų Aš sakau jums, Aš nebegersiu vynmedžio vaisiaus ligi anos dienos, kai gersiu naująjį Dievo karalystėje."
26 Pagiedoję liaupsės giesmę, nuėjo jie prie Alyvų kalno.
27 Ir Jėzus tarė jiems: "Jūs visi šią naktį pasipiktinsite Manimi, kadangi Žek. 13:7 parašyta yra: 'Aš ištiksiu piemenį ir avys išsisklaidys.'
28 Bet, prisikėlęs iš numirusių, Aš pirm jūsų nueisiu į Galilėją."
29 O Petras tarė Jam: "Jei ir visi Tavimi pasipiktintų, tačiau aš Tavimi nepasipiktinsiu."
30 Jėzus atsiliepė jam: "Iš tiesų sakau tau, šiandien, šią naktį tu užsiginsi Manęs tris kartus, gaidžiui dar nepragydus antruoju kartu.
31 Bet jis dar primygtiniau pabrėžė: "Jei man su Tavimi ir mirti reikėtų, tačiau aš Tavęs neužsiginčiau!" Ir visi panašiai kalbėjo.
32 Ir jie atėjo į vietovę, kuri Getsėmanė vardu buvo. Ir Jis tarė Savo mokytiniams: "Pasėdėkite čia, kol Aš nuėjęs pasimelsiu!"
33 Jis pasiėmė su Savimi Petrą, Jokūbą ir Joną ir pradėjo nusiminti bei sielvartauti
34 ir tarė jiems: "Mano siela taip nuliūdusi, kad galėčiau mirti. Pasilikite čia ir budėkite!"
35 Truputį paėjėjęs, Jis puolė žemėn ir meldėsi, kad, jei galima, Jį aplenktų toji valanda,
36 tardamas: "Abba, Tėve, visa kas Tau galima. Atitolink šią taurę nuo Manęs, bet netaip, kaip Aš noriu, bet taip, kaip Tu nori!"
37 Sugrįžęs, rado Jis juos bemiegančius ir tarė Petrui: "Simonai, ar miegi? Ar nė vienos valandėlės negali su Manim išbudėti?
38 Budėkite ir melskitės, kad nepakliūtumėte į pagundą. Nors dvasia ir norėtų, bet kūnas yra silpnas."
39 Ir vėl nuėjęs, Jis meldėsi tais pačiais žodžiais.
40 O sugrįžęs, Jis vėl rado juos bemiegančius ir jų akys buvo taip paimtos miego, kad nežinojo, ką Jam atsakyti.
41 Ir sugrįžęs trečią kartą, tarė Jis jiems: "Ar jūs vis dar tebemiegosite ir tebesiilsėsite? Gana, valanda atėjo. Štai Žmogaus Sūnus paduodamas į nuodėmininkų rankas.
42 Kelkitės, eikime! Štai čia pat yra Mano išdavėjas."
43 Ir Jam dar bekalbant, tuojau atėjo Jūdas, vienas iš dvylikos ir su juomi didelis būrys su kardais ir kartimis, vyriausiųjų kunigų, raštingųjų ir seniūnų pasiųsti.
44 Išdavėjas buvo jiems nurodęs:

"Kurį aš pabučiuosiu, tai bus tas, kurį turite suimti ir saugiai nusivesti."
45 Ir atėjęs, tuojau priėjo prie Jo ir tarė Jam: "Mokytojau, mokytojau" ir pabučiavo Jį.
46 O jie nutvėrė Jį rankomis ir suėmė.
47 Bet vienas šalia stovinčiųjų ištraukė kardą ir ištiko vyriausiojo kunigo tarną, nukirsdamas jam ausį.
48 Ir Jėzus tarė jiems, atsiliepdamas: "Jūs išėjote prieš Mane lyg kokio plėšiko gaudyti su kardais ir kartimis.
49 Kasdien Aš būdavau pas jus bažnyčioje ir jus mokydavau, bet jūs Manęs nesuėmėte, kad Raštas išsipildytų."
50 Tada paliko Jį visi Jo mokytiniai ir išbėgiojo.
51 Tik vienas jaunuolis sekė Jį, savo nuogą kūną drobule apsisiautęs. Tą jie sugavo.
52 Bet tas, iššokęs iš drobulės, nuogas nuo jų pabėgo.
53 Ir jie nuvedė Jėzų pas vyriausiąjį kunigą, kur visi vyresnieji kunigai, seniūnai ir raštingieji susirinkę buvo.
54 O Petras sekė Jį iš tolo ligi vyriausiojo kunigo rūmų, kur jis su tarnais atsisėdo ir prie ugnies šildėsi.
55 Bet augštieji kunigai ir visa taryba ieškojo įrodymų Jėzui pasmerkti, bet nieko negalėjo rasti.
56 Daugelis atėjo, melagingai liudydami ir jų parodymai prieštaravo vieni kitiems.
57 Kai kurie melagingai liudydami teigė:
58 "Mes girdėjome Jį sakant: Aš sugriausiu šitą rankomis pastatytą šventovę ir per tris dienas ne rankomis pastatysiu kitą."
59 Bet jų parodymai prieštaravo vienas kitam.
60 Tai atsikėlė vyriausiasis kunigas iš jų tarpo ir paklausė Jėzų: "Argi nieko neatsakai į šių žmonių kaltinimus prieš Tave?"
61 Bet Jis tylėjo, nieko neatsakydamas. Tada vėl klausė Jį vyriausiasis kunigas: "Ar Tu esi Kristus, Šlovingojo Sūnus?"
62 O Jėzus atsiliepė: "Aš esmi. Jūs regėsite Žmogaus Sūnų sėdintį Galingojo dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse."
63 Tai perplėšė vyriausiasis kunigas savo rūbą, šaukdamas: "Kam mums bereikia liudininkų?
64 Girdėjote Jo pasityčiojimą! Kaip jums atrodo?" Ir jie visi pasmerkė Jį esantį mirties vertą.
65 Keli uždengė Jam tada veidą ir pradėjo Jį apspjaudyti, kumštimis mušdami ir sakydami Jam: "Pranašauk mums!" O tarnai rėžė Jam į veidą.
66 Petras buvo tada žemai rūmuose, kai atėjo viena vyriausiojo kunigo tarnaitė.
67 Išvydusi besišildantį Petrą, pasižiūrėjo ji į jį ir tarė jam: "O ir tu buvai kartu su Jėzumi iš Nazareto."
68 Bet jis užsigynė, tardamas: "Aš jo nepažįstu ir nežinau, ką tu kalbi." Ir jis išėjo į prieangį ir gaidys pragydo.
69 Ir tarnaitė, išvydusi jį, vėl pradėjo minėti čia stovintiems: "Tai yra vienas iš jų."
70 Ir jis vėl užsigynė. Ir po valandėlės čia stovintieji vėl tarė Petrui: "Iš tiesų, tu esi vienas iš jų, kadangi tu esi galilėjietis su ta pačia tarme!"
71 Bet jis pradėjo keiktis ir prisiektinai tvirtinti: "Aš nepažįstu to žmogaus, apie kurį jūs kalbate!"
72 Ir gaidys pragydo antru kartu. Tai atsiminė Petras anų žodžių, kuriuos Jėzus jam buvo sakęs: "Gaidžiui antru kartu nepragydus, tu tris kartus Manęs užsiginsi." Ir jis pradėjo verkti.

15

Jėzus Piloto Teisme

1 Ir tuojau, ryto metu, pasitarė

vyriausieji kunigai su seniūnais ir
raštingaisiais bei visa taryba ir su-
rišdino Jėzų, nuvedė ir perdavė
Pilotui.
2 Pilotas paklausė Jo: "Ar Tu esi
žydų karalius?" Bet Jis, atsaky-
damas, tarė jam: "Teisybę sakai!"
3 Vyriausieji kunigai turėjo dau-
gelį kaltinimų prieš Jį.
4 O Pilotas vėl paklausė Jį: "Ar
nieko neatsakai? Žiūrėk, kiek
sunkių kaltinimų jie turi prieš
Tave!"
5 Bet Jėzus nieko nebeatsakė,
kad Pilotas tuo stebėjosi.
6 O jis buvo įpratęs Velykų
švenčių proga išleisti jiems vieną
kalinių, kurį jie pageidaudavo.
7 Ir buvo vienas vardu Barabas,
suimtas kartu su maištininkais, ku-
rie sąmyšio metu žmogų buvo
užmušę.
8 Ir augštyn užėjusi minia prašė
jo, kad jis darytų tai, ką jiems
įpratęs buvo daryti.
9 Bet Pilotas atsiliepė jiems, tar-
damas: "Ar norite, kad jums išleis-
čiau žydų karalių?"
10 Nes jis žinojo, kad Jis iš pa-
vydo buvo atiduotas vyriausiems
kunigams.
11 Bet vyriausieji kunigai
įkalbėjo žmonėms, kad jiems vei-
kiau Barabą paleistų.
12 Ir Pilotas vėl atsiliepė ir klausė
jų: "Tai, ką norite, kad aš pa-
daryčiau su tuo, kurį jūs žydų
karalium vadinate?"
13 Šaukdami, jie atsiliepė: "Nu-
kryžiuodink Jį!"
14 Bet Pilotas klausė jų: "Kągi
Jis pikto padaręs?" Bet jie tuo la-
biau pradėjo šaukti: "Nukry-
žiuodink Jį!"
15 Taip, Pilotas, norėdamas žmo-
nėms įtikti, išleido jiems Ba-
rabą ir Jėzų leido nuplakti ir
nukryžiuoti.
16 Kareiviai nuvedė Jį į teismo
patalpą, susišaukę visą savo
būrį.
17 Jie apsiautė Jį purpura, nu-
pynė erškėčių vainiką ir tuo Jį
apvainikavo,
18 sveikindami Jį: "Sveikas
žydų karaliau!"
19 Nendrine lazda jie sudavė Jam
per galvą, apspjaudė Jį ir, pri-
klaupdami, lyg tai pagarbą atidavė.
20 O kai buvo pasityčioję iš Jo,
nuvilko Jam purpuros apsiaustą
ir aprėdė Jį Jo paties rūbais ir
išvedė Jį nukryžiuoti.
21 Pro šalį einantį Simoną
iš Kyrėnijos, Aleksandro ir Rūfaus
tėvą, iš lauko grįžtantį, jie
privertė Jam kryžių nešti.
22 Ir jie nuvedė Jį į Golgotą,
tai yra "kaukolių vietą".
23 Ten davė Jam vyno su miros
priemaišu, bet Jis to negėrė.
24 Tuomet jie prikalė Jį prie
kryžiaus ir pasidalino Jo rūbais,
burtus mesdami, kad žinotų, kas
ką gausiąs.
25 Buvo devinta valanda ryto, kai
jie Jį nukryžiavo.
26 Viršum Jo buvo užrašytas toks
kaltinimas: "Žydų Karalius."
27 Kartu su Juomi buvo nukry-
žiuotu du plėšiku, vienas dešinėje
pusėje, kitas kairėje pusėje.
28 Tuo išsipildė Ješajos parašyti,
53:12, žodžiai: "Jis buvo priskirtas
prie nusikaltėlių."
29 Ir pro šalį einantieji tyčiojosi
iš Jo ir, galvas kraipydami, tarė Jam:
"Gėda Tau, kuris suardai ir vėl at-
statai šventovę per tris dienas!
30 Gelbėkis dabar Pats Save ir
nužengk nuo kryžiaus!"
31 Taip pat šaipėsi iš Jo ir vyriau-
sieji kunigai tarpusavyje su raštin-
gaisiais, tardami: "Kitiems Jis
padėjo, bet Savęs Jis išsigelbėti
negali!
32 Jei Jis Kristus ir Izraėlio ka-
ralius, tai telipa Jis nuo kryžiaus
dabar, kad regėtume ir įtikėtume.
"O tuodu, kuriuodu su Juomi kartu
nukryžiuotu buvo, taip pat Jį
išjuokė.
33 Dvyliktai valandai atėjus, visa
šalis buvo apgaubta tamsos iki tre-
čiosios valandos.
34 Apie trečią valandą šaukė
Jėzus garsiai: "Ėly, Ėly, lama azab-
tany?" Tai yra "Mano Dieve, Mano

Dieve, kodėl Tu Mane apleidai?"
35 Keli ten stovinčiųjų išgirdo
tai ir tarė: "Štai, Jis Elyjos
šaukiasi!"
36 Tai nubėgo vienas ir pripildė
kampinę actu, užmovė tą ant
nendrės ir girdė Jį, tardamas:
"Palūkėsime ir pamatysime, ar ateis
Elyja Jį nuimti."
37 Bet Jėzus išleido dvasią, gar-
siai šaukdamas.
38 Tuomet perplyšo šventovės už-
danga į dvi dali nuo viršaus ligi
apačios.
39 O šimtininkas, kuris ties Juomi
stovėjo ir matė Jį tokiu šauksmu
dvasią išleidžiant, tarė: "Iš
tiesų, šis žmogus yra Dievo Sūnus
buvęs."
40 Buvo čia ir moteriškių, ku-
rios iš tolo pasižiūrėjo, jų tarpe
Marija Magdalietė, Marija Jaunes-
niojo Jokūbo ir Josės motina ir
Salomė,
41 kurios Jį sekė, Jam dar Gali-
lėjoje esant ir Jam tarnavo ir dau-
gelis kitų, kurios kartu su Juomi
į Jerūzalę atėjusios buvo.
42 O vakarui artėjant, kadangi tai
pasiruošimo diena prieš sabatą
buvo,
43 atėjo Juozėpas iš Arimatėjos,
garbingas tarybos narys, kuris irgi
Dievo karalystės laukė. Tas pasi-
drąsinęs, įėjo pas Pilotą ir pa-
prašė Jėzaus lavono.
44 Bet Pilotas stebėjosi, kad Jis
jau buvo numiręs. Šimtininką
pasišaukęs, jis pasiteiravo, kada Jis
numirė.
45 Sužinojęs tai iš šimtininko, jis
perleido lavoną Juozėpui,
46 kuris nusipirko drobulę,
nuėmęs Jį, į tą įsiautė ir pa-
guldė Jį į uoloje iškaltą kapą.
O už kapo angos jis užrito akmenį.
47 Bet Marija iš Magdalos ir Josės
Marija sekė, kur jie Jį padėjo.

16

Kristaus Prisikėlimas

1 Sabatai praėjus, nusipirko
Marija Magdalena, Jokūbo Marija
ir Salomė kvepalų, kad atėjusios
Jį įteptų.
2 Pirmąją savaitės dieną,
labai anksti, jos atėjo, saulei tek-
ant, prie kapo.
3 Tarpusavyje jos kalbėjosi:
"Kas atris mums akmenį nuo
kapo angos?"
4 Pažvelgdamos pirmyn, jos pa-
matė, kad akmuo jau buvo atristas,
kuris buvo labai didelis.
5 Įėjusios į kapą, jos iš-
vydo baltais rūbais apsivilkusį
jaunikaitį sėdintį dešinėje pu-
sėje ir jos išsigando.
6 Bet jis tarė joms: "Jūs ieškote
nukryžiuotojo Jėzaus iš Nazareto,
nebijokite, Jis prisikėlė, Jo čia ne-
bėra. Štai ta vieta, kur Jis padėtas
buvo.
7 Bet jūs eikite ir praneškite tai
Jo mokytiniams ir Petrui, kad Jis
pirm jūsų nueis į Galilėją, kur
Jį pamatysite, kaip Jis jums yra
minėjęs."
8 Ir jos išsigando ir drebėjo ir
tekinos bėgo nuo kapo ir, bijoda-
mos, niekam nieko nesakė.
9 Bet Jėzus, iš numirusių pri-
sikėlęs anksti pirmąją savaitės
dieną, pirmiausia pasirodė Mari-
jai Magdalietei, iš kurios Jis buvo
septynis velnius išvaręs.
10 Ir ji, nuėjusi, pranešė tai tiems,
kurie su Juomi būdavo, kurie te-
begedėjo ir tebeverkė.
11 Bet tie, išgirdę Jį gyvą es-
antį ir kad Jis jai pasirodęs, ne-
tikėjo jai.
12 Po to apsireiškė Jėzus kitokiu
būdu dviem iš jų keliaujant
vieškeliu.
13 Ir tuodu taip pat pranešė ki-
tiems, bet ir tiem dviem jie netikėjo.
14 Vėliau, kai vienuolika už stalo
sėdėjo, pasirodė Jis jiems ir barė
juos dėl jų netikėjimo ir dėl jų
širdies kietumo, kadangi jie netikėjo
tiems, kurie Jį buvo matę
prisikėlusį.
15 Ir Jis tarė jiems: "Eikite į
visą pasaulį ir skelbkite Evan-
geliją visai žmonijai.
16 Kas tiki ir pakrikštomas yra, tas

bus išganytas, kas netiki, bus
pasmerktas.
17 Ir sekantieji ženklai lydės ti-
kinčiuosius: Mano vardu jie išvarys
velnius ir jie kalbės naujais
liežuviais.
18 Jie nuvarys žalčius ir jei ką
mirtingo išgertų, jiems nekenks.
Ant ligonių jie uždės rankas ir tie
pasveiks."
19 Ir taip Viešpats su jais kalbėjęs,
buvo pakeltas į dangų ir sėdi
Dievo dešinėje.
20 Bet jie, išėję, apsakė Dievo
žodį visose šalyse. Ir Viešpats
veikė per juos, patvirtindamas
žodį įvykstančiais ženklais.

EVANGELIJA PAGAL ŠVENTĄJĮ LŪKĄ

1

1 Nors jau daugelis apsiėmė
aprašyti eigą įvykių mūsų
tarpe,
2 kaip mums perdavė tie, kurie
iš pat pradžių pergyveno ir Žo-
džio tarnais buvę yra,
3 atrodė, kad ir man pravartu
esą, visa nuo pradžios rūpestingai
ištyrusiam, Tau, didžiai gerbiamas
Teofile, viską tvarkingai surašyti,
4 kad isitikintumei, jog tai, ką
esi girdėjęs, esanti tikra teisybė.
5 Jūdėjos karaliaus Herodo lai-
kais buvo Abyjos eilės kunigas
vardu Zekarija ir jo žmona Elz-
bieta, kilusi iš Aharono dukterų.
6 Juodu abudu buvo teisiu Dievo
akivaizdoje, vaikščiodamu vi-
suomet be priekaištų Dievo
įsakymų bei įstatymų nu-
statytais keliais.
7 Bet juodu neturėjo vaikų, ka-
dangi Elzbieta buvo nevaisinga. O
abu buvo jau gerokai pasenusiu.
8 Ir atsitiko jam einant kunigo
pareigas Dievo akivaizdoje,
9 kai jam pagal nustatytą
tvarką prisiėjo smilkalus deginti
ir jis įėjo į šventovę,
10 kai visa žmonių minia smil-
kymo metu lauke meldėsi,
11 kad jam pasirodė Viešpaties
angelas bestovįs smilkymo alto-
riaus kairėje pusėje.
12 Kai Zekarija jį pamatė, išsi-
gando jis ir buvo baimės paimtas.
13 Bet angelas tarė jam: "Nesi-
bijok, Zekarija, nes tavo malda iš-
klausyta. Tavo žmona Elzbieta
pagimdys tau sūnų, kurį tu
praminsi Jono vardu.
14 Iš jo turėsi džiaugsmo bei
linksmybės ir daugelis džiaugsis jo
gimimu.
15 Nes jis bus didis Viešpaties a-
kivaizdoje. Jis negers nei vyno nei
drūto gėrimo, Jau nuo motinos
įsčių bus jis papildytas
Šventąja Dvasia.
16 Daugelį Izraelio sūnų nuves
jis prie Viešpaties, jųjų Dievo.
17 Jis žengs pirm Jo Elyjos dvasia
ir galybe, nukreipdamas tėvų šir-
dis į vaikus, nepaklusniuosius prie
teisiųjų išminties, paruošdamas
Viešpačiui tinkamus žmones."
18 Zekarija paklausė angelo: "Iš
ko aš tai numanysiu, nes aš esu pa-
senęs ir mano žmona taip pat yra
senyva?"
19 Angelas tarė jam, atsiliepda-
mas: "Aš esu Gabriėlis, esąs Dievo
akivaizdoje, atsiųstas su tavimi
kalbėti ir pranešti tau gerą
naujieną.
20 Ir tu būsi nebilys ir negalėsi
kalbėti iki tos dienos, kai tai atsi-
tiks, kadangi tu mano žodžiams ne-
tikėjai, kurie turi išsipildyti savo
laiku."
21 Ir žmonės laukė Zekarijos ir
stebėjosi, kodėl jis taip ilgai už-
trunka šventovėje.
22 O kai jis išėjo, negalėjo jis su
žmonėmis kalbėti. Tai jie numanė
jį bažnyčioje regėjimą turėjusį.
Ir jis pamojo jiems, pasilikdamas
nebylys.
23 Kai jo tarnybos laikas užsi-
baigė, parėjo jis į namus.
24 Ir po šių dienų Elzbieta
pasidarė nėščia ir laikėsi penkis
menesius nuošaliai, tardama:
25 "Tatai Viešpats man padarė,
atsižvelgdamas į mane šiomis
dienomis, nuimdamas nuo manęs
žmonių panieką."
26 Šeštą mėnesį Dievas at-
siuntė angelą Gabrielį į Gali-
lėjos Nazareto miestą
27 pas mergaitę, sužadėtinę vyro,
kuris vardu buvo Juozėpas iš Do-
vydo giminės ir ta mergaitė buvo
vardu Marija.

28 Angelas tarė, pas ją įėjęs:
"Sveika, tu malonės pilnoji. Viešpats su tavimi, tu pagirtoji moterų tarpe!"
29 Ji nusigando, jį išvydusi, dėl jo kalbos, nežinodama, ką toks pasveikinimas turįs reikšti.
30 Ir angelas tarė jai: "Nesibijok, Marija, nes tu radai malonę Dievo akyse.
31 Štai, tu būsi nėščia ir pagimdysi sūnų ir praminsi Jį Jėzaus vardu.
32 Tas bus didis ir Augščiausiojo Sūnumi vadinamas. Ir Viešpats duos Jam Jo tėvo Dovydo sostą
33 ir bus Jokūbo namų amžinu karaliumi ir Jo karalystei nebus galo."
34 Marija paklausė angelo: "Kaip tai atsitiks, nes aš vyro neesu pažinusi?"
35 Angelas tarė jai, atsakydamas:
"Šventoji Dvasia užeis ant tavęs ir Augščiausiojo stiprybė apdengs tave. Todėl tas Šventasis, kurį tu pagimdysi, bus vadinamas Dievo Sūnumi.
36 Ir štai, tavo giminaitė Elzbieta taip pat yra nėščia sūnumi savo senatvėje, kuriai jau šeštasis mėnuo yra ir kuri buvo laikoma nevaisinga,
37 nes to nėra, kas Dievui nebūtų negalima."
38 Tai atsakė Marija: "Štai aš esu Viešpaties tarnaitė, tebūna man taip, kaip tu sakei." Ir angelas atstojo nuo jos.
39 Bet Marija pasiruošė tomis dienomis ir skubiai iškeliavo per kalnus į Jūdėjos miestą
40 ir atėjo į Zekarijos namus ir pasveikino Elzbietą.
41 Ir pasitaikė, kad Elzbietai priimant sveikinimą, kūdikis jos įsčiose šoktelėjo ir Elzbieta buvo papildyta Šventa Dvasia
42 ir ji garsiai sušuko tardama:
"Palaiminta tu esi tarp moterų ir palaimintas tavo įsčių vaisius.
43 Kaip tai man atsitiko, kad mano Viešpaties motina mane aplankė?
44 Štai, kai išgirdau garsus tavo sveikinimų, su džiaugsmu šoktelėjo kūdikis mano įsčiose.
45 O tu ir esi išganytinga, kuri įtikėjai, jog išsipildys, kas tau Viešpaties pasakyta."
46 Ir Marija tarė: "Mano siela liaupsina Viešpatį
47 ir mano dvasia linksminasi Dievu, mano Išganytoju.
48 Nes Jis atsižvelgė į Savo tarnaitės nuolankumą. Štai, nuo dabar išganytinga mane vadins visos kartos.
49 Nes Jis mane didingai palaimino, kuris yra galingas ir kurio vardas šventas yra.
50 Ir Jis yra gailestingas kartų kartoms tų, kurie Jo bijosi.
51 Jis atlieka didelius žygius Savo ranka. Jis išsklaido tuos, kurie gyvena pasididžiuojančiomis mintimis savo širdyje.
52 Jis verčia nuo sosto galinguosius ir išaugština pasižeminančiuosius.
53 Alkstančiuosius Jis aprūpina gerybėmis ir išleidžia turtuolius tuščiomis.
54 Atsimindamas Savo gailestingumo, Jis ištiesia Savo pagalbos ranką Savo tarnui Izraėliui,
55 kaip Jis mūsų protėviams yra žadėjęs, Abraomui ir jo vaikams per amžius."
56 Marija išbuvo pas Elzbietą apie tris mėnesius ir tada vėl sugrįžo į savo namus.
57 Tada atėjo Elzbietai laikas gimdyti ir ji pagimdė sūnų.
58 Ir jos kaimynai bei giminės išgirdo, kokią didžią malonę Viešpats buvo jai suteikęs ir jie kartu džiaugėsi su ja.
59 Ir atsitiko, kad aštuntą diena atėjo apipjaustyti vaikelį ir ėmė jį vadinti savo tėvo Zekarijos vardu.
60 Bet jo motina tarė, atsakydama: "Jokiu būdu, jis bus Jonas vardu."
61 Ir jie tarė jai: "Juk nė vieno nėra tavo giminėje tuo vardu."
62 Tai pamojo jie jo tėvui, kaip jis jį norėtų praminti.

63 Ir jis paprašė lentelės ir jis
užrašė: "Jo vardas yra Jonas." Ir
visi stebėjosi.
64 Ir tuojau atsivėrė jo burna ir
atsileido jo liežuvis ir jis kalbėjo ir
garbino Dievą.
65 Ir visi kaimynai buvo pagauti
baimės. Ir šitas įvykis nuskam-
bėjo po visus Jūdėjos kalnus.
66 Visi girdėjusieji tai dėjosi į
širdį, keldami klausimą: "Ką
manote, kas bus iš to vaikelio? Nes
Viešpaties ranka jį globoja."
67 Ir Zekarija, jo tėvas, buvo pa-
pildytas Šventa Dvasia ir pranaša-
vo, tardamas:
68 "Pašlovintas teesie Viešpats,
Izraėlio Dievas, nes Jis aplankė ir
atpirko Savo žmones!
69 Ir Jis atitiesė mums ragą Savo
išganymo Savo tarno Dovydo
namuose,
70 kaip Jis iš senų laikų kal-
bėdavo per Savo šventuosius
pranašus,
71 kad Jis mus išgelbėtų nuo
priešų ir iš rankų tų, kurie
mūsų neapkenčia
72 ir kad būtų gailestingas
mūsų tėvams, atsimindamas Savo
sandoros
73 ir priesaikos, duotos mūsų
protėviui Abraomui,
74 kad mes, išgelbėti iš savo
priešų rankų, Jam be baimės
tarnautume visą savo gyvenimą
75 visu Jam įtinkančiu šven-
tumu ir teisumu.
76 O tu, vaikeli, būsi vadinamas
Augščiausiojo pranašu, kadangi eisi
pirm Viešpaties, Jam kelią
paruošdamas,
77 mokydamas žmones išganymo
kelio nuodėmių atleidimu
78 dėl nuoširdaus gailestingumo
mūsų Dievo, leisdamas dangiškai
aušrai iš augštybės užtekėti mūsų
tarpe,
79 kad pasirodytų tiems, kurie
sėdi tamsybėje ir mirties šešėlyje ir
kad mūsų žingsnius nukreiptų
ramybės keliais!"
80 Ir vaikas augo ir stiprėjo dva-
sia ir pasiliko dykumoje iki to laiko,
kai jam reikėjo pasirodyti Izraėlio
žmonėms.

2

Kristaus Užgimimas

1 Anomis dienomis išleido cie-
sorius Augustas įsakymą sura-
šydinti visus pasaulio gyventojus.
2 Šitas pirmasis surašymas buvo
padarytas Kirėnijui valdant Siriją.
3 Ir visi ėjo įsirašydinti, kiek-
vienas į savąjį miestą.
4 Taip pat ėjo ir Juozėpas iš Ga-
lilėjos Nazareto miesto į Jūdėją,
į Dovydo miestą, vadinamą
Bėtlechem, kadangi jis buvo iš
namų ir iš Dovydo giminės
5 įsirašyti su Marija, savo su-
žadėtine, kuri buvo nėščia.
6 O jiemdviem ten esant, atėjo
jai metas gimdyti. Ir ji pagimdė savo
pirmgimį sūnų ir suvystė Jį
vystyklais ir paguldė Jį ėdžiose,
kadangi jiems vietos nebuvo
užeigoje.
8 Tos apylinkės laukuose buvo
kerdžių prie savo kaimenių, ku-
rie tas sergėjo nakties metu.
9 Ir štai, Viešpaties angelas atėjo
pas juos ir Viešpaties šlovė apšvietė
juos ir jie labai išsigando.
10 Ir angelas tarė jiems: "Nesi-
bijokite, štai aš apsakau jums didį
džiaugsmą, skirtą visiems
žmonėms,
11 kadangi šiandien jums užgimė
Išganytojas Dovydo mieste, kuris
yra Kristus, Viešpats.
12 Štai jums šis ženklas: "Jūs ra-
site kūdikėlį vystyklais suvystytą
ir ėdžiose paguldytą.
13 Ir tuojau prie to angelo prisi-
dėjo didelė dangaus daugybė, kurie
garbino Dievą, giedodami:
14 "Garbė Dievui augštybėse ir
ramybė žemėje, Jo mylimiesiems
žmonėms!"
15 O angelams užžengiant į
dangų, kerdžiai tarpusavyje nu-
tarė: "Eikime dabar į Bėtle-
chemą ir pasižiūrėkime, kas ten
įvyko, apie ką Viešpats mums
paskelbė."

16 Ir jie greitai atėjo ir rado Ma-
riją ir Juozėpą ir kūdikėlį ėdžio-
se begulintį.
17 Ir kai jie tai išvydo, apsakė jie
tai, kas jiems buvo pranešta apie
tą kūdikėlį.
18 Ir visi, kurie tai girdėjo, ste-
bėjosi tuo, ką kerdžiai jiems
papasakojo.
19 Bet Marija palaikė visus šiuos
žodžius savo atmintyje, savo šir-
dyje juos apsvarstydama.
20 Ir kerdžiai grįžo atgal, gar-
bindami ir liaupsindami Dievą už
visa, ką jie buvo girdėję ir regėję,
kaip jiems buvo pranešta.
21 Kai praėjo aštuonios dienos,
kad vaikelis apipjaustytas būtų, tai
praminė Jį Jėzaus vardu, ku-
riuomi Jį angelas buvo praminęs
pirm Jo prasidėjimo motinos
įsčiose.
22 Kai pasibaigė jos apsivalymo
dienos pagal Mozės nuostatus,
atnešė jie Jį į Jerūzalę Viešpa-
čiui pristatyti,
23 kaip Viešpaties Įstatyme
parašyta: "Kiekvienas berniukas
tebūna vadinamas Viešpaties
šventuoju
24 ir kad auka pagal Viešpaties
Įstatymą būtų du kurkleliu
arba du jaunu karveliu!"
25 O štai buvo žmogus Jerūza-
lėje, vardu Simėonas. Ir tas buvo
teisus ir Dievo bijąs žmogus, lau-
kiąs Izraeliui paguodos ir Šven-
toji Dvasia buvo su juomi.
26 Ir jam buvo Šventosios Dva-
sios pažadėta, kad jis nemirsiąs,
neišvydęs Kristaus, Viešpaties.
27 Dvasios paragintas, atėjo jis į
bažnyčią. Ir kai gimdytojai vai-
kelį į bažnyčią atnešė pagal
Įstatymo nustatytą tvarką,
28 tai jis paėmė vaikelį ant savo
rankų ir garbino Dievą,
tardamas:
29 "Viešpatie, leisk dabar Savo
tarnui iškeliauti ramybėje, kaip esi
pažadėjęs,
30 nes mano akys regėjo Tavo
Išganytoją,
31 kurį Tu priruošei visų
tautų akivaizdoje,
32 kad apšviestų žmoniją ir
pagerbtų Izraėlio tautą."
33 Ir Jo tėvas bei motina stebėjosi
tuo, kas apie Jį pasakyta buvo.
34 Ir Simėonas palaimino juos ir
tarė Marijai, Jo motinai: "Štai šis
yra siunčiamas Izraėlin, kad dau-
gelis pultų ir vėl atsikeltų, bū-
damas prieštaravimų ženklu.
35 O ir per tavo sielą turės per-
eiti kardas, kad daugelio širdžių
mintys išsireikštų."
36 Ir buvo pranašė Chana, Fa-
nuėlio duktė iš Ašėrio giminės, ge-
rokai pasenusi, kuri išgyveno su sa-
vo vyru septynerius metus po savo
mergystės.
37 Nors būdama našlė, 84 metų
amžiaus, ji neatstojo iš bažnyčios,
tarnaudama Dievui pasninkais ir
maldomis dieną bei naktį.
38 Ši irgi atėjo tą pačią va-
landą ir garbino Viešpatį, kal-
bėdama apie Jį visiems tiems,
kurie laukė atpirkimo Jėrūzalėje.
39 Ir kai jie buvo visa atlikę sulig
Viešpaties Įstatymu, jie vėl
sugrįžo į Galilėją, į savo
Nazareto miestą.
40 O vaikelis augo ir stiprėjo,
įgaudamas išminties ir Dievo ma-
lonė buvo su Juomi.
41 Jo gimdytojai eidavo kasmet
Velykų šventėmis į Jerūzalę.
42 Kai Jis buvo dvylikos metų
amžiaus, užėjo jie šventėmis į
Jerūzalę.
43 Kai šventės baigėsi, juodu vėl
grįžo, bet vaikelis Jėzus pasiliko
Jerūzalėje. Ir Jo gimdytojai to
nežinojo,
44 bet galvojo Jį esantį
draugų tarpe ir, nukeliavę dienos
kelią, ieškojo Jį giminių ir
pažįstamų tarpe
45 ir Jo nesuradusiu, juodu vėl
grįžo į Jerūzalę, Jo ieškodamu.
46 Po trijų dienų atsitiko, kad
juodu rado Jį bažnyčioje sėdintį
tarpe mokytojų, jų besiklau-
santį ir juos beklausinėjantį.

47 Ir visi kurie Jį girdėjo, stebėjosi Jo išmintimi ir Jo atsakymais.
48 Ir pamatę Jį, jie buvo labai nustebinti ir Jo motina tarė Jam: "Vaikeli, kam Tu mums tai padarei? Štai, Tavo tėvas ir aš, sielvartaudamu, ieškojova Tavęs!"
49 Ir Jis atsiliepė jiems: "Kam jūs Manęs ieškojote? Ar nežinojote, kad Man turi rūpėti tai, kas Mano Tėvo namuose dedasi?"
50 Bet juodu neišmanė tų žodžių, kuriuos Jis jiemdviem sakė.
51 Ir Jis nuėjo su jais ir atvyko į Nazareto miestą ir buvo jiemdviem paklusnus. O Jo motina pasilaikė visus tuos žodžius savo širdyje.
52 O Jėzus tarpo išmintimi, amžiumi bei Malone Dievo ir žmonių akyse.

3

Jonas Ruošia Kelią Kristui

1 Penkioliktais ciesoriaus Tiberijaus valdymo metais, Pontijui Pilotui valdant Jūdėją, Herodui esant Galilėjos ketvirtainio valdytoju ir jo broliui Pilypui esant Iturėjos ketvirtainio ir Trachonidės srities valdytoju ir Lysanijui esant valdytoju Abilėnėje,
2 Chananijai ir Kaiafui vyriausiems kunigams esant, aplankė Viešpats Savo žodžiu Joną, Zekarijos sūnų, dykumoje,
3 kuris apvaikščiojo visą Jordano slėnį, skelbdamas atgailos krikštą nuodėmėms atleisti,
4 kaip parašyta pranašo Ješajos knygoje, kurioje jis taip sako Ješ. 40:3-5: "Tai balsas skelbiančiojo tyruose: paruoškite kelią Viešpačiui, tiesius padarykite Jo takus!
5 Visos daubos turi būti užpiltos, visi kalnai ir kalneliai nulyginti. Kas kreiva, reikalinga ištiesti, kas nelygu, išlyginti.
6 Visi žmonės teišvysta Dievo išganymą!"
7 Tai tarė jis minioms, ateinančioms pas jį krikštydintis: "Jūs angių veislė, kas parodė jums, kaip išvengti būsimąjį kerštą?
8 Todėl parodykite tikrų atsivertimo vaisių ir nepasitenkinkite tuo, kad esate Abraomo ainiais. Nes aš sakau jums, kad Dievas gali iš šių akmenų Abraomui vaikų prikelti.
9 Jau kirvis pridėtas prie medžio šaknies. Kiekvienas medis, nenešąs gerų vaisių, bus nukirstas ir numestas į ugnį."
10 O žmonės klausė jo, tardami: "Ogi, ką mes darysime?"
11 Jis tarė jiems, atsakydamas: "Kas turi dvi jupi, tas tesidalina jomis su nė vienos neturinčiu. O kas turi maisto, tas taip pat tepasidalina."
12 Pas jį atėjo ir muitininkai pasikrikštydinti, jam tardami: "Mokytojau, kągi mes darysime?"
13 Jis atsakė jiems: "Nereikalaukite daugiau, negu jums nustatyta yra!"
14 Tai paklausė jo ir kareiviai, tardami: "Ką mes turime daryti?" Ir jis atsiliepė jiems: "Niekam nedarykite priespaudos ir neteisybės ir pasitenkinkite savo gaunama alga!"
15 O žmonėms begalvojant ir širdyje besvarstant apie Joną, ar, rasi, jis nebūtų Kristus,
16 atsakė Jonas visiems, tardamas: "Aš krikštau jus vandeniu, tiesa, bet ateina už mane galingesnis, kuriam aš nevertas atrišti Jo kurpių dirželių. Tas krikštys jus Šventąja Dvasia bei ugnimi,
17 kurio rankoje yra vėtyklė ir Jis iššluos Savo klojimą ir surinks kviečius į klėtį, o pelus sudegins amžina ugnimi."
18 Ir daugeliu kitų žodžių Jonas pagraudeno žmones, skelbdamas jiems gerąją naujieną.
19 Bet Herodas, ketvirtainio kunigaikštis, jo pabartas dėl Herodijos, savo brolio žmonos ir dėl visų jo piktų darbų,
20 dar pikčiau pasielgė, pasiųsdamas Joną į kalėjimą.

21 Kai visi krikštydinosi, o ir Jėzus taip pat buvo pakrikštytas, atsitiko, kad Jam besimeldžiant, atsivėrė dangus
22 ir Šventoji Dvasia ant Jo nusileido kūnišku, lyg karvelio pavidalu ir balsas iš dangaus tarė: "Tu esi Mano mielasis Sūnus, Tavimi Aš džiaugiuosi!"
23 O Jėzus, pasireikšdamas, buvo apie trisdešimt metų amžiaus, laikomas sūnumi Juozėpo, sūnaus Helio,
24 sūnaus Matato, sūnaus Lėvio, sūnaus Melchijo, sūnaus Janajos, sūnaus Juozėpo,
25 sūnaus Matatijo, sūnaus Amoso, sūnaus Nachūmo, sūnaus Heslio, sūnaus Nangio,
26 sūnaus Maato, sūnaus Matatijo, sūnaus Sėmeino, sūnaus Josecho, sūnaus Jodos,
27 sūnaus Joanano, sūnaus Rėzos, sūnaus Zerubabelio, sūnaus Šealtiėlio, sūnaus Nerio,
28 sūnaus Melchijo, sūnaus Adžio, sūnaus Kosamo, sūnaus Elmadamo, sūnaus Ero,
29 sūnaus Jesaus, sūnaus Eliezerio, sūnaus Jorimo, sūnaus Matato, sūnaus Lėvio,
30 sūnaus Simeono, sūnaus Jūdo, sūnaus Juozėpo, sūnaus Jonamo, sūnaus Eliakymo,
31 sūnaus Meleos, sūnaus Menės, sūnaus Matatos, sūnaus Natano, sūnaus Dovydo,
32 sūnaus Yšajo, sūnaus Obėdo, sūnaus Salmono, sūnaus Nachšono,
33 sūnaus Amynadabo, sūnaus Admino, sūnaus Arnio, sūnaus Checrono, sūnaus Pereco, sūnaus Jūdos,
34 sūnaus Jokūbo, sūnaus Izaoko, sūnaus Abraomo, sūnaus Teracho, sūnaus Nachoro,
35 sūnaus Serūgo, sūnaus Rėaus, sūnaus Pelegio, sūnaus Ėberio, sūnaus Šelacho,
36 sūnaus Kainamo, sūnaus Arpakšado, sūnaus Šėmio, sūnaus Noacho, sūnaus Lameko,
37 sūnaus Metūšelacho, sūnaus Chenoko, sūnaus Jaredo, sūnaus Mahalaleėlio, sūnaus Kėnano,
38 sūnaus Enošo, sūnaus Šėto, sūnaus Adomo, kuris buvo Dievo.

4

Kristus Gundomas

1 Jėzus sugrįžo nuo Jordano pilnas Šventosios Dvasios, kuri Jį nuvedė į dykumą,
2 kur Jis buvo 40 dienų velnio gundomas ir tomis dienomis nieko nevalgydamas, tokiam laikui praėjus, buvo išalkęs.
3 Ir velnias tarė Jam: "Jei esi Dievo sūnus, tai įsakyk tam akmeniui, kad jis pavirstų duona."
4 Bet Jėzus atsiliepė jam, tardamas: "5 Moz. 8:3 parašyta, kad žmogus minta ne viena duona, bet kiekvienu Dievo žodžiu."
5 Ir velnias užvedė Jį ant augšto kalno ir parodęs Jam visas pasaulio karalystes akies mirksnyje,
6 tarė Jam: "Visą šią galybę Tau duosiu su visa jų šlove, nes ji yra man pavesta ir aš ją duodu, kam tik noriu.
7 Jei dabar atsiklaupęs manęs prašysi, tai visa bus Tavo."
8 Jėzus jam atsiliepė, tardamas: "Atstok nuo Manęs, šetone. Parašyta yra, tu Dievą savo Viešpatį turi garbinti ir Jam vienam tarnauti!"
9 Ir jis nuvedė Jį į Jerūzalę ir pastatė Jį ant bažnyčios viršaus ir tarė Jam: "Jei esi Dievo sūnus, tai nusileisk čia žemyn,
10 nes parašyta yra: "Jis įsakys Savo angelams, kad Tave gerai pasaugotų
11 ir savo rankomis Tave nešiotų, kad Savo kojų į akmenis neįsitrenktumei."
12 Jėzus tarė jam, atsakydamas: "Negundyk Dievo, savo Viešpaties!"
13 Ir kai velnias visus gundymus buvo pabaigęs, atstojo jis nuo Jo kurį laiką.
14 Jėzus sugrįžo Dvasios galy-

be į Galilėją ir ta žinia apie Jį
pasklido po visą tą apylinkę.
15 O Jėzus pradėjo skelbti jų
bažnyčiose ir buvo visų
gerbiamas.
16 Ir Jis atvyko į Nazaretą,
kur užaugintas buvo ir atėjo į
bažnyčią, kaip įpratęs buvo, Sa-
batos dieną ir atsistojo skaityti.
17 Jam atnešė pranašo Ješajos
knygą ir Jis atsivertė tą vietą,
kurioje parašyta, Jėš. 61:1-2,
18 "Dvasia Viešpaties yra su
Manimi, kadangi Jis Mane
įšventino Evangeliją skelbti
vargingiesiems. Jis siuntė Mane
skelbti laisvę belaisviams, aklie-
siems, kad praregėtų, prislėgtie-
siems, kad išsilaisvintų ir būtų
atsipalaidavę
19 ir apsakyti Viešpaties malonės
metus."
20 Užvėręs knygą, Jis grąžino
ją tarnui ir atsisėdo. Ir visų akys
bažnyčioje buvo nukreiptos į Jį.
21 Ir Jis pradėjo jiems išsitarti:
"Šiandien išsipildė Rašto žodžiai,
kuriuos jūs ką tik girdėjote."
22 Ir jie visi prabilo liudydami apie
Jį ir jie stebėjosi tokių malonės
žodžių iš Jo išgirsti, klausdami:
"Ar tai ne Juozėpo sūnus?"
23 Ir Jis tarė jiems: "Jūs tikriau-
siai Man prikaišiosite, patardami:
"Gydytojau, gydyk pats save! Pa-
daryk tai ir Savo tėviškėje, ką mes
girdėjome didingai padarytą
Kaparnaume!"
24 Bet Jis atsiliepė: "Iš tiesų
sakau jums: nė vienas pranašas nėra
mylimas savo tėviškėje!
25 Aš pasakau jums teisybę. Daug
našlių buvo Izraėlyje Elyjos lai-
kais, kai dangus buvo užrakintas ir
trejus metus bei šešis menesius di-
delis badas siautė visame krašte,
26 o nė pas vieną nebuvo Elyja
siųstas, kaip tik į Sareptą pas
vieną našlę Sidonijos krašte.
27 Ir daug raupsuotų buvo
Izraėlyje pranašo Elyšos laikais ir
nė vienas iš jų nebuvo apvalytas,
kaip tik Naamanas ir Sirijos."
28 Visi bažnyčioje, tai girdėdami,
užsigavo.
29 Jie pasikėlė ir išvarė Jį iš
miesto ant viršūnės kalno, ant ku-
rio miestas pastatytas buvo ir no-
rėjo Jį žemyn nustumti.
30 Bet Jis ėjo tarpe jų ir nuėjo
31 ir atvyko į Kaparnaumą,
Galilėjos miestą ir skelbė jiems
Sabatos dienomis.
32 Ir jie buvo nustebinti Jo pa-
mokslais, kadangi Jo žodis buvo
galingas.
33 O bažnyčioje buvo piktos dva-
sios varginamas žmogus, kuris gar-
siai šaukė,
34 tardamas: "Kokių reikalų
mes turime su Tavimi, Jėzau iš Na-
zareto? Tu atėjai mus išnaikinti. Aš
žinau, kas Tu esi. Tu esi Dievo
Šventasis!"
35 Ir Jėzus sudraudė jį, tarda-
mas: "Nutilk ir išeik iš jo!" Ir vel-
nias nubloškė jį į jų vidurį
ir išėjo iš jo, jo nesužeisdamas.
36 Ir jie buvo visi baimės paimti
ir tarpusavyje pasitardami, kėlė
klausimą: "Kokia tai jėga žodžio,
kad Jis galingai ir sėkmingai įsako
piktoms dvasioms ir jos išeina?"
37 Ir taip Jis pagarsėjo visose
aplinkui esančiose vietovėse.
38 Ir Jis atsikėlė ir, išėjęs iš
bažnyčios, atvyko į Simono na-
mus, kur Simono uošvė sunkiai
sirgo drugiu ir jie prašė Jėzaus jai
padėti.
39 Ir Jis priėjo prie jos ir su-
draudė drugį ir drugys iš jos išėjo.
Ir ji, tuojau atsikėlusi, ėmė jiems
tarnauti.
40 Ir saulei nusileidus, visi, kurie
sergančių turėjo, įvairiomis slo-
gomis varginamų, atgabeno tuos
pas Jį. Ir Jis visus išgydė, ant jų
rankas uždėdamas.
41 O ir velniai, išeidami iš dau-
gelio, šaukė, tardami: "Tu esi Kris-
tus, Dievo Sūnus." Ir Jis sudraudė
juos, neleisdamas jiems kalbėti, ka-
dangi jie žinojo Jį esantį
Kristų.
42 Dienai išaušus, pasitraukė Jis

į nuošalią vietą. Ir žmonės
ieškojo Jo ir atėję pas Jį, laikė Jį,
kad Jis nuo jų nepaeitų.
43 Bet Jis tarė jiems: "Aš turiu ir
kitiems miestams Evangeliją ap-
sakyti apie Dievo karalystę, nes tam
esu siųstas."
44 Ir Jis skelbė žodį Jūdėjos
bažnyčiose.

5

Pirmieji Mokytiniai

1 Pasitaikė, kad žmonės prie Jo
veržėsi Dievo žodžio klausytis, kai
Jis prie Gennesareto ežero stovėjo
2 ir pastebėjo du laivu sustojusiu
prie kranto, iš kurių žvejai buvo
išlipę ir plovė savo tinklus.
3 Įlipęs į vieną laivą, ku-
ris buvo Simono, paprašė Jis jo, kad
atstumtų truputį nuo kranto. Ir
Jis pasisėdo ir mokė žmones iš laivo.
4 O paliovęs kalbėti, tarė Jis Si-
monui: "Irkis į gilumą ir išmes-
kite tinklus valksmui."
5 Ir Simonas tarė, atsakydamas:
"Mokytojau, mes visą naktį
dirbdami, nieko nesugavome, bet
Tavo žodžiu išmesiu tinklus!"
6 Ir kai jie tai padarė, užgriebė
jie didelę daugybę žuvų, kad jų
tinklai ėmė trūkti.
7 Ir jie pamojo savo draugams,
kurie antrame laive buvo, kad atėję,
padėtų jiems traukti. Ir jie atėjo
ir pripildė abu laivu taip, kad
grimzdo.
8 Kai Simonas Petras tai regėjo,
parpuolė jis prieš Jėzų, tardamas:
"Viešpatie, išeik nuo manęs, nes aš
esu nuodėmingas žmogus!"
9 Nes jis ir visi su juomi esantieji
buvo išgąsčio apimti dėl to žuvų
valksmo, kurį jie kartu buvo
sugavę.
10 Taip pat buvo ir Jokūbas bei
Jonas, du Simono talkininku. Ir Jė-
zus tarė Simonui: "Nesibijok, nes
nuo šio laiko tu žmones žvejosi!"
11 Prileidę laivus prie kranto, jie
paliko visa ir sekė Jį.
12 Ir viename mieste pasitaikė
Jam sutikti žmogų, kuris buvo pil-
nas raupso. Kai tas išvydo Jėzų,
puolė jis ant savo veido ir prašė Jo,
tardamas: "Viešpatie, jei nori, Tu
gali mane apvalyti!"
13 Ir Jis, ištiesęs ranką, palietė
jį, tardamas: "Noriu tai padaryti,
būk apvalytas!" Ir raupsai tuojau
nuo jo atstojo.
14 Ir Jis įsakė jam, kad tai nie-
kam nesakytų, bet kad eitų ir
pasirodytų klebonui ir aukotų už
savo apvalymą sulig Mozės nuo-
statais, tuo jiems paliudydamas.
15 Bet ta žinia apie Jį vis toliau
paplito, kad daug žmonių susiėjo
Jo pasiklausyti ir pasigydyti nuo
savo ligų.
16 Bet Jis pasitraukė į dyku-
mą ir meldėsi.
17 Ir vieną dieną Jis mokė čia sė-
dinčius fariziečius ir raštinguosius,
kurie buvo atėję iš visų Galilėjos
ir Jūdėjos miestelių ir iš Jeruzalės
ir Viešpaties galia buvo veiksminga,
kas Jis visus sergančiuosius pagydė.
18 Ir štai atnešė keli vyrai
žmogų ant patalo, kaulige ser-
gantį ir mėgino jį ties Jėzumi
padėti.
19 Bet nerasdami jo kur padėti dėl
žmonių kamšaties, sugalvojo jie
užlipti ant stogo ir nuleido jį pro
plyteles su patalu į jų vidurį
prie Jėzaus.
20 Ir Jis, išvydęs jų tikėjimą,
tarė jam: "Žmogau, tavo nuodėmės
yra atleistos!"
21 Raštingieji ir fariziečiai apsi-
galvojo ir tarė: "Kas Jis toks, kad
taip tyčiojasi? Kas gali atleisti
nuodėmes, ar tai nėra tik Dievas
vienas?"
22 Bet Jėzus numanė jų mintis
ir tarė jiems, atsakydamas: "Ką
jūs svarstote savo širdyse?
23 Kas lengviau pasakyti "tavo
nuodėmės tau atleistos" ar "kelkis
ir vaikščiok?"
24 Bet kad žinotumėte Žmogaus
Sūnų galios turintį žemėje nuo-
dėmes atleisti, tarė Jis kaulige ser-
gančiam: "Aš sakau tau, kelkis ir
ėmęs savo patalą, keliauk į
namus!"

25 Ir jis tuojau atsikėlė jiems be-
žiūrint ir pasiėmė savo patalėlį,
kuriame buvo gulėjęs, ir išėjo į
namus, garbindamas Dievą.
26 Ir jie stebėjosi visi, garbindami
Dievą ir bijojosi, tardami: "Šian-
dien mes pamatėme nuostabių
dalykų."
27 Po to Jis išėjo ir pamatė mui-
tininką prie muito sėdintį, vardu
Lėvį ir tarė jam: "Sek Mane!"
28 Ir tas atsikėlė, paliko visa ir
sekė Jį.
29 Ir Lėvis pakėlė Jam dideles
vaišes savo namuose, kur daugelis
kitų muitininkų sėdėjo kartu su
juomi už stalo.
30 O raštingiej ir fariziečiai
murmėjo prieš Jo mokytinius,
tardami: "Kam geriate ir valgote
kartu su muitininkais?"
31 Ir Jėzus tarė jiems atsakyda-
mas: "Sveikiesiems gydytojo ne-
reikia, o tik sergantiesiems!
32 Aš atėjau šaukti ne teisiųjų,
bet nuodėmininkų, kad atgai-
lautų ir prisiverstų."
33 Bet jie paklausė Jo: "Kam Jono
mokiniai taip dažnai pasninkauja ir
taip daug meldžiasi, taip pat ir fa-
riziečių mokiniai, o Tavo mokyti-
niai valgo ir geria?"
34 Bet Jis atsiliepė jiems: "Jūs
negalite vestuvininkų priversti,
kad jie pasninkautų tol, kol jau-
nikis su jais yra.
35 Bet ateis laikas, kai jaunikis
bus nuo jų atimtas, tada jie
pasninkaus."
36 Ir Jis davė jiems palyginimą.
Niekas nelopo nauju lopu nuo naujo
drabužio seno drabužio, kad nau-
jojo nesuplėšytų ir naujasis lopas
senam drabužiui nepritiktų
37 ir niekas nepila naujo vyno į
senus indus, kad naujasis vynas ne-
suplaišintų senųjų indų ir iš-
tekėtų ir indų nesugadintų.
38 O naują vyną reikia pilti į
naujus indus, kad abu išliktų.
39 Ir nėra nė vieno, kuris senojo
vyno gėręs, tuojau ir naujojo no-
rėtų, kadangi jis sako: "Senasis
geresnis!"

6

Dvylika Apaštalų

1 Ir jiems pasitaikė eiti Sabatos
dieną per javų laukus, kur Jo
mokiniai pasiskabė varpų ir tas,
rankomis susitrynę, ėmė valgyti.
2 Tai tarė kai kurie fariziečiai:
"Kam jūs tai darote, kas Sabatomis
uždrausta daryti?"
3 Ir Jėzus atsiliepė, jiems tar-
damas: "Ar neskaitėte, ką Dovy-
das darė, kai jis išalkęs buvo su tais,
kurie su juomi kartu ėjo,
4 kai jis įžengė į Dievo na-
mus ir ėmė šventosios duonos ir
valgė jos ir davė tiems, kurie su
juomi buvo, kurios niekas neturėjo
teisės valgyti, kaip tik kunigai
vieni?"
5 Ir Jis tarė jiems: "Žmogaus
Sūnus yra ir Sabatos Viešpats!"
6 Bet kitą Sabatą nuėjo Jis
į bažnyčią ir mokė, kur buvo
žmogus su dešine padžiūvusia
ranka.
7 O raštingieji ir fariziečiai
laukė progos Jį nutverti begydantį
Sabatos dieną, kad Jį apskųsti
galėtų.
8 Bet Jis numanė jų mintis ir
tarė žmogui su padžiūvusia ranka:
"Kelkis ir stokis čia!" Ir tas kėlėsi
ir atsistojo čia.
9 Tai tarė jiems Jėzus: "Ar tinka
Sabatos dieną gera ar pikta da-
ryti, gyvybę išsaugoti, ar ją
sunaikinti?"
10 Ir Jis pasižiūrėjo iš eilės į vi-
sus ir tarė tam žmogui: "Ištiesk savo
ranką!" Ir tas tai padarė ir jo
ranka buvo išgydyta ir sveika, kaip
antroji.
11 Ir jie visi užsiuto ir tarpusa-
vyje tarėsi, ką Jam galėtų
padaryti.
12 Tomis dienomis užėjo Jis ant
kalno melstis ir pasiliko čia maldoje
Dievopi visą naktį.
13 O praaušus, pasišaukė Jis Savo
mokytinius ir išsirinko jų dvylika,
kuriuos Jis apaštalais pavadino:
14 Simoną, kurį vadino Petru
ir Andriejų, jo brolį, Jokūbą

bei Joną, Pilypą ir Baltramiejų,
15 Matą ir Tomą, Alfajo
sūnų Jokūbą, Simoną, vadinamą Uoliuoju,
16 Jūdą, Jokūbo sūnų ir Jūdą
Iskarijotą, kuris vėliau Jį išdavė.
17 Ir Jis nuėjo su jais žemyn į
lygius laukus. Aplink Jį buvo
būrys Jo mokytinių ir didelė minia
žmonių iš visos Jūdėjos ir iš Jeruzalės ir iš pajūrio, Tyraus ir
Sidono,
18 kurie atėję buvo Jo pasiklausyti, pasigydyti nuo savo ligų.
Piktų dvasių varginamieji buvo
pagydyti.
19 Ir visi žmonės meilyjo Jį paliesti, kadangi iš Jo spinduliavo galia,
kuri visus gydė.
20 Tai pasižiūrėjo Jis į Savo
mokytinius ir tarė jiems: "Išganytingi esate, jūs vargingieji, nes jūsų
yra Dievo karalystė.
21 Išganytingi esate, kurie čia
alkstate, nes būsite pasotinti. Išganytingi esate, kurie dabar verkiate, nes juoksitės.
22 Išganytingi esate jūs, jei
žmonės jūsų neapkenčia, jus išstumdami, koliodami ir piktu laikydami jūsų vardą dėl Žmogaus
Sūnaus.
23 Džiaukitės tada ir džiūgaukite,
nes štai didelė yra jūsų alga danguje. Tą patį padarė jų protėviai pranašams.
24 Bet vargas jums, jūs turtuoliai,
nes jūs jau atsiėmėte savo
paguodą.
25 Vargas jums, kurie dabar esate
sotūs, nes jūs alksite. Vargas jums,
kurie čia juokiatės, nes jūs verksite
ir raudosite.
26 Vargas jums, kurie esate giriami žmonių, nes tai darė ir jų
protėviai, girdami netikruosius
pranašus.
27 Bet Aš sakau jums, kurie klausotės: mylėkite savo priešus ir gera
darykite tiems, kurie jūsų
neapkenčia.
28 Laiminkite tuos, kurie jus keikia. Melskite už tuos, kurie jus
užgauna.
29 Tam, kuris ištinka tave per
vieną skruostą, pasiūlyk ir antrąjį. Kas tau atima apsiaustą,
tam negailėk nė švarko.
30 Kuris tavęs prašo, tam duok.
Ir jei kas iš tavęs atima, kas tavo
yra, tai neišreikalauk iš jo.
31 Ir kaip jūs norite, kad jums
būtų daroma, taip ir jūs jiems
darykite.
32 Jei jūs mylite tuos, kurie jus
myli, tai kokios palaimos susilauksite už tai? Juk ir nuodėmininkai
myli tuos, kurie juos myli!
33 Jei savo geradėjui gera darote,
tai kuo nusipelnote, kadangi tą
patį daro ir nuodėmininkai.
34 Jei skolinate tiems, nuo kurių galvojate atsiimti, tai kokia
nauda jums? Nes nuodėmininkai irgi
skolina nuodėmininkams, kad jie
tą patį vėl atsiimtų.
35 Vis dėlto mylėkite savo priešus, gera darydami ir skolinkite
tiems, iš kurių neturite vilties atgauti, tai bus jūsų alga didelė ir
būsite vaikais Augščiausiojo, nes Jis
yra maloningas dėkingiesiems ir
piktiesiems.
36 Būkite gailestingi, kaip jūsų
Tėvas gailestingas yra!
37 Neteiskite, tai ir patys nebūsite teisiami. Nesmerkite, tai ir patys nebūsite smerkiami. Atleiskite,
tai ir jums bus atleista.
38 Duokite, tai ir jums bus duota
gerai prikimštu, sukratytu, kupinu
saiku į jūsų sterblę. Kokiu saiku
seikėsite, tokiu ir jums bus atseikėta.
39 Ir Jis davė jiems palyginimą:
Ar gali aklas aklam kelią rodyti?
Ar nesuvirs abu į duobę?
40 Mokytinis nėra didesnis už
savo mokytoją. Kai mokinys bus
gerai ištobulintas, tai jis prilygs
mokytojui.
41 Bet kam tu žiūri į krislą
savo brolio akyje ir nepastebi
rąsto savo paties akyje?
42 Arba, kaip gali tarti savo broliui, sustok, aš išimsiu krislą iš
tavo akies, pats nepastebėdamas
rąsto savo akyje? Tu veidmainy,
pirma išimk rąstą iš savo akies

ir tada žiūrėk, kaip išimsi krislą
iš savo brolio akies!
43 Nes nėra gero medžio, kuris
blogą vaisių neštų ir blogo
medžio, kuris gerų vaisių
neštų.
44 Kiekvieną medį atpažinsi
iš jo vaisių. Nes niekas nerenka
fygų nuo erškėčių arba vynuo-
gių nuo usnių!
45 Geras žmogus pasižymi savo
širdies gerumu, piktas, savo širdies
piktumu. O kuo širdis pilna, tuo
burna plūsta.
46 Bet kam tariate Man, Viešpa-
tie, Viešpatie, ir nedarote, ką jums
liepiu?
47 Kas pas Mane ateina klausytis
Mano žodžių ir atitinkamai el-
giasi, tą Aš jums parodysiu, kam
jis prilygsta.
48 Jis yra lygus žmogui, kuris
deda pamatus savo namams ant
uolos, giliai išsikasęs ir tvanui užė-
jus, srovė, atsimušdama į namus,
jų nenuverčia, kadangi jie ant
uolos pastatyti.
49 Bet, kuris klausosi ir nedaro,
tas lygus žmogui, statančiam na-
mus be pamatų. Srovė, ateidama,
tuos namus tuojau verčia ir visiškai
sunaikina."

7

Šimtininko Tikėjimas

1 Kai Jis buvo baigęs kalbėti
visus šiuos žodžius, žmonėms
besiklausant, sugrįžo Jis į
Kaparnaumą.
2 Čia buvo šimtininko labai my-
limas tarnas mirtinai susirgęs.
3 O tas, girdėdamas apie Jėzų,
siuntė žydų seniūnus pas Jėzų
prašyti, kad ateitų ir pagydytų
jo tarną.
4 Ir jie atėjo pas Jėzų ir nuošir-
džiai prašydami, tarė Jam: "Jis to
vertas, kad jam tai padarytumei.
5 Nes jis myli mūsų tautą ir
yra mums pastatęs bažnyčią."
6 Ir Jėzus ėjo su jais į ten. Kai
jie netoli nuo tų namų buvo, at-
siuntė šimtininkas draugus Jam
priešais, kurie tarė: "O Viešpatie,
nesivargink, nes aš nevertas, kad
Tu ateitumei po mano stogu.
7 Todėl aš ir nevertas laikiaus
pats pas Tave ateiti, tik ištark
vieną žodį, tai pagilbs mano
jaunuolis.
8 Nes aš esu žmogus, kuris tar-
nauju vyriausybei ir turiu karei-
vių savo žinioje. Kai sakau vienam
'ateik', tai jis ateina ir kitam tarnui
'padaryk tai', tai jis padaro."
9 Ir Jėzus stebėjosi, tai girdė-
damas. Jis atsigręžė ir tarė tiems,
kurie Jį lydėjo: "Aš sakau jums,
kad tokio didelio tikėjimo neradau
visame Izraelyje."
10 Kai pasiuntiniai sugrįžo į
namus, rado jie tarną
pasveikusį.
11 Kitą dieną pasitaikė Jam
nueiti į miestelį, vardu Nain. Ir
Jo mokytiniai bei gausi minia ke-
liavo su Juomi.
12 Ir Jam ateinant prie miesto
vartų, štai išnešė numirusį, ku-
ris buvo vienintelis sūnus savo mo-
tinos, kuri buvo našlė ir kurią
daugelis žmonių iš miesto lydėjo.
13 Išvydęs ją, Viešpats pasigai-
lėjo jos ir tarė jai: "Neverk!"
14 Tada priėjo Jis ir palietė kar-
stą ir nešėjai sustojo. Ir Jis tarė:
"Jaunikaiti, sakau tau, kelkis!"
15 Ir numirėlis atsikėlė ir pradėjo
kalbėti. Ir Jis atidavė jį jo motinai.
16 Tai apėmė baimė visus, kad jie
Dievą garbino, tardami: "Didelis
pranašas iškilo mūsų tarpe, Die-
vas aplankė Savo žmones."
17 Ir ta žinia apie Jį pasklido po
visą Jūdėją ir visas šalis
aplinkui.
18 O Jonui visa tai pranešė jo
mokiniai. Ir jis pasišaukė du savo
mokinių
19 ir nusiuntė juodu pas Jėzų
paklausti: "Ar Tu esi anas
ateisiąsis ar mums dar kito
laukti?"
20 Ir tuodu vyru atėjo pas Jį ir
tarė Jam: "Jonas Krikštytojas at-
siuntė mudu paklausti, ar Tu esi

anas ateisiąsis, ar mums kito
laukti?"
21 Bet tą valandą Jis daugelį
išgydė nuo ligų, negalių bei
piktų dvasių ir daugeliui
aklųjų Jis dovanoji akių
šviesą.
22 Ir Jėzus atsiliepė jiemdviem:
"Nuėjusiu praneškita Jonui, ką
regėjota ir ką girdėjota. Aklieji
praregėjo, raišieji vaikščioja, raup-
suotieji apvalyti, kurtieji girdi, nu-
mirusieji prisikelia ir vargdieniams
apsakoma Evangelija.
23 Ir išganytingas tas, kuris Ma-
nimi nepasipiktina.
24 O nuėjus abiem Jono pasiun-
tiniam, pradėjo Jėzus kalbėti žmo-
nėms apie Joną: "Ko išėjote į
dykumą pasižiūrėti, ar vėjo
linguojamos nendrės?
25 Ko jūs išėjote pamatyti? Ar
žmogaus, švelniais drabužiais ap-
sivilkusio? Žmonės su švelniais
drabužiais ir ištaigingai gyvenan-
tieji randami karališkuose rūmuose.
26 Arba, gal išėjote pranašo pasi-
žiūrėti? Aš jums užtikrinu—Jis yra
didesnis ir už pranašą.
27 Jis yra tas, apie kurį parašy-
ta—štai, Aš siunčiu Savo angelą
pirm Tavo veido, kuris paruoš Tavo
kelią pirm Tavęs!
28 Nes sakau jums, kad iš mote-
rškių gimusių didesnio pranašo
už Joną Krikštytoją nėra, bet
mažiausiasis Dievo karalystėje yra
didesnis už jį."
29 Ir visi, kurie Jį girdėjo ir
muitininkai pripažino Dievo teisin-
gumą ir krikštydinosi Jono
krikštu.
30 Bet fariziečiai ir raštingieji ne-
sileido Jono krikštomi ir atmetė,
ką Dievas jiems buvo numatęs.
31 Bet Viešpats tarė: "Su kuo Aš
palyginsiu šios giminės žmones ir
kam jie yra lygūs?
32 Jie yra lygūs vaikams, turguje
sėdintiems, kurių vieni kitiems
prišaukia—mes jums dūdavome
vamzdžiais, o jūs nešokote. Mes
jums raudas giedojome, o jūs
neverkėte!
33 Nes Jonas Krikštytojas, atėjęs,
nei valgė duonos, nei gėrė vyno, o
jūs sakote, kad jis turįs velnią.
34 Žmogaus Sūnus, atėjęs, valgo
ir geria ir jūs sakote, kad Jis rijūnas
ir vyno gėrėjas, muitininkų ir
nuodėmininkų draugas!"
35 Vis dėlto išmintis pateisinama
visų tų, kurie ją pripažįsta.
36 Vienas fariziečių prašė Jo,
kad Jis eitų su juomi valgyti. Ir Jis
atėjo į fariziečio namus ir sėdosi
už stalo.
37 Ir štai, moteriškė, nuodėmi-
ninkė iš miesto, išgirdusi, kad Jis
fariziečio namuose už stalo sėdi,
atsinešė stiklą kvepalų.
38 Iš užpakalio priėjusi prie Jo
kojų, ji verkė ir pradėjo savo aša-
romis Jo kojas šlapinti ir savo gal-
vos plaukais šluostyti ir bučiavo Jo
kojas ir įtepė jas tepalu.
39 Bet, kai tai pastebėjo tas fari-
zietis, kuris Jį buvo pasikvietęs,
kalbėjo jis pats sau: "Jei Jis būtų
pranašas, tai Jis žinotų, kas ir ko-
kia ta moteriškė, kuri Jį glosto, ir
kad ji yra nuodėmininkė.
40 Jėzus tarė jam, atsakydamas:
"Simonai, Aš turiu tau ką pasa-
kyti." O jis atsiliepė: "Mokytojau,
kalbėk!"
41 "Buvo skolintojas, kuris tu-
rėjo du skolininku. Vienas jam buvo
500 grašių skolingas, kitas 50.
42 Kadangi nei vienas, nei antras
skolų grąžinti neįstengė, pa-
dovanojo jis jas abiem. Sakyk, ka-
tras iš tų dviejų jį labiau
mylėjo?"
43 Simonas atsakė: "Aš manau,
kad tas, kuriam daugiau atleista."
O Jis atsiliepė: "Tu gerai
nusprendei!"
44 Ir Jis atsigręžė į tą mote-
riškę ir tarė Simonui: "Ar matai
šią moteriškę? Man atėjus į tavo
namus, tu man kojoms vandens ne-
davei, bet ši moteriškė Mano kojas
ašaromis šlapina ir savo galvos
plaukais šluosto.
45 Tu Manęs nepabučiavai, bet ji,
įėjusi, nepaliovė Mano kojų
bučiavusi.

46 Tu nepatepei Mano galvos a-
liejumi, bet ji Mano kojas kvepa-
lais įtepė.
47 Todėl sakau tau: "Jai daug
atleista, kadangi ji daug mylėjo. Kas
nedaug temyli, tam mažai teatlei-
džiama."
48 Ir Jis tarė jai: "Tavo nuodėmės
tau atleistos!"
49 Tai pradėjo už stalo su Juomi
sėdintieji vienas kitą klausti: "Kas
Jis yra, kad Jis ir nuodėmes atlei-
džia?"
50 Bet Jis tarė moterškei: "Tavo
tikėjimas tau padėjo. Keliauk sau
ramybėje!"

8

Pasišventusios Moterys,
Žodžio Sėkla

1 Po to Jis keliavo po miestus ir
kaimus pamokslaudamas ir skelb-
damas apie Dievo karalystę, lydi-
mas Savo Dvylikos
2 bei kelių moterų, kurias Jis
buvo išgydęs nuo piktų dvasių
ir ligų, būtent, Marijos, vadina-
mosios Magdalietės, iš kurios sep-
tyni velniai buvo išvaryti
3 ir Joanos, Kūzo žmonos, Her-
odo užveizdo ir Sūsanos ir daugelio
kitų, kurios Jį šelpė savo
ištekliais.
4 O kai didelis būrys žmonių
susirinko ir iš miestų pas Jį at-
skubėjo, kalbėjo Jis jiems per
palyginimą.
5 "Sėjėjas išėjo sėti savo sėklą.
Kai kurios sėklos krito prie kelio ir
buvo sumindžiotos ir padangių
paukščiai atlėkė ir sulesė jas.
6 Kitos krito į uolingą
dirvą, kurios padžiūvo, kadangi
neturėjo pakankamai drėgmės.
7 Kai kurios sėklos krito tarp
erškėčių, kurie kartu išaugdami
nusmelkė grūdus.
8 O geroje dirvoje pasėti grūdai
išdygo ir atnešė šimteriopą der-
lių. Tai pabrėžė Jis—ausis turė-
dami, pasiklausykite!"
9 Jo mokytiniai paklausė Jo, ką
šitas palyginimas turįs reikšti.
10 Bet Jis atsiliepė jiems: "Jums
yra duota sužinoti Dievo karalystės
paslapčių, bet kitiems teikiama tai
palyginimais, kad jie žiūrėdami ne-
matytų ir klausydami,
neišmanytų.
11 O palyginimo mintis yra se-
kanti. Sėkla yra Dievo žodis.
12 Prie kelio nukritę grūdai yra
žmonės, kurie klausosi, bet tada
ateina velnias ir išima žodį iš jų
širdžių, kad nebetikėtų ir ne-
būtų išganyti.
13 Bet į uolingą dirvą pasė-
tieji yra tie, kurie su džiaugsmu
klausosi, bet neturėdami šaknių
giliai įleidę, jie tiki kuriam laikui,
bet pagundai užėjus, atsimeta.
14 Tarp erškėčių pasėtieji yra tie,
kurie klausosi, bet yra nusmelkiami
gyvenimo rūpesčių, turtų, kas-
dieninių pogeidžių ir derliaus
neatneša.
15 O geroje dirvoje pasėtieji yra
tie, kurie žodį priima gera širdimi
ir jį palaiko ir neša derliaus visu
kantrumu.
16 Bet nė vienas neuždega žvakės
ir neapvožia jos po indu ar pakiša
po lova, bet įdeda į žibintuvą,
kad šviestų įeinantiems.
17 Nieko nėra paslėpto, kas ne-
išaiškėtų ir nėra paslapčių, ku-
rios neišeitų į aikštę.
18 Tad žiūrėkite, kaip klausotės.
Kas turi, tam bus duodama. O kas
neturi, tam bus atimta ir tai, ką jis
galvoja turįs.
19 Tai atėjo pas Jį Jo motina ir
Jo broliai, bet dėl žmonių nega-
lėjo prie Jo prieiti.
20 Ir Jam buvo pranešta: "Tavo
motina ir Tavo broliai stovi lauke ir
nori Tave pamatyti."
21 Bet Jis tarė jiems, atsakyda-
mas: "Mano motina ir Mano broliai
yra tie, kurie Dievo žodžių klau-
sosi ir juos vykdo."
22 Vieną dieną Jis susėdo su
Savo mokytiniais į laivą ir tarė
jiems: "Irkimės į ežero antrąją
pusę!" Ir jie atsistūmė nuo kranto.
23 Jiems plaukiant, Jis užmigo.
Ežere pakilo vėjo umaras ir bangos

pradėjo apsemti laivą, kad visi
atsidūrė dideliame pavojuje.
24 Tai priėjo jie ir pažadino Jį,
tardami: "Mokytojau, mokytojau,
mes skęstame!" Ir Jis atsikėlė ir
sudraudė vėją ir vandens bangas,
kad jos aprimo ir ramu pasidarė.
25 Bet į juos Jis kreipėsi klausimu: "Kur jūsų tikėjimas? Jie
bijojosi ir buvo nustebinti, vienas
kito klausdami: "Kas Jis yra, kad
Jis vėjui ir vandeniui įsako ir tie
Jo klauso?"
26 Ir jie atvyko į Gerasos šalį,
kuri yra prie Galilėjos.
27 Kai Jis išlipo į krantą, sutiko Jis žmogų, kuris seniai velnių užsėstas buvo, drabužių
nenešiojo, namuose nesustodavo,
bet kapinėse užsilaikydavo.
28 Kai tas Jėzų išvydo, pradėjo
Jis garsiai rėkti ir tarė prieš Jį
parpuolęs: "Ko nori iš manęs, Jėzau, Augščiausiojo Dievo Sūnau?
Prašau, malonėk manęs
nekankinti!"
29 Nes Jis įsakė piktajai dvasiai
iš jo išeiti, kadangi ta jį jau seniai
buvo kankinusi. Nors jis grandinėmis buvo sukaustytas ir pančiais
supančiotas, jis tuos sutraukydavo
ir piktoji dvasia jį išguidavo į
dykumas.
30 Jėzus paklausė jo: "Kuo tu
vardu?" Jis atsakė: "Legionas", nes
daugelis velnių buvo ant jo užsėdę.
31 Ir jie prašė Jo, kad
nepasiųstų jų į bedugnę.
32 O netoliese atkalnėje ganėsi
didelė kiaulių kaimenė ir jie prašė
Jo, kad Jis leistų jiems į tas
kiaules įeiti ir Jis sutiko su tuo.
33 Tai išėjo velniai iš to žmogaus
ir sulindo į tas kiaules ir jų visa
kaimenė metėsi iš karto nuo kranto
į ežerą ir nuskendo.
34 Kai kerdžiai pamatė, kas atsitiko, pabėgo jie ir papasakojo tai
mieste ir kaimuose.
35 Jie atėjo pasižiūrėti, kas buvo
atsitikę ir atvyko pas Jėzų ir rado
tą žmogų, iš kurio velniai buvo
išėję, apsirengusį, pilno proto, sėdintį prie Jėzaus kojų ir
nusigando.
36 Visa tai mačiusieji papasakojo
jiems, kaip velnių vargintasis pasveikęs buvo.
37 Ir visa daugybė Gerasos šalies
gyventojų prašė Jo, kad Jis nuo
jų išeitų, kadangi jie didelės
baimės apimti buvo. Ir taip sėdo Jis
į laivą ir grįžo atgal.
38 Bet vyras, nuo kurio velniai
buvo išėję, prašė Jo, kad leistų su
Juomi pasilikti. Bet Jėzus paleido
jį, tardamas:
39 "Sugrįžk vėl į savo namus
ir apsakyk, kokių didžių dalykų Dievas tau yra padaręs!" Ir
jis sugrįžo ir skelbė po visą
miestą apie Jėzaus jam padarytus
darbus.
40 Grįžtantį Jėzų visa minia
džiaugsmingai priėmė, kadangi visi
Jo laukte laukė.
41 Ir, štai atėjo žmogus, vardu
Jayrus, vienas iš bažnyčios tarybos
ir parpuolęs prieš Jėzų, prašė Jo,
kad ateitų į Jo namus.
42 Nes jis turėjo vienturtę dukterį, apie dvylikos metų
amžiaus, lovoje, marinamą. Ir kai
Jis ten nuėjo apspito Jį žmonės.
43 Viena moteriškė, dvylika
metų sirgusi kraujo plūdimu, buvo
išleidusi visą savo turtą už gydymą ir niekas nebuvo galėjęs jos
išgydyti.
44 Ta priėjo iš užpakalio ir palietė
Jo rūbo rumbą ir iš karto sustojo
jos kraujas tekėjęs.
45 Ir Jėzus paklausė: "Kas Mane
palietė?" Kai niekas neprisipažino,
prabilo Petras: "Mokytojau,
žmonės veržiasi prie Tavęs ir spaudžia Tave iš visų pusių ir Tu dar
klausi, kas Tave pakrutino!"
46 Bet Jėzus atsakė: "Kas nors
Mane palietė, kadangi Aš pajutau,
kai iš Manęs galia išėjo."
47 Kai moteriškė pasijuto, kad ji
buvo pastebėta, atėjo ji drebėdama
ir parpuolusi prieš Jį, pasisakė
visų žmonių akivaizdoje, kodėl
ji Jį palietusi ir kad ji iš karto
pasveikusi.
48 Bet Jis tarė jai: "Būk linksma,
Mano dukte, tavo tikėjimas tau padėjo, keliauk ramybėje!"

49 Dar Jam bekalbant, atėjo vienas iš bažnyčios vyresniojo šeimynos ir tarė jam: "Tavo duktė pasimirė, nebevargink mokytojo!"
50 O Jėzus išgirdo tai ir tarė jam: "Nesibijok, tiktai tikėk ir ji pagilbs!"
51 Ir atėjęs į namus, Jis neleido niekam su Savim įeiti, kaip tiktai Petrui, Jokūbui ir Jonui ir mergaitės tėvui bei motinai.
52 O visi verkė ir apraudojo ją. Bet Jis tarė: "Neverkite, ji nėra numirusi, o tik miega."
53 Ir jie juokėsi iš Jo, kadangi jie gerai žinojo, kad ji numirusi buvo.
54 Bet Jis išvarė juos visus, nutvėrė ją už rankos ir tarė: "Kelkis mergaite!"
55 Ir jos dvasia sugrįžo ir ji tuojau kėlėsi ir Jis liepė, kad jai duotų valgyti.
56 Jos gimdytojai buvo nustebinti. O Jis įsakė jiems, kad niekam nepasakotų apie tai, kas atsitiko.

9

Kristaus Peršvietimas

1 Kai Jėzus susišaukė Savo Dvylika, suteikė Jis jiems Savo galios piktoms dvasioms suvaldyti ir ligonius gydyti.
2 Ir Jis išsiuntė juos apsakyti Dievo karalystę ir ligonius gydyti,
3 tardamas: "Kelionei jūs neturite nieko su Savimi pasiimti, nei lazdos, nei delmono, nei duonos, nei pinigų ir nė vienas jūsų tenesiima dviejų švarkų.
4 Ir kuriuose namuose sustosite, ten ir pasilikite, kol iš tos vietovės išvyksite.
5 Kur jūsų nepriimtų, ten, išeidami iš miesto, nukratykite ir dulkes nuo savo kojų, tuo prieš juos paliudydami."
6 Ir jie išvyko ir keliavo po kaimus, skelbdami Evangeliją ir visur gydydami.
7 Ketvirtainio žemės valdovas Herodas išgirdo visa tai ir pradėjo nerimauti, kadangi kai kas buvo iš-
sireiškęs, jog Jonas iš mirusių prisikėlęs.
8 Kiti tvirtino, kad Ėlyja pasirodęs, vėl kiti, kad vienas senųjų pranašų prisikėlęs.
9 Tai tarė Herodas: "Jonui aš galvą nukirsdinau, bet kas yra šis, apie kurį aš čia girdžiu tokius dalykus?" Ir jis norėjo Jį pamatyti.
10 Ir apaštalai sugrįžo ir išpasakojo Jam, kokius darbus jie buvo nuveikę. Ir Jis pasiėmė juos vienus nuošaliai ir pasitraukė su jais į miestelį, vadinamą Betsaidą.
11 Kai žmonės tai sužinojo, atkeliavo jie pas Jį ir Jis juos priėmė ir skelbė jiems apie Dievo karalystę, gydydamas visus, kurie buvo ligoti.
12 Dienai besibaigiant, priėjo Dvylika prie Jo ir tarė Jam: "Paleisk žmones, kad jie nueitų į miestelius ir sodybas nusipirkti maisto ir susirastų nakvynės, kadangi mes čia esame tyruose."
13 Bet Jis tarė jiems: "Jūs duokite jiems valgyti!" Jie atsiliepė: "Mes teturime vos penkis kepalus duonos ir dvi žuvi, jei nenueisime ir nenusipirksime visai tai daugybei."
14 O buvo apie 5000 vyrų ir Jis sakė Savo mokytiniams, kad susodintų juos eilėmis po 50.
15 Ir jie padarė tai ir susodino visus.
16 Tai paėmė Jis tuos penkis kepalus duonos ir tiedvi žuvi, pažiūrėjo į dangų, padėkojo už tai, laužė ir davė mokytiniams, kad jie tai padėtų žmonėms.
17 Ir jie valgė ir pasisotino ir surinko dvylika pintinių atlikusių trupinių.
18 Ir kai Jis vienas buvo su Savo mokytiniais ir pasimeldė, paklausė Jis jų: "Ką sako žmonės Mane esantį?"
19 Jie atsakė Jam, tardami: "Jie sako, Tu esąs Jonas Krikštytojas. Kiti tvirtina Tu esąs Ėlyja, dar kiti, kad Tu esi vienas iš senųjų pranašų, prisikėlęs."
20 "Bet kuo jūs Mane laikote", paklausė jis jų. Tai atsiliepė Pet-

ras, tardamas: "Tu esi Kristus
Dievo."
21 Ir Jis jiems primygtinai įsakė,
kad jie tai niekam nesakytų,
22 kadangi Žmogaus Sūnus dar
turėsiąs kentėti ir būsiąs atmes-
tas seniūnų ir vyriausiųjų ku-
nigų ir raštingųjų ir būsiąs
nužudytas, bet prisikelsiąs tre-
čiąją dieną.
23 Tai tarė Jis jiems visiems: "Jei
kas Mane nori sekti, tas turi savęs
išsižadėti ir kas dieną imti savo
kryžių ant savęs ir sekti Mane.
24 Nes kas savo gyvybę norės iš-
saugoti, tas jos neteks. Bet kas ne-
teks savo gyvybės dėl Manęs, tas
ją išsaugos.
25 Kokia nauda būtų žmogui
laimėti visą pasaulį, jei jis pats
pražūtų arba sau pačiam
pasikenktų?
26 Bet, kas Manęs ir Mano žo-
džių gėdysis, to gėdysis ir Žmo-
gaus Sūnus, ateidamas Savo, Savo
Tėvo ir Savo šventųjų angelų
šlovėje."
27 Ir Aš sakau jums: "Iš tiesų,
čia yra keletas stovinčiųjų, ku-
rie neragaus mirties, kol nebus ne-
pamatę Dievo karalystės."
28 Apie aštuonias dienas po tų
kalbų Jis pasiėmė Petrą, Jo-
kūbą ir Joną ir užėjo ant kalno
pasimelsti.
29 Ir Jam besimeldžiant, Jo vei-
das pasikeitė ir Jo drabužiai bal-
tumu švieste švietė.
30 Ir štai, du vyru kalbėjo su
Juomi, būtent Mozė ir Elyja,
31 kuriuodu buvo išrėdytu dan-
giška šlove ir kalbėjo apie Jo atsi-
skyrimą iš šio pasaulio, kas
turėsią įvykti Jeruzalėje.
32 O Petras buvo apimtas miego
taip, kaip ir tie, kurie su juomi buvo.
Bet, pabudę, matė jie Jo skais-
tumą ir tuodu vyru pas Jį
stovinčiu.
33 Kai tuodu nuo Jėzaus atstojo,
tarė Petras Jėzui: "Mokytojau, čia
gera pabūti, pasistatykime čia tris
palapines, Tau vieną, Mozei
vieną ir Elyjai vieną ir nežinojo
ką bekalbąs.
34 Bet jam tai besakant, užėjo de-
besis ir uždengė juos, kad jie išsi-
gando, debesies apsupti.
35 Ir balsas atskambėjo iš debe-
sies: "Tai Mano mielasis Sūnus,
Jo klausykite!"
36 Kai tas balsas nuaidėjo, Jėzus
buvo vienas. Ir jie tai nutylėjo, nie-
kam apie tai nesakydami tomis
dienomis, ką jie buvo regėję.
37 O sekančią dieną, jiems
einant nuo kalno žemyn, daugelis
žmonių atėjo jiems priešais.
38 Ir štai vienas vyras iš tų
žmonių šaukė garsiai: "Mokyto-
jau, prašau ateiti ir apžiūrėti mano
vienturtį sūnų.
39 Kai dvasia jį pagauna, tai jis
ima rėkti. Ir ji tampo jį taip, kad
jis putoja ir vargais negalais atstoja
nuo jo, jį taip kankinusi.
40 Ir aš meldžiau Tavo moky-
tinių, kad jie ją išvarytų. Bet
jie neįstengė."
41 Tada atsakė Jėzus: "O tu ne-
tikinčioji ir iškrypusioji giminė, kaip
ilgai Aš būsiu pas jus ir jus pakęsiu?
Atgabenk šen savo sūnų!"
42 Ir jam ateinant pas Jį, velnias
tąsė ir draskė jį. Bet Jėzus su-
draudė piktąją dvasią ir išgydęs
vaiką, atidavė jį jo tėvui.
43 Ir taip jie buvo priblokšti tokia
didele Dievo galybe. Kai jie visi taip
nustebinti buvo Jo darbais, tarė Jis
Savo mokytiniams:
44 "Gerai įsiklausykite šiuos
žodžius: Žmogaus Sūnus bus ati-
duotas į žmonių rankas."
45 Bet jie neišmanė tų žodžių,
kadangi šie nebuvo jiems apreikšti
ir jie bijojosi Jo pasiklausti jų
reikšmės.
46 Jų tarpe kilo klausimas, kas
iš jų esąs didžiausias.
47 Kai Jėzus numanė tas jų šir-
džių mintis, pasiėmė Jis kūdikį
ir pasistatė jį prie Savo šalies
48 ir tarė jiems: "Kas tą kū-
dikį priima Mano vardan, tas pri-
ima Mane. O kas Mane priima, tas
priima tą, kuris Mane siuntęs. Bet,
kuris jūsų tarpe mažiausiu, tas bus
didis!"
49 Tai atsiliepė Jonas, tardamas:

"Mokytojau, mes matėme vieną
Tavo vardan velnius išvarantį ir
mes jam gynėme, kadangi jis Tavęs
nesekė su mumis."
50 Ir Jėzus tarė jam: "Neginkite
jam, nes kas ne prieš mus, tas eina
su mumis!"
51 O artėjant metui Jo paėmimo
dangun, nusistatė Jis tiesiai keliauti
į Jerūzalę.
52 Ir Jis išsiuntė pirm Savęs pa-
siuntinius į Samarijos kaimą, kad
jiems surastų nakvynės.
53 Bet tie Jo nepriėmė, kadangi
Jis nusistatęs buvo keliauti į
Jerūzalę.
54 O du Jo mokytiniu, Jokūbas ir
Jonas, tai matydamu, tarė: "Vieš-
patie, jei nori, tai mudu tarsiva, kad
ugnis iš dangaus šoktų ir juos
suėstų, kaip Elyja tai padarė."
55 Bet Jėzus atsigręžė ir subarė
juodu, tardamas: "Ar nežinota, ko-
kios dvasios esate?
56 Žmogaus Sūnus neatėjo
žmonių sielų naikinti, bet jas
išlaikyti!"
57 Ir jie nuėjo į kitą kaimą.
Ir jiems bekeliaujant tarė Jam
vienas: "Aš seksiu Tave, kur tik Tu
eisi!"
58 Jėzus atsiliepė: "Lapės turi
urvus, padangių paukščiai turi
lizdus, bet Žmogaus Sūnus neturi,
kur galvos padėti!"
59 Ir Jis tarė kitam: "Sek Mane!"
Bet tas prašė: "Viešpatie, leisk man
pirma nueiti ir palaidoti savo
tėvą."
60 Bet Jėzus atsakė jam: "Telai-
doja numirusieji savo numiru-
siuosius, bet tu nuėjęs, apsakyk Die-
vo karalystę!"
61 Ir kitas tarė: "Viešpatie, aš
Tave seksiu, bet leisk man pirma
atsisveikinti nuo savo namiškių."
62 Bet Jėzus tarė jam: "Jei arto-
jas, savo rankomis laikydamas
žagrę, žiūri į užpakalį, tai jis
netinka Dievo karalystei!"

10

72 Apaštalu

1 Tada išsirinko Viešpats 72 pa-
siuntiniu ir išsiuntė juos po du
ir po du į miestus ir kaimus, į
kuriuos Jis pats ketino nueiti,
2 tardamas: "Pjūtis, tiesa, yra
didelė, bet darbininkų maža. Pra-
šykite pjūties Viešpatį, kad Jis iš-
siųstų darbininkų į Savo
pjūtį.
3 Todėl eikite, Aš siunčiu jus lyg
ėryčius tarp vilkų.
4 Nesiimkite su savimi nei pini-
ginės, nei delmono, nei kurpių ir
nesveikinkite nė vieno pakelyje.
5 Į namus užeidami, pirmiau-
siai tarkite: "Ramybė šiems
namams!"
6 Ir jei juose bus koks ramybės
žmogus, tai jūsų ramybė ant jo
pasiliks. Bet, jei ne, tai ji pas jus
sugrįš.
7 Tada ir pasilikite tuose na-
muose, valgydami bei gerdami, ką
jie turi. Nes darbininkas yra vertas
savo algos. Neeikite iš namų į
namus.
8 Ir jei į kokį miestą
įeisite, ir jie jus priims, tai val-
gykite, ką jie jums padės.
9 Gydykite čia esančius ligonius,
jiems tardami: "Dievo karalystė
jums prisiartino!"
10 Bet, jei į kokį miestą
įeisite ir jūsų nepriims, tai išėję
į jų gatvę,
11 tarkite: "Ir dulkes, mums pri-
lipusias jūsų miesto, mes išdul-
kysime ant jūsų. Tačiau žinokite,
kad Dievo karalystė jums arti
buvusi."
12 Aš sakau jums, aną dieną
Sodomai bus lengviau, negu tokiam
miestui.
13 Vargas tau, Korazine, vargas
tau, Betsaida! Jei tokie stebuklai
būtų buvę padaryti Tyruje ar Si-
done, kurie pas jus buvo padaryti,
tai jie jau seniai būtų maišu apsi-
siautę ir pelenuose sėdėdami,
prisivertę.
14 Vis dėlto, Tyrui ir Sidonui bus
lengviau teismo dieną, negu jums.
15 O tu Kaparnaume, tu nebūsi
iki dangaus iškeltas, o nustumtas
į pragarą!
16 Kas jūsų klauso, tas Manęs

klauso. Ir kas jus paniekina, tas ir
Mane paniekina. O kas Mane pa-
niekina, tas paniekina ir tą, kuris
Mane siuntęs.
17 Ir anie 72 sugrįžo džiaugs-
mingi ir tarė: "Viešpatie, Tavo
vardan ir velniai mums pavesti."
18 Bet Jis tarė jiems: "Aš pama-
čiau šetoną lyg kokį žaibą iš
dangaus krintantį.
19 Štai Aš suteikiau jums galią
mindžioti gyvates ir skorpijonus ir
visokią priešo galybę, kad jums
niekas nepakenktų.
20 Bet jūs nesidžiaukite tuo, kad
dvasios jums yra pavestos, bet
džiaukitės, kad jūsų vardai dan-
guje užrašyti."
21 Tą valandą džiūgavo Jėzus
Šventąja Dvasia, tardamas: "Aš
liaupsinu Tave, Tėve, dangaus ir
žemės Viešpatie, kad Tu tokių da-
lykų neapreiškei išmintingiesiems
ir gudriesiems, o mažutėliams, ka-
dangi, Tėve, Tau taip patiko.
22 Viskas pavesta Man Mano
Tėvo. Ir niekas nežino, kas Sūnus
esąs, kaip tiktai Tėvas ir kas
Tėvas, kaip tiktai Sūnus ir tas, ku-
riam Sūnus norės tai apreikšti.
23 Ir Jis atsigręžė į Savo mo-
kytinius atskirai ir tarė jiems:
"Išganytingos yra akys, kurios
mato, ką jūs matote.
24 Nes Aš sakau jums, daugelis
pranašų ir karalių norėjo ma-
tyti, ką jūs matote ir nematė ir
girdėti, ką jūs girdite, ir negirdėjo.
25 Ir štai, atsikėlė vienas rašt-
tingųjų ir gundė Jį, klausda-
mas: "Mokytojau, ką turiu daryti,
kad įsigyčiau amžinąjį
gyvenimą?"
26 Bet Jis atsiliepė jam: "Kaip yra
parašyta Įstatyme, kurį skaitai?"
27 Jis gi atsakė: "Mylėk Dievą,
savo Viešpatį, visa širdimi, visa
siela, visomis jėgomis, visu protu ir
savo artimą, kaip pats save."
28 Bet Jis tarė jam: "Gerai at-
sakei, taip darydamas, tu gyvensi!"
29 O jis norėjo pasiteisinti ir pa-
klausė Jėzaus: "Kas gi yra mano
artimas?"
30 Tai tarė Jėzus, atsakydamas:
"Buvo žmogus, kuris eidamas iš
Jeruzalės į Jeriką pakliuvo į
plėšikų rankas, kurie jį nurėdė,
sumušė, pusgyvį paliko ir
pasišalino.
31 Pasitaikė klebonui tuo keliu
keliauti, kuris jį pamatęs, praėjo
pro šalį.
32 Tą patį padarė ir levitas, jį
pamatęs, pro šalį praeidamas.
33 O samarietis, keliaudamas ir
jį pamatęs, jo pasigailėjo.
34 Jis priėjo prie jo, aptvarstė jo
žaizdas, įpylė jam aliejaus ir vyno
ir užkėlęs jį ant savo gyvulio, nu-
gabeno jį į užeigą ir slaugė jį.
35 Antrąją dieną, iškeliau-
damas, jis išsiėmė du grašiu ir davė
tuodu šeimininkui, tardamas: "Pri-
žiūrėk jį ir jei daugiau išlaidų
turėsi, aš tau užmokėsiu,
grįždamas."
36 "Kaip tau atrodo, kuris iš tų
trijų buvo artimas tam, kuris buvo
pakliuvęs į plėšikų rankas?"
37 Jis atsiliepė: "Tas, kuris jo pa-
sigailėjo. "Tai tarė jam Jėzus: "Tada
eik, kad ir tu taip padarytumei!"
38 Ir bekeliaudami, jie atvyko į
miestelį, kur buvo moteriškė
vardu Marta. Ta priėmė Jį į savo
namus.
39 Ir ji turėjo seserį vardu Ma-
rija, kuri sėdosi prie Jėzaus kojų
ir klausėsi Jo žodžių.
40 O Marta buvo labai užsiėmusi,
Jam patarnaudama. Ir ji priėjo prie
Jo ir tarė Jam: "Viešpatie, ar tau
nesvarbu, kad mano sesuo mane
vieną palieka Tau patarnauti? Pa-
sakyk jai, kad ji ateitų man
padėti."
41 Bet Jėzus atsiliepė jai, atsa-
kydamas: "Marta, Marta, tu daug
kuo rūpiniesi ir sielojiesi
42 ir tau tik vieno tereikia. Marija
pasirinko geriausiąją dalį, kuri
nebus jai atimta."

11

Viešpaties Malda

1 Ir kai Jis kartą meldėsi vie-
noje vietoje ir jau buvo paliovęs,

paprašė vienas Jo mokytinių:
"Viešpatie, pamokyk mus melstis,
kaip ir Jonas savo mokinius
pamokė."
2 Ir Jis tarė jiems, besimels-
dami, taip sakykite: "Mūsų Tėve
danguje, tebūnie šventas Tavo var-
das. Teateinie Tavo karalystė. Te-
būnie Tavo valia žemėje, kaip ir
danguje.
3 Visuomet duok mums mūsų
kasdieninės duonos.
4 Ir atleisk mums mūsų kaltes,
nes ir mes atleidžiame visiems savo
kaltininkams. Ir neleisk mūsų
gundyti, bet apgink mus nuo pikto."
5 Tai tarė Jis jiems: "Kuris iš
jūsų, turįs draugą ir nuėjęs pas
jį vidunaktį, prašytų jo, kad
paskolintų tris kepalus duonos,
tardamas,
6 mano draugas užėjo pas mane
iš kelionės, o aš neturiu jam ko
padėti
7 ir, anas viduje būdamas, atsa-
kytų 'duok man ramybės, durys
jau užrakintos, mano vaikai miega
su manimi kambaryje ir negaliu kel-
tis ir tau duoti',
8 Aš sakau jums, jei jis nesi-
keltų iš draugiškumo, tai jis kelsis
dėl jo beatodairinio maldavimo ir
duos jam, kiek jam reikalinga."
9 O ir Aš sakau jums: "Mels-
kite, tai jums bus duota. Ieškoki-
te, tai rasite, belskite, tai jums
atidarys.
10 Nes kas meldžia, tas ima ir, kas
ieško, tas randa ir, kas beldžiasi,
tam atveriama.
11 Ar jūsų tarpe yra sūnus, ku-
ris savo tėvo prašytų duonos ir tas
jam jos vietoje pasiūlytų akmenį
arba žaltį žuvies vietoje,
12 arba angį kiaušinio vietoje?
13 Taigi, jei jūs nelabi būdami,
galite savo vaikams gerų do-
vanų duoti, tai toli daugiau duos
dangiškasis Tėvas Šventosios Dva-
sios Jo prašantiems."
14 Ir Jėzus išvarė nebylumo vel-
nią. Ir taip atsitiko, kad velniui
išėjus, nebylys kalbėjo ir žmonės dėl
to stebėjosi.
15 Bet kai kurie jų tvirtino: "Jis
išvaro velnius per beelzebūbą,
velnių viršininką."
16 O kiti gundė Jį, ženklo iš
dangaus prašydami.
17 Bet jis numanė jų mintis ir
tarė jiems: "Kiekviena karalystė,
gyvendama nesantaikoje savyje,
susileidžia, kad namas ant namo
užvirsta.
18 Jei ir šetonas gyvena nesantai-
koje savyje, kaip gali jo karalystė
išsilaikyti, kadangi Man sakote,
Mane velnius išvarantį beelze-
būbo pagalba?
19 Jei Aš beelzebūbu išvarau vel-
nius, tai kuo išvaro juos jūsų vai-
kai? Dėl to jie bus jūsų teisėjais.
20 Bet, jei Aš velnius Dievo pir-
štu išvarau, tai Dievo karalystė
ateina pas jus.
21 Jei galingasis, apsiginklavęs,
savo rūmus saugo, tai jo turtai pa-
silieka ramybėje.
22 Bet, jei galingesnis ateina, tai
jis atima jam jo ginklus, kuriais jis
pasitikėjo, jį nugali ir išdalina
grobį.
23 Kas ne su Manimi, tas prieš
Mane. O kas ne su Manimi renka,
tas išbarsto."
24 Piktoji dvasia, išėjusi, vaikš-
čioja per sausas vietas, ieškodama
poilsio ir sako, jo neradusi: aš vėl
sugrįšiu į savo namus, iš kurių
atėjau.
25 Ir kai ji ateina, randa ji juos
iššluotus ir išvalytus.
26 Tada ji eina ir pasiima su sa-
vimi septynias už save piktesnes
dvasias ir, įėjusios, čia gyvena. Ir
tada su tuo žmogumi būna blogiau,
negu anksčiau buvo."
27 Ir Jam taip bekalbant, pradėjo
moteris iš minios Jam garsiai sa-
kyti: "Išganytinga ta moteris, kuri
Tave nešiojo ir Tave užaugino!"
28 O Jis tarė: "Tuo labiau išga-
nytingi yra tie, kurie Dievo žodžių
klausosi ir jų laikosi!"
29 Kai minia padidėjo, ėmė Jis
kalbėti: "Kaip nelaba ši giminė, kuri
ženklo pageidauja! Ir jai nebus joks
ženklas duotas, kaip tik pranašo
Jonos.
30 Nes, kaip Jona buvo ženklu

Ninevei, taip bus Žmogaus Sūnus
šiai giminei.
31 Pietų karalienė ateis ir stos
teisman teismo dieną su šios giminės žmonėmis ir pasmerks, juos
kadangi ji atėjo nuo pasaulio pakraščių Šelomono išminties išgirsti. O štai, čia didesnis už
Šelomoną.
32 Ninevės gyventojai stos į
teismą kartu su šia gimine ir ją
pasmerks, kadangi tie atgailavo, išgirdę Jonos pamokslus. O štai, čia
didesnis už Joną.
33 Niekas neuždega žvakės, kad
ją pastatytų po saiku ar kur nors
paslėptų, bet įstato ją į žibintą, kad įeinantieji matytų
šviesą.
34 Akis yra kūnui lyg žiburys.
Taigi, jei tavo akis sveika, tai visas
tavo kūnas bus šviesus. Bet, jei tavo
akis netikusi, tai tavo kūnas bus
tamsus.
35 Tad žiūrėk, kad šviesa tavyje
nebūtų tamsi.
36 Taigi, jei visas tavo kūnas yra
šviesus, jokios tamsios dalies neturėdamas, tai jis visas bus šviesus
ir apšvies tave, kaip skaistus
žaibas."
37 Bet Jam tai bekalbant, meldė
Jo vienas fariziečių, kad su juomi
pietų valgytų. Ir jis įėjo ir sėdosi už stalo.
38 Farizietis stebėjosi, matydamas Jį nesimazgojusį sėdint už
stalo.
39 O Viešpats tarė jam: "Jūs fariziečiai laikote taures ir dubenius
iš viršaus švarius, bet viduje
esate pilni gobšumo ir nelabumo.
40 Kvailučiai, ar galvojate, kad
tas, kuris išorę padarė, nepadarė
to, kas viduje yra!
41 Duokite savo širdį vargingiesiems, tai jums visa bus valyva.
42 Vargas jums, jūs fariziečiai,
kurie dešimtines duodate nuo
mėtų, rūtų ir visokiausių žolių
ir apeinate Dievo teisingumą bei
meilę, ko jums nereikėtų daryti,
o ir anų neapleisti.
43 Vargas jums, jūs fariziečiai,
kurie mėgstate sėdėti garbingose
vietose bažnyčioje ir būti
sveikinami turguje!
44 Vargas jums, jūs raštingieji bei
fariziečiai, jūs veidmainiai, kurie
esate kaip neatžymėti kapai,
kuriuos žmonės mindžioja,
nepastebėdami!"
45 Tai atsiliepė Jam vienas raštingųjų, tardamas: "Mokytojau,
jei Tu taip sakai, tai Tu mus taip pat
iškolioji!"
46 Bet Jis tarė: O vargas ir jums,
jūs raštingieji, kadangi jūs apsunkinate žmones nepakeliamomis
naštomis, o jūs patys jų nė pirštu
nepajudinate.
47 Vargas jums, kadangi jūs paminklus statote pranašams, kuriuos jūsų tėvai nužudydavo.
48 Tuo tai jūs paliudyjate, pateisindami darbus savo tėvų, kurie
juos žudydavo, o jūs jiems paminklus statote.
49 Todėl sako Dievo išmintis: "Aš
siųsiu pranašų ir apaštalų, iš
kurių jie kai kuriuos persekinės ir
užmuš,"
50 kad iš šios kartos būtų išreikalautas visas pranašų kraujas,
pralietas nuo pasaulio sutvėrimo
pradžios,
51 nuo Abelio kraujo iki kraujo
Zekarijos, kuris buvo užmuštas tarp
altoriaus ir bažnyčios. Taigi sakau,
kad tai bus pareikalauta iš šios
giminės!
52 Vargas jums, jūs raštingieji,
kadangi jūs pasiėmėte pažinimo
raktą, nenorėdami patys įeiti,
trukdote tiems, kurie nori įeiti."
53 Ir jiems iš ten išeinant, pradėjo
raštingieji ir fariziečiai Jį smarkiai
pulti, apiberdami Jį įvairiausiais
klausimais,
54 tykodami, ką nors išgirsti iš
jo burnos.

12

Nebijokite Žmonių

1 Tūkstančiams žmonių susirinkus, kad vienas kitam ant kojų
pradėjo lipti, Jėzus pirma kreipėsi

į Savo mokytinius, tardamas:
"Saugokitės fariziečių raugo, tai
yra, jų veidmainystės!"
2 Nieko nėra taip paslėpto, kad
neišaiškėtų ir nėra paslapčių,
kurios neišeitų į aikštę.
3 Todėl, ką tamsoje kalbate, tai
bus girdima šviesoje. Ką
šnibždate į ausį kambaryje, tai
bus pranešta nuo stogų.
4 Bet Aš sakau jums, Savo drau-
gams: "Nesibijokite tų, kurie
kūną žudo ir po to nieko nebegali
padaryti."
5 Bet Aš perspėsiu jus, kurio jūs
turite bijoti. Bijokite to, kuris nu-
žudęs, turi galią nustumti į pra-
garą. Tad sakau jums, to bijokite!
6 Ar neparduoda penkis žvir-
blius už du pinigėliu? Vis dėlto,
Dievo akyse tų nė vienas nėra
užmirštas.
7 O ir plaukai jūsų galvos visi
yra suskaityti. Todėl nesibijokite,
nes jūs esate geresni už daugelį
žvirblių!
8 Bet Aš sakau jums, kas Mane
išpažins žmonių akivaizdoje, tą
ir Žmogaus Sūnus išpažins Dievo
angelų akivaizdoje.
9 O kas Manęs užsigins žmonių
akivaizdoje, to bus užsiginta Dievo
angelų akivaizdoje.
10 Jei kas ką pasakys prieš
Žmogaus Sūnų, tai bus jam
atleista, bet, kas pikta kalbės prieš
Šventąją Dvasią, tam nebus
atleista.
11 Ir kai jie jus ves į bažnyčią
prie vyresniųjų ir galingųjų,
tai nesirūpinkite, kaip ir ką atsa-
kysite ir kalbėsite.
12 Nes Šventoji Dvasia pamokys
jus tą valandą ką turėsite
sakyti.
13 O vienas tarė Jam iš minios:
"Mokytojau, sakyk mano broliui,
kad jis su manim tėviškę
pasidalintų."
14 Bet Jis atsiliepė jam: "Žmo-
gau, kas paskyrė Mane būti tavo
teisėju arba turtų paskirstytoju?"
15 O jiems Jis tarė: "Stenkitės
pasisaugoti nuo bet kokio godumo,
nes nė vieno gyvybė nepriklauso
nuo turtų apstumo."
16 Ir Jis davė jiems tokį palygi-
nimą. Buvo turtingas žmogus,
kuris turėjo derlingus laukus, ne-
šančius apsčiai derliaus.
17 Ir jis galvojo savyje: Ką man
daryti, negaliu sutalpinti savo
derliaus.
18 Aš išardysiu savo daržinę ir
padarysiu ją didesnę, kad joje
pasidėčiau visą savo turtą, ku-
ris man užaugo,
19 sakydamas savo sielai: "Mie-
loji siela, tu turi dideles atsargas
daugeliui metų. Gyvenk dabar ra-
mybėje, valgydama ir gerdama ir
būdama linksma."
20 O Dievas jam tarė: "Kvailuti,
jau šią naktį bus pareikalauta iš
tavęs tavoji siela ir kam teks tada,
ką tu esi užsigyvenęs!"
21 Toks yra likimas tų, kurie
turtus susikrauna, bet nėra turtingi
Dievo akyse.
22 O Savo mokytiniams Jis tarė:
"Todėl sakau jums, nesirūpinkite
taip savo išlaikymu, ką valgysite
ir savo kūnu, kuo apsirėdysite.
23 Gyvybė brangesnė už maistą
ir kūnas brangesnis už drabužį.
24 Pasižiūrėkite į varnas, ku-
rios nei sėja nei pjauna, neturi nei
sandėlio, nei daržinės, o Dievas vis
dėlto jas išmaitina. Ir kiek vertesni
jūs esate už paukščius!
25 Kas iš jūsų, kad ir kažin kaip
pasistengtų, galėtų pridėti prie
savo ūgio bent vieną mastą?
26 Taigi, jei jums neįmanoma
padaryti tai, kas mažiausia, tai kam
jums rūpintis dėl viso kito.
27 Pasižiūrėkite į lelijas lau-
kuose, kaip jos auga, kurios nei
dirba, nei verpia. Bet Aš sakau
jums, kad nė Šelomonas savo
šlovėje taip išrėdytas nebuvo, kaip
tos visos yra.
28 Taigi, jei Dievas žolę, šiandien
lauke augančią, rytoj jau metamą
į krosnį, taip išrėdo, tai kuo
geriau išrėdys Jis jus, jūs
silpnatikiai!
29 Todėl negalvokite visą laiką

apie tai, ką valgysite arba ką
gersite ir dėl to nesirūpinkite.
30 Dėl tų visų plėšosi pasaulio
netikėliai, bet jūsų Tėvas žino, kad
jums tų reikia.
31 Bet siekite Jo karalystės, tai
jums visa tai bus duota.
32 Nesibijok, mažoji kaimene, nes
jūsų Tėvui patinka suteikti jums
karalystę.
33 Parduokite, ką turite ir iš-
dalinkite tai vargdieniams, tai
įgysite piniginę, kuri nenusine-
šioja, turtą danguje, kuris neišsi-
semia, prie kurio vagys neprieina ir
kurio kandys nesuėda.
34 Nes, kur jūsų turtai, ten bus
ir jūsų širdis.
35 Būkite visuomet pasiruošę,
susijuosę strėnas, uždegtomis
žvakėmis.
36 Būkite lygūs žmonėms, lau-
kiantiems savo šeimininko,
grįštančio iš vestuvių, kad jam
pasibeldžiant, galėtute tuojau
atidaryti.
37 Išganytingi yra tarnai, kuriuos
šeimininkas, grįždamas, randa bu-
dinčius. Iš tiesų sakau jums, jis
susijuos, pasisodins juos už stalo,
ateis ir patarnaus jiems.
38 Išganytingi bus ir tie tarnai,
kuriuos jis ras budinčius antrąją
ir trečiąją sargybos pamainą.
39 Atsiminkite, jei šeimininkas
žinotų, kurią valandą ateisią
vagys, tai jis budėtų ir neleistų
jiems įsilaužti į savo namus.
40 Todėl būkite ir jūs pasiruošę,
nes Žmogaus Sūnus ateis jums ne-
tikėtu laiku."
41 O Petras paklausė Jo: "Vieš-
patie, ar Tu tik mums taikai šitą
palyginimą, ar ir visiems
kitiems?"
42 Viešpats atsiliepė: "Kas yra
tada tas ištikimasis ir sumanusis
užveizdas, kurį jo šeimininkas
paskirtų savo šeimynai tinkamu
laiku maistą išduoti?"
43 Išganytingas tarnas yra tas,
kurį jo šeiminkas, pareidamas,
randa tatai darant.
44 Iš tiesų sakau jums: "Jis pa-
darys jį viršininku visų savo
lobių."
45 Bet, jei tarnas sakys savo šir-
dyje, kad jo šeimininkas greitu laiku
nesugrįšiąs ir pradeda mušti
bernus bei tarnaites, valgyti, gerti
ir nusigerti,
46 tai tokio tarno šeimininkas ne-
lauktą dieną ir nesitikėtą va-
landą sugrįš ir sukapos jį į
gabalus, užmokėdamas jam netikin-
čiųjų algą.
47 O tas tarnas, kuris pažįsta
savo šeimininko valią, bet nepa-
siruošęs ir nieko pagal ją nedaro,
bus smarkiai nuplaktas.
48 Bet tas tarnas, kuris nežino,
ko jo šeimininkas nori, tačiau baus-
tinas, tesusilauks mažos bausmės
už savo netikusį pasielgimą, nes
kam daug duota, iš to bus daug rei-
kalauta. Kam daug patikėta, tas
turės ir daug atsakomybės.
49 Aš atėjau ugnį užkurti že-
mėje. Bet Aš mieliau norėčiau, kad
ji jau degtų.
50 Krikštu Aš turiu būti pakrikš-
tytas ir kaip Aš nekantrauju, kol tai
nebus atlikta!
51 Ar manote, kad Aš atnešiau
ramybės žemėn? Ne ramybės, bet
nesantaikos.
52 Nes nuo šio laiko penki viena-
me bute nesutars. Trys prieštaraus
dviem ir du prieštaraus trims.
53 Tėvas priešinsis sūnui ir sūnus
tėvui. Motina eis prieš dukterį ir
duktė prieš motiną, anyta prieš
marčią ir marti prieš anytą.
54 Ir Jis tarė žmonėms: "Kai pa-
matote debesį kylantį vaka-
ruose, tai sakote, kad lietaus bus ir
taip būna.
55 Pietų vėjui pučiant, sakote,
kad užeis karštis ir taip būna.
56 Jūs veidmainiai, iš žemės bei
dangaus veido jūs darote sprendi-
mus. Kodėl jūs nepadarote iš-
vadų iš esamųjų laikų?
57 Tad jūsų pačių atžvilgiu,
kodėl nepadarote teisingų
sprendimų?
58 Prieš eidamas į teismą,
mėgink susitarti su priešininku, kad

jis tavęs nenuvestų teisėjo aki-
vaizdon, o teisėjas tavęs neper-
duotų teismo vykdytojui, o
vykdytojas tavęs neįmestų į
kalėjimą.
59 Aš sakau tau, tu neišeisi iš ten,
kol nebūsi uššimokėjęs paskutinio
pinigėlio.

13

Paraginimas Atgailauti

1 Tuomet atėjo keli ir papasakojo
Jam apie galilėjiečius, kurių
kraują Pilotas buvo sumaišęs su
jų aukomis.
2 Jėzus tarė jiems, atsakydamas:
"Ar manote, kad šie galilėjiečiai di-
desni nuodėmininkai buvo už kitus
galilėjiečius?
3 Aš sakau, kad jie nebuvo. Bet,
jei jūs neprisiversite, tai jūs visi taip
pat pražūsite.
4 Arba, ar galvojate, kad anie 18,
ant kurių Šiloacho bokštas už-
virto ir užmušė, kaltesni buvo už
visus kitus Jerūzalės gyventojus?
5 Sakau, kad nebuvo. Bet, jei jūs
neprisiversite, tai ir jūs visi taip
žūsite!"
6 Tada patiekė Jis jiems tokį
palyginimą. Buvo žmogus, kuris
turėjo figų medį pasisodinęs
savo vynuogyne. Ir jis ateidavo pa-
sižiūrėti vaisių to medžio ir jų
nerasdavo.
7 Tai tarė jis vynuogynininkui:
"Štai jau treti metai, kai aš ateinu
ieškoti vaisių to medžio ir jokių
nerandu. Pakirsk jį, kam jis be
raikalo žemėje vietą užima!"
8 Bet jis tarė jam, atsakydamas:
"Šeimininke, palik jį dar metus,
aš apkasiu ir apkrėsiu jį,
9 kad vaisiaus neštų. Jei jis tada
vaisių neturės, tai pakirsk jį po
to."
10 Ir Jis mokė vienoje bažnyčioje
Sabatos dieną.
11 Ir štai čia buvo moteriškė 18
metų serganti ligos dvasia, kuri
buvo sutraukta ir negalėjo atsitiesti.
12 Pamatęs, Jėzus, pasišaukė ją
prie Savęs ir tarė jai: "Moteriške,
tu esi atpalaiduota nuo tos ligos."
13 Ir Jis uždėjo rankas ant jos ir
ji iš karto atsitiesė ir garbino
Dievą.
14 Tai supyko bažnyčios viršinin-
kas, kad Jėzus buvo gydęs Sabatos
dieną ir tarė žmonėms: "Šešios
yra darbo dienos, tomis ateikite ir
pasigydykite, bet ne Sabatos
dienomis."
15 Tai tarė jiems Viešpats, atsa-
kydamas: "Tu veidmainy, ar ne visi
jūs atrišate savo jautį ar asilą
nuo ėdžių Sabatomis ir nusive-
date jį pagirdyti?
16 Ar nereikėjo atpalaiduoti šios
moteriškės, kuri yra Abraomo
duktė, iš tų šetono pančių, ku-
riais ji jau 18 metų buvo
supančiota?"
17 Ir šiais Jo pasakytais žodžiais
buvo sugėdinti visi Jo priešininkai,
nes visi žmonės džiaugėsi Jo atlik-
tais šlovingais darbais.
18 Ir Jis statė klausimą: "Kam
lygi yra Dievo karalystė? Su kuo
galėčiau Aš ją palyginti?
19 Ji prilygsta garstyčių grūdui,
kurį žmogus pasiėmęs, pasėjo
savo darže ir tas užaugo ir buvo
medžiu, kurio šakose padangių
paukščiai apsigyveno."
20 Ir vėl klausė Jis: "Kam pri-
lygsta dangaus karalystė?
21 Ji prilygsta raugui, kurį mo-
teriškė, ėmusi, įmaišė į tris
saikus miltų, kol viskas įrūgo."
22 Ir Jis keliavo per miestus ir
kaimus, mokydamas, pakelyje į
Jerūzalę.
23 O vienas paklausė Jo: "Vieš-
patie, ar maža tebus
išganytųjų?" Jis atsiliepė:
24 "Pasistenkite praeiti pro ank-
štuosius vartus, kadangi daugelis
mėgins praeiti, bet negalės."
25 Nuo to laiko, kai šeimininkas,
atsikėlęs, bus užrakinęs duris, jūs
pradėsite lauke stovėti ir belstis į
duris, tardami: "Viešpatie, atida-
ryk!" Bet Jis atsilieps jums, saky-
damas: "Aš nepažįstu jūsų iš kur
jūs esate?"

26 Tada jūs pradėsite pasiteisinti:
"Mes su Tavimi kartu valgėme ir
gėrėme ir mūsų gatvėse Tu mus
mokydavai."
27 Ir Jis tars jums: "Aš nežinau
iš kur jūs atėjote, atsitolinkite nuo
Manęs, jūs piktadariai!"
28 Tai bus kaukimas ir dantų
klebėjimas, kai regėsite Abraomą,
Izaoką, Jokūbą ir visus pranašus
Dievo karalystėje, bet jus pačius
išstumtus.
29 Ir ateis iš rytų ir vakarų, iš
šiaurės ir pietų žmonės, kurie
sėdės už stalo Dievo karalystėje.
30 Ir štai, čia bus paskutiniųjų
pirmaisiais ir pirmųjų
paskutiniaisiais."
31 Tuo metu atėjo keli fariziečių,
kurie perspėjo Jį: "Kelkis ir
išeik iš čia, nes Herodas nori
Tave nužudyti!"
32 Ir Jis tarė jiems: "Nueikite ir
pasakykite tai lapei, Aš išvarinėju
velnius, išgydau šiandien ir rytoj,
bet trečią dieną Aš užbaigsiu."
33 Tačiau šiandien, rytoj ir poryt
dar turiu vaikščioti, nes netinka
pranašui žūti kitur, kaip Jerūzalėje.
34 Jerūzale, Jerūzale, kuri tu žudai
pranašus ir akmenimis užmuši
pas tave atsiųstuosius. Kiek
kartų Aš norėjau surinkti tavo
vaikus, kaip višta surenka savo
vyštyčius po savo sparnais, bet jūs
nenorėjote!
35 Štai, jūsų namai pasilieka
jums apleisti. Nes Aš sakau jums,
kad jūs Manęs nebematysite tol, kol
neateis laikas, kai sakysite: "Palaimintas
teesie ateinąsis vardan
Viešpaties!"

14

Didžioji Vakarienė

1 Sabatos dieną pasitaikė Jėzui
nueiti į fariziečių namus
duonos pavalgyti, kur jie jo ten
tykojo.
2 Ir štai, čia Jis sutiko vandenlige
sergantį žmogų.
3 Atsiliepdamas raštingiesiems
bei fariziečiams, tarė Jėzus: "Ar
valia gydyti Sabatos dieną?"
4 Bet jie visi tylėjo. Tai Jis paėmė
jį ir išgydė jį,
5 tardamas jiems, atsakydamas:
"Kas iš jūsų, kurio jautis ar asilas
Sabatos dieną į šulinį
įkristų, jo tuojau neištrauktų?"
6 Ir į tai jie vėl Jam nieko negalėjo
atsakyti.
7 O pastebėjęs, kad jie garbingąsias
vietas prie stalo renkasi,
pritaikė Jis svečiams
palyginimą.
8 Kai esi ko nors pakviestas į
vestuves, tai nesisėsk garbingiausion
vieton, kad neatsirastų iš
pakviestųjų, kuris yra
garbingesnis už tave,
9 ir kad neateitų tas, kuris jį
ir tave pakvietęs, tartų tau:
"Užleisk jam savo vietą" ir tu
turėtumei tada, sugėdintas, sėstis į
paskutinę vietą.
10 O pakviestas, eik ir sėskis
žemiausion vieton, kad atėjęs, kurs
tave ir jį pakvietęs, tartų tau:
"Slinkis augštyn", tai tau su pagarba
atsilieptų visi, kurie su tavimi
už stalo sėdės.
11 Nes, kuris save išsiaugština, tas
bus pažemintas. Ir kuris save pasižemina,
tas bus paaugštintas.
12 O Jį pakvietusiam tarė Jis:
"Ruošdamas pietus ar vakarienę,
nekviesk savo draugų, nei brolių,
nei giminių ir turtingųjų
kaimynų, kad jie ir tavęs, tuo atsilygindami,
pas save
nepasikviestų.
13 Keldamas puotą, pasikviesk
elgetas, luošuosius, raišuosius ir
akluosius,
14 tai būsi išganytas, nes jie neturi
tau kuo atsilyginti ir tau bus
atlyginta teisiųjų prisikėlime."
15 Kai vienas su Juomi už stalo
sėdinčių tai išgirdo, tarė jis Jam:
"Išganytingas tas, kuris duoną
valgo Dievo karalystėje."
16 Bet Jis tarė jam. Buvo žmogus,
kuris kėlė didelę vakarienę ir
daugelį į ją pasikvietė.
17 Vakarienės metu jis išsiuntė

savo tarną, kuris sakytų pakviestiesiems: "Ateikite, viskas jau paruošta!"
18 Ir jie visi iš eilės ėmė atsisakinėti. Pirmasis prašėsi pateisinamas, kadangi pirkęs dirvą ir turįs eiti jos pasižiūrėti.
19 Antrasis tarė: "Pirkau penkis jungus jaučių, prašau mane pateisinti, nes turiu eiti ir juos išmėginti."
20 Trečiasis pasiteisino, jog vedęs žmoną ir todėl negalįs ateiti.
21 Tarnas sugrįžo ir pranešė tai savo šeimininkui. Namų savininkas supyko tada ir tarė savo tarnui: "Eik į vieškelius ir miesto gatves ir tuojau suvesk elgetas, luošuosius, raišuosius, bei akluosius."
22 Ir tarnas tarė: "Šeimininke, aš padariau, ką man buvai liepęs, bet žmonių dar daugiau telpa."
23 Šeimininkas tarė tarnui: "Išeik dar į vieškelius ir patvorius ir veste atvesk žmones, kad mano namai pilni būtų.
24 Bet aš sakau, kad niekas iš anų pakviestųjų negaus paragauti mano vakarienės."
25 O su Juomi keliavo minia žmonių. Ir Jis atsigręžė į juos ir tarė jiems:
26 "Ateidami pas Mane, turite neapkęsti savo tėvo, motinos, žmonos, vaikų, brolių, seserų ir dargi savo gyvybės. Kitaip negalite būti Mano mokytiniais.
27 Ir kas neneša savo kryžiaus, Mane sekdamas, negali būti Mano mokytiniu.
28 Kas, norėdamas iš jūsų bokštą statyti, pirma neapsiskaičiuotų išlaidas darbui užbaigti,
29 kad jam pamatus padėjus, nereikėtų sustoti ir tai matantieji iš jo nesijuoktų,
30 tardami: "Šis žmogus pradėjo, bet baigti negalėjo."
31 Ar neapsigalvotų karalius, eidamas į karą su 10,000 prieš karalių, kuris turi 20,000?
32 Jei ne, tai jis siunčia pasiuntinius anam dar toli esant ir prašo taikos.
33 Taip pat ir jūsų kiekvienas, kuris neatsisako viso to, ką turi, negali būti Mano mokytiniu.
34 Druska yra naudinga. Bet, jei ji pamestų savo sūrumą, tai neturėtume kuo sūdyti.
35 Ji netiktų tada nei į dirvą, nei į mėšlus, bet būtų išmesta. Pasiklausykite tatai, ausis turėdami!

15

Paklydusi Avelė

1 Tai atėjo pas Jį visokiausių muitininkų ir nuodėmininkų pasiklausyti.
2 O fariziečiai ir raštingieji ėmė murmėti, tardami: "Jis priima nuodėmininkus ir valgo su jais!"
3 Bet Jis atsakė jiems tokiu palyginimu.
4 Kuris iš jūsų žmonių, turįs šimtą avių, vienai iš jų paklydus, nepaliktų devyniasdešimtis ir devynias ir neeitų ieškoti paklydusios, kol ją suranda?
5 Suradęs ją, jis džiaugiasi, užsideda ją ant savo pečių
6 ir į namus sugrįžęs, susišaukia savo draugus ir kaimynus ir sako: "Suradau tą, kuri buvo paklydusi, džiaukitės su manimi!"
7 Aš sakau jums, taip pat ir danguje dar daugiau džiaugsmo bus dėl vieno nuodėmininko, kuris atgailauja, negu dėl devyniasdešimtis ir devynių teisiųjų, kuriems atgailauti nereikia.
8 Arba, ar moteriškė, turinti dešimtį grašių ir vieną jų pametusi, neužsidegtų žvakės ir nešluotų namus, atsargiai ieškodama tol, kol tą suranda.
9 Suradusi tą, ji pasikviestų savo drauges ir kaimynes ir tartų: "Džiaukitės su manimi, kadangi suradau grašį, kurį buvau pametusi!"
10 Todėl sakau jums, kad taip džiaugiasi Dievo angelai dėl vieno nuodėmininko, kuris atgailauja.
11 Ir Jis davė jiems palyginimą. Buvo žmogus, kuris turėjo du sūnu.
12 Tų dviejų jaunesnysis tarė

savo tėvui: "Tėve, duok man dalį
tavo lobio, kuris man priklauso!" Ir
jis padalino jiemdviem savo lobį.
13 Ir jaunesnysis sūnus susirinko
viską ir ilgai nelaukęs, iškeliavo toli
į svetimą šalį, kurioje jis savo
lobį paleistuvaudamas praūžė.
14 Kai jis visą savo lobį buvo
išleidęs, užėjo žiaurus badas visame
krašte, kad ir jis buvo to
paliestas.
15 Ir jis nuėjo pas vieną vietinį
to krašto gyventojų parsisamdyti,
kuris nusiuntė jį į
laukus kiaulių ganyti.
16 Ir jis geidė prikimšti savo
pilvą žliaugtimis, kurias kiaulės
ėdė, bet ir tų jam niekas nedavė.
17 Tai jis atsiminė ir tarė sau: Kiek
samdinių turi mano tėvas, kurie
duonos sočiai prisivalgo, o aš čia
turiu badu mirti!
18 Aš pakilsiu ir eisiu pas savo
tėvą ir tarsiu jam: "Tėve, aš nusidėjau
prieš dangų ir prieš tave.
19 Aš esu nevertas, kad tu mane
savo sūnumi vadintumei, laikyk
mane kaip vieną savo
samdinių!"
20 Ir jis pakilo ir atėjo pas savo
tėvą. Bet jam dar toli esant, pamatė
jį jo tėvas ir, iš gailesčio susijaudinęs,
bėgo jam priešais, puolė
jam ant kaklo ir jį pabučiavo.
21 Bet jo sūnus tarė jam: "Tėve,
aš nusidėjau prieš dangų ir prieš
tave ir toliau nebeesu vertas tavo
sūnaus vardo."
22 O tėvas liepė savo tarnams atnešti
geriausią drabužį ir apvilkti
jį, užmauti žiedą ant jo rankos
ir kurpes ant jo kojų, sakydamas:
23 "Atgabenkite penėtą veršį,
papjaukite jį ir valgykime bei būkime
linksmi.
24 Nes šis mano sūnus buvo numiręs
ir vėl atgijo. Jis buvo dingęs
ir vėl atsirado. Ir jie pradėjo
linksmintis.
25 Bet vyresnysis sūnus buvo
laukuose, o pareidamas į namus
jis išgirdo dainas ir šokius
26 ir pasišaukęs vieną savo
tarnų, paklausė jo, ką tai turį
reikšti.
27 Ir šis atsakė jam: "Tavo brolis
yra sugrįžęs ir tavo tėvas papjovė
jam penėtą veršį, kadangi jis jį
sveiką susilaukęs."
28 Tai jis, užpykęs, nenorėjo eiti
į vidų. Ir jo tėvas išėjo laukan
ir prašė jo.
29 Bet tas tarė, tėvui atsakydamas:
"Štai, aš tarnavau tau tiek
daug metų, niekuomet nesulaužydamas
tavo įsakymų, o tu man
dar neesi nė ožio davęs, kad su savo
draugais pasilinksminčiau.
30 Bet, kai šis tavo sūnus parėjo,
kuris savo lobį su kekšėmis prarijo,
tai tu jam penėtą veršį
papjovei."
31 Bet jis atsiliepė jam: "Sūnau,
tu esi visuomet pas mane ir visa,
kas mano, yra tavo.
32 Ir tu turėtumei džiaugtis bei
linksmas būti, kadangi tavo brolis
buvo numiręs ir vėl atgijo. Jis buvo
žuvęs ir vėl atsirado!"

16

Turtuolis Ir Lozorius

1 Ir tatai išdėstė Jis irgi Savo
mokytiniams. Turtingas žmogus turėjo
užveizdą, kuris buvo
apskųstas, jog jis išeikvojęs jo
lobį.
2 Ir jis pasišaukė ir tarė jam:
"Ką tai girdžiu apie tave? Duok
atskaitomybę savo priežiūros, nes
jau nebegali būti užveizdu!"
3 Užveizdas galvojo savyje:
"Ką veiksiu? Mano šeimininkas
atima mano tarnybą, kasti nepajėgiu,
elgetauti gėdžiuosi.
4 Aš žinau, ką daryti, kad jie
mane į savo namus priimtų, kai
būsiu iš tarnybos atleistas."
5 Ir jis susišaukė visus savo
darbdavio skolininkus pas save ir
paklausė pirmojo: "Kiek tu esi skolingas
mano šeimininkui?"
6 Tas atsiliepė: "Šimtą statinių
aliejaus." Ir jis tarė, imk savo
skolos lapą, sėskis ir užrašyk
'penkiasdešimt'.
7 Tai tarė jis antrajam: "Kiek tu
esi skolingas?" Jis atsiliepė:
"Šimtą ketvirčių kviečių." Ir

jis tarė jam: "Imk savo skolos lapą ir užrašyk 'aštuoniasdešimt'.
8 Ir šeimininkas pagyrė nesąžiningąjį užveizdą dėl jo apsukraus pasielgimo. Nes šio pasaulio vaikai yra gudresni už šviesos vaikus savo giminėje.
9 Ogi ir Aš sakau jums, pasidarykite sau draugų žemiškų turtų pagalba, kad jiems nebeesant, būtumėte priimti į amžinąją pastogę.
10 Kas yra sąžiningas mažame, tas yra sąžiningas ir dideliame. Kas neteisus mažiausiame, tas neteisus ir didžiausiame.
11 Taigi, jei nesąžiningai elgiatės su žemiškais turtais, tai kas gali patikėti jums tikrųjų turtų?
12 Jei jums negalima patikėti svetimo, tai kas duos jums Mūsiškio?
13 Tarnas negali tarnauti dviem šeimininkam, vieno nekęsdamas, kitą mylėdamas. Vienam pasižadėdami, turite atsisakyti antrojo. Jūs negalite tarnauti Dievui ir kartu mamonui!"
14 Visa tai girdėjo pinigus mylintieji fariziečiai ir tyčiojosi iš Jo.
15 Ir Jis tarė jiems: "Jūs esate tie, kurie patys save pasiteisina žmonių akivaizdoje. Bet Dievas pažįsta jūsų širdis ir žmonių pasipūtimas yra pasibaisėjimas Dievo akivaizdoje."
16 Iki Jono Krikštytojo buvo skelbiami Įstatymas ir pranašai, bet nuo to Evangelija apie karalystę, į kurią kiekvienas veržte veržiasi.
17 Dangui ir žemei lenviau sugriūti, negu vieną brūkšnelį iš Įstatymo išimti.
18 Kas skiriasi nuo savo žmonos ir veda kitą, tas laužo santuokos įstatymą. O kas nuo vyro atskirtąją veda, tas taip pat svetimauja.
19 Buvo žmogus, kuris rėdėsi purpuru ir brangiausiais drabužiais ir kasdien linksmindavosi ir prabangiai gyvendavo.
20 Bet buvo ir elgeta, pilnas vočių, vardu Lozorius, kuris už jo vartų gulėdavo
21 ir geisdavo sotintis tuo, kas atlikdavo nuo turtuolio stalo. Dargi šunys ateidavo ir laižydavo jo votis.
22 Elgetai numirus, angelai nunešė jį į Abraomo prieglobstį. O turtuolis taip pat numirė ir buvo palaidotas.
23 O būdamas pragare ir kentėdamas, jis pakėlė akis ir pamatė Abraomą iš tolo ir Lozorių jo prieglobstyje
24 ir šaukė, tardamas: "Tėve, Abraome, susimilk manęs ir siųsk Lozorių, kad jis savo piršto galą į vandenį pamirkęs, ataušintų mano liežuvį, nes aš kenčiu kančias šioje liepsnoje."
25 Bet Abraomas tarė: "Atsimink, sūnau, kad tu savo gera gavai dar gyvas bebūdamas, tačiau Lozorius pikta pergyveno, bet dabar yra linksminamas, o tu esi kankinamas.
26 Be to, didelė praraja skiria jus nuo mūsų, kad niekas iš čia pas jus nenužengtų ir kad niekas iš jūsų neužeitų pas mus.
27 Tai tarė jis: "Taigi meldžiu tavęs, kad jį nusiųstumei į mano tėvo namus,
28 o turiu dar penkis brolius, kad jis jiems liudytų ir kad jie nepatektų į šią kančių vietą.
29 Abraomas tarė jiems: "Jie turi Mozę su pranašais. Teklauso jie tų!"
30 Bet jis atsiliepė: "O ne, tėve Abraome, jei kas iš numirusių pas juos ateitų, tai jie prisiverstų!"
31 Jis atsiliepė jam: "Jei jie Mozės ir pranašų neklauso, tai jie netikės, jei kas nors ir iš numirusių prisikeltų."

17

Nuodėmė, Tikėjimas, Dešimtis Raupsuotųjų, Dievo Karalystė

1 Jis tarė Savo mokytiniams: "Negalimas dalykas, kad nekiltų pasipiktinimų. Bet vargas tam, per kurį jie atsiranda.
2 Tokiam būtų naudingiau, jei jam užkabintų girnų akmenį ant jo kaklo ir jį į jūrą nu-

mestų, negu papiktintų vieną
šių mažutėlių.
3 Žiūrėk, jei tavo brolis prieš tave
nusideda, tai pabark jį ir jei jis
pasigerina, tai atleisk jam.
4 Jei jis septynis kartus į
dieną prieš tave nusižengtų ir
septynis kartus kreiptųsi į tave,
tardamas "Gailiuosi", tai turi jam
atleisti."
5 Ir apaštalai prašė Viešpaties:
"Sustiprink mūsų tikėjimą!"
6 O Viešpats atsiliepė: "Jei
tikėjimą turėsite kaip garstyčių
grūdą ir tarsite šiam šilkmedžiui
'išsirauk ir persisodink į jūrą',
tai jis jūsų paklausytų."
7 Kas iš jūsų, turėdamas
tarną, artoją ar gyvulių ker-
džių, tartų, jam iš laukų pa-
rėjus: "Eik ir greitai sėskis ten už
stalo?"
8 Ar jis neveikiau sakytų jam:
"Paruošk man vakarienę, kad
valgyčiau. Patarnauk man, apsi-
juosęs, kol aš pavalgysiu ir išgersiu.
Tada tu galėsi gerti ir valgyti.
9 Ar jis dėkoja tarnui už tai, ką
jis atliko, kas jam įsakyta buvo?
Man atrodo, kad jis nedėkoja.
10 Taip ir jūs, viską padarę, kas
paliepta buvo, tarkite: "Mes esame
nenaudingi tarnai, mes tik atlikome
savo pareigą."
11 Jėzus keliavo į Jerūzalę pa-
sieniu tarp Galilėjos ir Samarijos.
12 Kai jis atėjo į vieną mies-
telį, pasitiko jį dešimtis raup-
suotųjų, kurie stovėjo iš tolo,
13 bet savo pakeltu balsu tarė Jė-
zui: "Jėzau, mielasis mokytojau,
pasigailėk mūsų!"
14 Kai Jėzus juos pamatė, tarė jis
jiems: "Nueikite pas klebonus ir
pasirodykite jiems!" Ir atsitiko, kad
jie buvo apvalyti, kai jie pas kuni-
gus nuėjo.
15 O vienas jų, pamatęs, jog
buvo pasveikęs, sugrįždamas gar-
siai liaupsino Dievą
16 ir puolė ant savo veido prie Jo
kojų, Jam dėkodamas. Ir tai buvo
samarietis.
17 O Jėzus užklausė: "Ar ne de-
šimtis jų buvo apvalyti? Kur dingo
anie devyni?
18 Ar neatsirado nė vienas, kuris
sugrįžęs, Dievui garbę atiduotų,
kaip tiktai šis svetimasis?"
19 Ir Jis tarė jam: "Kelkis ir eik,
tavo tikėjimas tave išgydė!"
20 Paklaustas fariziečių, kada
Dievo karalystė ateisianti, atsiliepė
jiems Jėzus: "Dievo karalystė ne-
ateina regimai
21 ir niekas nesakys, kad ji čia
arba ten esanti. O štai, Dievo ka-
ralystė yra jūsų viduje."
22 O mokytiniams Jis tarė:
"Ateina tas laikas, kai vieną
dieną jūs geisite pamatyti Žmo-
gaus Sūnų, bet neregėsite.
23 Jums bus sakoma 'štai čia, štai
ten', neeikite ir neklausykite jų!
24 Nes Žmogaus Sūnus ateis
Savąją dieną lyg žaibas nuo
dangaus, kuris apšviečia visa, kas
po dangumi yra.
25 Bet prieš tai Jis turės daug
kentėti ir bus paniekintas šios
giminės.
26 Nes lygiai, kaip atsitiko
Noacho laikais, taip bus Žmogaus
Sūnaus laiku.
27 Žmonės valgė, gėrė, vedė ir iš-
tekėjo iki tos dienos, kurią
Noachas į laivą įėjo ir potvy-
nis juos visus sunaikino.
28 Lygiai taip pat atsitiko ir Loto
laikais, kai žmonės valgė, gėrė,
pirko, pardavė, sodino ir statė.
29 O tą dieną, kurią Lotas
iš Sodomos išėjo, lijo ugnimi ir siera
iš dangaus ir juos visus sunaikino.
30 Taip bus ir tą dieną, ku-
rią Žmogaus Sūnus bus
apreiškiamas.
31 Tą dieną, jei kas būtų ant
stogo, o jo lobis namuose, tai tas
tegu nelipa žemyn jo pasiimti. Taip
pat ir tas, kuris laukuose yra, te-
negrįžta prie to, ką užpakalyje
savęs palikęs turi.
32 Atsiminkite Loto žmonos!
33 Kas tada mėgins savo sielą
išsaugoti, tas jos neteks. O kas jos
netektų, tas ją išsaugos.
34 Aš sakau jums, tą naktį

dviese miegos vienoje lovoje.
Vienas bus priimtas, kitas bus
paliktas.
35 Dvi kartu mals, kurių viena
bus paimta, antroji palikta.
36 Laukuose bus du, kurių
vienas bus paimtas, kitas paliktas."
37 Ir Jam atsiliepdami, jie paklausė Jo: "Kur tai bus, Viešpatie?" Ir Jis atsakė jiems: "Kur maita, ten susirenka ir ereliai!"

18

Farizėjas Ir Muitininkas

1 Tai pamokė Jis juos palyginimu, kad visuomet reikia melstis ir nepailsti,
2 tardamas: "Buvo teisėjas viename mieste, kuris Dievo nebijojo, bet ir su žmonėmis nesiskaitė.
3 Tame pačiame mieste buvo našlė, kuri atėjo pas jį prašydama, kad jis apgintų ją nuo jos skriaudiko.
4 Bet jis delsė ir ilgai nieko nedarė. Pagaliau jis apsigalvojo savyje: nors aš Dievo nebijau ir žmonių nepaisau,
5 tačiau aš padėsiu tai moteriškei apsiginti, kadangi ji mane vargina ir kad ji galų gale, atėjusi, man ką nors nepadarytų."
6 Tai tarė Viešpats: "Dabar pasiklausykite, ką neteisusis teisėjas sako.
7 Ar Dievas neturėtų apginti teises Savo išrinktųjų, kurie Jo meldžiasi dieną ir naktį? Kodėl turėtų Jis tai uždelsti?
8 Aš sakau jums, kad Jis nedelsdamas apgins jų teises. Tačiau, kai Žmogaus Sūnus ateis, ar galvoji, kad Jis žemėje tikėjimą rasiąs?"
9 Bet tiems, kurie savo teisumu pasitikėjo, davė Jis tokį palyginimą.
10 Į bažnyčią atėjo du žmogu melstis. Vienas buvo farizietis, kitas muitininkas.
11 Farizietis, stovėdamas, šitaip sau meldėsi: "Dieve, aš dėkoju Tau, kad aš neesu, kaip kiti žmonės, sukčiai, svetimautojai arba kaip šis muitininkas.
12 Aš pasninkauju du kartu savaitėje ir atiduodu dešimtines nuo viso to, ką turiu."
13 O muitininkas stovėjo toli nuo jo ir nedrįso savo akių dangun pakelti, bet, mušdamas į savo krūtinę, tarė: "Dieve, būk man nusidėjėliui gailestingas!"
14 Aš sakau jums, šis nuėjo išteisintas į savo namus, bet ne anas. Nes, kas pasiaugština, bus pažemintas. O kas pasižemina, tas bus paaugštintas.
15 Žmonės atnešdavo Jėzui kūdikėlių, kad Jis juos paliestų. Bet, mokytiniai, tai matydami, ėmė jiems drausti.
16 Tai pasišaukė Jėzus juos pas Save ir tarė jiems: "Leiskite kūdikėliams pas Mane ateiti ir nedrauskite jiems, nes tokių yra dangaus karalystė.
17 Iš tiesų sakau jums, kas Dievo karalystės nepriima kaip kūdikis, tas neįeis į ją!"
18 Tai paklausė Jį vienas iš vyresniųjų, tardamas: "Gerasis mokytojau, ką turiu daryti, kad įgyčiau amžinąjį gyvenimą?"
19 Bet Jėzus atsiliepė jam: "Kam vadini Mane geru? Nė vienas nėra geras, kaip tik vienas Dievas.
20 Tu gerai pažįsti įsakymus. Nesvetimauk, neužmušk, nevok, neduok neteisingų paliudymų, gerbk tėvą ir motiną!"
21 Jis atsiliepė: "Visų tų laikiausi iš savo jaunų dienų!"
22 Išgirdęs tai, atsakė jam Jėzus: "Dar vieno tau reikia. Parduok visa, ką turi ir išdalink elgetoms, tai turėsi lobį danguje ir tada ateik ir sek Mane!"
23 Ir jis labai nusiminė, tai išgirdęs, kadangi jis labai turtingas buvo.
24 O Jėzus pastebėjo, kad jis nusiminė ir tarė: "Kaip sunku bus turtingiesiems patekti į dangaus karalystę!
25 Lengviau kupranugariui pralįsti pro adatos ausį, negu

turtuoliui įeiti į dangaus
karalystę."
26 Tai kėlė klausimą tie, kurie
tai buvo girdėję: "Kas tada galės
būti išganytas?"
27 Bet Jis atsiliepė: "Kas žmo-
nėms negalima, tas Dievui galima."
28 Tai prabilo Petras: "Štai mes
visa palikę sekėme Tave."
29 O Jis tarė jiems: "Iš tiesų
sakau jums, kad nėra nė vieno, ku-
ris palikęs namus, gimdytojus, bro-
lius, žmoną ar vaikus dėl Dievo
karalystės,
30 neatsiimtų daugeriopai šiame
gyvenime ir ateinančiame
amžinąjį gyvenimą.
31 Tada pasiėmė Jis Savo Dvylika
ir tarė jiems: "Štai mes einame
augštyn į Jerūzalę ir visa išsipil-
dys, kas pranašų parašyta apie
Žmogaus Sūnų.
32 Nes Jis bus atiduotas pago-
nims, bus apjuoktas, išgėdintas,
apspjaudytas.
33 Nuplaktą jie Jį nužudys, bet
trečiąją dieną Jis vėl prisikels.
34 Bet jie to nieko nesuprato ir
jiems paliko neaišku, apie ką buvo
kalbama.
35 O Jam atkeliavus netoli Jeri-
kos, štai sėdėjo pakelėje neregys,
elgetaudamas.
36 Tas, išgirdęs daugelį
žmonių praeinant, teiravosi, kas
jie esą.
37 Ir jam buvo pasakyta, kad Jė-
zus iš Nazareto praeinąs.
38 Tai šaukė jis, tardamas: "Jė-
zau, Dovydo Sūnau, Pasigailėk
manęs!"
39 O priešakyje einantieji su-
draudė jį, liepdami jam nutilti. Bet
jis pradėjo tuo labiau šaukti: "Tu,
Sūnau Dovydo, susimilk manęs!"
40 Jėzus sustojo ir liepė jį at-
vesti. Kai jis buvo atvestas, pak-
lausė Jis jo,
41 tardamas: "Ką nori, kad Aš
tau padaryčiau?" Jis atsiliepė:
"Viešpatie, aš norėčiau vėl
praregėti!"
42 Jėzus tarė jam: "Regėk! Tavo
tikėjimas tave pagydė."
43 Ir tuojau jis praregėjo ir sekė
Jį, Dievą liaupsindamas, ir visi
žmonės, kurie tai matė, garbino
Dievą.

19

Zakajis, Žygis Į Jerūzlę

1 Atėjęs į Jeriką, Jis ėjo per
miestą.
2 Ir štai, čia buvo žmogus, vardu
Zakajis, turtingas muitininkų
viršininkas.
3 Šis panorėjo pamatyti Jėzų,
kas Jis esąs. Bet negalėjo dėl
žmonių minios, kadangi jis buvo
žemo ūgio.
4 Todėl jis nubėgo pirmyn ir
įsilipo į šilkmedį, kad Jį pa-
matytų, kur Jis praeiti turėjo.
5 Kai Jėzus atėjo į tą vietą,
pažvelgė Jis į viršų ir tarė jam:
"Zakaji, lipk greitai žemyn, nes
šiandien Aš turiu sustoti tavo
namuose."
6 Ir jis skubiai nulipo ir priėmė
Jį džiaugsmingai.
7 Bet tie, kurie tai pastebėjo,
murmėjo, kadangi Jis nuodėmi-
ninką aplankė.
8 Zakajis atsistojo Viešpaties
akivaizdon ir tarė Jam: "Viešpatie,
pusę savo turtų aš išdalinu varg-
šams. O jei ką pasitaikytų nu-
skriausti, tam atlyginu keturgubai."
9 Jėzus atsiliepė jam: "Šiandien
atėjo išganymas į tuos namus, ka-
dangi ir jis yra Abraomo sūnus.
10 Nes Žmogaus Sūnus atėjo ieš-
koti ir išganyti, kas pražuvo."
11 O aniems besiklausant, išdėstė
Jis jiems dar kitą palyginimą,
kadangi Jis netoli Jerūzalės buvo ir
kadangi jie tikėjosi, jog Dievo ka-
ralystė tuojau apreikšta būsianti,
12 tardamas: "Augštos kilmės
žmogus iškeliavo į tolimą šalį
perimti karalystę ir kad vėl
sugrįštų.
13 Tas pasišaukė dešimtį savo
tarnų ir davė jiems dešimtį
svarų ir liepė jiems tais verstis,
kol sugrįšiąs.
14 Jo gyventojai nekentė jo ir nu-

siuntė pasiuntinius pas jį su pa-
reiškimu: "Mes nenorime, kad jis
mus valdytų!"
15 Kai jis karalystę buvo perėmęs,
sugrįžo jis ir susišaukė tuos tar-
nus, kuriems jis pinigų buvo
davęs, kad sužinotų, ką kiek-
vienas jais buvo užsidirbęs.
16 Pirmasis atėjo ir tarė: "Vieš-
patie, Tavo svaru užsidirbau de-
šimtį svarų."
17 Ir Jis tarė jam: "Gerasis tarne,
kadangi tu sąžiningai mažu pa-
sielgei, tai pavesiu aš tau dešimtį
miestų valdyti."
18 Antrasis atėjo ir tarė: "Vieš-
patie, tavo svaru uždirbau penkis
svarus."
19 Tam jis atsiliepė: "Tau aš pa-
vesiu penkis miestus valdyti."
20 O trečiasis atėjęs tarė: "Vieš-
patie, štai tavo svaras, kurį turė-
jau įsirišęs į skepetą.
21 Aš bijojaus tavęs, kadangi tu
esi griežtas žmogus. Tu imi, ko neesi
pasidėjęs ir pjauni, ko neesi
pasisėjęs!"
22 Ir jis atsiliepė jam: "Tu pik-
tasis tarne, tavo paties žodžiais aš
tave nuteisiu. Tu žinojai, kad aš
griežtas esu ir imu, ko nepasidėjęs
ir pjaunu, ko nepasisėjęs.
23 Kodėl neišdavei mano pinigų
už nuošimčius, tai būčiau,
sugrįždamas, juos su palūka-
nomis atsiėmęs?"
24 Tai tarė jis čia stovintiems:
"Atimkite nuo jo tą svarą ir
duokite jį tam, kuris dešimtį
svarų turi."
25 Jie atsiliepė: "Viešpatie, juk jis
turi dešimtį svarų!"
26 Bet aš sakau jums: "Turinčiam
bus duodama, o iš neturinčio ati-
mama ir tai, ką turi!"
27 Bet mano priešus, kurie ne-
norėjo, kad aš būčiau jų kara-
liumi, atveskite pas mane ir nužudy-
kite juos mano akivaizdoje."
28 Baigęs tai kalbėti, kėlėsi Jis ir
keliavo į Jeruzalę.
29 Ir Jam atėjus prie Betfagės ir
Betanijos ties Alyvų kalnu, iš-
siuntė Jis du Savo mokytinių,
30 tardamas: "Eikita į mies-
telį, kurį čia matote, ir įėjusiu,
rasita asilaitį pririštą, ant kurio
dar niekas nėra jojęs. Tą atriškita
ir atveskita.
31 Jei kas judu paklaustų, kam
judu jį atrišata, tai jam taip atsa-
kykita: "Jis yra Viešpačiui
reikalingas!"
32 Ir tuodu pasiuntiniu nuėjo ir
rado taip, kaip jiemdviem buvo
pasakyta.
33 O jiemdviem atrišant asilaitį,
tarė jiemdviem jo savininkai: "Kam
judu atrišata asilaitį?"
34 Juodu atsiliepė: "Jis yra Vieš-
pačiui reikalingas."
35 Ir juodu atvedė tą pas Jėzų,
užmetė savo rūbus ant jo ir užso-
dino Jėzų ant asilaičio.
36 O Jam keliaujant, klojo jie savo
rūbus ant kelio.
37 Ir kai Jis jau nebetoli buvo,
beeidamas Alyvų kalno šlaitu,
pradėjo visas būrys Jo mokytinių
džiaugsmingai garsiais balsais
Dievą liaupsinti dėl visų tų
stebuklų, kuriuos jie buvo matę,
38 tardami: "Tebūna palaimintas
karalius, ateinąs Viešpaties var-
dan! Ramybė danguje ir pagarba
augštybėse!"
39 O kai kurie fariziečių iš minios
tarė Jam: "Mokytojau, bent su-
drausk Savo mokytinius!"
40 Jis atsiliepė jiems, tardamas:
"Aš sakau jums, jei šie tylėtų, tai
akmenys šaukte šauktų!"
41 Ir kai Jis priartėjo prie miesto
ir jį pamatė, verkė Jis dėl jo,
42 tardamas: "Kad tu bent šian-
dien žinotumei, kas tau ramybę
neša. Bet tatai yra dabar užslėpta
tavo akims!
43 Nes ateis laikas, kai tave tavo
priešai apipils pylimu, apsups tave
ir suspaus tave iš visų pusių,
44 nublokš tave su tavo vaikais
žemėn, nepalikdami nė akmens ant
akmens tavyje, kadangi tu neatpa-
žinai meto tavo atlankymo."
45 Ir įėjęs į bažnyčią, Jis
pradėjo išvarinėti joje perkančius ir
parduodančius

46 ir tarė jiems: "Ješ. 56:7 parašyta 'Mano namai turi maldos namais būti', bet jūs padarėte iš jų plėšikų landynę!"
47 Kasdien Jis pamokslavo bažnyčioje. Bet vyriausieji kunigai ir raštingieji tykojo Jį nužudyti.
48 Ir jie nesurado būdo, kaip tai padaryti, nes žmonės laikėsi prie Jo ir klausėsi Jo.

20

Viešpaties Vynkalnis

1 Kai Jėzus mokė žmones bažnyčioje vieną dieną, skelbdamas Evangeliją, atėjo pas Jį vyriausieji kunigai ir raštingieji su seniūnais,
2 klausdami Jo: "Pasakyk mums, kieno įgaliojimais tu tai darai ir kas tau suteikė tokius įgaliojimus?"
3 Jis atsakė jiems: "Aš jus irgi paklausiu vieno dalyko. Pasakykit Man,
4 Jono krikštas, ar tas iš dangaus, ar iš žmonių?"
5 O jie galvojo savyje, tardami: jei sakysime 'iš dangaus', tai Jis mums prikaišios, kodėl mes jam netikėjome.
6 Bet, jei sakysime 'iš žmonių', tai žmonės užmuš mus akmenimis, kadangi jie laiko Joną tikru pranašu,
7 Ir jie atsakė Jam, kad jie nežiną, iš kur tas krikštas esąs.
8 Jėzus atsiliepė jiems: "Tai ir Aš nesakysiu jums, kieno galia Aš tai darau."
9 Tai pradėjo Jis išdėstyti žmonėms sekantį palyginimą. Žmogus pasisodino vynuogyną ir persamdė jį vynuogynininkams ir iškeliavo ilgam laikui.
10 Savo laiku jis nusiuntė vieną savo tarnų pas vynuogynininkus, kad jam duotų to vynuogyno vaisių. Bet vynuogynininkai apmušė jį ir išleido tuščią.
11 Po to jis atsiuntė kitą tarną, kurį jie taip pat sumušė, apgėdino ir tuščią išleido.
12 Po šio jis nusiuntė trečią tarną. Bet ir tą jie sužeidė ir laukan išmetė.
13 Tai tarė vynuogyno savininkas: "Ką man daryti? Aš siųsiu savo mieląjį sūnų, rasi, jie to bijosis?"
14 Kai vynuogynininkai sūnų pamatė, tai jie svarstė tarpusavyje, tardami: "Tai yra tėvonis, eikime ir užmuškime jį, kad tėviškė mums tektų!"
15 Ir jie išvarė jį iš vynuogyno ir užmušė jį. Ką dabar darys vynuogyno savininkas tiems vynuogynininkams?
16 Jis ateis ir išnaikins vynuogynininkus ir perleis vynuogyną kitiems. Išgirdę tai, tarė jie: "Gink Dieve!"
17 Bet Jis pasižiūrėjo į juos ir klausė jų, ką turį reikšti šie Rašto, Ps. 118:22, žodžiai: "Statytojų išmestasis akmuo pasidarė kertiniu akmeniu?"
18 Kiekvienas, kuris kris ant šito akmens suteškės į gabalus. Ant kurio tas akmuo užkris, tas bus sutrintas į dulkes.
19 Vyriausieji kunigai ir raštingieji ieškojo būdų, kaip Jį pagauti tą pačią valandą, bet bijojosi žmonių, nes jie suprato, kad Jis tuos palyginimus jiems pritaikęs buvo.
20 Jie patys sekė Jį ir išsiuntė seklius, kurie dėtųsi pasišventę esą, kad pagautų kokį žodį iš Jo, dėl kurio galėtų Jį įskųsti vyriausybei ir paduoti valdytojui.
21 Ir jie klausė Jo, tardami: "Mokytojau, mes žinome, kad Tu esi sąžiningas ir teisingai mokai, neatsižvelgdamas į asmenybes, bet nurodai tikrąjį Dievo kelią.
22 Ar mums valia ciesoriui mokestį mokėti, ar ne?"
23 Bet Jis pastebėjo jų suktumą ir paklausė jų: "Kam jūs gundote Mane?"
24 Parodykite Man grašį, kieno atvaizdą ir įrašą ant jo matote? Jie atsakė: "Ciesoriaus."

25 O Jis atsiliepė jiems: "Taigi
duokite ciesoriui, kas ciesoriaus ir
Dievui, kas Dievo!"
26 Ir dėl tų žodžių jie Jam
nieko negalėjo padaryti žmonių
akivaizdoje, bet buvo nustebinti Jo
atsakymu ir nutilo.
27 Tai atėjo prie Jo keli sadūkie-
čių, kurie tvirtina jog
neesą priesikėlimo, ir paklausė Jo,
28 tardami: "Mokytojau, Mozė
mums parašė, jei kurio brolis mir-
šta, nepalikdamas vaikų, tai turi
jo brolis imti jo žmoną ir jam
vaikų auginti.
29 Taigi buvo septyni broliai. Pir-
masis vedė žmoną ir numirė be
vaikų.
30 Ir antrasis vedė tą moteriškę
ir taip pat mirė be vaikų.
31 Ir trečiasis vedė ją ir taip visi
septyni iš eilės ir mirė, napalikdami
vaikų.
32 Galiausiai mirė ir ta moteriškė.
33 Taigi, kurio žmona bus ji pri-
sikėlime, nes visi septyni buvo ją
į žmonas turėję.
34 Jėzus tarė jiems, atsakydamas:
"Šio pasaulio vaikai veda ir išteka,
35 bet tie, kurie verti bus įgyti
aną amžių ir prisikėlimą iš nu-
mirusių, tie nei ves, nei tekės.
36 Nes jie ir mirti nebegalės ir bus
kaip angelai Dievo vaikais, kadangi
jie prisikėlimo vaikais yra.
37 O Mozė aiškiai nurodo, 2 Moz.
3:6, kad mirusieji bus prikelti, kai
jis prie krūmo vadina Viešpatį
Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievu.
38 Bet Dievas nėra mirusiųjų
Dievu, bet gyvųjų, nes visi Jam
gyvi.
39 Kai kurie raštingųjų atsi-
liepė Jam tada, tardami: Mokyto-
jau, Tu gerai atsakei."
40 Tada jie Jo nebedriso beklausti.
41 Tai Jis jų paklausė: "Kodėl
jie tada vadina Kristų Dovydo
sūnumi?
42 O jis pats, Dovydas, mini savo
psalmėse: Viešpats tarė mano Vieš-
pačiui, sėskis Mano dešinėn,
43 kol padėsiu Tavo priešus lyg
kréslelį po Tavo kojomis.
44 Dovydas vadina Jį Viešpa-
čiu. Kaipgi yra Jis jo sūnus?"
45 O visiems besiklausant, tarė Jis
Savo mokytiniams:
46 "Saugokitės raštingųjų,
kurie mėgsta vaikščioti ilgais rūbais
ir mielai sveikindinasi turguje,
mėgsta sėdėti garbingose vietose
bažnyčioje ir už stalo.
47 Jie suėda našlių namus ir gi-
riasi ilgas maldas meldžią, kuo jie
tokiu būdu didesnio pasmerkimo
susilauks."

21

Pasaulio Pabaiga

1 Pakėlęs Savo akis, išvydo Jė-
zus turtinguosius savo dovanas į
aukų skrynią dedant.
2 O pamatė Jis ir vargdienę našlę
metant du mažu pinigėliu į
skrynią.
3 Ir Jis tarė: "Iš tiesų sakau
jums, ši vargingoji našlė už visus
daugiau įmetė.
4 Nes šie visi nuo savo apstumo
paskyrė Dievo dovanoms, bet ji,
stokodama, atidavė visus savo iš-
telkius, kuriuos turėjo."
5 O keliems besišnekant apie tai,
kaip bažnyčia gražiais ir brangiais
akmenimis išdailinta esanti, tarė Jis:
6 "Ateis laikas, kai viso to, ką
matote, neliks nė akmuo ant ak-
mens, kuris nebus nesugriautas."
7 Bet jie teiravosi, Jo klausdami:
"Mokytojau, kuomet tai turės
įvykti ir koks bus tų įvykių
ženklas?"
8 O Jis tarė: "Žiūrėkite, kad nie-
kas jūsų neišvedžiotų. Nes dau-
gelis ateis Mano vardu
besidangstydami ir tardami 'štai aš
ir tas laikas jau atėjęs'. Nesekite
jų!
9 Kai išgirsite apie karus ir ne-
ramumus, nenusigąskite. Visa tai
turi įvykti pirma, bet galas tada
dar netaip arti."
10 Ir dar Jis jiems tarė: "Tauta
sukils prieš tautą, karalaystė prieš
karalystę.
11 Sen ir ten bus didelių žemės

drebėjimų, maro ir bado,
išgąstingų įvykių, didingų
dangaus ženklų.
12 Bet pirma viso to jie suims jus
ir persekios jus ir ves į bažnyčias
ir kalėjimus, pas karalius ir kuni-
gaikščius dėl Mano vardo.
13 Ir tuo visu jums bus proga pa-
būti liudininkais.
14 Įsidėkite tai į širdį ir ne-
sirūpinkite, kaip jums reikėsią
apsiginti.
15 Nes Aš jums duosiu iškalbą
bei išmintį, kuriai jūsų prieši-
ninkų nė vienas negalės atsispirti
ar prieštarauti.
16 Ir jūs būsite paduoti savo
tėvų, brolių, giminių ir
draugų ir keletą jūsų jie
nužudys.
17 Dėl Mano vardo jūs visi būsite
neapkenčiami.
18 Vis dėlto, nė plaukelis jums
nuo jūsų galvos nenukris.
19 Savo ištverme išsaugosite savo
sielas.
20 O kai pamatysite Jerūzalę ka-
riuomenės apsuptą, tai supraskite,
kad jos sunaikinimas nebetoli.
21 Tada tebėga Jūdėjoje esantieji
į kalnus. Miesto gyventojai teeina
iš jo ir krašte esantieji tenegrįžta
į jį.
22 Nes tai yra keršto diena, kad
visa tai išsipildytų, kas parašyta
yra.
23 Vargas tomis dienomis nėš-
čioms ir žindančioms dėl didelės
priespaudos ir įtūžimo prieš šią
tautą.
24 Jie bus kardo ašmenimis ka-
pojami ir jų nelaisvėn paimtuo-
sius išves po visas tautas. Jerū-
zalė bus pagonių mindžiojama tol,
kol pasibaigs pagonių laikotarpis.
25 Ženklai pasirodys saulėje,
mėnulyje, žvaigždėse ir baugu bus
gyventojams žemėje dėl jūrų ir
vandens bangų galingo siautimo.
26 Žmonės alps iš baimės dėl bū-
siančių įvykių visoje žemėje,
nes ir dangaus galybės bus
išjudintos.
27 Ir tada jie išvys Žmogaus
Sūnų ateinantį debesyse su di-
džia galybe ir garbe.
28 O prasidedant šiems
įvykiams, žvelkite augštyn, gal-
vas pakeldami, kadangi artės jūsų
išganymas.
29 Ir Jis pritaikė jiems palygi-
nimą. Žiūrėkite į fygų medį
ir visus kitus medžius.
30 Kai tie ima sprogti, tai numa-
note, kad vasara nebetoli.
31 Taigi, ir jūs, regėdami, visa tai
prasidedant, žinokite, jog Dievo
karalystė priartėjusi.
32 Iš tiesų sakau jums, kad ši
giminė nesugaiš tol, kol visa tai
neišsipildys.
33 Dangus ir žemė praesis, bet
Mano žodžiai nepraeis.
34 Saugokitės, kad jūsų širdys
nebūtų apsunkintos smaguria-
vimu, girtavimu bei kasdieniniais
rūpesčiais ir jūs nebūtumėte už-
klupti anos dienos.
35 Nes ji ateis lyg užkrintanti kilpa
ant visų žmonių žemės
paviršiuje.
36 Todėl budėkite visą laiką
ir melskitės, kad pajėgtumėte iš-
vengti visa tai, kas turi įvykti, ir
atsistoti Žmogaus Sūnaus
akivaizdon."
37 Taip Jis mokė dienomis
bažnyčioje, o naktį Jis išeidavo
laukan ir pernakvodavo taip vadi-
namame Alyvų kalne.
38 O žmonės anksti atsikeldavo ir
ateidavo į šventovę Jo
pasiklausyti.

22

Jūdas, Šventoji Vakarienė, Jėzus Getsėmanėje, Jėzaus Suėmimas

1 Artėjo Velykos, Neraugintos-
sios Duonos šventė.
2 Vyriausieji kunigai bei raštin-
gieji ieškojo būdų, kaip Jį nu-
žudyti, bet bijojosi žmonių.
3 O šetonas buvo įėjęs į
Jūdą, vadinamą Iskarijotą,
kuris buvo vienas iš Dvylikos.

4 Tas nuėjo tartis su vyriausiais kunigais ir su seniūnais, kaip jis jiems Jį išduotų.
5 Ir jie prasidžiugo ir pažadėjo jam pinigų duoti.
6 O jis pasižadėjo ir ieškojo progos Jį išduoti be sąmyšio.
7 Bet artėjo Neraugintosios Duonos diena, kurią reikalinga buvo Velykų avinėlį aukoti.
8 Taip Jis siuntė Petrą ir Joną, tardamas: "Paruoškite mums Velykų avinėlį, kad tą valgytumėme!"
9 O jie paklausė: "Kur nori, kad mes jį paruoštumėme?"
10 Jis atsiliepė: "Štai, kai judu įeisita į miestą, tai judu sutiksita žmogų, nešantį vandens ąsotį. Sekite jį į tuos namus, į kuriuos jis įeis.
11 Sakykita šeimininkui: "Mokytojas nori žinoti, kur Jis galėtų su Savo mokytiniais valgyti Velykų avinėlį."
12 Tada jis parodys jums didelę išklotą svetainę ir toje paruoškite tai."
13 Ir juodu nuėjo ir rado taip, kaip jiemdviem buvo sakyta ir paruošė Velykų avinėlį.
14 Atėjus tai valandai, sėdosi Jis ir dvylika apaštalų kartu su Juomi.
15 Tai tarė Jis jiems: "Geiste Aš geidžiau valgyti šį Velykų avinėlį su jumis prieš Savo kentėjimą.
16 Nes Aš sakau jums, kad Aš to daugiau nebevalgysiu tol, kol tai nebus įgyvendinta dangaus karalystėje."
17 Tai ėmė Jis taurę, dėkojo ir tarė: "Imkite tą ir tarpusavyje pasidalinkite."
18 Nes Aš sakau jums: "Aš nebegersiu vaisiaus šio vynmedžio, kol nebus atėjusi Dievo karalystė."
19 Ir paėmęs duoną, dėkojo Jis, laužė ir davė ją jiems, tardamas: "Tai yra Mano kūnas, kuris už jus duodamas. Tai darykite Manęs atsimindami!"
20 Po vakarienės tokiu pat būdu Jis ėmė taurę ir tarė: "Šitoji taurė yra naujoji Sandora Mano krauje, kuris už jus praliejamas yra.
21 Vis dėlto, štai, ranka Mano išdavėjo yra su Manimi už stalo.
22 Žmogaus Sūnus, tiesa, nueis kaip Jam nustatyta, bet vargas tam žmogui, per kurį Jis bus išduotas.
23 Tai pradėjo jie tarpusavyje vienas kitą klausinėti, kuris iš jų esąs ir galėsiąs tai padaryti.
24 Ir kilo nesutarimas jų tarpe, kuris iš jų laikytinas didžiausiu.
25 O Jis tarė jiems: "Karaliai valdo tautas ir jų galingieji vadinami geradariais.
26 Bet jūsų tarpe taip nėra. Didžiausiasis jūsų turi būti kaip jauniausias ir vyriausiasis kaip tarnas.
27 Katras yra didesnis, ar tas, kuris už stalo sėdi, ar tas, kuris jam patarnauja? Argi ne tas, kuris už stalo sėdi? O Aš esu jūsų tarpe, kuris patarnauja.
28 Bet jūs pasilikote ištvermingi su Manimi Mano sunkiausiomis valandomis.
29 Ir Aš paskirsiu jums karalystę, kaip ją Man Mano Tėvas paskyręs yra,
30 kad jūs valgytumėte ir gertumėte už stalo Mano karalystėje, soste sėdėdami ir teisdami dvylika Izraėlio giminių."
31 Bet Viešpats tarė: "Simonai, Simonai, šetonas pageidavo jus visus išsijoti kaip kviečius.
32 Bet Aš meldžiausi už tave, kad tavo tikėjimas nesusvyruotų ir kai kartą būsi prisivertęs, tai stiprink savo brolius!"
33 O jis atsiliepė: "Viešpatie aš esu pasiruošęs eiti su Tavimi į kalėjimą ir į mirtį."
34 O Jis atsakė: "Petrai, Aš sakau tau, kad gaidys šiandien dar nebus pragydęs, kai tu būsi Manęs tris kartus užsigynęs, jog Manęs nepažįstąs."
35 Jis tarė jiems: "Kai Aš išsiųsdavau jus be pinigų, delmono ir be kurpių, ar kada nors jums ko nors trūko?" Jie atsiliepė: "Niekuomet nieko!"
36 Ir Jis tarė: "O dabar, kas turi

pinigų ir terbą, tas tepasiima
juos, o kas neturi, tas teparduoda
savo rūbą ir tenusiperka kardą.
37 O sakau jums, kad ir tai turi
išsipildyti, kas apie Mane parašyta
yra, Ješ. 53:12, "Jis bus priskaitytas
prie piktadarių". Kas apie
Mane parašyta, bus įgyvendinta."
38 Bet jie atsakė: "Viešpatie, štai
čia du kardu." O Jis tarė: "Tų ir
užteks."
39 Išėjęs, Jis nuėjo, kaip įpratęs,
į Alyvų kalną ir Jo mokytiniai
ėjo kartu su Juomi.
40 Atvykęs ten, tarė Jis jiems:
"Melskitės, kad nepatektumėte į
pagundą!"
41 Ir Jis paėjėjo nuo jų apie akmens
metimą ir atsiklaupęs
meldėsi,
42 tardamas: "Tėve, jei nori,
atimk šitą taurę nuo Manęs, tačiau
tebūna tai ne Mano, bet Tavoji
valia!"
43 Ir angelas iš dangaus pasirodė
ir sustiprino Jį.
44 Kovodamas su mirties baime.
Jis kuo karščiau ėmė melstis, kad
Jo prakaitas lyg kraujo lašais žemėn
lašėjo.
45 Sugrįžęs nuo maldos prie
Savo mokytinių, rado Jis juos iš
liūdesio užmigusius
46 ir tarė jiems: "Kodėl jūs miegate,
kelkitės ir melskitės, kad nepatektumėte
į pagundą!"
47 O Jam dar bekalbant, štai
būrys su vadinamuoju Jūdu, vienu
iš dvylikos, einančiu jų priešakyje,
artinosi prie Jėzaus, kad Jį
pabučiuotų.
48 Bet Jėzus tarė jam: "Jūdai, ar
bučiavimu tu išduodi Žmogaus
Sūnų?"
49 Kai tai pamatė tie, kurie su
Juomi buvo, kas čia dedasi, paklausė
jie Jo: "Viešpatie, ar kirsti
mums kardu?"
50 Ir vienas jų smogė kardu ir
nukirto vyriausiojo kunigo tarno
dešinę ausį.
51 Atsiliepdamas, tarė Jėzus:
"Tiek to!" Ir Jis palietė tarno ausį
ir išgydė jį.
52 O vyriausiems kunigams,
bažnyčios seniūnams ir vyresniesiems,
kurie prieš Jį buvo išėję,
tarė Jis: "Jūs išėjote lyg prieš kokį
plėšiką su kardais ir kartimis.
53 Kas dieną Aš būdavau pas
jus bažnyčioje, bet jūs rankos prieš
Manęs nekėlėte. Bet tai yra jūsų
metas, kai tamsybė užvaldo."
54 Suėmę, jie nusivedė Jį į vyriausiojo
kunigo rūmus. O Petras
sekė Jį iš tolo.
55 Rūmų vidaus pusėje jie susikūrė
ugnį ir aplinkui susėdo ir
Petras sėdosi tarpe jų.
56 Mergaitė, pamačiusi jį sėdintį
prie šviesos, tarė į jį žiūrėdama:
"Ir šis su Juomi kartu
buvo."
57 Bet jis užsigynė Jo, tardamas:
"Moteriške, aš Jo nepažįstu".
58 Po valandėlės kitas jį pastebėjo
ir tarė: "Ir tu esi vienas iš
tų." O Petras atsiliepė: "Žmogau,
aš neesu iš tų."
59 Ir vėliau, po kokios valandos,
kitas žmogus tai patvirtino, tardamas:
"Iš tikrųjų, šitas irgi buvo
su Juomi, nes jis yra galilėjietis!"
60 Bet Petras atsakė: "Žmogau,
aš nežinau, ką tu kalbi." Ir tuojau
jam dar bekalbant, pragydo gaidys.
61 Tai atsigręžė Jėzus į Petrą
ir į jį pasižiūrėjo. Petras atsiminė
Viešpaties žodžių, kuriuos
Jis jam buvo sakęs: "Gaidžiui nepragydus,
tu tris kartus Manęs
užsiginsi."
62 Tai išėjo Petras ir graudžiai
nusiverkė.
63 O tie vyrai, kurie Jėzų
suimtą laikė, išjuokė Jį,
mušdami.
64 Jie apdengė Jį, smogė Jam
į veidą ir klausė Jo: "Pasakyk,
kas Tave mušė!"
65 Ir visokiais kitokiais būdais jie
iš Jo pasityčiojo.
66 Auštant susirinko žmonių
vyresnieji, vyriausieji kunigai ir
raštingieji ir nusivedė Jį į savo
tarybą,
67 klausdami: "Sakyk mums, ar
Tu esi Kristus?" Bet Jis atsiliepė:
"Jei Aš jums sakau, tai jūs Man
netikite.

68 Jei statau jums klausimą, tai
neatsakote ir vis dėlto Manęs
nepaleidžiate.
69 Todėl sėdės nuo šio laiko Žmogaus
Sūnus Dievo Galybės
dešinėje."
70 Tai jie visi Jį užklausė: "Ar
tai Tu esi Dievo Sūnus?" Jis atsiliepė:
"Jūs sakote, kas Aš tas esu!"
71 Ir jie tarė: "Ar mums bereikia
dar kitų paliudymų? Mes patys
iš Jo burnos tai girdėjome."

23

Jėzaus Kryžiaus Kelias, Mirtis Ir Laidotuvės

1 Ir visa daugybė jų atsikėlė ir
nusivedė Jį pas Pilotą,
2 skųsdami Jį, jog Jis keliąs
sąmyšį tautoje, draudžiąs ciesoriui
mokėti mokesčius ir tvirtinąs,
jog Jis esąs Kristus,
karalius.
3 Tai paklausė Jį Pilotas: "Ar
Tu esi žydų karalius?" Jis tarė jam,
atsakydamas: "Teisybę sakai."
4 Pilotas tarė vyriausiems kunigams
ir miniai: "Aš nerandu jokios
kaltės šitame žmoguje."
5 Jie dar smarkiau ėmė rėkti,
tvirtindami: "Jis kursto tautą, visur
mokydamas žydų žemėje,
pradėdamas nuo Galilėjos iki šios
vietos."
6 Pilotas išgirdo Galilėją minint
ir paklausė, ar Jis esąs iš
Galilėjos.
7 Kai jis sužinojo, kad Jis Herodo
atsakomybei priklauso, nusiuntė
jis Jį pas Herodą, kuris
tomis dienomis taip pat buvo
Jerūzalėje.
8 Herodas prasidžiugo, Jėzų
išvydęs, nes jis Jį jau seniai buvo
norėjęs pamatyti, kadangi daug
buvo apie Jį girdėjęs ir tikėjosi Jį
pamatyti darantį kokį
stebuklą.
9 Taip jis klausinėjo Jį
įvairiausių dalykų. Bet Jis jam
nieko neatsakė.
10 O vyriausiej kunigai ir raštingieji,
čia stovėdami, Jį sunkiai
apkaltino.
11 O Herodas su savo palydovais
niekino Jį ir tyčiojosi iš Jo, aprėdė
Jį baltu rūbu ir pasiuntė Jį atgal
pas Pilotą.
12 Tą dieną susidraugavo Pilotas
su Herodu, nes prieš tai juodu
vienas su antru nesutikdavo.
13 Pilotas sušaukė vyriausius kunigus,
vyresniuosius ir žmones
14 ir tarė jiems: "Jūs atvedėte šį
žmogų pas mane, būk Jis gyventojus
kurstąs vienus prieš kitus.
Ir, štai, aš Jį išklausinėjau Jį
jūsų akivaizdoje ir nieko panašaus
jame nerandu, kuo jūs Jį
kaltinate.
15 O Herodas taip pat nieko nerado,
nes jis Jį mums sugrąžino.
Ir, štai, Jis nieko nėra padaręs, dėl
ko Jis būtų mirties vertas.
16 Todėl aš Jį nuplakdinsiu ir
paleisiu."
17 Nes buvo įprasta, kad jis
šventėmis vieną kalinį
paleistų.
18 Visa minia rėkte rėkė: "Pasilaikyk
šitą ir išleisk mums
Barabą,"
19 kuris dėl sukelto maišto ir
žmogžudystės buvo įmestas
kalėjiman.
20 Norėdamas Jį išleisti, kalbėjo
Pilotas į žmones dar kartą,
21 bet jie šaukė, tardami: "Nukryžiuok
Jį, nukryžiuok Jį!"
22 Tai paklausė jis jų trečiu
kartu: "Kągi Jis pikto padaręs?
Aš nerandu nieko Jame, dėl ko Jis
būtų mirties vertas. Aš Jį nuplakdinsiu
ir paleisiu."
23 Tačiau jie nesiliovė garsiai
šaukdami ir reikalaudami Jį nukryžiuoti
ir laimėjo tokiu savo
šaukimu.
24 Nes Pilotas nusprendė patenkinti
jų reikalavimą.
25 Jis paleido tą, kuris dėl
maišto kėlimo ir žmogžudystės kalėjime
sėdėjo, o Jėzų jis atidavė
jų valiai.
26 Kai jie Jį vedėsi, pagavo jie
žmogų iš Kirėnijos, vardu Simoną,
kuris iš laukų parėjo ir
uždėjo ant jo kryžių, kad tą
neštų paskui Jėzų.

27 Didelė minia žmonių lydėjo
Jį ir moterų, kurios verkė ir
raudojo.
28 Bet Jėzus atsigręžė ir tarė joms:
"Jūs dukterys Jerūzalės, dėl Manęs
neverkite, bet dėl savęs ir savo
vaikų,
29 nes ateis laikas, kai sakys:
"Išganytingos yra nevaisingosios,
kurios negimdė ir nėra žindžiusios!
30 Tada jie pradės sakyti kal-
nams—užvirskite ant mūsų ir
kalneliams, apdenkite mus!
31 Nes, jei taip daroma žaliam
medžiui, tai kas atsitiks su
sausuoju!"
32 O kartu vedamu su Juomi buvo
ir du kitu, piktadariu, kad būtų
nužudytu.
33 Kai jie atėjo į vadinamąją
Kaukolės vietą, jie nukryžiavo Jį
ir kartu du piktadariu, vieną Jo
dešinėje, kitą Jo kairėje.
34 Bet Jėzus tarė: "Tėve, atleisk
jiems, nes jie nežino, ką darą."
Jo drabužius jie pasidalino, burtus
mesdami.
35 O žmonės stovėjo ir žiūrėjo,
besityčiodami iš Jo tarė ir vyres-
nieji: "Kitiems Jis padėjo, dabar
Pats, Jis teišsivaduoja Save, jei Jis
yra Kristus, Dievo išrinktasis."
36 Taip pat šaipėsi iš Jo ir karei-
viai, kurie atėjo pas Jį ir Jam acto
atnešė,
37 tardami: "Jei esi žydų kara-
lius, tai turi Pats Save išsivaduoti."
38 Viršum Jo buvo graikų, lo-
tynų ir žydų kalba užrašas: "Tai
yra Žydų Karalius!"
39 O vienas nukryžiuotojų pik-
tadarių tyčiojosi iš Jo ir tarė: "Jei
esi Kristus, tai išsivaduok Pats Save,
o ir mudu abudu."
40 Antrasis atsiliepė tada ir išbarė
jį, tardamas: "Ar tu ir Dievo ne-
bijai, susilaukęs tos pačios
bausmės?
41 Mudu, tiesa, gavova teisėtai,
ką savo darbais užsitarnavova. Bet
šitas nieko blogo nėra padaręs."
42 Tada kreipėsi jis į Jėzų:
"Viešpatie, atsimink manęs, kai
įeisi į Savo karalystę".
43 Jėzus atsiliepė jam: "Iš tiesų
sakau tau, šiandien tu būsi su Man-
imi rojuje."
44 Ir tai buvo apie dvyliktą va-
landą ir saulė aptemo ir tamsybė
apdengė visą žemę ligi trečiosios
valandos.
45 Saulei aptemus, šventovės už-
danga pusiau perplyšo.
46 Ir Jėzus šaukė galingu balsu:
"Tėve, į Tavo rankas Aš atiduodu
Savo Dvasią!" Ir su tais žodžiais
Jis pasimirė.
47 Šimtininkas, pastebėjęs, kas
čia įvyko, garbino Dievą ir tarė:
"Iš tikrųjų, tai yra teisus žmo-
gus buvęs!"
48 Kai žmonės, kurie čia buvo
susirinkę, pamatė visa tai, kas at-
sitiko, mušėsi jie į savo krūtinę ir
nuėjo šalin.
49 O Jo giminės stovėjo iš tolo, o
ir moterys, pasekusios Jį iš Gali-
lėjos, stebėjo visa tai.
50 Ir, štai, čia buvo žmogus, vardu
Juozėpas, tarybos narys, geras ir
teisingas,
51 kuris nebuvo pritaręs jų nu-
tarimams ir veiksmams, kilęs iš Jū-
dėjos, Arimatėjos miesto, kuris taip
pat laukė Dievo karalystės.
52 Tas nuėjo pas Pilotą ir pa-
prašė Jėzaus lavono.
53 Jis nuėmė tą, įvyniojo į
drobę ir įdėjo į iškaltą kapą,
kuriame dar niekas nebuvo gulėjęs.
54 Tatai buvo pasiruošimo dieną
ir Sabatos diena buvo
beprasidedanti.
55 Su Juomi iš Galilėjos atvyku-
sios moterys apžiūrėjo kapą ir
sekė, kaip jie Jį padėjo.
56 Sugrįžusios, jos paruošė
kvepalų ir tepalų, bet ilsėjosi
Sabatos dieną, kaip Įstatyme
numatyta.

24

Kristaus Prisikėlimas Ir Dangun Žengimas

1 Pirmąją savaitės dieną,
labai anksti ryto metu atėjo jos prie
kapo su tepalais, kuriuos jos buvo
pasiruošusios,

2 kur jos rado akmenį atristą
nuo kapo
3 ir, įėjusios, Viešpaties Jė-
zaus kūno nerado.
4 Ir joms tuo besirūpinant, štai,
priėjo prie jų du vyru šviečian-
čiais rūbais,
5 kad jos nusigando ir savo akis
žemyn nuleido. O tuodu vyru pa-
klausė jų: "Ko jūs ieškote Gyvojo
mirusiųjų tarpe?"
6 Jo čia nėra. Jis prisikėlė. At-
siminkite, kai Jis dar Galilėjoje bū-
damas jums kalbėjo,
7 tardamas—Žmogaus Sūnus
bus paduotas į nuodėmininkų
rankas, nukryžiuotas ir trečiąją
dieną vėl prisikels."
8 Ir jos atsiminė tų žodžių.
9 Nuo kapo sugrįžusios, jos
apsakė visa tai Vienuolikai ir vi-
siems kitiems.
10 Apaštalams tatai papasakojo
Marija Magdalietė, Joana ir Marija,
Jokūbo motina ir kitos, kurios su
jomis buvo.
11 Visa tai jiems skambėjo lyg ko-
kia pasaka ir jie joms netikėjo.
12 Petras pakilo ir nubėgo prie
kapo ir pasilenkęs pasižiūrėjo ir te-
matė linines drobes ir nuėjo, nu-
stebintas tais įvykiais.
13 Ir, štai, tą pačią dieną
keliavo du iš jų į Emauso
kaimą, apie dviejų valandų
kelio nuo Jerūzalės.
14 Ir juodu šnekėjosi tarpusavyje
apie visus tuos įvykius.
15 Ir atsitiko, kad jiemdviem be-
keliaujant ir besikalbant, Jėzus
jiemdviem prisiartino ir kartu
su jiemdviem keliavo.
16 O jų dviejų akys buvo lyg
miglos aptrauktos, kad juodu Jo
neatpažino.
17 Bet Jis tarė jiemdviem: "Apie
ką judu kalbata, bekeliaudamu?"
Ir juodu sustojo nusiminusiu.
18 Tai tarė Jam, atsakydamas,
vienas jų, vardu Kleopas: "Ar Tu
vienintelis esi iš Jerūzalės ateivių,
kuris nežino, kas šiomis dienomis
joje dėjosi?"
19 Ir Jis paklausė jųdviejų:
"Kasgi?" Juodu atsakė: "Apie
Jėzų iš Nazareto, kuris buvo
pranašas, galingas žodžiu ir darbais
Dievo ir visų žmonių
akivaizdoje.
20 Mūsų vyriausieji kunigai ir
seniūnai leido Jį pasmerkti mirtin
ir nukryžiuoti.
21 Bet mes tikėjome, kad Jis
Izraėlį išpirksiąs. Ir, štai, šian-
dien jau trečioji diena, kai tai
atsitiko.
22 Dargi išgąsdino mus ir kelios
mūsiškių moterų, kurios anksti
prie kapo nuėjusios
23 ir neradusios Jo kūno, parėjo
sakydamos, jog pasirodę joms an-
gelai, kurie patvirtinę, kad Jis
gyvas.
24 Tai nuėjo keli mūsiškių prie
kapo ir rado taip, kaip moterys buvo
papasakojusios. Bet Jo Paties jie
nerado."
25 O Jis tarė jiems: "O jūs neiš-
manėliai, kaip nerangios jūsų šir-
dys tikėti pranašų pranašystėms!"
26 Ar neturėjo Jėzus taip kentėti
ir įeiti į Savąją garbę?"
27 Ir pradėdamas Moze ir visais
pranašais, Jis išaiškino jiemdviem
visus raštus, kuriuose apie Jį pa-
rašyta yra.
28 Jie atėjo prie kaimo, į kurį
keliavo ir Jis dėjosi lyg toliau
einąs.
29 Bet juodu Jo prašyte prašė,
tardamu: "Pasilik su mudviem, nes
vakaras artėja ir diena besibai-
gianti." Tai Jis įėjo ir pasiliko prie
jųdviejų.
30 Ir atsitiko, kai Jam su
jiemdviem už stalo sėdint, Jis
ėmė duoną, dėkojo ir laužė ir
jiemdviem davė,
31 kad jųdviejų akys atsivėrė
ir juodu Jį atpažino. Bet Jis dingo
jiemdviem iš akių.
32 Tai kalbėjo juodu vienas su an-
tru: "Juk mudviejų širdys degte
degė pakelyje, kai Jis su mudviem
kalbėjo, Rašto žodžius
apreikšdamas . . ."
33 Tą pačią valandą juodu
pakilo ir grįžo į Jerūzalę, kur
rado Vienuolika ir tuos, kurie su
jais buvo, susirinkusius,

34 kurie tarė: "Viešpats yra tikrai
prisikėlęs ir Simonui pasirodęs."
35 O juodu papasakojo jiems, ką
juodu kelyje sutiko ir kaip juodu Jį
atpažino, kai Jis duoną laužė.
36 Ir jiems taip besišnekant, pats
Jėzus atsistojo į jų tarpą ir tarė
jiems: "Ramybė jums!"
37 Bet jie nusigando ir bijojo, galvodami, kad dvasia jiems pasirodžiusi.
38 Ir Jis tarė jiems: "Ko jūs nusigandote ir kodėl tokios mintys
stringa į jūsų širdis?
39 Pasižiūrėkite į Mano rankas
ir kojas, Aš esu tas pats. Apčiupinėkite Mane ir matysite. Nes dvasia neturi nei kūno nei kaulų, o matote Mane tai turint."
40 Taip kalbėdamas, Jis parodė
jiems Savo rankas ir kojas.
41 O jie dar nebuvo
įsisąmoninę iš džiaugsmo ir
jiems besistebint, tarė Jis: "Ar turite čia ko valgyti?"
42 Ir jie padėjo Jam gabalą keptos žuvies ir korį medaus.
43 Jis ėmė tai ir valgė jų
akivaizdoje,
44 tardamas jiems: "Tai ir yra,
ką Aš jums sakiau dar pas jus būdamas, kad visa tai turės įsigyvendinti, kas apie Mane parašyta Mozės Įstatyme, Pranašuose bei Psalmėse.
45 Tada atvėrė Jis Savo apreiškimu jų sąmonę Raštams išmanyti,
46 tardamas jiems: "Taip yra parašyta, jog Kristus turėsiąs kentėti ir iš numirusiųjų prisikelti trečiąją dieną
47 ir kad visoms tautoms skelbtina atgaila Jo vardan nuodėmėms atleisti, nuo Jerūzalės pradedant.
48 O jūs esate viso to liudytojai.
49 Ir štai, Aš atitesėsiu Mano
Tėvo jums duotą pažadėjimą.
Jūs turite pasilikti mieste, kol būsite išrėdyti galia iš augštybės."
50 Ir Jis išsivedė juos iki Bėtanijos ir iškėlęs Savo rankas, palaimino juos.
51 Ir taip atsitiko, kad Jis juos
belaimindamas, nuo jų atsiskyrė
ir užžengė dangun.
52 O jie atsiklaupę liaupsino Jį
ir be galo džiaugsmingi sugrįžo į
Jerūzalę,
53 kur jie visą laiką būdavo
šventovėje ir šlovino Dievą.

EVANGELIJA PAGAL ŠVENTĄJĮ JONĄ

1

Įkūnytasis Žodis

1 Pradžioje buvo Žodis. Ir tas
Žodis buvo pas Dievą. Ir Dievas
buvo tas Žodis.
2 Tasai buvo pradžioje pas
Dievą.
3 Visa Juo padaryta, kas pada-
ryta ir be Jo nieko padaryto nėra.
4 Jame buvo gyvybė ir gyvybė
buvo žmonių Šviesa.
5 Šviesa šviečia tamsoje, bet
tamsybė Jos nepagauna.
6 Buvo Dievo siųstas žmogus
Jonas.
7 Tas atėjo liudyti apie Šviesą,
kad visi per jį tikėtų.
8 Jis nebuvo Šviesa, bet turėjo
liudyti apie Šviesą.
9 Tai buvo tikroji Šviesa, apšvie-
čianti visus, ateinančius į šį
pasaulį.
10 Jis buvo pasaulyje ir pasaulis
Jo padarytas, bet pasaulis Jo
nepažino.
11 Jis atėjo pas Savuosius, bet
Savieji Jo nepriėmė.
12 O visiems, kurie Jį priėmė,
davė Jis galios būti Dievo vaikais,
kurie tiki į Jo vardą,
13 kurie ne iš kraujo, nei iš kūno
ar vyro norų, bet iš Dievo užgimę.
14 Ir tas Žodis buvo įkūnytas ir
gyveno mūsų tarpe ir mes ma-
tėme Jo šlovę, šlovę kaip viengimio
Tėvo sūnaus, pilną malonės ir
tiesos.
15 Jonas liudyjo apie Jį, aiškiai
ištardamas: "Štai, Jis yra tas, apie
kurį aš kalbėjau, kuris po manęs
ateis, bet ir prieš mane buvęs yra,
nes Jis buvo anksčiau, negu aš."
16 Iš Jo apstumo mes sėmėme
malonę po malonės.
17 Nes per Mozę yra duotas
Įstatymas, kuris pasidarė malone
ir tiesa per Jėzų Kristų.
18 Niekas niekuomet nėra Dievo
matęs. Vienintelis Dievu gimęs
Sūnus, Savo Tėvo globoje, mums
Jį apsakė.
19 Ir, štai yra Jono paliudymas,
žydams iš Jeruzalės atsiuntus ku-
nigus ir levitus jo paklausti: "Kas
tu esi?"
20 Ir jis prisipažino, neužsigin-
damas: "Aš neesu Kristus!"
21 Tai klausė jie jo: "Kasgi tad
esi, ar Ėlyja?" Jis atsiliepė: "Aš
neesu Ėlyja. "Vėl klausė jie: "Ar
esi pranašas?" Jis atsake: "Neesu
pranašas."
22 "Taigi, pasakyk tu mums, kas
tu esi", klausė jie jo, kad mes pra-
neštume tiems, kurie mus atsiuntė.
"Ką pats apie save sakai?"
23 Jis tarė: "Aš esu dykumoje
šaukiančiojo balsas: "paruoškite
kelią Viešpačiui!', kaip pranašas
Ješaja, Ješ. 40:3, pasakęs yra."
24 O tie, kurie fariziečių atsiųsti
buvo,
25 klausė jo tardami: "Kam tu
krikštai, jei neesi Kristus, Ėlyja, ar
pranašas?"
26 Jonas atsakė jiems, tardamas:
"Aš krikštau jus vandeniu, bet
jūsų tarpe stovi Tas, kurio jūs
nepažįstate.
27 Tas ateis po manęs, kuris pirm
manęs yra buvęs, kurio kurpių
dirželio atrišti aš nevertas esmi."
28 Visa tai įvyko Bėtanijoje,
anoje pusėje Jordano, kur Jonas
krikštė.
29 Sekančią dieną pamatė
Jonas Jėzų pas jį ateinantį ir
tarė: "Štai Dievo Avinėlis, kuris
pasaulio nuodėmes nešasi."
30 Jis yra tas, apie kurį kalbė-
jau, kuris po manęs ateisiąs, kuris
pirm manęs yra buvęs, kadangi Jis
pirm manęs buvo.
31 Ir aš Jo nepažinau. Bet, kad
Jis Izraėlyje apreikštas būtų, aš
atėjau krikštyti vandeniu.
32 Jonas liudyjo, tardamas: "Aš
regėjau Dvasią iš dangaus nu-
žengiant lyg karvelį ant Jo ir
pasiliekant.
33 Ir aš Jo nepažinau. Bet tas,
kuris mane siuntė krikštyti van-

deniu, tas tarė man: "Ant kurio matysi Dvasią nužengiant ir pasiliekant, tas yra, kuris krikšto Šventąją Dvasia."
34 Aš tai mačiau ir paliudyjau, kad tai Dievo Sūnus.
35 Kitą dieną Jonas ten vėl stovėjo su dviem savo mokinių.
36 Išvydęs Jėzų vaikščiojant, tarė jis: "Štai Dievo Avinėlis!"
37 Tuodu išgirdo tuos žodžius ir ėmė Jėzų sekti.
38 O Jėzus atsigręžė ir pamatė juodu Jį sekančiu ir tarė jiemdviem: "Ko ieškota?" Juodu atsiliepė: "Rabi, tai yra, mokytojau, kur sustojai?"
39 Jis tarė jiemdviem: "Eikšta ir regėkita!" Juodu ėjo ir pasižiūrėjo ir pasiliko tą dieną pas Jį. Ir tai buvo apie ketvirtą valandą po pietų.
40 Vienas iš tų dviejų, kuriuodu girdėjo Jono žodžius ir Jėzų sekė, buvo Andriejus, Simono Petro brolis.
41 Jis pirmiausia susirado savo brolį Simoną ir tarė jam: "Mes radome Mesiją, tai yra Kristų.
42 Jis nusivedė jį pas Jėzų, kuris tarė, jį pamatęs: "Tu esi Simonas, Jono sūnus ir tu būsi Kėfu vadinamas, tai yra Petru, tai reiškia, Uola."
43 Sekančią dieną Jėzus vėl norėjo eiti į Galilėją ir surado Pilypą ir tarė jam: "Sek Mane!"
44 O Pilypas buvo iš Betsaidos, Andriejaus ir Petro miesto.
45 Pilypas surado Natanaėlį ir tarė jam: "Mes suradom tą, apie kurį rašė Mozė ir pranašai Įstatyme apie Jėzų, Juozėpo sūnų, iš Nazareto.
46 Ir Natanaėlis tarė jam: "Ar galima ko gero tikėtis iš Nazareto?" Pilypas atsakė: "Ateik ir pasižiūrėk!"
47 Jėzus, pamatęs Natanaėlį pas Jį ateinant, taip pasakė apie jį: "Tai tikras izraelitas, kuriame klastos nėra!"
48 Natanaėlis paklausė: "Iš kur mane pažįsti?" Jėzus atsiliepė jam tardamas: "Aš mačiau tave po fygų medžiu sėdintį, kai Pilypas tavęs dar nebuvo pašaukęs."
49 Natanaėlis atsakė jam: "Rabi, Tu esi Dievo Sūnus, Tu esi Izraėlio karalius."
50 Jėzus tarė jam, atsakydamas: "Tu tiki, kadangi tau sakiau, jog tave po fygų medžiu mačiau sėdintį. Dar daug ko didesnio tu pamatysi!"
51 Ir dar Jis pasakė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, nuo šio laiko matysite dangų atvirą ir angelus užžengiančius bei nužengiancius ant Žmogaus Sūnaus."

2

Vestuvės Kanoje, Šventovės Išvalymas

1 Trečiąją dieną buvo Kanoje, Galilėjoje, vestuvės, kuriose dalyvavo ir Jėzaus motina.
2 O Jėzus ir Jo mokytiniai taip pat buvo pakviesti į tas vestuves.
3 Kai vyno pritrūko, tarė Jėzaus motina Jam: "Jie nebeturi vyno."
4 Jėzus atsiliepė: "Tai ne Mano ir ne tavo reikalas, moteriške! Mano valanda dar neatėjusi."
5 Jo motina tarė tarnams: "Ką Jis jums pasakys, tai darykite."
6 O buvo čia šeši vandens kuodžiai iš akmens nuo 75 iki 115 litrų talpos eiliniams apsiplovimams, kurie žydams nustatyti buvo.
7 Jėzus tarė jiems: "Pripilkite tuos kuodžius vandeniu!" Ir jie pripylė juos sklidinus.
8 Tada tarė Jis jiems: "Dabar semkite ir nuneškite to vestuvių šeimininkui."
9 Kai vestuvių šeimininkas paragavo to vyno, kuris prieš tai buvo vanduo, nežinodamas iš kur tas atsirado, o tik tarnai žinojo, kurie pasėmė, pasišaukė jis jaunikį
10 ir tarė jam: "Kiekvienas vaišina pirma geruoju vynu, o pagėrus, duoda prastesniojo. Bet tu pasilaikei gerąjį vyno iki šiol."
11 Tatai buvo Kanoje, Galilėjoje, Jėzaus pirmasis stebuklas, kuriuo Jis apreiškė Savo garbę, kad Jo mokytiniai į Jį tikėjo.

12 Tada Jis nukeliavo su Savo motina, broliais ir mokytiniais į Kapamaumą ir pasiliko ten kelias dienas.
13 Žydų Velykoms artėjant, Jėzus nuvyko į Jerūzalę,
14 kur Jis rado šventovėje besėdint prekiautojų jaučiais, avimis ir balandžiais su pinigų keitėjais.
15 Jis ėmė ir pasidarė iš virvės botagą ir išvarė visus juos su avimis ir jaučiais iš bažnyčios, išbėrė pinigus ir išvartė pinigų keitėjų stalus
16 ir tarė balandžių pardavėjams: "Išsineškite tuos ir nepaverskite Mano Tėvo namų į prekybos namus!"
17 Jo mokytiniai atsiminė, kad parašyta, Ps. 69:10, "Pasišventimas dėl Tavo namų pakirs Mane!"
18 Tai tarė žydai, atsakydami: "Kokį ženklą Tu gali mums parodyti, tai darydamas?"
19 Atsiliepdamas, tarė jiems Jėzus: "Nugriaukite šią šventovę, o trečiąją dieną Aš ją pastatysiu."
20 Žydai tarė tada: "Šita šventovė buvo statoma 46 metus, o Tu nori tai per tris dienas padaryti?"
21 Bet Jis kalbėjo apie bažnyčią Savo kūno.
22 Ir Jam iš numirusių prisikėlus, atsiminė Jo mokytiniai, kad Jis buvo tatai pasakęs ir jie patikėjo Raštams ir Jėzaus pasakytiems žodžiams.
23 O Jam esant Jerūzalėje Velykų švenčių metu, daugelis, matydami Jo daromus stebuklus, įtikėjo į Jo vardą.
24 Bet Jėzus, juos gerai pažindamas, jais nepasitikėjo.
25 Jam nereikėjo, kad kas nors liudytų dėl žmogaus, kadangi Jis gerai žinojo, kas glūdi žmoguje.

3

Jėzus su Nikodėmu

1 Buvo žmogus, farizietis, vardu Nikodėmas, žydų vyriausybėje.
2 Tas atėjo nakties metu pas Jėzų ir tarė Jam: "Mokytojau, mes žinome Tave, mokytoją atėjusį iš Dievo, nes niekas negali tokių stebuklų daryti, kokius Tu darai, jei Dievas su juomi nebūtų."
3 Jėzus tarė jam, atsakydamas: "Iš tiesų, iš tiesų sakau tau, kas neužgims iš augštybės, negalės regėti dangaus karalystės!"
4 Nikodėmas ėmė klausti: "Kaip gali žmogus užgimti, senas būdamas? Ar gali jis sugrįžti į savo motinos įsčias ir vėl užgimti?"
5 Jėzus atsiliepė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau tau, kas neužgims iš vandens ir iš Dvasios, negalės įeiti į dangaus karalystę.
6 Kas iš kūno gimęs, yra kūnu. Kas gimė iš Dvasios yra dvasia.
7 Nesistebėk, jei pasakiau, jog jūs turite užgimti iš augštybės.
8 Vėjas pučia kur nori ir tu girdi jo ūžimą, bet nežinai į kur jis nueina ir iš kur jis ateina. Taip yra ir su visais, kurie gimę iš Dvasios."
9 Nikodėmas teiravosi: "Kaip tai gali būti?"
10 Atsakydamas tarė jam Jėzus: "Kaip tu to nežinai, pats būdamas mokytoju Izraėlyje?"
11 Iš tiesų, iš tiesų sakau tau, mes kalbame, ką žinome ir liudyjame, ką regėjome. Bet jūs mūsų liudyjimo nepriimate.
12 Jūs netikite Man šnekant apie žemiškuosius dalykus, kaip jūs tikėsite, kai jums dangiškuosius išdėstysiu.
13 Nė vienas neužžengia dangun, kaip tik tas, kuris iš dangaus atėjo, būtent, Žmogaus Sūnus.
14 Kaip Mozė dykumoje iškėlė žaltį, taip turi būti iškeltas ir Žmogaus Sūnus,
15 kad visi į Jį tikintieji amžinąjį gyvenimą turėtų.
16 Nes Dievas taip mylėjo pasaulį, kad davė Savo viengimusįjį Sūnų, jog kiekvienas, kuris į Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą.
17 Nes Dievas nesiuntė Savo Sūnaus į pasaulį, kad jį nuteistų, bet kad per Jį pasaulis būtų išganytas.

18 Kas į Jį tiki, tas neteisia-
mas. Bet, kuris netiki, tas jau nu-
teistas, kadangi netiki į
viengimusio Dievo Sūnaus vardą.
19 Nuteisti jie už tai, kadangi
Šviesai į pasaulį atėjus, jie
tamsą labiau pamilo už Šviesą.
20 Pikta darąsis nekenčia švie-
sos ir neeina į šviesą, kad jo
piktieji darbai nebūtų iškelti
švieson.
21 O kas įgyvendina tiesą, tas
žengia švieson, kad jo darbai iš-
ryškėja, jog daromi su Dievu.
22 Po to nuėjo Jėzus ir Jo moky-
tiniai į Jūdėjos kraštą, kurioje
Jis pasiliko kurį laiką,
krikštydamas.
23 Bet ir Jonas dar krikštė En-
one, netoli Salimo, kadangi čia daug
vandens buvo, kur žmonės krikš-
tytis atėjo.
24 Nes tada Jonas dar nebuvo
suimtas.
25 Tai kilo ginčas tarp Jono mo-
kinių ir vieno žydo apsivalymo
klausimu.
26 Ir jie atėjo pas Joną ir tarė
jam: "Mokytojau, štai, tas žmogus,
kuris su Tavimi anapus Jordano
buvo, apie kurį tu liudyjai, krikš-
tyja dabar ir visi žmonės eina pas
Jį.
27 Jonas tarė, atsakydamas:
"Žmogus nieko negali pasisavinti,
jei jam nebus duota iš dangaus.
28 Jūs patys esate mano liudinin-
kais, jog aš pasakiau, kad neesu
Kristus, bet pirm Jo atsiųstasis.
29 Kas turi nuotaką, yra jauni-
kis. Bet jaunikio draugas, čia
stovįs, klauso jo ir džiaugiasi, gir-
dėdamas jo balsą. Toks gi yra
mano džiaugsmas, kuris dabar yra
išsipildęs.
30 Anas turi augti, o aš turiu
mažėti.
31 Tas, kuris iš augštybių ateina,
yra viršum visų. Kas yra iš žemės,
tas yra iš žemės ir šneka apie žemę.
Ateinąsis iš dangaus yra viršum
visų
32 ir paliudyja, ką girdėjęs ir re-
gėjęs ir Jo liudymų niekas
neklauso.
33 Kas juos priima, tas užant-
spauduoja, kad Dievas teisus yra.
34 Nes tas, kurį Dievas siuntė,
kalba Dievo žodį, kadangi Dievas
duoda Savo Dvasios,
neatseikėdamas.
35 Tėvas myli Sūnų ir yra visa
atidavęs į Jo rankas.
36 Kas tiki į Sūnų, tas turi
amžinąjį gyvenimą. Kas ne-
tiki į Sūnų, gyvenimo nematys
ir Dievo kerštas pasiliks ant jo."

4

Jėzus Ir Samarietė

1 Kai Viešpats numanė, kad fa-
riziečiai sužinojo, jog Jo mokyti-
nių skaičius labiau augąs, kuriuos
Jis krikšto, už Jono mokinių
skaičių,
2 nors Jėzus Pats nė vieno ne-
krikštė, o tik Jo mokytiniai,
3 apleido Jis Jūdėją ir vėl ėjo
į Galilėją.
4 Turėdamas keliauti per
Samariją,
5 atvyko Jis į Samarijos mies-
telį, Sycharo vardu, netoli žemės,
kurią Jokūbas savo sūnui Juozė-
pui buvo davęs.
6 Čia buvo Jokūbo šulinys. Iš
kelionės pailsęs, Jėzus atsisėdo prie
to šulinio ir tai buvo apie šeštą
valandą.
7 Tai atėjo samarietė moteriškė
vandens pasisemti. Jėzus paprašė
jos: "Duok Man vandens atsigerti!"
8 O Jo mokytiniai buvo išėję į
miestelį maisto nusipirkti.
9 Samarietė moteriškė atsiliepė:
"Kaip Tu, būdamas žydas, gali iš
manęs prašyti vandens atsigerti?"
Nes žydai nebendrauja su
samariečiais.
10 Jėzus tarė jai, atsakydamas:
"Jei tu atpažintumei šią Dievo
dovaną ir Tą, kuris vandens iš
tavęs prašo, tai tu melstumei Jo, kad
Jis tau gyvojo vandens duotų."
11 Moteriškė atsiliepė: "Viešpa-
tie, juk Tu nieko neturi kuo pasi-
semti, o šulinys gilus, iš kur Tu gausi
gyvojo vandens?

12 Ar Tu esi didesnis už Jokūbą,
kuris mums šitą šulinį davė, iš
kurio jis gėrė, jo vaikai ir jo
galvijai?"
13 Jėzus atsiliepė jai, tardamas:
"Kas šio vandens gers, tas vėl
ištrokš.
14 Bet, kas gers to vandens, kurį
Aš jam duosiu, tas amžinai netrokš
ir tas vanduo pavirs jame
amžinąjį gyvenimą teikiančia
versme."
15 Moteriškė tarė Jam: "Viešpa-
tie, duok man to vandens, kad ne-
betrokščiau ir kad man
nebereikėtų ateiti čia pasisemti."
16 Jėzus atsiliepė jai: "Eik pasi-
šauk savo vyrą ir sugrįšk į
čia!"
17 Moteriškė tarė Jam, atsiliep-
dama: "Aš neturiu vyro." Viešpats
atsakė jai: "Tiesą pasakei, prisi-
pažindama, jog vyro neturinti.
18 Penkis vyrus tu turėjai. O tas
vyras, kurį tu dabar turi, nėra tavo
vyras. Tu Man tiesą pasakei."
19 Moteriškė tarė Jam: "Viešpa-
tie, aš matau Tave pranašą
esantį.
20 Mūsų tėvai meldėsi ant šio
kalno, o jūs sakote, kad Jerūzalė
esanti ta vieta, kurioje reikia
melstis."
21 Jėzus atsakė: "Moteriške, pa-
tikėk Man, ateis laikas, kad nei ant
šio kalno, nei Jerūzalėje nesimelsite.
22 Jūs nežinote, ko meldžiatės,
mes žinome, ko meldžiamės, nes
išganymas ateina iš žydų.
23 Nes ateis laikas ir jau metas
melstis tikriesiems meldėjams Tėvo
dvasia ir tiesa. Nes Tėvas ieško to-
kių, kurie Jo taip meldžiasi.
24 Dievas yra dvasia ir tie, kurie
Jo meldžiasi, turi melstis tiesa ir
dvasia.
25 Moteriškė tarė Jam: "Žinau,
kad Mesijas ateis, vadinamasis
Kristus. Kai tas ateis, Jis mums visa
apsakys."
26 Jėzus tarė jai: "Aš esu tasai,
kuris su tavimi kalbu."
27 Kaip tik tuo metu atėjo Jo
mokytiniai ir stebėjosi, kad Jis su
ta moteriške šnekėjosi. Tačiau nie-
kas nesiteiravo, ko Jis jos prašė, ar
apie ką su ja šnekėjo.
28 Tai paliko moteriškė savo
ąsotį, nuėjo į miestą ir tarė
žmonėms:
29 "Eikšte, pamatykite žmogų,
kuris man visa pasakė, ką aš pa-
dariusi esu. Ar Jis tik nebus
Kristus?"
30 Tai ėjo jie iš miesto ir atėjo pas
Jį.
31 Tuo tarpu ragino Jį Jo moky-
tiniai: "Mokytojau, pasivalgyk!"
32 O Jis tarė jiems: "Aš turiu ko
pavalgyti, apie ką jūs nieko
nežinote."
33 Tai tarėsi mokytiniai tarpusa-
vyje: "Ar Jam kas nors ką nors
atnešė pavalgyti?"
34 Jėzus tarė jiems: "Tai Mano
penas, būtent, vykdyti valią To,
kuris Mane atsiuntęs, ir visa tai
įgyvendinti.
35 Ar jūs taip nesakote: dar keturi
mėnesiai ir bus pjūtis. Štai, Aš
sakau jums, pakelkite savo akis į
laukus ir pasižiūrėkite, kaip jie ba-
luoja pjūčiai prinokę.
36 Jau pjovėjas atsiima algą ir
susirenka vaisių amžinam gyveni-
mui, kad sėjėjas kartu džiaugtųsi
su pjovėju.
37 Tuo pasiteisina priežodis, kad
vienas sėja, o kitas pjauna.
38 Aš siunčiu jus pjauti, dėl ko
jūs nevargote. Kiti atliko darbą,
o jūs perėmėte jų darbų
vaisių."
39 Daugelis to miestelio sama-
riečių įtikėjo į Jį dėl moters
paliudymų: "Jis man visa pasakė,
ką aš buvau padariusi."
40 Kai samariečiai pas Jį atėjo,
prašė jie Jo, kad Jis pas juos pasi-
liktų. Ir Jis pasiliko čia dvi dieni.
41 Dar daugiau žmonių įtikėjo
dėl Jo pamokslų,
42 tardami moteriškei: "Jau da-
bar mes tikime ne dėl tavo žodžių,
o mes patys girdėjome ir išpaži-
nome, kad Jis tikrai yra Kristus,
pasaulio Išganytojas."
43 Po dviejų dienų išėjo Jis iš
tos vietos į Galilėją.
44 Nes Jėzus Pats buvo liudyjęs,

jog pranašas nėra gerbiamas savo
tėviškėje.
45 Kai Jis atvyko į Galilėją,
galilėjiečiai priėmė Jį, kadangi jie
buvo matę visa, ką Jis Jeruzalėje
buvo daręs per šventes, į kurias
ir jie buvo atėję.
46 Ir Jėzus vėl atėjo į Galilėjos
Kaną, kurioje Jis vyną iš vandens
buvo padaręs. O Kaparnaume
buvo karaliaus valdininkas, kurio
sūnus sirgo.
47 Kai tas išgirdo Jėzų į Galilėją
atvykusį, nuėjo jis pas Jį
ir maldavo Jį, kad Jis pareitų
žemyn ir gydytų jo sūnų, kuris
buvo marinamas.
48 Jėzus tarė jam: "Kai jūs
ženklų ir stebuklų nematote, tai
jūs ir netikite."
49 Karaliaus pareigūnas atsiliepė:
"Viešpatie, ateik žemyn, kol
mano sūnus dar nenumiręs."
50 Jėzus tarė jam: "Keliauk, tavo
sūnus gyvas!" Žmogus patikėjo Jėzaus
žodžiams ir nuėjo.
51 Ir jam pareinant, atėjo jo tarnai
jam priešais ir pranešė jam, tardami:
"Tavo vaikas gyvas."
52 Tai paklausė jis jų, kurią
valandą jis pradėjęs geryn eiti. Ir
jis atsiliepė: "Vakar apie pirmą
valandą po pietų liovėsi drugys
jį krėtęs."
53 Tai suprato tėvas, kad tai buvo
tuo metu, kai Jėzus jam tarė: "Tavo
sūnus gyvas."
54 Tai buvo antrasis stebuklas,
kurį Jėzus padarė, atėjęs iš Jūdėjos
į Galilėją.

5

Pagydymas Prie Betėsdos

1 Po to buvo žydų šventė ir Jėzus
užėjo į Jeruzalę.
2 Jeruzalėje buvo prie Avių
vartų tvenkinys, hebrajiškai Betėsda
vadinamas, su penkiomis
pastogėmis,
3 kuriose gulėjo daugelis ligonių,
aklų, raišų, nusirgusių,
kurie laukė vandens
sujudėjimo.
4 Nes laikas nuo laiko angelas
nužengdavo į vandenį ir sujudindavo
jį ir pirmasis įbridęs į
išjudintą vandenį, pasveikdavo,
kuo ir besirgdavo.
5 O buvo čia žmogus, išgulėjęs
ligos patale 38 metus.
6 Jėzus, pamatęs jį ir sužinojęs,
kad jis jau ilgai čia gulėjęs, paklausė
jo: "Ar nori pasveikti?"
7 Ligonis atsiliepė: "Aš neturiu
žmogaus, kuris mane į vandenį
nuleistų, kai tas sujunda. Kol aš
ateinu, jau kitas yra įbridęs."
8 Jėzus tarė jam: "Kelkis, imk
savo patalą ir vaikščiok!"
9 Ir žmogus tuojau išgijo. Ir jis
ėmė savo patalą ir vaikščiojo ir
tatai atsitiko Sabatos dieną.
10 Tai tarė žydai pagydytajam:
"Šiandien Sabata ir tau nevalia patalo
nešiotis."
11 Jis atsakė: "Tasai, kuris mane
pagydė, liepė man pasiimti savo patalą
ir keliauti."
12 Tai paklausė jie jo: "Kas buvo
tas žmogus, kuris tau sakė imti savo
patalą ir keliauti?"
13 Išgydytasis nežinojo, kas Jis
esąs, nes Jėzus buvo išėjęs iš tos
minios, kuri čia buvo susirinkusi.
14 Po tų įvykių rado Jėzus
jį bažnyčioje ir tarė jam: "Štai tu
pasveikai ir dabar saugokis nepadaryti
nuodėmės, kad tau kas nors
piktesnio neatsitiktų.
15 Žmogus nuėjo ir papasakojo
žydams, kad tai buvo Jėzus, kuris
jį buvo pagydęs.
16 Todėl persekinėjo žydai Jėzų
ir tykojo Jį nužudyti, kadangi Jis
Sabatoje buvo gydęs.
17 O Jėzus atsakė jiems: "Mano
tėvas yra visą laiką užsiėmęs,
tad ir Aš turiu veikti!"
18 Tai užsispyrė žydai Jį tuo labiau
nužudyti, kadangi Jis ne tik Sabatos
įstatymą buvo peržengęs
bet ir pasisakė, jog Dievas Jo Tėvas
esąs, tuo pasidarydamas Save
Dievui lygiu.
19 Jėzus atsiliepė, jiems tardamas:
"Iš tiesų, iš tiesų Aš sakau
jums, Sūnus nieko negali iš Savęs
daryti, o tiktai tą, ką Jis mato
Savo Tėvą darant, nes, ką Tas

daro, lygiai tą patį daro ir Jo Sūnus.
20 Nes Tėvas myli Sūnų ir parodo visa, ką Jis daro ir parodys dar didesnių dalykų, kad jūs turėsite stebėtis.
21 Nes, kaip Tėvas numirusiuosius prikelia ir gyvais padaro, taip padaro gyvais ir Sūnus, kuriuos Jis nori.
22 Nes Tėvas neteisia nė vieno, bet visą teismą pavedė Savo Sūnui,
23 kad jie visi Sūnų garbintų, kaip jie Tėvą garbina. Kuris Sūnaus negarbina, tas ir Tėvo negarbina, kuris Jį siuntęs yra.
24 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kas Mano žodžių klauso ir tiki Tam, kuris Mane siuntęs, tas turi amžinąjį gyvenimą ir nepateks į teismą, bet yra perėjęs iš mirties į gyvybę.
25 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kad ateis valanda, o ji jau ir yra atėjusi, kurią mirusieji išgirs Dievo Sūnaus balsą ir kad tie bus gyvi, kurie tą balsą išgirs.
26 Nes, kaip Tėvas turi gyvybę Savyje, taip Jis ir Savo Sūnui yra davęs, kad Tas gyvybę turėtų Savyje,
27 įgaliodamas Jį teismą daryti, kadangi Jis Žmogaus Sūnus yra.
28 Nesistebėkite, nes ateis valanda, kurią visi kapuose esantieji išgirs Jo balsą
29 ir gera dariusieji išeis prisikeldami gyvybėn iš mirties, o pikta dariusieji, prisikeldami, turės stoti į teismą.
30 Iš Savęs Aš nieko negaliu daryti. Kaip girdžiu, tokį teismą darau. Mano teismas yra teisingas, nes Aš vykdau ne Savąją valią, bet Savo Tėvo, kuris Mane yra siuntęs.
31 Jei Pats apie Save liudyju, tai Mano liudymas neteisingas.
32 Yra kitas, kuris apie Mane liudyja ir Aš žinau, kad tas liudymas apie Mane yra teisingas.
33 Jūs siuntėte pas Joną ir jis liudyjo apie tiesą.
34 Aš neimu liudymo iš žmogaus, bet sakau jums tatai, kad būtumėte išganyti.
35 Anas žmogus buvo degantis ir šviečiantis žiburys ir jūs norėjote pasidžiaugti kurį laiką jo šviesa.
36 Bet Aš turiu didesnį paliudymą už Jono liudyjimą. Nes darbai, kuriuos Mano Tėvas Man davė atlikti, liudyja apie Mane, kad Tėvas Mane siuntęs yra.
37 Ir Tėvas liudyja apie Mane. Jo balso jūs niekuomet negirdėjote ir Jo veido niekuomet neregėjote.
38 Ir jūs neturite Jo žodžio savyje gyvenančio, nes jūs netikite Tam, kurį Jis siuntęs yra.
39 Skaitykite Raštus, kuriuose matote, jog rasią amžinąjį gyvenimą! O tai ir yra tie, kurie apie Mane liudyja.
40 Ir vis dėlto jūs nenorite pas Mane ateiti ir įgauti gyvenimą.
41 Garbės iš žmonių Aš nepriimu,
42 bet Aš pažįstu jus, kad jūs meilės Dievui savyje neturite.
43 Aš atėjau Savo Tėvo vardan, o jūs Manęs nepriimate. Kai kitas savo vardu ateis, tai tą priimsite.
44 Kaip jūs galite tikėti, jei vienas iš kito priimate garbės, neieškodami tos garbės, kuri ateina iš Dievo vieno.
45 Nemanykite, kad Aš jus Dievui įskųsiu, nes yra vienas, kuris jus skundžia—Mozė, į kurį jūs visas viltis sudėjote.
46 Jei Mozei tikėtumėte, tai ir Man tikėtumėte, nes jis yra apie Mane rašęs. Bet, jei jo raštams netikite, tai kaip patikėsite Mano žodžiams?"

6

5000-ių Pavalgydinimas

1 Po viso to persikėlė Jėzus per Galilėjos marias, prie kurių Tiberijos miestas yra.
2 Ir Jis buvo sekamas didelės minios žmonių, kadangi Jis daugelį stebuklų padarė su sergančiais.

3 Užėjęs ten ant kalno, atsisėdo
Jis su Savo mokytiniais.
4 Tai buvo prieš pat žydų Ve-
lykų šventes.
5 Jėzus pakėlė Savo akis ir matė
daugybę žmonių ateinant ir tarė
Pilypui: "Kur pirksime duonos
tiems pavalgyti?"
6 Jis paklausė jo, jį mėginda-
mas, gerai žinodamas, ką
darysiąs.
7 Pilypas atsakė: "Už 200
grašių tiek nenupirksime, kad
kiekvienas bent gabalėlį gautų."
8 Tai pasisakė vienas Jo moky-
tinių, Andriejus, Simono Petro
brolis:
9 "Štai yra jaunikaitis, kuris turi
penkis miežinės duonos kepalus ir
dvi žuvi. Bet, kas tai tokiai
daugybei?"
10 Bet Jėzus tarė: "Žiūrėkite, kad
žmonės visi susėstų." O buvo
daug žolės toje vietoje. Taip susėdo
kokie 5000 vyrų.
11 Tai paėmė Jėzus tuos duonos
kepalus, dėkojo ir davė mokyti-
niams, kad padalintų susėdu-
siems, taip pat ir žuvies, kiek
norėjo.
12 O jiems privalgius, tarė Jis
Savo mokytiniams: "Surinkite atli-
kusius trupinius, kad niekas
nežūtų."
13 Tai surinko jie dvylika pin-
tinių trupinių iš penkių mie-
žinės duonos kepalų, kurie atliko
valgydintiesiems.
14 Kai žmonės pamatė šitą Jė-
zaus padarytą stebuklą, tarė jie:
"Tai tikrai yra pranašas, ateisiąs
į pasaulį."
15 O Jėzus numanė, kad jie atei-
sią, Jį paimsią ir dėsią į
karalius. Todėl Jis nuėjo Pats vienas
atgal į kalną.
16 Vakaro metu nuėjo Jo moky-
tiniai žemyn prie marių
17 ir susėdo į laivą ir nuplaukė
į Kaparnaumą. Jau buvo sute-
mus ir Jėzus nebuvo pas juos atėjęs.
18 Marios sujudo, smarkiam vėjui
pučiant.
19 Nusiyrę apie penkis ar šešis
kilometrus, jie pamatė Jėzų ma-
riomis vaikščiojantį ir prie laivo
artėjantį ir išsigando.
20 Bet Jis tarė jiems: "Tai Aš,
nesibijokite!"
21 Tai jie norėjo Jį į laivą
paimti ir laivas staiga atsirado prie
kranto, į kurį jie buvo
beplaukią.
22 Kitą dieną pamatė aname
krante tebeesantieji žmonės, kad tik
vienas laivas tebuvo buvęs ir kad
Jėzus į tą nesėdo su Savo mo-
kytiniais ir kad jie vieni, be Jo
išplaukė.
23 Tai atplaukė ir kitų laivų iš
Tiberijos maždaug į tą vietą,
kur jie buvo duonos valgę, Vieš-
pačiui padėkojus.
24 Kai minia pastebėjo, kad Jė-
zaus čia nebuvo, nei Jo moky-
tinių, tai jie atgal susėdo į laivus
ir plaukė į Kaparnaumą ieškoti
Jėzaus.
25 Suradę Jį anoje pusėje
marių, paklausė jie Jo: "Moky-
tojau, kada Tu čia atvykai?"
26 Jėzus tarė jiems, atsakydamas:
"Iš tiesų, iš tiesų Aš sakau jums,
jūs Manęs ieškojote ne dėl Mano
padarytų stebuklų, bet kadangi
duonos valgėte ir pasisotinote.
27 Triūskite ne dėl pragaištančio
peno, bet dėl išliekančio amžinajam
gyvenimui, kurį jums duos Žmo-
gaus Sūnus, Dievo Tėvo
užantspauduotasis."
28 Jie tarė Jam: "Kurie yra tie
darbai, kuriuos Dievas nori, kad
mes juos dirbtume?"
29 Jėzus atsiliepė, jiems tarda-
mas: "Tai yra Dievo darbai, kad jūs
tikite į Tą, kurį Jis jums
siuntęs!"
30 Tada jie paklausė Jo: "Kokį
stebuklingą ženklą parodysi
mums, kad mes, matydami, Tau pa-
tikėtume. Ką Tu žadi padaryti?
31 Antai, mūsų tėvai valgė
maną dykumoje, kaip Ps. 78:24
parašyta "Jis davė jiems duonos iš
dangaus'."
32 Tai atsiliepė jiems Jėzus: "Iš
tiesų, iš tiesų Aš sakau jums,

Mozė nedavė jums duonos iš dan-
gaus, bet Mano Tėvas duoda jums
tikrąją duoną iš dangaus.
33 Nes tai yra Dievo iš dangaus
ateinančioji duona, pasauliui sutei-
kiančioji gyvybę."
34 Ir jie kreipėsi į Jį: "Vieš-
patie, duok mums visuomet tokios
duonos!"
35 O Jėzus atsiliepė jiems: "Aš
esmi duona gyvasties. Pas Mane
ateinąsis nealks ir kuris į Mane
tiki, niekuomet netrokš.
36 Bet Aš sakiau jums, kad jūs
Mane matėte ir vis dėlto netikite.
37 Visa, ką Man duoda Mano
Tėvas, atitenka Man. O kas pas
Mane ateina, to Aš neišstumsiu.
38 Nes Aš atėjau iš dangaus ne
Savo valios vykdyti, bet valią
Tojo, kuris Mane siuntė.
39 Bet tai yra valia Tėvo, kuris
Mane siuntė, kad nieko nepames-
čiau iš viso to, ką Jis Man pavedęs
yra, bet kad tai prikelčiau
paskutiniąją dieną.
40 Tai valia Mane siuntusiojo, kad
kas Sūnų mato ir į Jį tiki,
amžiną gyvenimą turėtų ir Aš
jį prikelčiau paskutiniąją
dieną."
41 Tai murmėjo žydai dėl to, kad
Jis pasisakė: "Aš esu iš dangaus
atėjusioji duona!"
42 klausdami: "Ar tai ne Jėzus,
Juozėpo sūnus, kurio tėvą bei
motiną pažįstame? Kaip gali Jis
sakyti, jog Jis iš dangaus atėjęs?"
43 Jėzus atsiliepė jiems, tarda-
mas: "Nemurmėkite tarpusavyje!
44 Nė vienas negali pas Mane
ateiti, jei jo netrauktų Tėvas,
Mane siuntęsis, ir Aš prikelsiu jį
paskutiniąją dieną.
45 Pranašų yra parašyta, Ješ.
54:13 Jie visi bus Dievo apšviesti.
Kas išgirsta iš Tėvo ir mokosi, tas
ateina pas Mane,
46 ne kad tas Tėvą būtų re-
gėjęs, bet tik Tą, kuris yra iš Tėvo,
tas yra regėjęs Dievą.
47 Iš tiesų, iš tiesų sakau
jums—kas į Mane tiki, tas turi
amžinąjį gyvenimą.
48 Aš esmi gyvasties duona.
49 Jūsų tėvai valgė maną dy-
kumoje ir visi išmirė.
50 Šita yra iš dangaus ateinančioji
duona, kad tos valgantieji
nenumirtų.
51 Aš esmi iš dangaus atėjusioji
duona. Kas tos valgys, tas bus
amžinai gyvas. O ta duona, kurią
Aš duosiu, tai Mano kūnas, duosi-
mas už pasaulio gyvybę."
52 Tai pradėjo žydai tarpusavyje
ginčytis, tardami: "Kaip gali Jis
mums duoti Savąjį kūną
valgyti?"
53 Jėzus tarė jiems: "Jei neval-
gysite Žmogaus Sūnaus kūno ir
negersite Jo kraujo, tai neturėsite
gyvybės savyje.
54 Kas valgo Mano kūną ir geria
Mano kraują, tas turi amžinąjį
gyvenimą ir Aš jį prikelsiu pas-
kutiniąją dieną.
55 Nes Mano kūnas yra tikras
penas ir Mano kraujas tikrasis
gėrimas.
56 Kas Mano kūną valgo ir
Mano kraują geria, tas pasilieka
Manyje ir Aš jame.
57 Kaip Mane siuntęs gyvasis
Tėvas ir Aš gyvenu dėl Tėvo, taip
ir tas gyvas bus, kuris Mane valgo
dėl Manęs.
58 Šita yra iš dangaus atėjusioji
duona, kuri nėra tokia, kurią
jūsų protėviai valgė ir numirė. Kas
tos duonos valgys, tas gyvens per
amžius."
59 Visa tai išdėstė Jis Kapar-
naumo bažnyčioje.
60 Tuomet tarė daugelis Jo mo-
kytinių: "Tai yra griežta kalba,
kas gali jos klausytis!"
61 Bet Jėzus numanė Savyje, kad
Jo mokytiniai dėl to murma ir pa-
klausė jų: "Ar tai jus piktina?
62 Kaip bus tada, kai jūs pama-
tysite Žmogaus Sūnų užžen-
giantį į ten, kur Jis pirma buvo.
63 Dvasia yra ta, kuri pagyvina,
kūnas nieko tokio nedaro. Žodžiai,
kuriuos kalbu, yra Dvasia ir
gyvastis.
64 Bet yra keletas jūsų, kurie

netiki." Nes Jėzus iš pat pradžių gerai žinojo, kurie netikėjo ir kuris Jį išduosiąs.

65 Ir Jis tarė: "Todėl sakau jums, nė vienas negali pas Mane ateiti, jei jam neduota Mano Tėvo."

66 Nuo to laiko atsimetė daugelis Jo mokinių nuo Jo ir nebevaikščiojo su Juomi.

67 Tai tarė Jėzus Dvylikai: "Ar ir jūs norite paeiti?"

68 Simonas Petras atsakė Jam tada: "Viešpatie, kur nueisime? Tu turi žodžių amžinosios gyvatos!

69 Mes tikime ir išpažįstame Tave esantį Kristų, gyvojo Dievo Sūnų."

70 Jėzus atsakė jam: "Ar Aš ne dvylika jūsų išsirinkau? O vienas jūsų yra velnias!"

71 Taip kalbėjo Jis apie Jūdą Simoną Iskarijotą, kuris Jį vėliau išdavė ir buvo vienas iš Dvylikos.

7

Kristaus Pamokslai

1 Tada vaikščiojo Jėzus po Galilėją, nenorėdamas vykti į Jūdėją, kurioje žydai tykojo Jį nužudyti.

2 O buvo tai prieš pat žydų Palapinių šventes.

3 Jo broliai tarė Jam tada: "Kelkis ir keliauk į Jūdėją, kad Tavo mokytiniai matytų Tavo darbus, kuriuos Tu darai.

4 Niekas nedaro nieko slapta, norėdamas pasireikšti viešumoje. Jei taip darysi, tai apsireikši pasauliui.

5 Nes net Jo broliai į Jį netikėjo.

6 Jėzus atsakė: "Mano laikas dar neatėjo, bet jums tai visuomet tinkamas metas.

7 Pasaulis negali jūsų nekęsti. Bet jis nekenčia Manęs, kadangi Aš liudyju, jog jo darbai pikti yra.

8 Jūs eikite augštyn į tą šventę. Aš dar neeisiu, nes Man dar ne laikas."

9 Tatai pasakęs, pasiliko Jis Galilėjoje.

10 Kai Jo broliai nuėjo į tą šventę, tai ir Jis nuėjo, bet ne viešai, o nepastebėtas.

11 O žydai ieškojo Jo šventėje, klausdami: "Kur Jis dingo?"

12 Žmonėse buvo girdimas didelis murmėjimas dėl Jo. Vieni tvirtino, kad Jis geras esąs, kiti, nepritardami, sakė, kad Jis žmones išvedžiojąs.

13 Ir niekas nekalbėjo atvirai apie Jį, iš baimės dėl žydų.

14 Šventėms įpusėjus, nuėjo Jėzus į šventovę ir ėmė mokyti.

15 Tai žydai stebėjosi, tardami: "Kaip Jis pažįsta Raštus, jų visiškai nesimokęs?"

16 Jėzus tarė jiems, atsakydamas: "Mano mokslas ne iš Manęs, bet iš To, kuris Mane siuntęs.

17 Kas nori vykdyti Jo valią, tas supras, ar šis mokslas iš Dievo esąs, ar Aš tik iš Savęs kalbu.

18 Kas iš savęs kalba, tas ieško savo paties garbės. Bet, kas nori garbinti Tą, kuris Jį siuntė, tas yra teisus ir jame nėra jokios neteisybės.

19 Ar ne iš Mozės gavote Įstatymą, kurio nė vienas iš jūsų nelaiko? Kodėl norite Mane nužudyti?

20 Žmonės tarė, atsakydami: "Tu turi velnią, kas nori Tave nužudyti?"

21 Jėzus atsiliepė: "Aš vieną vienintelį darbą tepadariau ir jūs buvote nustebinti.

22 Mozė įvedė apipjaustymą, nors apipjaustymas ne Mozės, bet nuo protėvių ateina, tačiau jūs apipjaustote žmogų Sabatos dieną.

23 Jei vaikelis apipjaustomas Sabatos dieną ir tuo Mozės įstatymas nelaužomas, tai kodėl pykstate ant Manęs, jei Aš Sabatos dieną visą žmogų pagydau?

24 Neteiskite, kaip jums atrodo, bet teiskite teisingai!"

25 Tai tarė keletas iš Jerūzalės: "Ar tai ne tas, kurį jie ieškojo užmušti?

26 Ir, štai, Jis atvirai kalba ir jie Jam nieko nesako. Ar mūsų vy-

resnieji jau yra išpažinę, kad Jis tik-
rai esąs Kristus?
27 Juk mes žinome iš kur Jis yra.
Kai Kristus ateis, niekas nežinos,
iš kur Jis bus."
28 Tai mokė Jėzus šventovėje,
garsiai tardamas: "Tiesa, jūs
pažįstate Mane ir žinote iš kur Aš
ateinu. Bet Aš neatėjau iš Savęs, o
Vienas, kuris yra Teisusis, atsiuntė
Mane, kurio jūs nepažįstate.
29 Bet Aš pažįstu Jį, nes Aš
Jo esmi ir Jis yra Mane siuntęs.
30 Tai jie norėjo Jį suimti, bet
nė vienas savo rankomis Jo nepa-
lietė, nes Jo valanda dar nebuvo
atėjusi.
31 Daugelis iš minios tikėjo į Jį
ir tarė: "Kai Kristus ateis, ar Tas
daugiau ženklų padarys už
šitą?"
32 Kai fariziečiai nugirdo minio-
je taip apie Jį šnekant, nusiuntė
jie su vyriausiais kunigais savo tar-
nų Jėzų suimti.
33 Tai tarė jiems Jėzus: "Dar
trumpą valandėlę būsiu pas jus ir
tada eisiu pas Tą, kuris Mane
siuntęs yra.
34 Jūs ieškosite Manęs ir nera-
site. Kur Aš esu, ten jūs negalite
patekti."
35 Tai tarėsi žydai tarpusavyje,
vienas kitą klausdami: "Kur nori
Jis nueiti, kad mes Jo nerastume?
Ar eitų Jis pas pasisklai-
džiusius tarpe graikų ir imtų
graikus apšviesti?
36 Ką tai reiškia, jei Jis sako:
"Jūs ieškosite Manęs ir nerasite.
Kur Aš esu, jūs negalite nueiti?"
37 O paskutiniąją švenčių
dieną, kuri pati iškilmingiausioji
buvo, stojosi Jėzus ir garsiai tarė:
"Trokštasis teateina pas Mane ir
tegerie!
38 Kas į Mane tiki, kaip Raštas
sako, nuo to tekės upeliai gyvojo
vandens."
39 O Jis kalbėjo apie tą Dva-
sią, kurios gausią į Jį tikin-
tieji, kadangi Šventoji Dvasia dar
nebuvo įkvėpta ir Jėzus dar ne-
buvo išaugštintas.
40 Tai tarė daugelis tą kalbą
girdėjusiųjų: "Iš tikrųjų, Jis
yra pranašas!"
41 Kiti tvirtino: "Jis yra Kris-
tus." Kiti abejojo: "Ar Kristus turi
iš Galilėjos ateiti?
42 Ar neparašyta Raštuose, kad
Kristus turi ateiti iš Dovydo gimi-
nės, iš Bėtlechemo miestelio, ku-
riame Dovydas buvo?"
43 Taip negalėjo žmonės dėl Jo
susitarti.
44 O keletas norėjo Jį suimti, bet
nė vienas rankos prieš Jį nekėlė.
45 Tarnams sugrįžus, paklausė
jų vyriausieji kunigai ir farizie-
čiai: "Tai kodėl Jo nesuėmėte?"
46 Tarnai atsakė: "Nė vienas
žmogus dar nėra taip kalbėjęs, kaip
šitas kalba."
47 Tai paklausė fariziečiai jų:
"Ar ir jūs esate suvedžioti?
48 Ar yra bent vienas vyresnysis
ar farizietis, kuris į Jį tikėtų?
49 Tiktai minios tiki į Jį, ku-
rios Įstatymo nepažįsta ir ku-
rios yra prakeiktos!"
50 Tai tarė jiems Nikodėmas, ku-
ris nakties metu buvo pas Jį atėjęs
ir buvo vienas iš jų:
51 "Ar galima mūsų įstatymais
nuteisti žmogų, jo neapklausinė-
jus ir nežinant, ką jis veikia?"
52 Jie tarė jam atsakydami: "Ar ir
tu esi galilėjietis? Pasižiūrėk ir pa-
matysi, kad iš Galilėjos pranašų
neatsiranda."
53 Ir taip visi išsiskirstė į savo
namus eidami.

8

Pasileidėlė

1 Jėzus nuėjo į Alyvų
kalną.
2 O anksti, ryto metu, Jis vėl
lankėsi šventovėje, kur žmonės pas
Jį atėjo ir Jis juos mokė.
3 Raštingieji ir fariziečiai atvedė
pas Jį moteriškę, nutvertą kek-
šystėje ir pastatė ją žmonių
akivaizdon.
4 Ir tarė Jam: "Mokytojau, ši
moteriškė nutverta besvetimaujant.
5 Pasiremiant įstatymais, Mozė

liepė mums tokią užmušti akme-
nimis. Ką Tu į tai sakai?"
6 O jie sakė Jam tatai, Jį gun-
dydami, kad galėtų Jį įskųsti.
Bet Jėzus pasilenkęs, rašė pirštu ant
žemės.
7 Jie nesiliovė Jo klausinėdami
ir Jis atsitiesė ir tarė jiems: "Kas
jūsų be nuodėmės, tas temetie
pirmąjį akmenį į ją."
8 Ir Jis vėl pasilenkė ir rašė ant
žemės.
9 Išgirdę tai, jie vienas po kito
išsivaikščiojo, pradėdami pačiu vy-
riausiuoju ir paliko Jį vieną ir
tą moteriškę viduryje
bestovinčią.
10 Jėzus atsitiesė ir nebematė nė
vieno, kaip tik tą moteriškę ir tarė
jai: "Moteriške, kur dingo tie, kurie
tave skundė? Ar nė vienas jų tavęs
nepasmerkė?"
11 O ji atsiliepė: "Viešpatie, nė
vienas." Jėzus atsakė: "Tai ir Aš
tavęs nenuteisiu. Eik ir daugiau
nebenusidėk!"
12 Jėzus tarė jiems, vėl kalbėda-
mas: "Aš esu pasaulio šviesa, kas
Mane seka, tas nevaikščios tamsy-
bėje, bet turės gyvasties šviesą."
13 Tai tarė Jam fariziečiai: "Tu
liudyji Pats apie Save. Tavo liudy-
jimas yra neteisybė."
14 Jėzus tarė jiems, atsiliepda-
mas: "Jei Aš liudyčiau apie Save,
tai Mano liudymas būtų teisingas,
nes Aš žinausi, iš kur Aš atėjęs ir
į kur nueinąs. Bet jūs nežinote,
iš kur Aš ateimi ir į kur nueimi.
15 Jūs teisiate pagal kūną, o Aš
neteisiu nė vieno.
16 Ir jei Aš teisčiau, tai Mano
teismas būtų teisingas, kadangi Aš
ne vienas esmi, bet Aš bei Tėvas,
kuris Mane siuntė.
17 O jūsų įstatyme parašyta,
kad dviejų asmenų paliudymais
patvirtinama teisybė.
18 Aš esmi liudyjąsis Pats apie
Save, o Tėvas, kuris Mane siuntė,
taip pat liudyja apie Mane."
19 Tai paklausė jie Jo: "Kame
Tavo Tėvas?" Jėzus atsakė: "Jūs nei
Manęs, nei Mano Tėvo
nepažįstate! Jei Mane pažintu-
mėte, tai pažintumėte ir Mano
tėvą."
20 Šiuos žodžius kalbėjo Jėzus,
mokydamas, šventovėje prie pat
aukų dėžės. Ir nė vienas Jo ne-
lietė, nes Jo valanda dar nebuvo
atėjusi.
21 Jėzus jiems vėl kalbėjo: "Aš
nueinu ir jūs ieškosite Manęs ir mir-
site savo nuodėmėse. Jūs negalite
į ten nueiti, kur Aš einu."
22 Tai galvojo žydai: "Ar Jis nori
Sau Pats galą pasidaryti, jei Jis
sako, kur Aš einu, jūs negalite
nueiti?"
23 Jis tarė jiems: "Jūs esate iš že-
mybės, Aš esu iš augštybės. Jūs es-
ate iš šio pasaulio, Aš esu ne iš šio
pasaulio.
24 Todėl Aš sakiau jums, kad
mirsite savo nuodėmėse. Ir jūs mir-
site savo nuodėmėse, jei netikėsite,
jog Aš Tasai esmi."
25 Tai paklausė jie Jo: "Kasgi Tu
esi?" Jėzus atsiliepė: "Tai, ką Aš
jums iš pačių pradžių esu sakęs.
26 Aš turiu daug ką apie jus pa-
sakyti, jus daug kuo pasmerkda-
mas. Bet Mane Siuntęsis yra teisus
ir ką Aš iš Jo girdėjau, tai skelbiu
pasauliui."
27 Bet jie nesuprato, kad Jis jiems
apie Tėvą kalbėjo.
28 Jėzus tarė jiems: "Kai būsite
Žmogaus Sūnų paaugštinę, tai iš-
pažinsite Mane esantį ir nieko ne-
darantį iš Savęs, bet kalbantį
taip, kaip Mano Tėvas Mane mo-
kino kalbėti.
29 Ir Mane Siuntęsis yra su Ma-
nimi. Tėvas nepalieka Manęs vie-
no, nes Aš visuomet darau, kas Jam
patinka."
30 Taip Jam bekalbant, daugelis
į Jį įtikėjo.
31 Tai tarė Jėzus žydams, kurie
buvo į Jį įtikėję: "Jei pasilik-
site Mano žodyje, tai iš tikrųjų
būsite Mano mokytiniais
32 ir jūs pažinsite tiesą ir tiesa
jus išlaisvins."
33 Jie atsakė Jam: "Mes esame
Abraomo ainiai ir niekuomet ne-

buvome ko nors vergais. Kaip Jis
gali sakyti, kad mes būsime
išlaisvinti?"
34 Jėzus tarė jiems, atsakydamas:
"Iš tiesų, iš tiesų sakau jums,
kas daro nuodėmę, tas yra nuo-
dėmės vergas.
35 Bet vergas nepasilieka visą
laiką namuose, o sūnus pasilieka
visą laiką.
36 Taigi, jei Sūnus jus išvaduos,
tai jūs tikrai būsite išvaduoti.
37 Aš gerai žinau, kad jūs esate
Abraomo ainiai. O vis dėlto jūs
trokštate Mane nužudyti, nes Mano
žodis jumyse neprigyja.
38 Aš kalbu, ką mačiau pas Savo
Tėvą. Taip ir jūs darote, ką jūs
iš savo tėvo esate girdėję."
39 Tai tarė jie, atsakydami:
"Abraomas buvo mūsų protėvis."
Jėzus atsiliepė jiems: "Jei jūs esate
Abraomo ainiai, tai darykite ir
Abraomo darbus."
40 O dabar jūs stengiatės Mane
nužudyti, tokį žmogų, kuris
jums pasakiau iš Dievo girdėtą
teisybę, ko Abraomas jums
nepadarė.
41 Jūs darote savo tėvo darbus."
Jie atkirto: "Mes neesame pasilei-
dėlių vaikai. Mes turime vieną
Tėvą, Dievą."
42 Jėzus tarė jiems: "Jei Dievas
būtų jūsų tėvas, tai jūs Mane
mylėtumėte. Nes Aš esu išėjęs iš
Dievo ir atėjau ne iš Savęs, bet Jis
Mane atsiuntė.
43 Kodėl nesuprantate Mano kal-
bos? Ar ne todėl, kadangi Manęs
nenorite girdėti?
44 Jūs esate iš tėvo velnio ir nori-
te gyventi tais pačiais pageidimais,
kuriais ir jūsų tėvai gyvendavo. Ta-
sai buvo žmogžudys iš pat pradžių,
nepasilikęs tiesoje. Ir jame tie-
sos nėra. Iš savęs jis kalba melus,
būdamas melagiu ir melagių tėvu.
45 Bet, kai Aš jums tiesą sakau,
tai jūs Man netikite.
46 Kas iš jūsų gali Mane kaltin-
tinti nusikaltimu? Jei jums tiesą
sakau, kodėl Man netikite?
47 Kas iš Dievo yra, tas klauso
Dievo žodį. Jūs neklausote todėl,
kadangi jūs nesate iš Dievo."
48 Tai atsiliepė Jam žydai: "Ar ne
mūsų teisybė, kad Tu samarietis
esi ir velnią turi?"
49 Jėzus atsakė: "Aš velnio ne-
turiu, bet garbinu Savo Tėvą, o
jūs apgėdinate Mane negarbe.
50 Aš neieškau Savo garbės. Bet
yra Vienas, jos ieškąs ir tai
nusprendžiąs.
51 Iš tiesų, iš tiesų Aš sakau
jums, kas Mano žodį laikys, tas
amžinai mirties nematys."
52 Tuomet tarė žydai: "Dabar
matome, kad velnią turi. Abra-
omas numirė ir taip pat pranašai. O
Tu sakai, "kas Mano žodį lai-
kysiąs, tas amžinai mirties
neragausiąs.'
53 Ar Tu esi didesnis už mūsų
tėvą Abraomą, kuris numirė,
kaip ir pranašai. Kuo Tu Save
laikai?"
54 Jėzus atsakė: "Jei Pats Save
garbinčiau, tai Mano garbė nieko
nereikštų. Bet yra Mano Tėvas,
kuris Mane garbina ir kurį jus
tvirtinate esantį jūsų Dievą.
55 Jūs Jo nepažįstate, bet Aš Jį
pažįstu. Jei Aš sakyčiau, jog Jo
nepažįstąs, tai būčiau melagis,
kaip ir jūs esate. Bet Aš pažįstu
Jį ir laikau Jo žodį.
56 Jūsų protėvis Abraomas
prasidžiugo matysiąs Mane atei-
nant ir jis išvydo ir tuo džiaugėsi.
57 Tai tarė Jam žydai: "Tu nesu-
laukei dar 50 metų ir sakaisi
Abraomą regėjęs!"
58 Jėzus atsiliepė jiems: "Iš
tiesų, iš tiesų sakau jums, Aš
jau buvau, kai Abraomo dar būte
nebuvo."
59 Tai rinkosi jie akmenų, no-
rėdami Jį nužudyti. Bet Jėzus slė-
pėsi ir išėjo iš šventovės.

9

Aklojo Pagydymas

1 Pro šalį eidamas, Jėzus pa-
stebėjo aklą gimusį žmogų.
2 Jo mokytiniai paklausė Jo tada:

"Mokytojau, kas nusidėjo, ar jis
pats, ar jo gimdytojai, kad jis aklas
užgimė?"
3 Jėzus atsiliepė: "Nei šis, nei jo
gimdytojai nenusidėjo. Bet per jį
turi Dievo darbai apsireikšti.
4 Aš turiu atlikti darbus To, ku-
ris Mane siuntęs, kol diena nepa-
sibaigusi. O kai naktis ateina, niekas
nieko negali daryti.
5 Kol esame pasaulyje, esame
pasaulio šviesa!"
6 Ištaręs tai, spjovė Jis ant žemės
ir padarė purvą iš spjaudalo ir už-
tepė tą ant aklojo akių
7 ir tarė jam: "Eik ir nusiprausk
Šiloacho, tai reiškia 'Pasiųstojo'
tvenkinyje." Taip jis nuėjo, nusi-
prausė ir sugrįžo, praregėdamas.
8 Kaimynai ir kurie jį buvo
matę elgetaujantį, tarė: "Ar tai ne
tas, kuris ten sėdėdavo ir
elgetaudavo?
9 Kai kurie atsiliepė: "Tai tas
pats." Kiti vėl sakė: "Tai ne jis, o
tiktai panašus į jį." Bet jis pats
pasisakė, kad jis tai esąs.
10 Tai jie jo paties pasiklausė:
"Kaip buvo tavo akys atvertos?"
11 Šis jiems išpasakojo. Buvo
žmogus, vardu Jėzus, kuris pasi-
darė purvo ir tuo aptepė mano akis
ir liepė man nueiti prie Šiloacho
tvenkinio ir nusiprausti. Aš nuėjau,
nusiprausiau ir praregėjau.
12 Jie klausė jo: "Kur yra Jisai?"
Jis atsiliepė: "Nežinau."
13 Tai jie nusivedė buvusį
akląjį pas fariziečius.
14 O buvo Sabata, kai Jėzus pa-
sidarė purvo ir jam akis atvėrė.
15 Tai jie vėl, o ir fariziečiai, jį
klausinėjo, kaip jis praregėjęs. O jis
aiškino jiems. Purvą Jis man už-
dėjo ant akių ir aš, atsiprausęs,
praregėjau.
16 Tai tarė keletas fariziečių: "Tas
žmogus ne iš Dievo, kadangi Jis
Sabatos nesilaiko. O kiti kėlė klau-
simą: "Kaip gali nuodėmingas
žmogus tokius stebuklus padaryti?"
Ir taip kilo nesutarimai jų tarpe.
17 Tai klausė jie aklojo: "Ką tu
sakai apie Jį, kad Jis tavo akis
atvėrė?" Jis atsiliepė: "Jis yra
pranašas."
18 Žydai jam nepatikėjo, kad jis
aklas buvęs ir praregėjęs tol, kol jie
nepsišaukė praregėjusio tėvų.
19 Ir jie paklausė jų: "Ar tai
jūsų sūnus, kuris, kaip jūs sakote,
buvo aklas, gimdamas? Kaip jis da-
bar praregėjo?"
20 Jo tėvai atsiliepė jiems, tar-
dami: "Mudu žinova, kad šitas
mudviejų sūnus mums gimė aklas.
21 Kokiu būdu jis dabar prare-
gėjo, mudu nežinova. Taip pat mudu
nežinova, kas jo akis atvėrė. Jis turi
gana metų, pasiklauskite jo ir te-
kalba jis pats už save."
22 Taip kalbėjo jo gimdytojai, nes
jie bijojosi žydų. Nes žydai jau
buvo susitarę išmesti tą iš savo
susirinkimo, kuris pripažintų Jį
Kristumi.
23 Todėl sakė jo gimdytojai, kad
jis jau tiek paūgėjęs, kad jo paties
pasiklausti galima.
24 Tai pasišaukė jie antru kartu
aklą buvusį žmogų ir tarė jam:
"Garbę atiduok Dievui, nes mes
žinome, kad šis žmogus nuodėmi-
ninkas yra."
25 Jis tarė jiems atsakydamas: "Ar
jis nuodėmininkas, to aš nežinau,
bet aš žinau tik tiek, kad aš buvau
aklas ir dabar galiu matyti."
26 Tai jie vėl jo klausė: "Ką Jis
tau darė, tavo akis atverdamas?"
27 Jis atsakė jiems: "Aš jums jau
sakiau, ar negirdėjote? Kam vėl
klausiate? Ar ir jūs norite Jo mo-
kytiniais pasidaryti?"
28 Tai iškeikė jie jį, jam tar-
dami: "Tu esi Jo mokytinis, bet mes
esame Mozės mokiniai.
29 Mes žinome, kad Dievas su
Moze kalbėjęs, bet iš kur Šis atėjęs,
mes nežinome."
30 Tas žmogus tarė jiems, atsa-
kydamas: "Tai keista, kad jūs neži-
note, iš kur Jis esąs, o Jis mano
akis atvėrė.
31 Mes žinome, kad Dievas ne-
klauso nuodėmininkų. Bet, jei
kas Dievo bijosi ir Jo valią vykdo,
tą Jis išklauso.

32 Nuo pasaulio pradžios nebuvo girdėta, kad kas atvertų aklo gimusio akis.
33 Jei Tas nebūtų iš Dievo, tai Jis nieko negalėtų daryti."
34 Jie atkirto jam, tardami: "Tu visiškai nuodėmėse užgimęs ir dar nori mus mokyti." Ir jie išvarė jį laukan.
35 Jėzus sužinojo, kad jie jį buvo laukan išvarę. Ir kai Jis jį buvo suradęs, paklausė Jis jo: "Ar tiki į Dievo Sūnų?"
36 Jis atsiliepė, tardamas: "Viešpatie, kas Jis, kad į Jį tikėčiau?"
37 Jėzus atsakė jam: "Tu Jį matei ir tai yra tas, kuris su tavimi kalbu."
38 Jis atsiliepė: "Viešpatie, tikiu," ir atsiklaupdamas Jį garbino.
39 Jėzus tarė: "Aš atėjau teisti į šį pasaulį, kad aklieji regėtų ir regintieji apaktų."
40 O tai išgirdę kai kurie iš pas Jį esančiųjų fariziečių, tarė Jam: "Argi ir mes akli?"
41 Jėzus atsiliepė jiems: "Jei akli būtumėte, tai būtumėte be nuodėmės, bet, kai dabar sakote "mes regime', tai jūsų nuodėmė pasilieka."

10

Gerasis Ganytojas

1 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kas neįeina pro duris į avidę, bet pro kitur įlipa, tas yra vagis ir plėšikas.
2 O tas, kuris pro duris įeina, tas yra avių kerdžius.
3 Tam vartininkas atidaro ir avys klauso jo balso. Jis šaukia savąsias avis vardais ir jas išsiveda.
4 Išleidęs savo avis, jis eina pirm jų ir avys jį seka, nes jos pažįsta jo balsą.
5 O svetimo jos neseka, bet bėga nuo jo, kadangi jos nepažįsta svetimųjų balso.
6 Tais žodžiais kalbėjo jiems Jėzus, bet jie nesuprato, ką Jis jiems jais pasakyti norėjo.
7 Tai Jėzus jiems vėl tarė: "Iš tiesų, iš tiesų, Aš sakau jums, Aš esu įėjimas prie avių.
8 Visi pirm Manęs atėjusieji buvo vagys ir plėšikai ir avys jų neklausė.
9 Aš esmi vartai. Jei kas per Mane įeis, tas bus išganytas, įeidamas ir išeidamas ir suras, kur pasiganyti.
10 Vagis ateina nieko kito, kaip tik vogti, žudyti ir naikinti. Aš atėjau, kad jie gyvastį ir visa ko pilnai turėtų.
11 Aš esu gerasis ganytojas. Gerasis ganytojas palieka savo gyvybę už avis.
12 Bet samdinys, kuris nėra kerdžius, kuriam avys nepriklauso, bėga, vilkui ateinant. Vilkas pasigauna avis ir išvaiko jas.
13 Samdinys pabėga, kadangi jis yra samdinys ir dėl avių nesisieloja.
14 Aš esu gerasis ganytojas ir pažįstu Savąsias ir Manosios pažįsta Mane.
15 Kaip Mane pažįsta Mano Tėvas, taip ir Aš pažįstu Tėvą ir Savo gyvybę palieku už avis.
16 Aš turiu dar ir kitas avis. Tos nėra iš šios avidės ir tas Aš atvesiu ir jos klausys Mano balsą ir tada bus viena kaimenė ir vienas ganytojas.
17 Todėl myli Mane Mano Tėvas, kadangi atiduodu Savo gyvybę ir kad ją vėl pasiimčiau.
18 Niekas neima gyvybės iš Manęs, bet Aš ją Pats atiduodu. Man leista ją palikti ir ją vėl atsiimti. Tokį įsakymą gavau iš Savo Tėvo."
19 Tai vėl kilo nesutarimas žydų tarpe dėl tų žodžių.
20 Daugelis jų sakė: "Jis turi velnią ir eina iš proto. Kam jūs jo klausotės?"
21 Kiti prieštaravo: "Tai ne velnio apsėstojo kalba. Ar gali velnias aklojo akis atverti?"
22 Jerūzalėje buvo bažnyčios įšventinimas ir tada buvo žiemos metas.

23 O Jėzus vaikščiojo Šelomono
prieangyje tos šventovės.
24 Taip apstojo Jį žydai ir paklausė: "Kaip ilgai Tu mums leisi
abejoti? Jei esi Kristus, tai
pasisakyk mums tiesiai."
25 Jėzus atsiliepė: "Tai Aš jums
jau pasakiau, o jūs Man netikite.
Darbai, kuriuos Aš darau Savo Tėvo
vardan, liudyja apie Mane.
26 Bet jūs netikite, kadangi jūs
neesate Mano avys, kaip jums esu
sakęs.
27 Nes Mano avys klauso Mano
balsą ir Aš jas pažįstu ir jos seka
Mane.
28 Ir Aš duodu joms amžinąjį
gyvenimą ir jos niekuomet nepražus ir niekas neišplėš jų iš Mano
rankos.
29 Tėvas, kuris jas Man davęs, yra
didesnis už visa ką ir niekas negali išplėšti jų iš Mano Tėvo
rankos.
30 Aš bei Tėvas esava vienas."
31 Tai rinkosi žydai vėl akmenų,
kad Jį akmenimis užmuštų.
32 Jėzus atsiliepė jiems. Daug gerų stebuklų Aš jums parodžiau
nuo Tėvo. Dėl kurių jūs norite
Manę dabar užmušti akmenimis?
33 Žydai tarė Jam, atsakydami:
"Dėl gerų darbų mes nemušime
Tavęs akmenimis, bet dėl Dievo
įžeidinėjimų ir kadangi, būdamas žmogus, dediesi Dievu!"
34 Jėzus atsakė jiems: "Ar neparašyta jūsų Įstatyme 'Aš sakiau,
jūs esate dievai!'
35 Jei jie vadinami dievais, kuriems Dievo žodis buvo patikėtas,
Raštų negalima laužyti.
36 Ar jūs sakote Man, kurį
Tėvas paskyrė Savo šventam tikslui, atsiųsdamas Mane į pasaulį, kad įžeidinėju Tėvą,
pasisakydamas, jog esąs Dievo
Sūnus?
37 Jei Aš nevykdau Savo Tėvo
darbų, tai netikėkite Man.
38 Bet, jei darau, tai bent tikėkite
darbams, jei į Mane nenorite
tikėti, išpažindami, kad Tėvas yra
Manyje ir Aš Jame."
39 Tai jie vėl mėgino Jį suimti,
bet Jis išsprūdo jiems iš jų rankų.
40 Ir Jis nuėjo į aną pusę Jordano, kur Jonas anksčiau krikštyjęs
buvo ir ten sustojo.
41 Ir daugelis atėjo pas Jį, tardami: "Jonas stebuklų nedarė, bet
ką Jonas apie Šį pasakė, tai buvo
teisybė."
42 Taip daugelis čia įtikėjo į
Jį.

11

Lozoriaus Prikėlimas

1 O buvo ligonis, vardu Lozorius iš Marijos bei jos sesers Martos Bėtanijos kaimo.
2 O tai buvo ta Marija, kuri buvo
kvepalus ant Jėzaus išliejusi ir Jo
kojas savo plaukais šluostė. Lozorius buvo jos brolis, kuris sirgo.
3 Tiedvi seseri siuntė pas Jį ir
Jam sakydino: "Viešpatie, štai tas,
kurį Tu myli, yra susirgęs."
4 Jėzus atsiliepė, tai išgirdęs: "Ta
liga sirgdamas, jis nemirs o tik pagarbins Dievą, kad Dievo Sūnus
pagarbintas būtų!"
5 O Jėzus mylėjo Martą, jos
seserį ir Lozorių.
6 Išgirdęs, kad jis serga, pasiliko
Jis dvi dieni ten, kur sustojęs buvo.
7 Po to tarė Jis Savo mokytiniams: "Keliaukime vėl į
Jūdėją!"
8 Jo mokytiniai atsiliepė: "Mokytojau, dar neseniai žydai norėjo
ten Tave akmenimis užmušti, o Tu
vėl nori į ten sugrįžti."
9 Jėzus atsakė: "Ar diena nesusideda iš dvylikos valandų? Dienos
metu vaikščiojąs, neįsitrenks,
kadangi jis šio pasaulio šviesą
mato.
10 Bet, kuris nakčia vaikščioja,
tas suklumpa, kadangi jame nėra
šviesos."
11 Tatai pasakė Jis ir tarė jiems
po to: "Mūsų draugas Lozorius
yra užmigęs. Bet Aš eisiu jį iš
miego pažadinti."
12 Tai tarė Jo mokytiniai: "Viešpatie, jei jis miega, tai jis pasveiks."

13 Bet Jėzus kalbėjo apie jo
mirtį, o jie galvojo, kad Jis šneka
apie jo kūno pasiilsėjimą.
14 Togidėl pasakė jiems Jėzus aiškiai: "Lozorius yra numiręs
15 ir Aš džiaugiuosi dėl jūsų,
kad Aš ten nebuvau, kad jūs
tikėtumėte. Nueikime pas jį!"
16 Tai tarė Tomas, vadinamasis
Dvynas, kitiems mokytiniams:
"Eikime su Juomi, kad su Juomi
kartu numirtume!"
17 Jėzus atėjo ir rado jį jau keturias dienas kape gulėjusį.
18 O Bėtanija buvo netoli, apie tris
kilometrus nuo Jerūzalės.
19 Brolio mirties proga daugelis
žydų buvo atėję Mariją ir
Martą paguosti.
20 Marta, išgirdusi Jėzų ateinantį, skubėjo Jam priešais, o
Marija pasiliko namuose besėdinti.
21 Marta tarė Jėzui: "Viešpatie,
jei Tu būtumei čia buvęs, tai mano
brolis nebūtų numiręs.
22 Bet aš dar ir dabar žinau, kad
ką Tu Dievo melsi, tai tą Dievas
Tau duos."
23 Jėzus atsiliepė jai: "Tavo brolis
prisikels."
24 Marta sakė Jam: "Aš žinau,
kad jis prisikels paskutiniąją
dieną iš numirusiųjų."
25 Jėzus tarė jai: "Aš esu
prisikėlimas ir gyvybė, kas į Mane
tiki, tas bus gyvas, nors ir
numirtų!
26 O gyvasis, kuris tiki į Mane,
tas niekuomet nenumirs. Ar tu tai
tiki?"
27 Ji atsiliepė Jam: "Viešpatie, aš
labai tikiu, kad Tu esi Kristus, Dievo
Sūnus, ateisiąs į pasaulį."
28 Tai pasakiusi, nuėjo ji ir pasišaukė savo seserį Mariją, patylomis, tardama: "Mokytojas atėjo
ir kviečia tave."
29 Išgirdusi tai, ji kėlėsi ir skubėjo pas Jį.
30 Nes Jėzus dar nebuvo į
miestą įėjęs, bet tebebuvo toje
vietoje, kur Marta Jam buvo priešais atėjusi.
31 Žydai, kurie buvo atėję į jos
namus ją paguosti, pamatė, kaip
ji isskubėjo ir sekė ją, galvodami:
"Ji bėga prie kapo nusiverkti."
32 Kai Marija atėjo į tą vietą,
kur Jėzus buvo ir Jį išvydo, atsiklaupė ji prieš Jį, tardama: "Viešpatie, kad Tu čia būtumei buvęs,
mano brolis nebūtų numiręs."
33 Kai Jėzus pamatė ją verkiančią ir žydus su ja atėjusius verkiančius, Jis ir Pats susigraudino
dvasioje ir Savyje nusiminė
34 ir paklausė: "Kur jūs jį padėjote?" Jie atsiliepė: " 'Viešpatie:
'Ateik ir pasižiūrėk.' "
35 Ir tada Jėzus apsiašarojo.
36 Tai tarė žydai: "Žiūrėkite, kaip
Jis jį mylėjo."
37 O kai kurie sakė: "Ar tas, kuris
aklam akis atvėrė, nebūtų galėjęs
padaryti, kad jis nebūtų numiręs."
38 Bet Jėzus vėl sujudo Savyje ir
atėjo prie kapo, kur buvo ola ir akmuo užristas už jos.
39 Jėzus tarė: "Atriskite
akmenį!" O mirusiojo sesuo
Marta sakė: "Viešpatie, jis yra jau
pakvipęs, nes jau keturios dienos,
kaip jis čia guli."
40 Jėzus atsiliepė jai: "Ar Aš tau
nesakiau, jei tikėsi, tai išvysi Dievo
šlovę!"
41 Tai atrito jie akmenį, kur numiręsis buvo paguldytas. O Jėzus
pakėlė Savo akis ir tarė: "Tėve, Aš
dėkoju Tau, kad Tu Mane išklausei,
42 nors Aš žinau, kad Tu Mane
visuomet išklausai, bet dėl aplink
stovinčių žmonių kalbėjau Aš,
kad jie tikėtų, jog Tu Mane atsiuntęs esi."
43 Kai Jis tuos žodžius baigė ištarti, ėmė Jis garsiai šaukti: "Išeik
Lozoriau!"
44 Ir numirėlis išėjo inkapių
drobėmis apraišiotomis kojomis ir
rankomis ir su skepeta apdengtu
veidu. Jėzus tarė jiems: "Atraišiokite jį ir leiskite jam eiti!"
45 Taip įtikėjo į Jį daugelis
žydų, kurie pas Mariją buvo
atėję ir pamatė, ką Jėzus buvo
padaręs.
46 O kai kurie jų nuėjo pas fa-

riziečius ir pranešė jiems Jėzaus
padarytus darbus.
47 Tai susirinko vyresniųjų
kunigų ir farizėjų taryba, kuri
iškėlė klausimą: "Ką daryti su
tuo žmogumi, kuris tiek ženklų
parodo?
48 Jei Jį taip paliksime, tai visi
žmonės į Jį įtikės ir ateis ro-
mėnai ir atims mums visą kraštą
ir gyventojus."
49 O vienas iš jų, Kaiafas, kuris
tais metais buvo vyriausiu kunigu,
tarė jiems: "Jūs nieko nežinote
50 ir nepagalvojate, kad geriau
vienam žmogui mirti, negu visai
tautai pražūti."
51 O tai nekalbėjo jis iš savęs, bet
kadangi jis tais metais vyriausiuoju
kunigu buvo ir pranašavo, jog Jėzus
turėsiąs mirti už žmones
52 ir ne tiktai už žmones vienus,
bet kad Jis ir išsklaidytuosius Dievo
vaikus surinktų.
53 Nuo tos dienos tarėsi jie, kaip
Jį nužudyti.
54 Bet Jėzus daugiau nebevaikš-
čiojo viešai tarp žydų, bet nuėjo
šalin prie dykumos į Efraymo
vardu vadinamą miestelį ir su-
stojo jame su Savo mokytiniais.
55 O buvo tada prieš pat žydų
Velykas ir prieš šventes daugelis
keliavo augštyn į Jerūzalę iš tos
šalies, kad save apsivalytų.
56 Ten jie stovėjo ir ieškojo Jė-
zaus, tarpusavyje šnekėdami šven-
tovėje: "Kaip jums atrodo, ar Jis
atsilankys į šias iškilmes?"
57 Vyriausieji kunigai ir farizie-
čiai buvo davę įsakymą jiems
pranešti, jei kas sužinotų, kur
Jis esąs, kad jie Jį galėtų
suimti.

12

Mirtis Ir Pergalė

1 Šešias dienas prieš Velykas
atėjo Jėzus į Bėtaniją, kur Jė-
zaus iš numirusiųjų prikeltasis
Lozorius gyveno.
2 Čia Jam paruošė vakarienę,
Martai patarnaujant. Lozorius buvo
vienas iš tų, kuris su Jėzumi už
stalo sėdėjo.
3 Tai ėmė Marija svarą grynojo
nardo kvepalų ir patepė jais Jė-
zaus kojas ir nušluostė jas savo
plaukais, kad visas namas tais kve-
palais pakvipo.
4 Tai tarė vienas Jo mokytinių,
Jūdas Iskarijotas, Simono sūnus,
kuris Jį vėliau išdavė:
5 "Kodėl nebuvo šie tepalai par-
duoti už 300 sidabrinių ir pinigai
varguoliams išdalinti?"
6 Bet jis tai nekalbėjo, kad jam
rūpėtų elgetos, bet, kadangi jis
buvo vagis ir nešiojo piniginėje su-
rinktus pinigus.
7 Tai tarė Jėzus: "Palik ją ra-
mybėje. Tai tepasilieka, ką ji pa-
dariusi, Mano laidotuvėms.
8 Nes elgetų jūs visuomet savo
tarpe turėsite, bet Manęs ne vi-
suomet turėsite."
9 Tai sužinojo daugelis žydų,
kad Jis ten yra ir atėjo ne tiktai dėl
Jėzaus, bet kad ir Lozoriaus pasi-
žiūrėtų, kurį Jis iš mirusių
buvo prikėlęs.
10 O vyriausieji kunigai tykojo ir
Lozorių nužudyti,
11 kadangi daugelis žydų, atėję,
į Jėzų įtikėjo.
12 Sekančią dieną, daugelis
žmonių, kurie į šventes buvo
atėję, nugirdę Jėzų į Jerūzalę
ateinantį,
13 skynėsi palmių šakelių ir
išėjo Jam priešais, šaukdami:
"Hošyana, pagarbintas teesie
Izraėlio karalius, kuris ateina var-
dan Viešpaties."
14 O Jėzus, gavęs asilaitį, jojo
ant to, kaip parašyta:
15 "Nesibijok, Ciono dukte, štai
tavo karalius ateina, jodamas ant
asilaičio."
16 Bet to Jo mokytiniai pradžioje
neišmanė. Bet, kai Jėzus buvo pa-
šlovintas, tai jie atsiminė tatai,
kad tai apie Jį parašyta buvo ir
kad tai jie Jam buvo padarę.
17 Taigi, dabar atsiliepė apie Jį
žmonės, kurie ten dalyvavo, kai Jis

Lozorių iš kapo pasišaukė ir iš
numirusiųjų prikėlė.
18 Todėl ir ėjo Jam žmonės prie-
šais, kadangi buvo girdėję Jį tokį
stebuklą padariusį.
19 Bet fariziečiai tarpusayje
nerimastavo: "Matote, kad mes
Jam nieko negalime padaryti, visas
pasaulis Jį jau seka!"
20 O buvo keletas graikų atėję
į šventes pasimelsti.
21 Tie priėjo prie Pilypo, kuris
buvo iš Betsaidos, Galilėjos, ir
kreipėsi į jį: "Tavo mylista, mes
labai norėtume pamatyti Jėzų."
22 Pilypas pasakė tai Andriejui ir
Pilypas su Andriejum pranešė tai
Jėzui.
23 Bet Jėzus atsiliepė jiemdviem:
"Atėjo valanda, kurioje Žmogaus
Sūnus būtų pašlovintas.
24 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums,
jei kviečių grūdelis į žemę pa-
sėtas, nepamirtų, tai jis pasi-
liktų vienas. Bet, jei jis pamiršta,
tai jis daug vaisiaus atneša.
25 Kas myli savo gyvybę, tas jos
neteks. Ir kas savo gyvybės šiame
pasaulyje neapkenčia, tas išlaikys
ją amžinam gyvenimui.
26 Kas Man nori tarnauti, tas te-
sekie Mane. O kur Aš esmi, ten ir
Mano tarnas bus. Ir kas Man tar-
naus, tą laikys Mano Tėvas
pagarboje.
27 Dabar yra Mano siela nuliū-
dusi. Ar Man sakyti—Tėve, apgink
Mane nuo šios valandos? Juk tam
Aš ir atėjau į šią valandą!
28 Tėve, pašlovink Savo vardą!"
Tai atskambėjo balsas iš dangaus:
"Aš Jį pašlovinau ir vėl dar
pašlovinsiu."
29 Tai tarė žmonės, kurie čia
stovėjo ir klausėsi: "Perkūnas su-
griaudė." Kiti sakė: "Angelas kal-
bėjo su Juomi."
30 Jėzus tarė: "Tas balsas at-
skambėjo ne dėl Manęs, bet dėl
jūsų.
31 Dabar teisiamas šitas pasaulis,
dabar bus išmestas šio pasaulio
valdovas.
32 O kai Aš būsiu iškeltas nuo
žemės, Aš trauksiu visus prie
Savęs."
33 Tai pasakydamas, Jis nurodė,
kuria mirtimi Jis mirsiąs.
34 Tai atsiliepė Jam žmonės: "Mes
girdėjome Įstatyme, jog Kristus
pasiliksiąs amžiams. Kodėl Tu
sakai, kad Žmogaus Sūnus turės
būti pakeltas? Kas yra tas Žmogaus
Sūnus?"
35 Jėzus atsiliepė jiems: "Dar
trumpą laiką Šviesa pasiliks
jūsų tarpe. Vaikščiokite tol, kol
dar tebeturite Šviesą, kad tam-
sybė jūsų neužkluptų. O tam-
sybėje vaikščiojąs, nežino kur
einąs.
36 Tikėkite į Šviesą, kol ją
turite, kad būtumėte Šviesos
sūnumis."
37 Tai pasakęs, Jėzus nuėjo šalin
ir pasislėpė nuo jų. Nors Jis ir to-
kius stebuklus jų akivaizdoje pa-
darė, tačiau jie Jam netikėjo,
38 kad išsipildytų pranašo Je-
šajos žodžiai, Ješ. 53:1, "Viešpatie,
kas tiki mūsų pamokslams ir kam
apreikšta Viešpaties rankos
galybė?"
39 Dėl to jie negalėjo tikėti, nes
Ješaja vėl sako, Ješ. 6:9,10:
40 "Jis apakino jų akis ir sukie-
tino jų širdis, kad akimis nema-
tytų ir širdimis nesusivoktų ir
neprisivertę, nesileistų Manęs
pagydomi."
41 Tatai kalbėjo Ješaja, matyda-
mas Jo šlovę ir ją paminėdamas.
42 Tačiau daugelis vyresniųjų
tikėjo į Jį, bet dėl fariziečių jie
neprisipažino, kad nebūtų iš su-
sirinkimo išmesti.
43 Nes jie labiau mylėjo žmonių
už Dievo teikiamą garbę.
44 Jėzus kalbėjo, garsiai skelb-
damas: "Kas į Mane tiki, tas tiki
ne į Mane, bet į tą, kuris Mane
siuntęs yra.
45 Kas mato Mane, tas mato ir
Tą, kuris Mane siuntęs.
46 Aš atėjau į pasaulį švies-
damas, kad į Mane tikintieji ne-
pasiliktų tamsoje.
47 Kas Mano žodžius girdi ir jų

nesilaiko, to Aš neteisiu, nes Aš
neatėjau į pasaulį teisti, bet jį
išgelbėti.
48 Kas Mane paniekina ir Mano
žodžių nepriima, tas turi jau tei-
sėją, Mano pasakytąjį žodį,
kuris jį teis paskutiniąją teismo
dieną.
49 Tatai kalbėjau Aš ne iš Savęs,
bet Tėvas, kuris Mane siuntė,
įsakė Man ką daryti ir ką
kalbėti.
50 Ir Aš žinau, kad Jo įsakymas
yra amžinasis gyvenimas. Todėl, jei
kalbu, tai sakau, ką Mano Tėvas
liepė Man pasakyti."

13

Kojų Mazgojimas

1 Buvo prieš pat Velykų
šventes. Jėzus žinojo, kad valanda
artėja keliauti Jam iš šio pasaulio
pas Tėvą. Kaip Jis visuomet my-
lėjo Savuosius šiame pasaulyje, taip
Jis mylėjo juos iki pačios pabaigos.
2 Vakarienei besibaigiant, vel-
nias pasėjo mintį į Jūdo, Si-
mono sūnaus, Iskarijoto širdį Jį
išduoti.
3 Jėzus žinojo, kad Tėvas buvo
visa pavedęs į Jo rankas ir kad Jis
buvo iš Dievo išėjęs ir kad Jis prie
Dievo vėl sugrįžtąs.
4 Jėzus atsikėlė nuo stalo, nu-
metė viršutinį drabužį, ėmė
rankšluostį ir apsijuosė juomi.
5 Tada Jis įsipylė vandens į
praustuvę ir pradėjo mokytinių
kojas mazgoti ir jas šluostyti rank-
šluosčiu, kuriuo buvo apsijuosęs.
6 Jis priėjo prie Simono Petro ir
tas tarė Jam: "Viešpatie, ar Tu
mano kojas mazgosi?"
7 Jėzus atsiliepė jam: "Dabar tu
nežinai, ką Aš darau, bet vėliau
sužinosi."
8 Petras tarė Jam: "Per amžius
Tu nemazgosi Mano kojų." Jėzus
atsakė jam: "Jei Aš tavęs nemaz-
gosiu, tai tu jokios dalies su Manim
neturėsi!"
9 Simonas Petras tarė Jam:
"Viešpatie, ne tiktai kojas vienas,
bet ir rankas bei galvą."
10 Viešpats atsiliepė: "Kas maz-
gotas yra, tam nereikia daugiau,
kaip kojas nuplauti, nes jis yra visas
apvalytas. Ir jūs esate numazgoti,
bet ne visi."
11 Nes Jis gerai pažino Savo iš-
davėją. Dėl to Jis ir sakė: "Jūs ne
visi esate apvalyti."
12 O kai Jis jų kojas buvo maz-
gojęs, apsirėdė Jis vėl Savo drabu-
žiais, atsisėdo ir paklausė jų: "Ar
žinote, ką Aš jums dariau?
13 Jūs vadinate Mane mokytoju
ir viešpačiu ir gerai sakote, nes Aš
toks ir esu.
14 Taigi, jei Aš jūsų Viešpats ir
mokytojas, jums kojas esu maz-
gojęs, tai ir jūs turite vienas kitam
kojas mazgoti.
15 Nes Aš daviau jums pavyzdį,
kad ir jūs darytumėte, kaip Aš esu
jums daręs.
16 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums,
tarnas nėra didesnis už savo šei-
mininką ir pasiuntinys nėra dides-
nis už tą, kuris jį siuntęs yra.
17 Jei tai žinote, būsite išganyti,
tai darydami.
18 Aš nekalbu apie jus visus. Aš
žinau, kuriuos Aš išsirinkau. Bet
Rašte psalmių žodžiai turi išsi-
pildyti, Ps. 41:10 ". . . tas, kuris
Mano duoną valgė, mindžioja
Mane kojomis."
19 Nuo dabar Aš papasakoju jums
tai, kas įvyksią, kad tikėtumėte,
kai įvyks, kad Aš tasai esu.
20 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums,
kas priima, jei Aš kurį siųsiu,
tas priima Mane. O kas priima
Mane, tas priima Tą, kuris Mane
siuntęs."
21 Pasakęs tatai, Jėzus nusiminė
dvasioje ir liudydamas tarė: "Iš
tiesų, iš tiesų, vienas iš jūsų
išduos Mane."
22 Tai pasižiūrėjo mokytiniai
vienas į kitą, nerimastaudami,
apie ką Jis kalbėjęs.
23 Bet buvo vienas Jo moky-
tinių, kurį Jėzus mylėjo ir už
stalo sėdėjo, prie Jo krūtinės
besiglausdamas.

24 Tam pamojo Simonas Petras,
kad jis sužinotų, apie kurį Jis
buvo šnekėjęs.
25 Nes tas, prisiglaudęs prie Jė-
zaus krūtinės, paklausė Jo: "Kas
jis, Viešpatie?"
26 Jėzus atsiliepė: "Tai tas, ku-
riam Aš kąsnį, padažęs,
duosiu." Ir Jis padažė kąsnį ir
davė tą Simono Jūdui Iskarijotui.
27 Po to kąsnio įėjo šetonas
į jį. Tai tarė jam Jėzus: "Ką
darydamas, tą daryk, kuo
greičiau!"
28 Bet to niekas nesuprato iš tų,
kurie už stalo sėdėjo, kam Jis jam
tai pasakė.
29 Kadangi Jūdas piniginę ne-
šiojo, galvojo vieni, kad Jėzus
sakąs jam ką nors šventėms
nupirkti arba kad ką elgetoms
atiduotų.
30 Paėmęs tą kąsnį, jis tuo-
jau išėjo laukan. Ir buvo naktis.
31 O jam išėjus, tarė Jėzus: "Da-
bar yra pašlovinamas Žmogaus
Sūnus ir Dievas pašlovinamas per
Jį.
32 Jei Dievas pašlovinamas per
Jį, tai Dievas pašlovins Jį Sa-
vyje, pašlovindamas Jį veikiai.
33 Mieli vaikeliai, dar trumpą
valandėlę Aš būsiu su jumis. Jūs
ieškosite Manęs, ir kaip žydams esu
sakęs, kur Aš esmi, jūs negalite
nueiti.
34 Ir dabar Aš sakau jums, Aš
duodu jums naują įstatymą,
kad tarpusavyje vienas kitą my-
lėtume, kaip Aš jus mylėjęs esu.
35 Iš to kiekvienas pažins jus
Mano mokytiniais esančius, jei savo
tarpe meilės turėsite.
36 Tai paklausė Simonas Petras
Jo: "Viešpatie, kur Tu eini?" Jėzus
atsakė jam: "Šį kartą, Man ei-
nant, tu negalėsi Manęs sekti, bet
galėsi Mane sekti vėliau!"
37 Petras klausė Jo: "Viešpatie,
kodėl aš šį kartą negaliu Tavęs
sekti? Aš guldysiu už Tave savo
gyvybę."
38 Jėzus atsakė jam: "Ar tu gul-
dysi savo gyvybę už Mane?" Iš
tiesų, iš tiesų Aš sakau tau, kol
gaidys dar nebus pragydęs, tu
Manęs tris kartus užsiginsi!"

14

Per Jėzų Pas Tėvą

1 Tenenusigąsta jūsų širdis!
Tikėdami į Dievą, tikėkite ir į
Mane!
2 Mano Tėvo namuose yra daug
patalpų. Jei taip nebūtų, tai Aš
jums pasakyčiau. Aš eisiu jums
paruošti vietą.
3 Ir jei Aš eisiu ir paruošiu jums
vietą, Aš sugrįšiu ir jus pasiim-
siu pas Save, kad ir jūs būtumėte
ten, kur Aš esu.
4 O jūs žinote kelią ir kur Aš
nueisiu.
5 Tai sako Jam Tomas: "Vieš-
patie, mes nežinome, kur Tu eini.
O kaip mes galime tą kelią
pažinti?"
6 Jėzus tarė: "Aš esmi kelias ir
tiesa ir gyvastis. Niekas nenueina
pas Tėvą, kaip tik per Mane!
7 Jei Mane pažintumėte, tai pa-
žintumėte ir Mano Tėvą. O da-
bar Jį pažįstate ir esate Jį
matę."
8 Tai tarė Jam Pilypas: "Vieš-
patie, parodyk mums Tėvą ir mes
tuo pasitenkinsime."
9 Jėzus atsiliepė jam: "Pilypai,
taip ilgai Aš pas jus buvau, ir tu
Manęs dar nepažįsti! Kas Mane
mato, tas mato Tėvą. Kaip gali
sakyti: "Parodyk mums Tėvą."
10 Ar tu netiki, kad Aš esu Tėve
ir Tėvas Manyje? Žodžius, kuriuos
kalbu jums, kalbu ne iš Savęs. Mano
Tėvas, esąs Manyje, daro savuo-
sius darbus.
11 Tikėkite Man, kad Aš esu Tėve
ir kad Tėvas yra Manyje. Jei ne, tai
tikėkit Man bent dėl darbų.
12 Iš tiesos, iš tiesos Aš sakau
jums, kas į Mane tiki, tas irgi dirbs
tuos darbus, kuriuos Aš darau ir
dar didesnius už šiuos, nes Aš einu
pas Tėvą.
13 Ir ko jūs prašysite Mano var-
dan, tai Aš darysiu, kad Tėvas pa-
garbintas būtų Sūnuje.

14 Ką jūs prašysite Mano vardan, tai Aš darysiu.
15 Jei jūs Mane mylite, tai laikykite Mano įsakymus.
16 O Aš melsiu Tėvo, kad Jis jums kitą guodėją duotų, kad tas prie jūsų per amžius pasiliktų,
17 Tiesos Dvasią, kurios pasaulis priimti negali. Nes jis Jos nemato ir nepažįsta. Bet jūs pažįstate Ją ir Ji pasiliks prie jūsų ir bus jumyse.
18 Aš nepaliksiu jūsų našlaičiais. Aš ateinu pas jus.
19 Dar trumpą valandėlę ir pasaulis Manęs nebematys. Bet jūs Mane regėsite. Nes Aš esu gyvas ir jūs taip pat būsite gyvi.
20 Tą dieną jūs išpažinsite, kad Aš esmi Savo Tėve ir jūs Manyje ir Aš jumyse.
21 Kas turi Mano įsakymus ir jų laikosi, tas myli Mane. O kuris Mane myli, tas bus Mano Tėvo mylimas ir Aš jį mylėsiu ir jam apsireikšiu.
22 Tai tarė Jūdas, ne tas iš Kerijoto: "Viešpatie, dėl kurios priežasties Tu nori mums apsireikšti, o ne pasauliui?"
23 Jėzus tarė jam, atsakydamas: "Kas Mane myli, tas laikysis Mano žodžių ir Mano Tėvas jį mylės ir Mes prie jo ateisime ir pas jį apsigyvensime.
24 Bet kas Manęs nemyli, tas nesilaiko Mano žodžių. Ir žodis, kurį jūs girdite, yra ne Mano, bet Tėvo, kuris Mane siuntęs.
25 Tatai Aš jums išdėsčiau, pas jus būdamas.
26 Bet Guodėja, Šventoji Dvasia, kurią Tėvas atsiųs Mano vardan, išmokys jus visa ir primins jums visa, ką Aš jums esu skelbęs.
27 Ramybę Aš jums palieku, Savo ramybę Aš jums duodu. Ne taip Aš jums duodu, kaip pasaulis duoda. Širdis jūsų tenenusigąsta ir tenesibijo!
28 Jūs girdėjote Mane sakant "Aš iškeliauju ir sugrįšiu pas jus". Jei jūs Mane mylėtumėte, tai džiaugtumėtės, kad Aš einu pas Tėvą, nes Tėvas didesnis už Mane.
29 Aš jums tai pasakiau prieš tai įvykstant, kad tikėtumėte, kai tai įvyks.
30 Aš daug nebekalbėsiu su jumis, kadangi ateina pasaulio valdytojas, nors jis Man ir nieko negali padaryti.
31 Bet pasaulis turi išpažinti, kad Aš Tėvą myliu ir taip darau, kaip Tėvas Man įsakęs yra. Kelkitės ir eikime iš čia!"

15

Tikrasis Vynmedis

1 "Aš esu tikrasis vynmedis ir Mano Tėvas yra vynuogynininkas.
2 Kiekvieną šakelę Manyje, kuri vaisiaus neneša, Jis išpjauna. Ir kiekvieną vaisingą šakelę Jis apkarpo, kad daugiau vaisiaus neštų.
3 Jūs jau esate apvalyti tuo žodžiu, kurį jums kalbėjau.
4 Pasilikite Manyje ir Aš pasiliksiu jumyse. Kaip vynšakelė viena iš savęs nieko negali nešti, jei ji nepasilieka prie vynmedžio, taip ir jūs negalėsite, jei nepasiliksite Manyje.
5 Aš esu vynmedis, jūs esate vynmedžio šakelės. Kas Manyje pasilieka ir Aš jame, tas neš daug vaisiaus. Nes be Manęs jūs nieko negalite daryti.
6 O šalin metamas tas, kuris Manyje nepasilieka, kaip padžiūvusios vynšakelės surenkamos ir metamos į ugnį, kurioje turi sudegti.
7 Jei Manyje pasiliekate ir Mano žodžiai jumyse, tai prašykite, ko norėsite ir jums bus suteikta.
8 Mano Tėvas tuo pagarbinamas, jei daug vaisiaus nešate ir pasidarote Mano mokytiniais.
9 Kaip Mane Mano Tėvas myli, taip ir Aš jus myliu. Pasilikite Mano meilėje!
10 Jei Mano įsakymus laikote, tai pasiliekate Mano meilėje, kaip Aš Savo Tėvo įsakymus laikau ir pasilieku Jo meilėje.

11 Tatai Aš jums sakau, kad Mano
džiaugsmas jumyse pasiliktų ir
jūsų džiaugsmas būtų tobulas.
12 Mano toks įsakymas, kad jūs
vienas kitą mylėtumėte, kaip Aš
jus myliu.
13 Niekas neturi didesnės meilės
kaip tas, kuris savo gyvbę atiduoda
už savo draugus.
14 Jūs esate Mano draugai, jei
darote, ką Aš jums įsakau.
15 Aš nebevadinu jūsų tarnais,
nes tarnas nežino, ką jo šeiminin-
kas daro. Bet sakiau jums, kad es-
ate draugai. Nes visa, ką Aš iš
Savo Tėvo girdėjau, tą Aš jums
paskelbiau.
16 Jūs Manęs neišsirinkote, bet Aš
jus išsirinkau ir paskyriau jus, kad
nuėję vaisiaus neštumėte, kuris
pasilieka, kad Mano Tėvas jums
duotų, ko Mano vardu prašysite.
17 Aš jums įsakau, kad vienas
kitą mylėtumėte.
18 Jei pasaulis jūsų nekenčia, tai
žinokite, kad jis pirm jūsų Manęs
yra nekentęs.
19 Jei jūs būtute iš pasaulio,
tai p' aulis mylėtų jus kaip sa-
vuosius. Bet, kadangi jūs neesate
iš pasaulio ir Aš jus iš pasaulio iš-
sirinkau, dėl to nekenčia jūsų
pasaulis.
20 Atsiminkite Mano jums saky-
tojo žodžio: "Tarnas nėra didesnis
už savo šeimininką". Jei jie Mane
persekioja, tai jie ir jus persekios.
Jei jie Mano žodį laikė, tai jie
laikysis ir jūsiškio.
21 O visa tai jie darys dėl Manęs,
nes jie nepažįsta to, kuris Mane
siuntęs.
22 Jei nebūčiau atėjęs ir tai jiems
pasakęs, tai jie jokios nuodėmės
neturėtų. Bet dabar jie neturi kuo
pasiteisinti savo kaltės.
23 Kas Manęs nekenčia, tas ir
Mano Tėvo nekenčia.
24 Jei Aš nebūčiau darbų jų
tarpe daręs, kurių niekas nepa-
darė, tai jie nuodėmės neturėtų.
Bet jie juos matė ir vis dėlto ne tik
Manęs, bet ir Mano Tėvo nekenčia,
25 kad išsipildytų jų Įstatyme
parašytasis žodis: "Jie be priežas-
ties Manęs neapkenčia."
26 Bet, kai Guodėja ateis, kurią
Aš jums nuo Tėvo atsiųsiu, Tie-
sos Dvasią, išeinančią iš Tėvo,
ta liudys apie Mane.
27 Ogi ir jūs liudysite, kadangi iš
pradžios pas Mane buvote.

16

Šventosios Dvasios Veikimas

1 Visa tai Aš jums papasakojau,
kad neįsižeistute.
2 Jie išmes jus iš susirinkimų.
Ir ateis laikas, kai kas ką ušmušęs,
tarsis Dievui garbės padaręs.
3 O jie tai jums darys todėl, ka-
dangi jie nei Manęs, nei Mano Tėvo
nepažįsta.
4 Bet Aš jums tai kalbėjau, kad
laikui atėjus, atsimintute, jog Aš
tai jums buvau pasakęs. Pradžioje
Aš jums to nesakiau, kadangi Aš
pas jus buvau.
5 Bet dabar Aš esmi pas Tą,
kuris Mane siuntęs ir nė vienas iš
jūsų neklausia "Kur Tu eini?"
6 Kadangi Aš jums tai kalbėjau,
liūdesiu prisipildė jūsų širdis.
7 Bet Aš jums sakau tiesą.
Jums geriau, jei Aš išeinu. Nes, jei
neišeičiau, Guodėja pas jus ne-
ateitų. O kai nueisiu, tai Aš Ją
atsiųsiu pas jus.
8 Ir Ji, ateidama, atvers pasau-
liui akis nuodėmės, teisybės ir
teismo atžvilgiu.
9 Nuodėmės atžvilgiu, kad jie
netiki į Mane.
10 Bet teisybės atžvilgiu, kad Aš
pas Tėvą einu ir Manęs daugiau
nebematysite.
11 Teismo atžvilgiu, kad šio pa-
saulio kunigaikštis jau yra nuteistas.
12 Aš turiu jums dar daug ką
pasakyti, bet dabar jums tai per
sunku panešti.
13 O kai ana Tiesos Dvasia ateis,
ta įves jus į visą tiesą. Nes
Ji iš Savęs nekalbės, bet kalbės, ką
išgirs, būsimuosius įvykius
apsakydama.

14 Ta Mane pašlovins, iš Manęs imdama ir jums apsakydama.

15 Visa tai, ką Mano Tėvas turi, yra Mano. Todėl ir sakiau, kad Ji sems iš Manęs, jums apsakydama.

16 Praeis valandėlė ir Manęs nebematysite. Ir dar kita valandėlė praeis ir Mane vėl išvysite, nes Aš einu pas Tėvą."

17 Tai tarėsi kai kurie Jo mokytinių tarpusavyje, ką tai turi reikšti 'praeis valandėlė ir Manęs nematysite ir praeis kita valandėlė ir vėl Mane išvysite, nes Aš einu pas Tėvą'?

18 Jie klausė, ką tai reiškia 'praeis valandėlė'? Mes nežinome, apie ką Jis kalba.

19 Tai suprato Jėzus, kad jie Jo pasiklausti norėjo ir tarė jiems: "Jūs klausinėjate vienas kitą, Man pasakius 'praeis valandėlė ir jūs Manęs nebematysite ir dar valandėlė praeis ir jūs Mane išvysite.'

20 Iš tiesų, iš tiesų Aš sakau jums, jūs verksite ir raudosite, bet pasaulis džiaugsis, o jūs būsite nusiminę. Bet jūsų liūdnumas bus paverstas į džiaugsmą.

21 Moteris, gimdydama, kenčia skausmą, kadangi jos valanda atėjusi. Bet pagimdžiusi kūdikį, ji jau nebeatsimena skausmo iš džiaugsmo, kad žmogus šiame pasaulyje užgimęs.

22 O ir jūs dabar esate nusiminę, bet Aš jus vėl pamatysiu ir jūsų širdis džiaugsis ir to džiaugsmo niekas iš jūsų neatims.

23 Tą dieną jūs Man jokių klausimų nestatysite. Iš tiesų, iš tiesų Aš sakau jums, jei Tėvo ko nors prašysite, tai Jis duos Mano vardan.

24 Iki šiol nieko neprašėte Mano vardan. Prašykite, tai gausite, kad jūsų džiaugsmas tobulas būtų.

25 Visa tai Aš kalbėjau jums palyginimais, bet ateina metas Man palyginimais jums nebekalbėti, bet tiesioginiai Savo Tėvą apsakyti.

26 Tą dieną jūs prašysite Mano vardu. Ir Aš jums nesakiau, kad Aš už jus Tėvą prašysiu,

27 nes Jis Pats, Tėvas, myli jus, kadangi jūs Mane mylite ir tikite, kad Aš nuo Dievo išėjęs esu.

28 Iš Tėvo Aš išėjau ir į pasaulį atėjau ir vėl pasaulį palieku ir grįžtu atgal pas Tėvą."

29 Tai tarė Jam Jo mokytiniai: "Štai, dabar Tu aiškiai kalbi, nevartodamas jokių palyginimų.

30 Dabar žinome, kad Tu viską žinai ir nėra reikalo dėl to abejoti ir todėl tikime, jog Tu esi iš Dievo išėjęs."

31 Jėzus atsiliepė jiems: "Pagaliau jūs tikite!

32 Štai ateina valanda, o jau ir yra atėjusi, kurią jūs būsite paskirai išsklaidyti, kad Mane vieną paliksite. Bet Aš neesu vienas, nes Tėvas yra su Manimi.

33 Tatai su jumis kalbėjau, kad Manyje rastute ramybės. Pasaulyje jūs turite kentėti. Bet nenusiminkite, Aš nugalėjau pasaulį."

17

Vyskupiškoji Malda

1 Baigęs kalbėti, Jėzus pakėlė Savo akis dangun ir tarė: "Tėve, atėjo valanda, kurią Tu Savo Sūnų pašlovintumei ir kurią Tavo Sūnus Tave pašlovintų

2 ir Tavo duotoji galia suteiktų visiems žmonėms amžinąjį gyvenimą, visiems, kuriuos esi Jam davęs.

3 O tai yra amžinasis gyvenimas, kad jie Tave pripažįsta vieninteliu, tikruoju Dievu ir Jėzų Kristų, kurį Tu siuntęs esi.

4 Aš pašlovinau Tave žemėje, pabaigdamas tą darbą, kurį Man buvai davęs įvykdyti.

5 Taigi, pašlovink Mane dabar Savo akivaizdoje ta šlove, kurią pas Tave turėjau, dar prieš pasauliui atsirandant.

6 Aš apreiškiau Tavo vardą žmonėms, kuriuos Tu Man iš pasaulio davei. Jie buvo Tavo ir Tu juos Man davei ir jie laikėsi Tavojo žodžio.

7 Dabar jie žino, kad visa, ką Tu Man davei, nuo Tavęs yra.

8 Nes Tavo Man duotuosius žodžius Aš daviau jiems ir jie juos priėmė ir išpažino Mane tikrai nuo Tavęs išėjusį ir tiki, kad Tu Mane siuntęs esi.
9 Aš meldžiu už juos ir ne už pasaulį, bet už tuos, kuriuos Tu Man davei, kadangi jie Tavieji yra.
10 Ir visa, kas Mano, yra ir Tavo ir kas Tavo, yra ir Mano, o Aš esu pašlovintas juose.
11 Ir Aš nebeesu pasaulyje, bet jie yra pasaulyje, o Aš ateinu pas Tave, Šventasis Tėve, išlaikyk juos Savo vardu, kuriuos Tu Man davei, kad jie vienu būtų, kaip Mudu esava Vienu.
12 Kol Aš pas juos buvau, išlaikiau Aš juos Tavuoju vardu, kuriuos Tu Man pavedęs buvai, ir išsaugojau juos, kad jų nė vienas nepražuvo, kaip tik pražūties sūnus, kad išsipildytų Raštas.
13 Bet dabar Aš ateinu pas Tave ir kalbu tai pasaulyje, kad jie turėtų Manojo džiaugsmo savyje visu pilnumu.
14 Aš daviau jiems Savąjį žodį ir pasaulis jų nekenčia, kadangi jie nėra iš pasaulio, kaip ir Aš neesu iš pasaulio.
15 Aš neprašau, kad juos atimtumei iš pasaulio, bet kad juos apsaugotumei nuo pikto.
16 Jie nėra iš pasaulio, kaip ir Aš neesu iš pasaulio.
17 Pašventink juos tiesoje. Tavo žodis yra tiesa.
18 Kaip Tu Mane siuntei į pasaulį, taip ir Aš siunčiu juos į pasaulį.
19 Dėl jų Aš pasišventinu Save, kad ir jie būtų pašventinti tiesoje.
20 Bet Aš netiktai už juos meldžiu, bet ir už tuos, kurie per jų žodį į Mane tikės,
21 kad jie būtų vienu, kaip Tu, Tėve, Manyje ir Aš Tavyje, kad jie mumyse vienu būtų, kad pasaulis įtikėtų, jog Tu Mane siuntęs.
22 Ir Aš jiems daviau šlovę, kurios Tu Man davei, kad jie vienu būtų, kaip Mudu esava Vienu.
23 Aš juose ir Tu Manyje, kad jie tobuli būtų vienume ir pasaulis išpažintų, jog Tu Mane siuntęs ir juos taip myli, kaip Tu Mane myli.
24 Tėve, Aš noriu, kad ir jie būtų ten, kur Aš esu, kuriuos Tu Man davei, kad jie Mano šlovę regėtų, Man Tavo duotąją, kadangi Tu Mane mylėjai prieš pasaulio sutvėrimą.
25 Teisusis Tėve, pasaulis Tavęs nepažįsta, bet Aš Tave pažįstu, o šie išpažįsta, kad Tu Mane siuntei.
26 Aš supažindinau juos su Tavuoju vardu ir jiems dar skelbsiu, kad meilė, kuria Tu Mane myli, būtų juose ir Aš juose.

18

Jėzaus Suėmimas

1 Baigęs kalbėti, Jėzus nuėjo su Savo mokytiniais per Kidrono upelį į sodą.
2 O Jūdas, kuris Jį išdavė, taip pat pažino tą vietą, nes Jėzus dažnai ten rinkdavosi su Savo mokytiniais.
3 Tai pasiėmė Jūdas būrį kareivių ir vyriausiųjų kunigų bei fariziečių tarnų su žibintais, žiburiais ir ginklais ir ten atėjo.
4 Jėzus žinojo visa, kas Jam atsitiksią ir Jis išėjo ir paklausė jų: "Ko jūs ieškote?"
5 Jie atsakė: "Jėzaus iš Nazareto." Jėzus atsiliepė jiems: "Tai Aš." O Jūdas, kuris Jį išdavė, taip pat čia su jais stovėjo.
6 Kai Jėzus jiems pasakė: "Štai Aš", tai jie šoko atgal ir nuvirto žemėn.
7 Tai Jis jų vėl paklausė: "Ko ieškote?" Jie atsakė: "Jėzaus iš Nazareto."
8 Jėzus atsiliepė jiems: "Aš sakiau jums, kad Aš tai esu. Jei Manęs ieškote, tai tegul šie sau eina,
9 kad anas Jo pasakytasis žodis išsipildytų 'iš Tavo Man pavestųjų nė vieno nepražudžiau'."
10 Tai Simonas Petras, turėdamas kardą, išsitraukė jį ir ištiko vyriausiojo kunigo tarną, nukirsdamas jam dešinę ausį. O tas tarnas vardu buvo Malkus.

11 Tai tarė Jėzus Petrui: "Įsikišk
savo kardą į makštį! Ar Man
negerti tos taurės, kurią Man
Mano Tėvas davęs?"
12 Bet tas būrys su jų viršininku
ir žydų tarnais suėmė Jėzų ir Jį
surišę,
13 nusivedė pirmiausia pas Cha-
nanją, kuris buvo Kaiafo uošvis
ir tais metais vyriausiojo kunigo pa-
reigas ėjo.
14 O Kaiafas buvo tas, kuris žy-
dams buvo pasiūlęs, kad geriau
vienas žmogus už tautą numirtų.
15 Bet Simonas Petras sekė su dar
vienu mokytiniu, kuris vyriausiam
kunigui pažįstamas buvo, ir su
Jėzumi įėjo į vyriausiojo kunigo
rūmus.
16 O Petras pasiliko lauke už
durų, stovėdamas. Tai išėjo lau-
kan antrasis mokytinis, kuris vy-
riausiam kunigui pažįstamas buvo,
pasišnekėjo su durininke ir įsivedė
Petrą į vidų.
17 Tai tarė tarnaujančioji duri-
ninkė Petrui: "Ar tu nesi vienas to
žmogaus mokinių?" Jis atsakė:
"Aš neesu."
18 Sargybiniai ir tarnai susikūrė
sau ugnį pasišildyti, kadangi šalta
buvo. O Petras buvo čia su jais ir
taip pat šildėsi.
19 Vyriausiasis kunigas klausi-
nėjo Jėzų apie Jo mokytinius ir
apie Jo mokslą.
20 Jėzus atsakė jam: "Aš kalbėjau
viešai ir atvirai pasauliui, visuomet
mokydamas bažnyčioje ar
šventovėje, kur renkasi visi žydai ir
paslapčiomis nieko neskelbiau.
21 Kodėl Mane klausinėji. Pasi-
klausk tų, kurie Mane girdėjo, ką
Aš jiems kalbėjau. Jie žino, ką Aš
jiems pasakiau.
22 Jam taip bekalbant, rėžė Jam
vienas čia stovinčių tarnų per
ausį, bardamas: "Ar taip reikia
atsakinėti vyriausiam kunigui?"
23 Jėzus atsiliepė: "Jei pikta kal-
bėjau, tai parodyk Man, kas pikta,
bet, jei gera, tai kam Mane mušei?"
24 Chananja nusiuntė Jį tada
surištą pas Kaiafą,
vyriausiąjį kunigą.
25 O Simonas Petras tebestovėjo
lauke ir tebesišildė. Tai paklausė jie
jo: "Ar tu neesi vienas Jo moky-
tinių?" Bet jis užsigynė, tarda-
mas: "Aš neesu."
26 Tai paklausė jo vienas vyriau-
siojo kunigo tarnų, kurio giminai-
čio ausį Petras buvo nukirtęs: "Ar
aš nemačiau tavęs sode su Juomi?"
27 Tai Petras vėl užsigynė. Ir ne-
trukus pragydo gaidys.
28 Tada jie nusivedė Jėzų nuo
Kaiafo į teismo patalpas. Buvo
ankstyvas rytas. Jie patys nėjo į
teismo patalpas, kad nesusiterštų,
bet galėtų Velykų avinėlį
valgyti.
29 Tai išėjo Pilotas pas juos,
klausdamas: "Kuo jūs kaltinate
šitą žmogų?"
30 Jie tarė jam, atsakydami: "Jei
Jis nebūtų piktadarys, tai mes tau
jo nebūtume atvedę."
31 Tai atsakė jiems Pilotas: "Taigi
pasiimkite Jį ir teiskite Jį pagal
savo įstatymus." Žydai atsiliepė
jam: "Mes neturime teisės nė vieno
mirties bausme nuteisti",
32 kad išsipildytų Jėzaus žodis,
nurodydamas, kuria mirtimi Jis
mirsiąs.
33 Pilotas sugrįžo tada į teismo
patalpas ir pasišaukęs Jėzų, pa-
klausė Jo: "Ar Tu esi žydų
karalius?"
34 Jėzus prašė paaiškinimo: "Ar
tu tai iš savęs klausi, ar kiti tau apie
Mane papasakojo?"
35 Pilotas atsiliepė klausimu: "Ar
aš esu žydas? Tavo žmonės ir vy-
riausieji kunigai atvedė Tave pas
mane, kągi esi padaręs?"
36 Jėzus atsakė: "Mano karalystė
ne iš šio pasaulio. Jei Mano kara-
lystė būtų iš šio pasaulio, tai ka-
riautų Mano tarnai dėl jos, kad
Manęs nepaduotų žydams. Bet
dabar nėra Mano karalystė iš šio
pasaulio."
37 Tai paklausė Jį Pilotas: "Ar
tai Tu vis dėlto esi karalius?" Jėzus

atsiliepė: "Teisybę sakai, kad Aš esu
karalius. Tam Aš esu gimęs ir į
pasaulį atėjęs, kad liudyčiau
tiesą. Tie, kurie iš tiesos yra, tie
klauso Mano balsą."
38 Tai kėlė Pilotas klausimą:
"Kasgi yra tiesa?" Pasakęs tai, išėjo
jis vėl pas žydus ir tarė jiems: "Aš
nerandu Jame jokios kaltės.
39 Jūs turite paprotį, kad Vely-
koms išleisčiau jums vieną jūsų
kalinių. Ar norite, kad paleisčiau
jums žydų karalių?"
40 Tai jie vėl rėkte rėkė: "Ne
šitą, o Barabą!" O Barabas buvo
galvažudys.

19

Jėzaus Nukryžiavimas

1 Tuomet ėmė Pilotas ir nuplak-
dino Jėzų.
2 Kareiviai nupynė erškėčių
vainiką ir uždėjo tą ant Jo galvos
ir apsiautė Jį purpuros rūbu,
3 pasityčiodami: "Sveikas žydų
karaliau" ir mušė Jam rankomis į
veidą.
4 Tai vėl išėjo Pilotas ir tarė
jiems: "Žiūrėkite, aš išvedžiau Jį
jums laukan, kad žinotumėte, jog
aš jame jokios kaltės neradau."
5 Tai išėjo Jėzus laukan su
erškėčių vainiku ir purpuriniu ap-
siaustu ir jis sakė jiems: "Štai
žmogus!"
6 Išvydę Jį vyriausieji kunigai
ir tarnai, šaukė, tardami: "Nukry-
žiuoki Jį, nukryžiuoki Jį!" Pilo-
tas atsiliepė jiems: "Atsiimkite Jį
ir kryžiuokite Jį, nes aš jokios
kaltės Jame nerandu."
7 Žydai atsiliepė jam: "Mes tu-
rime įstatymą ir sulig tuo
įstatymu Jis turi mirti, kadangi Jis
Save Dievo Sūnumi pasidarė."
8 Tuos žodžius išgirdęs, Pilotas
dar labiau išsigando.
9 Ir jis vėl nuėjo į teismo pa-
talpas ir paklausė Jėzaus: "Iš kur
Tu esi?" Bet Jėzus jam nieko
neatsakė.
10 Tai tarė Jam Pilotas: "Ar Tu
nekalbi su manim, ar nežinai, kad
aš turiu galią Tave paleisti ir turiu
galią Tave nukryžiuoti?"
11 Jėzus atsakė: "Tu neturėtumei
jokios galios kaslink Manęs, jei ji
nebūtų tau duodama iš augštybės.
Togidėl turi tas didesnę nuodėmę,
kuris Mane išdavė."
12 Nuo to laiko žiūrėjo Pilotas,
kaip Jį paleisti galėtų. Bet žydai
šaukė, tardami: "Jei tu Jį paleisi,
tai tu nesi ciesoriaus draugas, nes
kas karaliumi darosi, tas nusistatęs
prieš ciesorių."
13 Išgirdęs tuos žodžius, išvedė
Pilotas Jėzų laukan ir atsisėdo tei-
sėjo kėdėn vietoje, kuri buvo žydų
vardu Gabata, tai reiškia, Akmens
Grindinys.
14 O tai buvo pasiruošimo diena
prieš pat Velykas, apie pietus ir jis
tarė žydams: "Štai, jūsų karalius!"
15 Bet jie rėkte rėkė: "Šalin, šalin,
nukryžiuoki Jį!" Pilotas atsiliepė:
"Ar aš turiu jūsų karalių kry-
žiuoti?" Vyriausieji kunigai atsi-
liepė: "Mes neturime karaliaus, o
tik ciesorių."
16 Tai perdavė jis jiems Jėzų,
kad Jį nukryžiuotų. O jie pa-
siėmė Jėzų ir nusivedė Jį.
17 Ir Jis, nešdamas Savo kryžių,
atėjo iki vietos vardu Golgota, tai
reiškia hebrajų kalba "kaukolių
vieta,'
18 kurioje jie Jį nukryžiavo ir
kartu du kitu, vieną vienoje, kitą
kitoje pusėje, o Jėzų viduryje.
19 Pilotas užkalė taip parašytą
užrašą ant kryžiaus: "Jėzus iš
Nazareto, Žydų Karalius."
20 Tą užrašą paskaitė dauge-
lis žydų, nes ta vieta, kurioje
Jėzų nukryžiavo, buvo netoli nuo
miesto. Užrašas buvo parašytas
žydų, graikų ir lotynų
kalbomis.
21 Tai tarė žydų vyriausieji ku-
nigai Pilotui: "Nerašyk 'Žydų
Karalius', bet, kad Jis sakėsi 'Aš
esu Žydų Karalius'."
22 Pilotas atsakė: "Ką para-
šiau, tai parašiau."

23 O kareiviai, kurie Jėzų nu-
kryžiavo, pasidalino Jo drabužius
keturiomis dalimis, kiekvienas ka-
reivis, gaudamas savo dalį, nepa-
sidalindami apatinio apdaro, kuris
buvo numegztas iš vieno gabalo.
24 Tai jie pasitarė tarpusavyje:
"Šito neperdalinkime, bet meskime
burtą dėl jo, kad žinotume, kam
jis atitektų, kad Raštas išsipil-
dytų, kuriame sakoma: "Jie pasi-
dalino Mano drabužius tarpusavyje,
bet dėl apdaro jie metė burtus."
Taip ir padarė kareiviai.
25 O netoliese, prie Jėzaus kry-
žiaus stovėjo Jo motina ir Jo moti-
nos sesuo Marija, Kleopo žmona ir
Marija iš Magdalos.
26 Kai Jėzus matė Savo motiną
ir tą mokytinį, kurį Jis my-
lėjo, čia bestovinčiu, tarė Jis Savo
motinai: "Moterie, štai, tavo
sūnus!"
27 Tada Jis kreipėsi į mokytinį,
tardamas: "Štai, tavo motina!" Ir
nuo tos valandos pasiėmė moky-
tinis ją pas save.
28 Po to, žinodamas Jėzus, kad
viskas jau įgyvendinta, tarė Jis,
kad Raštas išsipildytų: "Aš
trokštu!"
29 Ir buvo ten padėtas indas, actu
pripiltas. Acte pamirkytą kem-
pinę jie užmovė ant izopo lazdos ir
prikėlė ją prie Jo lūpų.
30 Jėzus paragavo actą ir tarė
"Atlikta" ir nuleidęs galvą, ati-
davė dvasią.
31 Žydai nenorėjo lavonų ant
kryžiaus per Sabatą palikti, ka-
dangi tai buvo pasiruošimo diena
didelių iškilmių šventei ir todėl
jie prašė Piloto, kad leistų jiems
blauzdas palaužti ir juos nuo kry-
žiaus nuimti.
32 Tai atėjo kareiviai ir palaužė
blauzdas pirmojo ir antrojo,
kuriuodu su Juomi nukryžiuotu
buvo.
33 O kai jie atėjo prie Jėzaus ir
pamatė, kad Jis jau buvo numiręs,
tai jie Jam Jo kojų nelaužė,
34 bet vienas kareivis pravėrė Jo
šoną ietimi, kad tuojau kraujas ir
vanduo iš to pasileido.
35 Ir tas, kuris tai regėjo, paliu-
dyjo tai ir jo paliudyjimas yra tei-
singas. Ir jis tiesą žino, tiesą
kalbėdamas, kad ir jūs tikėtumėte.
36 Nes tatai taip įvyko, kad
Raštas išsipildytų, 2 Moz. 12:46,
"Jo kaulų nė vieno neturite
sulaužyti'.
37 Ir taip pat Rašte pasakyta, Zek.
12:10, "Ir jie pamatys tą, kurį
jie perdūrė'.
38 Po to prašė Juozėpas iš Ari-
matėjos, kuris buvo Jėzaus nevie-
šas mokytinis iš baimės dėl žydų
iš Piloto leidimą nuimti Jėzaus la-
voną. Pilotas sutiko ir jis atėjo ir
nuėmė Jėzaus lavoną.
39 O atėjo ir Nikodėmas, kuris
nakties metu buvo aplankęs Jėzų,
atsinešdamas apie šimtą svarų
aloės, sumaišytos su mira.
40 Juodu ėmė Jėzaus lavoną ir
suvyniojo tą drobėmis su tuo mi-
šiniu ir paruošė jį laidotuvėms
pagal žydų paprotį.
41 Netoli nuo tos vietos, kur Jį
nukryžiavo, buvo sode naujas ka-
pas, į kurį dar niekas nebuvo
padėtas.
42 Ten juodu padėjo Jėzų dėl
žydų pasiruošimo dienos ir ka-
dangi tas kapas arti buvo.

20

Kristus Prisikėlė, Pasirodė

1 Pirmąją savaitės dieną,
labai anksti, dar neišaušus, atėjo
Marija iš Magdalos pas kapą ir
išvydo akmenį nuo kapo angos
atristą.
2 Tai nubėgo ji pas Simoną Pe-
trą ir pas aną mokytinį, kurį
Jėzus mylėjo, ir papasakojo jiem-
dviem, kad Jėzus esąs paimtas
ir ji nežinanti, kur jie Jį padėję.
3 Tai išėjo Petras ir antrasis
mokytinis ir atėjo prie kapo.
4 O juodu išbėgo kartu, bet an-
trasis mokytinis pralenkė Petrą ir
atvyko prie kapo pirmiau.
5 Jis pasilenkė ir pamatė dro-
bules sudėtas, bet pats į vidų
neįėjo.
6 Tai atvyko po jo ir Simonas

Petras ir įėjo į kapą ir išvydo
drobules sudėtas,
7 o skepetą, kuria Jėzaus galva
apvyniota buvo, atskirai suvyniotą
ir ne kartu su drobulėmis, bet
kitoje vietoje padėtą.
8 Tai įžengė ir antrasis mokytinis,
kuris prie kapo pirmiau atbėgęs
buvo, ir pamatė ir įtikėjo.
9 Nes jiems dar nebuvo Raštas
paaiškėjęs, kad Jis turėsiąs keltis
iš numirusiųjų.
10 Tada grižo tuodu mokytiniu į
namus.
11 Bet Marija pasiliko lauke prie
kapo, verkdama. Ir beverkdama, ji
pažvilgterėjo į kapą
12 ir pamatė du angelu baltais rūbais
besėdinčiu, vieną prie galvos,
kitą prie kojų galo, kur
Jėzaus lavonas buvo buvęs.
13 O tuodu paklausė jos: "Moteriške,
ko verki?" Ji atsiliepė
jiemdviem: "Jie atėmė mano
Viešpatį ir aš nežinau, kur jie Jį
padėjo."
14 Beatsiliepdama jiems, ji atsisuko
atgal ir pamatė Jėzų bestovintį,
bet neatpažino Jo, kad tai
Jis esąs.
15 Jėzus tarė jai: "Moteriške, ko
verki ir ko ieškai?" Ji pagalvojo, kad
tai esąs daržininkas ir paklausė
Jo: "Viešpatie, ar Tu Jį nusinešei?
Pasakyk man, kur Tu Jį padėjai,
kad aš Jį pasiimčiau."
16 Jėzus kalbino ją: "Marija!"
Tai ji atsigręžė ir tarė Jam: "Rabūni,
tai reiškia hebrajų kalba
"Mokytojau".
17 Jėzus tarė jai: "Neliesk Manęs,
nes dar neužžengiau pas Savo
Tėvą, bet eik pas Mano brolius ir
pasakyk jiems: "Aš užžengsiu pas
Savo Tėvą ir pas jūsų Tėvą,
pas Savo Dievą ir pas jūsų
Dievą."
18 Marija Magdalietė atėjo ir
pranešė tai mokytiniams: "Aš regėjau
Viešpatį, ir Jis man tatai
pasakė."
19 O tos pačios pirmosios savaitės
dienos vakare mokytiniai
buvo susirinkę ir turėjo duris užsirakinę
dėl žydų ir štai, Jėzus atėjo
ir atsistojo į jų vidurį, tardamas:
"Ramybė jums!"
20 Pasakęs tai, Jis parodė jiems
Savo rankas ir šoną. Ir mokytiniai
prasidžiugo, Viešpatį išvydę.
21 Ir Jėzus tarė jiems pakartotinai:
"Ramybė jums! Kaip Tėvas
Mane siuntė, taip Aš ir jus siunčiu!"
22 Tai pasakęs, kvėpė Jis į juos,
tardamas: "Imkite Šventosios
Dvasios!
23 Kam jūs nuodėmes atleisite,
tam jos bus atleistos. O kam jūs
neatleisite, tam jos nebus atleistos."
24 O Tomas, vienas iš anų Dvylikos,
Dvyniu vadinamas, nebuvo
su jais, kai Jėzus atėjo.
25 Togidėl ir tarė jam kiti mokytiniai:
"Mes regėjome Viešpatį."
Bet jis atsiliepė jiems: "Kai pamatysiu
Jo rankų vinių žymes ir
įdėsiu savo pirštą į tas vietas
ir savo ranką į Jo šoną, tai
įtikėsiu."
26 Po aštuonių dienų jie vėl
buvo susirinkę ir turėjo duris užsirakinę
ir Tomas buvo su jais ir Jėzus
stojosi jų vidurin ir tarė:
"Ramybė jums!"
27 O Tomui Jis tarė: "Duok savo
pirštą ir apžiūrėk Mano rankas,
ištiesk savąją ranką ir įdėk
ją į Mano šoną ir įsitikink ir
neabejok!"
28 Tomas tarė Jam, atsakydamas:
"Mano Viešpatie ir Mano Dieve!"
29 Jėzus atsakė jam: "Tomai, kadangi
tu pamatei, todėl tu įtikėjai.
Išganytingi yra tie, kurie nemato, o
tačiau tiki."
30 Ir daugelį kitų stebuklų
padarė Jėzus Savo mokytinių akivaizdoje,
kurie neužrašyti šiose
knygose.
31 Bet šie yra parašyti, kad
tikėtumėte Jėzų esantį Kristų,
Dievo Sūnų ir kad, tikėdami, turėtumėte
gyvenimą Jo vardan.

21

Prie Tiberijos Marių

1 Po šių įvykių pasirodė
Jėzus Savo mokytiniams prie Tiberijos
marių sekančiu būdu.

2 Susirinkę buvo Simonas Pe-
tras, Tomas, Dvyniu vadinamas,
Natanaėlis iš Kanos, Galilėjos, Za-
bedajo du sūnu ir du kitu Jo
mokytinių.
3 Simonas Petras tarė jiems: "Aš
einu žvejoti." Tai jie atsiliepė: "Ir
mes eisime kartu su tavimi." Taip
jie ėjo ir tuojau sėdo į laivą, bet
tą naktį nieko nesugavo.
4 O jau praaušus, Jėzus stovėjo
ant kranto. Bet mokytiniai neži-
nojo, kad tai Jėzus buvo.
5 Jėzus tarė jiems: "Vaikeliai, ar
neturite ko pavalgyti? Jie atsiliepė
Jam: "Neturime."
6 Bet Jis tarė jiems: "Išmeskite
tinklą laivo dešinėje pusėje, tai
sugausite." Taip jie ir išmetė ir
neįstengė jo patraukti dėl žuvų
gausybės.
7 Tada tarė tas mokytinis, kurį
Jėzus mylėjo, Petrui: "Tai Vieš-
pats!" Petras, išgirdęs, kad tai
Viešpats esąs, užsivilko marški-
nius, kadangi jis neapsirengęs bu-
vo, ir šoko į marias.
8 Kiti mokytiniai yrėsi laivu,
traukdami tinklą su žuvimis, nes
jie nebuvo toli nuo kranto, tik apie
90 metrų.
9 Kai jie išlipo į krantą, pa-
matė jie žėrinčias anglių žarijas ir
žuvį ant jų uždėtą ir duonos.
10 Tai tarė jiems Jėzus: "Atneš-
kite tų savo sugautųjų žuvų."
11 Simonas Petras įlipo į lai-
velį ir užvilko tinklą ant kranto,
pilną didelių žuvų, kurių
buvo 153. Bet tinklas nesutrūko,
nors jų ir tiek daug buvo.
12 Jėzus tarė jiems: "Ateikite pa-
pusryčiauti." Bet nė vienas iš mo-
kytinių nedrįso Jo klausti: "Kas
Tu esi?" Nes jie žinojo, kad tai buvo
Viešpats.
13 Tai atėjo Jėzus, ėmė duonos ir
davė jiems, taip pat ir žuvies.
14 Tai buvo jau trečias įvykis,
kai Jėzus, iš numirusiųjų prisi-
kėlęs, Savo mokytiniams pasirodė.
15 O kai pabaigė pusryčius val-
gyti, tarė Jėzus Simonui Petrui:
"Simonai, Jono sūnau, ar tu Mane
labiau myli, negu šie?" Jis atsi-
liepė: "Taip, Viešpatie, Tu žinai, kad
aš Tave myliu. Jėzus sako jam:
"Ganyk Mano ėryčius!"
16 Ir Jis sako jam antrą kartą:
"Simone, Jono sūnau, ar myli
Mane?" Jis atsiliepė: "Taip, Vieš-
patie, Tu žinai, kad aš Tave myliu."
Jis sako jam: "Ganyk Mano aveles!"
17 Ir trečiu kartu Jis jam sakė:
"Simone, Jono sūnau, ar myli
Mane?" Petras nusiminė, kad Jis
jau trečiu kartu į Jį kreipėsi,
klausdamas: "Ar myli Mane?" Jis
atsiliepė: "Viešpatie, Tu viską ži-
nai, Tu žinai, kad aš Tave myliu."
Jėzus sako jam: "Ganyk Mano
aveles!"
18 Iš tiesų, iš tiesų sakau tau,
kai jaunesnis buvai, tai pats apsi-
juosei ir vaikščiodavai, kur norė-
davai. Bet, kai pasensi, tai ištiesi
savo rankas ir kitas tave apjuos ir
ves tave ten, kur nenori.
19 O tai Jis kalbėjo nurodydamas,
kuria mirtimi jis pagarbinsiąs
Dievą. Ir tai pasakęs, tarė Jis jam:
"Sek Mane!"
20 Petras atsigręžė ir pamatė
užpakalyje besekantį tą moky-
tinį, kurį Jėzus mylėjo, kuris taip
pat glaudėsi prie Jėzaus krūtinės
vakarienės metu ir Jo klausė:
"Viešpatie, kuris yra tas iš mūsų,
kuris Tave išduosiąs?"
21 Petras, tai išvydęs, tarė Jėzui:
"Viešpatie, o kaip bus su šiuomi?"
22 Jėzus atsiliepė: "Jei Aš noriu,
kad jis pasiliktų tol, kol Aš ateisiu,
tai tas tavęs neliečia, sek mane!"
23 Tai pasklido mintis brolių
tarpe, kad šis mokytinis
nemirsiąs, nors Jėzus nesakė, kad
jis nemirsiąs, o "jei Aš noriu, kad
jis išliktų, kol sugrįšiu, tai tas
tavęs neliečia."
24 Tai yra tas mokytinis, kuris
liudyja apie šiuos įvykius, ku-
riuos jis aprašė. Ir mes žinome, kad
jo liudyjimas yra teisybė.
25 Jėzus nuveikė dar ir daugelį
kitų darbų. Jei visus juos sura-
šytume, tai visas pasaulis netal-
pintų knygų, kurios būtų
prirašytos.

ŠVENTOJO LŪKO APRAŠYTIEJI APAŠTALŲ DARBAI

1

Kristaus Dangunžengimas

1 Pirmame pranešime, mielas Teofile, aš parašiau visa apie tai, ką Jėzus pradėjo daryti ir mokyti,
2 iki tos dienos, kurią Jis buvo paimtas dangun, kai Jis per Šventąją Dvasią buvo davęs įsakymus Savo pasirinktiems apaštalams,
3 kuriems Jis po Savo kentėjimo Pats gyvas pasirodė ir įvairiai apsireiškė ir buvo jų matomas per 40 dienų ir kalbėjo su jais apie Dievo karalystę.
4 Ir susišaukęs juos, liepė jiems neišeiti iš Jerūzalės, bet laukti Tėvo pažadėjimo, tarė Jis: "Apie kurį girdėjote iš Manęs."
5 Nes Jonas krikštė vandeniu, o už kelių dienų jūs būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia.
6 Bet tie, kurie susirinkę buvo, paklausė Jo: "Viešpatie, ar Tu šiuo metu vėl atstatysi Izraėlio karalystę?"
7 O Jis atsiliepė jiems: "Jums nėra žinotina nei metas, nei valanda, kuriuos Tėvas yra pasirinkęs Savąja valia.
8 Bet jūs būsite galingi, kai Šventoji Dvasia užeis ant jūsų ir jūs būsite Mano liudininkais Jerūzalėje ir visoje Jūdėjoje, Samarijoje ir iki žemės pakraščių."
9 Jam tai pasakius ir jiems bežiūrint, buvo Jis paimtas augštyn ir debesis nusinešė Jį iš po jų akių.
10 Ir kai jie Jį savo akimis palydėjo beužžengiant į dangų, štai du vyru, baltais rūbais stovėjo prie jų,
11 tardamu: "Vyrai, galilėjiečiai, ko jūs čia stovite ir žiūrite į dangų? Šis Jėzus, kuris buvo paimtas dangun, ateis vėl taip, kaip jūs Jį matėte dangun užžengiant."
12 Tai sugįžo jie į Jerūzalę nuo kalno, kuris vadinamas Alyvų kalnu ir yra apie Sabatos, tai yra, apie 1.1 km kelio nuo Jerūzalės.
13 Sugrįžę, jie užėjo į viršutinę patalpą, kurioje jie paprastai susirinkdavo. Ir tai buvo Petras, Jonas, Jokūbas, Andriejus, Pilypas ir Tomas, Baltramiejus ir Matas, Alfajo sūnus Jokūbas, Simonas Uolusis ir Jokūbo sūnus Jūdas.
14 Šie visuomet susirinkdavo ir meldėsi nuoširdžiai su moterimis ir Marija, motina Jėzaus ir Jo broliais.
15 Tomis dienomis atsistojo Petras savo brolių tarpe, kurių buvo susirinkę apie 120 asmenų ir tarė:
16 "Vyrai, broliai, Raštas turėjo išsipildyti, kurį prieš tai Šventoji Dvasia skelbė Dovydo žodžiais apie Jūdą, kuris parodė kelią tiems, kurie Jėzų suėmė.
17 Jis buvo priskaitytas prie mūsiškių ir tas pareigas gavęs su mumis.
18 Šis nusipirko savo nusikaltimo pinigais dirvą, pasikorė ir krisdamas pusiau pertrūko, kad jo visi viduriai išsileido.
19 Ir tai sužinojo visos Jerūzalės gyventojai, kad ta dirva buvo praminta Akeldama, tai yra kraujo dirva.
20 Nes Psalmių knygose parašyta, Ps. 69:26, 109:8, "Jo gyvenamoji tebūna apleista ir niekas joje tenegyvena ir jo pareigos tetenka kam nors kitam."
21 Todėl mums reikia išsirinkti vieną vyrą iš tų, kurie visą laiką su mumis buvo, Jėzui mūsų tarpe įeinant ir išeinant,
22 nuo Jono krikšto iki tos dienos, kai Jis paimtas buvo, kad būtų liudininku Jo prisikėlimo kartu su mumis.
23 Ir pasiūlytu buvo du: Juozė-

pas, vadinamasis Barsabas, pravarde Justas ir Motiejus.
24 Ir jie meldėsi, tardami: "Viešpatie, kuris Tu visų širdis pažįsti, parodyk mums, kurį esi Sau išsirinkęs,
25 kad vienam iš tų tektų pareigos ir apaštalų tarnyba, iš kurių Jūdas išėjo, kad į savąją vietą nueitų.
26 Ir dėl šių dviejų jie metė burtus. Ir burtas krito Motiejui, kuris buvo priskaitytas prie vienuolikos apaštalų.

2

Šventoji Dvasia—Pirmosios Sekminės

1 Sekminių dienai atėjus, visi buvo susirinkę vienoje vietoje.
2 Staiga atūžė ūžesys iš dangaus lyg kokio smarkaus vėjo, kuriuo prisipildė visi namai, kuriuose jie sėdėjo.
3 Ir jiems pasirodė lyg kokie ugnies liežuvėliai, kurie atsiskirdami vienas nuo kito, ant kiekvieno iš jų nusileido.
4 Ir jie visi prisipildė Šventąja Dvasia ir kai Šventoji Dvasia atvėrė jų burnas, tai jie kalbėjo kitoniškais išsireiškimais.
5 O Jerūzalėje buvo pamaldžių žydų iš įvairiausių tautų po dangumi.
6 Ūžesiui prasidėjus, susiėjo minia žmonių, kurie buvo nustebinti, kai jų kiekvienas išgirdo kalbant savąja tarme.
7 Nusigandę ir nustebinti, jie tarė: "Ar jie visi nėra galilėjiečiai, kurie čia šneka?
8 Kaip mes visi čia girdime kalbant savo gimtąja kalba,
9 partai, medai, elamiečiai ir Mezopotamijos, Jūdėjos, Kapadokijos, Ponto ir Azijos,
10 Frigijos ir Pamfilijos Egipto, Libijos-Kirėnės sričių gyventojai ir Romos laikinieji ateiviai,
11 žydai, į žydus perėjusieji, kretiečiai ir arabai, mes girdime mūsų kalbomis didelius Dievo darbus skelbiant."
12 Ir jie visi stebėjosi, išsigandę, vienas kitą ramindami: "Kas iš to bus?"
13 Kai kurie šaipėsi ir pajuokdami tarė: "Jie saldaus vyno prisigėrę."
14 Tai atsistojo Petras su Vienuolika ir pakeltu balsu į juos kalbėjo: "Jūs vyrai, žydai, ir Jerūzalės visi gyventojai, tebūna jums tatai žinoma ir kreipkite dėmesį į mano žodžius!
15 Nes šie nėra girti, kaip galvojate, kadangi dar tik devinta valanda ryto.
16 O tai yra, ką pranašas Joėlis jau yra pasakęs, Joėl 3:1-5:
17 Paskutinėmis dienomis atsitiks, sako Dievas, Aš išliesiu Savosios Dvasios ant viso kūno ir jūsų sūnūs ir jūsų dukterys pranašaus ir jūsų jaunikaičiai turės regėjimų ir jūsų senieji sapnus.
18 Aš išliesiu tos Savosios Dvasios ir ant tarnų bei tarnaičių tomis dienomis ir jie pranašaus.
19 Ir Aš darysiu stebuklus augštai danguje ir ženklus žemai žemėje, kraują, ugnį ir dūmų smalktį.
20 Saulė pavirs tamsybe, mėnulis krauju prieš ateinant didingajai ir šlovingajai Viešpaties dienai.
21 Ir tada taip bus, kad kiekvienas, kuris Viešpaties vardo melsis, tas bus išganytas.
22 Vyrai, izraelitai, paklausykite šių žodžių: "Jėzų iš Nazareto, kurį Dievas buvo išaugštinęs galingais žygiais, didingais stebuklais bei ženklais jūsų tarpe, kaip jūs patys tai žinote,
23 kurį Dievas numatė ir nusprendė atiduoti, tą jūs neteisiųjų rankomis prikalėte prie kryžiaus ir nužudėte.
24 Tą Dievas prikėlė, atpalaiduodamas Jį nuo mirties kančių, nes buvo neįmanoma, kad mirtis Jį užvaldytų.
25 Nes apie Jį sako Dovydas, Ps. 16:8-11, 'Jis yra visuomet mano a-

kivaizdoje, Jis yra mano dešinėje,
kad nesuklupčiau.
26 Todėl yra mano širdis linksma
ir mano liežuvis džiaugiasi ir mano
kūnas ilsėsis viltimi,
27 kadangi Tu mano sielos nepa-
liksi pragare, neigi leisi, kad Tavo
Šventasis gautų patrešti.
28 Tu man parodei gyvenimo ke-
lius, Tu mane džiuginsi, būdamas
su manimi.'
29 Vyrai, mieli broliai, leiskite
man drąsiai kalbėti apie mūsų
sentėvį Dovydą, kuris yra miręs
ir palaidotas ir jo kapas yra užsi-
likęs pas mus iki šių dienų.
30 Jis buvo pranašu ir žinojo, kad
Dievas prisiektinai prižadėjo, kad
jo palikuonis užimsiąs jo sostą.
31 Jis numatė ir skelbė Kristaus
prisikėlimą, kad Jis nepaliksiąs
pragare ir Jo kūnas negausiąs
patrešti.
32 Dievas prikėlė šitą Jėzų ir
mes visi esame to liudininkai.
33 Dievo dešinės išaugštintas, Jis
gavo pažadėtosios Šventosios Dva-
sios iš Tėvo ir Tą išliejo dabar,
kaip jūs čia matote ir girdite.
34 Nes Dovydas neužžengė dan-
gun, bet sako, kad Viešpats taria
Mano Viešpačiui 'Sėskis Mano
dešinėje,
35 kol Tavo priešus padėsiu kaip
kréslelį po Tavo kojomis.'
36 Taigi, teįsisąmonina visi
Izraėlio namai, kad Dievas šį
Jėzų, kurį jūs nukryžiavote,
Viešpačiu ir Kristumi padaręs yra."
37 O kai jie tai išgirdo, tai jie buvo
savo širdyse labai giliai paliesti ir
klausė Petro ir kitų apaštalų:
"Vyrai, mieli broliai, ką mes tu-
rime daryti?"
38 Petras tarė jiems: "Prisivers-
kite ir kiekvienas tesikrikštydina
vardan Jėzaus Kristaus, kad jums
nuodėmės būtų atleistos ir jūs
gautumėte Šventosios Dvasios
dovaną.
39 Nes tatai yra pažadėta jums ir
jūsų vaikams ir tiems, kurie dar
toli tebėra, kuriuos Dievas, mūsų
Viešpats pasišauks.
40 Ir dar daugeliu kitų žodžių
jis liudyjo ir graudeno, tardamas:
"Leiskite išsivaduojami nuo šios
pagedusios kartos."
41 Taip krikštydinosi tie, kurie jo
žodį mielai priėmė, tą dieną
prisidėdami prie jų apie 3000
sielų.
42 Jie nuosekliai laikėsi apaštalų
mokslo, uoliai dalyvaudami jų
šventosios vakarienės ir maldos
susirinkimuose.
43 Ir baimė apėmė visas sielas,
apaštalams padarant įvairiausių
ženklų bei stebuklų.
44 Visi įtikėjusieji laikėsi kartu
ir dalinosi visa kuo su kitais.
45 Savo turtus jie parduodavo ir
juos padalindavo tiems, kuriems jie
reikalingi buvo.
46 Kasdien jie visuomet kartu bū-
davo bažnyčioje, švęsdami
šventąją vakarienę, tai vienur,
tai kitur namuose, priimdami maisto
dovanas džiaugsmingomis bei
skaisčiomis širdimis,
47 garbindami Dievą, susilauk-
dami visų žmonių prielankumo.
Ir Viešpats kasdien didino jų su-
sirinkimą tais, kurie buvo išganyti.

3

Petras Liudyja, Gydydamas

1 Vieną dieną ėjo Petras ir
Jonas apie trečiąją valandą į
šventovę pasimelsti.
2 Tuo metu buvo vyras, iš pri-
gimties raišas, nešamas, kurį kas-
dien atgabendavo prie Gražiųjų
vartų, kur jį padėtų, kad jis
elgetautų, žmonėms einant į
bažnyčią.
3 Tas pamatė Petrą ir Joną
einančiu į bažnyčią ir prašė
vargdienio dovanėlės.
4 Petras su Jonu pažvelgė į jį
ir tarė jam: "Pasižiūrėk į mudu!"
5 Ir jis pasižiūrėjo į juodu ir
tikėjosi ką nors gausiąs.
6 Bet Petras atsiliepė: "Sidabro
ir aukso aš neturiu, bet ką turiu,
tai duodu tau. Vardan Jėzaus

Kristaus iš Nazareto kelkis ir
vaikščiok!"
7 Ir jis nutvėrė jį už dešinės
rankos ir atitiesė jį ir jo kojos bei
pėdos sustiprėjo,
8 kad jis pašoko ir galėjo eiti ir
stovėti ir nuėjo su jais į šventovę,
vaikščiojo ir šokinėjo, garbindamas
Dievą.
9 Ir visi žmonės matė jį vaikš-
čiojantį ir garbinantį Dievą.
10 Visi jį atpažino, kad jis buvo
tas, kuris prie Gražiųjų vartų
sėdėdavo, elgetaudamas. Ir jie buvo
labai nustebinti ir susijaudinę dėl
šio įvykio.
11 O kai raišasis pasveiko, laikėse
jis prie Petro ir Jono taip vadina-
mame Šelomono prieangyje, kur
susirinko daugelis žmonių ir labai
stebėjosi.
12 Kai Petras tai pastebėjo, tarė
jis miniai :"Izraelitai, ko taip ste-
bitės ir ko žiūrite į mudu, lyg
mudu savo jėgomis ar pamaldumu
padarėme jį vaikščiojantį.
13 Musų protėvių Abraomo,
Izaoko, Jokūbo Dievas pašlovino
Savo tarną Jėzų, kurį jūs iš-
davėte ir kurio užsigynėte akivaiz-
doje Piloto, kai tas Jį paleisti
norėjo.
14 Bet jūs užsigynėte Šventojo ir
Teisiojo ir prašėte, kad jums iš-
leistų galvažudį.
15 Ir jūs nužudėte Gyvasties Ku-
nigaikštį, kurį Dievas iš numi-
rusiųjų prikėlė, ką mudu galiva
paliudyti.
16 Tikėjimas Jėzaus vardu padarė
šį žmogų stiprų, kurį matote
ir pažįstate. Per tikėjimą į
Jėzų atgavo šis savo sveikatą
jūsų visų akivaizdoje.
17 Ogi dabar, mieli broliai, aš ži-
nau, kad jūs tai darėte
nesąmoningai, kaip ir jūsų
valdytojai.
18 Bet Dievo per pranašus pasa-
kytasis žodis, kad Jėzus turėsiąs
kentėti, išsipildė.
19 Todėl atgailaukite ir prisivers-
kite, kad jūsų nuodėmės būtų
išdildytos,
20 kad atgaivinimo metas ateitų
nuo Viešpaties veido ir Jis jums at-
siųstų jums paskirtąjį Jėzų
Kristų,
21 kad Jį dangus priimtų tol,
kol visa bus atnaujinta, apie ką
Dievas yra kalbėjęs iš senų laikų
per Savo šventuosius pranašus nuo
pasaulio prasidėjimo.
22 Nes Mozė yra sakęs: "Vieš-
pats, jūsų Dievas prikels jums
pranašą iš jūsų brolių, kaip
mane. To klausykite visame, ką
tik Jis jums pasakys.
23 Ir atsitiks, kad ta siela, kuri Jo
neklausys, bus iš žmonių
išnaikinta."
24 Visi pranašai, pradedant su
Šemūėliu ir vėlesnieji, kurie tik
pranašavo, yra skelbę apie šitas
dienas.
25 Jūs esate ainiai pranašų ir
sandoros, kurią Dievas padarė su
jūsų protėviais, kai Jis Abraomui
pasakė: "Per tavo sėklą bus pa-
laimintos visos žmonijos giminės
šioje žemėje.
26 Pirmiausia atsiuntė jums Die-
vas Savo tarną Jėzų jus laiminti
ir nuvesti nuo piktojo kelio."

4

Apaštalų Persekiojimas

1 Jiemdviem tebekalbant į
minią, atėjo pas juos kunigai,
šventovės viršininkas ir sadukiečiai,
2 kurie nekentė, kad juodu
žmones mokė, skelbdamu Jėzaus
prisikėlimą iš numirusiųjų.
3 Jie suėmė juodu ir uždarė ka-
lėjime iki rytojaus, kadangi buvo
vakaras.
4 O daugelis besiklausančiųjų
jų žodžių įtikėjo, kurių skai-
čius užaugo iki 5000.
5 Kitą rytą susirinko jų vy-
resnieji ir vyriausieji su raštingai-
siais Jerūzalėje,
6 vyriausiasis kunigas Chanan-
ja, Kaiafas, Jonas Aleksandras ir
visi kiti, kurie buvo susiję su
vyriausiojo kunigo šeima.

7 Ir jie atsivedė ir pasistatė juodu
savo akivaizdon ir paklausė: "Kieno
galia ir vardu judu tai darėte?"
8 Petras, įkvėptas Šventosios
Dvasios, atsiliepė jiems: "Tautos
valdovai ir Izraėlio vyresnieji,
9 jei mudu šiandien teisiamu už
tai, kad ligoniui gera padarėme, jį
pagydydami,
10 tai jums ir visiems Izraėlio gy-
ventojams tebūna žinoma, kad var-
dan Jėzaus Kristaus iš Nazareto,
kurį jūs nukryžiavote, bet Dievas
Jį prikėlė iš numirusiųjų, stovi
šis sveikas šiandien jūsų
akivaizdoje.
11 Tai yra tas akmuo, kurį, jūs
statytojai, išmetėte ir kuris pasi-
darė kertiniu akmeniu.
12 Išganymo nėra kitame ir
žmonijai nėra duotas kitas vardas,
kuriuo mes galime išganyti būti."
13 O matydami Petro ir Jono
drąsą, jie stebėjosi, nes gerai
žinojo tuodu paprastu ir nemokytu
žmogeliu esančiu ir atpažino juodu
su Jėzumi buvusiu.
14 Bet jie matė pagydytąjį
žmogų kartu su jais stovintį ir
neturėjo nieko, kuo galėtų tam
prieštarauti.
15 Tai liepė jie jiemdviem iš tary-
bos išeiti ir jie tarėsi tarpusavyje,
keldami klausimą:
16 "Ką daryti su tais žmo-
nėmis, kadangi jų padarytasis ste-
buklas nuskambėjo po visą
Jerūzalę ir to nuneigti negalima.
17 Bet, kad tai nepaplistų per
daug toli visoje tautoje, tai už-
drauskime jiemdviem griežtai, kad
nė vienam žmogui apie tą vardą
nebekalbėtų."
18 Ir jie pasišaukė juodu ir įsakė
jiemdviem jokiu būdu nebekalbėti
ir nebemokyti Jėzaus vardu.
19 Bet Petras ir Jonas tarė jiems,
atsakydamu: "Patys sau spręskite,
ar verta Dievo akivaizdoje jūsų
labiau klausyti, negu Dievo?"
20 Juk mudu kitaip negaliva, bet
turiva tai kalbėti, ką matę ir gir-
dėję esava."
21 Bet jie pagrasino jiemdviem ir
išleido juodu, nesugalvodami, kaip
juodu pabausti dėl žmonių, kurie
liaupsino Dievą už tai, kas pada-
ryta buvo.
22 O stebuklingai pagydytasis vy-
ras buvo virš 40 metų amžiaus.
23 Kai juodu buvo paleistu, atėjo
juodu pas savuosius ir papasakojo
jiems, ką vyriausieji kunigai ir
vyresnieji iš jų reikalavo.
24 Kai jie tai išgirdo, tai jie
vienširdžiai kreipėsi į Dievą,
tardami: "Viešpatie, kuris dangų,
žemę ir jūrą, bei visą, kas toje
yra, sutvėrei,
25 kuris per Šventąją Dvasią,
mūsų protėvio Dovydo, Tavojo
tarno žodžiais kalbėjai, Ps. 2:1-2,
"Kodėl siaučia pagonys ir žmonės
prasimano tuščius niekus?
26 Žemės karaliai susieina ir ku-
nigaikščiai susirenka kartu prieš
Viešpatį ir Jo Kristų!"
27 Iš tiesų, jie yra susirinkę
šiame mieste prieš Tavo šventąjį
tarną Jėzų, kurį Tu patepei,
Herodas, Pontijus Pilotas su pago-
nimis ir Izraėlio gentimis,
28 padaryti tai, kas Tavo valia ir
galia buvo numatyta.
29 Ir dabar, Viešpatie, pažvelk į
jų grasinimą ir leisk Savo tar-
nams visu drąsumu skelbti
Tavąjį žodį.
30 Ir ištiesk Savo ranką, kad
Tavo šventojo tarno Jėzaus vardu
būtų gydoma ir daromi stebuklai."
31 Ir jiems pasimeldus, sujudėjo
ta vieta, kurioje jie buvo susirinkę
ir visi prisipildė Šventąją Dva-
sia ir skelbė Dievo žodį visu
drąsumu.
32 O visa ta daugybė tikinčiųjų
buvo vienos širdies ir vienodo nu-
sistatymo, niekas nieko nesisavino,
bet naudojosi visa kuo bendrai, ką
tik turėjo.
33 Ir taip liudyjo apaštalai galin-
gai apie Viešpaties Jėzaus
prisikėlimą ir jie visi buvo apdo-
vanoti didele malone.
34 Ir jų tarpe nebuvo nė vieno,
kuriam būtų ko nors pritrūkę. Nes
jie visi, kurie turėjo žemės ar na-

mus, pardavė tuos ir atnešė parduo-
tojo turto pinigus
35 ir padėjo tuos prie apaštalų
kojų ir davė kiekvienam, kas jam
reikalinga buvo.
36 Taip buvo čia Juozėpas, apaš-
talų Barnabo, tai reiškia Paguo-
dos sūnumi, pravarde pramintas,
levitas, kilęs iš Kipro,
37 kuris turėjo ir pardavė savo
žemę ir atnešęs pinigus, ir padėjo
juos prie apaštalų kojų.

5

Ananijas Ir Šapyra

1 Buvo žmogus, vardu Anani-
jas, kuris su savo žmona Šapyra
pardavė savo dirvą
2 ir pasilaikė dalį tų pinigų
su savo žmonos žinia ir kitus pini-
gus nunešė ir padėjo prie apaštalų
kojų.
3 O Petras paklausė: "Ananijai,
kodėl pagavo šetonas tavo širdį,
kad tu meluoji Šventajai Dvasiai,
pasilaikydamas sau dalį dirvos
pinigų?
4 Juk tu galėjai žemę sau pasi-
laikyti, o pardavęs taip pat savo va-
lioje turėti. Kodėl užsigeidei savo
širdyje tatai padaryti? Tu pamelavai
ne žmonėms, bet Dievui!"
5 Ir išgirdęs tuos žodžius, virto
jis ir išleido dvasią. Ir visus, kurie
tai girdėjo, apėmė didelė baimė.
6 Atėjo jaunikaičiai, pridengė
jį, išnešė ir palaidojo.
7 Po kurio laiko, kokių trijų
valandų, atėjo jo žmona ir neži-
nojo, kas prieš tai atsitiko.
8 O Petras paklausė jos: "Ar už
tą kainą pardavėte tą dirvą?"
Ji atsiliepė: "Taip, už tą kainą."
9 Bet Petras tarė jai: "Kodėl judu
susitarėta gundyti Viešpaties Dva-
sią? Štai, kojos tų, kurie tavo
vyrą palaidojo, yra už durų ir
jie išneš tave."
10 Ir ji čia pat sukrito prie jo
kojų ir išleido dvasią. Tai atėjo
jaunikaičiai, ir radę ją numiru-
sią, išnešė ją ir palaidojo ją
greta savo vyro.
11 Ir didelė baimė apėmė visą
susirinkimą ir visus tuos, kurie tai
išgirdo.
12 Daugelis ženklų ir stebuklų
buvo padaryta apaštalų rankomis
žmonių tarpe ir sutartinai jie rink-
davosi Šelomono prieangyje.
13 Niekas kitas nedrįso prie jų
prisidėti, nors žmonės laikė juos di-
džioje pagarboje.
14 Tačiau tikinčiųjų į Vieš-
patį skaičius vis didėjo, tiek
vyrų, tiek moterų,
15 kad jie net ligonius į gatvę iš-
nešdavo su lovomis ir su neštuvais,
kad Petrui praeinant, bent jo šešėlis
ant jų užkristų.
16 Minios net iš miestelių aplink
Jerūzalę susirinkdavo ir atgaben-
davo savo ligonius ir piktųjų
dvasių varginamuosius ir visi buvo
pagydyti.
17 Tai kėlėsi vyriausiasis kunigas
ir visi, kurie buvo su juomi iš sa-
dukiečių atskalos, ir, užsidegę
pavydu,
18 suėmė apaštalus ir uždarė juos
paprastame kalėjime.
19 Bet nakties metu atidarė Vieš-
paties angelas kalėjimo vartus, ir
išvedęs, tarė jiems:
20 "Nueikite į šventovę ir
skelbkite žmonėms visus šio gyve-
nimo žodžius."
21 Tai išgirdę, jie nuėjo anksti į
šventovę ir ten mokė. O vyriau-
siasis kunigas ir visi, kurie su juomi
buvo, susišaukė tarybą su Izraė-
lio seniūnais ir liepė atvesti juos iš
kalėjimo.
22 Tai nuėjo tarnai į kalėjimą,
ir jų ten neradę, sugrįžo ir
pranešė,
23 tardami: "Kalėjimą mes ra-
dome atitinkamai užrakintą ir sar-
gybinių saugomą, bet, kai
atidarėme kalėjimo duris, viduje nė
vieno nebuvo.
24 Kai šventovės viršininkas tai
išgirdo su vyriausiais kunigais, ne-
galėjo jie susigaudyti, kas iš to
būsią.
25 Tai atėjo vienas ir pranešė
jiems: "Štai, tie vyrai, kuriuos jūs

kalėjime uždarėte, yra bažnyčioje
susirinkę ir moko žmones."
26 Bažnyčios prižiūrėtojas nuėjo
tada su tarnais ir atsivedė juos ge-
ruoju, nes jie bijojo žmonių, kad
tie jų akmenimis nežmuštų.
27 Atvedę juos, jie pastatė juos
tarybos akivaizdon ir vyriausiasis
kunigas klausė jų, tardamas:
28 "Ar mes neuždraudėme jums
griežtai tuo vardu nebemokyti ir,
štai, visoje Jerūzalėje paplitęs jūsų
mokslas ir jūs norite to Žmogaus
kraują ant mūsų užvesti."
29 Bet Petras ir apaštalai atsakė,
tardami: "Dievo reikia labiau
klausyti, negu žmonių.
30 Mūsų tėvų Dievas prikėlė
Jėzų, kurį jūs nužudėte, paka-
bindami Jį ant kryžiaus medžio.
31 Šitą Dievas išaugštino Savo
dešine į kunigaikščius ir Išgany-
toją, kad suteiktų Izraėliui at-
gailą ir nuodėmių atleidimą.
32 Ir mes esame liudininkais šių
žodžių, kartu su Šventa Dvasia,
kurią Dievas davė tiems, kurie Jo
klauso."
33 Kai jie išgirdo tuos žodžius, tai
jie taip jautėsi įžeisti, kad jie ta-
rėsi, kaip juos užmušti.
34 Tai atsikėlė vienas iš farizie-
čių tarybos, vardu Gamalyėlis, raš-
tingas ir visų žmonių gerbiamas
ir liepė apaštalus trumpam laikui
laukan išvesti
35 ir tarė jiems: "Izraėlitai, apsi-
žiūrėkite, ką bepadarysite su tai
žmonėmis.
36 Prieš kurį laiką buvo iškilęs
Teūdas, kuris dėjosi kažkuo esąs.
Prie jo prisidėjo kokie 400 vyrų.
Bet jis buvo užmuštas ir visi, kurie
su juomi buvo susidėję, išsisklaidė
ir nuėjo niekais.
37 Po šio buvu iškilęs Jūdas iš
Galilėjos surašymo dienomis, kuris
vadovavo maištininkų gaujai ir taip
pat buvo nudėtas, kad jo pasekėjai
visi išsisklaidė.
38 Todėl sakau jums, nekiškite
pirštų prie šių žmonių ir pa-
leiskite juos. Jei šis sąjūdis iš
žmonių, tai jis išsisems,
39 jei jis iš Dievo, tai jūs jo neuž-
gniaušite, kad nepasirodytumėte
kovoją prieš Dievą."
40 Tai pakluso jie jam ir pašaukė
apaštalus, nuplakdino juos ir liepė
jiems nekalbėti Jėzaus vardan ir
paleido juos.
41 Bet jie išėjo linksmi iš tarybos
akivaizdos, kad jie vertais buvo lai-
komi dėl Jėzaus vardo išnieki-
nimą kentėti.
42 Ir jie nesiliovė kasdien
bažnyčioje ir vienur bei kitur na-
muose mokyti ir apsakyti Evange-
liją apie Jėzų Kristų.

6

Diakonų Išrinkimas

1 Tomis dienomis, kai mokinių
skaičius buvo padidėjęs, kilo mur-
mėjimas graikų prieš vietinius
žydus, kadangi jų našlės likdavo
neaprūpintos, kasdienines dovanas
paskirstant.
2 Anie Dvylika sušaukė tada
visą minią mokinių ir tarė
jiems: "Netinka mums tarnauti prie
stalų ir apleisti Dievo žodį,
3 togidėl, mieli broliai, apsižiū-
rėkite septynis vyrus, turinčius
gerą vardą ir išminties ir pilnus
Šventosios Dvasios, kuriuos mes
paskirtume tam darbui.
4 Mes pasiliksime atsidavę mal-
dai ir žodžio skelbimui."
5 Ir šitas pasiūlymas patiko visai
daugybei ir jie išrinko Steponą,
tvirto tikėjimo ir pilną Šventosios
Dvasios ir Pilypą, Prochorą,
Nikanorą, Timoną, Parmėną
ir Nikalojų, tikėjimą naujai priė-
musį iš Antiochijos.
6 Ir jie atvedė tuos apaštalų
akivaizdon ir tie pasimeldė, ant jų
rankas uždėję.
7 Taip Dievo žodis paplito ir
mokinių skaičius Jerūzalėje labai
užaugo. Pakluso tam tikėjimui ir
daugelis kunigų.
8 O Steponas, pilnas malonės ir
galybės darė stebuklus ir didingus
ženklus žmonėse.
9 Tai kilo pasipriešinimas iš tų

žydų, kurie buvę vergais, buvo
atgavę savo laisvę ir buvo kilę iš
Kirėnės ir Aleksandrijos. Tie pra-
dėjo su žydais, kilusiais iš Kilikijos
sričių ir Azijos ginčytis su
Steponu.
10 Bet jie negalėjo pasipriešinti jo
išminčiai ir Dvasiai, kuria jis
kalbėjo.
11 O tie papirko kelis vyrus, ku-
rie sakytų: "Mes girdėjome jį
šmeižiant Mozę ir Dievą."
12 Ir tie sukiršino žmones, se-
niūnus ir raštinguosius ir atėjo ir
pasigavo jį ir nusivedė jį pas
tarybos narius.
13 Jie atsivedė neteisius liudi-
ninkus, kurie tvirtino: "Tas žmogus
nesiliauja kalbėjęs prieš šventąją
vietą ir įstatymus,
14 nes mes girdėjome jį šne-
kantį, jog Jėzus iš Nazareto iš-
ardysiąs šią vietą ir
iškraipysiąs Mozės mums palik-
tus nuostatus."
15 Ir visi, kurie su tarybos nariais
sėdėjo ir į jį žiūrėjo, matė jo
veidą šviečiantį lyg kokio
angelo.

7

Stepono Kalba, Mirtis

1 Tai paklausė vyriausiasis ku-
nigas Stepono: "Ar tai tiesa?"
2 Bet jis atsiliepė: "Mieli broliai
ir tėvai, pasiklausykite. Šlovės Die-
vas pasirodė mūsų protėviui
Abraomui, jam tebeesant Mezopo-
tamijoje ir dar negyvenant Cha-
rane, 1 Moz. 12:1,
3 ir tarė jam: 'Išeik iš savo žemės
ir nuo savo giminių ir eik į šalį,
kurią Aš tau parodysiu.'
4 Tai jis apleido kaldiečių
kraštą ir apsigyveno Charane. Ir
iš čia, jo tėvui mirus, perkėlė jį
Dievas į tą kraštą, kuriame jūs
dabar gyvenate.
5 Ir nedavė jam nė pėdos savo
tėviškės dalies, bet pažadėjo tą
duoti jo sėklai po jo, jam dar jokio
vaiko neturint.
6 Dievas jam taip kalbėjo. Tavo
sėkla bus ateiviu svetimame krašte
ir privers ją tarnauti ir ją taip
žiauriai laikys 400 metų.
7 Ir tuos žmones, kuriems jie
tarnaus, Aš teisiu, sako Dievas. Ir
po to jie iškeliaus ir tarnaus Man
šioje vietoje.
8 Ir davė jam apipjaustymo san-
dorą. Ir jam gimė Izaokas, kurį
apipjaustė aštuntąją dieną.
Izaokui gimė Jokūbas, o Jokūbui
dvylika sentėvių.
9 Sentėviai pavydėjo Juozėpui ir
pardavė jį į Egiptą. Bet Die-
vas buvo su juomi,
10 išgelbėdamas jį iš visų
vargų ir duodamas jam malonės
ir išminties Egipto karaliaus Fara-
ono akivaizdoje, kuris jį paskyrė
Egipto ir visų savo namų
kunigaikščiu.
11 Tuomet užėjo badas visame
Egipte ir Kanaane ir dėl didelės
priespaudos mūsų tėvai nebetu-
rėjo kuo išsimaitinti.
12 Bet, Jokūbas, sužinojęs, jog
javų esama Egipte, išsiuntė
mūsų tėvus pirmą kartą.
13 O antru kartu leidosi Juozėpas
savo broliams atpažįstamas. Taip
paaiškėjo Faraonui Juozėpo kilmė.
14 Bet Juozėpas nusiuntė ir leido
atgabenti savo tėvą ir visas gi-
mines, iš viso 75 sielas.
15 Ir taip nusikėlė Jokūbas į
Egiptą ir numirė ten, jis ir mūsų
tėvai.
16 Ir jie yra pargabenti į Še-
kemą ir padėti į kapą, kurį
Abraomas buvo nusipirkęs iš Emoro
sūnų Šekeme.
17 O kai priartėjo pažado metas,
kurį Dievas Abraomui buvo pri-
siekęs, žmonės daugėjo ir išsipla-
tino Egipte
18 tol, kol atsirado kitas karalius,
kuris apie Juozėpą nieko nežinojo.
19 Tasai elgėsi klastingai su
mūsų tėvais ir privertė juos, kad
jie išmestų jaunuosius vaikelius,
kad tie neužaugtų.
20 Apie tą laiką gimė Mozė ir

buvo gražus vaikelis Dievo akyse,
kuris buvo tris mėnesius savo tėvo
namuose išlaikytas.
21 O kai jį išmetė, pasiėmė jį
Faraono duktė ir augino jį kaip
savo sūnų.
22 Ir Mozė buvo išmokytas visos
Egipto išminties ir buvo galingas
darbais ir žodžiu.
23 Sulaukęs 40 metų amžiaus,
užsimanė jis aplankyti savo brolius,
Izraėlio sūnus.
24 Ir pamatęs vieną neteisingai
kenčiantį, išgelbėjo jis jį, ir keršydamas
dėl skriaudžiamojo, užmušė
egiptietį.
25 Bet jis tikėjosi, kad jo broliai
išmanysią, jog Dievas jo rankomis
juos norįs išgelbėti. Bet jie
to nesuprato.
26 Ir kitą dieną atėjo jis pas
juos, kai jie tarpusavyje ginčyjosi
ir mėgino juos sutaikinti, tardamas:
"Mieli vyrai, jūs esate broliai, kam
darote neteisybę vienas kitam?"
27 O tas, kuris neteisybę darė
savo artimui, stūmė jį nuo savęs,
tardamas: "Kas paskyrė tave būti
mūsų valdovu ir mūsų teisėju?
28 Ar ir mane nori užmušti, kaip
vakar egiptietį užmušei?"
29 Bet Mozė pabėgo dėl tų žodžių
į Midianao šalį, kurioje
jam gimė du sūnu.
30 Ir po 40 metų pasirodė jam
dykumoje Synajo kalno erškėčio
krūmo liepsnoje Viešpaties angelas.
31 Mozė buvo nustebintas tuo apsireiškimu
ir žengdamas artyn pasižiūrėti,
išgirdo jis Viešpaties
balsą:
32 "Aš esmi Dievas tavo tėvų,
Dievas Abraomo, Dievas Izaoko ir
Dievas Jokūbo." Tada pradėjo
Mozė taip drebėti, kad nebedrįso
artyn eiti ir pasižiūrėti.
33 O Viešpats tarė jam: "Išsiauk
savo kurpes nuo savo kojų, nes
vieta, kurioje tu stovi, yra šventa
žemė.
34 Aš tikrai žvelgte įžvelgiau
Savo Egipte esančių žmonių
priespaudą ir girdėjau jų dejones
ir nužengiau juos išgelbėti.
Eikš šen, Aš siųsiu tave į
Egiptą."
35 Tą Mozę, kurio anie užsigynė,
tardami, kas tave paskyrė būti
mūsų valdovu ir teisėju, siuntė
Dievas valdovu ir vaduotoju, angelui
vadovaujant, kuris jam buvo
pasirodęs krūme.
36 Tas išvedė juos, padarydamas
stebuklus ir ženklus Egipte, Raudonojoje
jūroje ir per 40 metų
dykumose.
37 Tai yra tas Mozė, kuris Izraėlio
sūnums pasakė: "Pranašą jums
Viešpats, jūsų Dievas, prikels, kaip
mane, iš jūsų brolių tarpo, to
klausykite."
38 Jis yra tas, kuris buvo žmonių
susirinkime dykumose su angelu ir
su mūsų tėvais, kuris su juomi
kalbėjo Synajo kalne ir gavo mums
perduoti gyvasties žodžius.
39 Jūsų tėvai nenorėjo jam paklusti,
bet varė jį nuo savęs, savo
širdimis krypdami į Egiptą,
40 tardami Aharonui: "Padirbk
mums dievus, kurie mums vadovautų,
nes mes nežinome, kas atsitiko
Mozei, kuris mus iš Egipto
išvedė."
41 Ir jie tada pasidirbo veršį,
aukojo stabams aukas ir džiaugėsi
savo rankų darbu.
42 Ir Dievas nusigręžė nuo jų ir
paliko juos tarnauti dangaus daugybėms,
kaip pranašo knygoje parašyta,
Amos 5:25-27: "Ar jūs iš
Izraėlio namų bent kartą per 40
metų Man aukojote kokį gyvulį,
keliaudami dykumose?
43 Jūs nešiojote aplink Molocho
palapinę ir Romfos dievaitės
žvaigždę, stabus, kuriuos pasidirbote
garbinti. Todėl Aš ištremsiu jus
anapus Babylono."
44 Mūsų protėviai turėjo su savimi
dykumoje Sandoros skrynią.
Ji buvo taip padirbta, kaip Dievas
Mozei buvo įsakęs, pagal jam
parodytą pavyzdį,
45 kurią mūsų tėvai perėmė ir
atsigabeno su Jehošua į tą

kraštą, kuriame pagonys gyveno,
kuriuos Dievas išvarė pirm mūsų
tėvų ir ji pasiliko tame krašte ligi
Dovydo laikų.
46 Šis susilaukė malonės iš Dievo
ir meldė, kad galėtų surasti na-
mus Jokūbo Dievui.
47 Bet Šelomonas pastatė Jam
namus.
48 Nes Augščiausiasis negyvena
rankomis pastatytose šventovėse,
kaip pranašas skelbia, Ješ. 66:1-2.
49 "Dangus yra Mano sostas, o
žemė Mano kojų krėslelis. Ko-
kius namus Man pastatytumėte,
klausia Viešpats, ir kur būtų Mano
poilsio vieta?
50 Ar visa tai nepadaryta Mano
rankomis?
51 Jūs kietasprandžiai su neapi-
pjaustytomis širdimis ir ausimis!
Jūs visada, kaip ir jūsų tėvai, pa-
sipriešinate Šventajai Dvasiai.
52 Ar buvo koks pranašas, kurio
jūsų tėvai nepersekiojo ir neuž-
mušė, kurie jau prieš tai buvo skelbę
šio Teisiojo atėjimą, kurį jūs da-
bar išdavėte ir nužudėte?
53 Jūs gavote Įstatymą ange-
lams pasitarnaujant, bet jo
nesilaikėte."
54 Kai jie tatai išgirdo, griežė jie
dantimis prieš jį ir buvo be galo
įniršę.
55 O jis buvo pilnas Šventosios
Dvasios, žiūrėjo į dangų ir iš-
vydo šlovę Dievo ir Jėzų Dievo
dešinėje stovintį
56 ir tarė: "Štai aš regiu atvirą
dangų ir Žmogaus Sūnų deši-
nėje stovintį."
57 Bet jie, garsiai rėkdami, už-
siėmė savo ausis ir staiga puolė ant
jo,
58 išsivarė jį iš miesto ir už-
mušė jį akmenimis. Ir liudininkai
pasidėjo savo drabužius prie kojų
jaunuolio, kuris vardu buvo Saulius
59 ir akmenimis mušė Steponą,
kuris meldėsi, prašydamas: "Vieš-
patie, Jėzau, priimk mano
dvasią!"
60 Atsiklaupęs, jis garsiai meldė:
"Viešpatie, neužskaityk jiems šios
nuodėmės!" Ištaręs tuos žodžius,
jis užmigo.

8

Pilypo Veikla

1 Saulius davė savo pritarimą
Steponą nužudyti. Tomis dieno-
mis prasidėjo didelis bažnyčios
persekiojimas Jeruzalėje, kad jie visi
išsisklaidė po visą Jūdėją ir Sa-
mariją, išėmus apaštalus.
2 Dievobaimingi žmonės palai-
dojo Steponą ir jį labai
apraudojo.
3 O Saulius ardė susirinkimus,
nutverdamas vyrus ir moteris ir
atiduodamas juos į kalėjimą.
4 Tie, kurie buvo išsisklaidę,
skelbė žodį aplink bekeliaudami.
5 Į vieną miestą atėjęs, Pi-
lypas, apsakė Kristų.
6 O žmonės sutardami, klausėsi
Pilypo, kaip jis jiems skelbė ir ste-
buklus darė.
7 Nes piktos dvasios išėjo žiau-
riai rėkdamos iš daugelio vargi-
namųjų. Daugelis kaulige
sergančiųjų bei raišųjų buvo
pagydyti.
8 Ir taip visas miestas džiaugs-
mingai nusiteikė.
9 Iš seno tame mieste buvo žmo-
gus vardu Simonas, kuris užsiim-
davo žyniavimu ir apgaudinėdavo
Samarijos gyventojus iki tol,
nuduodamas, kad jis kažkuo esąs.
10 Visi žmonės nuo mažiausio iki
didžiausio buvo juo taip susižavėję,
kad jie jį Dievo jėga ir didžiąja
galybe vadino.
11 Ir jie buvo prie jo prisirišę, ka-
dangi jis buvo savo kerėjimais juos
užbūręs.
12 O kai jie Pilypui pamokslau-
jant apie Dievo karalystę ir Jėzaus
Kristaus vardą įtikėjo, tai lei-
dosi vyrai ir moterys pasikrikštyti.
13 Tikėti pradėjo ir tas Simonas
ir leidosi pasikrikštyti ir laikėsi su
Pilypu ir jis stebėjosi, matydamas
tokius ženklus ir galingai daromus
darbus.
14 Kai apaštalai Jeruzalėje iš-

girdo, kad Samarija Dievo žodį
priėmusi, nusiuntė jie ten Petrą ir
Joną,
15 kuriuodu atvykusiu, meldėsi už
juos, kad jie gautų Šventąją
Dvasią.
16 Nes Šventoji Dvasia nebuvo
jų dar aplankiusi, o jie vos buvo
pakrikštyti Viešpaties Jėzaus
vardan.
17 Tai uždėjo juodu savo rankas
ant jų ir jie gavo Šventosios
Dvasios.
18 O Simonas, matydamas, kad
rankų uždėjimu suteikiama Šven-
toji Dvasia, ėmė ir pasiūlė jiems
pinigų,
19 paprašydamas: "Duokite ir
man tą galią, kad kas gautų
Šventosios Dvasios, jei ant ko savo
rankas uždėčiau."
20 Bet Petras asiliepė jam: "Kad
tu prapultumei su visais savo pini-
gais, galvodamas tą Dievo do-
vaną už pinigus nupirksiąs.
21 Šioje tarnyboje tu neturi nei
jokios dalies, nei teisės, nes tu savo
širdimi neesi susiderinęs su Dievu.
22 Todėl atgailauk dėl šio savo
nelabumo ir prašyk Dievo, kad Jis
tau atleistų tavo širdies klastą.
23 Nes aš matau, kad tu esi pilnas
karčios tulžies ir esi susipančiojęs
nedorybės pančiais."
24 Tai atsiliepė Simonas, tarda-
mas: "Melskite Viešpatį už mane,
kad man nieko tokio neatsitiktų,
ką jūs buvote minėję."
25 Po liudyjimų ir Dievo žodžio
skelbimo grįžo Petras ir Jonas į
Jerūzalę, apsakydamu Evangeliją
daugelyje Samarijos kaimų.
26 Tai tarė Viešpaties angelas Pi-
lypui: "Kelkis ir eik vieškeliu į
pietus, einančiu iš Jerūzalės į
Gazą, kur dykuma yra."
27 Ir jis atsikėlė ir nuėjo, kur buvo
vyras pakelyje iš Etiopijos, kara-
lienės Kandakės ūkio viršininkas,
vienas jos vyresniųjų
pareigūnų, begrįžtąs iš Jerūza-
lės, į kurią jis buvo atvykęs
Dievo pasimelsti.
28 Grįždamas į namus, jis sė-
dėjo vežime ir skaitė pranašą
Ješają.
29 Bet Dvasia tarė Pilypui:
"Nueik ir laikykis prie to vežimo."
30 Tai nubėgo Pilypas prie to ve-
žimo ir girdėjo jį pranašą Je-
šają skaitant ir tarė jam: "Ar tu ir
supranti, ką skaitai?"
31 O jis atsiliepė: "Kaip aš galiu
suprasti, jei niekas neišaiškina." Ir
jis paprašė Pilypo, kad įliptų į
vežimą ir prie jo atsisėstų.
32 O vieta, kurią jis skaitė buvo
Ješ. 53:7-8: "Jis buvo vedamas kaip
pjaunamoji avis ir tylėjo kaip avi-
nėlis, kerpamas, neatverdamas Savo
burnos.
33 Jis buvo pažemintas ir netei-
singai nuskriaustas. Kas praneš
apie Jo giminę? Nes Jo gyvenimas
iškeltas iš šios žemės."
34 Tai paklausė ūkvedis Pilypo:
"Prašau man pasakyti, apie ką
kalba čia pranašas? Ar apie save,
ar apie kitą?"
35 Bet Pilypas atvėrė savo burną
ir pradėjo šia Rašto vieta skelbti jam
Kristaus Evangeliją.
36 Bekeliaudamu tuo keliu, pri-
važiavo juodu vandenį. Ir ūkvedis
tarė: "Štai vanduo, kodėl man
nepasikrikštydinti?"
37 Pilypas atsiliepė: "Jei tiki iš
visos širdies, gali būti pakrikšty-
tas." O jis atsakė: "Aš tikiu, kad
Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus."
38 Ir jis liepė sustabdyti vežimą
ir abu nulipo į vandenį, Pilypas
ir ūkvedis, ir jis jį pakrikštyjo.
39 O jiemdviem išėjus iš vandens,
Dievo Dvasia pagavo Pilypą ir
ūkvedis jo daugiau nebematė. Bet
jis linksmas nukeliavo savo keliu.
40 O Pilypas atsirado Ašdode ir
keliaudamas, apsakė Evangeliją
visuose miestuose, kol atvyko į
Cezariją.

9

Jėzus Šaukia Saulių

1 Saulius, degte degdamas ker-
štu ir žudymu prieš Viešpaties

mokytinus, ėjo pas vyriausią
kunigą
2 ir prašė jo įgaliojimų Da-
maskaus bažnyčioms, jei suradęs
kokį naujojo mokslo vyrą ar
moterį, juos surištus atvestų į
Jerūzalę.
3 Ir jam esant pakelyje netoli
Damaskaus, staiga apšvietė jį
šviesa iš dangaus.
4 Ir jis krito žemėn ir išgirdo
balsą jam tariantį: "Sauliau,
Sauliau, kam tu Mane persekioji?"
5 O jis paklausė: "Viešpatie, kas
Tu esi?" Viešpats atsiliepė: "Aš esmi
Jėzus, kurį tu persekioji, sunku
bus tau prieš akstiną atsispirti!"
6 Ir jis klausė, persigandęs ir
drebėdamas: "Viešpatie, ką nori,
kad aš daryčiau?" Viešpats atsi-
liepė jam: "Kelkis ir eik į miestą
ir ten tau pasakys, ką tu turi
daryti!"
7 O vyrai, kurie su juomi kartu
keliavo, stovėjo persigandę, nes jie
girdėjo balsą, bet matyte nė vieno
nematė.
8 Saulius atsikėlė nuo žemės ir
atmerkė savo akis, bet negalėjo
praregėti. Tai jie nutvėrė jį už ran-
kos ir nuvedė į Damaskų.
9 Ir taip jis tris dienas nei valgė,
nei gėrė, būdamas neregis.
10 Damaskuje buvo vienas mo-
kytinis, vardu Chananja, kurį
Viešpats regėjime užkalbino:
"Chananja!" Ir jis atsiliepė: "Štai
aš, Viešpatie."
11 Viešpats tarė jam: "Kelkis ir
eik į gatvę, kuri vardu Tiesioji ir
Jūdo namuose klausk tarsiečio
Sauliaus, kuris, štai, meldžiasi
12 ir regėjime matė vyrą
įeinantį pas jį, kuris vardu
buvo Chananja ir ant jo ranką už-
dedantį, kad jis vėl praregėtų."
13 Bet Chananja atsiliepė: "Vieš-
patie, iš daugelio žmonių esu gir-
dėjęs apie šį žmogų, kiek pikto
jis yra padaręs Tavo šventiesiems
Jerūzalėje.
14 Ir dabar jis turi įgaliojimus
nuo vyresniųjų kunigų surišti
visus Tavo vardą garbinančius."
15 Viešpats tarė jam: "Nueik ten,
nes jis yra Mano išrinktasis
įrankis, kuris nuneštų Mano
vardą tautoms, karaliams ir
Izraėlio sūnums.
16 Aš parodysiu jam, kiek jis turės
kentėti dėl Mano vardo."
17 Ir Chananja nuėjo į tuos na-
mus ir uždėjo savo rankas ant jo ir
tarė: "Broli Sauliau, Viešpats, ku-
ris tau pasirodė pakelyje į čia,
siuntė mane, kad tu vėl praregėtu-
mei ir Šventąja Dvasia papildytas
būtumei."
18 Ir tuojau nukrito nuo jo akių
lyg žvynos ir jis vėl praregėjo.
19 Ir atsikėlęs, jis krikštydinosi,
pasistiprino, pavalgydamas ir pasi-
liko keletą dienų pas mokyti-
nius Damaskuje.
20 Tuojau jis apsakė bažnyčioje,
kad Jis Dievo sūnus esąs.
21 O žmonės stebėjosi, jį iš-
girdę ir tarė: "Ar tai ne tas, kuris
visus Jerūzalėje išnaikino, kurie tik
šitą vardą garbino. Ar jis neat-
ėjo juos surištus nuvesti į Je-
rūzalę pas vyriausius kunigus?"
22 Bet Saulius vis galingiau
skelbė, kad Damaskaus žydai buvo
nustebinti, kai jis įrodinėjo, jog
Jis esąs Kristus.
23 Kai gerokas skaičius dienų
praėjo, susirinko žydai pasitarti,
kaip jį nužudyti.
24 Bet Sauliui buvo pranešta, kad
jie jo tykojo. O jie žiūrėjo prie
vartų dieną ir naktį, kaip jį
nužudyti.
25 Tai ėmė jį mokytiniai ir nu-
leido jį pintinėje nakties metu nuo
mūro.
26 Nuvykęs į Jerūzalę, mėgino
Saulius susieiti su mokytiniais, bet
visi bijojosi, netikėdami, jog jis
esąs mokytiniu.
27 Bet Barnabas priėmė jį ir
nuvedė jį pas apaštalus ir jis pa-
pasakojo jiems, kaip jis pakelyje
Viešpatį regėjęs ir su Juomi kal-
bėjęs ir kaip Damaskuje jis drąsiai
Jėzaus vardą apsakęs.
28 Ir jis buvo su jais Jerūzalėje,
įeidamas ir išeidamas, drąsiai

skelbdamas Viešpaties Jėzaus
vardą.
29 Jis susiėjo ir su graikų žydais
pasikalbėti ir pasiginčyti. Bet tie ty-
kojo jį nužudyti.
30 Kai broliai tatai sužinojo, pa-
lydėjo jie jį į Cezariją ir nu-
siuntė jį į Tarsų.
31 Taip turėjo susirinkimas ra-
mybės visoje Jūdėjoje, Galilėjoje ir
Samarijoje ir sustiprėjo, pasilikda-
mas Viešpaties baimėje ir augda-
mas Šventosios Dvasios
globojamas.
32 Visur aplink bekeliaudamas,
Petras užėjo ir Lydoje pas
šventuosius.
33 Čia jis aplankė žmogų aš-
tuonius metus lovoje gulintį, kau-
lige sergantį, kuris vardu buvo
Aineas.
34 Petras tarė jam: "Aineai, te-
gydo Jėzus Kristus tave! Pasitaisyk
savo lovą!" Ir jis tuojau atsikėlė.
35 Ir matė jį Lydos ir Šaronos
gyventojai ir kreipėsi į Viešpatį.
36 O Jopoje buvo mokytinė, vardu
Tabita, tai reiškia Stirna, kuri buvo
pasižymėjusi gerais darbais ir do-
vanomis vargdieniams.
37 Tuo metu atsitiko, kad ji ap-
sirgo ir numirė. Jie ją numazgojo
ir padėjo viršutiniame kambaryje.
38 Kadangi Lyda netoli nuo Jo-
pos buvo ir mokytiniai išgirdo, kad
Petras ten esąs, nusiuntė jie du
vyru pas jį ir prašė, kad jis ne-
delsdamas pas juos ateitų.
39 Ir Petras kėlėsi ir ėjo su jais.
Ir kai jis buvo atvykęs, užvedė jį
ant augšto, kur visos našlės verk-
damos prie jo ėjo ir jam rodė mar-
škinius ir viršutinius drabužius,
kuriuos ji pasiuvusi buvo, kol gyva
būdama pas juos.
40 Ir Petras išvarė jas visas lau-
kan, atsiklaupė ir meldėsi Dievo ir
tarė atsisukęs į lavoną: "Tabita,
kelkis!" Ir ji atvėrė akis ir pama-
čiusi Petrą, ji atsisėdo.
41 Jis davė jai ranką ir atkėlė ją
ir pasišaukęs šventuosius ir našles,
pristatė ją gyvą jų akivaizdon.
42 Ir ta žinia nuskambėjo per
visą Jopą ir daugelis jų pra-
dėjo tikėti į Viešpatį.
43 Taip pasiliko Petras kurį
laiką pas kailių dirbėją Si-
moną Jopėje.

10

Kornėlijaus Prisivertimas

1 Cezarijoje gyveno žmogus,
vardu Kornėlijus, vadinamojo Ita-
lų dalinio šimtininkas.
2 Jis buvo pamaldus ir bijojosi
Dievo su visais savo namiškiais, la-
bai pašelpdavo vargdienius ir vi-
suomet melsdavosi Dievo.
3 Tas regėjo regėjime šviesios
dienos metu, apie trečią va-
landą po pietų Dievo angelą
pas save įeinantį, kuris jam tarė,
Kornėlijau!
4 Bet jis pasižiūrėjo į jį, nu-
sigandęs ir tarė: "Viešpatie, kas
yra?" Tas atsiliepė jam: "Dievas
atsiminė tavo maldų ir tavo varg-
dieniams duotųjų dovanų!
5 Dabar siųsk vyrų į Jopą
ir atsigabenk iš ten Simoną, pra-
varde Petrą,
6 kuris yra sustojęs pas kailių
dirbėją Simoną, gyvenantį na-
melyje prie jūros."
7 O kai angelas nuėjo, kuris su
Kornėlijumi buvo kalbėjęs, pasi-
šaukė jis du savo tarnų ir vieną
pamaldų savo turimų kareivių
8 ir viską jiems išaiškinęs, iš-
siuntė juos į Jopą.
9 Kitą dieną apie pietus, kai
jie jau priartėjo prie miesto, Petras
užėjo ant stogo pasimelsti.
10 Ir jis buvo išalkęs ir norėjo val-
gyti. Kol jie ką nors paruošė, jis
buvo apdovanotas regėjimu.
11 Jis regėjo dangų atvirą ir
nuleidžiamą už keturių kampų
didelę lininę drobulę ant žemės.
12 Toje buvo visokiausių žemės
keturkojų gyvulių, roplių bei
dangaus paukštelių.
13 Ir jis išgirdo tokį balsą:
"Kelkis Petrai, pjauk ir valgyk!"
14 Bet Petras atsiliepė: "Negaliu,

Viešpatie, nes niekados dar neesu
valgęs prasto ar užteršto."
Tai tarė jam antru kartu tas pats
balsas: "Ką Dievas apvalė, to ne-
laikyk užterštu!"
16 Taip atsitiko tris kartus ir ta
drobulė tuojau buvo paimta dangun.
17 Petras dar nebuvo nusiraminęs
dėl to regėjimo prasmės, kurį jis
regėjo ir štai Kornėlijaus siųstieji
vyrai jau stovėjo prie namų an-
gos, ir teiravosi, kur Simonas
gyvenąs.
18 Šaukdami, jie paklausė, ar Si-
monas Petras čia sustojęs.
19 Petras dar tebebuvo
bemąstąs apie savo regėjimą
ir Dvasia tarė jam: "Štai, trys vyrai
tavęs ieško!
20 Kelkis, lipk žemyn ir keliauk
su jais, neabejodamas, nes aš juos
siunčiau."
21 Tai nulipo Petras prie tų
vyrų ir tarė: "Štai, aš esu tas, ku-
rio jus ieškote. Kokiu reikalu jūs
atkeliavote?"
22 Jie atsiliepė: "Šimtininkas
Kornėlijus, pamaldus ir Dievo
bijąs žmogus, visų žydų didžiai
gerbiamas, gavo įsakymą iš
švento angelo tave parvesti į savo
namus ir išgirsti, ką tu turi
pasakyti."
23 Tai jis įsivedė juos į vidų
ir priėmė juos nakvynėn. Sekan-
čią dieną iškeliavo Petras su jais
ir dar su keliais broliais iš Jopos.
24 Ir sekančią dieną atvyko jis
į Cezariją, kur Kornėlijus jų
laukė, susikvietęs savo gimines ir
artimiausius draugus.
25 Petrui įeinant, Kornėlijus
pasitiko jį ir parpuolęs prie jo
kojų, jį didžiai pagerbė.
26 Bet Petras tarė, jį atkelda-
mas: "Kelkis, ir aš esu žmogus."
27 Su juom besikalbėdamas, jis
įėjo į vidų ir rado čia daugelį
susirinkusių.
28 Ir tarė jiems: "Jūs žinote, kad
žydui neleista susieiti su svetimu ar
pas jį užeiti, bet Dievas man pa-
rodė, kad nevadinčiau nė vieno
žmogaus prastu arba užterštu.
29 Todėl aš nevengiau ateiti, į
čia pakviestas. Tai ir noriu pa-
klausti, kokiam reikalui mane čia
pasikvietėte?"
30 Kornėlijus atsiliepė: "Prieš
keturias dienas, apie trečią va-
landą po pietų, aš meldžiausi
savo namuose ir, štai, prieš mane
atsistojo vyras šviesiu rūbu,
31 tardamas: "Kornėlijau, Die-
vas išklausė tavo maldą ir atsi-
minė tavo dovanų.
32 Taigi, nusiųsk į Jopą ir
parsikviesk Simoną, pravarde Pe-
trą, kuris sustojęs kailių dirbėjo
Simono namuose prie jūros.
33 Taip ir tuojau išsiunčiau pas
tave ir gerai padarei, kad atėjai.
Dabar mes esame visi čia Dievo a-
kivaizdoje išklausyti, kas tau Dievo
paliepta."
34 Petras tarė, atvėręs savo
burną: "Dabar aš iš tikrųjų
patyriau, kad Dievas neatsižvelgia
į asmenybę,
35 bet kiekvienos tautos žmogus
yra Jam priimtinas, jei jis Jo bijosi
ir teisingai elgiasi.
36 Jis atsiuntė Savąjį Žodį
Izraėlio tautai, skelbdamas jiems
ramybę per Jėzų Kristų.
37 Jūs žinote, kas dėjosi visoje
Jūdėjoje, prasidedant Galilėjoje po
Jono skelbtojo krikšto,
38 kaip Dievas tą patį Jėzų
iš Nazareto išrėdė Šventąja Dva-
sia ir galia, kuris aplink keliavo gera
darydamas ir gydydamas visus vel-
nio prispaustuosius, nes Dievas
buvo su Juomi.
39 Mes esame viso to liudininkai,
ką Jis darė žydų žemėje ir Je-
rūzalėje ir kad Jį nužudė, prie
medžio prikaldami.
40 Tą Dievas prikėlė trečiąją
dieną ir leido Jam apsireikšti,
41 ne visiems žmonėms, bet
mums paties Dievo iš anksto pa-
rinktiems liudininkams, kurie mes
su Juomi valgėme ir gėrėme po Jo
prisikėlimo iš numirusiųjų.
42 Ir Jis mums įsakė skelbti ir
liudyti, kad Jis Dievo įstatytas
yra būti teisėju gyvųjų ir
numirusiųjų.
43 Apie tai liudyja ir visi prana-

šai, kad visi, kurie tiki, Jo vardu
nuodėmių atleidimą gautų.
44 Petrui bekalbant šiuos žo-
džius, nusileido Šventoji Dvasia
ant visų čia besiklausančiųjų.
45 Su Petru atvykusieji žydai ste-
bėjosi, kad ir kitų tautų žmonės
buvo apdovanoti Šventosios Dva-
sios dovana.
46 Nes jie girdėjo juos kalbant
Dvasios išsireiškimais ir didžiai
Dievą garbinant. Tai atsakė
Petras:
47 "Jei jie Šventosios Dvasios
gavo taip, kaip ir mes, kas galėtų
drausti, kad jie būtų vandeniu
pakrikštyti."
48 Taip liepė jis juos vandeniu
krikštyti Jėzaus Kristaus vardan.
Tada paprašė jie Petro pasilikti pas
juos keletą dienų.

11

Pirmieji Krikščionys

1 Apaštalai ir jų broliai, gy-
veną žydų žemėje, sužinojo, kad
ir kitataučiai buvo priėmę Dievo
žodį.
2 Petrui užėjus į Jerūzalę,
žydų kilmės tikintieji ėmė jam
priekaištauti,
3 tardami, kam tu įėjai pas
neapipjaustytuosius ir su jais valgei.
4 Bet Petras viską išdėstė jiems
šitaip.
5 Jopos mieste aš buvau besi-
melžiąs ir turėjau regėjimą, ku-
riame mačiau už keturių kampų
ties maninimi nuleidžiamą dro-
bulę iš dangaus,
6 kurioje išvydau keturkojų
gyvulių, žvėrių, roplių bei
dangaus paukščių
7 ir išgirdau balsą man ta-
riantį: "Kelkis, Petrai, pjauk ir
valgyk!"
8 Bet aš atsiliepiau: "Negaliu,
Viešpatie, nes nieko prasto ar už-
teršto į savo burną neesu ėmęs."
9 Bet tas pats balsas kalbino
mane antru kartu, sakydamas:
"Ką Dievas apvalė, to nelaikyk
užterštu!"
10 Ir tai atsitiko tris kartus ir tada
vėl viskas buvo paimta dangun.
11 Ir tuojau, štai, stovėjo trys vy-
rai prie namų, kuriuose buvau
sustojęs, pas mane atsiųsti iš
Cezarijos.
12 O Dvasia liepė Man su jais eiti
ir dėl to neabejoti. Ir ėjo su mani-
mi ir šie šeši vyrai ir užėjome į
to vyro namus.
13 Ir jis mums papasakojo, kaip
jis angelą regėjęs savo namuose,
kuris jam liepęs vyrus siųsti į
Jopą, kad atvestų jam Simoną,
pravarde Petrą.
14 Tas tau sakysiąs žodžius, per
kuriuos tu būsiąs išganytas, tu ir
visi tavo namiškiai.
15 Ir man pradėjus kalbėti, krito
Šventoji Dvasia ant jų visų, kaip
pačioje pradžioje ant mūsų buvo
nusileidusi.
16 Tai prisiminiau Viešpaties žo-
džių: "Jonas krikštė jus van-
deniu, bet jūs būsite pakrikštyti
Šventąja Dvasia.
17 Taigi, jei Dievas jiems tas pa-
čias dovanas davė, kaip ir mums ti-
kintiems į Viešpatį Jėzų
Kristų, kasgi aš esu, kad Dievui
prieštaraučiau!"
18 Išgirdę tai, jie tylėjo ir Dievą
liaupsindami, tarė: "Taip yra Die-
vas suteikęs atgailą, gyvybėn ve-
dančią, ir kitataučiams."
19 Bet tie, kurie po Stepono nu-
žudymo dėl priespaudos išsisklaidę
buvo, nuėjo iki Finikijos, Kipro ir
Antiochijos, skelbdami žodį tiktai
žydams vieniems.
20 Bet buvo keletas jų tarpe iš
Kipro ir Kirėnės, kurie atėję į
Antiochiją, taip pat kalbėjo ir
graikams ir skelbė Evangeliją apie
Jėzų Kristų.
21 Ir Viešpaties ranka buvo su jais
ir dauguma prisivertė ir pradėjo
tikėti į Dievą.
22 Ir kai Jerūzalės bažnyčia apie
tai sužinojo, nusiuntė jie Barnabą
į Antiochiją,
23 kuris atvykęs ir pamatęs Dievo
malonę, apsidžiaugė ir ragino visus
pasilikti ištikimais Viešpačiui tvirtu
savo širdies nusistatymu.

24 Nes jis buvo geras vyras, pil-
nas Šventosios Dvasios ir tikėjimo
ir taip nemažas būrys prisidėjo
Viešpačiui.
25 O Barnabas nuvyko į Tarsų
Sauliaus ieškoti.
26 Ir suradęs jį, nuvedė jį į
Antiochiją. Ir čia jie pasiliko su-
sirinkime ištisus metus, mokydami
didelį skaičių žmonių taip, kad
Antiochijos mokytinius pirmaisiais
krikščionimis pradėjo vadinti.
27 Tomis dienomis atvyko prana-
šai iš Jerūzalės į Antiochiją.
28 Vienas jų, Agabus vardu, at-
sistojo ir apsakė per Dvasią badą
užeisiantį visoje žemėje ir tai at-
sitiko Klaudijaus, ciesoriaus, val-
dymo laikais.
29 Bet mokytiniai čia nutarė, kad
kiekvienas nusiųstų, ką gali,
Jūdėjoje gyvenantiems savo bro-
liams dovanų.
30 Taip jie ir padarė ir išsiuntė
jiems paramos per Barnabą ir
Saulių.

12

Jokūbo Mirtis

1 Apie tą laiką pradėjo kara-
lius Herodas persekioti bažnyčios
narius.
2 Jokūbą, Jono brolį, nu-
žudė jis kardu.
3 Ir, matydamas, kad tai žydams
patinka, nepaliovė jis tai darydamas
ir suėmė Petrą. Tai atsitiko Ne-
raugintos Duonos švenčių metu.
4 Suimtą Petrą saugojo jis
kalėjime keturiomis pamainomis po
keturius vyrus sargybinių. Po Ve-
lykų jis buvo numatęs jį prista-
tyti žmonių akivaizdon.
5 Taip buvo Petras laikomas ka-
lėjime, o susirinkimas meldėsi už
jį Dievo be paliovos.
6 Paskutinę naktį prieš Hero-
dui jį išvedant, Petras miegojo
dviem grandinėm supančiotas tarp
dviejų kareivių ir už durų sar-
gybiniai saugojo kalėjimą.
7 Ir štai, atėjo Viešpaties angelas
į kalėjimą ir buvo šviesu toje
patalpoje ir jis pakumštelėjo Petrui
į šoną ir pažadino jį, tarda-
mas: "Kelkis greitai!" Ir grandinės
nusinėrė nuo jo rankų.
8 Ir angelas tarė jam: "Apsijuosk
ir apsiauk kurpėmis!" Ir jis taip pa-
darė. Ir dar sakė: "Užsimesk ap-
siaustą ir sek mane."
9 Ir jis išėjo ir sekė jį, nežino-
damas, kad tai buvo angelas, bet
galvojo, kad tai esąs regėjimas.
10 O juodu praėjo pro pirmąją
ir antrąją sargybą iki gele-
žinių į miestą vedančių
vartų, kurie patys atsidarė ir išėję,
perėjo išilgai visą gatvę ir staiga
angelas nuo jo atstojo.
11 Petras atsikviepė ir tarė: "Da-
bar tikrai žinau, kad Dievas buvo
atsiuntęs Savo angelą ir išvadavo
mane iš Herodo rankų ir žydų
minios pasikėsinimų."
12 Kol jis įsisąmonino kas at-
sitiko, nuėjo jis prie Jono, pravarde
Markaus, motinos Marijos namų,
kuriuose daugelis žmonių buvo
susirinkę ir Dievo meldėsi.
13 Kai Petras pasibeldė vartų
angoje, atsiliepė jam tarnaitė vardu
Roda.
14 Ji atpažino Petro balsą ir iš
džiaugsmo neatidarė vartų, bet
bėgo į vidų pranešti, kad Petras
atėjęs prie vartų.
15 Bet jie atsiliepė jai: "Tu svai-
čioji." Bet ji atkakliai tvirtino, kad
tai tikrai Petras esąs. Bet jie sakė,
kad tai esąs jo angelas.
16 Bet Petras dar vis beldėsi. O
kai atidarė, tai jie pamatė, kad tai
iš tikrųjų buvo Petras ir jie
stebėjosi.
17 Bet jis pamojo ranka, kad nu-
tiltų ir jis jiems galėtų papasa-
koti, kaip Viešpats jį iš kalėjimo
išvedė ir liepė tai pranešti Jokūbui
ir jo broliams. Ir tada jis išėjo kiton
vieton.
18 O kai išaušo, kareiviai labai
susirūpino Petro likimu.
19 Herodas davė jį ieškoti, bet
jo nerado. Tai ištardė jis sargybi-
nius ir nubaudė juos mirties
bausme. Tada jis išsikėlė iš Jūdėjos

į Cesariją ir pasiliko ten kuriam
laikui.
20 Nes jis buvo užpykęs ant Ty-
raus ir Sidono. Bet tie sutartinai
atėjo pas jį ir pirma įtikino jo
rūmų viršininką Blastų, kad
jiems padėtų. Tada jie kreipėsi į
jį, prašydami taikos, kadangi jiems
maistas ateidavo iš karališkųjų
žemių.
21 Vieną nustatytą dieną
sėdo Herodas, karališkais rūbais
apsirengęs, į teisėjo sostą ir
prabilo į žmones.
22 Tai šaukė žmonės: "Tai Dievo
balsas ir ne žmogaus."
23 Tuojau ištiko jį Viešpaties
angelas už tai, kad jis garbę ne Die-
vui davė ir jis išleido dvasią, kir-
mėlių ėdamas.
24 Bet Dievo žodis augo ir
klestėjo.
25 O Barnabas ir Saulius
sugrįžo iš Jerūzalės, nugabenę
dovanas. Ir juodu pasiėmė kartu su
savimi Joną, pravarde Markų.

13

Povilas Ir Barnabas

1 Antiochijos bažnyčios ben-
druomenėje buvo pranašų ir mo-
kytojų, Barnabas, Simonas Juoda-
sis, Lucijus iš Kirėnės ir Manaė-
nas, užaugintas kartu su Herodu,
ketvirtainio žemės kunigaikščiu,
bei Saulius.
2 O jiems tarnaujant ir pasnin-
kaujant, tarė jiems Šventoji Dvasia:
"Išskirkite Man Barnabą ir Sau-
lių tam darbui, kuriam Aš juodu
esu pasišaukęs!"
3 Tai jie pasninkavo ir Dievo
pasimeldę, jie uždėjo savo rankas
ant jų ir išleido juodu.
4 Ir kai juodu buvo Šventosios
Dvasios išsiųstu, juodu nuvyko į
Seleukiją ir iš čia plaukė laivu į
Kiprą.
5 Atvykę į Salaminą, apsakė
jie Dievo žodį žydų bažnyčioje.
Ir jie turėjo Joną su savimi, kuris
jiems patalkininkavo.
6 Perkeliavę visą salą iki Pa-
fos miestelio, jie aptiko vieną
žydą, burtininką, netikrą
pranašą, vardu Barjesų,
7 kuris buvo pas krašto valdy-
toją, išmintingą žmogų, Ser-
gijų Paulių. Tas pasikvietė pas
save Barnabą ir Saulių ir norėjo
išgirsti Dievo žodį.
8 Tai pradėjo jiems prieštarauti
žynys Elimas, nes taip buvo jo var-
das išverstas, kuris mėgino valdy-
toją atitraukti nuo tikėjimo.
9 Bet Saulius, kuris ir Povilu va-
dinamas, pilnas Šventosios Dva-
sios, pasižiūrėjo į jį
10 ir tarė: "O tu velnio vaike! Vi-
sokiausių klastų bei suktybių
prisirijęs, teisingumo prieše! Ar tu
nesiliausi iškraipyti Viešpaties tie-
siųjų kelių?
11 Ir štai, ant tavęs užeina Vieš-
paties ranka ir tu būsi aklas kurį
laiką ir saulės nematysi." Ir tuo-
jau užkrito ant jo lyg migla ir tam-
sybė, kad jis graibstėsi rankų,
kurios jį pavedžiotų.
12 Matydamas tai, krašto valdy-
tojas, įtikėjo ir buvo nustebintas
Viešpaties mokslu.
13 Povilas ir tie, kurie su juomi
buvo, išplaukė iš Pafos ir atplaukė
į Pamfilijos miestą Pergą. Bet
Jonas atsiskyrė nuo jų ir grįžo
į Jerūzalę.
14 Iš Pergos jie nukeliavo į Pi-
sidijos Antiochiją ir Sabatos
dieną užėjo į sinagogą ir
atsisėdo.
15 Kai iš Įstatymo ir Pranašų
buvo paskaityta, atsiuntė bažnyčios
vadovai pas juodu ir sakydino
jiemdviem: "Mielu broliudu, jei no-
rita ką pasakyti ar pagraudenti
žmones, tai kalbėkita!"
16 Tai atsistojo Povilas ir tarė,
ranka pamojęs: "Vyrai iš Izraėlio ir
Dievo bijantieji, klausykite!"
17 Šios tautos, Izraėlio Dievas,
išsirinko mūsų tėvus ir išaugštino
juos, kai jie svetimi tebebuvo Egipto
šalyje ir išvedė juos galingu pečiu.
18 Ir 40 metų pakentėjo Jis jų
pasielgimą dykumoje
19 ir išnaikino septynias tautas

Kanaane ir atidavė jiems jųjų
žemę pasisavinti.
20 Ir tai užtruko apie 450 metų.
Ir tada Jis davė jiems valdovus iki
pranašo Šemūėlio.
21 Tai prašė jie karaliaus ir Die-
vas davė jiems Saūlį, Kyšio sūnų
iš Benjamino giminės per 40 metų.
22 Pašalinęs šį, Jis prikėlė jiems
Dovydą, apie kurį Jis paliudy-
damas taip tarė: "Aš radau Do-
vydą, Yšajo sūnų, vyrą pagal
Mano širdį, tas turės įgyvendinti
Manąją valią."
23 Iš jo giminės, pažadėjo Die-
vas, turėsiąs ateiti Jėzus, išgany-
tojas Izraėlio tautai.
24 Prieš Jėzaus atėjimą Jonas
skelbė atsivertimo krikštą Izraė-
lio tautai.
25 Kai Jonas savo uždavinį buvo
bebaigiąs, tarė jis: "Aš neesu tas,
kuriuo jūs mane laikote. Štai, tas
ateina po manęs, kurio kurpių nuo
kojų nuraišioti aš nevertas esmi."
26 Vyrai, mieli broliai, Abraomo
giminės sūnūs ir visi, kurie iš jūsų
Dievo bijotės, jums yra siųstas šis
išganymo žodis.
27 Jerūzalės gyventojai ir jų vy-
resnieji nepažino Jėzaus ir nesu-
prato pranašų, skaitomų
Sabatomis, ir pasmerkdami Jėzų,
jie įgyvendino tai, ką pranašai
skelbė.
28 Nors jie jokios priežasties Jį
mirtin nuteisti nerado, vis dėlto jie
prašė Piloto, kad Jį nužudytų.
29 Ir atlikę viską, kas apie Jį
parašyta, nuėmė jie Jį nuo me-
džio ir paguldė kapan.
30 Bet Dievas prikėlė Jį iš
numirusiųjų.
31 Ir Jis pasirodė daugelį dienų
tiems, kurie su Juomi iš Galilėjos
į Jerūzalę atėję buvo, kurie dabar
Jo liudininkais yra.
32 O mes taip pat apsakome
mūsų tėvams dėl jūsų duotąjį
pažadėjimą,
33 kadangi Dievas mums, jų
vaikams, tą atitesėjo, Jėzų iš
numirusių prikeldamas, kaip an-
troje psalmėje parašyta: "Tu Mano
Sūnus, šiandien Tave pagimdžiau."
34 Kad Jis Jį prikėlė iš numi-
rusių, kad nepatreštų, Jis yra jau
išsireiškęs Ješ. 55:3, "Aš ištesėsiu
ištikimai Dovydui pažadėtąją
malonę."
35 Todėl Jis yra pareiškęs ir kitoje
vietoje, būtent, Ps. 16:10, "Tu ne-
leisi Savo Šventajam patrešti."
36 Nes Dovydas, tarnavęs Dievo
valiai kol gyvas, numirė, buvo pa-
laidotas prie savo tėvų ir susi-
laukė supuvimo.
37 Bet tas, kurį Dievas prikėlė,
sugedimo nematė.
38 Dabargi žinokite, mieli broliai,
kad per Jį jums skelbiamas nuo-
dėmių atleidimas ir jūs atpalai-
duojami nuo viso to, ko Mozės
Įstatymas negalėjo padaryti.
39 Kas į Jį tiki, yra
pateisinamas.
40 Taigi, žiūrėkite, kad neužeitų
ant jūsų tai, kas pranašų
pasakyta:
41 "Štai, niekintojai, nustebkite
ir pavirskite nieku, nes Aš darau
žygį jūsų metu, kuriam jūs ne-
tikite, jei jums kas tai ir
papasakoja."
42 Ir jiemdviem išeinant iš
bažnyčios, prašė jie, kad juodu apie
tai ir kitą Sabatą pakalbėtų.
43 Susirinkimui iš bažnyčios iš-
einant, ėjo su Povilu ir Barnabu
daugelis žydų ir naujai prisidėju-
sių tai bendruomenei. Ir Povilas
bei Barnabas šnekėjo su jais, ragin-
damu juos pasilikti toje Dievo
malonėje.
44 Sekančią Sabatą susirinko
beveik visas miestas Dievo žodžio
pasiklausyti.
45 Kai žydai tiek žmonių paste-
bėjo, apėmė juos pavydas, kad jie
pradėjo prieštarauti jo žodžiams,
jį tuo pačiu apšmeiždami.
46 O Povilas su Barnabu kalbėjo
nesivaržydamu visu drąsumu:
"Jums Dievo žodį reikėjo pir-
miausia paskelbti, bet kadangi jūs
jį dabar atmetate ir save laikote
nevertais amžinojo gyvenimo, tai
mes jau kreipiamės į pagonis.

47 Nes šitaip yra mums Viešpats
paliepęs: "Aš tave pastačiau, kad
pagonis apšviestumei ir išganymą
paskelbtumei iki žemės
pakraščių."
48 Pagonys džiaugėsi, tai išgirdę
ir liaupsino Dievo žodį ir įtikėjo
tie, kurie amžinam gyvenimui paskirti buvo.
49 Ir taip paplito Dievo žodis po
visą šalį.
50 O žydai kiršino pamaldžias ir
padorias moteris ir miesto pareigūnus ir pradėjo persekioti Povilą
ir Barnabą, išvarydami juodu iš
savo žemių.
51 Bet juodu nukratė dulkes ant
jų nuo savo kojų ir atvyko į
Ikoniją.
52 O mokytiniai buvo papildyti
džiaugsmu ir Šventąja Dvasia.

14

Ikonija, Listra, Derbė

1 Ikonijoje nuėjo Povilas ir Barnabas, kaip įpratusiu, į žydų
bažnyčią ir taip galingai kalbėjo,
kad daugybė žydų ir graikų
įtikėjo.
2 O netikintieji žydai ėmė kiršinti pagonių sielas prieš brolius.
3 Vis dėlto juodu pasiliko čia
ilgesnį laiką, mokydamu viešai
nesivaržydamu Viešpatyje, kuris
apreiškė Savo malonės žodį ir
leido padaryti stebuklus ir ženklus
jų rankomis.
4 O miesto gyventojų dauguma
suskilo į dvi dali, vieni pasisakė
už žydus, kiti už apaštalus.
5 Pagonys ir žydai nutarė su savo
vadais juos persekioti ir nužudyti
akmenimis.
6 Nugirdę tai, šie pabėgo į Likaonijos miestus Listrą ir Derbę
ir jų apylinkęs,
7 kur jie apsakė Evangeliją.
8 Listroje buvo nesveikų kojų
vyras, luošas iš prigimties, kuris turėjo sėdėti ir niekuomet nebuvo
vaikščiojęs.
9 Tas išgirdo Povilą kalbant. Ir
kaip jis į aną žiūrėjo ir numanė
jį esantį tikintį ir kad jis pagalbos gausiąs,
10 tarė jis aiškiu balsu: "Atsistok
tiesiai ant savo kojų!" Ir jis pašoko ir vaikščiojo.
11 Kai minia pamatė, ką Povilas
buvo padaręs, šaukė jie likaoniškai:
"Žmonėmis pasivertę dievai mus
aplankė."
12 Barnabą jie praminė Dzeusu,
o Povilą Hermiu, kadangi jis buvo
vadovu.
13 Dzeuso apeigininkas, kuris turėjo savo šventyklą užmiestyje,
atgabeno jaučių ir vainikų prie
vartų ir norėjo juos su žmonėmis
aukoti.
14 Kai Barnabas su Povilu, abu
apaštalu, tai išgirdo, šoko juodu prie
minios, perplėšusiu savo drabužius,
15 ir tarė: "Jūs vyrai, ką jūs čia
darote? Ir mudu esava du mirtingu
žmogu taip, kaip ir jūs ir apsakome
jums Evangeliją, kad prisiverstumėte nuo šių netikrųjų į
gyvąjį Dievą, kuris yra
sutvėręs dangų, žemę, jūras, su
visa kuo, kas jose yra,
16 kuris praėjusiais laikais leido
visiems pagonims eiti savaisiais
keliais.
17 Vis dėlto Jis nepasiliko neapsireiškęs geradarybėmis, duodamas
lietaus iš dangaus bei derlingų
metų, suteikdamas maisto bei
džiaugsmo mūsų širdims."
18 Taip kalbėdamu, juodu vargais
negalais nuramino žmones, kad jie
jiems neaukojo.
19 Bet atėjo žydų iš Antiochijos
ir Ikonijos, kurie apmėtė Povilą
akmenimis ir jį iš miesto išvilko,
laikydami jį mirusiu.
20 Bet, kai mokiniai aplink jį
susirinko, atsikėlė jis ir nuėjo į
miestą ir iškeliavo sekančią
dieną su Barnabu į Derbę
21 ir apsakė Evangeliją tam
miestui ir susilaukė nemaža
pasekėjų ir sugrįžo į Listrą,
Ikoniją ir Antiochiją,
22 sustiprindamu jų sielas ir pagraudendamu, kad pasiliktų
tikėjime, jog per daugelį vargų

reikalinga įeiti į dangaus
karalystę.
23 Ir juodu įstatė vadovus vienur
ir kitur surinkimuose ir meldėsi
Dievo pasninkaudami, pavesdami
juos Viešpačiui, į kurį buvo
įtikėję.
24 Keliaudamu per Pisidiją,
juodu atvyko į Pamfiliją,
25 ir skelbė Dievo žodį Pergoje
ir nuėjo į Ataliją,
26 o iš čia išplaukė laivu į An-
tiochiją, kur jie buvo pavesti Dievo
malonei, kad dirbtų tą darbą,
kurį buvo atlikę.
27 Ten nuvykusiu, juodu susi-
šaukė surinkimą ir pranešė jiems,
ką Dievas per juodu buvo nu-
veikęs ir kad pagonims durys į
tikėjimą buvo atvertos.
28 Bet juodu išbuvo pas mokyti-
nius netrumpą laiką.

15

Apaštalai Jerūzalėje

1 Ir atvyko keli iš Jūdėjos ir ėmė
brolius mokyti: "Jūs negalite būti
išganyti, jei nebūsite apipjaustyti,
kaip Mozės Įstatymas reikalauja."
2 Tai kilo nesutarimas ir dideli
ginčai tarp jų ir Povilo bei Bar-
nabo ir jie paskyrė Povilą ir Bar-
nabą užeiti į Jerūzalę pas
apaštalus ir vyresniuosius ir išsiaiš-
kinti šitą klausimą.
3 Surinkimas palydėjo juos ir jie
keliavo per Fenikiją ir Samariją
ir pasakojo jiems apie pagonių at-
sivertimą, padarydami tuo bro-
liams didelį džiaugsmą.
4 Jerūzalėje jie buvo priimti
apaštalų, surinkimo ir
vyresniųjų ir tiems jie išpasa-
kojo, ką Dievas per juos buvo
nuveikęs.
5 Tai atsistojo keli iš fariziečių
atskalos įtikėjusiųjų, kurie
tvirtino, kad juos reikia apipjaustyti
ir jiems įsakyti, kad laikytųsi
Mozės Įstatymo.
6 Apaštalai ir vyresnieji susi-
rinko šitą klausimą išsiaiškinti.
7 Po ilgų ginčų atsistojo Pe-
tras ir kreipėsi į juos: "Vyrai, mieli
broliai, jūs žinote, kad jau seniai
Dievui patiko, jog iš mano burnos
pagonys išgirstų Evangeliją ir
įtikėtų.
8 Ir Dievas, kuris širdis mėgina,
pripažino juos ir davė jiems Šven-
tosios Dvasios taip, kaip ir mums,
9 nedarydamas jokio skirtumo
tarp mūsų ir jų ir apvalydamas
jų širdis per tikėjimą.
10 Kamgi gundote dabar Dievą,
uždėdami jungą ant mokytinių
kaklo, kurio nei mūsų tėvai, nei
mes patys panešti negalėjome?
11 Bet mes tikime per Jėzaus
Kristaus malonę išganytais būti ly-
giai taip, kaip ir jie."
12 Tai nutilo visa ta daugybė ir
klausėsi Povilo ir Barnabo pasako-
jimų, kaip didelius ženklus ir ste-
buklus Dievas per juodu pagonyse
padaręs buvo.
13 Jiems nutilus, atsiliepė Jokū-
bas: "Vyrai, mieli broliai, paklau-
sykite manęs!"
14 Simonas išaiškino, kaip Die-
vas pirmiausia tarp pagonių ėjo
pasiimti Sau žmonių Savam
vardui.
15 Ir tam pritarė pranašai savo
kalbomis, kaip Amos 9:11-12 pa-
rašyta yra:
16 "Po to Aš sugrįšiu pas juos
ir atitiesiu Dovydo pastogę, kuri
sugriuvusi yra, prikeldamas ją
iš griuvėsių ir ją vėl
atstatydamas,
17 kad likusieji iš žmonių
kreiptųsi į Viešpatį ir visos
tautos, kuriose Mano vardas mi-
nėtas, taria Viešpats, kuris visa tai
daro,
18 ir yra tai apreiškęs nuo
amžių.
19 Todėl mano sprendimu nėra
reikalo iš pagonių į Dievą at-
sivertusių tuo apsunkinti.
20 Bet jiems reikia parašyti, kad
jie nesusiterštų aukomis dievai-
čiams, neištvirkautų ir susilai-
kytų nuo pasmaugtų gyvulių
mėsos ir kraujo.
21 Nes Mozė skelbiamas iš senų
laikų kiekviename mieste ir Sa-
batomis skaitomas bažnyčiose."

22 Taip nutarė apaštalai, vyres-
nieji ir visas surinkimas išrinkti iš
savo tarpo du vyru ir siųsti į
Antiochiją su Povilu ir Barnabu,
Jūdą, Barsabu vadinamą, ir
Silą, kuriuodu buvo vadovaujan-
čiu savo brolių tarpe.
23 Ir davė jiems raštą į jų
rankas tokio turinio: "Mes, apaš-
talai, vyresnieji, bei broliai, sveiki-
name jus brolius, kilusius iš
pagonių, kurie gyvenate Antio-
chijoje, Sirijoje ir Kilikijoje.
24 Kadangi girdėjome, jog kai ku-
rie iš mūsiškių savo pamokymais
jus paklaidino ir jūsų sielas ap-
sunkino, ko mes jiems neliepėme
daryti, tvirtindami, kad Įstatymą
vykdant jums reika-
lingas apipjaustymas,
25 taip mes, susirinkę, visi kartu
nutarėme išsirinkti vyrus ir su
mūsų mylimaisiais Povilu ir Bar-
nabu pas jus nusiųsti,
26 kuriuodu savo sielas paguldė
už mūsų Viešpaties Jėzaus Kris-
taus vardą.
27 Togidėl siuntėme Jūdą ir
Silą, kuriuodu jums savo žo-
džiais tą patį patvirtins.
28 Nes Šventosios Dvasios ir
mūsų taip nutarta jums daugiau
jokios naštos nebeuždėti, kaip tik
tai, kas reikalinga,
29 kad atsilaikytumėte nuo aukų
dievaičiams ir kraujo, nuo užtroš-
kusių gyvulių mėsos ir ištvir-
kimo. Jei tų vengsite, tai gerai
pasielgsite. Likite sveiki!"
30 Taip jie juos išleido ir jie at-
vyko į Antiochiją, kur susi-
šaukė susirinkimą ir įteikė jiems
gromatą.
31 Kai jie tą paskaitė, pasi-
džiaugė jie tokia džiuginančia
naujiena.
32 O jūdas bei Silas, kuriuodu taip
pat pranašavo, daug kalbėdamu,
padrąsino ir sustiprino juos.
33 Kai juodu čia kurį laiką
pabuvo, išleido juos broliai taikin-
gai sugrįžti pas tuos, kurie juos
atsiuntę buvo.
34 Silas nutarė ten pasilikti, taip
grįžo Jūdas vienas į Jerūzalę.
35 O Povilas ir Barnabas pasiliko
Antiochijoje, mokydamu ir skelb-
damu Viešpaties žodį su daugeliu
kitų.
36 Po kelių dienų tarė Povilas
Barnabui: "Grįžkime ir aplan-
kykime brolius visuose miestuose
ir pasižiūrėkime, kaip jiems sekasi,
kur mudu Viešpaties žodį
apsakėva."
37 Ir Barnabas pasiūlė pasiimti su
savimi Joną, pravardę Markų.
38 Bet Povilas galvojo, kad ne-
tinka imti tokio su savimi, kuris
Pamfilijoje buvo nuo jų atsi-
traukęs ir jiems netalkininkavo.
39 Negalėdamu dėl to susitarti,
juodu išsiskyrė. Barnabas pasiėmė
su savimi Markų ir laivu išplaukė
į Kiprą.
40 O Povilas pasirinko Silą, ir
brolių pavestas Dievo malonei,
išvyko,
41 ir keliaudamas per Siriją ir
Kilikiją, sustiprino bažnyčias.

16

Povilas Mažojoje Azijoje

1 Jis atvyko į Derbę ir tada į
Listrą, kur gyveno mokytinis
vardu Timotiejus, kurio motina
buvo tikinti žydė, tėvas graikas.
2 Listros ir Ikonijos broliai apie
šį gerai atsiliepė.
3 Povilas norėjo jį kelionėn
drauge pasiimti ir dėl vietinių
žydų, ėmė jį ir apipjaustė, nes
visi žinojo, kad jo tėvas buvo
graikas.
4 Per miestus keliaudami, įsakė
jie laikytis apaštalų ir vyres-
niųjų Jerūzalėje išleistųjų nuostatų.
5 Taip sustiprėjo surinkimai
tikėjime ir jų skaičius paaugo kas
dieną.
6 Einant jiems per Frigiją ir
Galatą, Šventoji Dvasia uždraudė
jiems Azijoje Dievo žodį skelbti.
7 Atvykę į Mysiją, jie norėjo
pasukti per Bityniją, bet Dvasia
jiems to neleido.
8 Aplenkdami Mysiją, jie nu-
keliavo į Troadą.
9 Nakties metu regėjime išvydo

Povilas vyrą iš Makedonijos stovintį ir prašantį: "Ateik į Makedoniją ir padėk mums!"
10 Po to regėjimo mes tuojau žiūrėjome, kaip nuvykti į Makedoniją, būdami užtikrinti, kad Dievas mus į ten šaukiąs Evangelijai skelbti.
11 Taip ir pasileidome iš Troados į Samotrakiją ir už dienos į Neapolį.
12 Iš čia vykome į Pilypus, Makedonijos tos srities sostinę, romėnų židinį, kur pasilikome keletą dienų sustoję.
13 Sabatos dieną išėjome iš miesto prie upės, kur tikėjomės surasti maldos vietą ir atsisėdome ir kalbėjome čia susirinkusioms moterims.
14 Čia klausėsi pamaldi moteriškė Lidija iš Tiatyros, purpuros drabužių prekiautoja, kurios širdį Viešpats buvo atvėręs, kad pasektų, ką Povilas skelbė.
15 O kai ji pakrikštyta buvo su savo visais namiškiais, tai prašė ji mūsų, tardama: "Jei mane laikote tikinčia, tai ateikite į mano namus ir pasilikite čia." Ir ji mus prašyte įsiprašė.
16 Eidami vieną dieną pasimelsti, sutikome žyniavimo dvasią turinčią mergaitę, kuri savo šeimininkams daug uždirbdavo žyniavimu.
17 Toji šaukė, sekdama Povilą ir mus: "Štai, Augščiausiojo Dievo tarnai, kurie jums išganymo kelią apsako!"
18 Taip ji šūkavo daugelį dienų. Galų gale ji įkyrėjo Povilui taip, kad jis atsisukęs tarė tai dvasiai: "Jėzaus Kristaus vardan aš įsakau tau išeiti iš jos!" Ir ji išėjo iš jos tą pačią valandą.
19 Vergės mergaitės savininkai pastebėjo, kad jų pasipelnymo šaltinis buvo išsisėmęs ir todėl jie pagavo Povilą ir Silą ir nusitempė juodu į turgaus aikštę prie vyriausybės,
20 apskųsdami juodu miesto teisme, tardami: "Tie žmonės kelia sąmyšį mieste. Jie yra žydai
21 ir skelbia tokius papročius, kokių, mes romėnai, negalime ir neturime teisės priimti."
22 Visa minia taip pat įniršo prieš juodu. Tai liepė miesto pareigūnai juodu nurėdyti ir rykštėmis nuplakti.
23 Nuplaktu, juodu buvo patalpintu kalėjime. Kalėjimo saugotojams buvo primygtinai įsakyta, kad juodu rūpestingai saugotų.
24 Tokį įsakymą gavęs, kalėjimo viršininkas uždarė juodu vidujinėje patalpoje ir sukaustė juodviejų kojas šiekštu.
25 Nakties gūdumoje meldėsi Povilas ir Silas, garbindamu Dievą giesmėmis, kurias kaliniai girdėjo.
26 Bet staiga įvyko didelis žemės drebėjimas, kad kalėjimo pamatai išsijudino, visos durys atsidarė ir visi pančiai atsileido.
27 Pašokęs iš miego, kalėjimo viršininkas, pastebėjo kalėjimo duris atviras ir galvojo, kad kaliniai išbėgioję yra ir išsitraukė kardą, norėdamas nusižudyti.
28 Bet Povilas garsiai sušuko, tardamas: "Nedaryk sau nieko pikto, nes mes visi tebeesame čia."
29 Jis paprašė žvakės ir žengė į vidų drebėdamas ir parpuolė prieš Povilą ir Silą.
30 Tada išsivedė jis juodu laukan ir paklausė: "Mieluoju du, ką aš turiu daryti, kad būčiau išganytas?"
31 Juodu atsiliepė: "Tikėk į Viešpatį Jėzų, tai būsi išganytas, tu ir tavo namai."
32 Ir juodu išdėstė jam ir visiems, kurie jo namuose buvo, Dievo žodį.
33 Ir jis priėmė juodu tą pačią valandą nakties metu ir nuplovė juodviejų žaizdas. Ir su visais namiškiais jis tuojau leidosi pasikrikštyti.
34 Jis įsivedė juodu į savo namus, dengė jiems stalą ir džiaugėsi su visais namiškiais, kad į Dievą buvo įtikėjęs.
35 Rytui išaušus, atsiuntė miesto

teisėjai tarnus su pranešimu: "Paleisk tuos žmones!"
36 Kalėjimo viršininkas pranešė tai Povilui: "Miesto vyriausybė įsakė judu išleisti. Taigi, išeikita ir keliaukita sau ramybėje!"
37 Bet Povilas tarė jiems: "Jie mudu be teismo viešai nuplakė ir uždarė kalėjime, nors esame Romos piliečiai, o dabar nori nepastebėtus išleisti. Jokiu būdu, tegu jie ateina patys ir teišsiveda mudu.
38 Miesto pareigūnai pranešė tai savo viršininkams ir bijojosi, išgirdę, kad šiuodu Romos piliečiu esančiu.
39 Taip atėjo jie ir nuramino juodu ir išsivedė juodu ir prašė, kad juodu išeitų iš miesto.
40 Iš kalėjimo išėjusiu, juodu nuėjo pas Lidiją, pasimatė su broliais, padrąsino juos ir išvyko.

17

Povilas Tesalonikoje

1 Keliaudamu per Amfipolį ir Apoloniją, juodu atvyko į Tesaloniką, kur buvo žydų bažnyčia.
2 Kaip įpratęs, Povilas įėjo pas juos ir kalbėjo jiems trimis Sabatomis iš Rašto,
3 aiškindamas ir parodydamas, kad Kristus turėjęs kentėti ir iš numirusių prisikelti ir kad tas skelbiamasis Jėzus esąs Kristus.
4 Tai keletas iš jų įtikėjo ir taip prisidėjo prie Povilo ir Silo ir didelis būrys pamaldžių graikų ir nemažas skaičius pasižymėjusių moterų.
5 Bet užsispyrėliams žydams tai nepatiko iš pavydo ir jie pasiėmė keletą netikusių vyrų iš valkatų gaujos ir sudarę būrelį, sukėlė sąmyšį mieste ir atėję prie Jasono namų, norėjo juodu paimti ir atiduoti į prastų žmonių rankas.
6 Bet jie jų nerado. Tai jie nusitvėrė Jasoną ir kelis brolius ir nusitempė juos prie vyriausybės mieste ir rėkte rėkė: "Tuodu, kuriuodu visą pasaulį sukurstė, irgi yra atvykusiu.
7 Jasonas juos priglaudė. Jie visi eina prieš ciesoriaus įsakymus, tvirtindami, kad esąs naujas karalius, būtent, Jėzus."
8 Taip jie sukiršino gyventojus ir miesto vyriausybę, kurie tai girdėjo.
9 Kai Jasonas ir broliai paliko užstatą, buvo jie paleisti.
10 O broliai tuojau išleido Povilą ir Silą nakties metu į Berėą. Atvykusiu į čia, juodu užėjo į žydų bažnyčią.
11 Čia žmonės buvo kilnesni už tesalonikiečius ir priėmė Dievo žodį gera valia ir kasdien pasitikrino Rašte, ar taip iš tikrųjų esą.
12 Todėl daugelis jų įtikėjo, nemažas skaičius graikų, pasižymėjusių moteriškių bei vyrų.
13 Kai žydai Tesalonikoje sužinojo, kad Povilas Dievo žodį ir Bėreoje apsako, atėjo jie ir žmones čia taip pat sukiršino.
14 O broliai tuojau išleido Povilą prie jūros. Silas ir Timotiejus pasiliko čia pat.
15 Povilo palydovai nugabeno jį į Atėnus ir grįžę į Berėą, perdavė Silui ir Timotiejui Povilo įsakymą tuojau pas jį atkeliauti.
16 Belaukdamas jų atvykstant, Povilas pastebėjo, kad miestas buvo pilnas stabų ir dėl to ėmė savo sieloje jaudintis.
17 Ir jis kalbėjo žydams ir Dievo bijantiems bažnyčioje ir tiems turguje, kurie kasdien pas jį susirasdavo.
18 Kai kurie epikuriečių bei stoikų galvočiai mėgino su juomi pasiginčyti ir tarė: "Ką bando šis plepys pasakyti?" Kiti vėl tvirtino, kad jis skelbiąs svetimus dievus, kadangi jis buvo jiems Evangeliją apie Jėzų ir apie prisikėlimą apsakęs.
19 Tai ėmė jie ir nusivedė jį į miesto valdybą ir paklausė jo: "Ar būtų galima sužinoti, kokį naują mokslą tu čia skelbi?

20 Mes išgirdome savo ausimis
ką nors naujo ir norėtume suži-
noti, kas tai yra!"
21 Nes atėniečiai ir jų ateiviai ten
kitaip savo laiko neleidžia, kaip tik
ką nors pasakodami arba ką
nors pasiklausydami.
22 Tada atsistojo Povilas miesto
valdybos susirinkime ir prabilo:
"Atėniečiai, aš matau, kad jūs iš
viso esate pamaldūs žmonės.
23 Apvaikščiodamas, aš apžiūrė-
jau jūsų šventenybes ir apėjau
vieną aukurą su užrašu NEŽI-
NOMAM DIEVUI. Taigi, tai yra
tas, kurį aš jums dabar skelbiu,
kurį jūs nepažindami garbinate.
24 Tai yra Dievas, kuris sutvėrė
pasaulį ir visa tai, kas jame yra.
Jis yra dangaus ir žemės Viešpats
ir negyvena rankomis staytytose
bažnyčiose.
25 Ir Jam nereikia žmogaus
rankų pagalbos, lyg Jam ko nors
pritrūktų, nes Jis yra tas, kuris
duoda kiekvienam gyvybę, kvapą
ir visa kitą.
26 Iš vieno žmogaus Jis užaugino
visą žmoniją ir nustatė jai, kaip
ilgai ir kuriose vietose ji turi gyventi,
27 kad Viešpaties ieškotų ir ieš-
kodami Jį rastų ir, iš tikrųjų,
Jis nėra toli nuo mūsų kiekvieno.
28 Nes Jame mes gyvename, ju-
dame ir esame, kaip kai kurie jūsų
rašytojai yra pasakę: "Mes esame
Jo vaikai."
29 Jei mes esame dieviškos
kilmės, tai neturime manyti, jog
Dievybė prilygstanti aukso, sida-
bro, akmens žmonių sugalvo-
tiems ir sukurtiems padariniams.
30 Dievui tai nerūpėjo tol, kol
žmonės to nežinojo, bet dabar Jis
sako, kad visi žmonės turi atgai-
lauti, kur jie ir bebūtų,
31 kadangi Jis turi nustatęs
dieną, kurią Jis vienam žmogui
teisingai duos teisti visą pasaulį,
kurį Jis paskyręs yra ir iš numi-
rusių prikėlė, jog visi gautų į
Jį įtikėti."
32 Kai nugirdo apie prisikėlimą,
tai pasišaipė kai kurie iš jų, bet
kiti išsireiškė, kad kitą kartą
norėsią apie tai plačiau išgirsti.
33 Tuo baigė Povilas ir išėjo iš
miesto valdybos.
34 Keletas tų žmonių prie jo
prisidėjo ir įtikėjo. Jų tarpe buvo
Dionizijus, valdybos narys, ir mo-
teriškė, vardu Damaris, ir jų
draugai.

18

Povilas Korinte

1 Po viso to iškeliavo Povilas iš
Atėnų ir nuvyko į Korintą,
2 kur jis sutiko žydą, vardu
Akvilą, kilusį iš Ponto, kuris
neseniai buvo atsikėlęs iš Italijos su
savo žmona Priscila, kadangi Klau-
dijus buvo įsakęs visiems žy-
dams iš Romos išsikraustyti.
3 Pas jį sustojo Povilas ir pasi-
liko pas juos dirbti, kadangi jis to
paties amato buvo, būtent,
palapinių dirbėjas.
4 Kas Sabatą jis mokė
bažnyčioje, įtikindamas žydus ir
graikus.
5 O kai Silas iš Makedonijos su
Timotiejumi atvyko, privertė jį
Dvasia liudyti žydams, kad Jėzus
esąs Kristus.
6 Kadangi šie prieštaravo ir pra-
dėjo užgaulioti, išdulkino jis savo
rūbus ir tarė: "Jūsų kraujas te-
ateina ant jūsų galvų. Nekaltas
dėl viso to, aš eisiu dabar pas
kitataučius."
7 Tada išėjo Povilas iš tos vietos
ir užėjo į Justo Titijaus namus,
kuris garbino Dievą ir netoli nuo
bažnyčios gyveno.
8 Bet Krispus, bažnyčios vedė-
jas, įtikėjo į Viešpatį su visais
savo namiškiais ir daugelis korintie-
čių, kurie įtikėjo, leidosi
pasikrikštyti.
9 O Viešpats tarė Povilui nakties
metu regėjime: "Nesivaržyk, bet
kalbėk ir netylėk!
10 Nes Aš esmi su tavimi ir nė
vienas nedrįs tau pakenkti, ka-
dangi šiame mieste Aš didelį
būrį žmonių turiu."

11 Ir jis pasiliko čia metus ir šešis mėnesius, mokydamas juos Dievo žodžio.
12 Galijonui valdant Achają, sukilo žydai sutartinai prieš Povilą ir nusitempė jį į teismą,
13 skųsdami: "Šis žmogus įtikinėja gyventojus Dievą garbinti Įstatymui prieštaraujančiu būdu!"
14 Kai tik Povilas norėjo atsiliepti, prasitarė Galijonas žydams: "Jei tai būtų koks nusikaltimas ar kokia neteisybė, tai aš tikriausiai jūsų paklausyčiau,
15 bet, kadangi čia klausimas eina apie mokslą ir asmenybes ir jūsų įstatymus, tai tuos spręskite jūs patys, nes aš negalvoju tais užsiimti.
16 Ir jis įsakė juos iš teismo išvaryti.
17 Tai nusitvėrė jie Sostėną, bažnyčios vedėją ir apmušė jį teisme, bet Galijonas dėmesio į tai nekreipė.
18 Taip pasiliko Povilas toje vietoje dar kurį laiką. Tada jis atsisveikino su broliais ir išplaukė kartu su Akvilu ir Priscila į Siriją ir Kenchrėjoje jis apsiskuto galvą, kadangi buvo apžadus padaręs.
19 Atvykęs į Efėzą, jis paliko juos ir nuėjo į žydų bažnyčią ir ten pasitarė su žydais.
20 Ir jie prašė jo, kad jis ilgiau prie jų pasiliktų, bet jis nesutiko.
21 Jis atsisveikino su jais, tardamas: "Ateinančias šventes aš turiu būtinai švęsti Jerūzalėje. Jei Dievo valia, aš vėl sugrįšiu pas jus." Ir taip jis išvyko iš Efėzo,
22 ir atkeliavo į Cezariją ir užėjo pasveikinti surinkimą ir vyko tada į Antiochiją,
23 kur jis pasiliko kurį laiką ir tada keliavo per Galatijos ir Frigijos sritis, stiprindamas visus mokytinius.
24 Į Efėzą atėjo žydas vardu Apolo, kilęs iš Aleksandrijos, kuris pažino Raštą ir buvo iškalbingas.
25 Šitas buvo susipažinęs su Viešpaties mokslu, karštas kalbas pasakydavo, teisingai mokydamas apie Jėzų, bet tepažino Jono krikštą.
26 Nesivaržydamas jis pradėjo skelbti bažnyčioje. Kai Akvilas ir Priscila jį išgirdo, pasiėmė juodu jį pas save ir išdėstė jam išsamiau Dievo kelius.
27 Kai Apolo užsimanė vykti į Achają, padrąsino jį broliai ir parašė mokiniams ten, kad jį priimtų. O ten nuvykęs, jis daug padėjo tiems, kurie malonės vedami, buvo įtikėję.
28 Nes jis vykusiai sukirsdavo žydus viešuose pasitarimuose, Šventu Raštu įrodydamas, jog Jėzus esąs Kristus.

19

Povilas Efėze

1 Apolui esant Korinte, Povilas keliavo žemės keliais ir atvyko į Efėzą ir, radęs kelis mokytinius,
2 paklausė jų: "Ar įtikėdami jūs gavote Šventosios Dvasios?" Jie atsiliepė: "Mes nė girdėte negirdėjome, kad tokia Šventa Dvasia esanti."
3 Ir jis klausė jų: "Tai kokiu krikštu jūs esate pakrikštyti?" Jie atsiliepė "Jono krikštu."
4 Tai aiškino Povilas: "Jonas krikštė atgailos krikštu ir skelbė, kad tikėtų į tą, kuris po jo ateina, tai yra, į Jėzų, kuris yra Kristus.
5 Tai išgirdę, jie krikštydinosi vardan Viešpaties Jėzaus Kristaus.
6 O kai Povilas rankas ant jų uždėjo, užėjo ant jų Šventoji Dvasia ir jie kalbėjo Šventosios Dvasios kalba ir pranašavo.
7 Ir jų buvo iš viso apie dvylika vyrų.
8 Povilas ėjo ten į bažnyčią visus tris mėnesius, drąsiai skelbdamas Dievo žodį, mokydamas ir įtikinėdamas juos apie Dievo karalystę.
9 Kai keli užsikietino ir netikėjo ir šmeižtus pradėjo kelti surinkimo akivaizdoje, atsitraukė jis nuo jų

su mokytiniais ir pradėjo kasdien
mokyti Tyranaus mokykloje.
10 Ir tai užsitęsė dvejus metus
taip, kad visi, kurie Azijoje gyveno,
buvo girdėję Viešpaties Jėzaus
žodį, ar tai buvo žydai, ar graikai.
11 Taip atliko Viešpats didelius
darbus Povilo rankomis,
12 kad nuo jo kūno imdavo ske-
petas ir juostas ir jomis pagydydavo
ligonius ir išvarydavo piktąsias
dvasias, tas ant jų uždėdami.
13 Kai kurie aplink ke-
liaujančiųjų žydų, kurie
piktąsias dvasias išvarinėdavo,
mėgino velnius išvaryti Jėzaus
vardu iš užsėstųjų, sakydami:
"Aš išvarau tave Jėzaus vardu,
kurį Povilas apsako."
14 Ir buvo jų septyni sūnūs
vieno žydo, vardu Skėva, vyriau-
siojo kunigo, kurie tai darydavo.
15 O piktoji dvasia atsiliepė:
"Jėzų aš pažįstu ir Povilą su-
prantu, bet kas jūs esate?"
16 Tai šoko piktosios dvasios už-
sėstasis žmogus ant jų, nugalėjo
juos, po savimi pasivertęs, kad jie
nuogi ir sužeisti iš tų namų
išbėgo.
17 Ta žinia pasklido po visus
žydų ir graikų gyventojus Efėze
taip, kad visus apėmė baimė ir var-
das Viešpaties Jėzaus didžiai gar-
binamas buvo.
18 Atėjo ir daugelis tų, kurie
įtikėję buvo, išpažindami ir ap-
sakydami, ką jie buvo padarę.
19 Nemažas skaičius burtais už-
siėmusiųjų atnešė savo knygas
ir sudegino jas čia visų akivaiz-
doje ir suskaičiavo jų visą vertę
apie 50,000 dienų uždarbį
buvusį.
20 Taip augo didingai Dievo žo-
dis, plačiai įsigalėdamas.
21 Kai visa tai buvo
įgyvendinta, Dvasios vedamas
Povilas, pasiryžo perkeliauti Ma-
kedoniją ir Achają ir nuvykti į
Jerūzalę ir tarė: "Tenai pabuvęs, aš
turėsiu pamatyti ir Romą."
22 Du, iš tų, kurie jam tarnavo,
išsiuntė jis į Makedoniją, Timo-
tiejų ir Erastą, o pats pasiliko
kuriam laikui Azijoje.
23 Tuo metu ką tik kilo didelis
sąmyšis dėl krikščioniškojo
tikėjimo.
24 Nes auksakalys, vardu Demė-
trijus, dirbdavo Artemidei sida-
brines šventyklėles, tuo
parūpindamas amatininkams gerą
uždarbį.
25 Susivadinęs tuos ir kitus, kurie
tokiu darbu užsiimdavo, tarė jis
jiems: "Vyrai, jūs žinote, kiek nau-
dos mes turime iš to darbo!
26 Jūs matote ir girdite, kaip šis
Povilas netik Efėze, bet ir visoje
Azijoje daugybę žmonių atbaido
ir įtikina, tardamas—kas ran-
komis padaryta, tai ne dievai!
27 Bet ne tik mes turime bijoti, kad
netektume šio uždarbio, bet į
nieką pavirs visa didžiosios deivės
Artimidės šventykla ir sužlugs jos
didybė, kurią garbina visa Azija
ir visas pasaulis."
28 Išgirdę tai, jie labai triukš-
mavo, šūkaudami: "Didė yra Efėzo
Artemidė!"
29 Ir sąmyšis pasiplėtė po visą
miestą, kad jie lyg sutartinai bėgo
į teatrą, pasigavę makedonie-
čius Gajų ir Aristarchų, Povilo
palydovus.
30 O kai Povilas norėjo išeiti tarp
žmonių, tai mokytiniai jo neleido.
31 Kai kurie iš vyriausybės tos
Azijos vietovės, kurie Povilui pri-
tarė, patarė jam neeiti į teatrą,
32 nes vieni šūkavo vienaip, kiti
kitaip, kad visas susirinkimas buvo
taip pakrikęs, jog daugelis jų net
nežinojo, ko čia atėję buvo.
33 Kai kurie iš minios pasiėmė
Aleksandrą ir žydai išstūmė jį
į priešakį. Aleksandras norėjo
kalbėti ir pamojo ranka žmonėms.
34 Bet, kai jie pamatė, kad jis
žydas yra, pradėjo jie ūžti ir šūkavo
koki dvi valandi: "Didė yra Efėzo
Artemidė!"
35 Galų gale pasisekė miesto
reikalų vedėjui nuraminti minią
ir į ją tarti: "Efėziečiai, kur ra-
site tokį žmogų, kuris nežinotų,

kad Efėzo miestas globoja
didžiąją Artemidę ir jos iš dan-
gaus nukritusį paveikslą.
36 Kadangi to niekas negali nu-
neigti, todėl nieko neapgalvoto ne-
padarykite ir tylėkite.
37 Jūs čia atgrūdote daugelį
žmonių, kurie nėra nei bažnyčios
apvogę, nei jūsų deivės įžeidę.
38 Jei Demėtrijus ir jo amato dar-
buotojai turi kuo nusiskųsti, tai
turime nustatytas dienas ir teismus,
į kuriuos jie gali savo skundus
paduoti.
39 Bet, jei jūs turite kitų rei-
kalų, tais pasisakykite sekan-
čiame viešame susirinkime.
40 O mes bijome, kad mūsų
neapskųstų dėl šios dienos sui-
rutės, kadangi mes neturime kuo
pasiteisinti dėl šio sąmyšio." Tais
žodžiais jis paleido
susirinkusiuosius.

20

Povilo Kelionė Į Troadą Ir Milėtą

1 Kai triukšmas buvo užsibaigęs,
susišaukė Povilas mokytinius, pa-
laimino juos ir iškeliavo į
Makedoniją.
2 Perėjęs per visą kraštą ir
juos visus daugeliu žodžių pasti-
prinęs, atvyko jis į Graikiją,
3 kur jis pasiliko tris mėnesius.
Kadangi žydai jo tykojo, jam norint
laivu plaukti į Siriją, sugalvojo
jis grįžti per Makedoniją.
4 Su juomi keliavo į Aziją
Sopatras, Pyraus sūnus iš Berėos,
Aristarchus iš Tesalonikos, Gajus
bei Sekundus iš Derbės ir Timotie-
jus, o Tychikus ir Trofimus iš Azijos.
5 Šie nuėjo pirma ir laukė mūsų
Troadoje.
6 Mes išplaukėme laivu po Ve-
lykų iš Filypų ir atvykome pas
juos penktąją dieną į
Troadą, kur pasilikome septynias
dienas.
7 Bet pirmąją savaitės dieną
susirinkome šv. vakarienei. Povilas
norėjo sekančią dieną iške-
liauti, todėl jis pratęsė savo pa-
mokslą iki vidurnakčio.
8 Toje viršutinėje patalpoje tu-
rėjome daugelį žiburių, kur su-
sirinkę buvome.
9 O lange sėdėjo jaunuolis vardu
Eutychus, kurį apėmė sunkus
miegas. O Povilui ilgai kalbant, tas
įmigo ir nukrito nuo trečiojo
augšto ir buvo negyvas, kai jį
pakėlė.
10 Bet Povilas puolė ant jo ir ap-
sikabinęs jį, tarė: "Nekelkite
triukšmo, nes jo siela jame tebėra."
11 Tada jis vėl užėjo į viršų,
laužė duoną, valgė ir ilgai kalbėjo
su jais iki išauštant ir tada iškeliavo.
12 O jie atvedė vaiką gyvą ir
tatai buvo jiems didelė paguoda.
13 Bet mes pirma nuėjome prie
laivo ir išplaukėme į Asą, kur
ketinome paimti Povilą, kadangi
jis taip buvo liepęs, nes jis buvo
norėjęs keliauti pėsčias.
14 Bet, kai jis mus patiko Asoje,
tai mes jį pasiėmėme kartu į
Mitylėnę.
15 Iš ten plaukdami, sekančią
dieną atvykome prie Chijos ir
dieną vėliau į Samą ir dar
dieną vėliau į Milėtą.
16 Povilas galvojo Efėzą
aplenkti, nenorėdamas Azijoje už-
trukti, kad suspėtų Sekminėmis
būti Jerūzalėje, jei galima.
17 Iš Milėto siuntė Povilas kvie-
timą į Efėzą, kad pas jį at-
vyktų bažnyčios vyresnieji.
18 O jiems pas jį atėjus, tarė jis
jiems: "Jūs žinote nuo pirmosios
dienos, kad aš į Aziją atvykęs,
visą laiką su jumis buvau,
19 tarnaudamas Viešpačiui visu
nuolankumu, su ašaromis, būda-
mas pavojuje dėl žydų, kurie
manęs tykojo.
20 Aš jums nieko nenuslėpiau,
kad jums padėčiau, skelbdamas
viešai ir taip pat, eidamas iš namų
į namus,
21 liudydamas žydams, kaip ir
graikams apie prisivertimą į
Dievą ir apie tikėjimą į mūsų
Viešpatį Jėzų.

22 Štai, dabar aš einu, Dvasios
įpareigotas, į Jerūzalę, nežino-
damas ko ten susilauksiu.
23 Aš tik tiek žinau, kad visuose
miestuose mane Šventoji Dvasia
perspėjo, kad ten manęs laukia tik
kalėjimas ir sielvartas.
24 Bet aš skaitau, kad mano gy-
vybė nieko nereiškia, jei tik galė-
čiau užbaigti kelią ir tuos
uždavinius, gautus iš Viešpaties Jė-
zaus, skelbiant Dievo malonės
Evangeliją.
25 Ir, štai dabar aš žinau, kad jūs
mano veido nebematysite, jūs visi,
kuriuos aš aplankiau, apsakydamas
Dievo karalystę.
26 Todėl aš jums pareiškiu šian-
dien, kad aš nekaltas, jei kuris iš
jūsų žūtų.
27 Nes aš jums nieko nenuslė-
piau, skelbdamas jums visa, ką
Dievas su jumis nori daryti.
28 Todėl saugokite patys save ir
savąją kaimenę, kurios vysku-
pais jūs esate Šventosios Dvasios
įstatyti. Būkite ganytojais Dievo
bažnyčios, kurią Jis atpirko Savo
krauju.
29 Nes aš žinau, kad po manęs
ateis į jūsų tarpą žiaurūs vil-
kai, kurie nesigailės kaimenės.
30 Iš jūsų pačių tarpo kils to-
kių, kurie klastingomis kalbomis
mėgins susirasti sau pasekėjų.
31 Todėl budėkite ir atsiminkite,
kad aš trejetą metų dieną ir
naktį su ašaromis nepalioviau
kiekvieną tuo atžvilgiu perspėti.
32 Ir dabar pavedu jus Viešpačiui
ir Jo malonės žodžiui, kuris yra ga-
lingas jus pastatyti ir išganyti,
kaip visus pašventinamuosius.
33 Nei aukso, nei sidabro, nei
drabužių aš netroškau iš jūsų nė
vieno.
34 Nes jūs žinote, kad aš pats savo
rankomis sau ir savo palydovams
užsidirbau, kas reikalinga buvo.
35 Aš jums vis tai įrodydavau,
kad taip reikalinga dirbti ir
silpnųjų prisiimti ir atsiminti
Viešpaties Jėzaus žodžių: "Išga-
nytingiau duoti, negu imti!"
36 Tatai pasakęs, jis klaupėsi ir
meldėsi su visais.
37 Ir visi graudingai apsiverkė ir,
puldami ant jo kaklo, jie bučiavo
jį,
38 labiausiai nusimindami dėl žo-
džių, kuriuos pasakė, kad jo veido
daugiau nebematysią. Ir taip jie
jį palydėjo į laivą.

21

Povilas Vyksta Į Jerūzalę

1 Kai mes nuo jų atsiskyrėme,
išplaukėme tiesiai ir atvykome į
Kuosą, kitą dieną į Rodą
ir tada į Patarą.
2 Radę laivą, plaukiantį į
Fenikiją, sėdome į tą ir
iškeliavome.
3 Plaukdami į Siriją, matėme
Kiprą savo kairėje pusėje ir at-
vykome į Tyrų, kur iš laivo tu-
rėjo iškrauti krovinius.
4 Čia susiradome mokinių ir
pasilikome pas juos septynias
dienas. Dvasios liudymu jie patarė
į Jerūzalę nekeliauti.
5 Bet, kai tos dienos pasibaigė,
pakilome ir keliavome tolyn. Ir jie
palydėjo mus visus su žmonomis ir
vaikais ligi už miesto, kur mes ant
kranto atsiklaupėme ir
pasimeldėme.
6 Atsisveikinę, sėdome į laivą,
o anie sugrįžo pas savuosius.
7 Iš Tyraus mūsų jūrų kelionė
baigėsi Ptolemaidoje, kur pa-
sisveikinome su broliais ir
pasilikome pas juos vieną
dieną.
8 Kitą dieną toliau kelia-
vome ir atvykome į Cezariją, kur
užėjome į evangelisto Pilypo na-
mus, kuris buvo vienas iš Sep-
tynių ir pasilikome pas jį.
9 Tas turėjo keturias dukteris,
netekėjusias, kurios pranašaudavo.
10 Mums pabuvus čia keliolika
dienų, atvyko iš Jūdėjos pranašas
vardu Agabus.
11 Jis atėjo pas mus ir pasiėmė
Povilo juostą, susirišo savo ran-
kas ir kojas ir tarė: "Šventoji Dva-

sia sako, kad taip suriš žydai
Jerūzalėje tą, kuriam šita juosta
priklauso ir atiduos jį į kitatau-
čių rankas."
12 Kai mes tai išgirdome, pra-
šėme mes ir tie, kurie čia gyveno,
kad jis neeitų į Jerūzalę.
13 Bet Povilas atsakė: "Kam jūs
verkdami draskote mano širdį? Aš
esu pasiruošęs ne tik būti supan-
čiotas, bet ir mirti Jerūzalėje
dėl Viešpaties Jėzaus vardo.
14 Kai jis nesileido perkalbamas,
liovėmės mes jį įtikinėję ir tarė-
me: "Tebūnie Viešpaties valia!"
15 Ir po tų dienų pasiruošėme
ir užėjome į Jerūzalę.
16 Pas mus atėjo keli mokiniai iš
Cezarijos ir nuvedė mus pas
vieną, kuris vardu buvo Mna-
sonas, vienas iš senųjų moki-
nių, pas kurį turėjome nakvoti.
17 Atėję į Jerūzalę, buvome
brolių meilingai priimti.
18 Sekančią dieną užėjo Povi-
las su mumis pas Jokūbą ir čia
susirinko visi vyresnieji,
19 kuriuos jis pasveikino ir ku-
riems jis paeiliui išdėstė, ką Die-
vas buvo nuveikęs pagonyse, jam
pasitarnaujant.
20 Išgirdę tai, jie liaupsino Vieš-
patį, tardami: "Broli, matai, kiek
tūkstančių žydų įtikėjo ir uoliai
laikosi Įstatymo.
21 Bet jiems buvo pranešta apie
tave, kad tu svetimųjų tarpe gy-
venančius žydus mokai atsimesti
nuo Mozės Įstatymo, liepdamas
jiems savo vaikų nebeapipjaustyti
ir žydų papročių nepaisyti.
22 Jie tikriausiai sužinos, kad tu
atvykęs esi, ir ką tada darysime?
23 Taigi daryk, ką mes tau
sakome.
24 Mes turime čia keturis vyrus,
kurie yra davę pažadus. Pasiimk
juos ir leiskis kartu su jais pasi-
šventinti. Užsimokėk už juos, kad
jie savo galvas nusiskustų ir visi
žinotų, jog tai neteisybė, ką apie
tave girdėjo, bet kad tu elgiesi sulig
įstatymais.
25 O tikintiems iš kitataučių mes
išsiuntėme raštu tokius nurody-
mus, kad jie susilaikytų nuo
aukų stabams, nevalgytų kraujo
ir užtroškusių gyvulių mėsos ir
nepasileistų ištvirkaudami.
26 Tai pasiėmė Povilas tuos ir ap-
sivalė su jais sekančią dieną ir
nuėjo į šventovę ir pranešė, kad
apsivalymo dienos pasibaigs, kaip
veik paskutinė auka už kiekvieną
iš jų bus paaukota.
27 Toms septynioms dienoms be-
sibaigiant, išvydo žydai iš Azijos
Povilą šventovėje ir sukėlė visus
žmones ant kojų ir nusitvėrę jį,
šaukė:
28 "Vyrai iš Izraėlio, gelbėkite!
Tai yra tas žmogus, kuris visose
vietovėse moko gyventojus prieš
mūsų žmones, prieš įstatymus
ir prieš šią vietą, įvedė graikus
į šventovę ir ją užteršė.
29 Nes jie buvo matę su juomi
Trofimą, efėzietį. Dėl to jie gal-
vojo, kad Povilas jį buvo į šven-
tovę atsivedęs.
30 Visas miestas buvo sujudęs ir
daug žmonių susibėgo. Jie nu-
sitvėrė Povilą, išsivedė jį iš
šventovės ir bematant užrakino jos
vartus.
31 Bet kai jie jį užmušti norėjo,
buvo pranešta miesto įgulos vir-
šininkui, kad visas miestas sujudęs.
32 Tas pasiėmė tuojau kareivių
su karininkais ir nuskubėjo pas juos.
Kai anie pamatė kareivius ir dalinio
viršininką, paliovė jie Povilą
mušti.
33 Dalinio viršininkas priėjo ar-
tyn prie jo ir liepė jį dviem gran-
dinėm surakinti ir paklausė jo, kas
jis esąs ir ką jis padaręs.
34 Minios žmonės šūkavo šį bei
tą ir dėl tokio triukšmo jis nieko
negalėjo nustatyti ir leido jį todėl
nuvaryti į kareivines.
35 Ir kai jie atėjo iki laiptų, tai
turėjo jį kareiviai neštinai užnešti
dėl žmonių veržimosi.
36 Nes daugybė žmonių sekė
jį, kurie šaukė: "Užmuškite jį!"
37 O Povilas, vedamas į tvir-
tovę, paklausė dalinio viršininko:

"Ar turiu teisės ką nors pasaky-
ti?" Anas atsakė: "Tai tu moki
graikiškai.
38 Ar tu neesi anas egiptietis, ku-
ris pirm šių dienų sukėlė riaušes
ir į dykumą išvedė 4000
galvažudžių vyrų?"
39 Povilas atsiliepė: "Aš esu žydas
iš Tarsaus, garbingo Kilikijos miesto
gyventojas, prašau, leisk man žmo-
nėms kai ką pasakyti!"
40 Gavęs jo sutikimą, atsistojo
Povilas ant laiptų ir pamojo ranka
žmonėms ir jiems visiškai nutilus,
prabilo jis į juos žydų kalba.

22

Povilo Pasiteisinimas

1 Vyrai, mieli broliai ir tėvai,
paklausykite manęs ir leiskite man
prieš jus pasiteisinti.
2 Kai jie išgirdo, kad kreipėsi į
juos hebrajų kalba, tai jie tuo la-
biau nusiramino. Ir jis pradėjo
kalbėti.
3 "Aš esu kilimo žydas iš Kili-
kijos, užaugintas Tarsaus mieste,
Gamalyėlio priežiūroje, išauklėtas
ir rūpestingai supažindintas su
tėvų įstatymais, uolus Dievo vei-
kėjas, kaip ir jūs šiandien visi esate.
4 Naująjį mokslą aš per-
sekiojau ligi mirties, supančioda-
mas vyrus ir moteris ir atiduodamas
juos į kalėjimą,
5 ką gali patvirtinti vyriausias
kunigas ir vyresnieji. Nes iš jų aš
gavau įgaliojimus dėl brolių ir
keliavau į Damaskų, kad ir ten
suriščiau, kurie ten buvo, ir par-
gabenčiau juos į Jerūzalę, kur juos
nubaustų.
6 Bet atsitiko apie pietus, man
keliaujant, ir esant netoli Damas-
kaus, kad mane staiga apšvietė di-
delė šviesa iš dangaus.
7 Ir aš puoliau žemėn ir išgirdau
balsą, man sakantį: "Sauliau,
Sauliau, kam tu Mane persekioji?"
8 O aš paklausiau: "Viešpatie,
kas Tu esi?" Ir Jis man atsiliepė:
"Aš esu Jėzus iš Nazareto, kurį
tu persekioji."
9 Bet tie, kurie su manimi buvo,
matė tą šviesą šviečiant, tačiau
negirdėjo balso, kuris į mane
kalbėjo.
10 Ir aš paklausiau: "Viešpatie,
ką aš turiu daryti?" Ir Viešpats
atsiliepė man: "Kelkis ir keliauk į
Damaskų ir ten tau pasakys, ką
tu turėsi daryti."
11 Bet dėl tos šviesos skaistumo
aš nebegalėjau regėti, ir tie, kurie
su manimi buvo, nuvedė mane už
rankos į Damaskų.
12 O ten gyveno Dievo bijąs
žmogus, kuris laikėsi Įstatymo,
vardu Chananja, ir buvo visų
žydų didžiai gerbiamas.
13 Tas atėjo pas mane ir tarė man:
"Mielas broli, Sauliau, pažvilg-
terėk į viršų!" Ir tą pačią
valandą aš galėjau jį pamatyti
savo akimis.
14 Ir jis tarė: "Mūsų tėvų Die-
vas paskyrė, kad tu Jo valią pa-
žintumei ir Teisųjį regėtumei ir
Jo balsą iš Jo burnos girdėtumei.
15 Nes tu būsi liudininku visiems
žmonėms to, ką regėjęs ir ką
girdėjęs.
16 Taigi nedelsk, kelkis ir krikš-
tydinkis ir nusimazgodink savo
nuodėmes, melsdamas Viešpaties
vardo!"
17 Vėliau, kai buvau sugrįžęs į
Jerūzalę, aš meldžiausi šventovėje
ir buvau pagautas dvasia ir Jį
mačiau.
18 Ir Jis tarė man: "Skubėk išeiti
iš Jerūzalės, nes jie nepriims tavo
liudymo kaslink Manęs."
19 Ir aš tariau: "Viešpatie, jie
žino, kad aš tuos, kurie į Tave
tikėjo, gaudžiau ir kankinau vienur
ir kitur bažnyčiose.
20 O kai Stepono, Tavo liudi-
ninko kraujas buvo praliejamas, aš
čia pat stovėjau ir jiems pritariau,
sergėdamas drabužius tų, kurie
jį žudė."
21 Ir Jis tarė man—keliauk, nes
Aš noriu tave toli pas pagonis
nusiųsti!"
22 Ir jie klausėsi jo iki šių žo-
džių ir tada pradėjo rėkti: "Pa-

šalinkite šitą iš šio pasaulio, neverta jo gyvo laikyti."
23 Jiems šūkaujant ir savo drabužiais besiblaškant ir dulkes į orą drabstant,
24 įsakė dalinio viršininkas jį nuvesti į kareivines, nuplakti, išklausinėti ir sužinoti, dėl ko jie ant jo taip šūkavo.
25 O kai jis taip diržais buvo surištas, paklausė jis greta jo stovinčio šimtininko: "Ar valia jums Romos pilietį botagais plakti, kol teismo nenuteistas?"
26 Išgirdęs tai šimtininkas, nuėjo jis prie pulkininko ir teiravosi: "Ką nori daryti, šis žmogus yra Romos pilietis?"
27 Tai priėjo pulkininkas prie jo ir paklausė: "Pasakyk man, ar tu esi Romos pilietis?" Jis atsakė: "Esu."
28 Pulkininkas kalbėjo: "Aš esu tą pilietybę už didelius pinigus įsigijęs." Bet Povilas atsiliepė: "Aš esu Romos piliečiu gimęs."
29 Tai atsitraukė nuo jo tie, kurie jį tardyti turėjo ir pulkininkas išsigando, girdėdamas jį Romos piliečiu esantį ir kad jį buvo surišdinęs.
30 Sekančią dieną jis iš tikrųjų norėjo sužinoti, kodėl jį žydai apskundė. Jis nuėmė nuo jo pančius, pašaukė vyriausius kunigus ir visą tarybą, išvedė Povilą ir pastatė jį jų akivaizdon.

23

Povilas Jerūzalėje

1 Povilas pasižiūrėjo į tarybą ir ėmė byloti: "Vyrai, mieli broliai, Dievo akivaizdoje aš gyvenau visiškai gryna sąžine iki šios dienos.
2 Bet vyriausiasis kunigas Chananja, liepė tiems, kurie aplink jį stovėjo, jam į veidą rėžti.
3 Tai tarė jam Povilas: "Dievas muš tave, tu, pabaltinta siena! Ar tu sėdi mane teisti sulig Įstatymu, bet liepi mane mušti prieš Įstatymą?"
4 Greta stovintieji tarė Povilui: "Kaip tu drįsti įžeisti vyriausią kunigą?"
5 Povilas atsiliepė: "Nežinojau, kad tai esąs vyriausias kunigas, nes parašyta: "Nešmeižk vyriausiojo savo žmonių." 2 Moz. 22:27
6 Povilas pastebėjo, kad susirinkusiųjų buvo viena pusė sadukiečių, kita pusė fariziečių, todėl jis drąsiai pareiškė tarybai: "Vyrai, mieli broliai, aš esu farizietis ir sūnus fariziečio. Aš esu skundžiamas, kadangi turiu vilties ir tikiu į prisikėlimą iš numirusiųjų."
7 Kai jis tai pasakė, kilo nesutarimas tarp fariziečių ir sadūkiečių ir visas susirinkimas pasidalino į dvi dali.
8 Nes sadūkiečiai nepripažįsta nei prisikėlimo iš numirusių, nei angelų, nei dvasios, o fariziečiai pripažįsta visa tai.
9 Ir kilo didelis šūkavimas. Raštingieji iš fariziečių mokyklos atsikėlė ir tvirtino: "Mes nieko pikto nerandame šitame žmoguje, o kas čia tokio, jei jis su Dvasia ar angelu kalbėjo."
10 O sąmyšiui didėjant, bijojo pulkininkas, kad Povilo nesudraskytų ir liepė kareiviams nulipti žemyn, išimti jį iš jų tarpo ir nuvesti į kareivines.
11 Sekančią naktį aplankė jį Viešpats, tardamas: "Būk linksmas, kaip tu apie Mane liudyjai Jerūzalėje, taip tu turėsi liudyti apie Mane Romoje!"
12 Dienai išaušus užsikeikė kai kurie žydai nei valgyti, nei gerti tol, kol nebūsią Povilo nužudę.
13 O tų, kurie taip užsikeikė, buvo virš 40 asmenų.
14 Jie nuėjo pas vyriausius kunigus ir vyresniuosius ir tarė: "Mes tvirtai užsikeikėme nevalgyti ir negerti tol, kol nebūsime Povilo nužudę.
15 Togidėl praneškite pulkininkui ir tarybos nariams, kad jį rytoj pas jus atvestų tariamam smulkesniam apklausinėjimui, o mes

būsime pasiruošę jį, pas jus vedamą, užmušti."
16 Bet Povilo seserėnas nugirdo tai ir, atėjęs į kareivines, pranešė Povilui apie šį pasikėsinimą.
17 O Povilas pasišaukė vieną vyresniųjų ir prašė jo, kad šį jaunikaitį nuvestų pas pulkininką, kadangi jis turįs jam ką pasakyti.
18 Tas jį pasiėmė, nuvedė pas pulkininką ir tarė: "Suimtasis Povilas pasišaukė mane ir prašė manęs, kad tą jaunikaitį pas tave atvesčiau, kuris turįs tau ką pasakyti."
19 Pulkininkas pasiėmė jį už rankos ir nuėjo su juomi į šoną ir paklausė jo: "Kas tai yra, ką tu man turi pasakyti?"
20 Jis papasakojo. Žydai susitarė tavęs prašyti, kad tu rytoj Povilą tarybos nariams nuvestumei neva tai apklausinėjimui.
21 Bet tu netikėk jiems, nes jo tykoja virš 40 vyrų, kurie užsikeikė nevalgyti ir negerti tol, kol nebus užmušę Povilo. Dabar jie laukia tavo sutikimo.
22 Tai paleido pulkininkas jaunikaitį, įsakydamas jam, kad niekam neminėtų, jog jis jam tai pranešęs.
23 Jis pasišaukė du šimtininku ir tarė: "Paruoškite 200 kareivių, 70 raitelių ir 200 ietininkų ir kad iš vyktų devintą valandą vakaro į Cezariją.
24 Paruoškite taip pat ir gyvulių ir užsisodinkite Povilą ir sveiką nugabenkite jį pas krašto valdytoją Feliksą.
25 Ir jis parašė tokio turinio gromatą.
26 Klaudijus Lysijas siunčia sveikinimų didžiai gerbiamam valdytojui Feliksui!
27 Žydai buvo sugavę šitą vyrą ir būtų jį užmušę, jei aš nebūčiau atskubėjęs su kareivių daliniu ir išsaugojęs jo gyvybę, sužinojęs, kad jis Romos pilietis esąs.
28 Norėdamas sužinoti, kuo jis yra apskųstas, pristačiau aš jį jų tarybai.
29 Čia aš nustačiau, kad jis nėra mirties kaltas ir neužsitarnavęs kalėjimo bausmės, o tik kaltinamas jų įstatymų klausimais.
30 Kai tik man buvo pranešta, kad sąmokslininkai užsispyrė jį nužudyti, aš tuojau jį išsiunčiau pas tave, įsakydamas, kad jo skundėjai tavo akivaizdoje išneštų prieš jį savo kaltinimus.
31 Kareiviai, vykdydami įsakymą, pristatė Povilą per naktį į Antipatrį.
32 Sekančią dieną siuntė jie raitelius su juomi, o patys sugrįžo įgulon.
33 Atvykę į Cezariją, jie įteikė gromatą ir pristatė Povilą krašto valdytojui.
34 Krašto valdytojas paskaitė gromatą ir paklausė jo, iš kurios srities jis esąs. Ir kai jam atsakė, kad jis iš Kilikijos esąs, atsiliepė jis jam:
35 "Aš tave tardysiu, kai tavo skundėjai prisistatys." Ir jis liepė jį saugoti Herodo teismo rūmuose.

24

Povilas Felikso Teisme

1 Už penkių dienų prisistatė vyriausias kunigas Chananja su keliais vyresniaisiais ir patarėju Tertuliumi krašto valdytojui prieš Povilą.
2 Pašauktas, Tertulius išnešė savo skundą. Kilnusis Feliksai, tavo dėka mes gyvename ilgesnį laiką ramybėje ir daugelis tavo įvestųjų pagerinimų prisidėjo prie žmonių gerovės
3 ir taip mes visais atžvilgiais ir visur džiaugiamės, priimdami visa tai mūsų giliu dėkingumu.
4 Nenorėdamas tavęs ilgai gaišinti, prašau truputį paklausyti tavo įprastu prielankumu.
5 Mes radome šitą žmogų esantį kenksmingą, kuris kelia nesutarimą žydų tarpe visame

pasaulyje, kuris yra Nazareto at-
skalūnų vadovu.
6 Jis taip pat mėgino nešventą
padaryti mūsų bažnyčią ir mes
jį nutvėrėme ir norėjome jį nu-
teisti sulig mūsų įstatymais.
7 Bet pulkininkas Lysijas atsku-
bėjo ir jėga išveržė jį iš mūsų
rankų,
8 įsakydamas tiems, kurie jį
skųsti nori, pas tave ateiti, kad tu
pats ištardytumei, norėdamas su-
žinoti, kodėl mes jį skundžiame.
9 Žydai patvirtino tai, pritar-
dami tiems kaltinimams.
10 Bet Povilas atsakė, kai krašto
valdytojas jam leido kalbėti: "Aš
žinau, kad tu jau daugelį metų
šiame krašte teisėju esi ir todėl ne-
bijau pasiteisinti.
11 Tu gali pats pasitikrinti, kad dar
nėra daugiau kaip 12 dienų, kai aš
atvykau į Jerūzalę pasimelsti.
12 Jie nerado manęs bažnyčioje su
kuo kalbantį, ar maištą ke-
liantį žmonėse, mokyklose ar
miestuose.
13 Jie neturi jokių įrodymų,
dėl ko jie mane skundžia.
14 Aš prisipažįstu, kad tarnauju
savo protėvių Dievui, tokiu būdu,
kurį jie atskilimu vadina,
tikėdamas į visa, kas Įstatyme
ir Pranašuose parašyta.
15 Mano viltis yra Dieve, kaip ir
jie to tikisi susilaukti, kad tiek tei-
sieji, tiek neteisieji iš
numirusiųjų bus prikelti.
16 Todėl aš stengiuosi visuomet
turėti gryną sąžinę prieš Dievą
ir prieš žmones.
17 Po daugelio metų aš
sugrįžau, savo žmonėms parneš-
damas dovanų ir aukų.
18 Jie rado mane bažnyčioje, kai
aš buvau baigęs savo apsivalymo
dienas be daugybės žmonių ir be
triukšmo.
19 Bet ten buvo keli žydai iš Azi-
jos, kurie turėtų šiandien čia būti,
kad tie mane skųstų tavo aki-
vaizdoje, jei jie ką nors prieš mane
turėtų.
20 Arba, ir šie patys tepasako,
man stovint tarybos akivaizdoje,
kokią neteisybę aš esu padaręs.
21 Gal tik dėl vieno žodžio, kurį
aš, stovėdamas, garsiai pareiškiau:
"Dėl prisikėlimo iš numirusių aš
esu šiandien teisiamas jūsų
akivaizdoje!"
22 O Feliksas buvo gerai susipa-
žinęs su tuo mokslu ir atidėjo bylos
svarstymą, tardamas: "Kai pulki-
ninkas Lysijas atvyks, aš padary-
siu sprendimą."
23 Šimtininkui įsakė jis nebe-
laikyti Povilo tokioje griežtoje prie-
žiūroje, bet leisti jo artimiesiems jį
aplankyti ir jam patarnauti.
24 Po kelių dienų atėjo Felik-
sas su savo žmona Drusila, kuri
buvo žydė, ir pasišaukęs Povilą,
klausėsi apie tikėjimą į Jėzų
Kristų.
25 Kai Povilas priminė teisybę ir
susilaikymą bei apie būsimąjį
teismą, išsigando jis ir tarė: "Šiam
kartui užteks to, atliekamu laiku aš
tave vėl pasišauksiu."
26 Be to, jis tikėjosi kyšių iš
Povilo, kad jį išleistų ir todėl
dažnai jį pasišaukdavo ir su juomi
pasišnekėdavo.
27 Dviem metam praslinkus, Fe-
likso vietą užėmė Porcijus Fės-
tus. Norėdamas žydams įtikti,
Feliksas paliko Povilą kalėjime.

25

Povilas Fėstaus Teisme

1 Atvykęs į kraštą, nuke-
liavo Fėstus iš Cezarijos į
Jerūzalę.
2 Ten prisistatė jam vyriausieji
kunigai ir jų vadai prieš Povilą
ir reikalvo iš jo paslaugos,
3 kad Povilą perkeltų į Je-
rūzalę ir jie jį pakelyje klastingu
būdu nužudyti galėtų.
4 Fėstus atsakė, kad jis palai-
kysiąs Povilą Cezarijoje, kadangi
jis pats ten už neilgo būsiąs.
5 Tie, kurie gali, tarė jis, teva-
žiuoja todėl su manim kartu ir
teskundžia jį ten, jei jis kuo nu-
sikaltęs yra.

6 Išbuvęs tarp jų ne daugiau
kaip 8 ar 10 dienų, nuvyko jis į
Cezariją ir sekančią dieną sė-
dosi į teismo sostą ir liepė Po-
vilą atvesti.
7 Atvestą Povilą apstojo iš
Jerūzalės atvykusieji žydai ir puolė
jį įvairiausiais sunkiais kaltini-
mais, kurių jie įrodyti negalėjo,
8 kadangi Povilas pasiteisino, jog
nei prieš žydų įstatymus, nei
prieš bažnyčią, nei prieš cieso-
rių nebuvo kuo nusikaltęs.
9 O Fėstus norėjo įsigerinti
žydams ir paklausė Povilo: "Ar no-
ri nueiti į Jerūzalę ir ten atsakinėti
į tuos klausimus, manęs
tardomas?"
10 Povilas atsiliepė: "Aš esu cie-
soriaus teisme ir turiu čia teisiamas
būti. Žydams neesu nieko padaręs,
kaip tu tai pats gerai sužinojai.
11 Jei esu ką padaręs, kas baus-
tina mirtimi, nevengsiu mirti. Bet,
jei nieko tokio nėra, kuo jie mane
kaltina, tai niekas negali manęs
jiems atiduoti. Aš kreipiuosi į
ciesorių."
12 Tai pasitarė Fėstus su savo pa-
tarėjais ir atsakė: "Į ciesorių
kreipeisi, pas ciesorių ir nueisi!"
13 Už kelių dienų atvyko ka-
ralius Agripa ir Bernisė į Cesa-
riją Fėstų pasveikinti.
14 Ir kai jie ten kelioliką dienų
išbuvo, išdėstė Fėstus karaliui Po-
vilo bylą, tardamas: "Feliksas pa-
liko kalėjime kalinį,
15 dėl kurio vyriausieji kunigai ir
seniūnai kreipėsi į mane, man Je-
rūzalėje esant, prašydami, kad aš
jį nuteisčiau.
16 Aš paaiškinau jiems, kad ro-
mėnai neturi tokio papročio žmogų
pasmerkti prieš jam lei-
džiant apsiginti nuo kaltinimų
skundėjų akivaizdoje.
17 Kai jie į čia atvyko, aš ne-
delsdamas, sekančią dieną sė-
dausi į teismo sostą ir liepiau
atvesti tą žmogų.
18 Skundėjai atsistojo jį kal-
tinti, bet neįrodė jokios kaltės,
kokios aš tikėjaus išgirsti.
19 Bet jie kėlė kelis klausimus jų
tikėjimo apie mirusį Jėzų, kuris
Povilo tvirtinimu esąs gyvas.
20 Bet aš nesuvokiau šitų jų
klausimų ir paklausiau jo, ar jis
norįs eiti į Jerūzalę ir ten dėl
tų būti teisiamas.
21 Bet Povilas pareiškė, kad
norįs kreiptis į ciesorių ir aš
liepiau jį palaikyti tol, kol
išsiųsiu jį pas ciesorių.
22 Tai tarė Agripa Fėstui: "Tą
žmogų ir aš norėčiau išgirsti."
Fėstus atsiliepė: "Rytoj tu jį
išgirsi!"
23 Sekančią dieną atėjo pui-
kiausiai išsidabinę į teismo rūmus
Agripa ir Bernisė su visais miesto
viršininkais ir kilmingaisiais ir Fėsto
įsakymu buvo atvestas Povilas.
24 Fėstus kalbėjo: "Mielasis ka-
raliau Agripa ir visi, kurie kartu at-
ėjote, štai žmogus, dėl kurio kreipė-
si į mane visa galybė žydų Jerū-
zalėje, o ir čia, šaukdami, kad aš
jo gyvo nepalikčiau.
25 Bet, kai aš nustačiau, kad jis
nieko nebuvo padaręs, kuo būtų
užsitarnavęs mirties bausmę, o ir
jis pats atsišaukė į ciesorių, tai
aš nutariau jį ten ir nusiųsti,
26 nors nieko apčiuopiamo ir ne-
turiu, ką savo valdovui galėčiau
parašyti. Todėl aš jį jums atve-
džiau, ypatingai tau, karaliau Agri-
pa, kad po šio ištardymo turėčiau
ką nors parašyti. Nes aš sakau,
kad neišmintinga nusiųsti kalinį
ir neturėti jam jokių kaltinimų."

26

Povilo Kalba

1 Agripa tarė Povilui: "Tau lei-
džiama pasiteisinti." Povilas ištiesė
savo ranką ir pradėjo teisintis.
2 Man malonu, mielas karaliau
Agripa, tavo akivaizdoje apsiginti
nuo žydų man metamų
kaltinimų,
3 tuo labiau, kai gerai pažįsti
žydų papročius ir klausimus. To-
dėl prašau mane kantriai išklausyti.

4 Visi žydai pažįsta mano gy-
venimą iš jaunystės dienų ir kaip
aš gyvenau pradžioje savo tautoje
ir vėliau Jerūzalėje.
5 Tie, kurie mane anksčiau pa-
žino, gali, jei nori, čia paliudyti, kad
aš tikėjimo atžvilgiu buvau grieš-
čiausios atskalos fariziejus.
6 O dabar esu apskųstas, ka-
dangi pasitikiu Dievo mūsų pro-
tėviams duotais pažadėjimais,
7 kuriuos mūsų dvylika gimi-
nių tikisi išsipildysiant, jiems
uoliai tarnaujant Dievui dieną ir
naktį. Dėl šios vilties, karaliau,
žydai mane ir įskundė.
8 Kodėl turi jums atrodyti
neįtikėtina, jog Dievas gali pri-
kelti numirusiuosius?
9 Ir aš, tiesa, galvojau, kad mano
pareiga esanti daug pasidarbuoti
prieš vardą Jėzaus iš Nazareto.
10 Taip aš ir veikiau Jerūzalėje,
daugelį šventųjų į kalėjimą
pasiųsdamas, gavęs įgaliojimus
iš vyriausiųjų kunigų ir kai jie
žudomi buvo, aš tam pritardavau.
11 Dažnai aš eidavau iš bažnyčios
į bažnyčią juos bausdamas ir
versdamas atsisakyti tikėjimo, be
atodairos siautėdamas ir persekio-
damas juos ligi svetimųjų
miestų.
12 Tokiais pačiais uššimojimais aš
keliavau į Damaskų su vyriau-
siųjų kunigų įgaliojimais ir
sutikimu.
13 Bekeliaujant, apie vidudienį,
mielas karaliau, aš ir tie, kurie kartu
keliavo, buvome staiga apšviesti
šviesa iš dangaus, kuri buvo skais-
tesnė už saulę.
14 O kai mes visi žemėn par-
puolėme, girdėjau balsą į mane
žydiškai kalbantį: "Sauliau, Sau-
liau, kodėl tu Mane persekioji?
Sunku tau bus prieš akstiną
atsispirti."
15 Ir aš paklausiau: "Viešpatie,
kas tu esi?" Jis atsiliepė: "Aš esmi
Jėzus, kurį tu persekioji, bet da-
bar kelkis ir stokis ant savo kojų.
16 Nes Aš tau pasirodžiau, kad
tave paskirčiau tarnu ir liudytoju to,
ką tu regėjai ir ką Aš tau dar
apreikšiu.
17 Aš noriu tave išgelbėti nuo tų
žmonių ir pagonių, pas kuriuos
Aš tave dabar siunčiu,
18 atverti jų akis, kad jie prisi-
verstų iš tamsybės į šviesybę ir
nuo šetono galybės į Dievą ir
gautų nuodėmių atleidimą ir
vietą su pašventintaisiais,
tikėdami į Mane."
19 Todėl, karaliau Agripai, aš ne-
galėjau nepaklusti tam dangiškam
regėjimui
20 ir apsakiau tai pirmiausia Da-
maskaus, Jerūzalės ir visose žydų
žemės šalyse ir pagonyse, kad at-
gailautų ir atsikreipę į Dievą,
atgailaujančiųjų darbus dirbtų.
21 Dėl to suėmė mane žydai
bažnyčioje ir norėjo mane užmušti.
22 Bet Dievui padedant aš lai-
mėjau ir šiandien esu čia, liudyda-
mas, kaip mažam, taip ir didžiam,
nieko nepridėdamas prie to, ką
pranašai ir Mozė skelbė apie būsi-
muosius įvykius,
23 kad Kristus turėsiąs kentėti
ir pirmasis prisikelti iš numirusių
ir apsakyti šviesą tautai ir
pagonims."
24 O jam taip besiteisinant, su-
riko Fėstus labai garsiai: "Povile,
tu svaičioji, dėl didelio rašto tu
išėjai iš krašto."
25 Bet Povilas atsiliepė: "Aš ne-
svaičioju, kilnusis Fėstau, bet kal-
bu didžiai prasmingais žodžiais
apie tikrus įvykius.
26 Nes karalius visa tai žino ir to-
dėl aš visiškai atvirai pasisakau. Aš
tikiu, kad jam to nieko nėra už-
slėpta, nes tatai neatsitiko kur nors
kokiame užkampyje.
27 Ar tiki, karaliau Agripa, pra-
našams? Aš žinau, kad tu tiki!"
28 Agripa atsiliepė Povilui: "Daug
nebereikia ir tu mane įtikinsi būti
krikščionimi!"
29 Bet Povilas pareiškė: "Aš pra-
šau Dievo, kad ne tik tu, bet visi,
kurie čia manęs klausosi, būtų to-
kie, kaip aš, tik be šių pančių."
30 Tai atsikėlė karalius, krašto

valdytojas, Bernisė ir tie, kurie su
jais sėdėjo
31 ir nuėjo į pašonį ir tarpu-
savyje šnekėjosi ir pasakė: "Šis
žmogus nėra užsitarnaęs nei mir-
ties baumės, nei tų pančių."
32 Tai tarė Agripa Fėstui: "Šitą
žmogų būtų galima paleisti, jei
jis nebūtų atsišaukęs į
ciesorių."

27

Povilo Kelionė Į Romą

1 Kai buvo nuspręsta, kad turė-
sime plaukti į Italiją, Povilas ir
kiti keli kaliniai buvo perduoti Au-
gusto pulko šimtininkui, vardu,
Julijui.
2 Mes sulipome į Adramitijos
laivą, kuris turėjo sustoti Azijos
pakraščių uostuose ir taip mes
pasileidome jūros kelionėn. Make-
donietis Aristarchus keliavo su
mumis kartu.
3 Sekančią dieną sustojome
Sidono uoste. Julijus pasielgė
draugiškai su Povilu, išleisdamas
jį aplankyti savo pažįstamus ir
kelionei apsirūpinti.
4 Iš čia išplaukėme į Kiprą,
kadangi vėjas iš priešingos krypties
pūtė.
5 Plaukdami atvira jūra pro Ki-
likiją ir Pamfiliją, atvykome į
Lykijos miestą Myrą.
6 Čia surado šimtininkas laivą
iš Aleksandrijos plaukiantį į Ita-
liją ir mus į tą susodino.
7 Daugelį dienų plaukėme
palengva ir vargais negalais atsiva-
rėme iki Knido. Kadangi vėjas buvo
nepalankus, pasukome Krėtos sa-
los užvėjo puse ir praplaukėme
Salmonę,
8 gerokai pavargdami,
nuplaukėme iki vietovės, kuri va-
dinosi Gerasis Uostas, netoli La-
sėjos miestelio.
9 Kadangi daug laiko sugaišome
ir jau pavojinga buvo jūromis ke-
liauti po rudeninio pasninko, per-
spėjo Povilas,
10 tardamas: "Mieli vyrai, aš ma-
tau, kad šioje pavojingoje kelionėje
susilauksime nuostolių ne tik
krovinio ir laivo, bet ir žmonių."
11 Bet šimtininkas daugiau dė-
mesį kreipė į vairininką ir laivo
savininkus, negu į Povilo
perspėjimus.
12 Kadangi šitas uostas netinka-
mas buvo žiemai praleisti, dau-
guma pritarė pasiūlymui mėginti
nusigauti į Feniką, Kretos
uostą tarp šiaurės vakarų ir
pietvakarių ir ten praleisti
žiemą.
13 Pietų vėjui pučiant, atrodė,
kad galima mėginti ir jie įtraukė
inkarus ir leidosi išilgai Kretos
krantų.
14 Bet netrukus po šio pradėto
žygio pakilo vadinamasis šiauria-
rytis viesulas nuo salos pusės.
15 Vėjas pagavo laivą ir varė jį,
kad jo nebuvo galima sulaikyti tol,
16 kol priplaukėme vieną salelę
vardu Klauda, kur daug vargome
išsaugodami gelbėjimosi valtį,
17 įkeldami ją į laivą ir ap-
juosdami laivą virvėmis, bijodami
kad neužmestų ant Syrtės seklu-
mos, išleidome velkamuosius inka-
rus ir leidomės varomi.
18 Kai didžioji audra buvo praū-
žusi, kitą dieną išmetėme kro-
vinio dalį,
19 o trečią dieną laivo
įrengimus savo rankomis į
jūrą.
20 Kai daugelį dienų nei saulės
nei žvaigždžių nematėme ir audra
mus tebedaužė, netekome vilties
išsigelbėti.
21 Ir kai ilgai nebuvome valgę,
tarė Povilas jų viduryje
stovėdamas: "Mieli vyrai, reikėjo
jums manęs klausyti ir nepasileisti
nuo Kretos, tai būtume išvengę tą
vargą ir nuostolį.
22 Ir dabar sakau jums, nenusi-
minkite, nes nė vienas jūsų ne-
žus, o tik laivas vienas.
23 Nes šią naktį stovėjo prie
manęs angelas Dievo, kurio aš esmi
ir kuriam aš tarnauju,
24 tardamas: "Nesibijok, Povile,

tu turėsi stovėti ciesoriaus akivaizdoje ir štai, Dievas tau visus tuos padovanojo, kurie su tavimi keliauja."
25 Todėl, mieli vyrai, nenusiminkite, nes aš tikiu Dievui, kad taip būsią, kaip man pasakyta.
26 O dabar mes turime priplaukti prie vienos salos.
27 Apie keturioliktos nakties vidurį įplaukėme į Adriją ir laivininkai nujautė, kad artėjome prie sausumos.
28 Jie nuleido švino tintalą gelmei pamatuoti ir rado čia 37 metrus gilumo ir po kurio laiko vėl nuleido ir rado 27 metrus gilumo.
29 Tai jie bijojo, kad neužstrigtų ant uolų ir išmetė iš užpakalio keturis inkarus ir meldė, kad aušra patekėtų.
30 Bet kai laivininkai mėgino iš laivo pabėgti, nusileisdami gelbėjimosi valtį priešakyje, nuduodami, kad norį inkarus sutvarkyti,
31 tarė Povilas šimtininkui: "Jei šie nepasilieka laive, tai jūs negalite gyvais išlikti."
32 Tai pakirto kareiviai gelbėjimosi valties virves ir leido jai į jūrą nukristi.
33 Prašvintant ragino Povilas visus, kad pavalgytų, tardamas: "Jau keturiolikta diena, kai nieko nevalgėte ir neragavote.
34 Todėl raginu jus pavalgyti ir atsigaivinti. Nes nuo jūsų galvos nė vienam nė plaukelis nenuslinks."
35 Pasakęs tai, ėmė jis duonos ir dėkojo Dievui jų akivaizdoje, laužė ir pradėjo valgyti.
36 Tai jų visų širdys pralinksmėjo ir jie patys ėmė valgyti.
37 O visų mūsų laive buvo iš viso 276 sielos.
38 Ir kai jie pasisotino, išmetė jie javus į jūrą, tuo palengvindami laivą.
39 Išaušus, jie nepažino tos žemės, bet pastebėjo įlanką su slesniais krantais ir norėjo, jei galima, prie jų privaryti laivą.
40 Jie nukabino inkarus ir paliko juos jūroje, atrišo vairo virves, iškėlė priešakines bures ir leidosi pavėjui į krantą.
41 Vos tik perplaukėme iš jūros į įlanką ir užstrigome ant seklumos, kad laivo priešakys buvo nepajudinamas, o laivo užpakalį sudaužė bangos.
42 Kareiviai buvo susitarę kalinius nužudyti, kad jie išplaukę, nepabėgtų.
43 Bet šimtininkas norėjo Povilą gyvą išlaikyti ir uždraudė jiems tai padaryti, bet liepė plaukti mokantiems šokti pirma į vandenį ir plaukti į krantą.
44 Kitiems leido pasiimti lentų ar laivo dalių ir visi sveiki išlipo į krantą.

28

Iš Maltos Į Romą

1 Kai išlipome į krantą, sužinojome, kad buvome Maltos saloje.
2 Vietiniai žmonės buvo mums labai draugiški. Jie sukūrė mums ugnį ir priglaudė mus nuo lietaus ir šalčio, kurie mus buvo užklupę.
3 Kai Povilas susirinkęs glėbį šakų, ant ugnies uždėjo, įsikando, nuo karščio slinkdama, gyvatė, į Povilo ranką.
4 Žmonės, matydami kirmėlę prie Povilo rankos kabančią, kalbėjo tarpusavyje: "Šis žmogus yra tikriausiai žmogžudys ir teisybė nenori, kad jis gyvas būtų, nors jis ir iš jūros išsigelbėjo."
5 Bet jis nubloškė tą gyvatę į ugnį ir jam niekas neatsitiko.
6 O žmonės laukė, kad jo ranka sutintų ir jis negyvas žemėn nuvirstų. Bet ilgai laukę ir stebėję, jie pakeitė savo nuomonę, matydami, kad jam niekas neatsitiko ir sakė, kad jis esąs dievaitis.
7 Salos viršininkas, vardu Publijus turėjo tos salos dalyje dvarą ir jis mus draugiškai priėmė trims dienoms.
8 Bet pasitaikė, kad Publijaus tėvas buvo susirgęs drugiu ir kraulige. Tai nuėjo Povilas pas jį ir

meldė Dievo, ranką ant jo uždėjęs,
ir išgydė jį.
9 Po šio įvykio atėjo ir kiti iš
salos, kurie sirgo, ir buvo pagydyti.
10 Už tai žmonės mus labai gerbė
ir, mums išvykstant, įdėjo mums,
ko mums reikėjo.
11 Po trijų mėnesių išplaukėme
laivu iš Aleksandrijos, kuris čia
buvo palikęs per žiemą, ir buvo
pasipuošęs Dvynių gairele.
12 Atplaukę į Syrakūsus, pasi-
likome čia tris dienas.
13 Pakrančiais plaukdami, atvy-
kome į Regiją, o pietų vėjui
pučiant, per kitą dieną į
Putėolį.
14 Čia aptikome keletą brolių,
kurie prašė mus, kad čia septynias
dienas pasiliktume ir tada vykome
į Romą.
15 Kai broliai iš ten apie mus iš-
girdo, atėjo jie mums priešais iki
Apijaus prekyvietės ir iki Trijų
Užeigų, mus pasitikdami. Kai
Povilas išvydo juos, dėkojo jis Die-
vui ir įgavo naujo pasitikėjimo.
16 Kai atvykome į Romą,
šimtininkas perdavė kalinius pulki-
ninkui, bet leido Povilui atskirai ap-
sigyventi, tik su jų serginčiu
kareiviu.
17 Atsitiko, kad po trijų dienų
jis susikvietė žymesniuosius žydus
pas save ir tarė jiems: "Vyrai, mieli
broliai, nieko aš neesu padaręs prieš
tautą ar tėvų papročius, o ta-
čiau mane perdavė iš Jerūzalės į
romėnų rankas,
18 kurie norėjo mane, išklausi-
nėję, paleisti, kadangi jie nustatė,
kad aš nebuvau užsitarnavęs mir-
ties bausmės.
19 Kadangi žydai tam priešta-
ravo, aš turėjau atsišaukti į cieso-
rių, tiktai ne tam, kad
apskųsčiau savo tautą.
20 Dėl tos priežasties aš pasikvie-
čiau jus pamatyti ir pasišnekėti, nes
pasitikėdamas Izraėliu, aš nešioju
šias grandines."
21 Bet jie atsiliepė: "Mes nega-
vome jokios gromatos iš Jūdėjos ir
iš brolių niekas nieko pikto nei
pranešė, nei papasakojo.
22 Tačiau mes norime išgirsti tavo
nuomonę apie šitą atskalūnų
tikėjimą, apie kurį tik tiek teži-
nome, kad visur jam
prieštaraujama.
23 Ir kai jie jam vieną dieną
buvo pažadėję, susirinko daugelis
jo pastogėje, kuriems jis išdėstė ir
paliudyjo Dievo karalystę, skelb-
damas jiems apie Jėzų sulig Mozės
Įstatymu ir iš Pranašų nuo pat
ankstyvaus ryto iki pat vakaro.
24 Kai kurie pritarė tam, ką jis
skelbė, kiti netikėjo.
25 Ir išeidami jie nesutarė dėl
vieno žodžio, kurį Povilas skelbė:
"Šventoji Dvasia visiškai teisingai
pasakė per pranašą Ješają jūsų
tėvams,
26 tardama, Ješ. 6:9-10, nueik pas
šiuos žmones ir tark jiems—au-
simis jūs girdėsite ir neišmanysite,
akimis išvysite ir neatpažinsite.
27 Nes šios tautos širdis yra už-
kietėjusi ir jiems sunku girdėti au-
simis ir užmerktomis akimis jie
nenori matyti, nei ausimis girdėti,
kad savo širdimis neišmanytų ir
neprisiverstų ir Aš jų negalėčiau
pagydyti.
28 Todėl žinokite, kad Dievo iš-
ganymas siunčiamas tautoms, ku-
rios Jo klausys."
29 Po šių žodžių išėjo žydai ir
aštriai tarpusavyje ginčyjosi.
30 O Povilas pasiliko dvejus me-
tus savo pasamdytose patalpose ir
priimdavo visus, kurie pas jį
ateidavo
31 ir skelbė Dievo karalystę,
mokydamas su džiaugsmu apie
Viešpatį Jėzų Kristų ir niekas
jo nevaržė.

GROMATA ŠVENTOJO POVILO ROMIEČIAMS

1

Visi Yra Nuodėmingi

1 Povilas, Jėzaus Kristaus tar-
nas, pašauktasis apaštalas ir pa-
skirtas skelbti Evangeliją Dievo,
2 kurią Jis yra anksčiau paža-
dėjęs per Savo pranašus Šventame
Rašte,
3 apie Savo kūnu gimusį
Sūnų iš Dovydo giminės,
4 galingai pasireiškusį
Šventąja Dvasia, kuri yra pašven-
tinanti didžia galia nuo prisikėlimo
iš numirusiųjų mūsų Jėzaus
Kristau, mūsų Viešpaties,
5 per kurį gavome malonę
apaštalų pareigoms Jo vardan
tikėjimo paklusnumą skelbti vi-
soms pagonių tautoms,
6 kurių tarpe ir jūs esate pa-
šaukti Jėzaus Kristaus.
7 Visiems Dievo mylimiesiems,
Romoje esantiems, ir pašauktiems
šventiesiems tebūna jums malonė ir
ramybė Dievo, mūsų Tėvo ir
Viešpaties Jėzaus Kristaus!
8 Pirmiausia aš dėkoju savo Die-
vui per Jėzų Kristų už jus, nes
visame pasaulyje kalbama apie
jūsų tikėjimą.
9 Nes paliudyti už mane gali
Dievas, kuriam aš tarnauju savo
dvasia, skelbdamas Evangeliją
apie Jo Sūnų, be paliovos jūsų
atsimindamas,
10 vis prašydamas Dievo, kad tai
būtų Jo valia ir jus galėčiau
aplankyti,
11 kadangi trokštu jus pamatyti,
kad su jumis pasidalinčiau bent kiek
dvasiškomis dovanomis ir jus
pastiprinčiau,
12 tai reiškia, kad vienas kitą
pasistiprintume bendru tikėjimu,
kurį jūs ir mes kartu turime.
13 Aš negaliu jums ušslėpti, mieli
broliai, kad ne kartą mėginau pas
jus ateiti, bet vis buvau sutrukdy-
tas, kad ir jūsų tarpe vaisiaus at-
neščiau, kaip ir pagonyse.
14 O aš esu skolingas graikams ir
svetimiesiems, išmintingiesiems ir
taip pat ir neišmintingiesiems.
15 Todėl, kiek įmanydamas, aš
norėčiau ir jums Romoje Evange-
liją skelbti.
16 Nes aš nesigėdžiu Kristaus
Evangelijos, nes tai yra išganantì
galia Dievo, visiems į tai tikin-
tiems, pirmon eilėn žydams, bet ir
graikams.
17 Nes per ją apreiškiama Die-
vui patinkanti teisybė iš tikėjimo į
tikėjimą, kaip Chab. 2:4 parašyta
yra: "Teisusis gyvens savo
tikėjimu."
18 Nes Dievo kerštas apreiškia-
mas iš dangaus visai bedievystei ir
neteisybei žmonių, kurie tiesą
savo neteisybėmis supančioja.
19 Nes kas jiems žinotina apie
Dievą, tą jie žino, kadangi Die-
vas jiems tai apreiškė.
20 Nes Jo nematomoji būtybė, tai
yra Jo amžinoji galybė ir Dievybė
suvokiama iš darbų ir pasaulio
sutvėrimo taip aiškiai, kad jie ne-
turi kuo pasiteisinti.
21 Kadangi, jie suvokdami
Dievą, negarbino Jo kaip Dievą
ir Jam nebuvo dėkingi, pasimetė jie
tuštybių svajonėse ir jų neiš-
mananti širdis aptemo.
22 Besilaikydami save išmintin-
gais, jie pasidarė kvailučiais,
23 paversdami nemirtingojo Dievo
šlovę į mirtingojo žmogaus, ar
paukščių, keturkojų ar slenkan-
čiųjų gyvulių pavyzdžius.
24 Todėl atidavė Dievas juos jų
pačių širdies geismams, kad jie
tarpusavyje vienas kitojo kūną
užterštų,
25 iškraipydami Dievo tiesą į
melus, garbindami ir tarnaudami
sutvėrimui daugiau, negu
Sutvėrėjui, kuris tebūna pašlovin-
tas per amžius! Amen.
26 Todėl paliko juos Dievas savo
begėdiškoms aistroms, kad jų mo-

terys pakeitė savo prigimtą pa-
sielgimo būdą į neprigimtą.
27 Taip pat nukrypo ir vyrai nuo
prigimto pasielgimo su moterimis ir,
užsidegdami vyras su vyru apsigė-
dino ir už tai patys užsitarnavo sau
atitinkamą bausmę už savo
paklydimą.
28 Taip, kaip jie nesirūpino Dievo
arčiau pažinti, taip paliko juos Die-
vas neaiškiu nusistatymu, kad jie
darė tai, kas nepadoru,
29 būdami pilni neteisybės, pik-
tumo, godo, neapykantos, galva-
žudystės, nesandoringumo, vyliaus,
šmeižtų,
30 niekintojai, Dievo priešginiai,
užgauliotojai, pasipūtėliai, gyrūnai,
pikto prasimanytojai, nepaklusnūs
gimdytojams,
31 neišmintingi, neištikimi, sta-
čiokiški, negailestingi.
32 Jie žino tą Dievo spren-
dimą, kad jie tai darydami užsi-
tarnauja sau mirties bausmę, bet jie
ne tik patys tai daro, bet jie pasiten-
kina ir su kitais, kurie tai daro.

2

Dievo Sprendimai

1 Taigi, žmogau, tu negali pasi-
teisinti, kitą teisdamas, kas ir be-
būtumei. Kitą teisdamas, tu pats
save nusiteisi, nes pats tai darai,
ką smerki.
2 Bet mes žinome, kad Dievo
sprendimas tokių atžvilgiu teisin-
gas yra, kurie tai daro.
3 Ar manai, o žmogau, teisda-
mas tuos, kurie tai daro, tą patį
darydamas, išvengsiąs Dievo
sprendimą?
4 Kaip tu drįsti nevertinti Jo
gerumo, kantrumo ir pakantumo iš-
teklių? Ar nežinai, kad Dievo ge-
rumas veda į atgailą?
5 Bet tu pats susikrauni savo už-
kietėjusia ir neatgailaujančia šir-
dimi dieviškosios rūstybės dienai
teisingojo sprendimo Dievo,
6 kuris kiekvienam atlygins už jo
darbus,
7 būtent amžinuoju gyvenimu
tiems, kurie ištvermingai ieško, gera
darydami, šlovės ir garbingumo,
8 bet nemalone ir kerštu tiems,
kurie prieštarauja ir tiesos neklauso
bei pasimeta neteisybėje,
9 sielvartu ir baime visų
žmonių sieloms, kurios pikta daro,
pirmon eilėn žydams, bet ir
graikams,
10 tačiau pagyrimu ir garbe vi-
siems gera darantiems, pirmon ei-
lėn žydams, bet ir graikams.
11 Nes Dievas neatsižvelgia į
asmenybę.
12 Tie, kurie nusidėjo be
įstatymų, pražus be
įstatymų. Kurie nusidėjo sulig
įstatymais, bus teisiami
įstatymų keliu.
13 Nes Dievo akivaizdoje bus iš-
teisinti ne tie, kurie Įstatymų
klausosi, bet tie, kurie juos vykdo.
14 Nes, jei pagonys įstatymų
neturi, o tačiau įstatymų darbus
vykdo, tai jie, neturėdami
įstatymų, yra patys sau
įstatymu,
15 įrodydami tuo, kad
įstatymai įrašyti jų širdyse, jų
sąžinė jiems tatai paliudyja bei jų
mintys, tai kaltina, tai teisina vie-
nas kitą.
16 Tai bus tą dieną, kurią
Dievas teis tai, kas žmonių pa-
slėpta yra per Jėzų Kristų, kaip
mano Evangelija skelbia.
17 O kaip su tavimi, kuris vadi-
niesi žydu? Tu pasitiki Įstatymu,
giriesi Dievu,
18 tu pažįsti Jo valią, išmokai
Jo įstatymus ir pasirinkti iš jų
tai, kas gera.
19 Tu pasitiki būti aklųjų vadu,
šviesa tamsybėje esantiems,
20 auklėtoju neišmanančiųjų,
mokytoju kūdikių, matydamas
Įstatyme žinojimą ir teisybę.
21 Taigi, kitus mokydamas, kodėl
nepamokai ir savęs? Kodėl tu vagi,
kitiems liepdamas nevogti!
22 Tu skelbi nesvetimavimą, bet
pats svetimauji. Nors tu stabų
neapkenti, tačiau tu apiplėši jų
šventyklas.

23 Tu giriesi Dievu, bet įžeidi
Dievą, laužydamas Įstatymą.
24 Nes dėl jūsų Dievo vardas yra
niekinamas pagonyse, kaip para-
šyta yra.
25 Apipjaustymas tau tik te-
padės, jei Įstatymą laikysi. Jei
jo nesilaikysi, tai tavo apipjausty-
mas bus neapipjaustymu.
26 Jei neapipjaustytasis laikysis
Įstatymo, ar nebus jo neapipjaus-
tymas užskaityta apipjaustymu?
27 Ir taip neapipjaustytasis, kuris
vykdys Įstatymą, teis tave, ku-
ris pagal įstaymus apipjaustytas,
bet Įstatymo nepildai.
28 Nes ne tas yra žydas, kuris iš-
viršiniai apipjaustytas ir viešai lai-
komas žydu,
29 bet tas, kuris nematomai api-
pjaustytas savo širdyje, Dvasia, ne
sulig įstatymais, kuriam pagarba
ateina ne iš žmonių, bet iš Dievo.

3

Pateisinimas Iš Malonės

1 Koks pranašumas būti žydu ir
ką padeda apipjaustymas?
2 Tiesa, labai daug. Pirmiausia,
jiems patikėta, kas Dievo kalbėta.
3 Jei kai kurie netiki, ar tai jų
netikėjimas panaikina Dievo
ištikimybę?
4 Jokiu būdu. Dievas tebūna vi-
sada teisingas, nors visi žmonės
būtų melagiais, kaip Ps. 51:6 pa-
rašyta: "Kad teisus būtumei savo
žodžiuose ir laimėtumei, būdamas
teisiamas."
5 Ar mūsų neteisumu iškelia-
mas Dievo teisingumas? Ar Dievas
neteisus, jei Jis griežtai baudžia?—
kalbu žmonėms įprasta kalba.
6 Jokiu būdu. Kaip kitaip nu-
teistų Dievas pasaulį?
7 Jei Dievo tiesa išaugštinama
per mano melą Jo garbei, kodėl
aš dar turėčiau būti teisiamas kaip
nuodėmininkas?
8 Kodėl tad nesakyti—dary-
kime pikta, kad tai išeitų į gera—
kai kurie jau mus apšmeižė tuo ir
susilauks savo užtarnauto
pasmerkimo.
9 Ar iš to mums daryti išvadą,
jog esame pranašesni? Visai ne! Juk
jau anksčiau parodėme, kad ir žydai
ir graikai tokioms pačioms nuodė-
mėms vergauja,
10 kaip parašyta Ps. 14:1-3 ir
53:2-4: "Nėra nė vieno, kuris būtų
teisus."
11 Čia nėra nė vieno išmintingo,
kuris ieškotų Dievo.
12 Jie perdėm visi nukrypo ir pa-
sidarė nenaudingais ir nebeliko
nė vieno, kuris dar gera darytų.
13 Jų gerklė yra lyg atviras ka-
pas, jų liežuviai vienas klastas
tekalba, savo lūpomis jie slepia gy-
vačių nuodus.
14 Jų burna pilna keiksmų ir
kartumo, Ps. 10:7.
15 Jų kojos greitos kraują
pralieti.
16 Kur tik nueina, jie visur
griauna ir naikina.
17 Ramybės kelio jie nepažįsta,
Ješ. 59:7-8.
18 Dievo bijoti jie nė galvote ne-
galvoja, Ps. 36:2.
19 Bet mes žinome, kad tai, ką
Įstatymas sako, taikoma tiems,
kuriuos Įstatymas liečia, kad nie-
kas negalėtų pasiteisinti ir visas
pasaulis būtų atsakomingas prieš
Dievą,
20 kadangi nė vienas kūnas negali
būti pateisintas Įstatymų dar-
bais Jo akivaizdoje. Nes Įstatymas
tik parodo nuodėmę.
21 Bet dabar yra apreikštas tei-
singumas, kuris nepriklauso nuo
Įstatymo, bet yra paliudytas
Įstatymo ir Pranašų.
22 Bet aš kalbu apie tą teisin-
gumą Dievo atžvilgiu, kuris ateina
per tikėjimą į Jėzų Kristų,
visiems į Jį tikintiems.
23 Nes nėra jokios išimties, jie yra
visi nuodėmininkai, kuriems stinga
tos garbės, kurią jie prieš Dievą
turėtų turėti.
24 Ir jie yra be savo nuopelnų,
iš malonės išteisinami, atpirkimu
Jėzaus Kristaus,

25 kurį Dievas pastatė suderi-
nimo auka per tikėjimą į Jo
kraują, kad Dievas tuo parody-
tų Savo teisingumą. Nes praė-
jusiais laikais Dievas nešiojo
nuodėmes Savo dieviška kantrybe,
26 kad šiais laikais parodytų
Savo teisingumą, jog Jis vienas
tėra teisus ir teisiais padaro tuos,
kurie tiki į Jėzų Kristų.
27 Kas tada gali girtis? Niekas.
Nes nėra pagrindo jokiame
įstatyme. Ar darbais? Taip nėra.
Tiktai tikėjimo įstatymu.
28 Todėl mes tikime dabar
žmogų išteisinamą be
įstatymų darbų per tikėjimą.
29 Ar Dievas tiktai vienų žydų
Dievas? Ar nėra Jis ir pagonių
Dievas? Taip, Jis yra ir kitų tautų
Dievas.
30 Nes Dievas yra vienintelis, ku-
ris išteisina apipjaustytus tikėjimu
ir neapipjaustytuosius taip pat
tikėjimu.
31 Ar tokiu būdu mes tikėjimu
panaikiname Įstatymą? Jokiu
būdu, mes jį tuo patvirtiname.

4

Abraomo Pavyzdys

1 Tai ką pasakysime mūsų
kūno protėvį Abraomą
susilaukusį?
2 Jei jis save būtų pasiteisinęs
darbais, tai jis būtų galėjęs kuo
girtis, bet ne prieš Dievą.
3 Bet ką sako Raštas? Abra-
omas tikėjo į Dievą ir tai jam
buvo paskaityta už teisybę", 1 Moz.
15:6.
4 Jei tu dirbi, tai tavo alga skai-
toma ne kaip dovana, bet kaip
pareiga.
5 Bet, jei vietoje darbų pasitiki
Dievu, kuris teisiais padaro bedie-
vius, tai tavo tikėjimas užskaito-
mas teisybe.
6 Kaip ir Dovydas mini, kad tik
tas gauna Dievo išganymą, ku-
riam Dievas užskaito jo teisin-
gumą be darbų, tardamas, Ps.
32:1-2:
7 "Išganytingi tie, kuriems ne-
teisybės atleistos ir visos nuodė-
mės uždengtos.
8 Išganytingas žmogus, kuriam
Dievas jokių nuodėmių
neužskaito."
9 Ar šita malonė teikiama tik
apipjaustytiems? Juk mes sakėme,
kad tikėjimas Abraomui buvo už-
skaitytas teisingumu.
10 Kaip tai jam buvo užskaityta,
prieš apipjaustymą ar po apsi-
pjaustymo? Jam buvo užskaityta ne
po apsipjaustymo, bet prieš tai.
11 Nes jis gavo apsipjaustymo
žymę kaip tikėjimo teisumo ant-
spaudą, dar būdamas neapipjaus-
tytas, kad būtų tėvu visų neapi-
pjaustytųjų, kurie tiki, kad jų
tikėjimas teisumu užskaitytas
būtų.
12 Taip pat, kad ir būtų tėvu
apipjaustytųjų, kurie ne tik api-
pjaustyti, bet ir vaikščioja tikėjime
Abraomo prieš jo apipjaustymą.
13 Ne įstatymų keliu pažadėjo
Dievas Abraomui ir jo ainiams pa-
saulį, kadangi jis įstatymams
paklusnus buvo, bet, kadangi jis
tikėjo ir taip buvo pateisintas.
14 Jei tai būtų galima gauti
įstatymų keliu, tai tikėjimas
nieko nereikštų ir pažadėjimai
liktų beverčiai.
15 Nes su įstatymais ateina ir
Dievo rūstybė. O kur nėra
įstatymų, ten nėra ir
nusikaltimų.
16 Todėl turi teisybė ateiti iš
tikėjimo, kad ji būtų iš malonės ir
kad pažadėjimas pastovus pasi-
liktų visiems palikuoniams, ne tik
tiems, kurie yra liečiami
įstatymų, bet ir tiems, kurie tiki
taip, kaip mūsų protėvis Abra-
omas tikėjo,
17 kaip parašyta yra 1 Moz. 17:5:
"Aš padariau tave tėvu daugelio
tautų" akivaizdoje Dievo, kuriam
jis tikėjo, kuris numirusius gyvais
padaro ir pasišaukia tai, kas nėra,
kad būtų.
18 Ir jis pasitikėjo viltimi, kai jo-
kios vilties nebebuvo, kad jis būtų

tėvu daugelio tautų, kai jam pasakyta buvo 1 Moz. 15:5: "Tokia bus tavoji sėkla."

19 Jis nenusilpo tikėjime ir nesirūpino savo kūnu, kuris jau arti šimto metų ir apmiręs buvo, neigi Saros įsčiomis, kurios irgi apmirusios buvo.

20 Nes jis neabejojo dėl Dievo pažado, bet pasiliko tvirtas tikėjime, atiduodamas garbę Dievui,

21 gerai žinodamas, kad Dievas sugebės ištesėti, ką Jis pažadėjęs yra.

22 Todėl jam tatai priskaityta už teisybę.

23 Bet tai yra parašyta ne dėl jo vieno, kad tai jam užskaityta,

24 bet ir dėl mūsų, kuriems bus užskaityta, jei tikime į tą, kuris mūsų Viešpatį Jėzų prikėlė iš numirusių,

25 kuris buvo atiduotas už mūsų nuodėmes ir mūsų pateisinimui prikeltas.

5

Išganymo Užtikrinimas

1 Taigi, pateisinti per tikėjimą, gyvename ramybėje su Dievu per savo Viešpatį Jėzų Kristų

2 per kurį, tikėdami, esame toje malonėje ir džiaugiamės viltimi būsimosios šlovės, kurią mums Dievas suteiks.

3 Bet mes taip pat pasitenkiname ir vargais, žinodami, kad vargai gimdo kantrybę.

4 Kantrybė atneša ištvermę, o ištvermė duoda vilties.

5 O viltis mūsų neapgėdins, nes Dievo meilė yra išlieta į mūsų širdis per Šventąją Dvasią, kurios mums duota.

6 Nes Kristus mirė už mus, kai dar silpni bedieviai tebebuvome.

7 Kažin, ar šiandien dar kas mirtų už teisųjį? Už gerąjį gal kas ir drįstų atiduoti savo gyvybę.

8 Bet tuo išreiškė Dievas savo meilę, kad davė Kristui už mus numirti, mums dar nuodėmingiems tebeesant.

9 Būdami pateisinti Jo krauju, būsime tuo labiau išsaugoti nuo keršto.

10 Nes, jei esame suderinti su Dievu per Jo Sūnaus mirtį, dar bebūdami priešai, tai tuo labiau išganytingi būsime per Jo gyvybę, būdami jau suderinti.

11 Mes giriamės ne tik tuo, bet ir Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, per kurį mes dabar suderinti buvome.

12 Per vieną žmogų atsirado nuodėmė pasaulyje, per tą nuodėmę mirtis ir ta mirtis prasiskverbė į visus žmones, kadangi visi nusidėjo.

13 Nes nuodėmė, tiesa, jau buvo pasaulyje, kai dar Įstatymo nebuvo ir todėl nebuvo užskaitoma, kadangi Įstatymo dar nebuvo.

14 Taip pat užvaldė mirtis nuo Adomo iki Mozės ir tuos, kurie nebuvo taip nusikaltę, kaip Adomas, kuris buvo paveikslu To, kuris turėjo ateiti.

15 Bet taip nėra su dovana, kaip su nuodėme. Jei dėl vieno žmogaus daugelis mirė, tai daug didesnė yra Dievo malonės dovana, duotoji daugeliui žmonių per vieną žmogų Jėzų Kristų.

16 Dievo dovana yra didesnė už vieno žmogaus nuodėmę, kuri nuvedė į pražūtį, nes bausmė už vieną nuodėmę buvo mirtis, tačiau Dievo malonė vaduoja žmogų iš daugelio nusidėjimų.

17 Jei mirtis įsigalėjo per vieną nuodėmę vieno žmogaus, tuo labiau gyvi bus tie, kurie gaus malonės ir teisybės dovaną per vieną Jėzų Kristų.

18 Kaip per vieno žmogaus nusikaltimą pasmerkimas atėjo, taip atėjo per Vieno teisybę apteisinimas gyvybei visų žmonių.

19 Kaip per vieno žmogaus nepaklusnumą daugelis nuodėmininkais padaryti buvo, taip per Vieno paklusnumą, daugelis buvo pateisinti.

20 Pagaliau atėjo Įstatymas nuo-
dėmei nustatyti. Kur daug nuo-
dėmių yra, ten gausingesnė yra
malonė,
21 kad, nuodėmė, užvaldžiusi,
kuri atsinešė mirtį, būtų užval-
dyta malonės teisybėje per Vieš-
patį Jėzų Kristų amžinam
gyvenimui.

6

Numarinti Nuodėmei

1 Ką dėl to pasakysime? Ar
mums pasilikti nuodėmėje, kad ma-
lonė įsigalėtų?
2 Apsaugok Dieve! Kaip mes
turėtume norėti gyventi nuodė-
mėje, jei mes nuodėmės atžvilgiu
numarinti esame?
3 Ar nežinote, kad visi, kurie
Jėzaus Kristaus vardan pakrikštyti
esame, Jo mirtimi pakrikštyti
esame?
4 Taip esame mes su Juomi per
krikštą palaidoti Jo mirtimi, kad
būtume prikelti kaip Kristus iš mi-
rusiųjų per Tėvo šlovę, kad ir
mes gyventume atnaujintą
gyvenimą.
5 Kaip mes esame su Juomi su-
vienyti lygia mirtimi, taip būsime
mes su Juomi ir prikelti,
6 žinodami, kad mūsų senasis
kūnas su Juomi nukryžiuotas,
nuodėmei numarintas būtų ir
liautųsi nuodėmei tarnauti.
7 Nes kas miręs, tas yra atpa-
laiduotas nuo nuodėmės galios.
8 Jei su Kristumi esame mirę, tai
tikime su Juomi gyvi būsią,
9 žinodami, kad Kristus iš nu-
mirusių prikeltas, daugiau ne-
bemirs ir mirtis Jo daugiau
nebeužvaldys.
10 Kai Jis kartą numirė, tai Jis
numirė nuodėmei ir daugiau ne-
bemirs, bet bus gyvas ir gyvens
Dievui.
11 Taigi ir jūs žinokite, kad jūs
nuodėmei numirę ir gyvi esate Die-
vui, Jėzuje Kristuje, mūsų
Viešpatyje.
12 Taigi neleiskite nuodėmei už-
valdyti savo mirtingo kūno ir ne-
vergaukite jo geismams.
13 Ir neduokite nuodėmei savo
kūno sąnarių neteisybės gink-
lais, bet paveskite save Dievui, kaip
iš numirusių atgijusį ir savo
sąnarius, kaip teisybės ginklus.
14 Nuodėmė neturėtų jūsų už-
valdyti, kadangi jūs esate ne
Įstatymo, bet malonės globoje.
15 Ar tai reiškia, kad galime nuo-
dėmiauti, būdami ne Įstatymo,
bet malonės galioje? Saugok Dieve!
16 Ar nežinote, kad atsiduodami
kam klusniai tarnauti, pasidarote to
vergu, ar tai būtų nuodėmei, ve-
dančiai į mirtį, ar klusnumui,
vedančiam į pateisinimą.
17 Padėka tebūna Dievui, kad jūs
esate buvę nuodėmės vergais ir da-
bar jau paklusote visa širdimi tai
teisybei, kurią radote, būdami
pamokomi.
18 O dabar, atsipalaidavę nuo
nuodėmės, esate teisybės tarnais.
19 Aš kalbu žmonėms įprasta
kalba, atsižvelgdamas į jūsų
kūno silpnumą. Kaip savo kūno
sąnarius buvote atidavę vergauti
neskaistybei ir nesiliaujantiems ne-
dorumams, taip paveskite savo
sąnarius pasitarnavimui teisybės,
kad būtumėte šventi.
20 Kol buvote nuodėmių ver-
gais, tol jūs teisybės neklausėte.
21 Ko jūs susilaukėte, taip dary-
dami ir dabar turite gėdytis. Juk viso
to išdava yra mirtis.
22 Bet dabar, nuo nuodėmių at-
palaiduoti, ir Dievo tarnais būdami,
susilaukėte šventais pabūti, bet
išdava viso to yra amžinasis
gyvenimas.
23 Nes mirtis yra nuodėmių
alga, bet Dievo dovana yra amži-
nasis gyvenimas Jėzuje Kristuje,
mūsų Viešpatyje.

7

Įstatymo Prasmė

1 Ar nežinote, mieli broliai, kal-
bėdamas jums, kurie Įstatymą

pažįstate, kad žmogus valdomas
Įstatymo tol, kol jis gyvas yra?
2 Nes moteriškė yra įstatymais
pririšta prie savo vyro tol, kol jis
gyvas yra. Bet vyrui mirus,
įstatymai atpalaiduoja ją nuo
vyro.
3 Todėl ji yra vadinama sveti-
mautoja, jei ji su kitu gyvena, kol
jos vyras gyvas yra. Bet, kai jos
vyras miršta, tai įstatymais ji at-
palaiduojama, kad nebėra sveti-
mautoja, su kitu gyvendama.
4 Taipojau, mano broliai, ir jūs
esate Įstatymui numarinti per
Kristaus kūną, kad būtumėte kito,
būtent To, kuris iš numirusių pri-
keltas, kad Dievui vaisiaus
atneštumėte.
5 Kol kūnu gyvenome, tol geis-
mai sulig įstatymais galingai su-
kilo sąnariuose, kad mirčiai
vaisiaus atneštų.
6 Bet dabar esame atpalaiduoti
nuo Įstatymo ir jam numirę, kuris
mus supančiotus laikė, kad tarnau-
tume atnaujinančia Dvasia ir nebe
sulig senais rašytais įstatymais.
7 Ką mes dabar pasakysime?
Ar yra Įstatymas nuodėmingas?
Apsaugok Dieve! O nuodėmių aš
kitaip neišpažinau, kaip tik per
įstatymus. Nes nieko nebūčiau
žinojęs apie pageidimus, jei
įstatymuose nebūtų pasakyta:
"Negeisk!"
8 Su įsakymais išryškėjo nuo-
dėmė, manyje kylant visokiems
geismams. Nes be Įstatymo nuo-
dėmė negyvuoja.
9 Kadaise gyvenau be
įstatymų. Kai Įstatymas atėjo,
išryškėjo nuodėmė ir aš numiriau.
10 Taip išėjo, kad Įstatymas,
kuris turėjo atnešti gyvenimą, tik-
rumoje pristatė mirtį.
11 Nes nuodėmė iškilo su
Įstatymu, prigavo mane ir nužudė
mane sulig tuo Įstatymu.
12 Tokiu būdu yra Įstatymas
šventas ir Įsakymai yra šventi,
teisingi ir geri.
13 Ar tai, kas gera, turėjo man
mirtimi pasidayti? Apsaugok Dieve!
Bet nuodėmė, pasirodydama tikra
nuodėme, per tą gera atnešė man
mirtį, kad nuodėmė perdėm nuo-
dėme pasidarytų per įsakymą.
14 Mes žinome, kad Įstatymas
yra dvasiškas, o aš esu kūniškas,
nuodėmei parduotas.
15 Nes aš nežinau, ką darąs,
nes aš nedarau, ko noriu, bet tai,
ko neapkenčiu.
16 Bet, jei aš tai darau, ko neno-
riu, tai aš pritariu, kad Įstatymas
yra geras.
17 Taigi, jei aš taip darau, tai tatai
nebe manęs daroma, bet mano
nuodėmės, kuri manyje gyvena.
18 Nes žinau, kad manyje, tai yra
mano kūne, nieko gero negyve-
nant. Gera padaryti aš norėčiau,
bet įgyvendinti aš neįstengiu.
19 Nes to gero, kurio norėčiau, to
nedarau, bet pikta, ko nenoriu, tą
darau.
20 Bet, jei aš darau tai, ko neno-
riu, tai aš to nedarau, bet manyje
esančioji nuodėmė.
21 Taip aš suradau savyje
įstatymą, sulig kuriuo piktas prie
manęs kabinasi, kai tik imu daryti
gera.
22 Savo vidine būtimi aš mėgstu
Dievo Įstatymą.
23 Bet savo sąnariuose matau
kitą įstatymą, prieštarau-
jantį mano nusistatymui ir pada-
rantį mane kaliniu nuodėmės
įstatymo, kuris mano
sąnariuose.
24 Koks aš vargingas žmogus!
Kas išgelbės mane iš kūno tokios
mirties?
25 Aš dėkoju Dievui per Jėzų
Kristų, mūsų Viešpatį! Taip aš
esu nusistatęs tarnauti Dievui, bet
mano kūnas palinkęs tarnauti nuo-
dėmės įstatymams.

8

Gyvenimas Dvasia

1 Tokiu būdu nebėra jokio pa-
smerkimo tiems, kurie yra Jėzuje
Kristuje,
2 kadangi Dvasios Įstatymas,

kuris gyvais padaro per Jėzų Kristų, išlaisvino mane nuo nuodėmės ir mirties įstatymo.
3 Nes kas Įstatymui neįmanoma buvo dėl kūno silpnumo, tai įvykdė Dievas, atsiųsdamas Savo Sūnų nuodėmingo kūno pobūdžiu kaipo auką už nuodėmę, pasmerkdamas nuodėmę kūne,
4 kad mes, kurie dabar ne kūnu, bet Dvasia gyvename, pateisinti būtume, kaip Įstatymas reikalauja.
5 Nes, kurie kūnu gyvena, tie rūpinasi kūno reikalais, kurie Dvasia gyvena, tiems rūpi Dvasia.
6 Rūpintis tik kūnu yra mirtis, rūpintis Dvasia yra gyvenimas ir ramybė.
7 Kūniškai nusistatyti yra prieštaravimas Dievui, nes tai nesusiderina su Dievo Įstatymu, o ir negali susiderinti.
8 Kūnišku gyvenimu negalima Dievui patikti.
9 Bet jūs neesate kūniški, o dvasiški, jei Dievo Dvasia jumyse gyvena. Kas neturi Kristaus Dvasios, tas Jo nėra.
10 Jei Kristus yra jumyse, tai jūsų kūnas yra numiręs nuodėmei, bet Dvasia yra gyva dėl teisumo.
11 Jei dabar Dvasia To, kuris Kristų prikėlė iš numirusių, jumyse gyvena, tai tas pats padarys ir jūsų mirtingus kūnus gyvais, kadangi Jo Dvasia jumyse gyvena.
12 Taigi, mieli broliai, mes neesame skolingi mūsų kūnui, kad kūniškai gyventume.
13 Nes, jei kūnu gyvensite, tai turėsite mirti, bet jei Dvasia kūno pogeidžius marinsite, tai būsite gyvi.
14 Nes tie, kurie vedami Dievo Dvasios, yra Dievo vaikais.
15 Nes jūs negavote vergystės dvasios, kad jums vėl reikėtų bijotis, bet Dievo Dvasia padarė jus Dievo vaikais, kurios mes šaukiamės: "Tėve, mūsų Tėve!"
16 Šitoji Dvasia užtikrina mūsų dvasiai, jog esame Dievo vaikais.
17 Būdami vaikais, esame ir tėvoniai Dievo ir bendratėvoniai su Kristumi, jei tik su Juomi kenčiame, kad su Juomi ir pašlovinti būtumėme.
18 Nes aš skaitau, kad mūsų esamosios kančios nevertos būsimosios šlovės, kuri mums apreikšta bus.
19 Visi sutvertieji išsiilgę laukia Dievo vaikų apreiškimo.
20 Nes sutvertieji buvo paskirti sunykimui ne savo valia, bet To, kuris suteikė jiems viltį,
21 kad jie išlaisvinti bus nuo pragaištamybės būti šlovingosios Dievo laivės vaikais.
22 Ir mes žinome, kad visi sutvertieji tebedejuoja ir tebesikankina iki šiol,
23 o ne tiktai jie, bet ir mes patys, kurie turime Dvasios pirmųjų dovanų, išsiilgstame būti įsūnytais ir iš savo kūno išvaduojami.
24 Nes tokia viltimi mes esame išganyti. Bet, jei viltis matoma, tai ji nebėra viltis. Kaip galima belaukti to, kas jau įvyko?
25 Jei laukiame to, ko nematome, tai laukiame savo kantrumu.
26 Tokiu būdu padeda ir Dvasia mūsų silpnybei. Nes mes nežinome, ko turime tinkamai melstis. Taip užtaria mus pati Dvasia neišreiškiamais prašymais.
27 Nes Tas, kuris peržiūri širdis, žino Dvasios mintis, nes Ji užstoja šventuosius taip, kaip Dievui patinka.
28 Bet mes žinome, kad tiems, kurie Dievą myli, viskas į gera išeina, tai yra, Jo valia pašauktiesiems.
29 Tuos, kuriuos Jis pirma išsirinko, tuos Jis ir paskyrė būti kaip Jo Sūnų, kuris yra kaip pirmgimis daugelio brolių tarpe.
30 Kuriuos Jis paskyrė, tuos Jis ir pašaukė. Kuriuos Jis pašaukė, tuos Jis ir išteisino, o kuriuos Jis išteisino, tuos Jis ir pašlovino.
31 Ką dėl to pasakysime? Jei Dievas už mus, tai kas gali prieš mus būti,
32 kuris net Savo Sūnaus negai-

lėjo, bet Jį už mus visus atidavė, kaip Jis su Juomi mums visko neduotų?
33 Kas bekaltins teisiųjų? Dievas yra tas, kuris išteisina.
34 Kas nori juos pasmerkti? To nedarys Kristus, kuris mirė ir dar prikeltas yra, kuris yra Dievo dešinėje ir mus užtaria.
35 Kas gali mus atskirti nuo Dievo meilės? Ar vargai, ar sielvartas? Ar persekiojimas, badas, nuogumas, ar kardas?
36 Ps. 44:23 parašyta: "Dėl Tavęs mes žudomi ištisą dieną ir laikomi pjautinomis avimis."
37 O visa tai mes nugalime didingai dėlei To, kuris mus pamilęs.
38 Nes aš esu įsitikinęs, kad nei mirtis, nei gyvybė, nei angelai, nei galiūnai, nei dabartis, nei ateitis, nei galybės,
39 nei augštumos, nei gelmės, nei joks kitas sutvėrimas neatskirs mūsų nuo Dievo meilės, kuri yra Jėzuje Kristuje, mūsų Viešpatyje.

9

Dievo Pasirinktieji

1 Kristuje kalbėdamas, aš nemeluoju, ką paliudyja ir mano sąžinė per Šventąją Dvasią,
2 kad aš labai nuliūdęs ir mano širdgėla nesiliauja
3 dėl mano brolių, kurie pagal kūną mano giminės yra, kad aš jų vietoje būčiau prakeiktas ir nuo Kristaus atskirtas,
4 kurie yra izraėlitai, įsūnyti ir kuriems Dievas apreiškė Savo malonę, darydamas su jais sandoras, įteikdamas jiems Įstatymą, nurodydamas jiems pamaldų eigą, duodamas jiems pažadėjimus.
5 Jų buvo ir sentėviai, iš kurių ir Kristus pagal kūną yra kilęs, kuris yra Dievu visų per amžius pašlovintasis! Amen.
6 Tad nenorėčiau sakyti, kad Dievo žodis neįsigyvendino. Nes ne visi yra izraelitais, kurie yra Izraėlyje užgimę.
7 Taip pat nėra ir Abraomo vaikai visi jo ainiais, jei 1 Moz. 21:12 sakoma: "Kad tik tie, kurie Izaokui gimę, buvo tavo ainiai."
8 Tai reiškia, kad ne tie yra Dievo vaikais, kurie kūnu yra užgimę, bet pažadėjimo vaikai laikomi ainiais.
9 O pažado žodis buvo: "Apie šį laiką aš ateisiu ir Sara turės sūnų." 1 Moz. 18:10.
10 Bet ir Rebekos sūnūs buvo to paties tėvo, mūsų protėvio Izaoko.
11 Dvyniams dar negimus, kai jie dar negalėjo padaryti nei blogo, nei gero, tarė Dievas jai, parodydamas, kurį Jis pasirinko,
12 ne dėl darbų nuopelno, bet iš malonės pasišaukiančiojo: "Vyresnysis turės tarnauti jaunesniajam." 1 Moz. 25:23,
13 kaip Mal. 1:2-3 parašyta: "Jokūbą Aš mylėjau, o Esavą neapkenčiau."
14 Ką čia pasakysime? Ar būtų Dievas neteisus? Apsaugok Dieve!
15 Nes Jis tarė Mozei: "Kuriam Aš esmi malonus, tam Aš esu malonus ir kurio Aš susimilsiu, to Aš susimilsiu."
16 Togidėl tai nepriklauso nuo žmogaus noro ar pastangų, bet nuo Dievo pasigailėjimo.
17 Nes Raštas sako Faraonui: "Tam Aš tave ir prikėliau, kad per tave parodyčiau Savo galybę, jog Mano vardas apsakomas būtų visuose kraštuose." 2 Moz. 9:16.
18 Taip susimilsta Dievas, kurio Jis nori susimilti ir užkietina tą, kurį Jis nori užkietinti.
19 Tai tu man sakai: "Už ką Jis mus kaltina? Kas gali Jo valiai prieštarauti?"
20 Taip, mielas žmogau, kas tu esi, kad norėtumei su Dievu ginčytis? Ar gali išdirbinys tarti dirbėjui: "Kodėl tu mane tokį padirbai?"
21 Ar puodžius neturi teisės iš to paties molio padaryti vieną puodą ypatingiems, kitą kasdieniniams reikalams?
22 Taip ir Dievas, norėdamas parodyti Savo kerštą ir galybę, naudojosi visu kantrumu Savo rūstybės indu, paruoštu pasmerkimui,

23 kad apreikštų Savo didingąją garbę gailestingumo indams, kuriuos Jis iš anksto paruošė garbei.
24 Tai esame mes, kuriuos Jis pasišaukė ne tiktai iš žydų, bet ir kitų tautų.
25 Kaip Jis per Hošėą sako, Hoš. 2:23 ir 2:1 "Aš juos vadinsiu Savo žmonėmis, kurie nebuvo Mano žmonės ir Savo mylimąja, kuri nebuvo mylima."
26 Ir tai bus toje vietoje, kurioje jiems pasakyta buvo: "Jūs ne Mano žmonės", ten jie bus vadinami sūnumis gyvojo Dievo.
27 Bet Ješaja skelbia viešai apie Izraėlį, Ješ. 10:22-23, "Nors Izraėlio sūnų būtų ir tiek daug, kaip smilčių pajūryje, tai tačiau tik dalelė jų tebus išganyta",
28 nes nedelsdamas ištesės Viešpats Savo žodį, įgyvendindamas jį žemėje.
29 Kaip Ješaja anksčiau yra pasakęs, Ješ. 1:9, "Jei Visagalis Viešpats nebūtų mums palikuonių išlikdinęs, tai būtume susilaukę Sodomos likimo ir pražuvę, kaip Gomora.
30 Ką dabar čia pasakysime? Ar sakytume, kad pagonys, kurie neieškojo teisybės, jos susilaukė ir aš kalbu apie tą teisybę, kuri ateina iš tikėjimo.
31 O Izraėlis ieškojo Įstatymo teisybės ir jokios nerado.
32 Kodėl taip? Kadangi jie tai ne iš tikėjimo, bet iš Įstatymo darbų ieškojo ir į atsitrenkimo akmenį atsitrenkė,
33 kaip parašyta Ješ. 8:14 ir 28:16, "Štai Aš padedu Cione akmenį atsitrenkimui ir uolą pasipiktinimui, bet kas į Jį tiki, nebus sugėdintas."

10

Kad Jie Tikėtų!

1 Mieli broliai, aš labai trokštu, o ir meldžiu už Izraėlį, kad jie išganyti būtų.
2 Aš galiu paliudyti, kad jie labai stengiasi už Dievą, bet daro tai neišmanydami.
3 Nes jie neatpažįsta Dievo teisybės ir stengiasi savo teisybę įgyvendinti, nepasiduodami Dievo teisybei.
4 Juk Kristus yra Įstatymo atbaiga. Kas į Jį tiki, tas yra pateisintas.
5 Nes Mozė rašo apie teisingumą, ateinantį iš Įstatymo, 3 Moz. 18:5, "Žmogus gyvens, teisingumą įgyvendindamas."
6 Bet apie teisingumą iš tikėjimo taip sakoma, 5 Moz. 30:11-14, "Nesakyk savo širdyje— kas užžengs dangun, tai yra, parsigabenti žemyn Kristų,
7 arba, kas nužengs į bedugnę, tai yra, pasiimti augštyn Kristų iš numirusiųjų."
8 Ką tai tau reiškia? Žodis yra arti tavęs, net tavo burnoje ir tavo širdyje. Tai yra žodis apie tikėjimą, kurį mes skelbiame.
9 Nes, jei savo burna išpažinsi Jėzų esantį Viešpačiu ir savo širdimi tikėsi, jog Jis Dievo iš numirusių prikeltas, tai būsi išganytas.
10 Nes kas visa širdimi tiki, tas išteisinamas, kas burna išpažįsta, tas išganomas.
11 Nes Raštas sako: "Kas į Jį tiki, nebus sugėdintas."
12 Nes nėra skirtumo tarp žydo ir graiko, nes tas pats Viešpats yra lygiai turtingas visiems, kurie Jo meldžiasi.
13 O kas Viešpaties vardo melsis, but išganytas.
14 Kaip jie melsis Jo, į kurį jie netiki? Ir kaip jie į Jį tikės, jei nieko apie Jį nėra girdėję? Ir kaip jie apie Jį girdės, jei niekas jiems Dievo žodžio neapsako?
15 Ir kaip jie apsakys Dievo žodį, jei jie nėra siunčiami? Kaip ir parašyta yra Ješ. 52:7, "Kaip gražu matyti ateinant tuos, kurie atsineša gerą išganymo naujieną."

16 Bet jie ne visi Evangelijos
klauso. Nes Ješaja sako: "Viešpa-
tie, kas tiki mūsų pamokslams?"
Ješ. 53:1.
17 Taigi, tikėjimas ateina iš skel-
bimo ir skelbimas per Dievo žodį.
18 Tad turime paklausti, ar jie to
negirdėjo. Jie girdėjo, kaip Raštas
sako: "Jų garsas nuskambėjo po
visą žemę ir jų žodžiai buvo gir-
dimi iki pasaulio pakraščių." Ps.
19:5.
19 Dabar turiu paklausti, ar
Izraėlis to neišmanė? Mozė yra pir-
masis, kuris į tai atsako: "Aš pa-
darysiu, kad jūs būsite pavydūs
tiems, kurie nėra tauta ir kad Aš
sukelsiu rūstumą prieš neišmin-
tingą tautą."
20 Ir Ješaja dar drąsiau pasako:
"Jie surado Mane, kurio neieškojo
ir Aš apsireiškiau tiems, kurie
Manęs neprašė." Ješ. 65:1.
21 O apie Izraėlį jis taip kalba:
"Visą dieną Aš ištiesiau Savo
rankas žmonėms, kurie neklauso
Manęs ir Man prieštarauja."

11

Izraelio Dalelė

1 Togidėl klausiu: "Ar Dievas at-
metė Savuosius žmones?" Apsau-
gok Dieve! Nes ir aš esu izraelitas,
Abraomo ainis, iš Benjamino
giminės.
2 Dievas neatstūmė Savo
žmonių, kuriuos buvo išsirinkęs.
Ar nežinote ką sako Raštas apie
Ėlyją, kaip jis stojo Dievo aki-
vaizdon prieš Izraelį, tardamas:
3 "Viešpatie, jie nužudė Tavo
pranašus ir išgriovė Tavo altorius ir
aš vienas išlikau ir jie tykoja mano
sielos."
4 Ir toks buvo Dievo atsakymas:
"Aš pasilaikiau Sau 7000 vyrų,
kurie nesiklaupė prieš Baalą."
5 Taip ir dabar yra likęs nedide-
lis skaičius malonės išrinktųjų.
6 Bet, jei tai yra iš malonės, tai
nėra iš darbų nuopelno, kitaip
malonė nebūtų malone. Jei būtų
iš darbų nuopelno, tai nebebūtų
iš malonės ir darbų nuopelnai ne-
bebūtų nuopelnais.
7 Ką tai reiškia? Ko Izraelis
troško, to negavo. Gavo išrinktieji.
Kiti liko užsikietinę,
8 kaip parašyta: "Dievas jiems
davė svaigulio dvasią, akis, ku-
riomis neregėtų, ausis, kuriomis
negirdėtų iki šios dienos."
9 O Dovydas sakė: "Tepavirsta
jų stalas į spąstus ir kilpas ir
į pasipiktinimą ir pabaudą.
10 Aptamsink jų akis, kad ne-
matytų ir jie vis pasiliktų
kuproti."
11 Tai vėl turiu klausti: "Ar jie,
suklupdami, turėjo pražūti?" Jokiu
būdu! Tik per jų suklupimą atėjo
tautoms išganymas ir tai sukėlė
žyduose pavydą.
12 Jei jų nuodėmės išėjo pasau-
liui į naudą ir jų sumažėjimas
tautoms į naudą, tai koks lai-
mėjimas būtų, jei jie visi atsiver-
stų į Dievą!
13 Bet tautoms aš sakau, būda-
mas tautų apaštalu, kad aš šitas
pareigas augštai vertinu,
14 kad, sukeldamas pavydą savo
giminėje, bent keletą jų
išganyčiau.
15 Nes, jei jų atmetimas pasau-
liui reiškia suderinimą, tai ką
reikštų jų priėmimas, jei ne
gyvenimą, prisikėlus, iš
numirusių?
16 Jei raugas šventas, tai bus visa
tešla šventa, jei šaknis šventa, tai
ir šakos yra šventos.
17 Jei kai kurios šakos yra nu-
laužtos ir tu kaip laukinė alyvme-
džio atžala esi jų vietoje įskiepy-
tas ir minti alyvmedžio sultimis,
18 tai nesididžiuok prieš anas
šakas. Jei nori didžiuotis, tai ži-
nok, kad ne tu šaknis maitini, bet
kad šaknys tave maitina.
19 Tai tu sakai: "Šakos nulauž-
tos, kad aš būčiau įskiepytas."
20 Gerai pasakyta. Jos buvo nu-
laužtos dėl savo netikėjimo. Bet tu

tebegyvuoji, tikėdamas. Nepasidi-
džiuok, bet prisibijok!
21 Jei tėvas tikrųjų šakų ne-
gailėjo, tai gali Jis ir tavęs nesigailėti.
22 Todėl pasek, kaip malonus ir
kaip griežtas Dievas yra. Jis buvo
griežtas tiems, kurie buvo nulaužti,
bet yra malonus tau, jei pasiliksi Jo
malonėje, kitaip būsi nukirstas.
23 Ir anie, jei nepasiliks
netikėjime, bus įskiepyti, nes
Dievas gali juos vėl įskiepyti.
24 Nes, jei tu būdamas šakelė
laukinio alyvmedžio, buvai
įskiepytas į gerą alyvmedį,
tai anie tos pačios prigimties tuo
lengviau bus įskiepyti į savo
alyvmedžius.
25 Kad jūs per augštai neišsikel-
tumėte savęs, mieli broliai, aš noriu
jums pasakyti paslėptą išmintį,
kad šitas dalinis žydų užkietėji-
mas tęsis tol, kol pilnas skaičius
tautų ateis prie Dievo,
26 ir tokiu būdu visas Izraelis iš-
ganytas būtų, kaip parašyta yra:
"Iš Ciono ateis Atpirkėjas, kuris
nukreips bedievystę nuo Jokūbo.
Ješ. 59:20, Jer. 31:33.
27 Ir tokia bus Mano sandora su
jais, kad atimsiu nuo jų
nuodėmes."
28 Evangelijos atžvilgiu jie yra
priešai dėl jūsų, bet pagal išrin-
kimą jie yra mylimi dėl tėvų.
29 Nes Dievas dovanoja ir lai-
mina, nesigailėdamas.
30 Juk ir jūs netikėjote kadaise į
Dievą, bet dabar susilaukėte gai-
lestingumo per jų netikėjimą.
31 Taip ir jie nesitikėjo gailestin-
gumo, kurį jūs susilaukėte, kad ir
jie jo susilauktų.
32 Nes Dievas sukaustė visus
neklusnumu, kad visų
pasigailėtų.
33 Kaip gilūs Dievo išminties ir
pažinimo turtai, kaip nesuprantami
Jo sprendimai ir nesuvokiami Jo
keliai!
34 Kas atspėjo Jo mintį, kas
buvo Jo patarėju? Ješ. 40:13.
35 Kas Jam yra ką davęs, kad
Jo būtų atlyginamas!
36 Nes viskas iš Jo, per Jį ir Jam
tarnauja. Jam teesie garbė per
amžius! Amen.

12

Pasišventimas Dievui

1 Taigi prašau jūsų, mieli bro-
liai, dėl Jo pasigailėjimo prisista-
tykite Dievui savo kūnu kaip gyva,
šventa Jam patinkančia auka ir
tai bus Jam jūsų dvasinis
pasitarnavimas.
2 Ir nepataikaukite šiam pasau-
liui ir pasikeiskite bei atsinaujinkite
savo dvasia, kad suvoktumėte, kas
yra gera, tinkama ir tobula Dievo
valia.
3 Nes aš sakau man suteiktąja
malone, kad nė vienas jūsų nesi-
dėtų augštesniu, negu pridera, bet
būtų nuosaikus, kaip kiekvienam
Dievas yra Savo tikėjimo suteikęs.
4 Nes, kaip mūsų kūno
įvairūs sąnariai ne tą patį
uždavinį atlieka,
5 taip mes, daugelis, esame
vienas kūnas Kristuje, bet tarpu-
savyje surišti vienas su kitu.
6 Mes turime įvairių do-
vanų pagal mums suteiktąją
malonę. Kas turi pranašystės do-
vaną, tas tepranašauja, kad tai
susiderintų su gautuoju tikėjimu.
7 Jei kas yra įsipareigojęs, tas
tebūna pareigingas, jei kas yra
mokytoju, tas temoko.
8 Kas turi kurį pagraudenti, tas
tegraudena. Kas dovanoja, tas te-
duoda nesigailėdamas. Valdytojas
tesirūpina valdymu. Jei kas ko pa-
sigaili, tai tepadeda su džiaugsmu.
9 Nesišvaistykite klastinga meile.
Nekęskite pikto, bet siekite gero.
10 Vienas kitą mylėkite broliš-
ka meile. Lenktyniaukite vienas
kitą gerbdami.
11 Netingėkite, jei turite ką at-
likti, užsidekite dvasia, Dievui
tarnaudami.
12 Viltį turėdami, būkite
linksmi, kantrūs sielvartuose, ne-
paliaudami melskitės.
13 Pasidalindami su šventaisiais,
būkite svetingi.

14 Laiminkite tuos, kurie jus persekioja, laiminkite ir nekeikite.
15 Linksminkitės su linksmaisiais ir verkite su verkiančiais.
16 Būkite sandoringi tarpusavyje, netrokškite augštybių, bet eikite su nuolankiaisiais. Nesidėkite savęs labai išmintingais.
17 Neatsilyginkite piktu už pikta. Darykite tai, kas gera visų žmonių atžvilgiu.
18 Jei galima, stenkitės su visais žmonėmis taikingai sugyventi.
19 Neimkite patys atsikeršyti, mano mielieji, bet palikite tai Dievo rūstybei, nes parašyta: "Atkeršyti palikite Man, Aš atsilyginsiu, sako Viešpats.
20 Taigi, jei tavo priešas alksta, valgydink jį. Jei jis trokšta, pagirdyk jį, nes taip darydamas tu surinksi degančių žarijų ant jo galvos.
21 Nesiduok užvaldomas piktam, bet nugalėk pikta gerumu.

13

Pagarba Vyriausybei

1 Kiekvienas tebūna paklusnus vyriausybei, kurios valdžioje jis yra. Nes nėra kitos vyriausybės, kaip tik nuo Dievo. Kur vyriausybė yra, ta yra Dievo įsakyta.
2 Dėl to, kas priešinasi vyriausybei, priešinasi Dievo įstatymams ir tie, kurie priešinasi, susilauks savo bausmės.
3 Gera darantiems vyriausybės nereikia bijoti, bet pikta darantiems. Daryk gera, kad tau nereikėtų vyriausybės bijoti ir būsi jos pagirtas.
4 Nes vyriausybė yra Dievo tarnaitė tavo labui. Bet, jei pikta darysi, tai turėsi jos bijotis, nes ji ne be reikalo kardą nešiojasi, kadangi ji yra Dievo tarnaitė, baudžianti už kiekvieną negerą darbą.
5 Todėl reikia vyriausybės klausyti ne tik bausmei išvengti, bet ir dėl sąžinės.
6 Dėl to turite mokėti ir mokesčius, nes Dievo tarnai yra pasišventę valdymui visą savo laiką.
7 Todėl atiduokite kiekvienam, kuriam ką kalti esate, mokesčius, muitą, baimę ir garbę, kuriam tai pridera.
8 Niekam nebūkite ko nors skolingi, tik meilės vienas kitam. Nes, kuris kitą myli, tas įgyvendina Įstatymą.
9 Nes įsakymai nesvetimauk, neužmušk, nevok, nieko neužsigeisk ir jei dar koks būtų, yra suglausti į vieną sakinį: "Mylėk savo artimą, kaip pats save!" 2 Moz. 20:13-17 ir 3 Moz. 19:18.
10 Meilė artimui nieko pikto nedaro. Meilė yra Įstatymo įgyvendinimas.
11 Tad darykite tai, kadangi jūs žinote, jog laikas atėjo iš miego pakilti, nes mūsų išganymas yra dabar arčiau, negu buvo tada, kai įtikėjome.
12 Naktis besibaigianti ir diena beauštanti. Tad meskime tamsybės darbus, apsišarvuokime šviesybės ginklais.
13 Elkimės padoriai, kaip dienos metu, neapsirydami, negirtaudami, nepasileisdami, neištvirkaudami, nepavyduliaudami.
14 Apsivilkite Viešpačiu Jėzu Kristumi ir prisižiūrėkite savo kūną, kas jis negautų išdykti.

14

Stiprieji Ir Silpnieji

1 Silpną tikėjime priimkite, nesiginčydami dėl nuomonių skirtumo.
2 Vienas tiki, kad galįs viską valgyti. Kitas, kuris silpnas yra, tevalgo daržovių.
3 Tasai, kuris valgo, tegul neniekina to, kuris nevalgo. O kuris nevalgo, tas tegul neteisia to, kuris valgo, nes ir jį priėmė Dievas.
4 Kas tu esi, kad tu svetimą tarną teisi? Juk, ar jis stovi ar

krinta, tai daro savajam Viešpačiui. Ir jis išsilaikys, nes Viešpats gali jam padėti išsilaikyti.

5 Kai kam viena diena brangesnė už kitą. Kitam visos dienos lygios. Leiskite kiekvienam galutinai įsitikinti.

6 Kas brangina kokią dieną, tas daro tai Viešpačiui, nes jis dėkoja Vieščiui už tai. O kas nevalgo, tas nevalgo Viešpačiui, bet dėkoja Viešpačiui.

7 Nes iš mūsų niekas sau negyvena ir niekas sau nemiršta.

8 Gyvi būdami, gyvename Viešpačiui, mirdami, mirštame Viešpačiui. Todėl gyvi, ar mirę, esame Viešpaties.

9 Nes tam Kristus ir numirė bei prisikėlė ir vėl gyvas yra, kad būtų gyvųjų ir mirusiųjų Viešpačiu.

10 Kodėl tu teisi tada savo brolį ir kodėl tu niekini savo brolį! Nes visi turės stoti prieš Dievo teismą.

11 Nes parašyta: "Kaip Aš gyvas, sako Viešpats, visi keliai turės Man lenktis ir kiekvienas liežuvis Mane pripažins."

12 Taip turės kiekvienas atiduoti savo atskaitomybę Dievui.

13 Tad liaukimės teisdami vienas kitą ir nedarykime kliūčių savo broliui, kad jis sukluptų ir pasipiktintų.

14 Aš žinau ir esu įsitikinęs per Viešpatį Jėzų, kad nieko nėra savaime nevalyvo. Nevalyva yra tik tai, ką žmogus laiko nevalyvu ir tatai jam yra nevalyva.

15 Bet, jei tavo brolis užsigauna tuo, ką tu valgai, tai tu taip pasielgei ne iš meilės. Mielasis, nepražudyk tokio žmogaus savo valgymu, dėl kurio Kristus yra miręs.

16 Todėl žiūrėkite, kad tai, kas jūsų gera, nebūtų piktai apkalbama.

17 Nes Dievo karalystė nesusideda iš valgymo ir gėrimo, bet joje yra teisingumas, ramybė ir džiaugsmas Šventąja Dvasia.

18 Kas taip Kristui tarnauja, tas patinka Dievui ir tuo didžiai pasitarnauja žmonėms.

19 Todėl siekime to, kas pasitarnauja santaikai ir tarpusavio išsiugdymui.

20 Dėl valgymo nepakenk Dievo darbams. Viskas yra valyva. Tik nevalgyk ko nors, kad tuo nusikalstumei ir kitą papiktintumei.

21 Geriau tau nevalgyti jokios mėsos ir negerti vyno ar ko nors, kuo tavo brolis užsigautų ar pasipiktintų.

22 Jei esi kuo įsitikinęs, tai palaikyk tokį tikėjimą sau ir Dievo akivaizdoje ir palaimintas yra tas, kuris neapsisunkina tuo savo sąžinės, kuo jis įsitikinęs yra.

23 Bet, jei kas abejoja ir tačiau valgo, tas yra pats save pasmerkęs, kadangi tai neateina iš tikėjimo. O kas nėra iš tikėjimo, yra nuodėminga.

15

Stiprieji Tepadeda Silpniesiems

1 O mes, kurie esame stiprūs tikėjime, turime pakęsti silpnųjų silpnybes, sau patiems nepataikaudami.

2 Kiekvieno mūsų pasielgimas tepasitarnauja mūsų artimo labui ir jų išsiugdymui.

3 Nes Kristus negyveno, kad Sau įtiktų, bet kaip parašyta yra Ps. 69:10: "Tie, kurie Tave įžeidinėjo, užpuolė dabar Mane savo užgauliojimais."

4 Kas seniau parašyta, yra parašyta mums pasimokyti, kad ištverme ir Rašto paguoda turėtume vilties.

5 Bet Dievas teduoda jums kantrybės ir paguodos, kad jūs būtumėte vienos minties tarpusavyje Jėzaus Kristaus pavyzdžiu,

6 kad jūs sutartinai tais pačiais žodžiais liaupsintumėte Dievą ir Tėvą mūsų Jėzaus Kristaus.

7 Todėl priimkite vienas kitą, kaip ir mus Kristus priėmė Dievo garbei.

8 Bet aš sakau, kad šitaip Jėzus žydų tarnu pasidarė dėl teisingumo Dievo, patvirtindamas tėvams duotuosius pažadėjimus,
9 kad tautos garbintų Dievą dėl Jo gailestingumo, kaip parašyta Ps. 18:50: "Todėl aš Tave garbinsiu tautose ir Tavo vardui giesmes giedosiu!"
10 Ir kitur parašyta, 5 Moz. 32:43: "Džiaukitės, pagonys, kartu su Jo tauta!"
11 Ir vėl Ps. 117:1: "Liaupsinkite Viešpatį, visos tautos, ir girkite Jį, visi žmonės!"
12 Ir Ješaja vėl sako, Ješ. 11:10: "Iš Yšajo išaugs atžala valdyti pagonis ir tautos Juomi pasitikės."
13 Vilties Dievas tepripildo jus visu džiaugsmu ir ramybe tikėjime, kad jūs kupini vilties būtumėte per Šventosios Dvasios galybę.
14 Bet kas liečia jus, mieli broliai, aš tikrai tikiu, kad jūs patys esate gero nusistatymo ir gerai žinote, kaip ir kada vienas kitą pagraudenti.
15 Vis dėlto aš ėmiaus drąsos jums parašyti, mieli broliai, dėl man duotosios Dievo malonės,
16 kad Kristaus tarnas būčiau pagonyse, kaip kunigas skelbdamas Evangeliją ir pagonys pasidarytų įtinkančia auka per Šventąją Dvasią.
17 Todėl galiu girtis Jėzuje Kristuje, jog Dievui tarnaująs,
18 kitaip nedrįsčiau ko sakyti, jei Kristus per mane nedarytų, kad pagonys paklustų darbu ir žodžiu,
19 galingais ženklais ir stebuklais, Šventosios Dvasios galiai veikiant, aš plačiai apsakiau Evangeliją nuo Jerūzalės iki Ilirijos.
20 Mano troškimas visą laiką buvo skelbti Evangeliją ten, kur Kristaus vardas nežinomas, kad nereikėtų ant svetimų pamatų statyti,
21 bet aš dariau, kaip parašyta yra Ješ. 52:15: "Kuriems apie Jį neskelbta, tie Jį pamatys ir tie, kurie Jo negirdėjo, tie Jį supras."
22 Tai ta ir yra ta kliūtis, dėl kurios aš pas jus daugelį kartų neatvykau.
23 Bet dabar jau nebeturiu ko sutvarkyti šiose šalyse ir jau tiek metų norėjau jus pamatyti,
24 aš aplankysiu jus keliaudamas į Ispaniją. Aš tikiuosi, kad aš galėsiu vykti pro jus ir jus pamatyti ir kad jūs mane palydėsite, tiktai, kad aš pas jus prieš tai bent kiek atsigaivinsiu.
25 Dabar esu pakelyje į Jerūzalę, kad ten šventiesiems patarnaučiau.
26 Nes Makedonija ir Achaja sudėjo dovanų šventiesiems Jerūzalėje.
27 Jos davė tai gera valia ir tikrumoje yra jų skolininkės. Nes, jei pagonys jų dvasinių dovanų dalininkais pasidarė, tai pritinka, kad jie jiems ir medžiagine parama prisidėtų.
28 Taigi, baigęs šį uždavinį ir saugiai įteikęs dovanas, aš noriu nuo jūsų vykti į Ispaniją.
29 Aš tikiuosi jus aplankyti su pilnu Kristaus palaiminimu.
30 Todėl aš maldauju jus, mieli broliai, Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu ir Dvasios meile padėti man kariauti ir kreiptis maldomis į Dievą už mane,
31 kad būčiau išsaugotas nuo netikėlių Jūdėjoje ir kad mano pasitarnavimas šventiesiems Jerūzalėje patiktų,
32 kad Dievo valia džiaugsmingas pas jus ateičiau ir su jumis atsigaivinčiau.
33 Ir ramybė Dievo tebūna su jumis visais! Amen.

16

Pasveikinimai

1 Aš pavedu jums mūsų seserį Febę, kuri pasitarnauja mūsų bažnyčioje Kenchrėoje,
2 kad ją priimtumėte Viešpaties vardan, kaip šventiems pritinka. Padėkite jai visokeriopai

pagal reikalą, nes ir ji daugeliui
padėjo, o ir man pačiam.
3 Sveikinkite Priską ir Ak-
vilą, mano du padėjėju Jėzuje
Kristuje,
4 kuriuodu negailėjo savo gy-
vybės už mane. Ne tiktai aš
jiemdviem dėkoju, bet ir visi
surinkimai pagonyse.
5 Taip pat sveikinkite surin-
kimą, kuris yra jų namuose.
Sveikinkite mano mieląjį
Epenetą, kuris yra vienas iš
pirmųjų į Kristų įtikėjusių
Azijoje.
6 Sveikinkite Mariją, kuri tiek
daug triūsė dėl jūsų labo.
7 Sveikinkite Androniką ir
Jūniją, mano giminaičius, kuriuo-
du su manim kalėjime buvo ir
apaštalų labai gerbiamu yra ir pirm
manęs prie Kristaus prisidėjo.
8 Sveikinkite Ampliatą, mano
mylimą Viešpatyje.
9 Sveikinkite Urboną, mūsų
pagalbininką Kristuje ir mano
mieląjį Stachį.
10 Sveikinkite Apelį, Kristuje
išmėgintą. Sveikinkite visus iš
Aristobulio šeimynos.
11 Sveikinkite Herodioną, mano
giminaitį ir sveikinkite visus iš
Narciso namų, kurie yra
Viešpatyje.
12 Sveikinkite Tryfėną ir Try-
fozą, kuridvi pasidarbavo Vieš-
patyje. Sveikinkite Persidą, mano
mieląją, kuri daug Viešpatyje
dirbusi yra.
13 Sveikinkite Rūfų, Viešpatyje
išrinktąjį ir jo motiną, kuri ir
man kaip motina buvo.
14 Sveinkinkite Asinkrytų, Flė-
goną, Hermį, Patrobą,
Hermą ir su jais esančius brolius.
15 Sveikinkite Filologą bei Jū-
liją, Nerėjų ir jo seserį ir
Olimpą ir visus šventuosius, ku-
rie pas juos yra.
16 Sveikinkite vienas kitą tar-
pusavyje šventu pabučiavimu.
Sveikina jus Kristaus surinkimai.
17 Bet aš perspėju jus, mieli bro-
liai, kad apsisaugotumėte nuo tų,
kurie nesantaiką ir pasipikti-
nimą kelia prieš šitą mokslą,
kurį išmokote. Nuo tų
atsitraukite.
18 Nes tokie netarnauja Viešpa-
čiui Jėzui Kristui, o savo pilvui, sal-
džiais žodžiais ir pataikaujančiomis
kalbomis jie išvedžioja nekaltų
žmonių širdis.
19 Visi plačiai žino apie jūsų iš-
tikimybę. Todėl aš džiaugiuos jumis,
kad jūs išmintingai pasinaudotu-
mėte tuo, kas gera ir pikto
neužgautumėte.
20 Bet ramybės Dievas netrukus
mindžios šetoną po jūsų ko-
jomis. Malonė Viešpaties Jėzaus te-
būna su jumis!
21 Jus sveikina Timotiejus, mano
bendradarbis ir Lucijus, Jasonas,
Sosipatris, mano giminės.
22 Aš, Tercijus, sveikinu jus,
kuris šią gromatą parašiau,
Viešpatyje.
23 Sveikina jus Gajus, mano ir
viso surinkimo šeimininkas. Svei-
kina jus Erastus, miesto iždininkas
ir mūsų brolis Kvartus.
24 Malonė Viešpaties Jėzaus
Kristaus tesie su jumis visais!
Amen.
25 O dabar tam, kuris gali jus sti-
priais padaryti mano Evangelija ir
skelbimu apie Jėzų Kristų, ku-
ris apreiškė tai, kas iš pradžių už-
tylėta buvo,
26 bet dabar plačiai apsakyta per
pranašų raštus amžinojo Dievo
įsakymu, kad visos tautos
įtikėtų ir Jam klausytų,
27 tam pačiam Dievui, kuris vie-
nintelis tėra išmintingas, tebūna
garbė per amžių amžius! Amen.

PIRMOJI GROMATA ŠVENTOJO POVILO KORINTIEČIAMS

1

Sveikinimai Ir Padėka

1 Povilas, Dievo valia pašauktasis Jėzaus Kristaus apaštalas ir brolis Sostėnas,
2 Dievo surinkimui Korinte, pašvęstiesiems Jėzuje Kristuje, pašauktiesiems šventiesiems, su visais, kurie meldžiasi vardo mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus visose jų ir mūsų vietose,
3 tebūna malonė su jumis ir Dievo ramybė, mūsų Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.
4 Aš dėkoju visuomet dėl jūsų už Dievo malonę, kuri jums duota yra Jėzuje Kristuje.
5 Jūs esate visais atvilgiais turtingai apdovanoti Dievo žodžiu ir visokiu pažinimu.
6 Ir jūs pasirodote galingi, skelbdami Kristų,
7 kad jums nestinga jokių malonės dovanų, o tik laukiate apreiškimo Viešpaties Jėzaus Kristaus,
8 kuris pastiprins jus iki galo, kad nebūtumėte baudžiami mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus dieną.
9 Nes Dievas yra ištikimas, kuris pasišaukė jus į Savo Sūnaus, mūsų Jėzaus Kristaus draugystę.
10 Bet aš graudenu jus, mieli broliai, mūsų Viešpaties Jėzaus vardan, kad jūs vienas su kitu sutartumėte ir jūsų tarpe nebūtų nesutarimų, kad būtumėte vieningi, vienos minties ir vienodo nusistatymo.
11 Nes man buvo pranešta, mieli broliai, per Chloės šeimyną, kad jūsų tarpe esą nuomonės skirtumų.
12 Aš noriu pasakyti, kad kai kurie jūsų tvirtina esą Povilo, kiti Apolo, vėl kiti Kėfo ir dar kiti Kristaus pasekėjai.
13 Ar galima taip tvirtinti, kad Kristus susiskaldytų? Ar Povilas yra už jus nukryžiuotas? Ar jūs esate Povilo vardan pakrikštyti?
14 Aš dėkoju Dievui, kad aš nė vieno jūsų nekrikščiau, kaip tik Krispų ir Gajų,
15 kad ne kas sakytų, mane krikščiusį savo vardan.
16 Taip, aš krikščiau visus Stepono namus, o kitų aš neatsimenu, kad būčiau pakrikštęs.
17 Nes Kristus nesiuntė manęs krikštyti, bet Evangeliją apsakyti ir ne gudriomis kalbomis, kad Kristaus kryžius neliktų bereikšmis.
18 Nes žodis apie kryžių į pražūtį keliaujantiems yra nesąmonė, bet mums, išganymo kelyje esantiems, jis yra Dievo galia.
19 Nes Ješ. 29:14 parašyta: "Išmintį išmintingųjų Aš paversiu į nieką ir protingųjų protą Aš numesiu šalin."
20 Kur protingieji, kur raštingieji, kur pasaulio išminčiai? Ar nepavertė Dievas šio pasaulio išmintį į nesąmonę?
21 Nes pasaulis savo išmintimi nesuvokė Dievo išminties, todėl patiko Dievui skelbimo paikumu išganyti tuos, kurie tiki.
22 Nes žydai reikalauja stebuklų, graikai ieško išminties,
23 bet mes skelbiame nukryžiuotąjį Kristų, dėl kurio žydai pyksta, o graikai visiškai nesusigaudo.
24 Bet pašauktiesiems, tiek žydams, tiek graikams, apsakome Kristų, Dievo galybę ir Dievo išmintį.
25 Nes dieviškoji kvailybė išmintingesnė už žmones ir dieviškoji silpnybė galingesnė už žmones.
26 Pasižiūrėkite į savo pašauktuosius, mieli broliai! Jų tarpe, žmogaus akimis žiūrint, nedaugelis išminčių, galiūnų, ar kilmingųjų.

27 Nes kas pasauliui atrodo
kvaila, tą Dievas pasirinko, kad
išminčius sugėdintų ir silpnuosius
pasirinko, kad sugėdintų galiūnus.
28 Ir kas nekilminga pasaulio a-
kyse, bei kas papeikta, Dievas pa-
sirinko, kad į nieką paverstų
tą, kuris dingojasi kas nors esąs,
29 kad prieš Dievą joks kūnas
nesigirtų.
30 Nes iš Jo jūs esate Jėzuje Kris-
tuje, kuris mums pasidarė išmin-
timi iš Dievo, teisybe, pašventinimu
ir išganymu,
31 kad kas besigirdamas, girtųsi
Viešpatyje, kaip Jer. 9:22-23 par-
ašyta yra.

2

Povilo Skelbimo Būdas

1 Aš atėjau, mieli broliai, pas jus
skelbti Dievo paslėptas mintis ne
skambančiais žodžiais ar išpūsta
išmintimi,
2 bet tariausi nieko nežinąs
jūsų tarpe, kaip tiktai Jėzų
Kristų ir tą patį nukryžiuotą.
3 Ir aš buvau pas jus silpnas ir
virpėjau iš baimės.
4 Mano pamokslas nesusidėjo iš
žmogiškos išminties įtikinančių
žodžių, bet aš išdėsčiau Dvasią
ir galybę,
5 kad jūsų tikėjimas nesi-
remtų žmogaus išmintimi, bet
Dievo galia.
6 Bet mes skelbiame apie iš-
mintį tiems, kurie jai priaugę yra
ir kuri nėra šio pasaulio išmintis ar
šio pasaulio valdovų, kurie yra
mirtingi.
7 Bet mes kalbame apie Dievo
paslėptas mintis, mūsų šlovei pa-
skirtas nuo amžių,
8 kurių nė vienas šio pasaulio
vyresniųjų neatpažino. Nes, jei
jie jas būtų atpažinę, tai jie mūsų
šlovingojo Viešpaties nebūtų
nukryžiavę,
9 bet kaip Ješ. 64:3 parašyta,
"ko akis nemačiusi ir ausis negir-
dėjusi ir į jokio žmogaus širdį
nepateko, tą Dievas paruošė
tiems, kurie Jį myli."
10 Bet mums tai Dievas apreiškė
per Savąją Dvasią. Nes Dva-
sia išieško viską, net pačias Dievo
paslaptis.
11 O kur yra toks žmogus, kuris
žino, kas žmoguje, kaip tiktai žmo-
gaus dvasia. Taip pat ir niekas ne-
žino, kas Dieve yra, kaip tiktai
Dievo Dvasia.
12 Ir mes negavome pasaulio dva-
sios, bet Dievo Dvasios, kad žino-
tume, kas mums Dievo dovanota.
13 Todėl mes kalbame ne mo-
kytųjų žmogiškosios išminties
žodžiais, bet išmoktais žodžiais iš
Dievo Dvasios, dvasiškais išsireiš-
kimais, apspręsdami dvasiškus
klausimus.
14 Nes paprasta žmogaus prigim-
tis neprisiima Dievo Dvasios, nieko
to nesuprasdama ir vadindama tai
nesąmone, kadangi tai supran-
tama tik dvasišku būdu.
15 Dvasiškas žmogus, tačiau, yra
pajėgus viską ištirti, nors pats nė
vieno nėra įvertinamas.
16 O kas atspėjo Viešpaties min-
tis ir kas gali Jį pamokyti? Ješ.
40:13. Bet mes gyvename Kristaus
mintimis.

3

Dievo Tarnai

1 O aš, mieli broliai, ir negalėjau
su jumis kalbėti kaip su Dvasios
žmonėmis, bet kaip su kūno žmo-
nėmis, kaip su kūdikiais Kristuje.
2 Pienu aš jus girdžiau, neduo-
damas jums kito maisto, nes tada
to negalėjote, o ir dabar dar nega-
lite priimti.
3 Kadangi jūs tebeesate kūniški,
tebeturėdami kerštą, vaidus ir
nesandoros tarpusavyje. Ar jūs
neesate kūniški, jei taip žmogiškai
pasielgiate?
4 Jei vienas sako, aš esu Povilo,
kitas sako, aš esu Apolo, ar tada
nesate kūniški?
5 Kasgi bent yra Povilas? Kasgi
Apolo? Juodu yra tarnu, per ku-

riuodu jūs įtikėjote ir tatai, kaip
Viešpats kiekvienam yra dovanojęs.
6 Aš sodinau, Apolo palaistė, bet
Dievas augino.
7 Tokiu būdu, ne tas, kuris sodino ar palaistė yra kas, bet augintojas Dievas.
8 Taip sutinka sodintojas su laistytoju ir abu gaus savąjį atlyginimą už padarytąjį darbą.
9 Nes mes esame Dievo bendradarbiai, o jūs esate Dievo dirva ir Dievo statyba.
10 Per Dievo duotą malonę aš dėjau pamatus, kaip tai darytų išmintingas statytojas. Kitas statė ant jų. O kiekvienas teapsižiūri, kaip jis stato.
11 Kito pamato, tiesa, nė vienas negali dėti be to, kuris yra jau dėtas ir kuris yra Jėzus Kristus.
12 Bet, jei kas ant to pamato stato auksą, sidabrą, brangius akmenaičius, medį, šieną, javienas,
13 tai kiekvieno darbai išaiškės, pareidami dienos švieson. Ir ugnis išmėgins kiekvieno darbą, nustatydama jo kokybę.
14 Jei kuris darbas išliks, statytas ant to pamato, tam bus atlyginta.
15 Bet, kurio darbas sudegs, tas turės nuostolių, bet jis pats išliks, tiktai kaip per ugnį.
16 Ar jūs nežinote, kad jūs esate Dievo šventovė ir kad Šventoji Dvasia jumyse gyvena?
17 Kas Dievo šventovę sunaikina, tą sunaikins Dievas. Nes Dievo šventovė yra šventa ir jūs esate ta šventovė.
18 Tegul niekas savęs neapsigauna. Kuris iš jūsų dingojasi išmintingas esąs, tas tepabūna paikučiu šiame pasaulyje, kad jis išmintingu pasidarytų.
19 Nes šio pasaulio išmintis yra Dievo akyse paikystė. Nes parašyta: "Išmintinguosius Jis sugaus jų pačių gudrybėmis."
20 Ir vėl: "Viešpats žino išmintingųjų mintis, kad jos niekingos yra."
21 Todėl niekas nesigirie, ką
žmogus gali padaryti. Viskas jums priklauso.
22 Ar būtų Povilas, ar Apolo, ar Kėfas, ar pasaulis, ar gyvenimas, ar mirtis, ar dabartis, ar ateitis, visa tai yra jūsų.
23 Jūs esate Kristaus, o Kristus yra Dievo.

4

Kristaus Apaštalas

1 Telaiko mus kiekvienas Kristaus tarnais ir Dievo paslapčių globėjais.
2 O iš globėjų reikalaujama, kad jie būtų ištikimi.
3 Bet aš nelabai rūpinuosi tuo, ką jūs apie mane sakote ar ką pasaulinis teismas apie mane nusprendžia, o aš ir pats savęs neteisiu.
4 Nors aš ir nesijaučiu kaltas, tai tuo dar aš neesu išteisintas. Bet Viešpats yra tas, kuris mane teisia.
5 Todėl neteiskite pirm laiko, kol nėra atėjęs Viešpats, kuris pastatys į šviesą, kas tamsybėje paslėpta buvo ir atskleis visų širdžių troškimus ir tada kiekvienas susilauks savo pagyrimą iš Dievo.
6 Taigi, mieli broliai, pritaikydamas tatai sau ir Apolui kaipo pavyzdį, kad jūs iš to išmoktumėte, kaip parašyta yra, kad vienas nepasipriešintų kitam.
7 Nes, kas iškėlė tave? Ką tu turi, ko neesi gavęs? Bet, jei esi gavęs, tai ko giriesi lyg nebūtumei gavęs?
8 Ar jūs jau atkutote ir pralobote? Ar jūs viešpataujate be mūsų? Ir duok Dieve, kad jūs viešpatautute, kad mes kartu su jumis viešpatautume.
9 Man atrodo, kad Dievas mus pasistatė apaštalais, kaip pačiais prasčiausiais, mirčiai atiduotus, kad į mus dar visas pasaulis pasižiūrėtų su angelais ir žmonėmis.
10 Dėl Kristaus mes esame kvailučiai, bet jūs esate išmaną Kristuje. Mes esame silpni, jūs esate

stiprūs. Jūs esate šlovingi, o mes
esame paniekinti.
11 Mes kenčiame badą bei troš-
kulį iki šios valandos. Ir esame
nuogi ir mušami ir neturime jokios
pastovios gyvenamos vietos.
12 Dirbdami savo rankomis, esa-
me keikiami, bet mes laiminame.
Kai mus persekioja, tai mes
kenčiame, kai mus užgaulioja, tai
mes meldžiamės.
13 Mes esame visuomet kaip pa-
saulio prakeiktieji ir visų žmonių
sąšlavos.
14 Ir to aš nerašau, kad jus ap-
gėdinčiau, bet aš perspėju jus, kaip
savo mielus vaikus.
15 Nors dešimtį tūkstančių
auklėtojų turėtute Kristuje, tai ta-
čiau nedaug tėvų teturite, nes aš
jus pagimdžiau Jėzuje Kristuje per
Evangeliją.
16 Todėl aš raginu jus būti mano
pasekėjais.
17 Dėl tos priežasties aš siunčiu
jums Timotiejų, kuris yra mano
mielas ir ištikimas sūnus Viešpa-
tyje, kad jis jums primintų mano
kelius, kurie yra Kristuje, kaip aš
tatai visuose surinkimuose mokau.
18 Kai kurie jūsiškių užsigavo,
lyg aš pas jus nebeateičiau.
19 Jei Viešpats norės, tai aš jus
netrukus aplankysiu ir patirsiu ne
tik ką užsigavusieji šneka, bet ir
tai, ką jie sugeba padaryti.
20 Nes Dievo karalystė yra ne žo-
džiai, bet galybė.
21 Katro jūs norite? Ar man pas
jus ateiti su lazda, ar su meile bei
švelniu nusistatymu?

5

Senasis Raugas

1 Mums buvo pranešta apie
bjaurų pasileidimą jūsų tarpe,
kokio net pagonyse nebuvo girdėta,
kad žmogus būtų susigyvenęs su
savo tėvo žmona.
2 Dėl to jūs neturite kuo di-
džiuotis, bet verčiau liūdėkite, kad
nusikaltėlis iš jūsų tarpo pašalintas
būtų.
3 Nors aš, tiesa, jūsų tarpe
kūnu neesu, bet esu savo dvasia, ir
lyg pas jus būdamas, aš jį nutei-
siau, kuris taip pasielgė.
4 Vardan mūsų Viešpaties Jė-
zaus Kristaus, jūsų susirinkime su
mano dvasia ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus galybe
5 atiduokite jo kūną šetonui
sunaikinti, kad jo dvasia būtų iš-
gelbėta Viešpaties dieną.
6 Ir nepasididžiuokite tuo. Ar
nežinote, kad mažumas raugo visą
tešlą įraugina?
7 Taigi išmeskite senąjį
raugą, kad būtumėte nauja tešla,
lyg kaip jūs esate neraugintì. Nes ir
mes turime Velykų Avinėlį, už
mus paaukotą, tai yra Jėzų
Kristų.
8 Todėl švęskime Velykas ne
senu nelabumo ir piktenybės raugu,
bet nauja nerauginta skaistybės ir
tiesos tešla.
9 Aš jums rašiau toje gromatoje,
kad nedraugautumėte su
pasileidėliais.
10 Tai nereiškia, kad jūs nesusiei-
tumėte visiškai su šio pasaulio pa-
sileidėliais, godišiais, plėšikais,
dievaičių garbintojais, šiaip
turėtumėte išeiti iš šio pasaulio.
11 Bet aš rašiau jums, kad jūs ry-
šių neturėtumėte su tokiais, kurie
broliais skaitosi ir yra pasileidę, go-
dūs, dievaičių gerbėjai, keikėjai,
girtuokliai, plėšikai, kad su tokiais
nevalgytumėte.
12 Juk man nerūpi svetimieji, kad
aš juos teisčiau! Saviškius juk jūs
patys turite teisti.
13 O svetimuosius Dievas nuteis.
Nelabuosius išmeskite iš savo tarpo.

6

Neskųskite Vienas Kito

1 Kaip drįstate jūs, kokį gin-
čią turėdami, bylinėtis
neteisiųjų teisme, o ne
šventųjų teisme!
2 Ar nežinote, kad šventieji pa-
saulį teis? Taigi, jei jūs pasaulį

teisite, ar jūs nesugebate savo mažųjų bylų išspręsti?
3 Ar nežinote, kad mes angelus teisime, tuo labiau pragaištingus lobius?
4 O jūs einate su pragaištingų lobių bylomis pas tuos, kurie mūsų susirinkime paniekinami yra ir esate jų teisiami.
5 Aš turiu pasakyti, kad dėl to jūs turite gėdytis. Ar nėra nė vieno išmintingo jūsų tarpe, kuris galėtų išrišti bylą brolio prieš brolį?
6 Ar tinka broliui su broliu bylinėtis netikinčiųjų akivaizdoje?
7 Tai jau visiškas jūsų susmukimas, jei vienas kitą skundžiate. Ar neverčiau leisti nusiskriausti ir neteisybės pakentėti?
8 Vieton to, jūs patys neteisybę darote, skriausdami, ir tai dar savo brolius.
9 Ar nežinote, kad neteisieji neįsigaus į Dievo karalystę? Nesusiklaidinkite, pasileidėliai, stabmeldžiai, svetimautojai, vienos ir kitos rūšies iškrypėliai!
10 Vagys, godišiai, girtuokliai, keikėjai, plėšikai neįeis į Dievo karalystę.
11 Ir tokiais keletas jūsų yra buvę. Bet jūs esate numazgoti ir pašventinti, apteisinti per vardą Viešpaties Jėzaus ir per mūsų Dievo Dvasią.
12 Aš turiu visą valią, bet neviskas man tinka. Aš turiu valią viską daryti, bet niekam nesiduosiu užvaldomas.
13 Valgis pilvui ir pilvas valgiui. Bet Dievas šį ir aną pavers nieku. O kūnas nėra paleistuvystei, bet Viešpačiui ir Viešpats kūnui.
14 Bet Dievas yra Viešpatį prikėlęs. O Jis ir mus taip pat prikels per Savo galybę.
15 Ar nežinote, kad jūsų kūnai Kristaus sąnariais yra? Ar man imti Kristaus sąnarį ir jį padaryti kekšės sąnariu? Apsaugok Dieve!
16 Ar nežinote, kad tas, kuris su paleistuve laikosi, su ja vienu kūnu pasidaro? Nes du bus vienu kūnu, sako Raštas.
17 O kas prie Viešpaties glaudžiasi, tas yra vienos Dvasios su Juomi.
18 Venkite kekšystės. Visos nuodėmės, kurias žmonės daro, neužgauna kūno. Bet tas, kuris kekšauja, nusikalsta prieš savo kūną.
19 Ar nežinote, kad jūsų kūnas yra šventovė Šventosios Dvasios, kuri yra jumyse Dievo duota ir kad jūs patys sau nepriklausote?
20 Nes jūs esate brangiai atpirkti. Dėl to garbinkite Dievą savo kūnu!

7

Vedybiniai Klausimai

1 Į tai, ką jūs man rašėte, turiu atsakyti, kad gera žmogui neliesti moters.
2 Bet paleistuvybei išvengti, kiekvienas teturi savo žmoną ir kiekviena moteris savo vyrą.
3 Vyras teatlieka savo vedybines pareigas žmonai, o žmona taip pat savo vyrui.
4 Žmonos kūnas nepriklauso jai vienai, bet ir vyrui. Taip pat ir vyro kūnas nepriklauso jam vienam, bet ir žmonai.
5 Nepasivydėkite vienas antram. Bet, abiejų pusių susitarimu, maldai pasišventę kuriam laikui, vėl susieikite, kad šetonas neateitų jūsų gundyti, jums negalint susilaikyti.
6 Tatai duodu jums kaip pasiūlymą, bet ne kaip įsakymą.
7 Aš norėčiau, kad visi žmonės būtų, kaip aš. Bet kiekvienas turi savąją dovaną iš Dievo, vienas vienokią, kitas kitokią.
8 Nevedusiems ir našlėms aš sakau, kad jie gerai padarys, jei jie pasiliks tokie, kaip aš.
9 Bet, jei jie negali susilaikyti, tai tesituokia. Nes verčiau susituokti, negu gašlumu degti.
10 Bet vedusiems įsakau, ne aš, bet Viešpats, kad moteriškė nesiskirtų nuo vyro.
11 Jei ji atsiskirtų, tai tepasi-

lieka ji netekėjusi arba tesusitaiko
su savo vyru. Taip pat ir vyras te-
nepalieka savo žmonos.
12 O kai kuriems aš sakau, ne
Viešpats: Jei brolis turi netikinčią
žmoną ir jai patinka su juomi gy-
venti, tas tenesiskirie nuo jos.
13 Jei moteris turi netikintį
vyrą ir jam patinka su ja gyventi,
tai tegu ji nesiskiria nuo jo.
14 Nes netikintis vyras pašventi-
namas per žmoną ir netikinti žmona
per vyrą, kitaip jų vaikai būtų
pagoniški, bet šitaip jie yra šventi.
15 Bet, jei tas, kuris netiki, nori
skirtis, tegu jis skiriasi. Tokiu at-
žvilgiu brolis, ar sesuo atpalaiduo-
jami, nes Dievas yra mus pasišaukęs
santaikoje gyventi.
16 Nes ką tu, moteriške, žinai,
ar galėsianti vyrą išganyti ir, ar
tu, vyre, galėsiąs moteriškę iš-
ganytą padaryti?
17 Kaip kam Dievas yra dova-
nojęs, taip Jis jį pasišaukia ir te-
gul jis taip ir vaikšto. Taip aš
patvarkau visuose surinkimuose.
18 Jei apipjaustytasis yra pašauk-
tas, tas tepasilieka toks. Jei ne-
apipjaustytas yra pašauktas, tas
tenesiduoda apipjaustomas.
19 Apipjaustymas nieko nereiškia
ir neapipjaustymas nieko nereiškia,
bet laikytis Dievo įsakymų
reiškia.
20 Kiekvienas tepasilieka toks,
koks jis buvo, kai buvo pašauktas.
21 Jei buvai vergu, pašaukiamas,
tai nesisielok. Jei gali išsipirkti,
naudokis proga.
22 Kas yra Viešpatyje pašauktas
vergu, tas yra išpirktas Viešpaties.
Jei laisvasis yra pašauktas, tai jis
yra Kristaus tarnu.
23 Jūs esate brangiai atpirkti ir
nepasidarykite žmonių vergais.
24 Kiekvienas, mieli broliai, te-
pasilieka toks prieš Dievą, koks
jis buvo, kai buvo pašauktas.
25 Netekėjusioms mergaitėms
įsakymo neturiu, bet Viešpaties
gailestingumu vertas pasitikėjimo,
duodu savo nuomonę.
26 Atsižvelgiant į dabartinę
sunkią padėtį, aš manau, kad
žmogui gera pasilikti tokiam, koks
jis yra.
27 Jei esi susirišęs su moteriške,
nenorėk nuo jos atsiskirti. O jei esi
atpalaiduotas nuo moteriškės, tai
nebeieškok moteriškės.
28 Bet, jei tu moterį vedi, tai tu
nenusidedi. Jei mergaitė išteka, ji
nenusideda, tačiau tokie turės kū-
niškų vargų, o aš norėčiau jus
nuo tų apsaugoti.
29 O tatai aš sakau jums, mieli
broliai, kadangi laikas yra sutrum-
pintas ir nuo dabar turės tie, kurie
žmonas turi, būti lyg jų neturį,
ir tie, kurie verkia, lyg jie
neverkią,
30 tie, kurie džiaugiasi, lyg tie,
kurie nesidžiaugią ir tie, kurie ką
perka, lyg to neturėtų,
31 ir tie, kurie naudojasi šiuo pa-
sauliu, tenemėgina viską iš jo iš-
gauti, nes šis dabartinis pasaulis yra
jau bepragaištąs.
32 Bet aš norėčiau, kad jūs nesi-
rūpintumėte. Tas, kuris nevedęs,
rūpinasi tuo, kas Viešpaties yra,
kaip Viešpačiui įtikti.
33 Bet tas, kuris vedęs yra, rūpi-
nasi tuo, kas pasaulio yra, kaip savo
žmonai įtikti,
34 pasidalindamas. Netekėjusioji
ir moteris be vyro rūpinasi tuo, kas
Viešpaties yra, kad šventa būtų
ne tiktai kūnu, bet ir dvasia.
Ištekėjusioji rūpinasi tuo, kas pa-
saulio yra, kad vyrui įtiktų.
35 Bet aš kalbu tai jūsų labui,
nenorėdamas jums virvės ant
sprando užnerti, kad jums sektųsi
pastoviai ir be trukdymų Viešpa-
čiui tarnauti.
36 Taigi, jei kam atrodo, kad tai
būsią negarbė, jei jo mergaitė iš-
eitų iš metų ir kad jis turi ją
išleisti už vyro, tai tedaro, ką nori,
ir ji nenusidės, ištekėdama.
37 Jei kas tvirtai nusistatęs, savo
valia ir nėra verčiamas ir neišlei-
džia savo mergaitės už vyro, tas
gerai daro.
38 Taigi, kas savo mergaitę išlei-
džia už vyro, daro gerai, bet, kuris
jos neišleidžia, padaro geriau.
39 Moteriškė yra surišta su vyru

įstatymais tol, kol jos vyras gyvas
yra. Kai jos vyras numiršta, tai ji
laisva ir gali tekėti už ko nori, tiktai
Viešpatyje.
40 Išganytingesnė ji pasiliktų
netekėjusi, mano supratimu. Bet
aš tariuosi, irgi turįs Šventosios
Dvasios.

8

Aukos Stabams

1 Dėl stabams aukojamo maisto
mums aišku, kad mes turime
žinių. Žinių turėjimas išpučia.
Bet meilė ugdo.
2 O jei kas įsivaizduoja, jog
ką nors žinąs, tai tas dar nežino,
kaip tai reikalinga suprasti.
3 Bet, kas Dievą myli, tas yra
Jo pažintas.
4 Taigi, mes žinome apie sta-
bams aukojamą maistą, kad
stabai nieko nereiškia pasaulyje ir
kad nėra kitų dievų, o tik tėra
vienas Dievas.
5 Nors ir yra vadinamųjų
dievų danguje ar žemėje, kadangi
daugelio dievų ir viešpačių
esama,
6 tačiau mes teturime vieną
Dievą, Tėvą, iš kurio viskas ir
mes Jame ir vieną Viešpatį
Jėzų Kristų, iš kurio yra viskas
ir mes per Jį.
7 Bet ne visi tai supranta. Kai
kurie, pripratę prie stabų, valgy-
dami mėsą, galvoja, jog atnešą
tokiu būdu auką dievaičiams ir
taip apsisunkina savo sąžinę.
8 Maistu mes neįsiteiksime
Dievui. Valgydami, mes nepasida-
rome geresni ir nevalgydami,
blogesni.
9 Bet žiūrėkite, kad šita laisvė
nebūtų pasipiktinimu tiems, ku-
rių tikėjimas nėra stiprus.
10 Jei tu tai supranti ir sėdėsi
stabų namuose už stalo, ar žmo-
gus, silpnos sąžinės, tuo nesusi-
gundytų ir nevalgytų stabams
aukojamos mėsos?
11 Taip tu sunaikintumei savo ži-
nojimu savo brolį, už kurį Kris-
tus numirė.
12 Taip, nusidėdami prieš brolius,
jų silpną sąžinę pažeisdami,
jūs nusikalstate prieš Kristų.
13 Togidėl, jei valgis mano brolį
turėtų įžeisti, aš niekuomet ne-
valgyčiau mėsos, kad savo brolio
nepapiktinčiau.

9

Apaštalo Pareigos

1 Ar aš beteisis, ar aš ne apaš-
talas? Ar aš neesu regėjęs mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus? Ar jūs
ne mano darbų vaisius Viešpatyje?
2 Jei kitiems apaštalu ir nebū-
čiau, tai esu jums, nes jūs esate
antspaudas mano apaštalystės pa-
reigų Viešpatyje.
3 Štai, taip aš pasiteisinu tiems,
kurie name užpuola.
4 Ar mes neturime teisės valgyti
ir gerti?
5 Ar mes neturime teisės su sa-
vimi vedžiotis krikščionės žmonos,
kaip kiti apaštalai ir Kristaus broliai
ir Kėfas?
6 Ar tik man vienam su Barnabu
tereikia uššidirbti duoną?
7 Kas kada nors yra tarnavęs
kariuomenėje už savo pinigus? Kas
pasisodina sau vienuogyną ir jo
vaisiaus nevalgo? Ar kas gano kai-
menę ir negeria jos pieno?
8 Ar aš nekalbu taip, kaip žmo-
nėms įprasta yra? Ar nesako tatai
ir Įstatymas?
9 O Mozės Įstatyme parašyta,
kad kulinčiam jaučiui nasrų
neužrištumei. Ar Dievas tik jau-
čiais tesirūpina?
10 Ar tai Jo nepasakyta mūsų
visų labui? Juk tai dėl mūsų pa-
rašyta, kad artojas artų viltimi ir
kulikiai kultų su viltimi ir gautų
savąją dalį.
11 Jei mes jums sėjame dva-
sišką sėklą, ar per daug, jei mes
su jumis dalyvaujame žemiškoje
pjūtyje?
12 Jei kiti teisėti yra to iš jūsų
susilaukti, ar nelabiau mes turė-
tume? Bet mes tomis teisėmis ne-
sinaudojame, pakeldami visa tai,

kad nesudarytume kliūčių Kristaus
Evangelijai skleistis.
13 Ar nežinote, kad tie kurie tar-
nauja šventovėje, šventovės išlai-
komi ir valgo tų aukų, kurias jie
aukoja?
14 Taip yra Viešpaties įsakyta,
kad Evangelijos skelbėjai iš Evan-
gelijos ir gyventų.
15 Iš to aš nieku nesinaudoju ir aš
nerašau, kad man taip būtų da-
roma. Aš verčiau norėčiau mirti,
negu kad kas nors tą garbę iš
manęs atimtų.
16 Kad aš Evangeliją apsakau,
man nereikia girtis, nes tai mano
pareiga. Ir vargas man, jei aš Evan-
gelijos neskelbčiau!
17 Jei aš tai daryčiau savo laisva
valia, tai gaučiau atlyginimą. Bet
aš darau ne savo valia, o tai man
yra patikėta.
18 Kokia man tai alga, jei aš
Evangeliją skelbčiau nemokamai
ir kad nesinaudočiau Evangelijos
skelbimo teisėmis!
19 Nors aš ir esu nuo nė vieno
nepriklausomas, tačiau aš pasida-
riau visų tarnu, kad tik jų kuo
daugiau laimėčiau.
20 Žydams aš pasidariau kaip
žydas, kad žydus laimėčiau. Tiems,
kurie Įstatymo laikosi, pasidariau
kaip Įstatymo vykdytojas, nors
pats neesu nuo jo priklausomas, kad
laimėčiau tuos, kurie Įstatymui
pajungti.
21 Tiems, kurie už Įstatymo
ribų yra, pasidariau, kaip be
įstatymų, nors aš neesu atpa-
laiduotas nuo Dievo Įstatymo ir
priklausau Kristaus įstatymams,
kad laimėčiau tuos, kurie
Įstatymo neturi.
22 Silpniesiems pasidariau silpnu,
kad silpnuosius laimėčiau. Visiems
aš kuo nors pasidariau, kad tik dau-
giau jų laimėčiau.
23 Visa tai darau dėl Evangelijos,
kad būčiau jos dalininku.
24 Ar nežinote, kad lenktynėse
visi bėgikai bėga, o tik vienas te-
būna laimėtoju. Todėl bėkite ir jūs,
kad laimėtumėte!
25 Kiekvienas, kuris dalyvauja
lenktynėse, susilaiko nuo visko, kad
laimėtų pavystantį vainiką, o
mes, kad gautume nevystantį
vainiką.
26 Dėl to aš nelenktyniauju lyg
be tikslo, kovodamas prieš vėją,
27 bet aš savo kūną užgrūdinu
ir suvaldau, kad kitus mokydamas,
nebūčiau pralaimėtoju.

10

Izraelitų Pavyzdys

1 Aš nenorėčiau, mieli broliai,
kad jūs nežinotumėte, jog mūsų
visų protėviai buvo po debesimi
ir perėjo per jūrą
2 ir buvo pakrikštyti kaip Mozės
pasekėjai debesyje ir jūroje
3 ir visi maitinosi tuo pačiu dva-
siniu maistu
4 ir visi gaivinosi tuo pačiu dva-
siniu gėrimu, gerdami iš dvasinės
uolos, kuri juos sekė ir tai buvo
Kristus.
5 Bet didžioji dalis jų Dievui
nepatiko ir jie buvo užmušami po
visą dykumą.
6 Ir tai įvyko mums pavyzdžiu,
kad neužsigeistume pikto, kaip anie
dykumoje buvo užsigeidę.
7 Netarnaukite stabams, kaip
anų kai kurie darė, kaip 2 Moz.
32:6 parašyta: "Žmonės susėdo pa-
valgyti ir atsigerti ir kėlėsi žaisti."
8 O ir nepasileiskime, kaip anų
kai kurie pasileido ir 23000 jų žuvo
per vieną dieną.
9 Taip pat negundykime Vieš-
paties, kaip kai kurie iš jų mėgino
ir buvo gyvačių nužudyti.
10 Ir nemurmėkite, kaip kai kurie
iš jų murmėjo ir buvo naikintojo
sunaikinti.
11 Visa tai įvyko jiems pavyz-
džiu, o mums užrašyta perspėjimu,
jog pasaulis einąs prie pabaigos.
12 Togidėl, jei kas sakosi stovįs,
tas teapsižiūri, kad neparpultų.
13 Jūs dar nebuvote užklupti
jokių pagundų, tik tokių, ko-
kios įprastos žmonėms. Ir Dievas
yra ištikimas ir neleis jūsų gun-

dyti virš jūsų jėgų, kad gundomi, pajėgsite, Jo pastiprinti, apsidrausti ir nuo jų apsiginti.
14 Todėl, mylimieji, bėkite šalin nuo stabų garbinimo.
15 Aš kalbu kaip su išmintingais ir jūs patys spręskite, ką aš jums noriu pasakyti.
16 Ar laiminamoji taurė, kurią mes laiminame, nesuriša mūsų su Kristaus krauju? Ar mūsų laužoma duona neriša mūsų su Kristaus kūnu?
17 Kadangi viena duona ir vienas kūnas ir visi mūsų daugybės pasidaliname ta duona.
18 Pasižiūrėkite į Izraelį kūniškomis akimis. Ar tie, kurie valgo aukas, nepasidalina altoriumi Dievui pagerbti?
19 Ką aš noriu tuo pasakyti? Ar kad aukos stabams ką nors reiškia, ar, kad patys stabai ką nors reiškia?
20 Jie nieko nereiškia. Ką pagonys aukoja, tą jie aukoja piktoms dvasioms ir ir ne Dievui. Ir aš nenoriu, kad jūs susidraugautumėte su velniais.
21 Jūs negalite gerti iš Viešpaties taurės ir kartu iš piktųjų dvasių taurės. Jūs negalite būti Viešpaties stalo dalyviais ir kartu velnių stalo dalyviais.
22 Ar mums tyčiotis iš Dievo? Ar mes stipresni už Jį?
23 Man viskas leista. Tik viskas nepritinka. Aš galiu viską daryti, tik ne viskas geram pasitarnauja.
24 Niekas teneieško to, kas jam geriau būtų, bet tai, kas kitam būtų gera.
25 Valgykite visa, kas parduodama mėsos prekyvietėje, nekeldami jokio klausimo dėl savo sąžinės labo.
26 Nes žemė yra Viešpaties ir viskas, kas joje yra.
27 O jei kas iš netikinčių jus pasikviestų ir jūs nueisite, tai valgykite viską, ką jums padeda, nekeldami jokio klausimo dėl savo sąžinės labo.
28 Bet, jei jums pasakytų, kad tai esanti stabams aukojama mėsa, tai nevalgykite dėl to, kuris tai pasako ir dėl jo sąžinės.
29 Tai reiškia, ne dėl savo sąžinės, bet dėl ano žmogaus. Kodėl turėtų kito žmogaus sąžinė apspręsti mano laisvę?
30 Jei aš dėkodamas ką valgau, kam man turėti priekaištų dėl to, už ką aš Dievui dėkoju?
31 Taigi, ar valgydami, ar gerdami, ar ką tik bedarydami, visa darykite Dievo garbei.
32 Nepiktinkite nei žydų, nei graikų, nei Dievo Surinkimo,
33 kaip ir aš kitų labui gyvenu, neieškodamas savo naudos, bet pasitarnaudamas daugeliui, kad išganytais būtų.

11

Padorumas Bažnyčioje

1 Būkite tokiais mano pasekėjais, kokiu aš esu Kristaus pasekėju.
2 Aš turiu jus pagirti, mieli broliai, kad visame kame manęs atsimenate ir laikotės to pasiūlymo, kurį aš jums esu davęs.
3 Aš noriu jums pasakyti, kad Kristus yra galva kiekvieno vyro, o vyras yra moteriškės galva, bet Kristaus galva yra Dievas.
4 Kiekvienas vyras, kuris meldžiasi ar pranašauja ir turi ką nors ant savo galvos, tas gėdina savo galvą.
5 Moteriškė, kuri meldžiasi ar pranašauja neapdengta galva, gėdina savo galvą, kadangi tai yra, lyg ji būtų nuskusta.
6 Jei ji nenori prisidengti, tai tenukerpa jai ir plaukus. Kadangi moteriai nepritinka turėti nukirptus plaukus arba būti nuskustai, tai teapsidengia ji savo galvą.
7 Bet vyrui nereikia galvos apsidengti. Nes jis yra Dievo atvaizdas ir atspindys, bet moteriškė yra vyro pagarba.
8 Nes jis nėra iš moteriškės, bet moteriškė yra iš vyro.
9 Ir vyras nėra sutvertas dėl moteriškės, bet moteriškė dėl vyro.

10 Dėl pagarbos angelams ir dėl
savo pačios priklausomybės orumo
turi ji turėti ką nors ant savo
galvos.
11 Tačiau Viešpatyje vyras be
moters yra nereikšmingas, taip pat
ir moteriškė be vyro nėra
reikšminga.
12 Nes, kaip moteriškė iš vyro,
ateina ir vyras per moteriškę, bet
viskas iš Dievo.
13 Patys sau spręskite, ar man-
dagu moteriai melstis Dievo neuž-
dengta galva?
14 Argi ir pati prigimtis nepa-
rodo, kad vyrui negarbė ilgus plau-
kus nešioti,
15 o moteriškei yra garbė turėti
ilgus plaukus, kurie jai duoti, kad
jais prisidengtų.
16 Jei jūsų tarpe yra kas nors,
kuris norėtų dėl to pasiginčyti, tas
težino, kad nei mes, nei Dievo Su-
rinkimai, tokio įpročio neturime.
17 Duodamas šiuos nurodymus,
aš negaliu jųsų girti, kadangi
jūsų susirinkimai neišeina į gera,
bet į bloga.
18 Pirmiausia, man teko girdėti,
kad jūsų bažnytiniuose susirinki-
muose esą susiskaldymų, ką
aš iš dalies ir tikiu.
19 Jūsų tarpe turi būti susiskal-
dymų, kad tie gautų pasireikšti,
kurie pripažinti yra.
20 Kai jūs susirenkate, tai jūs ne-
susieinate Viešpaties vakarienei
valgyti,
21 kadangi pirma valgo kiek-
vienas savo maistą ir kai kurie
pasilieka išalkę, kiti apsigeria.
22 Ar neturite namų, kuriuose
galite pavalgyti ir atsigerti? Ar jūs
nekenčiate Dievo Surinkimo ir ap-
gėdinate tuos, kurie nieko neturi?
Turiu pasakyti, kad dėl to negaliu
jūsų girti.
23 Nes aš esu iš Viešpaties gavęs,
ką jums perdaviau. Tą naktį,
kurią Jis išduotas buvo, ėmė
Viešpats Jėzus duoną,
24 dėkojo, laužė ir tarė: "Imkite,
valgykite, tai Mano kūnas, už jus
duodamas. Tai darykite, Manęs
atsimindami.
25 Tokiu pat būdu ėmė Jis taurę
po vakarienės ir tarė: "Šita taurė
yra naujasis Testamentas Mano
krauju! Kas kartą, gerdami, tai
darykite Manęs atsimindami."
26 Taigi, kas kartą, kai valgote
šios duonos ar geriate iš šios taurės,
jūs skelbiate Viešpaties mirtį, iki
Jam ateinant.
27 Todėl, kas nevertai valgo tos
duonos ir geria iš Viešpaties taurės,
tas nusikalsta prieš Viešpaties
kūną ir kraują.
28 Tepasitikrina todėl žmogus pats
save ir tada tevalgo tos duonos ir
tegerie iš tos taurės.
29 Nes, kiekvienas, kuris valgo ir
geria, nepripažindamas tai Viešpa-
ties kūnu, valgo ir geria tuo savo
paties pasmerkimą.
30 Dėl to yra jūsų tarpe tiek daug
silpnų ir sergančių, kurių kai
kurie jau yra mirę.
31 Bet, jei mes patys save pasitik-
rintume, tai nebūtume teisiami.
32 Bet, kai Viešpats mus teisia,
tai Jis nubaudžia mus, kad su pa-
sauliu nebūtume kartu pasmerkti.
33 Todėl, mieli broliai, kai su-
sieinate valgyti, tai palaukite vienas
kito.
34 O kas išalkęs yra, tas tepa-
valgo namuose, kad nesusieitumėte
savo pasmerkimui. Kitus reikalus
sutvarkysiu atvykęs.

12

Dvasinės Dovanos

1 Kas liečia dvasines dovanas,
mieli broliai, nenorėčiau, kad jūs
nebūtumėte su jomis nesusipažinę.
2 Jūs žinote, kad pagonys bū-
dami, jūs buvote vienokiu ar kito-
kiu būdu prie nebylių stabų
nuvesti.
3 Todėl aš apsakau, kad niekas,
Šventa Dvasia kalbėdamas, nekei-
kia Jėzaus ir kad niekas negali
Jėzaus vadinti Viešpačiu be
Šventosios Dvasios vedimo.
4 Dvasinių dovanų yra
įvairių, bet Dievas tėra vienas.
5 Esama įvairiausių parei-
gų. Bet Viešpats tėra tik vienas.

6 Esama įvairių veiksmų,
bet tik vienas Dievas, kuris visur ir
visame veikia.
7 Dvasios dovanos apsireiškia
kiekviename visų labui.
8 Vienas turi Dvasios dovaną
skelbti išmintį, kitas ta pačia
Dvasia kalbėti apie pažinimą.
9 Kitas turi tikėjimą ta pačia
Dvasia, kitas gydo ta pačia Dvasia.
10 Dar kitas daro stebuklus, vėl
kitas pranašauja, kitas atpažįsta
dvasias, vėl kitas kalba svetimomis
kalbomis, kitas supranta svetimas
kalbas.
11 Bet visa tai daro ta pati Dvasia,
paskirstydama kiekvienam dovanas,
kaip Ji nori.
12 Taip, kaip kūnas yra vienas ir
vis dėlto susideda iš daugelio
sąnarių ir visos dalys, kiek jų
ir bebūtų, sudaro vieną kūną.
Toks yra Kristus.
13 Kad būtume vienu kūnu mes
esame visi viena Dvasia pakrikštyti,
ar žydai, ar graikai, ar vergai,
ar laisvi, visi esame vienoje Dvasioje
pagirdyti.
14 Nes kūnas nesusideda iš vieno,
bet iš daugelio sąnarių.
15 Jei koja tartų "aš ne ranka,"
ar ji todėl nebūtų kūno sąnariu?
16 Jei ausis sakytų "aš ne akis
ir ne kūno sąnarys," ar dėl to ji
nebūtų kūno sąnariu?
17 Jei visas kūnas būtų viena
akis, tai kur būtų girdėjimas? Jei
visas kūnas būtų girdėjimas, tai
kur būtų uoslė?
18 Bet Dievas sudėstė visas kūno
dalis prie kūno ten, kur Jis jas
norėjo.
19 Jei vienas sąnarys sudarytų
visą kūną, tai kūno
nebeliktų.
20 O dabar yra daugelis
sąnarių ir tik vienas kūnas.
21 Akis negali rankai sakyti:
"Man tavęs nereikia." Ar gali galva
sakyti kojoms: "Man jūsų
nereikia"?
22 Kaip tik tie kūno sąnariai,
kurie atrodo esą silpniausi, yra
patys reikalingiausi.
23 Tas kūno dalis, kurios mums
atrodo netaip garbingos, mes aprėdome
ir tos, kurios netaip gražios,
kuo labiau išdabiname.
24 Mūsų gražioms kūno dalims
papuošimų nereikia. Bet Dievas
taip sutvarkė, kad nežymiesiems
sąnariams kuo daugiausiai garbės
suteikė,
25 kad nebūtų susiskaldymų
ir kad visi kūno sąnariai vienodai
rūpintųsi vienas už kitą.
26 Jei vienas sąnarys kenčia, tai
kenčia visi sąnariai kartu. Jei
vienas sąnarys garbėje laikomas,
tai visi sąnariai kartu džiaugiasi.
27 Bet jūs esate Kristaus kūnas,
kiekvienas pagal savo paskirtį.
28 Ir Dievas paskyrė apaštalus
bažnyčiai pirmais, pranašus antrais,
mokytojus trečiais, tada stebuklų
darytojus, po šių gydymo
dovaną turinčius, slaugytojus,
valdžios žmones ir svetimomis kalbomis
kalbančius.
29 Nes jie ne visi yra apaštalais,
ne visi pranašais, ne visi mokytojais,
ne visi stebuklų darytojais.
30 Ar visi turi gydymo dovaną?
Ar visi kalba svetimomis kalbomis?
Ar visi gali būti vertėjais?
31 Bet jūs ieškokite pačių kilniausių
dovanų. O aš jums parodysiu
patį didingiausią kelią.

13

Krikščioniškoji Meilė

1 Jei aš žmonių ir angelų liežuviais
kalbėčiau ir meilės neturėčiau,
tai būčiau kaip tarškąs varis
ir barškąs kankalas.
2 Jei galėčiau pranašauti ir žinočiau
visas paslaptis ir viską pažinčiau
ir turėčiau tokį tikėjimą,
kad kalnus galėčiau perkelti ir
meilės neturėčiau, tai būčiau nieku.
3 Jei visą savo turtą elgetoms
išdalinčiau ir duočiau savo
kūną susideginti ir meilės neturėčiau,
tai man visa tai nepadėtų.
4 Meilė pasižymi kantrumu ir yra
švelni ir nepavydi, nepasididžiuoja
ir neišsipučia,
5 nesidarko, nėra savanaudiška,
neužgaulinga, neima už pikta,

6 nesidžiaugia neteisybe, bet džiaugiasi tiesa.

7 Meilė visuomet iškentės savo ištverme, tikėjimu ir kantrybe.

8 Ji niekuomet nepasiliauja, nors pranašystės pasibaigs, liežuviai nutils, žinojimas pavirs nieku.

9 Nes mes pažįstame tik dalimis ir pranašaujame tik dalimis.

10 Bet, kai ateis tai, kas tobula yra, tai pasibaigs netobulumai.

11 Kūdikiu būdamas, kalbėjau kaip kūdikis, išmaniau kaip kūdikis ir galvojau kaip kūdikis. Kai užaugau vyru, mečiau tai, kas vaikiška.

12 Dabar mes matome tik atspindį lyg veidrodyje ir esame netikri, bet tada matysime veidu į veidą. Dabar atpažįstu tik dalimis, tada atpažinsiu visumoje, kaip ir aš visumoje atpažintas esu.

13 Bet šie trys pasilieka: tikėjimas, viltis, meilė. O didžiausioji iš jų yra meilė.

14

Skelbimo Ir Pranašystės Dovanos

1 Siekite meilės. Rūpestingai ieškokite dvasinių dovanų, ypatingai pranašavimo dovanos.

2 Kas kalba Dvasia, kalba ne žmonėms, bet Dievui, kadangi niekas nesupranta jo ištariamų paslapčių Dvasioje.

3 Tas, kuris pranašauja, kalba žmonių patobulinimui, perspėjimui ir paguodai.

4 Kas kalba kalbomis, tobulina save. Kuris pranašauja, kalba surinkimo pasigerinimui.

5 Man patiktų, jei jūs visi galėtumėte kalbomis kalbėti, bet mieliau, jei pranašautumėte. Nes pranašautojas yra didesnis už tą, kuris kalbomis kalba, jei neišaiškina, kad surinkimas tuo pastiprintas būtų.

6 Mieli broliai, jei aš pas jus ateičiau ir kalbėčiau kalbomis, kokia būtų jums nauda, jei aš tomis nieko neapreikščiau, neišaiškinčiau, neišpranašaučiau ir nepamokyčiau?

7 Lygiai tas pats įvyksta su tais garsą išduodančiais padargais, kurie yra negyvi, kaip tai fleita ir harfa. Kaip būtą galima atpažinti, kas fleituojama ar skambinama, jei tie tai neišduotų įvairingais garsais?

8 Jei niekas nesuprastų trimitų garsų, niekas nepasiruoštų mūšiui.

9 Taigi, jei jūs kalbate nežinoma kalba, kaip galima suvokti, ką jūs norite pasakyti, jei kalbate lyg į vėją.

10 Pasaulyje yra daugybė kalbų ir visos jos yra kai kurių suprantamos.

11 Jei aš nesuprantu sakomos kalbos, tai yra kalbėtojas man svetimšaliu ir aš esu svetimšaliu jam.

12 Taigi, taip ir su jumis. Pasistenkite kuo labiausiai pasitarnauti savo dvasinėmis dovanomis ir išugdyti savo surinkimą.

13 Todėl, kas kalbomis kalba, tegul jis tesimeldžia taip, kad tuo pačiu ir išaiškintų.

14 Jei aš svetima kalba melsčiaus, tada būtų tai daroma mano dvasios ir mano mintys liktų be vaisiaus.

15 Kaip visa tai turėtų būti? Aš melsiuosi Dvasioje ir su protu ir giedosiu Dvasioje bei suprantamai.

16 Jei tu nesuprantamai Dievą liaupsinsi, kaip gali tas, kuris greta tavęs stovi, sakyti Amen, tavo padėkai pritardamas, jei jis nieko nesupranta, ką tu kalbi?

17 Nors tavo padėkos malda Dievui ir visiškai gera būtų, tai kitas žmogus iš jos negautų jokio pasistiprinimo.

18 Aš dėkoju Dievui, kad aš kalbomis kalbu daugiau, negu jūs visi.

19 Bet surinkime aš mieliau sakysiu penkis žodžius suprantamai, kuriais duočiau savo nurodymus, negu 10,000 žodžių nesuprantama kalba.

20 Mieli broliai, nebūkite, kaip vaikai, jei reikalas eina apie supratimą. Jei reikalas eina apie pikta, būkite, kaip vaikai. Supratimo atžvilgiu trokškite tobulybės.

21 Įstatyme, Ješ. 28:11-12 para-
šyta: "Kitoniška kalba ir kitomis
lūpomis Aš kalbėsiu tiems
žmonėms, bet jie Manęs ir tada
neklausys, taria Viešpats."
22 Taigi, kitoniška kalba nėra
ženklas tikintiems, bet netikin-
tiems, o pranašystės yra skirtos ti-
kintiems ir ne netikintiems.
23 Jei visas susirinkimas suėjęs,
kalbėtų kalbomis ir ateitų neiš-
manančių ar netikinčių, ar tie
nepavadintų tuos iš proto
išėjusiais?
24 Bet, jei visi pranašautų ir
įeitų netikįs ar neišmanąs,
tas būtų pakaltintas visų ir
teisiamas
25 ir visos jo širdies paslaptys
būtų iškeltos aikštėn ir tada tas
pultų ant savo veido Dievo mel-
stis ir pripažintų, kad Dievas iš
tikrųjų jūsų tarpe esąs.
26 Kaip sakiau, kai jūs susiren-
kate, tai kiekvienas turi giesmę, ar
pamokslą, ar apreiškimą, ar
kalbėjimą su aiškinimu. Visa
tai tetarnauja jūsų pačių
pasitobulinimui!
27 Jei yra kalbomis
kalbančiųjų, tai tekalba vienas
arba du pakaitomis, daugiausia trys,
ir vienas teaiškina.
28 Jei aiškintojo nėra, tai kalbė-
tojas turi tylėti surinkime ir tekal-
bėti sau bei Dievui.
29 O iš pranašų tegu kalba du
ar trys ir kiti tai teapsprendžia.
30 Jei kitam iš čia sėdinčių
ateina apreiškimas, tai pirmasis turi
nutilti.
31 Jūs, tiesa, visi iš eilės galite
pranašauti, vienas kitą pamoky-
dami ir pagraudendami.
32 Dievo Žodžio skelbėjai apvaldo
savąsias dvasias.
33 Nes Dievas nėra netvarkos
Dievas, bet Jis yra taikos Dievas,
kaip visuose šventųjų
surinkimuose.
34 Jūsų moterys turi tylėti su-
rinkimuose, nes joms neleidžiama
kalbėti. Jos turi būti pasidavusios,
kaip ir Įstatymas sako.
35 Jei jos nori ką nors sužinoti,
tai tepasiklausia savo vyro na-
muose, kadangi negražu moterims
bažnyčioje kalbėti.
36 Ar Dievo žodis yra iš jūsų
išėjęs ir tik pas jus vienus teatėjo?
37 Jei kas iš jūsų galvoja esąs
pranašu ir papildytas Dvasia, tas
tepripažįsta, kad tai yra Dievo
įsakymai, ką aš jums rašau.
38 Kas to nepripažins, tas irgi ne-
bus pripažintas.
39 Todėl, mieli broliai, siekite
pranašystės dovanų ir nedraus-
kite kalbėti kalbomis.
40 Tik žiūrėkite, kad viskas būtų
padoriai ir tvarkingai daroma.

15

Prisikėlimo Tiesa

1 Bet jums primenu, mieli bro-
liai, Evangeliją, kurią aš jums
apsakiau, kurią jūs priėmėte ir
kuri yra jūsų tikėjimo pagrindu,
2 per kurią jūs esate išganomi,
jei jos laikotės taip, kaip aš jums
esu skelbęs ir jūs ne be reikalo
įtikėjote.
3 Nes jums aš pirmiesiems per-
daviau, ką pats buvau gavęs, kad
Kristus numiręs už mūsų nuo-
dėmes pagal Raštą
4 ir kad Jis palaidotas buvo ir
trečią dieną prisikėlė iš numi-
rusių pagal Raštą,
5 kad Kėfas ir tada anie vie-
nuolika Jį regėjo,
6 o vėliau virš 500 brolių Jį
matė iš karto, kurių daugelis gyvi
tebėra, bet keli jų jau yra užmigę.
7 Vėliau Jį matė Jokūbas ir tada
visi apaštalai.
8 Galiausiai ir man, kaip ne laiku
gimusiam, teko Jį matyti po
visų.
9 Nes aš esu mažiausias iš apaš-
talų, nevertas apaštalo vardo, ka-
dangi persekiojau Dievo
surinkimą.
10 Bet iš Dievo malonės esu, kas
esu. Ir Jo malonė buvo tokia veiks-
minga, kad aš dirbau daugiau, negu
visi kiti, tai yra, ne aš, bet su ma-
nimi esančioji malonė.
11 Ir tai atėjo, ar iš manęs, ar iš

jų, ir tai mes skelbiame, į ką
jūs įtikėjote.
12 Jei skelbiame apie Kristų,
kad Jis prisikėlė, kodėl tvirtina kai
kurie iš jūsų, jog prisikėlimo
neesą?
13 Jei prisikėlimo nėra, tai ir
Kristus nėra prisikėlęs.
14 Jei Kristus nėra prisikėlęs, tai
mūsų skelbimas yra tuščias, kaip
tuščias yra tada ir jūsų tikėjimas.
15 Tada būtume mes klaidingi liu-
dininkai Dievo akivaizdoje, skelb-
dami, kad Jis Kristų prikėlė, kurio
Jis neprikėlęs, jei mirusiųjų pri-
sikėlimo nėra.
16 Nes, jei mirusieji neprisikelia,
tai ir Kristus nėra prisikėlęs.
17 Jei Kristus nėra prisikėlęs, tai
jūsų tikėjimas yra bereikšmis ir
jūs tada tebeesate savo nuodėmėse.
18 Taip būtų pražuvę ir tie, ku-
rie Kristuje užmigę yra.
19 Jei mes tikime tiktai į šio gy-
venimo Kristų, tai mes esama la-
biausiai apgailėtini žmonės.
20 Bet dabar yra Kristus prisikėlęs
pirmuoju tų, kurie yra užmigę.
21 Kadangi per vieną žmogų
atėjo mirtis, tai ateina per vieną
žmogų ir prisikėlimas.
22 Kaip Adome visi numiršta, taip
Kristumi visi bus atgaivinti.
23 Tačiau kiekvienas savo eile.
Pirmasis buvo Kristus. Po Jo visi,
kurie Jam priklauso, kai Jis ateis.
24 Tada bus pabaiga, kai Jis ka-
ralystę perduos Dievui, Tėvui, su-
naikindamas visą viešpatavimą,
valdžią ir galybę,
25 kadangi Jis turi karaliauti tol,
kol nebus padėjęs visų savo
priešų po Savo kojomis.
26 Mirtis bus sunaikintųjų
priešų pati paskutinė.
27 Ps. 8:7 parašyta: "Jis visa pa-
dėjo po Jo kojomis." Jei pasakyta
VISA, tai nereiškia, kad Dievas ir
Save padėjo po Jo kojomis.
28 Kai Jam viskas bus pavesta, tai
ir Sūnus Jam bus pavestas, kuriam
Jis visa buvo padavęs, kad Dievas
būtų visur ir visame.
29 Kam jie tada leidžiasi krikš-
tydintis dėl mirusiųjų, jei miru-
siųjų prisikėlimo nėra? Kam
jiems krikštydintis dėl numirusių?
30 Kam mums pasistatyti į pa-
vojų kas valandą?
31 Galėdamas jumis pasidi-
džiuoti, aš mirštu mūsų Viešpa-
tyje Jėzuje Kristuje kasdien.
32 Kokia man tada nauda, jei aš
Efėze tiktai kaip žmogus kovojau
su tais laukiniais žvėrimis? Jei mi-
rusiųjų prisikėlimo nėra, tad
valgykime ir gerkime, nes rytoj
numirsime.
33 Nesileiskite tuo išvedžiojami,
nes bloga draugystė sugadina gerus
papročius.
34 Atbuskite iš svaigulio ir nebe-
darykite nuodėmių, nes kai kurie
visai nepažįsta Dievo ir aš turiu
tai pasakyti jūsų sugėdinimui.
35 Gal kas paklaustų: "Kaip
mirusieji prisikels ir kokiu kūnu jie
prisistatys?"
36 Kvailuti, tatai, ką tu pasėji,
turi pirma numirti, kad išdygtų.
37 Sėdamas, tu nesėji būsimąjį
augalą, kuris užaugs, o tik pliką
kviečių ar kitą grūdą.
38 Ir Dievas duoda kiekvienai
tokį kūną, kokį Jis nori, kiek-
vienai sėklai atskirą kūną.
39 Kūnas yra ne visų vienodas.
Žmonės yra vienokio kūno, gyvu-
liai kitokio, paukščiai kitokio ir žu-
vys vėl kitokio kūno.
40 Yra dangiškų kūnų bei
žemiškų kūnų. Bet dangiškųjų
šlovė yra vienokia ir žemiškųjų
kūnų kitokia.
41 Vienoks yra saulės skaistu-
mas, kitoks mėnulio skaistumas ir
kitoks yra žvaigždžių skaistumas.
Skaistumu irgi skiriasi žvaigždė nuo
žvaigždės.
42 Taip pat yra ir su mirusiųjų
prisikėlimu. Sėjamasis yra pa-
gendąs ir kelsis nepagendąs.
43 Sėjamasis negarbėje, bus pri-
keltas šlovėje, sėjamasis silpnybėje,
bus prikeltas stiprybėje.
44 Sėjamasis yra žemiškas kūnas,
bet kelsis dvasiškas kūnas. Jei yra
žemiškas kūnas, tai yra ir dvasiškas
kūnas.
45 Yra parašyta, kad pirmasis

žmogus Adomas buvo padarytas gyvąja siela, o paskutinysis buvo gyvybę teikiančia Dvasia. 1 Moz. 2:7.
46 Bet dvasiškasis kūnas nebuvo pirmasis, bet žemiškasis, po to dvasiškasis.
47 Pirmasis žmogus buvo paimtas iš žemės ir yra žemiškas, antrasis yra Viešpats iš dangaus.
48 Koksai yra žemiškasis, tokie yra žemiškieji, koks dangiškasis, tokie yra dangiškieji.
49 Kaip nešiojome žemiškojo atvaizdą, taip nešiokime ir dangiškojo paveikslą.
50 Bet aš sakau jums, mieli broliai, kad kūnas ir kraujas neįsigaus į Dievo karalystę ir pagendąsis neįgaus nepagendamumo.
51 Štai aš pasakysiu jums paslaptį, kad mes ne visi užmigsime, bet visi būsime perkeisti.
52 Ir tai atsitiks per akimirką gaudžiant paskutiniam trimitui, kai numirusieji kelsis nepagendą ir mes būsime perkeisti.
53 Nes pagendąsis turi apsivilkti nepagendamumu ir mirtingasis nemirtingumu.
54 Kai pagendąsis apsivilks nepagendamumu ir mirtingasis nemirtingumu, tai išsipildys žodis, kuris parašytas yra:
55 "Mirtis praryta pergalės. Mirtie, kur tavo gylys? Pragare, kur tavo pergalė?"
56 O mirties gylys yra nuodėmė ir nuodėmė įsigali per įstatymą.
57 Bet dėkui Dievui, kuris mums pergalę suteikia per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų!
58 Todėl būkite tvirti, mano broliai, nepajudinami ir vis stiprėkite Viešpaties darbe, kadangi žinote, jog jūsų pastangos Viešpatyje nepasiliks tuščios.

16

Pašalpa Jerūzalei

1 Kas liečia aukas šventiesiems, kaip aš įsakiau Galatijoje rinkti, taip aš ir jūsų prašau tai daryti.
2 Kiekvieną pirmąją savaitės dieną kiekvienas iš jūsų teatideda, kiek gali, ir tesurenka, kad nebereikėtų rinkti, kai aš būsiu atėjęs.
3 Kai aš atvyksiu, tai aš siųsiu tuos, kuriuos jūs parinksite tinkamais, su gromatomis nunešti jūsų dovanas į Jerūzalę.
4 Jei ir man prisieitų vykti, tai jie keliaus su manim.
5 Aš atvyksiu, kai būsiu per Makedoniją perėjęs, kadangi aš keliauju per Makedoniją.
6 Galimas dalykas, kad aš pas jus per visą žiemą pasiliksiu, kad jūs mane išlydėtumėte, man iškeliaujant.
7 Aš noriu jus pamatyti netik prabėgomis, bet pasilikti pas jus ilgesniam, jei tokia bus Viešpaties valia.
8 Efėze numatau pabūti iki Sekminių.
9 Nes čia man atsivėrė plačios durys dideliems uždaviniams. Bet yra ir daugelis pasipriešinančių.
10 Kai Timotiejus pas jus atvyks, žiūrėkite, kad jis neturėtų ko bijotis, nes jis taip pat dirba tokį darbą, kaip ir aš.
11 Neatsisakykite jo priimti ir ramybėje išlydėkite jį, kad jis pas mane ateitų, nes aš laukiu jo su broliais.
12 Dėl brolio Apolo turiu pasakyti, kad aš jį labai raginau su broliais jus aplankyti, bet šiuo metu jis niekaip nenori. Bet progai pasitaikius, jis jus aplankys.
13 Budėkite, pasilikite tikėjime. Vyrais būdami, būkite stiprūs.
14 Ką tik darote, darykite su meile.
15 Mieli broliai, jūs pažįstate Stepono namus ir žinote, kad jie yra pirmieji įtikėjusiųjų Achajoje ir kad jie patys pasisiūlė patarnauti šventiesiems,
16 kad ir jūs jiems padėtumėte ir visiems, kurie tuo užsiėmę ir tokius darbus dirba.
17 Aš džiaugiuos Stepono, Fortūnato ir Achajiko apsilankymu, nes jie užpildė jūsų paliktą spragą.

18 Ir jie tuo atgaivino mano ir
jūsų dvasią. Pagerbkite tokius
žmones!
19 Jus sveikina surinkimai iš Azi-
jos. Nuoširdžiai sveikina jus Akvi-
las ir Priscila ir jų namų
surinkimas.
20 Sveikina jus visi broliai. Pa-
sveikinkite vienas kitą šventu
pabučiavimu.
21 Aš, Povilas, sveikinu jus
savąja ranka.
22 Jei kas Viešpaties Jėzaus Kris-
taus nemyli, tas tebūnie prakeiktas!
Marana Ta-Viešpats teateina!
23 Malonė Viešpaties Jėzaus te-
būna su jumis!
24 Mano meilė tepasilieka su
jumis visais Jėzuje Kristuje! Amen.

ANTROJI ŠVENTOJO POVILO GROMATA KORINTIEČIAMS

1

Povilo Ištvermė Ir Padėka Dievui

1 Povilas, Dievo valia Jėzaus
Kristaus apaštalas ir brolis Timotiejus Dievo surinkimui Korinte ir
visiems šventiesiems Achajoje.
2 Malonė ir ramybė tebūna jums
nuo Dievo, mūsų Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus!
3 Pašlovintas tebūna Dievas,
Tėvas mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus, Tėvas gailestingumo ir
visokiausios paguodos,
4 kuris mus paguodžia visokiausiame sielvarte, kad galėtume paguosti tuos, kurie yra visokiausiame sielvarte ta pačia paguoda, kuria
ir mes esame Dievo paguodžiami.
5 Kaip mes daugelį Kristaus
kančių kenčiame, taip mes ir daug
paguodos per Kristų susilaukiame.
6 Jei mes kenčiame, tai mums
lengviau jus paguosti ir vesti išganyman. Jei mes paguodžiami, tai ir
jūs paguodžiami ir įgaunate
kantrybės kentėti tuos pačius vargus, kuriuos ir mes kenčiame.
7 Mes tvirtai pasitikime jumis,
kadangi žinome, jog jūs, pasidalindami vargais, pasidalinsite ir
paguoda.
8 Mes nenorime jums nuslėpti,
kiek vargų mes turėjome Azijoje,
kaip žiauriai mes buvome prispausti, kad vos beturėjome vilčių
gyvais išlikti.
9 Mes jau buvome pradėję
įsitikinti, jog turėsią mirti. Bet
tai įvyko tam, kad mes ne savimi
pasitikėtume, bet Dievu, kuris prikelia iš mirusiųjų,
10 kuris mus nuo tokios mirties
išgelbėjo, išgelbės dabar ir ateityje,
kuriuomi mes pasitikime.
11 Tam padėkite ir jūs savo užmeldimais už mus, kad už mums
suteiktą malonės dovaną daugelio žmonių gausiai padėkota
būtų.
12 Mes galime tuo pasigirti, kad
savo sąžinės vedami visur pasaulyje ir ypatingai jūsų atžvilgiu pasielgėme visu iš Dievo ateinančiu
šventumu ir atvirumu, ne savo pačių kūnišku supratimu, bet Dievo
malone.
13 Mes jums rašėme tik tai, ką
jūs skaitote ir suprasti galite. Aš
turiu vilties, kad jūs dar geriau
suprasite,
14 kaip jau dalimis supratote, kad
mes būsime Viešpaties dieną
jūsų pasididžiavimu, kaip jūs būsite mums mūsų pasididžiavimu.
15 Ta viltimi pasitikėdamas, aš
ketinau pas jus ateiti pirma, kad
jums antru kartu malonę suteikčiau,
16 keliaudamas į Makedoniją,
pirma pas jus sustočiau ir
grįždamas vėl būčiau jūsų palydėtas į Jūdėją.
17 Ar aš tai padariau neapsisvarstęs, kūnišku nusistatymu,
kad tuo pačiu galėčiau tarti "taip"
ir "ne"?
18 Bet ištikimasis Dievas gali paliudyti, kad mūsų pažadas jums
nebuvo kartu "taip" ir kartu "ne."
19 Nes Dievo Sūnus Jėzus Kristus, mano, Silvano ir Timotiejaus
jums skelbtasis, nebuvo kartu
"taip" ir kartu "ne," bet Jame buvo
tik "taip."
20 Nes Jis yra tas "taip" visiems
Dievo pažadams. Tai ir yra, kodėl
mes per Jėzų Kristų sakome
"Amen" Dievo garbei.
21 Dievas juk yra tas, kuris padrūtina mus ir jumis Kristuje. Jis
pašventina mus
22 ir užantspaudavo mus ir davė
Savo Dvasios užstatą į mūsų
širdis.
23 Dievas tebūna liudininku mano
sielai, kad aš neatėjau į Korintą,
jus aplenkdamas,
24 kad mes neviešpatautume

jūsų tikėjimui, bet padidintume
jūsų džiaugsmą, žinodami, kad
jūs esate tvirto tikėjimo.

2

Atleiskite Prašančiam

1 Aš buvau nutaręs, pas jus ne-
beatvykti, liūdėdamas.
2 Nes, jei aš jus suraudinčiau, tai
kas mane pralinksmintų? Tiktai
tas, kuris manęs suraudintas yra.
3 Tai ir yra, apie ką aš rašiau
jums savo gromatoje, kad dėl
tų neliūdėčiau, dėl kurių aš
džiaugtis turėčiau. Aš esu tikras,
kad tai, kas mane pradžiugins, tuo
pačiu ir jus visus pradžiugins.
4 Nes aš rašiau jums dideliame
varge ir sielvarte su ašaromis ne kad
jus suraudinčiau, bet, kad jūs at-
pažintumėte tą meilę, kuria aš jus
myliu.
5 Jeigu, kas ką suraudino, tai
nesuraudino manęs. Kad neperdė-
čiau, tas suraudino jus visus.
6 Pakaks, jei toks žmogus jūsų
daugumos taip pasmerktas yra.
7 Dabar atsikreipkite į jį ir
atleiskite jam ir paguoskite jį, kad
jis nenugrimstų į per didelį
nusiminimą.
8 Todėl raginu jus parodyti jam
savo meilę.
9 Tuo reikalu ir rašiau jums kad
ištirčiau jūsų tinkamumą, ar vi-
sais atžvilgiais paklusnūs esate.
10 O kuriam jūs ką atleidžiate,
tam ir aš atleidžiu. Nes ir aš esu
atleidęs, jei man reikėjo atleisti dėl
jūsų Kristaus akivaizdoje,
11 kad šetonas mūsų neap-
gautų, kadangi mes žinome, ko-
kie jo užsimojimai yra.
12 Kai aš atvykau į Troadą
Kristaus Evangeliją apsakyti ir
man durys atvertos buvo
Viešpatyje,
13 tai aš negalėjau nurimti savo
dvasia, neradęs savo brolio Titaus
ir atsisveikinau nuo jų ir išvykau
į Makedoniją.
14 Bet aš dėkoju Dievui, kuris
mums visuomet leidžia laimėti su
Kristumi ir per mus apreiškia
kvapą Savo išpažinimo visose
vietose.
15 Nes Dievui mes esame Kris-
tuje saldus kvapas, tiek einantiems
išganyman, tiek žengiantiems į
pražūtį,
16 tiems mirties kvapas, kad nu-
mirtų, o aniems gyvybės kvapas,
kad gyventų. O kas yra tam
tinkamas?
17 Mes neesame iš tų, kaip ta
daugybė, kurie su Dievo žodžiu
prekiauja. Bet mes kalbame Kris-
tuje atvirai Dievo akivaizdoje, kaip
Dievo siųsti žmonės.

3

Naujoji Sandora

1 Ar mes vėl pradedame save
girtis, kaip kai kurie tai daro, lyg
tai mums reikalingi būtų kokie
nors palydimieji raštai jums ir iš
jūsų.
2 Jūs esate mūsų gromata, ra-
šyta mūsų širdyse, visų žmonių
pažįstama ir skaitoma.
3 Visi gali matyti, kad jūs esate
Kristaus gromata, mūsų pasitar-
navimu sudėta ir mūsų parašyta,
ne rašalu, bet gyvojo Dievo Dvasia,
ne akmens lentelėse, bet žmogaus
širdies lentelėse.
4 Tokį pasitikėjimą Dievu
turime per Kristų,
5 ne, kad mes patys savo ruoštu
tinkami būtume ką nors savotiško
sumanyti, bet, kad mūsų tinka-
mumas ateina iš Dievo,
6 kuris mus tinkamais padarė
Naujai Sandorai tarnauti ne parai-
džiui, bet sulig Dvasia, kadangi
raidė užmuša, o Dvasia gyvais
padaro.
7 Jei Įstatymo raidės, reiškian-
čios mirtį, įkirstos į akmenį,
taip skaisčiai švietė, kad Izraelio
sūnūs negalėjo pažvelgti į Mozės
veidą dėl jo skaistaus švietimo,
kuris vis dėlto pasibaigė,
8 kaip tuo labiau neturėtų
šviesti Dvasios veikimas?
9 Nes, jei raidės, mirtį nusan-

kančios, taip šviečia, kaip netu-
rėtų tuo labiau šviesti skelbiamasis
teisumas?
10 Nes ano skaistaus švietimo
nieko nebelieka, jei jis pastatomas
priešais šios švietimo didybės.
11 Nes, jei tai, kas laikina taip
švietė ir pasibaigė, tai kur kas dau-
giau didingumo bus tame, kas
nelaikina.
12 Tada tokia viltimi pasitikėdami,
mes taip drąsiai ir elgiamės,
13 nedarydami taip, kaip Mozė,
kuris šydą ant savo veido užsi-
dėjo, kad Izraelio sūnūs nematytų
pabaigos švietimo, kuris buvo
atimtas.
14 Bet jų mintys sustingo ir tas
pats šydas tebedengia iki šių
dienų Senąjį Įstatymą,
jiems jį beskaitant, kurį tik te-
nuima pats Kristus.
15 Taip iki šių dienų, jiems
skaitant Mozę, šiuo šydu jų širdys
tebėra pridengtos.
16 Jei jie prisiverstų į Vieš-
patį, 2 Moz. 34:34, tai tas šydas
būtų nuimtas.
17 Nes Viešpats yra Dvasia. O kur
Viešpaties Dvasia yra, ten yra
laisvė.
18 Ir mūsų atidengtuose vei-
duose atsispindi Viešpaties šlovė ir
mes esame perkeičiami į Jo pana-
šumą vis didesne ir didesne šlove
Viešpaties, kuris yra Dvasia.

4

Amžini Turtai Mirtingame Kūne

1 Todėl mes nepavargstame eiti
tokias pareigas, kurias esame gavę
iš Dievo gailestingumo,
2 bet vengiame tai, kas mums
gėdos galėtų padaryti, nesidangs-
tydami, be klastos, neiškraipydami
Dievo žodžio, išdėstydami visą
tiesą visu sąžiningumu Viešpa-
ties akivaizdoje.
3 Jei mūsų skelbiamoji Evan-
gelija kai kuriems tebėra paslaptis,
tai ji yra paslėpta tiems, kurie eina
į pražūtį,
4 netikintiems, kuriems šio pa-
saulio dievaitis aptemdė mintis, kad
jie nematytų Evangelijos skais-
čiosios šviesos iš šlovės Kristaus,
kuris yra Dievo atvaizdas.
5 Nes mes ne patys save skel-
biame, bet Jėzų Kristų, kad Jis
būtų Viešpačiu, bet mes dėl Jė-
zaus jūsų tarnai.
6 Nes Dievas, kuris liepė šviesai
iš tamsybės prašvisti, apšvietė
mūsų širdis, kad mes jums atneš-
tume šviesos Dievo šlovei atpažinti
Jėzaus Kristaus veide.
7 Bet mes turime tokį turtą
moliniuose induose, kad apstingoji
galia būtų Dievo ir ne iš mūsų.
8 Visur mes turime vargų, bet
nepabūgstame. Jei sunkumų dau-
gybė, tačiau vilties nenustojame.
9 Mes kenčiame persekiojimą,
bet mes neapleisti. Mes spau-
džiami, bet nepražuvę.
10 Mes esame visuomet savo kūne
kryžiuojami su Kristumi, kad
mūsų kūnuose apsireikštų ir
Kristaus gyvenimas.
11 Nes mes, kurie gyvi esame,
atiduodami visą laiką mirtin dėl
Jėzaus, kad Jėzaus gyvenimas
būtų apreikštas mūsų mirtin-
game kūne.
12 Tokiu būdu nori mirtis prasi-
skinti mumyse, bet gyvybė jumyse.
13 Ps. 116:10 parašyta: "Aš
kalbėjau, kadangi įtikėjau." Ta
pačia tikėjimo dvasia mes kalbame,
kadangi įtikėjome
14 ir žinome, kad tas, kuris Vieš-
patį Jėzų prikėlęs, ir mus per
Jėzų prikels ir prisistatys kartu su
jumis.
15 Ir visa tai yra dėl jūsų, kad
malonė, vis daugiau žmonių ap-
imanti, išjudintų juos gausingesnei
padėkai Dievo garbei.
16 Dėl tos priežasties mes nepa-
metame vilties. Nors mūsų išo-
rinis žmogus su laiku sunyksta,
tačiau mūsų vidinis atsinaujina
dieną iš dienos.
17 Nes mūsų laikinasis sielvar-
tas yra lengvas ir suteikia mums
begaliniai svarbią, amžiną šlovę,
18 mums, kurie mes nežiūrime į

tai, kas matoma, bet į tai, kas ne-
matoma. Nes tai kas matoma yra
laikina, o tai, kas nematoma, yra
amžina.

5

Dangiškieji Namai

1 Mes žinome, kad šiems mūsų
žemiškiems namams, šiai pastogei,
suirus, mes turime Dievo pasta-
tytą pastatą, ne rankomis da-
rytą, amžiną, danguje.
2 Todėl mes dūsaujame ir trokš-
tame, kad būtume savo dangiškais
namais aprėdyti,
3 kad nebūtume rasti nuogi, bet
aprėdyti.
4 Tol, kol esame šioje pastogėje,
mes dūsaujame ir esame apsun-
kinti, kadangi mes norime būti
aprėdyti ir ne išrėdyti, kad gyvybė
prarytų tai, kas mirtinga.
5 Bet tas, kuris mus tam pa-
ruošė, yra Dievas, kuris mums da-
vė Savo Dvasios užstatą.
6 Todėl mes visą laiką pasi-
tikime ir žinome, kad tol, kol ši-
tame kūne gyvename, toli nuo
Dievo esame,
7 nes mes gyvename tikėjimu, ne
viltimi.
8 Pasitikėdami tuo, mes norė-
tume išeiti iš šio kūno ir pareiti į
namus pas Viešpatį.
9 Taigi, ar gyvendami šiuose na-
muose, ar iš jų išeidami, mes
stengiamės Jam įtikti.
10 Nes mums visiems reikės pri-
sistatyti Kristaus teismo sostui,
kad kiekvienas atsiimtų pagal sa-
vo pasielgimą, kol kūne gyveno,
ar tai būtų gera ar bloga.
11 Taigi, žinodami, ką reiškia
bijoti Viešpaties, mes stengiamės
įtikinti žmones. Dievas mus gerai
pažįsta ir esu tikras, kad jūs savo
širdyje ir mane pažįstate.
12 Mes nenorime jums vėl girtis,
bet duodame jums progos mumis
pasigirti, kad turėtumėte ką žmo-
nėms pasakyti, kuriems išorė la-
biau rūpi, negu tai, kas širdyje yra.
13 Jei mes išeiname iš ribų, tai
Dievui, jei pasiliekame nuosaikingi,
tai jūsų gerovei.
14 Nes Kristaus meilė verčia mus
įsitikinti, kad, jei vienas mirė už
visus, kad visi būtų Jo mirties
dalininkais.
15 O Jis todėl už visus numiręs,
kad tie, kurie dar gyvi yra, toliau
nebe sau, bet tam gyventų, kuris
už juos miręs ir prisikėlęs yra.
16 Todėl mes nuo dabar nė vieno
nevertiname kūnišku atžvilgiu. Nors
mes anksčiau ir Kristų kūniš-
komis akimis pažinome, bet dabar
tačiau mes Jo taip nebepažįstame.
17 Todėl, jei kas Kristuje yra, tas
yra naujas sutvėrimas. Kas sena,
praėjo. Štai, viskas pasidarė nauja.
18 Ir visa tai iš Dievo, kuris mus
su Savimi per Kristų suderino ir
mums pareigas uždėjo susitai-
kymą skelbti.
19 Nes Dievas buvo Kristuje ir
sutaikė pasaulį su Savimi, neuž-
skaitydamas jiems jų nuodėmių
ir pavesdamas mums susiderinimo
žodį apsakyti.
20 Todėl mes esame Dievo pa-
siuntiniai Kristaus vietoje, nes
Dievas mus graudena, kad prašy-
tume: "Susitaikykite su Dievu!"
21 Nes Jis padarė Tą dėl mūsų,
kuris nuodėmės nepažino, mūsų
nuodėme, kad mes Jame pasidary-
tume Dievo teisumu.

6

Dievo Malonės Priėmimas

1 Dirbdami kaip Dievo darbinin-
kai, aš prašau jus, kurie gavote
Dievo malonės dovaną, nesinau-
dokite jąja tuščiai.
2 Nes Jis kalba Ješ. 49:8: "Ma-
lonės metu Aš išklausiau tave, iš-
ganymo dieną Aš išgelbėjau tave."
Štai, "tai malonės diena, tai yra iš-
ganymo diena!"
3 Neduokime niekam progos pa-
sipiktinti, kad mūsų tarnystė ne-
būtų peikiama.
4 Visais atžvilgiais pasirodyki-

me kaip Dievo tarnai, visu kantrumu, varguose, priespaudoje, sielvartuose,
5 plakimuose, kalėjimuose, maištuose, darbuose, budėjimuose, badavime,
6 visu padorumu, supratimu, pakantumu, meilingumu, Šventąja Dvasia, atvira meile,
7 tiesos žodžiu, Dievo pastiprinimu, teisumo ginklais iš dešinės ir iš kairės,
8 per garbę ir per apgėdinimą, per pagyrimus ir per apšmeižimus, lyg išvedžioją, o tačiau teisūs,
9 kaip svetimi, o tačiau pažįstami, kaip mirštantieji, o tačiau gyvuojantieji, kaip pabaustieji, bet ne pribaigtieji,
10 kaip suraudintieji, bet visuomet linksmieji, kaip neturtingieji, kurie vis dėlto daugelį turtingais padaro, kurie nieko neturi ir tačiau visa kuo aprūpinami.
11 Korintiečiai, nesivaržydami, mes su jumis kalbėjome, plačiai atverdami jums savo širdį.
12 Mes nesivaržome prieš jus, bet jūs dar varžotės prieš mus.
13 Aš kalbu su jumis, kaip su savo vaikais. Būkite ir man taip atviri, atverdami savo širdis prieš mane.
14 Neeikite iš vieno su netikinčiaisiais. Nes ką bendro turi teisybė su neteisybe? Ar gali šviesybė draugauti su tamsybe?
15 Ar gali Kristus pritarti Belialui? Ką bendro turi tikintis su netikinčiuoju?
16 Ar tinka stabus sudėti į Dievo šventovę? Bet mes esame gyvojo Dievo bažnyčia, kaip Dievas sakė: "Aš noriu juose gyventi ir su jais būti, jų Dievu būti ir jie turi Mano žmonėmis būti." 3 Moz. 26:11-12.
17 "Todėl išeikite nuo jų ir atsiskirkite," sako Viešpats, "ir nelieskite nieko užteršto, tai Aš jus priimsiu,
18 ir būsiu jūsų Tėvu ir jūs būsite Mano sūnumis ir Mano dukterimis," taria Visagalis Viešpats. Ješ. 52:11 ir Jer. 3:19.

7

Nuoširdi Atgaila

1 Turėdami tokius pažadėjimus, mylimieji, apsivalykime nuo viso kio kūno ir dvasios nevalyvumo ir leiskime perdėm pasišventinami Dievo baimėje.
2 Padarykite mums vietos savo širdyse, o mes nė vienam neteisybės nepadarėme ir nė vieno neįžeidėme ir nė vieno neapgavome.
3 Tais žodžiais aš nenoriu jūsų nuteisti, nes jau anksčiau minėjau, kad jūs esate mūsų širdyse kartu su mumis mirti ir gyventi.
4 Aš pasitikiu jumis visiškai ir galiu jumis gerai pasigirti, tuo save pasiguosdamas ir pasidžiaugdamas visuose savo sielvartuose.
5 Kai nuvykome į Makedoniją, poilsio čia mums nebuvo, dėl neramumų aplinkui, dėl baimės viduje.
6 Bet Dievas, kuris pasižeminančius paguodžia, pradžiugino mus Titaus atvykimu,
7 ne tiktai savo atvykimu, bet ir ta paguoda, kurios jis susilaukė pas jus, pranešdamas mums jūsų išsiilgimą, verksmą, rūpestį už mane taip, kad tuo dar labiau pasidžiaugiau.
8 Aš nesigailiu jūsų suraudinęs savo gromata, nors aš gailėjaus kurį laiką, matydamas, kad mano gromata jus sugraudinusi buvo.
9 Bet dabar aš džiaugiuosi ne tuo, kad jus sugraudinau, bet kad jus suraudinau atgailai. Nes jūs buvote suraudinti Dievo valia, kad jums iš mūsų pusės jokia skriauda nebūtų padaryta.
10 Nes liūdesys, Dievo valia veda į išganymą per atgailą, dėl kurios niekas nesigaili. Bet šio pasaulio nuliūdimas veda į mirtį.
11 Taigi matote, kaip Dievas suraudinęs jus, jumyse sužadino susirūpinimą apsisaugoti nuo

kaltės, kokį nepasitenkinimą neteisumu, kokį troškimą ir užsidegimą ir kokias pastangas teisybei įgyvendinti. Kas liečia visa tai, jūs pasirodėte nekalti visais atžvilgiais.
12 Nors aš tai parašiau jums, aš
nerašiau tai dėl kaltininko ar nukentėjusio, bet dėl to, kad Dievo akivaizdoje išryškėtų, kaip jūs pasišventę esate dėl mūsų.
13 O tai ir buvo mūsų paguoda.
Be to, mes nepaprastai pasidžiaugėme, matydami, kad jo dvasia buvo jūsų visų atgaivinta.
14 Nes aš neapsivyliau jus jo
akyse girdamas, nes, kaip visa tai yra teisybė, ką mes su jumis kalbėjome, taip ir pasiteisino mūsų pasigyrimas Titui.
15 Ir jis jums dar prielankesnis
pasidarė, pamatęs, kaip paklusnūs jūs buvote, su drebėjimu ir baime jį priimdami.
16 Aš džiaugiuos, kad aš jumis
visiškai pasitikėti galiu.

8

Aukotojų Duosnumas

1 Mielieji broliai, mes norime
jums pranešti, kokią malonę Dievas yra suteikęs Makedonijos bažnyčioms.
2 Nors jie daugelį vargų iš-
kentėjo, tačiau jie buvo labai džiaugsmingi ir pasižymėjo savo dideliu ir atviru duosningumu, nežiūrint savo baisios vargingystės.
3 Nes aš galiu paliudyti, kad jie
davė, kiek įstengė ir dar daugiau,
4 prašydami ir ragindami mus
duoti jiems galimybės dovanomis prisidėti šventiesiems paramą teikiant.
5 Ir tai buvo daugiau, negu mes
tikėjomės. Pirma jie atsidavė Dievui ir tada mums, Dievo valia.
6 Taip mes prikalbėjome Titui,
kad jis tą meilės darbą, kurį jis buvo pradėjęs, jį ir jūsų tarpe užbaigtų.
7 Būdami turtingi tikėjimu, žo-
džiu, išpažinimu, visokiu uolumu ir savo meile prieš mus, žiūrėkite, kad būtumėte turtingi ir savo duosnumu.
8 Aš nekalbu jums, lyg tai
įsakydamas, bet, kadangi kiti taip stropūs yra, aš norėčiau pamatyti, ko verta jūsų meilė esanti.
9 Nes jūs pažįstate malonę
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, kad Jis turtingu būdamas, dėl jūsų vargingu pasidarė, kad ir jūs per Jo vargingumą turtingais būtumėte.
10 Aš tik pareiškiu savo nuo-
monę, kad jums geriau būtų užbaigti tai, ką pernai pradėjote.
11 Jūs buvote pirmieji, kurie pa-
sisiūlėte, taigi dabar įgyvendinkite savo pasiūlymą tuo, ką turite.
12 Nes kur yra geros valios, ten
ir auka miela sulig tuo, ką jis turi ir sulig tuo, ką jis neturi.
13 Mūsų troškimas nėra iš jūsų
per daug reikalauti ir nieko iš kitų, bet kad visi lygiomis pasidalintų.
14 Todėl šiuo metu teatpildo
jūsų perteklius jų trūkumus, kad vėliau jų perteklius atpildytų jūsų trūkumus ir tuo būdu visa išsilygintų.
15 Kaip parašyta yra: "Tas, kuris
daug surinko, pertekliaus neturėjo, o tas, kuris maža surinko, stokos neturėjo." 2 Moz. 16:18.
16 Dėkokime Dievui už tokį
uolumą, įdėtą į Titaus širdį jūsų atžvilgiu!
17 Jis mielai priėmė mano pasiū-
lymą ir pats, pageidaudamas savo valia, išvyko pas jus.
18 Su juomi kartu pasiuntėme
vieną brolį, kuris Evangelijos skelbimu visuose surinkimuose pasižymėjęs yra.
19 Be to, jis yra paskirtas
bažnyčių būti palydovu šalpos reikalams, kurie mūsų atliekami visu pasišventimu Viešpaties garbei.
20 Todėl mes saugomės, kad kas
nors mūsų nekaltintų dėl tų gausių dovanų, kurios mums pavestos tvarkyti.
21 Mes žiūrime, kad viskas būtų
sąžiningai atlikta, ne tik Dievo, bet ir žmonių akivaizdoje.
22 Taip pat siuntėme su juomi savo
brolį, kuris savo uolumu mums

dažnai yra pasitarnavęs, o dabar
dar uolesnis yra, jumis labai
pasitikėdamas.
23 Ar būtų Titus, mano dalinin-
kas ir bendradarbis, kuris man pa-
deda už jus pasirūpinti, ar mūsų
broliai, kurie surinkimus atstovauja
ir Kristaus pagarba yra,
24 parodykite jiems visiems savo
meilę savųjų surinkimų aki-
vaizdoje, kad mes ne be reikalo
jumis taip pasididžiuotume.

9

Dievas Myli Aukojančius

1 Apie teikiamą paramą
šventiesiems jums nėra reikalo ko
berašyti.
2 Nes aš pažįstu jūsų
gerąją valią, dėl kurios aš pa-
sigyriau makedoniečiams, tarda-
mas: "Achaja jau nuo praėjusių
metų yra pasiruošusi padėti."
Jūsų geras pavyzdys tam daug kuo
pasitarnavo.
3 Bet šiuos brolius aš siunčiu,
kad mes nesididžiuotume dėl jūsų
be reikalo šiuo atžvilgiu ir kad jūs
būtumėte pasiruošę, kaip aš apie jus
esu kalbėjęs,
4 kad mes atvykę pas jus su ko-
kiu makedoniečiu, nerastume jūsų
nepasiruošusių, ir jūsų visai
nekaltindami, neturėtume nusivilti,
jumis taip pasitikėdami.
5 Todėl aš radau reikalinga bro-
lius perspėti ir iš anksto išsiųsti
pas jus ir paruošti jūsų anksčiau
pažadėtas meilės dovanas, kad tos
parodytų jūsų gerąją valią
ir ne jūsų šykštumą.
6 Atsiminkite, kad tas, kuris
pasišykštėdamas sėja, tas šykščiai
ir pjaus. O tas, kuris laimindamas
sėja, tas ir pjaus su palaiminimu.
7 Kiekvienas teduoda laisva savo
širdies valia, negailėdamas ar ver-
čiamas, nes džiaugsmingą auko-
toją myli Dievas.
8 Dievas gali jus laiminti viso-
kiomis malonėmis, kad visuomet,
visur ir visa kuo būtumėte aprūpinti
ir dar galėtumėte atlikti gerų
darbų.
9 Nes Ps. 112:9 parašyta: "Jis
plačiai pasidalina su vargingaisiais
ir Jo teisumas išlieka per amžius."
10 Bet tas, kuris sėklą duoda
sėjėjui ir duonos valgytojui, tas leis
ir jūsų teisumo sėklai užaugti ir
gerai užderėti.
11 Jūs pasidarysite įvairiais at-
žvilgiais turtingi ir galėsite būti
įvairiais būdais duosningi, kad per
mus žmonės dėkotų Dievui už
jūsų duosnumą.
12 Nes jūsų dovanos ne vien
užpildo daugelį trūkumų
spragų šventiesiems, bet ir tuo
pasitarnauja, kad daugelis kreipiasi
į Dievą su padėkos maldomis,
13 garbindami Dievą už jūsų
atvirą paramą jiems ir kitiems
ir tokį išpažinimą ir klusnumą
Kristaus Evangelijai.
14 Ir jie išlies Dievui savo širdis,
melsdami už jus, dėl jums taip ap-
stingai Dievo suteiktos malonės.
15 Dėkokime Dievui už Jo neap-
sakomą dovaną!

10

Povilo Pasiteisinimas

1 Aš, Povilas, kreipiuos į jus
Kristaus švelnumu ir pakantumu,
kuris esu nuolaidus, būdamas jūsų
akivaizdoje, bet griežtas, kai esu toli
nuo jūsų,
2 prašydamas, kad nereikalau-
tumėte man griežtam būti, pas jus
esant ir sudraudžiant keletą, ku-
rie tvirtina, jog mūsų pasielgimas
esąs kūniško pobūdžio.
3 Nors mes gyvename kūne, ta-
čiau mes nekovojame kūniškais
ginklais.
4 Nes mūsų kovos ginklai nėra
kūniški, bet galingi Dievo akivaiz-
doje, kurie suardo tvirtoves, netei-
singus kaltinimus
5 ir visa tai, kas išsikelia prieš
Dievo pažinimą, kurie suima vi-
sas užmačias ir paveda jas Kristaus
paklusnumui.
6 Kai jūs būsite visiškai paklus-

nūs, tai mes esame pasiruošę nubausti kiekvieną nepaklusnumą.
7 Nepasitikėkite tik išviršine išvaizda. Jei kas tariasi esąs Kristaus, tas teapsigalvoja pakartotinai, kad, kaip jis yra Kristaus, taip ir mes esame Kristaus.
8 Jei aš daugiau pasigirčiau savo įgaliojimais, mums Viešpaties duotais, jus išugdyti ir nepagadinti, tai aš dėl to nesidrovėčiau.
9 Bet negalvokite, kad aš jus gromatomis norėčiau įbauginti.
10 Nes jie sako, kad jo gromatos yra griežtos ir prasmingos, bet, kai jis pats ateina, tai jo išvaizda menka ir jo žodžiai neįspūdingi.
11 Kas taip šneka, tepagalvoja, kad, kaip mes iš tolo gromatomis rašome, taip griežti būsime ir atvykę, su savo darbais.
12 Nes mes nedrįstame lygintis su tais ar prie jų prisiskaityti, kurie save patys girte giriasi. Kadangi jie tik į save žiūri ir viską tik savimi matuoja ir su savimi palygina, todėl jie nieko neišmano.
13 Bet mes nelinkę girtis viršum ribų, kurias mums Dievas užbrėžė mūsų veiklai, tai yra, kad mes ligi jūsų ateitume.
14 Ir mes negalime nesigirti, lyg mes jūsų nebūtume pasiekę. Bet mes iš tikrųjų pas jus atėjome su Kristaus Evangelija.
15 Mes ir nenorime be galo girtis kitų darbų vaisiais, bet turime viltį, kad jūsų tikėjimui užaugus, galėsime praplėsti savo veiklą Dievo numatytose ribose.
16 Tada mes skelbsime Evangeliją už jūsų ribų ir neturėsime kuo girtis svetimų nuveiktais žygiais kitose vietose.
17 Bet, kas nori girtis, tas tesigirie Viešpačiu! Jer. 9:22-23.
18 Nes ne tas, kuris pats save giriasi, bet tas, kurį Viešpats giria, bus pripažintas.

11

Apaštalo Skaistumas

1 Prašau turėkite truputį kantrybės dėl mano paikybės. O jūs jau tai ir darote!
2 Nes aš rūpinuosi už jus dievišku rūpestingumu, sužadėdamas jus su vienu vyru, Kristumi, kad nuvesčiau jus pas Jį, kaip skaisčią mergelę.
3 Bet aš bijau, kad, kaip žaltys išvedžiojo Ievą savo klasta, kad ir jūsų mintys nenukryptų nuo visiško ir aiškaus atsidavimo Kristui.
4 Nes jūs mielai priimate tokį, kuris ateina ir apsako jums kitą Jėzų, kurio mes neapsakėme arba jūs priimate kitą dvasią, kurios neturėjote arba kitą evangeliją, kurios nebuvote priėmę.
5 Nes aš tariuos esąs nė kiek nemažesnis už jūsų "augštuosius" apaštalus.
6 Nors aš netaip iškalbingas, tačiau nepaikas išpažinimo atžvilgiu. Ir aš esu jūsų visų ir visur gerai pažįstamas.
7 Ar aš nusidėjau save pasižemindamas, kad jus išaugštinčiau? Nes aš apsakiau jums Evangeliją nemokamai.
8 Iš kitų surinkimų aš ėmiau pinigų, kad jums galėčiau Dievo žodžiu pasitarnauti.
9 O pas jus būdamas, aš nė vieno neapsunkinau, nes mane pašelpė broliai iš Makedonijos ir jūsų neapsunkinau jokiu atžvilgiu ir ateityje numatau taip toliau padaryti.
10 Kaip tikrai Kristaus tiesa manyje yra, taip niekas neatims mano pasididžiavimo Achajos sritimis.
11 Kodėl? Ar kadangi jūsų nemyliu? O, Dievas težino.
12 Bet, ką aš darau, tai ir toliau darysiu, kad atimčiau galimybę tiems girtis, kurie nori girtis, tvirtindami, kad jie esą tokie geri, kaip ir mes.
13 O tai yra anie netikrieji, klastingieji apaštalai, kurie dedasi esą Kristaus darbininkais.
14 Ir tai nėra stebuklas, juk pats šetonas moka pasiversti į šviesos angelą.
15 Todėl nenuostabu, kad jo tar-

nai pasiverčia į teisybės skelbė-
jus, kurie susilauks savo algą sulig
savo darbais.
16 Aš kartoju, nelaikykite manęs
kvailučiu, arba priimkite mane kaip
kvailutį, kad ir aš bent kiek pa-
sigirti galėčiau.
17 Taigi, ką dabar kalbu, tai jau
nekalbu Viešpaties valia, bet gi-
riuos kaip kvailutis,
18 kadangi daugelis giriasi kūniš-
ku būdu, tai leiskite ir man pasigirti,
19 nes jūs, išmintingi būdami,
mielai ir kvailučio paklausysite.
20 Jūs kenčiate, jei jus kas nors
vergais padaro, jei jus kas apvagia,
jei jus kas užvaldo, jei jums kas į
veidą muša.
21 Su sarmata turiu prisipažinti,
kad mes tuo atžvilgiu būtume per
silpni buvę. Jei kas kuo drįsta gir-
tis, aš, kalbėdamas kaip kvailutis,
taip pat galiu girtis.
22 Jie yra žydai, kaip ir aš. Jie yra
izraelitai, kaip ir aš. Jie yra
Abraomo ainiai, kaip ir aš.
23 Jie tarnauja Kristui, aš prisi-
pažindamas kaip kvailutis, daugiau
tarnauju. Aš atlikau daugiau žygių,
aš, mušamas, daugiau iškentėjau,
aš buvau dažniau suimtas, aš esu
dažniau buvęs mirties pavojuje.
24 Nuo žydų gavau penkis kar-
tus po 39 kirčius.
25 Tris kartus buvau plakamas,
vieną kartą akmenimis žudo-
mas, tris kartus skendėjau laivui
sudužus, dienas ir naktis praleidau
jūros pavojuose.
26 Keliaudamas aš dažnai atsi-
durdavau vandens, plėšikų, pa-
gonių, netikrų brolių
pavojuose, būdamas mieste, dyku-
moje ar jūroje plaukdamas.
27 Aš labai nusivargindavau, per-
sidirbdavau, neišsimiegodavau, alk-
davau, pasninkaudavau, šaldavau,
drabužių pritrūkdavau,
28 neminint visų tų vargų,
turint reikalų su žmonėmis, dir-
bant už visas bažnyčias.
29 Jei kas silpsta, ar aš nesilpstu?
Jei kas užsigauna, ar man
neįsižeisti?
30 Jei reikės girtis, girsiuos savo
silpnybėmis.
31 Dievas ir Tėvas mūsų Vieš-
paties Jėzaus Kristaus, kuris te-
būna pašlovintas per amžius, žino,
kad aš nemeluoju.
32 Karaliaus Areto miesto valdy-
tojas saugojo Damaskaus vartus,
kad mane sugautų.
33 Ir mane nuleido pro langą
pintinėje per mūrą ir taip aš iš-
sprukau iš jo rankų.

12

Viešpaties Apreiškimas

1 Aš noriu truputį pasigirti,
nors maža naudos iš to, papasako-
damas savo Dievo regėjimus ir
apreiškimus.
2 Aš pažinau žmogų Jėzuje
Kristuje prieš keturiolika metų,
kuris kūnu ar be kūno, negaliu pa-
sakyti, Dievas žino, buvo paimtas
į trečiąjį dangų.
3 Ir aš pažįstu tą žmogų, ar
jis kūnu ar be kūno buvo, negaliu
pasakyti. Dievas tai žino.
4 Ir tas žmogus buvo paimtas į
rojų ir girdėjo neiškalbamus žo-
džius, kurių žmogui neįmanoma
ištarti.
5 Juo aš noriu pasigirti. Savimi
aš nesigirsiu, tik savo silpnybėmis.
6 Jei aš ir pasigirčiau, aš nepro-
tingai nepadaryčiau, nes pasakyčiau
teisybę. Bet aš norėčiau tai iš-
vengti, kad manęs kas nelaikytų
didesniu, negu mane mato ar girdi
esantį.
7 Kad aš tuo dideliu apreiškimu
per augštai neišsikelčiau, mano
kūne buvo duotas dyglys, šetono
angelas, kuris mane kumštimis
muštų, kad aš nepasididžiuočiau.
8 Tris kartus aš prašiau Viešpa-
ties, kad Jis mane nuo to
atpalaiduotų.
9 Ir Jis man atsakė, kad aš pa-
sitenkinčiau gautąja malone, ka-
dangi Jo galia silpnuose didingai
apsireiškianti. Todėl mieliau gir-
siuos savos silpnybėmis, kad Kris-
taus galia manyje apsigyventų.

10 Todėl esu patenkintas silp-
nybėse, užpuolimuose, varguose,
persekinėjimuose, priespaudoje dėl
Kristaus. Taip silpnu būdamas, aš
esu galingas.
11 Jei aš neišmintingai išsireiš-
kiau, tai jūs mane privertėti tai pa-
daryti. Jūs turėtumėte mane girti,
kadangi aš niekuo nemenkesnis už
jūsų "augštuosius" apaštalus, nors
aš ir nieku esu.
12 Juk aš kantriai pasižymėjau
jūsų tarpe visomis apaštalo ypa-
tybėmis, ženklais, stebuklais, ga-
lingais veiksmais.
13 Kuo jūs prastesni už kitus su-
rinkimus, ar tuo, kad aš jūsų ne-
apsunkinau? Atleiskite man už
šitą skriaudą!
14 Jau esu pasiruošęs jus aplan-
kyti trečiu kartu ir nenoriu jūsų
apsunkinti. Nes aš netrokštu to, kas
jūsų, bet jūsų pačių. Nes ne
vaikai gimdytojus turi remti, o gim-
dytojai vaikus.
15 Ir aš mielu noru atsiduodu su
visa kuo už jūsų sielas. Ar jūs
mane dėl to mažiau mylėsite, jei aš
jus taip mylėsiu?
16 Kaip ir bebuvo, aš jūsų
neapsunkinau. Bet, būdamas ap-
dairus, aš pagavau jus savo
apsukrumu.
17 Ar aš esu jus nuskriaudęs tais,
kuriuos pas jus atsiunčiau?
18 Aš įkalbėjau Titui, kad jis jus
aplankytų, vieną brolį kartu
pasiimdamas. Ar jis jus kuo nors
nuskriaudė? Ar mudu neveikėme ta
pačia dvasia, ar nevaikščiojome
tomis pačiomis pėdomis?
19 Ar jūs jau seniai galvojote, kad
mes prieš jus pasiteisinti mėgi-
name? Mes kalbame Kristuje, Dievo
akivaizdoje! Visa tai, mieli broliai,
tebūna jūsų surinkimo gerovei.
20 Nes aš bijau, kad aš atėjęs ne-
tokius rasiu, kokius norėčiau, o ir
jūs daugiau iš manęs lauksite ir kad
nebūtų nesantaikos, pavydo, pik-
tumo, ginčų, piktų kalbų,
šmeižtų, apkalbinėjimų, pasi-
pūtimo, pasipriešinimo.
21 Aš bijau, kad Dievas nepa-
žemintų manęs pas jus ir dėl dau-
gelio kentėti neturėčiau, kurie
anksčiau nusikalto ir atgailos ne-
padarė dėl savo pasileidimo, sveti-
mavimo ir nedorybių.

13

Perspėjimai Ir Pasveikinimai

1 Jau trečią kartą pas jus at-
vykstu. "Dviejų ar trijų liudi-
ninkų parodymais bus patvirtinta
kiekviena byla." 5 Moz. 19:15.
2 Aš esu jums anksčiau minėjęs
ir dar kartą primenu iš anksto,
kaip mano antruoju apsilankymu,
taip ir dabar, iš tolo tiems, kurie
prieš tai nusidėjo, ir visiems ki-
tiems, kad dabar atėjęs nesigailėsiu.
3 Juk jūs to iš manęs laukiate ir
norite įsisąmoninti, kad per
mane kalba tas, kuris griežtas yra
jūsų atžvilgiu, būtent Kristus, bet
galingai jūsų tarpe pasireiškia.
4 Nors Jis buvo silpnybėje nu-
kryžiuotas, tačiau Jis gyvas Dievo
stiprybėje. Nors mes būtume silpni
Jame, tačiau mes stiprūs su Dievu
jūsų tarpe.
5 Patys save išmėginkite, ar
tikėjime gyvenate. Patys pasitik-
rinkite. Ar patys savyje
neatpažįstate Kristaus, ar tik esa-
te netikėliai!
6 Aš tikiu, kad jūs mus tinkan-
čiais pripažinsite.
7 Bet mes prašome Dievo, kad
jūs nieko pikto nedarytumėte, ne
kad mes pasidarytume tinkami, bet,
kad jūs gera darytumėte, o mes lyg
netinkami būtume.
8 Nes mes nieko negalime daryti
prieš tiesą, o tik už tiesą.
9 Bet mes džiaugiamės silpni bū-
dami, kad jūs stiprūs esate. Tai ir
yra mūsų troškimas, kad jūs to-
buli būtumėte.
10 Todėl ir rašau jums iš tolo, kad
man pas jus atėjus, nereikėtų
griežtai pasielgti sulig tais
įgaliojimais, kuriuos esu gavęs iš
Dievo, jūsų visų gerovei ir ne
tam, kad jums pakenkčiau.
11 Pagaliau, mieli broliai,

džiaukitės, susiklausykite savo
pačių pasitobulinimui, priimkite
perspėjimą, būkite vienos minties,
sandoringi. Tai ir Meilės bei Ra-
mybės Dievas pasiliks su jumis.
12 Pasisveikinkite vienas kitą
šventu pabučiavimu. Jus sveikina
šventieji!
13 Viešpaties Jėzaus Kristaus
malonė ir meilė Dievo bei drau-
gystė Šventosios Dvasios tebūnie su
jumis visais!

ŠVENTO POVILO GROMATA GALATIEČIAMS

1

Perspėjimas Dėl Nukrypimo

1 Aš, Povilas, apaštalas, nepa-
šauktas žmonių ar per žmones,
bet paties Jėzaus Kristaus ir Jį
prikėlusio iš numirusių Dievo,
Tėvo ir
2 visi broliai su manim esantieji
Galatijos bažnyčioms.
3 Malonė teesie su jumis ir ra-
mybė Dievo, Tėvo bei Viešpaties
Jėzaus Kristaus,
4 kuris pats pasidavė už mūsų
nuodėmes, kad mus išgelbėtų nuo
šio nelabojo dabartinio pasaulio pa-
gal mūsų Dievo, Tėvo valią,
5 kuriam tebūna garbė per
amžių amžius! Amen.
6 Aš stebiuos, kad jūs taip greit
leidotės nusikreipti nuo to, kuris jus
pašaukė Kristaus malone prie kitos
evangelijos,
7 nors kitos evangelijos tikru-
moje nėra, o tik keletas žmonių,
kurie nori Kristaus Evangeliją iš-
kraipyti ir jus suklaidinti.
8 Bet, jei mes ar koks angelas iš
dangaus kitą evangeliją skelbtų
be mūsų skelbtosios, tas teesie
prakeiktas!
9 Kaip mes jau ką tik sakėme,
taip aš kartoju, jei mums kas kitą
evangeliją skelbia, negu tą, ku-
rią jūs priėmėte, tas tebūna
prakeiktas!
10 Ar aš dabar pamokslauju žmo-
nėms ar Dievui, ar aš noriu žmo-
nėms įtikti? Jei aš žmonėms
pataikaučiau, tai nebūčiau Dievo
tarnu.
11 Bet aš turiu jums pasakyti,
mieli broliai, kad mano skelbiamoji
Evangelija nėra iš žmonių.
12 Nes aš jos negavau ir neišmo-
kau iš žmonių, tik per Jėzaus
Kristaus apreiškimą.
13 Juk jūs tikriausiai girdėjote, kai
aš, būdamas žydų tikėjimo, ne-
paprastai persekiojau Dievo
bažnyčią ir mėginau ją sugriauti.
14 Ir kaip aš žydų tautiečių
tarpe savo laiku buvau plačiai pa-
sižymėjęs savo tėvų bažnytinėje
veikloje.
15 Bet Dievas pasirinko mane
prieš mano gimimą Savąja
malone,
16 kad Savo Sūnų apreikštų
per mane, kad aš Jo Evangeliją
skelbčiau pagonyse ir tuojau, nepa-
sitaręs nei su kūnu, nei su krauju,
17 neužeidamas į Jerūzalę pas
tuos, kurie pirm manęs apaštalais
buvo, bet keliavau į Arabiją, iš
kurios sugrįžau į Damaskų.
18 Po trijų metų užėjau į Je-
rūzalę pasimatyti su Petru ir pasi-
likau pas jį penkiolika dienų.
19 Kitų apaštalų nemačiau nė
vieno, kaip tik Viešpaties brolį
Jokūbą.
20 O ką aš jums rašau, tai Die-
vas žino, kad aš nemeluoju.
21 Po to aš atvykau į Sirijos ir
Kilikijos sritis.
22 Bet Jūdėjos krikščioniškieji
surinkimai asmeniškai manęs
nepažino.
23 Jie tik buvo girdėję, kad tas,
kuris mus anksčiau persekiojo, da-
bar skelbia tą tikėjimą, kurį
jis prieš tai naikindavo.
24 Per mane jie tada garbino
Dievą.

2

Tikėjimo Teisybė

1 Vėliau, po keturiolikos metų,
aš vėl užsukau į Jerūzalę su Bar-
nabu, pasiėmęs su savimi kartu ir
Titų.
2 Aš užėjau ten dėl apreiškimo,
kurį buvau turėjęs, pasitarti su
vadovaujančiaisiais dėl Evangeli-

jos, kurią aš skelbiu pagonyse, kad
mano ankstyvesnė ir dabartinė
veikla nenueitų niekais.
3 O Titus, būdamas graikų
kilmės, nebuvo priverstas
apsipjaustyti.
4 Bet tiems netikriesiems bro-
liams, kurie buvo prisidėję, bet
slapta norėjo ištirti mūsų laisvę,
kuria mes džiaugiamės Jėzuje Kris-
tuje, kad mus pavergtų,
5 mes nesilenkėme nė valandos
ir jų neklausėme, kad Evangelijos
tiesa pas jus pasiliktų nepaliesta.
6 Nežiūrint to, kas jie ir bebuvo
anksčiau iš tų žymesniųjų-
Dievas neatsižvelgia į asmenybę—
man jie niekuo negalėjo
pasitarnauti.
7 Bet jie pamatė, kad man buvo
pavesta Evangelija skelbti pago-
nims, o Petrui buvo pavesta skelbti
žydams.
8 Nes tas, kuris galingas buvo su
Petru apaštalo pareigas einant žy-
duose, tas pats buvo galingas su
manimi pagonių tarpe.
9 Pripažinę man duotąją ma-
lonę, Jokūbas, Kėfas ir Jonas, ku-
rie vadovais laikomi buvo, paspaudė
man ir Barnabui dešinę ranką,
susitarimui patvirtinti, kad mes pa-
gonių, o jie žydų tarpe Dievo
žodį apsakytų,
10 tik, kad mes vargingųjų at-
simintume, ką aš netingėdamas
pasižadėjau.
11 O Petrui į Antiochiją at-
vykus, aš pasipriešinau jam į akis,
kadangi jis buvo pakaltintas.
12 Nes jis valgė su neapipjausty-
tais kartu, bet atsitraukė nuo jų,
kai keli nuo Jokūbo atvyko, bijo-
damas apipjaustytųjų.
13 Taip veidmainiavo su juomi ir
keli kiti, kad net Barnabas sugun-
dytas buvo ir su jais kartu
veidmainiavo.
14 Kai aš pamačiau juos nesilai-
kant Evangelijos tiesos, aš tariau
Petrui atvirai, visiems girdint: "Jei
tu, būdamas žydu, pagoniškai el-
giesi ir ne žydiškai, kodėl verti pa-
gonis žydiškai elgtis?"
15 Nors mes gimę žydais ir ne nu-
sidėjėliais kilę iš pagonių,
16 tai mes žinome, kad žmogus
neišsiteisina Įstatymo darbais, bet
per tikėjimą į Jėzų Kristų,
tai mes ir tikime į Jėzų Kristų,
kad išteisinti būtume per Jėzų
Kristų ir ne Įstatymo darbais.
Nes Įstatymo darbais joks kūnas
neišteisinamas.
17 Bet, jei mes trokštame patei-
sinimo per Kristų ir nuodėminin-
kais atrasti būtume, tai Kristus
būtų padarytas nuodėmės tarnu.
Saugok Dieve!
18 Jei aš atstatau, ką buvau
suardęs, tai pasidarau pats save
nusikaltėliu.
19 Aš įstatymu numiriau
įstatymui, kad nukryžiuotas su
Kristumi, gyvas būčiau Dievui.
20 Bet aš esu gyvas, tačiau dabar
ne aš, bet Kristus yra gyvas ma-
nyje. Nes gyvendamas kūnu, aš gy-
venu tikėjimu į Dievo Sūnų,
kuris mane mylėjo ir Save už mane
atidavė.
21 Aš neatmetu Dievo malonės.
Jei per Įstatymą ateina pateisi-
nimas, tai Kristus yra miręs veltui.

3

Tikėjimas Ir Įstatymas

1 O jūs, galatai, neišmanėliai, kas
jus apmonyjo, kad jūs tiesos ne-
klausote, kurių akivaizdoje Jėzus
buvo pavaizduotas kaip nukry-
žiuotasis Kristus jūsų tarpe?
2 Tik vieno aš norėčiau sužinoti
iš jūsų, ar Dvasios dovaną ga-
vote per Įstatymo darbus, ar per
tikėjimo pamokslus?
3 Ar tik tiek tesuprantate? Dva-
sia jūs pradėjote, ar norite kūnu
baigti?
4 Kam jūs tiek daug iškentėjote.
Ar tai visa turėtų būti be reikalo?
5 Ar tas, kuris jums tos Dvasios
suteikia, atlieka tai Įstatymo dar-
bais ar tikėjimo skelbimu?
6 Abraomas tikėjo į Dievą ir
jam tai buvo užskaityta teisumu. 1
Moz. 15:6.

7 Įsisąmoninkite, kad tikin-
tieji yra Abraomo vaikais.
8 Rašte yra numatyta, kad pa-
gonys bus Dievo savo tikėjimu pa-
teisinti. Raštas skelbė Abraomui:
"Tavyje bus visos tautos palaimin-
tos!" 1 Moz. 12:3.
9 Taigi, tokiu būdu visi tikintieji
laiminami kartu su tikinčiuoju
Abraomu.
10 Nes visi, kurie Įstatymo dar-
bais remiasi, yra prakeikiami. Nes
5 Moz. 27:26 parašyta: "Kiek-
vienas, kuris nevykdo, kas para-
šyta Įstatyme, yra prakeiktas."
11 Yra aišku, kad pats Įstatymas
nė vieno nepateisina prieš Dievą:
"Teisusis gyvas bus savo tikėjimu!"
Chab. 2:4.
12 Įstatymas nėra iš tikėjimo,
bet žmogus, kuris tiki, juo gyvena.
3 Moz. 18:5.
13 Bet Kristus atpirko mus nuo
Įstatymo prakeikimo, pats už mus
pasidarydamas prakeikimu, ka-
dangi 5 Moz. 21:23 parašyta:
"Kiekvienas, kuris prie medžio
kaba, yra prakeiktas,"
14 kad Abraomo palaima tektų
tautoms Jėzuje Kristuje ir taip,
tikėdami, gautume pažadėtosios
Dvasios.
15 Mieli broliai, kalbėsiu žmo-
nėms įprasta kalba, kad ir žmo-
gaus teisėtai padaryto testamento
niekas neatmeta ir nieko prie jo
neprideda.
16 Pažadai buvo duoti Abraomui
ir jo palikuoniui. Tai nereiškia, kad
palikuonims, bet Vienam palikuo-
niui, kuris yra Kristus. 1 Moz. 22:18.
17 Aš noriu pasakyti, kad Dievo
patvirtintas Testamentas nepanai-
kinamas 430 metų vėliau duotu
Įstatymu taip, kad pažadėjimai
nebūtų paverčiami niekais.
18 Jei tėvonystė gaunama
įstatymų keliu, tai ji nebėra iš
pažado. Bet Dievas tai Abraomui
laisvai padovanojo.
19 Koks gi tada Įstatymo tiks-
las? Įstatymas buvo duotas, kad
parodytų, kas yra nuodėmė tol,
kol ateisiąs Palikuonis, kuriam
pažadėjimas buvo skirtas.
Įstatymas buvo angelų perduo-
tas į tarpininko rankas.
20 Tarpininkas nėra vieno tarpi-
ninkas, bet Dievas yra Vienas.
21 Ar tai reiškia, kad Įstatymas
prieštarauja Dievo pažadėjimams?
Apsaugok Dieve! Jei išleidžia-
masis įstatymas suteiktų
gyvybę, tai teisumas iš tikrųjų
ateitų iš Įstatymo.
22 Bet Šventasis Raštas paskelbė
visus pasaulio žmones nuodėminin-
kais, kad visi, kurie tiki į Jėzų
Kristų, gautų pažadėtąjį
palaiminimą.
23 Prieš tikėjimo atėjimą mes bu-
vome Įstatymo saugomi ir laikomi
tikėjimo apreiškimo metui.
24 Taip pasidarė Įstatymas
mūsų auklėtoju Kristui, kad
tikėjimu į Jį, pateisinti būtume.
25 Bet, tikėdami, jau nebeesame
po Įstatymu.
26 Nes, tikėdami į Kristų
Jėzų, jūs visi esate Dievo vaikais!
27 Nes jūs visi, kurie esate į
Kristų pakrikštyti, apsivilkote
Kristumi.
28 Tokiu būdu nebėra nei žydo,
nei graiko, nei vergo, nei laisvojo
ir nei vyro, nei moters, nes jūs esa-
te visi VIENU Jėzuje Kristuje.
29 O jei esate Kristaus, tai esate
Abraomo ainiais ir tėvoniais sulig
pažadėjimu.

4

Kristus Atpalaiduoja Nuo Įstatymo

1 Aš sakau, kad tol, kol tėvonis
tebėra kūdikiu, nėra jokio skirtumo
tarp jo ir vergo, nors jis ir visų
turtų savininku būtų.
2 Bet jis yra po auklėtojais ir
globėjais iki tėvo nustatytų
metų.
3 Taip ir mes, kol tebebuvome
kūdikiais, priklausėme nuo šio pa-
saulio aplinkybių.
4 Bet, kai laikas išsipildė, siuntė
Dievas Savo Sūnų, gimusį iš
moteriškės ir pavestą Įstatymui,

5 kad išvaduotų tuos, kurie po
Įstatymu buvo, kad mes
įgautume sūnų teises.
6 Kadangi jūs esate sūnūs, siuntė
Dievas Savo Sūnaus Dvasios į
jūsų širdis, maldaujančią:
"Abba, Tėve!"
7 Taigi, tu nebeesi vergu, bet
sūnumi. O jei sūnumi, tai ir tėvoniu
per Dievą.
8 Bet tuomet, kai jūs Dievo ne-
pažinote, jūs tarnavote tiems, kurie
esmėje nebuvo dievais.
9 Jei jūs Dievą išpažinote, arba
veikiau, jei Dievas jus išpažino, ko-
dėl jūs vėl grįžtate prie tų
silpnųjų ir vargingųjų šio pa-
saulio dėsnių, kuriems jūs vėl tar-
nauti norite,
10 dėmesį kreipdami į tam
tikras dienas, mėnesius, šventes ir
metus?
11 Aš bijau, kad aš nebūčiau be
reikalo dėl jūsų dirbęs.
12 Mieli broliai, aš prašau jūsų,
būkite bent kaip aš, nes aš esu pa-
sidaręs, kaip jūs. Jūs man nieko pik-
to nepadarėte.
13 Jūs atsimenate, kad aš sirgu-
liuodamas jums pirmąjį kartą
Evangeliją apsakiau.
14 Nežiūrėdami į mano kūno
negaliavimus, jūs manęs nenieki-
note ir neatmetėte, bet priėmėte lyg
kokį Dievo angelą, lyg patį
Jėzų Kristų.
15 Kokie išganytingi jūs tada bu-
vote! Aš galiu paliudyti, kad jūs,
galimu atveju, būtumėte savo akį
išplėšę ir man atidavę.
16 Ar aš pasidariau jūsų priešu,
išdėstydamas jums teisybę?
17 Jie rūpinasi už jus, norėdami
jus nuo manęs atitraukti, kad jūs
jais pasirūpintumėte.
18 Pasirūpinti už ką nors visuo-
met sveikintinas dalykas ir ne tik-
tai tuo metu, kai aš pas jus esu.
19 Mano mylimieji vaikai, aš vėl
kenčiu lyg gimdančiosios skausmus
dėl jūsų tol, kol jūs savyje nebū-
site Kristui vietos suradę.
20 Kaip aš norėčiau dabar pas jus
būti ir pakeisti savo nuomonę apie
jus, kadangi jūsų padėtis man taip
neaiški.
21 Sakykite man, kurie jūs po
Įstatymu norite būti, ar jūs
Įstatymo nepažįstate?
22 Nes parašyta yra, kad Abra-
omas turėjęs du sūnu, vieną iš
tarnaitės, kitą iš laisvosios.
23 Tas, kuris iš tarnaitės gimė,
gimė pagal kūną, o iš laisvosios
gimė sulig pažadu.
24 Tai paimta palyginimui. Dvi
moteri atsovauja dvi sandori.
Viena jų atėjo nuo Synajo kalno,
tai yra Hagara, gimdanti vergystei.
25 Nes Hagara reiškia Arabijoje
Synajo kalną, atitinkantį šių
laikų Jerūzalei, kuri vergauja su
savo vaikais.
26 Bet ta Jerūzalė, kuri augštai
yra, ta yra laisva ir mūsų visų
motina.
27 Nes Ješ. 54:1 parašyta:
"Džiaukis, nevaisingoji, kuri ne-
gimdei, nes vienišosios yra daugiau
vaikų, negu tos, kuri su vyru
gyvena!"
28 Bet jūs, mieli broliai, esate kaip
Izaoko, pažadėjimo vaikai.
29 Kaip tada tas, kuris pagal
kūną gimęs buvo, persekiojo tą,
kuris gimęs buvo pagal Dvasią,
taip yra ir dabar.
30 O ką sako Raštas? "Išvaryk
tarnaitę laukan su jos sūnumi, kad
tarnaitės sūnus nepaveldėtų tė-
viškės kartu su laisvosios sūnumi.
31 Taigi, mieli broliai, mes ne-
esame vergės, bet laisvosios vaikai.

5

Tikinčiųjų Laisvė

1 Kristus mus išlaisvino, kad
laisvi būtume. Tvirtai stovėdami,
nesiduokite vėl įkinkomi į ver-
gystės jungą!
2 Štai, aš, Povilas sakau jums,
jei leisite save apipjaustyti, tai Kris-
tus jums nieko nereiškia.
3 Aš turiu jums pakartotinai
pareikšti, kad tas, kuris leidžiasi
apsipjaustyti, įsipareigoja visą
Įstatymą vykdyti.

4 Taip jūs pametate Kristų, norėdami Įstatymu išsiteisinti, ir prarandate malonę.
5 Nes mes turime vilties Dvasioje, tikėdami susilaukti teisumo.
6 Nes Kristuje nieko nereiškia nei apipjaustymas, nei neapipjaustymas, o tik tikėjimas, kuris meilės darbais apsireiškia.
7 Jūs buvote padarę gerą pažangą. Kas sutrukdė jus tiesos paklausyti?
8 Toks įkalbinėjimas neateina iš to, kuris jus pasišaukė.
9 Mažumas raugo įraugina visą tešlą.
10 Aš pasitikiu Viešpačiu, kad jūs savo nusistatymo nepakeisite ir kad kiekvienas, kuris jus išvedžioja, susilauks savo bausmės, kas jis ir bebūtų.
11 Bet, mieli broliai, jei aš tebeskelbčiau apipjaustymą, tai kodėl turėtų mane dar persekioti? Juk tada pasipiktinimas kryžiumi turėtų pasiliauti.
12 Aš norėčiau, kad jūsų kurstytojai leistų save visiškai išsiromyti.
13 Bet jūs, mieli broliai, esate pašaukti laisvei. Tiktai žiūrėkite, kad laisvę turėdami, savo kūnui visos valios neatiduotumėte, bet pasitarnaukite meilėje vienas kitam.
14 Nes visas Įstatymas suglaudžiamas į vieną sakinį, 3 Moz. 13:18: "Mylėk savo artimą, kaip pats save!"
15 Bet, jei jūs tarpusavyje vienas kitą ėdate ir ryjate, tai žiūrėkite, kad jūs vienas kito nesunaikintumėte.
16 Aš sakau, gyvenkite Dvasioje, tai nepasiduosite kūno geiduliams.
17 Nes kūno geiduliai prieštarauja Dvasiai ir Dvasia eina prieš kūną. Ir tiem nesutariant, jūs nedarote, ko norėtumėte.
18 Bet, jei jūs Dvasios valdomi, tai neesate po Įstatymu.
19 Kūno nusikaltimai lengvai pastebimi: ištvirkimas, nedorumas, pasileidimas,
20 stabų garbinimas, žyniavimas, neapykanta, ginčai, pavydas, rūstybė, vaidas, nesutarimas, susiskaldymas,
21 girtavimas, apsirijimas ir kas tam lygu, apie kuriuos esu iš anksto sakęs ir vėl iš anksto sakau, kad tas, kuris tatai daro, neįsigaus į Dievo karalystę.
22 O Dvasios vaisius yra meilė, linksmumas, ramybė, kantrybė, meilingumas, gerumas, tikėjimas, švelnumas, skaistumas.
23 Tų įstatymai neliečia.
24 Tie, kurie Kristui priklauso, tie yra nukryžiavę savo kūną su geiduliais ir užgaidomis.
25 Jei gyvename Dvasia, tai Dvasia ir elkimės.
26 Negaudykime tuščios garbės, netvirkinkime vienas kito, nepavydėkime vienas kitam!

6

Ką Sėsi, Tą Pjausi

1 Mieli broliai, jei koks žmogus netikėtai patektų į kokią nuodėmę, tai padėkite tokiam savąja lengva širdimi, jūs, kurie Dvasios žmonėmis esate. Bet tu žiūrėk, kad ir tu nesusigundytumei!
2 Vienas kito naštą nešiokite, tai tuo įvykdysite Kristaus Įstatymą.
3 Bet, jei kas tariasi kažkuo esąs, nieku būdamas, tas pats save apsigauna.
4 Kiekvienas teseka savo pasielgimą, ar jis tinkamas ir tada tesididžiuoja savimi, į kitą nežiūrėdamas,
5 nes kiekvienas turės nešioti savo naštą.
6 O tas, kuris pamokomas žodžiu, tas tesidalina savo gerybėmis su mokytoju.
7 Neapsirikite, iš Dievo negalima tyčiotis. Nes ką žmogus pasės, tą jis ir pjaus.
8 Kas kūnu sėja, tas kūnu pjaus pražūtį. Kas Dvasia sėja, tas Dvasia susilauks amžinojo gyvenimo.
9 Nepailskime gera darydami,

nes ateis laikas, kai pjausime be
paliovos.
10 Todėl gera darykime visiems,
kol laiko turime, ypatingai tiems,
kurie to paties tikėjimo yra.
11 Štai, kokiomis didelėmis rai-
dėmis aš rašau jums savo ranka!
12 Tie, kurie išviršiniai pasirodyti
nori, verčia jus apsipjaustyti, kad
tik jie dėl Kristaus kryžiaus ne-
būtų persekiojami.
13 Nes jie nevykdo Įstatymo,
nors apsipjaustę yra. Jie tik nori,
kad jūs apsipjaustytute, kad jie
jūsų kūnu pasigirti galėtų.
14 Kad tik man nereikėtų kuo
girtis, išėmus kryžiumi Viešpaties
Kristaus, kuriuomi man pasaulis
buvo nukryžiuotas, o aš pasauliui.
15 Nes nei apipjaustymas, nei
neapipjaustymas neturi jokios
reikšmės, o tik naujas sutvėrimas.
16 Ir visiems, kurie laikosi šių
nuostatų ir Dievo Izraeliui tebū-
nie ramybė ir gailestingumas.
17 Pagaliau, tegu niekas manęs
daugiau nebevargina, kadangi aš
savo kūnu Jėzaus žymes nešioju.
18 Malonė mūsų Viešpaties Jė-
zaus Kristaus, mieli broliai, tebūnie
su jūsų dvasia! Amen.

ŠVENTOJO POVILO GROMATA EFĖZIEČIAMS

1

Palaima, Padėka, Malda

1 Povilas, Jėzaus Kristaus apaš-
talas Dievo valia, šventiesiems
Efėze ir tikintiesiems Jėzuje
Kristuje:
2 Malonė tebūnie jums ir ra-
mybė nuo Dievo, mūsų Tėvo ir
Viešpaties Jėzaus Kristaus.
3 Pašlovintas teesie Dievas ir
Tėvas, mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus, kuris mus per Kristų yra
palaiminęs visokiomis dangiškomis
dovanomis.
4 Nes per Jį Jis išsirinko mus,
kol dar pasaulio pamatai nebuvo
padėti, kad mes Jo akivaizdoje
šventi ir nepapeiktini būtume.
5 Savo meile padarė Jis mus Savo
sūnumis per Jėzų Kristų, kaip
tai Jam Savąja valia įgyvendinti
patiko
6 Savo didingosios malonės
šlovei, kuria Jis mus apdovanojo per
Savo Mylimajį,
7 kurio krauju mes atpirkti, ku-
rio malonės turtingumu atleistos
mūsų nuodėmės,
8 kuris mus apsčiai apdovanojo
visokia išmintimi ir sumanumu.
9 Nes Dievui patiko mus supa-
žindinti su Savo valia, numatyta Jė-
zuje Kristuje,
10 kuri būtų įgyvendinta laikui
pribrendus, viską pavedant kartu,
kas danguje ir kas žemėje Kristaus
vadovybei,
11 kuris viską susidėsto taip,
kaip Jis nori, mus išsirinkdamas su-
lig Savąja valia,
12 kad mes pasitarnautume Jo
didybės šlovei, mes, kurie viltį
Kristuje turėjome.
13 Ir jūs esate Jame, kurie girdė-
jote tiesos žodį, būtent, išganymo
Evangeliją ir esate Jam užant-
spauduoti, įtikėdami, Šventąja
Dvasia, kuri pažadėta buvo,
14 kuri mums užtikrina, kad mes
susilauksime to, ką Dievas paža-
dėjo ir paliudyja, kad Jis jus išlais-
vins būti Jo žmonėmis ir Jo šlovei
liaupsinti.
15 Dėl to, išgirdęs apie jūsų
tikėjimą į Jėzų, Viešpatį, ir
apie jūsų meilę šventiesiems,
16 aš nepalioviau dėkoti už jus,
prisimindamas jus savo maldose,
17 prašydamas Dievo, mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus, kad
šlovingasis Tėvas duotų jums iš-
minties ir apreiškimo Dvasią, kad
Jį geriau pažintumėte.
18 Taip pat prašau, kad jūsų šir-
dies akys būtų apšviestos, kad jūs
pamatytumėte, kokiai vilčiai Jis jus
pasišaukęs ir kokią didingą šlovę
Jis šventiesiems paskyręs yra,
19 kaip Jo nepaprasta galybė vei-
kia mumyse, kurie tikime. Tai yra
ta pati galia,
20 kuria Jis veikia Kristuje, pri-
keldamas Jį iš numirusių ir pa-
sodindamas Jį Savo dešinėje
danguje,
21 augščiau už visokią valdžią,
vyriausybę, galybę, viešpatavimą
ir visa, ką tik būtų galima su-
minėti, netik šitame, bet ir būsi-
majame pasaulyje,
22 ir padėjo viską po Jo kojomis
ir paskyrė Jį visame galva
Bažnyčios,
23 kuri yra Jo kūnas, visa ką
atpildanti pilnybė.

2

Gyvenimas Kristuje

1 Ir jūs buvote mirę savo nusi-
kaltimais ir nuodėmėmis,
2 kuriose jūs anksčiau gyvenote
šio pasaulio sąlygomis, būdami
užvaldyti šiame pasaulyje laisvai
siaučiančio galiūno, kuris šiuo metu

galingai pasireiškia per nepaklus-
niuosius vaikus.
3 Savo laiku ir mes taip gyve-
nome savo kūno pageidimais, pa-
klusdami savo kūnui ir protui, o
buvome ir kerštingi iš prigimties,
kaip ir visi kiti.
4 Bet Dievas, kuris yra turtingas
Savo gailestingumu iš Savo didžio-
sios meilės, kuria Jis mus mylėjo,
5 padarė ir mus gyvais kartu su
Kristumi, kai mes numirę buvome,
nes iš malonės jūs esate išgelbėti.
6 Jis mus kartu prikėlė su Juomi
ir perkėlė mus į dangiškąjį gy-
venimą Jėzuje Kristuje,
7 kad ateinančiais laikais pa-
rodytų Savo didžiosios malonės
turtingumą mums išreiškiamu
gerumu per Jėzų Kristų.
8 Nes iš malonės esate išganyti,
tikėdami, ir tai ne iš savęs, tai esti
Dievo dovana,
9 ir ne iš darbų, kad kas nors
nepasigirtų.
10 Mes esame Jo sutverti Jėzuje
Kristuje geriems darbams, kuriuos
Dievas mums iš anksto numatė, kad
mes tuos atliktume.
11 Atsiminkite todėl, kad jūs
anksčiau buvote pagonys kūno at-
žvilgiu ir rankomis apipjausty-
tieji vadino jus neapipjaustytaisiais.
12 Tuomet jūs buvote be Kristaus,
lyg nepiliečiai Izraelyje, be teisių
į Sandoros pažadėjimus ir vilties
neturėdami, jūs buvote be Dievo
šiame pasaulyje.
13 Bet dabar su Kristumi jūs es-
ate artimi, kurie buvote prieš tai to-
limi ir taip esate padaryti per
Kristaus kraują.
14 Nes Jis yra mūsų Ramybė,
kuri nuardė tvorą, vieną iš
dviejų padarydamas ir Savo kūnu
panaikindamas priešingybę.
15 Savo kūnu Jis pašalino
Įstatymą, susidedantį iš
įsakymų ir nuostatų, iš dviejų
vieną žmogų padarydamas ir
taiką atstatydamas,
16 kad abu suderintų su Dievu
į vienetą per kryžių, kuriuomi
Jis panaikino priešingumus.
17 Jis atėjo ir skelbė taiką per
Evangeliją, jums, kurie toli ir
jums, kurie arti buvote.
18 Per Jį mes galime, ir vieni ir
kiti, prieiti prie Tėvo ta pačia
Dvasia.
19 Tai reiškia, kad jūs nebeesate
svetimi ir ateiviai, bet esate lygia-
teisiai su šventaisiais ir Dievo šei-
mos nariais,
20 pastatyti ant apaštalų ir
pranašų pamatų, kurių ker-
tiniu akmeniu yra Jėzus Kristus,
21 ant kurio sustatytas visas pas-
tatas užauga į šventovę
Viešpatyje,
22 ant kurio ir jūs kartu statomi
esate, kad būtumėte gyvenamai-
siais namais, kuriuose Dievas Savo
Dvasia gyventų.

3

Povilo Paskirtis

1 Dėl to aš, Povilas, esu kalinys
už jus, kurie neesate žydai,
2 kadangi jūs girdėjote, jog Die-
vas nusprendė Savąja malone su-
teikti man tas meilės pereigas jūsų
atžvilgiu.
3 Ir šita paslaptis man buvo
apreikšta, kaip aš esu jums tru-
putį apie tai rašęs.
4 Skaitydami, jūs pastebėsite,
kad aš suprantu Kristaus
paslėptąją teisybę,
5 kuri nebuvo apreikšta anksty-
vesnėms žmonių kartoms, kaip ji
dabar yra jo šventiesiems apašta-
lams ir pranašams per Dvasią,
6 būtent, kad per Evangeliją
tautos su žydais dalinasi Dievo pa-
laiminimais ir pažadėjimais Jėzuje
Kristuje, būdami sąnariais to pa-
ties kūno.
7 Dievas suteikė man Savo di-
džiąja galybe malonės dovaną
būti Evangelijos tarnu,
8 man visų šventųjų ma-
žiausiajam skirta malonė skelbti
tautoms Kristaus neištiriamus
turtus,
9 ir išdėstyti, kaip Dievas Savo
paslėptus nutarimus įgyvendina,

kurie nuo amžių Jame nežinomi
buvo, kuris viską yra sutvėręs,
10 kad per bažnyčią visokeriopa
Viešpaties išmintis dangiškiesiems
valdovams ir galiūnams apreikšta
būtų,
11 kaip Dievas Savo amžinąjį
nutarimą įgyvendina per mūsų
Viešpatį Jėzų Kristų,
12 per kurį, tikėdami į Jį,
turime drąsos eiti prie Jo visu
pasitikėjimu.
13 Todėl aš prašau jūsų nenusiminti dėl to, kad aš sielvartauju
dėl jūsų, kas jums garbę sudaro.
14 Dėl to aš klaupiuos prieš
Tėvą,
15 nuo kurio kiekviena šeima
danguje ir žemėje gauna savo
vardą,
16 kad Jis jums jėgų suteiktų
ir iš vidaus sustiprintų sulig Jo
šlovės turtingumu,
17 kad Kristus apsigyventų
jūsų širdyse per tikėjimą ir jūsų
meilė giliai šaknis įleistų ir tvirtai nusistovėtų,
18 kad suprastumėte su visais
šventaisiais Kristaus meilės apimtį, ilgį, kilnybę ir gilybę
19 ir išpažintumėte, jog Kristų
mylėti kur kas daugiau reiškia, negu
viską žinoti, kad atpildyti būtumėte visokiausia Dievo malone.
20 O dabar tam, kuris neapsakomai daugiau gali padaryti, negu mes
prašome ir įsivaizduojame, sulig
jėgomis, kurios veikia mumyse,
21 tebūna garbė bažnyčioje ir Jėzuje Kristuje visiems laikams per
amžių amžius! Amen.

4

Šventoji Vienybė

1 Taip aš raginu jus, būdamas
Viešpaties kaliniu, pasielgti sulig
pareigomis, kurioms jūs pašaukti
esate,
2 visu nuolankumu, švelnumu ir
kantrumu, sutikdamas vienas su
kitu meilėje.
3 Išlaikykite vienybę Dvasioje
taikingumo ryšiais, kūną su
Dvasia,
4 kaip jūs vienai vilčiai pašaukti
buvote.
5 Tėra vienas Viešpats, vienas
tikėjimas, vienas krikštas,
6 vienas Dievas ir Tėvas visų,
virš visų ir per visus.
7 O malonė mūsų kiekvienam
yra duota taip, kaip Kristus yra ją
numatęs mums dovanoti.
8 Todėl pasakyta Ps. 68:19 "Užžengdamas augštyn, Jis apkalė kalėjimą ir suteikė dovanų
žmonėms."
9 Jei Jis užžengė augštyn, tai
reiškia, kad Jis pirma buvo nužengęs žemyn į žemiausias žemės
vietoves.
10 Tas, kuris užžengė, yra tas
pats, kuris užžengė viršum visų
dangų, kad Jis viską pripildytų Savo pilnybe.
11 Kai kuriuos Jis įstatė būti
apaštalais, kai kuriuos pranašais,
kai kuriuos evangelistais, kai kuriuos ganytojais, kai kuriuos
mokytojais,
12 kad šventieji būtų ištobulinti
pasitarnavimo uždaviniams, kad
Kristaus kūnas būtų atstatytas,
13 kol mes visi susitiksime vienu
tikėjimu ir Dievo Sūnaus išpažinimu, subręsdami tikrais vyrais ir
pasiekdami Kristaus pilnybės lygio,
14 kad daugiau nebebūtume vaikais ir visokių mokslų vėjai
mūsų neblaškytų, kuriais jie mus
mėgina pagauti ir išvedžioti.
15 Bet ieškokime tiesos meilėje ir
aukime Jame visais atžvilgiais,
Kristuje, kuris yra galva,
16 iš kurio visos kūno dalys sujungtos ir suderintos, meilėje savaip auga ir visą kūną atsistato.
17 Todėl sakau, įspėdamas jus
Viešpatyje, kad nebesielgtumėte
taip, kaip pagonys elgiasi savo proto
menkystėje,
18 kurių protas aptemęs yra,
širdis užkietėjusi ir kurie savo nežinojimu atitolo nuo dieviškojo
gyvenimo,
19 kurie pasileido, nesusivaldy-

dami, pasimetė į visokius nepa-
dorumus, būdami pilni godumo.
20 Bet jūs to iš Kristaus
neišmokote.
21 Jei jūs kitaip girdėjote ir Jo pa-
mokyti esate tikrosios tiesos
Kristaus,
22 tai atsisakykite senojo žmo-
gaus gyvenimo pobūdžio, kad ap-
gaulingomis užgaidomis nebūtumėte
sužlugdyti.
23 Ir atsinaujinkite savo nusista-
tymu naujoje Dvasioje,
24 apsivilkdami naujuoju žmo-
gumi, kuris sutvertas pagal Dievą,
teisume ir tiesos šventume.
25 Todėl venkite melagysčių ir
kalbėkite tiesą vienas su kitu, ka-
dangi mes tarpusavyje visi
sąnariais esame.
26 Pykdami, nenusidėkite. Ne-
duokite saulei nusileisti ant jūsų
rūstybės.
27 Nepalikite šetonui jokios
vietos.
28 Kuris vogdavo, tas tegu ne-
bevagia ir teužsidirba savo ran-
komis, kad turėtų ką ir su
vargstančiu pasidalinti.
29 Neįsileiskite į bjaurias kal-
bas. Kalbėkite tik tai, kas nau-
dinga, gera ir klausytoją
pamokytų.
30 Neraudinkite Dievo Švento-
sios Dvasios, kuria esate atžymėti
atpirkimo dienai.
31 Venkite visokių kartėlių,
rūstybių, užsigavimų, iškolio-
jimų, pasityčiojimų su visokiais
piktumais.
32 Būkite meilingi ir nuoširdūs ir
atleiskite vieni kitiems, kaip Dievas
Kristuje jums atleido.

5

Šviesos Vaikai

1 Būkite Dievo sekėjais, kaip Jo
mylimieji vaikai.
2 Gyvenkite mailėje taip, kaip
Kristus jus mylėjo ir pats už mus
atsidavė dovanai, pasiduodamas
Dievo saldžiam kvapui.
3 O kekšystės, visokios nedo-
rybės ir godo jūsų tarpe ir minėta
neturėtų būti, kaip šventiesiems
pridera.
4 Jums taip pat netinka vartoti
begėdiškų žodžių, pliauškėti
nesąmonių ir neužsiimti štukų
krėtimu, bet verčiau dėkojimu.
5 Jūs turite žinoti, kad kekšinin-
kai, nedorėliai ar godišiai neturės
dalies Kristaus ir Dievo karalystėje.
6 Tegul niekas jūsų neišve-
džioja tuščiais žodžiais. Nes dėl to-
kių užeina Dievo kerštas ant tų,
kurie Dievo neklauso.
7 Todėl ir nedraugaukite su
tokiais.
8 Nes anksčiau jūs buvote tam-
sybėje, bet dabar esate Viešpaties
šviesa ir todėl gyvenkite, kaip
šviesybės vaikai.
9 Nes šviesos vaisius susideda iš
visokio gerumo, tiesumo ir tiesos
10 ir nustatykite, kurie iš tų
Viešpačiui patinka.
11 Neįsivelkite į nevaisin-
guosius tamsybės darbus, bet ver-
čiau juos pasmerkite.
12 Gėda apie tai ir kalbėti, ką
tokie, pasislapstydami daro.
13 Nes viskas išeina aikštėn, kas
šviesos pagaunama.
14 O kas iškelta švieson, aiškiai
regima ir todėl sakoma: "Pabuski
tu, kuris miegi, kelkis iš numiru-
siųjų, tai Kristus tave apšvies."
15 Todėl vaikščiokite, apsidairy-
dami, ne kaip neišmintingi, bet kaip
išmintingi,
16 gerai išnaudodami laiką, nes
dienos yra piktos.
17 Nebūkite neišmanėliais, bet
pasistenkite suvokti Dievo valią.
18 Neapsigerkite vynu, iš ko
bjaurūs nusidėjimai kyla, bet būkite
papildyti Dvasia,
19 kalbėdami tarpusavyje psal-
mėmis, liaupsės ir dvasiškomis
giesmėmis giedodami ir visa širdimi
šlovindami Viešpatį,
20 dėkodami visuomet už viską
Dievui, Tėvui, vardan mūsų Vieš-
paties Jėzaus Kristaus,
21 pasiduodami vienas kitam
Kristaus baimėje.

22 Moterys, būkite pasidavusios
savo vyrams, kaip Viešpačiui.
23 Nes vyras yra galva moters,
kaip Kristus yra galva Savo surin-
kimo ir Jis yra Savojo kūno
išganytojas.
24 Kaip surinkimas paduotas
Kristui, taip ir moterys yra paduo-
tos visame kame savo vyrams.
25 Jūs vyrai, mylėkite savo
žmonas taip, kaip Kristus mylėjo
Savo surinkimą ir pats už jį
atsidavė,
26 kad jį pašventintų žodyje
vandeniu apvalytą,
27 kad Jis Sau pasistatytų šlo-
vingą surinkimą be dėmės ir
raukšlo ar ką nors tokio, bet kad
būtų šventas ir nepeiktinas.
28 Taip turi ir vyrai savo žmonas
mylėti, kaip savo pačių kūnus.
Kuris savo žmoną myli, tas pats
save myli.
29 Nes niekas niekuomet nėra
neapkentęs savo kūno, bet jį pe-
nėjęs ir prižiūrėjęs, kaip Viešpats
Savąjį surinkimą.
30 Nes mes esame Jo kūno
sąnariai, iš Jo kūno ir Jo kaulų.
31 Todėl paliks žmogus savo
tėvą ir motiną ir glausis prie savo
žmonos ir juodu bus vienas kūnas.
32 Tai yra didelė paslaptis, aš
kalbu apie Kristų ir Bažnyčią.
33 Todėl ir jūsų kiekvienas te-
myli savo žmoną taip, kaip pats
save. Bet žmona tesibijo vyro.

6

Tėvai Ir Vaikai

1 Vaikai klausykite savo gimdy-
tojų Viešpatyje, nes tai yra jūsų
pareiga.
2 "Gerbk savo tėvą ir
motiną" tai pirmasis įsakymas
su pažadu,
3 "kad tau gerai pasisektų ir tu
ilgai gyventumei žemėje."
4 O, jūs tėvai, neerzinkite savo
vaikų, bet auklėkite juos visu
drausmingumu Viešpaties
paklusnumui.
5 Jūs, tarnai, klausykite savo
darbdavių su baime ir drebėjimu
visa savo širdies ištikimybe, lyg tai
būtų Kristui,
6 ne tiktai dėl akių, žmonėms
pataikaudami, bet, kaip Kristaus
tarnai, iš širdies vykdydami Dievo
valią.
7 Gera valia tarnaukite lyg Vieš-
pačiui, o ne žmonėms
8 ir žinokite, kad, ką kiek-
vienas bus padaręs, tai jis ir susi-
lauks iš Viešpaties, ar jis būtų
vergas, ar laisvasis.
9 O, jūs darbdaviai, taip pat pa-
sielkite su jais, liaukitės grasin-
dami, kadangi ir jūs turite Viešpatį
danguje, neatsižvelgiantį į
asmenybę.
10 Galų gale, būkite tvirti Vieš-
patyje ir galingi Jo tvirtumu.
11 Apsiginkluokite Dievo šar-
vais, kad apsidraustumėte nuo
suktų velnio užpuldinėjimų.
12 Nes mes ne tik kovojame su
kūnu ir krauju, bet su galiūnais, val-
dovais ir valdytojais šio pasaulio,
kurie tamsybėje viešpatauja su pik-
tomis dvasiomis po dangumi.
13 Todėl apsiginkluokite visais
Dievo ginklais ir apsiginkite, kai
piktoji diena ateis ir kad visomis jė-
gomis kovodami, išsilaikytumėte.
14 Tad apsijuoskite savo strėnas
tiesa ir apsišarvuokite teisybės
ginklais.
15 Ir vis kurpėti, būkite pasiruošę
pranešti taikos Evangeliją.
16 O svarbiausia, pasiimkite
tikėjimo skydą, su kuriuo išgesin-
site visas piktojo ugningąsias
strėles.
17 Taip pat pasiimkite išganymo
šalmą ir Dvasios kalaviją, tai yra
Dievo žodį.
18 Ir prašykite visuomet mal-
domis ir maldavimais Dvasioje, be
paliovos budėdami ir melsdami už
visus šventuosius
19 ir už mane, kad man duota
būtų visu drąsumu atverti
burną ir apsakyti paslaptis
Evangelijos,
20 kurios pasiuntinys aš esu su-
kaustytas grandinėmis, kad aš

skelbčiau, kaip aš norėčiau skelbti.
21 Bet, kad jūs žinotumėte, kaip
man sekasi ir ką aš veikiu, apie
tai praneš jums mano mielasis brolis
ir ištikimasis tarnas Viešpatyje
Tychikus,
22 kurį aš siunčiau pas jus, kad
praneštų, kaip man sekasi ir kad
atgaivintų jūsų širdis.
23 Ramybė broliams ir meilė su
tikėjimu nuo Dievo, Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus!
24 Malonė jums visiems, kurie
mylite Viešpatį Jėzų Kristų be
paliovos! Amen. (Parašyta iš Romos efėziečiams per Tychikų)

ŠVENTOJO POVILO GROMATA FILIPIEČIAMS

1

Dėkingumas Ir Malda

1 Povilas ir Timotiejus, Jėzaus
Kristaus du tarnu, visiems šventie-
siems Kristuje Jėzuje Filipuose gy-
venantiems, kartu su vyskupais ir
padėjėjais.
2 Malonė jums ir ramybė nuo
Dievo, mūsų Tėvo ir Viešpaties
Jėzaus Kristaus.
3 Aš dėkoju savam Dievui kas
kartą, jūsų atsimindamas,
4 visose maldose su džiaugsmu
už jus besimelsdamas,
5 už tai, kad jūs padėjote man su
Evangelija nuo pirmosios dienos iki
dabar
6 visu pasitikėjimu, kad tas, ku-
ris jumyse pradėjo tą darbą, tas
jį ir užbaigs iki dienai Jėzaus
Kristaus.
7 Man lengva taip apie jus gal-
voti, kadangi aš jus savo širdyje
turiu šiame kalėjime ir laisvėje skel-
biant Evangeliją ir jūs su manimi
esate kartu tos pačios malonės
dalyviai.
8 Nes Dievas yra mano liudinin-
kas, kad aš jūsų visų išsiilgstu
iš savo širdies gelmių Kristuje
Jėzuje.
9 Todėl aš ir meldžiu, kad jūsų
meilė augtų ir stiprėtų pažinimu
ir visokia patirtimi,
10 kad pasirinktumėte, kas ge-
riausia, kad būtumėte aiškaus nusi-
statymo ir nebartini iki Kristaus
dienos,
11 papildyti teisybės vaisiais per
Jėzų Kristų Dievo garbei ir
liaupsei.
12 Bet aš turiu jums pasakyti,
mieli broliai, kad tai, kas su manim
atsitiko, tuo labiau Evangelijos pra-
platinimui pasitarnavo.
13 Nes visi šiuose teismo rū-
muose su visais kitais žino, kad aš
esu apkaltas dėl to, kadangi tar-
nauju Kristui.
14 Ir didžioji dalis brolių Vieš-
patyje tuo būdu, matydami mane
sukaustytą, tuo labiau
įsidrąsino be baimės žodį
skelbti.
15 Kai kurie apsako Kristų iš
pavydo ir užsigavimo, bet kiti tai
daro gera valia.
16 Šie apsako Evangeliją iš
meilės, žinodami, kad aš čia patal-
pintas Evangelijai apginti,
17 anie, bet skelbia Evangeliją
iš užsigavimo, nesąžiningai, be
aiškaus nusistatymo, galvodami
mano pančius sunkesniais padaryti.
18 Ar svarbu? Kad tik Kristus
skelbiamas bet kuriuo būdu, ar
dėl akių, ar gryna sąžine, aš
džiaugiuos tuo, aš džiaugsiuos tuo
ir ateityje.
19 Nes aš žinau, kad jūsų mal-
dos ir Jėzaus Kristaus Dvasia padės
mano išganymui.
20 Aš laukiu, išsiilgęs, ir turiu vil-
ties, kad jokiu būdu nebūsiu sugė-
dintas, bet kaip visuomet, taip ir
dabar, turėsiu drąsos Kristų
viešai išaugštinti savo kūnu, ar tai
būtų gyvybe, ar mirtimi.
21 Nes Kristus yra mano gyvas-
tis, mirtis mano laimėjimas.
22 Bet, kadangi gyvenimas kūnu
duoda galimybės vaisių atnešti, tai
nežinau, katrą pasirinkti.
23 Aš esu lyg pakabintas tarpe
dviejų. Aš norėčiau atsiskirti ir
būti su Kristumi, kas žymiai geriau
būtų,
24 bet dėl jūsų turėčiau pasilikti
dar kūne,
25 nes esu įsitikinęs, jei pasilik-
siąs, tai būsiąs su jumis visais
jūsų pažangai ir jūsų džiaugs-
mui tikėjime,
26 kad jūs didžiai pasigirti galė-
tumėte Jėzuje Kristuje mano
sugrįžimu pas jus.
27 Tik pasilikite taip, kaip dera

tiems, kurie laikosi Evangelijos, kad
aš atėjęs matyčiau, ar kitur būdamas girdėčiau, jus esančius vieningos dvasios ir kovojančius už Evangelijos tikėjimą kartu su mumis.
28 Ir jokiu būdu nesileiskite savo
priešų išgąsdinami, nes jiems tai būtų žlugimo ženklas, bet jums išganymas, kuris ateina iš Dievo.
29 Nes jums yra malonė duota dėl
Kristaus ir vienu ir kitu atveju, kad ne tik į Jį tikėtumėte, bet dėl Jo ir kentėtumėte,
30 kovodami tą pačią kovą,
kurią jūs matėte mane kovojant ir dabar apie tai girdite.

2

Gyvenimas Krisaus Pavyzdžiu

1 Jei turite kokių paraginimų
Kristuje, paguodos meilėje, draugystės Dvasioje, nuoširdžios meilės ir pasigailėjimo,
2 tai padarykite mano
džiaugsmą tobulą, būdami vienos minties, tos pačios meilės, to paties nusistatymo ir vienos sielos.
3 Nieko nedarykite nesantaikoje
arba tik dėl tuščios garbės, bet pasižemindami, vertinkite vieni kitus augščiau už save.
4 Ir kiekvienas težiūri ne tiktai
savo naudos, bet ir kitų.
5 Kiekvienas tebūna tokio nu-
sistatymo, kaip ir Kristus buvo,
6 kuris, būdamas dieviškos pri-
gimties, nesisavino lygių teisių su Dievu,
7 bet pasimažindamas Save,
priėmė tarno pobūdį ir pasidarė Save lygiu visiems žmonėms.
8 Jis pasižemino ir liko paklus-
nus ligi mirties, net ligi kryžiaus mirties.
9 Todėl Dievas Jį augštai iškėlė,
duodamas Jam vardą, kilnesnį už visus vardus,
10 kad Jėzaus vardan lenktųsi
visi keliai danguje, žemėje ar po žeme
11 ir visi liežuviai pripažintų
Jėzų Kristų esantį Viešpatį, Dievo mūsų Tėvo garbei.
12 Taigi, mylimieji, kaip jūs vi-
suomet paklusnūs buvote, ne tik man pas jus esant, bet labiau man pas jus neesant, taip pasirūpinkite su baime ir su drebėjimu savo išganymu.
13 Nes Dievas duoda jums abu, ir
troškimą ir jo įgyvendinimą Savo paties pasitenkinimui.
14 Viską darykite nemurmė-
dami ir neabejodami,
15 kad jūs būtumėte be prie-
kaištų nekaltais Dievo vaikais ir nebaustini sugedusios ir iškrypusios žmonių kartos tarpe, šviesdami lyg švieselės pasaulyje,
16 tvirtai prisilaikydami gyvasties
žodžio, kad aš galėčiau pasigirti Kristaus dieną, jog ne be reikalo tiek vargo ir pastangų įdėjęs.
17 Jei aš turiu būti išliejamas kaip
jūsų liejamoji auka Dievo garbei jūsų tikėjimu, tai aš džiaugiuos ir džiaugiuos su jumis visais.
18 Dėl to jūs turite džiaugtis ir
džiaukitės kartu su manimi.
19 Aš pasitikiu Viešpačiu, kad aš
netrukus galėsiąs Timotiejų pas jus atsiųsti, kad ir aš pasidžiaugčiau, išgirdęs, kaip jums sekasi.
20 Nes aš neturiu nė vieno, kuris
būtų vienos minties su manimi, kuris taip nuoširdžiai už jus pasirūpintų.
21 Nes jie visi ieško savo naudos
ir ne to, kas Kristaus yra.
22 Bet jūs žinote, kad jis yra pa-
sitarnavęs Evangelijai, man tarnaudamas, kaip sūnus savo tėvui tarnauja.
23 Šitą aš ketinu jums tuojau
atsiųsti, kai tik paaiškės mano paties byla.
24 Aš turiu vilties Viešpatyje ga-
lėsiąs ir pats netrukus atvykti.
25 Bet aš manau, kad man reikės
pas jus pasiųsti brolį Epafroditą, kuris yra mano pagalbininkas, bendradarbis, padėjėjas ir jūsų pasiuntinys,
26 nes jis yra jūsų išsiilgęs ir sie-
lojasi dėl to, kad jūs esate apie jo ligą išgirdę.
27 O jis ir buvo iš tikrųjų su-
sirgęs ir arti prie mirties. Bet Die-

vas pasigailėjo jo ir kartu taip pat
ir manęs, kad nebūčiau kankinamas
vieno liūdno atsitikimo po kito.
28 Todėl aš siųsiu jį kuo grei-
čiau, kad jūs jį pamatę, vėl prasi-
džiugtumėte, o ir aš taip
neliūdėčiau.
29 Taigi, priimkite jį Viešpatyje
su visu džiaugsmu ir atiduokite
visą pagarbą tokiam žmogui.
30 Nes dėl Kristaus darbo jis ne-
gailėjo savo gyvybės ir jūsų vie-
toje, man pasitarnaudamas, buvo
atsidūręs savo gyvybės pavojuje.

3

Tikrasis Teisumas

1 Vis dėlto, mieli broliai,
džiaukitės Viešpatyje! Man negai-
la jums pakartotinai tą patį ra-
šyti, kad tik jums lengviau būtų
įsisąmoninti.
2 Apsisaugokite nuo šunų,
piktųjų darbuotojų, nuo tų,
kurie tik savo kūną teapsipjausto!
3 Nes mes esame tikruoju api-
pjaustymu, kurie mes Dievui Jo
Dvasioje tarnaujame ir Jėzumi Kris-
tumi giriamės, kūnu nepasitikėdami,
4 nors aš ir galėčiau kūnu pasi-
tikėti. Jei kas galvoja, galįs kūnu
pasitikėti, tai aš tuo labiau galėčiau,
5 kuris aš aštuntąją dieną
buvau apipjaustytas, būdamas
izraelitas, iš Benjamino giminės,
žydas iš žydų, įstatymus laikąs
farizietis,
6 uolus Bažnyčios persekioto-
jas, prieš įstatymus niekuo
nenusikaltęs.
7 Bet tai, ką aš laikiau laimė-
jimu, buvo man nuostolis Kristaus
atžvilgiu.
8 Nes visa tai aš laikau nuostoliu
Jėzaus Kristaus didybės pažinimo
atžvilgiu, paskaitydamas tai šiukš-
lėmis, kad tik laimėčiau Kristų,
9 kad būčiau rastas Jame ne sa-
vuoju teisumu iš Įstatymo, bet iš
tikėjimo į Kristų, būtent, iš tei-
sumo, ateinančio iš Dievo, pasi-
remiant tikėjimu.
10 Aš noriu pažinti Jį ir galybę
Jo prisikėlimo ir paragauti Jo ken-
tėjimų ir mirti, kaip Jis,
11 su ta viltimi, kad ir aš būčiau
prikeltas su kitais mirusiaisiais,
12 ne kad, lyg jau būčiau tobulas
ir tai užsitikrinęs, bet aš to siekiu,
kad pasiekčiau, kadangi esu Jėzaus
Kristaus pagautas.
13 Mano broliai, aš tariuos, tai dar
nepagavęs. Bet sakau tik tiek, kad
noriu užmiršti tai, kas praėjo ir
siekti to, kas prieš akis yra,
14 nustatytojo tikslo, tos dangiš-
kosios brangenybės, Dievo pasišau-
kimo Jėzuje Kristuje.
15 Kiek mūsų būtų tokio to-
bulumo, pasilikime vienos minties.
Bet, jei jūsų nuomonė skirtųsi
kuriuo nors atžvilgiu, tai Dievas
jums tai apreikš.
16 Tik ženkime pirmyn sulig iki
šiol padaryta pažanga.
17 Sekite mane, mieli broliai, ir
žiūrėkite į tuos, kurie elgiasi
mūsų pavyzdžiu.
18 Nes daugelis vaikščioja kaip
priešai Kristaus kryžiaus, apie ku-
riuos aš esu jums jau minėjęs ir da-
bar vėl su ašaromis kartoju,
19 kurių kelias veda į pra-
žūtį, kuriems Dievu yra jų pil-
vas, kurių savigarba yra tik viena
gėda, kurie gyvena tik šiuo pasauliu.
20 Mūsų namai yra danguje, iš
kurio mes laukiame Išganytojo
Viešpaties Jėzaus Kristaus,
21 kuris pakeis mūsų pragaiš-
tingąjį kūną tąja galia, kuria
Jis viską Sau gali pavesti, į
kūną, panašų į Jo šviesybės
kūną.

4

Vienybė Ir Džiaugsmas Viešpatyje

1 Taigi, mano mielieji ir išsi-
ilgtieji broliai, mano džiaugsme ir
mano vainike, pasilikite, mano my-
limieji, tvirti Viešpatyje!
2 Evodiją prašau ir Sintychę
prašau susitarti Viešpatyje.
3 Bet aš tavęs taip pat prašau,
mielasis talkininke, padėti joms,
kuriedvi su Klemensu ir kitais pa-

galbininkais kovojo dėl Evangelijos, kurių vardai užrašyti gyvasties knygoje.
4 Džiaukitės Viešpatyje visada, ir vėl sakau džiaukitės!
5 Savo taurumu būkite visiems žmonėms žinomi. Viešpats yra arti!
6 Nesikankinkite rūpesčiais, bet visais reikalais kreipkitės maldomis, prašymais ir maldavimais į Dievą, Jam dėkodami.
7 O ramybė Dievo, kuri viršyja visokį išmanymą, tesaugoja jūsų širdis ir mintis Jėzuje Kristuje!
8 Pagaliau, mieli broliai, pamąstykite apie tai, kas teisinga, kas garbinga, kas teisu, kas skaistu, kas miela, kas gerą vardą turi, ar tai dorybė, ar tai verta pagarbos.
9 Ką tik jūs išmokote, ar gavote, girdėjote iš manęs, ar matėte pas mane, tai darykite ir ramybės Viešpats bus su jumis.
10 Bet aš labai prasidžiugau Viešpatyje, kad jūs iš naujo pradėjote už mane rūpintis, nors jūs ir šiaip už mane rūpinotės, kai sąlygos buvo nepalankios.
11 Aš to nesakau, kad man ko trūktų, nes aš pripratau pasitenkinti tuo, ką turiu.
12 Aš žinau ką reiškia skursti, aš žinau, ką reiškia visko apsčiai turėti. Aš išmokau būti patenkintu, alkanas ir sotus būdamas, vargdamas ir turtingai gyvendamas.
13 Aš galiu viską daryti Jame, kuris mane stiprų padaro.
14 Jūs gerai padarėte, pasidalindami mano vargais.
15 Be to, kaip jūs filipiečiai žinote, nuo pirmųjų Evangelijos dienų nė viena bažnyčia nedalyvavo, man išvykus iš Makedonijos, nei aukų rinkime, nei jų paskirstyme, kaip tiktai jūs.
16 Nes jūs man net į Tesaloniką atsiuntėte aukų mano reikalams vieną kartą ir kitą kartą.
17 Aš nelaukiu dovanų, bet vaisiaus, kurių jums apsčiai užskaityta būtų.
18 Nes aš turiu visa ko pakankamai ir dar su kaupu, kai Epafroditas aprūpino mane jūsų dovanomis, kurios yra saldus kvapas, miela ir Dievui patinkanti auka.
19 Ir mano Dievas atpildys visus jūsų trūkumus Savo šlovingais turtais Jėzuje Kristuje.
20 O Dievui, mūsų Tėvui, tebūna garbė per amžių amžius! Amen.
21 Sveikinkite visus šventuosius Jėzuje Kristuje! Sveikina jus su manimi esantieji broliai.
22 Sveikina jus visi šventieji, ypatingai tie, kurie yra iš ciesoriaus namų.
23 Malonė mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus tebūna su jūsų dvasia! Amen. (Rašyta Epafrodyto Romoje filipiečiams)

GROMATA ŠVENTOJO POVILO KOLOSIEČIAMS

1

Išaugštintasis Kristus

1 Povilas, Dievo valia Jėzaus
Kristaus apaštalas ir brolis
Timotiejus
2 šventiesiems ir ištikimiesiems
broliams Kolosuose. Malonė teesie
su jumis ir ramybė nuo Dievo,
mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus.
3 Mes dėkojame Dievui, mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvui,
kas kartą, kai už jus meldžiame,
4 kadangi mes girdėjome apie
jūsų tikėjimą į Jėzų Kristų
ir jūsų meilę visiems šventiesiems
5 ir apie tą viltį, jūsų danguje laukiančią. Apie tai jūs jau
girdėjote per Evangelijos tiesos
žodį,
6 kuris atėjo pas jus, kaip ir visame pasaulyje ir vaisiaus neša ir
auga, kaip ir pas jus, nuo pirmosios
dienos, kurią jūs jį išgirdote ir
išpažinote Dievo malonę visiška
tiesa.
7 Jūs to išmokote iš mano mielo
bendradarbio Epafro, kuris yra
jūsų ištikimas tarnas Jėzui Kristui,
8 kuris pranešė mums apie jūsų
meilę, Dvasios įkvėptą.
9 Todėl mes nepaliovėme melstis
ir prašyti už jus nuo tos dienos, kai
tai išgirdome, kad būtumėte papildyti visu Jo valios išpažinimu ir
visokia dvasiška išmintimi ir
išmanymu,
10 kad jūs pasielgtumėte Viešpačiui vertai įtikdami ir vaisiaus atneštumėte visais savo darbais,
11 ir augtumėte Dievo išpažinimu, pastiprinti visokiu stiprumu
sulig Jo šlovingąja galybe, visu
kantrumu ir visa ištverme ir su
džiaugsmu.
12 Dėkokite Dievui, kuris mus
dalininkais padarė šventųjų tėvonystės šviesybėje,
13 kuris išvadavo mus iš tamsybės užvaldymo, perkeldamas mus
į Savo mielojo Sūnaus karalystę,
14 per kurį mes turime atpirkimą Jo krauju, tai yra, nuodėmių atleidimą,
15 kuris yra neregimojo Dievo
atvaizdas, visų sutvėrimų
pirmgimis.
16 Nes per Jį visa buvo sutverta
danguje ir žemėje, kas regima ir kas
neregima, ar tai būtų sostai, viešpatystės, kunigaikštystės, ar galybės, visa tai Jam ir per Jį
sutverta.
17 Jis buvo pirm visų ir viskas
nuo Jo priklauso.
18 Ir Jis yra kūno galva, tai yra
Bažnyčios, kuris yra pirmasis,
pirmgimis iš numirusiųjų, kad
visų tarpe būtų pirmuoju.
19 Ir pilnatvė buvo Dievo valia per
Jį įgyvendinta,
20 kad Jis per Jį viską dėl
Savęs suderintų, ar tai būtų žemėje, ar danguje, atnešdamas
taiką Jo krauju ant kryžiaus.
21 O ir jūs prieš tai buvote svetimi
ir priešais savo piktais darbais.
22 Bet dabar Jis suderino jus savo
kūno mirtimi, kad Jis jus pasistatytų šventus, nekaltus ir be priekaištų Savo akivaizdon,
23 jei pasiliksite tikėjime sustiprinti ir tvirti, nepamesdami vilties
kaslink Evangelijos, kurią jūs
girdėjote ir kuri apsakyta visam
sutvėrimui po dangumi, kurios aš,
Povilas, tarnu pasidariau.
24 Dabar aš džiaugiuos savo kentėjimais, kuriuos aš kenčiu už jus
ir papildau savo kūne, ko dar
trūksta Kristaus vargams, dėl Jo
kūno, tai yra Bažnyčios,
25 kurios tarnu aš esu Dievo paskirtas, kad jums išdėstyčiau Dievo
žodį visa apimtimi.
26 Tai yra ta paslaptis, kuri buvo
paslėpta nuo amžių kartų kar-

toms, o dabar apreikšta šventiesiems,

27 kuriems Dievas norėjo paskelbti, kokie dideli šios paslapties didingieji turtai, pagonims paskirti, kurie yra Kristus jumyse, visos šlovės viltis,

28 kurį mes apsakome, graudendami kiekvieną žmogų ir mokydami kiekvieną žmogų išminties, kad kiekvieną tobulu pristatytume Kristui.

29 Todėl aš ir darau tatai visomis jėgomis to, kuris manyje galingai veikia.

2

Kristus Ir Žmogaus Nuostatai

1 Aš noriu jums pasakyti, kokią kovą aš už jus turiu ir už laodikiečius, kurie manęs asmeniškai nėra matę,

2 kad jie būtų padrąsinti ir surišti ta pačia meile tikrojo išmanymo pilna ei, kad atpažintų Dievo paslaptį, Kristuje,

3 kuriame slypi visi išminties ir pažinimo lobiai.

4 Aš sakau jums tai, kad jūsų niekas nesuvedžiotų apgaulingomis kalbomis.

5 Nors aš asmeniškai neesu pas jus, tačiau esu dvasia su jumis ir džiaugiuos ir matau jūsų susitvarkymą ir stiprų tikėjimą į Kristų.

6 Kaip jūs Jį esate priėmę, taip ir elkitės Jame.

7 Būkite įaugę ir sustiprėję Jame tvirtu tikėjimu, kaip pamokyti esate ir būkite už tai didžiai dėkingi.

8 Žiūrėkite, kad jūsų niekas nepagautų šio pasaulio išmintimi, tuščiomis apgaulėmis, žmonių samprotavimu ir pasaulietiškais išvedžiojimais ir ne Kristumi.

9 Nes Jame gyvena visa dievystės pilnybė kūnišku pobūdžiu.

10 Ir jūs turite tos pilnybės Jame, kuris yra galva visokiausios valdžios ir vyriausybės,

11 kuriame ir jūs esate apipjaustyti ne rankomis atliktu apipjaustymu, bet atsižadėjimu savo kūniškumo, tai yra, Kristaus apipjaustymu.

12 Būdami su Juomi palaidoti per krikštą ir prikelti tikėjimu, kurį Dievas duoda, kuris Jį iš numirusiųjų prikėlė,

13 kuris jus gyvais padarė kartu su Juomi, kai jūs nuodėmėse numirę buvote ir savo kūno neapipjaustyme, ir mums visas nuodėmes atleidęs yra.

14 Jis panaikino įstatymus su prieš mus parašytais nuostatais, išimdamas juos iš mūsų tarpo ir prikaldamas juos prie kryžiaus.

15 Jis nuginklavo valdytojus ir vyriausybes ir juos viešai pažemino, nugalėdamas juos Kristaus laimėjimu.

16 Tegu niekas nekaltina jūsų dėl valgymų ar gėrimų, dėl kokių švenčių, jaunačio, ar Sabatos.

17 Visa tai yra tik šešėlis to, kas bus. O Kristus yra tikrenybė.

18 Nė vienas, kuris mėgsta būti pasižeminęs ir angelus garbina, neturėtų jūsų smerkti. Toks žmogus remiasi regėjimais ir be reikalo pučiasi savo žemiškais samprotavimais,

19 nesilaikydamas Galvos sąryšio su sąnariais, nuo kurio visas kūno maitinimas priklauso ir taip auga Dievo teikiamu augimu.

20 Taigi, jei jūs esate mirę su Kristumi pasaulio įstatymams, tai kam dar leidžiatės įstatymų viliojami, lyg dar pasaulyje gyveną?

21 Jie sako: "Neliesk to, neragauk to, neužgauk ano!"

22 Ir visa tai susivartoja, kai vartojama, sulig žmonių nuostatais ir pamokymais.

23 Tokie nuostatai atrodo prasmingi dėl jų nuduodamo pamaldumo ir skriaudimo bei pažeminimo savo kūno, bet jokios garbės neatneša kūno patenkinimo atžvilgiu, vis dėlto, bet pasitarnauja kūno patenkinimui.

3

Krikščionių Pasielgimas

1 Jei jūs esate su Kristumi pri-

kelti, tai siekite to, kas augštybėje
yra, kur Kristus sėdi Dievo
dešinėje.
2 Jūsų mintys tenukrypsta į
tai, kas augštai, o ne, kas žemėje
yra.
3 Nes jūs esate mirę ir su Kristumi
paslėpti Dieve.
4 Kai Kristus, mūsų gyvastis,
pasirodys, tai ir jūs pasirodysite
šlovėje su Juomi.
5 Tad marinkite savo kūno
sąnarius, kad apsidraustumėte
nuo kekšystės, nedorumo, begėdiško
gašlumo, piktų pogeidžių,
gobšumo, kurie prilygsta stabų
garbinimui,
6 dėl kurių užeina Dievo
kerštas.
7 Savo laiku jūs visi gyvenote tais
pogeidžiais, kai jūs jų dar užvaldyti
tebebuvote.
8 Bet dabar meskite visą kerštą,
įniršimą, rūstumą nuo
savęs ir keiksmus bei piktus žodžius
iš savo burnos.
9 Nemeluokite vienas kitam, išsivilkite
senąjį žmogų su jo
darbais.
10 Apsivilkite naujuoju, kuris atnaujinamas
visuotinam pažinimui
pagal paveikslą to, kuris jį
sutvėrė,
11 kur nebėra graiko, žydo, apipjaustyto,
neapipjaustyto, svetimšalio,
skyto, vergo ar laisvojo, bet visa
ir visuose yra Kristus.
12 Taigi, apsivilkite kaip Dievo
išrinktieji, mylimieji, šventieji,
nuoširdžiu pasigailėjimu, meilingumu,
nuolankumu, švelnumu ir
kantrumu,
13 sutikdami vienas su kitu ir atsileisdami
vienas kitam, jei kas kuo
prieš kurį pasiskųstų taip, kaip
ir Viešpats jums atleidęs yra.
14 Bet viršum visų tų apsivilkite
meile, kuri yra tobulybės
ryšys.
15 Teviešpatauja ramybė jūsų
širdyse, kam jūs ir pašaukti esate,
būti vienu kūnu su dėkingumu.
16 Kristaus žodis teįsigyvena
jumyse galingai. Pamokykite ir paraudenkite
vienas kitą visokia
išmintimi, psalmėmis, liaupsės ir
dvasinėmis giesmėmis, iš širdies
giedodami ir dėkodami Dievui.
17 Visa ką jūs darote, ar žodžiais
ar darbais, darykite vardan
Viešpaties Jėzaus Kristaus, dėkodami
Dievui, Tėvui, per Jį.
18 Jūs, žmonos, būkite paklusnios
savo vyrams, kaip tai Viešpačiui
patinka.
19 Jus, vyrai, mylėkite savo
žmonas ir nebūkite pikti prieš jas.
20 Jūs, vaikai, būkite paklusnūs
savo gimdytojams, nes tatai patinka
Viešpačiui.
21 Jūs, tėvai, neerzinkite savo
vaikų, kad jie nepasidarytų
baugštūs.
22 Jūs, tarnai, būkite paklausnūs
savo žemiškiems darbdaviams visais
atžvilgiais ne tik dėl akių
žmonėms įtikti, bet atvira širdimi,
Dievo bijodami.
23 Ką tik ir bedarytumėte, darykite
iš širdies, lyg Viešpačiui ir ne
žmonėms.
24 Atsiminkite, Viešpats atlygins
jums atsiteisimu, kadangi jūs Viešpačiui
Kristui tarnaujate!
25 Kiekvienas, kuris neteisybę
daro, gaus neteisybės atlyginimą,
neatsižvelgiant į asmenį.

4

Malda Ir Sveikinimai

1 Jūs, darbdaviai, būkite
sąžiningi ir teisingi, atsilygindami
savo tarnams, atsimindami, kad ir
jūs turite Viešpatį danguje.
2 Nepaliaukite melsdami ir budėkite,
dėkodami.
3 Melskite jūs visi kartu už mus,
kad Dievas mums duris atvertų
Kristaus paslapties žodžiui skelbti,
dėl kurio aš čia supančiotas esmi,
4 kad aš jį plačiai apreikščiau,
kaip aš turėčiau kalbėti.
5 Išmintingai pasielkite su tais,
kurie dar netiki, išnaudodami turimą
laiką.
6 Jūsų kalba visuomet tebūnie
meilinga su druska pasūdyta ir tu-

rėkite kiekvienam savo atsakymą
į jo klausymus.
7 Apie mano padėtį praneš
jums Tychikus, mielasis brolis, iš-
tikimas tarnas ir bendradarbis
Viešpatyje,
8 kurį aš pas jus siunčiau su-
pažindinti jus su mūsų padėtimi
ir paguosti jūsų širdis,
9 kartu su juomi ir Onesimą,
ištikimą ir mielą brolį, kuris
yra iš jūsiškių. Jie jums praneš,
kaip mums sekasi.
10 Jus sveikina Aristarchus, kartu
su manimi kalinamasis, ir Markus,
Barnabo pusbrolis, apie kurį ga-
vote nurodymus, kad jį priimtu-
mėte, kai jis pas jus atvyks
11 ir Jėsus, vadinamasis Justus,
kurie yra iš apipjaustytųjų,
vieninteliai darbuotojai Dievo ka-
ralystėje ir kurie yra man tikra pa-
guoda pasidarę.
12 Jus sveikina Epafras, vienas iš
jūsiškių, Kristaus tarnas, kuris
daug meldžiasi už jus, kad jūs sto-
tumėte tobuli ir Dievo valia
papildyti.
13 Aš galiu paliudyti, kaip jis už
jus rūpinasi ir už laodikiečius ir už
hierapoliečius.
14 Sveikina jus mielasis Lūkas,
gydytojas, ir Demas.
15 Sveikinkite brolius Laodikėjoje
ir Nimfą ir jo namuose susieinantį
surinkimą.
16 Kai ši gromata bus pas jus pa-
skaityta, žiūrėkite, kad ji ir laodi-
kiečiams būtų paskaityta ir kad
jūs taip pat skaitytumėte gromatą
iš Laodikėjos.
17 Ir pasakykite Archipui, kad jis
atliktų visas pareigas, kurios jam
duotos Viešpatyje.
18 Mano sveikinimas, Povilo,
mano ranka parašytas. Malonė te-
būna su jumis! Amen.

PIRMOJI GROMATA ŠVENTOJO POVILO TESALONIKIEČIAMS

1

Pasveikinimas

1 Povilas, Silvanus ir Timotiejus
Tesalonikos Bažnyčiai Dieve, Tėve
ir Viešpatyje Jėzuje Kristuje: Malonė ir ramybė tebūnie su jumis!
2 Mes visuomet dėkojame Dievui už jus visus, atsimindami jūsų
savo maldose be paliovos,
3 atsimindami nuolat Dievo,
mūsų Tėvo akivaizdoje jūsų
tikėjimo darbus, jūsų meilės uždegtus darbus, jūsų kantrumą
viltyje į mūsų Viešpatį Jėzų
Kristų.
4 Nes mes žinome, mieli broliai,
Dievo mylimieji, kad jūs išrinkti
esate,
5 kad mūsų skelbiamoji Evangelija neatėjo pas jus vien tik žodžiais, bet ir galia ir Šventąja Dvasia su giliu įsitikinimu. Juk jūs
žinote, kaip mes gyvenome jūsų
labui, jūsų tarpe būdami.
6 Mūsų pavyzdžiu jūs pasidarėte Viešpaties pasekėjais, priimdami Žodį per daugelį vargų
su džiaugsmu Šventoje Dvasioje
taip,
7 kad jūs parodėte gerą pavyzdį tikintiesiems Makedonijoje
ir Achajoje.
8 Nes nuo jūsų paplito Dievo
žodis ne tik Makedonijoje ir Achajoje, bet visur jūsų tikėjimas į
Dievą pasidarė žinomas, kad
mums ir nebėra ko sakyti.
9 Visi tie žmonės praneša, kaip
jūs mus priėmėte ir pametėte stabus
ir atsikreipėte į gyvąjį ir
tikrąjį Dievą, Jam tarnauti
10 ir laukti Jo Sūnaus Jėzaus
iš dangaus, kurį Jis iš
numirusiųjų prikėlė, kuris
išsaugoja mus nuo Dievo būsimojo
keršto.

2

Šventojo Povilo Veikla

1 Jūs žinote, mieli broliai, kad
mes jus aplankėme ne be
pasekmių.
2 Filipuose mes buvome nukentėję, kur mus apšmeižė, kaip jūs
žinote, tačiau Dievas davė mums
drąsos skelbti Evangeliją, nežiūrint didelės kovos.
3 Juk mes neskelbėme iš apsirikimo, nešvankiomis užgaidomis ar
kokia apgaule,
4 bet, kaip išmėgintiems Dievas
pavedė mums Evangeliją skelbti
ne žmonėms įtikti, bet Dievui,
kuris mūsų širdžių gelmes
ištikrina.
5 Nes mes niekuomet neprasidėjome su pataikavimais ar pasidavėme godui, kaip jūs žinote ir kaip
Dievas tai gali paliudyti.
6 Mes neieškojome žmonių
garbės, nei jūsų, nei kitų.
7 Kaip Kristaus apaštalai, mes
būtume galėję jums pasidaryti
našta, bet mes nestatėme jums
jokių reikalavimų, o globojome
jus, kaip motina savo vaikus.
8 Mes jus taip pamilome, kad
norėjome su jumis ne tik Evangelija
pasidalinti, bet ir savo gyvybe, kadangi jūs mums taip brangūs
buvote.
9 Juk jūs atsimenate, mieli broliai, kad mes dirbome ir triūsome
dieną ir naktį, kad tik jūsų nė
vieno neapsunkintume, bet jums
Evangeliją skelbtume.
10 Jūs tai galite paliudyti ir pats
Dievas, kaip šventai, teisingai ir be
priekaištų mes pasielgėme pas jus,
kurie jūs įtikėjote.
11 Taip pat jūs žinote, kad mes
kiekvieną jūsų graudenome ir
pradžiuginome, kaip tėvas savo
vaikus,

12 raginome, kad jūs pasielgtu-
mėte vertai Dievo akivaizdoje, ku-
ris jus pasišaukė į Savo karalystę
ir šlovę.
13 Todėl mes ir dėkojame be pa-
liovos Dievui, kad jūs priėmėte
mūsų skelbiamąjį Žodį ne-
kaip žmogaus žodį, bet tokį,
koks jis tikrumoje yra, kaip Dievo
Žodį, kuris jumyse veikia, kurie
tikite.
14 Nes jūs, mieli broliai, pasida-
rėte pasekėjais Dievo surinkimo
Jūdėjoje Jėzuje Kristuje. Jūs kentė-
jote nuo savo tautiečių taip, kaip
anie nuo žydų,
15 kurie ir Viešpatį Jėzų nu-
žudė bei savo pačių pranašus ir
mus persekiojo, Dievui nepatik-
dami, visų žmonių priešais
būdami.
16 Jie draudžia mums pagonims
skelbti, kad tie išganyti būtų, kad
jie visur pripildytų saiką savo
nuodėmių. Bet dabar juos už-
klupo rūstybė, kuri veda
įpabaigą.
17 Bet mes, mieli broliai, kurį
laiką jūsų nematydami, tačiau
neatsiskyrę nuo jūsų savo širdi-
mis, tuo labiau stengėmės, būdami
labai išsiilgę, jus pamatyti.
18 Todėl mes, aš Povilas, norė-
jome vieną kartą ir kitą kartą
pas jus atvykti, bet šetonas mus
sutrukdė.
19 O kasgi yra mūsų viltis,
džiaugsmas ar pasididžiavimo vai-
nikas, jei ne ir jūs Viešpaties
akivaizdoje, Jam ateinant?
20 Juk jūs esate mūsų pažiba ir
mūsų džiaugsmas!

3

Timotiejaus Išsiuntimas

1 Todėl, kai ilgiau nebegalėjome
iškęsti, nutarėme Atėnuose pasi-
likti vieni.
2 Ir išsiuntėme savo brolį,
Dievo tarną Kristaus Evangelijai
sustiprinti Timotiejų ir paraginti
jus jūsų tikėjime,
3 kad kas nesusvyruotų tuose
sielvartuose. Juk jūs žinote, kad
mes tam reikalui paskirti esame.
4 O kai mes pas jus buvome, jau
sakėme jums iš anksto, kad vargo
turėsime, o taip ir buvo, kaip jūs
žinote.
5 Todėl, ilgiau nebeiškęsdamas,
pasiunčiau jį, kad sužinočiau apie
jūsų tikėjimą, ar kartais gun-
dytojas jūsų nebūtų sugundęs ir
mūsų darbas nebūtų niekais
nuėjęs.
6 Bet dabar atnėšė Timotiejus
mums iš jūsų gerą žinią apie
jūsų tikėjimą ir meilę, kad jūs
mūsų visuomet maloniai atsime-
nate ir pasiilgstate mus pamatyti,
kaip ir mes jūsų išsiilgstame.
7 Todėl mes, mieli broliai, pasi-
sėmėme paguodos iš jūsų tikėjimo
visiems mūsų vargams ir sielvar-
tams nugalėti.
8 Tatai mums suteikia daug gy-
vybinių jėgų, jei jūs esate tvirti
tikėjimu į Viešpatį.
9 Kokia padėka mes galime Die-
vui atsilyginti už jūsų mums su-
teiktą džiaugsmą mūsų Dievo
akivaizdoje?
10 Mes didžiai pasistengdami,
meldžiame dieną ir naktį, kad
regėtume jūsų veidą ir atpildy-
tume, ko jums dar trūksta jūsų
tikėjimui.
11 Bet pats Dievas, mūsų Tėvas,
ir Viešpats Jėzus Kristus teparuo-
šia mums kelią pas jus.
12 Viešpats teugdo jūsų meilę
vienų kitiems ir visiems, kaip ir
mes jus mylime,
13 kad jūsų širdys pastiprintos
būtų ir tobulos šventume Dievo,
mūsų Tėvo akivaizdoje, Viešpa-
čiui Jėzui ateinant su visais Savo
šventaisiais.

4

Šventas Pasielgimas

1 Toliau, mieli broliai, prašome
ir graudename jus Viešpatyje Jė-
zuje, kaip jūs nuo mūsų išmokote

pasielgti ir Dievui patikti, ką jūs
ir darote, kad jūs tame ir tolimesnę
pažangą padarytumėte.
2 Nes jūs žinote, kokius
įsakymus davėme jums per Jėzų
Kristų.
3 Nes Dievo valia yra būti jums
šventais ir susilaikyti nuo kekšystės.
4 Ir kiekvienas iš jūsų težino,
kaip su savo žmona išsilaikyti šven-
tume ir pagarboje,
5 nepasiduodami gašlumo ais-
troms, kaip pagonys, kurie Dievo
nepažįsta.
6 Tegu niekas todėl neišeina iš
ribų ir neapgaudinėja savo brolio,
nes Viešpats baudžia už visa tai,
kaip anksčiau esame minėję ir
patvirtinę.
7 Nes Dievas pasišaukė mus ne
nepadorumams, bet pašventimui.
8 O kas tai niekina, tas ne
žmogų niekina, bet Dievą, kuris
Savo Šventosios Dvasios į juos
duoda.
9 Apie broliškąją meilę nėra
reikalo jums rašyti. Nes jūs patys
esate mokyti Dievo tarpusavyje
vienas kitą mylėti.
10 Jūs tai ir darote visiems bro-
liams Makedonijoje. Bet mes dar
raginame jus, mieli broliai, būti
tobulesniais,
11 ramiai laikytis, atsiduoti sa-
viems reikalams, dirbti savo pačių
rankomis, kaip mes buvome jums
įsakę,
12 kad jūs pavyzdingai pasielgtu-
mėte prieš netikinčiuosius ir nebū-
tumėte nuo jų nė nuo vieno
nepriklausomi.
13 Mes nenorime, mieli broliai,
kad jūs nežinotumėte apie mirštan-
čiuosius, kad jūs neraudotumėte
taip, kaip tie, kurie jokios vilties
neturi.
14 Nes, jei mes tikime, kad Jėzus
numirė ir prisikėlė, taip atves Die-
vas ir tuos kartu su Juomi, kurie
Jame yra mirę.
15 Nes tai mes skelbiame jums
Dievo žodžiais, kad mes gyvieji,
užsilikusieji nepralenksime tų,
kurie numirę yra.
16 Nes pats Viešpats ateis iš dan-
gaus su garsiu įsakymu, vyriau-
siojo angelo balsu ir trimito garsais
ir Kristuje mirusieji kelsis pirma,
17 tada mes, gyvieji, užsilikusieji
būsime debesimis paimti oran pa-
sitikti Viešpatį ir taip mes su Juo-
mi visuomet pasiliksime.
18 Taigi, šitais žodžiais pasiguos-
kite vienas kitą.

5

Viešpaties Atėjimas

1 O apie laikus ir valandas, mieli
broliai, jums nėra reikalo ir rašyti.
2 Nes patys gerai žinote, kad
Viešpaties diena užklups jus kaip
vagis nakties metu.
3 Nes, kai žmonės girsis, jog ra-
miai ir saugiai gyveną, tai jiems
ateis pražūtis, kaip skausmai nėš-
čiai moteriškei, ir jie iš jos neišbėgs.
4 Bet jūs, mieli broliai, neesate
tamsybėje, kad jus ta diena pa-
gautų lyg koks vagis.
5 Visi jūs esate šviesos vaikai ir
dienos vaikai. Mes neesame nei
nakties, nei tamsybės.
6 Taigi, nemiegokime, kaip kiti,
bet budėkime ir nebūkime apsigėrę.
7 Nes, kurie miega, tie miega
nakties metu, kas apsigeria, tas ap-
sigeria naktį.
8 Bet, mes, būdami dienos vai-
kais, turime būti neapsigėrę, apsi-
vilkę meilės ir tikėjimo šarvu ir
nusitikėjimo šalmu dėl išganymo.
9 Nes Dievas pasiskyrė mus ne
bausmei, bet išganymui priimti per
mūsų Viešpatį Jėzų Kristų,
10 kuris už mus numirė, kad mes,
ar budėdami, ar miegodami, su
Juomi kartu gyventume.
11 Todėl pasigraudenkite vienas
kitą tarpusavyje, vienas kitą
pasistiprindami, ką jūs ir
bedarytumėte.
12 Bet mes meldžiame jus, mieli
broliai, įvertinkite tuos, kurie už
jus pasidarbuoja ir jums vadovauja
Viešpatyje, jus pagraudendami.
13 Mylėkite juos, labai brangin-

dami dėl jųjų darbų. Sandoringai sugyvenkite vienas su kitu!
14 Mes raginame jus, mieli broliai, pagraudenti pasileidėlius, paguosti nuliūdusiuosius, padrąsinti silpnuosius, būti kantriais su visais.
15 Žiūrėkite, kad niekas neatsilygintų piktu už pikta, bet visuomet stenkitės daryti gera vienas kitam ir visiems.
16 Visa kame džiaukitės.
17 Nepaliaudami melskitės.
18 Dėkokite už viską, nes tokia yra Dievo valia Jėzuje Kristuje jūsų atžvilgiu.
19 Nemarinkite Dvasios.
20 Pranašystės neniekinkite.
21 Viską išmėginkite ir kas gera, palaikykite.
22 Venkite viską, kas tik pikta būtų.
23 Ramybės Dievas tepašventina jus galutinai, kad jūsų dvasia, siela ir kūnas išliktų sveiki ir be priekaišto mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimui.
24 Tas, kuris jus šaukia, yra ištikimas, tas tai ir padarys.
25 Mieli broliai, melskite už mus.
26 Sveikinkite visus brolius šventuoju pabučiavimu.
27 Dėl Dievo meilės aš prašau jus šią gromatą visiems broliams paskaityti.
28 Malonė mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus tebūnie su jumis! Amen.—Pirmoji gromata tesalonikiečiams buvo rašyta iš Atėnų.—

ANTROJI ŠVENTOJO POVILO GROMATA TESALONIKIEČIAMS

1

Tikėjimas, Meilė

1 Povilas ir Silvanus ir Timotie-
jus tesalonikiečių surinkimui
Dieve, mūsų Tėve ir Viešpatyje
Jėzuje Kristuje.
2 Malonė teesie su jumis ir ra-
mybė Dievo, mūsų Tėvo ir Vieš-
paties Jėzaus Kristaus!
3 Mes esame įpareigoti dėkoti
už jus Dievui visiškai teisėtai, ka-
dangi jūsų tikėjimas jūsų tarpe
ir jūsų meilė vienų kitiems taip
puikiai auga,
4 kad mes jumis pasigiriame
Dievo surinkimuose jūsų kan-
trumu, tikėjimu, jums kenčiant
priespaudą ir persekiojimus.
5 Tai ženklas, kad Dievo spren-
dimas yra teisingas, kad jūs būsite
verti Dievo karalystės, dėl kurios
jūs kenčiate.
6 Dievas teisingai atlygins
skriauda tiems, kurie jus skriau-
džia,
7 bet jums, kenčiantiems Jis pa-
lengvins jūsų, kaip ir mūsų
naštą, kai Jėzus Kristus apsireikš
su Savo galybės angelais iš dangaus
8 ugningomis liepsnomis atker-
šyti tiems, kurie Dievo nenori pa-
žinti ir neklauso mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus Evangelijos,
9 kurie bus baudžiami nesibai-
giančia pragaištimi ir patremti nuo
Viešpaties veido ir Jo šlovingosios
galybės,
10 kad Jam ateinant, Jis būtų
šlovinamas visų šventųjų ir kad
Juo stebėtųsi visi, kurie į Jį
įtikėjo, kadangi jūs patikėjote
mūsų jums suteiktu liudymu.
11 Todėl mes ir meldžiame visuo-
met už jus, kad mūsų Dievas pa-
darytų jus vertais Savo pašaukimo
ir kad Savo galia Jis įgyvendintų
visą gerąją valią ir jūsų
tikėjimo darbus,
12 kad jumyse būtų pašlovintas
Jėzaus Kristaus vardas ir jūs Jame
pagal malonę mūsų Dievo ir Vieš-
paties Jėzaus Kristaus.

2

Viešpaties Atėjimo Ženklai

1 Kas liečia mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus atėjimą ir mūsų
pas Jį surinkimą, mieli broliai,
mes prašome,
2 kad netaip lengvai leistumėte
pakeisti savo nusistatymą
gąsdinimais, dvasių apsireiški-
mais, žodžiais ar gromatomis, kaip
mūsų pasiųstų, lyg Viešpaties
diena jau būtų atėjusi.
3 Tegu neišvedžioja jūsų nė
vienas jokiu būdu. Nes ta diena
neateis tol, kol neužeis atpuolimas,
kol neapsireikš anas nuodėmės
žmogus, pražūties sūnus,
4 kuris priešinasi ir išsikelia vir-
šum visa, kas Dievo ir šventa yra
ir pats sėdasi į Dievo šventovę kaip
Dievas ir sakosi esąs Dievu.
5 Ar neatsimenate, kad aš pas jus
būdamas, apie tai jau esu minėjęs?
6 Ir dabar jūs žinote, kas jį su-
laiko, kad jis pasireikštų savo
laiku.
7 Nes paslaptingasis įsakymų
nesilaikymas jau plinta, nors var-
žomas tol, kol nebus atimtas tas,
kuris sulaiko tą plitimą.
8 Tada nevidonas bus apreikš-
tas, kurį Viešpats Jėzus nužudys
Savo burnos kvėpimu ir sunaikins
jį Savo pasirodymo skaistumu.
9 Nevidonas pasireikš šetoniš-
kais darbais, melagingais
įvairiausiais ženklais ir stebuklais,
10 išvedžiodamas į visokią
neteisybę į tokių tarpą, kurie
turės pražūti, kadangi jie tiesos
meilės nepriėmė, kad išganyti
būtų.

11 Taip suteiks Dievas jiems
galią apgaudinėti, kad jie net me-
lagystėms patikės,
12 kad visi nuteisti būtų, kurie
neteisybę mėgsta ir teisybei netiki.
13 Bet mes turime visuomet Die-
vui dėkoti už jus, Viešpaties myli-
mieji broliai, kad Viešpats jus iš pat
pradžių pasirinko išganymui, kad
pašventintų Dvasia ir tikėjimu į
teisybę.
14 Tam Jis jus ir pasišaukė per
mūsų Evangeliją, kad
įgytumėte mūsų Viešpaties Jė-
zaus Kristaus šlovę.
15 Taigi būkite tvirti, mieli bro-
liai, ir laikykitės to mokslo, kurio
mūsų esate pamokyti, ar tai žo-
džiu, ar gromatomis.
16 Bet Jis, mūsų Viešpats Jėzus
Kristus ir Dievas, mūsų Tėvas,
kuris mus pamilo ir amžiams pa-
guodė ir iš malonės mums vilties
suteikė,
17 tas teatgaivina jūsų širdis ir
tepastiprina jus gera kalbėti ir gera
daryti.

3

Pagraudenimas Netingėti

1 Toliau, mieli broliai, melskite
už mus, kad Viešpaties žodis pa-
plistų ir taip garbinamas būtų,
kaip pas jus buvo,
2 kad mes išgelbėti būtume nuo
nelabų ir piktų žmoniu, nes ne
visi žmonės turi tikėjimą.
3 O Viešpats yra ištikimas ir Jis
pastiprins jus ir apsaugos nuo
piktojo.
4 Bet mes pasitikime jumis Vieš-
patyje, kad jūs darote ir darysite,
ką mes jums įsakėme.
5 Viešpats tenukreipia jūsų
širdis į Dievo meilę ir Kristaus
kantrumą.
6 Mes įsakome jums, mieli
broliai, Viešpaties Jėzaus Kristaus
vardan atsitolinti nuo kiekvieno,
kuris nenori gyventi ir dirbti taip,
kaip mes jums nurodėme.
7 Jūs žinote, kad jūs turite sekti
mūsų pavyzdžiu. Nes mes netin-
gėjome, pas jus būdami,
8 ir, neatsilyginę, nevalgėme
jūsų duonos, dirbdami ir triūs-
dami dieną bei naktį, kad tik nė
vieno jūsų neapsunkintume,
9 ne dėl to, kad mes tokios teisės
neturėtume, bet, kad mes jums pa-
vyzdį parodytume ir kad jūs mus
pasektumėte.
10 Nes kai mes pas jus buvome,
įsakėme mes jums, kad tas, kuris
nedirba, ir nevalgytų.
11 Mes girdime, kad keli iš jūsų
jokio darbo nedirba, netikusiai pa-
sielgia, niekniekiais užsiėminėdami.
12 O tokiems mes įsakome ir
juos graudename Viešpaties Jėzaus
Kristaus vardan susitvarkyti ir val-
gyti savo pačių užsidirbtą
duoną.
13 Ir jūs, mieli broliai, nepailskite
gera darydami.
14 Jei kas šios gromatos žo-
džiams nenorėtų klausyti, tą iš-
siskirkite ir nedraugaukite su juo
tol, kol jis nepradės gėdytis.
15 Nelaikykite tokio savo priešu,
bet paraginkite jį kaip savo brolį.
16 O dabar pats ramybės Vieš-
pats tesuteikia jums ramybės visur
ir visokiu būdu. Viešpats teesie su
jumis visais!
17 Sveikinu aš, Povilas, jums
parašęs savąja ranka. Šitaip aš
rašau.
18 Malonė mūsų Viešpaties Jė-
zaus Kristaus teesie su jumis vi-
sais! Amen.—Antroji gromata
tesalonikiečiams rašyta iš
Atėnų.—

PIRMOJI GROMATA ŠVENTOJO POVILO TIMOTIEJUI

1

Įstatymų Iškraipymas

1 Povilas, Jėzaus Kristaus apaštalas Dievo įsakymu, mūsų išganytojo Viešpaties Jėzaus Kristaus, kuris yra mūsų viltis,
2 Timotiejui, tikram sūnui tikėjime, malonė, pasigailėjimas, ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus.
3 Man keliaujant į Makedoniją, aš prašiau tave įsakyti keliems kitoniškai nemokyti,
4 neužsiėminėti pasakomis ir galo neturinčiais giminystės ryšių aiškinimais, kurie daugiau klausimų sukelia negu pasitarnauja tikėjimui į Dievą.
5 Nes pamokymo tikslas yra meilė iš tyros širdies, ramios sąžinės ir neveidmainiško tikėjimo,
6 nuo kurio kai kurie nuklydę ir į niekam tikusias kalbas pasimetę yra,
7 kurie nori Raštą aiškinti ir neišmano, ką jie kalba ir nori patvirtinti.
8 Bet mes žinome, kad įstatymai yra geri, jei jie atitinkamai pritaikomi.
9 Mes žinome, kad įstatymai leidžiami ne teisiesiems, bet nusikaltėliams, nepaklusniesiems, nedorėliams, tėvžudžiams, motinžudžiams ir žmogžudžiams,
10 kekšininkams, iškrypėliams, žmonių grobikams, melagiams, neteisingai prisiekiantiesiems ir visokiems kitiems, kurie sveikam mokslui prieštarauja.
11 Taip moko didingoji Evangelija išganančiojo Dievo, kuri man patikėta yra.
12 Aš dėkoju mūsų Viešpačiui Jėzui Kristui, kuris mane pastiprino, palaikydamas mane ištikimu ir man tokias pareigas uždėjo,
13 nors aš ir anksčiau buvau niekintojas, persekiotojas ir skriaudėjas, bet susilaukiau pasigailėjimo, nes aš dariau visa tai neišmanydamas ir netikėdamas.
14 Bet mūsų Viešpats apdovanojo mane nepaprasta malone su meile ir tikėjimu į Jėzų Kristų.
15 Tai tikra teisybė ir be galo sveikintina, kad Jėzus Kristus atėjo į pasaulį nusidėjėlių išganyti, kurių aš esu didžiausiuoju.
16 Todėl Jis pasigailėjo manęs, kad man pirmam parodytų Savo kantrumą Jėzaus Kristaus visiems tiems, kurie į Jį tikėsią, amžinam gyvenimui.
17 O Dievui, amžinajam karaliui, nemirtingajam ir neregimajam vieninteliam Dievui tebūna garbė ir šlovė per visus amžių amžius! Amen.
18 Šitą uždavinį aš tau pavedu, mano sūnau, Timotiejau, kad tu ankstyvesnėmis pranašystėmis pastiprintas, kovotumei gerą kovą,
19 išlaikydamas tikėjimą ir gryną sąžinę. O kai kurie neklausė savo sąžinės ir savo tikėjime visiškai sukiužo.
20 Tokių tarpe yra Hymenėjus ir Aleksandras, kuriuodu aš perleidau šetonui, kad tuodu, pabaustu, daugiau nebeliežuvautų.

2

Pamaldų Eiga

1 Pirmiausia aš prašau, kad būtų prašoma, meldžiama, maldaujama ir dėkojama už visus žmones,
2 už karalius ir visą vyriausybę, kad ramiai ir taikingai, Dievo prisibijodami ir visame padorume galėtume gyventi.
3 Nes tai yra gražu ir tatai patinka mūsų Dievui bei Išganytojui,
4 kuris nori visus žmones išga-

nyti ir kad jie visi gerai susipažintų su tiesa.

5 Nes tėra tik vienas Dievas ir vienas Tarpininkas tarp Dievo ir žmonių, būtent, žmogus Jėzus Kristus,

6 kuris pats pasidavė visų atpirkimui, kad įrodytų, jog Dievas nori visus išganyti nustatytu metu,

7 kuriam tikslui aš esu paskirtas skelbėju, apaštalu, aš kalbu tiesą, nemeluodamas, tautų mokytoju tikėjimui ir tiesai apsakyti.

8 Taip aš norėčiau, kad vyrai melstųsi visose vietovėse ir pakeltų savo šventąsias rankas be piktumo ir abejonės.

9 Tokiu pat būdu ir moterys padoriai, tvarkingai ir kukliai pasipuošusios be auksu ar perlais išmargintų kasų ar be prašmatnaus apdaro,

10 bet, kaip moterims pridera, savo pamaldumu ir gerais darbais tepasipuošia.

11 Moterys tesimoko tyliai, visu nuolankumu.

12 Aš nesutinku, kad moteris mokytų ir išsikeltų viršum vyro, bet kad tylėtų.

13 Nes Adomas buvo pirma sutvertas, o tada Ieva.

14 Ir Adomas nebuvo suvedžiotas, bet moteriškė, kuri pradėjo nusidėjimus.

15 Bet ji bus išganyta vaikų gimdymu, jei jie pasiliks tikėjime, meilėje, šventume kartu su susilaikymu.

3

Nuostatai Vyskupams

1 Tai tikra tiesa, kad tas, kuris siekia vyskupystės, tas siekia kilmingų pareigų.

2 Vyskupas turi būti be priekaišto, vienos moters vyras, budrus, nuosaikus, padorus, svetingas, sugebąs mokyti,

3 ne girtuoklis, ne peštukas, švelnus, nemėgstąs ginčytis, negodus,

4 geras prižiūrėtojas savo namų, turįs paklusnius vaikus visu pamaldumu.

5 Nes, kas nemoka savo namams vadovauti, kaip gali jis Dievo surinkimą aprūpinti?

6 Jis negali būti naujai prisivertęs, kad nenuslystų į puikybę ir patektų į šetono nagus.

7 Ir netikinčiųjų už bažnyčios ribų akyse turi jis turėti gerą vardą, kad nebūtų papeikiamas ir į velnio žabangas pakliūtų.

8 Taip turi būti padorūs žmonės ir bažnyčios tarnai, negirtauti, neveidmainiauti ir neužsiėminėti nepadoriu pasipelnymu.

9 Jie turi laikytis gryna sąžine giliųjų tikėjimo paslapčių.

10 Tokius pirma reikia išmėginti. Jei jie pasižymi būti be priekaišto, tai tetarnauja.

11 Taip pat turi būti ir jų moterys padorios, neapšmeižiančios, neapsigeriančios, visais atžvilgiais patikimos.

12 Bažnyčios tarnų turi būti kiekvienas vienos moters vyras, kuris savo vaikus ir namus gerai prižiūri.

13 Tie, kurie savo pareigas gerai atlieka, tie užsitarnauja didelį pasitikėjimą ir didelį džiaugsmą tikėjime į Jėzų Kristų.

14 Tatai aš rašau tau viltimi, jog netrukus atvyksiąs.

15 Jei ir užtrukčiau, tai žinote, kaip pasielgti Dievo namuose, gyvojo Dievo surinkime, kuris yra tiesos nešėju ir jos pagrindiniais pamatais.

16 Kokia didinga mūsų tikėjimo paslaptis: Jis buvo apreikštas kūne, pateisintas Dvasia, pasirodė angelams, skelbiamas tautoms, įtikėtas pasaulyje, paimtas šlovėn.

4

Atkritimas, Nurodymai

1 Dvasia aiškiai sako, kad paskutiniais laikais kai kurie pames tikėjimą ir pasiduos klaidinančioms dvasioms ir velnių mokslams,

2 per klastingus išvedžiojimus

melagių su įdegintomis sąžinėmis,
3 kurie draudžia apsivesti, valgyti tam tikrą maistą, kurį Dievas sutvėrė, kad tikintieji ir teisybę pažįstantieji priimtų su dėkingumu.
4 Nes visa tai, ką Dievas sutvėrė, yra gera ir neatmestina, bet su dėkingumu priimtina,
5 kadangi tai pašventinama Dievo žodžiu ir malda.
6 Jei tu tatai išdėstysi savo broliams, tai būsi geras Jėzaus Kristaus tarnas, išauklėtas tikėjimo žodžiu ir tuo geruoju mokslu, kurį tu visą laiką sekei.
7 Neužsiimk nešventais ir senų moterų plepalais, pratinkis būti pamaldus.
8 Nes kūno mankšta nedaug tepadeda, bet dievotumas visakam padeda, pažadėjimais šiam ir būsimajam gyvenimui.
9 Tai tikrai priimtina ir įtikėtina tiesa.
10 Tam tikslui dirbame ir kovojame viltimi į gyvąjį Dievą, kuris yra visų žmonių Išganytoju, ypatingai tikinčiųjų.
11 Tokius įsakymus duok ir taip mokyk.
12 Niekas teneniekina tavo jaunystės. Bet tu būk pavyzdžiu tikintiems savo žodžiu, pasielgimu, meile, dvasia, tikėjimu ir skaistumu.
13 Taigi, skaityk, pagraudenk ir pamokyk, kol ateisiu.
14 Neužmiršk tau išpranašautos dovanos, duotos vyresniųjų rankų uždėjimu.
15 Tatai ir tebūna tavo rūpestis, kad tu tam atsidėtumei ir tavo pažanga visiems matoma būtų.
16 Kreipk dėmesį į save ir į tai, ką tu skelbi ir laikykis to, tai, taip darydamas, išganysi save ir tuos, kurie tavęs klauso.

5

Senieji Ir Jaunieji

1 Nebark senesnio žmogaus, bet pagraudenk jį kaip tėvą, jaunuosius kaip brolius,
2 senesniąsias moteris kaip motinas, jaunesniąsias, kaip seseris visu taurumu.
3 Laikyk našles pagarboje, jei jos tikromis našlėmis yra.
4 Jei našlė turi vaikų ar vaikaičių, tai tie pirma teišmoksta savo namuose pamaldžiai elgtis ir savo tėvams atsilyginti, nes tatai patinka Dievui.
5 Bet ta yra tikra našlė, kuri viena likusi, deda visas viltis į Dievą ir nepaliauja melstis bei prašyti dieną ir naktį.
6 Bet užgaidomis gyvenančioji yra numirusi, gyva tebebūdama.
7 Duok jiems ir tuos įsakymus, kad nė vieno nereikėtų barti.
8 O kas savųjų, ypatingai namiškių neaprūpina, tas atsisako savo tikėjimo ir yra baisesnis už pagonį.
9 Našlę galima išrinkti, jei ji yra virš 60 metų ir ištikima buvusi savo vyrui,
10 kuri pasižymėjusi gerais darbais, užauginusi vaikus, svečius priėmusi, šventųjų kojas mazgojusi, sielvartaujantiems padėjusi, gerų darbų atlikusi.
11 Jaunų našlių nepriimk, kadangi jos savo gašlumu atsitolina nuo Kristaus ir nori ištekėti.
12 Taip jos susilaukia pasmerkimo dėl neišlaikymo savo pirmojo pasižadėjimo.
13 Aptingdamos, jos taip pat bėginėja iš namų į namus, ne vien tik dykinėdamos, bet ir plepėdamos ir besikišdamos ten, kur joms nepritinka.
14 Todėl aš norėčiau, kad jaunosios našlės ištekėtų, vaikus gimdytų, šeimininkautų ir nevidonui neduotų jokios progos pasityčioti.
15 Nes kai kurios jų yra jau nuklydusios prie šetono.
16 Jei kuri tikinti moteris turėtų našlių, tai ji tepasirūpina tomis, kad surinkimas neturėtų tos naštos ir aprūpintų tas, kurios yra visiškai vienos.
17 Vyresniuosius, kurie gerai vadovauja, laikyk nusipelniusiais dvigubos pagarbos, ypatingai tuos,

kurie pasitarnauja žodžiu ir
pamokymu.
18 Nes Rašte parašyta, 5 Moz.
25:4: "Neužrišk kuliančiam jaučiui
nasrų!" ir "Darbininkas yra ver-
tas savo atlyginimo."
19 Be dviejų ar trijų liudi-
ninkų nepriimk skundo prieš
vyresnįjį.
20 Tuos, kurie nusideda, pabark
visų akivaizdoje, kad ir kiti
bijotų.
21 Aš iškilmingai prašau tavęs
Dievo, Jėzaus Kristaus ir
rinktųjų angelų akivaizdoje
laikytis šių nurodymų be ato-
dairos ir be šališkumo.
22 Nė vieno nepašventink pa-
skubomis. Padoriai laikykis, nepa-
sidarydamas dalininku su svetimo-
mis nuodėmėmis.
23 Nebegerk vandens vien, bet
įsipilk truputį vyno dėl savo
skilvio ir dėl dažnų sirguliavimų.
24 Kai kurių nuodėmės regimos
tuojau ir patenka į teismą pirm
jų, kitų nuodėmės išaiškėja
vėliau.
25 Taip pat ir kai kurių gerieji
darbai tuojau matomi, bet ir tie, ku-
rie nematomi, nepasilieka užslėpti.

6

Tarnai, Turtai

1 Vergai, kurie esate po jungu,
laikykite savo savininkus visiškoje
pagarboje, kad Dievo vardas ir
mokslas nebūtų apšmeižiamas.
2 Bet tie, kurie turi tikinčius sa-
vininkus, tie neturi jų mažiau
gerbti, kadangi jie broliais yra, bet
turi jiems tuo labiau paklusti, ka-
dangi jie tiki ir tų mylimi yra, ku-
riems jie tarnauja. Mokyk tatai ir
paragink tai ir įgyvendinti.
3 Jei kas kitaip moko ir nesu-
tinka su išganančiais Jėzaus Kris-
taus žodžiais ir pamaldumo mokslu,
4 tas yra pasipūtęs ir nieko neiš-
mano ir yra užsidegęs vaidytis ir
ginčytis, sukeldamas, pavydą, ne-
sutarimą, pasityčiojimą, blogus
įtarinėjimus,
5 kivirčius nesveiko proto ir tieso
nesuvokiančių tarpe žmonių,
kurie įsivaizduoja, jog pamal-
dumu esą galima pasipelnyti. Su
tokiais reikalų neturėkite.
6 Bet pamaldumas yra didelė
dovana, jei žmogus pasitenkina tuo,
ką turi.
7 Nes mes nieko neatsinešėme į
šį pasaulį, nieko iš jo ir
neišsinešime.
8 Jei turime pavalgyti ir kuo ap-
sirengti, tai būkime tuo patenkinti.
9 Nes tie, kurie pralobti nori, tie
įsipainioja į pagundas ir pinkles
savo neprasmingomis bei pragaiš-
tingomis aistromis ir nusmunka į
pražūtį bei sunaikinimą.
10 Nes šaknis viso pikto yra go-
dumas, į kurį kai kurie pasišovė,
pametę tikėjimą, ir sau daug
skausmų susidarė.
11 Bet tu, Dievo žmogau, venk
visų tų ir siek teisybės, pamal-
dumo, tikėjimo, meilės, ištvermės,
romumo,
12 kovok gerąją tikėjimo
kovą, pasigauk amžinąjį gy-
venimą, kuriam esi pašauktas ir
kurį tu gerai išpažinai daugelio
liudininkų akivaizdoje.
13 Aš įsakau tau Dievo akivaiz-
doje, kuris visa gyvą padaro, ir
Jėzaus Kristaus akivaizdoje, kuris
Pontijui Pilotui prisistatė geru
prisipažinimu,
14 kad tą įsakymą perdėm
laikytumei be priekaištų iki apsi-
reiškimui mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus,
15 kurį mums parodys savo
laiku Išganytingasis ir vienintelis
Galiūnas, Karalius visų karalių,
Viešpats visų viešpačių,
16 kuris tik vienas tėra iš Nemir-
tingųjų, gyvenąs nė vienam
neprieinamoje šviesybėje, kurios nė
vienas žmogus neregėjo ir negali
regėti. Tam teesie garbė ir amžinoji
galia! Amen.
17 Šio pasaulio turtuoliams
įsakyk, kad nepasididžiuotų ir
nepasitikėtų savo nepastoviais
turtais, bet Dievu, kuris mums pa-
sinaudoti visa ko apsčiai duoda,

18 kad jie gerus darbus dirbtų
ir jais turtingi būtų, mielai dalintųsi savo dosningumu,
19 kad tuo būdu pasidėtų gerus
pamatus savo ateičiai ir pagautų tą gyvenimą, kuris yra pats tikrasis gyvenimas.
20 O Timotiejau, saugok tai, ką
tau esu patikėjęs. Venk pasaulietinių plepalų, prieštaravimų, kurie neteisingai vadinami moksliniais aiškinimais,
21 kuriuose kai kurie paskęsta,
pamesdami tikėjimą. Malonė tebūnie su tavim! Amen.—Rašyta iš Frygijos sostines Laodikėjos—

ANTROJI GROMATA ŠVENTOJO POVILO TIMOTIEJUI

1

Ištikimybė

1 Povilas, Dievo valia Jėzaus
Kristaus apaštalas, vardan pažadėtojo gyvenimo Jėzuje Kristuje,
2 mano mielam sūnui Timotiejui, malonė, gailestingumas ir ramybė nuo Dievo, Tėvo ir Kristaus
Jėzaus, musų Viešpaties.
3 Aš dėkoju Dievui, kuriam tarnauju, kaip ir mano protėviai, su gryna sąžine be paliovos tavęs atsimindamas savo maldose dieną
ir naktį.
4 Aš atsimenu tavo ašarų ir trokštu tave pamatyti, kad vėl pasidžiaugčiau.
5 Aš vis prisimenu tavo aiškų tikėjimą, kuris prieš tai gyveno tavo senelėje Laisoje, o tada tavo motinėlėje Eunikėje, o dabar, tikrai žinau, ir tavyje.
6 Tai ir yra dėl ko aš tau primenu atgaivinti Dievo malonės dovaną, tavyje esančią mano rankų uždėjimu.
7 Nes Dievas davė mums ne baimės Dvasios, bet pajėgumo, meilės ir drausmės.
8 Todėl nesivaržyk, liudydamas apie mūsų Viešpatį, neigi dėl manęs, Jo supančiotojo, bet kentėk kartu su manimi dėl Evangelijos, kaip ir aš, Dievo pastiprintas,
9 kuris mus išganė ir pasišaukė
Savo šventu pasišaukimu ne dėl mūsų darbų, bet Savąja valia ir Jėzuje Kristuje nuo amžių mums duotąja malone,
10 kuri dabar apreikšta mūsų Išganytojo Jėzaus Kristaus pasirodymu, kuris nugalėjo mirtį ir mums per Evangeliją atnešė švieson gyvybę bei nemirštamumą,
11 kuriai aš įstatytas esu būti skelbėju, apaštalu ir mokytoju.
12 Dėl tos priežasties aš ir turiu taip kentėti. Bet aš dėl to nesigėdžiu, nes aš žinau, į kurį aš tikiu ir esu tikras, kad Jis išsaugos man, kas man patikėta, iki anos dienos.
13 Tai tebūna pavyzdžiu tau tie tiesos žodžiai, kuriais aš tave mokiau, kurie mus suriša tikėjimu, meilėje su Jėzumi Kristumi.
14 Šitą didingąją dovaną saugok mumyse gyvenančia Šventąją Dvasia.
15 Tu žinai, kad visi, kurie yra Azijoje, nuo manęs nusigręžė, jų tarpe Figelus ir Hermogenas.
16 Viešpats tepasigaili Onesiforo namų, kuris mane dažnai pradžiugino ir nesigėdyjo mano grandinių.
17 Būdamas Romoje, jis labai stengėsi, bet negalėjo manęs surasti.
18 Viešpats teduoda jam susilaukti Viešpaties pasigailėjimo aną dieną. Tu geriau žinai, kiek daug jis Efeze man yra pasitarnavęs.

2

Ištikimas Kovotojas

1 Dėl gi to būk stiprus, mano sūnau, per malonę Jėzuje Kristuje.
2 Ką iš manęs esi išmokęs daugelio liudininkų akivaizdoje, tą perduok ištikimiems žmonėms, kurie sugeba kitus mokyti.
3 Kentėk ir tu kartu, kaip geras Kristaus kovotojas kenčia.
4 Nė vienas kovotojas nesikiša į kasdieninius ruošos darbus, kad tik patiktų tam, kuris jį pasirinko būti jo kovotoju.
5 Bet kovotojas nevainikuojamas, jei jis nesilaiko kovos taisyklių.
6 Sunkiai dirbąs žemdirbys turėtų pirmasis gauti žemės vaisių.
7 Suprask, ką sakau, Viešpats

suteiks tau supratimą visais
atžvilgiais.
8 Visuomet atsimink Jėzaus
Kristaus, kuris kėlėsi iš numiru-
siųjų, iš sėklos Dovydo, sulig
mano Evangelija,
9 dėl kurios aš kenčiu šiuos pan-
čius, lyg piktadaris, bet Dievo žodis
nėra supančiotas.
10 Visa tai aš kenčiu dėl iš-
rinktųjų, kad ir jie išganymo
susilauktų Jėzuje Kristuje amži-
noje šlovėje.
11 Tai juk tikra tiesa. Jei kartu
numirėme, tai kartu ir gyvensime.
12 Jei kartu kenčiame, tai kartu
ir valdysime. Jei mes Jo užsigin-
sime, tai ir Jis mūsų užsigins.
13 Nors mes ir netikėtume, tačiau
Jis pasiliks ištikimas, negalėdamas
Savęs užsiginti.
14 Ir primink jiems tai ir Dievo
akivaizdoje perspėk juos, kad dėl
žodžių nesiginčytų, kas niekam
nepadeda, o tik pakenkia
klausytojams.
15 Stenkis Dievui pasirodyti kaip
priimtinas ir neturįs dėl ko gėdytis
darbuotojas Dievo akivaizdoje, ku-
ris teisingai apsako Dievo žodį.
16 Nešventų ir tuščių ple-
palų venk, nes tokiomis vis gilyn
brendama į bedievystę.
17 Nes jų kalbos plinta kaip
vėžio liga, kurių tarpe yra Hy-
menėjus ir Filėtus,
18 kuriuodu nuo tiesos nuklydo ir
tvirtina, jog prisikėlimas jau
įvykęs ir tai kenkia kai kurių
tikėjimui.
19 Bet Dievo dėtieji pamatai neiš-
judinami, ant kurių ušantspauduo-
ta: "Viešpats pažįsta Savuosius"
ir "Teatstoja kiekvienas nuo netei-
sybės, kuris vartoja Dievo vardą!"
20 Dideliuose namuose yra ne tik
auksinių bei sidabrinių indų,
bet ir medinių bei molinių. Vieni
vartojami garbingiems, kiti negar-
bingiems tikslams.
21 Taigi, kas apsivalo nuo tokių
žmonių, tas bus pašventintas
namų šeimininkui pasitarnauti
visiems geriems tikslams.
22 Venk jaunystės pogeidžių, bet
siek teisybės, tikėjimo, meilės su
visais, kurie meldžiasi Viešpaties iš
tyros širdies.
23 Bet kvailų ir neauklėjančių
pokalbių venk, žinodamas, kad
tokie tik veda į peštynes.
24 O Viešpaties tarnas negali peš-
tis, bet turi būti visiems meilingas,
sugebąs išaiškinti, pakęsti
piktuosius,
25 švelniai patarti prieštaraujan-
tiems, kad, rasi, Dievas jiems
duotų atgailauti ir atpažinti tiesą,
26 kad jie išsiblaivytų iš velnio
žabangų, kuriose jie vergavo jo
valiai.

3

Paskutinės Dienos

1 Bet tatai žinokite, kad pasku-
tinėmis dienomis bus sunku gyventi,
2 nes žmonės bus savimylos, go-
dūs dėl pinigų, gyrpelniai, pasidi-
džiuoją, pasityčioją, gimdytojų
neklausą, nedėkingi, nešventi,
3 šiurkštūs, nesandoringi, šmei-
žikai, nedrausmingi, nesuvaldomi,
nedraugiški,
4 išdavikai, pramuštgalviai, pa-
sipūtę, kurie malonumus labiau myli
už Dievą,
5 kurie išviršiniai yra pamaldūs,
bet nėra pamaldūs savo esmėje.
Saugokis tokių žmonių!
6 Jų tarpe yra tokių žmonių,
kurie landžioja po butus, gaudo
moteriškes, apsunkintas nuodė-
mėmis, besiblaškančias dėl
įvairiausių pogeidžių,
7 kurie amžinai mokosi, bet tie-
sos niekuomet nesugeba atpažinti.
8 Kaip Janes ir Jambres prieši-
nosi Mozei, taip ir šie priešinasi tie-
sai, proto netekę ir tikėjimo
neturėdami.
9 Bet jie tuo toli nenueis. Jų
paikystė bus visų pastebėta taip,
kaip ir anų.
10 Bet tu pažįsti mano mokslą,
mano gyvenimo būdą, mano nuo-
monę, mano tikėjimą, mano iš-
tvermę, mano meilę ir kantrybę,

11 mano persekinėjimus, mano kentėjimus, pergyventus Antiochijoje, Ikonijoje, Lystroje. Kiek persekiojimų aš ten iškentėjau! Ir iš visų Viešpats mane išgelbėjo.
12 Visi, kurie pamaldžiai nori Jėzuje Kristuje gyventi, turi iškentėti persekiojimų.
13 Piktieji žmonės ir sukčiai dar pablogės, būdami patys suvedžiojami ir kitus išvedžiodami.
14 Bet tu laikykis to, ką tu išmokai ir kas tau pavesta, nes žinai iš ko išmokai.
15 Iš vaikystės dienų tu pažįsti Šventąjį Raštą, kuris tave gali išmokyti išganymui per tikėjimą į Jėzų Kristų.
16 Nes visas Raštas yra Dievo įkvėptas, tinkamas pamokymui tiesos, pabarimui, pataisymui, išauklėjimui padoriai gyventi,
17 kad Dievui tarnaująs žmogus būtų tobulas atlikti visokiausių gerų darbų.

4

Kova Ir Vainikas

1 Dievo akivaizdoje ir Jėzaus Kristaus pasirodymo vardan, kuris ateis karaliauti ir teisti gyvuosius bei mirusiuosius, aš prašau
2 apsakyti žodį, būti pasiruošusiam laiku ar nelaiku pabarti, perspėti, paraginti ir išaiškinti visu kantrumu.
3 Nes ateis laikai, kada jie išganančių pamokslų nepakęs, bet pagal savo pačių užgaidas susiras savus mokytojus, patinkančius jų ausims,
4 kadangi jie nukryps nuo tiesos ir pasimes į pasakas.
5 Bet tu būk budrus visame, pakentėk, tęsk Evangelijos skelbimo darbą, ištikimai atlikdamas savo pareigas.
6 Nes aš esu jau paaukotas ir laikas man jau atsiskirti.
7 Aš kovojau gerąją kovą, žygį pabaigdamas, tikėjimą išlaikydamas.
8 Pagaliau man yra paruoštas teisybės vainikas, kurį man Viešpats, teisusis Teisėjas įteiks aną dieną, ne man vienam, bet visiems Jo apreiškimą mylintiems.
9 Pasistenk kuo greičiausiai pas mane atvykti.
10 Nes Demas nukrypo nuo manęs ir pradėjo mylėti šį pasaulį ir nuėjo į Tesaloniką, Kreskas į Galatiją, Titus į Dalmatiją.
11 Lūkas vienas liko pas mane. Pasiimk Markų ir atsivesk pas mane, nes man reikės jo pagalbos.
12 Tychikų nusiunčiau į Efėzą.
13 Ateidamas, atgabenk mano apsiaustą, mano Troadoje pas Karpų paliktą, ir knygas, ypatingai rašomąją šikšną.
14 Aleksandras, kalvis, padarė man daug pikto. Viešpats atlygins jam už jo darbus.
15 Tu turi jo taip pat saugotis, nes jis labai pasipriešino mūsų žodžiams.
16 Pirmame mano apsigynimo apklausinėjime nebuvo nė vieno, kuris už mane stotų, nes visi mane apleido. Tebūna jiems tai neužskaityta.
17 Bet Viešpats buvo su manimi ir mane pastiprino, kad gyvai skelbčiau tautoms Evangeliją ir jie ją išgirstų ir aš buvau išgelbėtas iš liūtų nasrų.
18 Viešpats apgins mane nuo visų piktų puolimų ir saugiai mane paims į savo dangiškąją karalystę. Tebūna Jam garbė nuo amžių iki amžių! Amen.
19 Pasveikink Priską ir Akvilą ir Onėsimo namus.
20 Erastus pasiliko Korinte, Trofimų palikau Milėte, sergantį.
21 Stenkis atvykti prieš žiemą. Tave sveikina Eubulus, Pūdas, Linas, Klaudija ir visi broliai.
22 Viešpats Jėzus Kristus teesie su tavo dvasia. Malonė tebūnie su jumis. Amen.—Antroji gromata Timotiejui rašyta iš Romos, kai Povilas Neronui antruoju kartu pristatytas buvo.—

ŠVENTOJO POVILO GROMATA TITUI

1

Kunigų Paskyrimas

1 Povilas, Dievo tarnas ir apaštalas Jėzaus Kristaus, Dievo išrinktųjų tikėjimu ir pažinimu išganančiosios tiesos,
2 amžinojo gyvenimo viltimi, kurį Dievas pažadėjo nuo amžių, kuris nemeluoja,
3 bet Savo laiku apreiškė Savo žodį skelbimu, kuris man patikėtas Dievo, mūsų Išganytojo įsakymu,
4 Titui, mano tikram sūnui, sulig mudviejų tikėjimu, malonė ir ramybė nuo Dievo, Tėvo ir Kristaus Jėzaus, mūsų Išganytojo!
5 Todėl aš palikau tave Krėtoje, kad tu užbaigtumei tai, kas dar nebuvo padaryta, įstatydamas miestuose šen ir ten vyresniuosius, kaip aš tau buvau liepęs,
6 jei kas be priekaištų, vienos moters vyras, turįs tikinčius vaikus, kurie nepasižymi palaidu gyvenimu ar nepaklusnumu.
7 Nes vyskupas turi būti be priekaištų, Dievo reikalų vedėjas, neužsispyrėlis, nepasikarščiuojąs, ne girtuoklis, ne peštukas, neužsiimąs nepadoriu verslu,
8 bet svetingas, malonus, apsukrus, teisingas, pamaldus, susivaldąs,
9 kuris laikosi žodžio tikrojo mokslo, kad sugebėtų sveiku pamokymu pagraudenti ir įtikinti prieštaraujančiuosius.
10 Nes ypatingai žydų tarpe randame daugelį įžūlių niekam tikusių pliuškių ir išvedžiotojų,
11 kuriems reikia burnas užčiaupti, kadangi jie ištisas šeimas sukiršina savo netikusiomis kalbomis, nepadoriu būdu užsidirbti norėdami.
12 Vienas jų pačių pranašautojų net tvirtino: "Krėtiečiai visuomet meluoja, pikti žvėrys, tingūs pilvočiai."
13 Tokiame pareiškime daug tiesos pasakyta. Todėl turi juos griežtai pabarti, kad sveiki tikėjime būtų,
14 ir nepaisytų žydiškųjų pasakų ir žmogaus įstatymų, kurie tiesą iškraipo.
15 Skaistiesiems viskas skaistu. Bet nevalyviesiems ir netikintiems nieko nėra skaidraus, kadangi jų mintys ir sąžinės yra sudrumstos.
16 Jie sakosi pažįstą Dievą, bet savo darbais to neįrodo. Būdami pasibjaurėtini, jie neklauso ir netinka jokiai padoriai veiklai.

2

Sveikas Mokslas

1 Bet tu kalbėk sulig sveikuoju mokslu,
2 seniems, kad negirtautų, kad būtų padorūs, sveiko tikėjimo, sveikos meilės bei kantrybės,
3 senoms moterims, kad elgtųsi, kaip dera šventiesiems, kad neapšmeižtų, kad negirtautų, kad būtų geros mokytojos,
4 kad išmokytų jaunąsias moteris padoriomis būti, savo vyrus ir vaikus mylėti,
5 kad būtų drausmingos, skaisčios, tvarkingos, malonios, savo vyrams atsidavusios, kad iš Dievo žodžio nebūtų pasityčiojama.
6 Taip pat pagraudenk jaunuosius vyrus, kad jie būtų padorūs.
7 Visur parodyk gerą pavyzdį savo gerais darbais, neklaidingu mokslu, visu pamaldumu,
8 sveiku ir nepeiktinu žodžiu, kad priešininkai liktų sugėdinti ir neturėtų nieko blogo apie mus pasakyti.

9 Vergams sakyk, kad jie savo savininkams visais atžvilgiais būtų atsidavę, paklusnūs ir jiems neprieštarautų,
10 kad pasiliktų patikimi ir nevogtų, kad tuo parodytų visokiu atžvilgiu Dievo, mūsų Išganytojo mokslo patrauklumą.
11 Nes išganančioji Dievo malonė visiems žmonėms apreikšta
12 ir moko mus atsisakyti visokio bedieviškumo ir pasaulietiškų užgaidų, bet drausmingai, teisingai ir pamaldžiai gyventi šiame pasaulyje
13 ir laukti šventosios vilties ir pasirodymo didžiojo Dievo šlovės ir mūsų Išganytojo Jėzaus Kristaus,
14 kuris pats Save už mus pasidavė, kad mus atpirktų nuo visos neteisybės ir apvalytų mus savai nuosavybei ir būtume stropūs Jo darbų vykdytojai.
15 Taip kalbėk jiems, perspėk juos ir išaiškink jiems visu rimtumu. Ir tegu tavęs niekas neniekina.

3

Kaip Pasielgti

1 Primink žmonėms, kad jie klausytų valdovų ir vyriausybės ir būtų jiems atsidavę ir pasiruošę bet kuriam geram darbui,
2 kad jie nė vieno nešmeižtų, nesiginčytų, būtų atlaidūs ir draugiškai pasielgtų su kiekvienu.
3 Nes ir mes buvome anksčiau neišmaną, nepaklusnūs, pasimetę, vergai savo pogeidžių, pikti, pavydūs, vienas kito nekęsdami.
4 Bet, kai Dievas pasirodė, kaip maloningas Jis yra ir kaip Jis mus myli,
5 ne dėl mūsų padarytųjų darbų, bet dėl Savo gailestingumo, atgimimo apiplovimu ir Šventosios Dvasios atnaujinimu,
6 kurios apsčiai ant mūsų išlieta Jėzaus Kristaus, mūsų Išganytojo,
7 kad mes iš Jo malonės apteisinti būtume ir gautume sulig viltimi amžinąjį gyvenimą, Jis mus išgelbėjo.
8 O tai yra tikra teisybė. Todėl aš noriu itin pabrėžti, kad tie, kurie įtikėjo, kreiptų dėmesį į gerus darbus, nes tais jie pasitarnaus sau ir kitiems žmonėms.
9 Bet kvailų klausimų ir giminystės ryšių aiškinimų, ginčų ir nesutarimų dėl įstatymų venk. Nes tai nenaudinga ir niekam nereikalinga.
10 Žmogų, kuris kitaip moko, perspėk vieną ir kitą kartą ir tada saugokis jo,
11 žinodamas, kad jis atskalūnas ir pats save pasmerkęs yra.
12 Kai tau atsiųsiu Artemą ir Tychikų, tai paskubėk atvykti pas mane į Nikopolį, kur esu ketinęs praleisti žiemą.
13 Teisininką Zėną ir Apolą gerai aprūpink kelionei, kad jiemdviem pakelyje nieko nepritrūktų.
14 Mūsų žmonės turėtų išmokti užsiimti gerais darbais, kad pasitarnautų ten, kur reikalinga ir tuščiai neleistų laiko.
15 Sveikina tave visi su manimi esantieji. Pasveikink visus, kurie mus myli tikėjime. Malonė tebūnie su jumis visais! Amen.—Rašyta pirmam krėtiečių įstatytam vyskupui Titui iš Makedonijos Nikopolio.—

ŠVENTOJO POVILO GROMATA FILEMONUI

1

Malda Už Onesimą

1 Povilas, Kristaus kalinys ir
brolis Timotiejus Filemonui, mūsų
mielam pagalbininkui
2 ir seseriai Apfijai ir Archipui,
mūsų kovos draugams ir tavo na-
muose esančiam surinkimui:
3 Malonė teesie su jumis ir ra-
mybė nuo Dievo, mūsų Tėvo ir
Viešpaties Jėzaus Kristaus.
4 Aš dėkoju savam Dievui ir at-
simenu tavęs visados savo maldose,
5 girdėdamas, kiek meilės tu turi
ir tikėjimo į Viešpatį Jėzų
Kristų ir visiems šventiesiems,
6 kad tavo tikėjimas, kurį mudu
kartu turiva, galingas pasidarytų
tavyje pažinimu tos gerybės, kurį
turime Jėzuje Kristuje.
7 Tavo meilė pradžiugino ir pra-
linksmino mus, kad šventųjų šir-
dys buvo atgaivintos per tave,
mielasis broli.
8 Nors aš turiu Kristuje visą
teisę tau įsakyti, kas tau
priderėtų,
9 tačiau iš meilės aš, Povilas,
senas būdamas, ir dar Kristaus ka-
linys, norėčiau tave pagraudenti
10 dėl mano sūnaus Onesimo,
kurį aš pagimdžiau savo
pančiuose,
11 kuris tau anksčiau nebuvo
naudingas, bet dabar yra naudingas
ir tau ir man,
12 kad tu priimtumei jį iš manęs
kaip mano širdį,
13 nes aš buvau norėjęs jį pas
save palaikyti, kad jis, man esant
kalėjime, tavo vietoje Evangelija
pasitarnautų.
14 Bet be tavo sutikimo to neno-
rėčiau daryti ir tavęs priversti, bet,
kad tu tai darytumei savo laisvąja
valia.
15 Gal jis tau ir buvo kuriam laikui
atimtas, kad tu jį amžiams
pasilaikytumei,
16 jau nebe kaipo vergą, bet
daugiau negu vergą, kaip mielą
brolį, ypatingai man, bet tuo la-
biau tau, kaip žmogų ir tikintį į
Kristų.
17 Jei tu mane laikai savo draugu,
tai priimk jį taip, lyg mane
priimtumei.
18 Jei jis tau ką nors buvo pa-
daręs ir tau yra pasilikęs skolingas,
tai užrašyk šitą mano sąskaiton.
19 Aš, Povilas, rašau tau savo pa-
ties ranka, kad aš tau atmokėsiu,
nenorėdamas sakyti, kad tu man
pats kaltas esi.
20 Taigi, mielas brolau, padaryk
man tą malonumą Viešpatyje,
kad aš tavimi pasidžiaugčiau
Kristuje.
21 Aš rašiau tau, pasitikėdamas
tavo klusnumu, ir žinau, kad tu
daugiau darysi, negu aš prašau.
22 Be to, paruošk man nakvynę,
nes aš tikiuos, kad aš būsiu jūsų
maldomis jums padovanotas.
23 Sveikina jus Epafras, kuris Jė-
zuje Kristuje su manimi kalėjime
yra,
24 Markus, Aristarchus, Demas,
Lūkas, mano padėjėjai.
25 Malonė Viešpaties Jėzaus
Kristaus tebūnie su jūsų dvasia!
Amen.—Parašyta Onesimo iš Ro-
mos.—

GROMATA ŠVENTOJO POVILO ŽYDAMS

1

Prakilnesnis už Angelus

1 Senais laikais yra Dievas kalbėjęs įvairiais būdais ir per pranašus mūsų protėviams.
2 O šiomis paskutinėmis dienomis Jis mums kalbėjo per Savo Sūnų, kurį Jis paskyrė būti tėvoniu viso to, ką Jis per Jį sutvėrė.
3 Jis yra Jo šlovės atspindys ir atvaizdas Jo būtybės, kuris visa išlaiko Savo galinguoju žodžiu, apvalydamas mus nuo visų nuodėmių, atsisėsdamas Jo Didybės dešinėje augštybėje,
4 pasidarydamas tiek daug prakilnesniu už angelus ir tuo pačiu įgaudamas daug didesnį vardą.
5 Nes kuriam angelui Jis yra kada nors sakęs, Ps. 2:7, "Tu esi Mano Sūnus, šiandien Aš Tave pagimdžiau" arba "Aš būsiu Jo Tėvu ir Jis bus Mano Sūnumi." 2 Šem. 7:14.
6 Ir vėl, kai Jis atvedė Pirmgimį į pasaulį, tarė Jis: "Visi angelai Dievo turi Jo melstis." Ps. 97:7.
7 Apie angelus, Ps. 104:4 pasakyta: "Jis daro savo angelus dvasiomis ir savo tarnus ugnies liepsnomis."
8 Bet apie Sūnų: "Dieve, Tavo sostas išsilaiko nuo amžių iki amžių" ir "Tu valdysi Savo karalystę teisingumo lazda.
9 Tu mylėjai teisybę ir neapkentei neteisybės. Todėl pašventino Tave Dievas, Tavo Dievas, džiaugsmo aliejumi labiau už tavo draugus."
10 Taip pat Ps. 102:26-28 "Tu Viešpatie, padėjai žemei pamatus pačioje pradžioje ir dangūs yra Tavo rankomis padaryti.
11 Tie visi sunyks, bet Tu pasiliksi tas pats. Jie pasens lyg koks drabužis.
12 Kaip apsiaustą Tu juos suvyniosi ir jie bus pakeisti, bet Tu pasiliksi tas pats ir Tavo metai neišsibaigs."
13 Kuriam angelui Jis yra kada nors taręs: "Sėsk Mano dešinėje, kol padėsiu Tavo priešus Tavo kojų kėsleliu!"
14 Ar tai ne Jam tarnaujančios dvasios, kurios išsiųstos padėti tiems, kurie bus išganyti?

2

Išganymas

1 Todėl turime tuo labiau dėmesį kreipti į tai, ką girdėjome, kad nepasimestume.
2 Nes, jei tai, ką angelai kalbėjo, pasitvirtino ir už kiekvieną nusikaltimą ir nepaklusnumą buvo atlyginta teisinga bausme,
3 kaip mes norėtume išsisukti iš tokio didingo išganymo, jei į jį dėmesio nekreipiame, kuris mums pirma buvo Viešpaties paskelbtas, tada patvirtintas tų, kurie jį girdėjo.
4 O Dievas tai dar patvirtino ženklais, stebuklais, didingais žygiais ir apdovanojimu Šventosios Dvasios sulig Jo valia.
5 Nes ne angelams Jis pavedė būsimąjį pasaulį, apie kurį mes kalbame.
6 Bet vienas Ps. 8:5-7 paliudyjo: "Kas yra žmogus, kad Tu jo atsimeni ir Žmogaus Sūnus, kad Tu Jam padėtumei?"
7 Trumpam laikui Tu padarei Jį žemesniu už angelus, bet apvainikavai Jį šlove ir garbe ir pavedei Jam Savo rankų darbus.
8 Visa Tu padėjai po Jo kojomis." Jei viskas buvo padėta po Jo kojomis, tai neliko nieko, kas nebūtų padėta po Jo kojomis. Bet dabar dar nematome, kad Jam viskas pavesta.
9 Bet tą Jėzų, kuris trumpam laikui žemesniu buvo padarytas už

angelus matome per Jo mirties kan-
čias šlove ir garbe apvainikuotą
iš Dievo malonės dėl visų raga-
vusį mirtį.
10 Nes Dievui, kuriam viskas ir
per kurį viskas, patiko išvesti
daugelį sūnų į šlovę ir pada-
ryti jų išganymo Įgyvendytoją
tobulą kentėjimais.
11 Kadangi ir tas, kuris pašven-
tina ir tie, kurie pašventinami, ateina
iš VIENO, todėl Jis ir nesigėdi jų
broliais vadinti,
12 tardamas, Ps. 22:23: "Aš ap-
sakysiu Tavąjį vardą Savo
broliams ir viduryje jų surinkimo
Aš Tave liaupsinsiu."
13 Ir vėl Ješ. 8:17: "Aš Juo pasi-
tikėsiu." ir Ješ. 8:18 "Štai Aš ir vai-
kai, kuriuos Man Dievas davęs."
14 Kadangi vaikai buvo kūnas ir
kraujas, tai ir Jam teko tokiu pasi-
daryti, kad Jis nugalėtų tą Savo
mirtimi, kurio galioje mirtis buvo,
tai yra velnią
15 ir atpirktų tuos, kurie dėl
mirties baimės visą savo gyve-
nimą vergais turėjo būti.
16 Dėl to Jis ir nepriėmė angelų
būtybės, bet Abraomo sėklos,
17 kad pasidarytų visiškai lygus
Savo broliams, gailestingas ir išti-
kimas vyriausias kunigas Dievui
tarnauti ir atkentėti už žmonių
nuodėmes.
18 Ir dabar Jis gali padėti tiems,
kurie yra gundomi, kadangi Jis pats
buvo gundomas ir kentėjo.

3

Kristus Ir Mozė

1 Taigi, šventieji broliai, kurie
pašaukti esate dangiškuoju pašau-
kimu, pažvelkite į apaštalą ir
vyriausiąjį kunigą, kurį pri-
pažįstame Jėzumi Kristumi,
2 kuris yra ištikimas tam, kuris
paskyrė Jį, kaip ir Mozė buvo iš-
tikimas Jo namų darbuose.
3 Bet šitas yra didesnės garbės
vertas už Mozę, nes namų staty-
tojas yra garbingesnis už namus.
4 O visi namai yra ko nors pa-
statyti, bet Dievas yra tas, kuris
viską pastato.
5 Mozė buvo, tiesa, ištikimas
visuose Jo namuose paliudyti tam,
kas turėjo būti pasakyta.
6 Bet Kristus, kaip Sūnus Savo
namuose, pasiliko ištikimas, kurio
mes esame, jei būsime tvirto pasi-
tikėjimo ir vilties, kuria giriamės,
iki galo.
7 Todėl, kaip Šventoji Dvasia
sako: "Šiandien, išgirdę Jo balsą,
8 neužkietinkite savo širdžių,
kaip tai atsitiko dykumoje,
9 kai jūsų protėviai Mane
gundė, mėgindami, nors 40 metų
matė Mano darbus.
10 Dėl to Aš užpykau ant šios
giminės, tardamas 'jie visą laiką
klaidžioja savo širdimis ir nesimoko
Mano kelių.'
11 Todėl Aš prisiekiau jiems Savo
rūstume neįleisti jų į Savąjį
poilsį."
12 Žiūrėkite, mieli broliai, kad kas
nors iš jūsų neturėtų piktos ir
netikinčios širdies, kuri atitrauktų
jus nuo gyvojo Dievo.
13 Bet kasdien save pasiraginkite,
kol dar tebėra diena, kad kas nors
jūsų neužkietintų nuodėmės
apgaule.
14 Nes mes pasidarėme Kristaus
dalininkais, jei tik pradėtuoju pasi-
tikėjimu Juomi išliksime tvirti iki
galo,
15 kol dar sakoma: "Šiandien, iš-
girdę Jo balsą, neužkietinkite savo
širdžių, kaip tai atsitiko pagun-
dymų metu."
16 Ar tik keli girdėdami, pakėlė
maištą? Vis dėlto ne visi, kurie
Mozės buvo vedami iš Egipto,
4 Moz. 14:24 ir 30.
17 Dėl kurių pyko Dievas per
40 metų laikotarpį? Ar tai ne-
buvo tie, kurių kūnai dėl jų nuo-
dėmių dykumoje turėjo supūti,
18 kurie Jo neklausė, kuriems Jis
prisiekė, kad jie nepasieksią Jo
poilsio šalies?
19 Ir mes matome, kad jie ten
neįėjo dėl savo netikėjimo.

4

Ramybė Kristuje

1 Taigi, kol mums galimybė įeiti į Jo ramybę tebesiūloma, todėl žiūrėkime, kad netektume tos progos.

2 Nes ir mums buvo apsakyta taip, kaip ir aniems anas žodis, bet jiems tai nieko nepadėjo, kadangi jie į Jį netikėjo, nors jį ir girdėjo.

3 Nes mes, kurie tikime, nueiname į Jo poilsį, kaip Jis Ps. 95:11 sako: "Aš prisiekiau Savo rūstume, kad jie neįeitų į Mano poilsį." Nors Jo darbai buvo užbaigti su pasaulio sutvėrimu,

4 tačiau Jis kalba Raštų vienoje vietoje, 1 Moz. 2:3 apie septintąją dieną: "Ir Dievas ilsėjosi septintąją dieną nuo visų Savo darbų."

5 Ir vėl anoje vietoje: "Jie neįeis į Mano poilsį."

6 Pirmieji, kurie tai išgirdo, negavo to poilsio, kadangi netikėjo, bet kitiems įeiti ta galimybė pasiliko,

7 nes Jis paskyrė dieną vėl po kurio laiko per Dovydą, kalbėdamas, kaip jau buvo sakęs: "Šiandien, kai Jo balsą išgirsite, neužkietinkite savo širdžių."

8 Nes, jei Jošua nebūtų jų į poilsio vietą nuvedęs, tai Jis nebūtų apie kitą dieną kalbėjęs.

9 Todėl dar pasilieka Dievo žmonėms Sabatos poilsis,

10 nes tas, kuris susilaukė dieviškosios ramybės, tas ilsisi po savo darbų, kaip Dievas ilsėjosi nuo Savųjų.

11 Taigi, stenkimės įeiti į tokį poilsį, kad niekas nesukluptų, sekdamas anų netikėjimo pavyzdžiu.

12 Nes Dievo žodis yra gyvas ir veiksmingas, aštresnis už dviašmenį kardą, atkertąs sielą nuo dvasios, smegenis iš kaulų, apsprendžiąs mintis ir širdies užmačias.

13 Ir joks sutvėrimas negali slėptis nuo Jo. Nes visa yra atidengta ir matoma Jo akivaizdoje, kuriam mes turime duoti savo atskaitomybę.

14 Kadangi mes turime didį vyriausiąjį kunigą Jėzų, Dievo Sūnų, kuris perėjo per dangus, tai ir laikykimės to išpažinimo.

15 Nes mes neturime vyriausio kunigo, kuris nepažintų mūsų silpnybių, bet, kuris kartu buvo ir gundomas, kaip mes, tačiau Jis buvo be nuodėmės.

16 Todėl ženkime prie Jo malonės sosto su pasitikėjimu, kad susilauktume pasigailėjimo ir malonės tokiu metu, kai mums tatai reikalinga.

5

Kristus Ir Aronas

1 Nes kiekvienas vyriausias kunigas, imamas iš žmonių tarpo, yra skiriamas už žmonių nuodėmes atnešti Dievui aukų bei dovanų.

2 Jis gali atjausti nežinančiuosius ir pasimetusiuosius, kadangi ir jis tik žmogus, priklausomas nuo silpnybių.

3 Todėl turi jis ne tik už žmonių, bet ir už savo nuodėmes aukas aukoti.

4 Niekas nesiima pats sau tokios garbės, bet yra šaukiamas Dievo, kaip ir Aronas buvo pašauktas.

5 Taip nepasiėmė ir Kristus pats tos garbės pasidaryti vyriausiuoju kunigu, bet tas padarė tai, kuris, Ps. 2:7, Jam tarė: "Tu esi Mano Sūnus, šiandien aš Tave pagimdžiau."

6 Panašiai Jis ir kitoje vietoje sako: "Tu esi amžinasis kunigas Malkycedeko pobūdžiu. Ps. 110:4.

7 Kūne būdamas, Jis ašaromis ir garsiai šaukdamas pasiaukojo tam, kuris Jį iš mirties išvaduoti galėjo, o ir išklausė Jį dėl to, kadangi Jis Dievą didžiai gerbė.

8 Nors Jis buvo Dievo Sūnus, tačiau, kentėdamas Jis išmoko paklusnumo.

9 Ir, ištobulintas, Jis suteikė vi-

siems Jo klausantiems amžinąjį
išganymą
10 ir buvo Dievo vadinamas vy-
riausiuoju kunigu Malkycedeko
pobūdžiu.
11 Apie tai turėtume dar daug
šnekėti. Bet sunku išaiškinti, ka-
dangi jūs esate silpni klausytojai.
12 Nors jūs turėtumėte jau seniai
būti mokytojais laiko atžvilgiu, ta-
čiau jums dar reikalinga, kad kas
nors pamokytų jus Dievo žodžio
iš pradžių, tai yra, kad jums
duotų pieno vietoje drūto maisto.
13 O kuriam dar reikia pieno, tas
dar neturi patyrimo žodžio tiesoje,
kadangi dar tebėra kūdikiu.
14 Bet subrendusiems tinka drū-
tas maistas, kurie tą vartodami,
įpranta atskirti gera nuo pikto.

6

Ištikimybė Tikėjime

1 Todėl eikime nuo pradinio
Kristaus mokslo prie tobulesnio,
kad iš naujo nebedėtume tų pa-
matų apie metimą negyvųjų
darbų, tikėjimą į Dievą,
2 apie krikštą, apie palaimi-
nimą, apie prisikėlimą iš numi-
rusiųjų, apie amžinąjį
teismą.
3 Tai padarysime kitą kartą,
jei tokia bus Dievo valia.
4 Nes nėra įmanoma, kad tie,
kurie kartą buvo apšviesti ir pa-
ragavo dangiškosios malonės ir
Šventosios Dvasios dovaną, buvo
gavę
5 ir ragavo Dievo žodžio gerumo
ir būsimojo pasaulio galybės,
6 vėliau atkritę, po to vėl atsi-
naujintų atgailaudami, kurie patys
dėl savęs iš naujo Dievo Sūnų
niekina ir kryžiuoja.
7 Nes žemė, kuri sugeria dažną
lietų ir atitinkamai užaugina gerų
vaisių tiems, kurie ją įgyvena,
gauna savo palaiminimą iš Dievo.
8 O ta žemė, kuri erškėčių ir
usnių atneša, yra niekam netin-
kanti ir prakeikimo pavojuje ir galų
gale nudeginama.
9 Nors mes taip kalbame apie
jus, mylimieji, tačiau tikimės iš
jūsų ką nors geresnio, kas jus
gali išganyti.
10 Nes Dievas nėra neteisus, kad
Jis užmirštų jūsų darbus ir jūsų
meilę, kuriuos jūs parodėte Jo var-
dui, šventiesiems patarnaudami,
tada ir dabar.
11 Bet mes norėtume, kad kiek-
vienas jūsų tokią viltį išlaikyti
pasistengtų iki galo,
12 kad jūs neaptingtumėte, bet
pasidarytumėte pasekėjais tų, ku-
rie tikėjimu ir kantrybe susilaukia
tų pažadėjimų.
13 Nes Dievas, pažadėdamas
Abraomui, neturėdamas didesnio už
Save, davė priesaiką Savo vardu,
14 tardamas: "Iš tikrųjų, Aš
laiminsiu ir padauginsiu tave!"
1 Moz. 22:16-17.
15 Ir taip laukė Abraomas kan-
triai ir susilaukė pažado išpildymo.
16 Žmonės duoda priesaiką kuo
nors didesniu, negu jie patys yra ir
tuo užtvirtina visų tarpusavio ne-
sutarimų išrišimą.
17 Taip Dievas, norėdamas aiš-
kiau pabrėžti, kad Jis Savo pa-
žadų pažadėtiesiems nekeisiąs,
pridėjo prie jų dar priesaiką.
18 Taip guodžia mus Dievas dve-
jopu neabejotinu būdu. Pirmoji
paguoda yra, kad nėra įmanoma,
jog Dievas meluotų. Antroji, eiti
pas Jį ir laikytis viltimi Jo pasiū-
lyto pažadėjimo,
19 kuris yra tvirtas ir užtvirtintas
inkaras mūsų sielai, kuris nueina
iki uždangos vidaus pusės vidurio,
į kurį įžengė mūsų pirmtakū-
nas Jėzus, kuris pasidarė amži-
nuoju vyriausiuoju kunigu,
Malkycedeko pavyzdžiu.

7

Kristus Ir Malkycedekas

1 Bet šitas Malkycedekas buvo

Salemo karalius, Augščiausiojo
Dievo kunigas, kuris Abraomui nu-
galėjus karalius, atėjo jam priešais
ir jį palaimino,
2 kuriam Abraomas atnešė de-
šimtines visų savo lobių. Pir-
mon eilėn reiškia jo vardas
"Teisingumo Karalius," todėl jis ir
vadinamas Salemo karaliumi, tai
yra taikos karaliumi.
3 Jis yra be tėvo, be motinos, be
protėvių kilmės, neturėdamas nei
prasidėjimo, nei gyvenimo pabai-
gos dienų. Taip jis prilygsta Dievo
Sūnui, pasilikdamas kunigu vi-
siems amžiams.
4 Tik pažvelkite, kaip didis yra
tasai, kuriam net protėvis Abra-
omas atiduoda dešimtines nuo savo
laimėtojo grobio!
5 Tiesa, ir Lėvio sūnūs, kurie
kunigystę gavo, turi sulig
įstatymais imti dešimtines iš
žmonių, tai yra, iš savo brolių,
nors jie, kaip ir anie, yra išėję iš jo
strėnų.
6 Bet tas, kuris nebuvo iš tos
giminės, ėmė dešimtines iš
Abraomo ir laimino tą, kuriam
pažadas buvo duotas.
7 Nėra abejonių dėl to, kad
augštesnysis laimintų
žemesnįjį.
8 Čia ima dešimtines mirtingi
žmonės, ten liudyjama apie tokį,
kuris paskelbtas nemirtingu.
9 Taip išeina, kad Lėvis, kuris
ėmė dešimtines, davė savo dešim-
tines per Abraomą,
10 kadangi dar tebebuvo savo tėvo
strėnose, kai Malkycedekas jį
pasitiko.
11 Jei tobulumas būtų buvęs pa-
siekiamas per kunigystę, kurio pa-
grindu Įstatymas buvo duotas
žmonėms, kam buvo reikalinga dar
kitą kunigą įstatyti, kuris buvo
Malkycedeko ir ne Arono pobū-
džio?
12 Nes, jei kunigystė keičiama, tai
ir įstatymai turi būti pakeisti.
13 Nes tas, apie kurį čia kal-
bama, yra iš kitos giminės, iš kurios
prie altoriaus nė vienas nėra
tarnavęs.
14 Nes yra žinoma, kad mūsų
Viešpats yra kilęs iš Jūdos giminės,
apie kurios kunigystę Mozė nieko
nėra minėjęs.
15 Bet tuo tai dar labiau paaiškėja,
jei kitas, Malkycedeko pobūdžio
kunigas atsiranda,
16 kuris ateina ne kūnišku
įstatymo būdu, bet nesiliaujančia
gyvybės galia.
17 Nes Ps. 110:4 liudyjama: "Tu
esi amžinas kunigas Malkycedeko
pobūdžiu."
18 Tuo pasinaikina pirmasis
įstatymas, kadangi jis buvo per
silpnas ir netiko.
19 Nes įstatymu nebuvo galima
tobulybės pasiekti, bet įvedama
geresnė viltis kuria galima prie
Dievo artėti.
20 Ir tuo labiau, kad tai neįvyko
be priesaikos, tuo tarpu, kai anie
kunigais pasidarė be priesaikos.
21 O šis yra su priesaika per tą,
kuris Jam tarė: "Viešpats prisiekė
ir nesigailės, tu esi kunigu
amžiams!"
22 Tuo būdu užtikrina Jėzus žy-
miai geresnę sandorą.
23 Anų buvo daugelis kunigų,
kurie dėl mirties negalėjo tęsti savo
kunigystės.
24 Bet šitas turi amžiną kuni-
gystę, kadangi Jis gyvena per
amžius.
25 Todėl Jis ir visuomet gali iš-
ganyti tuos, kurie šaukiasi Dievo per
Jį, nes Jis yra gyvas visada mel-
stis už juos.
26 Nes mums tokio ir reikėjo vy-
riausiojo kunigo, kuris būtų šven-
tas, nekaltas, skaistus, atskirtas nuo
nuodėmininkų ir iškeltas viršum
dangaus,
27 kuriam nereikalinga *kasdien,*
kaip aniems vyriausiems kunigams,
pirmiau aukoti už savo nuodėmes,
o tada už žmonių, kadangi Jis tai
padarė iš karto vieninteliu Savęs
pasiaukojimu.
28 Nes įstatymų keliu vyriau-

siais kunigais padaromi žmonės su
silpnybėmis. Bet šie priesaikos žo-
džiai pasakyti po Įstatymo,
įstato Sūnų, kuris yra amžinas
ir tobulas.

8

Kristaus Ir Levitų Kunigystė

1 O svarbiausia to, apie ką mes
kalbame, yra tai, kad mes turime
tokį vyriausiąjį kunigą, sė-
dintį Didenybės dangaus sosto
dešinėje,
2 kuris tarnauja šventovėje ir
tikroje pastogėje, ne žmogaus, bet
paties Dievo padarytoje.
3 Nes kiekvienas vyriausiųjų
kunigų įstatomas aukoms ir do-
vanoms aukoti. Todėl turi ir šitas
ką nors turėti, ką paaukotų.
4 Jei Jis būtų žemėje, tai Jis
nebūtų kunigu, kadangi čia jau yra
kunigų, kurie aukoja sulig
įstatymais,
5 kurie tarnauja šventovėse, ku-
rie tėra atvaizdas ir šešėlis dan-
giškųjų, kaip Mozė buvo
perspėtas Dievo balsu, baigiant sta-
tyti pastogę: "Žiūrėk, kad tu viską
padarytumei taip, kaip tu regėjai
kalne!"
6 Bet dabar gavo Jėzus prakil-
nesnę kunigystę už anų, būdamas
tarpininku geresnio testamento, ku-
ris paremtas gereniais pažadėjimais.
7 Nes, jei pirmasis įstatymas
būtų buvęs be priekaištų, an-
tram vietos nebūtų reikėję.
8 Nes Jis peikia juos, tardamas:
"Štai, ateina dienos, kalba Vieš-
pats, kada Aš su Izraėlio ir Jūdos
namais padarysiu sandorą,
9 ne tokią, kokią buvau pa-
daręs su jų tėvais tą dieną,
kurią Aš juos nutvėriau už rankų
išvesti iš Egipto žemės. Bet jie ne-
silaikė Mano Sandoros, todėl Aš
juos apleidau, sako Viešpats.
10 Nes tai yra testamentas, kurį
aš noriu padaryti su Izraėlio namais
po šių dienų, sako Viešpats. Aš
įdėsiu Savo įstatymus į jų
mintis ir įrašysiu juos jų širdyse
ir būsiu jų Dievu ir jie bus Mano
žmonėmis.
11 Ir niekas nemokys tada savo
artimo ar brolio, tardamas: "Pa-
žink Viešpatį!" Nes jie visi Mane
pažins nuo mažiausiojo ligi di-
džiausiojo.
12 Nes Aš pasigailėsiu jų dėl jų
neteisybės ir nebeminėsiu jų
nuodėmių."
13 Tokiu būdu padarė Jis nau-
juoju pirmąjį testamentą senu.
O kas pasensta ir atgyvena, netru-
kus ir išnyksta.

9

Kristaus Auka

1 Pirmosios Sandoros taip pat
buvo numatyti nuostatai pamal-
doms ir žemiškajai šventovei.
2 Buvo pastatyta pastogė, ku-
rios priešakinėje dalyje buvo žva-
kidė, stalas, pašventintoji duona.
Tai buvo Šventoji.
3 Už antrosios uždangos buvo
pastogės vadinamoji Švenčiausioji,
4 kurioje buvo auksinis smil-
kymo aukuras, iš visų pusių
auksu aptraukta Sandoros skrynia,
kurioje buvo indelis su mana, iš-
sprogusioji Arono lazda ir dvi iš
akmens iškalti lenteli.
5 O viršuje buvo šlovės kerubai,
kurie pridengė malonės sostą, apie
kurį dabar atskirai nėra kalbėtina.
6 Kai visa tai buvo paruošta, tai
įeidavo kunigai bet kuriuo metu
atlikti savo pareigas į priešakinę
pastogės dalį.
7 Bet į antrąją įeidavo tik
kartą per metus vyriausias kuni-
gas vienas, ne be kraujo, aukoti už
savo ir žmonių nežinomąsias
nuodėmes.
8 Tuo nurodė Šventoji Dvasia,
kad kelias į šventovę dar nebuvo
apreikštas tol, kol stovėjo prieša-
kinė pastogės dalis.
9 Tai yra pavaizdavimas gyvena-
mojo laikotarpio. Jon atneštos do-
vanos ir aukos nepajėgė ištobulinti
aukotojo sąžinės,
10 kadangi tai lietė tik valgymų,

gėrimų ir įvairių apiplovimų nuostatus iki to laiko, kai jie pakeisti buvo.
11 Bet Kristus atėjo per didesnę ir tobulesnę pastogę, ne šios kūrybos ir ne rankomis pastatytos, būti kunigu būsiančiųjų gėrybių,
12 ne ožių ar veršių krauju, bet Savo krauju vienu įžengimu į Šventąją, iškovojęs amžinąjį atpirkimą.
13 Jei nevalyvieji šventinami ožių ir jaučių krauju bei telyčios pelenais ir išviršiniai apvalomi,
14 kaip tuo labiau apvalys mūsų sąžines nuo į mirtį vedančių darbų kraujas Kristaus, kuris be kaltės per amžinąją Dvasią Dievui pasiaukojo, kad mes gyvajam Dievui tarnautume!
15 Todėl Jis ir yra tarpininku Naujojo Testamento. Savo mirtimi Jis atpirko nuodėmes, padarytas pirmajai Sandorai veikiant, kad pašauktiesiems pažadėjimai atitesėti būtų.
16 Nes, jei testamentas yra, tai reikia pristatyti sudarytojo mirties įrodymą.
17 Nes testamentas įsigalioja tik mirus jo sudarytojui. Kol sudarytojas gyvas, testamentas negalioja.
18 Todėl ir pirmasis nebuvo padarytas be kraujo.
19 Nes, kai Mozė žmonėms visus įsakymus sulig Įstatymu išdėstęs buvo, ėmė jis veršių ir ožių kraujo su vandeniu ir su raudona vilna bei izopu apšlakstė Įstatymų knygą bei visus žmones,
20 tardamas: "Tai yra kraujas Testamento, kurio Dievas jums liepė laikytis." 2 Moz. 24:8.
21 Taip pat jis apšlakstė ir pastogę su visa tuo, kas vartojama pamaldų metu.
22 Sulig įstatymais beveik viskas buvo apvaloma krauju. Be kraujo praliejimo nebuvo nuodėmių atleidimo.
23 Taip reikėjo dangiškųjų daiktų atvaizdus apvalyti tokiomis aukomis. Bet patiems dangiškiesiems buvo geresnės aukos reikalingos už anas.
24 Nes Kristus neįėjo į rankomis darytąją šventovę, kuri yra tik atvaizdas tikrosios, bet į patį dangų Dievui prisistatyti už mus,
25 ne, kad Save dažnai aukotų, kaip vyriausias kunigas eina kasmet į šventovę su svetimu krauju,
26 kuriuo būdu Jis būtų turėjęs dažnai kentėti nuo pasaulio pradžios. Bet dabar pasaulio pabaigoje Jis pasirodė vieną kartą nuodėmėms panaikinti,
27 ir kaip žmonėms skirta, vieną kartą mirti ir tada stoti į teismą.
28 Taip buvo Kristus vieną kartą paaukotas už daugelio nuodėmes. Antru kartu Jis pasirodys ne dėl nuodėmių, bet Jo laukiantiesiems išganyti.

10

Aukos Svarbumas

1 Nes įstatymai teturi šešėlį būsimųjų gėrybių ir ne pačios esmės. Todėl jie negali vesti į tobulumą tų, kurie kasmet tas pačias aukas aukoti turi.
2 Jei taip būtų, tai aukų aukojimas būtų užsibaigęs, jei jie kartą apvalyti, nebeturėtų sąžinės graužimo.
3 Tos aukos teduoda vieną kartą per metus progos prisiminti savo nuodėmių.
4 Nes nėra įmanoma, kad jaučių ir ožių kraujas atimtų nuodėmes.
5 Todėl Jis ir taria, ateidamas į šį pasaulį: "Aukų ir dovanų Tu nenorėjai, bet Tu Man paruošei kūną.
6 Deginamosios ir aukos už nuodėmes Tau nepatinka."
7 Aš tariau tada: "Štai, Aš ateinu, kaip knygose apie Mane parašyta, vykdydamas, Dieve, Tavo valią."
8 Nors Jis anksčiau buvo sakęs: "Aukų ir dovanų, deginamųjų

ir aukų už nuodėmes Tu nenorėjai
ir nebuvai jomis patenkintas, tačiau
sulig Įstatymu jos buvo
aukojamos."
9 Tai tarė Jis: "Štai, Aš ateinu
vykdyti Dievo valią." Jis
pirmąjį atima, kad įstatytų
antrąjį.
10 Jo valia mes esame pašventinti
Jėzaus Kristaus kūno auka visiems
laikams.
11 Kiekvienas kunigas yra
įstatytas, kad jis Dievui tar-
nautų ir dažnai tas pačias aukas
aukotų, kurios niekuomet negali
nuodėmių pašalinti.
12 Bet šitas aukojo vieną auką
už nuodėmes, kuri yra amžina ir
atsisėdo Dievo dešinėje
13 ir laukia nuo to laiko, kol Jo
priešai bus Jam padėti kojų
krėsleliu,
14 kadangi vienų vienintele auka
Jis padarė tobulais tuos, kurie
pašventinami.
15 O tai paliudyja mums ir Šven-
toji Dvasia, kaip Ji jau anksčiau pa-
sakiusi buvo:
16 "Tai yra testamentas, kurį Aš
su jais padarysiu po šių dienų,
tarė Viešpats. Aš įdėsiu Savo
įstatymą į jų širdis ir
įrašysiu jį jų mintyse.
17 Ir jų nuodėmių ir neteisy-
bės Aš daugiau nebeminėsiu.
18 O kur jos yra atleidžiamos, ten
joms atleisti aukų nebereikia.
19 Todėl, mieli broliai, turėdami
tokį pasitikėjimą įeiti į
Švenčiausiąją paaukotuoju Jė-
zaus Kristaus krauju,
20 paruoštuoju naujuoju ir gy-
vuoju keliu pro uždangą Jo kūnu,
21 turėdami vyriausią kunigą
Dievo namų,
22 ateikime atvira širdimi, giliu
tikėjimu, apšlakstyta širdimi, gryna
sąžine, švariu vandeniu nuplautu
kūnu
23 ir laikykimės viltimi, kurią
pripažinome ir neabejokime, nes
tas, kuris prižadėjo yra ištikimas,
24 ir vienas kitą sekdami, pasi-
raginkime tarpusavyje pasireikšti
meile ir gerais darbais
25 ir neapleiskime savojo surin-
kimo, kaip kai kurie tai daryti pa-
pratę yra, bet perspėkime vienas
kitą tuo labiau, kai vis aiškiau
matote aną dieną
besiartinančią.
26 Nes, jei mes sąmoningai nu-
sidedame, turėdami tokį tiesos iš-
pažinimą, tai mums kitos aukos
už nuodėmes nebėra.
27 Bet mūsų laukia tada
išgąstingas teismas ir godžiai
prarysianti ugnis.
28 Kas Mozės įstatymą laužo,
tas dviejų ar trijų paliudyjimais
turi be pasigailėjimo mirti.
29 Pagalvokite, kad tuo griež-
tesnę bausmę susilauksite, kurie
Dievo Sūnų kojomis mindžiojate
ir Testamento kraują nešventu
darote, kuriuo tas pašventintas
buvo, tuo įžeisdami Šventąją
Dvasią!
30 Nes mes pažįstame tą, ku-
ris yra sakęs: "Aš atkeršysiu ir Aš
atsilyginsiu," ir vėl "Viešpats teis
Savuosius žmones." 5 Moz.
32:35-36.
31 Baisu pakliūti į gyvojo Dievo
rankas!
32 Bet prisiminkite savo
pirmųjų dienų, kai apšviesti
buvote ir iškentėjote didelę tikėjimo
kovą,
33 kai jūs viešai buvote
įžeidžiami ir persekiojami ir tu-
rėjote dalintis likimu su tais, kurie
tas pačias kančias kentėjo.
34 Nes jūs užjautėte mane mano
pančiuose ir nesisielojote, kai jums
jūsų turtas buvo išplėštas, žino-
dami, kad jūs turite geresnį ir iš-
liekantį turtą danguje.
35 Todėl nepameskite savo pasi-
tikėjimo, už kurį skiriamas didelis
atlyginimas.
36 Bet parodykite kantrumą
Dievo valią vykdydami, kad jums
duotieji pažadai ištesėti būtų.
37 Nes už labai neilgo "ateis atei-
siąsis ir neužtruks.
38 Mano teisusis gyvens tikėjimu,
bet jei jis pasitrauks, tai Mano siela
juo nepasigėrės."
39 Bet mes neesame iš tų, kurie

pasitraukia ir yra pasmerkiami, bet
iš tų, kurie tiki ir savo sielą
išsaugoja.

11

Tikėjimo Kelias

1 Tikėjimas yra viltis į tai, kuo
pasitikime ir neabejojimas to, ko
nematome.
2 Tokiu tikėjimu mūsų senieji
gaudavo apreiškimus.
3 Tikėjimu atpažįstame, kad
Dievas Savo žodžiu sutvėrė pa-
saulį iš nieko, visa tai, ką
matome.
4 Tikėjimu Abelis atnešė Dievui
geresnę auką už Kayną. Todėl
jam buvo paliudyta, kad jis teisus
esąs, kadangi Dievas pats už tas
dovanas paliudyjo. Per tikėjimą jis
ir šiandien tebekalba, nors ir miręs
yra.
5 Tikėjimu buvo Chenokas
paimtas, kad mirties neregėtų. Ir
jo niekur neberado, kadangi Dievas
jį pasiėmė.
6 Nes pirm jo paėmimo jam buvo
apreikšta, kad jis Dievui patikęs.
Nes be tikėjimo Dievui
neįmanoma patikti. Kas pas
Dievą nori patekti, tas turi tikėti,
kad Jis yra ir atlygina Jo
ieškantiems.
7 Tikėjimu Noachas pagerbė
Dievą ir pastatė arką savo šei-
mai išgelbėti, kadangi jam Dievo tai
buvo apreikšta, ko dar niekas ne-
matė ir savo tikėjimu jis pasmerkė
pasaulį ir įgavo tikėjimo
teisumą.
8 Tikėjimu pakluso Abraomas,
kai buvo pašauktas išeiti į šalį,
kurią jis turėjo pasiimti ir jis išėjo
ir nežinojo, kur nueisąs.
9 Tikėdamas, jis apsistojo paža-
dėtoje šalyje kaip ateivis ir gyveno
palapinėse su Izaoku ir Jokūbu, su
kuriais jis dalinosi tuo pačiu
pažadėjimu.
10 Nes jis laukė miesto su tvirtais
pamatais, kurio įkūrėju ir staty-
toju Dievas būtų.
11 Tikėdama, Sara įgavo jėgų
nėščia pasidaryti, nors ji buvo išė-
jusi iš tų metų, kadangi ji pasi-
tikėjo tuo, kuris jai tai pažadėjo.
12 Todėl gimė, kad ir iš apmirusio
kūno, daugybė kaip žvaigždžių
danguje ir smėlio pajūryje, kurių
nebuvo galima suskaityti.
13 Tie visi numirė tikėdami, bet
pažadėjimo nesulaukė nors jį iš
tolo matė ir džiaugėsi tuo sveikin-
dami ir prisipažindami, jog esą
svetimi ir ateiviai šioje žemėje.
14 Nes, kurie taip šneka, pareiš-
kia, jog jie ieškosi tėviškės.
15 Jei jie būtų mintyje turėję tą
šalį, iš kurios jie atėjo, jie būtų
turėję galimybės į ją sugrįžti.
16 Bet jie troško geresnės, būtent
dangiškos. Todėl nesivaržė Dievas
jų Dievu vadintis, nes Jis jiems
paruošė miestą.
17 Tikėdamas, atsivedė Abra-
omas Izaoką paukoti, kai jis buvo
mėginamas, savo vienintelį
sūnų, nors jam pažadas jau buvo
atitesėtas,
18 kuriam buvo pasakyta: "Iš
Izaoko kils tavo ainiai."
19 Jis svarstė, jog Dievas galįs
prikelti iš numirusių, todėl atrodė
jam Izaokas lyg iš numirusiųjų
atgautas.
20 Tikėdamas, laimino Izaokas
Ésavą ir Jokūbą ateičiai.
21 Tikėdamas, prieš mirtį lai-
mino Jokūbas abu Juozėpo sūnu,
pagarbindamas ir lazda
pasiremdamas.
22 Tikėdamas, kalbėjo Juozėpas
prieš mirtį apie Izraėlio sūnų iš-
vykimą ir davė įsakymą dėl
savo kaulų.
23 Tikėjimu slėpė tris mėnesius
gimusį Mozę jo tėvai, matydami
jį esantį dailų ir nebijodami
karaliaus įsakymo.
24 Dėl tikėjimo, užaugęs Mozė,
nebenorėjo vadintis Faraono duk-
ters sūnumi.
25 Jis mieliau norėjo su Dievo
žmonėmis vargų kentėti, negu
džiaugtis laikinai nuodėmingais
malonumais.
26 Kristaus kančias jis laikė ver-
tingesnėmis už visus Egipto turtus,
nes jis žvelgė į atlyginimą.

27 Tikėdamas, jis apleido Egiptą
ir nebijojo karaliaus rūstybės. Nes
jis laikėsi to, kurio jis neregėjo, lyg
jį matydamas.
28 Tikėdamas, jis šventė Praė-
jimą ir šlakstė krauju, kad žudy-
tojas neužgautų Izraėlio
pirmagimių.
29 Tikėdamas, perėjo jis per Rau-
donąją jūrą kaip per sausą
žemę, kai egiptiečiai tą patį
bandydami, nuskendo.
30 Per tikėjimą sugriuvo Jerikos
mūrai, kai žmonės septynias dienas
aplink juos žygiavę buvo.
31 Tikėdama, Rachaba nepra-
žuvo su netikinčiaisiais, kai ji žval-
gus taikingai priėmusi buvo.
32 O ką daugiau besakyti? Laiko
neužtektų išpasakoti viską apie
Gideoną, Baraką, Šimšoną,
Jėptą, Dovydą, Šemūėlį ir
pranašus,
33 kurie tikėdami, karalystes nu-
galėjo, teisybę įgyvendino, paža-
dėjimų susilaukė, užčiaupė liūtams
nasrus,
34 išgesino galingus gaisrus, iš-
trūko iš kardo ašmenų, silpni bū-
dami, stipriais pasidarė, įsigalėjo
kariaudami, išvaikė svetimųjų
kariuomenes.
35 Moterims per prisikėlimą jų
mirusieji buvo sugrąžinti. Bet kiti
buvo kankinami ir atsisakė išlei-
džiami, kad susilauktų geresnio
prisikėlimo.
36 Kiti yra apgėdinami, plakami,
supančiojami, apkalinami.
37 Kai kurie yra akmenimis už-
mušti, sukapoti, supjaustyti, kardu
nužudyti, vaikščioja aplink ožkų
ir avių kailiais prisidengę, vargsta,
kenčia priespaudą ir kankinimus.
38 Pasaulis nebuvo jų vertas. Jie
slapstėsi, dykumose kalnuose, dau-
bose ir žemės urvuose.
39 Šie visi gavo apreiškimą savo
tikėjimu, nors pažadėjimo ir
nesusilaukė.
40 Nes mums buvo Dievas ką
nors geresnio numatęs, kad jie kartu
su mumis būtų tobulais padaryti.

12

Kantrumas Ir Pamaldumas

1 Tad, turėdami tokį būrį liu-
dininkų aplink save, meskime tai,
kas mus apsunkina ir nuodėmę, kuri
vis mus įpainioja ir ženkime visu
kantrumu kovon, kuri mums nu-
matyta yra,
2 žvelgdami į Jėzų, kuris
pradeda tikėjimą mumyse ir jį
atbaigia, kuris čia būtų galėjęs
turėti džiaugsmo, tačiau kentėjo
kryžiaus kančias ir, nepaisydamas
gėdos, atsisėdo Dievo sosto
dešinėje.
3 Atsiminkite, kokį pasiprie-
šinimą Jis turėjo iškentėti nuo ne-
tikinčiųjų, kad jūs
nepabūgtumėte ir nenustotumėte
drąsos savo sieloje.
4 Jūs dar nepasipriešinote
nuodėmei ligi kraujo, kovodami.
5 Jūs jau užmiršote tos paguo-
dos, kuri vaikams teikiama: "Mano
sūnau, nepaniekink Viešpaties pa-
baudimo ir nenusimink, kai esi Jo
sudraudžiamas!
6 Nes, kurį Dievas myli, tą
Jis ir baudžia ir Jis sudraudžia kiek-
vieną sūnų, kurį Jis priima."
7 Dievas auklėja jus, kai jums
pakentėti prisieina. Dievas apsieina
su jumis, kaip su vaikais. Kur tu
rasi tokį sūnų, kurio Dievas
nesudraustų?
8 Jei esate be drausmės, kurią
visi patyrėte, tai esate pamestinu-
kais ir ne sūnumis.
9 Jei mūsų kūniškieji tėvai mus
baudė ir mes jų bijojome, tai tuo
labiau paklusnūs turime būti savo
dvasių Tėvui, kad gyvi būtume.
10 Anie baudė mus nedaugelį
dienų taip, kaip jiems atėjo į
galvą, bet šitas baudė mus mūsų
labui, kad mes būtume Jo šlovės
dalyviais.
11 Kiekvienas sudrausminimas
nepriduoda džiaugsmo, o veikiau
nusiminimą, tam kartui, bet vėliau
jis atneša teisumo pajautimo vai-
siaus tiems, kurie sudrausminti yra.

12 Todėl vėl ištieskite savo nuleistąsias rankas ir pailsusiuosius kelius
13 ir tvirtai ženkite savo kojomis, kad kas nors nesukluptų, lyg raišasis, bet tuo labiau pasveiktų.
14 Siekite santaikos su kiekvienu ir pašventinimo, be kurio Viešpaties niekas neregės.
15 Žiūrėkite, kad kas nors netektų Dievo malonės ir pikta šaknis neišdygtų bei nesantaiką iškeltų ir tuo surinkimą sudrumstų,
16 kad kas nors neatsimestų ir bedieviu pasidarytų kaip Esavas, kuris už vieno puodo patiekalą savo pirmgimio teises pardavė.
17 Juk jūs žinote, kad jis buvo atmestas, kai jis palaimos būtų turėjęs susilaukti ir savo širdyje neatgailavo, nors tai su ašaromis mėgino.
18 Nes jūs nepriėjote prie to kalno, kuris degte degė ir kurio nebuvo galima paliesti, ar prie tos tamsos, ar audros,
19 ar prie trimito garsų ir ataidančių žodžių, dėl kurių žmonės meldė, kad jiems nebekalbėtų,
20 nes jie nebegalėjo pakelti, kas čia sakoma buvo, kadangi net gyvulys turėjo būti akmenimis užmuštas ar strėle peršautas, jei paliestų kalną.
21 Tas regėjimas buvo toks išgąstingas, kad Mozė išsitarė: "Aš esu išsigandęs ir drebu."
22 Bet jūs atėjote prie Ciono kalno ir prie gyvojo Dievo miesto ir prie dangiškosios Jerūzalės ir prie daugybės tūkstančių angelų,
23 ir prie surinkimo pirmagimių, kurių vardai danguje užrašyti ir prie Dievo, visų Teisėjo ir prie dvasių teisiųjų, kurie ištobulinti
24 ir prie Naujosios Sandoros Tarpininko Jėzaus ir prie apšlakstymo kraujo, kuris aiškiau byloja už Abelio kraują.
25 Žiūrėkite, kad nepaniekintumėte to, kuris kalba. Nes, jei anie neišbėgo, kurie Jo vengė, kai Jis žemėje kalbėjo, tuo mažiau mes išvengsime to, kuris iš dangaus kalba,
26 kurio balsas tuomet žemę išjudino. O dabar pažada Jis, tardamas: "Dar kartą Aš išjudinsiu ne tiktai žemę, bet ir dangų."
27 Žodžiai "dar kartą" reiškia, kad tai, kas pajudinama, bus pakeista, kadangi taip padaryta, kad tik pasiliktų tai, kas nepajudinama.
28 O kadangi gauname neišjudinamą karalystę, dėkokime Dievui ir tarnaukime Jam visu atsidėjimu ir baime,
29 nes mūsų Dievas yra suėdanti ugnis.

13

Pagraudenimai

1 Būkite tvirti broliškoje meilėje.
2 Neužmirškite priimti svečių, nes kai kurie, nežinodami, angelus yra priglaudę.
3 Atsiminkite kalinių, lyg patys būtumėte su jais kalėjime ir tų, kurie sielvartauja, lyg ir jūs kūne su jais kentėtumėte.
4 Santuoka tebūna visų gerbiama ir sutuoktieji tepasilieka ištikimi vieni kitiems, nes pasileidėlius ir svetimautojus teis Dievas.
5 Pinigų per daug nemylėkite, bet pasitenkinkite tuo, ką turite, nes Jis yra sakęs: "Aš tavęs nepaliksiu ir neapleisiu!"
6 Tokiu būdu galima drąsiai tvirtinti: "Viešpats yra mano gelbėtojas, bijoti man nereikia. Ką gali man žmogus padaryti?"
7 Atsiminkite savo skelbėjų, kurie jums Dievo žodį skelbė. Stebėkite jų gyvenimą ir pasekite jų pavyzdžiu.
8 Jėzus Kristus vakar ir šiandien ir per amžius pasilieka tas pats.
9 Nesileiskite išvedžiojami įvairiais svetimais mokslais. Geriau pasisemti stiprybės savo širdžiai iš malonės, negu valgymų

nuostatų laikymu, kadangi tie
nieko nepadėjo tiems, kurie jų
laikėsi.
10 Mes turime altorių, nuo ku-
rio neturi teisės valgyti tie, kurie
tarnauja pastogei.
11 Nes tie galvijai, kurių
kraują vyriausias kunigas nešasi
į Švenčiausiąją už nuodėmes,
yra sudeginami lauke už stovyklos.
12 Dėl tos priežasties Jėzus irgi
kentėjo lauke už vartų, kad Savo
krauju pašventintų žmones.
13 Todėl išeikime iš stovyklos pas
Jį ir nešiokime Jo išniekinimą.
14 Nes čia mes neturime pasilie-
kančio miesto, bet būsimojo
ieškome.
15 Todėl aukokime liaupsės
auką Dievui, tai yra, Jo vardą
garbinčių lūpų vaisių.
16 Gera daryti ir pasidalinti neuž-
mirškite, nes tokios aukos Dievui
gerai patinka.
17 Klausykite savo mokytojų ir
sekite juos, nes jie budi dėl jūsų
sielų, turėdami atiduoti atskaito-
mybę už jus, kad jie tai darytų su
džiaugsmu ir nedūsaudami, kas
jums nepadėtų.
18 Melskitės už mus. Mūsų
paguoda yra tame, kad mūsų
sąžinė rami ir kad mes visais at-
žvilgiais stengiamės padoriai
pasielgti.
19 Bet aš tuo labiau prašau jūsų
tai daryti, kad aš pas jus kuo grei-
čiau ateiti galėčiau.
20 Bet ramybės Viešpats, kuris
išvedė didįjį avių ganytoją iš
numirusiųjų per amžinojo tes-
tamento kraują mūsų Viešpatį
Jėzų,
21 tas teišrėdo jus vykdyti Jo
valią ir tegu veikia Jis mumyse,
kaip Jam patinka, per Jėzų
Kristų, kuriam teesie garbė nuo
amžių iki amžių! Amen.
22 Mieli broliai, aš prašau jūsų
priimti šiuos mano paraginimus,
kuriuos čia trumpai surašiau.
23 Pranešu, kad Timotiejus yra
išleistas, su kuriuomi, jei jis greit
atvyks, jus pamatyti noriu.
24 Sveikinkite visus savo moky-
tojus ir visus šventuosius. Sveikina
jus broliai iš Italijos.
25 Malonė tebūnie su jumis vi-
sais! Amen.—Timotiejaus parašyta
žydams iš Italijos—

GROMATA APAŠTALO ŠVENTOJO JOKŪBO

1

Kantrumas Varge

1 Sveikinimas Jokūbo, Dievo ir
Viešpaties Jėzaus Kristaus tarno
dvylikai giminių, kurios išsklaidy-
tos šen ir ten gyvena.
2 Mieli broliai, skaitykite tai už
džiaugsmą, jei patenkate į
įvairias pagundas,
3 žinodami, kad jūsų tikėjimas,
jei jis mėginamas, ištvermę išugdo.
4 Bet ištvermė turi būti pastovi
iki galo, kad jūs būtumėte tobuli,
be priekaištų ir nieko
nestokotumėte.
5 Jei kam išminties pritrūksta, tas
teprašo Dievo, kuris tos kiek-
vienam mielai teikia, nepabarda-
mas, ir Jis jos apsčiai dovanos.
6 Bet teprašo jis tai tikėdamas ir
neabejodamas. Nes, kuris abejoja,
tas yra lyg marių bangos, kurios
yra vėjo varomos ir vartomos.
7 Toks žmogus nesitiki iš Dievo
ką nors gausiąs.
8 Toks abejojantis žmogus niekur
neturi pastovumo visuose savo
keliuose.
9 Bet pasižeminęs brolis tesídi-
džiuoja savo iškėlimu
10 ir turtingasis savo žemumu,
kadangi jis sunyks kaip žolės žiedas.
11 Saulė užteka su kaitra ir žolė
pavysta ir jos žiedas nukrinta ir jos
grožybė užsibaigia. Taip sunyksta
ir turtingasis, užsiėmęs su savo
turtais.
12 Išganytas yra tas žmogus, ku-
ris išsilaiko gundomas. Nes mėgi-
nimus išlaikęs, jis gaus gyvasties
vainiką, kurį Dievas prižadėjo
visiems Jį mylintiems.
13 Gundomasis tenesako, kad jis
Dievo gundomas yra. Nes Dievas
negali piktam gundomas būti, o ir
Jis pats negundo nė vieno.
14 Nes kiekvienas gundomasis yra
savo paties geismų varomas ir
viliojamas.
15 Po to, kai pogeidis išdygęs yra,
pagimdo jis nuodėmę. O kai nuo-
dėmė įgyvendinta, tai ji pagimdo
mirtį.
16 Mano mielieji broliai, nesileis-
kite apsigaunami!
17 Kiekviena gera ir tobula do-
vana ateina iš augšto, nuo švie-
sybės Tėvo, kuriame jokių
atmainų nėra ir kuris nemeta jokio
šešėlio, pasisukdamas.
18 Savo tiesos žodžiu Jis pagimdė
mus sulig Savo valia, kad mes bū-
tume Jo sutvėrimų pirmaisiais.
19 Taigi žinokite, mielieji broliai,
kiekvienas tebūnie greitas klausyti,
lėtas kalbėti, negreitas pykti.
20 Nes žmogaus kerštas nedaro
tai, kas Dievo akivaizdoje teisu yra.
21 Todėl išmeskite visas nedo-
rybes ir likusius piktumus ir pri-
imkite su romumu jumyse
įsodintą žodį, kuris gali jūsų
sielas išganyti.
22 Bet būkite žodžio vykdytojai,
o ne tik klausytojai, kad savęs
neapsigautumėte.
23 Nes tas, kuris tik klausosi ir to
nedaro, tas yra lyg žmogus, kuris
savo kūniškąjį veidą pasižiūri
veidrodyje,
24 kadangi pasižiūrėjęs, jis tuojau
nueina ir užmiršta, koksai jis buvęs.
25 Bet tas, kuris apsižiūri save to-
bulosios laisvės įstatymų
šviesoje ir jų laikosi, būdamas
klausytoju ir vykdytoju, tas bus pa-
sielgęs išganytingai.
26 Bet, jei kuris tariasi tarnaująs
Dievui ir savo liežuvio nesulaiko ir
apgauna savo paties širdį, tokio
žmogaus pamaldumas neturi jokios
prasmės.
27 Skaistus ir nesudrumstas mal-
dingumas Dievo ir Tėvo akyse yra
lankyti našlaičius ir našles jų siel-
varte ir neužsiteršti su šiuo
pasauliu.

2

Tikėjimas Ir Darbai

1 Mielieji broliai, tikėdami į Jėzų Kristų, mūsų šlovės Viešpatį, nepataikaukite žmonėms.

2 Jei ateitų į jūsų surinkimą žmogus su aukso žiedais ir gražiai apsirėdęs, bet taip pat ateitų ir vargdienis prastais rūbais

3 ir jūs pasodinsite gražiai apsirengusį iškilmingoje vietoje ir prastai apsirengusiam liepsite pastovėti ar atsisėsti prie kojų galo,

4 ar nebūtų tai šališkumas, ar tuo nepasidarytumėte piktų minčių teisėjais?

5 Klausykite, mielieji broliai, ar neišsirinko Dievas vargdienius šiame pasaulyje, kurie turtingi tikėjime ir dalininkais yra karalystės, kurią Jis Jį mylintiems pažadėjęs yra.

6 Taip pasielgdami, jūs įžeidžiate vargdienį. Ar turtingieji nėra tie, kurie jus skriaudžia ir po teismus tampo?

7 Ar tai ne tie, kurie apšmeižia jūsų gražųjį vardą, kuriuo jūs vadinatės?

8 Jei jūs vykdote karališkąjį įstatymą sulig Raštu "mylėk savo artimą, kaip pats save," tai gerai padarote. 3 Moz. 19:18.

9 Bet, jei atsižvelgiate į asmenį, tai darote nuodėmę ir teismas teis jus kaip nusidėjėlius.

10 Nes, kas visą įstatymą vykdo ir nusikalsta tik vienu, tas yra nusikaltęs jais visais.

11 Nes, kuris pasakė "Nesvetimauk," tas taip pat pasakė ir "Neužmušk." Jei tu nesvetimauji, bet žudai, tai tu laužai įstatymą.

12 Taip kalbėkite ir taip darykite, kaip tie, kurie bus laisvės įstatymais teisiami.

13 Teismas nėra gailestingas tam, kuris pats savo gailestingumo neparodo. Bet gailestingumu galima didžiuotis teisme.

14 Ką padės, mieli broliai, jei kas sakosi turįs tikėjimą ir darbais to neįrodo? Ar gali tikėjimas tokį išganyti?

15 Jei brolis ar sesuo neturi drabužių ir pritrūksta maisto,

16 ir iš jūsų kas tartų jiemdviem: "Dievas teaprūpina judu, aprėdydamas ir pamaitydamas, eikita ramybėje, "bet nieko neduotų, ko jiemdviem reikia, ką jiems tatai padėtų?

17 Taip ir su tikėjimu. Jei jis darbais nėra įrodomas, tai jis yra miręs.

18 Bet kas nors galėtų tvirtinti: "Tu turi tikėjimą, aš turiu darbus. Parodyk man be darbų savo tikėjimą, aš įrodysiu tau savo tikėjimą darbais."

19 Tu tiki, jog yra vienintelis Dievas ir gerai darai, taip tikėdamas. Nes ir ir velniai tiki ir dreba.

20 O tu, niekingasis žmogau, ar nenori įsitikinti, kad be darbų tikėjimas negyvas yra?

21 Ar mūsų protėvis Abraomas nebuvo išteisintas savo darbais, kai jis vedėsi savo sūnų Izaoką prie aukuro paaukoti?

22 Čia matai, kaip tikėjimas veikė per darbus ir kad darbais tikėjimas tobulu pasidarė.

23 Taip įsigyvendino Raštas, 1 Moz. 15:6, kuriame pasakyta: "Abraomas tikėjo į Dievą ir tai jam buvo teisumu užskaityta" ir jis buvo pramintas "Dievo draugu," Ješ. 41:8.

24 Taigi matote, kaip žmogus pateisinamas darbais ir ne tik tikėjimu vienu.

25 Ar nebuvo panašiai ir su paleistuve Rachaba, kuri buvo savo darbais išteisinta, kai ji žvalgus priėmė ir juos kitais keliais išleido?

26 Nes, kaip kūnas be dvasios miręs yra, taip yra tikėjimas be darbų negyvas.

3

Liežuvio Laikymas

1 Mieli broliai, nedaugelis jūsų tepasidaro mokytojais. Žinokite, kad mes griežtesnį teismo sprendimą susilauksime.

2 Juk mes įvairiais būdais nusižengiame. Kas nenusideda kal-

bėdamas, tas taip tobulas, kad
visą kūną gali suvaldyti.
3 Arklius pažabojame kad
mūsų klausytų ir mes jų visą
kūną vedžiotume.
4 Štai, nors laivai ir labai dideli
būtų, tačiau vairininkas mažyčiu
vairu nukreipia laivą į ten, kur
nori, net smarkiam vėjui pučiant.
5 Taip ir liežuvis yra maža kūno
dalis ir kaip juo galima girtis! Štai,
kokia mažytė ugnelė gali uždegti
didžiausią girią!
6 Tokia ugnis yra ir liežuvis, iš-
tisas pasaulis, pilnas neteisybės.
Taip, liežuvis, mūsų kūno dalis,
užteršia visą kūną. Pragaro už-
degtas, jis degina visą mūsų gy-
venimo raidą.
7 Kiekviena žvėrių,
paukščių, šliužų ir jūros gy-
vūnų padermė yra žmogaus
apvaldoma ir suvaldoma.
8 O liežuvio joks žmogus neį-
stengia suvaldyti. Tai yra nenu-
rimstanti blogybė, pilna mirtingų
nuodų.
9 Juo liaupsiname Dievą ir
Tėvą, juo keikiame žmogų,
Dievo panašumu sutvertą.
10 Iš tos pačios burnos išeina
šlovinimai ir keiksmai. Taip netu-
rėtų būti, mieli broliai.
11 Ar iš tos pačios vermės gali lie-
tis kartus vanduo kartu su saldžiu
vandeniu?
12 Ar gali fygų medis atnešti
alyvų? Ar vynmedis gali užau-
ginti fygų? Taip pat neateina sūrus
vanduo ir saldus vanduo iš to paties
šulinio.
13 Kas yra išmintingas ir gudrus
jūsų tarpe? Tas teparodo savo pa-
sielgimu savo darbus visu romumu
ir visa išmintimi.
14 Bet, jei turite kartaus pavydo
ir norite ginčytis, tai nesigirkite ir
nemeluokite tiesai į akis.
15 Nes tai nėra išmintis, ateinanti
iš augštybės, bet tai yra žemiška,
žmogiška ir velniška.
16 Nes, kur esama pavydo ir ne-
sutarimų, ten atsiranda netvarka
ir visoks piktumas.
17 Išmintis iš augštybės yra
skaidri pirmon eilėn, tada ji yra tai-
kinga, švelni, sandoringa, pilna gai-
lestingumo ir gerų vaisių,
nešališka, neapgaulinga.
18 Ramybėje sėjamas teisybės
vaisius tų, kurie ramybę
įgyvendina.

4

Nemylėkite Pasaulio!

1 Iš kur kyla karai ir ginčai jūsų
tarpe? Ar ne iš malonumų troš-
kimų, kurie kovoja jumyse?
2 Jūs turite troškimų, bet nieko
jais nelaimite. Jūs žudote ir pavy-
dite ir nieko tuo nepasiekiate. Jūs
kovojate ir kariaujate ir neturite,
kadangi neprašote.
3 Jūs prašote ir negaunate, ka-
dangi prašote nedoriems tikslams
ir kad tai savo smaguriavimais
praūžtumėte.
4 Jūs svetimautojai ir svetimau-
tojos, ar nežinote, kad susirišimas
su pasauliu yra atsikreipimas nuo
Dievo? Kas myli pasaulį, pasi-
daro Dievo priešu.
5 Ar manote, kad Rašte be tikslo
parašyta: "Jumyse įkvėptoji Dva-
sia galingai pasireiškia,"
6 suteikdama kuo daugiau ma-
lonės. Todėl parašyta: "Dievas
priešinasi pasididžiuojantiems, o
suteikia malonės nuolankiesiems."
7 Taigi, atsiduokite Dievui ir ko-
vokite prieš velnią, tai jis bėgs nuo
jūsų.
8 Artinkitės Dievui ir Jis jums
artinsis. Apsiplaukite savo rankas,
nuodėmininkai ir pašventinkite savo
širdis, jūs abejojantieji.
9 Įsisąmoninkite, kokioje
skurdžioje padėtyje jūs esate ir ap-
sigailėkite ir apsiverkite, kad jūsų
juokas pavirstų verksmu ir jūsų
džiaugsmas liūdesiu.
10 Pasižeminkite Dievo akivaiz-
doje, tai Jis jus iškels.
11 Neapkalbėkite, broliai, vienas
kito. Kuris apkalba savo brolį ir
teisia savo brolį, tas apkalba
įstatymus ir skundžiasi
įstatymais. Jei tu teisi įstatymus,

tai tu nesi jų vykdytojas, bet
teisėjas.
12 Vienas tėra įstatymų lei-
dėjas ir teisėjas, kuris gali išgelbėti
ir pasmerkti. O kas esi tu, kad tu
kitą imi teisti?
13 Ogi jūs, kurie sakote: "Šian-
dien arba rytoj eisime į šį arba
tą miestą ir prekiausime ir ver-
simės ten visus metus,"
14 kurie nežinote, kas rytoj atsi-
tiks. O kas yra jūsų gyvybė? Kaip
garai, kurie tik trumpą valandėlę
teišsilaiko ir bematant išgaruoja.
15 Jūs turėtumėte sakyti-jei Vieš-
pats norės ir mes gyvi būsime-tada
norėtume šį arba tą daryti.
16 Bet dabar jūs giriatės savo iš-
dykumu, kuris yra tik piktas
pasigyrimas.
17 Nes, kuris žino gera daryti ir
to nedaro, tam tai yra nuodėmė.

5

Turtingieji Ir Kantrumas

1 Tad verkite ir raudokite, jūs
turtuoliai, dėl to vargo, kuris jus
užklups!
2 Jūsų turtai genda ir jūsų
drabužiai kandžių ėdami.
3 Jūsų auksas ir sidabras su-
rūdėjo ir jų rūdys bus liudyjimu
prieš jus ir suės jūsų kūnus kaip
ugnis. Jūs susikaupėte turtų savo
paskutinėmis dienomis!
4 Štai, jūsų laukų nuvaliu-
siųjų darbininkų užmokestį
jūs nuvogėte ir jūsų pjovėjų
šauksmas nuskambėjo į Visagalio
Viešpaties ausis.
5 Jūs ištaigingai gyvenote že-
mėje, smaguriaudami ir nupenė-
dami savo širdis paskerdimo dienai.
6 Teisųjį jūs nuteisėte ir nu-
žudėte, kuris jums nepasipriešino.
7 Taigi, būkite kantrūs, mieli
broliai, iki Viešpaties atėjimo. Štai,
ūkininkas kantriai laukia brangaus
vaisiaus žemės, kuri susilaukia
ankstyvojo ir vėlyvojo lietaus.
8 Būkite ir jūs kantrūs ir pasi-
stiprinkite savo širdis, nes Viešpa-
ties atėjimas arti.
9 Nesiskųskite, mieli broliai,
vienas kitu, kad nebūtumėte tei-
siami. Štai, teisėjas jau už durų
stovi.
10 Savo kentėjimo ir kantrumo
pavyzdžiais pasiimkite pranašus,
kurie kalbėjo jums Viešpaties
vardan.
11 Mes skaitome išganytingais
ištverminguosius. Jūs girdėjote apie
Juobo ištvermę ir kaip Viešpats
viską iki galo išvedė. Nes Vieš-
pats yra gailestingas ir užjaučiąs.
12 Pirmon eilėn, mieli broliai,
nesiekite nei dangumi, nei žeme ar
kita kuria nors priesaika. Jūsų
"taip" tebūna "taip" ir jūsų "ne"
tebūna "ne," kad neatsidurtumėte
teisme.
13 Jei kas nors kenčia iš jūsų,
tai tesimeldžia. Jei kas nors links-
mos širdies, tas tegieda psalmes.
14 Jei kas serga, tegu pasišaukia
surinkimo vyresniuosius, kad tie už
jį melstų, aliejumi patepdami,
Viešpaties vardan.
15 Ir tikėjimo malda padės ligo-
niui ir pagydys jį ir Viešpats pakels
jį ir, jei jis bus nusidėjęs, jam bus
atleista.
16 Išpažinkite vienas kitam savo
nuodėmes ir melskite vienas už
kitą, kad pasveiktumėte. O šir-
dinga teisiojo malda yra veiksminga.
17 Elyja buvo silpnas žmogus,
kaip ir mes. Ir jis meldė, kad ne-
lytų ir nelijo trejus metus ir šešis
mėnesius.
18 Ir kai jis vėl meldėsi, dangus
davė lietaus ir žemė atnešė vaisiaus.
19 Mieli broliai, jei kas jūsų nu-
klystų nuo tiesos ir jį kas
sugrąžintų,
20 tas težino, kad kas nuodėmi-
ninką nuveda nuo paklydėlio ke-
lio, tas išsaugos jo sielą nuo
mirties, išgaudamas daugybės
nuodėmių atleidimą.

APAŠTALO ŠVENTOJO PETRO PIRMOJI GROMATA

1

Gyva Viltis, Pašventimas

1 Petras, Jėzaus Kristaus apaštalas, Dievo išrinktiesiems, pasklidusiems Ponte, Galatijoje, Kapadokijoje, Azijos ir Bitinijos srityse,
2 Dievo, Tėvo iš anksto numatytu paskyrimu, Šventosios Dvasios pašventinimu, kad būtų klusnūs ir apšlakstyti Jėzaus Kristaus krauju, Dievas teduoda jums daug malonės ir ramybės!
3 Pašlovintas tebūnie Dievas ir mūsų Jėzaus Kristaus Tėvas, kuris pagal didelį Savo gailestingumą atgimdė mus gyvajai vilčiai Jėzaus Kristaus prisikėlimu iš numirusiųjų,
4 negendamai, nesugadintai, neišnykstančiai tėvonystei, jums danguje laikomai,
5 jums, kurie Dievo galybe tikėjimu išganymui laikomi esate, kuris paruoštas ir apreikštas būtų paskutiniuoju laiku.
6 Dėl to džiaukitės, nors trumpam dabar dėl įvairių mėginimų turite pakentėti, jei taip turi būti,
7 kad jūsų tikėjimas labiau sutvirtėtų ir brangesnis pasidarytų už per ugnį leistą auksą, jūsų liaupsei, garbei ir šlovei, Jėzui Kristui apsireiškiant,
8 kurio jūs nematėte ir kurį jūs tačiau mylite ir į Jį jau tikite, Jo nematydami ir džiaugiatės dideliu ir neiškalbamu džiaugsmu,
9 kadangi jums suteikiamas jūsų tikėjimo vaisius, sielos išganymas.
10 Šitokio išganymo ieškojo ir tyrinėjo pranašai, kurie išpranašavo apie jums suteikiamąją malonę.
11 Jie mėgino nustatyti laiką ir metą, kurį nurodo juose Kristaus Dvasia, iš anksto skelbdama Kristui numatytus kentėjimus ir po to sekančią šlovę.
12 Jiems tai buvo apreikšta. Jie ne sau, bet jums tuo pasitarnavo, ką jums Evangelijos skelbėjai pranešė per iš dangaus atsiųstąją Šventąją Dvasią, į kurią ir angelai trokšta pasižiūrėti.
13 Todėl būkite savo mintimis visiškai pasiruošę ir blaivūs ir, perdėm pasitikėdami jums siūloma malone per Jėzaus Kristaus apreiškimą,
14 darykite tai, kaip paklusnūs vaikai, nepasiduodami savo aistroms, kaip jūs nesąmoningai pasielgdavote.
15 Bet būkite šventi visu savo pasielgimu, kaip šventas yra tas, kuris jus pasišaukė.
16 Nes yra parašyta: "Jūs turite būti šventi, nes Aš esu šventas! 3 Moz. 19:2.
17 Taigi, jei jūs to šaukiatės kaip Tėvo, kuris neatsižvelgdamas į asmenį, teisia kiekvieną sulig jo darbais, todėl gyvenkite pagarbos baimėje, kol čia gyvi esate,
18 žinodami, kad ne pragaištančiu sidabru ar auksu esate atpirkti nuo savo niekingo pasielgimo tėvišku būdu,
19 bet brangiu krauju Kristaus, kaip nekalto ir nesugadinto avinėlio,
20 kuris, tiesa, numatytas buvo prieš tai, kol pamatai pasauliui dar padėti nebuvo, bet paskutiniais laikais apreikštas buvo dėl jūsų,
21 kurie jūs per Jį tikite į Dievą, kuris Jį prikėlė iš numirusiųjų ir suteikė Jam šlovę, kad tikėjimą ir viltį į Dievą turėtumėte.
22 Dabar, turėdami savo paklusnumu tiesai apvalytas sielas, mylėkite vienas kitą nesudrumsta meile iš savo širdies gelmių,

23 kaip atgimusieji ne iš pragaištingos, bet iš nepragaištingos sėklos, būtent iš gyvojo Dievo žodžio, kuris yra amžinas.
24 Nes "visas kūnas yra kaip žolė ir visa žmonių šlovė kaip žolės žiedas, kuris nukrinta, kai žolė pavysta.
25 Bet Viešpaties žodis išlieka amžiams." Ješ. 40:6-8. O tai yra tas žodis, kuris jums apsakytas yra.

2

Atgimusiųjų Gyvenimas

1 Taigi atmeskite visą piktenybę, visą vylių, veidmainystę, pavydą ir visus apkalbinėjimus
2 ir trokškite kaip vos gimę kūdikėliai gryno dvasiškojo pieno, kad užaugtumėte išganymui,
3 kadangi jūs jau paragavote, jog Viešpats meilingas yra,
4 ateidami prie gyvojo akmens, žmonių atmesto, bet Dievo pasirinkto ir brangaus,
5 kad ir jūs pasistatytumėte kaip gyvieji akmenys į dvasinius namus ir šventai kunigystei dvasinėms aukoms aukoti, kurios Dievui per Jėzų Kristų patinka.
6 Dėl to Rašte, Ješ. 28:16, yra parašyta: "Štai, Aš padedu Cione rinktinį, kertinį, brangų akmenį. Kas į Jį tiki, tas nepateks gėdon."
7 Taigi jums, tikintiems, tai yra brangus akmuo, pasidaręs kertiniu akmeniu, kurį netikintieji statytojai atmetė,
8 kuris netikintiems yra suklupimo akmuo, pasipiktinimo uola, kadangi jie suklumpa žodžiui netikėdami, kuriam ir jie paskirti buvo.
9 Bet jūs esate išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventieji žmonės, Dievui priklausą, kad jūs apsakytumėte dorybes to, kuris jus iš tamsybės pasišaukė į Savo nuostabiąją šviesybę,
10 kurie jūs prieš tai nebuvote žmonėmis, bet dabar esate Dievo žmonėmis, anksčiau malonės neturėdami, bet dabar malone apdovanoti.
11 Mieli broliai, aš graudenu jus kaip ateivius ir keleivius, susilaikykite nuo kūno geidulių, kurie kovoja prieš sielą.
12 Elkitės pavyzdingai pagonių tarpe, kad tie, kurie jus piktadariais laiko, jūsų gerus darbus matytų ir Viešpatį liaupsintų apsilankymo dieną.
13 Dėl Viešpaties laikykitės kiekvienos viešosios tvarkos, ar tai būtų karaliaus nustatyta, ar vyriausybės,
14 ar miesto valdytojų, atsiųstų nusikaltėliams nubausti ir padoriai pasielgiantiems pagerbti.
15 Nes tokia yra Dievo valia, kad jūs gerais darbais sustabdytumėte kvailų žmonių tuščius pliauškėjimus.
16 Gyvenkite kaip laisvi žmonės. Bet nepanaudokite savo laisvės piktenybėms pridengti. Būkite Dievo tarnais.
17 Atiduokite savo pagarbą kiekvienam. Mylėkite savo brolius, bijokitės Dievo ir gerbkite karalių!
18 Jūs tarnai, būkite pasidavę savo darbdaviams visa baime ne tik geriesiems ir švelniesiems, bet ir negailestingiesiems.
19 Nes tai yra Dievo malonė, jei kas Dievo akivaizdoje dėl savo sąžinės turi neteisingai pikta pakelti ir neteisybę kentėti.
20 Nėra jokia garbė kentėti kantriai už padarytus nusikaltimus. Bet, jei jūs už gerus darbus kenčiate ir kantriai iškenčiate, tada tai yra tikra Dievo malonė.
21 Nes tam esate pašaukti, kadangi Kristus kentėjo ir mums pavyzdį parodė, kad jūs sektumėte Jo pėdomis,
22 kuris nepadarė jokios nuodėmės ir jokios klastos Jo burnoje nebuvo rasta,
23 kuris neatsiliepė, kai buvo įžeidinėjamas, kuris negrąsino kentėdamas, bet pasidavė tam, kuris teisingai teisia,
24 kuris pats mūsų nuodėmes nusinešė ant medžio savo kūnu, kad

nuodėmėms numirę, teisybei gyventume, kurio žaizdomis jūs pagydyti esate.
25 Nes jūs buvote kaip paklydusios avys, bet dabar jūs sugrįžote prie savo ganytojo ir savo sielų prižiūrėtojo.

3

Kentėjimas Dėl Neteisybės

1 Tokiu pat būdu turi ir jūsų moterys būti pasidavusios savo vyrams, kad, jei kas nors netiki žodžiui, be žodžių ir vienu žmonų pasielgimu būtų laimėti,
2 pamatę, kaip jūs padoriai ir Dievo baimėje gyvenate.
3 Jums nėra reikalo išviršiniai, supintomis kasomis, aukso sagutėmis ar apsirengimu puoštis,
4 bet su nepažeidžiamu širdies kilnumu ir kuklumu bei sandoringa dvasia, kuri yra brangi Dievo akyse.
5 Nes taip ir senaisiais laikais puošdavosi šventosios moterys, kurios visas viltis sudėdavo į Dievą, pasižadėdamos savo vyrams,
6 kaip Sara Abraomo klausė ir jį viešpačiu vadino, kurios dukterimis jūs esate, jei gera daryti neatsisakote, lyg ko nors pabūgdamos.
7 Taip pat ir, jūs vyrai, gyvenkite protingai su savo žmonomis, atsižvelgdami į silpnesnę lytį, pagerbkite jas atitinkamai kaip gyvasties malonės dalininkes, kad jums niekas nekliudytų kartu melstis.
8 Pagaliau, būkite visi vienos minties, užjaučią, broliški, gailestingi, nuolankūs.
9 Piktu neatsilyginkite už pikta, nesikoliokte, jei esate koliojami, bet vieton to laiminkite, žinodami, kad tam pašaukti esate, kad patys palaimos susilauktumėte.
10 Kas nori gyventi ir gerų dienų turėti, tas tesuvaldo savo liežuvį, kad ko pikto nepasakytų ir savo lūpomis ko nors neapgautų,
11 nusikreipdamas nuo pikto, tedaro gera, ieškodamas ir siekdamas ramybės.
12 Nes Viešpaties akys žiūri į teisiuosius ir Jo ausys girdi jų maldas, bet Viešpaties veidas seka tuos, kurie piktu užsiima. Ps. 34:13-17.
13 Kas jums pakentų, jei nusistatote tik gera daryti?
14 Nors kenčiate dėl teisybės, tačiau jūs esate išganyti. Bet nesibijokite jų pasityčiojimų ir neišsigąskite.
15 Savo širdyse šventinkite Viešpatį Kristų, visuomet pasiruošę išdėstyti kiekvienam savo vilties pagrindus, kuriuos savyje turite.
16 Ir tai darykite su romumu ir Dievo baime, turėdami ramią sąžinę, kad tie, kurie apšmeižia jūsų gerą elgesį Jėzuje, sugėdinti būtų.
17 Nes geriau, jei tokia Dievo valia yra, kad jūs kenčiate gera darydami ir ne pikta darydami.
18 Nes ir Kristus yra kartą už jūsų nuodėmes miręs, teisusis už neteisiuosius, kad jus Dievui paaukotų, kūnu nužudytas, Dvasia prikeltas,
19 tokiu dvasiniu kūnu Jis pamokslavo kalinamoms dvasioms,
20 kurios senais laikais nepakluso, kai Dievas nekantriai laukė Noacho laikais, kai statoma buvo arka, kurioje tik kelios sielos, tai yra aštuonios, išsaugotos buvo nuo vandens,
21 kuris mus dabar išgano krikšte. Nes krikšto vandeniu nenuplaunami kūno nešvarumai, bet gryna sąžine duodamas pasižadėjimas Dievui ir jūs išganomi prisikėlimu Jėzaus Kristaus,
22 kuris yra Dievo dešinėje, užžengęs dangun ir Jam yra pavesti angelai, vyriausybės ir galybės.

4

Gyvenimas Dievui

1 Kandangi Kristus jau yra kentėjęs už mus, todėl ir jūs panašiai apsiginkluokite. Nes kenčiąsis kūnu, liaujasi nuodėmiaudamas.

2 Tokiu būdu jis savo likusį gy-
venimą negyvena kūno geiduliais,
bet Dievo valiai.
3 Pakanka, kad jūs savo praė-
jusį laiką praleidote pagonišku
būdu, gyvendami apstume, pagei-
dimais, girtaudami, smaguriau-
dami, nusigerdami ir bjauriems
dievaičiams tarnaudami.
4 Jiems labai keista, kad jūs su
jais nebebėgate į tokius nepado-
rumus, keikdami,
5 kurie turės atiduoti atskaito-
mybę tam, kuris yra pasiruošęs
teisti gyvuosius ir mirusiuosius.
6 Nes tam tikslui buvo ir miru-
siems Evangelija apsakyta, kad
žmogišku pobūdžiu sulig kūnu tei-
siami būtų, bet Dvasia gyvi būtų
Dievui.
7 Visa kam priartėja galas. To-
dėl būkite sąmoningi ir blaivūs,
kad galėtumėte melstis.
8 Bet pirmon eilėn mylėkite kar-
štai vienas kitą. Nes meilė priden-
gia daugybę nuodėmių. Pat. 10:12.
9 Svečius priimkite tarpusavyje
be murmėjimo.
10 Ir pasitarnaukite vienas kitam
tomis dovanomis, kurias esate gavę,
kaip visokeriopos Dievo malonės
šeimininkai.
11 Jei kas kalba, tai tekalba kaip
Dievo žodį. Jei kas turi pareigų,
tas teatlieka jas visais iš Dievo gau-
tais sugebėjimais, kad visokiu at-
žilgiu Dievas pašlovintas būtų per
Jėzų Kristų. Jam tebūna garbė
ir galybė per amžių amžius!
Amen.
12 Mylimieji, nesistebėkite tais
didžiais skausmais, kuriuos jūs
kenčiate, kai mėginami esate, lyg
tai kas nors savotiško būtų.
13 Bet džiaukitės, kentėdami su
Kristumi, kad apsireiškimo dieną
Jame linksmi ir džiaugsmingi
būtumėte.
14 Jūs esate išganytingi, jei jūs
esate apšmeižiami dėl Kristaus
vardo. Nes Dievo ir Jo šlovės Dva-
sia ilsis jumyse. Jūs ją garbinate,
bet anie ją išdarko.
15 Bet iš jūsų niekas tenekenčia
kaip žudikas, ar vagis, ar pikta-
daris, ar kuris į svetimus reikalus
kišasi.
16 Tegu jis nesigėdi, jei jis kenčia
kaip krikščionis, bet tegarbina
Dievą tuo vardu.
17 Nes jau metas teismui prasi-
dėti nuo Dievo namų. Jei jis pra-
sideda nuo mūsų, tai koks galas
ateis tiems, kurie Dievo Evangelijos
neklauso?
18 Jei teisusis buvo vos išganytas,
kur pasidės bedievis ir nusidėjėlis?
19 Todėl turi tie, kuri sulig Dievo
valia kenčia, pavesti savo sielas iš-
tikimam Sutvėrėjui savo geraisiais
darbais.

5

Krikščionių Elgesys

1 Vyresniuosius jūsų tarpe aš
graudenu, būdamas pats vyres-
niuoju ir liudininku Kristaus kan-
čių ir dalininku tos šlovės, kuri
apreikšta bus,
2 ganykite Kristaus kaimenę,
kuri jums pavesta, ne iš prievartos,
bet laisva valia, ne šlykščiais pasi-
pelnymo tikslais, bet visa širdimi,
gerai prižiūrėdami,
3 nesauvaliaudami su jais, bet
jiems pavyzdį rodydami,
4 tai gausite, vyriausiam gany-
tojui pasirodant, nepavystantį
vainiką.
5 O, jūs jaunieji, būkite tokiu pat
būdu atsidavę vyresniesiems, nuo-
lankūs vienas kitam, kadangi Die-
vas priešinasi pasipūtėliams, bet
suteikia malonės nuolankiesiems.
6 Taip pasižeminkite po Dievo
ranka dabar, kad Jis jus iškeltų
Savuoju laiku.
7 Paveskite visus savo rūpesčius
Jam, kadangi Jis jumis pasirūpina!
8 Būkite blaivūs ir budėkite, nes
jūsų priešas, velnias, slankioja
aplink, lyg staugiąs liūtas ir žiūri,
kur tik ką galėtų praryti.
9 O tam pasipriešinkite tvirtu
tikėjimu, žinodami, kad jūsų bro-
liai pasaulyje tas pačias kančias turi
kentėti.

10 Bet visos malonės Dievas, kuris jus Savo šlovei Jėzuje Kristuje pasišaukė, kurie jūs trumpam laikui kenčiate, paruoš jus, pastiprins, sutvirtins ir padės jus ant tvirto pagrindo.
11 Jam teesie galybė nuo amžių iki amžių! Amen.
12 Per Sylvanų, ištikimą brolį—mano supratimu—aš jums truputį parašiau, paragindamas ir paliudydamas, kad jūs šioje malonėje, kuri tikra, tvirtais pasiliktumėte.
13 Sveikina jus iš Babilono visi su jumis kartu išrinktieji ir mano sūnus Markus.
14 Sveikinkite vienas kitą meilės pabučiavimu. Ramybė tebūnie su jumis visais, kurie esate Jėzuje Kristuje! Amen.

APAŠTALO ŠVENTOJO PETRO ANTROJI GROMATA

1

Tikėjimo Vaisius

1 Simonas Petras ir apaštalas Jė-
zaus Kristaus, tiems, kurie su mu-
mis kartu tą patį brangųjį
tikėjimą gavo iš mūsų Tėvo ir
Išganytojo Jėzaus Kristaus teisumu.
2 Dievas teduoda jums daug ma-
lonės ir ramybės Dievo ir Jėzaus
Kristaus išpažinimu.
3 Jo dieviškoji galybė padova-
nojo mums visa, kas mūsų gyve-
nimui pasitarnauja išpažinimu to,
kuris mus pasišaukė Savo šlove ir
gerumu.
4 Tuo suteikė Jis mums didelius
ir brangius pažadėjimus, kad per
juos dalyviais pasidarytumėte die-
viškosios prigimties, kurie ištrūko-
te nuo šio pasaulio pragaištančių
pageidimų.
5 Todėl pasistenkite visomis jė-
gomis savo tikėjimu išugdyti do-
rumą ir dorumu pažinimą,
6 pažinimu nuosaikumą, nuo-
saikumu ištvermę ir ištverme
pamaldumą,
7 pamaldumu brolišką meilę ir
broliška meile meilę visiems
žmonėms.
8 Jei šių dorybių savyje aps-
čiai turėsite, tai jos jums neleis ap-
tingti ir būti nevaisingais mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus
išpažinime.
9 O kas tųjų neturi, tas yra
aklas ir trumparegis ir nežino, kad
jis apvalytas nuo savo pirmųjų
nuodėmių.
10 Todėl pasistenkite, mieli bro-
liai, tuo labiau sustiprėti savame
pašaukime ir paskirtyje, nes taip
darydami, jūs niekuomet
nesuklupsite.
11 Tokiu būdu jums plačiai bus
atvertos durys į amžinąją
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
karalystę.
12 Todėl aš nesiliauju jums vis ir
vėl priminti tai, nors jūs ir
pažįstate ir tvirti esate dabarti-
nėje tiesoje.
13 Aš manau, kad pravartu yra
jums tatai priminti, kol aš čia gyvas
esu šitame kūne, ir jus pagraudenti,
14 nes žinau, kad aš savo kūną
greit turėsiu palikti, kaip jau man
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
apreikšta yra.
15 Aš pasistengsiu, kad man iš-
keliavus, jūs tatai visuomet
atsimintumėte.
16 Nes mes nebuvome pasiklausę
gudriai išgalvotų pasakų, kai
jums skelbėme galybę ir atėjimą
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus,
bet mes patys buvome regėję Jo
šlovę.
17 Nes Jis gavo iš Dievo, Tėvo,
pagarbą ir šlovę, aiškiai ištartu
balsu, ateinančiu iš Jo didingos
slovės: "Tai yra Mano mylimasis
Sūnus, kuriuomi Aš gėriuosi."
18 Šitą balsą mes girdėjome
ateinant iš dangaus, kai mes su
Juomi ant švento kalno buvome.
19 Ir tuo dar labiau pasitvirtino
mums pranašų skelbtieji žodžiai.
Ir jūs gerai padarysite, jei tai pa-
seksite, kaip tamsioje vietoje de-
gančią žvakę tol, kol diena ateis
ir aušros žvaigždė užtekės jūsų
širdyse.
20 Ir atsiminkite, svarbiausia, kad
nė vienos Rašto pranašystės nega-
lima savotiškai išaiškinti.
21 Nes nė vienintelė pranašystė
nebuvo padaryta žmogaus valia. Bet
šventi Dievo žmonės kalbėjo Dievo
vardu, Šventosios Dvasios
įkvėpti.

2

Melų Skleidėjai

1 Kaip būdavo netikrų prana-
šų tautoje, taip atsiras ir ne-
teisybę skelbiančių mokytojų

jūsų tarpe, kurie įneš įvairius
pavojingus susiskaldymus, išsiža-
dėdami Viešpaties, kuris juos at-
pirko, ir taip susilauks savo staigaus
sunaikinimo.
2 Ir daugelis paseks juos tais
pasileidimo keliais ir dėl jų pa-
niekins tiesos kelią.
3 Savo godumu jie mėgins jus
savo klastingomis kalbomis išve-
džioti. Tokiems pasmerkimas jau
seniai numatytas ir jų sunaikini-
mas nėra užsnūdęs.
4 Nes Dievas negailėjo net Savo
angelų, kurie nusidėjo, bet nu-
varė juos sukaustytus tamsybės
grandinėmis į pragarą, kad teis-
mui būtų laikomi.
5 Jis negailėjo ir pirmojo pasau-
lio, bet išsaugojo Noachą, tei-
sybės skelbėją, aštuntąjį, su
kitais septyniais, užleisdamas
tvaną ant bedieviškojo pasaulio,
6 paversdamas Sodomos ir Go-
moros miestus pelenais, pasmerk-
damas juos sunaikinimui, tuo
parodydamas pavyzdį būsimiems
bedieviams.
7 Jis išgelbėjo teisųjį Lotą,
kuriam begėdiški gyventojai daug
skausmo sudarė, piktai prieš jį
pasielgdami.
8 Tas teisusis turėjo jų tarpe
gyventi ir viską matyti ir girdėti
ir leisti savo sielą dieną iš dienos
kankinti neteisiųjų darbais.
9 Viešpats žino, kaip apginti
pamaldžiuosius nuo pagundų, bet
pasilaikyti neteisiuosius teismo
dienai, kad juos nubaustų,
10 tuo labiau tuos, kurie gyvena
savo kūno nepadoriais geiduliais ir
nieku verčia vyriausybę, būdami
akiplėšos, sauvaliautojai, nesi-
drovėdami šmeižti kilmingųjų,
11 kai angelai, kurie pajėgesni ir
daugiau galios turi, jų jokiais iš-
peikiančiais žodžiais Viešpaties
akivaizdoje neteisia.
12 Bet jie prilygsta neprotingiems
galvijams, kurie taip užgimę, kad
būtų sugauti ir pamušti, beneig-
dami tai, ko nepažįsta, ir taip pra-
žūtų, kaip gyvuliai.
13 Taip jie atsiima savo netei-
sybės užmokestį, patenkindami
savo kūno geidulius dienos šviesoje,
būdami tikra gėda ir sarmata. Jie
džiaugiasi jus apgaudinėdami, kartu
su jumis bepuotaudami.
14 Jų akys tik žiūri į pasilei-
dimą ir jie nepasisotina nuodė-
miaudami, prisiviliodami
nepastoviąsias sielas savo godu-
mu perpildytomis širdimis, bū-
dami prakeikti žmonės.
15 Jie apleido tiesųjį kelią ir
klaidžioja Bileamo, Beoro sūnaus
keliais, kuriam patiko būti apmo-
kamu už neteisybės atliktus darbus.
16 Bet jis buvo pabaustas už savo
nuodėmę, kai nebylys asilas prabilo
žmogaus balsu ir sudraudė prana-
šautojo kvailystę.
17 Tai yra šuliniai be vandens ir
debesys audrų blaškomos, ku-
riems Dievas numatė vietą tam-
siausioje tamsybėje.
18 Jie kalba išdidžiai tuščiais žo-
džiais ir vilioja tuos į kūnišką
pasileidimą, kurie vos ištrūkę
buvo nuo tų, kurie paklydime
gyvena.
19 Jie pažada jiems laisvę, patys
savo pačių pražūčiai vergaudami.
Nes nugalėtasis pasidaro savo nu-
galėtojo vergu.
20 Nes, jei jie Viešpaties ir Jėzaus
Kristaus išpažinimu buvo atsipalai-
davę nuo viso šio pasaulio suge-
dimo ir tada vėl įsipainioja ir
nugalėti yra, tada jie yra piktesnėje
padėtyje, negu anksčiau buvo.
21 Jiems būtų buvę geriau tei-
sybės kelio visiškai nepažinti, negu
jį pažinti ir nusikreipti nuo šven-
tojo įsakymo, kuris jiems duotas
yra.
22 Tokiems atsitinka, kaip prie-
žodis teisingai sako: "Šuo surijo,
ką buvo išvėmęs" ir "kiaulė, nu-
trinkta, vėl voliojasi purvyne."

3

Paskutinieji Laikai

1 Tai yra antroji gromata, ku-
rią jums rašau, mylimieji, kad jus

pagraudenčiau ir jumyse skaisčių
minčių sužadinčiau,
2 kad atsimintumėte žodžių,
jums anksčiau pasakytų
šventųjų pranašų ir per apaš-
talus jums duotųjų Viešpaties ir
Išganytojo įsakymų.
3 Pirmiausia, žinokite, kad pas-
kutinėmis dienomis ateis
pasityčiojantieji, kurie pilni
pasityčiojimų, savo pageidimais
gyvendami,
4 tars: "Kur yra Jo pažadėtasis
atėjimas? Nes, nuo to laiko, kai tė-
vai užmigo, viskas tebėra taip, kaip
buvo nuo sutvėrimo pradžios."
5 Bet jie tyčia nenori žinoti, kad
dangus seniai ir žemė iš vandens ir
per vandenį Dievo žodžiu pada-
ryti buvo.
6 Todėl buvo anų metų pa-
saulis vandens tvanu sunaikintas.
7 Taip yra dabartinis dangus ir
žemė tuo pačiu žodžiu išlaikomi
teismo dienos ugniai, kad bedieviai
sunaikinti būtų.
8 Tik vieno nenorėčiau jums
nuslėpti, mylimieji, jog viena diena
Viešpačiui yra kaip tūkstantis
metų ir tūkstantis metų, kaip
viena diena.
9 Viešpats neužtrunka pažadus
ištesėdamas, kaip tatai kai kurie
tvirtina. Bet Jis turi daug kantrybės
dėl jūsų ir nenori, kad kas nors
žūtų, bet kad kiekvienas imtų
atgailauti.
10 O Viešpaties diena ateis kaip
vagis, kai dangūs išnyks su
griausmu, nuo karščio ištirps me-
džiagos ir žemė su savo darbais
ugnimi sudegs.
11 Kadangi viskas taip bus su-
naikinta, kaip jums reikėtų pa-
sielgti? Ar netiktų jums būti
šventiems ir pamaldiems,
12 belaukiantiems ir besiruošian-
tiems Dievo dienai, kurią dangūs
uždegti, susileis ir medžiagos, tirp-
damos sudegs?
13 Bet mes laukiame naujojo dan-
gaus ir naujosios žemės, sulig Jo
pažadėjimu, kuriuose teisybė
gyvena.
14 Kadangi to turite laukti, mano
mylimieji, tai pasistenkite būti
skaistūs ir be priekaštų Jo aki-
vaizdoje, su ramia sąžine.
15 Mūsų Viešpaties kantrumą
laikykite savo išganymu, kaip ir
mūsų mielasis brolis Povilas yra
jums rašęs, sulig jam duotąja
išmintimi,
16 kaip jis ir visose savo groma-
tose apie tai šneka ir kai kas ne-
lengvai suprantama, ką kai kurie
neišmanėliai ir nenusistovėjusieji
iškraipo savo pačių pražūčiai.
17 Todėl žiūrėkite, mano myli-
mieji, kad jūs tai iš anksto žino-
dami, nebūtumėte kartu išve-
džiojami su tais be nusistatymo
esančiais žmonėmis, atsisakydami
savojo nusistatymo.
18 Bet aukite malonėje ir išpaži-
nime mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus. Tam teesie garbė dabar ir
per amžius! Amen.

APAŠTALO ŠVENTOJO JONO PIRMOJI GROMATA

1

Kristus—Šviesybė

1 Kas buvo nuo pat pradžios, ką girdėjome, ką regėjome savo akimis, ką apžiūrėjome, ką savo rankomis apčiupinėjome-apie gyvasties žodį,
2 kai ta gyvybė pasirodė matoma ir mes ją matėme ir liudyjame ir jums apsakome amžinąjį gyvenimą, kuris buvo pas Tėvą ir mums buvo apreikštas,
3 ką regėjome ir girdėjome, tai apsakome jums, kad jūs būtumėte su mumis suvienyti ir mes su Tėvu ir su Jo Sūnumi Jėzumi Kristumi.
4 Mes rašome jums, kad jūsų džiaugsmas būtų atpildytas.
5 Ir tai yra tas skelbimas, kurį mes iš Jo girdėjome ir jums perduodame, kad Dievas yra šviesybė ir Jame nėra jokios tamsybės.
6 Jei sakome, jog esame su Juomi susirišę ir elgiamės tamsybėje, tai meluojame ir tiesos neįgyvendiname.
7 Jei gyvename šviesoje taip, kaip Jis yra šviesoje, tai esame su Juomi susirišę ir Jėzaus Kristaus kraujas, Jo Sūnaus, apvalo mus nuo visų nuodėmių.
8 Jei mes tvirtiname, jog neturį jokios nuodėmės, tai save išvedžiojame ir mumyse nėra tiesos.
9 Jei išpažįstame savo nuodėmes, tai Jis yra ištikimas ir teisus ir atleidžia mums mūsų nuodėmes ir apvalo mus nuo visų nedorybių.
10 Jei sakome, kad nenusidėjome, tai padarome Jį melagiu ir mumyse nėra Jo žodžio.

2

Nuodėmių Atleidimas

1 Mano vaikeliai, aš rašau jums, kad jūs nenusidėtumėte. Ir jei kas nusidėtų, tai turime Užtarėją pas Tėvą, Jėzų Kristų, kuris yra teisus.
2 Ir Jis užmokėjo už mūsų nuodėmes, ne tiktai už mūsų, bet už viso pasaulio.
3 Iš to mes žinome, jog Jį pažįstame, jei laikomės Jo įsakymų.
4 Kas sakosi, Jį pažįstąs ir Jo įsakymų nesilaiko, tas yra melagis ir jokios tiesos jame nėra.
5 Bet, kuris laikosi Jo žodžio, tame pasireiškia Dievo meilė pilnumoje. Iš to matome, kad esame Jame.
6 Jei sakaisi, Jame gyvenąs, tai ir elkis, kaip Jis elgėsi.
7 Mylimieji, aš nerašau jums naujo įsakymo, bet seną įsakymą, kurį iš pradžių turėjote. Senasis įsakymas yra žodis, kurį buvote girdėję.
8 Naują įsakymą aš rašau jums ta prasme, kad jo tiesa yra Jame ir jumyse, kadangi tamsybė išnyko ir tikroji šviesa jau sušvito.
9 Kas sakosi esąs šviesybėje ir neapkenčia savo brolio, tas tebėra tamsybėje.
10 Kas savo brolį myli, tas pasilieka šviesybėje ir niekuo nesipiktina.
11 Bet tas, kuris savo brolio neapkenčia, tas yra tamsybėje, nežinodamas, kur einąs, kadangi tamsybė apakino jam akis.
12 Mieli vaikeliai, aš rašau jums, kadangi dėl Jo vardo jūsų nuodėmės yra jums atleistos.
13 Mieli tėvai, aš rašau jums, kadangi jūs Jį pažįstate nuo pradžios. Aš rašau jums, jaunuoliai, kadangi jūs nugalėjote piktąjį.
14 Aš parašiau jums, vaikeliai, kadangi jūs pažįstate Tėvą. Aš

rašiau jums, tėvams, kadangi jūs
pažįstate tą, kuris nuo pradžios
buvo. Aš rašiau jums, jaunuo-
liai, kadangi jūs esate tvirti ir Dievo
žodis jumyse pasilieka ir jūs nuga-
lėjote piktąjį.
15 Nemylėkite pasaulio, neigi to,
kas pasaulyje yra. Kas pasaulį
myli, tame nėra Tėvo meilės.
16 Nes visa, kas pasaulyje yra,
būtent, kūno pageidimai, akių pa-
geidimai ir pasipūtimas neateina nuo
Tėvo, bet iš pasaulio.
17 O pasaulis sunyksta su visais
savo pageidimais. Bet tas, kuris
vykdo Dievo valią, išlieka per
amžius.
18 Mieli vaikeliai, jau paskutinė
valanda, prieškristis ateina, kaip
girdėjote. Ir jų jau daugelis atsi-
rado. Iš to ir matome, kad tai pas-
kutinė valanda.
19 Jie išėjo iš mūsų, bet jie ne-
buvo mūsiškiai. Jei jie būtų buvę
mūsiškiais, jie būtų pas mus pa-
silikę. Bet tai turėjo išeiti aikštėn,
kadangi jie ne visi iš mūsiškių yra.
20 Bet jūs esate pašventinti to,
kuris šventas yra, ir viską žinote.
21 Aš jums nerašiau, lyg jūs ne-
žinotumėte tiesos. Bet jūs ją
pažįstate ir žinote, kad joks melas
iš tiesos neateina.
22 O melagis yra tas, kuris užsi-
gina Jėzų, esantį Kristumi, pri-
pažinti ir jis yra prieškristis, kuris
Tėvo ir Sūnaus užsigina.
23 Tas, kuris Sūnaus užsigina,
tas Tėvo neturi.
24 Dėlgi to, ką jūs girdėjote nuo
pradžios, tepasilieka jumyse. Jei tai
pasiliks jumyse, ką jūs pradžioje
girdėjote, tai jūs pasiliksite Sūnuje
ir Tėve.
25 Ir tai yra, ką Jis mums ža-
dėjo—amžinoji gyvastis.
26 Tatai parašiau jums apie tuos,
kurie nori jus suvedžioti.
27 Bet iš Jo jūsų gautasis pa-
šventinimas jumyse pasilieka ir
jums nereikia, kad kas nors jūsų
mokytų. Nes Jo pašventinimas
moko jus visko, kadangi tai yra tiesa
ir ne melas. Ir kaip Jis jus pamokė,
taip ir laikykitės Jame.
28 O dabar, mieli vaikeliai, pasi-
likite Jame, kad Jam apsireiškiant,
mes turėtume pasitikėjimą ir ne-
reikėtų su gėda nuo Jo slėptis, Jam
ateinant.
29 Jei žinote, kad Jis teisus, tai
pripažinkite, kad kiekvienas, kuris
teisybę įgyvendina, ir iš Jo gimęs
yra.

3

Dievo Vaikai

1 Štai, kokia meile Tėvas mus
pamilo, kad mes esame Jo vaikais
vadinami! Todėl pasaulis mūsų
nepažįsta, kadangi jie Jo
nepažįsta.
2 Mano mylimieji, jau esame
Dievo vaikais, bet dar mums ne-
apreikšta, kuo būsime. Bet mes ži-
nome, kad mes būsime kaip Jis, kai
Jis apsireikš, nes mes Jį matysime
tokį, koks Jis yra.
3 Ir kiekvienas, kuris Juomi taip
pasitiki, tas teapsivalo, kad būtų
taip apvalytas, kaip Jis apvalytas
yra.
4 Kas nuodėmę daro, laužo
įstatymus, nes nuodėmė yra
įstatymų laužymas.
5 Ir jūs žinote, kad Jis apsi-
reiškė, kad nuodėmes atimtų ir
Jame nėra jokios nuodėmės.
6 Jame pasiliekąsis nenusi-
deda. O kas nusideda, tas nėra Jo
nei matęs, nei išpažinęs.
7 Vaikeliai, nesiduokite nė vieno
išvedžiojami. Teisingai pasielgiąsis
yra teisus, kaip ir Jis teisus yra.
8 Kas nusideda, tas yra iš vel-
nio. Nes velnias nusidėdavo iš pat
pradžių. Tam ir buvo Dievo Sūnus
apreikštas, kad suardytų velnio
darbus.
9 Kas iš Dievo gimęs, tas nedaro
nuodėmės. Nes tai, kas jame pa-
sodinta, pasilieka ir negali nuodė-
miauti, kadangi yra iš Dievo gimęs.
10 Tuo būdu išaiškėja, kurie yra
Dievo ir kurie yra velnio vaikai.
Neteisybę darąsis nėra iš Dievo
ir tas, kuris nemyli savo brolio.
11 Nes tai yra tas pranešimas,

kurį pradžioje girdėjote, kad mes
vienas kitą mylėtume,
12 ne kaip Kaynas, kuris piktam
priklausė ir savo brolį užmušė. Ir
kodėl jis tai padarė? Kadangi jo
darbai buvo pikti ir jo brolio darbai
buvo teisūs.
13 Nesistebėkite, mano broliai, jei
pasaulis jūsų neapkenčia.
14 Mes žinome, jog mes esame
perėję iš mirties į gyvybę, ka-
dangi brolius mylime. Bet tie, kurie
savo brolio nemyli, pasilieka
mirtyje.
15 Tas, kuris savo brolio neap-
kenčia, yra žudikas ir jūs žinote,
kad žmogžudžiai neturi savyje pa-
siliekančio amžinojo gyvenimo.
16 Jo meilę iš to atpažįstame,
kad Jis Savo gyvybę paliko už mus.
O mes turime savo gyvybę irgi už
brolius palikti.
17 Jei žmogus yra turtingas šiame
pasaulyje ir, matydamas savo brolį
vargstant, užrakina prieš jį savo
širdį, kaip gali Dievo meilė to-
kiame žmoguje pasilikti?
18 Mano vaikeliai, nemylėkime
vienas kitą tarpusavyje tik žo-
džiais ar liežuviu, bet mylėkime
veiksmais ir tiesa.
19 Iš to mes atpažįstame, jog
esame iš tiesos, jei Jo akivaizdoje
nuraminame savo širdį.
20 Jei mūsų sąžinė mus
apskundžia, tai Dievas yra didesnis
už mūsų sąžinę ir Jis viską
pažįsta.
21 Mylimieji, jei mūsų sąžinė
mūsų neskundžia, tai mes pasiti-
kime Dievu,
22 ir ką mes iš Jo prašysime, tai
gausime, nes mes laikomės Jo
įsakymų ir darome tai, kas Jam
patinka.
23 O tai yra Jo įsakymas, kad
mes tikėtume į Jo Sūnaus Jėzaus
Kristaus vardą ir mylėtume tar-
pusavyje vienas kitą, kaip Jis
mums tai įsakęs yra.
24 O kas laikosi Jo įsakymų,
tas pasilieka Jame ir Jis jame. Ir iš
to matome, kad Jis pasilieka mu-
myse ta Dvasia, kurios Jis mums
dovanojęs yra.

4

Tiesos Dvasia

1 Mylimieji, netikėkite kiek-
vienai dvasiai. Bet ištirkite dvasias,
ar jos iš Dievo. Nes daugelis ne-
tikrų pranašų pasklido po
pasaulį.
2 Kiekviena dvasia, kuri pri-
pažįsta Jėzų Kristų, atėjusį
kūne, yra atėjusi iš Dievo ir iš to
atpažinsite Dievo Dvasią.
3 Bet, kiekviena dvasia, kuri ne-
pripažįsta Jėzų Kristų atė-
jusį kūne, nėra iš Dievo. Ir tai yra
prieškriscio dvasia, apie kurią
girdėjote, jog ji ateisianti, o jau ir
yra pasaulin atėjusi.
4 Vaikeliai, jūs esate iš Dievo ir
juos nugalėjote. Nes tas, kuris ju-
myse, yra didesnis už pasaulyje
esantį.
5 Jie yra iš pasaulio ir kalba pa-
saulietiškai ir pasaulis jų klauso.
6 Mes esame iš Dievo ir kuris
Dievą pažįsta, tas klauso
mūsų. O kas iš Dievo nėra, tas
mūsų neklauso. Iš to
atpažįstame tiesos dvasią ir
klaidžiojančią dvasią.
7 Mylimieji, mylėkime vienas
kitą, nes meilė ateina iš Dievo. O
kas myli, tas gimęs iš Dievo ir
pažįsta Dievą.
8 Kas nemyli, tas Dievo ne-
pažįsta, nes Dievas yra meilė.
9 Tuo pareiškė Dievas mums
Savo meilę, kad Jis atsiuntė mums
į pasaulį Savo viengimį Sūnų,
kad mes per Jį gyvi būtume.
10 Ir ta meilė apsireiškė ne tame,
kad mes Jį pamilome, bet, kad Jis
mus pamilo ir atsiuntė Savo Sūnų
mūsų nuodėmėms atpirkti.
11 Mylimieji, jei Dievas mus taip
mylėjo, tai ir mes turime vienas
kitą mylėti.
12 Dievo niekas niekuomet nėra
matęs. Jei mes vienas kitą my-
lime, tai Dievas pasilieka mumyse
ir Jo meilė mumyse ištobulėja.
13 Iš to matome, kad mes Jame
ir Jis mumyse, kad Jis mums Savos
Dvasios dovanojęs yra.
14 Ir mes matėme ir paliudyjame

tai, kad Tėvas Savo Sūnų pasau-
lin atsiuntė Išganytoju.
15 Taigi, kuris išpažįsta Jėzų
Dievo Sūnumi esantį, tame Die-
vas pasilieka ir jis Dieve.
16 Ir mes pažinome ir tikėjome į
tą meilę, kuria Dievas mus my-
lėjo. Dievas yra meilė. Kas meilėje
pasilieka, tas pasilieka Dieve ir Die-
vas jame.
17 Tam meilė mumyse ištobu-
linta, kad mes pasitikėjimo turė-
tume teismo dieną ir tokie
būtume, kaip Jis šitame pasaulyje.
18 Meilėje baimės nėra, nes to-
bula meilė išvaro baimę, kuri yra
skausminga. Kas bijo, nėra tobulas
meilėje.
19 Tad mylėkime, nes Jis mus
pirma pamilo.
20 Jei kas sakosi, jog Dievą
mylįs ir savo brolio neapkenčia,
tas yra melagis. O kas savo brolio
nemyli, kurį mato, kaip gali jis
Dievą mylėti, kurio nemato?
21 Ir šitą įsakymą turime iš
Jo, kad Dievą mylėdami, ir savo
brolį mylėtume.

5

Tikėjimo Vaisius

1 Kiekvienas, kuris tiki, jog Jė-
zus yra Kristumi, yra gimęs iš Dievo
ir kiekvienas, kuris myli Gimdy-
toją, myli ir iš Jo Gimusįjį.
2 Iš to ir žinome, kad Dievo
vaikus mylime, Dievą mylėdami
ir vykdydami Jo įsakymus.
3 Nes Dievą mylėti yra laikytis
Jo įsakymų ir Jo įsakymai nėra
sunkūs.
4 Nes visi, kurie gimę iš Dievo,
nugali pasaulį. Ir tai, kas nugali
pasaulį, yra mūsų tikėjimas.
5 Kas yra tas, kuris nugali pa-
saulį, jei ne tas, kuris tiki Jėzų
esantį Dievo Sūnumi?
6 Jis yra tas, kuris atėjo su van-
deniu ir krauju, Jėzus Kristus. Ne
tik vandeniu vienu, bet su vandeniu
ir su krauju. Ir Dvasia paliudyja tai,
kadangi Dvasia yra tiesa.
7 O yra trys liudytojai danguje,
Tėvas, Žodis, Šventoji Dvasia, ku-
rie yra kartu.
8 Ir trys liudytojai yra žemėje,
Dvasia, vanduo ir kraujas, kurie
eina kartu.
9 Jei priimame žmonių liu-
dyjimą, tai Dievo liudyjimas yra
didesnis. Nes Dievo liudyjimas yra
tas, kuriuo Jis liudyja apie Savo
Sūnų.
10 Kas tiki į Dievo Sūnų, tas
turi tokį liudyjimą savyje. Kas
į Dievą netiki, tas padaro Jį
melagiu, nes jis netiki tam liudyji-
mui, kuriuo Dievas liudyjo apie
Savo Sūnų.
11 Ir tatai Jis paliudyja, kad Jis
mums amžinąją gyvastį su-
teikė, ir ta gyvastis yra Jo Sūnuje.
12 Kuris turi Dievo Sūnų, tas
turi gyvastį. Kuris Dievo Sūnaus
neturi, tas neturi gyvasties.
13 Tatai rašiau jums, kurie tikite
į vardą Dievo Sūnaus, kad žino-
tumėte, jog turite amžinąjį gy-
venimą, tikėdami į Dievo Sūnaus
vardą.
14 Tai yra mūsų pasitikėjimas
Juomi, jei ko nors prašome sulig Jo
valia, tai Jis mus ir išklauso.
15 Jei mes žinome, kad Jis mus
išklauso, tai žinome, kad mes tai ir
gausime, ko Jo prašėme.
16 Jei kas pastebi savo brolį nu-
sidedantį, bet ne mirtimi, tai te-
prašo ir Jis duos gyvybę tiems, kurie
nusidėję, bet nėra mirties kalti. Bet
dėl mirties vertos nuodėmės aš ne-
sakau, kad prašytų.
18 Mes žinome, kad kiekvienas,
kuris iš Dievo gimęs, nebenusi-
deda, kad Dievo Sūnaus saugomas
ir piktasis jo nebeužgautų.
19 Mes žinome, kad esame iš
Dievo, bet visas pasaulis yra pik-
tojo naguose.
20 Mes žinome, kad Dievo Sūnus
atėjo ir davė mums atpažinti
Tikrąjį ir mes esame tame Tik-
rame, Jo Sūnuje Jėzuje Kristuje,
kuris yra tikrasis Dievas ir amži-
noji gyvastis.
21 Vaikeliai, apsisaugokite nuo
stabų!

APAŠTALO ŠVENTOJO JONO ANTROJI GROMATA

1 Vyresnysis išrinktajai virši-
ninkei ir jos vaikams, kuriuos aš
myliu tiesoje, bet ne aš vienas, o ir
visi, kurie tiesą išpažino,
2 dėl tiesos, kuri mumyse yra ir
pas mus per amžius pasiliks.
3 Malonė, gailestingumas, ra-
mybė nuo Dievo, Tėvo ir nuo Vieš-
paties Jėzaus Kristaus, Tėvo
Sūnaus, tiesoje ir meilėje, tebūna
su mumis.
4 Labai prasidžiugau, radęs tavo
vaikų tarpe tokių, kurie vaikš-
čioja tiesoje, kaip mums Tėvo
įsakyta yra.
5 O dabar aš prašau tavęs, vir-
šininke, nerašydamas tau naujo
įsakymo, bet sulig tuo, kurį iš
pradžių turėjome, kad mes vienas
kitą tarpusavyje mylėtume.
6 O mylėti, tai yra gyventi sulig
Jo įsakymais. Ir tai yra tie
įsakymai, kuriuos pačioje pra-
džioje girdėjote, kad pagal tuos
gyventumėte.
7 O atėjo daugelis išvedžiotojų
į šį pasaulį, kurie
nepripažįsta Jėzaus Kristaus kūne
atėjusį. Tie yra apgavikai ir
prieškristis.
8 Tik žiūrėkite, kad nepamestu-
mėte to, dėl ko jūs veikėte, kad gau-
tumėte pilną atlyginimą.
9 Kiekvienas, kuris nueina per
toli, nepasilikdamas Kristaus mok-
sle, neturi Dievo. Kas laikosi Kris-
taus mokslo, tas turi Tėvą ir
Sūnų.
10 Jei kas pas jus ateina ir neat-
sineša su savimi to mokslo, to ne-
priimkite į savo namus, o jo ir
nesveikinkite.
11 Nes kas jį sveikina, tas pa-
sidaro dalyviu jo piktųjų darbų.
12 Daug ką aš turėčiau jums
gromatoje rašalu parašyti, bet aš
tikiuos jus aplankyti ir asmeniškai
pasikalbėti, kad mes tikrai pasi-
džiaugtume.
13 Tave sveikina tavo išrinktosios
sesers vaikai! Amen.

APAŠTALO ŠVENTOJO JONO TREČIOJI GROMATA

1 Vyresnysis mylimajam Gajui,
kurį aš myliu tiesoje.
2 Mano mielasis, aš meldžiu, kad
visais atžvilgiais tau gerai sektųsi
ir sveikas būtumei taip, kaip gerai
savo sieloje nusiteikęs esi.
3 Aš labai pasidžiaugiau, kai
broliai atėjo ir paliudyjo apie tavo
tiesą ir kad tu tiesoje pasielgi.
4 Nėra man didesnio džiaugs-
mo, kaip išgirsti, jog mano vaikai
tiesoje gyvena.
5 Mano mielasis, tu ištikimai
pasitarnauji savo broliams ir savo
svečiams,
6 kurie pranešė surinkimui apie
tavo meilę. Tu gerai padarai, kaip
Dievui patinka, aprūpindamas juos
kelionei.
7 Nes jie išvyko dėl Jo vardo,
nuo pagonių nieko neimdami.
8 Taigi, tokius turime priimti, kad
pasidarytume tiesos darbų
dalininkais.
9 Aš rašiau surinkimui, bet Dio-
trepas, kuris mėgsta būti jų pir-
muoju, mūsų nepriima.
10 Todėl aš priminsiu jums, atėjęs,
apie jo darbus, kuriuos jis daro,
paleisdamas piktas kalbas apie mus.
Ir tuo jis dar nesitenkina. Brolių
jis pats nepriima ir draudžia tiems,
kurie nori priimti, tuo išvarydamas
juos iš surinkimo.
11 Mano mielasis, nesek tuo, kas
pikta, bet sek tuo, kas gera. Gera
darąsis yra iš Dievo. Pikta
darąsis Dievo nemato.
12 Apie Demetrijų visi gerai liu-
dyja, net pati tiesa. O ir mes apie
jį paliudyjame ir jūs žinote, kad
mūsų liudyjimas yra teisingas.
13 Aš daug turėjau parašyti, bet
nenorėjau tai padaryti rašalu ir
plunksna.
14 Aš tikiu tave greit pamatyti ir
tada asmeniškai pasišnekėsiva.
15 Ramybė tau. Tave sveikina
draugai. Pasveikink draugus, kiek-
vieną savo vardu.

APAŠTALO ŠVENTOJO JŪDO GROMATA

1 Jūdas, tarnas Jėzaus Kristaus
ir brolis Jokūbo, mylimiesiems
Dieve, Tėve, Jėzui Kristui išlaiky-
tiems ir pašauktiesiems.
2 Tesuteikia jums Dievas daug
gailestingumo, ramybės ir meilės.
3 Mylimieji, man labai rūpėjo
jums parašyti ir pagraudenti jus dėl
mums duotojo išganymo, kad jūs
kovotumėte uš tikėjimą, visiems
laikams šventiesiems suteiktąjį.
4 Keletas žmonių įsišliejo,
kuriems sprendimas jau iš seno
parašytas, kurie yra bedieviai ir
panaudoja mūsų Dievo malonę
savo pogeidžiams patenkinti, užsi-
gindami mūsų vienintelio valdovo
ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.
5 Bet aš noriu jums priminti, ku-
rie jūs tai jau žinote, kad vieną
kartą Dievas išgelbėjo žmones,
išvesdamas iš Egipto, bet antru
kartu Jis užmušė tuos, kurie
netikėjo.
6 Ir angelus, kurie nesilaikė dan-
giškosios tvarkos ir apleido savo
gyvenamąją vietą, sukaustė Jis
tamsybės ryšiais ir laiko juos di-
džiosios dienos teismui.
7 Tokiu pat būdu lieka pavyz-
džiu ir Sodoma bei Gomora su
aplinkiniais miesteliais, kurie
kekšavo ir pasileido su svetimais,
kaip šie, ir kenčia amžinosios
ugnies kančias.
8 Panašūs yra ir šie sapnuojan-
tieji, kurie užteršia savo kūną,
vyriausybę niekina ir pasityčioja iš
dangiškosios šlovės.
9 Bet arkangelas Mykaėlis, be-
siginčydamas su velniu dėl Mozės
lavono, nedrįso pasmerkti jo
įžeidžiančiais žodžiais, bet, tarė:
"Dievas tave tepabaudžia!"
10 O šie žmonės šmeižia visa, ką
tik jie nesupranta. Bet, ką jie
pažįsta, kaip neišmanantieji gy-
vuliai savo prigimtimi, tatai juos
sunaikins.
11 Vargas jiems! Jie nuklydo
Kayno keliais ir kartoja Bileamo
klaidas pasipelnymo tikslu ir pra-
sižudo save, kaip Koracho maište.
12 Jie yra jums tikra gėda jūsų
meilės vaišėse, kurie nesidrovi pri-
siryti, bet yra lyg debesys be van-
dens, vėjo šen ir ten blaškomi, pa-
džiūvę nevaisingi medžiai, du kartu
mirę, iš šaknių išversti,
13 lyg šėlstančios jūrų bangos,
kurios išputoja savo pačių begė-
dystę, lyg paklydusios žvaigždės,
kurioms amžinoji tamsybė
užsakyta.
14 O apie tokius yra išpranašavęs
ir Chenokas, septintasis nuo
Adomo, tardamas: "Štai, Viešpats
ateina su tūkstančių tūkstančiais
šventųjų
15 teisti visus ir nubausti bedie-
vius dėl visų jų bedievystės
darbų, kuriais jie bedieviais pa-
sidarė ir dėl viso pikto, ką tie be-
dieviški nuodėmininkai prieš Jį
kalbėjo."
16 Jie murma ir visą laiką
skundžiasi, sulig savo pogeidžiais
gyvendami, be galo besigirdami,
saunaudiškumo sumetimais kitiems
pataikaudami.
17 Bet jūs, mieli broliai, atsimin-
kite anksčiau mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus apaštalų
skelbtųjų žodžių,
18 kurie minėjo, kad paskuti-
niaisiais laikais atsiras šmeižėjų,
kurie gyvens savo bedieviškais
pogeidžiais.
19 Tai yra žmonės be dvasios,
kūniški, kurie pradeda visokius
susiskaldymus.
20 Bet jūs, mylimieji, pasirem-
dami savo švenčiausiuoju tikėjimu,
Šventąją Dvasia, melskitės,
21 išsilaikykite Dievo meilėje ir
laukite Viešpaties Jėzaus Kristaus
gailestingumo amžinai gyvatai.
22 Pasigailėkite abejojančiųjų,
23 išgelbėkite juos, iš ugnies iš-
traukdami. Kitų pasigailėkite su
baime, nekęsdami net jų kūnu už-
terštųjų drabužių.

24 Bet tam, kuris gali jus apsau-
goti nuo nusidėjimų ir pasistatyti
Savo šlovės akivaizdon nepeiktinus
su džiaugsmu
25 vieninteliam Dievui, mūsų
Išganytojui, per Viešpatį Jėzų
Kristų tebūnie garbė, didybė, ga-
lybė, viešpatavimas nuo amžių,
dabar ir per amžius! Amen.

APREIŠKIMAI APAŠTALUI ŠVENTAJAM JONUI

1

Sveikinimai Surinkimams

1 Tai yra apreiškimai Jėzaus Kristaus, kuriuos Jam Dievas davė, Savo tarnams parodyti, kas netrukus turėsią įvykti. Jis atsiuntė tai per Savo angelą ir išaiškino visa tai Savo tarnui Jonui,

2 išdėstydamas Dievo žodį ir Kristaus liudyjimą taip, kaip jis regėjęs buvo.

3 Išganytas yra tas, kuris skaito ir tie, kurie klausosi šių pranaystės žodžių ir laikosi to, kas parašyta yra, kadangi laikas priartėjęs.

4 Jonas septyniems surinkimams Azijoje: Malonė tebūna jums ir ramybė nuo to, kuris yra, kuris buvo ir kuris ateina ir nuo septynių dvasių, esančių ties Jo sostu

5 ir nuo Jėzaus Kristaus, kuris yra ištikimas liudininkas, pirmgimis iš numirusiųjų ir žemės karalių valdovas, kuris mus myli ir numazgojo mūsų nuodėmes Savo krauju,

6 ir padarė mus karalija ir kunigais Dievui, Savo Tėvui. Jam garbė tebūna ir galybė nuo amžių iki amžių! Amen.

7 Štai, Jis ateina debesimis ir visos akys išvys Jį ir tie, kurie Jį perdūrė ir dėl Jo aimanuos visos giminės žemėje. Ir tebūna taip! Amen.

8 Aš esu A ir Ž, pradžia ir pabaiga, taria Viešpats, kuris yra, kuris buvo ir kuris ateina, Visagalis.

9 Aš, Jonas, jūsų brolis, Jėzaus pasekėjas, kuris kantriai kenčiu ir laukiu to, kas ateis tiems, kurie priklauso Jo karalystei, buvau saloje vardu Patmos dėl Dievo žodžio ir Jėzaus Kristaus liudyjimo.

10 Viešpaties dieną aplankė mane Dvasia ir aš girdėjau už savęs lyg trimito garsus,

11 tariančius: "Aš esu A ir Ž, Pirmasis ir Paskutinis ir ką tu regi užrašyk į knygas ir siųsk surinkimams Azijoje, į Efėzą, į Smyrną, į Pergamą, į Tyatirą, į Sardį, į Filadelfiją ir į Laodikėją.

12 Ir aš atsisukau į balsą, kuris į mane kalbėjo ir pamačiau septynias aukso žvakides

13 ir tų septynių žvakidžių viduryje vieną lygų Žmogaus Sūnui, apvilktą ilgu rūbu ir apjuostą per krūtinę aukso juosta.

14 Bet Jo galva ir plaukai buvo balti kaip balta vilna, kaip sniegas ir Jo akys, kaip ugnies liepsnos.

15 Jo kojos buvo lyg žėrinčio krosnyje skaistvario, Jo balsas, kaip didelio vandens ūžimas.

16 Savo dešinėje rankoje turėjo Jis septynias žvaigždes ir iš Jo burnos išėjo dviem ašmenimi aštriai kertąs kardas ir Jo veidas žibėjo kaip skaisti saulė.

17 Išvydęs Jį, puoliau Jam po kojų lyg numiręs ir Jis uždėjo Savo ranką ant manęs ir tarė man: "Aš esu Pirmasis ir Paskutinysis

18 ir Gyvasis. Aš buvau numiręs. Ir štai, Aš esu gyvas nuo amžių iki amžių ir turiu mirties ir pragaro raktus.

19 Rašyk, ką regėjai ir kas yra ir kas turi įvykti.

20 Štai paslaptis septynių žvaigždžių, kurias regėjai mano dešinėje rankoje ir septynių aukso žvakidžių. Septynios žvaigždės yra septyni angelai septynių surinkimų ir septynios žvakidės, kurias tu regėjai, yra septyni surinkimai."

2

Raštas Keturiems Surinkimams

1 Efėzo surinkimo angelui ra-

šyk: "Taip taria tas, kuris laiko Savo
rankoje septynias žvaigždes ir
vaikščioja tarpe septynių žvaki-
džių:
2 Aš pažįstu tavo darbus, tavo
pastangas ir tavo kantrybę, kad ne-
gali pakęsti piktųjų ir ištyrei tuos,
kurie sakosi esą apaštalais ir to-
kiais nėra, bet nutvėrei, kad jie me-
lagiais yra,
3 kad tu kantrybės turi ir vargą
kentėjai dėl Manęs ir nepailsai.
4 Bet tik tiek turiu prieš tave, kad
pametei savo pirmąją meilę.
5 Atsimink, kame tu atšalęs esi
ir atgailauk ir grįžk prie savo pir-
mykščio pasišventimo. Bet, jei
nenori, tai ateisiu prieš tave ir iš-
stumsiu tavo žvakidę iš savo vietos.
6 Tavo laimė, kad tu nekenti ni-
kolaičių veiklos, kurios ir Aš
nekenčiu.
7 Ausis turėdami, pasiklausy-
kite, ką Dvasia turi pasakyti
surinkimams! Nugalėtojams Aš
duosiu valgyti nuo gyvasties
medžio, kuris Dievo rojuje yra."
8 Smyrnos surinkimo angelui ra-
šyk: "Taip sako Pirmasis ir Pasku-
tinysis, kuris buvo miręs ir vėl gyvas
yra:
9 Aš pažįstu tavo darbus ir tavo
vargą ir tavo skurdą-bet tu esi
turtingas—ir pasityčiojimą tų,
kurie nuduoda esą žydais, bet jais
nėra, o priklauso šetono surinkimui.
10 Viso to nesibijok kentėti. Štai,
velnias įmes kai kuriuos jūsiš-
kių į kalėjimą, kad būtumėte
gundomi ir dešimtį dienų siel-
varto kentėti turėsite. Būk ištiki-
mas iki mirties, tai duosiu tau
gyvasties vainiką!"
11 Ausis turėdami, pasiklausy-
kite, ką Dvasia surinkimams sako.
Nugalėtojas nebus paliestas antro-
sios mirties.
12 Pergamo surinkimo angelui ra-
šyk, ką sako tas, kuris turi dviaš-
menį kardą:
13 Aš žinau, ką tu darai ir kur
tu gyveni, kur šetono sostas yra,
bet nusitvėręs už Mano vardo lai-
kaisi ir Mano tikėjimo neužsigynei,
kai Antipas, Mano ištikimas liudi-
ninkas, jūsų tarpe tomis dienomis
nužudytas buvo, kur šetonas
gyvena.
14 O kai ką turiu prieš tave, ka-
dangi kai kurie jūsiškių laikosi
Bileamo, kuris mokė Balaką
izraelitus gundyti, kad šie valgytų
stabams aukojamų aukų ir
kekšautų.
15 Taip pat turi ir keletą tokių,
kurie laikosi nikolaičių mokslo,
kurių Aš nekenčiu.
16 Taigi atsiversk. Jei ne, tai greit
ateisiu ir kariausiu su jais savo bur-
nos kardu.
17 Ausis turėdami, pasiklausy-
kite, ką Dvasia surinkimams sako:
Nugalėtojui duosiu valgyti paslėp-
tos manos ir įteiksiu baltą ak-
menėlį su nauju įrašytu vardu,
kurio niekas nepažįsta, kaip tik
tas, kuris jį gauna.
18 Tyatiros surinkimo angelui ra-
šyk: Dievo Sūnus, turįs akis, kaip
ugnies liepsnas, kojas kaip
skaistvarį:
19 Aš pažįstu tavo darbus ir tavo
meilę ir tavo tarnybą ir tavo
tikėjimą ir tavo kantrybę ir kad su
laiku tu vis daugiau ir daugiau
padarai.
20 Bet šį tą turiu prieš tave,
kad leidi tai moteriškei, Yzebelei,
kuri sakosi pranašė esanti, mokyti
ir išvedžioti mano tarnus, kad jie
pasileistų ir valgytų stabams au-
kojamos mėsos.
21 Aš daviau jai pakankamai laiko
atgailauti, bet ji nenori atsisakyti
savo paleistuvystės ir neprisiverčia.
22 Aš paguldysiu ją skausmo
patale, kad ji su tais, kurie su ja
paleistuvavo, sunkų vargą
kentės, jei jie neapgailės ir neatsi-
sakys tų savo darbų.
23 Jos vaikus aš išžudysiu ir visi
surinkimai sužinos, kad Aš išmė-
ginu inkstus ir širdis ir atlyginsiu
kiekvienam iš jūsų pagal jūsų
darbus.
24 Bet jums Aš sakau ir kitiems
iš Tyatiros, kurie neseka jos mokslu
ir kurie negavo patirti gilių šetono

paslapčių, kaip jie sako, kad Aš jums daugiau pareigų neuždėsiu.
25 Tačiau laikykite tai, ką turite, kol Aš ateisiu.
26 O tam, kuris nugalės ir vykdys Mano darbus iki pabaigos, to valiai Aš pavesiu pagonis.
27 Ir jis valdys juos geležine rykšte, sukuldamas juos kaip puodžius indą.
28 Kaip Aš gavau tas teises iš Savo Tėvo, taip Aš tokiam duosiu aušros žvaigždę.
29 Ausis turėdami, pasiklausykite, ką Dvasia surinkimams pasako.

3

Gromatos Trims Surinkimams

1 Rašyk surinkimo angelui Sardyje. Taip kalba tas, kuris turi septynias Dievo dvasias ir septynias žvaigždes. Aš pažįstu tavo darbus. Nors tu skaitomas gyvųjų tarpe, tačiau esi kaip miręs.
2 Išsibudink ir kitus padrąsink, kad nenumirtų. Nes Aš matau, kad Dievas nepasitenkina tavo darbais, kuriuos atlikai.
3 Taigi, atsimink, ką tu gavai ir girdėjai ir laikykis to ir atsiversk. Jei nebudėsi, Aš ateisiu kaip vagis prieš tave tau nelauktu metu.
4 Bet tu turi keletą Sardyje, kurie savo drabužių nesusiterliojo ir tie vaikščios su Manimi baltais rūbais, nes jie to verti yra.
5 Nugalėtojas bus aprėdytas baltais rūbais ir Aš neišbrauksiu jo vardo iš gyvasties knygų ir pristatysiu jį Mano Tėvo bei angelų akivaizdon.
6 Ausis turėdami, klausykite, ką Dvasia surinkimams sako.
7 Filadelfijos surinkimo angelui rašyk. Taip kalba Šventasis, Teisusis, kuris turi Dovydo raktą ir atrakina, ko niekas negali užrakinti ir užrakina, ko niekas negali atrakinti.
8 Aš pažįstu tavo darbus. Štai, Aš palikau tau atviras duris, kurių niekas negali užrakinti. Nors tu nelabai pajėgus, tačiau Mano žodžio laikeisi ir Mano vardo neužsigynei.
9 O tiems, kurie priklauso šetono surinkimui, kurie dedasi esą žydais, bet tikrumoje nėra, Aš padarysiu, kad jie klauptųsi prie tavo kojų ir išpažintų, kad Aš tave pamilęs esu,
10 kadangi tu prašomas, kantriai iškentėjai ir todėl Aš ir tave išsaugosiu nuo pagundų, kurios ateis pasaulin ir užklups visus žemės gyventojus.
11 Štai, Aš ateisiu greit, laikyk ką turi, kad niekas neatimtų tavo vainiko.
12 Nugalėtoją Aš padarysiu stulpu Savo Dievo šventovėje, iš kurios jis nebebus išimtas. Ant jo Aš užrašysiu Savo Dievo vardą ir vardą Savo Dievo miesto, Naujosios Jerūzalės, kuri ateina nuo Mano Dievo iš dangaus ir taip pat Savo naująjį vardą.
13 Ausis turėdami, pasiklausykite, ką Dvasia surinkimams sako.
14 O Laodikėjos surinkimo angelui rašyk, ką sako tas, kuris vardu Amen, ištikimasis ir teisusis liudytojas, Dievo kūrybos Pradas.
15 Aš pažįstu tavo darbus, žinau, kad esi nei šiltas, nei šaltas. O kad tu būtumei arba šiltas arba šaltas!
16 Kadangi tu drungnas esi, nei šiltas, nei šaltas, Aš tave išspjausiu iš Savo burnos.
17 Tu sakaisi, jog esąs turtingas ir sotus ir kad tau nieko nereikia ir nežinai, koks vargingas, apgailėtinas, vargšas, aklas ir plikas esi.
18 Aš patarčiau tau pirkti iš Manęs ugnyje nuskaidrinto aukso, kad pralobtumei ir baltu rūbu apsivilktumei ir pridengtumei savo gėdos nuogumą ir savo akis akių tepalu pasiteptumei ir praregėtumei.
19 Tuos, kuriuos Aš myliu, Aš sudraudžiu ir pabaudžiu. Todėl pasistenk padaryti atgailą.
20 Štai, Aš stoviu prie durų ir beldžiuos. Kas Mano balsą išgirs ir duris atidarys, pas tą įeisiu ir

su juo vakarieniausiu ir jis su
Manimi.
21 Nugalėtojui duosiu atsisėsti ant
Savo sosto su Manim, kaip Aš nu-
galėjau ir atsisėdau su Savo Tėvu
Jo soste.
22 Ausis turėdami, pasiklausy-
kite, ką Dvasia surinkimams sako!

4

Dievo Sostas

1 Po to aš žiūrėjau ir, štai, vartai
danguje atsivėrė ir balsas, kuris man
anksčiau lyg trimito garsai kalbėjo,
tarė man: "Užlipk augštyn, Aš tau
parodysiu, kas po šio turi įvykti!"
2 Ir tuojau buvau Dvasios
aplankytas. Štai, danguje buvo pa-
statytas sostas ir soste sėdėjo,
3 kuris atrodė, kaip brangūs ak-
menėliai jaspis ir sardis ir sostą
apjuosianti dangaus juosta švietė
kaip smaragdas.
4 Aplink tą sostą buvo išdės-
tyti dvidešimtketuri sostai, ku-
riuose sėdėjo dvidešimtketuri
vyresnieji, baltais rūbais apsivilkę
ir su aukso vainikais ant savo
galvų.
5 Iš to sosto žaibai žaibavo,
griaustinis griaudė ir balsai aidėjo.
Septyni žibintai buvo uždegti ties
sostu, kurie yra septynios Dievo
dvasios.
6 Ties sostu buvo iš lyg tai stiklo,
kaip kristalo, ežeras. Sosto vidu-
ryje ir aplink buvo keturi gyvūnai,
pilni akių priešakyje ir užpakalyje.
7 Pirmasis tų gyvūnų buvo lyg
liūtas, antrasis lyg veršis, trečiasis
turėjo lyg žmogaus veidą, ketvir-
tasis buvo panašus į skrendantį
erelį.
8 Kiekvienas tų gyvūnų tu-
rėjo po šešis sparnus ir aplinkui ir
vidaus pusėje jie buvo pilni akių.
Dieną ir naktį, nesustodami, jie
kartojo giedodami "Šventas, šven-
tas, šventas Dievas Viešpats, Visa-
galis, kuris buvo, kuris yra ir kuris
ateina."
9 Ir kas kartą, kai gyvūnai ati-
davė pagarbą, šlovę ir padėką
soste Sėdinčiam, kuris gyvena nuo
amžių iki amžių,
10 atsiklaupė tie dvidešimtketuri
vyresnieji prieš soste Sėdintį ir
meldėsi Jo, kuris gyvena nuo
amžių iki amžių ir pasidėjo savo
vainikus ties sostu, tardami: "Vieš-
patie, mūsų Dieve, Tu esi vertas
tos garbės, šlovės ir tokio viešpa-
tavimo, kadangi Tu visa sutvėrei ir
Tavo valia viskas čia yra ir buvo
sutverta."

5

Kristus—Liūtas Ir Avinėlis

1 Ir aš regėjau soste Sėdinčio
dešinėje rankoje knygas, prirašytas
iš vidaus ir iš viršaus, užantspau-
duotas septyniais antspaudais.
2 Ir aš pamačiau stiprų an-
gelą, kuris garsiai šaukdamas,
paklausė: "Kas yra vertas tas kny-
gas atskleisti ir tuos antspaudus
atplėšti?"
3 Ir nebuvo nė vieno nei dan-
guje, nei žemėje, nei po žeme, ku-
ris būtų galėjęs tas knygas
atskleisti ir į jas pasižiūrėti.
4 Ir aš labai nusiverkiau, kad nė
vieno nesurado, kuris būtų buvęs
vertas tas knygas atskleisti ir į jas
pasižiūrėti.
5 Ir vienas anų vyresniųjų
tarė man: "Neverk, štai liūtas lai-
mėjo iš Jūdos giminės, Dovydo
kilmės, tas knygas atverti ir atplėšti
jų septynis antspaudus."
6 Ir aš mačiau tarpe sosto ir tų
keturių gyvūnų ir tarpe vy-
resnniųjų Avinėlį, lyg nužu-
dytą, turintį septynis ragus ir
septynias akis. Tai yra septynios
dvasios Dievo, pasiųstos į visas
šalis.
7 Ir Jis priėjo ir paėmė tas kny-
gas iš soste Sėdinčiojo dešinės.
8 Ir Jam tas knygas imant, par-
puolė tie keturi gyvūnai ir anie
dvidešimtketuri vyresnieji prieš
Avinėlį, kiekvienas su harfa ir
pilnu smilkalų indu rankoje, tai
yra šventųjų maldomis,

9 ir jie giedojo naują giesmę,
tardami: "Tu esi vertas pasiimti tas
knygas ir atplėšti jų antspaudus,
nes buvai nužudytas ir mus Dievui
atpirkai Savo krauju iš kiekvienos
giminės, padermės, tautos ir kilties.
10 Tu padarei juos mūsų Dievui
būti karalija bei kunigais ir jie viešpataus
žemėje."
11 Ir aš regėjau ir išgirdau balsą
daugybės angelų aplink sostą,
aplink gyvūnus ir aplink vyresniuosius
ir jų buvo daugelis tūkstančių
tūkstančių,
12 kurie garsiai tarė: "Avinėlis,
nužudytasis, yra vertas priimti
galią ir lobius, išmintį ir stiprybę,
garbę, gyrių ir liaupsę."
13 Ir visa, kas sutverta danguje,
žemėje, po žeme ir jūroje bei kas
toje yra, aš girdėjau tariant: "Soste
Sėdinčiam bei Avinėliui tebūna
liaupsė, garbė, šlovė ir viešpatavimas
nuo amžių iki amžių!"
14 Ir tie keturi gyvūnai tarė:
"Amen." O tie dvidešimtketuri vyresnieji
parpuolė ir meldėsi to, kuris
gyvena nuo amžių iki amžių.

6

Šeši Antspaudai

1 Aš regėjau Avinėlį vieną iš
septynių antspaudų atplėšiant ir
vieną iš keturių gyvūnų girdėjau
tariant lyg perkūno balsu:
"Ateik!"
2 Ir, štai, aš pamačiau baltą
arklį ir tas, kuris ant to sėdėjo,
turėjo kilpinį, kuriam buvo duotas
vainikas. Ir jis išjojo pergalėdamas
ir kad daugiau nugalėtų.
3 Ir kai Jis antrąjį antspaudą
atplėšė, girdėjau aš antrąjį
gyvūną tariant: "Ateik!"
4 Tada išėjo kitas arklys, kuris
buvo raudonas ir ant jo sėdinčiam
buvo duotas didelis kardas, kad ramybę
atimtų nuo žemės ir žmonės
vienas kitą žudytų.
5 Ir kai Jis trečiąjį antspaudą
atplėšė, girdėjau aš trečią
gyvūną tariant: "Ateik!" Ir, štai,
aš regėjau juodą arklį ir ant jo
sėdintį su svarstyklėmis savo
rankoje.
6 Ir aš girdėjau balsą iš keturių
gyvūnų tarpo tariant:
"Kviečių saikas už vienos dienos
uždarbį ir trys miežių saikeliai
už vieną sidabrinį. Aliejaus ir
vyno nepaliesk!"
7 Ir kai ketvirtą antspaudą
atplėšė, išgirdau balsą ketvirto
gyvūno tariant: "Ateik!"
8 Ir aš žiūrėjau ir, štai, buvo palvas
arklys ir ant jo sėdįs buvo
vardu Mirtis ir pragaras ėjo kartu
su juomi ir jiemdviem buvo duota
galia išžudyti ketvirtdalį žemėje
kardu, badu, mirtimi ir žemės
žvėrimis.
9 Ir kai Jis atplėšė penktąjį
antspaudą, aš pamačiau sielas
apačioje prie altoriaus tų, kurie
nužudyti buvo dėl Dievo žodžio ir
jo ištikimo skelbimo.
10 Ir tos klausė, garsiai šaukdamos:
"Šventasis ir teisusis Viešpatie,
kiek laiko dar užtruks, kol Tu
nuteisi ir atkeršysi už mūsų
kraują žemėje gyvenantiems?"
11 Tada gavo kiekviena iš jų po
baltą rūbą ir joms buvo pasakyta,
kad dar truputį pakentėtų
tol, kol jų skaičius bus papildytas
jų kovos draugais ir broliais, kurie
dar būsią nužudyti, kaip ir jie nužudyti
buvo.
12 Aš regėjau ir šeštąjį antspaudą
atplėšiant ir tada kilo didelis
žemės drebėjimas, kad saulė
pasidarė juoda kaip ašutinis maišas
ir mėnulis lyg kraujas
13 ir žvaigždės krito nuo dangaus
žemėn lyg neprinokusios fygos
smarkaus vėjo nuo fygmedžio
krečiamos.
14 Dangus susivyniojo lyg knyga
ir išnyko ir kalnai bei salos buvo
pajudinti iš savo vietų.
15 Ir žemės karaliai, kariuomenės
vadai, turtuoliai, galiūnai, vergai ir
laisvieji ėmė slėptis urvuose ir
kalnų uolose,
16 tardami kalnams ir uoloms:
"Užvirskite ant mūsų ir paslėp-

kite mus nuo soste Sėdinčiojo veido
ir nuo Avinėlio rūstybės,
17 nes atėjo Jo didžioji keršto
diena ir kas galės išsilaikyti!"

7

Išrinktųjų Šlovė

1 Tada aš regėjau keturis angelus, stovinčius keturiuose žemės kampuose, laikančius keturis vėjus, kad neužpūstų nei žemėje, nei jūroje, nei į medžius.
2 Ir aš pamačiau kitą angelą užeinantį nuo saulės užtekėjimo, turintį gyvojo Dievo antspaudą, kuris garsiai prišaukė keturiems angelams, kuriems leista buvo užgauti žemę bei jūrą,
3 tardamas: "Nepažeiskite nei žemės, nei jūros, nei medžių tol, kol mes neužantspauduosime savo Dievo tarnų kaktose.
4 Ir aš išgirdau skaičių užantspauduojamųjų iš visų Izraelio giminių, kuris buvo 144000.
5 Iš Jūdos giminės buvo 12000, iš Rūbeno 12000, iš Gado giminės 12000,
6 iš Ašėrio giminės 12000, iš Naftalio giminės 12000, iš Menašės giminės 12000,
7 iš Šimeono giminės 12000, iš Lėvio giminės 12000, iš Ysakaro giminės 12000,
8 iš Zebulūno giminės 12000, iš Juozėpo giminės 12000, iš Benjamino giminės 12000.
9 Ir toliau pažiūrėjęs, pamačiau didelę minią, kurios niekas negalėjo suskaityti iš visų rasių, giminių, tautų ir padermių, stovinčių ties sostu ir Avinėliu, kurie buvo apvilkti baltais rūbais ir laikė palmių šakeles savo rankose,
10 kurie garsiai šaukdami tarė: "Mes esame išganyti Sėdinčiojo soste ir Avinėlio."
11 Ir visi angelai stovėjo aplink sostą, aplink vyresniuosius ir aplink keturis gyvūnus ir puolė savo veidais žemėn ir meldėsi Dievo,
12 tardami: "Amen, liaupsė, garbė, išmintis ir padėka, gyrius, galia ir stiprybė tebūna mūsų Dievui nuo amžių iki amžių! Amen."
13 Ir vienas vyresniųjų klausė manęs: "Kas tie su tais baltais rūbais, iš kur jie atėjo?"
14 Ir aš atsiliepiau jam: "Mano viešpatie, tu žinai." Ir jis tarė man: "Šie yra tie, kurie atėjo iš didelio sielvarto ir savo rūbus numazgojo ir baltais padarė Avinėlio krauju.
15 Todėl jie visi yra ties Dievo sostu ir tarnauja Jam dieną ir naktį Jo šventovėje. Ir soste Sėdintysis laikys juos savo artybėje,
16 kad jie daugiau nebealks, nebetrokš ir saulė Jų nebekaitins ir kaitra nebekankins.
17 Nes Avinėlis sosto viduryje ganys juos prie gyvųjų vandens versmių ir Dievas nušluostys jiems visas jų ašaras nuo jų akių.

8

Septintasis Antspaudas

1 Kai Avinėlis atplėšė septintąjį antspaudą, danguje buvo tylu apie pusę valandos.
2 Tada aš mačiau septynis angelus, stovinčius Dievo akivaizdoje ir jiems buvo įteikti septyni trimitai.
3 Atėjo dar ir kitas angelas ir atsistojo prie altoriaus su aukso smilkymo indu ir jam davė daug smilkalų paaukoti kartu su šventųjų maldomis ant auksinio altoriaus ties sostu.
4 Iš angelo rankų pakilo smilkalų dūmai su šventųjų maldomis į Dievą.
5 Ir angelas paėmė ugnies nuo altoriaus ir uždegė smilkalus inde ir išbėrė juos žemėn, kad pakilo perkūnija, balsai, žaibai ir žemės drebėjimas.
6 O septyni angelai su septyniais trimitais pasiruošė trimituoti.
7 Pirmasis angelas trimitavo ir ledai, maišyti su krauju ir ugnimi krito žemėn ir trečdalis žemės nu-

degė ir trečdalis medžių ir visa
žolė sudegė.
8 Antrasis angelas trimitavo ir
atrodė lyg didelis kalnas, ugnimi
degąs, nugriuvo į jūrą ir treč-
dalis jūrų virto krauju.
9 Trečdalis jūrų gyvūnų ir
trečdalis laivų buvo sunaikinta.
10 Ir trečias angelas trimitavo ir
didelė žvaigždė puolė iš dangaus,
deganti kaip žiburys ant trečdalio
upių ir vandens šaltinių.
11 Ir ta žvaigždė vardu buvo Me-
tėlė. Ir trečdalis vandenų pavirto
į metėlę ir daugelis žmonių mirė
nuo apkartusio vandens.
12 Ir trimitavo ketvirtasis angelas
ir užgavo trečdalį saulės, treč-
dalį mėnulio ir trečdalį žvaigž-
džių, kad tie nešviestų vienu
trečdaliu nei dieną, nei naktį.
13 Ir aš regėjau ir girdėjau an-
gelą skrendantį per dangaus
vidurį ir garsiai skelbiantį:
"Vargas, vargas, vargas žemėje
gyvenantiems dėl likusių trijų
angelų, kurie dar turės trimituoti!"

9

Penktasis Trimitas

1 Penktasis angelas trimitavo ir
aš išvydau iš dangaus žemėn nu-
puolusią žvaigždę, kuriai buvo
duotas raktas bedugnės šulinio.
2 Ir jis atrakino bedugnės šu-
linį ir iš jo pakilo dūmai lyg iš di-
delės krosnies, kad nuo tų dūmų
saulė ir visas oras aptemo.
3 Ir iš tų dūmų pasklido po
žemę žiogai ir jie buvo taip galingi,
kaip žemės skorpijonai.
4 Ir tiems buvo įsakyta, kad
neužgautų nei žemės žolės, nei
žalumynų, nei medžių, o tik
žmones, kurie neturi Dievo ant-
spaudo savo kaktoje.
5 Jiems buvo įsakyta, kad jie
žmonių nenumarintų, bet juos
tik pakankintų penkis mėnesius
tokiais skausmais, kokius žmogus
kenčia, skorpijono įgeltas.
6 Ir tomis dienomis žmonės ieš-
kos mirties ir jos neras, norėdami
mirti, ir mirtis bėgs nuo jų.
7 Ir tie žiogai buvo panašūs į
arklius, karui paruoštus. Ant savo
galvų jie turėjo lyg tai aukso vai-
nikus ir savo veidais jie buvo pa-
našūs į žmones.
8 Jie turėjo plaukus kaip mo-
terys ir jų dantys buvo lyg liūtų
dantys.
9 Jų šarvai buvo lyg iš geležies
ir jų sparnų plasnojimas skam-
bėjo kaip bildesys daugybės žirgų
su vežimais, skubančių į karą.
10 Ir jie turėjo lyg skorpijonų
uodegas ir gylius. Ir savo uode-
gomis jie buvo pajėgūs kankinti
žmones penkis mėnesius.
11 Jie turėjo savo karalių, juos
valdantį, bedugnės angelą,
žydų vadinamą Abadon,
graikų vadinamą Apollion, tai
reiškia, naikintoją.
12 Viena sloga praėjo, štai, dar dvi
ateina.
13 Šeštasis angelas trimitavo ir aš
išgirdau ateinantį balsą nuo
auksinio altoriaus keturių ragų,
stovinčio Dievo akivaizdoje
14 ir tariančio šeštam angelui, ku-
ris trimitą turėjo.: "Atrišk tuos
keturis angelus, kurie prie di-
džiosios Eufrato upės surišti yra!"
15 Ir tie keturi angelai buvo pa-
leisti ir jie buvo pasiruošę išžudyti
trečdalį žmonių nustatytą
valandą, dieną, mėnesį, ar
metais.
16 Ir jų raitosios kariuomenės
skaičius buvo 200,000,000, tai yra
skaičius, kurį aš išgirdau.
17 Ir tai yra, ką aš mačiau re-
gėjime. Arkliai ir jų raiteliai tu-
rėjo ugningus, melsvus ir sieros
gelsvumo krūtinės šarvus. Ir jų
arklių galvos buvo lyg liūtų gal-
vos ir iš jų nasrų veržėsi ugnis,
dūmai ir siera.
18 Tų trijų slogų buvo išnai-
kintas trečdalis žmonių ugnimi,
dūmais ir siera, kurie išėjo iš jų
nasrų.
19 Jų žirgai buvo galingi savo
nasrais ir savo uodegomis, kurios

buvo lyg žalčiai su galvomis, kuriomis galėjo kirsti.
20 Bet žmonių dar liko, kurie nebuvo nužudyti tomis slogomis ir vis dėlto neatgailavo dėl savo rankų darbų, kad nebegarbintų piktųjų dvasių, auksinių, sidabrinių, varinių, akmeninių bei medinių stabų, negalinčių nei girdėti, nei matyti, neigi vaikščioti.
21 Ir taip pat jie neatgailavo dėl savo žudynių, žyniavimų, kekšystės ir vagysčių.

10

Ritinėlis

1 Ir aš išvydau kitą angelą, galingą, nužengiantį iš dangaus, kuris turėjo dangaus juostą ant savo galvos, kurio veidas švietė lyg saulė ir jo kojos, kaip ugnies stulpai.
2 Savo rankoje jis turėjo atvyniotą ritinėlį ir jis atsistojo savo dešiniąja koja ant jūros ir savo kairiąja koja ant sausumos
3 ir jis ėmė garsiai šaukti lyg staugiąs liūtas ir jam šaukiant atsiliepė septyni perkūnai savais balsais.
4 O kai šie septyni perkūnai buvo iškalbėję, aš norėjau užrašyti ir tada išgirdau balsą iš dangaus, man tariantį: "Palaikyk tai paslaptyje, ką septyni perkūnai kalbėjo ir to neužrašyk!"
5 Tada angelas, stovįs ant jūros ir ant žemės, kurį aš mačiau, pakėlė savo dešinę ranką dangun
6 ir prisiekė Gyvuoju nuo amžių iki amžių, kuris dangų sutvėrė ir visa, kas jame yra ir žemę ir visa, kas joje yra ir jūras ir visa, kad jose yra, kad laiko jau nebeliko
7 ir kad tomis dienomis, kai septintasis angelas sutrimituos, bus Dievo paslaptis įgyvendinta taip, kaip Jis Savo tarnams, pranašams apreiškęs buvo.
8 Ir aš išgirdau balsą iš dangaus vėl su manimi kalbantį ir man sakantį: "Nueik ir pasiimk atvyniotą ritinėlį iš rankos angelo, stovinčio ant jūros ir ant žemės."
9 Ir aš nuėjau prie angelo ir tariau jam: "Duok man tą ritinėlį." Ir jis atsiliepė: "Imk ir suvalgyk jį ir jis bus tau kartus viduriuose, bet saldus, kaip medus, tavo burnoje."
10 Ir aš paėmiau tą ritinėlį iš angelo rankos ir suvalgiau jį ir jis buvo saldus, kaip medus, mano burnoje, bet kai jį suvalgiau, jis mano pilve apkarto.
11 Ir jis tarė man: "Ir vėl tu turėsi pranašauti apie daugelį žmonių, tautų, padermių bei karalių."

11

Du Liudytoju

1 Ir jis davė man nendrę, panašią į matuojamą lazdelę ir tarė man: "Kelkis ir išmatuok Dievo šventovę ir altorių ir suskaityk tuos, kurie joje meldžiasi.
2 Bet aplink esantį šventorių palik ir jo nematuok, nes jis yra atiduotas tautoms, kurios mindžios šventąjį miestą keturiasdešimt du mėnesiu.
3 Ir aš leisiu savo dviem liudytojam apsisiausti maišais ir pranašauti 1260 dienų.
4 Šiuodu yra du alyvmedžiu ir du žiburiu, stovinčiu žemės Viešpaties akivaizdoje.
5 Jei kas juodu nori užgauti, tai ugnis išėjusi iš jųdviejų burnų, suėda jų priešus. Taigi, jei kas tiemdviem nori pakenkti, tas taip turi žūti.
6 Šiemdviem valia dangų užrakinti, kad jų pranašystės dienomis nelytų ir juodu turi valią vandenį krauju paversti ir žemę ištikti įvairiomis slogomis, kada tik panorį.
7 Kai juodu pabaigs liudyti, bedugnės žvėris užkops ir ims prieš juodu kariauti ir juodu nugalės ir nužudys.
8 Ir jųdviejų lavonu gulės gatvėje didžiojo miesto, kuris dvasine prasme vadinamas Sodoma ir

Egiptu, kuriame mūsų Viešpats
irgi kryžiuojamas buvo.
9 Ir jųdviejų lavonu bus ma-
tomu kai kurių žmonių, tautų,
giminių ir padermių tris ir pusę
dienos ir neleis jų lavonų palai-
doti kapuose.
10 O žemės gyventojai džiaugsis
dėl tų dviejų, ir linksmi būdami,
jie siųs dovanas vienas kitam, ka-
dangi tuodu pranašu žemės gyven-
tojus kankino.
11 Ir po trijų ir pusės dienos
Dievo gyvybės dvasia į juodu
įėjo ir juodu atsistojo ant savo
kojų ir tie, kurie juodu pamatė,
buvo apimti didelės baimės.
12 Iš dangaus juodu išgirdo
balsą jiemdviem garsiai tariantį:
"Ženkita augštyn!" Ir juodu žengė
augštyn debesyje ir tatai matė jų
priešai.
13 Tą pačią valandą kilo di-
delis žemės drebėjimas ir dešimtoji
miesto dalis žuvo ir užmuštųjų
buvo 7000 žmonių. Likusieji, iš-
sigandę, ėmė dangaus Dievą
garbinti.
14 Antroji sloga užsibaigė ir, štai,
netrukus užeis trečioji.
15 Ir sutrimitavo septintasis an-
gelas ir galingi balsai danguje
skelbė: "Žemės karalystė yra Vieš-
paties karalystė ir Jo Kristaus ir Jis
karaliaus nuo amžių iki amžių."
16 Ir dvidešimtketuri vyresnieji,
kurie sėdėjo Dievo akivaizdoje savo
sostuose, puolė savo veidais žemėn
ir meldėsi Dievo,
17 tardami: "Dėkojame Tau,
Viešpatie, Visagalis Dieve, kuris esi,
kuris buvai ir kuris būsi, ir kadangi
tu įkinkei Savo jėgas, pradėda-
mas viešpatauti!
18 Tautos pyko ir Tavo rūstybė
užėjo ir laikas teisti numirusiuosius
ir atlyginti Tavo tarnams, prana-
šams ir tiems, kurie Tavęs bijosi,
tiek mažiems, tiek dideliems, ir
sunaikinti tuos, kurie žemę
naikina."
19 Ir danguje buvo atidaryta
Dievo šventovė ir Jo Sandoros
skrynia buvo matoma ir pakilo žai-
bai, balsai, perkūnija ir žemės dre-
bėjimai ir labai stambi kruša.

12

Ketvirtasis Regėjimas

1 Danguje pasirodė didingas
ženklas, moteris saule aprėdyta su
mėnuliu po savo kojomis ir dvyli-
kos žvaigždžių vainiku ant savo
galvos.
2 Ji buvo nėščia ir begimdydama
kūdikį, ji šaukė ir kentėjo gim-
dymo sopulius.
3 Ir pasirodė kitas ženklas dan-
guje ir, štai, didelis raudonas slibi-
nas, turįs septynias galvas ir
dešimtį ragų ir ant savo galvų
septynis vainikus.
4 Ir savo uodega jis nuvilko treč-
dalį žvaigždžių ir numetė jas že-
mėn. Ir tas slibinas atsistojo ties ta
gimdysiančia moteriške, kad jai
pagimdžius, jos kūdikį prarytų.
5 Ir ji pagimdė kūdikį, ber-
niuką, valdysiantį tautas gele-
žine rykšte. Ir jos kūdikis buvo
paimtas Dievui, Dievo sostan.
6 O moteriškė pabėgo į dyku-
mą, kur Dievas jai buvo paruo-
šęs vietą, kurioje ji pamaitinama
būtų 1260 dienų.
7 Kilo kova danguje. Mykaėlis
su savo angelais kovojo prieš sli-
biną ir jo angelus,
8 kuris pralaimėjo ir jų vietos
danguje daugiau neberado.
9 Taip buvo išmestas didysis sli-
binas, anas senasis žaltys, vadina-
masis velnias ir šetonas, viso
pasaulio išvedžiotojas, į žemę
kartu su savo angelais.
10 Ir aš girdėjau balsą danguje,
garsiai tariantį: "Dabar atėjo
mūsų Dievo išganymas, galybė ir
karalystė ir Jo Kristaus viešpatavi-
mas, kadangi skundėjas, skundęs
mūsų brolius Dievui dieną ir
naktį, buvo išmestas.
11 Ir jie nugalėjo jį Avinėlio
krauju ir patys liudydami savo žo-
džiu, negailėdami savo gyvybės ligi
mirties.
12 Todėl džiūgaukit, jūs dangūs,

ir visi, kurie juose gyvenate. Bet
vargas žemei ir jūrai, kadangi vel-
nias pas jus žemyn parėjo ir yra la-
bai piktas, žinodamas, kad mažai
laiko beturįs."
13 Ir kai slibinas pasijuto išmes-
tas į žemę, pradėjo jis persekioti
tą moteriškę, kuri buvo pagim-
džiusi berniuką.
14 Ir tai moteriškei buvo duotu du
kaip didelio erelio sparnu, kad ji
dykumon nuskristų į savo vietą
ir ten maitinama būtų vieną lai-
kotarpį, du laikotarpiu ir pusę lai-
kotarpio, kur ji žalčio būtų
nepasiekiama.
15 Ir žaltys išleido iš savo nasrų
vandens srovę ant moteriškės, kad
ją nuskandintų.
16 Bet žemė padėjo moteriškei,
atverdama savo burną ir suger-
dama tą vandens srovę, kurią
žaltys iš savo burnos išleido.
17 Tai supyko žaltys ant mote-
riškės ir nuėjo kariauti su likusiais
jos giminės, kurie laikosi Dievo
įsakymų, liudydami apie Jėzų.

13

Prieškristis

1 Ir aš stovėjau pajūrio smėlyje
ir pamačiau gyvūną iš jūros išli-
pant, kuris turėjo septynias galvas
ir dešimtį ragų ir septynis vai-
nikus ir Dievą įžeidžiančius
užrašus ant savo galvų.
2 Ir žvėris, kurį mačiau, buvo
panašus į leopardą su kojomis,
kaip meškos ir su nasrais, kaip liūto.
Ir slibinas atidavė jam savo jėgų,
savo sostą ir savo viešpatavimą.
3 Ir aš pastebėjau, kad viena jo
galvų buvo mirtinai sužeista. Bet
jos mirtingoji žaizda užgijo ir visa
žemė stebėjosi, žvėrį sekdama,
4 ir meldėsi slibino, kuris su-
teikė galią žvėriui, ir garbino
žvėrį, tardami: "Kas gal prilygti
tam žvėriui ir kas galėtų su juom
kovoti!"
5 Žvėris turėjo valią pasidi-
džiuoti ir įžeidinėti Dievą bei vieš-
patauti keturiasdešimtdu mėnesiu.
6 Ir jis atvėrė savo nasrus ir
įžeidė Dievą, Jo vardą, Jo na-
mus ir danguje gyvenančiuosius.
7 Jis turėjo valią kariauti su
šventaisiais ir juos nugalėti ir už-
valdyti visas gimines, padermes ir
tautas.
8 Ir visi žemės gyventojai gar-
bino jį, kurių vardai nebuvo
užrašyti nužudytojo Avinėlio gy-
vasties knygoje nuo pat pasaulio
pradžios.
9 Ausis turėdami, tai
pasiklausykite.
10 Kas ką nors į kalėjimą
veda, tas pats turi atsidurti kalė-
jime. Kas kardu žudo, tas pats turi
kardu būti žudomas. Čia ir yra, kur
šventųjų kantrumas bei tikėjimas
turi pasireikšti!
11 Ir aš mačiau kitą žvėrį, už-
einantį iš žemės, kuris turėjo du
ragu, kaip avinėlis, bet kalbėjo kaip
slibinas.
12 Tas naudojosi visais pirmojo
įgaliojimais jo labui ir padarė, kad
visa žemė ir visi jos gyventojai gar-
bintų pirmąjį žvėrį, kurio
mirtina žaizda užgijusi buvo.
13 Jis parodė didelius ženklus, net
padarydamas, kad ugnis pultų
iš dangaus žemėn žmonių
akivaizdoje.
14 Jis suvedžioja žmones
įvairiais ženklais žemėje, kurie
jam duoti padaryti žvėries akivaiz-
doje. Jis įsako žemės gyvento-
jams pasidaryti atvaizdą žvėries,
kuris kardu buvo sužeistas, bet
išgijo.
15 Ir jam buvo leista suteikti
žvėries atvaizdui savo dvasios, kad
tas prabiltų ir įsakė visus žu-
dyti, kurie atvaizdo negarbintų.
16 Ir jis privertė visus, didžiuo-
sius ir mažuosius, turtinguosius
ir vargdienius, vergus ir laisvuosius
užsidėti ženklą ant savo dešinės
rankos ar ant savo kaktos,
17 kad nė vienas, kuris tų
ženklų neturės, negalėtų nei
pirkti, nei parduoti, o tiktai tie, ku-
rie jo ženklą turi, žvėries vardą
ar jo vardo skaitmenį.
18 Tam reikalinga išminties. Kas
sugeba, tas tenustato žvėries skait-

menį, kadangi tai yra žmogaus skaitmuo ir jo skaitmuo yra 666.

14

Avinėlis Ir Jo Žmonės

1 Ir, štai, aš išvydau Avinėlį bestovintį ant Ciono kalno ir su Juomi 144000, kurie turėjo Jo vardą ir Jo Tėvo vardą įrašytus savo kaktose.
2 Iš dangaus aš išgirdau balsą lyg didelių vandenų ir smarkaus perkūno ir lyg harfininkų garsus harfomis skambinant.
3 Ir jie giedojo naują giesmę prie sosto ir tų keturių gyvūnų bei vyresniųjų akivaizdoje ir niekas negalėjo tos išmokti, kaip tik tie 144,000, iš žemės atpirktieji.
4 Tai yra vyrai, kurie pasiliko skaistūs, nesusitepę su moterimis, ir seka Avinėlį visur, kur tik Jis eina. Jie yra atpirkti iš žmonių pirmaisiais Dievui ir Avinėliui.
5 Jų burnose nėra jokio vyliaus ir jie yra be priekaištų.
6 Ir aš regėjau kitą angelą, skrendantį per dangaus vidurį, kuris turėjo skelbti amžinąją Evangeliją žemėje gyvenančioms giminėms, padermėms, gentims ir tautoms,
7 garsiai tariantį: "Bijokitės Dievo ir atiduokite Jam garbę, nes valanda Jo teismo jau yra atėjusi, melsdami to, kuris dangų, žemę, jūrą ir vandens šaltinius padaręs yra!"
8 Ir, šitą sekdamas, kitas angelas tarė: "Krito didžioji Babelė, kuri savo paleistuvystės įkarščio vynu prigirdė visas tautas."
9 Ir po šio sekė trečias angelas ir paskelbė, garsiai tardamas: "Kas garbins žvėrį ir jo atvaizdą arba priims ženklą ant savo kaktos ar rankos,
10 tas gers Dievo keršto vyno, kuris yra įpiltas ir neatskiestas Jo keršto taurėje ir tas bus kankinamas ugnimi ir siera šventųjų angelų ir Avinėlio akivaizdoje.
11 Ir dūmai jų kančių kils augštyn nuo amžių iki amžių ir tie, kurie garbina žvėrį ir jo atvaizdą ir priima jo vardo ženklą, tie negauna ramybės nei dieną, nei naktį.
12 Čia pasireiškia šventųjų kantrybė, kurie laikosi Dievo įsakymų ir tiki į Jėzų.
13 Ir išgirdau balsą iš dangaus, man tariantį-užrašyk: "Išganytingi mirusieji, kurie miršta Viešpatyje nuo dabar. Taip, Dvasia sako, kad jie ilsėtųsi nuo savo darbų, nes jų darbai seka juos!"
14 Ir aš, bežiūrėdamas, išvydau baltą debesį ir ant to besėdintį panašų į Žmogaus Sūnų, kuris turėjo aukso vainiką ant savo galvos ir savo rankoje aštrų pjautuvą.
15 Ir iš šventovės išėjo kitas angelas ir garsiai prišaukė ant debesies sėdinčiam: "Imk pjautuvą ir pjauk, nes derliaus metas atėjęs ir žemės derlius prinokęs!"
16 Tai leido ant debesies sėdintysis pjautuvą per žemę ir taip nupjovė žemės derlių.
17 Ir kitas angelas išėjo iš danguje esančios šventovės, kuris irgi turėjo aštrų vynuogynininkų peilį
18 ir kitas angelas atėjo nuo altoriaus, kurio valioje buvo ugnis, ir tas prišaukė tam garsiai, kuris aštrųjį peilį turėjo: "Imk peilį ir pjauk kekes žemės vynuogyne, nes vynuogės prinokusios!"
19 Ir angelas pasiėmė savo peilį ir leido jį per žemę ir nupjovė žemės vynmedžių šakas ir sumetė jas į didelį Dievo keršto spaustuvą.
20 Spaustuvas buvo minamas už miesto ir kraujas, kuris tekėjo iš spaustuvo, pakilo arkliams iki kamanų trijų šimtų kilometrų aplinkumoje.

15

Septynios Slogos

1 Ir aš mačiau dar kitą ženklą danguje, kuris buvo didis ir nuostabus. Septyni angelai turėjo septynias slogas, kuriomis baigiasi Dievo kerštas.

2 Ir aš mačiau lyg stiklo jūrą,
maišyta su ugnimi ir tuos stovinčius
prie tos jūros su harfomis, kurie
buvo nugalėję žvėrį, jo atvaizdą
ir jo vardo skaitmenį ir
3 giedančius Mozės, Dievo tarno
giesmę ir giesmę Dievo Avinėlio ir
tariančius: "Viešpatie, didi ir stebuklingi yra Tavo darbai, Visagalis
Dieve, teisūs ir tikri Tavo keliai, Tu
tautų Karaliau!
4 Kas Tavęs nebijotų, Viešpatie, ir Tavo vardo neliaupsintų?
Nes Tu vienas esi šventas. Juk visos
tautos ateis Tavęs melstis, kadangi
Tu apreiškei joms Savo teisinguosius sprendimus!"
5 Tada pastebėjau, kad šventovė, apreiškimo pastogė danguje
atidaroma buvo
6 ir iš tos šventovės išėjo tie septyni angelai, turintieji septynias
slogas, aprėdyti skaisčiai baltomis
drobėmis ir aukso juostomis per
krūtinę perjuosti.
7 Ir vienas anų keturių gyvūnų davė tiems septyniems angelams septynis aukso kaušus
keršto Dievo, kuris gyvena nuo
amžių iki amžių.
8 Ir šventovė prisipildė pilna
Dievo šlovės ir galybės dūmais, kad
niekas negalėjo įeiti į šventovę
tol, kol nebuvo anų septynių angelų septynios slogos pabaigtos.

16

Keršto Išliejimas

1 Ir aš išgirdau balsą iš šventovės garsiai tariantį septyniems
angelams: "Eikite ir išliekite tuos
Dievo keršto kaušus ant žemės."
2 Ir pirmasis nuėjo ir išliejo savo
kaušą ant žemės ir žmonės įgavo
piktas ir skaudžias votis, kurie
žvėries ženklą nešiojo ir jo atvaizdo meldėsi.
3 Antrasis angelas išliejo savo
kaušą į jūrą ir ji pasidarė kaip
mirusio kraujas ir, visa, kas jūroje
gyva buvo, numirė.
4 Trečiasis angelas išliejo savo
kaušą į upių sroves ir versmes.
Ir tos pavirto krauju.
5 Tai aš išgirdau angelą tariantį: "Viešpatie, Tu esi teisus,
kuris Tu esi ir kuris Tu buvai, Tu
Šventasis, kad Tu tokį sprendimą padarei.
6 Nes jie šventųjų ir pranašų kraują praliejo ir Tu jiems
davei kraujo gerti, kadangi jie to
verti yra."
7 Ir aš išgirdau kitą angelą
nuo altoriaus tariantį: "Taip,
Viešpatie, Visagalis Dieve, Tavo
teisimas yra teisus ir teisingas!"
8 Ir ketvirtasis angelas išliejo
savo kaušą ant saulės, kad ji
žmones svilintų ugnimi.
9 Ir žmonės buvo svilinami didelių karščių ir keikė Dievo
vardą, kurio valioje šios slogos
buvo ir neatgailavo, kad Jam garbę
atiduotų.
10 Ir penktasis angelas išliejo savo
kaušą ant žvėries sosto, kad jo
karalystė aptemo ir žmonės, dantis
sukąsdami, kančias kentėjo
11 ir jie keikė Dievą danguje dėl
savo skausmų ir vočių, bet nedarė atgailos dėl savo darbų.
12 O šeštasis angelas išliejo savo
kaušą ant didžiosios Eufrato upės,
kad jo vandenys išdžiūvo ir tuo kelias paruoštas būtų karaliams iš
Rytų.
13 Tada aš pamačiau iš slibino
nasrų ir iš žvėries nasrų ir iš netikrojo pranašo burnos išeinančias
tris piktas dvasias, panašias į
varles.
14 Tai yra velnių dvasios, darančios ženklus ir nueinančios pas
viso pasaulio karalius, surinkti juos
anos Visagalio Dievo didžiosios
dienos kovai.
15 Štai, Aš ateinu kaip vagis. Išganytingas, kuris budi ir prižiūri
savo drabužius, kad nuogas nevaikščiotų ir jo gėda nebūtų
matoma.
16 Dvasios surinko juos vietovėn,
kuri žydų vadinama Armagedon.
17 Tai išliejo septintasis angelas
savo kaušą į orą. Ir balsas,
ateinąs nuo dangaus sosto, tarė:
"Atlikta!"
18 Žaibai sužaibavo, pakilo bal-

sai, perkūnija ir didelis žemės drebėjimas, kokio dar niekuomet nebuvo nuo žmonių atsiradimo pasaulyje, toks didelis jis buvo.
19 Didysis miestas suskilo į tris dalis ir pagonių miestai sugriuvo. Dievas atsiminė ir didžiojo Babelės miesto ir davė jam savo baisingojo keršto vyno gerti.
20 Visos salos išnyko ir kalnų nebebuvo galima rasti.
21 Dideli ledai, kokio šimto svarų, krito iš dangaus ant žmonių ir žmonės keikė Dievą dėl tos ledų slogos, nes ta sloga buvo be galo siaubinga.

17

Šeštasis Regėjimas

1 Ir vienas iš tų septynių angelų, turinčių septinis kaušus, atėjo ir kalbėjo su manim, tardamas: "Eikš, aš tau parodysiu, kaip šita pasileidėlė, gyvenanti prie didelių vandenų, bus nubausta,
2 su kuria kekšavo žemės karaliai ir žemės gyventojai apsigėrė jos paleistuvystės vynu.
3 Tai nusinešė mane angelas Dvasia į dykumą, kur mačiau tą moteriškę sėdinčią ant raudono žvėries, aprašinėto Dievą įžeidžiančiais užrašais iš visų pusių, kuris turėjo septynias galvas ir dešimtį ragų.
4 O ta moteriškė buvo išdabinta purpura, skaidriai raudonu apdaru, auksu, brangiais akmenėliais ir perlais ir laikė auksinę taurę savo rankoje, pilną bjaurybių bei nepadorumų savo paleistuvystės.
5 Jos kaktoje buvo įrašytas paslaptingas vardas: Didžioji Babelė, pasileidėlių ir pasaulio pasibaisėjimų motina.
6 Ir aš pastebėjau, kad ta moteriškė girta buvo šventųjų ir Jėzaus liudytojų krauju ir buvau labai nustebęs, ją pamatydamas.
7 Ir angelas paklausė manęs: "Kodėl tu taip nustebęs? "Aš tau atskleisiu paslaptį tos moteriškės ir žvėries, kuris ją nešioja, turįs septynias galvas ir dešimtį ragų.
8 Žvėris, kurį tu matei, buvo, bet nebėra ir vėl ateis iš bedugnės į pražūtį. Ir žemės gyventojai stebėsis, kurių vardai neužrašyti gyvasties knygoje nuo pasaulio pradžios, kad žvėris buvo, nebėra ir vėl ateis.
9 Tatai suprasti reikia išminties. Septynios galvos, tai septyni kalnai, ant kurių moteriškė sėdi ir yra septyni karaliai.
10 Penki krito, vienas dar tebėra, kitas dar neatėjo. Kai tas ateis, turės jis trumpą laiką pabūti.
11 Bet žvėris, kuris buvo ir nebėra, tai aštuntasis, vienas iš septynių, ateina pražūtin.
12 Dešimtis ragų, kuriuos regėjai, tai dešimtis karalių, kurie savo karalysčių dar negavo, bet gaus karaliauti vieną valandą kartu su žvėrimi.
13 Šie yra vienos minties ir atiduoda savo galią ir viešpatavimą žvėriui.
14 Jie kovos prieš Avinėlį ir Avinėlis juos nugalės, nes Jis yra Viešpats visų Viešpačių ir Karalių Karalius ir tie, kurie su Juomi yra, tie yra pašaukti, išrinkti ir tikintieji."
15 Ir jis tarė man: Tie vandenys, prie kurių ta kekšė sėdi, kuriuos tu regėjai, yra žmonės, minios, tautos, padermės.
16 Tie dešimtis ragų, kuriuos tu regėjai, ir žvėris neapkęs kekšės, apiplėš, nudraskys ją, ės jos kūną ir ją ugnimi sudegins.
17 Nes Dievas įkvėpė į jų širdis norą vykdyti Jo valią, įgyvendinti vienodą mintį, atiduodant viešpatavimą žvėriui tol, kol Dievo žodžiai išsipildys.
18 O ta moteriškė, kurią tu matei, yra didysis miestas, kuris užvaldė karalius visos žemės.

18

Babelės Žlugimas

1 Tada aš regėjau kitą angelą nužengiantį iš dangaus su didele galybe, kad žemė nušvito nuo jo skaistumo.

2 Garsiai šaukdamas paskelbė
jis: "Supleškėjo, supleškėjo di-
džioji Babelė, iš kurios beliko vel-
niams apsigyventi vieta ir landynė
piktoms dvasioms ir nešvariems bei
pasibaisėtiniems paukščiams.
3 Nes visos tautos gėrė jos kek-
šystės vyno ir žemės karaliai palai-
dūnavo su ja ir dėl jos didelio
išdykumo jos pirkliai pralobo.
4 Ir iš dangaus aš išgirdau kitą
balsą, tariantį: "Išeikite iš jos,
jūs, Mano žmonės, kad jūs nebū-
tumėte dalyviais jos daromųjų
nuodėmių ir nebūtumėte kartu su
ja nubausti.
5 Nes jos nuodėmės susikrovė iki
dangaus ir Dievas atsimena jos
piktųjų darbų.
6 Mokėkite jai, kaip ji jums
mokėjusi yra ir atsilyginkite jai dvi-
gubai už jos darbus. Dvigubai
duokite jai iš tos taurės gerti, ku-
rią ji jums davė.
7 Kaip ji pati save išsišlovino ir
išsipūtė, taip jai ir įpilkite skausmo
ir sielvarto! Nes ji didžiuojasi savo
širdyje, tardama: "Aš sėdžiu, kaip
karalienė, nebūdama našlė ir
skausmo aš jokio nematysiu."
8 Dėl to slogos ją užklups, vi-
sos tą pačią dieną, mirtis,
rauda, badas. Ugnimi ji bus sude-
ginta, nes Viešpats Dievas yra
griežtas, kuris ją nubaus.
9 Ir dėl jos verks ir raudos žemės
karaliai, kurie su ja kekšavo ir iš-
dykusiai pasielgė, matydami dūmus
rūkstant, jai ugnyje skęstant.
10 Jie stovės iš tolo, bijodami jos
kančių ir tars: "Vargas, vargas,
tau tu didžioji Babele, tu galingasis
mieste, nes vienos valandos laiko-
tarpyje tu buvai nubausta!"
11 Pasauliniai pirkliai aimanuos ir
verkšlens, kad jų prekių niekas
nebepirks,
12 aukso, sidabro, brangių ak-
menėlių, perlų, brangios drobės,
purpuros, šilko, tamsiai raudonos
drobės, kvepiančių augalų,
dramblio kaulo išdirbinių, bran-
gaus medžio išdirbinių, vario, ge-
ležies ir marmuro,
13 cinamono, tepalų, smilkalų,
kvepalų, vyno, aliejaus,
smulkiųjų miltų, kviečių,
galvijų, avių, arklių, vežimų,
vergų ir žmogaus sielų,
14 ir vaisių, kurių žmogaus
siela taip pageisdavo, jų nebėra ir
skanumynų ir visa tai, kas gražu
pažiūrėti, viso to nebėra ir nebebus
galima rasti.
15 Pardavėjai tokių prekių,
kurie Babelėje pralobo, stovės iš
tolo, bijodami jų kančios, verks
ir aimanuos
16 ir tars: "Vargas, vargas, tu di-
dysis mieste, kuris puošdavais
brangiausia drobe, purpura ir tam-
siai raudona medžiaga, išdabinta
auksu, brangiais akmenėliais bei
perlais,
17 per vieną valandą liko tas
visas turtas sunaikintas. Visi laivų
savininkai, laivininkai, jūrininkai ir
jūrų pirkliai stovėjo iš tolo
18 ir raudojo, matydami gaisro
dūmus kylant ir tarė: "Kas galėjo
šiam didžiam miestui prilygti?"
19 Jie barstė dulkes ant savo
galvų, šaukė, verkė ir raudojo,
tardami: "Vargas, vargas, tau di-
dysis mieste, kuriame jūrų laivų
savininkai pralobo tavo apstume. O
dabar viskas per vieną valandą
sunaikinta!
20 Todėl džiūgaukite, jūs dangau
ir šventieji apaštalai bei pranašai,
nes Dievas nuteisė jį dėl jūsų."
21 Stiprus angelas ėmė tada ak-
menį, didelį lyg kokias girnas,
pakėlė ir numetė tą į jūrą, tar-
damas: "Tokiu staigumu bus nu-
mesta Babelė, anas didysis miestas,
kad jo nebebus galima rasti.
22 Giesmininkų balsų, harfi-
ninkų, vamzdininkų ir trimiti-
ninkų garsų tavyje nebebus
girdėti. Ir jokio amatininko bet kurio
amato tavyje nebebus galima rasti.
O ir malūną, malantį tavyje nie-
kas nebegirdės.
23 Niekas nebematys tavyje ži-
burių šviesos ir nebegirdės jauni-
kio ir nuotakos balsų. Nes tavo
pirkliai buvo žemės kunigaikščiai,
kadangi tavo burtais buvo suve-
džiotos visos tautos.

24 Ir tavyje buvo rasta kraujo
pranašų, šventųjų ir visų tų,
kurie žemėje žudomi buvo.

19

Džiūgavimas Danguje

1 Po to aš išgirdau didžiulę
minią, tariančią: "Aleliuja! Iš-
ganymas, šlovė ir galybė teesie
mūsų Dievui,
2 nes teisus ir teisingas yra Jo
sprendimas, kad Jis nuteisė aną
didžiąją kekšę, kuri visą žemę
dergė. Jis jai atkeršyjo už Jo tarnų
pralietą kraują."
3 Ir jie vėl tarė: "Aleliuja, jos
dūmai rūks nuo amžių iki
amžių!"
4 Anie dvidešimtketuri vyres-
nieji ir keturi gyvūnai parpuolė ir
meldėsi soste sėdinčio Dievo, tar-
dami: "Amen, Aleliuja!"
5 O iš sosto atskambėjo balsas:
"Šlovinkite mūsų Dievą, visi Jo
tarnai, kurie Jo bijote, tiek mažieji,
tiek didelieji!"
6 Ir aš išgirdau lyg didelės mi-
nios, lyg didelių vandenų ūžimą
ir lyg stipraus perkūno garsus, ta-
riančius: "Aleliuja, nes Visagalis
Viešpats Dievas karaliauja.
7 Džiaukimės ir būkime linksmi
ir Jam garbę atiduokim, nes atėjo
Avinėlio vestuvės ir Jo nuotaka yra
pasiruošusi."
8 Ir jai buvo duota apsirengti
skaisčiai šviesia drobe, kadangi
šviesioji drobė yra šventųjų
teisumas.
9 Ir jis tarė man, kad užrašyčiau:
"Išganytingi tie, kurie pakviesti į
Avinėlio vakarienę," paaiškinda-
mas man, kad tai esą tikri paties
Dievo žodžiai.
10 Ir aš atsiklaupiau prie jo kojų,
kad jo melsčiaus. Bet jis tarė man:
"Žiūrėk, kad to nedarytumei, nes
aš tarnauju su tavimi ir su tavo bro-
liais, kurie liudyja apie Jėzų. Mel-
skis Dievo! Nes Jėzaus apreikštoji
tiesa įgalino pranašus pranašauti."
11 Ir, štai, atsivėrė dangus ir aš
išvydau baltą arklį, ant kurio
sėdėjo vardu Ištikimasis ir Teisusis,
kuris teisingai teisia ir teisingai
kovoja.
12 Jo akys buvo kaip ugnies lieps-
nos. Ant galvos Jis turėjo daugelį
vainikų ir įrašytą vardą, ku-
rio niekas nepažino, kaip tik Jis.
13 Ir Jis buvo aprėdytas krauju
apšlakstytu rūbu ir buvo vardu
Dievo Žodis.
14 Ir Jį sekė dangaus minios ant
baltų žirgų, apvilkti skaisčiai
balta drobe.
15 Iš Jo burnos išėjo aštrus kar-
das, kad tuo ištiktų tautas ir jas
geležine lazda valdytų. Jis mindo
Visagalio Dievo baisaus keršto vyno
spaustuvą.
16 Toks yra Jo vardas užrašytas
ant Jo aprangos ir ant Jo šlaunies:
"Karalių Karalius ir Viešpačių
Viešpats."
17 Tada išvydau saulėje stovintį
angelą ir garsiai šaukiantį vi-
siems dangaus viduriu skrendan-
tiems paukščiams ir tariantį:
"Atskriskite ir susirinkite visi di-
džiai Dievo vakarienei,
18 kad jūs sulestumėte karalių
kūnus, kariuomenės vadų, žirgų,
jų raitelių kūnus, visų laisvųjų
ir vergų, tiek mažųjų, tiek
didžiųjų.
19 Ir aš mačiau žvėrį ir žemės
karalius su savo kariuomenėmis
susirinkusius kariauti prieš ant
arklio Sėdintįjį ir su Jo
kariaujančiaisiais.
20 Ir žvėris buvo sugautas ir ne-
tikrasis pranašas kartu su juomi,
darąs ženklus jo akivaizdoje ir
tuos žmones išvedžiojąs, kurie
priėmė žvėries ženklą ir garbino
jo atvaizdą.
21 Ir kiti buvo nužudyti ant žirgo
Sėdinčiojo iš Jo burnos einančiu
kardu. Visi paukščiai sočiai pasi-
lesė jų mėsos.

20

Paskutinė Kova—
Pasaulio Teismas

1 Ir aš išvydau angelą nužen-
giantį iš dangaus su bedugnės

raktu bei didele grandine savo rankoje.

2 Ir jis sugavo slibiną, senąjį žaltį, būtent, velnią ir šetoną ir surišo jį tūkstančiui metų.

3 Ir jis įmetė jį į bedugnę, užrakino ją ir uždėjo antspaudą ant viršaus, kad nebeišvedžiotų tautų tol, kol nebus praėję tūkstantis metų ir po to jis bus atrištas trumpam laikotarpiui.

4 Ir aš regėjau sostus ir jie sėdosi į juos ir jiems buvo pavestas teismas. Ir aš mačiau sielas tų, kuriems galvos buvo nukirstos dėl liudyjimų už Kristų ir dėl Dievo žodžio, kurie nesimeldė žvėries, nei jo atvaizdo ir nebuvo priėmę jo ženklo ant savo kaktos ir ant savo rankos. Šie vėl buvo gyvi ir karaliavo su Kristumi tūkstantį metų.

5 Bet kiti numirusieji neatgijo tol, kol nepraėjo tūkstantis metų. Tai pirmasis prisikėlimas.

6 Išganytas ir šventas yra tas, kuris dalyvauja pirmame prisikėlime, nes tų antroji mirtis neturi valios paliesti, kadangi jie bus Dievo bei Kristaus kunigais tūkstantį metų ir su Juomi viešpataus tūkstantį metų.

7 Praėjus tūkstančiui metų, šetonas bus paleistas iš savo kalėjimo

8 ir išeis visomis keturiomis pasaulio kryptimis tautas išvedžioti ir jas, Gogą ir Magogą, surinkti kovai, kurių yra tokia daugybė, kaip smėlio grūdelių pajūryje.

9 Jie žygiavo žemėje plačiai išsidėstę ir apsupo šventųjų stovyklą bei jų mylimąjį miestą. Ir ugnis, puldama iš dangaus, sunaikino juos.

10 O velnias, kuris juos išvedžiojo, buvo įmestas į ugnies ir sieros duobę, kurioje buvo žvėris ir netikrasis pranašas ir kur jie bus kankinami dieną bei naktį nuo amžių iki amžių.

11 Ir aš regėjau didelį baltą sostą ir jame Sėdintį, nuo kurio veido bėgo dangus ir žemė ir jiems vietos daugiau nebesurado.

12 Ir aš regėjau mirusiųjų, abiejų, didelių ir mažų, stovinčių prie sosto. Ir knygos buvo atvyniotas. Ir dar kitos knygos buvo atvyniotos, kurios yra gyvasties knygos. Ir mirusieji buvo teisiami sulig tose knygose jų užrašytais darbais.

13 Ir jūra atidavė savo mirusiuosius, kurie joje buvo ir mirtis bei pragaras atidavė savo mirusiuosius, kurie juose buvo ir kiekvienas jų buvo teisiamas sulig savo darbais.

14 Mirtis ir pragaras buvo sumesti į ugningą duobę. Tai yra antroji mirtis.

15 Ir kiekvienas, kurio nerado užrašyto gyvasties knygose, buvo numestas į ugningą duobę.

21

Naujoji Jerūzalė

1 Ir aš išvydau naują dangų ir naują žemę, nes pirmasis dangus ir pirmoji žemė išnyko, o ir jūros jau nebebuvo.

2 Ir, aš Jonas, regėjau šventąjį miestą nusileidžiantį, naująją Jerūzalę iš dangaus nuo Dievo, išpuoštą kaip marčią savam vyrui.

3 O iš sosto aš išgirdau stiprų balsą, tariantį: "Štai, Dievo pastogė yra žmonių tarpe ir Jis prie jų gyvens. Jie bus Jo žmonėmis ir Jis pats, Dievas su jais bus jų Dievu.

4 Ir Dievas nušluostys jiems visas jų ašaras nuo jų akių ir mirties nebebus, nei raudojimo, nei verksmo, nei peršulių. Nes kas anksčiau buvo, tas praėjo.

5 Tai tarė soste Sėdintysis: "Štai, Aš visa darau nauja!" Jis liepė man: "Užrašyk tai, nes šie žodžiai teisingi ir tikri."

6 Jis tarė man: "Įgyvendinta! Aš esu A ir Ž, pradžia ir pabaiga. Ištroškusiam Aš duosiu gerti iš gyvojo vandens šaltinio nemokamai.

7 Tas, kuris nugalės, viską pasisavins ir Aš būsiu jo Dievu ir jis bus Mano sūnumi.

8 Bet bailiams, netikėliams, ne-
dorėliams, žudikams, kekšinin-
kams, stabų garbintojams,
burtininkams ir visiems melagiams
yra skirta antroji mirtis siera ir ug-
nimi degančioje duobėje.
9 Tai atėjo pas mane vienas anų
septynių angelų, kurių kiek-
vienas turėjo po kaušą anų pa-
skutinių septynių slogų ir
kalbėdamas, tarė man: "Eikš, aš
parodysiu tau moteriškę, Avinėlio
marčią!"
10 Ir jis nusivedė mane dvasia ant
didelio augšto kalno ir parodė man
šventąjį miestą, Jerūzalę, nuo
Dievo iš dangaus nusileidžiančią
11 visu Dievo šlovingumu, lyg
brangiausiam akmenėliui jaspiui
šviečiant ir skaidriam kristalui,
12 su dideliais augštais mūrais ir
dvylika vartų bei dvylika angelų
ant jų, su dvylika Izraelio gimi-
nių įrašytais vardais.
13 Rytuose buvo treji vartai,
šiaurėje treji vartai, pietuose treji
vartai ir vakaruose treji vartai.
14 Miesto mūrai turėjo dvylika
pamatinių akmenų, kuriuose
buvo įrašyti vardai Avinėlio dvy-
likos apaštalų.
15 Ir su manimi kalbąsis turėjo
aukso nendrę miestui matuoti, var-
tams, bei jo mūrams.
16 Miestas yra lygiai keturkam-
pis, kiek ilgas, tiek ir platus. Kai
išmatavo miestą nendre, jo ilgis
buvo 2200 kilometrų ir tiek jo plo-
tis ir augštis.
17 Jo mūrai buvo apie 65 metrus
storumo, žmogaus matu matuojant,
kuriuo angelas naudojosi.
18 Mūrai buvo iš jaspio, pats
miestas iš gryno aukso, lyg perma-
tomo stiklo.
19 Miesto mūrų pamatiniai ak-
menys buvo išdailinti brangiaisiais
akmenėliais. Pirmas pamatinis ak-
muo buvo išpuoštas jaspiu, antrasis
safyru, trečias kalcedonu, ketvir-
tasis smaragdu,
20 penktasis sardoniku, šeštasis
sardžiu, septintasis krisolitu, aš-
tuntasis beriliu, devintasis topasu,
dešimtasis krisopru, vienuoliktasis
jacintu, dvyliktasis ametistu.
21 Dvylika vartų buvo dvylika
perlų, kiekvieni vartai iš vieno
perlo. Miesto gatvės buvo iš gryno
aukso, kaip permatomo stiklo.
22 Šventovės aš jame jokios ne-
mačiau, nes Viešpats Visagalis Die-
vas ir Avinėlis yra jo šventovė.
23 Tam miestui nereikia nei
saulės, nei mėnulio, kad jam
šviestų, nes Dievo šlovė jį ap-
šviečia ir Avinėlis Savąja šviesa.
24 Tautos vaikščios jų šviesoje
ir karaliai iš žemės atsineš į jį
savo šlovę.
25 Jo vartai nerakinami dienos
metu, nes ten nebus jokios nakties.
26 Tautos atsineš į jį savo šlovę
ir garbę.
27 Nepadorusis, begėdis ir me-
lagis į jį kojos neįkels niekuo-
met, o tiktai tie, kurie yra užrašyti
Avinėlio gyvasties knygose.

22

Gyvasties Šaltinis

1 Tada jis parodė man upę gy-
vojo vandens, skaidraus kaip kris-
talo, tekančią iš Dievo ir Avinėlio
sosto,
2 to didžiojo miesto gatvės vi-
duriu. O vienas gyvasties medis
augo vienoje ir kitas kitoje pusėje
tos upės, kuriuodu nešė dvylika
rūšių vaisių, kas mėnesį vis
naujų. Tų medžių lapai buvo
vartojami tautų gydymui.
3 Nieko prakeikto jame nebe-
buvo, o tiktai Dievo bei Avinėlio
sostas ir Jo tarnai Jam tarnaus
4 ir jie matys Jo veidą ir Jo var-
das bus jų kaktoje.
5 Nakties ten nebebus ir jiems
nebereikės šviesos, saulės šviesos,
nes Viešpats Dievas apšvies juos
Savąja šviesa ir jie viešpataus per
amžių amžius.
6 Ir jis tarė man: "Šie žodžiai
yra teisingi ir tikri. Ir Viešpats,
pranašų dvasių Dievas, atsiuntė
Savo angelą Savo tarnams pa-
rodyti, kas veikiai įvykti turi.

7 Štai, Aš esu ateinąs greitai!
Kas laikosi šios knygos pranašys-
čių, yra išganytas."
8 O aš esu Jonas, kuris tai gir-
dėjau ir regėjau. Tai girdėjęs ir re-
gėjęs, aš atsiklaupiau melstis prie
angelo kojų, kuris man tai parodė.
9 Bet jis tarė man: "Žiūrėk, kad
to nedarytumei, nes ir aš tarnauju,
kaip tu ir tavo broliai pranašai, ku-
rie laikosi žodžių šiu knygų.
Melskis Dievo!"
10 Ir jis tarė man: "Neužant-
spauduok šios knyos pranašysčių,
nes laikas jau arti.
11 Nelabasis tepabūna nelabu,
nepadorusis tesielgia nepadoriai, bet
teisusis tepasilieka teisus ir šven-
tasis šventu.
12 Štai, Aš esu ateinąs veikiai,
turėdamas atlyginimą su Savimi,
kad atlyginčiau kiekvienam sulig jo
darbais.
13 Aš esu A ir Ž, Pradžia ir Pa-
baiga, Pirmasis ir Paskutinis.
14 Išganytingi yra tie, kurie išsi-
skalbia savo rūbus ir gauna teisę
valgyti nuo gyvasties medžio ir
įeiti pro vartus į miestą.
15 Nes lauke yra šunys, burti-
ninkai, kekšininkai, žmogžudžiai,
stabų garbintojai ir visi, kurie
mėgsta ir užsiima melagystėmis.
16 Aš, Jėzus, atsiunčiau jums an-
gelą paliudyti tai jūsų surinki-
muose. Aš esu šaknis Dovydo
giminės, šviesi aušros žvaigždė.
17 Ir Dvasia bei marti taria:
"Ateik! "O kas tai išgirsta, irgi te-
sako: "Ateik!" Teateina trokštąsis
ir tas, kuris nori ir tegerie gyvybės
vandens nemokamai.
18 Aš pareiškiu kiekvienam, ku-
ris klauso šių knygų pranašys-
čių, kad nieko nepridėtų, kad ir
Dievas jam nepridėtų tų slogų,
kurios šiose knygose surašytos.
19 Jei kas atims ką iš šių pra-
našystės knygų, tam Dievas atims
jo dalį iš gyvasties medžio ir
šventojo miesto, apie kuriuos šitoje
knygoje parašyta yra.
20 Tas, kuris tvirtina visus šiuos
liudyjimus, sako: "Taip, Aš ateimi
veikiai!" Amen. Taigi, ateik, Vieš-
patie, Jėzau!
21 Malonė mūsų Viešpaties Jė-
zaus Kristaus tebūna su jumis vi-
sais, Dievo žmonėmis! Amen.

Retesnių žodžių sąrašas ir jų prasmė, kuria jie čia pavartoti

Alka yra šventvietė, kurioje pagonybės laikais žmonės pasistatydavo statulas savo dievaičiams ir aukurus aukoms aukoti.
Apeigininkas yra pagoniškų apeigų vykdytojas. Nors tos apeigos ir būtų tam tikra prasme religinio pobūdžio, tačiau toks apeigininkas neužsitarnauja sau kunigo vardo.
Avynienė yra teta, motinos brolio žmona.
Bezmėnas, buožė—senesniais laikais vartojami svėrimo prietaisai.
Chomeris, Šventoje Žemėje vartotas bėralų ir skysčių matas—364.4 litrų
Dingotis reiškia įsivaizduoti, pasipūsti, pasididžiuoti.
Ėfa—Šventoje Žemėje vartotas bėralų ir skysčių matas—36.4 litrų.
Gromata yra rašinys, skelbimas, pranešimas, įsakymas, užrašytas lentelėje, skiedroje, juostoje, odoje, žievėje, akmenyje, plytoje, akmens ar metalo plokštelėje, kai dar nebuvo išrastas popierius. Gromata buvo vyniojama ir nesklaidoma kaip popierinė knyga. Todėl ir nevadintina laišku.
Išganymas yra susiderinimas su Dievu tikėjime iš Dievo malonės per Jėzaus Kristaus mirtį ir prisikėlimą, priimant Krikšto ir Atgailos sakramentus nuodėmėms atleisti ir nuteisintam pasidaryti dėl amžinojo gyvenimo.
Kaukara arba *kaukaras* yra žemės iškilimas, kalno ar uolos iškyšulys, kartais su tam tikra plokštuma viršuje.
Kerubas yra dangiška būtybė, primenanti angelą. Daugiskaita yra kerubai.
Lūpas sutaupyti reiškia lūpas glaudžiai sučiaupti.
Mastas yra ilgio matas, paprastai pagal savo šalies valdovo alkūnės ilgį, matuojant nuo alkūnės galo iki vidurinio piršto galui, 45-55 cm.
Mokytiniai yra paties Kristaus pamokytieji mokiniai arba buvę mokiniai.
Muoma yra mama, motina.
Muomuo yra galvos viršus, viršugalvis, pakaušis.
Nakviša yra žmogus, kuris vaikšto miegodamas, neatsibudęs.
Omeris yra Šventoje Žemėje vartotas bėralų ir skysčių matas—3.64 litrų.
Pagraudenti reiškia perspėti, paraginti prisivertimui atgailą padaryti.
Pakraupyti reiškia įbauginti, griežtai perspėti.
Piktadėjas yra sąmoningas, piktam atsidėjęs piktadarys.
Praėjimas Viešpaties, Paša, hebrajų Pesach, yra Dievo įsakyta, Mozės įvesta šventė, kuri švenčiama 14-tą dieną pirmojo mėnesio. Mitulio avinėlio krauju patepami abi durų staktos ir viršutinis slenkstis, kad "Aš, matydamas kraują, aplenkčiau jūsų namus ir nenubausčiau jūsų mirtimi, ištikdamas Egipto žemę." 2 Moz. 12:13.
Prisivertimas yra sąmoningas, visuotinas atsidavimas, pasišventimas Viešpačiui Dievui.
Purijos, allium porrum, svogūnų šeimos, tik švelnesnio skonio, daržovės, vartojamos, sriuboms, padažams ir kitiems patiekalams.
Sabatos kelias yra 2000 mastų arba apie vienas kilometras. Tai yra tiek, kiek izraelitams buvo leidžiama pakeliauti sabatomis.
Surinkimas yra Šventosios Dvasios suvestas susibūrimas, tikinčiųjų, maldingųjų bendruomenė.
Susirinkimas yra žmogaus valia sušauktas arba pripuolamas susibūrimas, žmonių ar gyvūnų.
Susirinkimo Pastogė yra šventa palapinė, pastatyta Dievo Mozei parodytu pavyzdžiu, kurioje buvo laikomos pamaldos. Ji susidėjo iš Šventosios ir Švenčiausios dalies. Šventojoje buvo aukso žvakidė, stalas su pašventinta duona ir altorius smilkymams. Švenčiausiojoje dalyje

buvo Sandoros skrynia, apauksuota, su malonės sostu ir dviem kerubais, po vieną iš abiejų pusių, kur Viešpats Savo šlove apsireikšdavo.

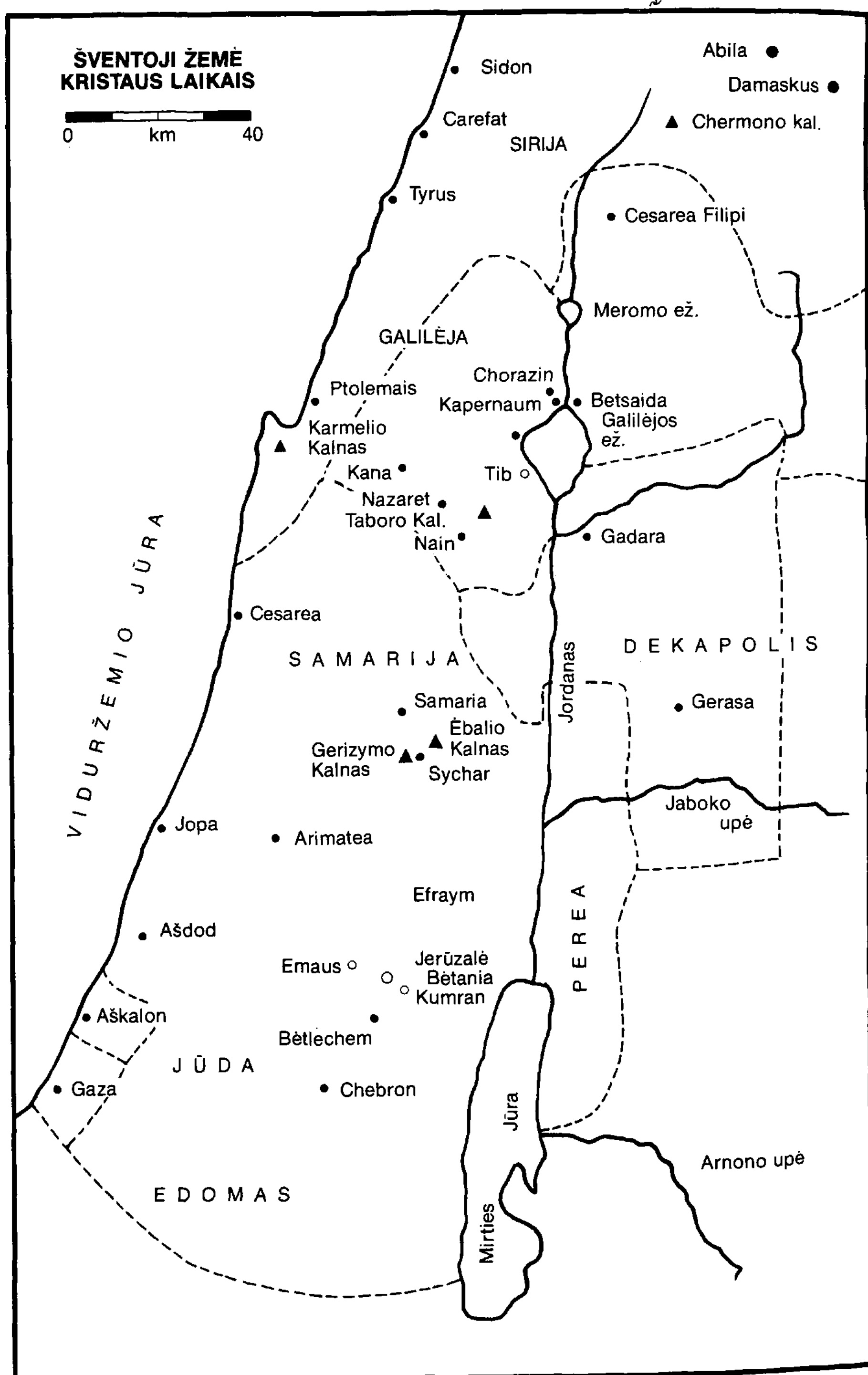
Šekelis, aukso, būdavo 16.37 gramų, tačiau sidabro šekelis būdavo 14.55 gramų svorio.

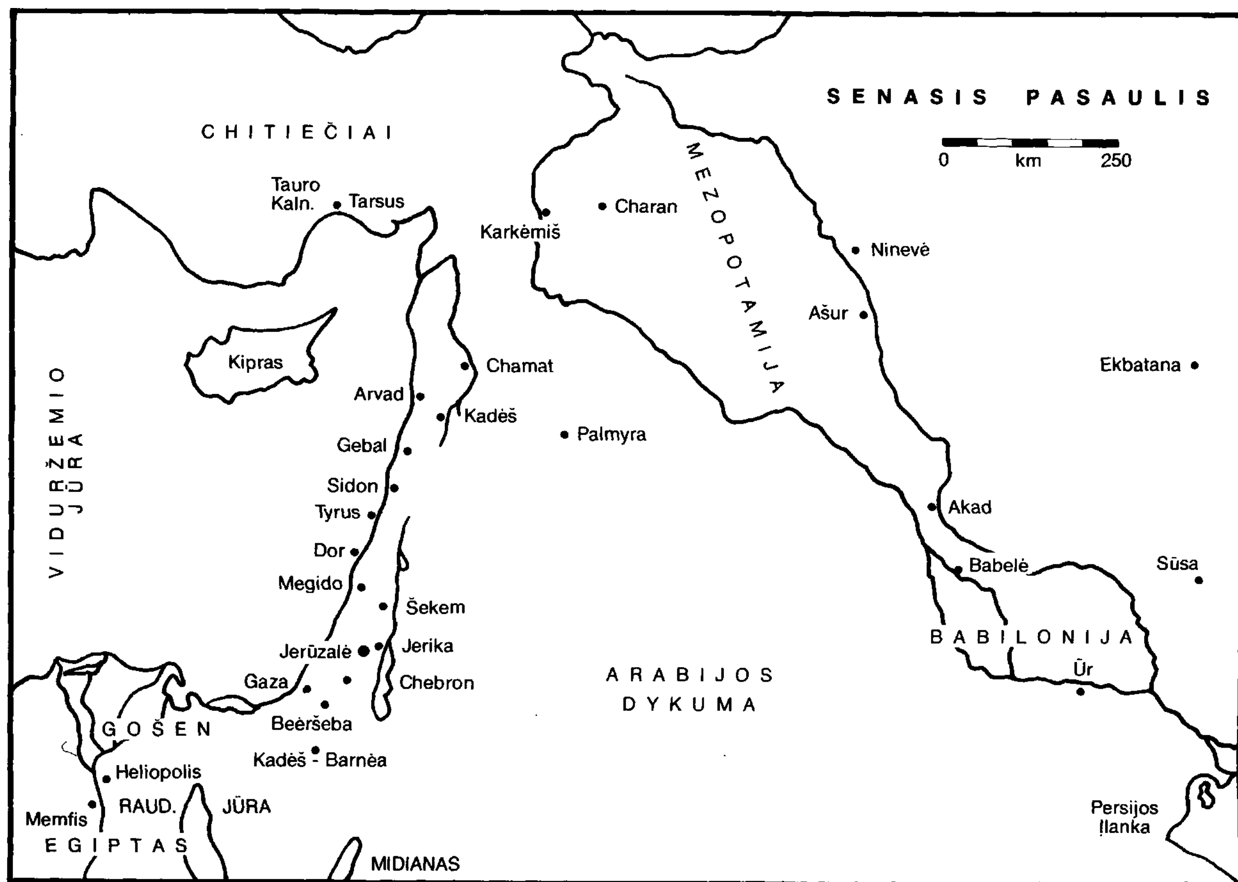
Talentas, aukso, būdavo 49.11 kg, tačiau sidabro talentas būdavo 43.65 kilogramų svorio.

* * * * * *

Apytikris nuotolis nuo Jerūzalės yra

į	Beėršebą	87 km
į	Betabarą	56 km
į	Betaniją	3 km
į	Bėtlechemą	10 km
į	Chebroną	37 km
į	Cesariją	103 km
į	Damaskų	214 km
į	Emausą	13 km
į	Jeriką	34 km
į	Jopą	61 km
į	Kaparnaumą	151 km
į	Nazaretą	141 km
į	Samariją	64 km
iki	Egipto sienos	177 km

ŠVENTOJI ŽEMĖ
KRISTAUS LAIKAIS
0 km 40
Sidon
Abila
Damaskus
Chermono kal.
Carefat
SIRIJA
Tyrus
Cesarea Filipi
Meromo ež.
GALILĖJA
Chorazin
Ptolemais
Kapernaum
Betsaida
Galilėjos
ež.
Karmelio
Kalnas
Kana
Tib
Nazaret
Taboro Kal.
Nain
Gadara
VIDURŽEMIO JŪRA
Cesarea
SAMARIJA
DEKAPOLIS
Jordanas
Samaria
Gerasa
Ėbalio
Kalnas
Gerizymo
Kalnas
Sychar
Jaboko
upė
Jopa
Arimatea
Efraym
PEREA
Ašdod
Emaus
Jerūzalė
Bėtania
Kumran
Aškalon
Bėtlechem
JŪDA
Gaza
Chebron
Jūra
Arnono upė
EDOMAS
Mirties

SENASIS PASAULIS
0 km 250
CHITIEČIAI
Tauro Kaln.
Tarsus
Karkėmiš
Charan
MEZOPOTAMIJA
Ninevė
Ašur
Ekbatana
Kipras
Chamat
Arvad
Kadėš
Palmyra
Gebal
Sidon
Tyrus
Dor
Megido
Šekem
Jerūzalė
Jerika
Gaza
Chebron
Beeršeba
Kadėš - Barnėa
VIDURŽEMIO JŪRA
Akad
Babelė
Sūsa
BABILONIJA
Ūr
ARABIJOS DYKUMA
GOŠEN
Heliopolis
Memfis
RAUD. JŪRA
EGIPTAS
MIDIANAS
Persijos įlanka

A t i t a i s y m a s

26-tame puslapyje,Prad 25:33 turi būti "Taip Ėsavas pardavė.."vietoje Jokūbas...
88-tame puslapyje išleistas žodis.Iš.28:1 turi būti "Eleazarą ir Ytamarą."
490-tame puslapyje pirmoje eilutėje turi būti "sugrąžino jį į " vietoje 424
1174-tame puslapyje išleista " atvėręs įsčias".Lk.2:23 turi būti... berniukas, atvėręs įsčias,tebūna...